

Mệnh Phụng Hoàng

Contents

Mệnh Phụng Hoàng	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	13
3. Chương 3	25
4. Chương 4	49
5. Chương 5	59
6. Chương 6	71
7. Chương 7: Chương 7	81
8. Chương 8	93
9. Chương 9	104
10. Chương 10	115
11. Chương 11	123
12. Chương 12	134
13. Chương 13	143
14. Chương 14	156
15. Chương 15	166
16. Chương 16	178
17. Chương 17	189
18. Chương 18	202
19. Chương 19	214
20. Chương 20	223
21. Chương 21	242
22. Chương 22	253
23. Chương 23	262
24. Chương 24	267
25. Chương 25	278
26. Chương 26	289
27. Chương 27	299
28. Chương 28	309
29. Chương 29	320
30. Chương 30	331
31. Chương 31	341
32. Chương 32	351
33. Chương 33	366
34. Chương 34	376
35. Chương 35	389
36. Chương 36	400
37. Chương 37	410
38. Chương 38	420
39. Chương 39	431
40. Chương 40	442
41. Chương 41	462

42. Chương 42	473
43. Chương 43	483
44. Chương 44	494
45. Chương 45	505
46. Chương 46	515
47. Chương 47	524
48. Chương 48	534
49. Chương 49	544
50. Chương 50	554
51. Chương 51	565
52. Chương 52	575
53. Chương 53	578
54. Chương 54	588
55. Chương 55	597
56. Chương 56	607
57. Chương 57	617
58. Chương 58	628
59. Chương 59	638
60. Chương 60	649
61. Chương 61	661
62. Chương 62	671
63. Chương 63	682
64. Chương 64	694
65. Chương 65	707
66. Chương 66	717
67. Chương 67	728
68. Chương 68	739
69. Chương 69	749
70. Chương 70	760
71. Chương 71	770
72. Chương 72	781
73. Chương 73	792
74. Chương 74	803
75. Chương 75	814
76. Chương 76	825
77. Chương 77	840
78. Chương 78	853
79. Chương 79: Ngoại Truyện Về Tô Mộ Hàn	875

Mệnh Phượng Hoàng



Giới thiệu

Người ta vốn hay nói rằng nếu đã là duyên số định mệnh thì cuộc đời này cũng cần lắm những sự nỗ

1. Chương 1

Năm mười hai tuổi, ta trèo lên tường bao, ném cục đá to vào người đi bên ngoài, sau đó nhanh chóng trốn mất, che miệng cười xấu xa.

Một canh giờ trước, người tự xưng là thần toán^[1] đó đã bước vào cổng Tang phủ. Ta quên mất vẻ mặt của ông ta khi đó như thế nào, chỉ nhớ chòm ria mép của ông ta rung rung. Ông ta nói: “Chúc mừng Tang lão gia! Chúc mừng Tang lão gia! Tang phủ nhà lão gia ẩn giấu mệnh phượng hoàng!”

[1] Thần toán: thần bói toán.

Mệnh phượng hoàng, đó là cốt cách hoàng hậu. Ông ta nói Tang phủ có người được định sẵn số mệnh làm hoàng hậu.

Cha cười đến nỗi rung cả người, sai gia đình thưởng cho ông ta thật hậu hĩnh rồi lập tức lệnh cho người đi gọi Tang Thiên Phi và Tang Thiên Lục đến. Khi ta biết chuyện thì họ đã đi về phía tiền sảnh rồi. Ta rất tức giận, ta cũng là nữ nhi của Tang gia, sao lại không gọi ta chứ?

“Tam tiểu thư, cô không cần đi, lão gia không...”

A hoàn chưa nói xong, ta đã hung dữ lườm cho thị một cái rồi quay người chạy về phía tiền sảnh.

Trên đường đi, đám người hầu cứ chỉ chỉ trỏ trỏ, ta coi như không thấy. Mấy năm nay, bọn họ cười nhạo ta cũng đủ rồi. Ta là tam tiểu thư của Tang gia nhưng thân phận còn không bằng một a hoàn, chỉ bởi ta là con gái của tiểu thiếp, mà tiểu thiếp này còn xuất thân từ chốn thanh lâu. Mẹ ta đã mắc bệnh qua đời từ khi ta còn rất nhỏ. Nhiều lúc ta có chút hận bà. Nghe nói năm đó, thực ra cha chỉ muốn chơi bời chứ không hề muốn cưới bà nhưng khi có ta, bà nói không thể để ta không có cha, muốn ta được nhận tổ nhận tông.

Nhưng còn bây giờ?

Lặng lẽ trốn bên cửa sổ, ta thò cổ vào xem. Cha không gọi ta, nếu ra ngoài, ta chắc chắn sẽ bị một trận đòn đau. Ta vẫn là đứa biết thân biết phận.

Cha kéo Thiên Phi và Thiên Lục lên phía trước, cười nói: “Ngài xem, đây là con gái lớn của ta, tên Thiên Phi. Đây là con gái út của ta, tên Thiên Lục.”

Con gái út? Ta như bị giáng một gậy vào đầu, khẽ nắm chặt hai tay. Rõ ràng cha còn một người con gái nữa, ta mới là con gái út của ông. Ta cắn chặt môi, hóa ra ông chưa từng thừa nhận ta ư?

Vị thần toán đó cười lớn, quan sát tỉ mỉ hai thiếu nữ trước mặt.

Thiên Phi đã mười bốn tuổi, có vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ khuê các khi đứng trước người lạ. Nhìn người trước mặt, tỷ ta không khỏi nhú mày, khẽ hỏi:

“Cha, ông ấy là ai?”

“Kìa, không được vô lễ!” Cha khẽ quở trách.

Thiên Lục bằng tuổi ta, vóc người chưa phát triển nhưng đã có dáng vẻ của một mỹ nhân. Ta vô thức sờ lên mặt, nếu muốn nói mẹ ta để lại cho ta cái gì thì đó chính là gương mặt. Ta xinh hơn họ nhưng cha chưa từng để ý.

Cha hướng ánh mắt về phía vị thần toán kia, hỏi: “Ngài xem, ai có mệnh phượng hoàng?”

“Điều này...” Vị thần toán chần chờ một lát, gơ tay sờ ria mép, lại cười lớn. “Tang lão gia, đây là thiên cơ bất khả lộ! Thứ cho tại hạ không thể nói!”

“Ồ, ờ...” Cha như rất hiểu lời ông ta, thực sự không hỏi thêm nữa. Song nhìn vẻ mặt của ông, ta biết ông đã đạt được thứ mình muốn. Đều là con gái của ông, ai mang mệnh phượng hoàng thì có gì quan trọng chứ?

Nghĩ tới đây, ta buông bàn tay đang che miệng, không cười nữa.

Sự việc đã qua được mấy ngày, ta vẫn nhớ hòn đá ném chính xác vào đầu vị thần toán hôm đó nhưng trong lòng vẫn không thể hả giận. Ta biết, vì một câu nói của ông ta, hai tỷ tỷ của ta có thể một bước lên mây, còn ta càng bị quên lãng.

Nhưng, ta không cam lòng!

“Tam tiểu thư! Ôi chào, sao cô lại trốn ở đây? Nhanh nhanh, phu nhân gọi cô đấy!” Nhìn sắc mặt a hoàn, hình như đã tìm ta rất lâu rồi.

Trong lòng ta hơi sợ hãi, phu nhân tìm ta chắc không phải chuyện tốt đẹp gì. Song ta vẫn phải đi theo a hoàn vì không còn sự lựa chọn nào khác. Ta không muốn bị đánh, ta sợ đau.

Ta theo a hoàn vào phòng phu nhân, thấy ta bước vào, bà ta liền đặt chén trà đang uống dở xuống, bình thần nói: “Đến rồi à?”

“Phu nhân tìm con có chuyện gì ạ?” Ta cúi đầu nói. Bà ta trước nay không cho phép ta gọi là “đại nương”, nói con gái của tiểu thiếp sao có thể xứng gọi bà ta là mẹ, hơn nữa, thân phận tiểu thiếp này lại thấp kém, ti tiện đến vậy. Nhưng nói thật lòng, ta chẳng thêm!

Phu nhân khẽ “ừ” một tiếng nhưng không phải nói với ta, bà ta quay sang người bên cạnh, nói: “Cứ theo số đo của nó đi!”

“Vâng!” Người bên cạnh gật đầu.

Lúc này ta mới nhìn rõ, ta biết người này, ông ta chính là thợ cả Trần chuyên may y phục cho người trong phủ. Ông ta có đôi tay rất khéo léo, có thể may rất nhiều bộ quần áo đẹp. Ta rất ngưỡng mộ, ước ao có ngày mình cũng được mặc quần áo ông ấy may. Có điều ta biết rõ, đây tuyệt đối không phải quần áo may cho ta. Ba ngày sau là sinh nhật của Thiên Lục, bộ quần áo này chắc được đặt làm cho nàng ta, chẳng qua gọi ta đến làm mẫu mà thôi, bởi nàng ta và Thiên Phi đều phải học cầm kỳ thi họa, lấy đâu ra thời gian mà đo quần áo chứ!

Từ khi vị thần toán đó tới, yêu cầu của cha đối với họ ngày càng cao, cái gì cũng mời thầy giỏi nhất trong thành đến dạy. Còn ta cảm thấy có chút hối tiếc, từ trước đến nay ta không được coi trọng, cũng không chịu cầu tiến, không ai dạy thì ta cũng không học. Thậm chí ta không biết một chữ nào. Ta là một nha đầu hoang dã điển hình.

Sau này ngẫm lại, khi đó ta không thể trách cha được, chức vị hoàng hậu sao có thể để một người như ta đảm nhiệm chứ? Song ta vẫn không cam lòng, mặc dù vị thần toán đó chỉ nói mệnh phượng hoàng nằm trong Tang gia, ta cũng đường đường chính chính là nữ nhi của Tang gia, chưa đi đến bước cuối, ai biết chứ?

Ta không nói câu nào, ngoan ngoãn để người thợ cả ấy đo đi đo lại. Phu nhân cúi đầu uống trà. Trước mặt người khác, ta vẫn rất khôn ngoan, bởi nếu gây họa sẽ bị ăn đòn. Ta đã nhớ sâu sắc rồi.

Bước ra khỏi phòng của phu nhân, a hoàn tiễn thợ cả, không quản ta nữa.

Mười hai năm nay, đây là lần đầu tiên ta tới gần căn phòng ấy. Đó là nơi các tỷ tỷ của ta học tập.

Ta rón rén bước vào sân, trong phòng vọng ra tiếng cười đùa. Ta lại gần hơn nữa, nghe thấy giọng một nam nhân: “Quan quan thư cưu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu[2].”

[2] Quan thư 1. Trích Kinh thi của Khổng Tử.

Ta vốn không hiểu mấy thứ nho nhã này, đang muốn nghe người đó giải thích thì bị giật mình bởi tiếng quát: “A, Tang Tử, người ở đây làm gì?”

Ta kinh ngạc ngược lên, thấy Thiên Phi đang trừng mắt nhìn mình. Từ trước đến nay, tỷ ta đều gọi cả họ lẫn tên ta, có điều, phải chăng ta nên vui mừng vì cuối cùng tỷ ta chưa quên họ “Tang” của ta?

Thiên Lục và nam nhân kia cũng nhìn về phía này. Nam nhân đó để chòm râu ngắn, khoảng ngoài ba mươi tuổi, dáng vẻ nho nhã.

Ông ta hỏi: “Cô bé ấy là a hoàn trong phủ à?”

Nghe thấy hai từ “a hoàn”, Thiên Phi khẽ che miệng, bật cười, nói: “Tiên sinh nói thế nào thì là thế ấy, tiên sinh nói gì đều đúng cả!” Lời tỷ ta nói đầy vẻ châm chọc.

Ta và bọn họ, đừng nói tới ăn mặc, ngay cả cái tên đã rất khác nhau rồi, chẳng trách bị người ta tưởng là a hoàn. Thiên Phi, Thiên Lục, cái tên dễ nghe biết bao! Còn tên ta, gì mà Tang Tử chứ! Nghe quân gia cũ nói, cha không muốn đặt tên cho ta, đây là mẹ ta đặt.

Ta nắm chặt tay thành nắm đấm, ta không phục, song không thể cãi nhau với tỷ ta. Từ khi còn nhỏ ta đã hiểu phải âm thầm nhẫn nhịn như thế nào. Ta chỉ cúi đầu im lặng.

Thiên Phi chưa thỏa lòng, tiếp tục nói: “Còn phá rồi gì hả? Không thấy người đang quấy rầy chúng ta nghe tiên sinh giảng bài à? Còn không đi?”

“Người mau về đi!” Thiên Lục nói nhỏ.

Ta nghiêng răng, cuối cùng quay người chạy đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, ta tới thư phòng tìm mấy cuốn sách, lật lật, một chữ cũng không biết. Ta thở dài, xem ra không có ai dạy, ta hoàn toàn không biết gì. Ta chưa từng khát khao được học tập như bây giờ bởi ta không muốn bị người khác coi thường nữa.

Chuyện Tang gia có mệnh phượng hoàng được truyền đi rất nhanh, dù có phải tin nhảm hay không thì cũng khiến người khác quan tâm, chú ý.

Ngày Ba mươi tháng Bảy là sinh nhật của Thiên Lục.

Ngày này náo nhiệt hơn so với những năm trước. Họ nội, họ ngoại cùng với láng giềng đều có mặt, xem ý cha, chắc là muốn tổ chức tiệc mấy ngày liền. Ta vẫn mặc quần áo cũ giống như a hoàn, nép sau cột mái hiên, lén nhìn ra ngoài.

Trong sân, cha nhiệt tình tiếp đãi những người có vai vế. Thiên Phi và Thiên Lục đứng bên cạnh, ông giới thiệu hai người bọn họ. Các tỷ tỷ của ta lúc thì che miệng cười, lúc lại cúi đầu thẹn thùng, dáng vẻ xinh đẹp, lay động lòng người.

“Cổ đại nhân đến...” Gia đình kêu to, vội vàng khom người dẫn một vị mặc triều phục vào, gọi cha ta. “Lão gia, lão gia! Cổ đại nhân đến rồi! Cổ đại nhân đến rồi!”

“Ôi, Cổ đại nhân!” Cha ta lập tức nở nụ cười nịnh bợ, giục Thiên Phi và Thiên Lục nhanh chóng bước lên.

Ta biết, những vị khách này cùng lắm chỉ có tiền, cha ta cũng có tiền, vì vậy bây giờ ông rất thích quyền lực.

“Cổ đại nhân, tiểu nhân vẫn tưởng người bận chuyện công vụ nên không đến được! Không ngờ...” Cha cười tới mức các múi thịt hai bên má rung rung. “Người có thể đến, quả thật đã nể mặt tiểu nhân rồi!”

Cổ đại nhân xua xua tay, ý bảo người bên cạnh lui ra, nhìn hai tỷ tỷ của ta rồi lên tiếng: “Tang lão gia, hãy tìm một nơi để nói chuyện.”

Cha sững người một lúc mới phản ứng lại, vội vàng gật đầu. “Được, được! Đại nhân, mời qua bên này!” Ông đưa tay ra làm tư thế mời, nghiêng người lùi nửa bước, lại dẫn dò Thiên Phi và Thiên Lục vài câu mới cất bước rời đi.

Ta thấy tò mò, liền rón rén đi theo họ. Cha dẫn vị đại nhân đó vào thư phòng. Lúc này, các gia đình, a hoàn đều bận rộn ở tiền sảnh, nơi này chỉ còn lại tiếng ve sầu không ngừng kêu râm ran. Ta biết rõ nếu bị cha phát hiện mình nghe lén họ nói chuyện, ta nhất định sẽ gặp họa, nhưng dường như có một sức mạnh cứ đẩy ta về phía trước.

Họ nhất định nói về chuyện mệnh phượng hoàng, nhất định thế. Đó cũng là chuyện từ trước đến nay ta không thể quên được.

Ta nín thở, lặng lẽ bước vào, áp chặt tai lên cửa.

Cha nói: “Không biết Cố đại nhân có chuyện gì quan trọng muốn nói với tiểu nhân?”

Cố đại nhân nói: “Nghe nói nửa tháng trước từng có vị thần toán phán lệnh thiên kim là người có cốt cách hoàng hậu? Có việc này không?”

“Ha ha, không ngờ đến đại nhân cũng biết việc này!” Cha cười, đáp, giọng nói đầy vẻ tự hào.

Ta cười nhạt. Chuyện Tang gia ẩn giấu mệnh phượng hoàng, chẳng phải chính cha truyền ra ngoài ư, bây giờ còn vờ vĩnh nói vậy!

Không ngờ sau một lúc yên lặng, căn phòng truyền ra tiếng vang lớn như tiếng ai đập bàn. Cố đại nhân giật dử nói: “To gan!”

Câu nói ấy khiến ta giật nảy mình. Cố gắng bịt miệng mới không bật ra tiếng, lẽ nào ta đoán sai ư? Chuyện Tang gia có mệnh phượng hoàng không phải ai nghe thấy cũng vui ư?

Cha cũng bị làm cho chết khiếp, hồi lâu mới run cầm cập, nói: “Đại... đại nhân...”

Cố đại nhân khê “hừ” một tiếng. “Cốt cách hoàng hậu há có thể nói xằng? Nếu để quan trên biết, sợ ông có vài cái đầu cũng không đủ gánh!”

Ta càng không hiểu, vì sao không thể để quan trên biết? Hoàng hậu chẳng phải chính là người được gả cho hoàng thượng ư? Ồi, không đúng, đương kim hoàng thượng đã có hoàng hậu rồi, vậy thì người có mệnh phượng hoàng tiếp theo phải được gả cho thái tử. Nhưng không để quan trên biết, sao gả cho thái tử được chứ?

Ta nghe không hiểu nhưng cha dường như đã hiểu. Nhìn qua khe cửa, ta thấy ông quỳ “phịch” một cái, dập đầu, nói: “Đại nhân, tiểu nhân vô tri, mong đại nhân chỉ bảo!”

Cố đại nhân cúi đầu nhìn cha, xoay người ngồi xuống, trầm ngâm hồi lâu mới nói: “Tang lão gia à Tang lão gia! Ông biết có bao nhiêu người muốn trở thành chủ nhân của Đông cung không? Nếu chuyện mệnh phượng hoàng là thật, ông cho rằng những người đang nhòm ngó vị trí đó có động thủ không?” Ông ta nói tới động thủ, còn làm động tác cắt cổ, ta nhìn thấy mà sợ đến toát mồ hôi. Dù ta ngu dốt hơn nữa cũng hiểu đó là ý gì.

Toàn thân cha run rẩy, ông lắp bắp: “Vây... vây như thế nào mới tốt đây?”

“Ha! Ông cũng đừng quá lo lắng, may mà lời đồn chưa đi quá xa, bản quan đã kịp thời ngăn chặn.” Cố đại nhân đắc ý nói. “Chỉ mong sau này ông thông minh hơn một chút!”

Cha nghe thấy lời đồn đã được ngăn chặn, hai mắt liền sáng rực, vội gập đầu, nói: “Vâng, vâng! Sau này tiểu nhân nhất định sẽ nghe lời đại nhân dặn dò!”

Ta không hiểu, vì sao Cố đại nhân lại muốn giúp Tang phủ như vậy?

“Như vậy thì tốt!” Cố đại nhân gập đầu, nói. “Chuyện này ta biết, ông biết. Chờ tới lúc lệnh thiên kim lên ngôi hoàng hậu...”

Đang nghe ông ta nói, đột nhiên sau lưng ta có tiếng động, chưa kịp biết là chuyện gì đã nghe thấy cha nghiêm giọng hỏi: “Ai?” Sau đó là tiếng bước chân của ông.

Giây phút đó, hai chân ta như bị đóng đinh tại chỗ, nhất thời không thể động đậy.

Bỗng có một bàn tay giơ ra, túm lấy cổ tay ta, khê nói: “Cô ngốc à? Còn không mau chạy!” Ta còn chưa kịp hoàn hồn đã bị người ta kéo đi.

Ta quên cả vùng vẫy, quên cả kêu gào, chỉ nghĩ nếu bị cha phát hiện, ta sẽ thảm thế nào.

Không biết bị kéo chạy bao lâu, tới khi dừng lại, ta chỉ còn nghe thấy tiếng thở hổn hển của hai người.

“Cô thật ngốc! Lúc nghe trộm người lớn nói chuyện, nên cơ trí một chút!” Bên tai ta vang lên tiếng quả mắng kèm theo tiếng cười.

Lúc này ta mới nhìn rõ, người trước mặt cũng chỉ là một đứa trẻ, lớn hơn ta một hoặc hai tuổi. Ánh mắt hần sáng rực, hai má ửng hồng. Thấy ta im lặng, hần lại nói: “Lúc cha ta và người khác đóng cửa nói chuyện, ta cũng thường nghe lén, nhưng ta chỉ bị bắt một lần rồi ăn một trận đòn. Có điều ta cũng đã ghi nhớ, sau lần đó không còn bị cha ta tóm được, ha ha!” Hần nói xong liền bật cười, vẻ rất đắc ý.

Nhờ có hần, cảm giác căng thẳng, sợ hãi vừa rồi đã biến mất, ta cười, nói: “Vừa nãy ngươi cũng nghe lén à?”

“Làm gì có!” Hần ta thề thốt không chịu nhận. “Ta thấy cô chăm chú lắng nghe, muốn qua xem, không cần thận đá phải chậu hoa.” Hần lè lưỡi, đáng vẻ ngại ngùng.

Thì ra âm thanh lúc đó chính là tiếng chậu hoa bị vỡ. Ta hơi tức giận, có điều nể hần vừa giúp nên không thể giận nữa. Ta nhìn hần, toàn thân là lụa là gấm vóc, chắc là thiếu gia nhà giàu. Nghiêng đầu suy nghĩ, ta bật cười, nếu không phải người có tiền, có thế, sao hôm nay lại được cha mời đến chứ?

“Cô cười cái gì? Ta... ta không cố ý đá vào chậu hoa đó!” Hần phồng má nói, có phần bối rối.

Hóa ra hần cho rằng ta cười vì chuyện này!

Ta che miệng, xua xua tay, hỏi: “Ngươi tên gì?”

Hần hơi sững lại, hồi lâu mới nói: “Khanh Hằng.” Sau đó, hần hỏi: “VẬY còn cô?”

“Tang Tử.” Ta cũng trả lời mà không hề suy nghĩ.

Hần ta kinh ngạc nhảy lên. “Ôi, cô họ Tang? Phũ này cũng họ Tang đấy!”

Ta lườm hần, điều này cũng đáng để ngạc nhiên sao? Ta lùi vài bước, nhảy lên lan can, khoanh tay, nói: “Bởi ta chính là tam tiểu thư của Tang phủ!”

“Hả?” Đường như hần rất ngạc nhiên, tròn xoe mắt, hỏi. “Nhưng Tang phủ có tam tiểu thư à?”

“Ngươi!” Ta nắm chặt hai tay, cổ tay nổi gân xanh.

Ta không hề biết, hóa ra ở bên ngoài cha chưa từng thừa nhận ta. Bước ra khỏi cổng, không ai biết Tang phủ còn có một vị tam tiểu thư.

Nhiều năm sau, thi thoảng nghĩ lại chuyện này, ta không tìm được mà cười nhạo chính mình. Hóa ra, một kẻ sống sờ sờ như ta lại bị bịt phủ mười hai năm!

Không ai biết Tang phủ có tam tiểu thư. Không ai biết nàng ta tên Tang Tử...

“Xin... xin lỗi!” Hần ta có phần lúng túng, cúi đầu nói xin lỗi. “Sau này... sau này ta nhất định sẽ nhớ, cô là tam tiểu thư của Tang phủ.”

Ta cắn môi. Tang Tử ta nhất định sẽ không sống lặng lẽ mà không ai biết đến như vậy nữa, nhất định không!

Ta bỗng ngừng đầu, nhảy xuống kéo tay hần, hỏi: “Ngươi từng gặp Thiên Phi và Thiên Lục rồi, đúng không?”

Hần ngẩn ra một lúc, cuối cùng gật đầu.

“VẬY, ta với bọn họ, ai xinh hơn?” Ta vừa nói vừa giơ tay chỉnh lại mái tóc rối, để lộ gương mặt xinh xắn rồi cười tươi với hần.

“Cô xinh hơn!” Hần như đang nghiêng răng nói. “Sau này, ta sẽ tặng cô rất nhiều, rất nhiều y phục đẹp, được không?” Ánh mắt hần đột nhiên sáng bừng, lấp lánh.

Tặng ta rất nhiều quần áo đẹp hơn quần áo ta mặc ư? Ta nghe thấy vậy thì vừa có chút vui mừng vừa có chút tức giận.

Ta cố ý hẩy tay hần ra, hơi giận dữ nói: “Ngươi chê ta mặc xấu hả?” Bất giác cúi xuống nhìn y phục của mình, quả thật đứng cạnh hần, ta kém xa. Ta không tránh được cảm giác mất mát trong lòng.

“Không... không phải! Tang Tử, không phải đâu! Cô nghe ta nói...”

“Im miệng!”

Vẻ mặt hần đầy hoảng hốt, vội vàng giải thích nhưng bị ta vô tình ngắt lời. “Sau này không được gọi ta là Tang Tử!” Hần gọi ta là Tang Tử sẽ khiến ta nhớ tới dáng vẻ của Thiên Phi lúc tỷ ta kêu tên ta, châm biếm và hạ thấp ta.

Hần sững người, ánh mắt lấp lánh, rồi cười cười, lên tiếng: “Vây... vậy... sau này ta sẽ gọi cô là Tam Nhi.”

Tam Nhi?

Chưa có ai gọi ta như vậy, ta nghĩ một lát, cuối cùng gật đầu.

“Vây ta gọi ngươi là Khanh Hằng!”

“Ừ!” Hần gật đầu thật mạnh.

Trẻ con chung quy cũng chỉ là trẻ con. Ta giơ tay về phía hần, nghiêng đầu cười. “Đi chơi không?”

“Ừ!” Hần gật đầu, giơ tay ra. Nhưng khi hai bàn tay vừa chạm vào nhau liền nghe thấy tiếng bước chân liên hồi vọng đến từ phía sau, bọn ta cùng quay lại, kinh ngạc nhìn.

Thấy đám gia đình vội vàng chạy đến, thở hổn hển, nói: “Cố thiếu gia, Cố đại nhân có việc gấp phải về, lệnh cho bọn tiểu nhân tới đón người.”

“Ngươi họ Cố?” Ta hỏi.

Hần gật đầu, dí dỏm lè lưỡi. “Xem ra hôm nay không chơi được rồi. Tam Nhi, hôm khác nhất định ta sẽ tới tìm cô, chờ ta nhé!” Xoay người đi theo gia đình, hần còn không ngừng quay đầu cười với ta.

“Cố... Hóa ra là con trai của Cố đại nhân.” Nhìn bóng dáng hần, ta lẩm bẫm.

Yến tiệc còn chưa bắt đầu, Cố đại nhân đã vội vàng rời đi. Cha có chút không vui nhưng không tiện biểu lộ ra ngoài.

Hai hôm sau, ta một mình chơi trò quăng túi cát trong sân, nghe thấy gia đình vừa gọi lớn vừa chạy vào: “Lão gia, lão gia! Không hay rồi! Hoàng thượng băng hà rồi! Hoàng thượng băng hà rồi!”

Hoàng thượng đã băng hà, tất cả đều đột ngột. Hôm trước, có lẽ Cố đại nhân nhận được tin truyền ra từ trong cung mới vội vàng rời đi? Ta vội ném túi cát trong tay, chạy ra ngoài.

Cha túm lấy tên gia đình, vội hỏi: “Vây còn thái tử? Có phải thái tử đã đăng cơ rồi không?”

“Thái tử... thái tử...” Gia đình nhìn cha, trong mắt đầy vẻ hoảng sợ. “Tin tức chỗ Cố đại nhân nói, tối qua Đông bị cung cháy, thái tử... thái tử đã...”

“Khốn kiếp!” Cha phẫn nộ hét lớn, đẩy tên gia đình ngã xuống đất.

Hoàng đế đã băng hà, thái tử cũng chết.

Vây thì... các tỷ tỷ của ta?

Nhìn về phía có tiếng bước chân vội vàng của Thiên Phi và Thiên Lục, một đứa bé như ta che miệng, cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Mệnh phượng hoàng... Mệnh phượng hoàng...

Bây giờ, đến thiên tử cũng không còn, ở đâu còn có mệnh phượng hoàng đây?

Ta liếc thấy Thiên Phi và Thiên Lục đều cúi đầu, vắn xoắn chiếc khăn tay, mím môi không nói. Bọn họ không còn vênh váo, tự đắc như trước, đột nhiên ta thấy hả giận. Trước nay ta không biết, chuyện hoàng đế và thái tử cùng chết lại khiến ta được hả giận như vậy. Ta xoay người, lén chạy ra ngoài, không để bọn họ nhìn thấy dáng vẻ của ta lúc này, ta nghĩ, nhất định ta cười vô cùng rạng rỡ.

Không khí ở Tang phủ hôm nay nhuộm màu trầm lặng, trừ ta.

Thiên Phi và Thiên Lục không tới thư phòng đọc sách như mọi khi, còn ta vẫn trở về mảnh sân nhỏ, một mình chơi với bao cát. Khẽ ngân nga điệu hát dân gian, trong lòng vô cùng vui sướng.

Không có mệnh phượng hoàng, vậy thì chỉ ít, khoảng cách giữa ta và bọn họ sẽ không lớn đến vậy.

Tuy cha cũng hoang mang, lo lắng chờ Cố đại nhân đến nhưng chỉ phí công vô ích.

Ngoài thái tử, tiên đế chỉ còn Công chúa Chiêu Dương, không có người con trai nào khác. Nghe nói tiên đế đột ngột băng hà, đến di chiếu cũng không để lại.

Ngoại thích Hạ Hầu gia độc chiếm hoàng quyền.

Năm ngày sau, thế tử của Hạ Hầu gia đăng cơ, đổi quốc hiệu thành Chu, tức năm thứ nhất niên hiệu Nguyên Quang. Lúc này mới cử hành quốc tang. Di thể của tiên hoàng đặt trong quan tài bằng mây ngày, thời tiết lại nóng như vậy, đã hơi có mùi khó chịu.

Lúc ta nghe gia đình mặt mày hớn hở thuật lại tất cả những điều đã biết, ta chép miệng, có ai ngờ đường đường là thiên tử, sau khi chết lại phải chịu uất ức như vậy?

Nửa tháng sau, Cố đại nhân mới lại đến.

Cha cứ như nhìn thấy cứu tinh, vội vàng ra đón tiếp. Ta cũng rất hưng phấn, đơn giản chỉ nghĩ Cố Khanh Hằng có đến không?

Đi theo cha, ta lén trốn sau cột hành lang, chỉ thấy cha và Cố đại nhân hàn huyên với nhau nhưng không hề thấy Cố Khanh Hằng, không khỏi cảm thấy hụt hẫng. Lúc ta định quay người, đột nhiên có người chạm vào vai ta, cười nói: “Tam Nhi!”

Ta kinh ngạc quay lại, thấy Cố Khanh Hằng đang híp mắt cười, lại giơ tay khẽ bóp mũi ta, cười toe toét. “Sao muội thích trốn ở chỗ tối để lén nhìn người khác thế?”

Về mặt ta không vui nhưng trong lòng lại rất mừng, giả vờ đánh hấn một cái. “Ta thích, người không quản được đâu!”

Hắn không hề tức giận, vẫn cười, nói: “Đến đây, đi theo ta!” Nói xong, hắn nắm tay ta, chạy ra ngoài.

“Này, làm gì đấy?” Ta hỏi, hắn không đáp, chỉ khẽ cười nhưng bước chân vẫn chạy nhanh như bay.

Khi tới cổng, ta hơi chần chừ, lực ở tay hắn không hề giảm, vẫn nắm chặt tay ta đi ra ngoài. Gia đình đứng trước cổng thấy đó là công tử của Cố đại nhân, không ai dám nhiều lời.

Ta phát hiện một cỗ xe ngựa dừng bên ngoài, phu xe thấy Cố Khanh Hằng đi tới, vội kính cẩn cúi đầu lùi sang một bên.

Cuối cùng, Cố Khanh Hằng buông tay ta, trèo vào xe kéo ra một bọc đồ, đưa cho ta, cười nói: “Này, uội đây!”

Cho ta? Ta mở to mắt nhìn, thấy hắn gật gật đầu.

Ta tò mò bước lên phía trước, nhận túi đồ hắn đưa, cẩn thận mở ra. Cảm giác tơ lụa trơn trượt lướt qua ngón tay, vừa mềm mại vừa ấm áp, những họa tiết thêu phức tạp chạm vào ngón tay làm ta đau nhưng ta vẫn nở nụ cười...

Y phục rất đẹp, rất đẹp...

Ta nhìn tới nổi ngơ ngẩn, thích đến phát điên lên được. Từ trước tới giờ ta chưa từng nhìn thấy nhiều y phục đẹp thế này, hơn nữa còn là cho ta.

Cố Khanh Hằng khẽ đẩy ta, vui cười, hỏi: “Tam Nhi, thích không?”

Ta gật đầu thật mạnh. “Thích, ta rất thích!”

“Vậy muội mặc thử nhé?” Thấy ta nói thích, Cố Khanh Hằng càng vui mừng, đẩy ta lên xe thử y phục mới, đáng vẻ còn sốt ruột hơn cả ta. Ta đồng ý, vội vã nhảy lên xe.

Ta buông rèm xe, thấy Cố Khanh Hằng ở bên ngoài nói vọng vào: “Vốn dĩ ta định đoán xem số đo của muội thể nào để may y phục, không ngờ lúc tới tìm thợ cả Trần, ông ta nói ông ta có số đo của muội rồi. Thật quá tốt!”

Thợ cả Trần? Đó chẳng phải là thợ cả may quần áo cho Thiên Lục hôm sinh nhật nàng ta ư? Khi ấy ông ta đã may theo số đo của ta mà!

Hít sâu một hơi, có phải vận may của ta đến rồi?

Cài chiếc cúc cuối cùng, giờ tay vén bức màn xe, ta cười rạng rỡ với Cố Khanh Hằng. “Khanh Hằng, thực sự rất vừa!”

Người ở trước mặt sững lại hồi lâu mới khẽ nói: “Tam Nhi, muội... thực sự rất xinh đẹp!” Ta nghiêng đầu, thấy má hần ửng hồng, cực kỳ đáng yêu khiến ta muốn giơ tay bẹo một cái.

Nhảy xuống xe, chống nạnh, ta nói với giọng tự hào: “Đương nhiên, ta vốn xinh đẹp mà!”

Ta rất giống mẹ, ai cũng nói mẹ ta rất xinh đẹp, vậy thì nhất định ta cũng rất đẹp.

Cố Khanh Hằng vẫn nhìn ta hồi lâu, khẽ bật cười, nghiêm túc nói: “Sau này ta sẽ tặng muội rất, rất nhiều y phục đẹp!”

Trong lòng ta vui mừng nhưng lại nói: “Vì sao người muốn tặng ta y phục đẹp?”

“Ừm...” Hần nghĩ một lát rồi cười. “Vì muội thích.”

“Chỉ cần ta thích thì người sẽ tặng ta sao?”

“Đúng vậy, chỉ cần muội thích, cái gì ta cũng sẽ tặng!”

Đây chỉ là một câu nói tùy tiện của trẻ nhỏ nhưng cũng là lời hứa hần dành cho ta. Nhiều năm về sau, ta vẫn có thể cảm nhận sâu sắc, những điều Cố Khanh Hằng nhận lời với ta thì chưa bao giờ thất hứa.

Cẩn thận ôm bọc y phục mới, ta vui sướng trở về phòng cất kỹ rồi mới đi ra.

Cố Khanh Hằng rất nghe lời, ngồi trong sân chờ ta. Thấy ta chạy đến, hần đứng lên, nở nụ cười ngọt ngào.

Ta kéo hần đi chơi trò ném túi cát, trước nay không ai chơi cùng ta, ta luôn chơi một mình. Hôm nay có người muốn chơi cùng, ta vui mừng còn chả kịp, chỉ là tên Cố Khanh Hằng thực sự không biết chơi, hần chơi rất kém.

Lúc thì hần vò đầu, lúc thì nghiêng rằng nhưng lần nào cũng không bắt được mà làm rơi túi cát. Ta mắng hần ngốc, hần cũng không giận, chỉ cười ngượng ngùng. Ta lắc đầu, không biết sao tính khí của hần lại tốt như vậy, khiến ta không thể tức giận được.

Cầm túi cát trong tay, ta tùy tiện hỏi: “Khanh Hằng, cha người làm chức quan gì?”

“Đại học sĩ.”

“Đại học sĩ là quan rất lớn à?”

“Ừ... Coi như lớn đi!”

“Ồ.” Thực ra “coi như lớn” thì là lớn đến nhường nào, ta không biết. Liếc một cái, thấy hần vẫn đang cố gắng ném túi cát trong tay hết lần này đến lần khác, thậm chí trán dần đỏ mồ hôi. Một lúc sau, ta lại hỏi: “Hôm nay cha người đến làm gì?”

Hần không nhìn ta, tập trung vào động tác, nói nhỏ: “Cha nói hoàng thượng vừa đăng cơ, muốn tuyển tú thì cũng phải đợi vài năm nữa. Hừ, cũng sẽ không quá muộn, chưa tới ba năm ấy! Ôi chào...” Túi cát sắp nắm được, chỉ vì bất cẩn một chút đã rớt khỏi kẽ tay.

Mà câu nói của hần khiến ta ngơ ngẩn.

Hóa ra không làm phượng hoàng của tiên hoàng, không làm phượng hoàng của thái tử, còn có thể làm phượng hoàng của tân hoàng đế!

Mệnh phượng hoàng... Mệnh phượng hoàng...

“A!” Ta hét lớn một tiếng, căm giận ném túi cát trong tay xuống đất, bật dậy, nắm chặt hai tay.

Cố Khanh Hằng không hiểu vì sao, vội đứng lên theo, hỏi gấp: “Tam Nhi, muội sao thế?”

Ta có quần áo mới nên vui vẻ. Không ngờ hôm nay, có người còn nhận được tin tốt hơn ta, vui mừng hơn ta.

Nghĩ tới đây, ta không nói câu nào, quay người chạy đi.

“Tam Nhi!” Cố Khanh Hằng gọi lớn, ta không nghe thấy bước chân đuổi theo của hắn, chỉ thấy hắn nói: “Có phải tại ta chơi kém quá nên mọi người tức giận không?”

Ta không quan tâm tới hắn, Khanh Hằng đúng là tên ngốc.

Hôm đó, cuối cùng Cố Khanh Hằng không tới tìm ta. Sau này, ta nghe nói lúc Cố đại nhân rời đi, cha còn tiễn tới tận đầu phố. Ta nghĩ đúng như lời Cố Khanh Hằng nói, Cố đại nhân đến cũng chính vì chuyện này.

Ta ngồi ủ rũ trong sân, lúc đang xé cánh hoa trong tay, thấy Thiên Phi và Thiên Lục từ xa đi tới. Giây phút nhìn về phía ta, ánh mắt Thiên Phi lóe lên tia khác thường, song tỷ ta không nói lời nào, về mặt đầy kiêu ngạo bước qua ta. Thiên Lục quay đầu như muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn không lên tiếng.

Chiều muộn, có a hoàn vội vã chạy tới, kéo ta đi, nói: “Tam tiểu thư, phu nhân tìm cô đấy!”

Ta còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị kéo đi rồi.

Fu nhân tìm ta làm gì? Chẳng lẽ vì chuyện mệnh phượng hoàng, lại muốn may y phục cho Thiên Lục?

Có điều ta chỉ đoán đúng một phần, quả thực là vì chuyện y phục mới nhưng cũng là vì ta.

Vừa bước vào cửa, ta liền cảm thấy đằng sau có ai đẩy mạnh một cái, loạng choạng, ngã nhào xuống đất. Lòng bàn tay chà lên mặt đất, đau rát.

“Loại ti tiện! Chê bản phu nhân đối đãi người không tốt à? Lại dám ăn trộm quần áo mới của Lục Nhi để mặc!” Giọng nói của phu nhân đầy vẻ tức giận. Ngược mắt, thấy bà ta nhìn thẳng vào ta, ánh mắt khóa trên y phục ta đang mặc.

Ta hiểu ý bà ta ngay lập tức. Bà ta muốn nói y phục trên người ta là đồ ăn trộm.

Nắm chặt tay, ta nửa ngồi dậy, nói lớn: “Không đúng, đây là y phục Khanh Hằng tặng con!”

“Khanh Hằng?” Phu nhân nhíu mày, xem ra bà ta chưa từng nghe đến cái tên này.

Trái lại, Thiên Phi ở bên cạnh biến sắc mặt, nghiêm giọng nói: “Người muốn lừa ai hả? Cố thiếu gia sao có thể tặng y phục cho người? Cho dù có đi nữa, làm sao hắn biết số đo của người?” Tỷ ta nói một cách rõ ràng, mạch lạc rồi lại quay về phía phu nhân, nói: “Mẹ, nếu không phải con và Thiên Lục bắt gặp thì chúng ta sẽ không biết chuyện này! Thiên Lục cũng thật là... Còn muốn giấu cho nó! Hừ, con thấy thật chướng mắt!”

“Tỷ!” Thiên Lục kéo tay áo Thiên Phi, khẽ nói. “Em thấy đây cũng chẳng phải việc gì lớn, chúng ta nên bỏ đi!”

“Không phải việc lớn? Trong nhà có trộm còn không phải việc lớn?” Thiên Phi gào lên. “Bây giờ là vài bộ y phục, sau này sẽ là cái gì? Mẹ, phải dạy dỗ nó cho tốt mới được!” Mấy lời kháng nghị của tỷ ta sắc bén như muốn làm thủng màng nhĩ ta.

“Tỷ...”

“Tại sao lại bỏ qua?” Lần này là ta ngắt lời Thiên Lục, rõ ràng không phải ta ăn trộm, nếu bỏ qua, khác nào ta thừa nhận mình ăn cắp? Ta hung dữ trừng mắt nhìn Thiên Lục, xem ra nàng ta cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì! Y phục của nàng ta thiếu hay không, lẽ nào nàng ta không biết?

“Láo xược!” Phu nhân giận dữ đập bàn, đứng lên nói. “Người còn không biết sai?”

“Con không sai!” Cho dù bà ta tức giận thì ta vẫn nói như vậy. Không phải ta làm, sao ta phải thừa nhận?

Fu nhân tức tới nổi sắc mặt trắng bệch, gật đầu nói: “Người không sai? Được!”

“Bốp bốp!” Bà ta vỗ tay, có a hoàn từ ngoài bước vào, trong tay bê một bọc đồ. Ta vừa nhìn liền nhận ra, đây chính là bọc quần áo Cố Khanh Hằng tặng ta.

Rõ ràng bọn họ đã lục soát phòng ta!

Phu nhân bước lên, thô lỗ kéo bọc đồ trong tay a hoàn. Do dùng lực quá mạnh, “soạt” một tiếng, y phục rơi hết xuống đất. Bà ta “hừ” mũi, cười. “Nếu người không ăn trộm, y phục của Lục Nhi sao có thể không cánh mà bay? Nếu người không ăn trộm, sao y phục có thể ở trong phòng người?”

Không cánh mà bay? Đầu ta ong một tiếng, ở đâu ra chuyện trùng hợp đến vậy? Tất nhiên ta chẳng tin.

Ta lắc đầu, hét lớn: “Các người... các người đều muốn hãm hại ta! Ta không ăn trộm! Ta không ăn trộm! Ta không ăn trộm!”

“Người!” Phu nhân bị ta làm cho tức giận tới mức người run rẩy, nghiêng răng nói. “Xem ra hôm nay không dạy dỗ người thì người không biết hối cải! Người đâu, đánh cho ta!”

“Mẹ!” Thiên Lục hoảng sợ kêu lên, kéo tay bà ta, nói. “Đừng đánh muội ấy! Có thể... có thể Cúc Vận nhất thời quên y phục của con để ở đâu nên mới không tìm thấy! Y phục của muội ấy có lẽ thực sự là do Cố thiếu gia tặng!”

“Nhị tiểu thư!” Cúc Vận sợ hãi kêu lên nhưng khi thấy Thiên Lục nháy mắt ra hiệu, cuối cùng đành cúi đầu.

“Lục Nhi!” Trong ánh mắt phu nhân có phần thất vọng.

Thiên Phi kéo tay Thiên Lục, cười nói: “Có thật là Cố thiếu gia tặng không? Ha, bây giờ cũng không đến mức chạy đến Cố phủ hỏi nhĩ? Không thể bỏ qua cho người được! Đánh đi!”

“Người!” Ta đã hiểu, là Thiên Phi giở trò, nhất định là tỷ ta.

Tiếng gậy đập xuống càng lúc càng mạnh.

“A...” Ta cắn chặt môi, trốn đến nơi nào, bàn tay đen phía sau sẽ theo đến đó. Định đứng lên, chiếc gậy đập thẳng xuống chân ta.

Thiên Phi vẫn thấy chưa đủ, tỷ ta cười, bước lên phía trước, nhặt y phục dưới đất lên, vò vò, lại cười. “Chỉ có thợ cả Trần mới có thể tạo ra chất liệu này. Đây chính là quần áo may cho Thiên Lục!” Đường như tỷ ta đang trần thuật sự thật rằng ta ăn trộm y phục.

Sau đó, mắt tỷ ta bỗng lóe lên tia độc ác, chỉ thấy “xoẹt” một tiếng, y phục trong tay tỷ ta đã bị xé thành hai mảnh. Tỷ ta cười đắc ý. “Ha ha, quần áo bị người cầm, Thiên Lục cũng không thềm nữa!” Nói xong lại cúi người nhặt bộ khác.

Ta làm sao có thể đồng ý, nhào qua, hét lên: “Không được xé! Không cho người xé!” Đó là của Khanh Hằng tặng ta, đó là y phục hân tặng ta!

“Bang!” Cây gậy đập xuống, sự đau đớn từ ngón tay lan tới mu bàn tay, tiếp tục lan rộng, tiếp tục sâu hơn.

Trong lòng ta, nơi sâu thẳm của linh hồn...

Oa...

Lần đầu tiên ta khóc trước mặt bọn họ. Trơ mắt nhìn y phục Cố Khanh Hằng tặng biến thành đồng lộn xộn, từng mảnh rơi xuống tựa như trái tim bị xé nát.

Tiếng cười ngông cuồng của Thiên Phi văng vắt bên tai ta, hồi lâu cũng không tan biến.

Vì sao tỷ ta đã có tất cả còn muốn giành chút đồ với ta như vậy? Vì sao tỷ ta không muốn cho ta cái gì? Vì sao...

Quyền lực, thân phận...

Hai tay càng lúc càng siết chặt, mang theo sự phẫn nộ tột cùng...

2. Chương 2

Hôm đó, ta không nhớ rõ mình đã bị đánh bao nhiêu gậy. Cơ thể đau tới mức tê liệt. Nước mắt rơi xuống, nóng hổi rồi lạnh băng.

Chỉ có Thiên Lục kéo tay áo phu nhân xin tha cho ta nhưng không ai để ý. Ta chỉ nghe thấy giọng nói phần nộ của phu nhân vang lên từng câu, từng câu bên tai. Bà ta nói: “Người hư hỏng hết mẹ người, nút mắt ra đã biết dùng sắc đẹp dụ dỗ người khác! Lại còn chuyên trộm đồ, hôm nay bản phu nhân nói cho người biết, thứ không phải của mình thì đừng có động vào! Nếu còn tái phạm, ta sẽ đánh gãy tay người!”

Từng câu, từng chữ của bà ta đều sắc như dao. Coi như ta hiểu, bà ta cũng không phải không biết ta bị vu oan, bà ta chỉ không muốn cho ta sự công bằng. Đánh thì đánh, ta chẳng qua chỉ là con gái của tiểu thiếp, huống hồ còn là tiểu thiếp không được sủng ái.

Có điều, khi nghe bà ta nói chuyện trộm đồ của người khác, ta thực sự không nén được bật cười.

Ý bà ta là gì, đương nhiên ta hiểu, nhưng sao bụng dạ bà ta lại hẹp hòi như vậy chứ? Mẹ ta đã trộm của bà ta cái gì?

Cha ư?

Ha ha, đừng kể chuyện cười chứ! Bà ta đã không có được trái tim cha, cũng chẳng có được con người ông ấy!

Ta chẳng qua cũng chỉ là người ngoài mang họ Tang trong Tang phủ mà thôi!

Ta biết, bao nhiêu năm nay, ta ngâm bồ hòn làm ngọt, phu nhân không thể bới lông tìm vết, trong lòng chắc chắn rất khó chịu nên hôm nay sẽ không dễ dàng buông tha ta. Ta biết rõ, phản kháng chỉ mang đến kết cục tệ thảm hơn.

Gậy đánh lên người, ta nghe thấy Thiên Phi cười, nói: “Tang gia là dòng dõi danh gia vọng tộc, không thể để người ta tưởng rằng chúng ta ngược đãi người!”

Ta thầm cười khẩy, lời này thật hay!

Lúc cha đến, ta đã đau đến mức người co rúm, toàn thân run rẩy. Ông ta chỉ liếc một cái, hồ hững hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“À!” Phu nhân bước lên, bình thản nói. “Nó làm sai, thiếp thay lão gia dạy dỗ một chút!”

“Ừ!” Cha ta trả lời, không nhìn ta nữa, chỉ nói với Thiên Phi và Thiên Lục: “Tiên sinh dạy đàn cho các con đã đến, còn không mau qua đó!”

Thiên Phi vừa nghe, vội cười, nói: “Vâng, Phi Nhi đi ngay đây ạ!”, nói xong, quay người kéo Thiên Lục rời đi.

Thiên Lục chần chờ một lúc, cuối cùng đành nói: “VẬY LỤC NHI CŨNG ĐI ĐÂY!” Trước khi ra khỏi cửa, nàng ta còn không quên nhìn về phía ta.

Ta cắn môi, cố ý không nhìn nàng ta. Ta không muốn nàng ta thương hại!

Cha còn ở đó, a hoàn đánh ta nhẹ hơn nhưng ta vẫn đau đến mức như tê liệt. Cha nán lại một lát, nói có việc quan trọng rồi quay người rời đi, ra đến cửa lại quay đầu nói với phu nhân: “Đừng có đánh chết!”

Ha! Cha của ta, chỉ có thể nói một câu như vậy.

Đừng có đánh chết...

Đối với ông ta, chỉ cần không xảy ra chuyện, ông ta sẽ không quan tâm tới ta.

Tang Tử, Tang Tử, nghe thấy chưa? Ông ta nói, đừng có đánh chết...

Dù đang vô cùng đau đớn nhưng lúc này, ta thực sự rất muốn cười.

Đúng, ta đã cố gắng nhẫn nhịn.

Mười hai năm ở Tang phủ, ta chưa học được điều gì song lại học được sự ảm nhẫn. Ta chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, lấy gì để bảo vệ chính mình?

Ta tự nói với mình hết lần này đến lần khác, Tang phủ không có ai tốt.

Kể đánh ta rất lợi hại. Ta thấy đau đớn nhưng tất cả chỉ là vết thương da thịt, thực sự không thể chết. Thậm chí chỗ bị đánh cũng không có vết rách, chẳng cần dùng đến thuốc. Ta không biết rốt cuộc nên cảm thấy vui mừng hay bất hạnh.

Phu nhân thấy dạy dỗ đã đủ mới tha cho ta.

Trời đã tối.

Toàn thân rất đau nhưng ta không muốn về phòng.

Ta cứ đi, cứ đi, rồi bước đến cửa lớn.

Sững người trong giây lát, ta vẫn nhắc chân bước ra ngoài. Đám gia đình giữ cửa chẳng có ai ngăn cản. Ta là nha đầu hoang dã của Tang phủ, không ai quan tâm.

Hôm đó, sau khi ra khỏi Tang phủ, ta rất muốn đi tìm Cố Khanh Hằng để tố cáo nhưng không biết Cố phủ ở đâu. Ban đầu định hỏi đường, sau đó ta đã nghĩ thông suốt. Cố Khanh Hằng chẳng qua cũng chỉ là đứa trẻ, hẳn có thể làm chủ chuyện gì chứ? Chung quy là ta quá ngây thơ.

Nghĩ như vậy, ta không tránh khỏi có chút hụt hẫng.

Ngẩng đầu nhìn trời, có vẻ như sắp mưa song ta vẫn không muốn về phủ. Không hề sốt ruột, bởi ta biết, qua ngõ Trường Đại, đi về phía trước một dặm có một ngôi chùa.

Ta chạy một đoạn đường, dừng lại, đi một đoạn, lại chạy.

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới hôm nay không phải về Tang phủ, mọi đau đớn dường như biến mất.

Ta chưa từng tới ngôi chùa đó nhưng trước kia đã nghe nói đến. Nơi này cách Tang phủ cũng không xa, có lẽ trong tiềm thức ta vẫn hy vọng Tang phủ sẽ sai người đi tìm. Lúc ấy ta nghĩ, nếu đúng là có người đến tìm, ta sẽ theo họ về phủ ngay, sau đó sẽ không như thế này nữa.

Nhưng nghĩ thì hay mà kết quả luôn trái với niềm hy vọng.

Đi tới cửa chùa, trời bắt đầu mưa.

Ta do dự một lát, cuối cùng gơ tay gõ cửa.

Cộc cộc...

Cửa mở, vị hòa thượng trẻ lộ mặt ra. Ta hơi lúng túng, cúi đầu nhưng ông ấy lại cười rất hiền hòa, hỏi: “Tiểu thí chủ muốn vào trong tránh mưa không?” Nói xong liền nghiêng người.

Ta gật đầu, đi vào theo ông ấy.

Ngôi chùa không lớn, qua cửa đã có thể nhìn thấy Phật đường trước mặt, vậy đây chắc là chính điện. Vách tường dày, ngói đã cũ, có lẽ đã xây dựng được vài năm.

Mưa rơi dày hơn, ta gơ tay che trán. Bộ y phục của vị hòa thượng bị thấm nước, vệt nước dần lan ra nhưng ông ấy dường như không cảm nhận được, quay sang hỏi ta: “Tiểu thí chủ không phải là người kinh thành ư?”

Ta sững sờ, gật đầu, khẽ đáp: “Vâng.” Dù ta có nói thật, chắc ông ấy cũng sẽ tròn mắt ngạc nhiên, hỏi giống như Cố Khanh Hằng: “Tang phủ có tam tiểu thư à?”

Có lẽ ta không nói thì hơn.

Mưa rơi xuống mu bàn tay, trong ngày hè nóng nực này bỗng có cảm giác lạnh buốt. Ta cười, người của Tang phủ không thừa nhận ta, có lẽ, ta nên làm Tang Tử một lần, không phải Tang Tử của Tang phủ.

Đi sát bên ông ấy, ta nghe ông ấy nói: “Ngôi chùa này chỉ có hai người là bần tăng và sư phụ, sân sau có một gian phòng nhỏ, tiểu thí chủ có thể tạm nghỉ một đêm.”

Ta nhú mào, hỏi: “Không cần hỏi sư phụ người trước ạ?”

“Không cần, mời tiểu thí chủ!” Ông ấy không suy nghĩ đã trả lời. “Lát nữa bần tăng sẽ nói với sư phụ.”

“Vâng... xin đa tạ!”

Căn phòng đó rất nhỏ, ông ấy chỉ đưa ta tới cửa, không bước vào. Đẩy cửa ra, ta nghĩ sẽ có mùi ẩm mốc nhưng căn phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, dường như luôn có người ở.

Ta cũng không nghĩ nhiều, đoán chừng cũng là người tới đây nghỉ chân như ta.

Mưa chỉ rơi một lát rồi ngừng.

Buổi tối ta ngồi trên giường, cảm thấy hối hận. Ra khỏi cổng Tang phủ, ta thậm chí từng nghĩ sẽ không trở về nữa. Nhưng vì sao ta lại ngốc như vậy? Ta nên mang theo mấy đồ nữ trang, đã mang tiếng là trộm thì phải trộm vài thứ chứ, còn bây giờ, trong người không một xu dính túi, ta phải làm thế nào?

Ta đang tiếc đến nỗi không ngủ nổi, lật đi lật lại, hận không thể lập tức trở về Tang phủ trộm tiền. Ha, chẳng phải phu nhân nói ta là kẻ trộm ư? Sao ta ngốc vậy, dù sao cũng bị oan rồi, chẳng thà làm kẻ trộm thật để không phụ lòng mình.

Khi ta đang nghĩ linh tinh, bầu trời bên ngoài dần không còn yên ả.

Trong phút chốc, tiếng sấm vang lên.

“A!” Ta sợ hãi hét lên, bịt tai lại.

Từ nhỏ đến lớn, ta sợ nhất là sấm. Lúc này, ta không còn nghĩ được gì nữa, nhanh chóng ngồi dậy, ôm chặt cơ thể đang bắt đầu run rẩy.

Mà tiếng sấm Kinh trập[1] đó thật đình tai nhức óc.

[1] Kinh trập: là một trong hai mươi tư tiết khí của lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Ngày bắt đầu tiết Kinh trập thường là khoảng ngày mừng Năm hay mừng Sáu tháng Ba dương lịch.

“A... a...” Ta òa khóc, không biết lấy đâu ra dũng khí, nhảy xuống giường, chạy ra cửa.

Ngón tay chạm vào cửa nhưng trong khoảnh khắc ấy, bên ngoài dường như xuất hiện một bóng người. Tay ta run rẩy, ôm chặt lồng ngực, ta hoa mắt rồi ư?

Ta chỉ chần chờ một lát, mở cửa “rầm” một cái rồi ôm đầu chạy ra ngoài.

Chỉ có một mình, ta rất sợ.

Tìm ai cũng được, dù là vị hòa thượng trẻ tuổi kia hay là trụ trì.

Ta vừa khóc vừa chạy, tiếng sấm trên đầu vang lên ầm ầm, kèm theo những tia chớp chói mắt. Ta sợ tới mức không thở nổi, không dám dừng bước. Ta sợ nếu dừng lại sẽ bị sét đánh chết. Nhưng vì sao ta dám chạy ra ngoài, ta cũng không biết nữa.

Không biết có phải do ảo giác hay không, ta luôn cảm thấy có người theo sát ngay phía sau.

Nhìn thấy căn phòng trước mặt còn đang sáng đèn, chân ta dường như có sức mạnh, liều mạng chạy qua.

Cửa không khóa, lúc ta vừa động vào liền ngã nhào. Đúng lúc này, trong tiếng sét chói tai hình như kèm theo tiếng “ding” lạ lùng, nhưng ta không kịp nghĩ, lật tay khóa cửa, kêu lên: “Có người không? Có người không?”

Ta xông thẳng vào, căn phòng được ngăn bởi tấm rèm mỏng, bên trong thấp thoáng có bóng người. Ta vui mừng như thấy cứu tinh, liền chạy qua. Nhưng khi ngón tay chạm vào tấm rèm, người bên trong bật dậy, giữ chặt tấm rèm ta đang kéo, khế trách: “Ai?”

Tiếng “ai” của y khiến nỗi sợ hãi của ta bay đi một nửa, lập tức trở nên tỉnh táo.

Nghe giọng nói thì có lẽ người này còn rất trẻ, nhưng không phải vị hòa thượng ta vừa gặp, đương nhiên cũng không thể là vị trụ trì.

“Ta...” Vốn định trả lời nhưng sau khi suy nghĩ lại hỏi: “Người là ai?” Vị hòa thượng đưa ta vào từng nói trong chùa chỉ có hai người là ông ấy và sư phụ, vậy thì y là ai?

Hỏi xong mới phát hiện không thích hợp, dù gì đối phương cũng hỏi ta trước. Nhưng y lại chẳng để tâm.

Y khẽ ho một tiếng. “Tô Mộ Hàn.”

Tô – Mộ – Hàn.

Lúc đó ta không hề biết, người đàn ông này sẽ làm thay đổi cuộc đời ta.

Cho tới nhiều năm sau đó, khi ta gọi tiếng “tiên sinh” một lần nữa, trong lòng ta không biết là cảm giác gì...

Đúng lúc này, lại một tiếng sét bổ xuống, ta sợ hãi kêu lên, ngồi xổm ôm lấy đầu.

“Sao vậy?” Y khẽ hỏi nhưng không bước ra, thậm chí tay vẫn giữ chặt tấm rèm không buông.

Ta thở hổn hển, nói to: “Ta sợ... ta sợ sét.”

Ta không nhìn thấy mặt y, chỉ có giọng nói nhả nhặn truyền ra: “Ha, tiểu nha đầu!” Nói xong, dường như buông lời sự phòng bị, y quay người vào trong rồi ngồi xuống.

Cũng không biết vì sao, một câu nói “tiểu nha đầu” của y khiến nỗi sợ trong ta tan đi rất nhiều, ta chỉ không phục. Xuyên qua tấm rèm, ta lơ mơ nhìn thấy thân hình gầy gò của y, thậm chí y còn rất trẻ, cũng chỉ là một thiếu niên, chẳng qua lớn hơn ta vài tuổi mà thôi.

Ngăn cách bởi tấm rèm, ta cố gắng để nhìn rõ hơn một chút nhưng chỉ thấy lơ mơ. Hình như y biết suy nghĩ trong đầu ta, khẽ nói: “Không cho phép người tiến lên một bước.” Trong lời nói của y đầy sự cảnh cáo.

Ta mím môi, ngoan ngoãn nghe lời, không giơ tay ra. Thực ra ta sợ y nổi giận, đuổi ra ngoài. Tiếng sấm cộng thêm đêm tối, ta không biết nên làm thế nào.

Bọn ta cứ như vậy, ngồi đối diện nhau qua tấm rèm.

Ta phát hiện đôi hài ướt của mình đã để lại từng vệt ướt sũng trong căn phòng này, dường như có thể ngửi thấy mùi nước mưa. Ta bất giác co chân lại, hai tay ôm chặt lấy mình.

Căn phòng được dọn dẹp sạch sẽ và gọn gàng, tuy còn nhỏ nhưng ta biết đây là căn phòng luôn có người ở.

Ngước mắt, y không hỏi nữa nhưng ta tự lên tiếng: “Ta tới chùa tránh mưa.”

Y “ừ” một tiếng nhưng không đáp lời. Ta thấy y xoay người, hình như cảm thấy gì đó. Một lúc sau, ta nghe thấy tiếng lật sách, trong lòng bỗng cảm thấy chông chênh, xem ra y không định nói chuyện với ta song ta lại không dám ra ngoài một mình, khi có sấm, chỉ cần có một người ở bên, ta sẽ không sợ như vậy nữa. Ta thực sự không dám ở một mình.

Vô thức tựa vào bức tường phía sau, chạm vào vết thương sau lưng, đau đến mức ta lập tức kêu lên, nhưng Tô Mộ Hàn chẳng buồn quay đầu cũng chẳng ngẩng lên. Hơi tức giận, ta cố ý hét to vài tiếng. Liếc mắt nhìn sang, thấy y vẫn cúi đầu đọc sách. Nghĩ một chút, ta đứng lên, liền nghe thấy y lạnh lùng nói: “Hết sấm rồi, ra ngoài đi!”

Ta ngăn người, khẽ nói: “Vẫn chưa hết.”

Kể ở phía sau tấm rèm liền im lặng.

Ta lúng túng, cố gắng tìm chuyện để nói, vừa định mở miệng, đột nhiên nghe thấy tiếng “phịch” như tiếng sách rơi xuống đất. Ta giật mình, thấy người bên trong bắt đầu ho dữ dội.

Y cúi thấp người, ta vốn không thấy gương mặt y, chỉ lơ mơ thấy mái tóc dài rủ trước trán.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân ta, y liền cảnh giác. “Khụ khụ, người đứng lại!”

“Ta... ta chỉ...”

Ta chỉ muốn làm gì? Ta không biết.

Y ho dữ dội, ôm người đau đớn. Ta dường như thấy được gương mặt trắng bệch, vô lực của y.

“Ta... ta đi tìm đại phu cho người.” Có lẽ y bị ốm rồi nhưng lời vừa nói ra, ta liền hối hận. Muốn như vậy rồi, phải đi đâu tìm đại phu đây?

Y vẫn im lặng. Ta lại nói: “Hay ta đi tìm sư phụ trong chùa nhé?”

Vừa xoay người, Tô Mộ Hàn đột nhiên lên tiếng: “Khụ... Người không sợ sấm sét nữa à?”

“Sợ.” Ta buột miệng nói rồi nhớ ra tiếng sấm bên ngoài chưa ngừng. Ta cũng chẳng hảo tâm đến thế, ta chỉ đáp lại khi y không đuổi ta ra ngoài mà thôi.

Xoay người lần nữa, y lại nói: “Đừng ra ngoài!”

Không biết vì sao, dường như ta nghe được một ý nghĩa khác trong lời nói của y.

Đừng ra ngoài...

Nhìn y chăm chú, thực ra ta sợ đến chết đi được, y đã nói đừng ra ngoài, sức mạnh ban nãy cũng tan theo mây khói, vậy nên ta càng không dám ra.

Một lúc lâu sau, tiếng ho phía sau rèm mới dần bớt đi, tiếng sấm bên ngoài không biết đã ngừng từ khi nào. Ta buông thông tay đứng dậy, không biết phải làm sao.

“Người tên gì?” Đúng lúc này, lần đầu tiên Tô Mộ Hàn lên tiếng hỏi ta.

Ban đầu, ta tưởng y coi thường ta nhưng khi y hỏi, trong lòng ta có chút vui mừng. Ta khẽ nói: “Tang Tử.”

“Tang...” Y khẽ lặp lại, rồi hỏi tiếp: “Chữ nào?”

Tuy ta không biết chữ song vẫn biết tên của mình. Nghe Tô Mộ Hàn hỏi, trong lòng không khỏi có chút kiêu ngạo. Có điều lập tức cảm thấy không ổn, ta nên khoa tay múa chân ra hiệu thế nào với y?

Tô Mộ Hàn đột nhiên ngồi dậy, giọng nói lạnh lạnh của y truyền ra: “Đằng sau người có giấy bút.”

Ta quay người, ngạc nhiên.

Giấy Tuyên Thành đã trải sẵn, được chặn cẩn thận bằng chiếc thước, nghiêng mực sáng bóng bên cạnh đường như mới được mài cách đây chưa lâu. Ta lại sững sốt quay người, nhìn về phía người bên trong, chẳng lẽ vì ta đột nhiên xông vào nên y mới vội vàng bước vào sau tấm rèm?

Ta lắc đầu không hiểu.

Chậm rãi bước lên trước, ta giơ tay nhưng không biết cầm bút thế nào. Nắm đại cán bút, đặt xuống viết, cả tờ giấy Tuyên Thành lớn như vậy mà ta chỉ viết một chữ.

Nét chữ thô bạo, các góc cạnh lại quá rõ nét. Ha, khóe miệng ta khẽ nhếch lên, may mà miễn cưỡng vẫn có thể nhận ra chữ “Tử”.

Nghĩ một lát, ta đặt bút, cầm tờ giấy Tuyên Thành tiến lên.

Tô Mộ Hàn đưa tay qua tấm rèm, ngón tay y thon dài, rất đẹp. Khoảnh khắc y nắm tờ giấy Tuyên Thành, ta thấy đường chỉ tay của y rất rõ, thậm chí còn có thể thấy từng đường gân xanh nổi lên trên mu bàn tay trắng nõn.

Dường như y khẽ thở dài, nói: “Tên hay nhưng người... chưa từng được học à?”

“Chưa.” Ta thành thật trả lời.

“Vì sao?” Y hỏi.

Ta nghĩ một lát, đành đáp: “Không ai dạy ta. Trước đây ta cũng không muốn học.”

“Trước đây?” Y có thể đọc được hàm ý trong lời nói của ta.

Ta hơi sững người, cũng không né tránh, gật đầu. Nghĩ lại, vừa nãy chẳng phải y đang đọc sách ư? Lúc này, ta chẳng hề suy nghĩ mà lên tiếng: “Người đồng ý dạy ta không?”

Y không từ chối ngay nhưng lại nói: “Dạy người cái gì?”

“Cầm kỳ thi họa.”

Lời thốt ra mới phát hiện không ổn, ta chỉ biết y biết chữ nhưng không hỏi y có biết những thứ khác không.

Ta nghe thấy tiếng y vo tròn tờ giấy Tuyên Thành. Y khẽ cười, lại hỏi: “Vì sao bây giờ người lại muốn học?”

Buồn bã cúi đầu, ta im lặng không nói. Trước đây không ai coi trọng ta, ta cũng đã lãng phí mười hai năm trời, song bây giờ ta đã hiểu, muốn sống tốt hơn, chỉ có cách phải trở nên tài giỏi, mạnh mẽ.

Nếu cả đời sống lặng lẽ trong một gia đình bình thường, có lẽ nữ tử không tài giỏi mới là người đức hạnh. Nhưng ta tự hỏi, ta muốn vậy không? Ta bằng lòng như vậy không? Không, ta lắc đầu. Nghĩ đến Thiên Phi và Thiên Lục, ta vạn lần không muốn!

Có lẽ thấy ta im lặng, Tô Mộ Hàn lại nói: “Ta sẽ không dạy mà không biết lý do rõ ràng.”

Hàm ý rất rõ ràng, nếu ta không nói, y sẽ không đồng ý dạy.

Ngước mắt, trước mặt vẫn là dung mạo không nhìn thấy rõ, ta cắn răng, cuối cùng đành lên tiếng: “Ta không muốn bị người khác coi thường nữa!”

Mệnh phượng hoàng ư? Ta cũng là nữ nhi của Tang gia!

Nhưng ta không nói ra lời này, ta sợ nếu nói ra, Tô Mộ Hàn không coi ta là kẻ điên thì cũng sẽ kiên quyết không dạy ta học.

Người ở phía sau tấm rèm trầm mặc chốc lát, lại khẽ ho một trận, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Được.”

Ta vui sướng tột cùng, liền kêu lên: “Tiên sinh!”

Tô Mộ Hàn dường như sững người rồi nói: “Người gọi ta là gì?”

Ta bị câu hỏi của y làm cho hồ đồ, hồi lâu mới trả lời: “Tiên sinh...” Thiên Phi và Thiên Lục đều gọi thầy giáo như vậy, lẽ nào ta nghĩ sai ư?

“Tiên sinh?” Y khẽ nói, tựa như đang thích ứng với cách gọi này. Ta lên cười, niềm vui trong lòng sớm đã làm tiêu tan nỗi đau thể xác. Cuối cùng cũng có người chịu dạy ta!

Ta rất muốn hét thật to nhưng ngại trong phòng có Tô Mộ Hàn nên đành cố nín nhịn.

Tô Mộ Hàn bình tĩnh lên tiếng: “Sau này người tới đây, nhất định phải đi một mình, nếu không ta sẽ không dạy người bất cứ thứ gì.”

Nghe vậy, ta lại hỏi: “Tiên sinh cũng tránh mưa à?”

Ta không biết vì sao khi đó mình lại hỏi thế, bởi qua mọi thứ trong căn phòng này, qua lời nói của y, ta biết rõ y không phải đến tránh mưa, nhưng ta vẫn hỏi vậy.

“Không.” Y trả lời một cách dứt khoát, chậm rãi quay người, giọng vẫn rất khẽ. “Có lẽ... ta đang đợi người tới...”

“Tiên sinh...” Ta cười.

Khi ấy, ta cho rằng y y muốn nói là duyên phận, không ngờ là bởi điều đó...

Đột nhiên y nói: “Không được hỏi nữa.”

Một câu thôi đã khiến lời nói đến miệng phải nuốt xuống. Trầm mặc trong giây lát, ta nhìn y, hỏi: “Nếu ta không có câu hỏi nào, còn cần tiên sinh dạy ư?”

Ta còn sợ câu nói của ta khiến y tức giận, không ngờ y lại bật cười, khẽ nói: “Không được hỏi chuyện của ta nữa.”

Ta ngăn người, gật đầu.

Lúc này tiếng sấm đã ngừng từ rất lâu rồi, thậm chí mưa cũng tạnh. Dấu giày ướt sũng ta mang vào phòng cũng dần khô nhưng ta vẫn chưa muốn rời đi.

Ta cố tìm chuyện để hỏi: “Vừa rồi tiên sinh nói tên của ta hay, vì sao hay?”

Trước đây ta luôn cảm thấy tên mình rất khó nghe, luôn thấy kém xa so với Thiên Phi và Thiên Lục. Đây là lần đầu tiên có người nói tên ta hay, ta đương nhiên rất vui sướng.

Tô Mộ Hàn giơ tay mở cửa sổ, bên ngoài vừa tạnh mưa, trong không khí, gió mang theo hơi ẩm, có cảm giác lành lạnh. Ta vốn định ngăn y, đã có bệnh sao còn muốn mở cửa sổ! Kỳ lạ là lời vừa tới miệng nhưng ta không sao thốt ra được.

Y đã quay người, khẽ ngâm nga: “Duy tang dữ tử, tất cung kính chí[2].”

[2] “Duy tang dữ tử, tất cung kính chí”: kìa cây dâu với cây tử là cây do cha mẹ trồng cho con, nên nhớ đến nó mà sinh lòng cung kính. (Trích Kinh thi.)

Ta vốn không hiểu mấy thứ nho nhã này nên chỉ im lặng nghe y nói.

“Cổ nhân thường nói, cây dâu và cây thị do cha mẹ trồng. Tang Tử[3], nhất định là kết tinh của một tình yêu đẹp.”

[3] Tang Tử: Tang là cây dâu, Tử là cây thị. Tang Tử có nghĩa là quê cha đất tổ (nơi có cây dâu, cây thị của ông cha trồng).

Nghe thấy hai chữ “tình yêu”, ta không nén được cười giễu. Cha và mẹ ta có tình yêu ư? Hừ, Tang Tử, Tang Tử lại có thể là kết tinh của tình yêu? Điều này quá nực cười!

Tô Mộ Hàn nói tiếp: “Nó cũng có ý nghĩa là cố hương, cáo bệnh về quê, lưu luyến cố hương...” Giọng nói của y dần nhỏ lại, ta quên đi sự coi thường vừa nãy, trong lòng bỗng giật mình. Đang tốt lành, sao y phải nói những lời như vậy? Tuy không hiểu hết nhưng ta cũng hiểu được đại khái.

Cáo bệnh về quê, lưu luyến cố hương... Nói như vậy chẳng phải chính là sau khi chết trở về cố hương ư?

Tô Mộ Hàn ho vài tiếng, ngược mắt nhìn về phía ta, cười hỏi: “Như vậy còn chẳng phải tên hay ư?”

Ta không trả lời, có phải tên hay hay không ta không biết, ta chỉ biết ta cảm nhận được tâm trạng thương cảm vô hạn trong lời nói của y, khiến lòng người bức bối.

Cảm giác đó quả không phải điều ta thích.

Ta cố ý cười vài tiếng rồi nói: “Tiên sinh, ta còn một câu hỏi.”

“Hỏi đi!”

Ta cố gắng sắp xếp từ ngữ rồi mới lên tiếng: “Cái đó, yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu... Vì sao người con gái đẹp phải đá cầu với người con trai?” Đây là điều ta nghe vị tiên sinh kia giảng ở Tang phủ lần đó, ta nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu.

Tô Mộ Hàn cười lớn, ta càng không hiểu, điều này... rất buồn cười ư?

Y cười, nói: “Từ “hảo” ở đây có nghĩa là “đẹp đẽ”, không phải “thích”. Từ “cầu” không phải là “quả cầu”, mà có nghĩa là “phối hợp”.”

Lời y nói giản dị mà sâu xa, ta cũng nhanh chóng hiểu được.

Ta nghĩ lúc đó ta nhất định đã đỏ bừng mặt, tuy không nhìn thấy nhưng cảm giác nóng rực rất rõ ràng. Hai tay bưng má, ta nén cười, không ngại ngừng, lúng túng, ta chỉ thấy vui mừng.

Tô Mộ Hàn không hỏi vì sao ta cười mãi, chỉ nói: “Đêm đã khuya, ngươi về đi! Ta cũng mệt rồi!”

Lệnh đuổi khách rất thẳng thắn. Khi ấy ta nghĩ y quả là người vô tình, đuổi khách mà cũng có thể đạt đến trình độ cao nhất.

Mím môi đứng lên, cúi chào y, ta dí dỏm cười nói: “Tiên sinh nghỉ ngơi đi, ta về đây!” Dù sao sấm cũng đã ngừng, mưa cũng đã tạnh.

Quay người, vừa mở cửa ta lại nghe thấy y nói: “Tử Nhi, nhớ kĩ lời ta nói.”

Tử Nhi...

Trước nay ta không biết sẽ có người gọi ta bằng cái tên dễ nghe như vậy.

Ta gật đầu.

Thực ra ta không rõ y ám chỉ điều gì, bởi tối nay y nói với ta rất nhiều... nhưng đều không quan trọng...

Dường như chỉ trong một đêm ta đã lấy lại được dũng khí. Ta biết, đó đều là nhờ Tô Mộ Hàn cho ta.

Hôm sau, ta không đi gặp y, cũng không tạm biệt hòa thượng trong chùa, bởi ta phải vội vàng trở về Tang phủ. Ta hy vọng việc ta bỏ ra ngoài sẽ không khiến cha tức giận. Ta biết, mệnh phượng hoàng xuất hiện từ Tang gia, nếu ta muốn lộ diện, còn phải âm thầm chịu đựng vài năm nữa.

Về thẳng Tang phủ, ta mới phát hiện mình đã lo lắng quá thừa. Hóa ra cả đêm qua, không ai biết ta không ở trong phủ, chưa ai từng quan tâm đến ta.

Lúc đi qua hành lang dài, thấy Thiên Phi và Thiên Lục đang từ xa bước tới, ta không quay đầu, nhoeo miêng cười, sải bước lên trước.

“Này!” Thiên Phi cố ý gọi thất thanh. “Tang Tử à, xem ra hôm qua mẹ cho người dạy dỗ người vẫn còn nhẹ nhõm, trông người vẫn không sao cả!”

Ta cười một tiếng rồi nói: “Sự dạy dỗ của phu nhân, ta nhất định ghi sâu trong lòng!”

“Người!” Thiên Phi giận dữ trừng mắt với ta, lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi bước qua.

Thiên Lục không đi theo ngay, áy náy nhìn ta, khẽ nói: “Tang Tử, xin lỗi, do Cúc Vận quên cất y phục ở đâu nên mới...”

“Được rồi!” Ta ngắt lời nàng ta, đi về phía trước, bỏ lại câu: “Ta quên rồi!”

Thực sự quên cất y phục ở đâu hay là gì đi nữa đều không cần phải truy xét. Rốt cuộc đánh cũng đánh rồi. Bây giờ ta biết, cứ quan sát lời lẽ, sắc mặt người khác, cứ âm thầm chịu đựng cũng không có tác dụng.

Những thứ hôm nay bọn họ có, sau này ta cũng phải có. Mẹ ta cho ta thân phận làm con gái Tang gia, vậy thì ta không thể lãng phí.

Có lẽ Thiên Lục không ngờ ta sẽ nói như vậy, nàng ta ngẩn người. Ta đi xa rồi, vẫn nghe thấy Thiên Phi tức giận, lớn tiếng gọi tên nàng ta.

Sau hôm đó, Tang phủ không có gì khác, chỉ là số lần ta rời phủ nhiều hơn. Cũng may Tang phủ trước nay không ai quan tâm tới chuyện của ta.

Khi Cố Khanh Hằng đến lần nữa, lại mang cho ta rất nhiều y phục đẹp. Ta không nói gì, chỉ lặng lẽ giấu đi, không mặc nữa. Ta không muốn bọn họ lại có cơ hội làm thương tổn ta. Suy cho cùng, bây giờ ta vẫn chưa có năng lực phản kháng.

Tiếp xúc nhiều với Tô Mộ Hàn càng khiến ta thêm chần chừ. Cảm kỳ thi họa, thiên văn địa lý, không cái gì y không tinh thông.

Rất nhiều lần, ta thật sự muốn hỏi, rốt cuộc y là người thế nào, nhưng lại nhớ ra ta đã đồng ý không hỏi chuyện của y. Ta từng thoáng nghe thấy vị hòa thượng và trụ trì trong chùa nói Tô Mộ Hàn là hậu duệ của gia đình danh gia vọng tộc, sau này gia cảnh sa sút mới ở tạm trong chùa.

Nhưng bệnh ho của y từ lần đầu ta gặp đến nay vẫn không hề thuyên giảm. Ban đầu ta tưởng do thương hàn gây nên, nay thấy không giống. Đối với chuyện này, y lại không né tránh, thản nhiên nói vì hồi nhỏ sốt cao nên phổi bị tổn thương.

Khi đó ta đã nghĩ, có phải vì thế mà ở trong nhà, y cũng không được yêu chiều? Mỗi lần nghĩ như vậy, ta lại càng cảm thấy thân thiết với y.

Nhưng y vẫn không cho ta vén bức rèm che.

Nếu ta còn ý nghĩ đó, nụ cười thanh nhã trên gương mặt y sẽ biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng cùng sự trầm mặc.

Sau hôm y giảng giải ý nghĩa của tên ta, dường như ta không còn oán trách mẹ ta nữa, mà chỉ cảm thấy thấu hiểu sâu sắc. Mẹ ta là người phụ nữ đáng thương.

Khi ta ở Tang phủ, số lần Cố Khanh Hằng tới tìm ta ngày càng nhiều. Cùng với sự thay đổi đó là thái độ của cha đối với ta.

Hôm ấy, vô tình gặp ta trên đường, ông cười, nói: “Cố gắng ở bên Cố thiếu gia, nếu có một ngày được gả vào Cố phủ, cho dù làm thiếp thì cũng là vận may của con.”

Ta chỉ gật đầu, trong lòng cười nhạt. Các tỷ tỷ của ta là mệnh phượng hoàng, còn ta được gả cho công tử của đại học sĩ làm thiếp là vận may của ta?

Ta thực sự muốn nói, cha à, cha thật không hiểu con chút nào!

Mỗi khi lòng dạ rối bời, Tô Mộ Hàn sẽ nói nhỏ: “Bình tĩnh lại, tĩnh tâm ứng đối, thời gian dù ngắn hơn nữa cũng có thể tận dụng được tốt.”

Thời gian ba năm quả thực không thể coi là ngắn. Những thứ Tô Mộ Hàn dạy ta cũng không thể dùng vài ba câu là có thể nói rõ. Ba năm, đủ để ta thay da đổi thịt.

Hôm đó, khi a hoàn đến bẩm báo Cố Khanh Hằng đến, ta đang ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, ngấm dung mạo mình một cách chăm chú.

Thanh nhã, tự nhiên.

A hoàn lú lo bên tai ta một lúc lâu, gì mà đứng ngồi ngáy ngốc nữa, nhanh trang điểm, đừng để Cố thiếu gia chờ lâu...

Ta không nói gì, chỉ đứng lên, đi ra ngoài.

Thấy ta ra ngoài, Cố Khanh Hằng hét lớn từ phía xa: “Tam Nhi!”

Giống như lúc mới quen nhau ba năm trước, huynh ấy vẫn gọi ta là “Tam Nhi”, vẫn thân thiết, dịu dàng như thế.

Ta cười, vẫy tay với huynh ấy, nhấc váy chạy qua. Khanh Hằng đã rất cao, cao hơn ta hẳn một cái đầu nhưng nụ cười của huynh ấy vẫn như trước đây, tươi đẹp tựa ánh mặt trời khiến người ta chỉ nhìn một cái đã nở nụ cười vui vẻ.

Đứng trước Khanh Hằng, ta luôn cười thoải mái, sau đó nói: “Hôm nay lại có chiêu gì mới à?”

Khi xưa ta dạy Khanh Hằng chơi trò ném cát, huynh ấy chơi rất tệ. Sau khi về, hằng ngày huynh ấy đều “chăm chỉ khổ luyện”, thậm chí mỗi lần tới tìm ta, lại dạy ta cách chơi ném cát mới, cách nào cũng độc đáo, sáng tạo.

Cố Khanh Hằng cười bí hiểm, lên tiếng: “Hôm nay không chơi ném cát, muội theo ta!” Huynh ấy nói xong liền kéo tay ta.

Ta nhẹ nhàng né tránh, cười nói: “Muội không theo huynh, muội muốn đi trước huynh!” Nói xong, ta khề cười rồi vòng qua người huynh ấy, bước lên phía trước.

Khanh Hằng không buồn cũng không giận, cười cười đi theo ta.

Ra khỏi cổng Tang phủ, có người tiến lên hỏi: “Thiếu gia hỏi phủ không?” Người đó ăn vận gọn gàng, xem ra là do Cố đại nhân phái đến để bảo vệ Cố Khanh Hằng.

Hồi nhỏ ta thường trêu chọc, hỏi huynh ấy vì sao không học võ, đỡ phải có người luôn theo sau, nếu là ta, nhất định sẽ cảm thấy khó chịu. Huynh ấy chỉ cười, sau đó lắc đầu nói, điều huynh ấy ghét nhất chính là múa đao lộng thương. Bởi vậy ta chế nhạo huynh ấy giống nữ nhân.

Huynh ấy lại nói với vẻ nghiêm túc rằng không phải cứ biết võ là lợi hại, nam nhân cũng không chỉ dựa vào điều này để luận mạnh yếu.

Ta cười trừ.

Cố Khanh Hằng xua tay, nói: “Không hồi phủ.”

“Vâng.” Người đó cung kính lùi sang một bên. Bọn ta đi, gã cũng đi theo từ xa.

Bọn ta tiến vào chợ đúng lúc náo nhiệt nhất, trên đường ngựa xe như nước, sầm uất vô cùng.

Tuy cha chưa từng cấm ta ra khỏi phủ nhưng ta cũng chưa từng dạo phố. Bởi ta luôn có chuyện quan trọng hơn phải làm, mà mấy chuyện này có lẽ sinh ra là để dành cho Thiên Phi, Thiên Lục. Mỗi lần làm xong bài tập, tất nhiên bọn họ sẽ ra ngoài dạo phố.

Đang đi, ta thấy Cố Khanh Hằng dừng chân trước một sạp hàng.

“Khanh Hằng!” Ta gọi nhưng huynh ấy không đáp.

Ta không hiểu bèn qua đó, thấy huynh ấy vội vàng cất thứ gì đó. Liếc nhìn về phía sạp hàng, thấy trên đó bày đầy ngọc đẹp, ta cũng chẳng biết rốt cuộc huynh ấy giấu cái gì.

Khanh Hằng hí hóp cười, không đợi ta lên tiếng, tự nói: “Tam Nhi, nhắm mắt lại!” Thấy ta bất động, huynh ấy lại nói: “Mau nhắm mắt lại!”

Ta khẽ cười, nhất định là huynh ấy thấy cây trâm đẹp, muốn tặng cho ta. Ta không chọc phá nữa, ngoan ngoãn nhắm mắt.

Cảm giác ngón tay thon dài của nam tử mơn man chạm vào tóc mái ta, khẽ vén lên, thêm món đồ trong tay huynh ấy, mái tóc rủ trước trán được vén lên đỉnh đầu. Sau đó, ta nghe thấy huynh ấy khẽ cười: “Tam Nhi của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi!”

Ta bàng hoàng. Ta biết, thứ huynh ấy cài lên tóc ta không phải trâm, đó chắc chắn là chiếc lược gỗ. Thứ Khanh Hằng làm cho ta là lễ cấp kê.

Nữ tử của thiên triều trước tuổi cấp kê đều để tóc che mái, ngày cấp kê, dùng lược gỗ vén lên mới coi là trưởng thành.

Giơ tay chạm vào trán mình, thấy nụ cười dịu dàng, đẹp đẽ của nam tử trước mặt. Hóa ra, dù không ai nhớ ta đã mười lăm tuổi thì vẫn còn có Cố Khanh Hằng.

Ngón tay huynh ấy lướt qua chiếc lược gỗ trên đầu ta, khẽ nói: “Tốt quá, Tam Nhi đã trưởng thành rồi!”

Khi ta định lên tiếng, đột nhiên thấy một đội quan binh chạy qua, sau đó quan binh đi đầu nhanh chóng nhảy xuống ngựa, cẩn thận lấy tờ giấy được gấp gọn gàng trong ngực, mở ra rồi dán lên tường.

Màu vàng, chính là cáo thị của hoàng thượng.

Trong chớp mắt, đám người xung quanh ùn ùn kéo đến, đông nghịt, chật như nêm quanh tờ cáo thị. Ta có chút tò mò nhưng cũng biết không lên nổi.

Lúc này, trong đám người có kẻ hét lên: “Hoàng thượng tuyển tú! Hoàng thượng tuyển tú!”

Ta chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, kỳ tuyển tú cuối cùng cũng đã đến!

Giống như ba năm nay, ta chỉ chờ đợi giây phút này.

Mệnh phượng hoàng!

Nhớ ra, ta liền không ngừng run rẩy.

Không phải sợ hãi, đó là một kiểu so tài. Ta so tài với những nữ nhân khác, so tài với vận mệnh.

Ta quay đầu hỏi Cố Khanh Hằng: “Sắp tuyển tú à?” Huynh ấy là con trai của đại học sĩ, không thể không biết tin này.

Cố Khanh Hằng đã bình tĩnh trở lại, huynh ấy gạt đầu, nói: “Đúng vậy, hoàng thượng đang cơ được ba năm rồi, trong cung cũng có vài phi tần. Nhưng e rằng lần này sẽ là phong hậu.”

“Phong hậu?” Ta thấp thỏm hỏi. “Hoàng thượng có biết chuyện Tang gia có mệnh phượng hoàng không?”

Cố Khanh Hằng gõ nhẹ lên trán ta, cười nói: “Muội lo lắng gì chứ? Đương nhiên không biết rồi, tin này đã chìm từ lâu rồi. Nếu hoàng thượng biết thì còn gì để nói nữa?”

“Hoàng thượng không tin?”

Cuối cùng Khanh Hằng thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc. “Cho dù hoàng thượng tin hay không đều không phải việc tốt.”

Ta im lặng. Nếu hoàng thượng không tin, vậy thì Tang phủ phạm tội lừa vua. Nếu hoàng thượng tin, vậy bao nhiêu người ngấm ngầm rình rập vị trí hoàng hậu há sẽ cam lòng đứng sau?

Những người vây quanh càng lúc càng đông, dán thông báo là chuyện thường nhưng ít khi được nhìn thấy cáo thị của hoàng đế. Huống chi đây lại là đại sự như tuyển tú.

Cố Khanh Hằng đưa tay che chắn cho ta, nói nhỏ: “Chúng ta đi thôi!”

Ta hơi mất tập trung, vừa gạt đầu đã bị huynh ấy kéo đi.

Âm thanh huyền não phía sau dần trở nên xa vời nhưng tâm tư của ta cũng không còn yên ổn.

“Tam Nhi...”

“Khanh Hằng...”

Hai người cùng lên tiếng rồi đều dừng lại. Huynh ấy cười: “Muội nói trước đi!” Hai má huynh ấy phớt hồng về ngưỡng ngừng, nụ cười ấm áp, đơn thuần khiến trái tim ta có chút run rẩy.

Rất nhiều năm sau, khi nhớ tới khoảnh khắc này, ta luôn cười một cách buồn bã. Nếu lúc đó ta để huynh ấy nói trước, có phải tất cả đều sẽ khác không?

Thế nhưng không có “nếu như”.

Ta chần chừ rất lâu mới hạ quyết tâm, hỏi: “Lần tuyển tú này có những yêu cầu gì?”

Cố Khanh Hằng không ngờ ta hỏi vậy, nụ cười trên gương mặt trở nên cứng ngắc, ngập ngừng nói: “Bởi đây là lần đầu tiên hoàng thượng tuyển tú, đương nhiên đều là con cháu của những nhà quyền quý, danh vọng. Cũng có thể có người tiến cử.”

Ta vội hỏi: “Vậy Tang phủ nhà muội có suất không?” Ta hỏi cũng như không, Tang phủ đương nhiên có suất. Thực ra ta muốn hỏi, Tang phủ có mấy suất.

Bàn tay nắm tay ta run rẩy, bỗng nhiên huynh ấy quay đầu, nhìn thẳng vào mắt ta. Thông minh như Khanh Hằng chắc chắn đã đoán được thực ra ta muốn hỏi điều gì. Đôi môi mỏng của huynh ấy hơi mấp máy nhưng lại khẽ cười, nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên có hai suất.”

Quả nhiên huynh ấy hiểu ý ta, ta mới hỏi một nửa, huynh ấy đã trả lời hết thảy. Nhưng nụ cười của huynh ấy phải chăng có chút vui mừng khi chỉ có hai suất đó?

“Tam Nhi, thực ra ta...”

“Có thể... có thể thêm một suất không?” Khanh Hằng chưa nói hết câu đã bị ta vội vã ngắt lời.

Ta biết, nếu chỉ có hai suất thì tuyệt đối không đến lượt ta. Đây là cơ hội duy nhất của ta, duy nhất...

Nếu lúc trước chỉ là sự phỏng đoán của huynh ấy thì lời nói lúc này của ta đã làm rõ ràng mọi chuyện. Không sai, ta muốn tham gia tuyển tú, ta muốn tiến cung.

Trong Tang phủ, ta lặng lẽ ẩn nấp mười lăm năm, ta muốn phá vỡ lời tiên đoán về mệnh phượng hoàng trong mắt cha ta.

Cuối cùng Cố Khanh Hằng cũng bộc lộ cảm xúc nhưng huynh ấy không muốn thừa nhận. Vẫn giữ nụ cười, giọng huynh ấy run rẩy: “Muội muốn thêm suất để làm gì?”

Cúi đầu, rũ tay huynh ấy ra, ta lùi lại một bước, khoe miệng cong lên thành nụ cười, giống như ba năm trước, lần đầu tiên gặp nhau. Ta cười, nói: “Huynh quên rồi ư, muội là tam tiểu thư của Tang phủ.”

Khanh Hằng lắc đầu.

Ta biết, huynh ấy chưa quên. Chỉ vì huynh ấy từng đồng ý với ta, sau này nhất định sẽ nhớ ta là tam tiểu thư của Tang phủ.

Ta lại nói: “Khanh Hằng, huynh hãy giúp muội, nói với cha huynh, thêm cho Tang phủ một suất nữa, được không?”

Gió bắc thổi tới cuốn theo bụi bặm trên mặt đất. Không khí bỗng trở nên vắng lặng, ta chỉ thấy hơi thở trắng xóa của huynh ấy, từng vòng, từng vòng rồi lại chìm trong không khí. Ta không biết khi đó, huynh ấy đã cắn răng nói từ: “Được” như thế nào.

Khi trở về Tang phủ, bọn ta gặp Thiên Lục từ hành lang đi tới. Nàng ta đã trở nên rất xinh đẹp, đã làm lễ cập kê từ lâu, chải kiểu tóc rất đẹp. Ta bất giác khẽ xoa gương mặt mình, kinh ngạc phì cười. Thiên Phi luôn cười nhạo ta: “Ôi, Tang Tử, hồi nhỏ chẳng phải người rất xinh đẹp ư? Sao bây giờ càng lớn càng chẳng ra làm sao!”

Ta đang nghĩ, lại thấy Thiên Lục lên tiếng: “Tang Tử, muội về rồi à? A, Cố thiếu gia...”

Cố Khanh Hằng dường như bị lạc mất hồn, nghe nàng ta nói mới vội vàng đáp: “À, hóa ra là nhị tiểu thư!”

“Huynh ốm à? Sao sắc mặt khó coi thế?”

Nghe Thiên Lục hỏi vậy, ta mới ngẩng lên nhìn huynh ấy. Cố Khanh Hằng hơi nghiêng người, cười nói: “Có lẽ vậy. Ta hồi phủ trước, tạm biệt!”

Huynh ấy vừa nói đã xoay người rời đi.

“Khanh Hằng!” Ta gọi theo.

Huynh ấy ngập ngừng giây lát nhưng không quay đầu, chỉ nói: “Yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức.”

Yên tâm, ta biết, Khanh Hằng nói sẽ cố gắng hết sức thì nhất định sẽ là như vậy. Khẽ mỉm cười, quay đầu thấy ánh mắt vô cùng ngạc nhiên của Thiên Lục, ta giờ tay sờ lên trán, cười nói: “Thế nào, đẹp không?”

Hồi lâu sau nàng ta mới nói: “Đẹp... đẹp lắm!”

“Thiên Lục! Thiên Lục!” Lúc này, giọng nói của Thiên Phi từ phía sau truyền đến, chắc tỷ ta thấy ta cũng ở đây nên càng lớn tiếng hơn. “Sao muội còn đứng đây? Cha gọi chúng ta đây, nghe nói việc tuyển tú đã bắt đầu rồi! Cố đại nhân đã cố gắng giành hai suất cho chúng ta!”

Khẽ nắm bàn tay, quả nhiên không ngoài dự tính của ta.

Thiên Lục sực tỉnh, cười nói: “À, vừa nãy muội...”

“Ôi trời, đừng phí lời nữa, nhanh một chút đi!” Thiên Phi kéo tay nàng ta, nhìn ta một cái rồi lạnh nhạt nói: “Muội phải nhớ thân phận của mình sau này là gì, đừng có ở cạnh mấy kẻ thấp hèn!”

“Tỷ, nhưng...”

“Đừng có nhưng nhị gì nữa. Đi!” Thiên Phi kéo Thiên Lục, bắt nàng ta phải đi. Khi đi qua ta còn không quên khinh bỉ nhìn ta một cái, khoe miệng lộ ra nụ cười châm chọc.

Ta cắn chặt răng, không thốt ra tiếng nào, trong lòng càng quyết tâm phải vào cung. Sao ta có thể thua bọn họ chứ? Sao có thể?

Lúc quay người, ta mới phát hiện vừa nãy bầu trời còn đang đẹp, giờ bỗng đổ mưa. Mưa rất to, những hạt mưa vô cùng lạnh lẽo.

Trở về phòng tìm chiếc ô, ta vội vàng ra khỏi cổng, đi về phía cuối ngõ Trường Đại.

Con đường này ta đã đi qua rất nhiều lần, vô cùng quen thuộc. Mỗi lần đi qua là một lần hưng phấn nhưng lần này ta lại cảm thấy thấp thỏm. Có lẽ, đến lúc ta nên thẳng thắn rồi...

3. Chương 3

Lần này, người mở cổng cho ta là vị trụ trì.

Trụ trì chấp tay với ta, nghênh đón ta vào cửa: “A di đà Phật, hóa ra là Tử cô nương tới!”

Họ đều không biết ta là người của Tang phủ, chỉ nghe Tô Mộ Hàn từng gọi ta là “Tử Nhi”, thế nên họ cũng gọi ta là “Tử cô nương”.

Ta cười, gật đầu với ông ấy, hỏi: “Tiên sinh có đây không ạ?”

“Có.” Trụ trì gật đầu, nói.

Mỗi lần đến, ta đều hỏi như vậy dù người mở cổng là trụ trì hay vị hòa thượng trẻ kia, sau đó sẽ lắc đầu, phì cười. Ba năm nay, ta chưa từng thấy Tô Mộ Hàn ra ngoài, hình như y chưa từng ra khỏi cửa.

Cửa khép hờ nhưng ta không đẩy, đứng bên ngoài gọi: “Tiên sinh?”

Bên trong vọng ra tiếng động nhỏ, sau đó là giọng nói lạnh lạnh của Tô Mộ Hàn: “Vào đi!”

Nghe thấy vậy, ta mới đẩy cửa, cẩn thận đặt chiếc ô ở bên ngoài, vào trong lại nhẹ nhàng khép cửa. Vẫn cách tấm rèm, ta nhìn thấy người đàn ông nằm trên chiếc giường nhỏ kê ho một tiếng.

“Đang mưa, sao không đợi mưa tạnh rồi đến?”

Ta cắn răng, cuối cùng lên tiếng: “Chắc tiên sinh biết hoàng thượng sắp tuyển tú?”

Tô Mộ Hàn im lặng, ta biết y đang đợi ta nói.

Ta bước lên trước vài bước, vẫn giữ khoảng cách nhất định với tấm rèm kia, rồi khẽ nói: “Ta ở Tang phủ chưa từng được người khác quan tâm. Ta là con gái của tiểu thiếp, sinh ra đã thấp hèn, sinh ra đã là thứ bỏ đi, nhưng ta không cam tâm. Ba năm trước, có một vị tự xưng là thần toán đến Tang phủ, ông ta quả quyết Tang phủ ẩn giấu mệnh phượng hoàng. Vì một câu nói của ông ta, hai tỷ tỷ của ta có thể một bước lên mây, còn ta... chỉ có thể toàn thân thương tích.” Ta khẽ cắn môi. “Tối đó, lúc đầu ta muốn trốn đi, nếu không gặp tiên sinh, có lẽ ta thực sự không có cơ hội.”

Đây là những lời ta chưa từng nói trước mặt y, về thân thể của ta, về lời đồn mệnh phượng hoàng của Tang phủ.

Tô Mộ Hàn bình tĩnh nghe ta nói hết rồi mới khẽ nói: “Vì vậy...”

“Ta muốn tiến cung.” Ta nói từng câu từng chữ bằng vẻ kiên định.

“Khụ khụ!” Y vòng tay, khom người khẽ ho một trận, rồi ngồi thẳng người, cười nói: “Người ta thường nói cửa vào thâm cung sâu như biển, có những người chỉ tránh né đã không kịp, cô lại muốn tự mở cánh cửa ấy ra.” Lời nói của y không hề nhắc tới chuyện mệnh phượng hoàng, ta không biết ý của y là gì.

“Tiên sinh...”

Ta vừa mở miệng lại thấy y phất tay, ngăn ta nói tiếp. Ta đành im lặng, nghe y nói: “Cô đợi mưa đến đây, gấp gáp như vậy hóa ra là vì chuyện này. Tử Nhi, nếu hôm nay ta muốn cô xóa tan thù hận, từ bỏ chuyện vào cung, cô nguyện ý chăng?”

Ta giật mình, vội nói: “Ta không hận.” Ta chỉ không cam lòng, ta không hận.

“Ha!” Y khẽ cười, đứng lên đi tới bên cửa sổ, lên tiếng: “Không hận ư?”

Ta định nói nhưng y đã nói tiếp: “Nhưng có một vài người phải dựa vào thù hận mới có thể sống tiếp. Có lẽ sau này, cô sẽ dần nhận ra.”

Ta lắc đầu, thật sự không biết ý của y là gì. Y lại hỏi: “Khi nào cô vào cung?”

Hóa ra y tưởng hôm nay ta tới để từ biệt y ư? Vội bước lên trước nửa bước, ta nói: “Tiên sinh không biết, Tang phủ chỉ có hai suất tuyển tú.”

Ta nói như vậy, chắc y đã hiểu. Dù thế nào cũng không tới lượt ta.

Quả nhiên, y quay đầu, lên tiếng: “Hử? Vậy thì... cô đã làm gì?”

Khóe miệng khẽ cười, quả nhiên không hổ là thầy của ta, y đã biết ta làm một vài chuyện. Ta gật gật đầu. “Ta đã nhờ công tử của đại học sĩ, mong huynh ấy giành một suất cho ta. Tiên sinh thấy thế nào?”

Y không đáp mà hỏi ngược lại: “Chắc là người bạn rất thân của cô, Cố Khanh Hằng ư?”

Ta không hiểu vì sao đột nhiên y hỏi vậy, đành cười, đáp: “Đúng thế.”

Tô Mộ Hàn che miệng ho một tiếng, cười nói: “Suất tuyển tú há nói thêm là thêm? Huống hồ, ta thấy Cố Khanh Hằng chưa hẳn...”

Y không nói tiếp, ta không kìm được liền hỏi: “Chưa hẳn gì ạ?” Nếu y nói Cố Khanh Hằng sẽ không giúp ta, đương nhiên ta không tin.

Y là thầy giáo của ta, ba năm nay, ta hoàn toàn tin tưởng mỗi câu nói của y, nhưng Cố Khanh Hằng cũng thương ta, cưng chiều ta, ta cũng tin tưởng huynh ấy.

Tô Mộ Hàn xoay người, khẽ nói: “Thôi được!”

Ta vội nói: “Vậy ta có thể lau thuốc nước trên mặt chưa?” Khi đó, Tô Mộ Hàn muốn ta che đi dung nhan của mình, y nói tài năng bộc lộ quá không phải là chuyện tốt. Ta nghe lời. Song bây giờ là tuyển tú, đương nhiên phải để lộ dung nhan hoàn mỹ nhất của mình.

Không ngờ Tô Mộ Hàn lại lắc đầu, nói: “Không thể, chưa tới lúc.”

“Nhưng nếu ta chỉ có gương mặt bình thường thế này, làm thế nào mới có thể thu hút ánh mắt của hoàng thượng chứ?” Nếu lời nói của y trước đây có lý thì hôm nay ta lại cảm thấy không hiểu.

Y nhìn về phía ta, tuy cách tấm rèm nhưng ta dường như vẫn thấy được ánh mắt mạnh mẽ đó. Nhìn tới nổi toàn thân ta lạnh lẽo, hai tay bắt giác đan vào nhau, không rõ ta đã nói sai ở đâu.

Song giọng nói của Tô Mộ Hàn không có vẻ giận dữ, y chỉ lãnh đạm nói: “Như vậy sợ là cô chưa nhìn được mặt hoàng thượng đã thất bại rồi. Tử Nhi, ta thường nói với cô, có một vài tiết mục phải để đến màn cuối cùng.”

Lời nói của y giống như những lời dạy dỗ trước đây nhưng trong lòng ta lại có cảm giác không yên.

Quay đầu thấy một chậu nước trong vắt đặt trên chiếc giá ba chân, ta vội bước qua, ngâm mặt mình vào trong nước. Thời tiết tháng Mười đã rất lạnh, ta không khỏi rét run nhưng cắn răng chịu đựng để rửa sạch thuốc nước trên mặt.

Dùng thuốc nước phủ lên gương mặt, không hoàn toàn làm mất đi dung nhan ban đầu của ta nhưng đã che đi vẻ quyến rũ giữa hai hàng lông mày, vẻ tao nhã khi tươi cười, khi bước đi...

Rửa mặt sạch sẽ, lấy tay áo lau mặt, ta quay đầu cười rạng rỡ: “Tiên sinh, ta có thật sự xinh đẹp không?”

Tô Mộ Hàn “ừ” một tiếng, nói: “Xinh đẹp.”

Y vốn không nhìn rõ gương mặt ta nhưng ta vẫn cười. Ta trước nay luôn hoàn toàn tin tưởng lời nói của y.

“Nếu...” Y dừng lại một lát, ho vài tiếng rồi mới nói: “Nếu không thêm được suất tuyển tú, cô cũng đừng nản lòng. Thực ra tiến cung không nhất định phải là thân phận tú nữ. Tử Nhi, cô đã âm thầm nhẫn nhịn mười lăm năm, càng không được làm rối loạn vào lúc này.”

Lời nói của y khiến ta như được tạt gáo nước lạnh, hoàn toàn tỉnh ngộ.

Không nhất định phải là tú nữ?!

Ta mỉm cười. Tô Mộ Hàn quả thật là Tô Mộ Hàn, còn ta lúc này lại rất ngốc nghếch.

“Khụ khụ...” Đột nhiên y bắt đầu ho, lùi lại một bước, loạng choạng ngồi xuống giường, cúi người ôm ngực.

“Tiên sinh!” Ta giơ tay kéo tấm rèm nhưng chợt dừng bước.

Ba năm nay, mỗi lần y ho không ngừng, ta chỉ có thể đứng thế này. Suy nghĩ không vén tấm rèm dường như đã ăn sâu vào tận xương tủy. Ta cũng không biết, nếu có một ngày ta thực sự bước vào trong, ta và y sẽ thế nào?

“Tiên sinh...” Ta lo lắng gọi.

Hồi lâu sau y mới thở gấp, lên tiếng: “Không sao.”

Đột nhiên ta hơi lo, sợ y sẽ nói: “Bao năm nay đã như vậy rồi”, ta gấp gáp nói: “Nếu có một ngày, Tử Nhi có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng, nhất định sẽ mời thái y giỏi nhất đến chữa bệnh cho tiên sinh!”

Tô Mộ Hàn khẽ cười, giọng nói khàn khàn: “Tử Nhi!” Y chỉ gọi tên ta rồi không nói tiếp.

Cách tấm rèm, ta thấy y nghiêng người nằm xuống, hồi lâu không lên tiếng.

“Tiên sinh?” Ta thăm dò gọi y, sợ y khó chịu đến mức không nói nổi.

Tô Mộ Hàn vẫn không đáp. Ta sốt ruột song không dám tiến vào.

Đúng lúc ta tiến thoái lưỡng nan, đột nhiên nghe thấy y nói: “Ta mệt rồi, người về đi!” Ta ngỡ ngàng, y lại nói: “Bôi thuốc nước lên. Nhớ kĩ, nhẫn cũng là một môn học.”

Nhẫn...

Thời gian đã trôi qua rất lâu, đó là thứ ta hiểu nhất.

Gật đầu, ta khẽ cất bước ra ngoài.

Lúc trở về Tang phủ, mưa đã tạnh từ lâu.

Khi đi qua sân, ta thấy cha từ thư phòng đi ra, nhìn thấy ta từ xa liền gọi: “Tang Tử!”

Ta đứng lại, rủ rèm mi: “Cha tìm con có chuyện gì ạ?”

Hình như tâm trạng của cha rất tốt, cười nói: “Hai tỷ tỷ con sẽ sớm vào cung, con cũng nên suy nghĩ về hôn sự với Cố thiếu gia.”

Ta giật mình, hỏi: “Khanh... Không, Cố thiếu gia đã nói gì ạ?”

Cha sững người, hồi lâu mới lắc đầu: “Vẫn chưa.” Lời nói của ông lúc này mang theo sự thất vọng và chán nản vô bờ.

Nghe xong, cuối cùng ta cũng yên lòng. Gật đầu qua quýt, ta chỉ nghĩ, nếu ông biết Tang phủ đột nhiên có thêm một suất tuyển tú thì sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?

Cha nhìn ta, để lại câu nói: “Cố gắng hòa thuận với Cố thiếu gia” rồi vung tay áo bỏ đi.

Ta không khỏi cười nhạt, ông cho rằng ta vẫn còn là Tang Tử không biết chuyện gì năm đó ư?

Trời dần tối, không khí càng trở nên lạnh lẽo. Ta khẽ hít một hơi, xoay người đi về phòng. Lúc đi qua phòng Thiên Phi, ta loáng thoáng nghe thấy âm thanh khe khẽ truyền ra từ khóm cây trước sân. Tò mò, ta rón rén bước qua, thấy một đôi nam nữ đang ôm chặt nhau khiến ta lập tức đỏ mặt tía tai.

Tuy chưa trải sự đời nhưng ta cũng biết.

Lúc ta đang định nói thì nhìn rõ mặt nữ nhân kia, chính là a hoàn Ngọc Nhi bên cạnh Thiên Phi, còn nam nhân đó, ta không nhớ tên nhưng cũng biết là gia đình trong phủ.

Ngọc Nhi khóc nức nở. “Làm thế nào bây giờ, tiểu thư phải tiến cung, vậy sau này chúng ta...”

“Vậy... có thể cầu xin tiểu thư không đưa nàng tiến cung không?”

“Hu hu, tiểu thư nhất định không đồng ý đâu!”

...

Ta khẽ “hừ” một tiếng rồi rời đi, với tính cách của Thiên Phi, đương nhiên không thể rời. Ngọc Nhi là a hoàn theo tỷ ta từ nhỏ, sao tỷ ta có thể buông tha, không đưa theo vào cung chứ? Đột nhiên ta nhớ tới lời của Tô Mộ Hàn, hóa ra thật sự vẫn có người không muốn vào cung.

Buổi tối lúc ăn cơm, Thiên Phi cười đến mức không khép được miệng, cứ như tỷ ta đã là hoàng hậu. Cha và phu nhân cũng rất vui mừng, tất cả thức ăn trên bàn đều là món Thiên Phi và Thiên Lục thích ăn. Nhưng không như mọi khi, lần đầu tiên Thiên Lục không nói lời nào, chỉ cắm mặt vào bát cơm.

Ta không thích ngồi đối diện nhìn bọn họ vui vẻ, đặc ý như vậy nên vội vàng ăn một ít rồi lấy cớ rời đi. Cha không nói gì, chắc là họ đều hy vọng ta nhanh chóng đi chỗ khác ấy nhỉ? Như vậy, không ai làm vướng cả nhà họ chia sẻ tin mừng to lớn đó.

Đang đi, đột nhiên ta nghe thấy có người gọi từ phía sau: “Tang Tử!”

Quay đầu, lại là Thiên Lục. Nàng ta đứng từ xa, ánh đèn mờ chiếu lên người, phủ lên thân ảnh mờ nhạt. Thấy ta dừng bước, nàng ta liền bước lên phía trước. Lúc này ta mới phát hiện nàng ta chỉ có một mình, Cúc Vận không đi theo.

Ta nhíu mày, hỏi: “Sao vậy?”

Thiên Lục khẽ nói: “Muội cũng đã biết việc hoàng thượng tuyển tú, Tang phủ có hai suất.”

“Chẳng phải cho tỷ và đại tỷ ư?” Ta mất kiên nhẫn, ngắt lời.

Nàng ta sững người trong giây lát, dường như hạ quyết tâm, ngược mắt hỏi: “Nếu... nếu ta nhường uội suất tuyển tú của ta, muội có muốn không?”

“Không cần.” Ta không buồn suy nghĩ, lập tức từ chối.

“Muội không muốn tiến cung ư?” Nàng ta không cam lòng, hỏi.

“Không muốn.” Ta lạnh lùng nói.

“Vậy...” Giọng nói của nàng ta nhỏ dần, đầu cũng cúi thấp hơn. Ta không nhìn thấy vẻ mặt của nàng ta, thậm chí rất cuộc nàng ta có ý gì? Hay nàng ta muốn moi thông tin từ ta?

Ta nhìn nàng ta một cái rồi xoay người rời đi. Cho dù ta muốn đi chẳng nữa thì cũng không để bọn họ biết. Ta làm sao biết sau lưng ta, họ sẽ ngấm ngầm mưu tính gì với ta chứ?

Ba ngày sau, Cố Khanh Hằng tới Tang phủ, hôm đó cách ngày tuyển tú hai ngày.

Sắc mặt huynh ấy mệt mỏi, giọng nói cũng lộ rõ vẻ chán nản: “Tam Nhi, xin lỗi, ta...” Đột nhiên huynh ấy cúi đầu, tuy chưa nói hết câu nhưng ta cũng đoán được ý của huynh ấy.

Có lẽ do lời của Tô Mộ Hàn nên đối với chuyện Cố Khanh Hằng không thực hiện được yêu cầu, trong lòng ta cũng không quá thất vọng. Điều duy nhất ta biết là huynh ấy nhất định đã cố gắng hết sức. Do ta nghĩ quá giản đơn, tuyển tú thật sự không phải trò trẻ con, không thể vì một câu nói của ta là có thể thay đổi danh sách tuyển tú.

Ta cười với huynh ấy, lắc đầu, nói: “Không sao, không cần nhận lỗi với muội.”

Gương mặt trắng bệch của Cố Khanh Hằng dường như ửng hồng trong chớp mắt, huynh ấy vui mừng hỏi: “Muội không tiến cung nữa, phải không?” Ngón tay thon dài của huynh ấy nắm lấy tay ta, ánh mắt cũng rực sáng.

Ta ngăn người, hồi lâu mới nhẹ nhàng rút tay khỏi bàn tay ấy. Xoay người, ta không biết nên đối diện với huynh ấy thế nào.

Khanh Hằng vội vàng vòng lên phía trước, chống tay lên vai ta, nhủu mày nói: “Tam Nhi, ta biết, ta biết tất cả. Muội là người con gái kiêu ngạo, sẽ không muốn làm thiếp của ta. Ta hứa với muội, sẽ có một ngày, Cố Khanh Hằng ta sẽ dùng kiểu tám người khiêng để rước muội vào cửa một cách thật vẻ vang. Ta chỉ lấy một mình muội thôi, được không?”

Lời nói của huynh ấy tựa như dòng suối ấm áp, sưởi ấm cái giá lạnh của những ngày đầu đông. Nụ cười của huynh ấy tựa như ánh sáng lấp lánh làm phai nhạt những ưu phiền giữa hai hàng chân mày.

Còn ta, đã ngơ ngẩn.

Đây là Cố Khanh Hằng, Cố Khanh Hằng ta đã quen ba năm.

Trái tim ta đập điên cuồng, run rẩy, hơi thở có phần gấp gáp nhìn nam tử trước mặt, hóa ra tất cả mọi thứ ta muốn, huynh ấy đều hiểu. Huynh ấy hiểu ta không cam lòng, hiểu sự kiêu ngạo của ta, hiểu sự ản nhặn bao năm nay của ta.

Nhưng cưới ta làm chính thất, huynh ấy thực sự có thể tự quyết được không?

Cho dù huynh ấy tự quyết được, ta thực sự có thể gánh vác nổi thân phận thiếu phu nhân của Cố gia không?

Ta khẽ lắc đầu. “Không, Khanh Hằng, lần này hãy buông tay để muội làm điều mình muốn.” Ta không phải nữ tử cần người khác bảo vệ, trước nay đều không phải.

Huynh ấy cắn chặt răng, nói: “Tam Nhi, không thể...”

“Không thể!” Ta lạnh lùng ngắt lời.

Nhìn thấy ánh sáng lấp lánh trong mắt huynh ấy từ từ tối hẳn, ta khẽ nhắm mắt, sợ bản thân sẽ mềm lòng. Một nam tử vượt qua thế tục như Cố Khanh Hằng cần một nữ tử tốt hơn ta rất nhiều ở bên, còn ta đã quá vẩn đục.

Huynh ấy từ từ buông bàn tay đang nắm chặt tay ta, lùi lại vài bước, tựa vào cột hành lang phía sau, khẽ bật cười.

Ta mấp má môi song không biết nên mở lời thế nào.

Cuối cùng huynh ấy lên tiếng: “Ta... sẽ nghĩ cách uội.” Nói xong liền quay người rời đi.

“Khanh Hằng!” Ta vội gọi huynh ấy, thấy người huynh ấy run run, ta khẽ nói: “Không cần đâu, muội biết huynh đã cố gắng hết sức rồi, cảm ơn huynh!”

Huynh ấy ngoảnh lại, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt nhìn nghiêng của huynh ấy, nhuộm lên màu sắc ưu thương như có như không.

Ta đứng đối diện với huynh ấy nhưng giống như gần trong gang tấc mà biển trời cách biệt.

Khanh Hằng nhìn thẳng vào mắt ta, rất lâu... rất lâu...

Dần che giấu sự hiu quạnh, thay bằng nụ cười thuần khiết, huynh ấy nói: “Khi đó ta từng nói, chỉ cần là thứ muội muốn, ta sẽ uội. Hôm nay cũng vậy.”

Vẫn là những lời nói cưng chiều như trước đây nhưng vì sao ta nghe lại có cảm giác muốn khóc?

Huynh ấy bước lên nửa bước, vươn tay xoa nhẹ lên gương mặt ta. Dáng vẻ dè dặt, động tác khẽ khàng như đang chạm vào món đồ sứ quý giá, chỉ mạnh tay một chút liền vỡ tan.

“Khanh Hằng...”

“Muội đừng nói gì cả!” Huynh ấy ngăn ta nói tiếp, cười với vẻ chán nản. “Không cần nói lời cảm ơn ta, vĩnh viễn không cần.”

“Thiếu gia! Thiếu gia!” Phía sau huynh ấy có một người mặc trang phục tùy tùng vội vã chạy tới, thở hổn hển, nói: “Thiếu gia, lão gia đang vội tìm người hồi phủ!”

Chạng vạng hôm đó, khi Cố Khanh Hằng rời đi, ta chỉ nhìn thấy nổi hiu quạnh trên gương mặt huynh ấy. Ánh tà dương cũng chỉ còn vẻ mờ nhạt.

Có âm thanh khe khẽ vang lên phía sau, ta quay đầu, thấy gương mặt lạnh lùng của một nữ tử.

“Nhị tỷ!” Ta cúi đầu, nói.

Lúc này Thiên Lục mới bước lên, quay đầu nhìn về hướng Cố Khanh Hằng vừa rời đi, nói: “Tắm lòng chân thành của Cố thiếu gia, muội lại không cần ư, Tang Tử? Rốt cuộc muội muốn gì?”

Đây là lần đầu tiên ta thấy Thiên Lục không giữ được bình tĩnh như vậy.

Hóa ra ở Tang phủ, hiểu được cách làm thế nào để che giấu tâm tư của mình, làm thế nào để ẩn nhẫn, không chỉ có mình ta.

Còn ta, chỉ chậm rãi mỉm cười.

Ta mở miệng, nói rõ từng câu, từng chữ: “Muội muốn gì, sau này tỷ nhất định sẽ thấy.” Nói xong, không quan tâm tới nàng ta, ta liền đi lướt qua.

Nhưng chính trong khoảnh khắc ấy, ta nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của nàng ta xuất hiện thoáng qua trong chớp mắt rồi nhanh chóng biến mất. Ta khẽ “hừ” một tiếng, không thèm quan tâm.

Tô Mộ Hàn nói đúng, vẻ ngoài vô hại hơn nữa thì cũng có thể sẽ là cầm thú hung dữ. Điều ta không hiểu là đã ngụy trang lâu như vậy, vì sao hôm nay nàng ta lại không nhịn được?

Thiên Lục không gọi ta, cũng không động đậy.

Ta cầm chiếc khăn tay, dần bước nhanh hơn.

Đêm lạnh như nước.

Ta lặng lẽ đứng bên cửa sổ. ánh trăng sáng trong, làn mây mỏng bay bay, sương lạnh lượn lờ, đọng trên lá cây ngoài cửa sổ...

Ta nhớ tới lời của Tô Mộ Hàn, nhớ tới lời của Ngọc Nhi và nam tử đó, bỗng nhiên nghĩ ra một cách.

Quay người rời khỏi phòng, ta đi thẳng tới chỗ ở của đám người hầu trong phủ. Vẫn chưa khuya lắm nhưng trong phòng Ngọc Nhi đã tắt đèn. Cảm thấy có chút kỳ lạ, quay người nhìn xung quanh, không thấy ai, cuối cùng ta mới bước lại gần căn phòng đó.

Ta nghe loáng thoáng có tiếng thở, nũng nịu, rên rỉ của nữ tử cùng với hơi thở thô, nặng nề truyền ra từ căn phòng. Ta chỉ cảm thấy tim đập nhanh, thềm cán chặt răng. Ngọc Nhi này thật to gan, đám người hầu trong phủ có tư thông sẽ bị trừng phạt, sao họ dám...

Ta đang suy nghĩ, không biết nên làm thế nào. Đột nhiên nghe thấy âm thanh bên trong nhỏ dần, tiếp theo là giọng nam nhân vọng ra: “Chờ chút, có phải bên ngoài có người không?” Nói xong đã nghe thấy tiếng trở mình xuống giường.

Ta lùi lại một bước, ngẫm nghĩ, nhưng vẫn đứng đó. Biết rõ cửa chắc chắn đã khóa, hít sâu một hơi, ta giơ tay gõ.

Cộc cộc cộc.

“Ai?” Giọng Ngọc Nhi rõ ràng có chút run rẩy.

Nam tử trong phòng lập tức im lặng, chỉ còn tiếng đồ đạc va vào nhau. Trong lòng ta cười nhạt, bây giờ đã biết sợ rồi à?

Ta nói: “Tang Tử.”

Kẻ bên trong kinh ngạc kêu lên một tiếng, ậm ờ hỏi: “Tam... tam tiểu thư, muộn như vậy rồi, cô có chuyện...”

“Có chuyện tìm người.” Ta ngắt lời nàng ta, lại thêm một câu: “Bây giờ không có ai, người mau mở cửa đi!” Trong lòng trở nên căng thẳng, nếu ta bước vào, bọn họ có giết người diệt khẩu không?

Nhưng ta muốn cược một phen.

Một lúc lâu sau, Ngọc Nhi mới ra mở cửa. Trước đây, ánh mắt nàng ta dành cho ta không có sự kính trọng, song đêm nay, có lẽ là có tật giật mình nên hơi hoảng sợ.

Ta không nhìn nàng ta, đi thẳng vào trong.

“Tam tiểu thư!” Nàng ta định ngăn cản nhưng bị ta tranh vào trước.

Quả nhiên đã trốn!

Ta cũng không vạch trần.

Ra hiệu cho nàng ta đóng cửa, ta tùy tiện ngồi xuống, ngược mắt nhìn nàng ta một cái. Nàng ta dường như giật mình, cuống quýt cúi đầu, hai tay vịn xoắn vào nhau.

Ta cũng không muốn vòng vo, nói thẳng: “Người không muốn đi theo đại tiểu thư tiến cung?”

Nàng ta kêu “a” một tiếng, vội hỏi: “Sao tam tiểu thư biết?”

Ta không đáp, chỉ hỏi: “Có phải không?”

Nàng ta trầm mặc một lúc nhưng vẫn giấu giếm: “Điều đó... sao có thể chứ? Nô tỳ là a hoàn của tiểu thư, đương nhiên phải theo tiểu thư tiến cung rồi.”

Ta cười gằn, đứng lên nói: “Vậy thì thôi, vốn muốn giúp người nghĩ cách để không phải tiến cung.”

Lúc ta đứng lên, nàng ta vẫn còn đang đấu tranh. Ta làm như vô tình liếc mắt về phía tủ quần áo, sau đó bước ra phía cửa.

“Tam tiểu thư, cô... cô đợi một chút!”

Cuối cùng nàng ta đã không nhận được.

Ta quay người nhìn nàng ta, cười hỏi: “Sao, người thay đổi chủ kiến rồi à?”

“Nô tỳ...” Ngọc Nhi cúi đầu, đột nhiên quỳ xuống, nói: “Xin tam tiểu thư nghĩ cách giúp nô tỳ, nô tỳ nhất định cảm kích vô cùng!”

Tâm trạng căng thẳng cuối cùng cũng từ từ được thả lỏng, nói lời như vậy liền dễ dàng hơn nhiều.

Ta quay người, ngồi xuống rồi khẽ nói: “Cách không phải không có, nhưng không biết người có chịu nghe lời ta không.”

Nghe ta nói vậy, nàng ta lập tức ngẩng đầu. “Nô tỳ đồng ý!”

“Vậy thì tốt, ngày kia chính là ngày tiến cung...” Ta nhìn Ngọc Nhi, vẫy tay ra hiệu cho nàng ta lại gần, nói nhỏ. Mắt nàng ta càng lúc càng mở to, hồi lâu mới run cầm cập, nói: “Tam tiểu thư, điều này... điều này...”

Ta mặc kệ, đứng lên đi thẳng ra ngoài, tay chạm vào cửa, hơi nghiêng mặt sang. “Có điều còn hai ngày nữa, hẳn nhận là được, không cần phải nóng lòng như vậy!” Khi nói lời này, ta cố ý nhìn về phía tủ quần áo, Ngọc Nhi dù có ngốc hơn nữa cũng biết ta ám chỉ điều gì.

Nàng ta há hốc miệng, không thốt nổi một từ, tay bắt giắc khẽ túm lấy áo. Ta khẽ cười, cuối cùng mở cửa bước ra ngoài.

Sáng sớm hôm sau, nghe thấy âm thanh huyền ảo bên ngoài, ta ra khỏi phòng mới biết hóa ra cha cho gọi người tới kiểm kê đồ chuẩn bị mang vào cung của Thiên Phi và Thiên Lục. Ta không ra tiễn sảnh mà mở cửa sổ, ngồi trước bàn.

Nhìn chiếc bàn trống hươu trống hoác, gương mặt ta lộ ra nụ cười lạnh nhạt.

Ở Tang phủ, không ai biết ta đã không còn là Tang Tử của ba năm trước nữa. Không ai biết một đứa trẻ không biết lấy một chữ khi ấy, đến nay đã trở thành kẻ lâu thông kinh sử.

Tô Mộ Hàn nói, ta đã bị cha che giấu mười hai năm, vậy thì cũng không cần quan tâm thêm vài năm nữa.

Đầu ngón tay chạm vào nước trong chậu hoa thủy tiên, ta viết rõ hai chữ “Tang Tử” trên bàn. Cùng nét chữ nhưng không còn giống ba năm trước.

Nét chữ tú lệ nhưng mạnh mẽ.

Nhìn rồi lại nhìn, ta cười ngây ngốc.

“Khụ!”

Không biết ai ho một tiếng, ta giật mình, vội vàng giơ tay lau nét chữ trên bàn. Quay người mở cửa, thì ra là Cố đại nhân.

Ông ta mặc bộ quan phục lộng lẫy đứng trước cửa phòng ta, ánh mắt dừng trên gương mặt ta đột nhiên hóa thành lưỡi kiếm sắc bén, lạnh băng, nhìn tới mức khiến lòng ta run rẩy. Ta chưa kịp lên tiếng thì ông ta đã chấp tay sau lưng đi vào.

“Cố đại nhân!” Ta hành lễ với ông ta, không rõ ông ta tìm ta làm gì. Từ trước đến nay, ông ta tới Tang phủ chỉ có quan tâm, chú ý tới hai tỷ tỷ của ta. Còn đứa a đầu chỉ đứng trong xó xỉnh là ta, ông ta chưa từng để ý đến.

Ông ta không nói gì. Ta chần chừ một lát, tiến lên phía trước rót trà, bỗng ông ta lên tiếng: “Người nên biết thân biết phận, thân phận mình là gì phải vĩnh viễn ghi nhớ!”

Ta giật mình, buột miệng hỏi: “Lời Cố đại nhân là có ý gì?”

“Ý gì?” Ông ta hỏi ngược lại, bộ dạng giống như ta cố ý tranh cãi với ông ta vậy. Ông ta cười lạnh lùng, nói: “Ta cũng không ngại nói thẳng với người. Ở Tang phủ, người chẳng qua là con do tiểu thiếp sinh ra, ta và cha người từng nói chuyện với nhau, miễn cưỡng cũng có thể tiếp nhận người làm thiếp của Khanh Hằng. Còn các vị trí khác, nếu người dám nghĩ tới, ta tuyệt đối sẽ không tha cho người.”

Hóa ra là vì Cố Khanh Hằng.

Ta đứng thẳng người, thông thả nói: “Cố đại nhân cho rằng ta vừa ý với vị trí thiếu phu nhân của Cố phủ?”

“Bang!”

Ta không ngờ ông ta có thể ra tay đánh ta, cơ thể đụng vào mép bàn, đau tới mức phải khom người. Cố đại nhân nhìn ta từ trên cao, lạnh lùng nói: “Thiếu phu nhân của Cố phủ, cả đời người cũng không thể làm! Người hãy từ bỏ suy nghĩ ấy đi! Nếu không, ngay cả làm thiếp ta cũng không đồng ý!”

Ngay cả làm thiếp, ta cũng không đồng ý... Ông ta cho rằng ta thực sự thích ư? Hai tay nắm chặt, giây phút này, ta suýt không nhịn được mà tranh cãi với ông ta.

Đúng lúc đó, có a hoàn gọi bên ngoài: “Cố đại nhân! Cố đại nhân!”

Cố đại nhân nhìn về phía ta một cái, cất bước rời đi, còn không quên bỏ lại câu nói: “Người nhớ lấy cho ta!”

Ta từ từ bỏ dậy, bật cười.

“Ta không thềm!”

Ta nghiêng răng nghiêng lợi nói, tay ôm bên má nóng rát vừa bị ông ta tát, cắn chặt môi. Sẽ có ngày, ông ta phải trả giá cho việc làm hôm nay! Tang Tử ta không phải kẻ sinh ra để cho người ta làm nhục! Chưa từng!

Buổi tối, a hoàn đến gọi ta đi ăn cơm.

Lúc này ta mới phát hiện Cố đại nhân chưa rời đi. Cha niềm nở mời ông ta ngồi, tự tay rót rượu, gấp thức ăn cho ông ta, cười với vẻ rất nịnh bợ. Cố đại nhân nhìn thấy ta, chỉ liếc mắt một cái rồi không nhìn thêm nữa, lại trò chuyện vui vẻ với cha ta.

Cha cười, nói với ta: “Tang Tử à, Cố đại nhân nói rồi, sẽ chọn ngày đón con về Cố phủ. Mấy ngày này, Cố thiếu gia bận chuyện hôn sự, không thể tới Tang phủ. Ngày mai Thiên Phi và Thiên Lục tiến cung rồi, con cũng đừng cứ chạy ra ngoài suốt thế!”

Ta cúi đầu, không nói gì.

Ta không tin Cố Khanh Hằng vì chuẩn bị cho hôn sự mà không tới Tang phủ, có lẽ bị Cố đại nhân giam lỏng. Nghĩ tới đây, ta có chút áy náy, nói cho cùng là do ta làm liên lụy đến huynh ấy.

Ta động dũa một cách máy móc, chẳng cảm thấy mùi vị gì.

Thiên Phi rất hào hứng, luôn kéo Thiên Lục nói gì đó. Cũng không còn thấy vẻ u ám hôm qua của Thiên Lục, thậm chí nàng ta còn rất vui vẻ. Phu nhân cười đến không khép miệng lại được, hai con gái của bà ta sắp trở thành nữ nhân của hoàng thượng, bà ta đương nhiên càng thêm vênh váo, tự đắc.

Ta cúi đầu, không nói một lời. Trong ánh mắt thi thoảng lướt qua của Thiên Phi đều là sự khinh thường và chế giễu, ta không quan tâm, chỉ thăm nghiệm rằng.

Kết thúc bữa cơm, cha và Cố đại nhân vẫn còn việc quan trọng cần bàn, liền tới thư phòng. Phu nhân dặn dò Thiên Phi và Thiên Lục phải nghỉ ngơi thật tốt rồi lập tức dẫn bọn họ rời đi.

Đến khi ta đứng lên, đi ra mới phát hiện con đường bên ngoài đã thấp đèn, hóa ra bữa cơm này lại dài đến vậy. Ta không trở về phòng, thấy xung quanh không có người liền một mình lên đến cửa phụ ở sâu sau, chớp mắt đã chạy ra ngoài. Tuy cha từng nói sau này đừng ra ngoài nhưng đêm nay là đêm đặc biệt, không ai để ý đến ta.

Lúc đi qua cửa chính, từ xa đã thấy xe ngựa của Cố đại nhân. Ta chỉ liếc một cái rồi xoay người chạy đi.

Chưa phải đã quá muộn, thi thoảng vẫn có thể gặp vài người trong ngõ Trường Đại. Ta cúi đầu bước đi, không ai chú ý tới ta. Ánh trăng không sáng lắm, bị che bởi một áng mây mỏng, bóng dáng mờ nhạt nhưng lại kéo dài. Ta bước từng bước dứt khoát, đột nhiên ta nghĩ vì sao ta nhất định phải tiến cung? Chỉ vì muốn ganh đua với Thiên Phi và Thiên Lục ư?

Chắc còn nguyên nhân khác chứ?

Thở dài một tiếng, đột nhiên ta nhớ tới Tô Mộ Hàn.

Nam tử ba năm nay gần như ở bên ta sớm chiều nhưng ta chưa từng thấy mặt.

Nhớ tới lời nói của ta khi đó, nếu một ngày ta lọt được vào mắt xanh của hoàng thượng, nhất định sẽ mời thái y giỏi nhất tới chữa bệnh cho y. Điều này đương nhiên không phải lời nói đùa.

Bước tới cổng chùa, vẫn là vị trụ trì đó mở cửa cho ta.

Đứng trước cửa phòng của Tô Mộ Hàn, ta hơi ngập ngừng. Có lẽ đây là lần cuối ta tới đây, cũng là lần cuối gặp mặt y.

“Tiên sinh!” Ta gõ cửa.

Im ắng.

“Tiên sinh!” Ta lại gọi lần nữa.

Vẫn im ắng.

“Tiên sinh...” Ta lặng im, run rẩy gõ cửa, khẽ dùng sức, cửa “két két” rồi mở ra.

Đây là lần thứ hai ta không hỏi ý Tô Mộ Hàn đã tự ý bước vào. Lần đầu là buổi đêm với tiếng mưa, tiếng sấm sét ba năm về trước.

Không biết vì sao, giống như tên trộm, ta cố gắng bước thật nhẹ nhàng. Cách tám rèm, lơ mơ nhìn thấy Tô Mộ Hàn đang nằm trên giường, tựa như đang ngủ. Ta đang định bước lên, đột nhiên nhìn thấy trên bàn phía bên phải bày một bức đàn thanh[1] còn chưa thu lại. Mực đã khô, có lẽ đã vẽ được một lúc rồi. Ta bước lên, bỗng thấy bức tranh vẽ... cây “tử[2]”.

[1] Thời cổ đại, người Trung Quốc thường vẽ tranh với màu đỏ thẫm, màu xanh, gọi là đàn thanh.

[2] Chữ “tử” trong tên Tang Tử, có nghĩ là cây thị.

Ta khẽ giật mình, thoáng thấy góc dưới bên phải không đề tên nhưng lại viết một hàng chữ nhỏ, từng chữ thanh nhã, tú lệ: “Trúc bạch sở tái, đan thanh bất du[3].”

[3] Trúc bạch sở tái, đan thanh bất du: tức là “sách vở còn ghi, tranh vẽ chẳng đổi”.

Bất giác giơ tay, ngón tay lướt qua bức tranh khiến lòng ta dâng lên cảm giác hốt hoảng.

Bước chân khẽ di chuyển, sợ ý phát ra tiếng “lạch cạch”, người bên trong tấm rèm chợt tỉnh giấc, thoát ngồi dậy, lạnh giọng hỏi: “Ai?”

Giọng nói ấy rất giống với lần ta xông vào phòng y ba năm trước, lạnh lùng và mạnh mẽ.

Ta sững sờ, không thốt nổi một từ.

Cuối cùng Tô Mộ Hàn cũng nhận ra ta, không khí căng thẳng dịu dần, giọng nói cũng ôn hòa hơn: “Hóa ra là Tử Nhi!”

Y không hỏi vì sao ta đột ngột xuất hiện trong phòng y. Ta hơi lúng túng rút tay về, trấn tĩnh lại, cười nói: “Có phải tiên sinh muốn tặng ta bức tranh này không?” Không biết vì sao, lúc nói câu này, đột nhiên ta nhớ tới câu thơ: Lòng thiếp một mối sắt son, tình chàng nào sợ sau còn đổi thay.

Tay ta vô thức nắm chặt.

Tô Mộ Hàn khẽ ho nhưng y nhanh chóng phủ nhận: “Không phải.”

Không phải.

Ở một nơi sâu thẳm nào đó trong trái tim ta vừa cảm thấy nhẹ nhõm vừa cảm thấy thất vọng. Giây phút đó, ta không rõ rốt cuộc là cảm giác gì. Câu trả lời của y giống như thứ ta hy vọng nhưng lại không giống.

Mâu thuẫn, phức tạp.

Bỗng nhiên sức tĩnh, ta nhanh chóng quên đi sự lúng túng ban đầu, lên tiếng: “Tử Nhi tới để tạm biệt tiên sinh, ngày mai phải tiến cung rồi.”

Một lúc lâu sau y mới lạnh nhạt “ừ” một tiếng.

Ta lại nói: “Mấy năm nay, đa tạ tiên sinh chỉ giáo, Tử Nhi nhất định sẽ ghi tạc trong lòng.”

Tô Mộ Hàn bỗng nở nụ cười, lắc đầu nói: “Nữ tử thông minh như ngươi, không có ta cũng sẽ không bị chôn vùi.”

Ta im lặng, không biết lời của y rốt cuộc là tán dương hay chê bai.

Giọng nói sau tấm rèm cũng dần biến mất.

Một lúc lâu sau, y mới nói: “Không còn sớm nữa, ngươi mau về đi!”

“Không.” Ta nhanh chóng trả lời. “Hôm nay ta không muốn về.” Ngày mai tiến cung rồi, ta không muốn sau này nhớ lại, tất cả chỉ là sự lạnh lẽo đến cực độ tại Tang phủ.

Tô Mộ Hàn ngăn người nhưng không đuổi ta đi nữa, chỉ nói: “Vậy thì ngươi ngủ lại ở gian phòng phía sân sau đi!”

Ta gật đầu.

Đối diện với y, lần đầu tiên ta có dũng khí yêu cầu: “Tiên sinh, có thể cho ta nhìn người một chút không?” Gương mặt ẩn giấu sau tấm rèm ấy không biết sẽ làm rung động lòng người như thế nào.

Không biết vì sao ta lại nghĩ đến bốn từ “rung động lòng người”, chỉ nghĩ đến một cách lạ lùng như vậy.

“Không được!”

Quả nhiên y cự tuyệt không chút do dự.

“Vì sao?” Ta không cam lòng. Có lẽ, cả đời này không còn cơ hội nữa, y cũng không đồng ý ư?

Lần này, y im lặng một lát rồi mới nói: “Ta rất xấu, sẽ dọa người sợ.”

Y nói y rất xấu, sẽ dọa ta sợ. Nhưng giây phút ấy, ta lại cười. Đây là lần đầu tiên ta thấy Tô Mộ Hàn như vậy. Lời của y, ta hoàn toàn không tin. Đó chẳng qua chỉ là lời nói dối y buột miệng thốt ra vì không muốn để ta nhìn thấy dung mạo của mình mà thôi. Có điều, ta chưa từng nghĩ tiên sinh với sức mạnh vô song trong ký ức khi bịa chuyện lại có thể ấu trĩ và buồn cười như vậy.

Giây phút đó, Tô Mộ Hàn đã làm mất đi sự thần bí trong lòng ta, chỉ còn là một nam tử bình thường nhất. Y cũng lo lắng, cũng để ý một vài điều, ví dụ như dáng vẻ xấu xí không muốn ta nhìn thấy.

Ta khẽ lắc đầu, cho dù y thực sự rất xấu cũng không dọa nổi ta. Ngoài sợ sấm, lá gan ta vẫn rất lớn. Có điều ta không muốn tiếp tục quấy rầy. Tô Mộ Hàn, ta quá hiểu con người y.

Nghĩ ngày mai tiến cung rồi, ta và y càng khó có cơ hội gặp gỡ. Không gặp cũng được, ít nhất ta cũng bớt đi một sự ràng buộc.

Đợi một lúc lâu sau, có thể thấy rõ sự mệt mỏi qua giọng nói của y. Ta cũng hơi mệt, bèn đứng lên, nói: “Ta đi nghỉ ngơi trước, tiên sinh cũng nghỉ ngơi sớm đi nhé!”

Vừa xoay người, Tô Mộ Hàn bỗng nói: “Ta còn có thứ cho người.”

Ta ngẩn người, kinh ngạc quay lại, rốt cuộc là thứ gì mà nhất định phải đợi ta sắp đi mới lấy ra? Thấy y rút thứ gì đó từ trong tay áo rộng, đưa ra.

Ngón tay y khẽ vén rèm, bàn tay đẹp đẽ, trắng nõn, thon dài như khi đưa ra nhận cái tên do ta viết vào ba năm trước. Trong tay y là hai túi gấm tinh xảo, trên đó còn có ký hiệu.

Y nói: “Ở đây có hai túi gấm, đợi sau khi người tiến cung thuận lợi thì hãy mở cái thứ nhất.”

“Vậy còn cái thứ hai?” Ta không kìm được, hỏi.

Y cười. “Xem xong cái thứ nhất, khi nào được mở cái thứ hai, trong lòng người sẽ rõ.” Giọng nói chắc chắn của y giống như đã sớm dự liệu được tất cả. Ta không biết y đã chuẩn bị hai túi gấm này cho ta từ lúc nào nhưng ta vô cùng cảm động.

Ta giơ tay ra, nắm chặt túi gấm. Trong khoảnh khắc ấy, ta đột nhiên rất muốn nắm lấy tay y, có thể rất ấm áp, cũng có thể sẽ lạnh băng. Nhưng ta vẫn kìm nén.

Y đưa tay về, tấm rèm khẽ lay động, ngăn cách ta và y.

Tô Mộ Hàn lại nói: “Trong cung không giống ngoài cung, một mình cô lúc nào cũng phải cẩn thận. Phải biết ẩn nhẫn, phải học được cách quan sát lời nói, sắc mặt của người khác. Điều quan trọng nhất là bất cứ việc gì, cô cũng phải đi trước người khác một bước.”

Ta gật đầu, thâm ghi nhớ.

“Vậy thì về nghỉ ngơi đi!” Tô Mộ Hàn nói.

Xoay người bước đi vài bước, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, ta quay lại, hỏi: “Tiên sinh chắc còn nhớ người từng dạy ta Tam tự kinh chứ?”

Tô Mộ Hàn hơi ngẩn người. Ta lại cười, nói: “Nhân chi sơ, tính bản thiện. Tiên sinh, người tin tính bản thiện của con người không?”

Vậy còn ta? Rốt cuộc từ khi nào ta đã bắt đầu biết cách mưu tính, học được cách trở nên ti tiện trong mắt người khác? Thậm chí, từng bước đi cũng không còn để lộ dấu vết?

Người sau tấm rèm khẽ bật cười, nhẹ giọng nói: “Thiện ác vốn không có giới hạn, khác nhau chỉ ở lý do của người.”

Thật ra tối đó Tô Mộ Hàn không hề nói cho ta biết y tin tưởng điều gì, song ta nhớ tới lời y từng nói, sự hận thù của ta. Khi đó ta nhanh chóng phủ nhận, cho rằng không cam lòng không có nghĩa là thù hận.

Y chỉ cười.

Trời chưa sáng, mãi đến giờ Mão ta vẫn không thể nào chợp mắt.

Đẩy cửa, bên ngoài quả nhiên đang mưa rất to. Ta dọn dẹp một chút rồi ra khỏi phòng, khi đi qua gian phòng của Tô Mộ Hàn, ta hơi chần chừ, cuối cùng cũng không tiến vào. Mưa rơi xuống chiếc ô tạo thành âm thanh rất lớn, giống như lần đầu tiên ta đến đây hồi ba năm trước. Có điều không có tiếng sấm.

Lúc ta về tới Tang phủ, mưa vẫn chưa ngừng rơi.

Vẫn lặng lẽ đi vào từ cổng phụ, khi tới phòng ngủ, ta thấy một bóng người bé nhỏ đang quanh quẩn trước cửa. Ta cụp ô, bước lên nói: “Ngọc Nhi?”

Ngọc Nhi hơi giật mình, quay đầu nhìn thấy ta, vội chạy lên nói: “Tam tiểu thư, cô đi đâu đấy? Nô tỳ còn tưởng...”

“Tưởng ta nuốt lời à?” Ta khẽ cười, đẩy cửa phòng, Ngọc Nhi theo ta vào. Ta lại nói: “Đã chuẩn bị xong hết đồ chưa?”

Nàng ta gật đầu thật mạnh, cẩn thận đưa túi đồ đang ôm trong lòng cho ta, lên tiếng: “Nô tỳ đã hỏi rồi, kiệu của hai tiểu thư xuất phát vào đúng giờ Tỵ một khắc. Đồ ở trong này, nô tỳ còn có việc, nô tỳ ra ngoài trước. Tam tiểu thư nhớ khi ấy chờ ở chỗ rẽ trước cửa lớn là được.” Nói xong, nàng ta vội vàng rời đi.

“Giờ Tỵ một khắc.” Ta nhắm lại, khẽ bật cười.

Giơ tay mở nút túi, khoe miệng khẽ cong lên. A hoàn này khá lắm, chưa tới hai ngày mà có thể may được bộ y phục giống hệt bộ nàng ta mặc. Ha, cũng đúng thôi, đây là cơ hội duy nhất để nàng ta không phải tiến cung mà!

Quay người, ngồi trước bàn trang điểm, ngược mắt nhìn chiếc lược gỗ cài trên mái tóc. Ngón tay lướt qua, đột nhiên ta nhớ đến dáng vẻ của Cố Khanh Hằng khi chải mớ tóc mái rối trước trán ta trên đường lớn hôm đó, nụ cười của huynh ấy ấm áp và thoải mái. Nhưng sau này, ta sẽ không được nhìn thấy nụ cười ấy nữa.

Khẽ thở dài một tiếng, ta và huynh ấy vốn đã quá khác nhau.

Do dự một lát, vẫn gỡ cây lược xuống, ta cẩn thận cất vào trong áo cùng với túi gấm Tô Mộ Hàn đưa.

Nhìn vào gương, chỉnh lại mái tóc của mình, đen nhánh, thơm tho, mượt mà.

Vẫn còn sớm, bên ngoài lại đang mưa, trong căn phòng càng thêm tối tăm. Ta khẽ xoa gương mặt, kết quả cuối cùng ư? Ha, ta của thời điểm hiện tại nhất định sẽ khiến hai tỷ tỷ của ta kinh ngạc lắm nhỉ?

Ta ngồi rất lâu trong phòng, bên ngoài mới bắt đầu có tiếng ồn ào.

Ta tính toán thời gian, cũng sắp đến giờ rồi. Đứng lên, thay bộ y phục Ngọc Nhi đưa, đẩy cửa, vẫn đi ra từ cổng phụ. Đối với Tang phủ thì hôm nay là một ngày rất quan trọng. Ánh mắt của mọi người đều hướng về hai vị tỷ tỷ của ta, không ai để ý ta đi đâu.

Trước cổng lớn, cha và phu nhân kéo tay Thiên Phi và Thiên Lục, dặn dò gì đó, vì cách xa quá nên ta không nghe thấy. Song trên gương mặt họ là nụ cười tươi như hoa nở. Ta liền nghĩ, sau này, đến khi cha phát hiện không thấy ta, ông ấy sẽ như thế nào nhỉ?

Có lẽ chỉ thất vọng thở dài một tiếng? Ông chỉ tiếc một đứa con gái vốn có thể làm thiếp của Cố phủ?

Bất giác cười gằn, ta quay người bước lên phía trước. Tựa dưới mái hiên, chờ đợi, tới khi có một nhóm người đi về phía này. Mưa đã tạnh.

Ta căng thẳng nhìn xung quanh, thấy một hàng ngũ rất dài, hùng dũng, khí thế đang đi tới. Sau đó, ta thấy Ngọc Nhi, nàng ta bám sát bên kiệu. Ta nghĩ trong kiệu nhất định là Thiên Phi. Lúc này, ánh mắt Ngọc Nhi nhìn về phía ta. Xa xa, dường như ta nhìn thấy nụ cười nơi khoe miệng của nàng ta.

Đoàn người đi qua ta, Ngọc Nhi đột ngột trốn ra sau ta, nói nhỏ: “Tam tiểu thư, mau đi theo!”

Ta cúi đầu chạy vài bước, đột nhiên quay đầu, nói với nàng ta: “Giúp ta nói với Cố thiếu gia một tiếng, bảo huynh ấy quên ta đi!”

“Tam tiểu thư...”

Ta không nghe thấy Ngọc Nhi nói gì nữa, có lẽ nàng ta nói nàng ta sẽ không đến Cố phủ, hoặc nàng ta chỉ muốn nói cảm ơn chăng? Ha, ai biết chứ!

Ta cúi đầu chạy ra, bám sát bên kiệu của Thiên Phi. Không ai hỏi ta vừa đi đâu, không ai để ý đến ta.

Qua tấm rèm cửa sổ, ta liếc thấy Thiên Phi ngồi bên trong, trên gương mặt tỷ ta lộ ra nụ cười tự hào, ánh mắt vô cùng rạng rỡ.

Kiệu của Thiên Lục đi sát theo sau, ta nhìn thấy Cúc Vận lặng lẽ đi bên cạnh, vẻ mặt không biểu hiện điều gì.

Đi rất lâu mới lờ mờ thấy cánh cổng hoàng cung cao vút.

Bức tường màu vàng của hoàng cung dựng đứng trước mặt, ta thềm nghiêng rặng. Không gì sâu bằng cánh cổng hoàng cung. Ta không biết thế giới phía sau đó sẽ xa hoa và tàn nhẫn thế nào.

Tuy mưa đã tạnh nhưng ánh mặt trời chưa ló ra. Ngói màu ngọc lưu ly nhàn nhạt phủ men sáng bóng, giản dị khiến người ta bất an.

Các tú nữ đã lần lượt tới. Bên ngoài cánh cổng hoàng cung, kiệu, xe ngựa cùng với âm thanh huyền ảo vẽ nên một bức tranh đặc sắc trên quảng trường rộng lớn này.

Cổng cung chưa mở, rèm xe chưa vén.

Từng tú nữ đều e dè chờ đợi bên trong, hoặc thì thoảng hỏi a hoàn đứng bên. Ta vui mừng vì Thiên Phi chưa hề nói chuyện với mình.

Qua khoảng một khắc, cánh cổng hoàng cung màu đỏ son mới từ từ mở ra. Cánh cổng rất nặng, rất dày, được mở ra từng chút một. Âm thanh đó già nua nhưng làm người ta khiếp sợ.

Lập tức có một đoàn người từ bên trong đi ra.

Ta đưa mắt nhìn, đi đầu là một thái giám. Ông ta cầm cây phát trần, đội mũ có tua hai bên. Từ lâu ta đã nghe nói thái giám bị “cung hình” nên cũng không thể coi là nam nhân. Hôm nay ta coi như đã được mở mang kiến thức, nhìn bộ dạng ông ta bước từng bước thướt tha thực sự rất buồn cười.

Phía sau ông ta là một đám tiểu thái giám và cung tỳ, sắc mặt mỗi người đều vô cảm, dường như chỉ bước theo ông ta một cách máy móc.

“Đến rồi à?” Ta đang nhìn, đột nhiên Thiên Phi hỏi.

Ta giật mình, cố bình tĩnh lại, trả lời qua quýt: “Vâng!”

Hình như Thiên Phi vẫn còn muốn nói gì đó nhưng đã nghe thấy vị thái giám nọ cao giọng: “Mời các vị tiểu thư theo ta vào cung!”

Ông ta vừa dứt lời, phía dưới lập tức trở nên ồn ào.

Ta vội vén rèm, ngón tay thon dài của Thiên Phi nắm lấy thành kiệu, thò người ra. Tỷ ta bị thu hút bởi tất cả mọi thứ trong hoàng cung nên chưa hề nhìn ta.

“Tỷ!” Thiên Lục bước lên trước.

Ta vội lùi sang một bên, cúi đầu.

Các tú nữ bước ra, tự giác đứng thành hàng. Ánh mắt vị thái giám liếc nhìn một lượt, rất hài lòng. Vung vẩy cây phát trần trong tay, ông ta nói: “Trong cung không giống như phủ của các vị tiểu thư, ta khuyên các vị đừng quá tò mò!”

Ngữ khí của ông ta thật ghê gớm.

“Hừ, loại nô tài chó cậy thế chứ!” Thiên Phi bất mãn mắng chửi.

Thiên Lục lập tức bịt miệng tỷ ta, khẽ nói: “Tỷ, đừng nói lung tung!”

Ta cười thầm, chớ cậ thế chủ? “Thế” này là hoàng thượng đấy! Nếu để người khác nghe thấy, những ngày tháng sau này chắc tỷ ta sẽ được linh ngộ!

Thấy vị thái giám kia xoay người, mọi người ào ào tiến lên.

Thiên Phi vội đi theo. Thiên Lục quay đầu, nói với đám gia đình phía sau: “Các người về đi, nói với cha mẹ ta, không cần lo lắng cho bọn ta.”

“Vâng!”

Đám người hầu đáp lời, Thiên Lục mới cất bước rời đi.

Ta chậm rãi bước đi, đột nhiên nghe thấy Cúc Vận gọi: “Ngọc Nhi?” Ta có thể nghe thấy trong giọng nói của nàng ta có sự nghi ngờ. Trong lòng không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ ta đã bất cẩn để nàng ta nhìn thấy gương mặt mình ư?

Nhưng rõ ràng ta đã rất cẩn thận, luôn cúi đầu mà. Nghĩ vậy, ta cố ý mặc kệ nàng ta, bước thật nhanh.

“Ngọc Nhi!” Nàng ta lại gọi một tiếng.

Ta vẫn mặc kệ.

Lúc này đã qua cổng hoàng cung, Cúc Vận không dám to tiếng, cuối cùng đành bỏ qua.

Các tú nữ được sắp xếp ở Tương Tú viện, nghe nói ba ngày sau lễ tuyển tú mới chính thức bắt đầu.

Ba ngày này sẽ có ma ma dạy các tú nữ phải chú ý điều gì khi ở trong cung. Ngôn ngữ cử chỉ, tôn ti trật tự, tất cả đều không được vượt quá quy củ của hoàng thất. Thậm chí sau này, ai có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng cũng phải dựa vào bản lĩnh của bản thân.

Ngồi trong chiếc sân nhỏ nơi đám người hầu ở, ta tiện tay bẻ cành cây rủ xuống, lòng thầm nghĩ, ma ma dạy dỗ chẳng qua chỉ là cái cớ, mấy người quanh năm ở trong cung đều muốn nhân cơ hội này kiếm được món tiền bất chính.

Những tú nữ kia, có ai không muốn tranh thủ mấy ngày này để tạo mối quan hệ tốt với các ma ma, thái giám? Tất cả đều nôn nóng, hy vọng sau này, lúc cần dùng đến những mối quan hệ này, cho dù là chuyện nhỏ nhặt thì cũng sẽ có người dốc hết sức lực.

Nhưng những việc như vậy không phải chuyện ta nên lo, có lẽ trước khi Thiên Phi và Thiên Lục tiến cung, cha và Cố đại nhân đã sắp xếp ổn thỏa rồi nhỉ?

Vứt cành cây trên tay đi, ta quay người, nhìn thấy một kẻ đứng ngay sau lưng. Thấy ta quay lại, trong mắt nàng ta lộ rõ vẻ kinh ngạc, chỉ tay vào ta, run rẩy nói: “Cô... cô là... tam tiểu thư!”

Là Cúc Vận, a hoàn bên cạnh Thiên Lục.

Còn chuyện nàng ta có phải tâm phúc của Thiên Lục hay không, ta không biết. Có lẽ phải, cũng có lẽ không. Có lẽ bây giờ phải nhưng sau này thì chưa hẳn. Ha, ai biết chứ?

Nàng ta và ta đều là a hoàn đi theo Thiên Phi và Thiên Lục, được sắp xếp ở trong cùng một viện cũng là lẽ thường. Ta cũng biết, có giấu cũng chẳng giấu nổi. Nghĩ vậy, ta liền thoải mái cười với nàng ta, khẽ lên tiếng: “Người nhận nhầm người rồi, ta không phải tam tiểu thư gì đó.” Nói xong, ta không nhìn nàng ta, cất bước đi qua.

Lời nói này của ta không phải để phủ nhận, ta chỉ đang nói cho nàng ta biết, từ hôm nay trở đi, ta không còn là tam tiểu thư của Tang phủ nữa, ta chỉ là Tang Tử.

Đôi mắt Cúc Vận lóe lên một tia kinh ngạc nhưng nàng ta cũng không gọi ta lại.

Ta nghĩ, rất nhanh thôi, Thiên Phi và Thiên Lục sẽ biết chuyện này. Nhưng ta không còn sợ nữa, đã vào cung rồi, cho dù họ biết thì có thể làm gì? Chẳng lẽ muốn đuổi ta ra khỏi cung? Ha, dẫu bọn họ muốn cũng chưa chắc làm được.

Xuất cung, ở đâu ra chuyện dễ dàng như vậy?

Trở về phòng, nằm nghiêng trên giường. Đột nhiên ta nhớ ra điều gì đó, thò tay vào trong tay áo, chạm vào thứ đồ mềm mại đó mới khẽ thở phào. Thứ Tô Mộ Hàn đưa ta vẫn còn.

Một lúc sau, ta nghe thấy tiếng ai đó chạy vào sân, rồi sau đó là tiếng gọi lớn: “Người trong viện đều ra hết đây, Phương Hàm cô cô có lời muốn nói!”

Nghe vậy, ta giật mình đứng dậy, các a hoàn ở cùng ta cũng đều bật dậy. Ta chỉnh lại y phục, mở cửa bước ra.

Trong phút chốc, bốn phía đều có tiếng mở cửa, các a hoàn nhanh chóng đứng trước cửa phòng mình, ai cũng ngơ ngác ngác.

Ta cúi đầu, không biết rốt cuộc Phương Hàm cô cô là người thế nào.

Cúc Vận liếc ta một cái, cũng đứng ngay ngắn.

Sau đó, ta nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếp theo là giọng nói của nữ tử: “Các người qua hết đây!” Giọng nói của nàng ta không lớn nhưng rất rõ ràng, âm sắc rõ nét, có vẻ nàng ta cũng còn rất trẻ.

Ta cùng mọi người đi tới giữa sân, tự giác đứng thành hàng.

Phương Hàm đi tới trước mặt ta rồi đứng lại. Ta cúi đầu, chỉ thấy mũi giày của nàng ta thêu bông hoa đồ quỳên tinh xảo, dường như còn tỏa hương ngào ngạt trong không khí sau cơn mưa. Bàn chân của nàng ta rất xinh xắn, ta muốn ngược mắt nhìn, thậm chí còn cảm nhận một cách mãnh liệt, chắc nàng ta cũng xinh đẹp như đôi bàn chân này.

“Tất cả ngừng lên cho ta!” Giọng nói của Phương Hàm trong trẻo, ta thấy nàng ta khẽ vung chiếc khăn trong tay, động tác vô cùng tự nhiên.

Các a hoàn nghe thấy đều ngừng lên.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nữ nhân tên Phương Hàm này. Nếu nói Tô Mộ Hàn dạy ta những điều căn bản của cuộc sống nơi hậu cung thì Phương Hàm lại dạy ta thủ đoạn để sinh tồn trong chốn hậu cung.

Còn nhớ khi đó nàng ta mặc y phục màu tím, trên búi tóc cài những đồ trang sức ta chưa từng nhìn thấy.

Ánh mắt lẳng lẽ dừng trên gương mặt nàng ta, vẻ đẹp tao nhã, giống như ta dự đoán, nàng ta còn rất trẻ. Gương mặt trang điểm nhạt, thần sắc lãnh đạm. Tóm lại, mọi thứ ở nàng ta đều toát lên vẻ thản nhiên, hờ hững.

Phương Hàm hơi nghiêng mặt, đột nhiên ta thấy một vết sẹo xấu xí từ phía bên tai trái kéo xuống tận cổ nàng ta, vết sẹo rất nổi bật.

Ta hít sâu một hơi, vội nhìn sang hướng khác.

Quả nhiên, rất nhiều người cũng để ý thấy, xung quanh bỗng có những tiếng xì xào khe khẽ.

Phương Hàm dường như không quan tâm, nhìn các a hoàn, lên tiếng: “Các người đều là a hoàn được các vị tiểu thư đưa tới, e rằng chưa hiểu quy tắc trong cung. Hôm nay hoàng thượng lệnh cho ta đến chẳng qua cũng chỉ là dạy bảo các người biết cách giữ nghiêm quy củ trong cung. Sau này các người cứ gọi ta một tiếng cô cô là được.”

“Vâng, cô cô!” Các a hoàn nhanh chóng đáp lời.

Phương Hàm lại nói: “Mấy ngày này sẽ có ma ma đến dạy dỗ lễ nghi cho các tiểu chủ, vì vậy các người không cần hầu hạ.”

Cúc Vận “á” một tiếng, ta nhìn về phía nàng ta, gương mặt nàng ta dường như che giấu một tia ngạc nhiên. Ta bỗng hiểu ra, có lẽ bởi nàng ta chưa kịp báo cáo các tỷ tỷ về chuyện của ta chẳng?

Ha, thực ra nàng ta không cần bận tâm, bởi ta hoàn toàn không quan tâm.

Lúc này, thái giám bước lên trước, lệnh cho những người phía sau đặt đồ trong tay xuống, giọng nói the thé: “Đây là y phục phủ Nội vụ đưa tới, các người về phòng thay, trong vòng một tuần hương lại tập trung tại đây, tác phong phải nhanh lên!”

“Vâng!” Khẩu khí của thái giám không dễ nghe chút nào, đám a hoàn xúm đến lấy y phục.

Vừa tiến lên nửa bước, không biết ai đẩy mạnh vai ta khiến ta kêu lên một tiếng, bất cẩn ngã nhào dưới chân Phương Hàm. Phương Hàm dường như cũng bị giật mình, lùi lại sau nửa bước, cúi đầu nhìn chăm chú.

Ta thềm kêu không xong rồi, vội bò dậy, quỳ xuống, cúi đầu nói: “Cô cô thứ tội!”

Phương Hàm chưa lên tiếng đã có thái giám bước lên, vung cây phát trần trên tay, giọng nói lạnh nhạt: “Không để ý à?” Nói xong liền chuẩn bị đánh ta bằng cây phát trần.

Ta sợ hãi nhắm mắt song cây phát trần trong tay thái giám chưa rơi xuống người ta thì giọng nói của Phương Hàm đã truyền đến: “Hôm nay không cần thận một chút thì có thể bỏ qua, sau này không được phép như vậy nữa!”

Nói xong liền không truy cứu nữa.

Ta vội gập đầu, thưa “vâng”. Phương Hàm lại nói: “Đi thay y phục đi!”

Ta bò dậy, lấy y phục, quay người về phía gian phòng. Cúc Vận nhìn theo ta bằng ánh mắt hoài nghi, ta biết, nàng ta nhất định không hiểu. Dù không nhận được ân sủng nhưng ở Tang gia, tốt xấu gì ta cũng là tiểu thư, thân phận cao hơn a hoàn. Trong lòng ta thềm giễu cợt, sao nàng ta có thể hiểu rõ chuyện của ta chứ?

Đóng cửa phòng, các a hoàn ở cùng phòng đã nhanh chóng thay xong y phục. Ta đặt y phục trên giường, cũng bắt đầu thay.

Một a hoàn nhìn ta rồi quay sang nói với người bên cạnh: “Hóa ra ở trong cung không hề đáng sợ như những gì người ta vẫn đồn. Nhìn xem, Phương Hàm cô cô đó cũng không hề nghiêm khắc nhỉ!”

“Ha ha, cũng đúng! Có điều ta, người đều là hạ nhân, nếu không đắc tội với người khác, cuộc sống chắc cũng sẽ dễ chịu.”

Ta tiếp tục thay y phục nhưng trong lòng đã nghĩ thông suốt. Nhất định bọn họ đã tưởng vậy khi thấy cảnh tượng vừa nãy. Ha ha, có điều lòng người trong cung đâu có nông cạn thế chứ!

Thay y phục xong, thấy Phương Hàm vẫn đứng im ở trong sân. Thái giám bên cạnh nàng ta cười hi hi, nói gì đó nhưng nàng ta chỉ cười lãnh đạm, không tiếp lời.

Các a hoàn được dặn dò, xếp thành hàng ngay ngắn như cũ. Phương Hàm hài lòng liếc nhìn một cái, khẽ ho một tiếng rồi nói: “Sau này sẽ mặc y phục như thế này, y phục mang từ ngoài cung vào không cần dùng đến nữa. Nếu không vừa thì bảo người của phủ Nội vụ đổi cho.”

Ta hơi tò mò, rốt cuộc nàng ta sẽ dạy chúng ta cái gì. Nếu là lễ nghi trong hoàng thất, vậy cũng quá đao to búa lớn rồi, đây là thứ các tiểu chủ mới phải học, còn chúng ta chẳng qua chỉ là a hoàn với thân phận thấp kém mà thôi.

Nhưng Phương Hàm nói xong mấy lời này thì không nói nữa, chỉ dặn dò nếu không có việc gì thì đừng chạy lung tung rồi xoay người rời đi.

Vị thái giám cũng thu lại nụ cười, lên tiếng: “Lời của Phương Hàm cô cô, các người đã nghe thấy cả chưa? Vậy thì về phòng đi!” Hắn ta khẽ “hừ” một tiếng rồi quay người đuổi theo Phương Hàm.

Chờ bọn họ đi hết, trong sân bắt đầu âm ỉ, các a hoàn lúi lo bình luận: “Cô cô lợi hại lắm nhỉ?”

“Đó là nữ quan hàng ngũ phẩm trở lên, đến tiểu chủ vừa tiến vị cũng phải nhìn sắc mặt của nàng ta đấy!”

“A, vậy hả?”

...

Bọn họ nói không ngừng, càng nói càng hưng phấn. Cúc Vận không tham gia mà đi về phía ta, khẽ gọi: “Tam tiểu thư!”

Ta nhìn nàng ta, cười nói: “Ta là Tang Tử!” Nàng ta ngẩn người, ta lại nói: “Làm gì có tam tiểu thư gì đó chứ? Ở Tang phủ, ta chẳng qua chỉ là người ngoài mang họ Tang mà thôi. Đừng tưởng ta không biết, khi còn ở Tang phủ, các người đều coi ta như vậy còn gì?”

Nàng ta bị chặn họng, không nói được lời nào. Ta hít một hơi thật sâu, nói tiếp: “Thôi đi, người hãy coi như đã quên hết mọi chuyện.”

Quên đi Tang Tử của quá khứ, quên đi Tang Tử từng bị bọn họ lãng quên, lãng nhục.

Ta xoay người, đi thẳng vào phòng. Cúc Vận đột nhiên chạy tới, lên tiếng hỏi: “Nhưng sao... sao cô có thể tiến cung?”

Sao có thể tiến cung? Ta thầm cười nhạo. “Chẳng qua có người không muốn tiến cung, còn ta lại muốn, như vậy, ai nấy đều đạt được thứ mình cần.”

Nàng ta cười. “Cô không quên được lời tiên đoán đó.”

Nàng ta không nói rõ nhưng đương nhiên ta vẫn hiểu nàng ta ám chỉ điều gì, song nói như vậy cũng đúng. Ta không cam lòng, vì sao bọn họ là mệnh phượng hoàng còn ta chỉ có thể làm thiếp?

Mỗi lần nghĩ tới việc này, mọi uất ức xen lẫn sự phẫn nộ trong lòng ta ủa ra như ong vỡ tổ.

Cúc Vận không nhìn thấy sự khác thường của ta, lại nói: “Nếu các tiểu thư biết, đặc biệt là đại tiểu thư, họ nhất định sẽ không buông tha cho cô đâu!”

Sao ta không nghĩ tới vấn đề này chứ? Cùng lắm cũng chỉ là hành hạ, gây khó dễ. Mười lăm năm qua ta đã từng chịu đựng, bây giờ còn có thể sợ ư? Huống hồ ở trong cung không giống như trong phủ, rất nhiều chuyện dù là Thiên Phi cũng sẽ không thể tự mình làm chủ. Ta “hừ” một tiếng, không muốn nói chuyện với nàng ta nữa, đi về phía gian phòng ở.

“Thực ra làm thiếp của Cố thiếu gia cũng không tồi, có một số người... Nhưng thật không thể ngờ cô lại...”

Ta không nghe thấy lời nói sau đó của Cúc Vận song ta hiểu ý tứ của nàng ta. Ta đã tiến cung, rất nhiều chuyện muốn nghĩ nữa cũng vô dụng, càng không thể khiến ta hối hận.

Đêm khuya, nằm trên giường nhưng không sao ngủ được. Thời tiết mùa đông tuy có mưa nhưng không khí vẫn rất khô hanh.

Tiếng trở mình của cả phòng, xem ra họ cũng giống ta.

Ta luôn nửa vô tình nửa cố ý chạm vào hai chiếc túi gấm Tô Mộ Hàn đưa, khi chắc chắn chúng vẫn còn đó mới yên tâm. Y nói, đợi mọi chuyện yên ổn thì có thể mở ra xem. Ta hiểu ý y, bây giờ vẫn chưa tới lúc.

Bất cẩn chạm vào một vật cứng, đó là chiếc lược Cố Khanh Hằng tặng, trong lòng ta bỗng cảm thấy bi ai. Ta luôn thấy áy náy với huynh ấy. Những thứ ta nợ huynh ấy, cả đời này e là cũng không thể trả hết.

Khẽ thở dài, ta chỉ hy vọng huynh ấy có thể quên ta, sau đó có một nữ tử tốt gấp nghìn, gấp vạn lần ta yêu thương huynh ấy thật lòng.

Khó chịu vô cùng, ta liền ngồi dậy, rón rén đi ra ngoài.

Vừa đi ra bên ngoài, ta đã nghe thấy một giọng nói lạnh băng: “Đi đâu?”

Ta giật mình, nhìn rõ đó là một vị thái giám, có lẽ là trực đêm, đành đáp: “Ta mót quá!”

Về mặt thái giám rõ ràng có chút lúng túng, hắng giọng nói: “Vội mau đi đi!”

Ta gật đầu, đi vài bước mới nhớ ra: “Công công, xin hỏi đi về hướng nào vậy?” Không phải ta muốn đi vệ sinh, nhưng đã giả vờ thì phải giả vờ cho giống.

Thái giám có phần hết kiên nhẫn, chỉ về phía trước. “Đi thẳng, rẽ phải!”

Ta cảm ơn rồi chạy thật chậm, cho tới khi quay đầu không nhìn rõ bóng dáng gã thái giám mới dần dừng lại. Khóe miệng khẽ nhếch lên, ta quay người đi ra.

Lúc tiến cung, vì sợ người khác nhận ra nên ta luôn cúi đầu, chưa nhìn kĩ nơi khiến ta một nửa muốn theo đuổi, một nửa sợ hãi. Lúc này, tuy khắp nơi đều thấp đèn nhưng vì là đêm tối nên vẫn vô cùng mờ nhạt. Ta chỉ biết đây là một nơi rất rộng lớn.

Trên đường đi, lúc vô tình gặp ngự lâm quân cầm đuốc đi tuần, ta im lặng lùi sang một bên. Bởi đã mặc phục trang của cung tỳ, không ai quá chú ý đến ta.

Không có mục tiêu, không có mục đích, ta chỉ đi lung tung một chuyến. Khi sức tỉnh vì không biết mình đã đi tới nơi nào, ta chần chừ có nên đi về hay không nhưng vừa quay đầu liền sững lại. Ban đầu vốn nghĩ, nếu bị trách tội, ta sẽ lấy cớ lạc đường, có điều bây giờ đã thực sự lạc đường. Đường cũ? Làm gì có con đường nào mà nói là đường cũ!

Lắc lắc đầu, ta bật cười, có lẽ trong tiềm thức, ta không hề muốn quay về nơi đó.

Đi tiếp một đoạn, ta mơ hồ cảm thấy hình như đã ngược đường nhưng vẫn không dừng lại. Thậm chí còn có chút vui vẻ bởi chỉ có lúc này, con đường phía trước đủ khiến bản thân ta phải tìm kiếm, cố gắng đạt được. Rất nhiều người tới nơi hoàng cung thâm sâu này liền bị trói chặt, còn ta không giống, nó giúp ta hoàn toàn được phóng thích.

Lúc này, đột nhiên ta nghe thấy tiếng bước chân lao nhanh từ phía sau.

“Nàng đến rồi!”

Nam tử cười nói với vẻ vui mừng.

Ta sững lại, phản ứng đầu tiên là nghĩ tới cuộc hẹn hò riêng tư giữa thị vệ và cung tỳ trong cung. Việc hẹn hò lén lút này nếu bị phát hiện sẽ bị xử tội chết. Nghĩ vậy, trong lòng ta rất kinh sợ, vội lách mình trốn sau chiếc cột bên cạnh.

Dù đã trốn nhưng ta vẫn rất tò mò.

Khẽ thò đầu ra, quả nhiên ta thấy một góc váy của cung tỳ, lại nhìn lên, là vẻ mặt đầy sợ hãi của nàng ta. Ta khẽ cười, nhìn nàng ta, có gan lén lút hẹn hò còn sợ cái gì? Thân hình nam tử đó bị che khuất bởi khóm cây bên cạnh, ta chỉ nghe thấy giọng nói.

“Buông ta ra!” Cung tỳ khẽ kêu lên.

Hắn không buông, một lát sau mới lên tiếng hỏi: “Người là ai?” Ngữ khí lạnh băng, mơ hồ xen lẫn sự tức giận.

Sắc mặt cung tỳ đó càng trở nên khó coi, giọng nói run rẩy: “Như... Như Mộng!”

“Như Mộng là ai?” Hắn lại hỏi.

Ta cười thầm, đây là câu hỏi gì vậy?

Có lẽ cung tỳ đó cũng ngạc nhiên, lần này nàng ta không trả lời, hỏi ngược lại: “Vậy người là ai?”

Hắn cười một tiếng, cuối cùng buông cánh tay đang ôm nàng ta ra. “Hạ Hầu Tử Khâm.”

Nếu ta không nghe nhầm, hắn nói, hắn tên là... Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta giật bản mình, đó là...

Cung tỳ kia cũng giật mình, lùi lại nửa bước, vội dập đầu. “Nô tỳ không biết là Hoàng thượng, nô tỳ đáng chết! Mong Hoàng thượng thứ tội! Mong Hoàng thượng thứ tội!” Như Mộng vẫn dập đầu, nói năng lộn xộn.

Cánh tay đang chống lên cột của ta khẽ run rẩy. Hạ Hầu Tử Khâm tức giận rồi à? Hắn tức giận sẽ như thế nào? Nhưng đáng tiếc, ta không nhìn thấy dáng vẻ của hắn, lại không dám tùy tiện bước ra.

“Ngẩng lên!” Hắn ra lệnh.

Hai vai Như Mộng khẽ run. Nàng ta ngáp ngừng, cuối cùng cũng từ từ ngược lên.

Hạ Hầu Tử Khâm nhẹ nhàng di chuyển nửa bước, ta lơ mơ thấy long bào màu vàng trên thân hình hần. Ánh đèn lúc ẩn lúc hiện rơi xuống lại càng tỏ rõ vẻ nghiêm trang, mông lung. Mái tóc dài dưới chiếc mũ vàng tung bay theo làn gió lạnh, vài lọn còn rủ xuống bên tai, ta còn như có thể thấy được ánh mắt sắc bén của hần.

Hần im lặng. Như Mộng không dám nhúc nhích. Ta cũng không dám, thậm chí bất giác nín thở, không biết hần sẽ xử lý nàng ta thế nào.

Cứ như vậy, hần nhìn chăm chăm nàng ta rất lâu, đột nhiên nghiêng người, giơ tay túm lấy cằm nàng ta, lạnh giọng nói: “Dò la biết được trăm sẽ đến đây, người đã phí không ít công sức nhỉ?”

Ta chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy bóng dáng nghiêng nghiêng của hần nhưng khi nghe hần nói, ta không khỏi rùng mình. Hần nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cung tỳ này muốn...

Ta đưa tay bịt miệng. Quyển rũ hoàng đế ư? Tội danh này còn nặng hơn rất nhiều so với việc hèn hò lén lút với thị vệ.

Hạ Hầu Tử Khâm lại nói: “Ừm, để trăm đoán xem người là cung tỳ của cung nào.”

Xem ra hần cho rằng nàng ta thực sự có âm mưu khi đến đây.

“Cảnh Thái cung, Ngọc Thanh cung hay là...”

“Hoàng thượng!” Như Mộng lấy hết dũng khí lên tiếng. “Nô tỳ không phải...”

“Chủ nhân của người đâu?” Hần không thêm để ý đến lời nàng ta nói, quay đầu nhìn, dọa ta sợ tới nỗi lập tức rút đầu vào. Giọng hần lại truyền tới: “Người không sợ nếu chủ nhân của người biết sẽ không bỏ qua cho người ư? Ha, trăm biết rồi, người muốn bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng.”

Giọng điệu của hần rất đặc ý, ta không kìm được lại nhìn ra. Như Mộng khẽ cau mày, có lẽ là lực tay của hần mạnh quá mà nàng ta không dám kêu.

“Trăm đang nghĩ, nếu giao người cho chủ nhân của người, người sẽ có kết cục thảm như thế nào.” Thấy trong đáy mắt Như Mộng lóe lên tia sợ hãi, Hạ Hầu Tử Khâm lại nói: “Có điều trăm không định làm vậy.”

Ánh đèn hắt trên gương mặt trắng nhợt của Như Mộng, nàng ta cắn môi, dường như hạ quyết tâm, lên tiếng: “Hoàng thượng đoán sai rồi, nô tỳ không hề biết Hoàng thượng ở đây.” Nàng ta nói nàng ta vô tình xông vào.

Ta không biết có nên tin không, rốt cuộc ta cũng vô tình ở đây.

“Trăm không tin.”

Hần nói một cách hời hợt, qua loa nhưng lại rất chắc chắn.

Ta dường như sớm đã đoán ra câu trả lời của hần nhưng không biết hần sẽ xử lý nàng ta thế nào, bỏ qua hay giết?

Đúng lúc này, nghe rõ tiếng bước chân vội vàng từ phía sau hần, ta nhìn theo, chỉ thấy một bóng dáng mảnh mai đang chạy tới, tiếp theo là tiếng thở hổn hển của nữ tử: “Hoàng thượng, thần... thần thiếp tới muộn!” Nghe giọng nàng ta, hình như đã chạy rất nhanh.

Hạ Hầu Tử Khâm không hề quay lại, chỉ lạnh nhạt trả lời: “Nguyễn Tiệp dư[4] , nàng thực sự đến muộn rồi!”

[4] Tiệp dư: tên nữ quan thời xưa, là phi tần của vua chúa.

Hần vừa dứt lời, đột nhiên khom người, ôm ngang người Như Mộng. Như Mộng hoảng sợ kêu lên một tiếng, túm chặt vạt áo trước ngực hần theo bản năng, gọi lớn: “Hoàng thượng!”

Sắc mặt Nguyễn Tiệp dư đã trắng bệch do thở gấp, bây giờ nhìn thấy hành động này của Hạ Hầu Tử Khâm thì càng trở nên trắng hơn. Nàng ta sợ hãi mở to đôi mắt xinh đẹp, ngón tay nhỏ bé chỉ về phía Như Mộng, run rẩy hỏi: “Nàng ta... nàng ta là ai?”

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn nữ tử trong lòng nhưng không phải nói với nàng ta: “Nàng đến muộn, đương nhiên sẽ có người thay thế.” Hắn nói xong liền ôm cung tỳ, quay người đi về phía ta.

Ta thầm run rẩy, nếu bị hắn phát hiện ta trốn sau cột thì thật không hay. Không biết vì sao, ta cảm thấy Hạ Hầu Tử Khâm không đơn giản.

Sau lưng hắn, Nguyễn Tiệp dư lớn tiếng kêu: “Hoàng thượng, nàng ta chẳng qua chỉ là một cung tỳ.”

“Cung tỳ thì sao?” Hạ Hầu Tử Khâm lạnh giọng hỏi lại nhưng không hề nhìn nàng ta, ôm Như Mộng đi thẳng về phía ta...

Ta sợ hãi, xoay người đẩy cánh cửa gần nhất, xông vào trong ẩn náu, nhưng dường như vận may chẳng tốt chút nào. Hạ Hầu Tử Khâm ôm nữ tử trong lòng, đẩy cửa bước vào. Ta cắn môi, đành bò xuống gầm giường. Đúng thật là... kế hoạch không theo kịp sự thay đổi. Ta chưa bao giờ nghĩ sẽ gặp được hoàng đế trong tình cảnh này.

Nguyễn Tiệp dư không cam lòng, đuổi theo, nói: “Hoàng thượng, vì thần thiếp bị lạc đường nên mới... mới đến muộn một chút.”

Hạ Hầu Tử Khâm ném nữ tử lên giường, lạnh lùng “ừ” một tiếng, nói: “Lưu Phúc, đóng cửa!”

“Vâng!” Giọng nói của gã thái giám truyền đến, sau đó là tiếng đóng cửa.

Ta không biết hắn có tin lời của Nguyễn Tiệp dư không, nhưng ta tin. Hắn hưng phấn hen phi tần tới đây, ta nghĩ chỉ cần là nữ nhân trong cung, chắc chắn sẽ không lỡ hẹn.

“Hoàng... Hoàng thượng, người muốn làm gì?” Giọng nói của Như Mộng mang theo chút run rẩy.

“Người biết trẫm muốn làm gì.” Giọng nói của Hạ Hầu Tử Khâm trầm trầm. Ta bò dưới gầm giường, cố gắng hít thở thật khẽ. Ta không muốn sau khi bị phát hiện sẽ bị coi là thích khách rồi đưa đi hành hình.

Hắn cười thoải mái. “Hôm nay trẫm sẽ làm như người mong muốn.”

“Hoàng... ưm...” Nữ tử mới nói được một nửa liền bị chặn miệng.

Tiếng động trên giường càng lúc càng lớn, còn ta vẫn giữ tư thế ban đầu, không dám động đậy.

Ta nghĩ ta đã biết họ đang làm gì.

“Hoàng thượng, a...”

Không biết vì sao, âm thanh đó lại khiến cả cơ thể ta căng ra, tim đập nhanh. Ta ấn vào lồng ngực, cảm thấy có chút khó chịu.

“Muốn không?” Giọng nói của nam tử đột nhiên trở nên vô cùng quyến rũ.

“Hoàng thượng... Nô tỳ, nô tỳ muốn... ưm... A...”

Hai bàn tay siết chặt, nàng ta càng kêu lớn, hai má ta càng nóng bừng.

Cả căn phòng được bao phủ bởi long diên hương nồng đậm. Ta nằm sấp trên nền nhà lạnh giá, buồn ngủ. Tiếng động trên giường nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn lại tiếng thở hổn hển yếu ớt.

Lại qua một lúc, loáng thoáng nghe thấy có tiếng người ngồi dậy, rồi tiếng Hạ Hầu Tử Khâm gọi: “Lưu Phúc!”

“Có lão nô!” Cửa được khẽ đẩy ra, ta lơ mơ nhìn thấy đôi giày màu xanh lam sẫm, sau đó nghe thấy ông ta nói: “Hoàng thượng muốn về Thiên Dận cung ạ?”

Nghe ông ta nói vậy, ta mới nhớ nơi này không phải tẩm cung của Hạ Hầu Tử Khâm. Chẳng qua hắn chỉ tùy tiện chọn một nơi, muốn qua đêm với một cung tỳ.

Hạ Hầu Tử Khâm chỉ khẽ “ừ” một tiếng liền thấy Lưu Phúc bước nhanh lên phía trước, dìu hắn đứng dậy. Sau đó liền có cung tỳ tiến vào, bước chân nhẹ nhàng. Ta như ngửi thấy mùi thuốc thoang thoang.

“Uống đi!”

Là giọng nói của Hạ Hầu Tử Khâm.

“Hoàng thượng, đây... là cái gì?” Giọng Như Mộng có chút hoảng hốt, mang theo nỗi sợ hãi.

Ta giật mình, lẽ nào hoàng thượng ban cho nàng ta thuốc độc ư?

Lưu Phúc quát: “Bảo người uống thì uống đi!”

Hạ Hầu Tử Khâm đã đứng lên, Lưu Phúc vội đi theo, khẽ nói: “Hoàng thượng, Phương Hàm cô cô đã đợi ở ngoài rất lâu rồi, lão nô kêu nàng ta vào hay là...”

“Kêu nàng ta vào đi!”

“Vâng!” Lưu Phúc quay người đi ra.

Hạ Hầu Tử Khâm lại quay người, giọng điệu lạnh lùng: “Không phải nữ nhân nào nhận được ơn trạch của trẫm cũng có thể bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng đâu!”

Ý tứ của hắn vô cùng rõ ràng.

Hít thật sâu, ta cố gắng rập người thấp hơn chút nữa, hận không thể bịt chặt tai mình. Ta sợ hắn ban thuốc độc cho Như Mộng, ta sợ nghe thấy tiếng rên đau đớn của nàng ta. Nhưng đợi rất lâu sau vẫn không có động tĩnh gì. Cung tỳ vừa tiến vào giờ đã lui ra.

Ta nghĩ một lát, có lẽ không phải thuốc độc.

Phương Hàm tiến vào, vẫn nói bằng giọng lãnh đạm: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!”

“Có chuyện gì?”

“Việc của Tương Tú viện đã giải quyết ổn thỏa, nô tỳ đã dạy dỗ bọn họ.”

“Ừ, người xử lý, trẫm đương nhiên yên tâm. Trẫm mệt rồi, về cung trước.” Hạ Hầu Tử Khâm nói rồi đi ra ngoài.

Đột nhiên ta không kiềm chế được, vội nhích lên phía trước, muốn nhìn xem dáng điệu của nam tử này, nhưng đúng lúc này, thấy ánh mắt Phương Hàm hướng về phía ta. Ta giật mình, vội co người, tim đập thình thịch, không biết có phải nàng ta đã thấy ta trốn dưới gầm giường không.

Nàng ta chưa đi mà bước về phía này. Ta cắn môi, cố gắng nghĩ, nếu bị phát hiện, ta nên lấy lý do gì...

Phương Hàm đi tới mép giường rồi dừng bước, lên tiếng: “Mặc y phục rồi trở về đi, làm cung tỳ đừng quên bổn phận của cung tỳ!” Nàng ta đứng một lúc bên giường rồi cất bước rời đi.

Ta thở phào nhẹ nhõm. Nhưng người trên giường chưa rời đi. Một lát sau, nàng ta bật khóc hu hu, thê lương, tuyệt vọng. Ta không hiểu, chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm qua đêm với nàng ta, sau đó rời đi, chuyện này có thể nói rõ điều gì chứ?

Nàng ta không đi, ta không thể ra ngoài. Điều này đối với ta quả thật là đau khổ, đau khổ nhất là nàng ta ở trong này cả đêm. Ta mơ mơ màng màng, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi lại ngủ. Cho tới khi trời sáng, nàng ta mới ngượng ngùng xuống giường, đi ra ngoài.

“Phù...”

Cuối cùng ta cũng có thể bò ra khỏi gầm giường rồi, cảm giác giống như được nhìn thấy ánh mặt trời lần nữa. Lúc ta đẩy cửa bước ra, quả nhiên thời tiết rất đẹp, ánh nắng mai rực rỡ.

Trở về Tương Tú viện, chỉ thấy Cúc Vận đứng trong sân, ánh mắt dán chặt vào cửa phòng ta. Ta chỉnh lại y phục, khẽ gọi: “Cúc Vận!”

Dường như nàng ta hơi giật mình, vội vàng xoay người. “Tam tiểu... Tang Tử!” A hoàn thông minh, nhanh như vậy đã thay đổi suy nghĩ rồi.

Ta gật đầu, hỏi: “Sao vậy?”

“Không, không có gì!” Nàng ta nhìn phía sau ta, nói nhỏ: “Cô cô đến rồi!”

Ta quay đầu, thấy Phương Hàm dẫn theo mấy cung tỳ chậm rãi đi tới, hôm nay nàng ta mặc y phục màu trắng, không nhìn ra nét mặt.

Ta và Cúc Vận khom người, chào: “Tham kiến cô cô!”

Phương Hàm nhìn bọn ta một cái, lãnh đạm nói: “Dậy rồi à? Qua bên kia chờ đi!” Nói xong, nàng ta ung dung đi qua bọn ta. Ta ngạc nhiên nhìn, trên gương mặt nàng ta, đến một tia cảm xúc cũng không có. Yên lòng, xem ra đêm qua nàng ta thực sự không phát hiện ra ta.

Một lát sau, các a hoàn đã đến đủ.

Phương Hàm đi tới trước mặt mọi người, cười hỏi: “Tối qua các người ngủ ngon chứ?”

“Bẩm cô cô, rất ngon ạ!” Các a hoàn đồng thanh trả lời.

Ta có chút vui mừng. Hôm qua, lúc ta ra ngoài thì trời đã tối, a hoàn cùng phòng không hề biết, dù sáng sớm nay không thấy ta có mặt ở phòng, cũng sẽ cho rằng ta dậy sớm.

Lặng lẽ nhìn về phía Phương Hàm, ta thấy nàng ta gật đầu, nói tiếp: “Vậy thì tốt. Sau này, hoàng cung chính là nhà của các người.” Nàng ta xoay người, ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh. Cung tỳ bưng cốc trà đặt ở bên cho nàng ta.

Một a hoàn to gan hỏi: “Cô cô muốn dạy chúng nô tỳ lễ nghi trong cung ạ? Những thứ này có lẽ các nô tỳ đều học qua khi còn ở trong phủ rồi!” Nàng ta vừa nói xong, mọi người liền ào ào phụng họa.

Phương Hàm đặt cốc trà xuống, khẽ cười: “Nếu đã học qua rồi thì đương nhiên không cần nữa. Ta cũng tin, sau này mọi người ở trong cung sẽ luôn cẩn thận, không gây ra sơ suất gì.” Ánh mắt nàng ta lóe sáng nhưng đột nhiên lại giấu đi, nàng ta cầm chiếc khăn tay khẽ lau khóe miệng, nói: “Trong cung không giống như phủ của các người, sau này các người trở thành cung tỳ, hầu hạ chủ nhân thế nào cũng không cần ta dạy.”

Nàng ta vòng vo một hồi, cuối cùng cũng chỉ nói là không cần dạy. Ta càng cảm thấy khó hiểu, vậy thì, rốt cuộc nàng ta tới Tương Tú viện dạy cái gì?

Lặng lẽ nhìn mấy người bên cạnh, bọn họ cũng có vẻ rất mơ hồ.

Phương Hàm khẽ cười, nói: “Tuy mọi người gọi ta là “cô cô” nhưng ta cũng như các người, đều là cung tỳ mà thôi. Đương nhiên ai cũng biết, nếu đi theo đúng chủ nhân, sau này sẽ được hưởng phúc. Các người đều là a hoàn do các vị tiểu chủ dẫn theo từ nhà mẹ đẻ, nếu nói đến lòng trung thành đương nhiên không phải bàn, nhưng nếu muốn đi theo chủ nhân khác cũng được. Hôm nay ta hỏi các người có ý này không?”

Mọi người khẽ “ồ” một tiếng, quả thật tiểu thư nhà mình cuối cùng có được thánh sủng không còn chưa biết. Nếu được thì đương nhiên quá tốt, nhưng nếu không được thì bây giờ chọn một chủ nhân khác còn kịp.

Có điều các a hoàn lại ngại câu nói trước của Phương Hàm: “... lòng trung thành đương nhiên không phải bàn”, ai nấy đều có suy nghĩ riêng nhưng không dám lên tiếng.

Phương Hàm không hề sót ruột, đứng lên, chậm rãi nói: “Như vậy đi, mọi người có thể suy nghĩ một ngày, ngày mai cho ta câu trả lời. Nếu định đổi chủ nhân, ta sẽ sớm sắp xếp cung tỳ mới cho tiểu chủ của các người”, nói xong liền quay người đi.

Không biết vì sao nhưng ta lại thở phào một hơi.

“Tang Tử, chắc cô cũng muốn đổi chủ nhân nhỉ?” Đột nhiên Cúc Vận lại gần ta, hỏi.

Ta giật mình, quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt kiên định của nàng ta. Ta bỗng cười, xem ra nàng ta cho rằng ta coi Thiên Phi như hòn đá lót chân để tiến cung. Song có lẽ nàng ta đúng, chỉ là lúc này ta chưa vội.

Quay người đi lướt qua Cúc Vận, ta nói: “Ta rất muốn đổi chủ nhân nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi.” Đi được vài bước, ta dừng lại, quay đầu. “Nếu người trung thành như vậy, dĩ nhiên sẽ không đổi chủ nhân.”

Sắc mặt Cúc Vận tái mét. Ta xoay người cười thầm, cho dù nàng ta muốn đổi nhưng bị ta nói vậy thì cũng khó.

Trở về phòng, thấy các a hoàn ai nấy đều buồn bực, tụ tập với nhau, luôn miệng kể lể những điều không hay của tiểu thư nhà mình. Cuối cùng, bọn họ dường như đều không biết nên chọn ai làm chủ nhân.

Ta cười nhạt, Phương Hàm quả nhiên là một nhân vật lợi hại.

Nàng ta nào có muốn dạy bọn ta cái gì, chẳng qua chỉ là khéo léo ly gián mối quan hệ giữa các tú nữ và a hoàn của mình. Bây giờ tiến cung rồi, không phải cứ muốn là ra được. Ai chẳng muốn tìm một lối thoát? Tiền đồ tiểu thư nhà mình còn chưa biết thế nào, chọn lấy một người có thể biết trước tiền đồ cũng chưa hẳn là chuyện không tốt.

Ta nghĩ dầu sao người hồ đồ tiến cung như ta cũng không nhiều, vậy thì, các a hoàn nhất định rất hiểu tiểu thư nhà mình. Hành động này của Phương Hàm, hẳn nhiên phá hỏng tâm phúc cận kề của họ. Tuy không loại trừ khả năng sau này các nàng ta sẽ có tâm phúc mới nhưng bước đầu không thể không nói Phương Hàm đã thắng.

Ta ngồi một mình bên mép giường nghe họ lúi lo nói chuyện. Cũng có vài a hoàn không tham gia, vẻ mặt dường như đang tranh đấu. Chỉ ít cũng có hai người đang ngồi im lặng trên giường giống ta. Ta chậm rãi mỉm cười, thì ra vẫn còn những người trung thành. Nhưng đa số đều có thể bị mê hoặc. Đây chính là con người.

Đột nhiên ta nhớ tới câu ta hỏi Tô Mộ Hàn trong chùa ngày ấy, nhân chi sơ, rốt cuộc là thiện hay ác. Bây giờ xem ra, thiện hay ác thì sao chứ? Điều không chống đỡ nổi sự rên rỉ giữa của tương lai. Phương Hàm nói muốn bọn ta suy nghĩ, quả thật chỉ là muốn chúng ta hy vọng.

Cứ như vậy lại qua một ngày.

Tới khi Phương Hàm đến, những người đã có quyết định chen lấn xông lên: “Cô cô, nô tỳ ngưỡng mộ Vương Mỹ nhân, muốn hầu hạ Vương Mỹ nhân.”

“Cô cô, nô tỳ nghe nói Thư Quý tần[5] đối nhân xử thế rất tốt, nô tỳ muốn hầu hạ Thư Quý tần.”

[5] Quý tần: một trong những phong hiệu phi tần của hoàng đế.

“Cô cô, nô tỳ muốn hầu hạ người.”

...

Chưa qua một tuần hương, xung quanh ta chỉ còn lác đác vài người. Ta liếc sang Cúc Vận đang đứng bên, nàng ta trừng mắt nhìn ta một cái, sau đó rời ánh mắt đi chỗ khác.

Nghe bọn họ mỗi người một câu xong, Phương Hàm mới lên tiếng: “Các người theo Lý công công đi đăng ký, ta sẽ bố trí” rồi quay sang a hoàn ban nãy nói muốn hầu hạ nàng ta. “Có điều, bên cạnh ta không thiếu người, hay là người suy nghĩ thêm đi!”

A hoàn đó có vẻ thất vọng nhưng vẫn cùng mọi người đi theo Lý công công.

Phương Hàm nhìn những người còn lại song không nói gì, chỉ cúi đầu uống trà.

Bọn ta đứng im, không ai nói một lời. Đối với tâm tư của Phương Hàm, ta tự thấy mình không hiểu rõ. Tâm tư của nàng ta quá sâu xa.

Đột nhiên ta nghĩ, nếu trong cung, tần phi nào cũng thông minh, sắc sảo như nàng ấy, vậy quả thật... rất đáng sợ!

Phương Hàm khẽ nhấp một ngụm trà, đặt cốc xuống, khi ngược mắt vô tình nhìn thẳng vào mắt ta khiến ta bất giác cảm thấy sợ hãi.

Nếu nói thông minh, có lẽ nàng ta chưa bằng Tô Mộ Hàn, nhưng tâm tư của nàng ta giống như một vòng xoáy, chỉ cần bất cẩn sa chân rơi xuống thì sẽ thối nát xương tan.

Nghĩ vậy, ta bỗng run rẩy. Nhưng nàng ta chỉ cười nhạt, vẻ mặt không thể hiện điều gì.

Lý công công dẫn các a hoàn trở lại, đưa tập giấy ghi chép cho Phương Hàm. Phương Hàm nhận lấy, đứng lên cười, nói: “Một khi được thánh sủng sẽ được vinh quang. Ở trong cung, chẳng ai biết sau này sẽ thế nào.” Nàng ta nói qua loa vài câu rồi quay người rời đi.

Nàng ta vừa bước chân đi, trong viện liền ầm ĩ. Các a hoàn tuy không dám nói ra nhưng ai nấy đều đỏ mặt, phần chần mãi không thôi.

“Lợi hại thật!” Ta thốt lên.

Đầu tiên là ly gián mối quan hệ chủ tớ, bây giờ lại cho bọn họ biết, cung tỳ cũng có thể một bước lên mây. Vậy thì còn ai cam chịu ở vị trí thấp kém này chứ?

Ánh mắt bất giác tìm kiếm cổng viện, trong lòng ta suy nghĩ rất nhiều. Tay bất giác nắm chặt.

Cúc Vận ở bên cạnh không biết đã đứng lên từ lúc nào, đi lên trước, nói với Phương Hàm: “Cô cô, nô tỳ có lời muốn nói.”

Thấy bước chân Phương Hàm chậm lại, Cúc Vận liền đuổi theo, khẽ nói với nàng ta vài câu gì đó. Phương Hàm chưa lên tiếng, chỉ quay sang nhìn ta, vẻ mặt vẫn tĩnh lặng như mặt nước mùa thu, không nhận ra chút gì khác lạ. Ta hơi ngạc nhiên nhưng nàng ta đã xoay người, đi thẳng ra ngoài.

Cúc Vận ngẩn ra, hồi lâu mới quay đầu nhìn ta, trong ánh mắt là sự khó hiểu.

Ả bước lại gần, cười cười, nói: “Thật lợi hại! Vừa mới vào cung, đến cô cô cũng mua chuộc được.”

Ta thẳng thốt nhìn ả, còn chưa biết ả có ý gì, ả lại nói: “Tối qua cả đêm cô không về, đã đi đâu, làm gì, đừng tưởng không ai biết!” Ả giơ tay chỉ chỉ vào ngực ta, lại cười. “Cô chỉ là một cung tỳ, việc này hãy tự thu xếp ổn thỏa đi!”

Nói xong, ả lạnh nhạt nhìn ta một cái rồi phẩy tay áo rời đi.

“Cúc Vận!”

Ả dừng bước, nghiêng người. “Sao? Cô biết sợ rồi à?”

Sợ ư? Ta sợ cái gì?

Ta khẽ cười, khen ngợi ả ta: “Người quả thật là một nô tỳ tốt, ta thực sự vui mừng thay cho nhị tỳ ta.” Biết tối qua ta không ở trong phòng, nửa đêm canh ba còn giám sát ta. Ta không biết Thiên Lục lại có tâm phúc như vậy.

Bởi thế tam tiểu thư ta trong mắt người ở Tang phủ mới càng không đáng giá.

Sắc mặt ả ta thay đổi nhưng không hề nổi giận, khẽ “hừ” một tiếng. “Cười đi, cũng chẳng còn bao nhiêu thời gian đâu. Cô cho rằng đại tiểu thư sẽ buông tha cho cô ư?” Nhắc tới Thiên Phi, ả ta lại bắt đầu vênh váo, tự đắc.

Không bỏ qua cho ta?

Lời của Hạ Hầu Tử Khâm vẫn văng vẳng bên tai: “Không phải nữ nhân nào nhận được ơn trạch của trẫm cũng có thể bay lên ngọn cây biến thành phượng hoàng đâu!”

Khóe miệng ta không khỏi cười tự giễu, hai tay bất giác nắm chặt. Không phải ai cũng có thể bay lên ngọn cây làm phượng hoàng. Ta không muốn sống hèn mọn như vậy, ta muốn để cha ta ở Tang phủ biết, đứa con gái do tiểu thiếp sinh ra mà ông ta luôn coi thường không phải là đứa sinh ra đã hèn mọn, thấp kém.

Không tha cho ta càng tốt, ả ta tưởng ta vẫn là một Tang Tử cái gì cũng không biết ư?

4. Chương 4

Ngày hôm sau, đại lễ tuyển tú bắt đầu.

Phương Hàm chưa tới, chỉ có một công công đến, vung cây phất trần trên tay, gương mặt già nua, nhăn nheo nhưng đầy kiêu ngạo. Đôi mắt nửa nhắm nửa mở dường như chẳng muốn nhìn bọn ta dù chỉ một cái, uể oải nói: “Lát nữa gặp chủ nhân của mình chỉ được im lặng hầu hạ, không cần nói mấy câu dư thừa!”

“Nô tỳ biết!” Ta nói theo, liếc thấy ánh mắt châm biếm của Cúc Vận.

Ta đứng thẳng người, ung dung, thản nhiên đứng sau một cung tỳ. Cúc Vận bước nhanh qua, đẩy ta, giành đứng trước. Ta nghiêng rằng, thật là quá đáng, đến ả cũng ức hiếp ta!

Ánh mắt công công đó lướt nhấc quét qua, ta hít một hơi thật sâu, không gây sự không có nghĩa ta không ghi thù.

Các cung tỳ ai nấy đều biết điều, im như thóc.

Ta ngoan ngoãn cúi đầu, nền đá sáng bóng dưới chân được cơn mưa lớn hôm qua rửa sạch càng trở nên sáng sủa, dường như có thể thấy rõ gương mặt in trên nền đá. Ta xoa xoa mặt mình, trên mặt bôi thuốc nước chẳng ai có thể nhận ra.

Thuốc nước này, lau không sạch, ngửi không thấy mùi, nhưng gặp nước thì lập tức tan ra. Ta thở phào, may mà hôm nay trời nắng.

Trước điện Ung Hòa, cấm vệ quân đứng thành hai hàng ngay ngắn. Về mặt của họ nghiêm túc, bọn ta đi tới trước mặt họ nhưng không hề thấy ánh mắt người nào chuyển động. Ta thâm cảm thán, đâu chỉ thái giám và cung tỳ cực khổ, qua sự gian khổ của những thị vệ thần uy này cũng có thể thấy được sự khắc nghiệt của chốn thâm cung.

Bọn ta được đưa tới bên cạnh điện Ung Hòa, vào rồi mới biết đây là nơi các tú nữ chờ tuyển tú. Các a hoàn vội tìm hiểu chủ của mình song ta vẫn đứng bất động. Nhất định Cúc Vận sẽ kể cho Thiên Phi chuyện của ta. Ta có chút mong chờ, sau khi biết, rốt cuộc tỳ ta sẽ không bỏ qua cho ta như thế nào? Mĩa mai, châm chọc hay là khiến ta phải xấu hổ trước mặt mọi người?

Ta đang nghĩ liền ngửi thấy mùi nguy hiểm, một bóng dáng nhanh chóng bước tới trước mặt. Ta cười với tỳ ta, tỳ ta vung cánh tay, tát mạnh một cái.

“Bốp!”

Cái tát mạnh khiến ta loạng choạng.

Một tay xoa má, ta khẽ chạm vào khóe miệng hơi rách, quay đầu nhìn tỳ ta.

Hóa ra vẫn là ta xem nhẹ tỳ ta. Cho dù ở nơi như thế này, tỳ ta vẫn có thể hành động khiến người khác kinh ngạc. Ánh mắt tỳ ta vẫn đỏ, xem ra thực sự rất tức giận.

Dường như Thiên Lục không ngờ tỳ ta sẽ làm như vậy, vội bước lên kéo, kìm giọng nói: “Tỷ, tỷ bình tĩnh đi!” Thiên Lục là người biết thời thế, biết nơi này không thích hợp để hành động như vậy.

Những người trong điện đều giật mình, ánh mắt đổ dồn về phía bọn ta. Kinh ngạc, hưng phấn, nghi ngờ... đều có.

Tỳ ta đẩy Thiên Lục ra, sải bước lên trước, giơ tay túm tóc ta, giật mạnh.

Ta đau đớn, không ngừng kêu la nhưng tỳ ta nhưng tỳ ta không hề nương tay. Tỳ ta chửi mắng: “Tiện nhân, người cho rằng tiến cung thì sẽ thế nào? Loại người sinh ra đã thấp hèn thì nên sống cuộc sống thấp hèn! Đừng nghĩ gặp may hay có suy nghĩ không an phận gì đó! Người cũng đừng cho rằng mình có thể trở thành phượng hoàng...”

“Tỷ!” Thiên Lục kêu lên, chạy ra che miệng tỳ ta, nhú mào, nháy mắt ra hiệu. Lúc này Thiên Phi mới nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Muốn làm nô tỳ, được! Vậy thì cả đời này người chỉ có thể làm nô tỳ!” Đẩy mạnh ta vào tường, tỳ ta còn nhổ bãi nước miếng rồi mới buông tay.

Các cung tỳ vừa xem cảnh ồn ào, tâm trạng ai nấy đều bất an. Ta cảm thấy buồn cười, chiều này của Thiên Phi có thể coi như chó ngáp phải ruồi khiến các cung tỳ có tâm tư khác đều phải thu hồi lại. Nhưng sao bọn họ biết Thiên Phi tức giận với ta như vậy không phải vì câu nói đó của Phương Hàm chứ?

Thiên Phi giáo huấn ta một hồi, vẻ mặt tốt lên chút ít. Ta phì cười có phải tỷ ta cảm thấy vô cùng vui sướng không, chỉ bởi mười lăm năm qua, chưa bao giờ được thỏa thuê như hôm nay, có thể tự tay đánh ta?

Lúc công công đến gọi các tú nữ vào điện, tỷ ta liếc ta một cái nói với Cúc Vận: “Trông chừng nó!”

Ta đứng thẳng người, rút khăn tay ra, khẽ lau khóe miệng. Cúc Vận cười cười, nói: “Hối hận rồi chứ?”

“Hối hận cái gì?” Ta nhìn ả, lạnh nhạt hỏi.

Dường như ả không ngờ ta sẽ hỏi lại như vậy, ngẩn ra vài giây mới nói: “Hối hận vì đã từ bỏ cơ hội được gả vào Cố phủ để vào cung làm cung tỳ?”

Ta cười gằn một tiếng. Gả vào Cố phủ? Làm gì? Làm thiếp ư?

Tất cả bọn họ đều đang chờ xem ta sống cuộc đời thấp hèn. Nhưng ta thì không! Tang Tử ta nhất định phải sống cuộc đời được vạn dân kính nể!

“Cười gì?” Đường như Cúc Vận rất không vui, mấp máy môi, nói. “Cô cho rằng cuộc sống của cô sau này ở trong cung sẽ được tốt ư?”. Ánh mắt của ả ta từ từ dâng lên vẻ sung sướng khi thấy người khác gặp họa. Thực ra không cần ả nói, ta cũng biết, Thiên Phi sẽ không tha cho ta.

“Không nói à? Ta biết rồi, cô đang cầu nguyện đại tiểu thư không được tuyển chứ gì?” – Cúc Vận nhún mày nói.

Ta liếc ả rồi xông lên cho ả một cái tát. Cúc Vận sợ ngây người, ôm bên mặt vừa bị đánh, tròn xoe mắt nhìn ta. Ta “hừ” một tiếng rồi quay người đi.

Vì sao ta phải cầu nguyện Thiên Phi không được tuyển chứ? Ngược lại, ta rất hy vọng hoàng đế sẽ nhìn trúng tỷ ta, như vậy ta mới có cơ hội tiếp cận Hạ Hầu Tử Khâm.

Cúc Vận định xông lên nhưng cung tỳ bên cạnh vội kéo lại, ả ta kêu to: “Buông ta ra! Buông ta ra!”

Buông ra thì thế nào? Ta cũng từng là một nha đầu hoang dã, ả ta cho rằng ta không biết đánh nhau sao?

“Cãi nhau ầm ĩ còn ra thể thống gì!”

Mọi người nghe thấy liền quay lại nhìn, chỉ thấy Phương Hàm đứng nghiêm ở cửa. Đôi mắt phượng nhỏ, dài dửng dưng quét qua, nàng ta đưa mắt ra hiệu cung tỳ buông Cúc Vận ra. Cúc Vận nghiêng chặt răng, không dám lơ mãng.

Phương Hàm chậm rãi tiến lên, lạnh nhạt nói: “Đây là điện Ung Hòa, lúc này hoàng thượng đang ở chính điện, các người chệch mệnh quá dài hả?”

“Cô cô!” Cúc Vận quỳ xuống, chỉ vào ta, nói: “Là nàng ta đánh nô tỳ trước, cô cô, là nàng ta muốn gây chuyện!” Một tay Cúc Vận bưng mặt, ánh mắt nhìn ta đầy căm hận.

Phương Hàm quay đầu nhìn ta, hỏi: “Có chuyện gì?”

Bàn tay khẽ nắm lại trong tay áo, ta hít sâu một hơi, điềm nhiên nhìn nàng ta: “Cô cô từng nói, ở trong cung chẳng ai biết sau này sẽ như thế nào, vì vậy không ai cao quý hơn ai, càng không nên vênh váo, tự đắc trước mặt người khác. Đúng không cô cô?”

Phương Hàm nhìn ta hồi lâu, vẻ bình thản trong đáy mắt dần biến mất, quay người nói: “Người đi theo ta!”

Ta giật mình, không biết Phương Hàm có ý gì, có điều nàng ta đã lên tiếng, ta chỉ có thể đi theo.

Khi bước qua Cúc Vận, ta thấy dáng vẻ đắc ý của ả, như đang nói, Phương Hàm không tính toán với ta chuyện lần này, vận số của ta cũng sẽ không may mắn nữa đâu.

Ta nghe lời đi theo Phương Hàm ra ngoài. Nàng ta đưa ta tới một nơi yên tĩnh mới dừng bước. Ta vội đứng lại, mới phát hiện ở đây không một bóng người. Ta biết, nàng ta không muốn trách phạt ta, nếu có sẽ không đến nơi như thế này.

Nàng ta quay người, quan sát ta tỉ mỉ nhưng không nói gì. Ta bị nhìn tới mức bất an, khẽ cúi đầu. Ta tưởng nàng ta muốn hỏi chuyện tối hôm đó nhưng không ngờ nàng ta lại hỏi: “Người tên gì?”

Cảm thấy có chút khó hiểu nhưng ta vẫn phải trả lời: “Tang Tử!”

“Tang Tử? Tang Tử trong “Duy tang dữ tử, tất cung kính chi”?” Về mặt nàng ta vẫn thản nhiên, không hề xao động.

Còn ta đột nhiên thấy xúc động, mắt sáng bừng, gần như bước lên trước, gật đầu nói: “Đúng! Là mẹ ta đặt tên cho.” Đến hôm nay ta vẫn nhớ như in hình ảnh ba năm trước, khi Tô Mộ Hàn nói ra câu này.

Có lẽ chính vì câu nói này, ta có thêm thiện cảm với Phương Hàm.

Nàng ta không nói tiếp về cái tên của ta nữa, nhìn ta nói: “Ồ trong cung, khi nói chuyện phải tự xưng là nô tỳ.”

Ta ngẩn người, lè lưỡi. “Nhưng ta không quen.”

Nàng ta sa sầm mặt. “Không thể tùy theo việc người quen hay không.”

Ngữ khí nặng nề hơn một chút khiến ta bỗng cảm thấy hốt hoảng. Lúc này, nàng ta dường như đã lấy lại vẻ ôn hòa trước nay vẫn thế, khẽ ho một tiếng, nói: “Thấp hèn không phải chỉ một câu “nô tỳ” là có thể thể hiện được, làm nô tỳ cũng không hẳn là thấp hèn.”

Ta ngơ ngác nhìn nàng ta, không biết hóa ra thái độ kiêu kỳ cũng có thể ăn nói nhã nhặn như vậy. Chẳng lẽ Phương Hàm đang nói cho ta biết, kiêu ngạo và không cam lòng cũng phải biết ẩn nhẫn. Thực ra những điều này, Tô Mộ Hàn... đều đã từng dạy cho ta. Nhưng ta không hiểu, vì sao nàng ta lại nói với ta những điều này.

“Còn nữa...” Ánh mắt Phương Hàm nhìn xa xăm, khẽ nói. “Đừng tưởng rằng, trong cung làm chuyện gì cũng sẽ không ai biết.”

Trong lòng ta chấn động, quả nhiên nàng ta đã biết. Ta lắc đầu, Phương Hàm không nói, ta cũng biết Hạ Hầu Tử Khâm không đơn giản. Cho dù khi hoan ái, hẳn không hề có một khắc lơ là, trong hơi thở của hắn, ta không cảm nhận được tình yêu, chỉ có sự bá đạo và lạnh lùng.

Ta bỗng quỳ xuống, lên tiếng: “Mong cô cô dạy bảo!”

Khóe miệng nàng ta hiện lên nụ cười nhàn nhạt, đưa tay đỡ ta đứng dậy, nói: “Thực ra ngươi là một người thông minh.”

“Không, ta không thông minh.” Ta quá non nớt, ta cần nàng ta dạy bảo.

Buông tay ta ra, nàng ta nói; “Người vì lý do gì?”

“Vì chính bản thân ta.” Ta không phải người vĩ đại đến thế, không thể vì người khác. Chỉ ít là lúc này.

Dường như nàng ta hơi kinh ngạc khi ta bộc lộ thẳng thắn như vậy, trấn tĩnh lại mới hỏi: “Người có quan hệ thế nào với Tang phủ ở Đông thành?”

Nhìn nàng ta, ta càng thấy yên tâm. Ta thấy bóng dáng của Tô Mộ Hàn ở nàng ta. Tô Mộ Hàn không dạy dỗ người có lai lịch không rõ ràng, chắc Phương Hàm cũng vậy. Nghĩ một chút, ta thành thật trả lời: “Tang lão gia chính là cha ta.”

Trong mắt Phương Hàm không hề lộ ra vẻ kinh ngạc, xem ra nàng ta đã đoán được. Ta vẫn căng thẳng, nếu nàng ta không đồng ý ta nên làm thế nào? Nói cho cùng ở trong cung, dễ dàng để lộ nội tình của mình như vậy không phải chuyện tốt.

Phương Hàm trầm tư suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Đã là tiểu thư Tang phủ, sao lại có kết cục thế này?”

Ta cười nhạt một tiếng, nói: “Không được sung ái thì là như vậy.”

Coi thường ta, chế giễu ta, nóng lòng mong chờ ta về nhà người ta làm thiếp, còn nói đó là vận may của ta. Nàng ta rũ rũ tay áo, nói: “Trong cung cũng có phi tần không được sủng ái.”

Ta gật đầu, ta biết chứ.

Liếc ta một cái, nàng ta lại nói tiếp: “Tiểu nha đầu, người đừng tưởng trong cung yên bình, có rất nhiều chuyện người không nhìn thấy đâu. Người cho rằng dễ dàng có được sự sủng ái của hoàng thượng như vậy ư? Chuyện của Như Mộng, ta tin người hiểu rõ hơn ta.”

Nàng ấy nhắc tới Như Mộng với vẻ bình thường và hờ hững, ngữ khí cũng đều đều.

Ta không giấu giếm, ngẩng đầu hỏi: “Vậy cô có cảm thấy Như Mộng thực sự tìm mọi cách tiếp cận hoàng thượng không?”

Phương Hàm nhìn về phía sau ta, nói: “Ta nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là người phải học được cách nhìn nhận.” Nàng ta nói xong, cất bước đi về phía thiên điện.

“Cô cô!” Ta bò dậy, đuổi theo.

Đột nhiên nàng ta dừng bước khiến ta suýt đâm phải, liếc xéo ta một cái. Ta lại gần, vết sẹo trên cổ nàng ta càng thêm dữ tợn, ta bất giác rụt cổ. Dường như nàng ta cũng ý thức được điều đó, khẽ cười, nói: “Ở nơi này, không có quyền lực sẽ không thể bảo vệ bản thân.” Nàng ta giơ tay chỉ vết sẹo trên cổ mình. “... Cái này vẫn được coi là nhẹ.”

Thấy ta sợ hãi, nàng ta lại giấu đi nụ cười, xoay người bước đi.

Ta bấm ngón tay mình, hét lớn: “Ta không sợ!” Chẳng phải chỉ là tranh giành tình cảm ư? Ta đã tiến cung rồi, còn sợ điều này sao?

Bước chân nàng ta ngập ngừng, nghiêng mặt, cuối cùng lên tiếng: “Vậy thì làm đi!”

Về mặt hòa nhã của nàng ta càng trở nên xa cách trong buổi chiều ấy. Gió lạnh thổi qua làm rối tóc ta, nhưng lòng ta dần trở nên rõ ràng. Gật đầu thật mạnh, ta chạy lên phía trước, đi bên cạnh nàng ta.

Trở về thiên điện, ta mới biết Thiên Phi vừa được phong làm tài nhân, còn Thiên Lục được phong làm mỹ nhân. Tỷ ta thấy ta đi tới, không che giấu nổi tức giận, xông lên định tiếp tục giáo huấn ta.

Ta trốn sau lưng Phương Hàm nhưng Thiên Phi vẫn không buông tha cho ta, giơ tay định đánh.

“Phi tiểu chủ, xin hãy tự trọng!” Phương Hàm chắn cho ta, nói với Thiên Phi.

Thiên Phi hơi kinh ngạc, nhìn Phương Hàm với ánh mắt không thể tin nổi. Nhưng lúc đó, tỷ ta lại bắt đầu hung hăng càn quấy, chỉ vào ta rồi hét lên: “Ta chỉ dạy dỗ a hoàn của mình, không cần cô cô quan tâm!”, nói xong lại tiến lên trước.

Ta dắc ý trừng mắt tỷ ta, hôm nay Phương Hàm ra mặt bênh vực ta, tỷ ta còn có thể hống hách nữa không? Tỷ ta cũng chỉ là tài nhân mới tiến cung, sao có thể không nể mặt Phương Hàm?

Phương Hàm vẫn rất bình tĩnh, nói: “Tiểu chủ muốn dạy dỗ a hoàn của mình, Phương Hàm đương nhiên không quản được. Song tiểu chủ cũng phải xem nơi này là nơi nào.”

Nghe Phương Hàm nói vậy, mặt Thiên Phi biến sắc. Thiên Lục vội nói: “Cô cô nói đúng, tỷ muội bọn ta vừa tiến cung, vẫn còn rất nhiều chuyện không hiểu. Hy vọng cô cô vui lòng chỉ bảo!”

Phương Hàm nói: “Tiểu chủ nặng lời rồi, Phương Hàm vẫn còn chuyện phải thưa lại với hoàng thượng, xin cáo lui trước.” Nàng ta nhìn ta một cái rồi xoay người rời đi.

Ta vội vàng kéo nàng ta lại. “Cô cô!”

Chẳng phải nàng ta đã giúp ta trước mặt Thiên Phi ư? Sao lại muốn đi chứ?

Phương Hàm khẽ đẩy tay ta ra, lãnh đạm nói: “Ở đây không ai có thể bảo vệ người, ngoài bản thân người.” Giọng nói của nàng ta rất khẽ nhưng ta vẫn nghe thấy, rất rõ ràng, rành mạch.

Cho tới khi bóng dáng Phương Hàm biến mất, trong đầu ta vẫn vang lên câu nói của nàng ta.

Không ai có thể bảo vệ ta...

Phương Hàm muốn thăm dò ta ư?

Ta bị đưa về Huyền Nhiên các.

Thiên Phi lệnh cho ta quỳ trong sân. Ta vốn không muốn quỳ, tỷ ta kêu thái giám đập mạnh cây phát trần xuống đầu gối ta, còn vui vẻ nói, "Chẳng phải người thích làm nô tỳ ư? Vậy thì hôm nay, ta cho người quỳ một lần cho thỏa!"

Ta nghiêng răng nhìn tỷ ta, không kêu đau, không khóc. Ngã xuống, đầu gối đập trên nền đá cứng, đau như kim châm muối xát. Ta hoảng hốt, muốn bò dậy nhưng không biết ai đá mạnh sau lưng khiến ta không đứng vững, bổ nhào. Khuỷu tay bị xước, máu vương trên nền đất tựa như bông hoa nở rộ.

Thiên Phi đắc ý cười lớn, giật cây phát trần trong tay thái giám, đập mạnh lên người ta, cất tiếng: "Các người biết nó là ai không?"

Các cung tỳ, thái giám ngơ ngác nhìn nhau rồi lắc đầu, nhìn ta bằng ánh mắt nghi hoặc.

"Nó..." Thiên Phi lại đánh ta một cái, nghiêng răng nói: "Nó là muội muội của ta. Sao, các người không tin à?"

Không ai nói gì.

Ta cười gằn một tiếng, hóa ra đây chính là bản lĩnh của tỷ ta. Tỷ ta chỉ có thể đánh ta ư?

Thiên Phi cúi xuống, bóp mạnh cằm ta, đôi mắt phượng híp lại, vui cười, nói: "Ta vốn luôn coi nó là muội muội, nhưng có một vài người lại không biết tốt xấu như vậy! Một kẻ hạ tiện, để người làm thiếp, người còn không muốn? Được thôi, rất tốt!" Giọng nói đầy vẻ tức giận, tỷ ta vút cây phát trần xuống, xách vấy, ra sức đập lên đập gối ta. "Người to gan thật! Trước mặt mọi người mà muốn Phương Hàm nói giúp, người muốn làm ta mất mặt hả?"

Đau quá, tỷ ta thật sự không chút lưu tình.

Ta giơ tay ra đỡ theo bản năng, tỷ ta càng ra sức đập, từng cái, từng cái đập xuống đầu gối ta, ngón tay ta, tỷ ta còn vui vẻ kêu lên: "Đau không? Người còn không kêu? Kêu lên, kêu lên đi, ta sẽ tha cho người! Xin tha đi, xin ta tha thứ mau!"

Ta quyết không xin tha. Khóe miệng khẽ động, ta muốn cười với tỷ ta nhưng thật sự rất đau. Ta nghĩ, nếu ta cười chắc sẽ vô cùng khó coi.

Tỷ ta càng tức giận, rít lên, ra sức đánh, đá, đập ta.

"Tiện nhân! Ta ngứa mắt với người lâu rồi! Người không nên đến thế giới này, càng không nên xuất hiện ở Tang phủ! Người không thỏa mãn, còn muốn tranh giành với ta à? Người cho rằng người là cái thứ gì?" Tỷ ta mắng như tát nước, cặp mắt đỏ lên vì giận dữ.

Từ trước đến nay ta không biết, hóa ra Thiên Phi không chỉ ghét ta mà trong lòng tỷ ta còn có cả sự hận thù.

Thấy ta ôm chặt đầu gối, đáy mắt tỷ ta lóe lên tia độc ác, rút cây trâm ngọc trên đầu ra, đâm xuống. Ta giật mình, giơ tay túm cánh tay tỷ ta theo bản năng, cười lạnh, nói: "Lẽ nào tiểu chủ không biết, nữ tử hậu cung hiền lương, đức độ sẽ giành được thánh sủng ư?" Tỷ ta chẳng qua vừa được phong làm tài nữ mà đã dám làm chuyện như vậy.

Tỷ ta hơi sững sờ nhưng vẫn tức giận. Lực trên tay càng mạnh hơn, vẫn định đâm xuống.

Ta cười khẩy, Thiên Phi có tính bướng bỉnh của đại tiểu thư. Hôm nay, nếu tỷ ta vô duyên vô cớ đâm ta bị thương, vậy thì tiền đồ của tỷ ta chắc chắn bị hủy hoại. ta không biết chiếc trâm của tỷ ta hạ xuống sẽ như thế nào, ta nghiêng răng, dùng đôi chân ta để đối lấy sự thất bại của tỷ ta, có đáng không?

Không, không! Ta chỉ muốn sống tốt hơn tỷ ta, sao có thể hy sinh bản thân mình? Chuyện đồng quy vu tận[1] với tỷ ta, ta không thể làm!

[1] Đồng vu quy tậ: cùng đến chỗ chết, cùng hủy diệt.

Đám thái giám, cung tỳ đứng bên, ai nấy đều cảm như hén, không ai dám tự tiện tiến lên một bước. Đúng lúc này, đột nhiên có một giọng nói truyền đến: “Tỷ, tỷ làm gì đấy?”

Thiên Lục sải bước xông lên, nắm lấy tay Thiên Phi. “Tỷ!”

“Buông tay!” Thiên Phi vẫn không bỏ qua. “Ta không tốt tính như muội, nó giống hệt nữ nhân ở lầu xanh đề tiện đó, đều chẳng phải thứ tốt đẹp gì. Hôm nay nó dám theo chúng ta tiến cung, sau này phải làm thế nào? Nếu hôm nay ta bỏ qua cho nó, há chẳng phải khiến nó càng thêm hung hăng, càn quấy ư?”

“Tỷ, đừng!” Thiên Lục sợ hãi kêu lên.

Ta không khỏi biến sắc mặt, lần này Thiên Phi sẽ không nường tay.

“Ôi, chỗ của muội muội thật náo nhiệt!” Một giọng nói dịu dàng từ phía sau truyền đến, sau đó ta nhìn thấy đám người xung quanh luống cuống quỳ xuống, cao giọng hô: “Nường nường cát tường!”

Thiên Phi và Thiên Lục cũng sửng người. Ta nhìn theo tiếng nói ấy, thấy một nữ tử mặc y phục lộng lẫy, vịn vào tay cung tỳ, khoan thai bước tới. Y phục màu tương viên chỉ bạc, móng tay dài sơn màu hồng phấn rất đẹp, dáng người thướt tha, uyển chuyển.

“Tiểu thư, là Thư Quý tần.” Cúc Vận vội nói nhỏ.

Thiên Phi chưa kịp phản ứng, Thiên Lục ra sức kéo tay tỷ ta, hành lễ với Thư Quý tần: “Tần thiếp tham kiến nường nường! Nường nường cát tường!”

“Nường nường cát tường!” Thiên Phi cuối cùng cũng bình tĩnh.

Thư Quý tần đẩy tay cung tỳ ra, cặp mắt sáng bừng, nhìn về phía ta nhưng chỉ trong chớp mắt lại nhìn đi chỗ khác, lạnh nhạt nói câu “miễn lễ” rồi nói: “Bản cung đi qua đây, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng ồn nên tò mò vào xem. Ôi, đây là thế nào?”

Thiên Phi nhìn ta một cái, lên tiếng: “Bẩm nường nường, thần thiếp đang giáo huấn nữ tỳ không hiểu quy củ thôi.”

“Hả? Vừa tiến cung thôi mà, đã phạm tội gì?”

Thư Quý tần ướ oải hỏi một câu nhưng khiến Thiên Phi không trả lời nổi. Thiên Lục căng thẳng, vừa định lên tiếng thì lại thấy Thư Quý tần bước lên, cầm lấy cây trâm trong tay Thiên Phi, quay người nhìn ta. Nàng ta cúi đầu, ánh mắt đặt trên cây trâm, nở nụ cười xinh đẹp rồi đưa cây trâm về phía ta, lạnh nhạt nói: “Vừa nãy người muốn lấy cái này?”

Ta sửng sốt. Lễ nào nàng ta thấy ta và Thiên Phi lôi kéo nhau cho rằng ta muốn lấy cây trâm ngọc trong tay Thiên Phi?

“Bản cung đưa, vì sao người không cầm?” Ta đang im lặng đột nhiên nghe thấy nàng ta nói vậy, sau đó đưa cây trâm lại gần ta hơn một chút. Ta ngỡ ngàng trong giây lát, ngờ ngác giờ tay ra nhận.

Lòng ta chùng xuống, thấy Thư Quý tần đứng thẳng người, chậm rãi nói: “Người đâu, thay tiểu chủ của các người dạy dỗ cung nữ cầu thả này. Hôm nay chỉ là cây trâm ngọc, sau này làm vỡ đồ vật quan trọng hơn, e là đến đâu cũng không giữ được.”

“Nường nường...” Ta nhìn nàng ta với vẻ khó hiểu, ta và nàng ta không thù không oán, vì sao nàng ta lại làm vậy?

Nghe xong, Thiên Phi lại bắt đầu đặc ý, nhìn các cung tỳ một lượt, nghiêm giọng nói: “Còn không động thủ? Muốn nường nường nói lần thứ hai à?”

Thái giám tiến lên giữ cánh tay ta, một cung tỳ bước qua, giờ tay định đánh, đột nhiên Thư Quý tần lại nói: “Mang ra ngoài đánh, đừng làm phiền các tiểu chủ nghỉ ngơi.”

“Vâng!”

Bọn họ lôi ta đi một cách thô bạo. Thiên Lục dường như muốn nói gì đó nhưng bị Thiên Phi kéo lại. Ta rõ ràng nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt Thiên Lục nhưng khi chạm phải ánh mắt ta lại dần biến mất.

Các cung tỳ lôi ta ra ngoài, vừa buông ra, ta đã đứng không vững, người mềm nhũn ngã xuống. Không biết ai đá ta một cái. Cú đá này dường như tiếp thêm lòng can đảm cho họ, sau đó rất nhiều bàn chân hạ xuống người ta.

Ta hơi choáng váng, nghe thấy có người nói: “Người đừng oán hận bọn ta, ai bảo người đắc tội với ai không đắc tội, lại đắc tội với Thư Quý tần nương nương!”

Ta cười gằn, ta nào có đắc tội với Thư Quý tần chứ? Chẳng qua là nàng ta và Thiên Phi có chung kẻ thù, muốn mượn cớ để dạy cho ta một bài học mà thôi. Nhưng nàng ta thông minh hơn Thiên Phi, dễ dàng đưa ra lý do để dạy dỗ ta.

Ta nghĩ, nếu ta không nhận cây trâm ngọc ban này thì cũng sẽ đắc tội không nghe lời chủ nhân?

Muốn đổ tội cho người khác, thiếu gì cách!

“Người nên cầu nguyện đi, có thể nương nương sẽ giữ cái mạng nhỏ của người đấy!”

Đúng vậy, ta nên vui mừng, mượn cớ dạy dỗ ta là Thư Quý tần, không phải Thiên Phi, bằng không, tỳ ta nhất định sẽ lấy mạng của ta.

“Chúng ta ra tay nhẹ một chút. Nàng ta là người mới đến, còn chưa biết sự hiểm ác trong cung!” Chẳng phải ta không biết, chỉ là ta đã xem nhẹ nó mà thôi.

“Ôi!” Lại một người than vãn. “Xem bộ dạng vừa nãy của người, còn muốn uy hiếp tiểu chủ ư? Ta nói cho người nghe, tuy bây giờ người chỉ là một tiểu chủ, song muốn người chết cũng dễ như giẫm chết một con kiến!”

Ta co rúm người, không thốt nổi một câu. Đau, đau tới tận xương tủy nhưng lòng ta lại rõ ràng như gương sáng. Nơi này, người thông minh quả thực quá nhiều.

Không biết đã qua bao lâu, có một người từ trong đi ra, lên tiếng: “Nương nương nói, dạy dỗ xong rồi thì thôi, sau này nhớ kỹ là được!”

“Vâng, Như Ý tỳ tỳ!” Các cung tỳ cung kính trả lời, dừng tay.

Ta nghĩ đó là cung tỳ bên cạnh Thư Quý tần, cũng khó trách người của Huyền Nhiên các phải nhìn sắc mặt nàng ta. Có khi Thiên Phi và Thiên Lục cũng phải kiêng nể vài phần.

Ta thử bò dậy, quả thực không còn chút sức lực, đành nằm đó. Các thái giám và cung tỳ thở phào một hơi, rồi ai làm việc của người nấy. Ta loáng thoáng nghe họ nói:

“Bây giờ Như Ý đắc ý rồi, bên cạnh Thư Quý tần chỉ còn có nàng ta là thân cận nhất!”

“Đương nhiên, cũng không biết rốt cuộc Như Mộng làm sao, đang yên đang lành lại thất cổ tự tử.”

“Ta nghe nói hình như nàng ta phạm tội gì đó.”

“Suyt... Không muốn sống nữa à? Các người cũng muốn bị lôi ra đánh ư?” Người đó nói xong còn không quên quay đầu nhìn ta một cái, ánh mắt không hề có thương xót, chỉ có vui mừng.

Ta không tìm được, ho khan hai tiếng. Như Mộng, Như Mộng... Hóa nàng ta là người của Ngọc Thanh cung.

Hơi nhếch miệng, ta nghĩ là ta biết nàng ta đã phạm tội gì...

Chống tay lên tường, đứng dậy một cách khó khăn, vết thương ở đầu gối đau nhức khiến ta cau mày. Nếu không chống tay lên tường, e rằng ta không đứng nổi. Các thái giám, cung tỳ hoàn thành nhiệm vụ đã rời đi hết, chẳng ai muốn xen vào chuyện của ta thêm một phút.

Run rẩy vịn vào tường, đi vài bước, ta cố gắng giấu đi suy nghĩ trong lòng. Thiên Phi vừa vào cung, vẫn còn quá non nhưng Thư Quý tần là một nhân vật lợi hại, cuối cùng ta đã được mở mang kiến thức, thế nào gọi là giết người không dao. Nữ nhân hậu cung cần hiền lương thực đức, điều đó không sai, song thủ đoạn thâm độc mà họ che giấu phía sau thì ai có thể phát hiện ra chứ?

Đột nhiên ta nhớ tới vết sẹo xấu xí ở cổ Phương Hàm cùng câu nói của nàng ta, cảm thấy sống lưng lạnh buốt. Tay bất giác xoa lên vết thương trên đầu gối, lần này, có phải ta đã rất may mắn không?

Tập tễnh bước về phòng, nhớ tới gương mặt xinh đẹp của Thư Quý tần nàng ta nói nàng ta thuận đường đi qua, ta không tin chút nào. Đã thuận đường, cần gì phải làm khó ta? Nàng ta muốn lôi kéo bọn Thiên Phi.

Ta đoán bây giờ nơi ở của các tiểu chủ chắc hẳn đang rất náo nhiệt nhỉ? Thư Quý tần làm như vậy, các tần phi khác đương nhiên cũng sẽ làm theo.

Ta vốn cho rằng chỉ cần kỳ vọng Thiên Phi được hoàng thượng nhìn trúng, kỳ vọng tỷ ta được sủng hạnh là ta sẽ có cơ hội gặp hoàng thượng, nhưng hôm nay gặp Thư Quý tần, ta phải xem xét lại suy nghĩ của mình. Quả thực ta đã quá ngây thơ. Thư Quý tần đã dám mang cung tỳ bên mình, sẽ không cho bọn họ bất kỳ cơ hội nào để tiếp cận hoàng thượng. Nếu không kết cục chỉ có một, đó là chết. Như Mộng chính là một ví dụ. Vậy còn Thiên Phi? Tỷ ta có ngốc nghếch để ta tiếp cận hoàng thượng không? Dù tỷ ta có ngu ngốc cũng biết ta tiến cung vì điều gì.

Ta thực sự không cam lòng song một mình ta thân cô thế cô, còn có thể làm gì chứ? Khẽ thở dài, ta vô tình chạm vào túi gấm Tô Mộ Hàn đưa trước lúc tiến cung. Khẽ giật mình, đúng rồi, sao ta có thể quên thứ này?

Kích động rút túi gấm ra, ta hơi run rẩy mở chiếc đầu tiên, trong đó là tờ giấy Tuyên Thành được gấp ngay ngắn. Ta cẩn thận mở ra, nhìn thấy nét bút quen thuộc của Tô Mộ Hàn, dường như vẫn còn phảng phất mùi thơm trên cơ thể y... Nhưng ta liền thất vọng, hồi lâu sau chán nản mỉm cười.

“Tiên sinh, người quá coi trọng ta rồi.”

Bây giờ, thân ta còn lo chưa xong, sao còn có thủ đoạn phản kích bọn họ chứ?

Ta chậm rãi gấp tờ giấy Tuyên Thành, đặt lại vào trong túi gấm, cất trong ngực áo. Còn cái thứ hai, ta chưa cần xem. Tô Mộ Hàn từng nói, xem xong cái thứ nhất, ta sẽ tự biết khi nào thì xem cái thứ hai, vì vậy, bây giờ chưa phải lúc.

Ngơ ngác ngồi ở đầu giường, đầu gối bị thương bắt đầu đau âm ỉ, cơn đau thấu vào tận xương tủy, ta cắn môi nhưng không muốn khóc. Trong đầu ta, đều là lời của Tô Mộ Hàn viết trên giấy. Y liệu việc như thần, không thể cho ta cách thức nữa chừng như vậy. Thủ đoạn của y quả nhiên rất cao thâm, song vì không có nền tảng, ta chẳng làm nên trò trống gì.

Phương Hàm đã nói, trong cung không ai có thể bảo vệ ta, vì vậy nàng ta không giúp ta, nàng muốn thăm dò ta.

Ta giật nảy mình, Tô Mộ Hàn...

Trong nháy mắt, ta quên hết đau đớn, khóe miệng từ từ nở nụ cười.

Y rất tin tưởng ta, bởi vì y cảm thấy tình hình hiện tại bằng năng lực của ta, hoàn toàn đủ sức vượt qua.

Ta đang tập trung suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy ngoài cửa sổ hiện lên một dáng người. Ta giật mình, hét lên theo bản năng: “Ai? Ai ở đó?”

Một lúc lâu sau, không có ai trả lời. Ta do dự, cắn răng bò dậy, bước tới bên cửa sổ, bỗng nhìn thấy một hộp thuốc mỡ đặt trên bệ cửa sổ.

Ta lại ngồi xuống đầu giường, cúi đầu nhìn chăm chú hộp thuốc mỡ trước mặt, giơ tay cầm lấy, mở ra, đưa lên mũi ngửi. Không hề cảm thấy gắt mũi, ngược lại, một mùi hương thơm mát, thoang thoảng tỏa ra, thấm vào lòng người. Đúng là thuốc tốt. Nhưng là ai nhỉ?

Thiên Phi ư? Hạ độc à?

Nghiêng đầu, rồi ta lại lắc đầu. Tỷ ta muốn giết ta, hà tất phiền toái như vậy chứ? Đầu gối ta bị thương nặng, tỷ ta có thể lôi ta ra ngoài trời, thời tiết lạnh thế này, để ta chịu lạnh vài ngày vài đêm, rồi rắc ít bột ớt để vết thương thối rửa... có lẽ sẽ hay hơn. Nghĩ vậy ta bỗng giật mình, cách thức độc ác như vậy, sao ta có thể nghĩ ra chứ? Sau đó ta nhún mày, bật cười, bản thân độc ác như vậy, ta còn có thể sợ ai hạ độc trong thuốc mỡ chứ? Còn ta, nhất định phải nhanh chóng chữa lành vết thương.

Bôi thuốc mỡ lên đầu gối bị thương thật kĩ càng, xoa nhẹ, sau đó càng lúc càng mạnh hơn, vết thâm tím rất lớn, phải xoa mạnh như vậy mới nhanh khỏi. Ta đau tới mức răng va vào nhau, có thể nghe thấy tiếng “lách cách”. Nhưng càng đau ta càng tỉnh táo. Lượng thuốc mỡ vừa đủ, bôi một lần là hết. Ta không còn chút sức lực nào nữa, nằm vật xuống giường, thở hổn hển.

Đau thật đấy!

Khép hờ đôi mắt, dường như ta có thể nhìn thấy tấm rèm quen thuộc sau đó là giọng nói lạnh lùng của Tô Mộ Hàn: “Tử Nhi, tự đứng lên!”

Từ trước đến nay, y chưa bao giờ đỡ ta. Cười cay đắng, ta lại nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Cố Khanh Hằng, huynh ấy thở gấp, giọng nói lo lắng: “Tam Nhi, đau không?”

Khanh Hằng...

Ta từ từ mở mắt, dù có đau nữa cũng không thể quay đầu. Đây là con đường do ta tự chọn.

Chiều muộn, có người đến gọi ta: “Tang Tử, tiểu chủ gọi người tới phòng của người.”

Ta không nói gì, lặng lẽ đứng lên, đi được vài bước mới khám phục sự thần kỳ của thuốc mỡ. Chỉ vài canh giờ, dù đầu gối vẫn hơi sưng nhưng cơn đau đã tan biến, đi lại cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Thư Quý tần đi lúc nào ta cũng không biết. Thiên Lục cũng đã trở về. Thiên Phi thay bộ y phục lộng lẫy, đang ngồi đợi ta trong phòng.

Ôi, không, ta nghĩ người tỷ ta chờ đợi ban đầu chắc là hoàng thượng nên mới trang điểm đẹp như vậy, nhưng tối nay còn có hứng gọi ta tới, vậy thì hoàng thượng nhất định đã lật thẻ bài của người khác rồi. Ta biết tỷ ta muốn xả giận nên mới tìm ta.

Trước mặt tỷ ta bày một chậu thủy tiên. Hoa chưa nở, chỉ thấp thoáng thấy nụ hoa trắng ngần, lộ ra một góc nhỏ, thế như chẻ trà. Ta bước lên trước, hành lễ: “Tiểu chủ cát tường!”

Tỷ ta không nhìn cũng không cho ta đứng lên, ta cắn răng, chỉ có thể duy trì tư thế khuyu gối. Tầm mắt của tỷ ta vẫn không rời chậu thủy tiên trước mặt, dường như nhìn rất chăm chú. Một lúc sau tỷ ta vẫy tay, cung tỷ bên cạnh vội đưa thứ gì đó. Ta nhìn kĩ, thầm giật mình, là một chiếc kéo!

Ban ngày không thể đâm ta bị thương bằng cây trâm ngọc, bây giờ tỷ ta muốn dùng kéo để đối phó ta ư?

Nhưng hình như ta nghĩ nhiều rồi. Thiên Phi lại nhìn một lát rồi giơ tay cắt một nụ hoa trong chậu, quay đầu hỏi cung tỷ: “Người nói, sau khi nụ thủy tiên này bị ta cắt đi còn mọc dài được không?”

Cung tỷ không hiểu nguyên do, lắc đầu nói: “Bẩm tiểu chủ, không thể ạ, nó chỉ có thể mọc lại thân rễ.”

Tỷ ta gật đầu. “Đúng, thủy tiên không giống cỏ dại, không thể hồi sinh khi gió xuân thổi tới. Nhưng vẫn phải đề phòng. Tỷ ta nói xong lại cắt thêm vài nhát đoạn rễ đa bị cắt đứt.

Ta không hiểu ý tỷ ta, gọi ta tới chỉ để xem tỷ ta cắt tỉa chậu hoa thủy tiên như thế nào thôi ư?

Đột nhiên tỷ ta quay đầu, nhìn về phía ta, cười hỏi: “Tang Tử, ngươi là thủy tiên hay cỏ dại?”

Ta bỗng ngẩn người, song vì khuyu gối lâu quá nên hơi lắc lư. Sắc mặt tỷ ta bỗng thay đổi, đặt cái kéo lên bàn, lạnh giọng nói với cung tỷ: “Xem ra nó vẫn không biết hành lễ, ngươi dạy dỗ cho ta!”

Ta đã khuyu gối rất lâu, tỷ ta cố ý không cho đứng lên, sau đó soi mói làm khó ta. Ta cắn môi, xem ra hôm nay Thư Quý tần đã dạy tỷ ta rất nhiều điều, rồi lập tức muốn thử nghiệm trên cơ thể ta.

Cung tỷ nghe lời, đi về phía ta, hắng giọng nói: “Đầu gối phải thấp hơn chút nữa.”

Ta cắn răng, đã khuyu gối lâu như vậy, còn muốn ta khuyu xuống thấp hơn?

“Sao? Không nghe thấy à?” Ả cung tỷ hơi nhướng mày, lạnh lùng nhìn ta.

Chó cày thế chủ, ta thầm chửi. Ngoan ngoãn khuyu thêm một chút nữa, mỗi thật, ta sắp không chịu được rồi.

A ta vẫn chưa hài lòng. “Khuyu thấp hơn chút nữa!”

Được thôi, ta khuyu nữa.

“Vẫn chưa đủ.”

“Thấp xuống, thấp xuống nữa!”

Thấp xuống nữa là quỳ hẳn xuống rồi. Ta nhìn ả một cái, ả vẫn nhìn ta bằng ánh mắt khiêu khích, tay chỉ chỉ, còn muốn ta khuyu thấp xuống nữa.

Khóe miệng Thiên Phi cong lên, giống như đang thưởng thức niềm vui được giày vò ta, đôi mắt dần rạng rỡ ánh cười.

Còn ta cuối cùng không chống đỡ nổi, “bịch” một tiếng, quỳ xuống.

“Ôi!” Ắ cung tỳ khẽ kêu lên, quay đầu nhìn Thiên Phi. “Tiểu chủ, xem ra cô ta rất thành tâm, hành đại lễ như vậy.”

Thiên Phi cười. “Hóa ra người không có lòng tự trọng như vậy, cho người hành lễ nhẹ nhàng người không muốn, nhất định muốn hành đại lễ? Cũng tốt, sau này ở Huyền Nhiên các, người cứ quỳ lạy ta như vậy là được rồi.”

Ta nén cơn giận dữ. Tỷ ta lại nói: “Người nói nên làm thế nào, một chốc không thấy người, trong lòng ta đã không thấy thoải mái. Tang Tử, xem ra người sinh ra đã có số mệnh phải hầu hạ ta rồi!”

Ta mặc kệ, tỷ ta còn không tha cho ta. “Người nói đúng đấy, nữ nhân hậu cung, cao quý ở chỗ hiền lương thực đức, sau này ta sẽ rất hiền lành, không dùng trâm chích người nữa.”

Đúng vậy, tỷ ta không dùng trâm nữa nhưng vẫn khiến người ta sợ hãi. Đột nhiên ta có chút khiếp sợ, thủ đoạn của Thư Quý tần rốt cuộc lợi hại như thế nào, chỉ trong vài canh giờ ngắn ngủi đã có thể dạy tỷ ta lợi hại thế này?

Ta quỳ hồi lâu, chỗ đầu gối sưng lại bắt đầu đau, khẽ nhú mào, sợ rằng thuốc bôi vừa nãy cũng thành vô ích. Không ngờ Thiên Phi ngáp một cái, xua xua tay, nói: “Được rồi, về đi, nhớ ngày mai đến hầu hạ ta sớm một chút.”

Ta cảm thấy không tin nổi, song tỷ ta đã nói có thể đi, đương nhiên ta phải nắm lấy cơ hội, lập tức nói: “Tạ ơn tiểu chủ!” rồi bò dậy với tốc độ nhanh nhất, đi ra cửa.

Phía sau, Thiên Phi đột nhiên bật cười, giọng nói đầy vẻ đắc ý: “Đừng tưởng dựa dẫm được Phương Hàm, bản thân nàng ta cũng chỉ là thứ ốc còn chả mang nổi mình ốc! Ha ha...”

Ta ngơ ngác nhưng không hề do dự, vội vàng ra khỏi cửa.

Trên đường về phòng, ta không dám chậm trễ, chỉ sợ Thiên Phi sẽ đuổi theo, bắt ta quay lại. Ta chạy một mạch đến cổng viện, cười lạnh một tiếng. Đương nhiên ta sẽ không dựa vào Phương Hàm bởi nàng ta từng nói, trong cung không ai có thể bảo vệ ta, trừ bản thân ta.

Thiên Phi tưởng rằng nàng ta và Thư Quý tần đứng cùng chiến tuyến là đã giỏi lắm ư? Thật nực cười, bởi nữ nhân của hoàng thượng, ai có thể đối xử chân thành với ai chứ?

Cúi đầu nhìn bóng dáng in rõ trên nền gạch, ta mới phát hiện trăng hôm nay rất tròn nhưng không khí lạnh buốt, gió thổi đến như muốn đóng băng mũi ta. Ta hà hơi một cái, đi về phía phòng mình.

Đẩy cửa, cửa đã bị khóa. Ta cho rằng cung tỳ cùng phòng không biết có người sẽ về nên mới khóa cửa. Kiên nhẫn gõ cửa vài cái, bên trong không có chút động tĩnh. Ta lại gõ, còn gọi cửa, vẫn không ai để ý đến ta nhưng rõ ràng có tiếng trở mình bên trong. Ta “hừ” một tiếng, biết ngay mà, Thiên Phi sao có thể tốt tính thế, giày vò ta nửa canh giờ rồi tha cho về. Hóa ra tỷ ta sớm đã có mưu tính trước, dặn dò cung tỳ khóa cửa nhốt ta ở ngoài.

Bên ngoài lạnh thật đấy, Thiên Phi bỉ ổi!

5. Chương 5

Ta không thể đứng ở cửa tới khi trời sáng. Nghĩ một chút thay vì đứng chịu lạnh, chi bằng ta ra ngoài đi lại. Tạm thời đi dạo ở ngự hoa viên đã, tuy thời tiết lạnh thật nhưng phong cảnh ở đây rất đẹp, cũng coi như an ủi bản thân. Ta không muốn sáng mai có người dậy, trông thấy bộ dạng nhếch nhác của ta. Vừa đi vừa hà hơi, vừa xoa tay nhưng vẫn không thể ấm lên, song ta có tay có chân, không tới nỗi để mình chết rét nhỉ?

Trông thấy dãy đèn sáng trên hành lang dài trước mặt, đột nhiên trong lòng ta nảy ra một ý. Lúc này cũng không màng đau gối đau, đau một chút vẫn còn hơn chết cứng, ta chạy chậm lên phía trước, thấy một dãy đèn lồng. Đứng phía dưới mới phát hiện, chúng được treo rất cao.

Quay người tìm kiếm hồi lâu cũng không thấy thứ gì có thể hạ nó xuống. Thấy cái cột bên cạnh, ta cần rằng, nó không xuống thì ta lên, dù sao hồi nhỏ ta cũng nghịch ngợm quen rồi, cứ coi cột là cây đi, chắc cũng không phải việc khó khăn.

Tuy hơi thô ráp nhưng miễn cưỡng vẫn có thể leo lên được. Cuối cùng ta cũng trèo được lên nhưng cánh tay lại quá ngắn. Ta hơi bực, chân cạ lên cột, nhào qua với chiếc lồng đang treo. Chỉ nghe thấy tiếng “roẹt”, chiếc đèn lồng đã bị ta kéo rách, cây nến cháy bùng bùng cũng rơi theo đế đèn lồng. Mắt ta sáng lên, giờ tay ra đón nhưng cơ thể không vững, liền ngã nhào.

“Á!” Đau thật đấy, nhưng vẫn đón được cây nến. Ánh lửa lay động, may mà chưa bị tắt.

Ta đang cảm thấy vui mừng, chưa kịp cảm nhận sự ấm áp thì lại nghe có người đột nhiên nói: “Người ở đây làm gì?” Giọng nói lạnh nhạt nhưng lộ ra vẻ nghiêm khắc, không cho phép người khác coi thường.

Ta giật mình, ngược mắt nhìn. Thấy một nam tử đang chấp tay sau lưng đứng trước mặt ta, chiếc đèn lồng bị ta chọc thủng một lỗ, nguồn sáng duy nhất lúc này đang nằm trong tay ta. Dù xung quanh tối om nhưng vẫn có thể nhìn thấy bộ y phục màu vàng trên người hắn.

Trong đầu ta lập tức lóe lên bốn chữ: Hạ Hầu Tử Khâm.

Không biết đặt ngọn nến trong tay ở đâu, ta lúng túng bỏ dẫu quỳ xuống, nói: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!”

Thoáng cảm thấy hắn bước lên trước vài bước, lại hỏi: “Người ở đây làm gì?”

Làm gì? Ta không thể nói với hắn ta thấy lạnh, muốn mượn nến này để sưởi ấm đầu nhỉ? Trong lòng rất hỗn loạn nhưng không hiểu ma đưa lối quỷ dẫn đường thế nào, ta lại nói: “Nô tỳ... nô tỳ chỉ muốn xem ngọn nến này có tắt không, xem xong lại trả về chỗ cũ...”

Nói tới đây, tự ta cảm thấy buồn nôn, đây là lý do vớ vẩn gì vậy!

Hắn bỗng im lặng. Ta căng thẳng tới nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi lo lắng cầm cây nến, giấu không được mà thối tất cũng không xong.

Một lúc sau mới nghe thấy có tiếng người đi tới, tiếp theo là giọng nói the thé của gã thái giám: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, sao người lại ở đây! Đêm lạnh, người...” Ý nhìn thấy ta, lập tức ngậm miệng.

Ta bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, đêm nay Hạ Hầu Tử Khâm chẳng phải nên lật thẻ bài của một vị phi tần mới được sắc phong nào đó sao? Sao muộn như vậy mà hắn vẫn còn xuất hiện ở nơi này?

Có điều giây tiếp theo, đến thời gian để ta suy nghĩ lung tung cũng chẳng còn, chỉ vì hắn nói: “Người đâu, lời cung tỳ định phóng hỏa xuống.”

Ta nhất thời sững sờ, cho tới khi có người tới tóm lấy ta, ta mới kinh hoàng kêu lên: “Hoàng thượng, nô tỳ bị oan!”

Thái giám bước tới, đánh cây phát trần trong tay lên đầu ta, mắng: “Còn dám kêu! Quấy nhiễu thánh giá, đáng tội chém đầu!”

Ta nghiêng rằng nhìn y một cái, là một thái giám rất trẻ, vẻ mặt vênh váo, tự đắc. Y ra vẻ nhưng ta vẫn muốn kêu, nếu không kêu oan thì không biết bọn họ sẽ lôi ta đi đâu.

Phòng nhuộm? Phòng giặt?

“Hoàng thượng, nô tỳ thực sự bị oan! Không phải nô tỳ muốn phóng hỏa!”

Hình như hắn không muốn liếc ta dù chỉ một cái, chỉ khẽ giơ tay, túm lấy ta rồi lập tức buông tay. Ta thở phào, vội xoay người quỳ xuống, cúi đầu rất thấp.

Hắn bước về phía ta, đứng rất lâu trước mặt ta rồi đột nhiên cúi người, hỏi: “Người là cung tỳ của cung nào?”

Ta giật mình, sao đột nhiên lại hỏi ta như vậy...

Bỗng nhớ tới tối đầu tiên ở trong cung, khi ta bắt gặp Như Mộng tình cờ gặp hắn, hắn liền hỏi nàng ta như thế. Bàn tay cầm nên bất giác nắm chặt, sắp nên chảy xuống. Á, nóng quá! Ta nhú mày nhưng không dám kêu thành tiếng.

“Nói!” Giọng của hắn lạnh lùng khiến ta bất giác run rẩy. Cố gắng để giọng nói rõ ràng hơn một chút, ta lên tiếng: “Nô tỳ là cung tỳ của Huyền Nhiên các.” Ta không khỏi nghĩ rằng, có phải hắn lại tưởng ta cũng dò la biết được hắn sẽ đi qua nơi này, rồi cố ý chờ ở đây, giống như Như Mộng? Ôi, hóa ra hoàng đế của thiên triều cũng tự yêu bản thân đến vậy!

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, vẻ rất xem thường.

Ta nghĩ, có lẽ hắn cũng không biết hiện nay ai sống ở Huyền Nhiên các đâu nhỉ? Thà ta chiếm ưu thế trước còn hơn để hắn tưởng ta xuất hiện ở đây để dụ dỗ hắn. Ta hắng giọng, nói: “Hoàng thượng, tiểu chủ nhà nô tỳ có tri thức, hiểu lễ nghĩa, tài mao song toàn, hiền lương thực đức...” Thiên Phi à, người nên cảm ơn ta, ta đang tiến cử người trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm đấy.

Hình như hắn hơi kinh ngạc, khẽ thở dài một tiếng, tiếp đó cười, nói: “Thật thú vị!”

Ta vẫn cúi đầu, cũng không biết câu “thật thú vị” của hắn là có ý gì. Sắp nên chảy ra càng lúc càng nhiều, như sắp bực kín bàn tay ta rồi. Ta muốn động đây nhưng không dám.

Hắn đứng thẳng người cười nói: “Hiếm có ai ca ngợi chủ nhân như người, vậy hôm nay trẫm sẽ qua Huyền Nhiên các xem nữ tử có tri thức, hiểu lễ nghĩa, tài mao song toàn, hiền lương thực đức mà người nói rất cuộc thế nào!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Ta dập đầu, giữ lại được cái mạng nhỏ, vì quá hưng phấn nên vung tay, bất cẩn làm nền tắt, có điều bây giờ cũng không cần quan tâm đến điều này. Ta chỉ nghĩ, hắn bất ngờ giá lâm Huyền Nhiên các, nhất định Thiên Phi sẽ vui mừng lắm nhỉ?

Hắn bước đi, gã thái giám bên cạnh vội đi theo. Ta định bỏ đây đột nhiên hắn lại dừng bước, lạnh nhạt nói: “À, vừa nãy nói muốn xem xem cây nến này có tắt không hả? Nếu trẫm nhớ không nhầm, người nói xem xong sẽ trả về. Được rồi, trẫm cho người một tối, sáng sớm mai trẫm muốn thấy cây nến được trả về chỗ cũ. Bằng không, trẫm sẽ lấy đầu người!”

Ta sửng sốt, há hốc miệng nhưng hắn đã cao ngạo dẫn thái giám đi rất xa rồi.

Ngước mắt nhìn lên chiếc đèn lồng rách treo phía trên, lắc đầu, làm sao ta có thể đặt lại chứ? Không đặt trả lại được thì lấy đầu ta, hắn nói thì hay lắm, làm thì chẳng ra sao. Hừ, ai bảo hắn là hoàng thượng chứ? Người ta là đứng đầu thiên triều, hưởng hồ bầy giờ ta lại đang ở trong nhà người ta.

Ta sửng sờ rồi lại nhớ đến một chuyện. Nền... tắt rồi!

Bên người không có thứ để mồi lửa, nếu ta trèo lên cột khác để châm cũng không thể, không chừng lại gây ra tai họa khác. Ngẫm nghĩ một lát, đèn lồng do phủ Nội vụ chuẩn bị, vậy phủ Nội vụ nhất định có thang.

Ngẩng đầu nhìn trời, đêm đã khuya lắm rồi, nhưng vì cái mạng nhỏ này của ta, mượn hơn nữa cũng phải gõ cửa mượn thang.

Nhét cây nến đã tắt vào trong ngực áo, ta rút cổ, đi về phía phủ Nội vụ. Sắp nên rơi trên tay đã nguội từ lâu, ta cắn răng bóc ra, may mà không còn đau nữa.

Tới cổng phủ Nội vụ, từ xa đã thấy cửa lớn đang mở, đèn bên trong còn sáng. Ta cười vui vẻ, thật tốt, mọi người vẫn chưa đi ngủ, ta đỡ phải gõ cửa xin người ta mở. Nghĩ vậy, ta cũng không quan tâm chỗ sưng phòng ở đầu gối, chạy thật nhanh, chỉ sợ chậm một khắc thôi là cánh cổng đó sẽ đóng lại.

Ta vừa xông vào, lập tức có thái giám chặn lại: “Này, làm gì đây?”

Ta vội cười. “Công công, ta muốn mượn cái thang, rất gấp.”

Ánh mắt gã thái giám lóe lên tia khác thường, xua xua tay nói: “Không có thang, người mau đi đi!”

Ta nhìn cái thang đang dựng lên tường phía sau y, thầm nghĩ y nói dối mà không biết đổ mặt. Rõ ràng nó ở ngay sau y, vậy mà y nói là không có.

Không thể nổi giận, ta cố gắng nhẫn nhịn. “Công công, ta thực sự rất cần, dùng xong ta sẽ đem trả ngay!”

Gã thái giám có vẻ mất kiên nhẫn, đẩy ta ra, nói: “Người không cần nói gì cả, hôm nay không ai có thể mang cái thang này đi, trừ phi hoàng thượng đích thân tới lấy! Vừa nãy Lý công công chuyển lời, nếu có người tới mượn thang, nhất định không được utor. Nếu không Hoàng thượng sẽ lấy đầu người của phủ Nội vụ!”

Nụ cười trên môi ta bỗng cứng lại, Hạ Hầu Tử Khâm được lắm, hóa ra điều ta nghĩ được, hắn cũng đã nghĩ tới!

Hắn làm vậy là có ý định muốn lấy đầu ta rồi! Nhưng hắn đường đường là hoàng thượng, muốn lấy cái mạng của một tiểu cung tỳ như ta chẳng phải quá dễ dàng ư, lại còn muốn quay ta mòng mòng. Ha, ta nên vui mừng vì hắn đã giữ lại cái mạng ta lâu hơn một chút hay nên bi ai vì hắn chỉ muốn đùa giỡn ta?

Gã thái giám đẩy ta ra khỏi cổng, quỳnh quáng đóng cửa, đột nhiên ta nhớ ra, vội giữ cửa, nói: “Công công đợi chút!”

“Đi đi, đã nói không thể cho người mượn rồi!” Y trừng mắt, vẻ mặt như thể nếu ta cứng đầu thì y sẽ liều mạng với ta vậy. Cũng đúng, nếu ta mang cái thang đi, vậy thì thứ mất đi chính là cái mạng nhỏ của y.

Ta vội nói: “Không, ta muốn... ta muốn mượn mồi lửa.” Gã thái giám chần chờ một lát, ta lập tức nói: “Lý công công không nói không utor mồi lửa chứ?”

Y ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu, quăng lại một câu: “Người đợi đi” rồi quay người đi vào trong.

Một lát sau, y cầm mồi lửa ra, đưa cho ta rồi vội vàng đóng cửa cứ như ta sống chết muốn vác cái thang đi. Ta thở dài, không có thang, dù sao cũng phải châm nến lên thôi nhỉ?

Đi một vòng vẫn chưa nghĩ ra cách, ta chán nản quay về chỗ cũ.

Châm nến, ngọn lửa to như hạt đậu từ từ bốc lên, ánh lửa mỏng manh chiếu lên gương mặt khiến nó dần ấm hơn. Đặt cây nến xuống đất, hai tay bao quanh ngọn nến, lòng bàn tay cũng trở nên ấm áp.

Sấp nến chảy từ thân nến nhìn như dòng nước, chảy xuống nền rồi đông lại. Ta bỗng giật mình, đứng rồi, ta đã nghĩ ra cách!

“Này, còn không đứng dậy!” Không biết ai đá ta, mở mắt mới phát hiện mình mơ màng ngủ thiếp đi từ lúc nào. Dụi mắt đứng ngay trước mặt, ta giật mình, vội quỳ xuống, nói: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!”

Gã thái giám lại lấy cây phát trần gõ lên đầu ta, cười nói: “Hoàng thượng đúng là liệu việc như thần, xem ra không có thang, nằng ta thật sự không thể làm nổi.”

Hạ Hầu Tử Khâm “hừ” một tiếng. Ta cắn răng, tuy cảm hận song không thể thể hiện ra mặt. Cúi đầu hót đám sấp nến, ta ung dung nói: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ đã trả nến lại nguyên vẹn chỗ cũ.”

“To gan!” Lý công công kêu the thé. “Rõ ràng người chưa đặt lên, còn to gan nói đã đặt lại! Người nên biết tội đối vua đáng chém đầu!”

Ta nén giận. “Nô tỳ biết ạ, mong Hoàng thượng nghe nô tỳ nói hết.”

Tên Lý công công đáng ghét còn mang tội dối vua ra dọa ta. Theo lời y nói, ta đặt hay không đều chết chắc. Nhưng ta không cam chịu số phận!

“Người...” Những ngón tay y đang chỉ ta run rẩy, ta nghĩ thầm, kỳ lạ thật, sao y còn tức giận hơn cả ta?

“Tiểu Lý Tử!” Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng, sau đó nói với ta: “Vây trăm muốn nghe xem, người đặt nó như thế nào?”

Ta vẫn cúi đầu, nói: “Đặt như thế nào không quan trọng, quan trọng là nô tỳ đã đặt lên.” Ta nhắc nhở hần, muốn nhìn kết quả thì chỉ nhìn kết quả thôi.

Không ngẩng lên, ta chỉ thấy đôi giày của hần, thấy hần lùi vài bước, có lẽ đang ngược lên nhìn đèn lồng phía trên. Sau đó hần nói: “Đáng tiếc trăm không thấy.”

Ta thực sự muốn bật cười, ta chưa đặt lên, người nhìn thấy mới lạ.

Cố gắng nhẫn nhịn, ta gơ ngón tay chỉ đồng sập bên cạnh, lên tiếng: “Cây nến nô tỳ đã đặt lên ở đây.” Không đợi hần lên tiếng, ta nói tiếp: “Đúng như Hoàng thượng đã thấy, chiếc đèn lồng bị rách một lỗ to, sập nên đương nhiên chảy thẳng xuống đất. Nến cả đêm đã cháy hết, bởi thế lúc này Hoàng thượng không thể nhìn thấy cũng là chuyện bình thường.”

Ta vừa dứt lời, Lý công công liền tức giận: “Nói xằng! Đúng là nói hươu nói vượn! Hoàng thượng, người xem nàng ta... Ôi trời...” Lý công công nói được nửa chừng, đột nhiên ôm chân kêu lên, gương mặt méo mó, một câu cũng không dám thốt lên.

Ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm đá y một cái, sau đó hần bước qua, đứng trước mặt ta.

Ta căng thẳng đến mức nín thở, hơi thở của hần nặng nề như kiềng ché. Tuy cúi đầu song dường như ta vẫn có thể nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của hần như muốn xuyên qua ta. Đột nhiên ta hơi hồi hận, có lẽ ta không nên dùng tiểu xảo trước mặt hần.

Bàn tay to lớn của hần bỗng gơ ra, nắm chặt cánh tay ta, kéo mạnh. Ta sợ hãi, khẽ kêu một tiếng, đụng vào lồng ngực hần. Hần bỗng bật cười, khẽ nói: “Một nữ tử rất thông minh! Xem ra vẫn là trăm nhẹ tay, sớm biết vậy, trăm nên truyền lệnh đến mỗi lửa cũng không cho người mượn!”

Ta giật mình nhìn mỗi lửa giấu trong ngực áo, nó không hề bị lộ ra mà! Trong lòng ta run rẩy, Hạ Hầu Tử Khâm, hóa ra hần đã tính toán được tất cả! Chỉ cảm thấy cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng, nếu hần thực sự muốn ta chết thì chỉ cần một câu nói, nhưng hần lại giữ cho ta một con đường sống. Ta không biết vì sao hần làm như vậy.

Hần nắm chặt tay ta không buông, hơi thở nóng ran phả bên tai ta. “Một nữ tử thông minh, rốt cuộc trăm nên đề phòng hay giữ lấy để yêu?”

Đầu ngón tay ta bỗng run rẩy, hần nói... yêu?

Ta sững sờ, hần xua xua tay, nói: “Các người lui xuống hết cho trăm. Xem ra hôm nay không cần hành hình rồi!”

“Vâng!”

Tiếng bước chân đều đặn càng lúc càng xa. Ta lén nhìn mấy thị vệ ở đằng xa, trong lòng run rẩy, xem ra mánh khỏe của ta khiến hần có chút bất ngờ. Hần nghĩ ta nên bị lôi ra ngoài xử chém.

“Ngẩng lên!” Hần ra lệnh.

Ta do dự một lúc, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn ngẩng lên. Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy hần, lại còn ở khoảng cách gần như vậy.

Đôi mắt đen láy của hần lơ mơ lóe lên ánh sáng của sự kiêu ngạo, còn gương mặt ta lại in rõ ràng trong mắt hần. Khỏe miệng hần khẽ cong lên, nụ cười như có như không, hần nhìn ta, bỗng nói: “Trăm cho rằng không có nữ tử có cả dung nhan xinh đẹp lẫn trí tuệ, xem ra quả đúng như vậy.”

Hần khen ta thông minh ư?

Hắn còn...

Giây phút ấy, không biết ta lấy đâu ra dũng khí hỏi hắn: “Hoàng thượng đang nói nô tỳ không xinh đẹp ư?”

“Xấu.” Hắn sửa lại không chút khách khí.

“Nô tỳ không xấu!” Ta nghiêng rằng phản bác. Mặc dù ta đang bôi thuốc nước, không thể thấy được dung mạo thật của ta nhưng cũng không đến nỗi phải nói là xấu chứ?

Hắn không thèm dây dưa với ta, tự nói: “Chẳng trách người nói bao lời tốt đẹp cho Phi Tiểu viện[1] như vậy, xem ra người vẫn là kẻ biết mình biết ta.”

[1] Viện: mỹ nữ, người con gái đẹp.

Ta sững sờ trong giây lát, hắn còn tử tế giải thích: “Trẫm đã phong tiểu chủ của người làm tiểu viện, xem nét mặt của người kia, hình như không hề vui cho nàng ta.” Hắn buông lỏng cánh tay đang túm lấy ta, sắc mặt bỗng lạnh hơn.

Trong lòng ta có chút nặng nề, tâm tư hắn quả thật quá khó để phỏng đoán.

Song có câu hắn nói đúng, vì sao ta phải vui mừng cho Thiên Phi? Nghĩ đến Thiên Phi, đột nhiên ta khẽ kêu lên: “Ồ!”

Hắn hoài nghi nhìn ta. Ta lập tức cúi đầu, nói: “Hoàng thượng thứ tội, nô tỳ có việc gấp phải làm, nô tỳ xin cáo lui!” ta bỗng nhớ ra tối qua Thiên Phi nói muốn ta sáng sớm nay tới hầu hạ, nếu giờ ta còn không đi thì tỳ ta lại có lý do hoạn hạp ta.

Ta khụy gối, chờ hắn cho đứng lên nhưng hắn lại nói: “Không được đi!”

Ta kinh ngạc ngược mắt nhìn hắn, không ngờ hắn lại lạnh mặt, khê ho một tiếng. Ta chỉ cảm thấy sau ót đầu nhói, nghe Lý công công mắng: “To gan, ai cho người nhìn thẳng vào long nhan!”

Ta giơ tay ôm chỗ bị y đánh, vì đang khụy gối nên nhất thời không đứng vững, ngã nhào. “Bịch” một tiếng, đầu gối đang bị thương lại đập mạnh xuống nền đất cứng.

“A!” Ta nhin không được, bật kêu, lần này đau thật đấy, đau như thể xương cốt vỡ vụn. Đúng là họa đến dồn dập.

Chẳng ai đồng cảm với ta, hắn còn lấy chân đá đá ta, hỏi với vẻ không vui: “Sao, quỳ trước mặt trẫm khiến người đau đớn như vậy à?”

“Hoàng thượng, nô tỳ cho rằng nên trị nàng ta tội đại bất kính, lôi ra ngoài chém!” Lý công công nhân cơ hội làm ầm ĩ trước mặt hắn.

Hai người bọn họ, kẻ xướng người họa, sao mà giống diễn kịch thế? Ta nhin đau, trong lòng thầm nghĩ nếu có một ngày tên công công này rơi vào tay ta, nhất định phải khâu cái miệng y lại mới hả giận. Còn cả tên hoàng đế kiêu ngạo này nữa...

“Người đang muốn phục thù trẫm?” Đột nhiên hắn khom người, nâng cằm ta. Ta có chút kinh hãi, cố gắng để trấn tĩnh, được rồi, không thể nhìn thẳng long nhan. Ta đưa ánh mắt sang một bên, lắc đầu: “Không có ạ!”

“Vậy là gì?” Hắn truy vấn.

Ta nghĩ một lúc, nửa thật nửa vờ trả lời: “Nô tỳ ngã đau.”

“Một cung tỳ thật yếu đuối!” Hắn cảm thán. “Hay là sai người hầu hạ người nhé!”

Ta thất kinh, chẳng lẽ hắn muốn...

Ta không dám nhìn hắn, bất thành lình hắn cúi người, bế ta lên. Ta sững sờ, Lý công công cũng vô cùng kinh ngạc, chỉ vào ta, nói: “Hoàng thượng, nàng... nàng... nàng ta...” Hắn không quan tâm, chỉ hỏi: “Huyền Nhiên các hả?”

“Hoàng thượng!” Ta căng thẳng túm chặt vạt áo trước ngực hần, hình rồng thêu tinh tế, phức tạp cọ vào tay ta khẽ đau. Hần định làm gì ? Đưa ta về Huyền Nhiên các ư?

Thật tốt nhỉ! Nếu để Thiên Phi nhìn thấy, ta còn cơ hội sống không?

“Hoàng thượng, nô tỳ có thể tự đi.” Ta vội vã nói.

“Trẫm bề người không thoải mái à?”

“Không phải.” Người bề ta rất thoải mái nhưng trong lòng ta không thoải mái.

“Vậy thì tốt, đúng lúc trẫm cũng muốn tới Huyền Nhiên các.”

Ta không tin lời hần, đột nhiên nhớ ra lời hần nói với Như Mộng tối hôm đó, hần nói nếu giao Như Mộng cho chủ nhân của nàng ta nàng ta sẽ thăm như thế nào. Ta khẽ rùng mình, chưa kiểm chứng được ở Như Mộng, hần muốn kiểm chứng ở ta ư?

“Không phải Hoàng thượng phải lên triều sớm sao?” Ta cười, nói. Hần không giết ta, nhưng bề ta tới Huyền Nhiên các thì có gì khác với việc giết ta chứ?

Hần khẽ “hừ” một tiếng. “Buổi triều sớm có thể lùi lại.”

Ta ngẩn người, lùi lại ư? Ngẩng đầu nhìn sắc trời, mặt trời vẫn chưa lên, còn mờ tối thực sự không biết bây giờ là canh mấy. Lén nhìn nam tử đang bề ta, hần hơi hếch mặt lên, khóe miệng khẽ cười, dường như tâm trạng rất tốt. Khẽ thở dài một tiếng, ta không cần vùng vẫy, hần quyết tâm muốn ta khó xử.

Ta bỗng có chút hoang mang, nhớ tới lời Tô Mộ Hàn, bao nhiêu người trốn tránh vào cung còn không được, ta lại tranh vào cung. Khi ấy ta không quan tâm, bây giờ nghĩ lại mới thấy mình đúng là ngây thơ. Ta chỉ muốn ganh đua với bọn họ, muốn cha thấy sự khác biệt của ta, nhưng sao ta lại quên mất người mà ta phải đối mặt là hoàng đế của thiên triều?

Hần có thể yêu ta không?

Tim đập hụt nửa nhịp, ta cắn môi, câu nói nực cười biết bao.

Đối với các nàng, ta không sợ, nhưng đối với hần, ta lại sợ hãi.

Hần biết đưa ta về Huyền Thiên các như vậy, ta sẽ thăm thế nào song hần vẫn không hề dừng bước. Đúng vậy, ta là gì của hần chứ?

Ta chẳng là ai cả, có lẽ hần chỉ không cam lòng khi ta có thể qua cửa ải của hần tới qua, hần hối hận vì đã hạ thủ lưu tình với ta. Nhưng hần là hoàng đế, không thể so đo với ta những chuyện này, điều này làm ảnh hưởng tới thân phận của hần. Bởi vậy hần cố ý muốn xem cái mạng của ta rốt cuộc kiên cường đến nhường nào.

Ta nghĩ, ta cũng không cần vòng vo với hần, chắc chắn hần sẽ không thả ta ra. Bỏ đi, dù sao kiếp nạn này cũng không tránh nổi, ta cười, hỏi: “Hoàng thượng, đùa vui không?”

“Vui.” Hần nói không chút do dự, cúi đầu nhìn ta, cười. “Người sợ chết không?”

“Sợ chứ!” Ai không sợ chết, ta là người thành thật, chỉ ít bây giờ trước mặt hần, ta không muốn nói dối. Có điều ta cũng chẳng trông chờ hần sẽ thả ta chỉ vì câu nói này.

Hần ngừng một lúc, hồi lâu sau mới chậm rãi nói: “Thật tốt, kẻ sợ chết sẽ dốc hết sức lực để nghĩ cách sống tiếp.”

Ta kinh ngạc nhìn hần, thấy hần đột nhiên thu lại ý cười, ánh mắt dần hiện lên tia sáng, mãnh liệt tới mức khiến ta rùng mình.

Hai chúng ta im lặng một lúc lâu, đột nhiên nghe thấy có người kêu bên tai: “Hoàng thượng giá lâm...”

Ta bỗng sực tỉnh, mới nhận ra đã tới Huyền Nhiên các.

Khi nhìn hần lần nữa, gương mặt anh tuấn lại nở nụ cười tà ác, nhìn thẳng vào mắt ta, nụ cười càng trở nên rợn rở. Lòng ta đã quyết, cắn chặt môi, gờ tay ôm cổ hần. Chẳng qua cũng chỉ là lươn ngắn chê trạch

dài mà thôi, Thiên Phi thấy hấn bế ta, còn để ý chuyện cánh tay ta đặt ở đâu ư? Ít nhất giây phút này, cứ để ta đắm thũng lòng hăng hái của nàng ta.

Lý công công thấy ta hành động như vậy, ánh mắt như tóe lửa. Song còn ngại ta đang nằm trong vòng tay của hoàng đế nên cây phát trần của y không thể đánh xuống.

Hạ Hầu Tử Khâm không hề thay đổi sắc mặt, như thể đã sớm đoán được ta sẽ làm như vậy.

“Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!”

“Nô tỳ (nô tài) tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Thiên Phi dẫn đám người hầu ra hành lễ.

Hấn ôm ta vừa đi vào vừa nói: “Bình thân! Phi Nhi, nàng xem trầm đưa ai về cùng!”

Ta tròn mắt, hấn còn sợ đầu ta chưa đủ chắc à!

Thiên Phi đứng lên, ánh mắt rơi trên người ta, gương mặt bỗng biến sắc, lập tức xông lên, chỉ vào ta, nói: “Hoàng thượng, tiện tỳ này sao có thể với người...” Tỷ ta đang nói đột nhiên dừng lại, hai chữ “tiện tỳ” lại liên quan tới hoàng đế, suy cho cùng nói ra cũng không hay.

Nghe tỷ ta gọi ta như vậy, dường như hấn rất hài lòng. Khom lưng đặt ta xuống, hấn gật đầu nói: “Ừ, đúng thật là tiện tỳ, khiến cánh tay trầm mỗi chết mất! Tiện tỳ, còn không xoa cho trầm?”

Ta ngây người, hấn khê quát: “Còn không qua đây?”

Chiếc khăn trong tay Thiên Phi gần như sắp bị xé rách, tỷ ta thấy ta di chuyển, vội sải bước qua, đẩy mạnh ta một cái. “Hoàng thượng, để thần thiếp!”

Bị tỷ ta đẩy, đầu gối ta bất ngờ đụng vào chân bàn, đau tới mức toát mồ hôi, có thứ giống như nước chảy ra từ khoang mắt làm mờ tầm nhìn của ta.

Ta đau đến nỗi răng va vào nhau lập cập, lại nghe thấy hấn nói: “Ôi, chuyện này sao có thể để nàng làm chứ? Tiện tỳ, mau lại đây!” Hấn lại ngồi đó gọi, mở miệng gọi “tiện tỳ” thật trôi chảy.

Ta vốn cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm sẽ là người vô cùng nghiêm túc nhưng hôm nay gặp rồi mới thấy, quả thật có chút không tin nổi. Lời hấn nói, việc hấn làm... có lúc ngây thơ khiến người ta muốn cười, song ý tứ đằng sau đó lại khiến ta sợ hãi, bất an.

Ta nhin đau, tập tễnh bước qua, cung kính nói: “Tiểu chủ, hoàng thượng kêu nô tỳ, phiền người tránh ra một chút.” “Người!” Tỷ ta sắp tức tới nỗi lông mày bốc cháy, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm. Ta đặc ý cười với tỷ ta, ở trước mặt hoàng thượng, rốt cuộc tỷ ta cũng không dám lỗ mãng.

Tỷ ta lùi lại, không hề tình nguyện. Ta cười. “Đa tạ, tiểu chủ châm chước!”, rồi bước tới trước mặt hấn, thấy hấn ngồi thoải mái, uể oải gơ cánh tay ra, nhướn mày nhìn ta.

Ta cúi đầu, giúp hấn xoa bóp.

Thiên Phi đứng sau ta, ta nghĩ, chắc tỷ ta rất hối hận vì tối qua không tìm lý do giày vò cho ta chết đi ấy nhỉ? Sắc mặt cung tỳ bên cạnh tỷ ta hơi khó coi, ta cười nhạt, ả ta tưởng ta được hấn sủng ái ư? Sợ sau này ta sẽ tính sổ với ả?

“Tiện tỳ, tay người thật mềm.” Hấn không chỉ hưởng thụ còn muốn nói chuyện. “Chẳng giống tay của tiện tỳ chút nào!”

“Tiện tỳ, da người thật mịn, xem ra chưa từng hầu hạ ai đâu nhỉ? Trầm nói mà, nên tìm người tới hầu hạ người.”

“Tiện tỳ này, quỳ trước mặt trầm khiến người không thoải mái, bây giờ cho người đứng, người vẫn khó chịu? Nếu không, người run cái gì?”

...

Ta hít một hơi thật sâu, ta nào có run, là đau. Ta sắp đứng không vững rồi, hấn còn ở đó nói mát. “Ồ, đổ mồ hôi kìa? Thật là yếu đuối, chỉ xoa bóp cánh tay cho trắm cũng có thể khiến người mệt thế cơ à!” Giọng điệu hấn có chút vui vẻ, còn gơ tay lau mồ hôi cho ta. Ta giật bản mình, cắn răng quỳ phục xuống, tức giận lên tiếng: “Nô tỳ không dám!” Lần này ta run thật, nhưng là run vì tức giận.

So với hấn, đám nữ nhân trong cung chẳng là gì cả, tâm tư không bằng một phần của hấn. Ít nhất, lúc hấn giết người vẫn có thể mỉm cười.

“Đứng lên!” Hấn nói.

Ta không đứng lên, hấn liền kéo ta.

Ta nghiêng rằng, nói nhỏ: “Hoàng thượng, người thật độc ác!” Chẳng qua là tính toán với một cung tỳ như ta, hấn cũng có thể coi như thật. Hấn không giết ta, muốn đùa giỡn ta từng chút, từng chút cho đến chết.

“Hỗn xược.” Hấn sầm mặt, túm chặt cánh tay ta. Ta không kìm được, cau mày.

Ta bỗng cười, có thể nổi giận chứng tỏ hấn vẫn còn là con người.

Hấn buông tay, chấp tay sau lưng, không cười, toàn thân toát ra vẻ nghiêm khắc.

“Hoàng thượng!” Lý công công khẽ gọi.

Đột nhiên hấn “ừ” một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

“Hoàng thượng...” Lý công công gọi rồi đuổi theo.

Ta bỗng thấy khiếp đảm, quỳ hướng về phía hấn, nói to: “Hoàng thượng, lần sau mong người hãy nhớ, tên nô tỳ là Tang Tử!” Không phải tiện tỳ, Tang Tử không phải tiện tỳ!

Hấn không quay đầu, đến một chút do dự cũng không có, vẫn sải bước đi.

“Cung tiền Hoàng thượng!”

Ngữ khí của Thiên Phi không chỉ tức giận mà còn toát lên niềm vui thầm kín. Hoàng thượng đi rồi, tỳ ta có thể tiếp tục giáo huấn ta. Ta biết lần này tỳ ta sẽ không nường tay.

Đám người hầu đều lui xuống, chỉ còn lại cung tỳ thân cận, tỳ ta quay sang ta, lạnh lùng lên tiếng: “Bây giờ người quỳ trước ta thì có tác dụng gì?”

Ta không nhìn tỳ ta, tỳ ta nào biết ta không hề có ý quỳ trước mặt tỳ ta, chẳng qua ta đau không đứng lên được thôi.

“Quả nhiên người và mẹ người đều đề tiện giống nhau! Buổi tối không ngủ còn chạy đi dụ dỗ hoàng thượng! Ha, chắc người cũng không ngờ tối qua hoàng thượng ngủ lại Huyền Nhiên các nhỉ?”

Ta cười lạnh, sao ta không biết? Nếu không phải ta dốc sức tiến cử, hấn sẽ chẳng tới đây.

“Tiểu chủ, phải phí lời với kẻ ti tiện như ả làm gì?” Một cung tỳ tiến lên, hung dữ nói. Ta biết, ả sợ ta mang thù, sau này tìm ả tính sổ nên mới gấp gấp xử lý ta như vậy.

Thiên Phi cười gằn, nói: “Được, vậy Phong Hà người nói xem có cách gì khiến ả thoải mái?”

Phong Hà, cái tên thật dễ nghe, nhưng chỉ sợ đã làm bẩn chữ “hà[2]”. Ha, hoa sen gần bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn, thật sự không nên để ả dùng cái tên này.

[2] Hà: hoa sen.

Phong Hà nghe thấy vậy, đắc ý lên tiếng: “Tiểu chủ muốn nhanh chóng hay từ từ?”

“Từ từ.” Tỳ ta nói không chút do dự.

Phong Hà nhìn ta, cười nham hiểm, sau đó ghé sát tai Thiên Phi nhỏ to một hồi, chỉ thấy vẻ mặt Thiên Phi từ kinh ngạc chuyển sang đắc ý, gật đầu cười, nói: “Đi chuẩn bị đi!”

“Vâng, nô tỳ cáo lui.” Phong Hà lui xuống.

Thiên Phi lại nhìn ta, bước lên trước, hung dữ nói: “Cũng không nhìn lại xem thân phận ngươi là gì? Tang Tử à, việc tới nước này, ngươi còn không an phận thủ thường, sao dám đắc tội với ta? Tiện nhân!” Tỷ ta cảm giận mắng.

“Ta không phải tiện nhân!” Ta nghiêng răng phản bác, ta hận nhất tỷ ta nói ta là tiện nhân. Tỷ ta thuận tay cầm cốc trà trên bàn hất vào mặt ta, mắng: “Ngươi là đồ dê tiện! Chẳng lẽ ta chửi sai sao?”

Ta cười nhạt, việc đã tới nước này, ta còn sợ gì, rồi ngẩng đầu lên nhìn tỷ ta, nói: “Ta họ Tiện hay dòng máu chảy trong cơ thể ta dê tiện?” Nếu vậy thì tỷ ta cũng dê tiện.

Tỷ ta sững sờ giây lát rồi nổi trận lôi đình, ném tất cả cốc chén trên bàn. Ta giật mình né tránh, định bỏ chạy nhưng không chống đỡ nổi cơn đau nơi đầu gối, lại ngã nhào.

Ấm trà đổ lên người ta, nước nóng nhanh chóng thấm ra, chỉ nóng một lát rồi nhanh chóng trở nên lạnh buốt. Ta không kìm được cơn run rẩy, lạnh quá!

“Lạnh không?” Tỷ ta ngồi xuống, hỏi. “Đợi lát nữa còn có thứ lạnh hơn chờ ngươi.”

Được thôi, dù có cào rách da mặt, ta cũng không muốn giả vờ nữa.

Ta cười. “Tốt nhất ngươi đừng để ta sống, nếu không ngươi nhất định sẽ hối hận!”

“Khích ta ư? Ha ha, cho ngươi sống thì ngươi có thể làm gì?” Tỷ ta nhìn đầu gối ta, đột nhiên bật cười. “Hình như hoàng thượng cũng để ý đến vết thương của ngươi nhỉ? Có vẻ rất nghiêm trọng.”

Ta thất kinh, không biết tỷ ta nói vậy là có ý gì.

Tỷ ta lạnh mặt, đứng thẳng người, kiêu ngạo nhìn ta. “Ngươi yên tâm, ta sẽ không nói cho cha biết chuyện của ngươi, ông ấy sẽ vĩnh viễn không biết ngươi đã tiến cung.”

Ta cười khẩy, ta không để tâm ông ấy có biết hay không, ông ấy cũng sẽ không quan tâm đến ta.

Ta không biết Phong Hà đang nói đến cực hình gì, hồi lâu sau mới thấy ả ta quay về, cười nói với Thiên Phi: “Tiểu chủ, đã chuẩn bị ổn thỏa cả rồi.”

“Lôi ra ngoài!” Tỷ ta lạnh giọng nói.

Phong Hà kêu hai thái giám lôi ta ra ngoài. Lưng ta ướt đẫm, gió bên ngoài tạt vào, lạnh đến thấu xương.

Thiên Phi vừa nói, lát nữa còn có thứ lạnh hơn đang đợi ta, chẳng lẽ muốn ném ta ra ngoài cho chết công?

Thái giám lôi ta ra ngoài, sau đó vứt ta lại, cúi đầu đứng sang một bên. Phong Hà bước lên, cười nói: “Ngươi thật may mắn, thứ này không phải ngày nào cũng có đâu. Đúng lúc bây giờ đang là mùa đông.”

Ta nhìn theo ngón tay ả, chỉ thấy một miếng gỗ to bằng chiếc đệm hương bồ, bên trên chít những cây kim. Ta thảm kinh hãi, cuối cùng cũng hiểu ý Thiên Phi.

Đó không phải là những cây kim thông thường, mà là băng châm^[3]!

[3] Kim làm từ băng đá.

Phong Hà mang qua, đặt trước mặt ta, nói: “Tiểu chủ cũng là người hiền từ, chỉ cần ngươi quỳ xuống nhận sai, chắc chắn sẽ bỏ qua cho ta cho ngươi.”

Quỳ? Bảo ta trên đó? Ha, chỉ cần quỳ xuống, không chết cũng tàn phế.

“Ngươi sợ gì chứ? Tiểu chủ không cần cái mạng ngươi. Nhưng băng châm chỉ cần châm vào đầu gối ngươi, sẽ tan ra trong chốc lát, quên nói với ngươi, có lẽ sẽ khiến ngươi rất thoải mái.” Phong Hà cố ý nói.

Ta đã biết vì sao Thiên Phi đột nhiên nói Hạ Hầu Tử Khâm cũng biết chuyện đầu gối ta bị thương, tỷ ta thực sự không muốn cái mạng ta, tỷ ta chỉ muốn phế đôi chân này.

Băng châm đâm vào, lập tức tan ra, có muốn tìm chứng cứ cũng không biết hạ thủ từ đâu.

Nói không sợ thì không đúng. Như ta đã nói với Hạ Hầu Tử Khâm, ta sợ chết, mà sợ hơn là sống không bằng chết như thế này.

Thiên Phi bước tới chỗ ta, khom người, cười nói: “Thế nào? Hối hận rồi à? Bây giờ người cầu xin ta cũng đã muộn. Cha trăm phương ngàn kế dùng những lời lẽ tốt đẹp để nói về người, cố để người có ngày được gả vào Cổ phủ, người lại không biết tốt xấu. Sao có thể trách ta?” Tỷ ta dùng ánh mắt ra hiệu cho thái giám, gã thái giám hiểu ý, lập tức bước lên kéo ta.

Ta vùng vẫy, cánh tay bọn họ càng siết chặt. Ta kêu lớn: “Buông ta ra! Buông ra!”

“Ha ha!” Thiên Phi đắc ý cười, sau đó nói: “Thật không dễ được thấy người hoảng hốt, lo sợ. Người biết ta ghét người nhất ở điểm gì không? Người luôn tỏ vẻ bất cần, chuyện gì cũng thờ ơ, chẳng chút quan tâm. Tang Tử à, bây giờ người còn có thể ung dung như vậy không?”

Đê tiện!

Ta hoảng sợ kêu lên: “Có gan thì giết ta đi!” Ta không chết, sau này nhất định sẽ bắt tỷ ta trả lại gấp nghìn, gấp vạn lần.

Tỷ ta cười đắc ý: “Bắt người chết còn không bằng để người sống không bằng chết.”

Những chiếc băng châm vừa dài vừa dày càng lúc càng tới gần, ta liều mạng vùng vẫy song chẳng ăn thua. Giọng nói của Thiên Phi càng lúc càng chói tai.

Đúng lúc này, đột nhiên ta nghe thấy người bên ngoài hô lớn: “Thư Quý tần đến...”

Ta giật mình, nàng ta đến làm gì? Lẽ nào lần trước vu oan ta chưa đủ, lần này đặc biệt tới để khiến mọi việc trở nên tồi tệ hơn?

Cũng như ta, Thiên Phi kinh ngạc quay đầu, có điều chỉ trong chớp mắt, tỷ ta mỉm cười.

Thư Quý tần vịn vào tay Như Ý, chậm chậm đi tới, chiếc trâm phượng bằng vàng vài trên búi tóc đung đưa, khẽ phát ra tiếng “leng keng”. Thiên Phi vội vàng bước lên nghênh đón, cười nói: “Tin tức của nương nương thật nhanh!”

Tên thái giám đang giữ ta vội buông tay, quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Quý tần nương nương! Nương nương thiên tuế!”

Ta không hành lễ, quỳ trên đất, lạnh lùng nhìn.

Thư Quý tần nhìn ta một cái, thấp giọng nói: “Bản cung nghe nói Huyền Nhiên các có cung tỳ to gan, dám dụ dỗ hoàng thượng trước mặt mọi người, còn tưởng là ai, hóa ra là ả!”

Nghe thấy vậy, nụ cười trên mặt Thiên Phi càng lúc càng rõ ràng: “Tần thiếp đang định cảm ơn nương nương, cung tỳ người tặng tần thiếp quả nhiên không phải bình thường. Thật đúng là trợ thủ đắc lực của tần thiếp.” Tỷ ta nói xong liền liếc nhìn Phong Hà đứng bên.

Phong Hà mỉm cười. “Đó đều nhờ nương nương và tiểu chủ dạy dỗ.”

Ta vô cùng kinh ngạc, chẳng trách cung tỳ này lợi hại như vậy, hóa ra là người của Thư Quý tần. Chủ nhân như vậy, kẻ được dạy dỗ tất nhiên cũng sẽ không kém. Ta cười gằn, Thiên Phi còn coi ả là bảo bối, đó là quân cờ người ta sắp đặt bên cạnh tỷ ta, thật là ngu xuẩn!

Thư Quý tần chỉ mỉm cười, lại nhìn ta rồi nói: “Người hoàng thượng từng gặp, muội đừng làm ả bị thương.”

Thiên đắc ý nói: “Tạ ơn nương nương nhắc nhở, tần thiếp sẽ không để ả bị thương!”

“Ừ.” Thư Quý tần đáp lời, rồi vừa cất bước đi về phía ta vừa nói: “Bản cung vẫn chưa nhìn rõ, rốt cuộc là gương mặt như thế nào có thể khiến hoàng thượng đích thân đưa về.”

Giọng nói của nàng ta lãnh đạm, ẩn giấu, xen lẫn sự hận thù. Đôi mắt màu hổ phách đang nhìn ta chăm chăm của nàng ta hiện ra thứ ánh sáng chói mắt khiến người ta sợ hãi.

Ta nghĩ ngày đó chắc nàng ta cũng dùng ánh mắt như vậy để nhìn Như Mộng. Ta bỗng giật mình, đứng rồi, Như Mộng!

Song nàng ta đã tới gần, đôi mắt phượng híp lại rồi bỗng cười khanh khách, nói với giọng khinh thường: “Bản cung còn tưởng là quốc sắc thiên hương gì đó, chẳng qua cũng chỉ được như vậy.”

Ta cần môi, nàng ta nói gì ta không quan tâm. Ta chỉ muốn đánh cược một phen.

Khóe môi Thư Quý tần lộ rõ nụ cười mỉa mai. Nàng ta uyển chuyển xoay người, ta vội nói nhỏ: “Chắc nương nương vẫn còn nhớ Như Mộng!”

Ta cảm nhận được rõ ràng cơ thể nàng ta chấn động, quay đầu, kinh ngạc nhìn ta.

Ta lại khẽ nói: “Chắc nương nương vẫn còn nhớ Như Mộng chết như thế nào?” Ta ngẩng lên, kiêu ngạo nhìn nàng ta. Ánh mắt nàng ta nhìn ta lúc trước cũng là vẻ căm hận giống như nhìn Như Mộng ư? Ta biết, cái chết của Như Mộng có liên quan tới nàng ta.

Nàng ta nắm chặt chiếc khăn trong tay, lại quay người, nghiêng rằng nói: “Người đang nói gì?”

Ta cười. “Nương nương là người biết rõ nhất nô tỳ đang nói gì.” Xem ra, ta thực sự đoán đúng.

Gương mặt Thư Quý tần lóe lên tia âm u. Ta nói tiếp: “Tối hôm đó Như Mộng đi đâu, làm gì, nô tỳ đều biết. Nô tỳ còn biết...” Ta cười với nàng ta. “... còn biết tất cả mọi chuyện xảy ra sau khi nàng ta về Ngọc Thanh cung.”

Ta nói bằng giọng rất chắc chắn, bình tĩnh, thành công hay thất bại đều nằm ở lần này.

Thư Quý tần bỗng sững người, mở to mắt, thầm bốc hỏa. Nàng ta không giận dữ, không kêu lên, sắc mặt hơi trắng bệch cũng dần trở nên trấn tĩnh, nói: “Bản cung không biết rốt cuộc người có ý gì.” Nói xong, nàng ta liền bỏ đi.

Ta cười gằn. “Hôm nay nương nương không biết, vậy thì e rằng ngày mai, tất cả người trong hoàng cung sẽ biết!”

Nàng ta quay đầu, cuối cùng vẫn không thể làm ngơ. Dây cung đang căng cuối cùng cũng được nói lỏng, tốt rồi, ta đã thắng cược.

Mặc dù tước vị quý tần của nàng ta là làm chủ một cung nhưng cũng không thể tùy tiện nắm quyền sinh sát. Nếu chuyện nàng ta hại chết một cung tỳ bị truyền ra ngoài thì cũng khó bảo đảm vị trí quý tần của nàng ta.

Ta cũng hiểu, nữ nhân chốn hậu cung, tay ai mà không dính một, hai giọt máu tươi? Nhưng chỉ cần tiến hành mọi việc trong bóng tối thì thần không biết quỷ không hay. Bọn họ sợ nhất là có người đưa những chuyện xấu xa, bí ối ra ánh sáng. Thư Quý tần cũng không ngoại lệ.

“Chỉ cần nương nương bảo đảm hôm nay nô tỳ vô sự, nô tỳ có thể nói cho nương nương kẻ đã chứng kiến tận mắt.” Ta biết, Thư Quý tần đã dao động, nhất định sẽ bảo vệ ta.

Nàng ta thay đổi sắc mặt nhưng lại nói: “Chỉ hôm nay?”

Lợi hại thật, nàng ta cũng đang đề phòng ta.

Ta nghiêng rằng. “Chỉ hôm nay.” Dù sao ta cũng đã có đối sách ứng phó. Liếc nhìn Thiên Phi và Phong Hà, ta từng nói, nếu ta không chết, nhất định sẽ bắt bọn họ trả lại gấp ngàn lần.

“Được!” Thư Quý tần đứng thẳng người, quay lại nói: “Muội muội, tỷ tỷ có yêu cầu hơi quá đáng, muốn đưa cung tỳ này về Ngọc Thanh cung, tự mình thẩm vấn.”

Vẻ mặt kiêu ngạo của Thiên Phi lập tức thay đổi khi nghe thấy lời của nàng ta. Thiên Phi hỏi với vẻ không tin nổi: “Nương nương, việc này còn cần thẩm tra cái gì ạ?”

Gương mặt Phong Hà cũng lộ rõ vẻ nghi ngờ.

Ta cười khẩy, nói lớn: “Nương nương, nô tỳ sợ là không thể đi tới Ngọc Thanh cung.” Thư Quý tần thủ đoạn độc ác, nếu ta theo nàng ta tới Ngọc Thanh cung, liệu còn có mạng để quay về không?

Nàng ta không ngờ ta sẽ từ chối, quay đầu nhìn, cố kìm nén cơn tức giận. “Hả? Vậy bản cung sai người khiêng người đi” rồi nói với Như Ý: “Đi gọi người tới đây!”

Như Ý tuân lệnh, định đi, ta lại nói: “Hay là nương nương tìm thái y tới xem giúp nô tỳ, nô tỳ khỏi nhanh, trí nhớ cũng sẽ tốt hơn.” Ta ra ám thị với nàng ta, nếu không làm vậy, ta nhất định không tiết lộ.

“Tò gan!” Như Ý vừa định đi, nghe thấy ta nói vậy liền quay người, tát ta một cái. “Người là cái thá gì mà dám nói những lời như vậy với nương nương!”

Ta bưng bên má bị đánh, vẫn cứ xử đúng mực. “Hôm nay nương nương tới Huyền Nhiên các cũng không phải chuyện bí mật, có vài người cố ý cho rằng nương nương vội vã muốn giết người diệt khẩu, điều này đối với nương nương trước sau đều không hay.”

Như Ý ngăn người. Thiên Phi và Phong Hà cũng lộ ánh mắt kinh ngạc.

Chỉ có nụ cười trên gương mặt Thư Quý tần từ từ thu lại, ánh mắt ác nghiệt nhìn ta chằm chằm, hồi lâu mới nói: “Truyền thái y!”

“Nương nương!” Lần này, người kêu lên là Phong Hà, ả ta sải bước lên trước, thấy khó hiểu: “Nương nương, ả ta chỉ là một cung tỳ, sao có tư cách truyền thái y tới khám.” Suy cho cùng, vì xuất thân từ Ngọc Thanh cung, đến Thiên Phi cũng không dám lên tiếng mà ả ta dám.

Ta nhìn ả mà thấy nực cười, vẫn thật sự phải cảm ơn ả, nếu ả ta không gấp gáp đến vậy, ta cũng chẳng dám sử dụng kế sách đã nghĩ chu toàn. Có điều tình hình bây giờ đã rất khác rồi.

Sắc mặt Thư Quý tần trở nên lạnh lùng, nàng ta lên tiếng: “Bản cung truyền thái y, thái y có thể không đến ư?”

“Nương nương...” Phong Hà lập tức nghẹn lời, thẳng thốt nhìn nàng ta, dường như còn muốn nói gì nhưng thấy Như Ý nháy mắt, cuối cùng đành nuốt lời định nói xuống.

Thiên Phi dường như không cam lòng nhưng lúc này cũng không dám nói gì. Tỷ ta không hiểu tại sao Thư Quý tần lại đột nhiên đối xử với ta như vậy. Ta liếc nhìn tỷ ta, loại người như tỷ ta làm sao có thể hiểu chứ?

Thái y đến.

Đúng như Thư Quý tần nói, nàng ta đã truyền thì sao thái y dám không tới?

Tìm người dìu ta về phòng, thái y khám và chữa cho ta một cách cẩn thận. Đầu gối có một vết thâm rất lớn, sưng to. Ngón tay khẽ ấn liền đau tới mức ta muốn hét lên. Ta nghiến răng hỏi: “Đại nhân, liệu có khỏi được không?” Chắc không phải vấn đề gì lớn chứ? Trong lòng ta bỗng thấy thấp thòm.

Thái y kiểm tra rất kỹ, có lẽ Thư Quý tần đã đặc biệt truyền gọi để khám ột cung tỳ, ông ta không biết rốt cuộc ta là thần thánh phương nào. Hồi lâu sau thái y mới thông thả lên tiếng: “Không có vấn đề gì lớn, chỉ là bị sưng. Lát nữa ta cho người mang thuốc mỡ tới, mỗi ngày thoa ba lần, hai, ba ngày sau sẽ hết sưng.”

Nghe thấy vậy ta cũng yên lòng. Chỉ cần chân của ta không sao, đau đớn có ngày sẽ chấm dứt.

Thái y ra về, trong phòng chỉ còn năm người là ta, Thư Quý tần, Thiên Phi, Như Ý và Phong Hà. Phòng Hà không nhìn được, bước lên túm vạt áo trước của ta, định lôi ta xuống giường “Các chủ tử đều đang đứng, sao một cung tỳ như ngươi lại dám nằm như vậy?”

Động tác mạnh quá, không cẩn thận đụng vào đầu gối ta, ta nhân cơ hội hét lớn rồi lăn ra bất tỉnh.

“Này! Đừng vô cớ chết với ta!” Phong Hà bắt đầu kêu lên.

Ta nằm bất động. Sau chuyện này, Thư Quý tần sẽ tìm cơ hội trừ khử ta. Nàng ta chỉ đồng ý bảo vệ ta trong hôm nay, vậy còn ngày mai, ngày kia? Nàng ta không thể tha thứ cho “kẻ đã chứng kiến tận mắt”, đương nhiên cũng sẽ không tha thứ cho “kẻ hiểu rõ tình hình” là ta, vì vậy, ta nhất định phải hết sức cẩn thận, không thể sơ hở.

Ta nghe thấy Như Ý bước tới, nói: “Nương nương, hình như hôn mê rồi.”

Một lúc sau, Thư Quý tần nói: “Ngày mai bản cung lại tới.”

“Nương nương!” Thiên Phi cuối cùng cũng lên tiếng. “Chẳng qua chỉ là một tiện tỳ mà thôi, vì sao nương nương muốn bỏ qua cho ả?”

Giọng nói lạnh nhạt của Thư Quý tần truyền đến: “Chẳng phải bản cung đã nói với mọi người ngay từ đầu sao, không thể đụng đến nữ nhân được hoàng thượng để mắt đến.”

Nàng ta gọi: “Như Ý!”

“Dạ, nương nương!”

Tiếng bước chân nhỏ dần, cuối cùng ta cũng khê thở phào. Có câu nói của Thư Quý tần, tin rằng Thiên Phi sẽ không dám động vào ta, ít nhất là hôm nay.

6. Chương 6

Giả vờ bất tỉnh đến nỗi ngủ thiếp đi thật, khi ta tỉnh dậy là nửa đêm, nhìn thấy trên bàn có đặt một hộp thuốc mỡ. Cũng không để ý lạnh hay không, ta bò dậy, thoa một lượt. Mùi thuốc rất nồng, ta nhú mày, kém xa loại thuốc mỡ lần trước. Ta cười chán nản, thà có còn hơn không nhỉ?

Các cung tỳ cùng phòng hình như đã ngủ say, thậm chí ta còn nghe thấy tiếng ngáy. Trở lại giường nằm, một lát sau ta cũng ngủ mất.

Hôm sau tỉnh dậy, phát hiện các cung tỳ cùng phòng đều đã ra ngoài hết. Ngẩng đầu nhìn, qua cửa sổ có thể thấy ánh mặt trời tươi đẹp, xem ra đã không còn sớm nữa. Có câu nói của Thư Quý tần hôm qua, sáng nay chẳng ai gọi ta dậy làm việc. Khóe miệng khê nhếch lên, cũng tốt, dù sao đầu gối ta vẫn đang bị thương.

Ngồi trong phòng chờ Thư Quý tần tới, căn cứ vào ánh mắt của nàng ta hôm qua, chắc sẽ đến sớm thôi. Nhưng ta đợi rất lâu, tới tận chính Ngọ cũng không thấy nàng ta đến. Trong lòng quả thật cảm thấy có chút kỳ lạ, ta đang định đứng lên ra ngoài xem sao thì cửa phòng bị đẩy ra.

Thân hình nữ tử mảnh mai hiện ra trước mắt, ta sững người, lập tức cười nhạt. “Sao, người đến để xem bộ dạng nhếch nhác của ta à?”

Thiên Lục không nói gì, chỉ bước tới, đặt món đồ trong tay lên bàn, nói: “Thuốc mỡ này rất tốt, muội cảm lấy bôi đi, vết thương trên đầu gối sẽ nhanh khỏi thôi.”

“Không cần, ta có rồi.” Ta lạnh lùng từ chối, không cần nàng ta thương hại.

“Tang Tử!” Nàng ta gọi.

Ta lùi lại một bước, cười nói: “Tiểu chủ, xin hãy tự trọng, nơi này không phải nơi người có thể đến.”

Một câu “tiểu chủ” hoàn toàn kéo dài khoảng cách giữa ta và Thiên Lục. Ta chỉ muốn nàng ta biết, đã không còn Tang Tử của ngày xưa nữa, ta và nàng ta không còn là tỷ muội.

Sắc mặt nàng ta có vẻ khó coi nhưng không hề tức giận, chỉ nói: “Hôm nay không cần đợi nữa, Thư Quý tần cùng hoàng thượng tới Hy Ninh cung vẫn an thái hậu rồi, buổi tối chắc hoàng thượng cũng ở lại Ngọc Thanh cung.”

Ta ngẩn người, xem ra chuyện hôm qua đã lan truyền khắp hoàng cung, nếu không, tại sao Thiên Lục biết rõ như vậy?

Ta cười nói móc: “Hà? Tiểu chủ chưa được hưởng ân sủng, chắc cũng sinh lòng đổ kỵ?”

Thiên Lục kinh ngạc nhìn ta, sững sờ trong chốc lát mới nói.

“Tang Tử, muội thay đổi rồi!”

“Con người luôn thay đổi.” Ta xoay người không chút do dự. “Nếu không có việc gì, chủ nhân nên về đi!”

Thiên Lục chần chừ rất lâu phía sau ta, cuối cùng khê thở dài, đi ra ngoài. Ta bỗng quay đầu, nhìn theo bóng dáng nàng ta, rất lâu sau không nói tiếng nào. Khi bình tĩnh trở lại, ánh mắt ta đặt trên hộp thuốc mỡ nàng ta mang tới, Bước lên trước mở ra, mùi hương thơm mát, vừa ngửi đã biết tốt hơn rất nhiều so với thuốc mỡ thái y mang tới hôm qua. Nhưng ta chỉ đẩy tại, cho dù tốt hơn nữa thì ta cũng không cần. Mồ

cửa sổ, ta định vút đi nhưng lại nghĩ, suy cho cùng mình cũng đang ở trong cung, không nên vút lung tung, cuối cùng ta xoay người, cất nó vào đáy hòm.

Thiên Lục đã nói hoàng thượng sẽ ở lại Ngọc Thanh cung, vậy thì Thư Quý tần chắc chắn không tới. Hôm nay Thiên phi cũng không đến, Phong Hà đương nhiên cũng vậy. Đến người đưa cơm cũng không tới.

Các cung tỳ ăn cơm cũng phải theo thời gian quy định, nếu bỏ lỡ chỉ có thể nhịn đói. Ban đầu ta không biết quy định này, đến khi có một cung tỳ trở về phòng lấy đồ nhắc nhở ta mới biết. Xem ra Thư Quý tần không cho Thiên Phi đụng vào ta, tỷ ta vẫn có cách, chỉ có điều ta rất nghi ngờ, rốt cuộc là tỷ ta hay Phong Hà nghĩ ra? Nhưng đói bụng quả thật rất khó chịu.

Buổi tối, cả căn phòng chỉ còn ta chưa ngủ. Đói quá! Ta đang do dự, định tới Ngự thiện phòng trộm đồ ăn, đột nhiên thấy trên cửa in một bóng hình cao lớn. Ta giật mình, vừa định ngồi dậy thì cửa mở ra, bóng dáng ấy chớp mắt đã xuất hiện bên giường ta...

Nhờ có ánh trăng, ta nhanh chóng nhận ra người vừa đến. Thảng thốt nhìn gương mặt hần, chẳng phải hôm nay hần ngủ lại Ngọc Thanh cung sao? Sao đang yên đang lành lại xuất hiện ở đây? Phòng của cung tỳ đâu phải nơi hần có thể đến chứ?

“Mặc vào!” Lời nói ngắn gọn nhưng vẫn mang theo ngữ khí ra lệnh.

Ta lặng lẽ cầm lấy y phục của mình, mặc từng chiếc. Cho dù không muốn thì cũng biết làm thế nào đây? Ai bảo hần là hoàng thượng chứ!

Hần kéo tay ta, véo mu bàn tay, khẽ nói: “Ừ, vẫn mềm như vậy.”

Ta còn chưa hiểu ý hần thì đã bị lôi ra ngoài.

“Hoàng...”

Ta vừa nói được một chữ liền bị hần bịt miệng. Hần hơi tức giận, nói: “Người cầm miệng cho trầm! Để người khác nhìn thấy trầm tới nơi này thì thật mất mặt.”

Ta im lặng, nếu sợ mất mặt, sao hần còn tới?

Hần kéo ta ra ngoài nhưng không phải đi về phía cửa chính mà tới góc tường bao, ôm eo ta, nhảy vọt một cái, chớp mắt đã bay ra ngoài. Ta sững sờ nhìn hần, chẳng trách khi hần tới, Huyền Nhiên các không có chút động tĩnh. Nhưng rốt cuộc hần muốn làm gì? Hần đường đường là hoàng thượng, nửa đêm canh ba còn chơi trò trèo tường chỉ để bắt cóc một cung tỳ như ta?

“Hoàng thượng!” Bàn tay bịt miệng ta cuối cùng cũng buông, ta có chút thấp thỏm không yên. Nói không căng thẳng là nói dối, nhưng vì đối với hần, trong lòng ta không dám chắc chắn.

Ta cắn môi, hỏi: “Hôm nay chẳng phải Hoàng thượng ở Ngọc Thanh cung sao? Sao người lại tới đây?”

Hần liếc ta một cái. “Tin tức của ngươi cũng nhanh thật đấy! Trầm đi rồi lại về. Trầm chỉ cảm thấy rất kỳ lạ.” Hần nhìn ta nhưng nét cười trên khuôn mặt càng lúc càng đậm. “Không ngờ hôm nay vẫn có thể thấy bộ dạng yên lành của ngươi.”

Hần nói gì vậy? Nếu không phải hần đêm khuya lên vào Huyền Nhiên các thì sao có thể nhìn thấy ta? Có điều hần là hoàng thượng, nói sao thì là vậy.

Ta hít sâu một hơi. “Nghe ngữ khí của Hoàng thượng, dường như rất không muốn nhìn thấy nô tỳ?”

Hần cười. “Không phải không muốn, chỉ là trầm có chút kinh ngạc mà thôi.” Hần đương nhiên kinh ngạc rồi, liên tục hai lần ta đều thoát chết. Ta có chút lo lắng, không biết lần tới hần lại gây khó dễ gì cho ta, hơn nữa, mỗi lần đều không chút lưu tình, hờ ra là dọa chém đầu.

Vừa mới bò ra khỏi ổ, bây giờ đứng trong đêm, ta cảm thấy hơi lạnh. Ta bắt giắc co người, hần lập tức cảm nhận được, nắm tay ta, nhủm mảy. “Thật yếu ớt, sao tay lại lạnh thế này! Để trầm sưởi ấm giúp ngươi.” Bàn tay to lớn của hần bao bọc lấy bàn tay bé xíu của ta, khẽ vuốt.

Ta muốn tránh nhưng không rút ra được.

Đột nhiên hắn nói: “Lần đầu tiên trẫm nghe thấy cung tỳ bị thương còn truyền thái y tới khám, tiện tỳ, sao trẫm thấy người chẳng thấp hèn chút nào nhỉ?”

“Nô tỳ vốn không thấp hèn.” Ta ngẩng đầu nhìn hắn.

Tiện tỳ, tiện tỳ... Chẳng phải hắn học cách gọi này từ Thiên Phi sao?

“Mạng của người thật lớn.” Hắn cảm thán.

“Đó đều là nhờ phúc của Hoàng thượng.” Ta nghiêng rằng.

Hắn chẳng hề tức giận, chỉ khẽ cười, nói: “Phúc khí của trẫm không che chở nổi cho người. Có điều, người quả thật là một nữ tử thông minh.” Ánh mắt hắn nhìn ta không còn chút sắc bén hiện lên vẻ dịu dàng.

Ta bỗng cảm thấy không cần đề phòng, to gan hỏi; “Vì sao Hoàng thượng không hỏi nô tỳ làm thế nào mà sống được?”

Hắn không quan tâm. “Trẫm chưa từng để ý thủ đoạn, chỉ nhìn kết quả.”

Ta im thin thít, quả là kẻ vô tình, may mà ta cũng chẳng phải người lương thiện.

Tay ta ở trong lòng bàn tay hắn ấm dần lên. Hắn buông tay, cười hỏi: “Đầu gối người đỡ rồi chứ?”

Tim ta khẽ rung động, ta nghĩ một chút rồi trả lời: “Đầu gối nô tỳ đã đỡ rồi!” Tránh nói chưa khỏi, hắn lại làm lớn chuyện bằng cách ôm ta về Huyền Nhiên các. Nếu có lần nữa, cho dù Thư Quý tần muốn bảo vệ ta thì có lẽ Thiên Phi cũng không nhịn nổi.

“Khỏi thật rồi à?” Hắn dường như không tin. “Nô tỳ khỏi thật rồi.” Ta gật đầu thật mạnh.

“Người còn là người không? Tốc độ hồi phục kiểu gì vậy?” Hắn nhú mày nói.

“...”

“Trẫm muốn thử xem.”

Ta còn chưa biết hắn nói “muốn thử xem” là có ý gì thì hắn đã giơ chân đá vào đầu gối ta.

“Ái...”

Ta đau đớn kêu lên, ôm đầu gối ngã nhào, nước mắt rưng rưng.

Tên Hạ Hưu Tử Khâm đáng ghét!

Hắn cười gian ác, ngồi xổm xuống. “Xem xem, rõ ràng vẫn chưa khỏi lại dám lừa trẫm. Người không sợ trẫm trị người tội đối vua à?”

Hơi ẩm từ từ phủ vào má khiến ta giật mình, kinh ngạc nhìn hắn. Trái lại, hắn không hề nói muốn trị tội ta, vừa giơ tay kéo ta lên vừa nói: “Nhớ là vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc lừa dối trẫm.”

Từng lời của hắn khiến ta sợ hãi. Khóe miệng hắn cong lên, rõ ràng là đang cười nhưng lại khiến người khác cảm thấy lạnh giá, có chút hoảng sợ.

Hạ Hưu Tử Khâm, tâm tư của hắn là một mê cung nên khiến ta sợ hãi.

Hắn buông tay ta, sải bước lên phía trước. Ta thầm cảm thấy chán nản, hắn sẽ không như vậy mà rời đi chứ? Vậy thì ta phải làm thế nào? Quay đầu nhìn tường bao cao vút, muốn ta bay qua tường để về phòng quả thật là hoang đường mà!

Lúc ta đang buồn phiền, bỗng nghe hắn nói: “Qua đây!”

Ta ngẩn người, hắn lại nói: “Qua đây!” Giọng nói không lớn nhưng lộ rõ khẩu khí không cho phép ta từ chối.

Ta nghĩ một chút rồi tập tễnh bước qua. Hắn đá ta đau thật đấy!

Thấy bộ dạng của ta, hắn có vẻ không vui, khẽ nhú mày, nói. “Có cần trẫm gọi ngự liễn[1] đến cho người không?”

[1] Ngự liễn: một loại xe có người kéo, chuyên dùng cho vua, hoàng hậu và các phi tần.

Ta nghiêng rằng. “Tạ ơn Hoàng thượng chăm sóc, nô tỳ có thể tự đi.”

Nghe thấy vậy, hắn cũng không khăng khăng nữa, cười nói: “Tuy ngươi mảnh mai nhưng cũng rất mạnh mẽ.”

“Nô tỳ phải mạnh mẽ để sống tiếp.”

Ta không dám nhận “ý tốt” của hắn thêm nữa, một lần đã đủ khiến ta phiền phức, thêm vài lần nữa há chẳng phải khiến ta vạn kiếp bất phục ư? Còn hắn lại rất nhẹ nhàng, “bổ thí” thêm cho ta vài lần, để lại đồng rườm rà kêu ta tự dọn.

Hắn cảm thán: “Sống tiếp, nói hay thật đấy!”

Ta cúi đầu, im lặng. Đột nhiên ta nhớ tới lời hắn nói hôm đó, người sợ chết sẽ dốc hết sức lực để sống tiếp. Có lẽ ta chính là loại người đó.

“Tiện tỳ!” Hắn lại gọi.

Ta tức giận song không thể gọi hắn là “hôn quân”. Cố gắng kiềm chế cơn giận, ta cười gượng. “Hoàng thượng, nô tỳ có tên, là Tang Tử.” Phỉ công hôm đó ta hét to như vậy, hóa ra hắn hoàn toàn chẳng có ý định ghi nhớ. Ta lại thở dài, hoặc có lẽ, hắn hoàn toàn không nghe thấy,

“Tang Tử.” Hắn khẽ lặp lại, lập tức nói: “Thật khó nghe!”

Hắn nói ta xấu, nói tên ta khó nghe, ta không nhịn được cũng phải nhịn, ai bảo hắn là hoàng thượng chứ!

Ta nói từng chữ qua kẽ răng: “Tạ ơn Hoàng thượng đã đánh giá!”

Miệng hắn là miệng vàng đương nhiên mọc toàn ngà voi.

Trước mặt người khác, ta có thể tranh cãi, có thể hiểu thắng, song trước mặt hắn, tốt nhất đừng nên có biểu hiện gì cả. Ta không hiểu hắn, không nắm được điểm yếu của hắn. Hắn không phải Thiên Phi, cũng không phải Thư Quý tần, hắn muốn chơi hay muốn giết người đều chẳng cần lý do, cứ thế mà làm. Ai bảo hắn nắm quyền sinh sát trong tay!

Hắn cười lạnh lùng, nói: “Ngươi thật biết nịnh nọt!”

Ta cười: “Đa tạ Hoàng thượng khen ngợi!”

“Trẫm không phải đang khen ngươi.” Hắn lạnh giọng nói.

Ta cúi đầu. “Nô tỳ ngu muội.”

Hắn bỗng dừng bước, giơ tay vuốt má ta, khen ngợi: “Trẻ nhỏ dễ dạy!”

Ta không phải không biết hắn đang mỉa mai, hắn không nói rõ cũng là hy vọng ta chơi cùng hắn.

Hắn cầm lấy tay ta, bàn tay to lớn bao bọc, nắm chặt. Ta không kêu, cũng không vùng vẫy nhưng bụng lại kịp thời lên tiếng. Lúc này ta mới nhớ ra, đói quá, cả ngày chưa ăn gì.

Hắn hơi cau mày. “Ngươi đói nhanh thật đấy!”

Bây giờ cách bữa tối chưa đầy hai canh giờ nhưng hắn nào biết cả ngày ta chưa được ăn gì chứ? Bỏ đi, cũng không cần tố cáo, ta chẳng qua chỉ là một cung tỳ, huống chi hắn chưa chắc đã giúp ta hả giận.

Hắn kéo kéo ta, cười nói: “Trẫm cũng hơi đói, chi bằng ngươi dùng chút điểm tâm cùng trẫm.”

Ta thừa nhận lúc này chẳng có khí phách gì, vừa nghe hắn nói tới điểm tâm, mắt đã rực sáng. Thật tốt, bụng ta được cứu rồi!

Hắn đưa ta về Thiên Dận cung, Lý công công thấy ta, trợn tròn mắt. Có một thái giám cao tuổi bước lên, cung kính nói: “Hoàng thượng đã trở về, lão nô dẫn cung tỳ chuẩn bị nước ấm cho Hoàng thượng tắm rửa.”

Ta nhớ ra rồi, ngày ấy, khi hấn và Như Mộng hoan ái, ta trốn dưới gầm giường từng nghe qua giọng nói này. Thái giám đó hình như tên Lưu Phúc. Ta liếc mắt nhìn ông ta, quả nhiên là vị thái giám từng trải, biết điều hơn nhiều so với Lý công công kia.

Hạ Hầu Tử Khâm xua xua tay, nói: “Không cần, bảo Ngự thiện phòng chuẩn bị mấy món điểm tâm mang lên, trầm hơi dúi.”

“Vâng!” Lưu Phúc trả lời, lại dặn dò Lý công công ở bên cạnh: “Tiểu Lý Tử, tới Ngự thiện phòng truyền lệnh.”

Lý công công nhìn ta với vẻ mặt rất không tình nguyện, hậm hực đi ra.

Hạ Hầu Tử Khâm đưa ta về tẩm cung. Bậc cửa cao thật đấy, ta cắn môi gắng gượng nhấc được cái đầu gối bị thương qua đó. Ở giữa đặt một lư hương rất to, làn khói mỏng manh bay lơ lửng, mùi thơm thoang thoảng trong không khí, không nồng, không đậm, thơm mát, thanh nhã.

Bốn góc trong tẩm cung đều bày lò sưởi để xua đi cái giá rét, cả căn phòng vô cùng ấm áp, thoải mái. Rèm vàng khẽ lay khiến người ta lóa mắt. Ta thầm cảm thán, rốt cuộc giữa người với người cũng thật khác nhau. Dù Thiên Phi đã là tiểu viện nhưng so với hấn thì cũng chỉ là giọt nước trong biển cả.

Điểm tâm nhanh chóng được đưa lên, hấn kéo ta ngồi trên chiếc giường nhỏ. Một công công đang định bước lên, hấn liền xua tay kêu lùi xuống, sau đó cười, nói: “Người ăn trước đi!”

Ta nghi ngờ nhìn hấn, không biết vì sao ta cảm thấy hấn không tốt bụng đến vậy.

“Mau ăn đi!” Hấn giục.

Ta thực sự rất đói, hấn đã có thịnh tình như vậy, ta cũng khó từ chối, chỉ nói: “Tạ ơn Hoàng thượng” rồi cầm miếng bánh ngọt cho vào miệng.

Thấy ta ăn mấy miếng, hấn mới gơ ngón tay thon dài, khẽ nhón một miếng, cắn một cái rồi nói: “Không có độc, vậy trầm yên tâm mà ăn rồi.”

“Ừ...” Ta ghen hợm. Hóa ra hấn bảo ta ăn trước chỉ vì muốn ta thử độc giúp hấn?

Vượt ngục vẫn không trôi miếng bánh, mặt ta đỏ gay. Khi đó ta chẳng quan tâm tới những thứ khác, xông lên rút cốc nước, ngửa cổ uống.

“Ha ha.” Hấn vui vẻ bật cười phía sau ta. “Người lo gì chứ, mấy món điểm tâm đều đã thử độc cả rồi, nếu không, sao bọn họ dám mang lên cho trầm dùng?”

Chẳng dễ dàng gì mới nuốt trôi xuống được, ta xoa ngực, quay mặt đi. Hấn dịu dàng nhìn ta rồi đứng lên đi về phía ta. Ta giật mình, bất giác lùi lại nửa bước, tựa người vào mép bàn. Hấn tới gần, hơi thở ấm áp phả lên mặt ta. “Tối nay ở lại...”

Tim lỡ mất nửa nhịp, ta căng thẳng nhìn nam tử trước mặt, khóe miệng hấn mang theo nụ cười gian ác nhưng quyến rũ, đôi mắt đen sâu thẳm.

Hấn là hoàng thượng, tất cả nữ nhân hậu cung đều là của một mình hấn. Hấn chẳng qua chỉ muốn một cung tỳ mà thôi, ta há có lý do từ chối?

Hấn ôm eo ta khẽ cười. “Không đủ một vòng ôm, tựa như cây liễu yếu ớt đón gió.”

Ta cũng cười. “Hoàng thượng không chê nô tỳ xấu à?”

Hấn ôm ta lên long sàng, hai người cùng ngã xuống, hương thơm trên tấm khăn trải giường bỗng trở nên ngào ngạt, mang theo mùi long diên hương thoang thoảng.

Hấn khẽ nói: “Trầm thích người xấu xí như ngươi.”

Bây giờ nói thích ta nhưng hấn nào có thích dáng vẻ của ta chứ? Ngoài gây khó dễ, chuyện tốt duy nhất hấn làm cho ta chính là cho ta ăn điểm tâm.

Đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo, Hạ Hầu Tử Khâm hấn cũng coi như cực phẩm rồi.

“Ngủ bên cạnh trẫm thì hãy thu lại tâm tư của ngươi.” Giọng nói lạnh nhạt của hắn truyền đến nhưng hắn lại lơ đãng, nhẹ nhàng ôm lấy ta.

Hình huyền long thêu trên ngực áo hắn lạnh buốt. Ta liền hắt hơi, vô thức co người lại. Hắn lập tức nhận ra, cầm đặt lên thái dương ta, cười nói: “Sao, lò sưởi trong cung của trẫm vẫn chưa đủ à?”

“Đủ rồi ạ!” Ta khẽ nói.

Nam tử khẽ “hừ” một tiếng, siết chặt vòng tay. Đột nhiên ta cảm thấy dù có nhiều lò sưởi hơn nữa cũng không thể làm tan chảy trái tim của người này.

Tô Mộ Hàn chẳng qua chỉ dừng lên lớp lớp vỏ bọc quanh mình, ta tin nếu có ai vượt qua được tấm rèm đó thì sẽ có thể bước vào trái tim y. Còn Hạ Hầu Tử Khâm, muốn tới gần hắn để biết bao, thứ lạnh giá nhất chính là trái tim hắn. Nơi đó quá lạnh, tới thấu xương.

Hắn bỗng động dậy, ta căng thẳng đến nỗi cơ thể căng ra, trong đầu bỗng nhớ tới cái đêm hắn ôm Như Mộng lên giường. Tiếng rên nũng nịu của nữ tử, hơi thở hỗn hển, dồn dập tràn vào tai ta. Hai má ta nóng bừng, ta cắn môi, toàn thân đột nhiên không thoải mái chút nào.

Hắn nghiêng mặt nhìn ta, rất lâu sau, chớp mũi hắn gần như chạm vào ta.

“Sợ à?” Hắn hỏi.

Ta nghĩ một lát, có chút dỗi lòng, gật đầu.

Hắn bỗng cười. “Sợ trẫm thì không sao, chỉ cần ngươi không sợ bọn họ.”

Ta há không biết “bọn họ” mà hắn nói là ai. Hắn nhìn ta chăm chú. “Trẫm nhìn thấy tia sáng không an phận trong mắt ngươi. Không muốn làm cung tỳ hử, vậy cũng phải có bản lĩnh.”

Ta không dám nói, có bài học thất bại của Như Mộng, ta nhất định sẽ thành thật.

“Ngươi thật khiến trẫm ngạc nhiên, mừng rỡ đấy!” Hắn cảm thán.

“Ngạc nhiên, mừng rỡ vì mạng của nô tỳ đủ lớn ư?”

“Có một chút.”

Hắn ngẩn người, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Không, trẫm muốn khen thưởng ngươi.”

Ta kinh ngạc. Hắn cười, nói: “Làm Phi tử của trẫm nhé, trẫm thích ngươi.”

Ta không khỏi kinh ngạc, hắn nói muốn phong ta làm phi. Hậu cung còn chưa sắc lập hoàng hậu, hoàng quý phi, đến cả vị trí tử phi như: quý, thực, hiền, đức cũng còn thiếu, vậy thì vị trí phi cao nhất ở hậu cung thiên triều hiện nay rồi.

Nhìn hắn, đến động dậy ta cũng không làm nổi!

Hắn hôn lên má ta một cái, nhẹ nhàng nói: “Một khi trẫm mở miệng thì nhất định sẽ không thay đổi.”

Hắn nói quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, song vì sao ta lại cảm thấy không chân thực nhỉ? Việc này nhanh tới mức ta có cảm giác đây không phải sự thật. Quá dễ dàng, khiến ta quá kinh ngạc. Hắn lại có thể cất nhắc một cung tỳ là ta trở thành hậu phi? Thậm chí ta còn chưa được sủng hạnh.

Điều này hoàn toàn không hợp quy củ.

Tuy nhiên hắn là hoàng thượng, bởi chưa phong hậu nên chuyện hậu cung trước nay đều do thái hậu nắm quyền, há lại để hắn làm gì thì làm?

Nằm ngơ ngẩn hồi lâu, người bên cạnh đột nhiên im lặng, hơi thở dần đều đặn. Ta hơi nghiêng mặt, thấy hắn đã say giấc nồng, hàng mi dài rủ xuống như hình cánh quạt vô cùng rõ nét. Vòng tay ôm ta chưa từng buông lơi.

Ta mới phát hiện cả tấm cung vô cùng tĩnh lặng, không có một âm thanh nào ngoài tiếng hít thở. Các cung nhân gác đêm không hề lên tiếng, ta chỉ thấy bóng họ in trên cửa.

Ta yên lặng dựa vào ngực hắn, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ của hắn, trong lòng đầy suy nghĩ.

Sau một đêm, ta từ cung tỳ của Huyền Nhiên các trở thành nương nương của thiên triều. Hạ Hầu Tử Khâm ban cho ta chữ “Đàn”, còn ban Cảnh Thái cung cho ta.

Bỗng chốc lời đồn đại lan ra, cả hậu cung chìm ngập trong đó, đại để nói ta dùng thuật quyến rũ, nếu không, dựa vào dung mạo, sao có thể một bước thành phi. Ta cười trừ cho qua chuyện.

Đổi bộ cung trang cung tỳ mang tới, nhìn nữ tử tóc mây vấn cao trong gương, ta cười lạnh, phần vinh quang đặc biệt này đến quá dễ dàng khiến người ta hoảng sợ.

“Nương nương!” Cung tỳ bước lên, khẽ nói. “Đã chuẩn bị xong cả rồi, nên tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu thôi.” Ta thu lại suy nghĩ, để mặc cung tỳ đi, vô thức liếc nhìn nàng ta một cái, khuôn mặt tròn, đôi mắt rất sáng. Ta bèn hỏi: “Người tên gì?”

“Nô tỳ tên Văn Lương.” Cung tỳ cúi đầu, cung kính đáp.

Ta gật đầu, lại dừng bước khiến nàng ta hơi kinh ngạc. Ta cười nói: “Không tới Hy Ninh cung vội, người đi gọi tất cả người của Cảnh Thái cung vào đây cho ta.”

Văn Lương hơi sững người, vội vàng “ạ” rồi lại nhỏ giọng nói: “Nương nương, người nên xưng là “bản cung”.”

Vậy ư?

“Bản cung...” Ta thăm nói, thật không quen miệng, ha ha, nhưng Văn Lương nói đúng, ta nên tự xưng là “bản cung”.

Mọi người trong Cảnh Thái cung đều đã đến, cung kính đứng trước mặt ta. Văn Lương đỡ ta ngồi xuống, lại pha trà cho ta rồi mãi cúi đầu đứng sang một bên. Ta nhìn đám người trước mặt, cười nói: “Các người không cần quá thận trọng, bản cung truyền các người tới chẳng qua muốn làm quen mặt chút. Bản cung còn vội qua Hy Ninh cung, mỗi người hãy tự giới thiệu tên mình!”

Nghe vậy, một cung tỳ đứng hàng đầu vội cúi người chào: “Bẩm nương nương, nô tỳ là Triều Thần.”

Ta nhìn cung tỳ tên Triều Thần, y phục giống của Văn Lương, có vẻ đều là cung tỳ thân cận được phân cho ta.

“Nô tài là Cát Tường.”

“Nô tài là Như Ý.”

Hai thái giám tranh nhau nói.

Ta hơi sững người, nhìn về phía y, mở nắp cốc trà, lên tiếng: “Người cũng tên Như Ý? Khéo quá, theo bản cung được biết, Ngọc Thanh cung cũng có một cung tỳ tên Như Ý.”

Về mặt tên thái giám đó biến sắc, hắn quỳ phịch xuống, cúi đầu nói: “Hồi bẩm nương nương, nô tài là người của nương nương.”

Đầu ngón tay ta khẽ động, một tên thái giám rất lạnh lợi. Ta chẳng qua mới nói được nửa ý, y đã hiểu rõ. Ta cười nói: “Thôi, bản cung không muốn bị nhầm lẫn. Các người sửa tên thành Tường Hòa, Tường Thụy đi!”

“Tạ ơn nương nương ban tên!” Hai thái giám đồng thanh nói.

Mọi người trong cung lần lượt nói tên mình, khi tới một cung tỳ, nàng ta do dự một lát, nói quanh co: “Nương nương, nô tỳ... nô tỳ tên Hương Lan.” Nàng ta vừa nói vừa vắn gấu áo, về mặt căng thẳng.

Văn Lương khẽ “à” một tiếng. Ta liếc nhìn cung tỳ đó, nàng ta sợ tới mức lập tức quỳ xuống, đập đầu nói: “Nương nương tha tội! Bởi tên của cung tỳ cũng trùng tên với người khác, nên... nên...”

Hóa ra là như vậy, nhưng hình như nàng ta tự giác quá đà rồi.

“Hỗn xược!” Ta ngồi thẳng, khẽ nói: “Bản cung có nói muốn đổi tên người không? Sao người dám tự ý quyết định?”

Nghe thấy vậy, cung tỳ đó càng run rẩy, khóc nức nở, ra sức đập đầu: “Nương nương, nô tỳ biết sai rồi! Sau này nô tỳ không dám nữa! Nương nương thực sự biết sai rồi...”

“Câm miệng!” Nàng ta khiến ta có chút bực bội, ta đứng lên, lạnh giọng hỏi: “Bản cung nói muốn xử lý người à?”

Nàng ta run rẩy lắc đầu.

Ta cười lạnh. “Bản cung không cần kẻ vô dụng, cũng không cần người quá thông minh, các người hãy ghi nhớ kĩ cho bản cung.”

Bọn họ vội lên tiếng trả lời.

Bước lên trước vài bước, ta nói: “Văn Lương và Triều Thần tới Hy Ninh cung với bản cung, những người khác thì giải tán, cần làm gì thì làm đó.”

“Vâng, nương nương!”

Giải tán đám cung nhân, ta bước ra ngoài cùng hai cung tỳ. Bọn họ yên lặng đi sau ta, không nói một lời. Đột nhiên ta bật cười, quay đầu hỏi: “Chắc các người cũng biết bản cung xuất thân từ cung tỳ?”

Thực ra sao bọn họ có thể không biết? Chuyện này sớm lan truyền rồi, ta chỉ muốn xem phản ứng của bọn họ thôi.

Không nhìn ta, cả hai đều cúi đầu, đồng thanh đáp: “Nô tỳ biết ạ!”

Bốn chữ, rất dứt khoát, không chút giấu giếm, nhưng ta vẫn không thể lơ là cảnh giác, trong cung ta chỉ có một mình. Ta thân cô thế cô, nhất định phải đề phòng tất cả những người bên cạnh. Hạ Hầu Tử Khâm cũng không phải ngoại lệ.

Nhìn bọn họ, ta nhấn mạnh từng từ: “Đúng vậy, người xuất thân từ cung tỳ giỏi nhất là nghi ngờ.” Lời nói vừa thốt ra, đột nhiên ta hoảng sợ, lập tức cười nhạt.

Thân ở địa vị khác, quả nhiên không thể tự mình làm chủ. Ta dường như đã hiểu thủ đoạn xử lý Như Mộng của Thư Quý tần, bởi bây giờ, ta cũng đã bắt đầu đề phòng.

Hai bàn tay của Văn Lương và Triều Thần khẽ nắm chặt nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh, đồng thanh nói: “Nô tỳ chỉ biết hầu hạ nương nương, không có suy nghĩ gì khác.”

Ta khẽ “ừ” một tiếng, sải bước lên loan kiệu. Đột nhiên ta nghĩ, nếu bọn họ nhìn thấy ta thì sẽ kinh ngạc như thế nào nhỉ, nhất là Thiên Phi! Nghĩ rồi lại nghĩ, ta bất giác bật cười thành tiếng.

Rất lâu sau kiệu mới từ từ dừng lại. Bên ngoài vang lên tiếng Triều Thần: “Nương nương, đã đến Hy Ninh cung.” Nói xong, nàng ta giơ tay giúp ta vén rèm kiệu.

Ta gật đầu, để nàng ta đỡ xuống. Thấy mấy loan kiệu đã dừng ở bên cạnh, có lẽ đã có người đến trước.

“Nương nương!” Văn Lương khẽ gọi, ta sức tỉnh, lắc lắc đầu, tiến lên phía trước.

Chưa vào tới phòng, xa xa đã nghe thấy tiếng cười nói trong trẻo vọng tới, có vẻ rất náo nhiệt. Ta đứng thẳng người, khoan thai bước vào, những ánh mắt đổ dồn về phía ta, tiếng nói chuyện đột nhiên biến mất.

Ta buông tay Triều Thần, cúi chào người ngồi phía trên: “Thần thiếp thỉnh an Thái hậu, mong Thái hậu phúc thọ an khang!”

“Không cần hành đại lễ như vậy, ngồi đi!” Giọng nói của thái hậu vô cùng bình thản. Ta vốn tưởng bà sẽ phần nộ về chuyện Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên phong phi cho ta, song ta không nghe ra chút tức giận nào từ lời nói của bà.

“Tạ ơn Thái hậu!”

Trong phút chốc, ta nghe thấy tiếng người đứng lên ở phía sau rồi nghe thấy họ nói: “Đàn Phi nương nương cát tường!”

Ta hơi sững người, bỗng nhớ ra đây là tước hiệu Hạ Hầu Tử Khâm đã ban tặng cho ta.

“Điều miến lễ!” Ta ung dung, thản nhiên liếc nhìn, thật tốt, không có gương mặt nào quen thuộc.

“Đàn Phi cũng ngồi đi!” Thái hậu nói.

Ta vội gật đầu, qua ngồi bên phải thái hậu. Hơi nghiêng mặt ta mới nhìn rõ dáng vẻ của bà. Tuy bà đã hơn năm mươi tuổi nhưng vẻ mặt vẫn hồng hào, khi cười, nếp nhăn ở đuôi mắt cũng rất ít. Hôm nay, bà khoác áo ngoài màu đỏ tía, viền kim tuyến, lộng lẫy, sang trọng và trang nhã. Ta ngồi gần nên có thể nghe rõ tiếng trầm vàng cài trên tóc mây khẽ lay động.

Hộ giáp trên ngón tay khảm nạm phỉ thúy màu ngọc bích khẽ gõ trên bàn trà, vang lên tiếng lanh lảnh. Đột nhiên bà lên tiếng: “Các người muốn nói gì thì nói đi, ai gia thích nghe các người nói chuyện. Mọi người đều không lên tiếng, thật yên ắng quá!”

Thái hậu đã mở lời, không khí vừa nãy còn ngột ngạt phút chốc lại trở nên tưng bừng, nhộn nhịp. Có người nói: “Đàn phi nương nương đã bỏ lỡ mất rồi, nếu nói chuyện phiếm, Thư Quý tần mới gọi là lợi hại! Mà Thư Quý tần đến sớm, bây giờ đã về trước rồi, ôi chao...”

Ta nhìn nàng ta, thấy nàng ta điềm nhiên nhấp ngụm trà, lãnh đạm cười với ta. Thật lợi hại, lái sang chuyện ta đến muộn!

Ta lo lắng nhìn sang thái hậu, hình như bà không để tâm. Thái hậu cười, nói: “Nói ra thì Diêu Thục nghi người cũng chẳng kém Thư Quý tần nhì!”

“Thái hậu, người nói vậy là đang chê cười thần thiếp à?” Diêu Thục nghi khẽ cười, đôi mắt phượng sáng ngời, môi đào khẽ hé, then thùng nói: “Thái hậu nói vậy, sau này thần thiếp không dám đến nữa.”

Thái hậu cũng cười. “Vậy lại là lỗi của ai gia à?”

Nghe xong, Diêu Thục nghi vội nói: “Người xem, điều này chẳng phải làm giảm phúc thọ của thần thiếp sao?”

Ta cảm thán, thật ngại, một câu cũng không thể xen vào.

“Tỷ tỷ nói ít thôi, để Đàn Phi nương nương chê cười kìa, ha ha!” Một nữ tử mặc cung trang màu xanh nhạt nhìn ta, nói.

Diêu Thục nghi cười, nói: “Được rồi, đến Thẩm Tiệp dư cũng trách tỷ không phải.” Đột nhiên nàng ta nhìn về phía ta. “Thần thiếp khiến nương nương chê cười rồi!”

Ta vội cười theo. “Thục nghi muội muội nói gì vậy, là bản cung chưa quen, nghe các muội nói chuyện, nhìn thái hậu cũng thấy vui rồi!”

Thái hậu nói: “Ai gia thấy miệng của Đàn Phi cũng rất ngọt!”

Ta hơi sững người, đành khẽ cười.

Tới khi chuẩn bị ra về, ta mới biết ba người còn lại là An Uyển nghi, Lưu Thuận nghi và Trần Tịnh tần. Lúc ta rời đi thái hậu trước sau không hề nhắc tới chuyện hoàng thượng phong ta làm phi, dường như chuyện không hợp lẽ thường này hoàn toàn không tồn tại. Còn ta đột nhiên nhớ tới Thư Quý tần, nàng ta rời đi sớm, chẳng qua muốn tránh né ta.

Cười khẩy một tiếng, ta tạm thời cho nàng ta thời gian thích ứng, sẽ có ngày nàng ta phải chủ động đến thăm.

Ra khỏi Hy Ninh cung, Văn Lương và Triều Thần vội bước lên khẽ nói: “Nương nương hồi cung ạ?”

Ta nghĩ một lát trầm giọng nói: “Bản cung muốn tới Huyền Nhiên các.”

Huyền Nhiên các vẫn tạo ra cảm giác khiến người ta chán ghét. Lúc ta tới, Thiên Lục cũng ở đó. Ta cười, không thể chờ đợi để bàn xem nên đối phó với ta như thế nào sao?

“Tham kiến Đàn Phi nương nương! Nương nương cát tường!” Thiên Lục hành lễ với ta, động tác quy củ, không hề có chút bất kính.

Ta nhìn Thiên Phi, tỷ ta cắn môi, nhún gối: “Nương nương cát tường!” Phong Hà đứng bên tỷ ta sợ hãi nhìn ta, vội quỳ xuống. “Đàn Phi nương nương cát tường!”

Ta cười gằn, bây giờ biết sợ rồi sao? Ta đã nói từ lâu, ta không chết, nhất định sẽ không buông tha cho bọn họ.

Vịn vào tay Văn Lương, ngồi vào vị trí chủ nhân, Triệu Thần thức thời bước lên rót trà cho ta. Nhận lấy cốc trà, ta thoải mái nhấp một ngụm, ừm, trà ngon thật!

Chậm rãi thưởng trà, ta cố ý không cho bọn họ đứng lên. Ta nói với Thiên Lục: “Không có việc gì thì lui xuống đi, bản cung muốn ôn lại chuyện cũ với Phi Tiểu viện.”

Thiên Lục cứng đờ người, nhìn ta với ánh mắt không tin, ngập ngừng một lát, đành nói: “Vâng, tần thiếp xin cáo lui trước.” Nàng ta nói xong lại quay sang nhìn Thiên Phi rồi mới quyến luyến rời đi.

Ta nói với Văn Lương và Triệu Thần: “Các người tới hậu viện, thu dọn đồ trước kia của bản cung, lát nữa mang về Cảnh Thái cung.”

“Vâng, thưa nương nương!” Hai cung tỳ đáp lời rồi cung kính lui đi.

Thực ra ta không cần mấy thứ đồ đó, ta chỉ không tin họ, mượn cớ sai khiến mà thôi.

Căn phòng tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng hít thở của ba người. Ta bật cười. “Hôm đó cũng ở nơi này, Phong Hà còn dạy bản cung cách hành lễ, hôm nay bản cung vẫn nhớ rõ. Phong Hà, đúng không?”

“Nương nương!” Phong Hà dập trán xuống đất, toàn thân run rẩy.

Ta khinh thường nhìn ả, lên tiếng: “Ừa, người sẽ không quên chứ?”

“Nương nương, nô tỳ... nô tỳ...” ả ta căng thẳng không nói nên lời.

Ta cười, đứng lên rồi bước qua, nâng cằm ả, cười nói “Vậy người cho rằng tiểu chủ nhà người hành lễ thế nào?”

Ép buộc ả ta quay đầu qua, ả đau tới mức nhúu mày. Ta lại hỏi: “Người thấy thế nào?”

Ả ta không phải kẻ ngốc, đương nhiên hiểu ý ta, hồi lâu sau mới cắn môi nói: “Nô tỳ cho rằng vẫn còn hơi kém.”

“Người...” Thiên Phi giận dữ, trừng mắt nhìn ả nhưng vẫn không dám xông lên, thậm chí đầu gối đang nhún cũng không thẳng lên.

Ta gạt đầu, buông tay nói: “Vậy thì người qua dạy dỗ tiểu chủ người cách hành lễ như thế nào đi!” Thoáng thấy vẻ phẫn nộ trong mắt Thiên Phi, ta nhướn mày. “Ồ, cung tỳ này có thể dạy bản cung mà lại không dạy nổi một tiểu viện như người ư?”

Tỷ ta không kêu to, hai tay buông thõng đã nắm chặt thành nắm đấm. Rất lâu sau, Phong Hà mới tiếng: “Tiểu chủ, phải khuyu gối thêm chút nữa.”

Ta quay lưng, không muốn nhìn ánh mắt vô cùng tức giận của Thiên Phi. Khóe miệng cong lên thành nụ cười. Có trách thì hãy trách tỷ ta ban đầu quá thâm hiểm, độc ác, muốn ta chết, lại muốn ta chịu đủ giày vò mới được chết. Nhưng mạng ta chưa đến mức tận đường, ta vẫn sống tiếp.

Tỷ ta đã lỡ mất dịp tốt, sẽ không còn cơ hội nữa!

“Khuyu thêm... thêm chút nữa!”

Thật tốt, xem ra ả vẫn còn nhớ hôm đó đã dạy ta thế nào.

“Tiểu chủ, thêm...”

Chỉ nghe thấy tiếng “phịch”, ta biết đó là tiếng Thiên Phi quỳ xuống. Có điều, thời gian ngắn như vậy mà đã không chịu nổi rồi à? Ta xoay người mỉa mai: “Xem ra Phi tiểu viện chưa quen hành đại lễ như thế nào nhỉ!”

“Người...” Tỷ ta hận đến đỏ mắt, nghiêng chặt răng mới thốt được một từ.

Ta cười, nhìn tỷ ta, chắc tỷ ta đang cảm thấy bị áp bức và lằng nhằng nhỉ? Lớn như vậy tỷ ta đã bao giờ phải chịu uất ức? Ta còn sợ tỷ ta tự sát. Ha, nhưng ta hy vọng tỷ ta có thể kiên cường một lần nhất định không được chết dễ dàng như vậy.

Ta quay người, lạnh lùng buông một câu: “Tang Tử ta có ân tất trả có thù tất báo, người tự thu xếp ổn thỏa đi!”

“Nương nương, tạ ơn nương nương không giết!” Phía sau truyền tới giọng nói của Phong Hà.

Ta không do dự, đi thẳng ra cửa. Ôn không giết? Ha, ta nói sẽ tha cho ả bao giờ?

7. Chương 7: Chương 7

Vân Lương và Triều Thần đã sớm ở ngoài đợi ta. Ba người đang đi ra ngoài liền nghe thấy có người gọi: “Nương nương...”

Thì ra là Thiên Lục đang đứng gần đó. Thấy ta đi ra, nàng ta rảo bước đi lên, nói: “Nương nương, thần thiếp có lời muốn nói, rồi nhìn Vân Lương và Triều Thần bên cạnh ta.

Ta phát hiện có điều không bình thường, không thấy Cúc Vận bên cạnh nàng ta. Ha, hẳn là ả sợ ta nên trốn mất rồi?

“Nương nương...” Thấy ta im lặng, Thiên Lục lại thận trọng gọi.

Ta cười nhạt đi lướt qua nàng ta. “Bản cung mệt rồi, có chuyện gì để hôm khác nói.”

“Nương nương, lẽ nào người thực sự không quan tâm tới tình nghĩa tỷ muội ư?” Hình như nàng ta phải lấy hết dũng khí mới thốt ra được một câu như vậy.

Thật buồn cười, bây giờ lại nhắc đến chuyện tình nghĩa tỷ muội với ta ư? Ta cười khẩy. “Những lời này, trước đây người nên nói với nàng ta chứ không phải bây giờ nói với bản cung!”

Vịn vào tay cung tỳ, bước lên loan kiệu, ta không hề do dự, nói thẳng: “Hồi cung!”

Ta bắt giác lại nghĩ về bốn chữ kia. Tình nghĩa tỷ muội?

Mười lăm năm nay, ta chưa từng được trải qua cảm giác này ở Tang phủ. Ha, Tang Tử ta không thèm!

Ta lắc đầu, vô tình nhìn thấy một bóng dáng mảnh mai bên khóm hoa. Thân hình yếu ớt của nàng ta như chực ngã trong cơn gió lạnh, không biết vì sao ta đột nhiên cảm thấy nàng ta có chút đáng thương. Đó là ai chứ, đến một cung tỳ bên cạnh cũng không có?

Vân Lương nhận ra ánh mắt của ta, biết điều lên tiếng: “Nương nương, đó là Ngọc Dung hoa[1], đã vào cung ba năm, hình như vẫn chưa được nhận ân sủng.”

[1] Ngọc Dung hoa: tước vị được phong cho phi tần, ý chỉ dung nhan xinh đẹp, mỹ lệ.

Đã vào cung ba năm? Khi đó Hạ Hầu Tử Khâm vừa đăng cơ nhỉ? Nói như vậy, chắc nàng ta đã theo đến từ hồi Hạ Hầu Tử Khâm ở phủ thế tử ư?

Thật thê lương, nữ nhân nơi hậu cung không được ân sủng chính là như vậy. Đột nhiên ta nắm chặt hai tay, thử hỏi bản thân mình, ta chưa từng được nhận ân sủng? Thậm chí ta còn không biết đột nhiên hân phong ta làm phi rốt cuộc có ý gì.

“Bây giờ hoàng thượng đang ở đâu?” Bổng nhớ đến hân, ta liền hỏi.

Triều Thần đáp: “Hoàng thượng chắc vừa tan triều sớm, hồi cung dùng bữa. Nương nương có muốn qua Thiên Dận cung không ạ?”

“Không “ Ta lắc đầu, có chút hoảng loạn, không biết vì sao ta không có mẹo để thắng hân. Trước nay vẫn luôn vậy.

Cung tỳ không nói nữa. Ta hít sâu một hơi, từ từ dựa vào chiếc đệm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trở về Cảnh Thái cung. Văn Lương gọi người chuyển đồ mang từ Huyền Nhiên các vào, sau đó quay lại hỏi ta: “Nương nương muốn đặt mấy thứ này ở đâu ạ?”

Ta nhìn qua, chỉ có một chiếc hòm mà thôi, nghĩ một lát, ta buột miệng nói: “Đặt trong tấm cung của bản cung đi!”

“Vâng!” Văn Lương trả lời rồi dẫn người đi.

Ta vừa vào trong liền thấy Tường Thụy chạy vào, hành lễ rồi nói: “Nương nương, bên ngoài có một cô cô cầu kiến.”

“Cô cô?” Ta nhíu mày, vậy ta nói: “Mời vào!”

Một lát sau, người đó bước vào, như ta dự đoán, chính là Phương Hàm.

Từ ngày tuyển tú đến nay đã được một khoảng thời gian, lại một lần nữa ta gặp nàng ta. Dáng vẻ của nàng ta vẫn như xưa, phục trang tao nhã, gương mặt trang điểm nhẹ, hơi thở lạnh lạnh và vết sẹo trên cổ vẫn vô cùng nổi bật.

“Nô tỳ tham kiến nương nương, nương nương vạn phúc!” Nàng ta hành lễ với ta một cách đúng mực.

Đột nhiên ta nhớ tới lời nàng ta, thấp hèn hay không không phải một câu “nô tỳ” có thể thể hiện. Cho nên nàng ta mới thản nhiên, kiêu ngạo như vậy ư?

Ta đứng lên. “Cô cô, miễn lễ!” Không biết vì sao, mặc dù đã là Đan Phi nhưng ta vẫn muốn gọi nàng ta một tiếng “cô cô” như trước đây.

Nàng ta không hề để lộ cảm xúc, vẫn cúi đầu nhưng giọng nói truyền đến tai ta lại vô cùng rõ ràng: “Nô tỳ muốn hầu hạ nương nương, một lòng trung thành với nương nương, thề chết không thay đổi!”

Đầu ngón tay ta khẽ động, ánh mắt đặt trên người nàng ta. Nàng ta vẫn ung dung cúi đầu, gió cuốn vạt áo, đến mi mắt cũng không lay động. Ta thật không ngờ nàng ta đến vì chuyện này.

Khăn lụa trượt trên bàn tay, ta khẽ kéo, từ từ mỉm cười, bước lên trước, một tay đỡ nàng ta rồi cười, nói: “Cô cô nguyện tới đây, đó là vinh hạnh của bản cung.”

Nàng ta cụp mắt. “Thông minh như nương nương cũng là vinh hạnh của nô tỳ.”

Ta khẽ cười, không nói.

Phương Hàm cũng là người thông minh, người như vậy luôn biết bản thân muốn gì. Vì vậy, để nàng ta ở bên cạnh, ta sẽ không phải lo lắng. Ban đầu nàng ta thăm dò ta, chẳng qua là xác định ta có đủ tư cách để nàng ta toàn tâm toàn ý cống hiến công sức không, vậy thì hôm nay, nàng ta sớm đã xác định chắc chắn rồi.

Quay người ngồi xuống, ta nói: “Cô cô cũng ngồi đi!”

Nhưng nàng ta bước theo, cung kính đứng bên cạnh ta, khẽ nói: “Nương nương, nô tỳ chung quy vẫn là nô tỳ, không thể vượt quá bốn phận. Cũng mong nương nương ghi nhớ, với người có quan hệ đặc biệt hơn nữa cũng phải giữ khoảng cách.”

Ta hoàn toàn yên tâm rồi, rất tốt bất cứ lúc nào đầu óc nàng ta cũng sáng suốt.

Hôm nay ta là chủ, nàng ta là tớ, quan hệ dù có thân thiết hơn nữa cũng không thể vượt quá ranh giới này. Trong cung, người sẵn sàng phá đám chen ngang để đạt được mục đích quả thật rất nhiều, cẩn thận không phạm sai lầm mới có thể đứng vững lâu dài.

Nàng ta thành thạo rót trà cho ta, bưng qua rồi nói: “Nương nương mệt mỗi nửa ngày rồi, uống ngụm trà rồi nghỉ ngơi một lát đi ạ!”

Nhận cốc trà, ta cúi đầu nhấp một ngụm, cười nói: “Bản cung còn phải cảm ơn cô cô, nếu không có cô cô âm thầm giúp đỡ, bản cung nào có ngày hôm nay.”

Ánh mắt nàng ta từ từ hiện lên nét cười nhưng vẻ mặt lại dịu dàng, phẳng lặng như hồ nước mùa thu, giọng nói lãnh đạm: “Đối với nô tỳ, chẳng qua cũng chỉ là việc dễ như trở bàn tay, nhưng vì nương nương thông minh hơn người nên mới có ngày hôm nay.”

Nàng ta không kể công, từng câu từng từ đều nói rất thản nhiên song đều khẳng định suy đoán trong lòng ta. Khi còn ở Huyền Nhiên các thuốc mỡ thương đẳng chính là nàng ta đưa tới. Khi Thiên Phi định dùng băng châm dạy dỗ ta, Thư Quý tần đột nhiên giá đáo cũng có liên quan tới nàng ta. Ta vốn chỉ suy đoán nhưng hôm nay nàng ta tới Cảnh Thái cung cuối cùng ta cũng đã khẳng định được. Nàng ta chỉ cho ta một cơ hội, còn ta đã nắm được toàn bộ, hơn nữa còn đúng lúc nắm được điều có lợi. E rằng, điều khiến nàng ta và ta đều kinh ngạc chính là hoàng thượng lại có thể nhanh chóng phong ta làm phi như vậy.

Hồi lâu sau, Phương Hàm lại khẽ nói: “Văn Lương và Triều Thần là cung tỳ nô tỳ dày công lựa chọn cho nương nương, nương nương có thể yên tâm dùng.”

Lần này, ta thực sự có chút kinh ngạc. Chẳng trách bọn họ thông minh, lanh lợi như vậy, hóa ra đều là cung tỳ do đích thân Phương Hàm dạy dỗ. Ta khẽ cười, nhấp ngụm trà rồi đặt cốc trà sang một bên, vịn vào tay nàng ta đứng dậy, đi ra ngoài.

Thời tiết thật sự rất lạnh, gió thổi rét thấu xương. Băng tụ trên đầu tường, trên mái hiên vẫn chưa tan, nhìn qua thấy óng ánh, long lanh.

Phương Hàm bước tới bên cạnh ta, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Tâm trí và dũng khí của nương nương quả thật khiến nô tỳ bội phục.”

Ta không đáp, chỉ mỉm cười. Có câu nói: “Nghỉ người thì không dùng, dùng người thì không nghỉ.” Ta đã đồng ý để nàng ta ở lại thì sẽ không nghỉ ngơi, vậy thì cả Văn Lương và Triều Thần ta cũng không nghỉ ngơi nữa. Rất kỳ lạ, cảm giác của ta với Phương Hàm rất đặc biệt, giống như với Tô Mộ Hàn...

Lòng ta khẽ rung động, nhớ tới hôm đó ở trong chùa, ta từng hứa với y, nếu có một ngày ta có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng; nhất định sẽ mời thái y giỏi nhất trong cung tới khám và chữa bệnh cho y. Tiên sinh, ngày đó chắc chắn sẽ không còn xa nữa. Tử Nhi sẽ không nuốt lời...

“Nương nương!” Văn Lương chạy tới, đưa chiếc lò sưởi nhỏ trong tay cho ta. “Bên ngoài lạnh lắm, nương nương mau cầm lấy, nhất định đừng để rét cóng.” Nàng ta vừa nói vừa nhìn Phương Hàm bên cạnh ta, khóe miệng khẽ mỉm cười. Ta nhận lò sưởi, gật đầu cười.

Buổi trưa dùng cơm tại Cảnh Thái cung, nghe mọi người trong cung nói Hạ Hầu Tử Khâm tới Trữ Lương cung của Diêu Thục nghỉ. Ta cười nhạt, vốn không hy vọng hắn sẽ tới Cảnh Thái cung.

Chưa tới giờ Mùi, tuyết bỗng rơi. Từng mảng hoa tuyết lớn bay xuống, cảnh hoa tuyết bay rợp trời thật là đẹp! Chẳng bao lâu sau, khắp nơi bên ngoài đã là một mảng trắng xóa.

Tuyết trên nhánh cây đã dày hơn, soạt một tiếng, tất cả rơi xuống đất. Những hạt tuyết tách ra tựa như bông tuyết liên nở rộ, trong sạch như băng, thuần khiết như ngọc.

Ta đang đứng trước cửa sổ thưởng thức cảnh đẹp thì thấy Tường Hòa vội vã chạy vào, giữ giữ những bông tuyết trên người, quỳ xuống nói: “Nương nương, Thư Quý tần cầu kiến.”

Khóe miệng ta khẽ cong lên, trời nắng không tới, khi tuyết rơi lớn như vậy lại đến. Nàng ta cũng thật có thành ý.

“Mời vào!” Ta quay người liếc nhìn Phương Hàm, vẻ mặt nàng ta không có chút kinh ngạc, chỉ bước qua, theo ta tới chính điện.

Ấn oán giữa ta và Thư Quý tần, nàng ta hiểu rõ nhất.

Vừa tới chính điện đã nhìn thấy Thư Quý tần đang ngồi ngay ngắn trên ghế. Nàng ta hôm nay mặc cung trang màu đỏ tía, tuy tuy đã vào phòng nhưng áo lông chồn trên người chưa cởi. Thấy ta bước tới, nàng ta vội đứng lên, cúi người chào: “Tần thiếp tham kiến nương nương, nương nương cát tường!”

“Nô tỳ tham kiến Đan Phi nương nương, nương nương thiên tuế!” Như Ý cao giọng nói, quỳ xuống hành đại lễ. Ta đang có chút ngạc nhiên thì thấy Thư Quý tần ho vài tiếng, nói: “Khụ khụ, Như Ý chân tay vụng về, không cẩn thận đã làm vỡ bộ đồ trà trong cung nương nương, còn không cầu xin nương nương thứ tội?”

Như Ý nhanh chóng quỳ thẳng người, dập đầu nói: “Nô tỳ cầu xin nương nương thứ tội!”

Ta nhìn thấy dưới chân ả ta quả thật có một nắp cốc trà bị vỡ, nước thấm xuống đất còn chưa khô, lại nhìn Như Ý, nàng ta cúi rạp người, không dám ngẩng lên.

Ta thầm cười lạnh, chắc Thư Quý tần biết việc ta qua Huyền Nhiên các, đương nhiên cũng biết rõ ta đối xử với Thiên Phi thế nào. Ở đâu ra chuyện Như Ý đánh vỡ nắp cốc trà chứ? Chẳng qua nàng ta chỉ muốn tìm một lý do cho ta dạy dỗ Như Ý mà thôi. Thư Quý tần biết, ta sẽ không quên cái tát Như Ý dành cho ta.

Lúc ta mới vào cung, nàng ta lôi kéo Thiên Phi, còn cố ý vu oan cho ta, việc tới nước này, tuy bây giờ cấp bậc của ta cao hơn nàng ta nhưng suy cho cùng, nàng ta cũng là chính tam phẩm quý tần. Giống như việc nàng ta không thể tùy tiện nắm quyền sinh sát người khác, ta cũng không thể tùy tiện đối phó với nàng ta. Có điều, nếu là cung tỳ thì lại là chuyện khác.

Như vậy, nàng ta đã cho ta bậc thêm, nếu ta không bước xuống, há chẳng phải không nể mặt ư?

Buông tay Phương Hàm, ta trầm giọng nói: “Người không cẩn thận như vậy, hôm nay chỉ là đánh vỡ nắp cốc, ngày mai sẽ là thứ gì? Thư Quý tần...” Ta nhìn về phía nàng ta. “Người không ngại để bản cung dạy dỗ thay chứ?”

Nàng ta cúi đầu. “Được nương nương dạy dỗ là phúc của Như Ý.”

Như Ý cũng vội nói: “Tạ ơn nương nương dạy bảo!”

Ta cười khinh thường, lên tiếng: “Người đâu, lôi ra ngoài dạy dỗ Như Ý tỷ tỷ cho tốt đừng làm phiền bản cung và Thư Quý tần nói chuyện.”

“Vâng, thưa nương nương!”

Tường Hòa, Tường Thụy tiến vào, lôi Như Ý ra ngoài.

Ta nói với Thư Quý tần: “Thư Quý tần cũng đừng đứng nữa, ngồi đi!”

Nàng ta ngượng ngùng nói cảm ơn rồi mới quay người ngồi xuống.

Khi ngược mắt lên, ánh mắt nàng ta nhìn Phương Hàm hình như có chút kinh ngạc nhưng chỉ trong giây lát rồi lập tức lấy lại dáng vẻ ban đầu, khẽ cười nói: “Hôm nay tần thiếp rời đi vội quá, không kịp gặp nương nương ở Hy Ninh cung. Khụ khụ...” Nàng ta che mặt ho vài tiếng. “Có lẽ là tại đêm qua ngủ không ngon, trời lại lạnh nữa nên mới về sớm.”

Nhìn kỹ thì hình như sắc mặt nàng ta quả thật không tốt. Xem ra để tránh đụng chạm ta, công phu nói dối của nàng ta cũng được dùng hết sức. Ta cũng không bóc trần chỉ cười nói: “Đã như vậy, tuyệt lớn thể người cũng không nên đến. Chỉ bằng người sớm hồi cung nghỉ ngơi, bệnh cũng sẽ nhanh khỏi.”

“Đa tạ nương nương lo lắng, tần thiếp chỉ bệnh nhẹ mà thôi. Hôm nay tần thiếp đến là có việc cầu xin.”

Cuối cùng cũng nói đến chủ đề chính rồi, xem ra lời ta nói tới hôm đó, nàng ta ghi nhớ kỹ từng câu từng chữ. Đúng thế, nếu nàng đã đạt được tước vị chính tam phẩm quý tần, ai không muốn từng bước lên cao.

Nàng ta đã nói thẳng, ta cũng không thích vòng vo. Khẽ gảy chiếc vòng ngọc trên cổ tay, ta khẽ nói: “Bản cung biết người vì chuyện gì nên mới tới đây, người yên tâm, bản cung nói lời sẽ giữ lời, huống hồ tới đó nếu

không có Thư Quý tần người, bản cung còn không biết như thế nào? Tin rằng trong lòng người cũng hiểu rõ việc đối nhân xử thế của bản cung.”

Trước khi đến Cảnh Thái cung, nàng ta từng qua Huyền Nhiên các, vậy thì lời ta nói với Thiên Phi, nàng ta nhất định biết cặn kẽ. Ta sẽ không quên, Phong Hà là người của nàng ta.

Nàng ta đáp lời: “Vâng, nương nương là người ân oán phân minh.” Nắm tay càng chặt hơn, nàng ta yên lặng chờ ta lên tiếng.

Ta cười khẩy, không cần nàng ta nhắc nhở, ta cũng biết ta đã nợ nàng ta một ân huệ. Hơn nữa, không nói đến việc hôm đó nàng ta bảo vệ ta cũng là vì bảo vệ bản thân, suy cho cùng nhờ một câu nói của nàng ta, ta mới tránh được vận hạn. Ta đứng lên, đi về phía nàng ta. Ánh mắt xinh đẹp của nàng ta lóe lên tia lo lắng nhưng lập tức giấu đi. Ta cười, nói: “Thư Quý tần cho rằng bản cung làm thế nào mà biết tin tức kín đáo như thế?” Về mặt nàng, ta tràn đầy vẻ hoài nghi. Ta lại nói: “Đương nhiên là ta nghe nói.”

Thấy rõ tay nàng ta khê run, đôi mắt sáng sụp xuống trong giây lát, có lẽ đang suy nghĩ xem ai có thể dễ dàng buột miệng nói ra việc này. Ta nhân cơ hội liền nói: “Người được Thư Quý tần huấn luyện đương nhiên cũng có chừng mực. Có điều bất cứ việc gì, dù nói nhỏ hơn nữa cũng tai vách mạch rừng. Bản cung chẳng qua vô tình nghe được mà thôi.”

Tin rằng ta nói rõ ràng như vậy, nếu nàng ta còn không biết ta nói đến ai, vậy thì nàng ta không phải Thư Quý tần.

“Lần này bản cung coi như trả lại ân tình cho người.” Để nàng ta thanh thản trong lòng, ta sẽ không nói ra.

Đôi mắt hạnh đào sớm đã chuyển sang sự căm phẫn và sát khí, bỗng siết chặt chiếc khăn trên tay, nàng ta đột nhiên đứng dậy, nghiêng răng nói: “Đa tạ nương nương chỉ dạy!”

Đến Hy Ninh cung, các phi tần đến sớm đang nói nói cười cười, thấy ta tiến vào, bọn họ vội đứng dậy hành lễ rồi mới ngồi xuống. Ta bất ngờ thấy Thư Quý tần đã đến, ngược lại Diêu Thục nghi hôm nay chưa tới. Ta bỗng nhớ ra tối qua hoàng thượng tới Trữ Lương cung, có phải vì thế nên Diêu Thục nghi mới chưa tới?

Một lúc lâu sau thấy một cung tỳ tiến vào, cúi đầu nói: “Các vị nương nương, tiểu chủ, thái hậu nói hôm nay người rất mệt, không gặp các vị được. Các vị nương nương, tiểu chủ nếu rảnh rồi thì nói chuyện, nếu thấy buồn chán thì có thể hồi cung.”

“Thái hậu bị bệnh ư?” Trần Tịnh tấn vội vàng đứng lên hỏi.

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người đều đứng dậy, vô cùng lo lắng nhìn cung tỳ. Cung tỳ vẫn cúi đầu, đáp: “Tiểu chủ có lòng, thái hậu không sao, chỉ hơi mệt thôi. Nô tỳ xin cáo lui trước, các vị nương nương, tiểu chủ hãy tự nhiên”

Cung tỳ lui ra, mọi người cũng lần lượt đi về. Ta nhìn Thư Quý tần, thấy nàng ta cười lạnh nhạt, không hề có dáng vẻ vội vã rời đi.

Ta bình thần đứng lên, Thư Quý tần quả là một nhân vật lợi hại. Cho dù ta từ một cung tỳ nhảy lên làm nhị phẩm phu nhân chỉ trong một đêm, địa vị còn cao hơn nàng ta nhưng nàng ta có thể điều chỉnh tâm trạng trong thời gian ngắn, nhìn thấy ta còn có thể cung kính gọi tiếng “nương nương”, sự nhẫn nại này quả thật chỉ có người phi thường mới có thể làm được.

Cũng may chỉ có chính ngũ phẩm phi tần trở lên mới cần tới thỉnh an thái hậu, nếu không Thiên Phi ngày ngày đối diện với ta, không biết tỷ ta có thể nhẫn nhịn được đến bao giờ?

Ta vừa định bước ra liền thấy Thư Quý tần gọi: “Nương nương!”

Ta kinh ngạc, quay đầu, thấy nàng ta đứng lên, đi về phía ta, cười nói: “Nương nương, nếu nương nương không để ý, tần thiếp cùng nương nương ra ngoài nhé!”

Ta hơi sững sờ nhưng lập tức mỉm cười. “Bản cung sao có thể để ỷ!”

Nàng ta bước tới, đi bên phải ta.

Khóm hoa bên hành lang vẫn bị phủ bởi lớp tuyết dày, tuyết trắng xóa một mảng. Thư Quý tần đột nhiên giơ tay bốc một nắm tuyết, nắm trong lòng bàn tay, nhíu mày, khẽ than thở: “Thời tiết hôm nay thật lạnh, lại còn có tuyết rơi. Khi có ánh mặt trời, tan được một nửa lại kết thành băng, e là càng lạnh hơn.”

Ta im lặng lắng nghe, nàng ta đã muốn đi cùng ta, chắc chắn không phải chỉ để nói chuyện thời tiết.

Ném nắm tuyết trong tay đi, nàng ta phỉu phỉu tay, hà hơi rồi nói: “Nhưng đóng băng thứ này có lẽ lại tốt, hóa thành nước rồi thì không thể tìm thấy nữa.” Nàng ta đột nhiên nhìn ta. “Nương nương còn nhớ bàn băng châm ở Huyền Nhiên các không?” Ta hơi chấn động, nàng ta lại nói tiếp: “Thứ đó không hề lãng phí.”

Chậm rãi thu lại nét cười, giống như ta dự liệu, cuối cùng nàng ta dùng hình với Phong Hà. Thủ đoạn của nàng ta còn tinh hơn ta tưởng, song nàng ta chỉ lựa chọn băng châm.

Nàng ta đang bày tỏ ý tốt với ta.

Thư Quý tần là người thông minh, kẻ thức thời là trang tuần kiệt.

Ha, e là Phong Hà không thể ngờ, ả ta vất vả nhiều năm như vậy lại là tự đào hố chôn mình.

Ta cười. “Vây bản cung chúc mừng người.”

“Ta ơn nương nương, chỉ là...” Nàng ta cố gắng thấp giọng. “Vì sao nương nương muốn tha cho Phi Tiểu viện?”

Ta nhìn Thư Quý tần, chòm sáng trong mắt nàng ta đột nhiên biến mất. Trong lòng ta đã hiểu, tâm tư nàng ta thật khó lường. Nàng ta muốn ta động thủ trừ khử Thiên Phi. Cuối cùng nàng ta vẫn nghi ngờ Thiên Phi nhưng lại muốn mượn tay ta.

Ta xuất thân là cung tỳ của Huyền Nhiên các, trước kia Thiên Phi đối xử với ta như thế, nàng ta cho rằng ta có đủ lý do.

Ta cũng không thực sự muốn buông tha cho Thiên Phi, chỉ là hà tất ta phải tự ra tay?

Ta chậm rãi lên tiếng: “Lời này của Thư Quý tần có ý gì, bản cung không hiểu.”

Dường như nàng ta không lường được ta sẽ nói vậy nhất thời sững người. Ta cười khê, đi lướt qua. Nàng ta như còn muốn nói gì đó, môi khẽ mấp máy nhưng cuối cùng vẫn không thốt ra lời nào, đáy mắt hiện lên tia sáng không cam lòng...

Văn Lương thấy ta đi ra, vội vén rèm kiệu. Ta xua tay nói “Bản cung muốn đi bộ một lát, không muốn ngồi kiệu.”

Ta bước đi vài bước, lại nghe thấy tiếng bước chân của Văn Lương và Triều Thần ở phía sau, bọn họ yên lặng đi theo, không nói một câu. Ta ôm lò sưởi, chậm rãi bước đi.

Tuyết trên đường đi đã được quét sạch, không lo trơn trượt. Hôm nay không có gió nhưng không khí lạnh thấu xương, hơi thở cũng trở nên trắng xóa. Ngược mắt, trời âm u, ta có cảm giác bị đè nén.

Ta bất giác đã đi tới ngự hoa viên nhưng ở đó đều là một mảng trắng xóa. Vô tình đi về phía Lam Hồ, Lam Hồ lúc này thật yên ả. Ta lắc đầu, ta vốn không phải kẻ hiền từ, tới nơi này cũng chẳng phải để tưởng niệm Phong Hà.

Men theo con đường nhỏ quanh co trong ngự hoa viên, đi được một đoạn, nhìn thấy bóng dáng hai cung tỳ ở phía trước. Một người hình như đang quỳ dưới đất, khóc lóc, một người khác đang vênh váo, tự đắc quát mắng. Ta cau mày, một cung tỳ thật hung hăng, càn quấy.

Cung tỳ dạy dỗ cung tỳ, ta lại có chút tò mò.

Bước nhanh qua đó, cung tỳ quỳ dưới đất nhìn thấy ta, trong mắt lộ vẻ sợ hãi. Nàng ta có lẽ không biết ta, đứng lên nói: “Nô tỳ tham kiến nương nương, nương nương thiên tuế!” Cung tỳ đang quay lưng lại phía ta rõ ràng giật mình, vội xoay người. Nhìn thẳng vào mắt ta, ả ta đột nhiên sững người.

Cúc Vận à? Ta cười. Tưởng ai, hóa ra là ả!

“To gan, thấy Đan Phi nương nương còn không hành lễ?” Triều Thần khê mắng.

Ả ta dường như hoảng sợ, sức tỉnh, vội quỳ xuống. “Nô tỳ tham kiến Đàn Phi nương nương! Nương nương thiên tuế” Ả ta cúi đầu rất thấp, cứ như ta là thú dữ vậy.

Có điều nếu đổi lại là ta, ta cũng hoảng. Khi còn ở Tương Tú viện, ả đối xử với ta thế nào, hôm nay ta vẫn nhớ như in.

Khi hoàng thượng tuyển tú, ả còn kêu gào muốn dạy dỗ ta. Ả rằng ta sẽ chết dưới tay Thiên Phi ư? Nhưng không ngờ mạng Tang Tử ta lớn vậy.

Ánh mắt lướt qua hai cung tỳ, cả hai đều hơi run rẩy. Ta không bảo bọn họ đứng lên, chỉ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn cung tỳ kia, ta lại nói: “Người nói.”

Sắc mặt cung tỳ lộ vẻ kinh ngạc, ngăn người một lát mới nghẹn ngào nói: “Bẩm nương nương, nô tỳ đi vội quá mới đụng vào tỳ tỳ này...”

Cúc Vận khẽ cắn môi, bàn tay đặt trên đầu gối từ từ nắm chặt. Xem ra cung tỳ kia không hề nói dối, nhìn kỹ lại, y phục của nàng ta đã rất cũ, có lẽ chủ nhân không được sủng ái. Cúc Vận cũng là kẻ thông minh, đương nhiên ả cũng nhìn ra, chẳng trách ả dám ngang ngược như vậy.

Ta khẽ cười, cất lời: “Đụng vào người ta đương nhiên là sai.”

Nghe thấy vậy, cung tỳ kia liền sợ tới mức mặt trắng bệch, lông nga lông ngóng, không thốt nên lời. Cúc Vận ngược nhìn ta với vẻ không tin nổi, vẫn sợ mình nghe nhầm.

Ta đi về phía ả, lại nói: “Song bản cung nhớ, khi còn ở Tương Tú viện, hôm hoàng thượng tuyển tú, người cũng đụng vào bản cung.” Ta cố gắng nói một cách cụ thể, có lòng tốt nhắc nhở ả.

“Nương nương!” Ả ta sợ hãi kêu lên.

“Rất tốt, nhanh như vậy đã nhớ ra rồi!” Ta tán dương ả, xem ra trí nhớ của ả cũng không tồi.

Ả khom người. “Nương nương đại nhân không so đo với tiểu nhân!”

Ha, ả ta rất biết cách tâng bốc người khác nhưng đáng tiếc, ta tự đánh giá mình không phải kẻ tiểu nhân cũng chẳng phải người nhân đức. Đứng thẳng người, ta nói với cung tỳ kia: “Bây giờ bản cung cho người một cơ hội, vừa nãy cô ta đối xử với người thế nào, bây giờ cho người trả lại.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt cung tỳ kia càng trắng bệch, vội dập đầu. “Nương nương, nô tỳ... nô tỳ không dám...” Không dám? Ta cười khinh thường, thứ vô dụng!

Cúc Vận cắn môi. “Nô tỳ tưởng người tôn quý như nương nương sẽ không ghi nhớ mấy mối hận nhỏ như vậy.”

Trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, cuối cùng ả ta cũng biết sợ.

Ta cười, nói: “Người sai rồi, bản cung trước nay không ghi hận, bởi bản cung có thù tất báo.”

Ta không thèm để ý đến ả, nói với cung tỳ kia: “Ở đây không còn việc của người, lui đi!”

“Tạ ơn nương nương! Tạ ơn nương nương!” Nàng ta dập đầu rồi mới đứng lên, đang định rời đi, lại nghĩ gì đó liền quay trở lại quỳ trước mặt ta, nói: “Nô tỳ bạo gan cầu xin nương nương hãy xin hoàng thượng truyền thái y cho chủ nhân của nô tỳ!”

Ta sững người, một nô tỳ nhát gan lại có thể vì chủ nhân của mình mà cầu xin ta...

“Nương nương, Đàn Phi nương nương, nô tỳ cầu xin người!” Nàng ta không ngừng dập đầu, từng cái một.

Ta khẽ nhíu mày, nếu đã là chủ nhân thì khi bị bệnh, truyền thái y là điều vô cùng bình thường. Nhưng vì sao lại phải đi cầu xin Hạ Hầu Tử Khâm vì chuyện này chứ? Ta thực sự có chút không hiểu.

Cung tỳ vẫn ra sức dập đầu. Ta xua tay, nói: “Việc này không cần cầu xin Hoàng thượng, người tự tới Thái y viện truyền thái y đi.”

“Nhưng nương nương...” Cung tỳ cắn môi, hình như có điều khó nói.

“Người đi đi, cứ nói là ý chỉ của bản cung.” Trái lại, ta cảm thấy kỳ lạ, chẳng qua chỉ là truyền thái y thôi mà, là chủ nhân lẽ nào còn không mời nổi một thái y ư?

“Nương nương!” Triều Thần lại gần ta, nói nhỏ. “Đây là cung tỳ của Vĩnh Thọ cung.”

Ta không hiểu, nhìn Triều Thần, nàng ta lại nói: “Là nơi ở của Dự Thái phi.”

“Dự Thái phi?” Ta vốn tưởng là nữ nhân của Hạ Hầu Tử Khâm, không ngờ lại là... Không biết vì sao trong lòng ta bỗng muốn cười, cảm thấy Hạ Hầu Tử Khâm cũng là một kẻ nhỏ mọn.

Nếu thái hậu có bệnh, hẳn nhất định sẽ hận không thể mang cả Thái y viện đến. Ôi, mẹ vinh hoa, phú quý nhờ con, ai bảo con trai của Dự Thái phi không làm hoàng thượng?

Cũng là người đáng thương, ta lại thông cảm với bà.

Cung tỳ đang cầu xin ta bật khóc. “Đàn Phi nương nương, cầu xin người! Bệnh của chủ nhân nhà nô tỳ không thể kéo dài hơn nữa, nương nương!”

Giây phút ấy, đột nhiên ta động lòng trắc ẩn, lên tiếng: “Bản cung sẽ truyền thái y giúp người.”

Cung tỳ lộ vẻ vui mừng, liên tục dập đầu tạ ơn.

Ta đi được vài bước, đột nhiên nhớ ra Cúc Vận, quay lại nói: “Quỳ ở đó, khi nào bản cung cho người đứng mới được đứng dậy.”

Ánh mắt ả phát hỏa nhưng không dám khinh suất nói: “Nô tỳ biết ạ!”

“Nương nương!” Văn Lương chạy lên, vội nói: “Nhưng Dự Thái phi là...” Nói được nửa câu, dường như nàng ta nhớ ra điều gì đó, kinh hãi ngậm miệng.

Ta không vui, hỏi: “Bà ấy là ai?”

“Nương nương thứ tội, nô tỳ...”

“Nương nương, cầu xin người nhanh một chút.” Dáng vẻ sốt ruột, giọng điệu sợ hãi của cung tỳ Vĩnh Thọ cung như sợ ta đột nhiên thay đổi quyết định. Ta không nghĩ nhiều, bước nhanh về phía Thái y viện.

Thái y nghe nói tới Vĩnh Thọ cung, rõ ràng sợ tới mức giật mình. Nhìn mặt ta song lại không dám nói thêm điều gì, chỉ thu dọn hòm thuốc rồi cùng tới Vĩnh Thọ cung.

Vĩnh Thọ cung nằm ở một góc rất hẻo lánh trong cung. Lúc cung tỳ đẩy cửa ra, ta thấy rõ cánh cửa đó đã hoen gỉ. Lối vào vẫn phủ một lớp tuyết dày. Ta nhàu mày, sao không có cung nhân nào tới quét dọn.

Văn Lương và Triều Thần vội dìu ta, sợ ta bất cẩn trượt ngã.

Cả cung điện toát lên mùi chết chóc, nặng nề; cảnh vật đìu hiu.

Cung tỳ vừa chạy vào vừa gọi: “Thái phi, Thái phi! Nô tỳ mời được thái y đến rồi! Thái phi, nô tỳ mời được thái y đến rồi!”

Ta vào theo nàng ta, chỉ thấy một người đang nằm trên giường, giọng nói rất yếu ớt: “Tiểu Đào, làm... làm khó người rồi!”

“Thái phi, người đừng nói như vậy, hu hu...” Cung tỳ tên Tiểu Đào đó bịt miệng bật khóc, rồi quay sang nói với thái y: “Đại nhân, người nhanh xem bệnh cho thái phi đi!”

Thái y nhìn ta gật đầu mới bước lên. Ta buông tay hai cung tỳ, bước lên trước. Sắc mặt người trên giường trắng xám, thấy ta tới, bà lập tức quay ra nhìn, còn ta đột nhiên giật mình.

Ánh mắt bà mang theo chút rã rời, hốt hoảng nhưng tại sao ta lại thấy cảm giác đó rất quen thuộc?

Dự Thái phi nhíu mày, hỏi: “Tiểu Đào, vị này là...”

“A!” Tiểu Đào vội lau nước mắt. “Thái phi, đây là Đàn Phi nương nương. Đàn Phi nương nương đã truyền thái y giúp ạ!”

Nghe thấy vậy, ánh mắt Dụ Thái phi sáng bừng, chống tay muốn ngồi dậy nhưng lại nghe thái y nói: “Thái Phi không nên cử động, thần mới khám và chữa bệnh cho người được!”

Ta bước lên, rướn người nói: “Thần thiếp tham kiến Dụ Thái phi!”

“Nô tỳ thỉnh an Thái phi!” Văn Lương và Triều Thần cũng biết điều hành lễ.

Thái phi gật đầu, nhìn thẳng ta, khẽ nói: “Đàn Phi...”

Thái y khám bệnh một cách tỉ mỉ rồi đứng lên nói với ta: “Nương nương, bệnh của Thái phi là do uất ức mà nên, thần viết đơn thuốc, hằng ngày uống thuốc đúng giờ, nghỉ ngơi tốt thì sẽ không có trở ngại gì lớn.”

Ta gật đầu, ra hiệu y lui ra.

“Thái phi!”

Ta quay lại, thấy Dụ Thái phi đang cử động muốn đứng dậy, Tiểu Đào vội qua đỡ. Nhưng ánh mắt bà lại nhìn ta, gờ tay nói: “Đàn Phi, lại đây...”

Ta do dự giây lát, cuối cùng bước lên. Bà nắm tay ta, khéo miệng từ từ nở nụ cười, vội hỏi: “Đàn Phi, hoàng thượng... hoàng thượng có khỏe không?”

Cánh tay yếu ớt của bà khi nhắc ta hoàng thượng bỗng trở nên mạnh mẽ. Ta giật mình, định trốn theo bản năng nhưng bà nắm chặt quá. Tiểu Đào sợ hãi, sắc mặt trắng bệch, vội khuyên: “Thái phi, người... người làm Đàn Phi nương nương đau đấy...”

Văn Lương và Triều Thần cũng căng thẳng đứng một bên nhưng không dám tiến lên kéo Dụ Thái phi ra, chỉ bồn chồn, bất an nhìn ta. Dụ Thái phi hơi sững người, cúi đầu nhìn cánh tay đang túm lấy ta, hơi buông lỏng, lại ngẩng lên hỏi: “Hoàng thượng đâu? Chắc người bận lắm nhỉ? Các người có chăm sóc tốt cho người không?”

Ta không hiểu, nhìn người trước mặt, rõ ràng bà yếu ớt đến mức bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống, giờ lại lấy đâu ra sức lực lớn đến vậy? Ta rút tay ra, nói: “Chi bằng Thái phi hãy lo cho sức khỏe của mình, còn nữa, thần thiếp phải về rồi.”

“A, không, đừng đi!” Bà hoảng hốt lắc đầu. “Người còn chưa nói cho ta về chuyện của hoàng thượng! Người còn chưa nói hoàng thượng sống thế nào!”

“Thái phi, người mau buông Đàn Phi nương nương ra đi!” Giọng nói của Tiểu Đào run rẩy, xem ra hành động này của Dụ Thái phi đã khiến nàng ta hoảng sợ.

Song bà không định buông ta ra. Ta đau tới mức nhúm mày. Ánh mắt bà đột nhiên nhìn về phía sau ta: “Không phải hoàng thượng đi cùng người à? Không phải hoàng thượng cũng đến thăm ta ư?” Bà vừa nói vừa vén chăn, định xuống giường.

“Thái phi!” Tiểu Đào vội chạy qua đỡ bà.

Văn Lương và Triều Thần vội chạy tới, lo lắng nói: “Nương nương, người sao rồi?”

Ta xoa cổ tay bị nắm đến ửng đỏ, nhìn hai người chạy tới, đứng lên nói: “Không sao, chúng ta đi!”

“Vâng!” Hai cung tỳ vội vàng mỗi người một bên bảo vệ ta, sợ lại bị Dụ Thái phi chặn đường

Xem ra Dụ Thái phi bị điên thật.

Trở về Cảnh Thái cung, bỗng nhớ ra Cúc Vận vẫn còn quỳ ở ngự hoa viên, ta bèn sai Triều Thần ra xem. Phạt quỳ như vậy đã hơi cho ả lắm rồi.

Phương Hàm vừa nhận áo khoác ngoài trên người ta vừa nói: “Nương nương, Lục Mỹ nhân của Úc Phúc quán tới tìm người, không gặp người lại vội vàng ra về rồi.”

Thiên Lục?

Ha, nàng ta biết chuyện của Cúc Vận, nhanh như vậy đã vội ra mặt cho ả à?

Ta bật cười, nếu sớm biết vậy, ta đã không sai Triều Thần qua xem.

Bên ngoài tuyết lại rơi, Phương Hàm vừa rũ áo khoác của ta, đặt bên cạnh sưởi hong ẩm vừa nói: “Hôm nay chắc thái hậu rất vui nên mới giữ nương nương ở lại lâu như vậy.”

Ta cười, nói: “Cô cô nói ngược rồi, hôm nay thái hậu mệt, không giữ bọn ta lại, chỉ là trên đường về, bản cung tới Vĩnh Thọ cung mà thôi.”

Phương Hàm biến sắc mặt, đột nhiên đứng lên, nhíu mày nói: “Nương nương tới Vĩnh Thọ cung à?”

Ta ngồi thẳng người, gật đầu. Nàng ta bỗng nhìn Văn Lương, Triệu Thần trách mắng: “Ta dạy các người thế nào? Sao có thể để nương nương tới Vĩnh Thọ cung?”

Ta giật mình, không hiểu sao Phương Hàm đột nhiên lại như vậy. Văn Lương vội quỳ xuống, cúi đầu nói: “Cô cô, nô tỳ biết sai rồi!”

“Cô cô rốt cuộc là chuyện gì?” Ta cau mày hỏi.

Phương Hàm nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Vĩnh Thọ cung là điều cấm kỵ trong hoàng cung.”

Cấm kỵ? Ta nhớ khi ấy Văn Lương định nói rồi lại thôi, nàng ta không phải không muốn nhắc nhở ta, mà là không dám.

Ta vừa định lên tiếng, Phương Hàm như nhớ ra điều gì đó, quay đầu hỏi: “Vì sao nương nương tới Vĩnh Thọ cung?”

Ta liền kể lại một lượt chuyện gặp Cúc Vận và Tiểu Đào trên đường, trong lòng đột nhiên bàng hoàng, buột miệng nói. “Là Cúc Vận... Không, là Thiên Lục!”

Phương Hàm lắc đầu. “Không thể, Lục Mỹ nhân chắc không biết chuyện của Vĩnh Thọ cung”, rồi đột nhiên gọi: “Tường Thụy!”

Từ xa đã thấy Tường Thụy vội chạy vào, cúi đầu nói: “Nương nương có gì dặn dò?”

Ta nhìn Phương Hàm, nàng ta nói: “Đi, điều tra Tiểu Đào của Vĩnh Thọ cung!”

“Vâng, nô tài đi ngay!” Tường Thụy nói xong liền xoay người chạy ra ngoài.

Tay ta khẽ nắm chặt, ta đã quá bất cẩn rồi ư? Quay người, ta nói với Phương Hàm: “Vệ Dụ Thái phi rất cuộc là...”

“Nương nương! Nương nương?” Tường Hòa chạy vào, nói: “Nương nương, Lục Mỹ nhân của Úc Phúc quán cầu kiến!”

Không biết Thiên Lục có chuyện gì quan trọng, nhất định gặp ta bằng được? Trấn tĩnh lại, ta phẩy tay bảo Văn Lương đứng dậy rồi kêu Tường Hòa ra mời nàng ta vào.

Phương Hàm cũng thu lại nét mặt, lùi ra đứng phía sau ta.

Thiên Lục vịn vào tay cung tỳ tiến vào. Ta quan sát kỹ, quả nhiên không phải Cúc Vận. Nàng ta cúi chào: “Tham kiến Đàn Phi nương nương! Nương nương vạn phúc!”

Ta giơ tay ra hiệu cho nàng ta ngồi xuống rồi hỏi: “Có chuyện gì khiến người gấp gáp muốn gặp bản cung?”

Nàng ta không ngồi, nhìn ta chằm chằm, hồi lâu đột nhiên quỳ xuống. Ta giật mình, không kìm nổi bèn đứng lên.

Nàng ta bỗng nói: “Nương nương, đã hả giận rồi thì bỏ qua đi. Đừng hăm dọa người khác nữa!”

Ta cười gằn. “Người đang làm gì vậy? Uy hiếp bản cung hay cảnh cáo bản cung?”

“Tần thiếp không dám!” Nàng ta cúi đầu, nói. “Nương nương bây giờ đã là nhị phẩm phu nhân, đương nhiên không thêm so đo với loại người như tần thiếp. Tần thiếp chỉ đến nói với nương nương, xin nương nương yên tâm, sau này chúng thần thiếp sẽ an phận thủ thường, không vượt quá giới hạn. Tần thiếp bago xin nương nương hạ thủ lưu tình!”

Xem ra nàng ta đúng là đến vì Thiên Phi, tin rằng nàng ta cũng biết chuyện của Cúc Vận. Ta cười, chỉ sợ kẻ như Thiên Phi vẫn không muốn an phận. Có điều Thiên Lục đã chịu ăn nói nhún nhường với ta như vậy,

đương nhiên ta cũng không phải loại người thích gây chuyện. Bước qua đỡ vai nàng ta, cảm nhận rõ cơ thể nàng ta khẽ run, ta cười: “Sao, bản cung đáng sợ lắm à?”

Nàng ta được ta đỡ bèn đứng lên nhưng không nhìn thẳng ta, chỉ nói: “Thần thiếp chưa từng muốn tranh giành với nương nương, chỉ sợ nương nương đã nghĩ nhiều!”

Đột nhiên ta cảm thấy tức giận, nàng ta lại đứng đây bằng nét mặt kiên cường như xưa.

Hồi lâu sau nàng ta mới nói: “Nương nương, nếu không có việc gì, thiếp xin cáo lui trước!” Nàng ta hành lễ với ta, xoay người lui ra, sau đó lại quay đầu, nói: “Vốn sinh cùng một gốc, nếu nương nương vẫn nhớ, thần thiếp sẽ rất vui mừng!”

Thiên Lục đi rồi, không biết vì sao ta bỗng thấy tức giận. Dựa vào cái gì mà cuối cùng dường như tất cả đều là lỗi của ta? Do ta xa cách không thân với các nàng ta? Do ta gây khó dễ cho các nàng ta? Hay do ta không để ý tới tình nghĩa tỷ muội ư?

Tay nắm chặt cốc trà trên bàn, ta thật sự muốn hất tay đập vỡ nhưng không thể, đó là chiêu khích tướng của nàng ta nhỉ? Sao ta có thể mắc lừa?

Ta cắn môi, đột nhiên nhớ tới lời của Thiên Phi, tỷ ta nói tỷ ta ghét nhất đáng về bình thần trước mọi chuyện của ta, tựa như chuyện gì cũng không quan trọng. Bây giờ, ta đã hiểu được một chút cảm nhận của nàng ta. Giống như Thiên Lục thể hiện với ta. Đối với chuyện Thiên Lục làm, ta hận, có lẽ cũng là đổ kỵ.

Đêm đã khuya, lúc Phương Hàm bước vào, tâm trạng không tốt. Nàng ta cẩn thận đi tới trước mặt ta, khẽ nói: “Nương nương, Tường Thụy điều tra rồi, gần đây Tiểu Đào và Thẩm Tiệp dư qua lại rất gần gũi.”

Thẩm Tiệp dư? Hình như ta đã nhớ ra gương mặt đó, lại nhớ ra Phương Hàm vẫn chưa nói cho ta biết chuyện về Dự Thái phi rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa định mở miệng hỏi liền nghe thấy thái giám bên ngoài cao giọng hô: “Hoàng thượng giá đáo...”

Ta và Phương Hàm nhìn nhau, hai người cùng đứng lên, ra nghênh đón.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!”

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế”

Hắn chưa cho đứng lên, chỉ trầm giọng nói: “Ngoài Đan Phi, những người khác đều lui ra ngoài!”

Phương Hàm lo lắng nhìn ta, cúi đầu nói: “Nô tỳ cáo lui!”

Lý công công vẫn không biết tốt xấu như xưa, vung cây phát trần trong tay, the thé nói: “Hoàng thượng, nô tài ở lại hầu hạ...”

“Lui ra!” Hắn lạnh giọng nói.

Lý công công lúc này mới sợ tới mức nghẹn lời, đáp “vâng” rồi xoay người lui ra.

Căn phòng rộng lớn chỉ còn lại hai người, ta và hắn, bầu không khí đột nhiên trở nên có chút rã rời. Ta khụy gối, đợi hắn cho đứng lên.

Hắn xoay người, bỗng gọi: “Đan Phi!”

“Có thần thiếp!”

“Thật to gan!” Hắn quát to, sải bước tới, giơ tay nắm cằm ta, đôi mắt đen sẫm lộ ra tia sắc bén. Hắn xấp lại gần ta, trầm giọng nói: “Ai cho nàng tới Vĩnh Thọ cung?”

Hắn quả nhiên đến vì chuyện này, vậy thì tất cả những điều Phương Hàm lo lắng cũng sẽ thành sự thật...

Ta nhìn hắn, đầu tới nhú mày. Hắn ở rất gần, ta có thể nhìn thấy rõ gương mặt ta đang phản chiếu trong đôi mắt sâu thẳm của hắn, nơi đó toát ra thứ ánh sáng khiến người ta khiếp sợ.

Đột nhiên ta sợ hãi, ta đã biết vì sao lại có cảm giác Dự Thái phi quen thuộc đến thế. Bởi cặp mắt đó... giống như cặp mắt của Hạ Hầu Tử Khâm! Song ánh mắt của hắn lạnh lùng hơn.

Lẽ nào...

Trong lòng chợt xuất hiện một suy nghĩ kỳ lạ, ta giật mình, sợ hãi nhìn nam tử trước mặt.

Sắc mặt hắn dần thay đổi, hắn ôm chặt ta, khẽ nói: “Nàng nhìn ra thứ gì chưa từng thấy hả?”

Ta giật mình, hắn quá thông minh, tất cả đều không qua nổi mắt hắn. Khẽ mỉm cười, ta dựa vào ngực hắn, ngón tay lướt qua hình rồng thêu tinh tế trên long bào, lấy dũng khí hỏi: “Hoàng thượng đang trốn tránh điều gì?”

Ta thật không ngờ Dụ Thái phi lại là mẹ ruột của hắn. Đôi mắt hắn hiện lên tia độc ác, nói thầm: “Trẫm ghét...” Giọng nói bỗng nhỏ lại, hắn đột nhiên đẩy ta ra, cười lạnh một tiếng. “Trẫm ghét nữ nhân tự cho là mình thông minh!”

Ta lùi lại vài bước, nhìn hắn. Hay thật đấy, nói chưa được hai, ba câu lại bắt đầu nổi giận! Bất giác bật cười, vì sao ta cảm thấy nhiều lúc hắn rất giống một đứa trẻ đang lớn, thích nổi cáu là nổi cáu luôn?

Ta hít một hơi thật sâu, bước lên, nắm tay hắn. Ta khẽ nhủ mày, trước kia tay hắn luôn ấm áp, sao hôm nay lại lạnh như băng? Nhớ đến khi đó, hắn sưởi ấm bàn tay ta, còn hài hước kêu ta mảnh mai, yếu ớt. Khóe miệng bất giác mỉm cười, ôm lấy bàn tay hắn, ta ngược mắt, hỏi: “Hoàng thượng lạnh không?”

Hắn không nói, đôi môi mỏng mím chặt, dường như vẫn đang tức giận.

Ta cười cười, ôm tay hắn vào lòng.

Đột nhiên hắn cúi xuống nhìn ta, hồi lâu sau mới nói: “Nàng cho rằng để trẫm ném chút ngon ngọt, trẫm sẽ không truy cứu nàng nữa ư?”

“Hi...” Ta phì cười. Hắn cho rằng ta lấy lòng hắn là vì ngọn lửa phẫn nộ của hắn. Ha, hắn không hiểu bản thân hắn sao? Nếu là việc hắn đã quyết định thì việc làm nhỏ nhen của ta nào có thay đổi được.

“Không được cười!” Về mặt hắn vẫn lạnh lùng.

Ta ngoan ngoãn không cười, ngược mắt nhìn hắn. Hắn không rút tay ra, ta biết hắn không thực sự tức giận. Đôi mắt đen láy của hắn khẽ chớp chớp, đột nhiên hắn lên tiếng: “Mấy ngày không gặp, nàng vẫn xấu như thế?”

Nói ta xấu, ta không so đo với hắn.

Hắn dường như không vui, sầm mặt nói: “Chẳng phải nàng nên xin trẫm tha tội chết à? Sao còn cười được?”

Thật là kiêu ngạo, hóa ra hắn chỉ muốn ta nói một lời cầu xin. Ta nhìn hắn chăm chú, đường đường là hoàng thượng lại cần một lời xin tha thứ của ta để chứng tỏ sự cao quý của hắn ư?

Ta dứt khoát giả vờ không biết gì, buông tay hắn ra, quỳ xuống, cúi đầu nói: “Xin Hoàng thượng tha thứ cho thần thiếp! Có điều thần thiếp rất muốn biết, vì sao Hoàng thượng muốn thần thiếp xin tha thứ?”

“Nàng...” Hắn tức đến nỗi gơ chân đá chân bàn. “Đã không biết sao còn muốn xin tha thứ?”

“Bởi Hoàng thượng muốn nghe, bởi người là Hoàng thượng.”

Ta nói rành mạch từng từ, từng chữ cho hắn nghe. Gạt tất cả sang một bên, hắn dù gì cũng là hoàng đế của thiên triều, hoàn toàn không cần bất cứ thứ gì để nâng cao danh xưng hoàng thượng của hắn. Dù mẹ ruột của hắn không phải thái hậu cũng chẳng làm tổn hại tới sự tôn quý của hắn.

Hạ Hầu Tử Khâm trước mặt ta đã bốt đi về lạnh lùng, đổi lại là sự quật cường mãnh liệt. Ta không biết giữa hắn và Dụ Thái phi có chuyện gì nhưng dường như ta thấu hiểu tâm trạng đó của hắn. Hoang mang kèm theo oán hận.

8. Chương 8

Hắn nhìn ta, ánh mắt đầy vẻ kinh ngạc.

Đứng thẳng người, bàn tay giấu trong tay áo dần dần nắm chặt. Ta cắn răng. Hạ Hầu Tử Khâm kiêu ngạo bị ta nói trúng nỗi lòng.

“Trẫm ghét...” Hắn đột nhiên lên tiếng. “...ghét nữ nhân thông minh nhưng lại yêu không thể buông tay.” Một tay nhắc ta lên, hắn nhìn ta như cười như không.

Ta nhìn sang hướng khác, nghe thấy hắn nói: “Nàng dám đến đó lần nữa, nhất định trẫm sẽ không dễ dàng tha thứ.” Lời nói tràn đầy vẻ cảnh cáo.

Dù hắn không nói thì ta cũng sẽ không qua đó nữa.

“Đàn Phi!” Hắn đột nhiên khẽ gọi.

Ta không vui nên cau mày, nghiêng răng nói: “Mong Hoàng thượng gọi tên của thần thiếp có được không?”

“Vì sao?”

“Tên của thần thiếp dễ nghe.” Chỉ ít dễ nghe hơn Đàn Phi.

“Ai nói dễ nghe?” Hắn phớt lờ.

“Tiên sinh dạy thần thiếp.” Ta thành thật trả lời.

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, trách mắng: “Tiên sinh đó của nàng không có khiêu thưởng thức.”

Không biết vì sao khi nghe hắn nói Tô Mộ Hàn như vậy, ta có chút tức giận, buột miệng nói: “Ai nói ngài ấy không có khiêu thưởng thức?” Trong lòng ta, Tô Mộ Hàn giống như vị thần, không gì không biết, không gì không thể. Tất cả những điều y nói đều đúng.

Hắn không ngờ ta lại dám cãi lại như vậy, hơi sững người, không tức giận, chỉ lạnh giọng nói: “Trẫm nói đấy!” Hắn ngược nhìn ta, ánh mắt giống như đang nói: “Trẫm nói đấy, nàng muốn thế nào?”

Không biết vì sao ta lại thấy hưng phấn. Hắn đột nhiên khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Tay trẫm lạnh quá!”

Ta quay mặt đi, không muốn tranh cãi với hắn, nếu tranh cãi chắc chắn ta sẽ thua. Ai bảo hắn là hoàng thượng, hắn sẽ dùng thủ đoạn lừa gạt, chơi xấu, sẽ dùng thân phận để ép ta. Đường như ta ngày càng hiểu hơn về con người này.

Thay đổi nhanh thật đấy! Ta không vui, nhìn hắn. Hắn giơ tay ra, tỏ vẻ đáng thương nhìn ta. Ta hơi lúng túng, xem ra hắn thật sự đã ném được vị ngọt rồi.

Ta nắm lấy tay hắn, đặt lên ngực một lần nữa. Hắn nhúm mày: “Cách y phục, không được!”

Mặt ta đỏ bừng. Hắn đúng là nói năng tùy tiện, chẳng kiêng dè gì.

“Trẫm lạnh quá!” Hắn nghiêm túc lặp lại.

Ta thở dài, đúng là một chút ngon ngọt không thỏa mãn nỗi hắn. Ta đỏ mặt kéo hắn lên giường, hắn lại hơi nghiêng người, dựa vào ta.

Nặng quá, ta kêu lên: “Hoàng thượng, người có thể...”

“Không thể!” Hắn ngắt lời ta, ta còn chưa nói xong, hắn đã biết ta muốn nói gì. Dừng lại một lát, hắn nói: “Chân trẫm đau, chưa để nàng công đã là khai ân rồi.”

Chân đau?

Chẳng lẽ... đá chân bàn nên đau?

“Nàng khiến trẫm tức giận.” Hắn tốt bụng bổ sung.

Được rồi, ngàn vạn lỗi sai đều là của ta.

Nghiến răng διu hần lên giường, cúi người cởi giày cho hần, giơ tay định xoa xoa cái chân bị thương, bỗng ta cảm thấy thắt lưng bị ôm chặt, hần ném ta lên giường trong phút chốc.

“A!” Ta sợ hãi kêu lên, hần đã lật người đè xuống. Ta căng thẳng nhìn nam tử trước mặt, hần không nhìn ta, mê mải cởi y phục ta, không nói một lời rồi thò tay vào.

Thật sự rất lạnh! Hần chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả!

Đột nhiên hần khom người, vùi mặt vào cổ ta. Đôi môi mềm mại dán lên da thịt ta, thì thầm: “Hóa ra nghịch tuyết lạnh đến vậy, lạnh tới nỗi không còn cảm giác nữa.”

Ta kinh ngạc, hèn chi tay hần lạnh như vậy! Hần lại có thể đi nghịch tuyết! Sau khi chơi xong, hần vội vã đến Cảnh Thái cung, trình trọng trị tội ta? Ta bỗng thấy dở khóc dở cười.

“Đau thật! Sau này trăm không bao giờ nghịch tuyết nữa.”

Hần lẩm bẩm, giống như tự nói với mình, lại giống như nói cho ta nghe.

Lạnh tới cực điểm đương nhiên sẽ đau, nỗi đau đó tựa như bị ngàn vạn kim châm chọc vào, buốt nhói đến từng dây thần kinh ở đầu ngón tay, sau đó lan khắp cơ thể.

Ta mở mắt nhìn, mái tóc dày che đi gương mặt, ta không thấy rõ vẻ mặt hần. Không biết vì sao, ta mơ hồ cảm thấy sự cô đơn trong lời nói của hần. Loại cô đơn này pha lẫn một chút đau khổ, một chút ương bướng, một chút băn khoăn, một chút không cam lòng...

Ta đột nhiên rất muốn ôm hần.

Người hần khẽ run rẩy, dựa vào ta, hơi thở nóng bỏng. Ta ôm hần, dần dần... bỗng cảm thấy sợ hãi.

Một lúc lâu sau, hần mới trầm giọng, nói: “Trăm muốn nàng.”

Giọng hần rất nhẹ, rất khẽ, tựa như cơn gió thoảng qua, chỉ trong nháy mắt liền tan biến. Nhưng ta đã nghe thấy. Đầu ngón tay ta run rẩy, trái tim như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ta căng thẳng quá! Ta biết, đây mới là nguyên nhân nỗi sợ hãi của ta. Hóa ra, ta sợ hần muốn mình. Tại sao ta lại sợ?

Ta cố gắng hỏi nhưng không tìm được lời đáp.

Người hần hơi động đậy, bàn tay to lớn vươn ra từ trong vòng ôm của ta. Hần mở mắt nhìn ta, đôi mắt thâm trầm tựa như hồ nước u tĩnh, thật tĩnh, tới mức khiến tim ta hoảng loạn.

Khóe miệng hần khẽ nhếch lên thành một vòng cung, ngón tay lướt qua bờ môi ta. Ta sợ hãi tròn mắt nhìn hần, song hần không cúi xuống hôn ta, chỉ trở người, với tay kéo chăn rồi xoay lưng lại phía ta.

Ta kinh ngạc nhìn bóng lưng của nam tử ấy, nghe giọng nói nặng nề của hần vang lên: “Nhưng không phải bây giờ...”

Ta không biết lời hần nói có ý gì.

Hần không nói nữa, hơi thở dần đều đặn. Ta mấp máy môi, muốn gọi hần, nghĩ một lát lại thôi. Đưa tay đặt lên nơi trái tim đang không ngừng đập rộn, ta không tài nào rời ánh mắt mình khỏi hần. Hơi thở vô hình để lộ sự kiêu ngạo và nỗi cô đơn bất tận này khiến ta phải dừng bước song cũng chẳng khác gì một vị thuốc độc, kéo ta về phía trước.

Nằm một lát lại bắt đầu thấy lạnh. Ta cắn răng bò qua, áp vào lưng hần ngủ. Lưng hần thật ấm!

Ta không biết hần có tỉnh hay không, hần chỉ nằm yên. Không biết tại sao, giây phút ấy ta có chút vui sướng, có chút đắc ý, tựa như đã lợi dụng hần được một chút. Cảm giác rất kỳ lạ.

Trong mơ, dường như có ai đó ôm lấy ta, dùng sức ôm siết.

Cả đêm ấy, ta ngủ rất ngon.

Hôm sau thức dậy mới phát hiện hần đã đi từ rất lâu rồi. Ngoài chiếc gối kê bên còn thoang thoang mùi long diên hương, ta gần như đã nghĩ rằng chuyện đêm qua chỉ là giấc mộng Nam Kha.

Ha, ta cười nhạt.

Khi Văn Lương và Triều Thần vào phòng hầu ta chải tóc, trông ai cũng vui mừng. Xem ra đêm qua các nàng đều không được ngủ ngon, sợ Hạ Hầu Tử Khâm nổi giận vì chuyện ta đã tới Vĩnh Thọ cung.

Ta cũng sợ, thế nhưng hấn không giận. Ta vẫn không thể nhìn thấu tâm tư hấn, dầu ta cảm thấy mình đã bắt đầu hiểu được hấn.

“Khí sắc của nương nương hôm nay tốt quá!” Văn Lương cài lên tóc ta chiếc trâm ngọc cuối cùng, cười nói.

Ta nhìn nữ tử trong gương, đưa tay chạm nhẹ vào chiếc trâm đính hạt châu đang rủ xuống, mắt hạnh lúng liếng, cười hỏi: “Trông bản cung hôm nay đẹp lắm sao?”

Triều Thần cười. “Nương nương được hoàng thượng sủng ái, đương nhiên trông đẹp hơn rồi.”

Hoàng thượng sủng ái? Nói hay lắm!

Ngoái đầu nhìn bọn họ, ta mỉm cười. “Bản cung rất muốn xem thử ai đó thấy bản cung hôm nay thần thái sáng láng thì sẽ có vẻ mặt gì. Mau mời Thẩm Tiệp dư tới!”

Nét cười hơi nhạt đi, Văn Lương cúi đầu thưa: “Vâng” rồi để các thứ trong tay xuống, lui ra.

Phương Hàm vào phòng, có lẽ nghe thấy lời ta nói, bèn thưa: “Nương nương, người phải đổi mặt, không chỉ có mình Thẩm Tiệp dư.”

Ta gạt đầu cười. “Cô cô yên tâm, trong lòng bản cung đã có dự tính.”

Nàng ta cười thản nhiên, đặt các thứ lên bàn xong mới quay lại, nói: “Nô tỳ bảo Ngự thiện phòng chuẩn bị mấy món điểm tâm, nương nương hãy tới dùng một chút.”

Liếc mắt nhìn điểm tâm trên bàn, ta lạnh lùng cười một tiếng. “Bản cung muốn đợi Thẩm Tiệp dư đến cùng ăn. E rằng đêm qua nàng ta căng thẳng quá độ, trần trọc suốt đêm, đương nhiên cũng chẳng nuốt nổi thứ gì.”

Khoảng một tuần hương sau, Thẩm Tiệp dư đã đến.

Thấy ta, nàng ta vội vàng hành lễ. “Tần thiếp tham kiến Đan Phi nương nương!” Ngừng một lát, lại nói ngay: “Thật khéo quá, tần thiếp cũng muốn tới Cảnh Thái cung trò chuyện với nương nương, thế mà nương nương lại sai người tới mời.”

Ta hơi nhướn mày, cười đáp: “Hả? Ra là bản cung và Thẩm Tiệp dư tâm linh tương thông cơ đấy!”

“Tần thiếp không dám!” Nàng ta cúi đầu, hai tay căng thẳng đan vào nhau.

Ta quay người ngồi xuống, nói: “Ngồi đi, bản cung chuẩn bị điểm tâm, muốn cùng ăn với Thẩm Tiệp dư.”

Nàng ta nhìn ta vẻ kinh ngạc, vội tạ ơn rồi đi tới ngồi xuống.

Ta không động tay, nàng ta cũng không nhúc nhích.

Ta thuận tay cầm một chiếc bánh phù dung. Nàng ta có vẻ xấu hổ, cũng cầm lấy một chiếc nhưng chỉ cắn một miếng rất nhỏ. Ta đưa mắt nhìn sang chiếc đĩa bên cạnh, nói: “Bánh bơ đậu xanh này cũng không tồi đâu, Thẩm Tiệp dư cũng ném thử đi!”

Gương mặt nàng ta biến sắc, vội đáp: “Tạ ơn nương nương, xưa nay tần thiếp không thích ăn đậu xanh.”

“Hả?” Ta thâm cười lạnh, nàng ta thấy ta không động tới chiếc bánh bơ đậu xanh kia nên sợ ta hạ độc vào đó sao? Nực cười, Tang Tử ta nào phải kẻ ngu ngốc như thế!

Ta buột miệng hỏi: “Chẳng lẽ Thẩm Tiệp dư sợ bản cung hạ độc vào đồ điểm tâm sao?”

Cơ thể nàng ta run lên, đột nhiên đứng dậy, quỳ sụp xuống, nói: “Tần thiếp không dám!”

“Không dám?” Ta khẽ cười, đưa tay lấy một chiếc bánh bơ đậu xanh, cắn một miếng, nhìn nàng ta. “Mùi vị rất ngon. Thẩm Tiệp dư, trước giờ bản cung không làm chuyện mờ ám, cũng hận những kẻ lén lút bày trò. Không biết người có hiểu không?”

Vai nàng ta càng run lên dữ dội nhưng nàng ta chỉ cắn chặt môi, không dám thả lỏng.

Ta vừa ăn điểm tâm vừa thần nhiên nói: “Muốn đấu thì phải có bản lĩnh, Thẩm Tiệp dư, người thật sự không đủ thông minh, thủ đoạn không cao minh, chỉ tổ đẩy mình vào con đường cùng mà thôi.”

“Nương nương!” Nàng ta kinh hãi kêu lên, trợn tròn mắt nhìn ta, đôi môi run rẩy, nói: “Nương nương tha tội, thần thiếp chỉ là... là thấy Dụ Thái phi đáng thương, trong hậu cung bây giờ chỉ có nương nương là bậc cao quý, thế nên... thế nên nếu nương nương ra mặt, nhất định sẽ giúp được Dụ Thái phi. Hoàng thượng sủng ái nương nương, cũng sẽ không làm khó...”

Hay thật đấy, xem ra nàng ta còn biết ta đang nói gì.

Ta nhìn thẳng vào nàng ta, thủ đoạn của nàng ta không inh nhưng bản thân cũng có cơ trí. Có điều, muốn giả trò qua mắt ta, cũng quá coi thường ta rồi!

Ta cười nhạt. “Hả? Nói như thế, bản cung còn phải cảm ơn người thay Dụ Thái phi rồi.” Đưa tay rút chiếc trâm bằng ngọc tía trên búi tóc xuống, ta đứng dậy, bước tới bên Thẩm Tiệp dư, cẩn thận cài chiếc trâm lên tóc nàng ta, khẽ nói: “Đẹp quá, bản cung thay mặt Dụ Thái phi cảm ơn người, chiếc trâm ngọc tía này là quà tạ ơn.”

Thẩm Tiệp dư sợ tới nỗi mặt trắng bệch, run rẩy nói: “Nhưng nương nương... Đây... đây là chiếc trâm ngọc tía hoàng thượng ban thưởng cho người, thần thiếp e là... không dám nhận.” Nàng ta nói xong bèn đưa tay định lấy xuống.

Ta nhanh nhẹn giữ tay nàng ta lại, thần nhiên đáp: “Sao thế, Thẩm Tiệp dư ghét đồ của bản cung à? Hơn nữa, đồ bản cung đã tặng sao có thể lấy lại? Vậy chẳng phải bản cung quá keo kiệt sao!”

“Nương nương...”

Ta đứng thẳng người, nói: “Hôm nay bản cung tặng chiếc trâm ngọc này cho người, sau này, hằng ngày người phải cài. Bản cung thấy rất hợp với người, cài nó lên trông da người trắng hơn. A, thật khiến người ta yêu mến!”

Nỗi hoảng sợ trong mắt nàng ta càng lúc càng tăng nhưng chỉ lát sau đã tan biến. Trên gương mặt Thẩm Tiệp dư thoáng hiện nét cười, nàng ta nhìn ta, có vẻ mừng rỡ, nói: “Nương nương, thần thiếp tạ ơn nương nương! Phong thái của nương nương quả thực khiến thần thiếp phải kính ngưỡng. Nương nương có thể đối xử với thần thiếp thế này, sau này, nhất định thần thiếp sẽ dốc hết sức giúp đỡ người!”

Hóa ra Thẩm Tiệp dư cho rằng ta làm như vậy vì muốn lôi kéo nàng ta. Vốn dĩ ta vẫn chưa ghét nàng ta đến thế, nhưng giờ thì... Ta ghét nhất thứ cổ đại quanh tường, gió thổi chiều nào theo chiều ấy.

Nhìn nàng ta bằng ánh mắt khinh thường, ta lạnh lùng cười nói: “Bản cung nào dám nhận sự giúp đỡ của người! Hôm nay bản cung chỉ là mời Thẩm Tiệp dư tới cùng ăn điểm tâm mà thôi, e là Thẩm Tiệp dư đã nghĩ nhiều rồi.”

Nàng ta có thể dễ dàng ngã về phía ta, khó tránh khỏi có ngày sẽ phản bội ta. Người như thế, sao ta dám dùng?

Nghe thấy vậy, vẻ vui sướng của Thẩm Tiệp dư liền nhạt đi, sắc mặt tái nhợt.

Ha, giờ nàng ta biết sợ rồi sao?

Nàng ta không nói, ta cũng biết. Nàng ta chẳng qua chỉ là một tiệp dư nhỏ, muốn ra tay với ta thì nhất định phải có chỗ dựa sau lưng, mà chỗ dựa ấy, không ai ngoài Diêu Thục nghi.

Chỉ dựa vào một câu “tỷ tỷ” gọi Diêu Thục nghi, một tiếng “nương nương” gọi ta ở Hy Ninh cung, ta đã đoán ra được quan hệ nông sâu giữa hai người họ.

Đợi tới khi Diêu Thục nghi trông thấy chiếc trâm ngọc cài trên tóc Thẩm Tiệp dư, chắc chắn sẽ xa lánh nàng ta, thậm chí còn coi thường, vì ả cho rằng đó là người của ta. Đáng tiếc, người như thế ta không cần. Nhưng cũng sẽ không cho người khác dùng, thế nên mới để nàng ta đội một vòng sáng le lói ta ban à sống cô độc.

Có gương được hay không, còn phải xem bản thân Thẩm Tiệp dư.

Hôm sau, ta đang ngồi trong đình hóng mát ở giữa sân thưởng trà thì thấy Phương Hàm đi tới, đứng hầu bên trái ta, khẽ nói: “Nương nương, nghe nói Thẩm Tiệp dư điên rồi.”

“Cạch” một tiếng, chiếc nắp trong tay chạm vào miệng chén, ta lạnh lùng cười, điên nhanh thế sao?

“Nương nương, có cần nô tỳ rót thêm ít trà cho người không?” Văn Lương tưởng trà trong chén đã nguội, vội đưa tay ra đón lấy chén trà trong tay ta.

Ta xua tay, đặt chén trà lên chiếc bàn đá, đứng dậy nói: “Không cần, bản cung hơi mệt, cũng không thưởng trà nữa, đổ hết đi!”

“Vâng!” Văn Lương nhanh nhẹn thu dọn các thứ trên bàn đá, cung kính lui xuống.

Lúc ta ngoảnh lại mới phát hiện, tuyết đang bay trắng xóa trong không trung. Hoa tuyết bay rợp trời, che lấp mọi màu sắc trong hoàng cung.

Ta bắt giác vươn tay ra đón, bông tuyết rơi vào lòng bàn tay, tan ra trong nháy mắt, chỉ để lại cảm giác lạnh buốt, từ lòng bàn tay, tan ra trong nháy mắt, chỉ để lại cảm giác lạnh buốt, từ lòng bàn tay lan tới tận trái tim. Không biết tại sao, ta đột nhiên nhớ tới lớp tuyết dày đọng trong cung của Dụ Thái phi. Bỗng giật mình, điên rồi sao? Ta không nên nhớ đến chuyện này nữa.

Nhẹ nhàng khép mắt lại.

“Cô cô, người nói xem trận tuyết này sẽ rơi tới khi nào?” Ta khẽ hỏi.

Giọng nói lạnh nhạt của Phương Hàm vang lên: “Nhìn trời, e là tuyết sẽ rơi lâu đấy. Nô tỳ vào cung lâu như thế mà chưa từng thấy trận tuyết lớn như vậy bao giờ. Nếu nương nương thấy lạnh, nô tỳ sẽ đi lấy lò sưởi.”

Ta chậm rãi lắc đầu, lạnh, nhưng ta không cần lò sưởi.

Đợt tuyết này quả thực rơi rất lâu. Cứ rơi mãi, rơi mãi, e là tới mười ngày, nửa tháng, tuy ta không đếm chính xác nhưng mờ hồ cảm thấy rất lâu.

Từ sau đêm ấy, Hạ Hầu Tử Khâm không còn tới Cảnh Thái cung nữa. Nghe nói nạn tuyết phía bắc nghiêm trọng, quan viên các nơi dâng tấu thư rất nhiều, ngày nào hần cũng ở trong ngự thư phòng tới tận khuya. Không biết tại sao, ta lại bắt đầu để ý những tin tức về hần, thậm chí biết hần làm việc vất vả, ta còn cảm thấy đau lòng.

Trận tuyết lớn rơi rất lâu, vậy mà cơn sóng ngầm mãnh liệt ở chốn hậu cung lại có vẻ yên ả đến khó tin.

Đã lâu ta không gặp Thiên phi và Thiên Lục, khi tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu, gặp Thư Quý tần và Diêu Thực nghi, ai cũng làm như chưa hề xảy ra chuyện gì, vẫn nói cười vui vẻ.

Thế nhưng thái hậu và ta dường như đã trở nên xa lạ, người đối xử với ta không còn ôn hòa, thân thiết như trước nữa, cố gắng tránh xa ta, ánh mắt nhìn ta không hề vui vẻ, thậm chí còn có chút tức giận.

Ta biết, đều là vì Dụ Thái phi.

Dù ta có bù đắp thế nào, chung quy Diêu Thực nghi cũng thắng ta một nước.

Lại nửa tháng trôi qua, tính thử, đã gần tới cuối tháng Mười hai. Cuối cùng thời tiết cũng thay đổi, tuyết đã bắt đầu tan. Khi mặt trời lên cao, xa xa nhìn lại, tuyết đang tan, phản chiếu ánh ngũ sắc trông rất đẹp mắt.

Lúc ta và Phương Hàm đi tới cửa Cảnh Thái cung, từ xa đã trông thấy mấy cung tỳ đang tụ tập với nhau, riu rít chuyện trò. Gương mặt ai cũng ửng đỏ, cười ngượng ngùng.

Ta khẽ cau mày, Phương Hàm đứng phía sau nói: “Ngự lâm quân trong cung sắp tăng thêm nhân số, nghe nói đã trừ bị khá lâu, có lẽ mấy ngày nữa sẽ tuyển người.”

Ta gật đầu, chẳng trách mấy cung tỳ kia vui mừng như thế. Đúng là có thiếu nữ nào mà không ôm mộng xuân? Nghĩ tới đây, trong lòng ta lại thoáng sinh nỗi bi thương, cung tỳ nào có tư cách yêu thương, dẫu có người trong lòng cũng chỉ có thể nhìn ngắm từ xa, gần trong tắc gang mà viễn cách biệt.

Ta sớm đã không còn là cung tỳ, thế nhưng người thương của ta là ai?

Hạ Hầu Tử Khâm? Ha, hân và ta, dù có gần nhau nhưng xa cách lạ thường.

Dần thu lại suy nghĩ, ta vịn vào tay Phương Hàm lên loan kiệu.

Khi rềm kiệu hạ xuống, nghe Phương Hàm hạ giọng nói: “Nương nương muốn truyền thái y thì sai Tường Hòa, Tường Thụy đi là được, đâu cần đích thân tới Thái y viện?”

Hai tay bắt giắc siết chặt, không nhìn Phương Hàm, ta chỉ trầm giọng nói: “Khởi kiệu!” Nàng ta không biết, không phải ta cần truyền thái y, là Tô Mộ Hàn...

Các thái y thấy ta, ai nấy đều tỏ vẻ sợ hãi. Có lẽ bọn họ còn nhớ chuyện hai tháng trước ta truyền một thái y tới Vĩnh Thọ cung chữa trị cho Dự Thái phi, cuối cùng thái y ấy bị cách chức để điều tra.

Tôn thái y quỳ dưới chân ta, cúi đầu nói: “Nương nương thứ tội, không có sự cho phép của hoàng thượng, thần không thể tự ý chữa bệnh cho người ngoài cung.”

Ta im lặng không đáp, hóa ra còn phải nói cho Hạ Hầu Tử Khâm biết.

Ra khỏi Thái y viện, ta không lên loan kiệu, lưỡng lự không biết có nên tìm Hạ Hầu Tử Khâm hay không. Phương Hàm nhận ra trong lòng ta có chuyện, nhẹ nhàng hỏi: “Nương nương, có câu này nô tỳ không biết có nên nói hay không.”

Ta nhìn nàng ta, ra hiệu cho nàng ta cứ nói.

Nàng ta hạ giọng, nói: “Nương nương, cây to đón gió, đặc biệt là trong chốn hậu cung này. Nếu là những người không quan trọng, xin nương nương hãy đứng xa mà nhìn.” Giọng nàng ta thản nhiên nhưng từng từ, từng chữ đều rất kiên định.

Người thông minh như Phương Hàm hẳn đã biết mối quan hệ không mấy tốt đẹp giữa ta và người của Tang phủ, thế nên ta muốn truyền thái y, chắc chắn không phải vì người nhà họ Tang. Đã không phải là người nhà, dĩ nhiên có thể bị coi là những người không quan trọng.

Nhưng với ta, Tô Mộ Hàn không phải như thế.

Ta lắc đầu. “Bản cung biết nỗi lo lắng của cô cô nhưng người này là tiên sinh có ơn tri ngộ với bản cung. Bản cung có ngày hôm nay không phải không có công của tiên sinh. Huống chi trước khi vào cung, bản cung đã từng hứa với người, sau này nhất định sẽ mời thái y giỏi nhất tới chữa bệnh cho người.”

Sắc mặt Phương Hàm không thay đổi, giọng nói vẫn như trước: “Nô tỳ to gan, không biết tiên sinh của nương nương mắc bệnh gì?”

Bệnh gì...

Không biết tại sao, nghe nàng ta hỏi như thế, ta lại như nhìn thấy bóng người gầy gò phía sau bức rèm quen thuộc, bên tai văng lên tiếng ho khan dữ dội của y.

Tay khẽ siết lại, ta cố gắng để giọng mình bình thản: “Tiên sinh nói từ nhỏ người thường xuyên bị sốt cao, tổn thương tới phổi, thế nên thường ho không dứt.”

Phương Hàm cúi đầu. “Nếu đã như thế, nương nương hẳn biết bệnh này vô phương cứu chữa.”

Ta vội lắc đầu. “Thái y trong cung cũng không chữa được sao? Y thuật của bọn họ inh như thế mà?”

“Nương nương...” Phương Hàm đột nhiên ngược mắt nhìn ta, trong đôi mắt bình tĩnh của nàng ta thoáng chút xao động, khẽ đáp: “Nếu nương nương cứ khẳng định phải nói chuyện này với hoàng thượng, ngàn vạn lần không thể thất thố như vậy.”

Ta sững sờ, trong lòng chấn động, lúc này ta... đã thật thố sao?

Đúng rồi, nếu ở trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, ta không thể như thế này. Hắn vốn là người đa nghi, không chừng mang vạ cho Tô Mộ Hàn.

Tĩnh táo lại, ta khẽ mỉm cười với Phương Hàm. Thật tốt, lúc nào nàng ta cũng có thể bình tĩnh, chuyện này ta không bị được với nàng ta.

“Nhưng giờ nương nương định tới Thiên Dân cung sao?”

Ta nghĩ một lát, chậm rãi lắc đầu. Ta còn chưa nghĩ kỹ mình nên nói thế nào với Hạ Hầu Tử Khâm.

Hai người thuận đường bước tới, bất giác đã đi đến bên Lam Hồ. Không bị tuyết phủ, nước trong hồ càng xanh trong. Gió nhẹ lướt qua, thổi những vòng sóng nước dập dờn. Cây cầu chín khúc bắc qua Lam Hồ dường như quanh co hơn, đình nghỉ ở giữa hồ thanh thoát tựa như chú chim muốn bay lên từ mặt nước.

Khi bình tĩnh, từ xa ta đã trông thấy một thái giám đứng ở phía trước. Ta nhìn kỹ, là Lưu Phúc. Trong lòng bỗng cảm thấy vui mừng, ông ta ở đây, có phải Hạ Hầu Tử Khâm cũng tới không?

Nghĩ vậy, bước chân ta bất giác nhanh hơn.

Tới gần, ta vừa định mở miệng gọi, đột nhiên phía sau hòn giả sơn vang lên tiếng nữ tử cười lanh lảnh, sau đó là một bóng người mảnh khảnh chạy ra.

“Thuần Nhi, nàng ngày càng to gan!” Hắn cười đuổi theo, không hề phát hiện bên này có thêm một người. Ta đứng ngẩn ngơ.

Vì tiếng “Thuần Nhi” của hắn, ta ghen tỵ. Từ trước tới nay, hắn chỉ gọi ta là “Đàn Phi”, chưa bao giờ gọi tên ta. Nhưng hắn lại gọi nàng ta là “Thuần Nhi”.

Thuần Nhi, Thuần Nhi, nghe thật hay!

Đây là lần đầu tiên ta đổ kỵ với Diêu Thục nghi.

Lưu Phúc đứng bên cạnh vô tình nhìn thấy ta, vội kinh cẩn cúi đầu. “Nô tài tham kiến Đàn Phi nương nương!”

Dường như Hạ Hầu Tử Khâm thoáng chút kinh ngạc, ngoảnh đầu lại, chân mày anh tuấn khẽ cau lại. Ta trấn tĩnh, vội vàng nói: “Thần thiếp thỉnh an Hoàng thượng!”

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!” Phương Hàm đứng sau ta cung kính nói.

Hắn đứng thẳng người, thờ ơ đáp: “Miễn lễ, sao Đàn Phi lại tới đây?”

Diêu Thục nghi thu lại nét cười, bước tới định hành lễ với ta. Ta chỉ đáp: “Thần thiếp rảnh rồi nên đi ra ngoài đi dạo chút thôi, không ngờ lại phiền tới nhả hứng của Hoàng thượng và Diêu Thục nghi.”

Diêu Thục nghi tựa vào người hắn, thoáng nở nụ cười, nhẹ giọng nói: “Nương nương nói như vậy, thần thiếp làm sao gánh nổi đây?”

Trong lòng rùng rục lửa ghen song ngoài mặt lại giả lả cười nói, làm bộ chẳng có gì. Hạ Hầu Tử Khâm đưa tay nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra, bước lại chỗ ta. Nhìn chăm chú một lúc lâu, đôi môi mỏng kia mới khẽ mở: “Đàn Phi có tâm sự gì chăng?”

Ta ngẩn người, nhìn hắn đầy kinh ngạc. Khéo miệng hắn nhếch lên, áp sát ta, nói: “Trẫm rất tò mò, từ trước tới nay chưa bao giờ thấy ánh mắt nàng như thế này.”

Thế này là thế nào?

“Nàng đang lo cái gì? Hay là lo cho ai?” Hắn hỏi đùa, ánh mắt vẫn dán chặt trên gương mặt ta.

Ta chợt nhớ, đêm ấy hắn đã nói với ta, đừng bao giờ nghĩ tới chuyện lừa dối hắn, mãi mãi.

Đã như vậy thì ta đành đánh cược một ván. Dù sao sớm hay muộn ta cũng phải nói với hắn chuyện Tô Mộ Hàn. Xem ra chọn ngày chẳng bằng gặp dịp, nếu hắn đã hỏi, chỉ bằng ta cứ nói thẳng ra.

“Hoàng thượng, thật ra...”

Ta vừa mở miệng, đột nhiên nghe thấy tiếng hô kinh hãi của cung tỳ cách đó không xa: “Tiểu chủ! Tiểu chủ, người sao vậy? Tiểu chủ!”

Mọi người nghe thấy vậy bèn nhìn theo, thấy một cung tỳ đang cúi người đỡ một nữ tử rồi lại hô: “Người đâu? Người đâu? Có ai không?”

Ta liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ thấy hắn đưa mắt ra hiệu cho Lưu Phúc. Lưu Phúc vội chạy lên phía trước. Trên gương mặt của Diêu Thục nghi có nét khó chịu, lẳng lặng đứng sau bọn ta.

Chẳng bao lâu sau đã thấy tiếng Lưu Phúc vang lên: “Hoàng thượng, là Phi Tiểu Viện của Huyền Nhiên các!”

Ta chỉ cảm thấy trong đầu “ầm” một tiếng. Thiên Phi!

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm thoáng đổi, vừa xoay người sai bước đi tới vừa nói: “Truyền thái y!”

Ta nghiêng răng nhìn mà trong lòng bực bội. Thiên Phi ư là Thiên Phi, ta thật sự coi thường tỷ ta rồi. Không ngờ kẻ đầu óc đơn giản như tỷ ta mà cũng có thể nghĩ ra cách để thu hút ánh mắt hắn như thế này? Hoàng cung rộng như vậy, thế mà lại ngất xỉu ngay trước mặt hắn, có phải quá trùng hợp rồi không?

Bên tai ta vang lên giọng nói của Diêu Thục nghi: “Nương nương, hay là chúng ta cũng qua xem thử đi!” Nàng ta vừa nói xong, chân đã bước đi. Ta tức giận nhìn nàng ta, thâm cười nhạt, trong cung này thật sự chưa bao giờ được yên bình!

Huyền Nhiên các.

Các thái y vội vàng vào phòng chẩn bệnh cho Thiên Phi. Ta đứng giữa phòng khách, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nếu Thiên Phi giả bệnh, sao có thể qua được mắt thái y?

Chỉ sau chốc lát đã thấy Thiên Lục vội vàng chạy vào, thấy ta đứng đấy, trên gương mặt xinh đẹp lộ rõ sự lúng túng. Hành lễ với ta và Diêu Thục nghi xong, nàng ta vội vã kéo cung tỳ ở Huyền Nhiên các tới hỏi han: “Tiểu chủ của các người sao rồi?”

Cung tỳ giật mình, vội đáp: “Thái y đang xem bệnh cho tiểu chủ ở bên trong.”

“Đang yên đang lành, sao đột nhiên lại ngất chứ?” Nét mặt Thiên Lục vẫn đầy vẻ hoang mang, lo sợ, không ngừng hỏi thăm cung tỳ.

Ta lạnh lùng nhìn, thật đúng là tỷ muội tình thâm, còn nói ta cũng là tỷ muội của nàng ta, thế mà chưa bao giờ thấy nàng đối xử với ta như thế.

Một lúc sau mới thấy thái y cười vui vẻ bước ra. Sau đó, một cung tỳ sung sướng chạy ra, vui mừng nói to: “Tốt quá rồi! Hóa ra tiểu chủ đang mang long thai!”

Ta quay phắt lại, tròn tròn mắt nhìn nàng ta.

Nàng ta nói cái gì?

Mang long thai?!

Diêu Thục nghi hiển nhiên cũng vô cùng kinh ngạc, vốn đang ngồi nhàn nhã, thoáng cái đã đứng bật dậy, sắc mặt vô cùng khó coi, càng lúc càng siết chặt chiếc khăn trong tay, rõ ràng là đã tức giận.

Thiên Lục nở nụ cười vui sướng, tóm lấy cung tỳ, gấp gấp hỏi: “Thật sao? Chuyện người nói là thật à? Tỷ tỷ của ta... tỷ tỷ của ta thật sự đã mang long thai sao?”

Cung tỳ gật đầu liên tục, cười đáp: “Đương nhiên là thật rồi ạ, thái y mới xem bệnh xong mà!”

Ta chỉ cảm thấy lồng ngực nghẹn lại, thở cũng không xong, cả người loạn choạng như muốn khụy xuống. Phương Hàm nhanh nhẹn đỡ lấy, nói nhỏ: “Xin nương nương hãy đứng vững!”

Ta đẩy tay nàng ta ra, lúc xoay người thì thấy Diêu Thục nghi đang bình tĩnh nhìn ta, bỗng nở nụ cười sâu xa. Tim ta chùng xuống, phải rồi, sao định của ta lại không bì nổi nàng ta chứ?

Nàng ta thấy ta quay lại, khẽ cười, nói: “Có cần truyền thái y tới xem cho nương nương không?”

“Không cần!” Ta nghiêng rằng đáp.

Nàng ta cũng không muốn dây dưa với ta nữa, chỉ nói: “Vây chi bằng nương nương cùng vào trong thăm hỏi Phi Tiểu viện với thần thiếp một lát, à không, e rằng chẳng bao lâu nữa nàng ta sẽ không còn là tiểu viện!” Vừa dứt lời, nàng ta đã đi ngang qua ta. Về khiếp sợ trên gương mặt đã được nàng ta thu lại từ lâu, thay vào đó là nụ cười thản nhiên.

Thiên Lục đưa mắt nhìn ta, vội vã lách người đi theo. Ta lưỡng lự giây lát, cuối cùng cũng cất bước.

Cung tỳ cẩn thận vén bức màn châu, nghiêng người dẫn bọn ta vào trong rồi kính cẩn đứng hầu một bên.

Bóng người màu vàng ngồi bên giường Thiên Phi không hề ngoái đầu lại, kể cả khi bọn ta đi vào. Hắn nắm tay tỷ ta, nói cười vui vẻ: “Thiên Nhi đã mang cốt nhục của trẫm rồi, sau này đừng liêu lĩnh như thế nữa, không yêu quý thân thể mình như vậy thì sao mà được đây?”

Thiên Phi thẹn thùng đỏ mặt, không kiềm chế được niềm vui sướng trong ánh mắt. Một tay đặt lên bụng một cách tự nhiên, hai gò má đỏ ửng, nhỏ giọng đáp: “Hoàng thượng, sau này thần thiếp nhất định sẽ chú ý.”

Ta suýt ngất đi vì tức, Thiên Phi đầu óc đơn giản mà lại có vận may như thế.

Diêu Thục nghi bước tới, cười cười: “Giờ thì tốt rồi, muối muối mang long thai, hoàng thượng sẽ càng yêu thương muội, thật đúng là khiến người ta ao ước!”

Lúc này Thiên Phi mới ngẩng lên, ánh mắt chậm rãi đảo từ Diêu Thục nghi tới ta, có chút sững sờ rồi lại hiện lên vẻ đắc ý. Nàng ta cười cười, cúi đầu nhìn bụng mình rồi đáp: “Hai vị nương nương đích thân tới thăm thần thiếp, thần thiếp áy náy quá!”

Ta bước tới, mở lời: “Phi Tiểu viện mang long thai là chuyện vui, chúng ta phải tới chúc mừng người chứ!”

Trong đáy mắt tỷ ta là sự khinh thường, nhưng cũng chỉ cười nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, nũng nịu: “Hoàng thượng, thần thiếp đột nhiên đói quá, người cùng ăn chút điểm tâm với thần thiếp được không?”

“Được!” Hắn lập tức đồng ý, giọng điệu yêu chiều rồi ngoái đầu, gọi “Lưu Phúc...”

“A, Hoàng thượng!” Thiên Phi ngắt lời hắn, đột nhiên tỏ vẻ khó xử, chần chờ một lát mới nói: “Thần thiếp có một thỉnh cầu quá đáng...” Nàng ta nói nhưng ánh mắt lại nhìn về phía ta.

Khẽ siết bàn tay giấu trong tay áo, ta nghĩ, có lẽ ta đã biết tỷ ta muốn nói gì rồi.

“Chuyện gì?” Hạ Hầu Tử Khâm hỏi.

Gương mặt Thiên Phi được phủ lên bằng nét cười, đáp: “Trước đây, khi Đan Phi nương nương còn ở Huyền Nhiên các, thần thiếp thích được ăn bánh điểm tâm do nương nương làm nhất, chỉ là giờ thân phận của nương nương đã khác, thần thiếp không còn được hưởng lộc nữa...” Nàng ta cố ý không nói tiếp, khéo miệng khẽ nhắc lên.

Tỷ ta vội vàng muốn làm ta khó xử, cố ý lôi thân phận cung tỳ trước đây của ta ra, còn bịa đặt chuyện điểm tâm gì đó. Có trời mới biết, ta biết làm thứ bánh gì đó hồi nào? Tỷ ta chỉ muốn ta phải hạ mình tới hầu hạ, đã mang long thai, tỷ ta muốn hưởng phú quý nhờ con, rồi sau đó sẽ từng bước làm khó ta.

Hạ Hầu Tử Khâm cũng nhìn ta, hồ hững nói: “Đan Phi, nàng xem...”

Hắn không nói hết câu, ra vẻ rộng rãi muốn cho ta chọn lựa, thực ra ta có gì để chọn đâu. Thăm cười khổ, ta đứng thẳng người, đáp: “Nếu Phi Tiểu viện muốn ăn, thần thiếp đương nhiên sẵn lòng làm. Có điều, trước kia tay nghề thần thiếp không được tốt lắm, may mà có Lục Mỹ nhân không ghét bỏ, từng tận tâm dạy dỗ thần thiếp. Giờ thần thiếp đã lâu không làm, sợ không quen tay, có thể mời Lục Mỹ nhân cùng làm không?”

Nghe xong, sắc mặt Thiên Phi liền thay đổi.

Ta cười, người có thể bịa chuyện, ta thì không chắc?

Vậy mà Thiên Lục vẫn thản nhiên đáp: “Hoàng thượng, thần thiếp đồng ý.”

Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm không để tâm tới Thiên Lục, chỉ nhìn ta. Trong đôi mắt đen huyền của hắn dường như thấp thoáng tia sáng chói lọi, một lúc lâu sau mới khẽ cười: “Trẫm cũng chưa từng được ăn bánh điểm tâm do nàng làm, trẫm rất muốn thử.”

Ta hơi sững người, sao ta có cảm giác sự chờ mong trong câu nói của hắn lại có thâm ý khác nhỉ?

Ta khẽ lắc đầu, cùng lui ra với Thiên Lục.

Ngự thiện phòng.

Việc gì Thiên Lục cũng giành trước ta, cuối cùng ta chẳng cần động vào cái gì, chỉ nhìn nàng ta làm. Ngược lại, Thiên Lục chẳng có dù chỉ một câu oán hận, làm việc rất chăm chỉ.

Dù đã là mùa đông nhưng trong Ngự thiện phòng vẫn rất ấm áp. Trên trán Thiên Lục lấm tấm mồ hôi, nàng ta chỉ khẽ nâng tay áo lên lau rồi lại tiếp tục làm việc.

Bánh điểm tâm đã hấp chín được nhắc ra, ta định giơ tay nhận nhưng nàng ta vội nghiêng người, cúi đầu nói: “Cứ để tần thiếp làm đi, đỡ làm bẩn y phục của nương nương. Lát nữa tới đó, tần thiếp sẽ nói tất cả đều do nương nương làm, tần thiếp chỉ giúp một tay thôi.”

Nói hay thật đấy, việc do một tay nàng ta làm, công lao ta được hưởng hết. Nhưng ta không cảm động, cũng chẳng cảm kích.

Ta cười khẩy một tiếng: “Người sợ ta thế cơ à? Sợ ta hạ độc vào bánh sao?” Bằng không thì sao từ đầu chí cuối không để ta chạm vào?

Nghĩ lại thấy buồn cười, Thiên Lục quá ngốc hay thật sự ngây thơ đây? Hôm nay Thiên Phi cố ý gây khó dễ cho ta, lại đòi ta là điểm tâm ngay trước mặt hoàng thượng, sao ta dám động tay động chân vào chứ? Ta kéo nàng ta theo vì sợ Thiên Phi sẽ lấy điểm tâm ta làm để gây sự. Thế nên không làm thì thôi, đã làm thì làm cho trót, kéo cả Thiên Lục vào. Hai người là tỷ muội tình thâm, có lẽ sẽ không hại luôn cả Thiên Lục chứ?

Giờ tỷ ta đã mang long thai, tỷ ta sợ ta, nhưng ta còn sợ tỷ ta đây!

Thiên Lục nghe thấy vậy thì sững người. Một lúc sau mới ngượng ngập cười, nói: “Nương nương nghĩ đi đâu vậy, người cũng là con gái nhà họ Tang, sao lại làm chuyện như thế!” Nàng ta vừa nói vừa cẩn thận đặt bánh vào trong hộp.

Đột nhiên nổi giận, ta đưa tay gạt đổ hộp bánh. Bánh điểm tâm mới làm xong rơi xuống đất, vỡ nát. Nàng ta giật mình, sợ hãi bước lùi lại nửa bước.

Chẳng hiểu tại sao, ta ghét bộ mặt đó của nàng ta. Bộ mặt hiền từ, nhân nghĩa nhưng lúc nào cũng như có như không mà nhắc nhở thân phận của ta, giống như bọn họ, đều là con gái nhà họ Tang.

Ta hận. Có lẽ cũng là một kiểu ghen tỵ.

“Nương nương!” Nàng ta kinh ngạc nhìn ta.

Ta lạnh nhạt nói: “Làm sao, muốn đi mách tội chắc? Bản cung cố ý làm đổ hộp bánh đấy!”

Nàng ta sững người, lát sau mới cầm hộp đặt lên trên bàn, xoay người, nói: “Chẳng qua nương nương không cẩn thận là đổ hộp thôi, không sao, tần thiếp làm lại là được.”

“Tang Thiên Lục!” Ta hét to, tức tới mức toàn thân run bần bật. Nàng ta giả bộ nhân từ, rộng lượng, còn ta...

Nàng ta không nhìn ta nữa, cũng không để ý tới sự căm hận của ta, chỉ nhẹ nhàng nói: “Nương nương, xin đợi một lát, tần thiếp sẽ làm lại mẻ bánh khác, xong nhanh thôi!”

Hai tay ta siết chặt lại. Tại sao, tại sao nàng ta có thể tỏ vẻ thản nhiên như vậy?

Tới khi bước chân ra khỏi Ngự thiện phòng, ta không nói với nàng ta câu nào. Chẳng biết tại sao, ta bỗng muốn xông lên cho nàng ta mấy cái bạt tai. Nàng ta đối xử với Thiên Phi như vậy có đáng không? Giờ

Thiên Phi đã mang thai, mà nàng ta còn chưa được nhận được ân sủng, chẳng lẽ nàng ta thật sự không ghen tỵ chút nào sao?

Chẳng lẽ đây mới chính là tỵ muội?

Lắc đầu thật mạnh, rốt cuộc ta đang nghĩ lung tung cái gì vậy?

Quay trở lại Huyền Nhiên các, từ xa đã trông thấy ánh mắt lo lắng của Phương Hàm. Chẳng biết tại sao mà chỉ trong thoáng chốc, trong lòng ta không còn căng thẳng nữa.

Vào phòng mới biết thái hậu cũng tới. Gương mặt bà tràn ngập niềm vui, nụ cười mãn nguyện. Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa có con trai, Thiên Phi có thai được xem là một chuyện tốt lành. Chẳng trách thái hậu vội vã tới đây như thế.

“Thái hậu vạn phúc!”

Ta và Thiên Lục nhún người chào.

Thái hậu không nhìn bọn ta, chỉ khẽ gật đầu, nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Sau này Phi Tiểu viện cần phải dưỡng thai cẩn thận, Huyền Nhiên các này nhỏ quá, huống chi cảnh vật cũng không đẹp, Hoàng thượng thấy sao?”

Hắn cười cười, gật đầu đáp: “Mẫu hậu nói phải, trẫm cũng vừa suy nghĩ tới chuyện này. Trẫm muốn tấn phong Thiên Nhi làm thuận nghi, còn ở đâu thì không bằng để mẫu hậu chọn đi.”

Từ một ngũ phẩm tiểu viện được tấn phong làm tứ phẩm thuận nghi, thế cũng là đã được thăng cấp. Nụ cười rạng rỡ hiện trên gương mặt Thiên Phi, tỳ ta vừa định tạ ơn, đột nhiên lại nghe thái hậu nói: “Thế nhưng ai gia cảm thấy Hoàng thượng nên phong nàng ta làm phi, Hoàng thượng đăng cơ được ba năm mà chưa có con trai, chuyện vui lớn như hôm nay thì có phong làm phi cũng không quá đáng!”

Ta cúi đầu, cắn môi, tại sao ta luôn cảm thấy những lời này của thái hậu là cố ý nói cho ta nghe chứ?

Bà muốn hoàng thượng phong Thiên Phi làm phi, để tỳ ta áp chế ta.

Ta chưa bao giờ biết, hóa ra bà căm ghét Dự Thái phi như thế. Mà ta sai một ly, đi một dặm.

“Thái hậu mà suy nghĩ thì sẽ chu đáo thôi.” Diêu Thục nghi bước đến, cười nói, thân thiết nắm lấy tay thái hậu, mắt phượng đảo qua gương mặt ta, nói tiếp: “Hôm nay muội muội đã mang long thai, vậy thì không thể giống như trước đây, Thái hậu muốn Hoàng thượng phong muội muội làm phi, sau này trở thành người đứng đầu một cung, cũng có lợi cho việc dưỡng thai của muội muội.”

Nghe thấy vậy, cuối cùng thái hậu cũng mỉm cười hài lòng.

Diêu Thục nghi cười rạng rỡ, nhưng ta biết, trong lòng nàng ta nhất định cũng hận tới cực điểm, vậy thì hẳn công phu phải vô cùng tốt, biết làm thế nào để người ta vui vẻ.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười, kéo tay Thiên Phi, nói: “Mẫu hậu suy nghĩ còn chu đáo hơn cả trẫm.”

Ý là hắn đồng ý.

Không hiểu tại sao, khi nghe hắn nói câu ấy, trong lòng ta khẽ nhói đau, chẳng khác nào bị người khác cướp mất thứ vốn đang ở trong tay, cổ họng nghèn nghẹn, khó chịu.

Thái hậu vui vẻ, cười nói: “Ai gia xem nào, ban cho chữ “Vinh” đi, ban Khánh Vinh cung cho Vinh Phi.”

“Chuyện này cứ để mẫu hậu làm chủ.” Giọng hắn hờ hững, chỉ nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt mới tỏ rõ niềm hân hoan trong lòng hắn lúc này.

Thiên Phi kinh ngạc vì được sủng ái, đôi mắt mở tròn, sững người trong chốc lát mới định đứng dậy tạ ơn, nhưng hắn dịu dàng ngăn tỳ ta lại, thân nhiên cười: “Thiên Nhi cứ nằm xuống đi, sức khỏe của nàng quan trọng hơn.”

“Hoàng thượng...” Giọng tỳ ta khe khẽ, không giấu nổi niềm vui sướng cùng nỗi ngượng ngập. Tay tỳ ta chậm rãi vuốt ve vùng bụng còn phẳng lỳ, bất giác cười thành tiếng.

Thái hậu khẽ ho một tiếng. “Vinh Phi cứ nghỉ ngơi cho khỏe, chờ dọn dẹp xong Khánh Vinh cung thì sẽ chuyển tới đó. Ai gia cũng về. Ai không còn việc gì thì về hết đi, để Vinh Phi được nghỉ ngơi.”

“Vâng, thưa Thái hậu!” Bọn ta vội vàng lên tiếng đáp lời.

Lui ra ngoài, thấy thái hậu đẩy Diêu Thục nghi ra, khẽ gọi: “Đàn Phi!”

Ta giật mình, vội bước tới: “Có thần thiếp!”

Bà không nhìn ta, chỉ nói: “Đi dạo với ta một lát!”

“Vâng!” Ta đi tới, cẩn thận đỡ bà.

Diêu Thục nghi lui sang một bên, đột nhiên nhìn ta, khóe mắt khẽ nhướn lên, nét cười dường như pha lẫn ý châm chọc.

Ta chậm rãi bước đi cùng thái hậu, đám cung nhân đi theo phía xa xa. Ta không dám ngoái đầu nhìn Phương Hàm, chỉ có thể nhớ tới lời của nàng ta, phải dựa vào bản thân mình để tiếp tục sống.

Nhưng thái hậu không hề mở lời, ta chỉ có thể đỡ bà, đi bên cạnh.

Ánh nắng hôm nay rất đẹp, tia nắng chiếu lên người thêm phần ấm áp. Chiếc bóng in trên mặt đất, chậm rãi lướt qua bụi hoa bên cạnh, rồi lại nghiêng nghiêng trượt tới trước mặt chúng ta. Một luồng gió thổi qua, càng thêm lạnh, ta khẽ co người.

Thái hậu đột nhiên cất tiếng: “Thực ra ai gia rất thích người.”

Ta kinh ngạc ngược nhìn bà, lại đột nhiên phát hiện không đúng quy củ, hoảng hốt cúi đầu. Bà nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay ta, hạ giọng nói: “Hoàng thượng là ngôi cửu ngũ chí tôn, tam cung lục viện là chuyện khó tránh được. Sau này còn phải phong hậu, làm chủ Phượng Nghi cung...”

“Thái hậu, thần thiếp hiểu mà!” Ta cúi đầu.

Bà chỉ đang nói cho ta biết rằng, ta chẳng qua chỉ là một trong số ba ngàn mỹ nhân của hần, không có tư cách ghen tuông.

Mẹ phú quý nhờ con, có trách thì chỉ trách cái bụng của ta không tranh nổi mà thôi. Ha, e rằng thái hậu đã nghĩ như thế, đúng không? Chỉ là sao bà biết được, Hạ Hầu Tử Khâm chưa từng chạm vào ta?

9. Chương 9

Chẳng biết vì sao, khi nhớ tới chuyện đó, trái tim ta bỗng đau đớn. Thứ cảm giác này cứ âm ỉ khiến ta có chút hoảng loạn, phải cố gắng hít thở thật sâu. Thật kỳ lạ, không phải từ trước tới nay ta vẫn sợ hần muốn mình sao, nhưng hôm nay lại bắt đầu đau lòng.

Đi thêm một đoạn nữa, lại nghe thái hậu nói: “Dụ Thái phi vẫn khỏe chứ?”

Ta giật mình, đang yên đang lành sao thái hậu lại hỏi tới Dụ Thái phi. Đương nhiên ta không dám hỏi, chỉ cẩn trọng đáp: “Thái y nói đã uống thuốc rồi, nghỉ ngơi đầy đủ thì không còn gì đáng lo nữa.”

“Ha!” Thái hậu khẽ cười, nói: “Vậy thì phải cảm ơn Đàn Phi rồi!”

Tìm ta bỗng run rẩy, ta buông tay bà, quỳ sụp xuống. “Thần thiếp biết sai rồi.”

Ngoài miệng thì nói thích ta nhưng rốt cuộc trong lòng thái hậu vẫn để tâm. Bà muốn ta đi dạo cùng bà, đi hết một vòng, chẳng qua chỉ muốn ta biết mối quan hệ giữa bà và Dụ Thái phi. Giống như điều ta đã lường trước, thủy hỏa bất dung.

Từ trước tới nay, chốn hậu cung đều như thế này, người có quyền được đứng ở chỗ cao. Cuộc đấu giữa thái hậu và Dụ Thái phi, thái hậu thắng là điều không phải nghi ngờ. Bà ngồi được vào vị trí thái hậu, có được

hoàng thượng, nhưng ta vẫn không hiểu, sao bà không xuống tay loại bỏ hẳn Dự Thái phi, sao còn để Dự Thái phi ở lại trong cung? Dù rằng không quan tâm nhưng chung quy vẫn tha mạng cho Dự Thái phi.

Thái hậu lạnh lùng nhìn ta, nụ cười hiền từ dần biến mất, lạnh giọng nói: “Đàn Phi có chỗ nào sai?”

“Thái hậu, thần thiếp...” Ta cắn môi, ta không sợ phải nhận sai, chỉ e rằng thái hậu biết rõ ta nói gì nhưng cố tình không hiểu. Ta cúi đầu, không biết nên nói gì.

“Đứng lên đi!” Bà vừa nói vừa cất bước đi tiếp.

Ta ngẩn người, vội vàng đứng dậy, đi theo bà. Ngẫm nghĩ một lát, ta nói: “Thái hậu mới là người mẹ duy nhất của hoàng thượng, điều này thần thiếp biết rõ.” Câu nói này đánh vào sự ghen tỵ của bà, ghen tỵ vì hoàng thượng không phải do bà dứt ruột đẻ ra.

Bờ vai thái hậu rõ ràng hơi run rẩy nhưng bà vẫn không dừng bước, trong giọng nói đã bớt đi vài phần giận dữ: “Người biết thì tốt, không cần theo ta nữa, về cung đi!”

“Thần thiếp cung tiễn Thái hậu!”

Nặng nề thở hắt ra một hơi, ta lùi lại phía sau nửa bước. Phương Hàm chạy tới đỡ ta, cuống quýt: “Nương nương!”

Ta lắc đầu, ánh mắt dõi theo bóng lưng của thái hậu thật lâu, khe thở dài một tiếng. “Cô cô, người cho rằng trong cung này mình đã đủ thông minh, nhưng đâu biết còn có kẻ thông minh hơn người.” Mới chỉ khe chạm vào đã có thể khiến thái hậu này sinh khoảng cách lớn như vậy với ta.

Một lời giải thích rất đơn giản nhưng thành kiến của bà ta với ta e là không bao giờ biến mất.

Điều Thực nghi.

Hai tay ta từ từ siết lại thành nắm đấm. Nàng ta mạnh hơn ta ở một điểm, chính là đã nắm được tâm tư của thái hậu.

“Nương nương, trời trở lạnh rồi, chúng ta về cung thôi!” Phương Hàm nói nhỏ bên tai ta.

Ta gạt đầu, vịn vào tay nàng ta, quay người bước đi.

Đi được vài bước, không thấy ai ở xung quanh, ở đây lạ trống trải, nhỏ tiếng nói chuyện cũng không sợ bị ai nghe thấy, ta bèn hỏi: “Cô cô có biết chuyện giữa Dự Thái phi và hoàng thượng không?”

Sắc mặt Phương Hàm thay đổi, cảnh giác đảo mắt nhìn khắp nơi rồi thấp giọng đáp: “Nương nương, người không nên nhắc tới chuyện này nữa.”

Ta biết là không nên nhưng chuyện đã tới nước này, chẳng thà hiểu cho thấu đáo.

“Giờ không có ai, cô cô cứ nói đi, bản cung cũng chỉ nghe thế mà thôi.” Ta cố gắng nói thật bình tĩnh.

Nàng ta do dự một lát, cuối cùng mới nói: “Nô tỳ không phải cung tỳ ở phủ thế tử tới, cụ thể thế nào cũng không biết rõ lắm. Nghe đâu khi Dự Thái phi còn trẻ rất được lão vương gia sủng ái, sau này lại sinh hạ hoàng thượng. Nhưng Dự Thái phi chỉ mãi mê phong hoa tuyết nguyệt cùng lão vương gia, rất hồ hững với hoàng thượng. Năm đó, dung mạo của bà ấy tựa như đóa hoa, đang độ thanh xuân, dường như có phần ghét hoàng thượng là... là...” Nàng ta ngừng một lát rồi hạ giọng thêm một chút: “Ghét hoàng thượng gây trở ngại cho bà ấy và vương gia...”

Phương Hàm úp úp mở mở, hình như có điều gì khó nói. Dù ta là người chưa từng trải sự đời nhưng cũng biết điều nàng ta muốn ám chỉ là gì. Hai gò má ta không khỏi nóng bừng, không ngờ khi còn trẻ, Dự Thái phi lại phóng túng như thế.

“Sau... sau đó thì sao?” Dù khinh thường những chuyện Dự Thái phi đã làm song ta lại rất muốn biết sau này đã xảy ra chuyện gì.

Phương Hàm liếc nhìn ta một cái, lại nói: “Sau này Dự Thái phi nói thẳng rằng muốn để hoàng thượng làm con nuôi của phi tử khác trong phủ. Khi ấy thái hậu là vương phi, bà nghe vậy thì mừng lắm, chỉ vì hơn

mười năm rồi mà bà ấy vẫn không sinh được con. Thế là năm đó hoàng thượng được đưa tới làm con nuôi của thái hậu. Nô tỳ chỉ biết được chừng ấy thôi.”

Chẳng trách Hạ Hầu Tử Khâm hận Dự Thái phi như vậy. Nếu đổi lại là ta, ta cũng hận. Mẹ ruột của mình mà lại đối xử với mình như vậy...

Hắn thờ ơ, không quan tâm tới Dự Thái phi, chung quy vẫn bởi bà là mẹ ruột của hắn, hắn không nỡ làm một kẻ tuyệt tình đâu nhỉ?

Nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên như được dòng nước mát lạnh chảy qua, dịu dàng khiến người ta rung động.

Hắn... không phải là kẻ tuyệt tình.

Trong đầu ta hiện lên cảnh hôm ấy trông thấy Dự Thái phi trong Vĩnh Thọ cung, bà cứ gọi hoàng thượng không dứt. Ha, vì bây giờ lão vương gia đã mất, hoàng thượng đăng cơ nên bà ta mới như thế đúng không? Vậy thì cũng chẳng trách thái hậu để ý như vậy. Bà ấy sợ đứa con trai mình đã nuôi khôn lớn sẽ chấp nhận người mẹ ruột của mình mà xa lánh bà sao?

Ta hiểu thái hậu, rất hiểu bà.

Trở lại Cảnh Thái cung, Văn Lương và Triệu Thần vội vàng chạy ra đón, một người đỡ lấy áo choàng của ta, một người căng thẳng hỏi: “Cô cô, nghe nói Phi Tiểu viện của Huyền Nhiên các, à không, giờ là Vinh Phi nương nương đã...”

“Triều Thần!” Phương Hàm không để nàng ta nói hết câu đã lên tiếng ngắt lời. “Đừng hỏi chuyện không nên hỏi!”

“Vâng!” Sắc mặt của Triệu Thần thoáng thay đổi, khẽ cúi đầu.

Tường Hòa, Tường Thụy cũng ra ngoài, đúng lúc nghe thấy Phương Hàm trách mắng Triệu Thần liền nghĩ xảy ra chuyện, vội vàng khép nép đứng sau một bên, không nói một câu.

Nhưng ta chỉ cười, nói: “Cô cô không cần như thế, vốn là sự thật, có gì mà phải giấu giếm!”

“Nương nương!” Triệu Thần hoảng sợ, lắp bắp nói. “Nô tỳ không có ý chọc giận nương nương, nô tỳ chỉ là... chỉ là...”

Ta lắc đầu, đáp: “Không cần giải thích, bản cung biết các người đều quan tâm đến bản cung, bản cung không sao.”

Ta nghiêng mặt đi, khi nói “không sao”, sao ta có chút đau lòng.

“Nương nương!” Phương Hàm đau lòng nhìn ta, nói: “E là mai này nàng ta sẽ luôn gây phiền phức cho nương nương, hôm nay mới chỉ bắt đầu đã làm tới mức này rồi!”

Văn Lương giật mình, buột miệng nói: “Vinh Phi nương nương đã làm gì nương nương?”

Ta xoay người ngồi xuống, Triệu Thần vội vàng rót trà. Nhấp một ngụm nhỏ, ta chậm rãi nói: “Tỷ ta muốn gây rối thì cứ để mặc tỷ ta.”

Kẻ Thiên Phi hận nhất là ta, bây giờ tỷ ta đã đứng ngang hàng với ta, sau này chắc chắn hậu cung sẽ không còn yên bình nữa. Nhưng ta biết, người đầu tiên tỷ ta muốn trả đũa nhất định không phải là ta.

Đầu ngón tay chạm vào túi gấm giấu trong tay áo, ta nở nụ cười ngọt ngào. “Bản cung chỉ sợ tỷ ta không làm gì!”

Từ một nữ phẩm tiểu viện, chỉ chớp mắt Thiên Phi đã leo lên hàng nhị phẩm phu nhân, điều này còn khiến người ta kinh hãi hơn việc khi ấy ta từ một cung tỳ bé nhỏ trở thành chủ một cung. Bởi lẽ, tỷ ta mang long thai.

Chỉ trong chốc lát, những lời đồn đại đã âm thầm lan khắp nơi, đều là những lời đổ kỵ.

Ta nghĩ mình cũng ghen tỵ. Ta tự biết mình không phải thánh nhân, đã ghen tỵ thì chỉ một câu gọi “Phi Nhi” của hấn cũng thấy ghen. Ta tự cười mình, trước đây tỵ ta không được sủng ái, thế nên chưa bao giờ để mắt tới tỵ ta.

Trong cung dần trở nên náo nhiệt, thái hậu nói muốn ban Khánh Vinh cung cho Thiên Phi, bao nhiêu cung nhân viên vả tranh nhau lấy lòng tỵ ta. Ai bảo tỵ ta mang trong mình đứa con của Hạ Hầu Tử Khâm chứ!

Nếu tỵ ta có thể sinh con trai, vậy thì đó sẽ là hoàng trưởng tôn, thậm chí rất có khả năng sẽ là thái tử tương lai.

Đám phi tần trong hậu cung đều kiếm cớ đi qua Huyền Nhiên các. Ngày trước, ai không có quan hệ tốt với tỵ ta thì nhân dịp này bồi dưỡng tình cảm. Giờ tỵ ta khác nào đại thụ, ai không muốn tới gần cơ chứ?

Ta nghe nói, từ sau hôm rời khỏi Huyền Nhiên các, Diêu Thục nghi cũng ghé qua một lần nữa.

Ta biết, tuy nàng ta hận Thiên Phi nhưng ngoài mặt vẫn có thể giả như không có chuyện gì. Về mặt này, không phải ta thua kém nàng ta, chỉ là ta không thể ra vẻ cố gắng lấy lòng Thiên Phi được như thế. Ngoài hận thù, nỗi đau của ta còn sâu đậm, dai dẳng hơn, chỉ là ta không hiểu, rốt cuộc là nỗi đau gì. Thế nhưng khó chịu quá!

Từ sau hôm ấy, hấn không còn tới Cảnh Thái cung nữa. Ta cũng cảm nhận được niềm vui sướng sắp được làm cha của hấn, bởi vậy, dù muộn thế nào, hấn cũng ghé qua thăm tỵ ta.

Điều đó càng khiến ta thấy ghen tỵ hơn.

Đứa bé à...

Giọng nói chậm rãi thoát ra từ kẽ răng khiến ta không kìm được cơn run rẩy.

“Nương nương!” Phương Hàm cầm chiếc áo choàng chạy tới, nhẹ nhàng khoác lên cho ta rồi cau mày nói: “Bên ngoài lạnh thế này mà người ăn mặc phong phanh quá, cẩn thận kéo bị cảm lạnh.” Nàng ta vừa nói vừa cẩn thận kéo áo cho ta.

Ta mỉm cười, ngẩn người nhìn đám cỏ xơ xác ở một góc luống hoa trong sân, khẽ nói: “Ta bị bệnh thì sẽ có người đau lòng sao?”

“Nô tỳ sẽ đau lòng.” Phương Hàm đáp.

Mắt ta bỗng nóng lên, vội vàng quay mặt đi. Tang Tử ới là Tang Tử, hóa ra người cũng có lúc trở nên yếu đuối, lại muốn có người đau lòng vì người.

Ta khẽ thở dài, phải thôi, rồi cũng sẽ có người đau lòng. Vậy hấn thì sao? Hấn là gì với ta?

Ta đứng bật dậy, đưa tay kéo áo choàng trên vai xuống. Phương Hàm kinh ngạc. “Nương nương!”

Ta lắc đầu. “Cô cô, người nói xem, nếu ta bị bệnh, người ấy có tới thăm ta không?”

Phương Hàm sững người một lát, lại vội vàng choàng áo lên người ta, hạ giọng nói: “Nương nương đừng nói vậy.”

Ta khẽ đẩy ra nhưng Phương Hàm ôm lấy ta thật chặt, đẩy cũng không được. Không hiểu tại sao, nước mắt ta bỗng trào ra, chảy qua gò má rồi xuống cổ, từ lúc nóng rát tới tận khi lạnh ngắt.

Ta cắn chặt môi, không để mình bật khóc thành tiếng, chỉ có cơ thể run rẩy mãi không thôi.

Phương Hàm không nói, chỉ im lặng ôm lấy ta. Thật lâu, thật lâu...

Nàng ta cất tiếng, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Nương nương, người vẫn là một đứa trẻ.”

“Không, ta không phải...” Ta nghiêng rằng phản đối. Mười lăm tuổi, đã tới tuổi cập kê, vào cung, ta không thể làm một đứa trẻ nữa.

Nàng ta không đôi co, chậm rãi buông ta ra, nhỏ giọng nói: “Nương nương muốn khóc thì cứ khóc đi!”

Ta khẽ lắc đầu, thực ra ta cũng không biết, tại sao phải khóc.

Thoát khỏi vòng ôm của Phương Hàm, đưa tay gạt nước mắt trên gò má, ta thản nhiên mỉm cười. Ta vẫn là Tang Tử kiên cường nhất.

Cuối cùng, Thiên Phi cũng dọn vào Khánh Vinh cung, từ nay sẽ danh chính ngôn thuận trở thành Vinh Phi nương nương.

Nghe nói trong nhà phái người tới tặng tỷ ta rất nhiều đồ bổ dưỡng, chỉ sợ tỷ ta dùng không hết. Đột nhiên ta nhớ tới cha và phu nhân, dường như nhắm mắt ta cũng có thể nhìn thấy dáng vẻ đặc ý của họ. Cố gắng xua đi những suy nghĩ này, ta khẽ nở nụ cười, đi về phía trước. Văn Lương và Triều Thần nhẹ nhàng đi theo sau.

Sắp tới cuối năm, dù tuyết không còn rơi nhưng thời tiết vẫn chưa ấm lên. Trong cơn gió thổi qua vẫn còn cảm giác lạnh buốt, tay cầm lò sưởi rồi thì chẳng muốn buông ra.

Trên hành lang tới ngự hoa viên của Cảnh Thái cung đã không còn loại hoa tử đằng rực rỡ của mùa hè, giờ chỉ còn là một bức màn che tuyết hảo. Khi gió thổi qua dường như còn ngửi thấy mùi hương thoang thoang.

Đi được một đoạn, thấy phía trước có người mặc quan phục đang vội vã đi tới, ta khẽ cau mày, dù ban ngày triều thần có thể vào hậu cung nhưng cũng không mấy ai vào, trừ phi có việc quan trọng.

Lắc đầu, những chuyện này không phải việc ta có thể quản. Hậu cung không được tham gia vào việc triều chính, ta vẫn luôn nhớ kỹ.

Ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân đều đều, ta không nén nổi mà nghiêng đầu nhìn theo, quả nhiên có rất nhiều gương mặt thì vệt mới trong cung. Ta nhớ ra Phương Hàm từng nói tới chuyện ngự lâm quân tăng thêm quân số.

Lúc quay lại đã thấy người kia tới gần mình, cúi đầu nói: “Thần tham kiến Đoàn Phi nương nương!”

Giọng ông ta rất đúng mực song lại khiến ta giật mình. Ta đã nhận ra ông ta là ai.

Không chờ ta lên tiếng, ông ta đã đứng thẳng người, nhìn ta chằm chằm, trong đáy mắt vẫn là vẻ khinh thường không thay đổi nhưng giờ lại thêm một phần căm ghét.

Ta trấn tĩnh lại, cũng nhìn ông ta, nói: “Cố đại nhân, lâu rồi không gặp, ngài vẫn khỏe chứ?” Thứ duy nhất ta không nhìn thấy được từ sắc mặt của ông ta chính là sự kinh ngạc, vậy thì chắc chắn ông ta đã biết rồi.

Cố đại nhân khẽ “hừ” một tiếng, đáp: “Nhờ nương nương mà thần thực sự lãnh ngộ được thâm ý trong câu nói “ba ngày đã phải nhìn kẻ sĩ bằng con mắt khác”.”

Ta cười. “Vậy ư? Hôm ấy Cố đại nhân nói dù ta có làm thiếp cũng không đồng ý mà, thế giờ ngài còn thấy bản cung không xứng không?” Ta nhìn ông ta hỏi gần từng chữ.

Ông ta không ngờ ta sẽ nói như vậy, chỉ trong một thoáng mà sắc mặt đã trở nên rất khó coi. Trước đây, dù làm thiếp của con trai ông ta cũng không xứng, thế mà hôm nay ta lại trở thành phi tử của hoàng thượng. Nếu ông ta nói ta không xứng, vậy chẳng khác nào hạ thấp hoàng thượng. Có nằm mơ ông ta cũng không dám.

Ông ta cố nhẫn nhịn, không dám xả giận.

Ta chậm rãi bước lên, đứng cạnh ông ta, cười nói: “Cố đại nhân thân làm việc lớn, là tấm gương cho bách quan, là con người bận rộn mà.”

Ta chỉ muốn ông ta hay, nữ nhân làm chuyện của nữ nhân, nam nhân làm chuyện của nam nhân, ông ta đừng nên chen vào cuộc chiến của nữ nhân.

Ông ta như được cảnh tỉnh, sắc mặt dần dịu đi, xoay người lại, đáp: “Nương nương nhân nhả thật đấy, chỉ e có làm gì đi nữa cũng không thể cản Vinh Phi nương nương rồi.”

Quả nhiên ông ta mới từ Khánh Vinh cung ra. Có lẽ Thiên Phi cũng nói cho ông ta biết chuyện của ta rồi. Trước nay không nói, nhưng giờ lại lên tiếng. Ha, Thiên Phi cũng cần thể diện cơ đấy. Tỷ ta thấy mình bây giờ đã đạt được lên đầu ta sao?

Nhắc tới việc Thiên Phi mang thai, vẻ đặc ý lại dần hiện lên trên gương mặt của Cố đại nhân.

Ta cười nhạt, chờ đứa bé được sinh ra thuận lợi rồi đắc ý cũng chưa muộn. Ta không giận, ông ta đứng xem thôi mà cũng bực mình. Ta thấy buồn cười, ông ta muốn ta tức giận còn ông ta lại dùng dùng tức khí. Con người ta lạ lùng thế đó, rước cái bực của người khác vào thân. Ta cười, dù chuyện có khó chịu thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ giữ lại trong lòng, bên ngoài dầu khó khăn thế nào thì cũng phải cười.

Sức chịu đựng của ông ta vẫn xem như tốt, không đối chọi lại ta, chỉ nghiêng người hành lễ. “Thần không làm phiền nương nương nữa, xin được cáo từ!” Nói xong bèn quay người đi mất.

Ta tỉnh trí, nói với theo: “Chẳng lẽ Cố đại nhân vội ghé qua Tang phủ sao? Bản cung cũng rất muốn biết, người ở Tang phủ biết chuyện song hỷ lâm môn này thì sẽ có thái độ thế nào.”

Ông ta không quay đầu lại, chỉ khẽ “ừ” một tiếng rồi sải bước rời đi.

Thật lòng ta rất muốn biết, nếu cha và phu nhân biết Đàn Phi chính là ta thì sẽ có vẻ mặt như thế nào, song ta e rằng không nhìn thấy được.

Ta nở nụ cười nhạt nhẽo, thế thì đã sao?

Ta xoay người đi về phía trước, Văn Lương không tìm được mà bước lên. “Vị Cố đại nhân này bình thường ăn nói cẩn trọng, sao hôm nay là như thế?”

Ta cười nhạt, không đáp. Không chỉ ông ta mà cả những người ở trong cung, giờ biết có người đứng ngang hàng với ta, lại mang long thai, e rằng sẽ không còn cung kính với ta như trước nữa.

Đi qua hành lang dài, vào ngự hoa viên, ta chỉ lẳng lặng bước về phía trước, cũng không biết rốt cuộc mình muốn đi đâu.

Có lẽ thấy ta im lặng không nói, hai cung tỳ đoán rằng ta đang không vui, muốn mở lời nói gì đó. Ta nghiêng đầu nhìn về thấp thỏm của bọn họ, trong lòng lại cảm thấy buồn cười, thực ra cũng có gì không vui đâu.

Vừa định mở miệng, đột nhiên nghe Triều Thần lên tiếng: “Nương nương, đêm qua hoàng thượng tới Ngọc Thanh cung.”

Ta sững người, nha đầu đáng yêu này, nàng ta cho rằng nói cho ta biết đêm qua Hạ Hầu Tử Khâm không qua đêm ở Khánh Vinh cung thì ta sẽ vui hơn sao?

“Triều Thần!” Văn Lương khẽ đánh nàng ta một cái, cố gắng nháy mắt ra hiệu.

Sắc mặt Triều Thần xấu đi, cúi đầu nói: “Nương nương, nô tỳ không...”

“Được rồi.” Ta cười cười, ngắt lời nàng ta. Phải hay không thì đã sao? Ta biết nàng ta có lòng là đủ rồi.

Hình như Triều Thần vẫn muốn nói gì đó, môi mấp máy nhưng không thốt nên lời.

Ta xoay người, phóng ánh mắt về nơi xa, khóe miệng hơi nhếch lên. Hạ Hầu Tử Khâm à, hắn còn sợ thiên hạ không đại loạn ấy chứ! Thiên Phi vốn có hiềm khích với Thư Quý tần, lúc này hắn còn tới Ngọc Thanh cung. Giờ Thiên Phi đã có thực lực, dựa vào tính cách của tỳ ta, còn sợ không gây náo loạn sao? Bây giờ mọi người đều sợ tỳ ta làm ầm ĩ nhưng ai cũng sợ tỳ ta không làm ầm ĩ nổi.

“Nương nương, người ngủ thử xem, thơm quá!” Không biết Văn Lương đã bước tới trước mặt ta từ lúc nào, cười hì hì, chìa đóa hoa trong tay ra.

Hoa màu đỏ, trên cánh hoa còn vương giọt nước trong suốt.

Ta cúi đầu làm theo lời nàng ta, ừ, thật sự rất thơm. Nhìn kĩ lại, ta bắt giác nhíu mày: “Đây chẳng phải là tường vi tứ quý sao? Giờ là lúc nào mà nở hoa?”

“Nương nương tinh mắt quá!” Văn Lương khen. “Mùa hoa tường vi tứ quý là từ tháng Năm tới tháng Mười một, nhưng loại hoa này đến từ Bắc Tề. Đúng với cái tên “nguyệt nguyệt hồng” của nó, hương hoa thơm vô cùng. Lát nữa nô tỳ hái ít hoa mang về ướp hương cho quần áo của nương nương.”

Ta gật đầu cười.

Triều Thần cũng tới hái giúp. Lúc ta xoay người, vô tình nhìn thấy một bóng người lén lút định rời đi...

Ta nghi ngờ nhìn về hướng đó. Ai nhỉ, giữa thanh thiên bạch nhật, thấy ta sao phải chạy? Ta trầm giọng, nói: “Đứng lại!”

Nghe thấy vậy, Văn Lương cùng Triều Thần đều ngừng tay, nhìn theo ánh mắt ta, trông thấy một cung tỳ đang vội vàng chạy đi. Ta khẽ cau mày. Triều Thần quát to: “To gan! Nương nương bảo người đứng lại mà không nghe à!”

Cung tỳ kia bỗng trượt chân, ngã dúm dui. Nàng ta vội vã bò dậy, quay người quỳ sụp xuống, cúi đầu thật thấp, hai vai run rẩy, một lúc lâu sau mới nghẹn ngào nói: “Nô... nô tỳ tham kiến Đản Phi nương nương!”

Ta vịn vào tay Văn Lương bước lên. Nàng ta vẫn cúi gằm mặt. Văn Lương hơi cúi người, ánh mắt lóe lên, nghiêng mặt nói: “Nương nương, là Tiểu Đào ở Vĩnh Thọ cung.”

“Tiểu Đào.” Ta lẩm bẩm, đã nhớ ra khuôn mặt ấy rồi.

Triều Thần khẽ “a” lên một tiếng, đứng sát bên ta, nhìn người đang quỳ về cảm phần.

Nghe thấy có người nói tên mình, Tiểu Đào càng run rẩy, giọng nói nức nở, dập đầu. “Nương nương, xin nương nương tha cho nô tỳ! Là... là Thắm tiểu chủ nói trong cung này, chỉ có mình nương nương có thể giúp Thái phi. Nô tỳ cũng là bất đắc dĩ thôi, nương nương!” Nàng ta vừa khóc vừa dập đầu thật mạnh.

Bụi cát trên đất vẩn lên, sau đó dần nhuộm một màu đỏ sẫm. Nàng ta như không biết đau, vẫn dập đầu thật mạnh.

Bàn tay đang cầm chiếc khăn hơi siết lại, ta vốn nên nghiêm khắc trị tội nàng ta. Đúng vậy, trị tội rồi thì làm sao? Thứ Diêu Thực nghi chụp lên đầu ta chẳng thể nào tẩy sạch. Tiểu Đào chẳng qua chỉ là quân cờ trong tay nàng ta, dù ta có muốn lấy mạng của Tiểu Đào cũng không thể quay lại như trước kia.

Ta không cho đứng lên nhưng cũng không nhẫn tâm nhìn nàng ta dập vờ đầu. Hơi nghiêng người, ta nói: “Nhưng người biết Dự Thái phi là ai chứ?”

Nàng ta sững người một lát rồi mới đáp: “Nô tỳ biết ạ...”

“Được lắm!” Ta trầm giọng, cố ý nói. “Dù đã biết mà người vẫn dám làm như vậy ư? Người không sợ bản cung lấy mạng người à?”

“Nương nương!” Nàng ta hoảng sợ kêu lên, cuối cùng ngẩng đầu, nước mắt trào ra, đôi môi tái nhợt, run rẩy, vừa khóc vừa nói: “Nô tỳ sợ... nô tỳ sợ chết...”

“Sợ chết mà còn dám làm!” Triều Thần bước tới, đẩy nàng ta một cái thật mạnh, trong ánh mắt chỉ toàn sự oán hận.

Bị Triều Thần đẩy ngã, Tiểu Đào hoảng hốt bò dậy, vẫn quỳ ngay ngắn, khóc. “Nô tỳ sợ chết nhưng nô tỳ cũng biết lấy ơn báo ơn. Nếu không có Thái phi, chỉ sợ nô tỳ đã chết từ lâu. Nô tỳ còn một hơi thở cũng phải báo đáp ân tình của Thái phi.”

Toàn thân nàng ta run lẩy bẩy, ngay cả giọng nói cũng run run, chỉ là, ta lại nhận ra một thứ khác ngoài việc sợ chết từ trong câu nói của nàng ta, đó là một chữ “nghĩa”.

Đây chính là lòng trung thành.

Trong lúc tính mạng bị đe dọa nhất mà vẫn luôn tâm niệm tới mối ân tình ấy, người như thế khiến ta cảm thấy xót thương, nhưng ngoài miệng lại cười lạnh lung. “Một người sợ chết còn nói báo ơn gì hử, đúng là chuyện nực cười!”

“Nương nương...” Tiểu Đào cắn môi, trong thoáng chốc dường như đã thật sự hạ quyết tâm, nói: “Nếu cái mạng của nô tỳ có thể đổi được sự yên bình kiếp sau cho Thái phi, nô tỳ bằng lòng!”

Tới lúc này, trên gương mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt của nàng ta mới thực sự hiện ra vẻ kiên định, hai bàn tay siết thật chặt.

Ta rất thích những người trung thành, sắc son như vậy. Thế nhưng...

Khẽ “hừ” một tiếng, ta đáp bằng giọng xem thường: “Người cũng là kẻ có lương tâm nhỉ, chỉ tiếc rằng chủ nhân của người là kẻ vô tâm vô tính.” Nếu không, sao bà lại rơi vào hoàn cảnh thảm thương như thế? Sao Hạ Hầu Tử Khâm phải hận bà như thế?

“Nương nương!” Nàng ta ngạc nhiên ngược mắt nhìn ta, chỉ trong chớp mắt mà mặt cắt không còn giọt máu.

Ta không nhìn nàng ta, cất bước quay đi.

Vân Lương và Triều Thần vội vã theo sau. Vân Lương nhỏ giọng nói: “Nương nương, người thật sự cho rằng Tiểu Đào bị Thẩm Tiệp dư lợi dụng, nàng ta đơn thuần chỉ muốn tốt cho Dự Thái phi sao?”

Ta mỉm cười nhưng không trả lời. Nếu Tiểu Đào là người của Diêu Thục nghi, chỉ e nàng ta đã không còn làm người hầu ở Vĩnh Thọ cung từ lâu rồi. Lợi dụng Dự Thái phi để chia rẽ mối quan hệ giữa ta, thái hậu và hoàng thượng, dù thành công hay không thì giờ đây Dự Thái phi cũng chỉ là con tốt thí, Diêu Thục nghi không cần để tâm phúc của mình ở lại nơi vô dụng đó.

Ta không lên tiếng nhưng Vân Lương vẫn không mất tự nhiên, lát sau lại nói: “Nương nương không phạt nàng ta cũng tốt, tránh một số người đem chuyện ấy rêu rao.”

Ta liếc nhìn nàng ta một cái vẻ khen ngợi, quả thực Vân Lương làm việc rất bình tĩnh.

Lại đi thêm mấy bước, Triều Thần đột nhiên “a” một tiếng. Ta quay lại nhìn, thấy Triều Thần cứ dăm dăm nhìn về phía trước, bèn nhìn theo ánh mắt nàng ta.

Một bóng người màu vàng cao ngạo đứng cách đó không xa. Hắn đứng chấp tay, đôi mắt đen huyền dán chặt vào ta, đôi môi tuyệt đẹp mím lại, trên gương mặt không lộ vẻ vui buồn.

Lý công công đứng cạnh hắn, trông rất phần nộ.

Ta chỉ cảm thấy tim mình lạnh đi. Hắn đứng đó bao lâu rồi?

Có lẽ nào... hắn đã trông thấy ta và Tiểu Đào nói chuyện với nhau?

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!” Hai cung tỳ thức thời quỳ xuống hành lễ.

Ta ngẩn người nhưng bọn họ hô rất to, đầu óc tỉnh táo trở lại, ta vội vã nhún người. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn đứng đó một lát rồi mới đi về phía ta.

Lý công công khẽ hô: “Nô tài thỉnh an Đan Phi nương nương!”

Hắn sải bước đi tới, không để mắt đến những người đang quỳ, bàn tay to lớn vươn tới, phủ lên tay ta. Ta kinh ngạc ngược lên nhìn, chỉ cảm thấy lực từ bàn tay hắn càng lúc càng mạnh, không khỏi nhúm mày.

Hắn giận sao?

Đột nhiên nhớ lại đêm đó, hắn tới sát ta, gần giọng nói, nếu còn tới gần Dự Thái phi lần nữa, hắn nhất định không bỏ qua. Vậy thì chuyện vừa rồi có tính không?

Hắn không lên tiếng, kéo ta xoay người lại rồi rảo bước. Tim ta đập thành thịch nhưng không dám vùng vẫy. Lý công công xoay người muốn đi theo, hắn hạ giọng, nói: “Tiểu Lý Tử, rút xa ra cho trẫm!”

Lý công công kinh ngạc, thất vọng nhìn theo hắn, chỉ có thể chôn chân đứng đó.

Không hiểu vì sao, trông vẻ mặt Lý công công, ta không nhịn được cười. Là thái giám bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm, y có quyền lực tới mức nào, ngoài Hạ Hầu Tử Khâm ra, còn ai dám quát y như thế? Về khuất phục của y thật sự giống chú rùa con.

Hạ Hầu Tử Khâm kéo ta đi thẳng về phía trước, ngoài câu quát Lý công công vừa rồi, hắn không nói gì nữa, có điều, tay hắn càng lúc càng siết chặt tay ta. Ta nghiêng răng đau đớn, đúng là hắn chẳng thương hoa tiếc ngọc chút nào.

Hắn thở hổn hển, trông thật nặng nề. Hắn rất giận, sao hình như ta lúc nào cũng chọc giận hắn nhỉ?

Lặng lẽ ngắm gương mặt nhìn nghiêng của hắn, trái tim mới lúc này còn hoảng loạn bỗng được thả lỏng. Tại sao khi phải đối mặt với hắn, ta không hề sợ hãi, trái lại còn có chút vui mừng. Lúc nào cũng khiến hắn tức giận là bản lĩnh rất lớn của ta.

Hắn bước ngày càng nhanh nhưng vẫn không nói nửa câu. Ta gần như không theo kịp hắn, chỉ biết đưa tay nhắc váy chạy theo.

Chiếc váy thật dài, nhắc lên bằng một bàn tay thật sự có chút khó khăn. Hắn không để tâm tới cố gắng của ta, vẫn sải bước đi. Ta thở dốc, lúc hoàn hồn lại mới phát hiện cả hai đã đứng giữa cây cầu chín khúc vắt ngang qua Lam Hồ. Lan can bằng cẩm thạch trắng được mài sáng bóng, lơ lửng trong bóng hai dáng người.

Một trước một sau, vội vã bước qua.

Mặt hồ phẳng lặng, thi thoảng có luồng gió lướt qua cũng chỉ khiến mặt hồ gợn sóng. Cảnh vật đều hiu, cô quạnh.

“A!” Chân đột nhiên vướng phải thứ gì đấy, ta kêu lên thành tiếng. Hắn hạ giọng mắng một câu, ôm lấy eo ta. Ta như bắt được cọng rơm cứu mạng, níu chặt ống tay áo hắn.

Hắn ở thật gần ta, từng hơi thở nặng nề, vẫn còn tức giận. Hàng mi dài rủ xuống che đi đôi đồng tử đen láy. Ta không nhìn rõ vẻ mặt hắn song ta cảm nhận được sự đau đớn của hắn. Cũng như ta, nỗi đau của tình thân.

Dường như ta có thể hiểu được hắn. Hắn không chịu thừa nhận nhưng sự thật về quan hệ ruột thịt, máu mủ luôn khiến hắn chán nản. Vững vậy mãi rồi phải nhìn thấy chính bản thân mình bất lực, đối mặt rồi lại không muốn mở lòng với người khác.

Ta hơi buông lỏng ngón tay, từ ống tay áo chậm rãi lần lên trên, khuỷu tay, bả vai, rồi sau đó, ôm lấy lưng hắn.

Ta sợ phải trông thấy chân mày cau chặt của hắn, sợ phải đọc thấy nỗi đau đớn sâu đậm trong đôi mắt hắn, bởi lẽ ta cũng muốn che giấu cho hắn.

Cơ thể hắn khẽ run lên rồi đột nhiên đẩy mạnh ta ra. Ta bị hắn đẩy lùi lại mấy bước, chỉ thấy chân bị hẫng một cái, khẽ kêu lên, ngã về phía sau.

Mặt đất ngày đông dường như cứng hơn bình thường, khuỷu tay ta đập xuống đất đau tới mức phải nghiêng hẳn. Lúc đó ta mới biết hóa ra mình vừa vấp phải bậc thang.

Hay thật đấy, hắn cứu ta rồi lại tự tay đẩy ta xuống.

Hắn đứng thẳng, cũng không chịu cúi xuống đỡ ta, thậm chí còn xua đi chút dịu dàng mới này còn hiển hiện, trầm giọng nói: “Ồ trong cung, đi đứng phải mở to mắt ra cho trẫm!”

Trái tim run rẩy, ta hoảng hốt nhìn gương mặt hắn, nhưng hắn chỉ khẽ “ừ” một tiếng rồi chấp tay, quay người rời đi.

Sao ta không nhận ra thâm ý trong câu nói của hắn chứ?

Nghiến răng bò dậy, khuỷu tay nhất thời không cử động được, ta hít sâu một hơi, cẩn thận bước lên bậc thang, hạ giọng nói: “Thần thiếp tự thấy mắt mình đã mở rất to, chỉ là thần thiếp khó lòng đề phòng được thủ đoạn của Hoàng thượng.”

“Đàn Phi!” Trong mắt hắn lóe lên tia sáng sắc bén, cả giận nói: “Nàng dám cãi lại trẫm sao?”

“Thần thiếp không dám!” Tay kia bất giác xoa xoa lên khuỷu tay bị thương, ta chậm rãi đáp.

Thực ra hắn biết ý của ta, chỉ câu nệ câu chữ mà thôi. Hắn trừng mắt nhìn ta, thật lâu, rồi từ từ quay người, ngồi lên lan can, nói cụt lủn: “Lại đây!”

Ta ngáp ngừng một lát, vẫn cất bước đi tới, ngồi xuống bên cạnh hắn.

Hắn thở hắt hắt, lấy tay dấm dấm vài cái lên ngực, đôi mày anh tuấn khẽ nhíu lại.

Ta hoảng hốt, vội nói: “Hoàng thượng sao vậy?”

“Khó chịu.” Hấn thật keo kiệt, nói thêm mấy từ thôi mà cũng không chịu liếc ta một cái, ngón tay thon dài chỉ vào lồng ngực. “Ồ đây.”

Trái tim ta đang treo lơ lửng liền hạ xuống, hóa ra là buồn phiền. Đáng tiếc, ta không phải là thuốc. Ta ngưỡng nhìn hấn, không biết nên nói gì, bởi lẽ bất cứ lời an ủi nào cũng là thừa thãi, thậm chí đến thái y mà hấn cũng đâu cần.

Hấn cũng không lên tiếng, chỉ ngồi yên lặng. Dường như ta bắt đầu cảm thấy mất tự nhiên, đến hít thở cũng phải cố gắng thật nhẹ, thật nhẹ. Thi thoảng ngược mắt nhìn sang bờ hồ, thấy vài cung nhân chậm rãi bước tới. Cơn đau nhức trên khuỷu tay dần biến mất, ta thử cử động vài cái, không sao nữa rồi.

Người ngồi bên cạnh đột nhiên cử động, bàn tay to lớn vươn sang chỗ ta. Ta giật mình, chỉ thấy hấn nhanh tay rút chiếc trâm trên đầu ta xuống, thuận tay vứt xuống hồ, chỉ nghe “tách” một tiếng, những hạt nước li ti bắn lên khỏi mặt hồ, từng vòng sóng nước dập dờn lan rộng.

Ta nhìn hấn bằng vẻ vô cùng kinh ngạc nhưng hấn chỉ hờ hững buông một câu: “Trẫm thấy yên tĩnh quá!”

Ta nhất thời khóc không được mà cười cũng không xong. Hấn thấy yên tĩnh quá nên ném đồ xuống hồ. Chỉ dựa vào tiếng nước khê khàng đó mà muốn phá vỡ sự yên lặng này sao?

Ta đưa tay chạm vào mái tóc, ánh mắt rơi xuống miếng ngọc bội thắt ở eo hấn, nói: “Hoàng thượng nhỏ nhen thật đấy, sao chỉ vứt đồ của thần thiếp thôi?”

Hấn biết ta ám chỉ điều gì, ngón tay lướt qua miếng ngọc bội, trầm giọng đáp: “Trẫm nhỏ nhen, nàng thì hào phóng lắm đấy! Thứ trẫm ban cho nàng mà còn có thể tặng cho người khác, hôm nay chỉ lấy một thứ để trẫm vui lòng, nàng lại không bằng lòng?”

Ta chỉ thấy trái tim mình như lặng đi, trong lòng biết rõ hấn đang nói tới điều gì. Ta chẳng qua chỉ tặng một cây trâm ngọc tía cho Thẩm Tiệp dư.

Chẳng lẽ... hấn đã biết được điều gì đó? Ta thấp thỏm, không dám nhìn vào mắt hấn.

Hấn “hừ” một tiếng, cất giọng: “Cảm ơn người ta thay Dụ Thái phi? Nàng đã quên lời trẫm nói đêm đó rồi!”

Ta sững người, vội vàng nói: “Thần thiếp nào dám quên!”

“Không quên mà dám tái phạm à? Nàng để trẫm ở đâu hả?” Lần đầu tiên hấn không nhìn ta, ánh mắt chỉ nhìn về phía trước, giọng nói nặng nề.

Ta cúi đầu, cắn môi đáp: “Thần thiếp không bị cảm tức, người ở Vĩnh Thọ cung cũng vậy.”

Hoàng cung rộng lớn như thế, chỉ cần bước chân ra ngoài là có thể gặp nhau. Ta cùng lắm chỉ là hiếu kỳ gọi nàng ta lại mà thôi. Xui thật đấy, chỉ một lần mà lại bị hấn bắt gặp.

“Được lắm!” Hấn nghiêng rằng. “Vậy thì nàng đã nghe ngóng được tin tức của Vĩnh Thọ cung chưa?”

Hấn vẫn không nhìn ta nhưng hai tay siết chặt, ngón tay trắng bệch. Ta như bị thứ gì đó đánh trúng, nhanh chóng tỉnh ngộ. Hấn loay quanh, vòng vo lâu như thế, hóa ra là để hỏi câu này sao? Thực ra hấn muốn biết tin tức của Vĩnh Thọ cung, thấy ta và Tiểu Đào nói chuyện, hấn càng không kìm được. Những lời tàn nhẫn hôm nay hấn nói với ta đều không còn đáng sợ nữa. Hóa ra hấn để tâm, có oán hận nữa nhưng vẫn để tâm nên mới không cho Lý công công đi theo. Hấn không muốn bất cứ ai khác biết về chút quan tâm nhỏ nhoi tận sâu trong đáy lòng mình, bao gồm cả ta. Thế mới có thể giấu giếm được một chút. Hấn nhắc tới chuyện chiếc trâm ngọc tía là để phân tán sự chú ý của ta.

Hạ Hầu Tử Khâm à...

Đôi môi khê cong lên, ta bật cười, nhỏ giọng nói: “Nhất định thần thiếp sẽ không tái phạm, sẽ không truyền thái y sang bên ấy nữa.”

Ta cũng học theo hấn, trả lời quanh co.

Lát sau, hấn mới hờ hững nói: “Nếu nàng tái phạm, trẫm...”

“Nhất định không tha.” Ta tiếp lời ngay.

Ta nghĩ, ta đã hiểu ý của hắn rồi.

“Trẫm tha cho nàng lần này.” Lúc nói câu ấy, hắn cuối cùng cũng chịu nhìn về phía ta, trong đôi mắt ngập tràn ánh sáng.

Ta nở nụ cười thật xinh đẹp, ngoan ngoãn gật đầu.

Hắn kéo ta lại, khẽ nói: “Đã lâu rồi trẫm không gặp nàng.”

Ta cúi đầu, không thốt nên lời. Ngày nào hắn cũng tới gặp Thiên Phi, còn có thời gian tới thăm ta sao?

“Trẫm thực sự rất ghét nàng.” Hắn lại buông một câu băng gươm.

Cuối cùng, bầu không khí đã không còn căng thẳng nữa, ta mới lấy dũng khí, nói: “Nếu Hoàng thượng ghét thì còn gặp thần thiếp làm gì? Cũng muộn rồi, Hoàng thượng nên khởi giá tới Khánh Vinh cung thôi.”

Hắn bật cười. “Trẫm còn tưởng nàng không để tâm chứ!”

Lời của hắn khiến ta ngẩn người. Ta để tâm? Ta để tâm cái gì? Để tâm hắn ở hay đi sao? Nhưng hắn đã đứng dậy, xoa bụng, nói: “Trẫm đói rồi!”

Một tay ta bị hắn kéo dậy, ta ngờ vực đưa mắt nhìn sang đình hóng mát, chẳng lẽ hắn muốn truyền lệnh dùng bữa ở chỗ này sao? Không hiểu sao, đột nhiên ta nhớ tới cảnh ta và hắn cùng ăn điểm tâm ở Thiên Dận cung ngày ấy.

Ta mơ hồ có chút chờ mong.

Hắn kéo ta đi tới đình hóng mát. Ta nghi hoặc nghiêng mặt đi, hắn lên tiếng: “Trẫm muốn ăn điểm tâm nàng làm.”

Ta sững người, hắn lại tốt bụng bồi thêm một câu: “Điểm tâm nàng làm cho Vinh Phi ăn ấy.”

Ta chợt hiểu ra, là món điểm tâm đó. Nhưng ta đã quên từ lâu rồi.

“Hoàng thượng...” Ta vốn không biết làm, đành đáp: “Đồ ăn thần thiếp làm sao có thể sánh bằng đồ ăn do Ngự thiện phòng làm, hay là...”

“A, đúng là không bằng.” Hắn chợt ngắt lời ta. “Miễn cưỡng cũng có thể nuốt trôi được, chỉ là giờ trẫm đang đói, rất, rất đói.”

Rất đói, thế nên có khó ăn nữa cũng có thể nuốt được. Song hắn chạy nạn à? Không có món gì khác để chọn ư?

Ta biết, hắn quyết tâm muốn ăn điểm tâm ta làm, có điều ta đâu thể nói điểm tâm hôm đó đều do một tay Thiên Lục làm? Nấu ăn thì ta biết, lúc nhỏ ta từng trốn trong bếp nhìn đầu bếp nấu nướng, cũng âm thầm học theo, nhưng điểm tâm thì ta mới chỉ nhìn qua một lần, chính là lần Thiên Lục làm.

Hắn nói điểm tâm khó ăn nhưng vừa chê lại vừa dễ dàng ta làm. Song nếu ta làm thì chỉ sợ sẽ khiến hắn thực sự không thể nuốt trôi.

Nhớ tới chuyện vừa nãy, ta bỗng nảy ra một ý. “Hoàng thượng, lúc này thần thiếp bị thương ở khuỷu tay, e rằng không làm nổi.”

“Đừng lấy cớ với trẫm!” Hắn nhíu mày bực bội. “Trẫm đã khoan dung cho nàng bao nhiêu lần mà không được báo đáp một hộp điểm tâm sao?”

Ta hoàn toàn thất bại, hắn thật sự là tên thương nhân nham hiểm, xảo trá, tận dụng triệt để, không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Hắn hùng hổ đưa ta tới Ngự thiện phòng. Đám ngự trù thấy bọn ta vào, ngẩn người trong chốc lát mới có một người quỳ xuống. Ngay sau đó, mọi người đều đồng loạt quỳ sụp, hô to: “Tham kiến Hoàng thượng! Đan Phi nương nương thiên tuế!”

Hắn kéo ta đi thẳng vào trong, nói: “Trẫm cho phép tất cả các người được nghỉ một canh giờ, ra ngoài chờ hết đi!”

Đám ngự trù nhìn nhau, lát sau mới đồng thanh vâng dạ, lần lượt lui ra ngoài.

10. Chương 10

Thấy mọi người đã đi hết, hắn mới thả tay ta ra, khẽ cười: “Làm đi, trẫm ở lại xem nàng làm.”

Ta thở dài, hắn đưa ta tới đây thật.

Nhìn xung quanh một lượt, thấy bột mì được để trong góc phòng, ta vừa định đến lấy thì tình cờ trông thấy gạo nếp đã được hấp chín trong lồng hấp đang đầy hơi, đột nhiên nghĩ ra một cách. Bảo ta nhào bột thì chẳng biết sẽ bị nhào thành cái gì, chỉ bằng tìm thứ đã làm sẵn.

Ngoảnh đầu liếc hắn một cái. Hắn đang nhìn ta cười gian xảo, trong mắt là vẻ chờ mong.

Ta ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Hoàng thượng, tay nghề của thần thiếp thực sự rất tệ, người thực sự muốn ăn sao?”

“Ăn chứ, sao trẫm lại không ăn?” Hắn trả lời rất nhanh.

Ta cười thầm, chỉ sợ tới lúc ấy hắn không ăn nổi.

Đưa tay mở nắp lồng hấp, làn hơi nước phả vào mặt, nóng hổi, gần như không nhìn rõ thứ bên trong.

Ta lấy quạt quạt cho hơi nước bay đi bớt, xới một bát cơm nếp, lại lấy một gói bánh đậu, véo vài nắm, nhét bánh đậu vào giữa nắm cơm rồi phủ lên một nhúm vừng, lăn tròn. Làm như thế này rất nhanh, chỉ lát sau đã được một đĩa.

Nhìn bề ngoài cũng không tồi. Khóe miệng ta dần ra, bất giác muốn cười.

Ta bưng đĩa, cười mỉm, bước tới chỗ hắn: “Mời Hoàng thượng dùng!”

Hắn ngẩng người, chỉ vào thứ trên tay ta, nói: “Thế là xong rồi à?”

Ta gật đầu, dù sao cũng là đồ đã nấu chín, đương nhiên có thể ăn được rồi.

Hắn vẫn nghi ngờ, lại hỏi: “Đây là thứ gì?”

Thứ gì à? Ta thật sự không biết. Nhìn thứ ở trong đĩa, ta nghĩ một lát rồi thuận miệng đáp: “Bánh vừng.”
Dẫu sao cả chiếc bánh đều được phủ vừng, gọi là bánh vừng cũng không sai đâu nhỉ?

“Bánh vừng?” Hắn cúi đầu lẩm nhẩm, với tay cầm một cái, ngửi thử rồi cau mày. “Cái tên bình thường quá, nhưng ngửi thì rất thơm”, nói xong bèn bỏ chiếc bánh vào miệng.

Ta thoáng kinh ngạc, không ngờ hắn ăn thật, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Hắn nhai mấy cái, chân mày dần ra một chút, rồi nuốt xuống.

Ta vội vàng hỏi: “Mùi vị thế nào, Hoàng thượng?”

Hắn nhướn mày: “Sao nàng không thử xem?”

“Thần thiếp... thần thiếp không đói.” Chắc chắn ăn không ngon rồi, ta cứ làm bừa như thế, có thể ngon được sao?

Ta ngạc nhiên nhưng hắn lại ăn thêm cái nữa.

“Hoàng thượng!” Theo bản năng, ta đưa tay giắt lại đĩa bánh. Sao hắn còn ăn nữa chứ?

“Trăm đôi.” Hấn vừa ăn vừa nói. “Số nàng may thật đấy, làm đồ ăn cho trăm đúng lúc trăm đôi, có khó ăn thì trăm cũng đành chịu thôi.”

Ta ngẩn người. Số ta may ở chỗ nào chứ, chẳng qua hấn không chọn thứ khác để ăn mà thôi. Cúi đầu nhìn bánh trong đĩa, thậm chí còn để mấy hạt vừng rơi rớt xung quanh, ta đột nhiên thấy mình thật khó coi, lùi lại nửa bước, muốn giấu đi chiếc đĩa trên tay.

Dường như nhìn thấu tâm tư của ta, hấn vươn tay, kéo lấy chiếc đĩa, không để ta lùi lại. Hấn thật sự đã đói ngấu, ăn rất nhiều bánh. Trong đĩa chỉ còn lại vài chiếc, vậy mà còn bảo ta cho vào trong hộp, gọi người mang về Thiên Dận cung. Ta ngơ ngẩn nhìn hấn dọn đồ xong xuôi, trong lòng bỗng cảm thấy ngọt ngào.

Lúc bước ra khỏi Ngự thiện phòng, trông thấy đám người đang đợi trong sân, ta mới phát hiện tuyết đã rơi.

Hấn kéo ta cùng đi ra ngoài, khi bước qua khỏi hàng hiên, ta mới giật mình, vội dừng bước. Tuyết rơi xuống sẽ tan thành nước, trên mặt ta lúc này còn bôi thuốc nước.

“Sao thế?” Hấn ngoảnh lại nhìn ta.

Ta vội đáp: “Hoàng thượng, ngoài kia tuyết rơi rồi, gọi người mang ô tới đi!”

Hấn khẽ bật cười: “Tuyết rơi ít thôi mà”, nói xong bèn xoay người định đi.

“Hoàng thượng!” Ta ra sức kéo hấn.

Hấn quay lại, nhìn ta vẻ không vui. Ta cắn răng, đành nói: “Thần thiếp... thần thiếp không thể dính mưa, tuyết nhỏ thế này cũng không được.”

Hấn thoáng giật mình, bèn nói: “Nàng yếu thật đấy! Người đâu, mang ô lại đây!”

“Hoàng thượng thứ tội! Ngự thiện phòng vốn có năm chiếc ô, vừa nãy đã dùng một chiếc để đưa điểm tâm tới Thiên Dận cung cho người. Ba chiếc kia đã bị các thái giám cầm đi để đưa điểm tâm cho các chủ nhân ở Hy Ninh cung, Khánh Vinh cung và Trữ Lương cung. Còn lại một chiếc... bị hỏng, chúng nô tài còn chưa kịp tới phủ Nội vụ nhận cái mới.”

Thái giám quỳ xuống, nghiêm túc giải thích về mấy chiếc ô. Dù tuyết chỉ lác đác rơi nhưng đương nhiên điểm tâm mà các chủ nhân truyền phải được làm cẩn thận, giữ thật tốt. Ông ta giải thích, còn có người mang chiếc ô hỏng tới. Ta ngoảnh lại nhìn, đúng là đã bị hỏng.

Hạ Hầu Tử Khâm cau mày, nếu hấn cầm chiếc ô hỏng, chắc sẽ mất mặt lắm nhỉ?

Thái giám lại nói: “Hoàng thượng, hay là người đợi nô tài tới phủ Nội vụ nhận chiếc ô mới rồi hẵng đi, được không?”

Hấn “hừ” một tiếng, đáp: “Không cần.”

Tim ta giật thót, nhìn hấn cởi áo choàng ra, kéo ta vào, hạ giọng nói: “Trẫm thực sự ghét nàng, sao nàng lại yếu ớt thế chứ?” Hấn vừa nói vừa ôm ta đi ra ngoài.

Ta nép vào ngực hấn, cảm thấy thật ấm áp, hoàn toàn không để ý tới nỗi oán hận của hấn. Hai tay ta bắt giắc bám vào người hấn, run rẩy ôm lấy hấn, lòng lại rối như tơ vò.

Hấn hơi sững người song bước chân không ngừng lại.

Lén ngược mắt lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của nam tử này, ta đột nhiên nhớ tới gương mặt thật của mình. Hồi ấy, khi tiến cung, để sắc đẹp của ta không bị lộ, Tô Mộ Hàn bắt ta phải che đi dung mạo của mình. Còn bây giờ, làm thế nào để ta rửa đi thuốc nước trên mặt mình đây? Chắc chắn việc này sẽ tạo cho người khác một lý do để chèn ép ta.

Còn nữa, hấn thì sao? Hấn có cho rằng ta có ý đồ khác không?

“Đang nghĩ gì thế?” Hấn đột nhiên hỏi.

Ta sực tỉnh, thấp thỏm đáp: “Thần thiếp đang nghĩ, hậu cung có bao nữ tử dung mạo như hoa, Hoàng thượng thật sự thích người bình thường như thần thiếp sao?”

Hắn cúi đầu liếc nhìn ta, mím môi đáp: “Ai bảo trẫm thích nàng!”

Ta sững sờ, rồi chậm rãi nở nụ cười. Ta biết, nếu hắn nói thích ta thì cũng không thể xem là thật.

Trở về Cảnh Thái cung, từ xa đã nghe thấy giọng nói cao vút của Lý công công, y la lớn: “A, Hoàng thượng! Người... sao người lại cởi áo choàng ra? Nếu người có mệnh hệ nào thì nô tài không thiết sống nữa!” Y vội chạy tới, cẩn thận phủi những bông tuyết bám trên tóc hắn, lải nhải: “Hoàng thượng, người có thấy lạnh không? Nô tài...”

“Tiểu Lý Tử!” Hắn có phần sốt ruột, lén liếc ta một cái, lại nói: “Trẫm không yếu ớt như vậy đâu!”

“Nhưng, Hoàng thượng...” Lý công công còn muốn nói thêm song bị hắn trừng mắt nhìn, y vội nín thinh, không dám nói một lời.

Phương Hàm quay sang nói với Văn Lương: “Xuống gọi người chuẩn bị ít canh gừng để hoàng thượng và nương nương dùng cho ấm người.”

Văn Lương khẽ đáp “vâng” rồi vội xoay người lui xuống.

Hắn rũ tuyết trên long bào rồi ngồi xuống. Ta có chút kinh ngạc, trông hắn thế này, dường như chưa có ý rời đi. Đêm nay hắn không ghé quá Khánh Vinh cung sao?

Ngồi một lát, hắn lại cất tiếng: “Lý công công, người tới Khánh Vinh cung báo cho Vinh Phi biết, đêm nay trẫm không tới đó, bảo nàng ấy nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Vâng, nô tài đi ngay!”

Lý công công xoay người đi ra ngoài, đúng lúc Văn Lương bước vào, hai người suýt va vào nhau. Văn Lương vội nghiêng người, bát canh gừng trên tay mới không bị đổ. Triệu Thần hoảng hốt, vội vàng bước tới, khẽ nói: “Không sao chứ?” Dứt lời, nàng ta đưa tay đỡ lấy bát canh.

Sau khi Triệu Thần đặt các thứ lên bàn, ta bèn đuổi bọn họ ra ngoài. Ta rót một chén canh gừng đưa cho hắn, hắn liếc nhìn, nói như giận dỗi: “Trẫm không sao, không cần!”

Ta cũng không khuyên hắn, hắn không uống thì ta uống. Hắn nhìn ta, không nói gì.

Lúc dùng bữa tối, vì có hoàng thượng ở trong cung mà những món ăn dùng trong tiệc được bày đầy cả bàn. Ta phần khích ăn uống nhưng hắn chẳng hề động đũa, trông có vẻ mệt mỏi.

Đến đêm, ta đang ngủ thì nghe hắn gọi: “Đàn Phi...”

Ta nhào người sang, thấy hắn cau mày, nói: “Trẫm khó chịu.”

Ta hoảng hốt, chẳng lẽ hắn bị nhiễm bệnh rồi sao? Ta vội vàng vươn tay ra, đặt lên trán hắn. Lạ thật, đâu có sốt!

Hắn xoay người, khẽ nói: “Trẫm khó chịu.”

“Hoàng thượng khó chịu ở đâu?” Ta đỡ lấy vai hắn, nôn nóng hỏi. Bỗng nhớ tới một việc, ta vội ngoảnh đầu gọi lớn: “Người đâu, truyền thái y! Mau truyền thái y!”

Đang yên đang lành, sao lại khó chịu chứ? Nhìn hắn không giống đang giả vờ.

Thái y tới rất nhanh, bắt mạch cho hắn, trầm tư giây lát rồi mới hỏi: “Tối nay Hoàng thượng đã dùng gì?”

Hắn cau mày không nói, ta đành trả lời: “Hoàng thượng ăn một miếng vây cá đuôi phượng, ít ốc khô viên, thêm một miếng bánh cuộn Như ý nữa.”

Bữa tối có vấn đề gì sao? Những thứ hắn ăn thì ta cũng ăn mà, hơn nữa hắn ăn rất ít, ta còn thấy lạ.

Thái y lắc đầu, hình như vẫn còn thứ ta chưa nói cho ông ta biết.

Ông ta lại hỏi: “Trước bữa tối, Hoàng thượng có ăn thứ gì không?”

Trước bữa tối?

Ông ta vừa hỏi thì ta lập tức nhớ ra mấy cái bánh vùng. Tim ta giật thót, chẳng lẽ vì món đó?

Hạ Hầu Tử Khâm động dậy, đưa mắt sang nhìn ta. Ta cười gượng, đành thành thật đáp: “Hoàng thượng ăn rất nhiều bánh vùng”, sau đó lại bồi thêm một câu. “Được làm bằng gạo nếp, cả một đĩa to!”

Ta đoán có lẽ hần bị đầy bụng. Chẳng hiểu vì sao, nghĩ tới đây, ta chẳng những không sợ nữa mà còn cảm thấy buồn cười. Lúc nghe ta nói “cả một đĩa to”, sắc mặt hần thay đổi rất kì lạ, có lẽ hần muốn quát ta nhưng chẳng đủ sức.

Thái y gật gật đầu, nói: “E là Hoàng thượng bị đầy bụng, thần sẽ sai người làm ít bánh sơn tra rồi mang tới đây, Hoàng thượng hãy ăn một ít. Tới khi không còn khó chịu nữa thì ngồi dậy, đi lại một chút, uống ít nước là sẽ đỡ thôi.”

“Thế thì mau làm đi!” Ta nói với ông ta.

Thái y đứng dậy hành lễ, đeo hòm thuốc lên vai rồi vội vã lui đi.

Khi xoay người lại, ta thấy hần đang nhìn ta dăm dăm. Ta cười cười, đỡ hần dậy. Người bị đầy bụng không nên nằm. Ta lấy gối lót sau lưng để hần dựa vào. Hần hừ mũi, không thèm nói chuyện với ta.

Ta thấy buồn cười, bị đầy bụng mà nào phải chuyện gì mất mặt, trông hần thế này có khác gì ta thiếu nợ hần.

Bánh sơn tra được mang tới, ta bón cho hần nhưng hần nghiêng đầu đi, nghiêng rằng nói: “Trẫm ghét thứ gì chua chua.”

Ta ngăn người, không ngờ hần lại giở tính trẻ con. Ta ăn một miếng, hần lẩm bẩm: “Đang yên đang lành, nàng ăn làm gì?”

Ta cười thầm nhưng vẫn làm ra vẻ nghiêm túc, đáp: “Hoàng thượng không thích ăn nhưng thần thiếp thích. Có điều, nếu Hoàng thượng không ăn, chỉ sợ cả đêm nay sẽ khó chịu.” Nhìn là biết hần đang rất khó chịu, hần chỉ giận dỗi ta mà thôi.

Ta lại nhón một miếng bánh định ăn, hần bèn giật lấy, bỏ vào miệng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Chờ trẫm khỏe lại, sẽ từ từ tính sổ với nàng.” Hần vừa nói vừa nuốt, chân mày nhíu lại, trông đáng vẻ như thật sự rất khó nuốt trôi.

Ha, sao hần nói cứ như ta ép hần ăn nhiều bánh vùng vậy? Ta oan thật mà!

Ăn được hai miếng thì hần kiên quyết có chết cũng không ăn nữa. Ta cũng không ép, để hần tựa vào chiếc gối mềm nghỉ ngơi. Ta cũng mệt, ngáp mấy cái rồi ghé sát hần, chớp mắt một lát. Đang mơ màng thì nghe thấy tiếng hần gọi, còn lấy tay đụng vào khuỷu tay ta.

Ta mở mắt, thấy hần đang lườm mình, nhả ra mấy chữ: “Đỡ trẫm dậy!”

Xem ra hần đã đỡ hơn lúc này nhiều rồi, cái giọng nói chuyện với ta cũng nặng nề hơn. Lòng ta vui vẻ nhưng ngoài mặt vẫn cố giấu giếm, chỉ đứng lên đỡ hần dậy. Cả người hần dính vào người ta, chẳng khác gì lần trước. Nặng thật đấy, nhất là bây giờ hần còn ăn no nữa.

“Hoàng thượng, người có thể...”

“Không thể!” Hần ngắt lời ta hết như trước đây. “Nàng khiến trẫm khó chịu thế này thì phải chịu trách nhiệm.”

Quả nhiên hần đã đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu ta. Nhưng sao ta không hề cảm thấy bức bối?

Ta đỡ hần đi qua đi lại vài lần, rót một chén trà cho hần uống, lục đục tới nửa đêm, hần mới nói đã cảm thấy khá hơn một chút song lại không muốn ngủ.

Ta dìu hần ngồi lên giường, nói: “Sáng mai còn phải lên triều sớm, Hoàng thượng nên đi nghỉ sớm một chút!” Thật ra là ta mệt rồi, nhưng không thể nói rõ, hần sẽ không thương xót ta đâu.

Ngẫm nghĩ, ta lại thấy có phần chua xót.

Hần nhìn ta, kéo ta dựa lên chiếc gối mềm, ôm lấy ta, nhẹ nhàng nói: “Hôm ấy nàng muốn nói gì với trẫm?”

Đột nhiên hần hỏi một câu không đầu không cuối khiến ta ngẩn người.

Hắn lại nói thêm: “Lần trăm và Diêu Thục nghi ở ngự hoa viên ấy...”

Hắn nhắc đến ta mới nhớ. Trí nhớ của hắn tốt thật, đáng vẻ muốn nói rồi lại thôi của ta lần đó, không ngờ hắn vẫn nhớ.

“Muốn nói gì?” Hắn lại hỏi.

Ta nhìn hắn nhưng thấy hắn đã nhẹ nhàng nhắm mắt. Vừa rồi còn bảo không muốn ngủ mà! Bất giác bật cười, ta thành thật đáp: “Tiên sinh của thần thiếp mắc chứng ho khan, rất khó chữa khỏi, thần thiếp muốn xin Hoàng thượng ân chuẩn để thái y trong cung chữa bệnh cho tiên sinh.”

Không ngờ hắn lại mở mắt, con ngươi đen huyền lóe lên tia sáng, hồi lâu sau mới nói: “Trẫm không thích tiên sinh của nàng.”

“Hoàng thượng...” Thật nhỏ nhen, hắn còn để bụng chuyện Tô Mộ Hàn nói tên của ta rất hay sao?

Xem ra trí nhớ của hắn tốt cũng không phải chuyện hay.

Nhưng vì Tô Mộ Hàn, ta vẫn nên hạ mình cầu xin hắn. “Hoàng thượng chỉ cần gạt đầu thôi, cũng không phải việc khó.”

Hắn lại nhắm mắt, khẽ nói: “Trẫm gạt đầu thì có chỗ nào tốt chứ?”

Ta cũng người, sao hắn giống trẻ con quá vậy? Nhờ hắn làm việc còn phải cho hắn ăn kẹo. Ha, thật sự muốn cười, là cảm giác muốn cười vui.

“Thế Hoàng thượng muốn tốt thế nào?”

Muốn tiền? Cả thiên triều này có thứ gì không phải của hắn?

Quyền lực? Cũng không phải thứ có thể khiến hắn động lòng.

Ngược lại, ta thấy tò mò.

Bàn tay đang ôm ta hơi siết chặt, hắn thở dài: “Thật không có thành ý!”

Ta ghen lời, đang hỏi hắn muốn gì mà, còn nói ta không có thành ý.

Hắn lại nói: “Thôi vậy, cứ coi như nàng nợ trẫm. Mai này nhớ trả lại. Tiên sinh của nàng tên là gì?”

Ta không ngờ hắn đồng ý nhanh như vậy, trong lòng phấn khích. Hắn nói muốn ta trả, ta đã là người của hắn rồi, còn có thể trả thứ gì chứ, bèn cười, đáp: “Tô Mộ Hàn.”

“Tô Mộ Hàn...” Hắn khẽ lẩm nhẩm song không nói gì nữa.

Hồi lâu sau không nghe hắn nói gì nữa, ta bèn gọi hắn thật khẽ, hắn vẫn không đáp. Nhỏm người dậy nhìn hắn, ta mới phát hiện thì ra hắn đã ngủ từ lâu rồi.

Ta mỉm cười, nhẹ nhàng ngồi dậy, kéo chăn lên cho hắn rồi mới nằm xuống bên cạnh. Hắn ngủ rất say, tướng ngủ rất xấu, nhìn càng giống một đứa trẻ.

Ta bất giác vươn tay, khẽ vuốt ve gương mặt hắn, chăm chú ngắm nhìn nam tử trước mặt, bỗng bật cười thành tiếng mà chẳng có lý do. Hắn khẽ cựa mình, đôi môi mỏng hơi hé, khẽ lẩm bẩm mấy từ. Âm thanh thật khẽ, thật khẽ, ta không nghe rõ nhưng chắc hắn đang gọi tên của một nữ tử... không phải là ta...

Bàn tay nhất thời cứng đờ, ta không biết đó là khuê danh của vị phi tần nào. Hắn bỗng ôm chặt ta, ta giật mình nhưng không dám vùng vẫy, cứ nhìn hắn chăm chăm như thế. Gương mặt anh tuấn này thật gần mà dường như cũng xa cách vô cùng. Trong một thoáng, ta không cười nổi nữa, dù thế nào cũng không cười được.

Ta nhắm mắt, dụi đầu vào lòng hắn. Còn hắn ôm ta càng lúc càng chặt...

Hóa ra giấc ngủ qua đi lại nặng nề như vậy. Khi tỉnh lại, hắn đã không còn ở bên. Văn Lương và Triều Thần vào phòng hầu ta dậy, vẫn làm những việc như ngày thường. Sau khi ta rửa mặt xong thì cả hai mới vào. Ta phát hiện thuốc nước Tô Mộ Hàn đưa ỉnh đã không còn bao nhiêu, ta nên xuất cung đi lấy thêm.

Ta cười chán nản, bây giờ mà để lộ dung mạo thật của mình thì sẽ vô cùng phiền phức. Tiên sinh, chẳng lẽ ngài đã tính tới chuyện này?

“Nương nương!” Tiếng Phương Hàm vang lên bên tai. Ta sực tỉnh, nàng ta hơi nhú mồm, nói: “Nương nương mệt sao? Mới tỉnh dậy đã thất thần rồi.”

Ta lắc đầu, hỏi nàng ta: “Có chuyện gì?”

Nàng ta đón lấy chiếc lược trên tay Triều Thần, vừa cẩn thận chải tóc cho ta vừa nói: “Hôm qua Vinh Phi nương nương tới Ngọc Thanh cung, nghe nói một cung tỳ ở Ngọc Thanh cung phạm lỗi, bị phạt hai mươi trượng.”

Thiên Phi, cuối cùng tỳ ta cũng ra tay rồi.

Ta đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh, cười đáp: “Tỷ ta dạy bảo Như Ý đúng không? Hai mươi trượng, còn nhẹ đấy!” Cái thóp của Thư Quý tần e rằng khó mà nắm được, nếu Thiên Phi muốn giết gà dọa khỉ, đương nhiên phải chọn Như Ý. Chuyện Phong Hà hồi đó, tỷ ta vẫn chưa quên.

Vân Lương đưa hai chiếc trâm ra cho ta chọn, nhỏ nhẹ nói: “Bây giờ Vinh Phi đang đắc ý, với tính tình của nương nương, đương nhiên sẽ rước lấy rất nhiều thị phi.”

Ta chỉ vào chiếc trâm “Cúc vàng kéo tơ” trên tay nàng ta, cười đáp: “Cứ để tỷ ta làm loạn đi! Triều Thần, người lui xuống nói cho tất cả mọi người ở Cảnh Thái cung biết, nếu Thư Quý tần tới thì cứ thoái thác nói bản cung không khỏe, không tiện gặp khách.”

Thư Quý tần từng có ý thể hiện tấm lòng với ta, vậy thì lần này, người đầu tiên nàng ta muốn tìm tất nhiên cũng là ta. Phi tần trong hậu cung từng có khúc mắc với Thiên Phi chẳng ai khác ngoài hai người, ta và Thư Quý tần. Lúc này, nàng ta không tìm ta thì còn tìm ai?

Đáng tiếc, ta muốn khôn ngoan giữ mình.

Thiên Phi à, chỉ dựa vào một mình tỷ thì vẫn chưa động được vào ta đâu! Việc Tô Mộ Hàn chỉ dẫn cho ta quả là ý hay. Vạn sự ta đã chuẩn bị, chỉ còn thiếu gió đông. Sắp sang năm mới nhưng cũng là một cơ hội rất tốt.

Triều Thần có chút nghi ngờ, hỏi ta: “Nương nương, nếu lúc này Thư Quý tần đến đây, chúng ta liên thủ với nàng ta cũng là một cách không tồi mà!”

Phương Hàm quả trách: “Nương nương tự có chừng mực, còn cần người lăm chuyện chắc!”

Triều Thần giật mình, vội gật đầu nói “vâng” rồi nhanh chóng lui ra.

Vân Lương đỡ ta đứng dậy, mang quần áo tới để ta thay. Phương Hàm lấy ra một hộp thuốc mỡ từ trong tay áo, ngáp ngừng một lát mới nói: “Nương nương, tối qua Tường Thụy phát hiện hộp thuốc này trên bệ cửa sổ ngoài tẩm cung của người. Nô tỳ đã hỏi người trong Cảnh Thái cung rồi, có vẻ như không ai để đó cả. Đêm qua hoàng thượng nghỉ lại, nô tỳ không tiện vào làm phiền.”

Ta nhú mồm, nhìn hộp thuốc trên tay nàng ta, hỏi: “Là thuốc gì?”

“Thuốc trị thương”, rồi hình như nhớ ra gì đó, nàng ta vội hỏi. “Nương nương bị thương chỗ nào ạ?”

Ta biết, chắc chắn Phương Hàm nhớ tới chuyện ta từng bị thương khi còn ở Huyền Nhiên các. Lúc ấy là nàng ta lặng lẽ đặt thuốc trị thương trên bệ cửa sổ.

Đột nhiên nhớ ra chuyện sáng qua, khi bị Hạ Hầu Tử Khâm đẩy ngã thì ta bị thương ở khuỷu tay. Bất giác ta xoa nhẹ lên khuỷu tay, đúng là khi ấy chạm vào có hơi đau nhưng giờ đã không còn cảm giác gì nữa, huống hồ ngoài Hạ Hầu Tử Khâm và ta, không có người thứ ba biết chuyện này.

Ta mơ hồ cảm thấy có điều gì không đúng... Nếu nói Hạ Hầu Tử Khâm sai người lẳng lặng đặt thuốc ở trên bệ cửa sổ, vậy thì cũng kỳ lạ. Hẳn chỉ có thể sai Lý công công làm việc đó nhưng hôm qua hẳn đâu có cơ hội. Quan trọng nhất là hẳn không phải là người như thế.

Trong mắt Phương Hàm dần hiện lên vẻ căng thẳng.

“Có khi nào... là ai đó đặt ở đây mà quên mất không? Bị cô cô hỏi tới nên nhất thời sợ hãi, không dám nhận là của mình?” Văn Lương gấp gấp nói.

Ta đưa mắt nhìn Phương Hàm, tay nàng ta hơi siết lại, xem ra, nàng ta cũng nghĩ như ta.

Thứ thuốc này, chỉ nhìn hộp thôi cũng biết là hàng thượng đẳng, đám cung nhân sao có được thứ xa xỉ này. Nếu đúng như những gì Văn Lương nói, vậy thì sự tình càng phiền phức. Trường hợp xấu nhất, tai mắt của ai đó đã trà trộn vào Cảnh Thái cung rồi. Nếu thứ này không phải do ta đưa, đương nhiên là do chủ nhân khác ban thưởng.

“Văn Lương!” Phương Hàm dặn dò nàng ta. “Người lui xuống, bảo Tường Hòa, Tường Thụy cùng đi điều tra người trong Cảnh Thái cung này xem có ai bị thương không.”

Sắc mặt Văn Lương có chút thay đổi, vội đáp: “Vâng, nô tỳ đi ngay!”

Phương Hàm cúi đầu nhìn hộp thuốc trong tay, lại nói: “Nương nương, để hộp thuốc này ở đâu đây?”

“Người cứ giữ lấy đã.”

Nếu thật sự có người bị thương, vậy cũng dễ giải quyết. Vấn đề ở đây chính là hộp thuốc này vẫn còn mới, chưa hề mở, e rằng đây chỉ là món đồ ban thưởng bình thường, cũng không phải vì kẻ đó bị thương.

Rốt cuộc là ai?

Ta đang nghĩ thì thấy Triệu Thần bước vào, nói: “Nương nương, Thành thái y ở bên ngoài cầu kiến.”

“Nói với ông ta, bản cung tới tiền sảnh ngay đây.”

“Vâng!”

Triệu Thần lui xuống, Phương Hàm mới nói: “Nương nương có chỗ nào không khỏe sao?”

Ta cười cười, lắc đầu nghĩ, có lẽ ta đã biết Thành thái y tới đây làm gì rồi.

Tại tiền sảnh.

Thấy ta vào, Thành thái y vội đứng dậy. “Đàn Phi nương nương cát tường!”

“Thành thái y miễn lễ, mời ngồi!” Ta ngồi xuống, ông ta mới dám ngồi theo.

Thành thái y lên tiếng: “Hoàng thượng sai thần ra ngoài cung thay nương nương một chuyến, thần không biết tiên sinh của nương nương sống ở đâu nên tới đây hỏi nương nương.”

Ta gật đầu, đáp: “Cuối ngõ Trường Đại trong thành có một ngôi chùa, tiên sinh của bản cung ở đó. Tiên sinh họ Tô.” Ta ngừng một lát, lại nói: “Khi nào Thành thái y xuất cung? Bản cung sai Văn Lương cùng đi với ngài.”

Giờ ta đã mang thân phận phi tử, không thể tùy ý ra khỏi cung. Mỗi lần muốn lấy thứ gì, ta chỉ có thể sai Văn Lương đi một chuyến.

Thành thái y đáp: “Nếu vậy, xin nương nương bảo Văn Lương cô nương chuẩn bị, trưa nay thần sẽ xuất cung, phải nhanh chóng quay về trước giờ Mùi.”

“Được!”

Sau khi Thành thái y rời đi, ta vội gọi Văn Lương vào, nói cho nàng ta biết chuyện xuất cung. Đưa cho nàng ta một chiếc bình nhỏ đổ đầy nước, ta dặn nàng ta nhất định phải trao cho Tô Mộ Hàn.

Người thông minh như Tô Mộ Hàn, chỉ cần nhìn thấy bình nước, nhất định sẽ đoán được ta muốn gì.

Quá trưa, ta đang ngủ trong phòng thì nghe loáng thoáng có tiếng người nói chuyện bên ngoài, chỉ một lát sau đã yên tĩnh trở lại, ta cũng không mở mắt, tiếp tục thiếp đi. Tới khi tỉnh dậy, Phương Hàm mới nói cho ta biết, lúc này Thư Quý tần có ghé qua, đám cung nhân đều nghe theo lời ta dặn, đuổi khéo nàng ta về.

Phương Hàm đỡ ta ngồi dậy, nói: “Nương nương đoán thử Thư Quý tần bị người đóng cửa đuổi đi thì sẽ tới đâu?”

Ta khoác áo lên, cười đáp: “Không phải còn Diêu Thực nghi sao? Địa vị của nàng ta đâu có thấp hơn Vinh Phi nhưng lại được Thái hậu yêu quý, cũng là người không thể coi thường.”

Phương Hàm gật đầu, không nói thêm nữa.

Một lát sau, một cung tỳ hốt hoảng chạy vào, quỳ xuống nói: “Nương nương, Vinh Phi nương nương tới, nô tỳ vẫn nói nương nương không được khỏe sao?”

Bàn tay ta đang bưng chén trà hơi khựng lại. Thiên Phi?

Phương Hàm và ta đưa mắt nhìn nhau, ta nói với cung tỳ kia: “Không cần, mời tỳ ta vào đây!”

Tỷ ta tới chỉ chuyện sớm hay muộn, ta cần gì phải trốn, để tránh tỷ ta cho rằng mình thực sự đã giả được lên đầu lên cổ ta.

Phương Hàm lấy áo khoác ngoài cho ta rồi mới dìu ta ra ngoài, nhỏ giọng nói: “Nương nương, giờ đã không còn như trước nữa, có một số việc người phải nhẫn nhịn một chút.”

Ta biết Phương Hàm quan tâm đến mình, bèn mỉm cười đáp lại để nàng an tâm.

Vừa mới bước tới tiền sảnh đã nghe thấy giọng quát tháo cao vút của cung tỳ: “Đây là ghế gì, cứng thế này, bảo nương nương của chúng ta ngồi sao hả? Hôm nay lạnh thế này cũng không biết đốt thêm than, để nương nương cảm lạnh, xem các người ai chịu trách nhiệm nổi!”

Ta thầm cười khẩy, quả nhiên là người do Thiên Phi dạy dỗ, như được đúc từ một khuôn với tỷ ta.

Ta vừa đi vừa nói: “Ghế ở chỗ bản cung không mềm như ở Khánh Vinh cung, than trong lò sưởi cũng không nhiều bằng Khánh Vinh cung, nếu Vinh Phi nương nương sợ đau, sợ lạnh, thế thì nên ngoan ngoãn ở Khánh Vinh cung đi, đừng đi đâu cả!”

Cung tỳ kia nghe thấy tiếng ta mới giật mình hoảng sợ, vội xoay người, cười gượng: “Nô tỳ tham kiến Đoàn Phi nương nương!”

Thiên Phi đứng dậy, liếc nhìn ta, lạnh lùng nói: “Mấy ngày không gặp, mồm mép người càng lạnh lợi hơn đấy.”

Ta cười. “Bản cung xưa nay vẫn thế!” Ta bước lên, ngồi xuống mà không mời tỷ ta ngồi. Trên gương mặt tỷ ta thoáng chút xấu hổ, cũng cười lạnh lùng: “Người cũng là người thức thời đấy, biết lúc này nên tránh xa ai.”

“Ai” trong lời tỷ ta đương nhiên là Thư Quý tần.

Ta không đáp, tỷ ta càng đắc ý, nói càng hăng hái. “Cũng đúng thôi, bản cung giờ đây đã mang long thai, có cho người cũng không có gan đối đầu với bản cung! Được rồi, nể tình người biết điều như thế, cũng niệm tình quan hệ giữa bản cung và người, bản cung sẽ để lại vinh hoa phú quý cho người trước. Có điều bản cung muốn người biết, kẻ thấp hèn mãi mãi không có cơ hội ngóc đầu dậy đâu! Đừng cho rằng chỉ cần khoác lên tấm áo đẹp đã có thể tự coi mình là phượng hoàng! Người cứ mở to mắt mà nhìn bản cung từng bước đi tới vinh hoa, nhìn bản cung nhận được tất cả những thứ thuộc về bản cung đi!”

Ta lạnh lùng nhìn tỷ ta, tỷ ta đang ám chỉ điều gì? Vị trí hoàng hậu sao?

Nực cười, tỷ ta có chút đáng vẽ nào của bậc mẫu nghi thiên hạ không chứ?

Từ bé tới giờ, người Tang Tử ta không sợ nhất chính là tỷ ta. Mười lăm năm qua chưa hề sợ, sao hôm nay phải sợ?

Ta đứng dậy, nhìn thẳng vào tỷ ta, chậm rãi nói từng từ: “Người thật sự cho rằng bản cung không liên thủ với Thư Quý tần là vì sợ người ư? Ha, bản cung chỉ cho rằng, chỉ dựa vào một mình người thì không thể động vào bản cung được!”

“Người...” Tỷ ta bị chọc giận tới nổi mặt mày biến sắc, rảo bước đi tới, gằn giọng: “Người là thứ gì mà cũng dám ăn nói với bản cung như vậy?” Ta lùi lại nửa bước. Tỷ ta nhìn ta chằm chằm, cười đắc ý: “Sao vậy, sợ bản cung phải không?”

Thiên Phi khờ khạo. Tỷ ta đáng sợ chỗ nào? Chỉ là nếu tỷ ta có xảy ra chuyện gì ở cung của ta thì người thật sự khó đối phó chính là hoàng thượng và thái hậu.

Đang nói thì cung tỷ vào pha trà.

Ta khẽ ho một tiếng, nói: “Không cần pha trà, tránh việc Vinh Phi nương nương ăn phải thứ gì không lành lại đổ hết tội danh lên đầu người trong Cảnh Thái cung.”

Nghe ta nói thế, mặt cung tỷ bỗng trắng bệch, hoảng hốt “vâng” một tiếng rồi lui đi.

Thiên Phi phải mất một lúc mới phản ứng lại được, chỉ vào ta, nói lớn: “Người có ý gì? Bản cung có độc ác cũng không mang đứa bé ra đùa giỡn!”

Ta không đáp, chỉ cười. Tỷ ta nói không đem đứa bé ra đùa giỡn. Ha! Có hay không chỉ có mình tỷ ta biết, dựa vào cái gì mà ta tin tỷ ta?

Thiên Phi không chịu nổi sự im lặng của ta, muốn xông lên nhưng cung tỷ bên cạnh vội vàng đỡ lấy, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người cẩn thận một chút!”

Được cung tỷ nhắc nhở, tỷ ta mới bình tĩnh lại, nhưng vẻ bức tức trên gương mặt vẫn chưa hết, tỷ ta gần giọng nói: “Đừng tưởng ta không biết người dùng thuật quyến rũ để mê hoặc hoàng thượng! Nhìn lại khuôn mặt bình thường của người đi, sao có thể lọt vào mắt xanh của hoàng thượng được chứ?”

Tỷ ta đã giận tới cực điểm, không thèm tự xưng là “bản cung” nữa. Ta bất giác bật cười, tỷ ta ghen, ghen với sự bình thường của ta, ghen vì nhan sắc của ta như thế này mà vẫn có thể giữ chân Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta bước lên mấy bước, cười nói bên tai tỷ ta: “Dù người có xinh đẹp tới mức nào, giờ cũng không thể thị tẩm, người còn có thể mong ngóng hoàng thượng ngày nào cũng ghé qua Khánh Vinh cung sao? Đừng quên hoàng thượng là nam nhân.”

“Người thật sự không biết xấu hổ!” Tỷ ta không khỏi kinh hãi, thốt lên.

Thế này mà cũng gọi là không biết xấu hổ sao? Ta chẳng làm gì, chẳng qua chỉ nói một câu mà thôi. Nhìn Thiên Phi thật sự đã bị chọc giận, ta nghĩ, mình cũng nên thôi đi, để long thai trong bụng tỷ ta khỏi xảy ra chuyện, lại rước họa vào thân.

Thiên Phi chỉ vào mặt ta, ngón tay run rẩy, lát sau mới rít lên, một câu từ kẻ rằng: “Người đừng đắc ý, người phải biết nữ nhân trong cung này không phải chỉ có mình người!” Tỷ ta quay ngoắt đi, vịn vào tay cung tỷ, nói: “Nhuận Vũ, chúng ta đi!”

“Ôi, nương nương, người cẩn thận, chậm một chút!” Nhuận Vũ vội vàng dìu tỷ ta, hoảng hốt kêu lên.

Nhìn theo bóng lưng Thiên Phi, ta từ từ ngẫm nghĩ lời tỷ ta nói lúc nãy, nữ nhân trong cung này không phải chỉ có mình ta. Xem ra, lời của ta như một hồi chuông cảnh tỉnh với tỷ ta. Nhân lúc tỷ ta mang thai, biết bao nhiêu người sẽ tìm cách mà bỏ lên chứ! Dù tỷ ta có ngốc nghếch hơn nữa, ta nói đến thế rồi thì cũng nên hiểu.

Tỷ ta còn có thể trông cậy vào ai? Còn có thể dựa vào ai?

Khẽ siết tay lại, khóe miệng ta dần dần ra thành nụ cười.

Thiên Lục.

Không phải bọn họ là tỷ muội tình thâm sao? Lần này cứ để ta xem xem, rốt cuộc tình thâm đến mức nào.

11. Chương 11

Nhìn bộ dạng giận tới cực điểm của Thiên Phi, ta chậm rãi nở nụ cười. Giờ chắc tỷ ta sẽ bận rộn lắm đây, phải đề phòng đám phi tần trong cung thừa dịp ngốc đầu đây, phải tích cực nắm giữ trái tim của hoàng

thượng, lại phải lo lắng cho sự an toàn của đứa bé trong bụng...

Ta còn lo lắng thay cho Thiên Phi, đầu óc tởm ta đơn giản, rốt cuộc có thể chống đỡ bao lâu?

“Nương nương!” Phương Hàm pha cho ta chén trà, đứng sang một bên, hạ giọng nói. “Người kéo Lục Mỹ nhân ra là muốn nàng ta bảo vệ Vinh Phi sao?”

Ta đón lấy chén trà, cúi đầu nhấp một ngụm, khẽ mỉm cười. Thủ đoạn của Thiên Lục inh hơn Thiên Phi nhiều, dù là ta cũng không nhìn ra được. Rốt cuộc tại sao nàng ta phải che giấu, ta vẫn không hiểu. Chỉ là lần này vướng tới sự an nguy của Thiên Phi, để xem nàng ta sẽ ra tay thế nào.

Ngồi một lát, thấy Triệu Thần và Tường Hòa bước vào. Tường Hòa quỳ xuống trước mặt ta, sắc mặt có chút khó coi, cúi đầu nói: “Nương nương, nô tài đã cẩn thận tra xét, không ai trong Cảnh Thái cung bị thương.”

“Nương nương, đã tra xét không sót một người.” Triệu Thần nói với giọng chắc chắn rồi ngược lên, liếc nhìn Phương Hàm rồi nói tiếp: “Trữ Văn Lương, nàng ta đã xuất cung rồi.”

Văn Lương.

Sắc mặt Phương Hàm không hề thay đổi.

Ta đặt chén trà trên tay xuống, nhẹ giọng đáp: “Ta biết rồi, các người cứ lui xuống trước đi!”

“Vâng!”

“Vâng!”

Mọi người đã lui ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ta và Phương Hàm. Một lát sau, Phương Hàm mới lên tiếng: “Chờ Văn Lương quay về, nô tỳ sẽ đích thân điều tra.”

“Không cần, cô cô!” Ta đứng dậy, đi tới bên cửa sổ.

Phương Hàm đi theo nhưng im lặng không nói gì.

Ta nâng tay khẽ đẩy cửa sổ, gió bên ngoài lùa vào phòng, ẩm ướt, buốt lạnh. Nhìn qua khung cửa, có thể thấy những cung nhân trong sân, vẻ mặt họ đều bình thường, không nhận ra điều gì kỳ lạ.

Khẽ hít một hơi thật sâu, có lẽ đúng như dự đoán xấu nhất của ta, kẻ kia không hề bị thương. Hộp thuốc mỡ này chẳng qua chỉ là thứ đồ ban thưởng bình thường mà thôi. Nếu như vậy, sự tình phức tạp hơn rồi và bất cứ người nào trong Cảnh Thái cung này cũng có khả năng.

Không biết tại sao, đột nhiên ta cảm thấy thẳng thốt. Người ta muốn hoài nghi nhất... chính là những người ở bên cạnh mình. Dù là Văn Lương hay Triệu Thần, nếu phải nghi ngờ bọn họ, vậy thì người ta nên nghi ngờ nhất hẳn là Phương Hàm. Thế nhưng...

Nhắm chặt hai mắt, ta không muốn... không muốn nghi ngờ nàng ta.

“Nương nương!” Phương Hàm khẽ gọi, đưa tay đóng cửa sổ rồi lại nói: “Đứng đây gió to, nương nương cẩn thận kéo bị cảm lạnh!”

Ta mở mắt, nhìn dáng vẻ thản nhiên như thường ngày của nàng ta, khẽ mỉm cười, im lặng không đáp, chỉ xoay người đi về phòng ngủ.

Phương Hàm không đi theo, ta ngồi ngơ ngẩn trong phòng, đột nhiên nhớ ra, sai Văn Lương đi lấy thuốc rốt cuộc là đúng hay sai?

Thế rồi lại nhớ tới Tô Mộ Hàn, nhớ tới bệnh của y, có khá hơn chút nào không? Bóng hình sau bức rèm mỏng kia dường như càng lúc càng rõ ràng trong trí nhớ. Lời của y như vang vọng bên tai ta, y nói, bao nhiêu người muốn tránh vào cung còn chẳng kịp, cô lại muốn vào.

Ta bật cười.

Dẫu có ở chỗ nào thì ta cũng khổ cả thôi, trong cung hay ngoài cung, cũng chỉ là sống trong những bức tường.

Ta đứng dậy, đi tới trước bàn, lấy thước vượt thẳng tờ giấy Tuyên Thành, cầm bút, chấm vào nghiên mực, nghĩ một lát rồi viết tên mình.

Tang Tử... Tang Tử.

Ta thích nghe Tô Mộ Hàn gọi ta là “Tử Nhi”, ta ao ước Hạ Hầu Tử Khâm gọi tên mình, mà có lẽ ta cũng chỉ mong muốn được làm chính mình. Dù vào cung cũng không muốn bị chìm đắm trong chốn thâm cung hậu viện, không muốn bị tan biến giữa ba ngàn mỹ nhân của hần.

Viết rất nhiều, rất nhiều, thời gian trôi qua càng lúc càng nhanh, ta mới nhớ ra Thành thái y đã xuất cung, còn có cả Văn Lương.

Ta gọi một cung tỳ vào, Thành thái y đã nói, trước giờ Mùi ông ta phải hồi cung. Đã xảy ra chuyện gì sao?

Gác bút, ta vội vàng ra khỏi phòng liền thấy nét mặt u ám của Phương Hàm. Xem ra nàng ta cũng bắt đầu nghi ngờ rồi.

“Trường Thụy, người ra cửa cung xem thử đi!” Ta sai y.

“Vâng, nô tì đi ngay!” Trường Thụy đáp lời rồi vội vã chạy đi.

Chẳng bao lâu sau, y lại chạy trở về, cười nói: “Nương nương, Văn Lương về rồi!”

Ta có chút vui mừng, thấy Văn Lương đang rảo bước tới, nói: “Nương nương thứ tội, nô tỳ về muộn.”

Trên gương mặt nàng ta có chút mệt mỏi nhưng tinh thần có vẻ rất tốt.

Ta nhìn ra sau nàng ta, không thấy Thành thái y đâu, thấy thật kỳ lạ, bèn hỏi: “Thành thái y đâu?”

“A, Thành thái y vừa vào cung thì được truyền tới Hy Ninh cung rồi, hình như Thái hậu không được khỏe.” Văn Lương đưa mắt nhìn ta, lại nói: “Để nô tỳ bẩm báo lại cho nương nương, cũng như nhau thôi ạ!”

Ta gật đầu, quay vào phòng.

Văn Lương và Phương Hàm cùng vào theo, ta dặn Trường Thụy đứng bên ngoài giữ cửa.

Ta ngồi xuống, Văn Lương mới nói: “Nô tỳ và Thành thái y đã tìm ngôi chùa nương nương nói rất lâu, hóa ra nó đã bị phá đi xây dựng lại. Bây giờ không còn là ngôi chùa nhỏ nữa!”

Nghe nàng ta nói mà ta sững sốt. Xây dựng lại rồi ư?

“Nô tỳ hỏi mấy người mới biết. Bây giờ nó cũng không còn ở cuối ngõ Trường Đại như nương nương nói nữa.”

“Không ở đó nữa sao?” Ta buột miệng hỏi. “Thế đã dọn tới đâu rồi?”

Thật ra ta muốn hỏi, vậy... Tô Mộ Hàn thì sao?

Văn Lương thấy ta gấp gáp, vội đáp: “Dọn ra sau sườn núi mười dặm ạ! Chỉ là...” Nàng ta có chút lưỡng lự, mãi sau mới nói tiếp: “...chỉ là nô tỳ và Thành thái y không gặp được tiên sinh của nương nương. Ngài ấy đã không còn ở đó nữa!”

Không còn ở đó nữa?

Ta đứng bật dậy, nhìn thẳng vào Văn Lương.

Chuyện này... sao có thể như thế được?

Văn Lương gật đầu, nói tiếp: “Nghe trụ trì nói, cách đây ba tháng, tiên sinh đã đi rồi.”

“Tiên sinh đi đâu?” Ta bất giác đứng thẳng dậy, buột miệng hỏi.

Trụ trì nói, gia cảnh y sa sút nên mới nương nhờ cửa Phật. Giờ y một thân một mình, lại mang bệnh tật, sao phải rời đi? Ta đã hứa với y, sẽ tìm thái y tới chữa bệnh cho y, nhưng y lại đi mất...

Cảm giác cay đắng bỗng trào lên trong tim. Là không từ bỏ. Duyên giữa ta và y, thật sự mong manh.

Sau này, thiên hạ rộng lớn, ta lại bị vây giữa chốn hậu cung, thật sự không còn cơ hội gặp lại y.

Duyên giữa ta và y chỉ có ba năm ngắn ngủi mà ta đã coi y là người vô cùng quan trọng trong cuộc đời mình. Thế nhưng...

“Nương nương!” Văn Lương dâng lên một chiếc hộp tinh xảo, nói: “Cái này là trụ trì đưa cho nô tỳ. Ông ấy nói, khi tiên sinh đi đã giao cho ông ấy giữ hộ. Tiên sinh dặn dò, nếu có ngày người quay lại tìm tiên sinh, hãy giao lại chiếc hộp này cho người.”

Ánh mắt ta hướng tới nắp chiếc hộp trong tay nàng ta, nét chạm khắc vô cùng đẹp đẽ, mỗi nét đều được tính toán khéo léo, tỉ mỉ như muốn đặt cả linh hồn vào đó. Ta đột nhiên cảm thấy trong lòng ấm áp, đó là... cây tử.

Ta đã từng nhìn thấy, trong phòng Tô Mộ Hàn, trên bàn sách của y, trên tờ giấy Tuyên Thành y chưa kịp cất kia... Ta từng hỏi có phải y tặng ta không, nhưng y không chịu nhận.

Ta chần chờ giây lát, cuối cùng vươn tay ra, nhận lấy chiếc hộp xinh đẹp đó. Bên trong vang lên âm thanh rất nhỏ, là tiếng đồ sứ chạm vào nhau. Ta biết bên trong chiếc hộp có thứ gì.

Tiên sinh... chưa hề quên ta.

Cho bọn họ lui ra hết, ta ngồi xuống trước cửa sổ, ngón tay lần theo nắp hộp, cẩn thận mở ra. Chiếc bình sứ màu trắng được đặt ngay ngắn trong hộp, bên cạnh là một tờ giấy được gấp gọn gàng. Lấy tờ giấy ra khỏi hộp, còn chưa mở mà đã ngửi thấy mùi thuốc thoang thoang, đó mà mùi hương trên người Tô Mộ Hàn.

Những nét chữ quen thuộc của y trải đầy trên giấy.

Y vẫn thân thiết gọi ta là “Tử Nhi”.

Y nói: Thực ra bức họa ấy là muốn tặng cô. Giờ chỉ có thể lấy cách này để tặng thôi. Tử Nhi, ta phải đi rồi, thuốc của cô, cứ ba tháng ta sẽ nhờ người đưa tới gửi trong chùa.

Số chữ chẳng nhiều nhưng khiến ta phải xem đi xem lại không biết bao nhiêu lần. Y thật sự đã đi rồi, còn lo lắng chuyện của ta chu đáo tới vậy... chỉ là, đột nhiên ta cảm thấy nóng ruột, bất an. Câu “ta phải đi rồi” khiến ta hoảng hốt không yên.

Ta vội vàng đứng dậy, lấy mỗi lửa châm vào ngọn đèn, dứt khoát đốt lá thư trên tay. Cung cấm là nơi nhiều thị phi nhất, bức thư như thế này mà bị người ta nhìn thấy, chắc chắn ta sẽ gặp phiền phức không nhỏ.

Ta quay người lại, cầm chiếc bình sứ, siết chặt trong lòng bàn tay.

Đêm khuya thật yên tĩnh nhưng ta bị mất ngủ.

Chiếc bình sứ trong hộp đã được lấy ra, cất ở nơi khác. Chiếc hộp chạm hình cây tử đặt ở bên giường. Ta mở mắt, nhìn nó mãi không rời, dường như lại được trông thấy tấm rèm mỏng, thấy dáng người phía sau đó...

“Tiên sinh...”

Ta lặng lẽ khắc ghi.

Dường như ta còn thực sự nhìn thấy một bóng dáng in trên cửa sổ. Lòng thăm kinh hãi, ta vội ngồi dậy, với ta cầm lấy chiếc hộp trước mặt, song bóng người ấy vẫn ở đó. Ta dụi dụi mắt rồi cắn môi, hóa ra không phải ảo giác.

Ai... ai đang ở ngoài kia?

Không hiểu vì sao ta lại không muốn hô lên. Rón rén nhảy xuống giường, cẩn thận đặt chiếc hộp xuống, ta đứng dậy, đi về phía cửa sổ. Bóng người ấy vẫn bất động, đứng thẳng, rồi cuộc đang nhìn cái gì?

Trong đầu ta đột nhiên nảy ra ý nghĩ khiến bản thân có chút kinh hãi. Nhẹ nhàng đặt tay lên cửa sổ, định đẩy ra. Dường như người in bóng trên bề cửa sổ đoán được ý định của ta, liền biến mất.

Đầu ngón tay run lên, ta ra sức đẩy cửa sổ. Ngoài kia chỉ có màn đêm đen như mực, không một bóng người. Ảo giác sao? Cuối cùng chỉ là ảo giác...

Ha, ta cười mỉa. Mình bị sao vậy?

Đang vươn tay định đóng cửa sổ thì toàn thân ta chấn động, chỉ vì nhìn thấy thứ được đặt trên bệ cửa sổ – thuốc mỡ. Trong khoảnh khắc, ta thậm chí còn cho rằng mình bị hoa mắt, mãi tới khi vươn tay chạm vào hộp thuốc mỡ kia, ta mới tự nói với bản thân, đây là thật.

Ta xoay người mở toang cửa phòng, chạy ra ngoài. Ban này... đúng là có người!

Cúi đầu nhìn hộp thuốc mỡ trong tay, giống hệt hộp thuốc mỡ được tìm thấy trên bệ cửa sổ tối qua!

Trong lòng vừa vui sướng lại vừa thấp thỏm. Nếu như thế, trong Cảnh Thái cung này không có gian tể. Thế nhưng rốt cuộc là ai?

“A!” Cung tỳ khẽ kêu một tiếng, đồng loạt chạy tới quỳ trước mặt ta, dập đầu nói: “Nương nương, nô tỳ đáng chết, dám ngủ quên mất!”

Cung tỳ gác đêm không chỉ có một người nhưng tất cả đều ngủ quên, chắc chắn là do người bí ẩn kia gây ra.

“Nương nương, không phải nô tỳ cố ý, xin nương nương tha cho chúng nô tỳ lần này!” Bả vai cung tỳ kia run rẩy, nàng ta dập đầu cầu xin.

Tường Hòa, Tường Thụy nghe có tiếng động liền chạy tới. Nhìn thấy hai cung tỳ đang quỳ trên mặt đất, Tường Hòa vội vàng hỏi: “Nương nương, đã xảy ra chuyện gì vậy? Muộn như thế này rồi, sao người... người còn ra ngoài?”

Đã xảy ra chuyện gì sao? Thực ra, ta cũng không biết.

Phương Hàm thấy có tiếng động cũng vội vàng chạy tới. Văn Lương và Triều Thần thấy ta chỉ mặc một lớp áo đơn ra ngoài bèn vội vã đi lấy áo choàng khoác thêm cho ta. Ánh mắt Phương Hàm dừng lại ở hộp thuốc mỡ trên tay ta, sắc mặt thoáng thay đổi, trầm giọng nói: “Tường Hòa, Tường Thụy, lập tức tra xét xem có ai vào Cảnh Thái cung không!”

Tường Hòa, Tường Thụy cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc, bèn vội vàng thưa “vâng” rồi xoay người rời đi.

Ta bắt giắc siết chặt hộp thuốc trong tay, nở nụ cười nhạt với Phương Hàm. Người ấy đã ra khỏi Cảnh Thái cung từ lâu rồi. Thân thủ giỏi như vậy, sao có thể để bọn ta nhìn thấy?

Hai cung tỳ dìu ta về phòng, Triều Thần cẩn thận hỏi: “Nương nương còn thấy lạnh không? Để nô tỳ hâm nóng ít canh gừng, nếu nhiễm lạnh thì không hay!” Nói xong, nàng ta bèn xoay người định đi.

Ta gọi nàng ta lại. “Không cần, bản cung không sao, các người lui xuống nghỉ ngơi hết đi! Bản cung nói chuyện với cô cô một lát.”

Nàng ta và Văn Lương đưa mắt nhìn nhau, gật đầu rồi lui xuống.

Khi bọn họ đã lui ra hết, Phương Hàm mới bước tới, lấy ra hộp thuốc hôm qua ta bảo nàng ta cất đi, quả nhiên giống hệt nhau.

Ta cười cười, nhìn nàng ta. “Cô cô, không phải người trong Cảnh Thái cung.”

Không biết tại sao, vừa nghĩ tới người bí ẩn kia, ta lại thấy hứng thú.

Phương Hàm dường như có chút sợ hãi, ánh mắt vẫn bình tĩnh, hỏi nhỏ: “Nương nương, là ai?”

Ta lắc đầu. “Ta không nhìn thấy, thân thủ của kẻ này rất nhanh nhẹn. Có điều cô cô này, kẻ này hẳn không muốn gây bất lợi cho ta, đúng không?”

Nhưng Phương Hàm chỉ im lặng, cúi đầu trầm tư, một lúc lâu sau nàng ta mới cầm hộp thuốc trên tay ta, khẽ giọng đáp: “Nương nương vẫn nên cẩn thận thì hơn, thuốc này cứ để nô tỳ giữ thay. Cũng không còn sớm nữa, nương nương nên đi nghỉ.”

Ta nghĩ một lát rồi gật đầu.

Phương Hàm hầu ta lên giường rồi mới xoay người rời khỏi phòng. Khi nàng ta định đẩy cửa ra thì ta đột nhiên gọi lại: “Cô cô!”

Nàng ta ngoảnh lại, ta lưỡng lự giây lát rồi hỏi: “Cô cô, người thử nói xem, hoàng thượng có thích một người tầm thường như ta không?” Đặt bàn tay lên gò má, ta nhìn nàng ta, cười cười.

Phượng Hàm nhìn ta, đắn đo giây lát, gương mặt khẽ cười, nhẹ nhàng đáp: “Nương nương, người không tầm thường chút nào!”

Ta ngẩn người.

Nàng ta lại cười, nói tiếp: “Nô tỳ lui xuống đây, nương nương ngủ sớm đi!” Rồi bước ra khỏi phòng, đưa tay đóng cửa.

Bóng hình nàng ta ngoài khe cửa càng lúc càng nhỏ, nhưng nụ cười dường như mỗi lúc một sâu.

Ta đột nhiên có chút hoảng hốt.

Tại sao ta luôn cảm thấy dường như nàng ta đã biết hết mọi chuyện, lại như không biết gì hết?

Luồn tay xuống dưới gối, ta đặt lọ thuốc nước của Tô Mộ Hàn ở đó. Ta nghiêng rặng, xoay người xuống giường, rót nước trà đặt trên bàn, tẩy sạch thuốc nước trên mặt, sau đó ngồi trước bàn trang điểm. Nước còn chưa kịp lau khô trượt xuống từ chóp mũi rồi từ từ rơi xuống.

Làn da sáng tựa hoa sen trên mặt nước, trong mờ ảo dần lộ ra màu đỏ thắm, chân mày như được vẽ dưới ánh sáng mờ nhạt lộ ra vẻ mềm mại, phóng khoáng, trong đôi mắt sáng dần hiện lên sự hân hoan...

Ta ngẩn ngơ cười. Nếu có thể giữ chân hán mà không cần tới dung mạo này, ta chắc chắn sẽ không đắn đo. Không bôi thuốc nước lên mặt, ta mong rằng đêm nay, mình sẽ là Tang Tử xinh đẹp. Nếu hán thích một người tầm thường như ta, vậy thì cứ để ta tạm biệt Tang Tử xinh đẹp này đi...

Ta chìm vào giấc ngủ, cảm thấy an tâm. Trong mơ màng dường như được một vòng ôm ấm áp bao bọc, mùi long diên hương càng lúc càng nồng đậm...

Mới sáng sớm đã nghe thấy có tiếng bước chân vào phòng. Theo lệ thường, cung tỳ sẽ đặt đồ rửa mặt lên bàn, sau đó lui ra ngoài, chờ tới khi ta rửa mặt xong mới có người vào phòng hầu hạ ta. Thế nhưng ta rõ ràng nghe thấy cung tỳ kêu “ôi” một tiếng, rất nhỏ, nhưng ta vẫn nghe thấy.

Cung tỳ lui ra ngoài, ta mới mở mắt, khi định xoay người bỗng giật mình. Ai, ai đang ôm ta? Trái tim như bị thứ gì đó ép mạnh, cảm giác đêm qua không phải là ảo giác.

Hạ Hầu Tử Khâm, hán... tới lúc nào?

Ta giật nảy mình, mặt ta vẫn chưa bôi thuốc nước, nếu hán trông thấy dung mạo nữ tử trong lòng không giống như trước thì sẽ ra sao? Trái tim ta đập loạn như muốn nhảy ra ngoài.

Người đàn ông sau lưng khẽ “hừ” một tiếng, bàn tay đang ôm ta siết chặt hơn. Hán khịt một tiếng, khẽ nói: “Đừng động đây, trầm mặt quá!”

Ta căng thẳng tới nỗi sắp không thể hít thở, hán muốn ta nằm im, ta nào dám động đây chứ! Cả người ta cứng lại, để mặc cho hán ôm.

Một lát sau, tiếng thở đều đặn của hán vang lên, xem ra hán thật sự rất mệt, lại ngủ thiếp đi. Có điều bây giờ là giờ nào rồi, hôm nay hán không cần lên triều sớm sao? Sao hán cứ thích chạy tới tìm ta lúc nửa đêm canh ba vậy? Chắc cũng giống hồi ở Huyền Nhiên các, không phải bãi giá tới đây, bằng không cung tỳ ban này đã không kêu lên kinh ngạc tới vậy. Nhưng ta cũng ngủ thiếp đi. Ta chỉ đang nghĩ, khi hán tỉnh dậy, mình nên làm gì đây.

Thật kỳ lạ, không có công công nào tới gọi hán lên triều sớm, chẳng lẽ hán đột nhiên chạy tới đây nên bọn họ không tìm được? Nghĩ đến đây, ta bỗng bật cười. Hán là người làm việc không theo lẽ thường, chuyện này hán hoàn toàn có thể làm.

Nếu thật sự bỏ buổi triều sớm thế này, e rằng hôm sau, cái danh hồng nhan họa thủy lại rơi thẳng xuống đầu ta rồi. Ta muốn hán rời khỏi đây sớm một chút nhưng lại không dám gọi hán dậy, chỉ có thể thấp thỏm chờ đợi.

Phải gần qua giờ Thìn ta mới nghe thấy hán khẽ gọi: “Đàn Phi!”

“Vâng!” Ta cúi đầu thưa.

Hắn nhoài người sang, vùi đầu vào cổ ta, tham lam hít hà mùi hương trên người ta, cười nói: “Lúc rời khỏi Ngự thư phòng, trẫm rất mệt mỏi, Cảnh Thái cung của nàng lại gần nhất, trẫm cứ đi, thành ra lại tới đây.”

Giọng hắn khê khàng, giải thích rất tự nhiên.

Ta vội nói: “Vậy hôm nay Hoàng thượng không lên triều sớm sao?”

“Ừ.” Hắn đáp. “Đêm qua bàn bạc chút chuyện, lúc trẫm tới cũng đã rất muộn rồi.” Hắn nói, lại dụi dụi vào người ta.

Ta khê giật mình, không ngờ đêm qua hắn ngủ muộn thế.

Hắn lại nói tiếp: “Hôm nay không lên triều. Đêm qua trẫm không muốn gọi nàng dậy, cũng không kinh động tới người trong cung của nàng. Không thắp đèn, hại trẫm bị va một cái đầu giường vào chân bàn.” Giọng hắn mềm mại, hơi thở nóng bỏng phả trên cổ ta.

Mà ta, cuối cùng cũng yên tâm, nếu hắn không thắp đèn, vậy thì không thể trong thấy dung mạo của ta.

Ta đang vui mừng nghĩ ngợi, hắn không thấy ta nói gì bèn giận dữ nói: “Trẫm đã nói là bị va đầu giường đấy, sao nàng không đau lòng chút nào hả?”

Lại nữa rồi, hắn làm nũng chẳng khác gì trẻ con.

Ta có chút vui vẻ song chỉ có thể đáp: “Vậy thì truyền thái y vào xem thử.”

Thật ra hắn muốn nói gì, ta biết, nhưng ta có thể xoay người lại sao? Ta có thể xem vết thương cho hắn sao?

Quả nhiên, nghe thấy ta nói vậy, hắn như bị chọc giận, vòng tay đang ôm ta dần thả lỏng. Hắn xoay người gọi: “Người đâu!”

Lập tức có cung tỳ vào phòng, cúi đầu thưa: “Hoàng thượng có gì sai bảo ạ?”

Hắn gần như nghiêng răng nói: “Mang cái bàn này ra ngoài cho trẫm, chẻ nó ra rồi đưa tới Ngự thiện phòng!”

Có lẽ cung tỳ bị sững sốt. Ta bật cười thành tiếng, không ngờ hắn lại mang cái bàn ra để trút giận.

“Còn không đi đi!” Hắn lên giọng khiến cung tỳ sợ hãi, run rẩy vội thưa “vâng” rồi chạy ra khỏi phòng gọi Tường Hòa, Tường Thụy vào, nhón nháo khiêng bàn ra ngoài.

Ta chui vào trong chăn, đẩy đẩy người hắn, cười nói: “Hoàng thượng còn đau không?”

Hắn hằm hừ đáp: “Đau.”

“Thế còn muốn truyền thái y không?”

“Không cần!” Hắn nói tiếp: “Nàng thò đầu ra đây, đừng trốn trong đó nữa, trẫm không giận đâu.”

Ta vội vã kéo chặt góc chăn, còn lâu ta mới ra. Ta hỏi hắn: “Hoàng thượng giận gì chứ?”

Hắn nhất thời á khẩu, bàn tay to đưa qua giật lấy chăn của ta.

Ta cả kinh, vừa ra sức giữ lại vừa kêu lên: “Hoàng thượng đã đem tên đầu sỏ gây tội ra ngoài ngũ mã phanh thây rồi, cố sao còn làm phiền thần thiếp?”

Tay hắn khựng lại trong giây lát rồi đáp: “Thế nàng trốn trong đó làm gì?”

“Thần thiếp... Thì... Không phải lúc này có cung nhân vào phòng sao? Nào có chủ nhân nào chưa dậy mà cung nhân bước vào? Đương nhiên thần thiếp phải trốn rồi.”

Có lẽ hắn cũng thấy có lý nhưng vẫn nói bướng: “Thế giờ đã không còn ai rồi, nàng ra đây cho trẫm!”

Ta không ra đấy!

Ta vẫn kéo chặt góc chăn, buột miệng nói: “Hay là Hoàng thượng cũng vào đây đi!”

Dấu sao trong này cũng tối như hũ nút, chẳng trông thấy gì, sao phải sợ hấn chui vào chứ! Thế mà hấn chui vào thật, còn ôm choàng lấy ta, cười gian xảo.

“Đàn Phi, nàng hãy còn nhỏ, thế mà gan to thật đấy!”

Ta ngăn người, không biết lời nói của hấn có ý gì.

“Nàng ghen à?” Hấn nói một câu chẳng đầu chẳng đuôi, xích lại thật gần bên ta, khẽ cười nói: “Trẫm vẫn chưa từng lật thẻ bài của nàng.”

Trái tim ta run rẩy dữ dội, cuối cùng ta cũng hiểu ý của hấn. Hấn cho rằng ta dụ hấn vào đây là vì... vì...

Hai gò má bắt đầu nóng ra, hơi thở dần trở nên gấp gáp.

Hấn ôm lấy thắt lưng ta, hơi thở có chút nặng nề, cúi đầu xuống vút lấy cánh môi của ta. Ta chỉ thấy căng thẳng tới mức không thở nổi, túm chặt lấy cánh tay hấn. Hấn khẽ “hừ” một tiếng nhưng càng hôn sâu, cả người ta dán chặt vào hấn. Người hấn cũng từ từ nóng lên...

Ta níu chặt lấy hấn, cơ thể đột nhiên cứng ngắc. Hấn dụ dàng hôn ta, lên môi, lên mắt, lên mũi, lên gò má...

Hơi thở của hấn càng lúc càng gấp, bàn tay to vuốt ve cơ thể ta. Ta bất giác kêu lên một tiếng khe khẽ, lại e thẹn cắn chặt đôi môi anh đào. Đột nhiên nhớ lại ngày đó, ta đắc ý nói với Thiên Phi, muốn tỷ ta đừng quên, hoàng thượng là một nam nhân.

Nam nhân...

Ta run rẩy ôm lấy hấn, siết thật chặt.

Hấn khẽ cười, hơi thở gấp gáp, nói: “Trẫm vốn không muốn sớm thế này...”

“Hoàng thượng!” Bên ngoài vang lên tiếng hô lo lắng. “Hoàng thượng, không hay rồi, Hoàng thượng!”

Nghe kĩ, hình như là giọng của Lý công công. Lý công công lúc nào cũng làm ầm ĩ, thật đáng ghét!

Hạ Hầu Tử Khâm khựng lại chốc lát, thò nửa đầu ra ngoài, giận dữ hỏi: “Chuyện gì?”

Ta lẳng lặng đưa mắt nhìn. Bóng Lý công công đã in trên cửa sổ, y vội vàng đáp: “Bên Khánh Vinh cung truyền tin tới, nói là Vinh Phi nương nương đột nhiên kêu đau bụng, đã truyền thái y tới xem bệnh, Thái hậu đã tới đó rồi. Trần công công bảo nô tài tới bẩm báo cho người biết!”

Ta đột nhiên cảm thấy bầu không khí lạnh dần đi. Quả nhiên, hấn chỉ chần chừ giây lát rồi trở mình xuống giường. Lý công công nghe thấy bên trong có tiếng động, bèn nhanh chóng đẩy cửa vào hầu hạ hấn.

Ta nghiêng răng trợn vào trong chăn. Hấn không hề để ý tới hành động của ta, vội vàng mặc thêm quần áo rồi theo Lý công công ra ngoài. Cổ họng nghèn nghẹn, mắt cay cay, ta cảm thấy thật ảm ức. Thò đầu ra ngoài, gần người nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, trong lòng ta có chút khó chịu.

Hấn như một ngọn gió, thổi qua không để lại dấu tích.

Khi Văn Lương và Triều Thần bước vào, ta đã bình tĩnh ngồi ở mép giường. Phương Hàm vào phòng, nói: “Nương nương, nô tỳ đã sai người tới Khánh Vinh cung thăm hỏi rồi.”

Ta nhìn ra cửa, lạnh lùng đáp: “Cứ để bản cung đích thân đi.”

Đột nhiên đau bụng sao? Rốt cuộc là tỷ ta cố ý diễn trò hay người trong cung tỷ ta ngứa mắt, bắt đầu ra tay?

Khánh Vinh cung thực sự nào nhiệt, tất cả mọi người đều đã tới.

Ai cũng ghé đầu, rỉ tai nhau nói chuyện, ngoài mặt đều thành tâm cầu nguyện cho bào thai trong bụng Thiên Phi được an bình, thế nhưng có mấy người thật tâm? Ta nhìn Thiên Lục đang bối rối tới độ mắt đỏ hoe, hai ta ra sức vờ vò chiếc khăn.

Cuối cùng ta lại nhìn thấy Thư Quý tần, ta và nàng ta cũng có thể xem như đã lâu không gặp. Nàng ta đỡ thái hậu, thái hậu nóng ruột tới mức sắc mặt thay đổi.

Diêu Thục nghi cười cười đi tới chỗ ta, hạ giọng nói: “Nương nương, bao nhiêu người tới xem kịch hay nhỉ? Người có vui không?”

Ta ngược mắt nhìn nàng ta, trong mắt nàng ta không gọn chút sợ hãi, thực sự không nhìn ra liệu có phải do nàng ta động tay động chân không. Ta bật cười, nói: “Tâm trạng của bản cung cũng như Diêu Thục nghi thôi.”

Nàng ta cũng người một lát, nét cười trong mắt phượng càng đậm thêm.

Ánh mắt nàng ta lại hướng về Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn chưa hề nhìn qua đây, chỉ chăm chú nhìn tấm bình phong kia.

Thư Quý tần khẽ nói: “Thái hậu đừng lo lắng, đứa trẻ trong bụng Vinh Phi nương nương nhất định sẽ bình an.”

Dù thái hậu gạt đầu nhưng vẫn không thể xóa tan nét lo âu trên gương mặt.

Ta nhìn kĩ lại Thư Quý tần, khóe miệng nàng ta hơi nhếch lên, chứng tỏ nàng ta đang vui sướng, cũng như bọn ta. Mà ngay lúc ấy, Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên quay lại, ánh mắt sắc bén của hắn quét xuống phía dưới.

Ta đột nhiên cảm thấy kinh hãi, hắn cũng nghi ngờ sao...

Thái hậu vội gạt tay Thư Quý tần ra, sải bước đi tới, hỏi: “Sao rồi?”

Thái y gạt mồ hôi rồi mới cẩn trọng đáp: “Hoàng thượng, Thái hậu, Vinh Phi nương nương chỉ là... chỉ là thân thể yếu ớt, đêm qua lại ngủ không được ngon nên sức khỏe mới đột nhiên xấu đi. Thần đã kê cho nương nương mấy thang thuốc an thai, để cung tỳ đi sắc cho nương nương uống. Mấy ngày này nghỉ ngơi dưỡng bệnh thì không có gì đáng lo.”

“Được, đi nhanh đi!” Cuối cùng thái hậu cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Hầu Tử Khâm vòng qua bức bình phong, đi vào trong, dịu dàng hỏi: “Sao lại ngủ không ngon chứ?”

Còn ta, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Hôm ấy, ta nói với Thiên Phi rằng tỷ ta không thể giữ chân hoàng thượng, còn nghĩ rằng tỷ ta sẽ đẩy Thiên Lục ra nhưng không ngờ, cuối cùng tỷ ta lại bày ra trò này. Sao đêm qua ngủ không ngon, sao đột nhiên sức khỏe xấu đi, tất cả chỉ là lừa gạt!

Lặng lẽ liếc mắt sang Thiên Lục, ta thầm cười khẩy, hóa ra ngoài miệng luôn nói là tỷ muội ruột thịt nhưng trong lòng cũng không tin tưởng nhau. Dù không thể thị tẩm nhưng tỷ ta vẫn muốn giữ hắn ở bên mình.

Thái hậu đi vào, ngồi bên mép giường, nhẹ nhàng hỏi: “Vinh Phi có tâm sự gì vậy? Giờ người đã không còn như trước nữa, tối không ngủ ngon sao tốt được?”

Thiên Phi có vẻ hoảng sợ, vội đáp: “Không, thần thiếp không có tâm sự gì, nhọc công Thái hậu lo lắng rồi!”

“Chẳng lẽ là vì trẫm không ở bên nên mới ngủ không ngon?” Hắn cười cười, nắm lấy tay tỷ ta, nói: “Vậy tối nay trẫm sẽ tới đây với nàng.”

Diêu Thục nghi ở bên khẽ “hừ” một tiếng, ngoảnh mặt đi.

Ta cười lạnh lùng, tốt thật đấy, Thiên Phi, thứ tỷ ta đợi chẳng phải là câu này sao? Tỷ ta thật sự muốn dựa vào cái thai trong bụng để nhận sự sủng ái này.

Thư Quý tần vô tình chạm mắt với ta, trong đôi mắt hơi rù xuống lóe lên sự tàn độc. Ta nghiêng mặt đi, không để tâm. Nữ nhân trong chốn cung cấm này, ai mà chẳng thế? Người được sủng thì bị ghen tức, người thật sủng thì bị vứt bỏ. Bọn họ ai chẳng muốn giữ hết bản lĩnh của mình ra, gió chiều nào che chiều ấy.

Ta có chút thất vọng, vừa định ra ngoài thì đột nhiên nghe Thiên Phi nói: “Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, thần thiếp nào dám không biết điều, bắt người đến đây với thần thiếp? Mấy ngày nay thần thiếp không chú ý, sau này sẽ không thể nữa. Chuyện hôm nay làm kinh động tới Hoàng thượng và Thái hậu, thần thiếp thật lòng thấy áy náy.” Tỷ ta nói, cúi thấp đầu.

Ta nhìn tỷ ta, không thể tin nổi, những lời vừa rồi nào giống lời Thiên Phi có thể nói ra?

Hạ Hầu Tử Khâm chủ động mở lời, nói tới thăm tỷ ta mà còn không muốn? Tỷ ta diễn màn kịch này, chẳng lẽ không vì điều ấy sao? Trên gương mặt Diêu Thục nghi và Thư Quý tần cũng dần hiện lên vẻ kinh ngạc.

Thái hậu vội an ủi nàng ta: “Vinh Phi đang nói gì vậy? Giờ ai gia chỉ mong hoàng tôn trong bụng người được sinh hạ bình an thôi.”

Hạ Hầu Tử Khâm cũng nói với vẻ yêu chiều: “Sao Phi Nhi lại nói vậy, có gì mà không biết điều chứ?”

“Hoàng thượng...” Tỷ ta ngẩng lên, sắc mặt trắng bệch, tựa vào ngực hần, nhỏ nhẹ nói: “Thần thiếp biết Hoàng thượng thương thần thiếp, thần thiếp sẽ nghe lời thái y, dưỡng thai thật tốt, Hoàng thượng bận rộn công việc, không cần tới cung của thần thiếp mỗi ngày đâu!”

Ta không khỏi nhú mày, lời của tỷ ta không giống kiểu lạt mềm buộc chặt. Ta thật sự không biết, rốt cuộc trong đầu tỷ ta đang tính toán những gì.

Chẳng bao lâu sau đã thấy Nhuận Vũ bưng bát thuốc đi vào. Thái hậu bèn ra lệnh cho bọn ta lui ra ngoài hết, nói là để Thiên Phi được yên tĩnh nghỉ ngơi. Mọi người lục tục kéo nhau đi ra. Màn kịch này, dường như không để mọi người được như ý.

“Nương nương!” Diêu Thục nghi gọi ta.

Ta ngoái đầu, nàng ta cười cười đi tới. “Người xem, vì chuyện âm ỉ của Vinh Phi mà Hoàng thượng không thể ghé qua Cảnh Thái cung nữa rồi.”

Trong lòng ta thoáng động, nàng ta nắm tin tức cũng nhanh thật đấy, đã biết lúc này Hạ Hầu Tử Khâm đi ra từ cung của ta. Ta bình tĩnh nhìn nàng ta, khẽ cười, đáp: “Hoàng thượng ở hay đi cũng không phải việc chúng ta có thể quyết định.”

Ta tin rằng thông minh như hần, chắc hần đã hiểu tất cả. Hần bằng lòng ở lại chỉ vì lo lắng cho đứa bé trong bụng Thiên Phi. Ta lại nghĩ, rốt cuộc cũng ghen tỵ.

Diêu Thục nghi thản nhiên cười, cũng không xe câu chuyện ra nữa, nói: “Mấy hôm trước, Tình muội muội đem ít Bích Loa Xuân tới cung của ta, mùi hương cũng không tồi.” Nàng ta ngừng một lát rồi giải thích: “Là Thư Quý tần. Nếu nương nương không chê, xin tới cung của thần thiếp ngồi chơi một lát.”

Giờ ta mới biết, hóa ra khuê danh của Thư Quý tần là Thư Tình. Bỗng nhớ tới cái tên đêm đó Hạ Hầu Tử Khâm gọi, ta đột nhiên rất muốn biết, rốt cuộc là người con gái như thế nào mới có thể khiến hần nhớ mong tha thiết, kể cả trong giấc mơ.

“Nương nương?” Thấy ta im lặng, nàng ta cau mày khẽ gọi.

Ta chợt bừng tỉnh. Nàng ta muốn nói ta hay, Thư Quý tần đã tìm nàng ta, hai người đã cùng đứng về một phía, mà giờ nàng ta lại muốn kéo ta về phía đó.

Ta lắc đầu trong sự ngạc nhiên của nàng ta, cười đáp: “Không cần, bản cung không thích Bích Loa Xuân cho lắm.”

Ta cất bước đi qua mặt Diêu Thục nghi, cuối cùng nàng ta cũng không kìm được, hỏi: “Chẳng lẽ nương nương không sợ Thiên Phi sẽ đứng trên người sao?”

Ta cười khẩy, lẽ nào ta không đề phòng người mà Thư Quý tần sao? Ngẫm ra, Thiên Phi còn dễ kiểm soát hơn đôi phần.

Cuối cùng nàng ta cũng không đi theo.

Đi thêm một đoạn nữa, ta trông thấy Thiên Lục đang đứng ở phía xa, vốn không định giáp mặt nhưng nàng ta lại chủ động đi về phía ta, hành lễ. “Tần thiếp tham kiến nương nương!”

Đưa mắt nhìn nàng ta một cái, không muốn nói chuyện, ta không dừng bước, đi lướt qua.

Đột nhiên Thiên Lục nói: “Nương nương từ chối lời mời của Diêu Thục nghi, không phải vì người vẫn đề tâm tới tình nghĩa tỷ muội sao? Vậy sao nương nương không bằng lòng đứng cùng một phía với chúng ta?”

Cùng phe với bọn họ? Câu đó mà nàng ta cũng nói ra được.

Ta không lên tiếng, nàng ta lại đuổi theo. “Nương nương, nếu ba tỷ muội chúng ta có thể đồng tâm hợp lực thì không cần sợ ai trong hậu cung này nữa. Nương nương, sao người...”

“Người muốn ta bảo vệ cái thai của Thiên Phi sao?” Ta lạnh lùng lên tiếng, ngắt lời nàng ta.

Nàng ta tính toán hay lắm, công khai lôi kéo ta. Còn không phải vì Thiên Phi sao? Thật đúng là tỷ muội tình thâm! Biết rõ giờ đây, người có thể bảo vệ Thiên Phi trong hậu cung này chỉ có ta.

Thế nhưng, sao ta có thể đồng ý? Tại sao ta phải đích thân bảo vệ đứa con của Thiên Phi!

“Nương nương!” Thiên Lục ngạc nhiên nhìn ta, mãi sau mới mấp máy cánh môi mỏng: “Tỷ ấy là tỷ tỷ ruột của chúng ta mà.”

“Là tỷ tỷ ruột của ngươi.” Ta lạnh lùng nhìn nàng ta.

Ánh sáng trong mắt nàng ta tối dần, không thốt được một lời.

Ta thu lại ánh mắt, đi thẳng về phía trước, khẽ cười. “Thấy bản thân vô dụng à? Vậy thì tới tranh giành đi!”

Nếu nàng ta có thể đắc thế, sẽ không còn như bây giờ, có thể bảo vệ Thiên Phi sao? Sao còn khổ sở cầu xin ta.

Đi được mấy bước, lại nghe nàng ta nói: “Chẳng lẽ nương nương cũng... cũng không mong đứa bé ra đời?”

Ta khựng lại, không ngoảnh đầu, chỉ hờ hững đáp: “Không mong.”

Trống rỗng.

Không biết khi ta nói “không mong”, sắc mặt Thiên Lục như thế nào, ta chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng, từ nhỏ tới lớn, ta vẫn luôn một mình, chỉ có một mình.

Tỷ muội, với ta mà nói, thật quá xa vời. Ta cũng không muốn nổi.

Tới trước cửa Cảnh Thái cung, Văn Lương và Triều Thần chạy ra đón. Triều Thần hỏi nhỏ: “Nương nương, sao rồi?”

Ta để bọn họ đi, cười đáp: “Chỉ là một màn chẳng ra đầu vào đâu thôi!”

Văn Lương đi bên trái ta, khẽ cười, nói: “Vậy thì khiến bao nhiêu người thất vọng rồi!”

Ta cũng cười, phải, bao nhiêu người thất vọng.

Còn ta thì sao? Tự hỏi lòng mình nhưng dường như cũng chẳng có bao nhiêu thất vọng. Thật kỳ lạ!

Từ xa đã trông thấy loan kiệu của thái hậu, chẳng biết tại sao, ta lại nhớ tới Dụ Thái phi. Bên này lúc nào cũng náo nhiệt mà Vĩnh Thọ cung quanh năm lạnh lẽo, chẳng khác nào lãnh cung.

Ta bắt giác lên tiếng, hỏi: “Dạo này có nghe được tin gì bên Vĩnh Thọ cung không?”

Triều Thần hoảng hốt, hạ giọng nói: “Sao nương nương còn hỏi tới chuyện này ạ?”

Văn Lương liếc nhìn ta, cũng lộ vẻ nghi hoặc.

Bọn họ đều căng thẳng, song ta chỉ cười, thật sự chẳng có gì, chỉ là thái hậu căm ghét Dụ Thái phi nhưng rốt cuộc bà ấy vẫn là mẹ ruột của Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn oán có, hận có nhưng không thể làm như không hay biết về người mẹ ấy. Hắn không muốn quan tâm tới bà ấy, song không thể không quan tâm. Hắn chỉ không có nước để đi mà thôi. Thế nên lần đó, ta truyền thái y tới Vĩnh Thọ cung cũng là thuận ý hắn, có điều hắn vẫn một mực làm ra vẻ giận dữ, còn cố ý cảnh cáo ta. Đúng vậy, hắn chính là người như thế, cao ngạo, bướng bỉnh, lại có phần trẻ con.

Ta bật cười thành tiếng.

“Nương nương?” Triều Thần hơi nhú mào, nghi hoặc nhìn ta.

“Không có gì, chúng ta về thôi!” Ta lắc đầu, đi về phía trước.

Hai cung tỳ đưa mắt nhìn nhau, cũng không hỏi nữa.

Trở về Cảnh Thái cung, đã thấy rất nhiều thứ được đặt trong phòng khách. Tường Hòa đang sắp xếp vội giải thích: “Nương nương, tất cả đều do bên Nội vụ đưa tới, ba ngày nữa là tới Giao thừa rồi, đây đều là những thứ được phân theo cấp cho chủ nhân các cung.”

“Đúng vậy, nương nương, người xem, mấy xếp gấm vóc này đẹp quá!” Tường Hòa ôm hai xếp gấm vào lòng, cười nói.

Bọn họ không nhắc ta cũng quên thật. Nhanh quá, sắp hết năm rồi.

Phương Hàm từ phòng trong đi ra, cười cười xua bọn họ: “Đừng nói nhiều nữa, mau mang mấy thứ này xuống dưới đi!” Nàng ta nói xong liền bước tới dìu ta, nói: “Lát nữa nương nương chọn lấy một màu thật đẹp để bọn cung nhân may áo, đêm Giao thừa phải mặc đấy.”

Lời của Phương Hàm đã nhắc nhở ta.

Bình thường, phi tần không có cơ hội diện kiến hoàng thượng, nhưng có thể được nhìn thấy long nhan trong đêm Giao thừa. Dù là người được sủng hay không, ai mà chẳng muốn phô bày vẻ đẹp dễ nhất của mình, thu hút sự chú ý của hoàng thượng trong đêm ấy.

12. Chương 12

Từ hôm Thiên Phi nói sức khỏe không được tốt, Hạ Hầu Tử Khâm không còn ghé qua Cảnh Thái cung nữa. Song điều khiến ta ngạc nhiên là Thiên Phi thực sự không giữ hân ở lại Khánh Vinh cung. Tường Hòa đi thăm dò về nói, mấy ngày nay hân đều ở Ngự thư phòng tới rất khuya, sau đó một mình quay về Thiên Dận cung nghỉ ngơi.

Ta không hiểu, đã cuối năm rồi, còn có việc gì khiến hân phải bận rộn như thế. Rất lạ là lần nào nhớ tới hân, trong lòng ta lại có cảm giác khó chịu không nói nên lời. Tựa như căng thẳng, tựa như có chuyện chẳng lành. Miễn cưỡng nở nụ cười, hân là hoàng đế thiên triều, có việc gì mà không thể giải quyết chứ?

Trên bệ cửa sổ ngoài Cảnh Thái cung không còn hộp thuốc mỡ nào nữa. Người suốt bị ta trông thấy cũng không còn tới cung của ta. Chuyện này chẳng khác nào một ngọn gió, thổi qua rồi thì chẳng còn dấu vết gì. Song hai hộp thuốc mỡ đó, Phương Hàm vẫn còn giữ lại.

Cuối cùng cũng tới Giao thừa.

Đám cung tỳ trang điểm cho ta thật đẹp, Văn Lương mang chiếc áo mới tới. Nền váy màu đỏ thắm, cổ và vạt áo viền một lớp lông thỏ mỏng, bông bách hợp điểm lệ được thêu bằng chỉ màu rực rỡ, ở viền lại được thêu một lớp bằng chỉ bạc, nhìn từ xa như giọt nước đang chảy xuống... Ta không khỏi cảm thán, tay nghề thật khéo!

Văn Lương hầu ta mặc áo rồi kéo ta tới trước bàn trang điểm, cười nói: “Hôm nay nô tỳ nhất định sẽ trang điểm cho nương nương thật xinh đẹp!” Ta cười cười, hôm nay ai mà không muốn mình thật lộng lẫy!

Một lát sau, lại thấy Triều Thần đi vào, trông có vẻ không vui. Ta hỏi: “Hôm nay là ngày vui, sao người cứ cau mày vậy?”

Lúc ấy nàng ta mới mở miệng: “Nương nương, mấy năm trước đều thiết yến Giao thừa ở ngự hoa viên, nhưng năm nay lại nói muốn dời tới Hy Ninh cung của Thái hậu. Nghe nói là để ... để chăm sóc cho Vinh Phi.”

Ta còn cho rằng có chuyện gì to tát lắm thì nàng ta mới bất mãn, không vui như vậy chứ! Thái hậu muốn chăm sóc Thiên Phi, đương nhiên ta hiểu được, bà ấy nóng lòng trông mong cháu trai.

Vân Lương thấy ta không giận, cũng an lòng, cười nói: “Chuyện này người nói trong cung cũng được, nhưng lát nữa ra ngoài không được nói thế đâu!”

“Nhưng...”

Triều Thần còn muốn nói gì đó nhưng bị ta ngắt lời: “Không phải chuyện gì lớn.” Nếu đến chuyện này ta cũng không chịu đựng nổi, vậy thì ta chưa đánh đã thua rồi.

Trong cung bắt đầu náo nhiệt, khắp nơi đều chẳng đèn, kết hoa. Vẽ xơ xác ngày đông cũng được nhuộm màu sắc hân hoan trong bầu không khí tưng bừng, nhộn nhịp này.

Hy Ninh cung lại càng náo nhiệt lạ thường, đi tới đâu cũng thấy bóng dáng của đám phi tần đẹp tựa tiên nữ. Nhưng ta cũng chẳng ghen tỵ, chỉ cười nhạt bước tới.

“Đàn phi nương nương!”

“Đàn phi nương nương!”

Mọi người đều thức thời hành lễ với ta.

Diêu Thục nghi và Thư Quý tần đang ngồi một bên trò chuyện, xem ra quan hệ giữa hai người họ cũng không tồi. Thiên Lục đứng trong góc phòng, thấy ta bước vào thì lạnh nhạt hành lễ với ta, không nói một lời. Ta nghĩ, chắc nàng ta hận ta lắm.

Giờ Thiên Phi đã có vị trí cao quý, đợi một lúc lâu mới thấy tỷ ta cùng thái hậu và hoàng thượng tới.

Mọi người quỳ xuống hành lễ.

Tâm trạng của Hạ Hầu Tử Khâm rất tốt, cười cười nói mọi người bình thân. Hắn dìu Thiên Phi qua phía trước ngồi, thái hậu đi sát bên trái hắn. Ta lưỡng lự giây lát, cuối cùng cũng bước lên, ngồi xuống vị trí bên dưới thái hậu. Diêu Thục nghi ngồi bên dưới Thiên Phi, còn Thư Quý tần dường như phải cân nhắc hồi lâu mới tới ngồi bên cạnh ta. Thiên Lục chỉ là lục phẩm mỹ nhân, phải ngồi cách bọn ta rất xa.

Hạ Hầu Tử Khâm hạ giọng nói: “Nếu Phi Nhi mệt thì cứ nói, trẫm sai người đưa nàng về.”

Ngoảnh đầu thấy Thiên Phi đang khẽ cười, lắc đầu: “Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thần thiếp không sao ạ!” Sắc mặt tỷ ta không tốt lắm, trông yếu ớt, nhu nhược, thật khiến người khác phải thương.

Bởi là gia yến, những người có mặt trong bữa tiệc cũng bớt đi vài phần gượng gạo. Hạ Hầu Tử Khâm thực sự vui vẻ, uống không ít rượu. Trong phòng đặt rất nhiều lò sưởi, chỉ ngồi một chỗ nhưng cũng không thấy lạnh. Ta nhìn hắn thật kĩ, mặt hắn đã đỏ bừng, không biết là do say rượu hay vì ấm áp quá.

Thái hậu cười, nói: “Năm nay ai gia vui lắm, cuối cùng cũng có người mang long thai cho hoàng thượng. Các người đó, ai cũng phải cố gắng lên, khai chi tán diệp[1] cho hoàng thất mới tốt!”

[1] Khai chi tán diệp: sinh con đẻ cái, mở rộng gia phả.

Lời nói của thái hậu khiến đám phi tần ngồi dưới ai nấy đều đỏ mặt. Diêu Thục nghi che miệng, khẽ cười, nói: “Thái hậu, người đang cười chúng con sao!” Ánh mắt nàng lạnh lẽo nhìn về phía hắn.

Hắn cười, đáp: “Chẳng lẽ Thuần Nhi không thuận lòng?”

“Hoàng thượng!” Nàng ta e thẹn cúi đầu.

Trên gương mặt Thiên Phi cũng có nét không vui, nhưng không nói gì. Ta chợt cảm thấy, hôm nay tỷ ta có gì là lạ. Ta đã không còn nhận ra, rốt cuộc tỷ ta không khỏe thật hay chỉ giả vờ. Thi thoảng Hạ Hầu Tử Khâm quay lại, quan tâm hỏi han, song tỷ ta chỉ một mực từ chối, nói không mệt.

Dạ yến đã bắt đầu được khá lâu, thái hậu mới lại cười, nói: “Cứ theo lệ cũ đi, mọi người cứ vui chơi cho thỏa, để ai gia cũng vui vẻ một chút. Diêu Thục nghi!” Bỗng nhiên bà nhìn nữ tử trước mặt.

Diêu Thục nghi ngước lên, nét đỏ ửng trên gương mặt nàng ta còn chưa tan hết, khẽ ho một tiếng, nói: “Năm ngoái thần thiếp đã chuẩn bị rồi, nhưng năm nay đã có Đàn Phi nương nương, thần thiếp mà đứng ra chủ trì nữa thì e là không hay lắm.”

Ta có chút sững sờ, những việc trong đêm Giao thừa chưa bao giờ tới tay ta, rốt cuộc muốn ta phải chủ trì thế nào? May mà hoàng thượng mở lời: “Dù thân phận Đan Phi cao nhưng không thành thạo như Thuần Nhi nàng, trăm thấy cứ để nàng làm thôi!”

Ta nhìn về phía hần, hần cũng hơi mỉm cười với ta.

Diêu Thục nghi cũng không tỏ vẻ giận hờn, vẫn cười cười, nói: “Hoàng thượng và Thái hậu đều làm khó thần thiếp rồi! Năm nào cũng không có ý gì mới, thần thiếp cũng không có bản lĩnh lớn vậy, chỉ bằng năm nay như thế này đi, ai có lòng hiếu thảo làm Thái hậu vui thì bắt đầu, thế nào ạ? Cũng xem như chúng thiếp đều kém cỏi.”

Nàng ta quả là người thông minh. Nói như vậy vừa không gạt đi ý của Thái hậu, lại giữ mặt mũi cho ta. Dù nàng ta không ưa ta nhưng thân phận của ta cao hơn, nàng ta vẫn là kẻ rất biết điều.

Thái hậu vừa ăn một miếng bánh hạnh đào, nghe nàng ta nói thế bèn cười, đáp: “Người đang muốn nói cho ai gia hay, người đã chuẩn bị xong xuôi để ai gia được vui mừng phải không?”

Nhưng nàng ta đứng dậy, mỉm môi cười: “Thần thiếp xin được xấu hổ trước vậy!” Nói rồi khẽ vỗ tay một cái, hai thái giám bê một tấm bình phong vào, cẩn thận đặt ở ngoài cửa. Tấm bình phong màu vàng, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, Hạ Hầu Tử Khâm neho mắt lại, thích thú nhìn.

Diêu Thục nghi chậm rãi bước tới trước, một cung tỳ cung kính dâng lên thanh kiếm. Nàng ta duỗi tay ra, bàn tay trắng trẻo vung lên, rút thanh kiếm ra khỏi vỏ, gót sen nhẹ bước, cơ thể mềm mại bay lên. Trong không khí vang lên tiếng của thanh kiếm, lại thêm dáng người uyển chuyển, đẹp không thốt nên lời.

Đột nhiên ta lại bắt đầu cảnh giác.

Diêu Thục nghi xuất thân từ tướng môn, phụ thân, huynh đệ của nàng ta đều là những đại tướng anh dũng nơi sa trường, mà nhà họ Diêu đương nhiên nắm binh quyền trong tay. Ấy vậy mà ta lại quên mất điều này.

Bởi vậy, nàng ta có thân phận cao nhất trong đám phi tần trong ba năm ở hậu cung mà cũng chỉ là thực nghi. E rằng Hạ Hầu Tử Khâm đã dòm ngó tới quyền lực của nhà họ Diêu nên mới phải áp chế nàng ta. Ánh mắt bất giác lại hướng về Thiên Phi, tỷ ta là người của đại học sĩ, thái hậu nhân dịp tỷ ta mang thai mà đẩy lên vị trí Vinh Phi, hóa ra cũng là có nguyên nhân.

Tay ta bắt giác siết chặt, chẳng trách thái hậu không ra mặt ngăn cản Hạ Hầu Tử Khâm phong ta làm phi, chỉ vì sau lưng ta không có chỗ dựa, chỉ cần ta không dòm ngó vị trí hoàng hậu thì chẳng ai thêm để ý tới ta.

Ta hơi thất thần, chỉ nghe thấy mọi người khẽ “ồ” lên một tiếng, bóng dáng phiêu diêu của người con gái trước mắt hiện ra. Ta định thần nhìn lại, thấy mũi kiếm của nàng ta bay nhanh tới, rạch tấm bình phong ở cửa.

Mũi kiếm rạch một vết thật dài nhưng nàng ta không hề do dự, động tác tay vẫn nhanh nhẹn, những dải lụa màu vàng làm người ta hoa mắt. Khóe miệng khẽ mỉm cười, eo thon xoay chuyển, chỉ xoay mấy vòng, mũi chân nàng ta đã chạm đất. Trong khoảnh khắc, mọi âm thanh đều biến mất, chỉ có tua kiếm sáng màu kia còn lay động.

Sau lưng nàng ta là một bức tranh “Hoàng kim mãn địa” thật lớn. Dùng cách khắc để thể hiện, lấy múa để dẫn mũi kiếm, bức tranh hoàn chỉnh đã hiện ra.

“Hay!” Hạ Hầu Tử Khâm không ngừng vỗ tay tán thưởng, trong chốc lát, mọi người đều xì xào bàn tán, có lẽ ai cũng kinh ngạc.

Diêu Thục nghi từ từ đứng dậy, giao thanh kiếm cho cung tỳ rồi mới ngoảnh lại cười, thưa: “Năm nay tuyết rơi rất lâu, tuyết rơi báo hiệu năm lành, thóc lúa đầy bồ, mùa màng tốt tươi, năm tới chắc chắn là một năm bội thu. Thần thiếp xin tặng bức “Hoàng kim mãn địa” này cho Hoàng thượng và Thái hậu, năm tới thiên triều nhất định sẽ ngũ cốc được mùa, thiên hạ được phúc, bách tính hưởng ơn!”

Bút tích khiến người ta phải kinh ngạc, lời nói làm người ta vui vẻ. Không ai có thể làm thái hậu được vui lòng hơn Diêu Thục nghi.

Chỉ dăm ba câu mà có thể dễ dàng đẩy đi đề tài về con cháu hoàng thất, Diêu Thục nghi, thật sự rất lợi hại. Trước đây ta coi thường nàng ta thật rồi.

Quả nhiên, thái hậu cười tới mức không khép miệng lại được, phát tay nói: “Nào, qua chỗ ai gia! Hoàng thượng, bảo sao ai gia thích nàng ta!”

Diêu Thục nghi tươi cười bước lên, cung nhân nhanh chóng đặt thêm một chiếc ghế bên cạnh thái hậu. Chúng phi tần bắt đầu tranh nhau góp lời nịnh nọt.

Thái hậu lại nói: “Không ngờ Diêu Thục nghi lớn lên trong chốn khuê phòng mà cũng có tâm với chuyện trong thiên hạ như thế, còn có thể thuộc câu “nước có thể nâng thuyền, cũng có thể lật thuyền”, ai gia thấy phải ban thưởng!”

Hạ Hầu Tử Khâm gật đầu, cười. “Thuần Nhi hôm nay cũng khiến trẫm được mở rộng tầm mắt. Thường, đương nhiên là phải thưởng! Ngũ cốc được mùa, nói hay lắm!” Hắn cúi đầu, cưỡi miếng ngọc bội ở thắt lưng ra, ban cho nàng ta. “Miếng ngọc bội này năm ngoái mẫu hậu tặng cho trẫm làm quà sinh nhật, giờ trẫm ban cho nàng.”

Diêu Thục nghi ngỡ ngàng vì được sủng ái, vội đứng dậy tạ ơn, lại nghe hắn nói: “Nhưng trẫm cảm thấy còn chưa đủ.”

Ta ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn thần nhiên nói: “Từ hôm nay trở đi, Thuần Nhi sẽ là chiêu nghi của trẫm.”

Chiêu nghi...

Hắn để nàng ta đứng đầu cửu tần, chỉ còn cách vị trí phi một bước mà thôi.

“Thần thiếp khấu tạ long ân!” Nữ tử mừng rỡ quỳ rạp xuống, trên gương mặt chỉ có vẻ vui mừng.

Sau này không còn là Diêu Thục nghi nữa, gọi nàng ta là Chiêu nghi.

Trên gương mặt Thiên Phi hiện rõ vẻ oán hận, chuyện đó là đương nhiên thôi, tỷ ta bây giờ, luận về tình thế, chẳng thể nào vượt qua những người khác. Có rất nhiều chuyện tỷ ta không thể làm được nhưng người khác thì có.

Mọi người trong bữa tiệc đều lộ vẻ do dự. Đúng vậy, màn mở đầu của Diêu Chiêu nghi quá khoa trương. Bên dưới, ai cũng muốn lên song không dám. Đột nhiên Thiên Phi mỉm cười với ta, cười nói: “Không biết hôm nay Đàn Phi đã chuẩn bị gì? Hoàng thượng!” Tỷ ta kéo tay hắn, nũng nịu nói: “Người cũng mong chờ màn biểu diễn của muội ấy đúng không?”

Trong giọng nói của tỷ ta chỉ có sự coi thường và châm biếm. Phải thôi, tỷ ta cho rằng ta vẫn là đứa nha đầu ngốc nghếch chỉ để sai vặt, không biết gì hết. Ta cười lạnh lùng, vậy thì hôm nay ta sẽ để tỷ ta phải kinh ngạc một lần nhỉ? Tỷ ta mong mỗi được thấy ta bị xấu mặt, nhưng ta lại mong được nhìn thấy tỷ ta có sắc mặt thế nào.

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ta, trong ánh mắt cũng hiện nét cười. “Đàn Phi nghĩ sao?”

Ta từ tốn đứng dậy, cúi đầu đáp: “Thần thiếp vẫn chưa chuẩn bị được gì, có điều...”

“Nếu đã nói như vậy, Hoàng thượng, hay là thần thiếp ra về đối trước, để Đàn Phi đối là được rồi.” Ta còn chưa nói xong, Thiên Phi đã cướp lời.

Ra câu đối ư, thế mà tỷ ta cũng nghĩ ra được. Tỷ ta tưởng một chữ ta cũng không biết nên chắc chắn rằng ta không thể đối được. Nói xong, tỷ ta liền đứng dậy, nói với thái giám đang đứng ở bên: “Đi chuẩn bị giấy mực cho bản cung!”

Tỷ ta còn muốn viết, muốn khoe khoang khoảng cách về khả năng viết chữ giữa tỷ ta và ta lớn tới mức nào sao? Hay tỷ ta cho rằng, ta hoàn toàn không biết tỷ ta viết về đối gì.

Ta chỉ lạnh lùng đứng nhìn.

Bút nghiên, giấy mực đã được chuẩn bị xong xuôi, tỷ ta nhắc bút, trầm tư trong giây lát rồi hạ bút đề: “Bắc nhận nam phi bắc quốc giai nhân hồi vọng bắc quốc[2]”

[2] Bắc nhận nam phi bắc quốc giai nhân hồi vọng bắc quốc: Nhận phương bắc bay tới phương nam, giai nhân bắc quốc ngóng trông bắc quốc.

Đặt bút xuống, tỷ ta đắc ý đứng dậy, ngoảnh lại nhìn ta. Nét bút của tỷ ta tuy thanh tú nhưng không đủ lực.

Trong mắt mọi người đều lộ ra vẻ thán phục, thậm chí có những người còn nhỏ giọng nói thầm với nhau: “Ba chữ bắc, không dễ để đối được hoàn hảo đâu!”

“Cũng đúng, còn ý của về đối nữa...”

“Ý chỉ sự đợi chờ, ngóng trông.” Thiên Phi nhẹ nhàng đọc rõ từng từ.

Không hiểu tại sao, trong khoảnh khắc ấy, ta như nhìn thấy vẻ hốt hoảng chợt dâng lên trong mắt Hạ Hầu Tử Khâm. Sắc mặt hần hơi thay đổi, tay đặt trên bàn hơi run nhưng chỉ trong một cái chớp mắt ngẩn ngui, gương mặt hần lại lộ vẻ vui mừng, ánh mắt nhìn về phía ta.

Thiên Phi còn chủ động đưa chiếc bút lông sói cho ta, khoe miệng kéo thành nụ cười châm chọc.

Ta thu lại ánh mắt, cầm bút, thành thạo lấy thước vuốt phẳng tờ giấy Tuyên Thành. Bút vung lên, vẽ sau câu đối là: “Thu khứ đông lai thu thủy y nhân vọng xuyên thu thủy[3]”

[3] Thu khứ đông lai thu thủy y nhân vọng xuyên thu thủy: Thu đi đông tới, mỗi mắt ngóng trông người hằng nhớ nhưng.

Thiên Phi “a” lên một tiếng, kinh hãi nhìn ta, không thốt nên lời. “Sao người...”

Ta nhìn thấy Thiên Lục ngồi ở phía xa cũng đứng bật dậy, trên gương mặt nàng ta cũng là vẻ không thể nào tin được.

Nét chữ của ta được thừa kế từ Tô Mộ Hàn. Thanh tú, mỹ lệ lại mang theo sự cương quyết, trong ngang ngạnh vẫn ẩn giấu sự dịu dàng.

Diêu Chiêu nghi kinh ngạc thốt lên: “Tài năng của nương nương khiến chúng thần thiếp phải bái phục, tần thiếp có nghĩ ra mấy câu nhưng không đối được hoàn chỉnh. Không ngờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà người có thể đối được!”

Nàng ta thật sự biết lựa gió bẻ buồm, không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để chèn ép Thiên Phi.

Thư Quý tần cũng tiếp lời: “Đàn Phi nương nương quả thực thân tàng bất lộ, người nói đúng không, Vinh Phi nương nương?”

Sắc mặt Thiên Phi càng xấu hơn, Thư Quý tần đã nhắc nhở tỷ ta, kể khi xưa làm cung tỳ còn lợi hại hơn tỷ ta.

Chỉ là vì sao trông sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm lại kỳ lạ như thế, không giống đang vui mà cũng không giống đang giận dữ... Không biết có phải ảo giác hay không, ta vẫn luôn cảm thấy về đối lúc này của Thiên Phi ẩn giấu huyền cơ, nếu không, tại sao khi lời của tỷ ta vừa dứt, sắc mặt hần lại trở nên kỳ lạ như thế? Nhưng nếu như vậy, hần Thiên Phi không tính tới việc ta đối được câu trên chứ, huống chi, nhìn thần sắc của tỷ ta lúc này, hần tỷ ta cho rằng ta không đối được. Vậy thì đây không phải diễn trò đào hồ chờ ta nhảy vào.

Bắc nhận nam phi bắc quốc giai nhân hồi vọng quốc. Trong lòng ta nhớ lại về đối của tỷ ta, ta ngẫm nghĩ, vẽ trên không hần hoàn mỹ mười phần, dù ta cũng có thể dùng hai câu thành ngữ “thu thủy y nhân” và “vọng xuyên thu thủy” cho về dưới. Song ta thật sự không nhận ra ở phần giữa có gì đó không hợp lý. Chẳng lẽ ta đã nghĩ nhiều rồi sao?

Đám người vẫn xì xào bàn luận, thái hậu khẽ ho một tiếng, nói: “Về đối này của Đàn Phi dù vô cùng hoàn chỉnh nhưng vẫn thiếu chút khí phách. Câu chữ nhi nữ tình trường, dấu sao cũng không hần là tệ.”

Nghe thái hậu nói vậy, mấy phi tần mới này còn khen ta đối hay cũng không dám lên tiếng nữa.

“Tạ ơn Thái hậu chỉ bảo!” Ngoài miệng thì nói như thế nhưng trong lòng ta chỉ cười lạnh. Thiên Phi đã đưa ra vẻ trên như vậy, lại nói phải đối hợp cảnh, còn bảo ta phải đối thế nào nữa?

Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm từ đầu chí cuối không hề nói một chữ, đừng nói tới những câu khen ngợi ban thưởng khiến ta càng thấy kỳ lạ hơn.

Lúc này, Thiên Phi cười cười, ôm lấy cánh tay hắn, nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng, dạo này thần thiếp buồn muốn chết, hay bảo Lục Mỹ nhân đàn cho thần thiếp nghe. Thần thiếp thấy khúc nhạc kia cũng rất hay, chi bằng hôm nay bảo muội ấy đàn một khúc?”

Ta có chút nghi ngờ, trước kia ám chỉ tỷ ta đẩy Thiên Lục ra, nhưng mãi vẫn không có động tĩnh gì, hóa ra không phải không muốn, mà là chờ tới cơ hội đêm Giao thừa tuyệt hảo này.

Đánh đàn sao, tài này cũng bình thường, nhưng ta muốn xem thử rốt cuộc Thiên Lục có thủ pháp siêu phàm gì mới có thể nắm giữ trái tim Hạ Hầu Tử Khâm.

Cung tỳ nhanh chóng mang đàn tới, cẩn thận đặt giữa phòng, Thiên Lục đứng dậy, bước ra, khẽ nhún người chào hỏi mọi người.

Ta mới phát hiện nàng ta hôm nay mặc bộ váy màu tím phớt, bông mầu đơn màu tím trên gấm như ẩn như hiện, đầy vẻ mơ màng. Dải lụa mỏng, sáng màu rủ xuống từ khuỷu tay. Mỗi bước đi của nàng ta đều uyển chuyển, phi phàm.

Không hiểu vì sao, ta ngoảnh lại nhìn hắn. Trong mắt hắn thoáng hiện vẻ ngạc nhiên, rồi chậm rãi, chậm rãi hóa thành dịu dàng...

Thiên Lục bước đến bên chiếc đàn rồi ngồi xuống, dải lụa mỏng trên khuỷu tay được gạt ra phía sau, đặt tay lên dây đàn, khẽ gảy.

Tiếng đàn thánh thót vang lên, cảm giác kỳ ảo trong nháy mắt đã bao phủ cả cung điện, tất cả đều ngừng lại tiếng thì thầm nhỏ to, nín thở tập trung, chăm chú lắng nghe.

Âm sắc uyển chuyển như nước chảy mây trôi, lưu loát lại mang chút ưu sầu. Đêm Giao thừa này, vẻ đối của ta có thể khiến thái hậu không vui, sao nàng ta lại chọn một khúc nhạc đầy phiền muộn như thế chứ?

Ta lắng nghe, đây là Tỳ bà ngữ, nàng ta lại dám đàn khúc này?

Đàn son dứt, khiêu vũ dưới trăng, hương say như xưa.

Ai tấu khúc nát tâm can, đàn xé gió đông, có sao hồng nhan tiều tụy.

Mối hận thân thế, tỏ bày cùng ai, mây xinh ử dột.

Nỗi bi hoan ly hợp trên thế gian chuyển vần, xưa đúng nay sai nhìn chẳng hết.

Tâm khó giã, mấy phen ly hợp, người ngọc chưa già.

Chợt mộng tình đứt lìa, huy hoàng tán tận, trăng mờ, bóng càng lẻ loi.

Tâm sen đắng, duyên tựa nước, ngóng trời xanh.

Trời xanh nếu có tình cũng sẽ già đi, yêu hận triền miên đều là quá vãng...

Không hiểu sao, ta như mơ hồ hiểu được ẩn ý trong khúc đàn này. Chỉ thoáng chốc, trong phòng như bị thứ gì đó đè nặng, ta hoảng hốt ngoảnh đầu nhìn về phía hắn.

Ánh mắt hắn vẫn nhìn thẳng vào người con gái trước mặt, chân mày anh tuấn khẽ nhíu lại, đôi môi mấp máy, nói ra hai từ. Ta ngồi cách hắn không xa lắm, lần này ta đã nghe thấy rất rõ ràng.

Hắn gọi: “Phất Hy...”

Trái tim đau nhói, ngốc quá, ta đã nhớ ra rồi, đêm ấy hắn ngủ say, nói hai chữ, chính là Phất Hy.

Phất Hy, Phất Hy, Phất Hy...

Giống như ma chướng, trong phút chốc cứ quẩn quanh trong đầu ta, làm cách nào cũng không xua đi được. Ta ghen, ghen với nữ tử có thể được hắc khắc ghi trong lòng. Hạ Hầu Tử Khâm, người nói cho ta biết đi, rốt cuộc người yêu đến mức nào? Ta muốn tự cười mỉa, hóa ra hắc đã có người trong lòng rồi.

Thật khó chịu, đột nhiên ta lại muốn khóc. Nước mắt đã chảy vòng quanh viền mắt, từ trước tới giờ, chưa bao giờ ta thấy ảm ức như vậy.

Thiên Phi vẫn tựa bên người hắc, cặp mắt phượng nhỏ dài chăm chú nhìn Thiên Lục, trong đáy mắt là sự thỏa mãn.

Cuối cùng ta cũng đoán được huyền cơ trong vẻ đối của tỷ ta. Chẳng qua chỉ muốn mở đường cho Thiên Lục. Nếu ta đoán không nhầm, bắc quốc... bắc quốc... chính là Bắc Tề! Phát Hy là giai nhân bắc quốc, cũng là người con gái hắc thật lòng yêu thương.

Nghĩ tới đây, ta lại không khỏi chán nản mà muốn cười.

Thiên Phi, Thiên Lục...

Thế mà bọn họ lại nghĩ tới chuyện dùng cách này để giữ trái tim của hắc. Ta thật sự muốn hỏi Thiên Lục, chẳng lẽ nàng ta bằng lòng làm kẻ thế thân thật ư? Tại sao ta luôn cảm thấy Thiên Lục trong trí nhớ của ta là người kiêu ngạo, bất khuất, coi thường mấy chuyện như vậy chứ?

Tất cả đều kết thúc một cách hoàn hảo trong lúc ta thất thần.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ gạt tay Thiên Phi ra, đứng dậy bước về phía trước. Thiên Lục đứng lên, có phần e sợ, cúi người: “Hoàng thượng...”

Hắc cúi người, khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của nàng ta, bật cười. “Hôm nay trẫm... vô cùng vui vẻ.”

Chỉ một câu này thôi, không có ban thưởng, không có tấn phong, nhưng ai cũng hiểu, trong cuộc chiến ngầm mãnh liệt đêm Giao thừa này, Thiên Lục đã thắng.

Quả nhiên, là nàng ta.

Ta nhìn thấy vẻ mặt thái hậu không mấy vui vẻ, song cũng vì để tâm tới hoàn cảnh nên không nói gì mà thôi. Thiên Lục, nàng ta đã khiến Hạ Hầu Tử Khâm vừa lòng nhưng lại đắc tội với thái hậu, xem ra con đường của nàng ta sau này cũng không hắc dễ đi.

Ta nhìn Thiên Phi, tỷ ta vẫn rất đặc ý, sắc mặt vốn trắng nhợt của tỷ ta cũng ửng hồng đôi chút. Khi Hạ Hầu Tử Khâm quay lại chỗ ngồi, tỷ ta mới khẽ cười, tới gần, hạ giọng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp thấy hơi mệt, xin được lui trước nghỉ ngơi.”

Thái hậu nghe thấy vậy thì sắc mặt thay đổi, lo lắng hỏi: “Vinh Phi thấy khó chịu sao? Vậy ai gia để hoàng thượng đưa con về trước nhé!”

Thiên Phi vội đáp: “Đa tạ Thái hậu quan tâm, thần thiếp không sao, đêm nay là đêm đặc biệt, sao thần thiếp để mọi người mất vui được chứ? Để cung nhân đưa thần thiếp về là được rồi.”

Ta ngạc nhiên, dường như chỉ trong thời gian ngắn mà Thiên Phi càng lúc càng biết ăn nói. Âm thầm đẩy Hạ Hầu Tử Khâm ra, cũng không đẩy thẳng qua chỗ Thiên Lục, chỉ như thế thôi, tỷ ta cũng đã tạo ra cơ hội cho bọn họ rồi.

Hắc nhìn tỷ ta bằng ánh mắt thương yêu, khẽ gạt đầu, gọi Lý công công đến dẫn dò: “Tiểu Lý Tử, người đưa Vinh Phi về đi, chờ nàng ngủ rồi hãy quay lại đây!”

“Vâng, Hoàng thượng, nô tài xin tuân lệnh!” Lý công công vui vẻ thưa “vâng” rồi nhanh chóng bước tới dìu Thiên Phi, nói: “Nương nương, xin người đi cẩn thận!”

Lý công công cũng là người nhanh nhạy, đương nhiên giờ sẽ tìm đủ mọi cách để lấy lòng Thiên Phi.

Sau đó có mấy phi tần bước ra biểu diễn vài tiết mục nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã không còn để tâm, chỉ có thái hậu khen hay, lại lần lượt tấn phong cho vài quý nhân và tiểu viện.

Điều khiến ta ngạc nhiên là, cả tối nay Thư Quý tần không hề làm gì, mà Diêu Chiêu nghi đã được tấn phong cũng không hề vui sướng, trái lại còn như che giấu sự giận dữ.

Thiên Phi chỉ ra một vế đối, vậy mà có thể mở ra một đoạn đường tốt như vậy. Đột nhiên ta cảm thấy hoảng hốt, đây không phải cách mà người như Thiên Phi có thể nghĩ ra được.

Đưa mắt nhìn khắp cung điện, Thiên Lục vẫn bình tĩnh ngồi đó, thần sắc thản nhiên. Dường như nàng ta cảm nhận được gì đó, ngược mắt lên, chạm phải ánh mắt ta khiến ta hơi giật mình, nhưng nàng ta không hề trốn tránh mà nhìn thẳng vào mắt ta, khóe miệng dần ra thành nụ cười. Nụ cười ấy đầy vẻ sâu xa. Quả nhiên là nàng ta.

Lòng bàn tay rịn mồ hôi, ta nên đoán ra sớm, nàng ta thật sự là người không an phận! Phải chăng hôm ấy nàng ta lôi kéo ta về cùng một phía, cũng chỉ là đưa ra thông điệp cuối cùng sao? Ta không đồng ý, cuối cùng nàng ta cũng không kiềm chế nữa, đã ra tay phản kích.

Trong lòng ta cũng dần sáng tỏ, muốn điều tra người trong lòng của Hạ Hầu Tử Khâm thực ra không khó chút nào. Sao ta lại quên mất, còn có đại học sĩ đứng sau chống lưng cho nhà họ Tang chứ? Muốn biết thì quả thực dễ như trở bàn tay.

Không phải ta chưa hề nghĩ tới chuyện đó, ta chỉ có chút sợ hãi, không muốn nghĩ đến mà thôi.

Ta muốn... trốn chạy. Nơi lồng ngực bắt đầu đau âm ỉ, từ khi nào hắn đã chiếm được một chỗ trong lòng ta, khiến ta nhớ tới nụ cười của hắn, nhớ tới sự ngang ngược của hắn, nhớ tới tính hình trẻ con của hắn...

Dạ yếu đã tàn, mọi người lần lượt ra về. Bao người chán nản, mất mát. Cuối cùng hắn cầm tay Thiên Lục, kéo nàng ta lên ngựa liền.

Ta hít sâu một hơi, kéo chặt áo lại rồi bước ra ngoài, muốn cố gắng để bản thân nhìn không thấy như vậy.

Diêu Chiêu nghi cũng theo ra ngoài, cười nói: “Nương nương, thật không ngờ tới, đúng không?”

Đương nhiên, ta không thể ngờ được.

Ta không đáp, trông thấy Thư Quý tần đang đi tới, ghé vào tai nàng thì thầm mấy câu, nàng ta gật đầu, lại nói: “Tần thiếp đưa Thái hậu về trước rồi nói sau, nương nương, người đi cẩn thận!”, nói xong liền cười nhạt, xoay người đi mất.

Thư Quý tần cũng cúi người, đi theo nàng ta.

Ta thở dài một tiếng, rời khỏi Hy Ninh cung.

Phương Hàm và Văn Lương thấy ta đi ra liền nhanh nhẹn tới đón. Văn Lương giữ áo choàng ra, cẩn thận khoác lên cho ta, hỏi: “Nương nương có thấy lạnh không?”

Ta lắc đầu, có lạnh hơn nữa cũng không thể so với cái lạnh trong tim.

Phương Hàm đi tới dìu ta, hạ giọng nói: “Nương nương đừng để tâm, người thông minh như nương nương hắn đã sớm nghĩ tới rồi. Lòng dạ Lục Mỹ nhân thâm sâu, cứ xem như hôm nay khiến mọi người kinh ngạc. Không phải sau này cô ta sẽ phải cẩn thận ở bất cứ nơi nào?”

Chắc hẳn bọn họ đã trông thấy cảnh Hạ Hầu Tử Khâm và Thiên Lục cùng ra khỏi đây, tuy không biết chuyện gì đã xảy ra nhưng với sự thông minh của mình, Phương Hàm cũng sẽ đoán được tới bảy, tám phần.

Ta do dự một lát rồi nhẹ giọng nói: “Về thôi!”

Thật ra Thiên Lục có được sự sủng ái hay không, ta không sợ. Điều duy nhất khiến ta khó chịu chính là nữ tử tên Phát Hy này. Nắm lấy túi gấm cất trong tay áo, nếu Thiên Lục đã chủ động ra tay, vậy thì đừng trách ta không khách khí!

Loan kiệu đi được một đoạn thì ta bảo dừng lại.

Kiệu được hạ xuống, Văn Lương vội vàng hỏi: “Nương nương sao vậy?”

Nhớ tới gương mặt của hắn, ta chẳng có cách nào xua đi được nỗi khổ không nói nên lời, thôi thì đi bộ một lát, hít thở bầu không khí lạnh lẽo trong đêm để bản thân thanh tịnh một chút.

Tình yêu của đế vương, sao có thể gọi là yêu?

“Nương nương có tâm sự gì sao?” Phương Hàm đi bên cạnh, khẽ hỏi.

Hít sâu một hơi, ta ngoảnh lại nhìn nàng ta, cố nặn ra nụ cười, hỏi: “Cô cô đã từng nghe nói về Phát Hy chưa?”

“Phát Hy?” Phương Hàm hạ giọng lầm nhấm nhưng lại lộ ra vẻ nghi hoặc, trầm ngâm một hồi, đành lắc đầu. “Nô tỳ chưa từng nghe tới cái tên ấy, sao bỗng dưng nương nương lại nhắc tới chuyện này?”

Ta không khỏi thất vọng song lắc đầu, đáp: “Không sao, ta chỉ thuận miệng hỏi thế thôi.”

Phương Hàm nghe vậy cũng không nói thêm nữa.

Ba người yên lặng đi được một đoạn, trong bóng đêm mờ mịt, dường như ta lơ mơ trông thấy phía trước có hai bóng người. Ta cũng không nghĩ nhiều, chắc là phi tần nào đó đang rời khỏi Hy Ninh cung thôi.

Chậm rãi bước đi, lại đột nhiên nghe thấy có tiếng người nói, vì khoảng cách không gần lắm nên ta hầu như không nghe được gì, chỉ thoáng nghe thấy cung tỳ kia nói: “Sao dám học theo ả chứ?” Trong lòng chấn động, không hiểu tại sao, “ả” trong lời nói của người kia khiến ta chợt nhớ tới Phát Hy.

Phát Hy tựa như con dấu được khắc vào tim hắn, mà hắn với ta cũng thế. Để tâm rồi, mới khiến bản thân ta càng hiểu hơn.

“Đứng lại!” Ta đột nhiên lên tiếng.

Phương Hàm và Văn Lương đều giật mình, nhìn theo ánh mắt ta.

Hai người phía trước cũng dừng bước, quay lại, trông thấy ta thì hoảng hốt hành lễ: “Tần thiếp tham kiến Đàn Phi nương nương!”

“Nô tỳ tham kiến Đàn Phi nương nương!”

Nhìn kĩ, hóa ra là Ngọc Dung hoa.

Nàng ta vẫn giống như lần đầu ta gặp ở ngự hoa viên, gầy gò, yếu ớt. Ta nhớ Phương Hàm đã từng nói, nàng ta được Hạ Hầu Tử Khâm đưa tới từ phủ thế tử, tiến cung đã ba năm mà chưa một lần được sủng ái.

Đúng rồi, phủ thế tử...

Trái tim run lên, ta như chợt nhớ ra điều gì đó.

Nếu không phải nhờ buổi yến tiệc đêm Giao thừa, ta cũng sẽ không nhớ ra Ngọc Dung hoa là người như thế nào.

Nàng ta khẽ nhún người, ta không bảo đứng thẳng, nàng ta cũng không dám động đậy. Cung tỳ bên cạnh nàng ta cũng căng thẳng nắm chặt hai bàn tay. Chắc chắn nàng ta không nghĩ ra, ta là người trước nay không hề có quan hệ với nàng ta, sao đột nhiên lại gọi.

Ta chậm rãi bước lên, người ở trước mặt ta đoan trang, thận trọng. Hôm nay nàng ta ăn mặc rất đẹp, chỉ đáng tiếc, vẫn không thể giữ được ánh mắt của Hạ Hầu Tử Khâm.

Nàng ta càng cúi thấp đầu, tới hít thở cũng bắt đầu trở nên khó khăn.

Ta bật cười. “Đứng lên đi, sao Ngọc Dung hoa phải căng thẳng như thế? Chẳng qua bản cung tình cờ trông thấy hai người đi phía trước, thuận miệng gọi một tiếng thế thôi.”

Nghe thấy vậy, nàng ta cũng dần thả lỏng, nhưng vẫn lộ vẻ ngờ vực, đứng thẳng dậy, khẽ nói: “Tạ ơn nương nương!”

Ta gật đầu, đi vòng qua nàng ta, nói: “Ngọc Dung hoa muốn về Đình Hiên các sao? Vừa khéo, bản cung cùng chung một đoạn đường với người, chi bằng đi cùng ta đi!”

Nàng ta có chút kinh ngạc nhưng vẫn không lên tiếng từ chối, vội vã bước theo, nói: “Tần thiếp chỉ sợ thân phận thấp kém, không có tư cách đi cạnh nương nương.”

Ta ngoảnh lại, đưa mắt nhìn nàng ta. Nàng ta lập tức cúi gầm mặt, thậm chí giọng nói cũng rất chân thành. Ta mỉm cười, thuận miệng đáp: “Ngọc Dung hoa khách sáo rồi, về lý, bản cung còn phải gọi ngươi một tiếng “tỷ tỷ” mới phải. Ngươi theo hoàng thượng từ phủ thể tử, ở trong cung này, có mấy người được như ngươi?”

Nàng ta giật mình, vội nói: “Tần thiếp không dám!”

Ta cười cười. “Có gì mà dám hay không chứ? Ai mà biết được nữ tử trong cung mai này sẽ ra sao! Chỉ là bản cung lấy làm lạ, phi thiếp hoàng thượng mang theo từ phủ thể tử chỉ có một mình ngươi, trước đây, ngươi ở phủ thể tử bao nhiêu năm như thế, sao không thể nắm giữ được trái tim hoàng thượng chứ?”

Theo lẽ thường, nếu chỉ có một mình nàng ta mà vẫn không thể chiếm được trái tim của hần thì nàng ta đã quá thất bại rồi.

Lời của ta khiến Ngọc Dung hoa run rẩy. Nàng ta thoáng đảo mắt, như nhớ tới điều gì đó nhưng lại cắn môi, không lên tiếng. Ta liếc mắt nhìn cung tỷ đứng sau nàng ta, chỉ thấy sắc mặt của cung tỷ cũng rất lạ.

Trong lòng có chút căng thẳng, ta không sai, Phát Hy chưa từng vào cung. Nàng ta và Hạ Hầu Tử Khâm ở bên nhau là chuyện khi hần vẫn còn ở phủ thể tử.

Bây giờ, ta cũng hỏi đúng người rồi.

Lại đi thêm vài bước, đã thấy Cảnh Thái cung ở trước mặt, ta đột nhiên dừng bước.

Ngọc Dung hoa có phần kinh hãi, ta quay lại nói với nàng ta: “Bản cung tới nơi rồi, có điều bản cung muốn mời Ngọc Dung hoa vào Cảnh Thái cung ngồi một lát. Bản cung rất có hứng muốn được nghe tâm sự của Ngọc Dung hoa, không chừng bản cung còn có thể giúp ngươi một tay nữa.”

Nếu Thiên Lục đã có bản lĩnh đưa Phát Hy ra, ta cũng nên tìm cơ hội giúp nàng ta một tay. Ta nghĩ, cùng lắm là nàng ta nhờ Cổ đại nhân dò la chuyện này, vậy sao ta không đích thân tìm hiểu?

Có lẽ, ta sẽ biết nhiều hơn Thiên Lục.

13. Chương 13

Ngọc Dung hoa ngược mắt nhìn ta, mãi sau mới khẽ hỏi: “Nương nương thật sự muốn giúp tần thiếp sao?”

Ánh mắt nàng ta đột nhiên sáng lên, tràn ngập sự chờ mong. Lẳng lặng sống trong chốn cung cấm này ba năm, rốt cuộc nàng ta vẫn không thể quên được Hạ Hầu Tử Khâm.

Nam nhân lúc nào cũng có thể có mối nói cũ, đứng núi này trông núi nọ, nhưng là phụ nữ thì cả đời này chỉ yêu thương một người. Trái tim phụ nữ bé lắm, trong ấy chỉ có chỗ ột người, không thể nhiều hơn.

Ta cười nhạt, xoa tay người bước đi.

Nàng ta do dự giây lát, cuối cùng cũng cất bước theo sau.

Tường Hòa, Tường Thụy đang đợi ở cửa, thấy bọn ta vào thì vội ra đón. Ánh mắt bọn họ đều nhất loạt hướng ra phía sau ta, có lẽ không thấy bóng dáng Hạ Hầu Tử Khâm nên niềm vui thoát cái đã nhạt đi. Nhưng khi chạm phải ánh mắt của ta thì nét cười lại dâng lên, Tường Hòa đón lấy chiếc đèn lồng trên tay Văn Lương, cười nói: “Nương nương về rồi, chúng nô tài đang đợi người quay về ăn bữa cơm tất niên đây!”

“Đúng đây nương nương, Triệu Thần đã chuẩn bị xong hết rồi, chỉ đợi người về thôi!” Tường Hòa vội vã tiếp lời. Y bỗng nhìn thấy Ngọc Dung hoa sau lưng ta, sắc mặt có chút thay đổi, vội nói: “Xin thỉnh an Ngọc tiểu chủ!”

Tường Hòa cũng phản ứng kịp, vội thỉnh an.

Ngọc Dung hoa có chút ngượng ngùng, ngẩng đầu nhìn ta. Nói thật, ta cũng có vài phần ngạc nhiên, mười lăm năm qua, ta chưa từng được đón một đêm Giao thừa yên ổn. Bữa cơm tất niên này cũng thế, chưa bao giờ được vui vẻ.

Viên mắt hơi nóng lên, ta khịt mũi, nói với nàng ta: “Ngọc Dung hoa cũng cùng ăn đi, càng đông càng vui.”

Lúc này nàng ta mới gạt đầu. “Tần thiếp xin tạ ơn thịnh tình của nương nương trước”, nói xong bèn theo mọi người vào.

Vào phòng, ta và Ngọc Dung hoa cùng ngồi nhưng mọi người vẫn còn đứng. Ta bèn nói: “Hôm nay là Giao thừa, không cần giữ lễ, các người ngồi cả đi!”

Đám cung nhân vẫn không động đậy, Phương Hàm bước tới, ghé tai ta nói nhỏ: “Nương nương, chuyện này không hợp lễ. Chủ nhân và chúng hạ nhân không giống nhau. Nương nương và Ngọc tiểu chủ cứ ngồi đi, chúng cung tỳ chỉ cần đứng, để khỏi bị người ta bàn ra tán vào.”

Phương Hàm lúc nào cũng suy nghĩ thấu đáo, không để ta đi sai nửa bước. Ta gạt đầu, không ép mọi người nữa.

Mọi người chỉ uống rượu, nói chuyện nhưng ta phát hiện, lúc này còn thoải mái, náo nhiệt hơn dạ yến ở Hy Ninh cung lúc nãy. Có thể cười tự nhiên, nói tự do, không cần lo lắng xem liệu có ai không vui không.

Vui vẻ một lúc lâu, ta mới để mọi người lui xuống.

Dường như Ngọc Dung hoa uống hơi nhiều, trên gương mặt gầy gò được phủ một màu đỏ ửng. Nàng ta nhìn ta một cái, cúi đầu tự mĩa: “Nương nương, người nói có đáng cười không, chuyện của Phát Hy, rõ ràng ta là người hiểu rõ nhất, cuối cùng lại để Lục Mỹ nhân đoạt mất sủng ái. Ta thật ngốc, bao nhiêu năm như vậy cũng chưa từng nghĩ đến!”

Rượu vào, nàng ta càng có dũng khí kể chuyện. Ta không ngắt lời, cứ để nàng ta nói tiếp.

“Năm ấy, hoàng thượng vẫn là thế tử, Phát Hy là thiên kim nhà họ Liễu, Liễu phu nhân là em ruột của Thái hậu...”

Khi nàng ta nhắc tới thái hậu, ta có chút cảm giác hoảng hốt. Hôm nay, khi Thiên Lục đàn khúc nhạc kia, sắc mặt của thái hậu không hề vui vẻ, có điều, nếu là con gái của em ruột mình thì chẳng phải là cháu ruột đằng ngoại của bà sao?

“Liễu phu nhân khi xuất giá được gả ột thương gia người Bắc Tề.”

Người Bắc Tề, thế nên mới có “giai nhân Bắc quốc” trong vẽ đối của Thiên Phi.

“Khi ấy, Liễu lão gia đi buôn bán khắp nơi nhưng Phát Hy sống trong vương phủ khá lâu. Hoàng Thượng và nàng ta là thanh mai trúc mã, hai bên lưỡng tình tương duyệt. Hoàng thượng khẳng khẳng không lập chính thất, một lòng một dạ muốn giữ vị trí ấy cho Phát Hy nhưng Thái hậu không thích Phát Hy, vì sao thì ta không rõ, sau mới biết, Liễu lão gia muốn Phát Hy vào hậu cung Bắc Tề tuyển tú. Đương nhiên, ông ta thích con gái mình được làm phi tử của hoàng đế hơn là phu nhân của thế tử rồi.”

Nghe nàng ta nói vậy, ta không khỏi cười khẩy, nếu Liễu lão gia kia có thể nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm của hôm nay, vậy thì năm xưa hẳn có chết cũng muốn gả con gái cho hắn nhỉ?

Ngọc Dung hoa mỉm cười với ta, nói tiếp: “Vừa hay khi ấy, Bắc Tề có sứ thần đến đây, nói rằng nguyện kết thông gia với thiên triều ta mãi mãi. Hoàng đế Gia Thịnh năm ấy chỉ có mình Công chúa Chiêu Dương, nhưng đã gả cho hoàng đế Nam Chiêu làm hoàng hậu. Thái hậu bèn khuyên lão vương gia nhận Phát Hy làm nghĩa nữ, lại thỉnh cầu Hoàng đế Gia Thịnh ban hôn. Dẫu sao sớm hay muộn cũng là người của hoàng đế Bắc Tề, thái hậu muốn nhân dịp này cắt đứt tình cảm của hoàng thượng.”

“Ban con gái của vương gia cho hoàng đế Bắc Tề làm phi tử, đương nhiên cũng không thể xem là mất thể diện, mà Liễu lão gia cũng rất vui mừng. Hoàng đế Gia Thịnh lại càng vui hơn, hôm sau bèn hạ thánh chỉ, muốn gả Phát Hy tới Bắc Tề. Trước khi đi, nàng ta vẫn chẳng hay biết gì, cứ nghĩ là quay về để chuẩn bị cho hôn sự của mình và hoàng thượng, lúc lên đường còn rất vui vẻ.”

Không hiểu sao khi nghe Ngọc Dung hoa kể chuyện, trong lòng ta vừa thấp thỏm vừa thấy may mắn. Phát Hy không thể trở thành người của Hạ Hầu Tử Khâm, những nàng ta vẫn còn sống trên cõi đời này.

Ha, hóa ra ta cũng ác độc đến thế, còn hy vọng Phát Hy đã chết.

Khẽ vuốt chiếc vòng ngọc trên cổ tay trắng nõn, ta nói: “Hoàng đế Bắc Tề đã ngoài sáu mươi, Hoàng đế Gia Thịnh gả Phát Hy trẻ trung xinh đẹp tới đó, có lẽ Hoàng Thượng phải ghi hận trong lòng.”

Có lẽ, việc thay đổi triều đại cách đây ba năm cũng có ẩn tình khác, nhưng những chuyện này cũng không phải là chuyện ta phải quan tâm.

Trong đáy mắt Ngọc Dung hoa lóe lên chút u ám, cười mỉa: “Chuyện khiến hoàng thượng căm hận nào chỉ có những chuyện này thôi! Phát Hy tới Bắc Tề chưa được bao lâu thì có tin rằng, nàng ta đã mang long thai.”

Ta cả kinh, từ trước tới nay nào có nghe tin hoàng đế của Bắc Tề có con! Ta chỉ biết, Bắc Tề chỉ có một vị vương gia, nhưng cũng không phải do hoàng đế Bắc Tề sinh, mà là nghĩa tử, vậy mà Ngọc Dung hoa lại nói rằng Phát Hy đã mang long thai.

“Đứa bé ấy...” Ta bất giác hỏi thành tiếng.

Nàng ta chậm rãi gật đầu: “Đúng vậy, đứa bé ấy không bao giờ được chào đời. Phát Hy mang thai không được bao lâu thì bị bệnh. Bên ấy truyền tin rằng, cơ thể Phát Hy yếu ớt, bị nhiễm phong hàn, ốm nặng không qua khỏi.” Đột nhiên nàng ta bật cười, nhìn ta. “Dù là Bắc Tề nhưng cũng là chốn hoàng cung, nường nương nói xem, chuyện ở trong cung, có ai nói rõ được không?”

Trong lòng ta hơi chùng xuống, chuyện này cũng như Thiên Phi bây giờ. Nữ nhân mang thai trong chốn cung cấm, mỗi bước đi đều vô cùng nguy hiểm. Phát Hy.. đã chết trong cuộc đấu nơi hậu cung Bắc Tề. Nàng ta là dấu ấn mãi được khắc ghi trong tim Hạ Hầu Tử Khâm. Hẳn chắc chắn rất hận, nếu ngày đó hẳn đã là thiên tử, sao có thể để người con gái mình yêu phải tha hương nơi đất khách!

Cho nên đêm nay hẳn trông thấy bóng dáng của Phát Hy trên người Thiên Lục, dù chỉ là phù hoa, hẳn cũng nguyện lòng, thật cẩn thận chạm vào nó. Mà những hành động kỳ lạ của Hạ Hầu Tử Khâm với ta, dường như ta đã hiểu được một chút rồi. Hắn sợ... giẫm vào vết xe đổ.

Một nơi nào đó trong lòng ta dần được mở ra. Khi nhớ lại, trong chốn hậu cung đầy rẫy hiểm nguy này, ta lại có thể thấy vui vẻ.

Khi Văn Lương đưa Ngọc Dung hoa về thì đã rất khuya, nhưng ta không hề buồn ngủ. Phương Hàm khoác thêm áo choàng cho ta, khuyên nhủ: “Nường nương đi nghỉ ngơi đi, ngoài kia lạnh lắm!”

Ta lắc đầu, đêm nay nghe chuyện Ngọc Dung hoa kể khiến ta có thêm chút thương cảm với Hạ Hầu Tử Khâm. Ha, nếu hẳn biết trong lòng ta đang nghĩ gì, nhất định sẽ tức giận. Cũng phải thôi, hẳn là một người cao ngạo biết bao!

Ta chậm rãi đi ra giữa sân với Phương Hàm, ngồi xuống một chiếc ghế đá. Chẳng trông thấy vì sao nào giữa bầu trời đêm nhưng gió thì thật sự rất lạnh. Phương Hàm yên lặng đứng bên cạnh ta, không nói câu nào.

Ngồi một lát, đột nhiên không biết từ đâu vẳng lại tiếng tiêu.

Ta nghe mà giật mình, lại thấy sắc mặt Phương Hàm hơi thay đổi, khẽ nói: “Đêm đã khuya, chắc là cung nhân nào đó ăn không ngồi rồi lấy tiêu ra thổi bữa. Nô tỳ gọi Tường Hòa ra ngoài xem thử”, nói xong nàng ta xoay người định đi.

Ta đột nhiên gọi nàng ta lại, trong tiếng tiêu dường như có thổ lộ tâm tư. Đêm nay là đêm Giao thừa, có lẽ người thổi tiêu kia đang nhớ nhà.

Cung nhân cả đời không được phép xuất cung, dẫu có chết cũng không được mang thi thể ra ngoài.

Khúc nhạc này, thật sự là tiêu thanh yết, âm trầm tuyệt.[1]

[1] Tiêu thanh yết, âm trầm tuyệt: Tiêu vừa ngắt, âm trầm bật. Hai câu thơ trong bài Ưc Tân Nga của Lý Bạch. (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn, nguồn: Thi viện)

Nghe một lát lại khiến người ta muốn rơi lệ. Đương nhiên ta không nhớ nhà, ta chỉ chợt nhớ tới tiên sinh, rồi lại nhớ tới Cố Khanh Hằng. Năm ấy, hai người là nam tử quan trọng nhất trong lòng ta, bây giờ, họ đang ở nơi đâu?

“Sao nương nương lại khóc?”

Lúc bình tĩnh lại mới thấy Phương Hàm đang khẽ nhịu mày, cầm một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng chấm lệ nơi khóe mắt ta. Ta cũng thôi khóc mà cười, có điều mỗi mắt, cần rửa một chút mà thôi.

Không biết ta ngồi bao lâu, đến khi tiếng tiêu kia nhỏ dần rồi biến mất hẳn. Đợi thêm một lát nhưng không còn nghe thấy tiếng tiêu nữa, ta khẽ lắc đầu, người thổi tiêu kia mệt, ta cũng mệt rồi.

Về tắm cung, Phương Hàm hầu ta đi ngủ mới thổi tắt đèn, lặng lẽ lui ra ngoài. Ta nằm nghiêng người, mở mắt nhìn ra cửa phòng, tưởng tượng có phải đêm nay hẳn lại thành linh tới lúc nửa đêm như hôm nọ. Nghĩ tới đây, đôi môi ta bất giác cong lên.

Ta bắt đầu nhớ nhung nụ cười gian xảo, mê hoặc của hắn, nhớ mùi long diên hương thân thuộc trên cơ thể hắn... Mang theo nụ cười, ta nhắm mắt lại, ngủ ngon lành.

Trong lúc mơ màng, dường như ta thực sự cảm nhận được vòng tay nam tử ấm áp. Hắn ôm lấy ta, khẽ mỉm cười.

Hắn cười, gọi ta, Đan Phi, Đan Phi, nàng có biết tại sao trầm lại ban cho nàng chữ “Đan” không? Ta cũng cười, đương nhiên ta biết ý nghĩa sâu xa của chữ Đan Phi rồi.

Sáng hôm sau thức dậy, thấy bên cạnh chẳng có một ai, trong lòng ta lại có chút trống rỗng. Nhớ lại đêm qua, hắn ở bên Thiên Lục, ta không khỏi cảm thấy đổ kỵ. Ta ghét Thiên Lục.

Khi dùng bữa sáng, nghe Tường Hòa nói, đêm qua Thiên Lục được lâm hạnh, sáng sớm nay được tấn phong làm quý nhân, Hạ Hầu Tử Khâm ban cho nàng ta một chữ - Tích.

Tích- đồng âm với chữ “Hy”, ta vừa thấy thất vọng lại cảm thấy thật đáng buồn. Người thông minh như Thiên Lục cũng mong muốn được nhìn thấy cục diện như thế này thật sao? Hắn ban chữ “Tích”, phải chăng là vì quý trọng, thương yêu nàng ta?

Chỉ vì khi ấy không giữ được Phát Hy ở lại bên mình...

Trên đường tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu, từ xa ta đã nghe thấy tiếng nói cười náo nhiệt. Ta vừa bước vào thì bốn bề lặng ngắt như tờ. Trong lòng ta cười lạnh, còn cho rằng ta không biết bọn họ đang nói gì sao?

Có điều ngay sau đó đã thấy cung tỳ diu thái hậu vào phòng, mọi người đều hành lễ, thái hậu khẽ bảo chúng ta ngồi xuống, rồi cũng vịn vào tay cung tỳ ngồi xuống. Ánh mắt quét một lượt xuống dưới, chưa được nửa khắc, nụ cười trên gương mặt bà dần biến mất.

Ta đã sớm đoán được vẻ mặt của bà sẽ như vậy mà.

Thư Quý tần cười, nói: “Dù Tích Quý nhân vẫn chưa phải là chính ngũ phẩm phi tần trở lên nhưng sau đêm được lâm hạnh đầu tiên cũng phải tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu, chẳng lẽ chuyện lớn như thế này mà cung nhân cũng không nói cho nàng ta biết sao?”

Điều Chiêu nghi nhăn mặt, hạ giọng nói: “Ta sợ nàng ta quên, đêm qua còn cố ý sai người đi báo cho biết mà!”

Bên dưới lập tức có người thì thầm bàn tán: “Vinh Phi nương nương được thái hậu đặc biệt ân chuẩn, chẳng lẽ người nhà họ Tang đều được cả sao?”

“Mới chỉ là một quý nhân mà đã không coi thái hậu ra gì rồi!”

Ta đưa mắt nhìn hai người kia, được lắm, ngay ngày đầu tiên đã nắm được thóp của Thiên Lục. Điều Chiêu nghi thật sự phải người đi nói cho Thiên Lục biết sao? Ta rất nghi ngờ, chẳng qua, người cẩn thận như Thiên Lục hẳn không nên để xảy ra sơ suất lớn như thế chứ!

Thái hậu vốn dĩ chỉ không vui, nhưng bị mọi người bàn tán như thế thì trên mặt cũng lộ vẻ giận dữ. Môi mấp máy, vừa định gọi người thì đã có cung nhân ở ngoài bước vào, nhún người nói: “Thái hậu, Tích Quý nhân tới!”

Hay lắm, cuối cùng cũng tới rồi.

Ánh mắt mọi người nhất loạt hướng về phía cửa chính, chỉ thấy Thiên Lục cúi đầu, chậm rãi bước vào, hành lễ. “Tần thiếp xin thỉnh an Thái hậu!”

Thái hậu lạnh lùng “ừ” một tiếng, mĩa mai: “Tích Quý nhân thân thể đáng giá ngàn vàng, ai gia ngồi lâu thế này mới có thể trông thấy người tới.”

Thiên Lục hoảng hốt, vội vàng quỳ xuống. “Xin Thái hậu bớt giận, tần thiếp chỉ là... chỉ là...” Nàng ta lặng lẽ đưa mắt nhìn Diêu Chiêu nghi và Thư Quý Tần, lại cúi đầu nói: “... là đây muện...”

Dậy muện? Ta nhìn nàng ta có chút nghi ngờ, người như Thiên Lục mà cũng dậy muện sao?

Về bực tức trên khuôn mặt thái hậu vẫn không giảm đi, đứng dậy, nói: “Nếu đã biết sai thì cứ quỳ ở đó đi! Hôm nay ai gia không phạt người, mà để người nhớ cho lâu.”

“Vâng, Thái hậu dạy phải!” Thiên Lục cúi đầu, nhẹ giọng thưa.

Gọi cung tỳ tới dìu, thái hậu mới đi được vài bước bỗng dừng lại, nói: “Ra ngoài quỳ đi, đừng cản trở bọn họ nói chuyện.” Dứt lời, bà không nhìn nàng ta, đi thẳng ra ngoài.

“Vâng!” Thiên Lục vâng lời, đứng dậy ra ngoài rồi nghiêm chỉnh quỳ xuống.

Hôm nay nắng gắt, chỉ đáng tiếc, ngoài kia không nóng, gió thổi qua vẫn lạnh thấu xương. Thái hậu sai nàng ta ra ngoài quỳ, thật sự muốn áp chế nhuệ khí của nàng ta. Còn lại đám phi tần ở trong phòng, mấy người không được sủng ái ném cho Thiên Lục những cái nhìn thông cảm nhưng phần lớn đều vui sướng khi người khác gặp họa.

Bọn ta ngồi trong phòng khẽ nói chuyện, nàng ta quỳ một mình ở bên ngoài. Thiên Lục cúi gằm mặt, ta không nhìn rõ sắc mặt của nàng ta.

Rất lâu sau đó cũng không thấy thái hậu trở về nhưng cung tỳ hầu hạ bên cạnh thái hậu lại vào phòng, cúi đầu nói: “Các vị nương nương, tiểu chủ, lát nữa thái hậu sẽ xuất cung tới chùa Phúc Nghiêm cầu phúc nên không qua đây nữa.” Nàng ta ngừng một lát, lại nói với Diêu Chiêu nghi: “Diêu Chiêu nghi, thái hậu bảo người cùng đi với thái hậu.”

“Ừ.” Diêu Chiêu nghi thông thả đứng dậy, theo cung tỳ kia ra ngoài. Trên gương mặt nàng ta là nụ cười chiến thắng. Thử hỏi xem, có phi tần nào được thái hậu thích đến vậy? Dẫu nàng ta không phải nữ tử được hoàng thượng sủng ái nhất nhưng vẫn có thể giữ được một chỗ trong chốn hậu cung không tầm thường này.

Diêu Chiêu nghi rời đi, để lại trên gương mặt chúng phi tần vẻ ngưỡng mộ không thể che giấu.

Lúc này ta mới nhớ ra, hôm nay mừng Một, một năm nữa lại đến thái hậu tín Phật, chắc chắn sẽ đi chùa cầu phúc cho hoàng thượng. Ta bất giác đứng dậy, có lẽ trong thâm tâm ta cũng có chút ngưỡng mộ Diêu Chiêu nghi, chỉ vì nàng ta có thể xuất cung, đi cùng ai không quan trọng.

Ta bỗng rất muốn tới thăm ngôi chùa Tô Mộ Hàn đã ở, dù y không còn ở đó nhưng chắc chắn vẫn còn lưu lại mùi hương của y. Thứ cảm giác nhẹ bẫng này là nhớ mong... Song giờ thân là hậu phi, ta không có cơ hội ra ngoài. Dẫu hoàng thượng có ân chuẩn, ta cũng không thể tới một nơi cũ nát, nhỏ bé như thế.

Bước ra ngoài, tiếng nói chuyện phía sau chỉ trong thoáng chốc đã tan trong gió. Ta mới phát hiện, gió bên ngoài còn lạnh hơn trong tường tượng, lạnh buốt. Có lẽ tâm trạng ta bây giờ cũng khác nên cảm thấy lạnh hơn.

Lạnh lùng nhìn Thiên Lục đang quỳ trên đất, thấy đôi tay đang đặt trên đầu gối của nàng ta đã trở nên tím tái, xem ra đúng là rất lạnh.

Ta khê nhưn mây, hôm nay gió lớn, dù nàng ta không ngờ thái hậu sẽ phạt quỳ ở ngoài song cũng không tới nỗi chỉ ăn mặc phong phanh như thế chứ, thậm chí trên người nàng ta còn không khoác áo choàng dày một chút.

Bàn tay cầm chiếc khăn khê siết lại. Khổ nhục kế... Thừa lúc hoàng thượng ân sủng, nàng ta muốn rèn thép khi còn nóng.

Quay phắt lại, nhìn thấy nụ cười nhạt của Thư Quý tần, trong lòng lại nhớ tới Diêu Chiêu nghi đã xuất cung cùng thái hậu, ta dần hiểu ra tất cả. Thiên Lục thật sự không bỏ qua bất cứ cơ hội nào. Vừa qua đêm Giao thừa, nàng ta đã bắt đầu ra tay.

Ha, ta thâm cười lạnh, chỉ vì muốn bảo vệ Thiên Phi. Quả đúng là tỷ muội tình thâm, vì Thiên Phi, nàng ta sẵn lòng mạo hiểm.

Biết được chuyện của Phất Hy, vậy thì ắt hẳn nàng ta cũng biết mối quan hệ của thái hậu và hoàng thượng. Giữa họ chắc chắn vẫn còn vướng mắc vì Phất Hy. Cho nên nàng ta không sợ thái hậu không ưa mình, chỉ bởi vừa bắt đầu, nàng ta đã không nghĩ tới việc phải làm thái hậu vui lòng. Nàng ta biết rõ mình không thể thay thế được vị trí của Diêu Chiêu nghi trong lòng thái hậu.

Từng trận gió thổi qua, lướt qua gò má khiến ta lạnh buốt đến thấu xương.

Đột nhiên Thiên Lục ngược nhìn ta, gương mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp kia đã lạnh tới mức xanh tím, ngay cả cánh môi cũng hơi run. Nàng ta cũng là thiên kim tiểu thư yếu ớt, thời tiết thế này không sợ không chịu nổi sao?

Thấy ta đang đứng trước mặt, trong ánh mắt nàng ta thoáng chút kinh ngạc rồi biến mất. Ha, nàng ta sợ ta.

Đúng thôi, ngày trước nàng ta chẳng qua chỉ là một mỹ nhân không được chú ý, có thể không coi ta ra gì. Nhưng chuyện đã tới nước này, Thiên Lục chọn ra mặt, lại bắt đầu sợ ta.

Ta cười thâm, chậm rãi bước tới, cởi chiếc áo choàng của mình, khoác lên người nàng ta.

“Nương nương!” Giọng Thiên Lục không giấu nổi sự run rẩy, vẻ kinh ngạc trong đáy mắt còn pha chút căm phẫn.

Ta cười nhạt. “Người thế này bảo bản cung nhẫn tâm làm sao đây?”

Thiên Lục à, đừng diễn trò như thế này trước mặt ta! Khổ nhục kế à, ta còn diễn tốt hơn ngươi đấy!

Đám người sau lưng ta đứng bất dậy, nhất định bọn họ đang rất kinh ngạc...

Hơi ngoái đầu lại, ta trông thấy bàn tay đang bám lấy mép bàn của Thư Quý tần trắng bệch, xem ra nàng ta đã không còn tâm trạng vui sướng khi thấy người khác gặp họa cùng Diêu Chiêu nghi rồi. Nàng ta cũng biết tính nghiêm trọng của việc này.

An Uyển nghi vội vã chạy ra ngoài, muốn cởi áo choàng của mình cho ta nhưng ta ngăn lại: “Không cần, bản cung vẫn chịu được”

Ta không phải Thiên Lục, ta là nha đầu hoang dã của nhà họ Tang. Nếu phải diễn tiếp vở kịch này, ta cũng sẽ không lấy thân thể mình ra đùa giỡn như Thiên Lục.

“Nương nương, người có ý gì?” Trong giọng nói của Thiên Lục lộ ra vẻ chê trách.

Ta cười khê. “Người nói đi! Người đang được thánh sủng, bản cung không nên lấy lòng người chút sao?” Một cơn gió thổi qua, quét qua lưng ta, thật lạnh quá! Ta không kim được mà khê run lên.

Hạ Hầu Tử Khâm hẳn phải tới rồi chứ?

Thiên Lục hơi giãy giụa song ta càng siết chặt chiếc áo choàng trên người nàng ta. Lấy cách nàng ta để mở đường cho ta, cũng không tồi.

Mọi người đều có chút ngượng ngùng, đám cung nhân trong Hy Ninh cung định bước tới khuyên nhủ nhưng mặt ai nấy đều trắng bệch, không biết phải làm gì.

Lúc sau mới nghe thấy giọng nói cao vút của Lý công công: “Hoàng thượng giá đáo...”

Thật tốt quá, cuối cùng cũng đã tới rồi.

Ta run cầm cập, ngoảnh lại nhìn, thấy bóng người màu vàng đang bước đi rất lo lắng. Lý công công theo sau hần gần như không đuổi kịp, đành nhắc áo chạy theo.

Mọi người vội vã quỳ xuống. “Hoàng thượng vạn tuế!”

Hần không nhìn bọn họ, ánh mắt nhìn thẳng qua hướng này. Khi thấy ta thì giật mình, hần vội bước tới, cởi chiếc áo lông chồn ra, choàng lên người ta, cau mày nói: “Chuyện gì thế? Lúc này trăm hạ triều ghé qua Khánh Vinh cung, Vinh phi nói Tích Nhi đã tới Hy Ninh cung thỉnh an mẫu hậu, sao tới giờ còn chưa về?”

Hần nhìn ta, chân mày anh tuấn khẽ nhíu lại.

Ta bỗng thấy buồn cười, hóa ra là diễn kịch chung với Thiên Phi.

Ta cự quây, thấp giọng đáp: “Hoàng thượng mau khoác chiếc áo lông chồn này lại đi, thần thiếp ôm thì chỉ cần về nằm nghỉ ngơi thôi, nếu người bị bệnh thì sao được!”

“Hồ đồ!” Hần khẽ quở trách, mày kiếm nhíu lại, nói với Lý công công đang đứng bên cạnh: “Còn đứng ngần ra đó làm gì? Không mau đỡ Tích Quý nhân đứng dậy!”

Lý công công giật mình, vội đi tới dìu Thiên Lục, nói: “Tiểu chủ từ từ thôi!”

Sắc mặt Thiên Lục rất xấu, chỉ nói: “Hôm nay thần thiếp phạm phải cung quy...”

Hạ Hầu Tử Khâm thoáng sầm nét mặt, người thông minh như hần hẳn phải biết rõ đã xảy ra chuyện gì. Ta được hần ôm nhưng cơ thể vẫn run rẩy không ngừng, nghe hần tức giận quát: “Không ai trông thấy Đản Phi phong phanh đứng trong gió sao?”

Vừa dứt lời, đám cung nhân trong Hy Ninh cung liền quỳ sụp xuống, dập đầu nói: ‘Xin hoàng thượng thứ tội! Xin hoàng thượng thứ tội!’

Ta khẽ cười, ngoài mặt hần vẫn còn nể nang thái hậu nên mới lờ ta ra nói.

Không ngờ An Uyển nghi lại can đảm nói: “Thưa Hoàng thượng, nương nương nhân từ, không đành lòng nhìn Tích Quý nhân quỳ trong gió nên đã lấy áo choàng của mình khoác cho Tích Quý nhân.”

Ta liếc mắt nhìn An Uyển nghi một cái, nàng ta rất nhanh trí, trước nay ta chưa từng nhận ra.

Hần nhìn An Uyển nghi, lại nhìn ta, trong ánh mắt mang theo vẻ nghi hoặc. Thật đáng ghét, còn không quên nghi ngờ ta!

Tuy rằng ta đã động lòng.

Ta chợt dạ cúi đầu, nghe hần trầm giọng nói: “Người đâu, ra ngoài gọi người của Cảnh Thái cung vào đây, đưa chủ nhân về cung.”

“Vâng!” Lập tức có cung tỳ vâng lời, quay người chạy ra ngoài.

Ta lặng lẽ nhìn hần, sắc mặt hần âm u, hình như đang giận. Là giận thái hậu phạt Thiên Lục quỳ hay giận ta và Thiên Lục giành nhau diễn khổ nhục kế đây? Thông minh như hần, nhất định đã nhận ra.

Mới nghĩ tới đây, ta liền trông thấy Văn Lương và Triệu Thần cuống quýt chạy vào, hành lễ với Hạ Hầu Tử Khâm rồi vừa hoảng hốt đỡ lấy ta vừa lo lắng hỏi: “Nương nương sao thế? A, sao tay lạnh thế này!”

Ta định đáp, hần đã nói: “Đưa nương nương của các người về cung đi, truyền thái y tới Cảnh Thái cung xem thế nào.”

“Vâng!”

Hai cung tỳ thưa vâng, mỗi người một bên dìu ta rời khỏi Hy Ninh cung.

Ta ngoái đầu, trông thấy hần cẩn thận đỡ lấy Thiên Lục. Đột nhiên nghe Lý công công hoảng sợ kêu lên một tiếng: “Quý nhân tiểu chủ!”

Chỉ thấy người Thiên Lục mềm rũ, ngã vào lòng Hạ Hầu Tử Khâm, còn hần đã bế thốc nàng ta lên, đi thẳng vào phòng, cao giọng gọi: “Truyền thái y tới!”

Ta nhìn, bao nhiêu phi tần như thế, vậy mà ai cũng có ánh mắt ghen tỵ.

“Nương nương...” Triều Thần nhú mày bực bội.

Ta mỉm cười, ta đâu có ghen tỵ, hần đã cho ta thứ tốt nhất rồi.

Khẽ kéo chặt chiếc áo lông chồn trên người, nắm lấy tay hai cung tỳ, ta rời khỏi Hy Ninh cung.

Thái y tới, bắt mạch cho ta, cung kính nói: “Nương nương bị nhiễm phong hàn, không nghiêm trọng, thần sẽ kê một đơn thuốc, bảo cung tỳ đi sắc, một ngày uống ba lần, uống hai ngày nhất định sẽ khỏe lại.”

Ta gật đầu, Phương Hàm gọi Văn Lương vào lấy đơn thuốc rồi mới ngồi xuống bên giường ta, khẽ nói: “Hoàng thượng đích thân đưa Tích Quý nhân về Úc Phúc quán, nghe nói còn hạ khẩu dụ, cấm túc Thư Quý tần, có lẽ lúc ở Hy Ninh cung đã bị phi tần nào đó nhanh mồm nhanh miệng mách lẻo rồi.”

Ta không nói, không ai nói, Thiên Lục cũng không nói. Nhưng hần đích thân đưa Thiên Lục về, hần Thiên Phi phải rất vui mừng đúng không?

Ta cúi đầu ho vài tiếng. Phương Hàm vội đỡ ta nằm xuống, nói: “Nương nương cứ nghỉ ngơi trước đi, chờ thuốc sắc xong, nô tỳ lại gọi người dậy.”

Ta gật đầu, nghe lời nàng ta, nhắm mắt lại. Sau đó, khi Văn Lương vào đưa thuốc, kể rằng sau khi thái hậu quay về đã tới Ngự thư phòng của hoàng thượng, lúc đi ra thì sắc mặt tái mét, không hề vui vẻ.

Ta không biết bà đã nói gì với Hạ Hầu Tử Khâm nhưng hần là chuyện không vui vẻ gì. Có lẽ có liên quan tới Thiên Lục, hoặc có lẽ liên quan tới Phất Hy. Cũng có thể là cả hai.

Uống thuốc xong, chớp mắt một lát lại thấy người đổ mồ hôi, ta trở mình một cái, thấy có chút khó chịu. Thái y nói, một ngày uống thuốc ba lần, vậy đêm nay còn phải uống nữa.

Thở một hơi dài thườn thượt, khổ nhục kế, đúng là phải chịu khổ.

Đến đêm, nghe thấy có tiếng bước chân vào phòng, còn chưa đến gần nhưng mùi thuốc nhàn nhạt đã thoảng qua. Ta khẽ nhú mày, vừa xoay người đã bị giật mình.

Bóng người màu vàng đang đứng ngay ngắn trước mặt ta, trên tay còn bưng một bát thuốc đầy.

Ta kinh ngạc, vội ngồi dậy, xuống giường nhưng lại không tìm được mà ho khan một tiếng, rồi nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Hần gần như ôm ta đặt lại lên giường, cau mày đưa bát thuốc trên tay: “Uống thuốc đi!”

Ta ngáp ngừng đón lấy bát thuốc, hần hơi giận dữ, ngồi bên cạnh ta, nói: “Trẫm còn nghĩ rằng nàng lợi hại như thế thì hần không cần lãng phí thuốc thang chứ!”

Ngậm thuốc vừa uống vào miệng suýt chút nữa đã phun ra ngoài, đúng là hần đã biết nhưng sao còn phải nói năng kỳ cục như thế!

Ta đánh bạo, không để tâm tới lời của hần, ngửa cổ uống cạn bát thuốc.

Hần bực bội ôm lấy eo ta, ấn mạnh vào ngực hần: “Sao nàng không giải thích chuyện hôm nay hả?”

Ta sững người, hóa ra hần đã biết hết rồi, thế còn cần ta giải thích làm gì?

Hần nhìn ta, ở gần nhau như thế, trong đôi mắt sâu thẳm của hần phản chiếu gương mặt ta. Ta đột nhiên kinh hãi, vội vàng giãy giụa, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng mau buông thần thiếp ra, thần thiếp sợ lây bệnh cho người!”

Hần “hừ” một tiếng song cũng buông tay ra, lạnh lùng nói: “Nàng cũng có lúc sợ nhỉ! Còn dám diễn trò trước mặt trẫm!”

Ta giật mình, hần giận sao?

Lén nhìn hần, thấy đôi môi mỏng của hần mím chặt, ánh mắt đang nhìn ta lóe lên tia sáng. Ta chợt muốn cười, nếu hần giận thật, đêm nay hần đã không tới.

Hần ho nhẹ một tiếng, nói: “Hôm nay trăm bể Tích Quý nhân về Hy Ninh cung, không ngờ Đàn Phi chẳng thêm ghen. Đàn Phi không mong chờ gì ở trăm sao?”

Hay thật đấy, hần giận xong lại muốn thử lòng ta.

Đặt bát thuốc xuống, ta quay lại nhìn hần, khẽ nở nụ cười xinh đẹp, đáp: “Hoàng thượng đã cho thần thiếp thứ tốt nhất rồi, thần thiếp không còn chờ mong gì.”

Hôm nay, Thiên Lục công khai đối nghịch với thái hậu, dù ta muốn diễn khổ nhục kế với Hạ Hầu Tử Khâm cũng đã phạm tới thái hậu. Hần sai người đưa ta về Cảnh Thái cung trước rồi quay lại đỡ Thiên Lục vào trong, khéo léo giúp ta thoát thân như thế, ta còn cầu mong gì nữa? Thậm chí, hần còn đích thân đưa Thiên Lục về, khắp hậu cung bao người trông thấy, có lẽ bọn họ đều cho rằng, Thiên Lục được thánh sủng hơn ta.

Ta không đoán được vì sao hần làm thế nhưng ta thật sự cảm kích hần.

Trong mắt hần lấp lánh nét cười song không để lộ ra, vẫn nghiêm mặt nói: “Nếu trăm làm ngược lại thì hôm nay nàng ra sao hả?”

Nếu hần giận tới mức làm ngược lại thì vở kịch này ta đã thua, thua Thiên Lục và Thiên Phi, thua Hạ Hầu Tử Khâm. Có điều hần không đợi ta trả lời đã đứng dậy đi ra ngoài.

“Hoàng thượng...” Ta đuổi theo, gọi hần.

Hần vẫn không dừng bước, chỉ nói: “Nghỉ ngơi đi, trăm qua Úc Phúc quán với Tích Quý nhân đây. Nàng bị bệnh thì mai không cần tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu.” Hần vừa nói vừa đi, thật đúng là ... còn chẳng thèm ngoảnh lại một cái.

Trong lòng ta rối rắm, có đau đớn, có hạnh phúc, cũng có cả bất đắc dĩ...

Lát sau, Triệu Thần vào phòng, thấy ta vẫn còn đứng, liền nhanh chóng đỡ ta về giường, tự tay dém kín góc chăn, lại dặn dò: “Nương nương đừng ra ngoài, ngoài kia lạnh lắm, nương nương cứ nằm nghỉ ngơi đi! Có chuyện gì thì người cứ kêu một tiếng, nô tỳ chờ ngoài kia.”

Nàng ta nói xong rồi thu dọn bát thuốc đã uống hết, định ra khỏi phòng thì ta đột nhiên gọi lại: “Triệu Thần, người cứ lui xuống nghỉ đi! Bản cung không sao, chỉ cần để cung tỳ đi tuần đêm cách quãng tới đây thăm ta là được rồi”

“Nương nương...”

“Lui xuống đi!” Ta không nhìn nàng ta nữa, nhắm mắt ngủ.

Trong lúc mơ màng, chỉ thấy người dường như càng lúc càng nóng.

Xoay người lại, mơ hồ như có ai đó vươn tay nhẹ nhàng chạm vào trán ta, sau đó là một tiếng thở dài khe khẽ, như có như không.

Là mơ sao? Nếu không, sao ta cảm thấy như có người đang đứng trước giường chứ?

Không phải hần, hần đang ở Úc Phúc quán mà.

Ta nghĩ, rồi đột nhiên cười khổ. Nỗi khổ tâm của hần, ta hiểu, nhưng vẫn luôn hy vọng hần sẽ ở đây.

Ta nóng quá, bàn tay kia dường như mang theo hơi lạnh, chậm chậm, chậm chậm lướt qua gương mặt ta...

Thật thoải mái! Ta nghiêng người, từ từ co người lại, an tâm ngủ.

Hôm sau, nghe thấy tiếng cung tỳ đặt các thứ lên bàn, ta khẽ mở mắt, trông thấy bóng cung tỳ đã đi ra ngoài, nằm thêm một lát rồi ngồi dậy. Cảm giác khỏe hơn đêm qua rất nhiều, đầu cũng không còn nặng như trước, xem ra đơn thuốc của thái y kia cũng hữu dụng thật. Ta đưa tay chạm nhẹ lên trán, nở nụ cười nhạt rồi xuống giường.

Ta nhúng ngón tay vào nước, âm ẩm, rất dễ chịu. Cúi người xuống, tạt nước lên mặt, lại lấy khăn bông khẽ lau qua, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của mình qua làn nước, ta bất giác bật cười. Thực ra bây giờ ta vẫn rất hài lòng.

Lúc đứng thẳng dậy, ta lơ mơ nhìn thấy một lớp gì đó đang nổi trên mặt nước. Nghĩ mình nhìn nhầm, ta lại nghiêng người, cẩn thận nhìn lại một lần nữa, quả thực là có một lớp gì đó đang nổi lên.

Ta bỗng giật mình, đang định lên tiếng gọi người, lại nghĩ, mình như thế này sao có thể gọi người vào?

Cúi người, căng thẳng xem xét, hình như ta ngửi thấy một thứ mùi nhàn nhạt, ngọt nhẹ, còn mang theo vị đắng. Trong lòng như bị thứ gì đè nén, ta luống cuống cầm lấy chiếc khăn bông để bên cạnh, ngửi thử, mùi trên khăn còn đậm hơn, mơ hồ nhận ra mùi phục linh và tiên hà, chắc chắn còn có thứ khác, chỉ tiếc ta không rành về các vị thuốc, nhưng cũng biết, những thứ này đều dùng để làm giảm đau đầu.

Bàn tay đang cầm khăn hơi siết lại, thuốc này không tan trong nước, mùi trên chiếc khăn còn đậm hơn, vậy thì... là ở trên mặt ta!

Ta giật mình, bất giác sờ lên má.

Đêm qua... đêm qua... thật sự có người tới phòng ta.

Vội nhắm chặt mắt, cố gắng nhớ lại, đêm qua ta còn tưởng tất cả chỉ là mơ, đột nhiên thấy kinh hãi. Bất an rửa mặt xong, ta liền gọi Văn Lương vào.

Văn Lương sai cung tỳ mang những thứ trên bàn xuống rồi mới bước tới, cầm lược chải mái tóc đen huyền cho ta, khẽ hỏi: “Hôm nay nương nương có thấy khỏe hơn không? Lát nữa ăn gì đó rồi hãy uống thuốc. Thái y đã dặn rồi, uống hết hôm nay là bệnh của nương nương sẽ khỏi thôi.”

Ta “ừ” một tiếng, thản nhiên nói: “Đêm qua cung nhân nào canh ngoài cửa?”

Động tác hơi khựng lại, Văn Lương mơ hồ đáp: “Nương nương quên rồi sao, đêm qua người cho Triều Thần lui xuống, nói không cần canh cửa, chỉ bảo cung nhân tuần đêm cách quãng tới xem thôi.”

Như vậy không có ai. Không phải người trong Cảnh Thái cung của ta... Chẳng lẽ... là Hạ Hầu Tử Khâm sao? Không biết tại sao, nhớ đến hần, trong lòng ta lại cảm thấy vui sướng. Nhưng thật sự không giống hần.

Ta khẽ lắc đầu, giống hay không giống thì có liên quan gì? Hần có thể tới thì ta thật sự rất vui.

“Nương nương...” Văn Lương nghi hoặc nhìn ta, đột nhiên khẽ cười: “Sao nương nương lại vui như thế? Chẳng lẽ có chuyện tốt gì sao? Chi bằng người nói ra, cho nô tỳ vui lây một chút.”

Ta không khỏi giật mình, trông ta vui vẻ lắm sao?

Văn Lương cài chiếc trâm Tơ huyền vũ vào búi tóc của ta, nhẹ nhàng chỉnh lên rồi mới đỡ ta đứng dậy.

Ta nói: “Lát nữa bảo Triều Thần chuẩn bị ấm trà đưa tới Ngự thư phòng.” Nửa đêm canh ba còn không ngủ, không biết mệt sao?

Văn Lương sững người, khẽ nói: “Nương nương, chỗ hoàng thượng có Lý công công chuẩn bị trà...” Mới nói một nửa, nàng ta nhận ra mình đã lỡ lời, bèn vội ngậm miệng lại, quỳ xuống nói: “Nương nương tha tội, nô tỳ lỡ lời!”

Ta khẽ cười. “Đứng lên đi!”

Đương nhiên ta biết hần không thiếu trà, chỉ là muốn pha cho hần một ấm trà, vậy thôi.

Ra khỏi phòng, thấy Phương Hàm đang đi tới, nàng ta đỡ ta, nói: “Nô tỳ bảo người mang bữa sáng tới đình ngoài kia rồi, tuy nương nương bị bệnh nhưng cứ ở trong phòng mãi cũng chán, ra ngoài cho thoáng.”

Ta gật đầu, cùng đi với nàng ta. Nàng ta lại hỏi ta có thấy khỏe hơn chút nào không, thật ra ta đã khỏe từ lâu rồi.

Ăn xong bữa sáng, ngồi một lát thì Triều Thần bưng bát thuốc lại. Khi đang định uống thuốc thì nhìn thấy Tường Hòa cuống cuống chạy tới, nói: “Nương nương, Vinh Phi nương nương tới!”

Thiên Phi? Mới sang sớm, tỷ ta tới đây làm gì?

“Mời vào!” Đặt bát thuốc xuống, ta hạ giọng đáp.

Phương Hàm ra đứng sau lưng ta, Triệu Thần cũng lùi lại phía sau.

Không bao lâu đã thấy Thiên Phi vịn vào tay Nhuận Vũ, chậm chậm đi vào, chiếc áo khoác lông chồn trên người tỷ ta rất dày khiến ta chỉ nhìn thấy mặt.

“Nô tỳ thỉnh an Vinh Phi nương!” Phương Hàm và Triệu Thần đứng sau lưng ta hành lễ.

“Đàn Phi nương nương cát tường!” Nhuận Vũ cũng nhún người hành lễ với ta.

Ta không nhìn tỷ ta, cúi gập người, húng hắng ho khan.

“Nương nương!” Triệu Thần kinh hãi, vừa vội vàng cúi xuống xem vừa vỗ lên lưng ta. “Nương nương sao rồi?”

“Người đâu, thuốc lạnh rồi, đi lấy bát khác lên đây!” Phương Hàm ra lệnh rồi tới đỡ ta.

Ta giả vờ ho, chẳng phải Thiên Phi tới đây là muốn xem ta bệnh nặng tới mức nào, rồi sau đó lại mỉa mai ta một phen sao?

Quả nhiên, tỷ ta cười cười rồi ngồi xuống, nhún mày nói: “Ôi chao, Đàn Phi đã ốm đau như thế này thì sao có thể ngồi ở ngoài được chứ? Xem xem, đúng là khiến người ta phải đau lòng. Dù Tích Quý nhân cũng bị bệnh nhưng tốt xấu gì cũng được hoàng thượng chăm nom cả đêm. Người làm tỷ tỷ như bản cung đây phải sớm tới thăm người mới đúng.”

Ta khẽ cười một tiếng, đáp: “Khụ, bản cung ốm nặng như thế này, sao Vinh Phi còn dám tới đây? Chẳng lẽ không sợ bản cung lây bệnh cho người sao?”

Tỷ ta vẫn cười, đắc ý nói: “Người bị bệnh cũng vì Tích Quý nhân mà, chẳng lẽ bản cung không nên tới?”

Ta nhún mày. “Thế thì Vinh Phi tới cảm ơn bản cung sao?”

“Đương nhiên phải cảm ơn người rồi!” Tỷ ta đứng bật dậy, nói: “Còn nữa, bản cung tới nói cho người biết, đêm nay hoàng thượng sẽ tới Trữ Lương cung, sợ là lại không thể ghé qua Cảnh Thái cung đâu!”

Ta sững người, còn tưởng tỷ ta sẽ nói đêm nay Hạ Hầu Tử Khâm sẽ tới Khánh Vinh cung chứ, không ngờ... trong lòng ta thoáng động, lúc này mà hẳn lại tới Trữ Lương cung à?

“Nương nương!” Phương Hàm thì thầm bên tai ta. “Khi thái hậu xuất cung cầu phúc bị trượt chân, Diêu Chiêu nghi vì cứu thái hậu mà trượt ngã bị thương.” Sắc mặt nàng ta có chút khó coi, xem ra còn chưa kịp nói cho ta hay.

Ta vốn nghĩ Hạ Hầu Tử Khâm phạt Thư Quý tần cấm túc thì cũng phải phạt Diêu Chiêu nghi như thế chứ!

Ha, Diêu Chiêu nghi à, ta thật sự đã xem thường nàng ta rồi!

Với tính tình của Thiên Phi, Hạ Hầu Tử Khâm tới Trữ Lương cung, hẳn tỷ ta phải hận tới cùng cực. Bây giờ lại có thể vui vẻ, tự đắc chạy tới Cảnh Thái cung nói cho ta biết thực không giống chuyện tỷ ta có thể làm.

Ta chậm rãi đứng dậy, nhìn theo bóng lưng nữ tử đang dần đi xa, bật cười.

Là Thiên Lục.

Nàng ta muốn nói cho ta biết, vở kịch này nàng ta đã thua, còn ta, cũng không hề thắng. Mãn cấu giá của Diêu Chiêu nghi còn ỉnh hơn hai người chúng ta rất nhiều.

Cung tỳ đổi bát thuốc khác tới, cung kính đưa cho Phương Hàm rồi mới lui xuống.

Vân Lương kéo kín áo lại cho ta, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người vào trong đi! Uống thuốc xong rồi về nằm nghỉ thôi! Hay lát nữa lại truyền thái y tới xem thử, không phải đã nói uống thuốc hai ngày thì sẽ khỏe lên sao, sao còn ho nặng thế chứ? Nếu tổn thương tới phổi thì phải làm sao đây?”

Ta không đáp, chỉ nhận lấy bát thuốc từ tay Phương Hàm, uống một hơi cạn sạch.

Vẻ lo lắng trên mặt Phương Hàm vẫn chưa tan, nàng ta chỉ hạ giọng nói: “Nương nương có cần truyền thái y tới xem thật không?” Nàng ta biết lúc này ta giả bộ nhưng vẫn nói như thế, ta cũng biết ý nàng ta.

Nghĩ một lát, ta lắc đầu. Vở khổ nhục kế này đã diễn đủ rồi, còn diễn nữa sẽ hỏng mất.

Vịn vào tay Văn Lương về phòng, nàng ta lưỡng lự hồi lâu rồi mới nói: “Nương nương, nô tỳ trông sắc mặt Vinh Phi vẫn luôn không khỏe.”

Ta cũng nhận ra, bắt đầu từ đêm Giao thừa, dường như tỳ ta luôn có vẻ mệt mỏi. Lúc đầu ta còn cho rằng tỳ ta giả bộ trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng hôm nay tới Cảnh Thái cung của ta vẫn thế...

Khẽ “hừ” một tiếng, ta không hề lo lắng cho tỳ ta, mà lo cho đứa bé trong bụng của tỳ ta hơn.

Ta nằm lên nhuỷn tháp[2] nghỉ một lát, lại nghe báo Ngọc Dung hoa tới.

[2] Nhuỷn tháp: làm bằng gỗ, trúc, mây, có hình dạng giống như một chiếc giường nhỏ, dài.

Văn Lương dẫn nàng ta vào. Nàng ta hành lễ với ta rồi vội vàng bước tới. “Nương nương, tần thiếp nghe nói hôm qua...” Nàng ta định nói rồi lại thôi, nhìn thấy ánh sáng lóe lên trong mắt ta.

Ta cười khẽ, nói: “Sao tỳ tỳ lại cho rằng bản cung là người không biết chừng mực?”

Dường như bị kinh ngạc, nàng ta cuống quýt đáp: “Tần thiếp nào có ý đó. Tần thiếp lo lắng cho thân thể của nương, lúc này còn thấy Vinh Phi tới Cảnh Thái cung, tần thiếp chỉ có thể đợi một lát mới vào.”

Ta gật đầu, để Thiên Phi nhìn thấy ta và Ngọc Dung hoa qua lại với nhau cũng không phải là việc hay.

Ta nói: “Tỳ tỳ yên tâm, chuyện của tỳ, bản cung vẫn còn nhớ. Chỉ là hoàng thượng không tới Cảnh Thái cung, tạm thời bản cung cũng không có cơ hội nói chuyện với người.”

Trong mắt nàng ta lóe lên sự vui mừng, vội đáp: “Tần thiếp xin tạ ơn nương nương trước, chỉ là chuyện này... tần thiếp cũng không gấp. Tần thiếp chỉ cầu có một chỗ đứng trong cung này, được cùng với nương nương như bây giờ đã là vô cùng may mắn rồi. Những thứ khác... tần thiếp chưa từng nghĩ tới.”

Ngọc Dung hoa thật sự thông minh, biết tiến thoái đúng lúc.

Ta khẽ cười, lại nghe nàng ta nói: “Tới giờ hoàng thượng vẫn còn nhớ nhung bóng hình của Phát Hy, đương nhiên sẽ sủng ái Tích Quý nhân.”

“Tỷ muốn bản cung không được đụng vào Tích Quý nhân?” Ta liếc mắt nhìn nàng ta.

“Tần thiếp không dám!” Nàng ta cúi đầu, thông thả nói: “Thực ra dựa vào sự thông tuệ của nương nương, chẳng khó để biết được tâm tư của hoàng thượng.”

Ta hơi sững người, nàng ta lại nói: “Tần thiếp từng nói cho nương nương biết cái chết của Phát Hy.”

Ta kinh ngạc đứng bật dậy, nhìn thẳng vào nữ tử đang ở trước mặt, nàng ta càng cúi thấp đầu. Nàng ta gấp gáp tới đây không phải vì Thiên Lục, mà muốn nói cho ta biết, nhất định không được đụng tới Thiên Phi. Ta không khỏi có chút bồn chồn, Ngọc Dung hoa dốc lòng giúp ta như thế, thật sự chỉ để tìm được một chỗ dựa rồi xin một địa vị trong cung này sao?

Nàng ta đứng trước mặt ta, dường như đang chờ đợi ta nói điều gì đấy. Ta ngẫm nghĩ hồi lâu, phát hiện mình bỗng không biết phải nói gì.

Ngọc Dung hoa hiểu chuyện giữa Phát Hy và Hạ Hầu Tử Khâm rõ như lòng bàn tay, thế nên mới để tâm tới Thiên Phi trong lúc Thiên Lục nhận được thánh sủng. Nếu sự lo lắng của nàng ta là thật, vậy...

Hạ Hầu Tử Khâm...

Ai mà ngờ được, Thiên Lục chẳng qua cũng chỉ là tấm chắn trong tay hắn chứ? Nếu nói tâm tư, ai có thể sâu sắc được bằng hắn đây?

Vậy thì Thiên Lục kia là tự nguyện, hay nàng ta cũng bị che mắt?

Hắn có thể quan tâm tới đứa bé trong bụng Thiên Phi như thế, thật sự khiến ta phải thán phục. Chưa nói hắn có thực sự sủng ái Thiên Phi không, có điều cái thai trong bụng Thiên Phi chung quy cũng là cốt nhục của hắn.

Đương nhiên ta không mong đợi đứa trẻ kia được sinh hạ bình an, song ta sẽ không ra tay giết nó. Ta có thể tha cho Thiên Phi, chỉ vì ta biết, đó là con của hắn.

Ha, ta cười một cách thâm lương, nếu Ngọc Dung hoa không tới nói cho ta hay, ta cũng sẽ không hạ thủ giết đứa bé ấy. Tang Tử ta không phải người lương thiện nhưng cũng không phải loại người có thể ra tay với bào thai trong bụng.

Thật lâu sau ta mới nhìn nàng ta, khẽ cười, đáp: “Bản cung đa tạ tỷ tỷ đã chỉ bảo!”

Nàng ta hoảng sợ, nói: “Tần thiếp không dám, nương nương có tốt thì tần thiếp mới yên. Tần thiếp và nương nương đã ở trên cùng một chiếc thuyền rồi.”

Ta đưa tay kéo nàng ta ngồi xuống, cười nói: “Thế thì sau này, tỷ tỷ cũng không cần câu nệ như thế. Tỷ còn hỏi thăm sức khỏe của bản cung thế nào, bản cung thấy tỷ còn gầy ốm hơn đây.”

Lúc này nàng ta mới cười, nói: “Tần thiếp xưa nay vẫn vậy.”

Ta nhớ ra lát nữa phải bảo Triều Thần pha ấm trà đưa tới Ngự thư phòng, nhìn người trước mặt, chỉ bằng cử thuật nước dong thuyền.

“Bản cung sợ hoàng thượng gần đây vất vả, muốn pha một ấm trà đưa tới cho người, nhưng thật xui xẻo, lại bị ốm. Chỉ bằng để Triều Thần đi cùng tỷ tỷ, lát nữa bản cung dặn bọn họ cho thêm ít lá bạc hà vào trà, giúp tập trung tinh thần.”

Ta nói với giọng thản nhiên nhưng lại thấy trên gương mặt Ngọc Dung hoa có vẻ khó coi, đang nghĩ chẳng lẽ nàng ta không muốn gặp Hạ Hầu Tử Khâm sao?

Vừa định hỏi thì đã nghe nàng ta nói: “Nương nương, hoàng thượng bị dị ứng mùi bạc hà, ngủ thôi cũng bị nôn. Cứ gặp phải những thứ thơm mát là không chịu được. Cũng chẳng trách nương nương không biết, hồi hoàng thượng còn ở phủ thế tử chưa bao giờ đụng vào những thứ có mùi thơm mát, thái y trong cung và ngự trù đều biết. Nếu nương nương hỏi chúng cung tỷ, bọn họ cũng biết.”

Mùi bạc hà, thứ thơm mát...

Ta chỉ thấy đầu ngón tay run rẩy, vậy thì người tới qua tới phòng ta... không phải là hắn!

“Nương nương, người sao thế?” Ngọc Dung hoa thấy ta im lặng, chân mày khẽ nhíu lại, nhìn ta có chút hoài nghi.

Giật mình tỉnh lại, ta miễn cưỡng cười, đáp: “À, không sao, ta chỉ thấy hơi mệt thôi.”

Nàng ta vội vàng đứng dậy. “Là tần thiếp làm phiền nương nương nghỉ ngơi, tần thiếp xin lui trước. Lát nữa tần thiếp sẽ tự tay đưa trà tới Ngự thư phòng, nương nương cứ yên tâm nghỉ ngơi.”

Tâm tư của ta sớm đã không còn ở đây, chỉ mơ hồ đáp một tiếng.

Ngọc Dung hoa ra khỏi phòng.

Ta chậm rãi đứng dậy, tới bên cửa sổ, thời tiết hôm nay rất đẹp, chỉ là gió vẫn lạnh lẽo như thế.

Không phải là hắn. Ta có chút thất vọng, lại có chút tò mò. Rốt cuộc là ai, bí mật tới nhưng không làm hại ta.

Khẽ cắn môi, ta nghĩ, đã tới lúc người bí ẩn kia phải lộ mặt rồi.

14. Chương 14

Ngồi một mình trong phòng một lát, ta khẽ gọi: “Triều Thần!”

Rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân người chạy tới, nhưng lại là Văn Lương.

Nàng ta rảo bước phòng, nói: “Nương nương, Triều Thần cùng tới Ngự thư phòng với Ngọc Dung hoa. Nương nương có gì sai bảo ạ?”

Ta ngăn người, đứng rồi, sao ta lại quên mất?

Ta đưa tay đỡ trán, cười nói: “Cũng không sao, chỉ là bản cung ngồi trong phòng thấy hơi chán, người ra ngoài đi bộ với bản cung một lát.”

“Nương nương...” Văn Lương lo lắng ra mặt. “Nương nương vẫn còn ốm mà.”

Xoay người đi tới bên cửa sổ, ta cười, nói: “Ta sớm đã khỏe hơn rồi, người đi lấy chiếc áo lông chồn của bản cung lại đây.”

Thấy ta kiên quyết muốn ra ngoài, Văn Lương cũng không nói năng gì nữa, hạ giọng thưa vâng rồi xoay người đi lấy áo khoác tới. Khoác lên cho ta xong, nàng ta đột nhiên nói: “Nương nương, thái hậu nghe nói người bị ốm, vừa sai người mang tổ yến thượng hảo tới đây, người cứ nghỉ ngơi đi, chúng nô tỳ không làm phiền người nữa. Phương Hàm cô cô lúc này tới Hy Ninh cung tạ ơn, hay là nương nương đợi cô cô về rồi hẵng ra ngoài?”

Bàn tay đang cầm áo lông chồn khẽ động, Phương Hàm không có ở đây. Ta lưỡng lự giây lát, lắc đầu: “Không cần!”

Không biết vì sao, ta vẫn luôn cảm thấy người tới phòng ta đêm qua cũng chính là người đã để hộp thuốc mỡ trên bệ cửa sổ lần trước. Ta thật sự không đoán được là ai nên mới muốn dụ người ấy ra. Mà chuyện này ta đột nhiên không muốn nói cho Phương Hàm biết, đương nhiên, không phải ta nghi ngờ nàng ta. Có điều, với người thần bí kia, trong lòng ta vẫn cảm thấy thấp thỏm không yên.

Ta bước ra khỏi phòng, Văn Lương nhanh chóng đuổi theo sau, cẩn thận dìu ta. Đi tới giữa sân, ta thấy Tường Thụy bước tới, hỏi: “Nương nương muốn ra ngoài sao? Vậy để nô tài sai người chuẩn bị loan kiệu.” Y không hỏi tại sao ta lại muốn ra ngoài, nói xong liền quay người đi mất.

“Tường Thụy!” Ta gọi y lại, lắc đầu nói. “Không cần đâu, bản cung chỉ muốn tản bộ một chút thôi.”

Y sững sờ giây lát, trong mắt hiện ra vẻ lo lắng, nhưng từ đầu đến cuối không nói một câu, chỉ cúi đầu, nghiêng người để bọn ta đi qua.

Văn Lương đi bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Nương nương, Thụy công công cũng lo cho người, chi bằng...”

Ta cười khẽ, ngắt lời nàng ta: “Sao các người ai nấy đều cho rằng bản cung là người yếu ớt không chịu nổi gió thế?” Người thật sự yếu ớt chính là Thiên Lục, vậy mà nàng ta còn không tiếc đem thân thể của mình ra để chiếm được sự thương yêu của Hạ Hầu Tử Khâm kia mà. Không thì sao hôm nay Thiên Phi lại tới chầu hạ? Ta?

Thật ra, ta lại hy vọng nàng ta đến, ta vẫn muốn xem lần được thánh sủng này của nàng ta kéo dài được bao lâu?

Vừa sang năm mới, dường như có thể cảm nhận được sự hân hoan trong bầu không khí. Làn gió thổi tới vẫn lạnh lẽo, ta bất giác kéo kín chiếc áo khoác lông chồn, bước đi chậm chậm cùng Văn Lương. Trên đường, thi thoảng có mấy cung nhân cung kính hành lễ với ta. Trong đám mắt họ không giấu nổi sự kinh ngạc.

Chuyện trong cung không thể nào giấu nổi, cũng như một trận gió. E rằng hôm qua Hạ Hầu Tử Khâm vừa tới Hy Ninh cung được một tuần hương thơm thì cả người trong phòng giặt giũ cũng biết rõ mười mươi.

Sáng nay Thiên Phi ghé qua Cảnh Thái cung, Đan Phi ốm nặng mà giờ đã ra ngoài rồi. Đúng rồi, kỳ lạ biết bao! Mà đây chính là thứ ta cần.

Nếu người thần bí kia luôn quan tâm đến ta, vậy thì ta bị ốm, còn ra ngoài, chắc chắn đối phương cũng biết và đang ở nơi nào đó quan sát. Song ta không ngoài đầu tìm kiếm, ta muốn người đó tự lộ diện.

Hai người đi tới một hòn giả sơn, nơi này bốn bề yên tĩnh, ta đột nhiên dừng lại. Văn Lương ngược lên, hỏi: “Nương nương?”

Ta nói với nàng ta: “Bản cung thấy hơi lạnh, người về cầm lò sưởi tới đây, đúng lúc bản cung cũng muốn nghỉ lại đây một lát.”

Văn Lương lưỡng lự giây lát, thấy ta xoa xoa hai bàn tay, vội đáp: “Nô tỳ sẽ đi nhanh về nhanh, nương nương cứ đợi ở đây một lát.” Nói xong liền buông tay ta ra, liếc nhìn ta một cái rồi mới xoay người chạy đi.

Ta cố ý đi thật xa, đợi nàng ta quay lại cũng phải mất một lúc. Vậy thì, bây giờ không có ai, nếu một mình ta ngã ở đây thì sẽ ra sao?

Cúi đầu ho khan mấy tiếng, cả người ta lão đảo, khi ngã xuống bất cẩn trượt chân, trong nháy mắt bị treo cổ chân.

A! Đau quá!

Ta tự cười mỉa, hóa ra diễn kịch cần phải trả giá thật.

Ta im lặng nằm trên mặt đất, mãi lâu sau mới mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân người tiến lại gần... Tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng. Còn tiếng trái tim ta đập càng lúc càng mạnh.

Thật nhanh... thật nhanh...

Ta muốn mở mắt, muốn nhìn thử xem gương mặt ấy sẽ khiến ta kinh ngạc thế nào.

Lại một trận gió lướt qua gò má ta, đau rát, cơn đau nhức từ nơi cổ chân truyền tới càng nhiều. Nhắm chặt hai mắt, ta cảm thấy có người đang đi tới trước mặt ta, thật lâu sau mới cúi xuống, bế xốc ta lên.

Ta chỉ thấy cả người chấn động. Là nam tử! Nếu không, sao lại có sức lực nhấc bổng ta dễ dàng như thế!

Hơi thở gấp gáp, cảm thấy thân thể người kia thoáng động, ta kinh ngạc, chỉ chốc lát trước mắt đã tối đi, chắc chắn ta đã được đưa vào một hang động nào đó gần đây. Cuối cùng ta mở choàng mắt.

Người đó hiển nhiên giật mình, cánh tay đang ôm ta bỗng cứng đờ, trong mắt huynh ấy dần hiện lên vẻ hoảng hốt. Huynh ấy vẫn như lần gặp mặt đầu tiên cách đây ba năm, vẫn vẻ dịu dàng không thay đổi trên gương mặt trắng trẻo, lọn tóc rơi trước trán khẽ bay, vẽ một đường cong đẹp mắt trong không khí.

Ta sợ mình nhìn nhầm, đưa tay túm chặt vạt áo của huynh ấy. Chiếc cúc bằng đồng màu đỏ dính trên bộ y phục thị vệ như có thể đâm vào lòng bàn tay đau đớn, ngón tay chạm vào bộ y phục nhưng màu đen viền đỏ kia, trong lòng ta chấn động.

Ta tuyệt đối không nhìn nhầm, là y phục của cấm vệ quân hoàng gia, nhưng không ai trong vũ lâm quân là không có võ công cao cường. Huynh ấy... sao có thể?

Chợt nhớ tới hồi còn nhỏ, lần nào ra khỏi nhà huynh ấy cũng có người đi theo bảo vệ. Ta còn trêu chọc, hỏi huynh ấy sao không tự học võ công, khi ra ngoài khỏi cần có người lẽo đẽo theo sau. Huynh ấy chỉ cười, lắc đầu nói cho ta hay, thứ huynh ấy ghét nhất chính là đao kiếm, võ công. Ta cười nhạo huynh ấy giống hệt nữ nhân. Huynh ấy còn thần nhiên nói, biết võ công không có nghĩa là người lợi hại, nam nhân cũng không chỉ dựa vào chuyện đó để phân biệt mạnh yếu. Còn giờ thì sao?

Thật khiến ta kinh ngạc, Cố Khanh Hằng!

Lúc này huynh ấy mới phản ứng lại, vội vàng đặt ta xuống, lùi lại nửa bước.

Được đặt xuống đất, nơi cổ chân lại đau nhói, ta bắt giắc cau mày, cúi xuống, người lão đảo, đụng phải vách giả sơn ở sau lưng.

“Tam Nhi!” Huynh ấy khẽ gọi, bước tới kéo ta lại, lại đột nhiên thấy không thích hợp, tới khi ta đứng vững liền cuống quýt buông tay ra.

“Khanh Hằng!” Ta nhú mày nhìn huynh ấy.

Nhưng Khanh Hằng cúi đầu, lát sau mới nghiêng rằng nói: “Nếu nương nương không sao, thuộc hạ xin cáo lui!”, dứt lời bèn cất bước định đi.

Ta giận dữ, vội nói: “Được rồi, huynh đi đi! Dù sao cung tỳ của ta cũng không biết lúc nào mới tới, huynh cứ để ta một mình đau chết ở đây là được rồi.”

Huynh ấy khựng người lại, cuối cùng quay người lại.

Ta liếc nhìn hòn đá ở bên cạnh, nhưng huynh ấy không đỡ ta, mà chỉ đi tới dời hòn đá lại.

Đúng là Khanh Hằng!

Thật ra, dù không lấy Khanh Hằng, ta và huynh ấy vẫn là thanh mai trúc mã, trong lòng ta, huynh ấy vẫn là người vô cùng quan trọng.

Ta ngồi xuống, huynh ấy mới nói: “Chân bị thương phải không?”

Ta gạt đầu, huynh ấy vẫn không chịu ngược lên nhìn ta, lưỡng lự một lát rồi nói: “Thuộc hạ đi gọi người.”

“Cố Khanh Hằng!” Ta gọi cả tên huynh ấy, hỏi: “Vì sao?”

Người huynh ấy thoáng run lên nhưng vẫn không đáp.

“Chẳng phải huynh ghét nhất là võ công, đao kiếm sao, sao còn muốn vào cung? Cha huynh chỉ có huynh là con trai, sao lại để huynh vào cung là thị vệ?” Chàng trách ánh mắt Cố đại nhân nhìn ta hôm ấy, ngoài sự khinh thường còn có căm hận.

Hôm nay nhìn thấy huynh ấy, ta thật sự vô cùng sửng sốt.

Khanh Hằng không lên tiếng, hơi thở thật khê, đến mức ta còn cho rằng huynh ấy không hề thở.

Vịn vào vách đá ở bên, ta đứng thẳng dậy, lúc này huynh ấy mới hốt hoảng, vươn tay ra muốn đỡ nhưng chợt khựng lại.

Khanh Hằng không trả lời, còn cho rằng ta không biết trong lòng huynh ấy nghĩ gì sao? Huynh ấy thật ngây thơ, tới tâm tư cũng đơn thuần.

Ngược lên nhìn huynh ấy, ta nói: “Xuất cung đi, đây không phải nơi huynh có thể tới.”

Khanh Hằng như bị chấn động, nhìn thẳng vào mắt ta, trong đáy mắt tràn đầy sự kinh ngạc. Một lúc lâu sau ta mới nghe huynh ấy bật cười vẻ bất đắc dĩ. “Muội có thể không chùn bước vì chuyện mình muốn thì ta cũng có thể.”

Ta thoáng ngẩn ngơ. Khanh Hằng xoay người đi, nói: “Muội hãy coi như chưa từng gặp ta. Hôm nay muội chẳng qua chỉ gặp một thị vệ bình thường, chỉ thế mà thôi.”

Trong lòng ta đau nhói, lời nói của huynh ấy còn chưa đủ rõ ràng sao? Người vẫn âm thầm giúp đỡ ta, ngoài huynh ấy ra thì còn có thể là ai?

Dẫu là lần lén đặt hộp thuốc mỡ trên bệ cửa sổ của Cảnh Thái cung, hay tới phòng ta bôi thuốc lên thái dương ta đêm ta bị ốm... Là huynh ấy... là huynh ấy... đều là huynh ấy...

Từ trước tới nay, huynh ấy vẫn là người quan tâm tới ta nhất. Ta vào cung, huynh ấy cũng đi theo ta. Ta đột nhiên nhớ ra, khi ấy Phương Hàm có nhắc tới việc vũ lâm quân trong cung sắp tăng thêm nhân số. Ta chỉ không ngờ, Khanh Hằng sẽ dùng cách này để vào cung.

Thời gian dường như quay về bốn tháng trước đây, huynh ấy đưa ta đi dạo trên con phố náo nhiệt, cầm chiếc lược gỗ chải tóc mai lên cho ta, cười nói: “Tam Nhi của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi...”

Hai tay ta siết chặt, ta đứng là kẻ ngốc, sao còn nhớ tới những chuyện này? Từ lúc ta buông xuôi không lấy huynh ấy, từ lúc ta thay Ngọc Nhi vào cung, ta và Khanh Hằng đã chấm dứt rồi.

Khanh Hằng ngốc, sao huynh phải vào cung vì ta chứ?

“Khanh Hằng...” Ta bước một bước, a... đau thật!

Huynh ấy quay lại, nhưng lùi nửa bước, cúi đầu nói: “Xin nương nương hãy gọi thuộc hạ là Cố thị vệ.”

Khanh Hằng bắt đầu dùng kính ngữ với ta.

Trong lòng ta khó chịu, lại muốn bước tới thì huynh ấy đã ngăn lại, giọng nói đầy vẻ bi thương: “Xin nương nương dừng bước, thuộc hạ tới gần nương nương như thế này đã là vượt quá giới hạn rồi. Theo lệ thường, thị vệ chạm vào người nương nương thì phải chặt bỏ đôi tay này.”

Ta cố bắt mình nặn ra một nụ cười, đáp: “Khanh Hằng, huynh đừng đùa!”

Nhìn người huynh ấy run lên, bàn tay đang đặt trên chuôi kiếm hơi thu lại, giọng nói vẫn trầm thấp: “Xin nương nương chớ quên, đây là cung cấm, người là chủ nhân thì nên cẩn thận một chút. Thuộc hạ vào cung chỉ muốn nhìn thấy người bình an, không muốn... không muốn tới gần người.”

Lời của huynh ấy khiến ta cảm động muốn khóc. Ta và huynh ấy đã không thể nữa nhưng huynh ấy còn vì ta mà trả giá như vậy.

Nhìn nam tử đang cúi đầu, trong lòng ta bất giác muốn cười. Khanh Hằng và cha huynh ấy thật sự không giống nhau, thật khó tưởng tượng cha con ruột mà cũng có thể khác nhau nhiều đến thế.

Chậm rãi thu lại nụ cười, ta khẽ nói: “Bản cung đã hiểu!”

Nơi này là hoàng cung, chỉ sơ ý một chút thì cả ta và huynh ấy đều sẽ gặp phiền phức lớn. Chúng ta nên giữ khoảng cách.

Sắc mặt huynh ấy bỗng trắng bệch, vừa xoay người đi ra ngoài vừa nói: “Xin nương nương đợi ở đây một lát, thuộc hạ đi gọi người tới.”

“Cố... Cố thị vệ!” ta gọi thành tiếng, thật ngỡ ngàng. Nhếch miệng thành một nụ cười, ta lại nói: “Tự bản cung cũng có thể bảo vệ mình, bản cung hy vọng ngày mai sẽ không nhìn thấy huynh trong cung nữa.”

Ta nói với Khanh Hằng những lời như thế, chỉ mong huynh ấy hiểu được nỗi khổ tâm của ta, mong huynh ấy có thể nghe lời ta, rời khỏi cung. Khanh Hằng là công tử của đại học sĩ, vốn có tiền đồ hoa gam chứ không phải làm một tên vũ lâm quân trong chốn hoàng cung này.

Khanh Hằng không ngoảnh lại, ta không nhìn thấy sắc mặt của huynh ấy. Huynh ấy cũng không nói câu nào, chỉ sải bước thật nhanh.

Ta thở dài một hơi, cúi đầu nhìn chân mình, lùi mấy bước rồi ngồi lại chỗ cũ, cúi người chậm rãi xoa lên cổ chân.

“Nương nương, nương nương!” Bên ngoài vang lên tiếng gọi của Văn Lương, nàng ta cuống tới độ sắp khóc. “Nương nương, người ở đâu? Nương nương...”

Ta nói với ra hướng cửa hang: “Văn Lương, bản cung ở đây!”

Nàng ta chạy tới, thò đầu vào, vừa trông thấy ta thì như thở phào nhẹ nhõm, rồi chạy tới, cau mày nói: “Nương nương, sao người lại ở đây? Nô tỳ không trông thấy người đâu, còn nghĩ mình hoa mắt, thật đúng là dọa nô tỳ sợ chết đi được!” Nàng ta đưa lò sưởi ấm cho ta, cười nói: “Người mau cầm đi, lát nữa tay sẽ ấm lên thôi.”

Ta đón lấy lò sưởi, ôm vào lòng, lại nhìn nàng ta bằng vẻ đáng thương, chỉ tay xuống phía cổ chân, nói: “Trẹo chân rồi.”

“A!” Nàng ta hoảng hốt kêu lên, vội vã cúi xuống nhưng không dám chạm vào, cuống quýt hỏi: “Sao nương nương lại bị trẹo chân? Nương nương đau lắm phải không? Nô tỳ... nô tỳ đi gọi người tới!”, nói xong nàng ta bèn đứng phắt dậy, chạy ra ngoài.

“Này...” Ta còn chưa kịp nói cho nàng ta biết, đã có người đi rồi, sau đó lại nghĩ, nếu nói, ta phải nói thế nào?

Nhưng lát nữa, nếu hai người bọn họ cùng gọi người tới thì hẳn là lúng túng lắm.

Mới ngồi một lát đã nghe thấy có người quay lại, ta kinh ngạc, sao nhanh như vậy?

“Nương nương!” Văn Lương hồn hển chạy vào, vỗ ngực nói: “Nương nương, tốt quá rồi, nô tỳ.. nô tỳ... “
Nàng ta chạy gấp quá, giờ nói cũng không ra hơi, chỉ ra sức thở.

Ta đang nghi hoặc, sao nàng ta phải gấp gấp thế thì thấy một bóng người xuất hiện sau lưng nàng ta. Nam tử tuần tú đưa mắt nhìn ta khiến ta sững sờ.

Sao... sao hắn lại ở đây?

Nếu lát nữa Cố Khanh Hằng quay lại...

Mới nghĩ tới đó đã thấy hắn rảo bước vào, ta vội đứng dậy hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn vươn tay đỡ lấy ta, cúi đầu nhìn chân phải của ta. Thị lực của hắn rất tốt, chỉ thoáng cái mà đã nhận ra chân này của ta bị thương. Hắn im lặng, để ta ngồi rồi cúi xuống.

Ta giật mình, vội ngăn hắn lại: “Hoàng thượng...”

Hắn không để ý tới ta, nắm lấy chân ta, cẩn thận cởi giày, khẽ nói: “Trẫm đang muốn ghé qua Trữ Lương cung, đúng lúc cung tỳ của nàng chạy tới nói nàng bị trẹo chân. Trẫm được biết, Diêu Chiêu nghi cũng bị trẹo cổ chân.” Khi nói tới từ cuối cùng, tay hắn đột nhiên dùng sức.

“A...”

Đau quá, hắn chẳng thương xót ta chút nào, ta không kìm được mà kêu lên thành tiếng, nước mắt sắp trào ra.

Hạ Hầu Tử Khâm đáng ghét! Hắn cho rằng ta không muốn hắn tới Trữ Lương cung nên mới giả vờ sao?

Nghe thấy tiếng kêu của ta, vẻ mặt hắn có chút nghi hoặc, vội ngược lên nhìn. Ta cắn răng, đau tới mức răng cũng va lộp cộp.

Ta bỗng nhớ lại quãng thời gian khi vẫn còn ở Huyền Nhiên các, hắn có thể nhẫn tâm nhắc chân đá lên đầu gối bị thương của ta. Việc hắn làm lúc nào cũng khiến người ta hận tới nghiến răng nghiến lợi.

Lực từ tay hắn cuốn cùng cũng giảm bớt, hắn khẽ cười. “Bị thương thật à?”

Người ...

Ta giận tới cực điểm.

Văn Lương đứng sau lưng ta, mặt lúc trắng lúc xanh, nàng ta nhìn ta, lại không dám nói. Ta không biết nàng ta có hối hận khi gọi hắn tới giúp ta không .

Ta nhìn hắn, nghiến răng hỏi lại: “Không thì Hoàng thượng cho rằng thế nào?”

Hắn thoáng sững người, vẫn cười, đáp: “Trẫm... trẫm cho là...ha ha...” Mới nói được một nửa thì hắn không nói nữa, quay lại nói với Văn Lương: “Người về lấy thuốc trị thương tới đây, gọi cả loan kiệu nữa, lát nữa đưa chủ nhân của các người về cung.”

Văn Lương bắt giắc đưa mắt sang nhìn ta rồi mới cẩn thận thưa vâng, quay người đi ra ngoài.

Trong häng đá chỉ còn lại ta và Hạ Hầu Tử Khâm.

Hắn nắm lấy cổ chân ta, khẽ động một chút, ta cắn môi, không kêu thành tiếng nữa. Một lát sau, hắn mới đứng dậy. “không bị tổn thương tới gân cốt, cứ ngoan ngoãn ngồi trong Cảnh Thái cung mấy ngày đi!”

Ta vội đáp: “Không phải Hoàng thượng muốn tới Trữ Lương cung sao? Còn không mau đi, thần thiếp chờ loan kiệu tới thì cũng về cung.”

Nhưng hắn khẽ cười một tiếng, ngồi xuống cạnh ta, nói: “Trẫm không gấp, chờ loan kiệu của nàng tới trẫm đi cũng không muộn. Lúc này tay trẫm hơi run, dùng quá sức...”

Hạ Hầu Tử Khâm gian xảo, hắn thật sự run tay nên dùng quá sức sao? Có điều, ai bảo hắn là hoàng thượng chứ. Ta đành đáp: “Hoàng thượng lỡ tay cũng không phải lần đầu, thần thiếp hiểu.”

Hắn nghe thấy vậy, chân mày cũng hơi nhướn lên, nhìn ta cười, nói: “Hả? Nói như vậy, chẳng phải trẫm rất có lỗi với nàng sao?”

“Thần thiếp không dám!” Dù hận tất cả những việc hắn làm nhưng ta vẫn phải mỉm cười tán dương. Bỗng nhớ ra một việc, ta vội hỏi: “Đúng rồi, sao Hoàng thượng lại ở đây một mình?”

Có lẽ do ta chuyển chủ đề quá nhanh, hắn ngẩn ra một lát rồi mới đáp: “Trẫm bảo bọn họ đợi ở bên ngoài, không cần vào đây!”

Chân mày nhíu chặt cuối cùng cũng dần ra, nói như vậy, Cố Khanh Hằng từ xa cũng có thể nhìn thấy ngự liễn màu vàng, huynh ấy sẽ không tới nữa.

“Đàn Phi!” Hắn chợt lên tiếng gọi ta.

Ta thoáng ngạc nhiên, nghiêng mặt nhìn hắn nhưng lại thấy bàn tay to lớn của hắn vươn tới. Ta ngã người về phía sau nhưng lại bị bàn tay của hắn kéo lại. Mu bàn tay hắn nhẹ nhàng chạm vào má ta, mãi sau mới lại cười, nói: “Hóa ra bệnh đã đỡ hơn rồi, không cần tốn thuốc thang nữa, ha!” Hắn cúi xuống. “Lại tẹo chân, sao nàng không để trẫm bớt lo đi thế?”

Không biết vì sao, khi nghe hắn nói thế, đột nhiên ta cảm thấy có chút ảm áp...

Hắn lại ngược lên nhìn ta, khẽ bật cười, bàn tay to lớn đột nhiên nắm lấy tay ta. Ta chỉ thấy trái tim mình run rẩy, sao tay hắn còn nóng hơn lò sưởi ta đang ôm trong lòng?

Mặt nóng bừng, ta không khỏi cúi gằm mặt.

Hắn bỗng nói: “Trẫm thấy thật lạ, sao nàng lại chạy vào trong hang đá này mà tẹo chân?” Hắn nhìn vào mắt ta, mơ hồ lóe lên ánh nhìn nghi hoặc.

Ta có chút hoảng hốt, đành đáp: “Không, thần thiếp bị trượt ngã ngoài kia rồi sai cung tỳ dìu vào trong này.” Người cẩn thận như hắn, bên ngoài rõ ràng có vết bị trượt ngã, dù lúc vào không nhìn thấy thì khi ra ngoài chắc chắn sẽ thấy.

“Ừ” Hắn thản nhiên đáp, ánh mắt nhìn ra cửa hang.

Ta chỉ thấy trong lòng hoảng hốt, tảng đá ta đang ngồi được chuyển tới từ đây, còn có dấu vết rất rõ ràng. Ta khẽ cắn môi, sai cung tỳ đỡ vào đây thì cũng không nhất thiết phải chuyển hòn đá kia đi.

Trong lòng ta suy nghĩ nên ứng phó với câu hỏi của hắn thế nào, song hắn không hỏi nữa, chỉ cười trêu chọc: “Điều Chiêu nghi, người ta vì cứu giá cho thái hậu nên mới bị thương, trẫm không biết Đàn Phi nương nương vì sao mà bị thương đấy.”

Ta vừa thấy may mắn vì hắn không xét kỹ chuyện ta vào đây như thế nào vừa thấy buồn cười. Dĩ nhiên ta không bị thương một cách vẻ vang như Điều Chiêu nghi, nhưng ta có thể nói cho hắn biết, ta bị thương vì muốn dụ dỗ Cố Khanh Hằng ra mặt không? Vẫn do ta không cẩn thận nên mới trượt ngã.

Nói ra cũng thật mất mặt!

“Hừm!” Thấy ta im lặng, chân mày hắn hơi nhíu lại, nhìn thẳng vào ta. Hắn đang chờ ta trả lời.

Dù ta nói mình bất cẩn trượt ngã nên bị tẹo chân nhưng chuyện này cũng thật sự quá trùng hợp, hắn khó mà tin được. Người ta có câu, không khéo không thành chuyện, song có một số việc vẫn luôn “vừa khéo” như thế.

Nở nụ cười, ta ngẩng lên nhìn hắn, khẽ nói: “Thần thiếp muốn cản đường Hoàng thượng tới Trữ Lương cung.”

Trong mắt hắn lóe lên niềm vui, cũng hỏi: “Thật sao?”

Giả cũng thành thật, ta liêu mạng gật đầu.

Hắn cười lớn, đưa tay vuốt má ta, nói: “Chuyện này không giống nàng, trẫm cho rằng nàng không phải loại nữ tử có thể lấy bản thân ra mạo hiểm.”

“Vì Hoàng thượng quá thông minh, nếu thần thiếp không giả vờ thì sẽ không qua nổi tuệ nhãn của người.”

Chuyện đã tới nước không còn đường lui rồi, vậy thế nào có lợi thì cứ nói như thế, dẫu sao càng nói thì càng xa chuyện chính.

Lúc này hần mới sững người, ánh mắt vẫn dính chặt vào ta, trong đáy mắt dần hiện lên vẻ suy nghĩ. Hần đang ngẫm nghĩ, đang phỏng đoán. Ta cũng không né tránh ánh mắt ấy, nhìn hần.

Mãi lâu sau hần mới cười: “Vậy trăm nói cho nàng biết, lần này nàng đã thua to rồi.”

Hần muốn nói cho ta biết, dù thế nào thì hôm nay hần vẫn phải tới Trữ Lương cung, sẽ không ở lại bên ta. Ha, có thấy khó chịu không ?

Có lẽ... có một chút, nhưng chỉ một chút mà thôi.

Phải chăng hần thật sự quảng đại bác ái, có thể ban ơn mưa móc cho tất cả phi tần trong hậu cung? Nhưng chỉ có ta, hần sẽ không chạm tới.

Nụ cười bên khóe môi vẫn rạng rỡ, ta tự nói với mình rằng, hần lại nói dối để thử ta, chắc chắn là nói dối, cho nên những lời hần nói hôm nay, ta không cần tin. Chỉ vì trong lòng ta luôn có một thứ cảm giác rất kỳ lạ. Hần, Hạ Hầu Tử Khâm là một kẻ chung thủy đa tình.

Kẻ chung thủy đa tình...

Ngẫm lại câu ấy, ta thật sự thấy cay đắng. Kẻ đa tình sao có thể thủy chung?

Ta nhếch miệng cười đáp: “VẬY sau này thần thiếp nhất định sẽ không ngu ngốc như thế nữa.”

“Ừ” Hần nhanh chóng đáp lời, hơi siết lấy bàn tay ta, tiếp tục nói: “Nhưng trăm lại thích nàng thế này.”

Ta chấn động, hần nói ...thích...

Cánh môi mỏng lại khẽ mấp máy, hai từ ấy... được dịu dàng thốt lên: “A Tử!”

Hần... gọi tên ta...

Ta sợ tới nỗi suýt nhảy dựng lên, hơi thở cũng trở nên hỗn loạn. Còn nhớ khi ấy, ta muốn hần gọi tên ta, hần nhất định không chịu, nói tên ta khó nghe, nhưng hôm nay...

Hít sâu một hơi, ta sung sướng mỉm cười. “Sao Hoàng thượng không gọi thần thiếp là Tử Nhi?”

Hần gọi ta là “A Tử”, thật ngượng miệng.

Hần đột nhiên sầm mặt, cứng nhắc trả lời: “Trăm không thích giống với người khác...” Hần như bị ghen, tới câu nói cũng hỗn loạn, kỳ cục.

Hần còn nhớ lời ta đã nói, hần không thích tiên sinh của ta, nhưng ta vẫn rất vui.

Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm[1]

[1] Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm: Áo choàng bầu vải xanh nhớ chàng em lại nghĩ xa vời. (Trích trong Tử Khâm 1 –Khổng tử. Dịch thơ: Tạ Quang Phát)

Ta luôn cảm thấy ở bên hần lâu ngày, hần chẳng khác nào một thứ thuốc độc, sẽ ngấm vào mạng sống của ta.

“Hoàng thượng...” Văn Lương không biết đã quay lại từ lúc nào, thở hổn hển, nói: “Đã mang thuốc tới, loạn khiếu của nương nương đã đợi ở ngoài. Có cần nô tỳ gọi công công vào đỡ nương nương ra không ạ?”

Hần khê ho một tiếng, hình như có chút xấu hổ, quay lại liếc nhìn Văn Lương, phất tay nói: “Ra ngoài chờ trước đi, đưa thuốc đây cho trăm!”

Văn Lương vội vàng thưa vâng, đưa thuốc cho hần rồi mới lui ra ngoài.

Hần cúi xuống, đưa tay cởi tất cho ta. Ta giật mình, vội cúi xuống ngăn hần lại: “Hoàng thượng, người đã vất vả cả ngày rồi, chuyện bôi thuốc cứ để thần thiếp bảo Văn Lương làm là được rồi.” Nói xong ta định gọi người.

Hần lại cười. “Không cần, hôm nay trăm uống trà nàng đưa tới, tinh thần sáng khoái.”

Có điều ta vẫn thấy không ổn, hần là cửu ngũ chí tôn, sao có thể làm chuyện này? Bất giác rụt chân lại, ta không muốn để hần đụng vào chỗ bị thương, đau quá!

Tất đã được cởi ra, ta nhìn thấy chỗ cổ chân hơi sưng đỏ, may mà cũng không nặng lắm. Hần quay người, cầm hộp thuốc ở bên cạnh, mở nắp ra, đột nhiên chân mày khẽ nhíu lại, đóng nắp hộp thuốc, sắc mặt có chút khó coi.

“Hoàng thượng...” Ta nhìn hần vẻ khó hiểu.

Hần bỗng ngoảnh lại, ánh mắt rơi trên nắp lọ thuốc, hỏi: “Thuốc này lấy từ đâu?”

Ta chỉ thấy hoảng hốt, khi nhìn theo ánh mắt hần mới giật mình nhớ ra, hộp thuốc này không phải là hộp thuốc Cố Khanh Hằng mang tới sao? Nhưng sao ta có thể nói đó là thuốc Cố Khanh Hằng đưa, đành đáp bừa: “Là thuốc lấy từ Ngự dược phòng để đề phòng.”

Không ngờ ta vừa nói xong, hần đã đứng phắt dậy, không nhìn ta lấy một cái, sải bước ra ngoài.

“Hoàng thượng...” Ta gọi hần, hần làm như không nghe thấy, bóng người màu vàng thoáng chốc đã biến mất khỏi tầm mắt ta.

Ta không biết vừa nãy đã xảy ra chuyện gì, tại sao hần lại đột ngột bỏ đi như thế?

“Nương nương...” Văn Lương gấp gấp chạy tới, nói: “Nương nương, có chuyện gì vậy? Nô tỳ nhìn thấy hoàng thượng giận dữ bước ra, lớn giọng nói bãi giá Trữ Lương cung.”

Hần giận rồi sao?

Nhưng ta vẫn không hiểu.

Văn Lương thấy ta không nói gì, sắc mặt cũng thay đổi, lưỡng lự đứng đó, không dám nói gì nữa.

Ta thở dài một hơi, nói với nàng ta: “Văn Lương, dìu ta về cung.”

Lúc này nàng ta mới có phản ứng, vội nói: “Nô tỳ đi gọi Thụy công công tới.” Nói xong liền xoay người định đi.

Ta gọi giật lại: “Không cần, người đỡ bản cung đi một lát là được.”

Nàng ta dừng bước, thưa “vâng” rồi bước tới đỡ ta. Ánh mắt rơi trên hộp thuốc ở bên cạnh, nàng ta nhanh chóng nhặt lên rồi cẩn thận dìu ta đứng dậy, nói: “Nương nương, người đi chậm một chút!”

“Ừ!” ta dựa vào người Văn Lương, đi ra khỏi hang, hỏi: “Hộp thuốc hôm ấy phát hiện ở ngoài phòng ta không phải đã đưa cô cô cất đi rồi à? Sao người về mang nó tới đây?”

Phương Hàm đã cất đi, sao đột nhiên lại lấy nó ra?

Văn Lương sững người rồi nhanh chóng đáp: “Nương nương, hộp thuốc này không phải lấy từ chỗ Phương Hàm cô cô đâu ạ! Một lần nô tỳ dọn dẹp lại phòng cho người thì nhìn thấy hộp thuốc này ở dưới đáy rương mà người mang theo từ Huyền Nhiên các. Lúc nãy nô tỳ gấp quá nên lấy tới đây.” Nàng ta đột nhiên nói gấp: “Nương nương, nhưng có chuyện gì thế ạ?”

Ta kinh ngạc, vốn nghĩ rằng đó là hộp thuốc Cố Khanh Hằng đặt trên cửa sổ ở Cảnh Thái cung, không ngờ lại là hộp thuốc ngày ấy Thiên Lục đưa cho ta. Chỉ là, sao có thể giống với hộp thuốc Cố Khanh Hằng mang tới chứ?

Ra ngoài cửa hang, Tường Thụy nhanh chóng đi tới đỡ ta, nhíu mày nói: “Nương nương vẫn khỏe chứ? Văn Lương cô nương về nói người bị thương ở chân, làm nô tài nóng ruột muốn chết.”

Ta lơ đãng “ừm” một tiếng, y lại nói: “Lát nữa truyền thái y tới xem thử, đừng để xảy ra chuyện gì.”

“Này, Thụy công công nói gì vậy?” Văn Lương trừng mắt nhìn hần.

Tường Thụy vội đáp: “Vâng, vâng, nô tài lẩm miệng!”

Nói xong, hai người họ liền im lặng, đỡ ta lên loan kiệu. Trong khoảnh khắc màn kiệu buông xuống, ta nhìn thấy Cố Khanh Hằng đang đứng ở phía xa, nhìn ta. Sau lưng huynh ấy còn có một tiểu cung tỳ đang bồi rối.

Ta không biết Cố Khanh Hằng đã tới được bao lâu, liệu có nhìn thấy cảnh Hạ Hầu Tử Khâm tức giận bỏ đi không. Chẳng hiểu sao ta thật sự mong huynh ấy không nhìn thấy.

Màn kiệu cuối cùng cũng buông xuống, che đi đôi mắt lo lắng của Khanh Hằng.

Ta thở dài một hơi, tựa lưng vào chiếc gối mềm, khép hờ mắt, trong đầu lại hiện lên gương mặt hắn. Một khắc trước còn có thể cười, gọi ta là “A Tử”, còn nói hân thích ta như thế, vậy mà khắc sau đột nhiên thay đổi thái độ, bỏ đi không ngoảnh lại.

Ta mở miệng gọi Văn Lương, bảo nàng ta lấy hộp thuốc kia ra. Mở nắp hộp, một mùi hương mát lạnh thoang thoảng bay ra. Giờ ta mới hiểu, vì sao hắn đột nhiên đóng nắp lại. Hắn ghét mùi này, chỉ nghĩ thôi cũng sẽ buồn nôn. Vậy thì, chẳng lẽ hắn nổi giận vì thứ này sao?

Thế sao? Ta tự hỏi mình, rồi lại cười.

Sao có thể được...

Ngón tay chậm rãi lần trên nắp hộp thuốc, vỏ hộp làm từ gỗ hoàng dương. Trên nắp được khắc đóa hoa mai đang nở một cách khéo léo, đến nhụy hoa cũng được khắc sâu vào gỗ. Mặt ngoài được mài tới sáng bóng, độ tinh tế khiến người ta phải thán phục.

Trước giờ ta vẫn không ngờ tới, thế nên mới không chú ý.

Khẽ siết chặt chiếc hộp trong lòng bàn tay, Thiên Lục, rốt cuộc nàng ta đã bắt đầu tính toán từ khi nào? Dù hôm nay Văn Lương không tình cờ lấy nó ra, vậy thì hộp thuốc vẫn ở trong cung của ta. Nàng ta chắc chắn rằng ta sẽ không vứt nó đi.

Cuối cùng loan kiệu cũng được hạ xuống, Văn Lương vén màn kiệu, đưa tay đỡ ta, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người chậm một chút!”

Ta xuống loan kiệu, thấy Phương Hàm và Triều Thần đang đợi ở cửa cung, thấy ta bước ra thì vội đi tới đón. Phương Hàm đỡ ta, nói: “Sao nương nương lại bị thương? Nô tỳ mới từ Hy Ninh cung về đã nghe cung nhân nói chuyện người bị thương.”

Triều Thần cũng lo lắng nhìn ta.

Lúc này ta đâu còn tâm trí mà để ý tới chuyện chân bị thương nữa?

Mặc kệ bọn họ dìu đi, ta nói với Phương Hàm: “Cô cô, người đi lấy hai hộp thuốc kia ra đây.”

Nghe ta nói vậy, Phương Hàm giật mình, nhưng thấy vẻ mặt u ám của ta, nàng ta cũng không dám chậm trễ, gọi Triều Thần tới dìu ta, nói: “Nô tỳ đi ngay!”

“Nương nương cẩn thận!” Triều Thần nhỏ giọng nói.

Hai cung tỳ đỡ ta vào phòng, Văn Lương bảo Tường Hòa truyền thái y. Tuy Hạ Hầu Tử Khâm cũng nói chưa tổn thương tới gân cốt nhưng bọn họ vẫn không yên tâm. Ta cũng không ngăn cản, để Tường Hòa đi.

Phương Hàm nhanh chóng quay lại, hai hộp thuốc được bọc trong mảnh vải màu xanh thẫm. Nàng ta đi tới, đặt lên bàn rồi mới cẩn thận mở lớp vải ra.

Chiếc hộp nhanh chóng lộ ra.

Ta cũng đặt chiếc hộp Thiên Lục đưa cho lên bàn, sắc mặt Phương Hàm thoáng thay đổi, buột miệng nói: “Nương nương, người bí ẩn kia... lại tới đây lúc nào?”

Nàng ta không biết sự tình, còn cho rằng Cố Khanh Hằng lại đưa thuốc tới. Cũng khó trách nàng ta, ngay cả Văn Lương và Triều Thần cũng đều trở mặt ngạc nhiên.

Trong lòng ta có chút căng thẳng, chẳng trách lúc này ta còn cho rằng đây là hộp thuốc Cổ Khanh Hằng đưa, hóa ra ba chiếc hộp này giống nhau như đúc. Chỉ trừ hình được khắc trên nắp, của Thiên Lục là hoa mai, còn của Cổ Khanh Hằng, một hộp là u lan, một hộp là thủy trúc.

Mai, lan, trúc, cúc!

Nếu ta đoán không nhầm, hẳn là còn có một hộp thuốc cuối cùng, mà trên hộp đó khắc hình bạch cúc!

“Nương nương!” Văn Lương kinh ngạc hô lên một tiếng. “Đây... đây là chuyện gì?”

Nàng ta biết chiếc hộp có khắc hình hoa mai kia không phải do người bí ẩn đưa tới, chỉ vì tự tay nàng ta đã lấy ra từ đáy chiếc rương của ta.

Cổ Khanh Hằng không làm hại ta, huynh ấy chỉ vì quan tâm nên mới đưa hai hộp thuốc này cho ta.

Ha, trong lòng ta cười lạnh lùng, nếu không phải huynh ấy quan tâm đến ta, ta sẽ không biết dụng ý của Thiên Lục! Ta chỉ suy đoán, cũng không thể khẳng định, nhưng cũng đã đoán được tám, chín phần. Ta nghĩ, lý do Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên tức giận bỏ đi cũng có thể hiểu được.

Thiên Lục ...

“Vương đại nhân, ông nhanh lên chút đi!” Bên ngoài vang lên tiếng Tường Hòa.

Ta đưa mắt nhìn Phương Hàm, nàng ta lập tức hiểu ý, đưa tay kéo mảnh vải màu xanh đậm, phủ lên cả ba hộp thuốc trên bàn.

Vương thái y vừa vào đã hành lễ với ta: “Thần tham kiến Đàn Phi nương nương!”

Ta cho ông ta đứng dậy, ông ta mới bước tới, nói: “Thần nghe Hòa công công nói nương nương bị trẹo chân?”

Ta gật đầu, Vương thái y đặt hòm thuốc trên tay lên ghế, quỳ một chân xuống, nói: “Thần xin được xem giúp nương nương!” Ông ta nói xong liền đưa tay qua, nhẹ nhàng xoa nắn cổ chân ta, nói: “Nếu nương nương thấy đau thì cứ kêu lên.”

Ta có đau nhưng không còn đau nhiều như trước nữa.

Ông ta cẩn thận xem xét một hồi lâu rồi mới đứng dậy, nói: “Không nghiêm trọng, nương nương chỉ cần nằm an dưỡng hai hôm rồi bôi ít thuốc lên chỗ bị thương là không sao. Thần có mang thuốc tới đây.” Ông ta nói xong liền lấy một lọ thuốc ra, đặt lên bàn.

Ta liếc nhìn, thuốc được đựng trong một chiếc bình xanh xinh đẹp, kiểu dáng rất bình thường.

Thái y lui xuống, Văn Lương cầm lọ thuốc tới, còn chưa kịp bôi thì ta đã bất giác cầm lấy, đưa lên mũi ngửi thử, quả thật không ngửi thấy mùi thơm nồng. Đúng như Ngọc Dung hoa đã nói, các thái y của Thái y viện rất cẩn thận trong chuyện này.

Ta trả lọ thuốc lại cho Văn Lương, nàng ta nhận lấy rồi mới cúi người, cẩn thận cởi giày của ta.

Ánh mắt ta lại rơi trên mảnh vải màu xanh thẫm trên bàn, phía dưới đặt ba hộp thuốc mà ta đã nhớ như tạc.

Ra hiệu cho Triều Thần dọn đi, khi nàng ta tới, ta lại nói: “Để hộp thuốc có khắc hình hoa mai lại, cất hai hộp kia đi!”

Triều Thần thưa “vâng”, chỉ để lại hộp thuốc của Thiên Lục.

Ta nói với Phương Hàm: “Phiền cô cô tới phủ Nội vụ nghe ngóng một chút, xem hộp thuốc này có xuất xứ từ trong cung không?”

Phương Hàm cũng cảm nhận được sự nghiêm trọng của chuyện này, vội gật đầu, đáp: “Nô tỳ, xin đi ngay.” Nói xong lại liếc nhìn ta rồi xoay người lui xuống.

“Nương nương!” Triều Thần đã gói hai hộp thuốc lại, hỏi ta: “Hai hộp này phải để ở đâu ạ?”

Ta nghĩ một lát rồi đáp: “Cứ để tạm trong phòng của bản cung.” Ta phải tìm cơ hội trả lại cho Cố Khanh Hằng mới được.

Văn Lương bôi thuốc cho ta xong liền đứng dậy dìu ta, nói: “Nương nương lên nhuyển tháp nghỉ ngơi đi, thái y đã dặn dò phải tĩnh dưỡng rồi.”

Ta gật đầu, để nàng ta dìu ta tới đó ngồi. Đột nhiên nàng ta khẽ nói bên tai ta: “Nương nương, nô tỳ...” Thấy nàng ta định nói lại thôi, ta thấy rất kỳ lạ. Nàng ta mấp máy môi, như muốn nói gì đó nhưng lại không dám.

Ta khẽ ho một tiếng, nói: “Triều Thần, bản cung hơi đói, người đi chuẩn bị ít điểm tâm. Tường Hòa, chỗ này hết việc rồi, người cũng lui đi!”

“Vâng!”

“Vâng!”

Hai người thừa “vâng” rồi lui xuống.

Ta liếc nhìn Văn Lương, hạ giọng nói: “Có chuyện gì, nói đi!”

15. Chương 15

“Nương nương...” Văn Lương bất giác ngoảnh lại nhìn, tới khi cửa phòng đã được đóng chặt, nàng ta mới quay lại, nhỏ giọng nói: “Nương nương, hôm nay khi nô tỳ quay về lấy lò sưởi thì hình như trông thấy ... thấy một thị vệ đi ra từ hang đá.”

Ta chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, nàng ta thấy mặt ta biến sắc, vội lui xuống nửa bước, quỳ sụp xuống, nói: “Nương nương thứ tội! Nô tỳ đã thấy thứ không nên thấy!”

Quả nhiên Văn Lương đã nhìn thấy, thật sự ta cũng không ngờ tới. Khi Cố Khanh Hằng vừa bước chân ra thì ta đã nghe thấy giọng của nàng ta, hẳn là đã trông thấy huynh ấy, nên mới cố ý lớn tiếng gọi ta như thế.

Ta cũng không bảo nàng ta đứng dậy, chỉ hạ giọng hỏi: “Thế người thấy kẻ kia là người phương nào?”

Nàng ta vẫn cúi gầm mặt, bàn tay đặt trên đầu gối hơi siết lại, nói: “Nô tỳ... nô tỳ không biết.”

Ta lại nói: “Người nhìn rõ thế kia mà!”

Nàng ta không động dậy, chỉ đáp: “Nô tỳ không nhìn kỹ, chỉ trông thấy bóng lưng, là y phục của vũ lâm quân trong cung.”

Ta im lặng, thực ra vốn không cần nhìn rõ người đi ra từ hang đá là kẻ nào, chỉ cần là nam tử thì với thân phận phi tử của ta, dẫu có trăm cái miệng cũng không giải thích được. Nhìn thẳng vào người đang quỳ trước mặt, nếu nàng ta đã dám mở miệng nói chuyện này với ta, vậy... Ha, hẳn ta nên tin nàng ta chứ?

Phương Hàm đã từng nói, Văn Lương và Triều Thần là những người nàng ta dốc lòng dạy dỗ, ta có thể an tâm sai bảo. Thế nhưng, chuyện có liên quan tới tính mạng của ta và Cố Khanh Hằng, chỉ cần một sai sót nhỏ thôi cũng không thể lường trước được hậu quả, huống chi hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm vì hiểu lầm ta mà tức giận bỏ đi.

Mà người đi ra từ hang đá kia lại chính là Cố Khanh Hằng. Nếu muốn tra xét thì chắc chắn không khó. Ta không quên, Cố Khanh Hằng quả thật có tìm một cung tỳ tới. Nếu chuyện này bị Hạ Hầu Tử Khâm biết, hẳn không cần nghĩ cũng biết đó không phải là mình.

Đổi lại là ta, ta cũng nghi ngờ đối phương có tính toán.

Nếu thuốc mỡ Thiên Lục đưa cho ta thật sự có liên quan tới thuốc mỡ Cố Khanh Hằng mang tới, vậy thì càng không thể để Hạ Hầu Tử Khâm biết được mối quan hệ giữa ta và Cố Khanh Hằng.

Ngón tay thon dài gõ nhẹ lên mép tháp, ta nhìn người đang quỳ, nhẹ giọng nói: “Văn Lương, người là người thông minh, chuyện hôm nay có nói cho ai khác không ? Ví dụ như... cô cô?”

“Nô tỳ chưa hề nói với bất cứ ai.” Nàng ta lắc đầu nhưng vẫn không dám ngẩng lên nhìn ta.

“Tốt lắm!” Ta gật đầu, lại nói: “Chắc người cũng rõ, cả đời này cung nhân không được xuất cung, dù có chết cũng không được đưa thi thể ra ngoài. Ngày mai, bản cung tới xin thái hậu ân chuẩn cho người xuất cung.”

Ta vừa dứt lời, đã thấy người nàng ta run lấy bầy, vội dập đầu, nói: “Nương nương, nô tỳ không muốn!”

Chăm chú nhìn người phía dưới, lại nghe nàng ta nói: “Nô tỳ một lòng muốn hầu hạ nương nương nên nô tỳ sẽ không xuất cung! Nếu nương nương không tin nô tỳ, nô tỳ nguyện lấy cái chết để minh giám!”

Ta nhìn nàng ta, khe thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, nếu nàng ta có nửa phần do dự, ta sẽ ra tay không chút lưu tình. Nhưng nàng ta không đi, muốn ở lại. Ta nghĩ, lời của Phương Hàm thật không sai.

Ta khẽ nói: “Đứng lên đi!”

“Nương nương!” Văn Lương kinh ngạc gọi, cuối cùng cũng ngẩng lên nhìn ta.

Ta nghiêng người đỡ nàng ta dậy. “Người không được trách bản cung.”

“Nương nương quá lời rồi!” Nàng ta dập đầu thật mạnh rồi mới đứng dậy. “Cô cô để nô tỳ hầu hạ nương nương là phúc của nô tỳ. Nương nương, mọi việc người phải cẩn thận thì chúng nô tỳ mới có thể có ngày mai.”

Ta không đáp. Văn Lương đứng dậy, đi tới cạnh ta.

Một lát sau ta mới nói: “Vì nhìn thấy y nên người mới cố ý mời hoàng thượng tới phải không ?”

“Nương nương...” Nàng ta lại cúi đầu. “Nô tỳ cũng không ngờ sẽ gặp thánh giá, chỉ là gặp rồi thì lại nghĩ, chi bằng mời hoàng thượng tới, như thế sẽ không có ai tới quấy rầy nữa.”

Ta thầm thấy may mắn, Văn Lương suy nghĩ quả là chu đáo, bèn gật đầu. “Chuyện hôm nay, bản cung phải cảm ơn người.”

Nàng ta có chút sợ hãi, vội đáp: “Nương nương quá lời rồi, nô tỳ chỉ làm việc đúng bổn phận. Song có câu này...” Nàng ta nhìn ta, ngập ngừng không biết có nên nói ra hay không.

Thực ra, nàng ta không nói thì ta cũng đã đoán được, khẽ cười, nói: “Bản cung biết người muốn nói gì, người yên tâm, thị vệ đó không có quan hệ gì với bản cung, chẳng qua trông thấy bản cung bất cẩn trượt ngã nên tới đỡ dậy thôi”

Nghĩ tới những lời nói với Cố Khanh Hằng trong hang đá, ta chỉ hy vọng huynh ấy có thể xuất cung.

Nghe thấy vậy, Văn Lương mới thật sự an tâm, trên gương mặt mới này còn căng thẳng cuối cùng cũng hiện nét cười.

Lúc này, Triều Thần mang điểm tâm vào phòng, cười hỏi: “Nương nương đang nói chuyện tốt lành gì, sao Văn Lương lại vui như thế?” Nàng ta đặt điểm tâm trước mặt ta, lại nói: “Nương nương đói rồi, mau ăn đi!”

Ta lấy một miếng bánh phù dung, cắn một miếng nhỏ, cười nói: “Bản cung vừa nói, phải cho Văn Lương xuất cung để gả cho người ta nhưng nàng ta không chịu, nói có lẽ Triều Thần bằng lòng.”

Nàng ta vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt thay đổi, vội nói: “Nương nương, xin đừng nghe nàng ta nói bậy, nô tỳ không muốn bị gả đi đâu!”

Trông cái dáng vừa cuống vừa giận của nàng ta, ta và Văn Lương bật cười.

Ba người chờ trong phòng một lát thì nghe có tiếng bước chân người bước vào, ngược mắt nhìn thì quả nhiên là Phương Hàm đã trở về.

Sai hai cung tỳ ra ngoài giữ cửa, trong phòng chỉ còn ta và Phương Hàm.

Nàng ta bước lên một bước, nói: “Nương nương quả thông minh, mấy hộp thuốc này trước đây đúng là thứ phổ biến. Là cống phẩm của Nam Chiếu từ bốn năm trước khi hoàng thượng mới đăng cơ”

Nam Chiếu? Nếu ta nhớ không nhầm, Công chúa Chiêu Dương của Hoàng đế Gia Thịnh đã được gả tới Nam Chiếu làm hoàng hậu.

Ha, xem ra mối quan hệ của Nam Chiếu và thiên triều vẫn luôn tốt đẹp.

Cũng đúng, dù trong cuộc cung biến bốn năm trước thật sự có ẩn tình khác, Chiêu Dương đã được gả tới Nam Chiếu làm hoàng hậu cũng chẳng quản được nhiều đến thế. Lại nói, so sánh thế lực giữa Nam Chiếu và thiên triều, thật sự rất khác biệt. Chẳng qua dù có là cống phẩm của nước khác, không biết Hạ Hầu Tử Khâm bị dị ứng với những thứ thơm nồng âu cũng là thường tình.

“Nô tỳ nhờ Trần công công ở phủ Nội vụ xem xét, nói cống phẩm này đã được ban thưởng cho đại học sĩ Cố Định Vân vào đầu tháng Tư, năm Nguyên Quang thứ hai.”

Quả nhiên là vậy.

Hạ Hầu Tử Khâm ban những cống phẩm này cho Cố đại nhân, vì vậy Cố Khanh Hằng mang tới cho ta cũng không có gì lạ, Thiên Lục có cũng không lạ. Ất hẳn là do Cố đại nhân đưa cho Thiên Lục.

Hoặc có thể là... sau khi Thiên Lục biết ta bị thương liền hỏi xin Cố đại nhân.

Lúc này ta mới thật sự cảm nhận được sự lợi hại của Thiên Lục. Trước đây nàng ta cứ nhún nhường vâng dạ, e sợ đối đầu trực tiếp với ta, thậm chí còn có thể nói ra câu “chưa bao giờ nghĩ tới chuyện ganh đua” với ta. Ta thật sự đã coi thường nàng ta rồi. Ta còn cho rằng lần ấy nàng ta nói muốn ta đứng cùng một chiến tuyến với bọn họ, chẳng qua là hạ thông điệp cuối cùng, ta tuyệt đối không ngờ, dù ta có đồng ý hay không thì cũng đã đứng cùng bên với nàng ta rồi.

Hộp thuốc mỡ ấy, dầu ta có mang ra hay không, chỉ cần đã dùng thì Hạ Hầu Tử Khâm sẽ cho rằng ta là người của đại học sĩ. Cho nên hôm nay, nếu để hắn bắt gặp ta ở cùng Cố Khanh Hằng, vậy thì ta làm cách nào cũng không thể gột được thân phận là quân cờ của đại học sĩ. May mà có Văn Lương hô thánh giá để ngăn Cố Khanh Hằng lại.

Nhưng dù như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn hiểu nhầm, vì thế hắn mới đột nhiên nổi giận, chỉ bởi hắn nghĩ ta vốn là kẻ đơn thuần không chỗ dựa, không có ai...

Thiên Lục...

Ta khế siết chặt hai bàn tay, nghiêng răng nhấm hai chữ ấy.

Phương Hàm thấy sắc mặt ta không tốt, bèn hạ giọng, hỏi: “Nương nương, hộp thuốc này...”

Ta cắn môi, đương nhiên không thể nói là của Cố Khanh Hằng đưa, đành chỉ vào hộp thuốc còn để trên bàn, nói: “Hộp thuốc này là Tích Quý nhân đưa”

Phương Hàm giật mình, thông minh như nàng ta, nghe nói như thế chắc chắn cũng biết hai hộp kia là của người khác, chỉ là ta không nói, nàng ta cũng không hỏi.

Ngẫm nghĩ một lát, nàng ta mới nói: “Nương nương, chiêu này của Tích Quý nhân đúng là nhìn xa trông rộng”

Còn không phải sao, chiêu này của nàng ta thật đúng là đủ độ thâm sâu.

Thiên Lục quả thực không phải ếch ngồi đáy giếng, mà là ta chưa đề phòng nàng ta cẩn thận.

Hôm sau, nghe nói Diêu Chiêu nghi có công cứu giá, hiển nhiên trong hậu cung lại có thêm một vị Diêu Phi nương nương. Lúc ta nghe được chuyện này, tâm trạng ta cũng chẳng thay đổi là bao, thái hậu thích nàng ta, nhân cơ hội này tấn phong âu cũng là việc quá đổi bình thường.

Từ hôm đó, Hạ Hầu Tử Khâm quả thật không tới Cảnh Thái cung của ta nữa.

Hai ngày liền tới Úc Phúc quán của Thiên Lục, nghe nói bệnh của nàng ta đã khỏi nhanh chóng, Hạ Hầu Tử Khâm rất mừng, lại tấn phong cho nàng ta. Từ quý nhân, tới tiểu nghi, lại thăng lên tần.

Vì thái hậu đã tấn phong cho Diêu Chiêu nghi lên làm phi tử nên cũng không can thiệp nhiều vào chuyện của Thiên Lục. Thậm chí ta cảm thấy, Hạ Hầu Tử Khâm thật sự đã quá lưu luyến bóng hình của Phát Hy từ Thiên Lục, hẳn muốn nàng ta sinh con cho hắn.

Sinh con...

Khi nghĩ tới đây, ta đột nhiên kinh hãi, trong lòng dâng trào nỗi oán hận mơ hồ.

Từ sau hôm Cổ Khanh Hằng gặp ta, huynh ấy cũng đột nhiên bất vô âm tín, ta có chút vui mừng nhưng từ đầu chí cuối không dám hỏi thăm cung nhân về tin tức của huynh ấy. Ta thật sự mong huynh ấy nghe lời ta, xuất cung.

Ròng rã nửa tháng, ngày nào Hạ Hầu Tử Khâm cũng lật thẻ bài các phi tần song chỉ có Cảnh Thái cung là không tới. Chốn hậu cung đã bắt đầu thay đổi, Đàn Phi chỉ trong một đêm đã bị thất sủng. Hồi tới nguyên nhân thì đều nói rằng, có lẽ vì lần ấy đã thua khi tranh sủng với Tích tần ở Hy Ninh cung chăng?

Ta bất giác thấy nực cười, thực ra ta nào đã được sủng ái thật sự? Từ trước tới nay, Hạ Hầu Tử Khâm đối xử với ta như chuồn chuồn điểm nước, thi thoảng ghé qua Cảnh Thái cung của ta.

Nghe nói, hắn còn lật cả thẻ bài của Ngọc Dung hoa, phong nàng ta lên hàng chính tam phẩm tiếp dư. Hôm sau, Ngọc Tiếp dư liền tới Cảnh Thái cung, ta biết, nàng ta sợ ta nghĩ nhiều, thực sự là nàng ta đã nghĩ quá nhiều rồi.

Hôm ấy, ta tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu, hậu cung giờ không phải chỉ có mình ta là phi tử. Diêu Phi ngoài việc chưa mang long thai thì thật sự đã có thể coi là vinh sủng vô biên.

Thời gian Diêu Phi vào cung lâu hơn ta, hôm nay lại đứng ngang hàng với ta, nhìn thấy nàng ta, ta còn phải gọi một tiếng “tỷ tỷ”

Cuối cùng, Thiên Lục cũng xuất hiện ở Hy Ninh cung. Ta chợt nhớ ra, nàng ta giờ đã là tần hàng chính ngũ phẩm, dĩ nhiên cũng phải tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu. Song ta không nhìn thấy Thư Quý tần, nghĩ lại, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa xóa bỏ lệnh cấm túc cho nàng ta.

Diêu Phi thấy ta bước vào thì vội đứng dậy ra đón, cầm lấy tay ta, nói: “Chắc phải lâu lắm rồi bản cung mới được gặp muội muội. Lần trước muội bị nhiễm phong hàn, sau lại bị thương ở chân, hôm nay đã khỏe lại rồi chứ?”

Ta thấy rất rõ, khi nàng ta nói “bị thương ở chân”, hầu hết các phi tần có mặt ở đó đều để lộ ánh mắt khinh thường. Chắc hẳn bọn họ cho rằng ta cũng cố ý bị thương, cố ý bị treo chân như Diêu Phi. Chắc hẳn bọn họ cảm thấy, Đông Thi bắt chước[1], cuối cùng cũng chỉ là một trò cười.

[1] Đông Thi bắt chước: dựa theo tích: Nàng Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhăn mặt vì bị căn bệnh bẩm sinh giày vò lại càng xinh đẹp hơn. Nàng Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhăn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu hơn, ai trông thấy cũng xa lánh.

Ha, khi ấy, tới Hạ Hầu Tử Khâm còn phải đích thân thăm dò thực giả, huống chi là bọn họ.

Ta cười nhạt, đáp: “Đa tạ tỷ tỷ quan tâm, chỉ là vết thương ấy của muội đâu đúng lúc được như tỷ tỷ.” Đúng vào hôm Hạ Hầu Tử Khâm trách phạt Thư Quý tần thì nàng ta đột nhiên bị thương. Ha, ai biết nàng ta có cố ý hay không !

Nếu như vậy thì đúng như Hạ Hầu Tử Khâm nói, tới thân thể của mình cũng chẳng màng. Đương nhiên không phải ta, mà là nàng ta – Diêu Phi.

Nghe thấy vậy, sắc mặt của Diêu Phi cũng hơi thay đổi. Ta thuận thế đẩy tay nàng ta ra, nàng ta có chút xấu hổ nhưng rút cuộc vì đang ở Hy Ninh cung nên không tranh cãi với ta nữa. Khi đi ngang qua Thiên Lục, ta lặng lẽ đưa mắt nhìn nàng ta. Thiên Lục chợt ngước lên, nhìn thẳng vào mắt ta, đứng dậy khẽ nghiêng mình, nhỏ giọng nói: “Tần thiếp xin chúc mừng nương nương đã bình phục!” Nàng ta không còn vẻ sợ sệt như trước đây, trong câu nói đầy ý cười, chỉ là sắc mặt vẫn bình thản, không nhìn ra điều gì khác nữa.

Ta định lên tiếng thì nghe người đằng sau nói: “Tần thiếp xin tham kiến Vinh Phi nương nương!”

“Vinh Phi nương nương...”

Ta vội ngoảnh lại nhìn, hay thật đấy, hôm nay là ngày gì mà cả Thiên Phi cũng đến!

Thiên Lục vội bước tới đỡ nàng ta, nói: “Sao tỷ tỷ cũng đến đây, không phải hoàng thượng đã ân chuẩn không cần đến Hy Ninh cung sao?”

Thiên Phi cười, đáp: “Nhưng thái y đã dặn dò, muốn bản cung ra ngoài vận động một chút, như thế mới có lợi cho đứa bé trong bụng.”

“Đúng rồi, nương nương nên vận động nhiều hơn.”

“Tần thiếp nghe mấy người đã làm mẹ nói, có thai thì không nên chỉ ngồi một chỗ.”

...

Đám phi tần ngồi đó cứ tranh nhau mồm năm miệng mười mà xông tới, ai nấy đều nóng ruột muốn được lại gần nàng ta.

Ta nhìn Thiên Phi, nửa tháng không gặp, sắc mặt tỷ ta đã hồng hào hơn nhiều, xem ra đúng là được nghỉ ngơi thoải mái. Thiên Lục dịu tỷ ta ngồi xuống, đám người mới lục tục ngồi theo.

Lát sau mới nghe thái giám hô to: “Thái hậu giá đáo...”

Mọi người vội vàng đứng dậy, thấy thái hậu được cung tỳ đỡ vào phòng thì đều cúi người, nói: “Thần thiếp thỉnh an Thái hậu!”

Thái hậu phất tay ra hiệu ọi người bình thân, khi ngược mắt lên chợt thấy Thiên Phi thì trong mắt ánh lên sự vui vẻ, nhưng lại cau mày, nói: “Sao Vinh Phi cũng tới? Mấy hôm trước ai gia thấy sắc mặt người không tốt, không an lòng, ngày nào cũng triệu thái y tới thăm bảo tình trạng của người. Không phải ai gia bảo người ở trong cung nghỉ ngơi cho khỏe sao?” Bà nói xong liền bước tới kéo tay Thiên Phi.

Thiên Phi đặt bàn tay lên bụng, khẽ cười, đáp: “Đứa bé trong bụng thần thiếp đã có Thái hậu và Hoàng thượng che chở, sao lại không khỏe chứ?”

Tỷ ta đã mang thai đã được hơn bốn tháng, bụng đã nhô lên một chút.

Thái hậu rất vui mừng, cẩn thận đưa tay lên xoa bụng tỷ ta một lát, lại vội vàng gọi cung tỳ đỡ tỷ ta ngồi xuống.

Diêu Phi cười, nói: “Thái hậu, thần thiếp trông người như thế, sau này hoàng tôn ra đời, chúng thần thiếp đều có thể lười biếng, không cần tới thỉnh an người mỗi ngày nữa. Dù có tới, cũng chỉ sợ người không còn sức đâu mà để tâm tới chúng thần thiếp nữa!”

Thái hậu cũng cười. “Ai gia thấy, cái miệng của người càng lúc càng lợi hại ấy!”

“Thái hậu, người cứ trêu thần thiếp!” Diêu Phi khẽ cười.

Thái hậu đưa mắt nhìn Thiên Phi, lại nói: “Ai gia chỉ mong cái bụng của người cũng lợi hại thêm chút, giống như Vinh Phi, khai chi tán diệp cho hoàng thượng, thế thì ai gia mới thật sự vui mừng!”

Không biết có phải là ảo giác của ta không, khi thái hậu nói câu ấy, trong mắt ánh nhìn Thiên Phi lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Đám người lại cười nói một lúc, đột nhiên nghe thái giám bên ngoài cao giọng hô: “Hoàng thượng giá đáo...”

Chúng phi tần ai nấy đều đưa ánh mắt mừng rỡ ra ngoài cửa, còn ta chỉ thấy trong lòng chấn động. Gần nửa tháng trời không gặp hần, vậy mà khi nghe nói hần tới, ta lại thấy căng thẳng. Rõ ràng ta đâu làm sai chuyện gì.

Ha, thật kỳ lạ!

Mới nghĩ đến đây thì bóng người màu vàng kia đã tiến vào, mọi người vội vã đứng dậy hành lễ. Hần chỉ hờ hững buông một câu “miễn lễ”, khi ngược lên vô tình nhìn thấy ta.

Giữa chân mày hần bỗng lóe lên sự nghi hoặc rồi lại dứt khoát ngoảnh mặt đi, bước lên nói: “Nhi thần xin thỉnh an mẫu hậu!”

“Sao hôm nay Hoàng thượng đột nhiên tới chỗ ai gia vậy?” Giọng nói của thái hậu rõ ràng không quá vui vẻ, chẳng lẽ bà vẫn còn để bụng chuyện của Thiên Lục lần trước?

Nhưng nếu như vậy, sao bà có thể để im cho Hạ Hầu Tử Khâm tấn phong cho Thiên Lục hết lần này tới lần khác mà không nhúng tay vào.

Ta thật sự thấy có chút kỳ lạ.

Hắn đứng thẳng người, nói: “Các nàng lui hết cả đi, trẫm nói chuyện với thái hậu một lát.”

Mọi người đều nhìn nhau, cuối cùng vẫn tuân lệnh, cùng đứng dậy xin cáo lui, song lại nghe thái hậu nói: “Hoàng thượng vừa hạ triều, chắc vẫn còn rất nhiều việc cần xử lý, ai gia thấy Hoàng thượng vẫn nên tới Ngự thư phòng trước đi!”

“Mẫu hậu...”

“Hoàng thượng sức khỏe dồi dào nhưng ai gia lại thấy hơi mệt, Diêu Phi, về tắm cùng ta.” Bà đứng dậy, vịn vào tay Diêu Phi rồi nói: “Vinh Phi nhớ về nghỉ ngơi sớm một chút!” Nói xong mới nắm tay Diêu Phi đi ra.

“Thần thiếp xin ghi nhớ!” Thiên Phi cẩn trọng đáp.

Ta kinh ngạc nhìn theo bóng lưng thái hậu, để lại Hạ Hầu Tử Khâm với gương mặt tái mét.

Mọi người thấy bầu không khí xung quanh đã đặc quánh, liền bảo nhau xin cáo lui. Thiên Lục dìu Thiên Phi ra ngoài. Ta do dự giây lát, cuối cùng cũng đứng dậy. Khi đi ngang qua Hạ Hầu Tử Khâm, dường như ta cảm nhận được sự phẫn nộ từ hắn nhưng lại phảng phất nỗi đau thương.

Ta không biết mới sáng sớm, hắn vừa hạ triều đã gấp gáp tới Hy Ninh cung muốn nói gì với thái hậu, có điều chắc hẳn thái hậu đã biết.

Bà cố ý không nghe, cũng không muốn hắn nói ra.

Ta lắc đầu, từ trước tới nay, ta chưa bao giờ nhìn thấu được tâm tư của hắn. Một mình bước trên hành lang của Hy Ninh cung, đột nhiên cảm thấy đằng sau có người đang rảo bước đi tới, ta vừa quay lại đã trông thấy hắn bước nhanh, vượt qua ta. Đi nhanh thật đấy, dưới chân có gió sao? Ta vẫn nở nụ cười nhạt, rồi khỏi Hy Ninh cung.

Hắn đã đi xa, không ngồi ngự liền, ta thấy Lý công công cuống cuống chạy đuổi theo hắn. Hắn giận rồi, chỉ có lúc tức giận mới như thế thôi. Nhưng ta không biết hắn giận cái gì.

Văn Lương và Triều Thần thấy ta đi ra thì vội vàng tới đỡ, Triều Thần nhỏ giọng nói: “Nương nương, hoàng thượng sao thế ạ?”

“Triều Thần!” Văn Lương đề giọng quát nàng ta một tiếng, có lẽ nàng ta nhớ tới lần trước, khi hắn bước ra từ hang đá, mặt cũng tái xanh như thế.

Ta im lặng, để hai cung tỳ đỡ lên loan kiệu.

Tựa vào chiếc gối mềm, ta chợt nghĩ, trên thế giới này liệu có ai hiểu được tâm tư của hắn? Nếu có người như thế thì thật khiến ta kính phục.

Bỗng nhiên ta lại nhớ tới Phát Hy, người con gái đã hương tiêu ngọc vẫn cách đây đã lâu, liệu nàng ta có từng hiểu được hắn không?

Nghĩ tới đây lại thấy buồn cười, sao ta phải đem người đã chết ra mà giả dụ!

Sau đó, ta từ từ ngẫm lại, cả chốn hậu cung này có bao nhiêu phi tần, liệu có ai thật sự có được sự sủng ái của hắn?

Diêu Phi chẳng qua nhờ sự thương yêu của thái hậu, còn có binh quyền của gia tộc ở phía sau. Thiên Phi dựa vào bào thai trong bụng mà chiếm được một chỗ đứng. Thiên Lục vì có bóng hình của Phát Hy.

Thế còn ta? Ta có gì? Chỉ e rằng, chính ta đã hiểu nhầm ý nghĩa của chữ “Đàn” mà hắn đã ban.

Giờ đây, hắn chỉ coi ta là kẻ dính dáng tới thế lực của đại học sĩ nội các.

Ta có hận Thiên Lục đi chẳng nữa cũng vô ích, bởi lẽ sống trong hậu cung này, đi từng bước cũng thấy nguy hiểm. Bây giờ ta mới xem như thật sự hiểu được câu nói của Tô Mộ Hàn, có những lúc, dù cẩn thận thế nào cũng vô ích, có những lúc, người tránh cũng không kịp...

Ta cúi đầu, nhìn mười ngón tay thon dài của mình. Tay nữ nhân, đặc biệt là tay nữ nhân trong hậu cung, dù không dính máu tươi cũng có thể đoạt được mạng người.

Ha, từ trước tới nay chưa bao giờ muốn làm hại ai, ngay cả với đứa bé trong bụng Thiên Phi. Ta chỉ muốn bảo vệ mình để sống tiếp, dù có phải dùng bất cứ thủ đoạn đê hèn nào cũng không từ.

Trở về Cảnh Thái cung.

Buổi chiều, thời tiết đột nhiên trở lạnh. Ta nằm trong phòng mà còn phải ôm lò sưởi. Văn Lương không ngừng cho thêm than vào lò sưởi trong phòng để căn phòng ấm hơn một chút.

Đến giờ Mùi, khi Tường Hòa ra ngoài quay trở lại, nói rằng Hạ Hầu Tử Khâm đã ngồi một mình ở đình nghỉ trên Lam Hồ tới hai canh giờ, không ai dám tới khuyên ngăn.

Ta có chút kinh ngạc, hắn không phải kiểu người sẽ lấy bản thân ra đùa cợt, nghe những lời hắn nói với ta hôm ấy cũng biết. Vậy hôm nay thì sao? Vì sao? Trời lạnh thế này, hắn ngồi tới hai canh giờ, nhất định sẽ bị ốm.

Nhưng, ta vẫn còn nhớ tới hắn sao?

Ha, ta chợt nở nụ cười nhạt.

Để bọn họ lui hết ra ngoài, không biết vì sao trong lòng ta không thể nào bình tĩnh được. Đi tới bàn, lấy thước vuốt phẳng tờ giấy Tuyên Thành, tự tay mài mực, chấm đầu bút lông vào, ngẫm nghĩ giây lát rồi hạ bút vẽ... cây tử.

Tô Mộ Hàn nói, luyện chữ và vẽ tranh có khả năng rèn luyện tính cách con người nhất. Thế thì hãy khiến ta bình tâm lại đi.

Ta chăm chú vẽ tranh, cũng không biết đã qua bao lâu, khi trời sụp tối thì loáng thoáng nghe thấy tiếng hai cung tỳ truyền tới: “Người có biết không? Hình như hoàng thượng bị bệnh rồi, lúc này, khi ta quay về cung thì thấy mấy thái y tới Thiên Dân cung đấy!”

“Thật sao? Nhưng hôm nay trời lạnh như vậy, sao hoàng thượng dám ngồi bên ngoài lâu thế nhỉ?”

“Người không biết hả? Nếu không phải Tích tần tới, hoàng thượng còn chưa chịu quay về đâu.”

“Suyt! Nhỏ giọng chút đi!”

Tiếng nói chuyện nhỏ hơn một chút nhưng ta vẫn nghe thấy: “Nghe nói hoàng thượng không nói câu gì đã ôm choàng lấy Tích tần.”

Người kia thốt lên một tiếng “ôi” nhưng không nói tiếp nữa.

Chẳng trách, Tường Hòa chỉ nói không ai dám tới khuyên ngăn nhưng không kể tiếp sau đó hắn ra sao. Hóa ra là Thiên Lục tới.

Đầu bút hạ xuống hơi mạnh.

Ha, khoe miệng ta bắt giắc cong lên, bức họa này cuối cùng đã bị hỏng.

Đặt bút xuống, ta dứt khoát vo tờ giấy Tuyên Thành thành một cục, ném sang bên.

Đẩy cửa bước ra ngoài, nhìn thấy hai cung tỳ kia đang ngồi cách đó không xa, thì thầm bàn tán. Một người trông thấy ta bước ra, hoảng hốt đứng dậy. Cung tỳ ngồi đối diện nàng ta có lẽ đã biết được gì, nhanh chóng quay người lại, hai người quỳ sụp xuống, hô: “Nương nương!”

Ta không đi tới, chỉ gọi: “Tường Thụy!”

“Nương nương, có nô tài!” Tường Thụy lập tức chạy tới, cúi đầu nói: “Nương nương có gì sai bảo?”

Ta chỉ tay vào hai cung tỳ ở trước mặt, lạnh nhạt nói: “Đưa hai người này tới phòng giặt giũ, có thời gian ngồi đây thì thăm to nhỏ, chi bằng để bọn họ làm việc nhiều một chút.”

“Nương nương!” Hai cung tỳ vừa nghe thấy vậy thì đều thay đổi sắc mặt, cùng dập đầu, nói: “Nương nương tha mạng! Nô tỳ không dám nữa! Nô tỳ không dám nữa!”

Ta không nhìn bọn họ, xoay người đi ra ngoài, chỉ nói: “Lát nữa bản cung quay lại sẽ không phải nhìn thấy bọn họ nữa!”

“Vâng!” Tường Thụy đáp lời.

“Nương nương!” Phương Hàm đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì ạ?”

Ta lắc đầu, thực ra cũng chẳng có gì, chẳng qua nhận được ân huệ của ai đó nên cố ý nhắc tới chuyện Thiên Lục đến Lam Hồ trước mặt ta mà thôi. Tường Hòa cố ý giấu ta, vậy thì chỉ cần là người của Cảnh Thái cung này sẽ không dám nói ra chuyện đó, ở đâu lại xuất hiện hai cung tỳ to gan như vậy!

Không có lẽ chỉ một trong hai người, còn người kia là ngu ngốc bị cuốn vào, có điều lúc này ta không muốn tra xét kỹ nữa. Chắc hẳn ý đồ của kẻ kia là muốn ta tức giận rồi tới gây phiền toái cho Thiên Lục, nhưng ta đâu có ngu ngốc như thế!

“Nương nương, người đi đâu?” Phương Hàm thấy ta không dừng bước, lại hỏi.

Thực ra ta cũng không biết tại sao đột nhiên lại ra khỏi phòng, ngẫm nghĩ một lát bèn đáp: “Bảo người chuẩn bị kiệu, không phải hoàng thượng bị ốm sao? Bản cung làm phi tử của người, đương nhiên phải tới thăm ngài rồi.”

Phương Hàm sững sờ giây lát, cuối cùng gật đầu, nhanh chóng bước đi.

Văn Lương nghe nói ta sắp ra ngoài, vội lấy áo khoác lông chồn cho ta mặc, nói: “Nương nương, hôm nay ngoài trời lạnh lắm, người phải cẩn thận.”

Ta gật đầu, nài ta đỡ ta lên loan kiệu. Ta nói: “Ngoài trời lạnh lắm, người cũng lên đây đi, dẫu sao trong kiệu cũng có chỗ.”

Văn Lương vội lắc đầu, nói: “Sao mà được ạ! Nô tỳ rất khỏe, nương nương không cần lo!”

“Nương nương...” Phương Hàm nhìn ta, muốn nói gì lại thôi.

Ta cười với nàng ta, nói: “Cô cô an tâm, trong lòng bản cung hiểu rõ.”

Lúc này nàng ta mới yên tâm buông rèm kiệu giúp ta.

Kiệu được nâng lên, mới đi được vài bước đã thấy gió lạnh thổi vào lạnh buốt, ta ôm chặt lò sưởi nhưng vẫn khẽ run rẩy. Không biết thời tiết kiểu gì nữa, đã sang xuân rồi, sao đột nhiên lại trở lạnh thế này?

Tới Thiên Dận cung, Văn Lương đỡ ta xuống kiệu nhưng ta bỗng đứng sững trước kiệu.

Trước mặt là bậc thang dài đằng đằng dẫn tới tẩm cung của hần, không biết tại sao, một bước này ta không bước nổi.

“Nương nương?” Văn Lương khẽ gọi

Ta chợt thấy nực cười, ta đang sợ hần sao? Nhưng, hần có gì đáng sợ?

Ta lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Đi thôi!”, rồi vịn lên tay Văn Lương bước đi.

Lưu Phúc ra đón, ông hành lễ với ta. “Nô tài xin thỉnh an Đản Phi nương nương!”

Ta không để ông ta vào thông báo ngay, chỉ hỏi: “Ai đang ở trong?”

Ta vốn cho rằng ông ta sẽ trả lời là Thiên Lục, không ngờ ông ta đáp: “Nương nương, An Uyển nghi đang ở bên trong!”

Ta thoáng kinh ngạc, hóa ra là An Uyển nghi!

Lưu Phúc thấy ta không nói gì, bèn hạ giọng hỏi: “Nương nương, có cần nô tài vào thông báo một tiếng không ạ?”

Do dự một lát, ta lại đáp: “Không cần, hoàng thượng hẳn cũng không có gì đáng ngại, bản cung hồi cung.”

Lưu Phúc còn muốn nói gì đó, môi mấp máy nhưng lại đáp: “VẬY... nô tài cung tiễn nương nương!”

Chần chừ một lát, ta quay người định rời đi

Vân Lương ngạc nhiên nói: “Nương nương...”

Ta không đáp, vừa định bước xuống bậc thì nghe Lưu Phúc nói ở phía sau: “An tiểu chủ, người cũng về sao?”

Ta có phần kinh ngạc, không nén nổi mà ngoái đầu lại nhìn, An Uyển nghi cũng trông thấy ta, liền nhanh chóng bước tới, cúi người. “Tần thiếp tham kiến Đản Phi nương nương!”

Ta không ngờ nàng ta đột nhiên đi ra, đành đáp: “An Uyển nghi không cần đa lễ!”

Nàng ta bước lại, nhìn ta với vẻ hoài nghi, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người... “ Chân mày như vẽ của nàng ta hơi nhíu lại, nhìn ta vẻ khó hiểu.

Ai cũng nhận ra ta vừa mới tới, cũng không ai không nhận ra tư thế này của ta là chuẩn bị rời đi. Nhưng ta thấy cũng không sao, chỉ vịn vào tay Vân Lương đi xuống, lại đưa mắt liếc An Uyển nghi một cái, nói: “Bản cung định hồi cung, nếu An Uyển nghi thuận đường thì cùng đi với bản cung đi!” Ban này, khi ta vừa tới không nhìn thấy cổ kiệu nào đợi ở ngoài, có lẽ nàng ta chỉ tới một mình.

Ta thực sự cảm thấy kỳ lạ, nàng ta không đưa cung tỳ đi theo hầu.

Dường như lúc này nàng ta mới phản ứng lại được, không chối từ, bước lại mỉm cười hiền lành: “Nương nương đúng là người kỳ lạ, hoàng thượng long thể bất an, tất cả phi tần đều tới thăm, biết bao nhiêu người tranh nhau để được chăm sóc hoàng thượng, người thì ngược lại, là người cuối cùng, tới rồi còn không vào.”

Ta cười khẽ, nói: “Nếu như thế, sao An Uyển nghi không ở lại chăm sóc hoàng thượng?”

Theo lời nàng ta, không phải nàng ta là người tới áp chót sao? Ta đã không vào, vậy thì sau nàng ta cũng chẳng còn ai vào điện nữa, đây chẳng phải là cơ hội tuyệt vời sao?

Không ngờ nàng ta khẽ cười, đáp: “Dù tần thiếp muốn ở lại thì cũng phải được hoàng thượng bằng lòng.”

Ta thoáng sững sờ, hẳn không muốn sao? Vậy thì tại sao Thiên Lục cũng không ở đây?

Ta nghĩ tới thất thần, lại nghe An Uyển nghi nói: “Nương nương, nơi này lạnh lắm, người ở lại hay về Cảnh Thái cung?”

Ta như sực tỉnh, có chút xấu hổ, hạ giọng khẽ ho một tiếng rồi đáp: “Đương nhiên bản cung về rồi!”, nói xong thì không nhìn nàng ta nữa, vịn vào tay Vân Lương bước xuống.

An Uyển nghi đi theo sau ta, được mấy bước lại đột nhiên lên tiếng: “Nương nương có biết giữa hoàng thượng và thái hậu đã xảy ra chuyện gì không?”

Ta sững người, ngoái đầu nhìn nàng ta. Tại sao trong lời của nàng ta như muốn nói cho ta hay, nàng ta đã biết vài chuyện gì rồi?

Có điều, quan hệ giữa Hạ Hầu Tử Khâm và thái hậu đột nhiên xấu đi, lẽ nào không phải vì chuyện của Thiên Lục sao?

Ta cười nhạt, lắc đầu. “Bản cung không biết, xem ra An Uyển nghi đã biết?”

Nàng ta điềm tĩnh cười, cúi đầu đáp: “Dĩ nhiên tần thiếp vì không biết nên mới muốn hỏi nương nương, hóa ra nương nương cũng không hay biết gì.” Giọng nói của nàng ta nhẹ tênh nhưng trực giác nói cho ta hay, chắc chắn lúc này nàng ta hỏi ta không phải là vì không biết.

Bây giờ ta cũng không hỏi nàng ta nữa, nàng ta đã nói thế thì nhất định sẽ không cho ta biết.

Vân Lương đỡ ta lên loan kiệu, ta vén rèm kiệu, nói với An Uyển nghi: “Cùng đi chung đi!”

Nàng ta chỉ cười, tạ ơn rồi nói: “Thần thiếp xin thôi, nương nương đi cẩn thận!” Nói xong liền cúi người rồi quay người rời đi.

Ta ngăn người, Văn Lương ghé tai ta, thì thầm: “Nương nương, An Uyển nghi như thế này lại khiến nô tỳ không hiểu. Lần trước ở Hy Ninh cung, nương nương còn nói nàng ta đứng ra nói đỡ cho người, sao hôm nay lại từ chối không lên loan kiệu của người?”

Ta không đáp, chỉ hạ rèm xuống.

An Uyển nghi muốn trung lập, dù ta hay Diêu Phi, hoặc giả là Thiên Phi và Thiên Lục, nàng ta đều chỉ đứng nhìn từ xa. Ngày ấy ở Hy Ninh cung, nàng ta đã nói câu đó, giờ nghĩ kĩ lại, thật sự là muốn có lợi cho ta sao?

Thực ra cũng không hẳn vậy.

Lời nói của nàng ta khiến Hạ Hầu Tử Khâm đích thân cởi áo khoác lông chồn đưa cho ta nhưng lại đẩy hẳn tới chỗ Thiên Lục. Lời nói của nàng ta khiến Diêu Phi nắm được một cơ hội tốt nhưng lại khiến Thư Quý tần bị cấm túc.

Trong chuyện này, chẳng ai được lợi. Suy cho cùng, An Uyển nghi không hề giúp ai.

Ta lắc đầu, không nghĩ tới nàng ta nữa.

Loan kiệu đi được một đoạn, đột nhiên nghe tiếng Văn Lương hô dừng kiệu. Ta cảm thấy kỳ lạ, vừa định vén rèm lên hỏi thì Văn Lương đã lên tiếng: “Nương nương, nô tỳ trông thấy kiệu của Dự Thái phi.”

Ta biết, Văn Lương không nhìn thấy Dự Thái phi nhưng chắc chắn nàng ta nhìn thấy Tiểu Đào.

Ta chần chờ một lát, lại nói: “Không cần dừng lại, đi thôi!” Không cần đi vòng, nếu đi vòng chẳng khác nào để người ta nghĩ ta chột dạ.

“Vâng!” Văn Lương thưa “vâng”, rồi lại hô: “Khởi kiệu!”

Chẳng bao lâu sau, ta lại nghe thấy có tiếng bước chân đi tới trước mặt, tiếp đó là giọng nói của Văn Lương: “Nô tỳ xin thỉnh an Thái phi!”

Loan kiệu được hạ xuống, ta bước ra, nói: “Thần thiếp xin thỉnh an Thái phi!”

Tiểu Đào thấy ta, vội nói: “Nô tỳ tham kiến Đán Phi nương nương!”

Ta ra hiệu cho nàng ta không cần đa lễ, nhưng Dự Thái phi thì vẫn ngồi trong loan kiệu không bước ra. Ta thuận miệng nói: “Bệnh tình của Thái phi thế nào rồi?”

“Nhờ hồng phúc của nương nương, bệnh tình của Thái phi vẫn ổn định.” Tiểu Đào khẽ cười, đáp.

Ta gật đầu, cũng không muốn dừng lại lâu, bèn nói: “Thái phi, thần thiếp xin được cáo lui!” Nói xong liền vịn vào tay Văn Lương định đi.

Song Tiểu Đào đuổi theo. Ta liếc nhìn nàng ta, hình như nàng ta hơi hoảng hốt, vội quỳ xuống, nói: “Nô tỳ to gan, thấy nương nương đi ra từ phía Thiên Dận cung, nhất định là vừa đi thăm hoàng thượng. Nương nương, hoàng thượng thế nào ạ?”

Ta thoáng sững sờ, ta sớm đã đoán được Dự Thái phi đột nhiên xuất hiện ở đây, hẳn là muốn tới Thiên Dận cung. Hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm bị bệnh, cả hậu cung này ai không biết. Dự Thái phi có tới cũng là hợp tình hợp lý, chỉ là, họ sắp tới cửa cung rồi, sao còn phải hỏi ta?

Tiểu Đào thấy ta im lặng, vội nói: “Nương nương, nô tỳ không có ý khác. Chỉ là Thái phi nghe nói hoàng thượng bị bệnh, trong lòng thấp thỏm không yên, thế nên cứ khẳng khẳng muốn tới Thiên Dận cung thăm nom. Nhưng... nhưng nô tỳ biết, hoàng thượng sẽ không gặp Thái phi, thế nên nô tỳ mới dám to gan xin hỏi nương nương. Hoàng thượng long thể thế nào ạ?”

Hóa ra là như vậy!

Bất giác đưa mắt nhìn kiệu của Dự Thái phi, rèm kiệu buông xuống, ta không nhìn thấy người ngồi bên trong. Người đáng thương ắt cũng có chỗ đáng hận, bà không thể trách Hạ Hầu Tử Khâm bây giờ không chịu gặp bà.

Ta nói với Tiểu Đào: “Người cứ đứng lên trước đi, hoàng thượng là chân long thiên tử, đương nhiên ban phúc cát tường, không có gì đáng ngại.” Thực ra ta chưa gặp hẳn, chỉ vì ta không muốn đi vào.

Có điều, nhìn nét mặt của An Uyển nghi cũng có thể nhận ra, hẳn chỉ bị nhiễm phong hàn, không nghiêm trọng.

Nghe xong, Tiểu Đào mới thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Nô tỳ xin tạ ơn nương nương!”, rồi xoay người nói với mấy kiệu phu: “Khởi kiệu!”

“Chờ một lát!” Ta nhìn nàng ta, vẻ không hiểu. “Đã biết hoàng thượng sẽ không gặp thái phi, còn đi làm gì?”

Tiểu Đào ngần ra giây lát rồi mới đáp: “Nô tỳ đưa thái phi đi một vòng quanh cung của hoàng thượng rồi về.”

Ta mới nhớ ra, Dự Thái phi bây giờ điên điên khùng khùng, có lẽ cũng chẳng khác gì trẻ con, cần dỗ dành.

Ta gật đầu, vừa định đi thì nghe thấy Dự Thái phi không biết lẩm bẩm câu gì, đột nhiên chạy ra.

“Thái phi nương nương!” Tiểu Đào hoảng hốt, vội chạy theo đỡ bà.

Ánh mắt bà đột nhiên nhìn về phía ta, không biết vì sao, ánh mắt ấy khiến ta phải run rẩy. Bà bắt cần đẩy Tiểu Đào ra, nhào về phía ta, nắm chặt hai vai ta, nói: “Liều đại tiểu thư, người lại đi gặp nó, người lại đi gặp nó!”

“Nương nương!” Văn Lương cuống quýt nhìn ta nhưng cũng không dám đi tới.

Tiểu Đào gấp gáp chạy tới, nói: “Thái phi, người mau buông Đản Phi nương nương ra đi!”

Nhưng ta bỗng bình tĩnh lại, hỏi: “Thái phi nói, ta đi gặp ai?”

Liều đại tiểu thư trong lời bà, ngoài Phát Hy ra thì còn có thể là ai?

“Nương nương!” Tiểu Đào gọi ta, có chút hoảng hốt.

Ta lạnh lùng lườm một cái khiến nàng ta sợ hãi, lập tức im miệng.

Ta nhìn Dự Thái phi, thăm dò: “Hoàng thượng?”

Vừa nói xong, lại thấy không đúng, lúc ấy Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa là hoàng thượng mà. Nhưng sắc mặt bà ta đột nhiên trở nên nghiêm túc, kéo ta lại, khẽ nói: “Hoàng thượng muốn đưa người đi hòa thân, ha ha. A, hôm ấy... hôm ấy ta còn trông thấy thái tử điện hạ...”

Ta chỉ thấy toàn thân chấn động, “hoàng thượng” mà ta nói là Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng ta biết, hoàng thượng mà bà ta nhắc tới lại là Hoàng đế Gia Thịnh của tiền triều, thậm chí bà ta còn nhắc tới thái tử... Phát Hy còn có quan hệ với thái tử tiền triều sao?

Ta chỉ thấy kinh ngạc, kéo bà ta lại, hỏi: “Bà thấy thái tử...”

“To gan!”

Ta vừa nói được một nửa đã bị người quát to, ngắt lời: “Hoàng thượng còn chưa có con nối dõi, triều này lấy đâu ra thái tử!”

Những người bên cạnh cũng quỳ sụp xuống, đồng thanh hô: “Tham kiến Thái hậu!”

Ta vội quay người lại, định quỳ xuống thì phát hiện Dự Thái phi đang túm lấy ta quá chặt, đành nhún người, nói: “Thần thiếp tham kiến Thái hậu!”

Thái hậu tức giận quát: “Các người đứng đó làm gì? Còn không tống kẻ điên này về Vĩnh Thọ cung cho ai gia!”

“Vâng!” Đám cung nhân đằng sau bà đều bước tới, dùng sức kéo Dụ Thái phi đi.

Bà ta đột nhiên kêu lớn: “A, ta còn muốn đi thăm hoàng thượng! Hoàng thượng bị bệnh, ta muốn đi thăm hoàng thượng! Hoàng thượng...”

“Thái phi...” Tiểu Đào hoảng hốt đuổi theo bọn họ.

Ta sưng người một lát, cuối cùng cũng quỳ xuống.

Cảm giác thái hậu bước tới trước mặt ta, lạnh lùng nói: “Bà ta điên rồi, sao Đàn Phi cũng điên theo bà ta?”

“Thái hậu bớt giận!” Ta cúi đầu. Lúc này ta sơ sẩy không chú ý, chỉ là khi nghe thấy lời của Dụ Thái phi thì không ngừng nháy mắt.

Thái hậu lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Ai gia thấy ngươi nên thanh tịnh lại một chút! Từ mai, ngươi dọn tới Đông Noãn các của Hy Ninh cung, chép kinh Phật mười ngày giúp ai gia!”

Đột nhiên bảo ta chép kinh Phật, rốt cuộc thái hậu có ý gì?

Nhưng trước mắt ta cũng đành thưa: “Vâng, thần thiếp xin ghi nhớ!”

Lúc ấy thái hậu mới lại “hừ” một tiếng rồi dẫn đám cung nhân đi mất.

Ta quỳ xuống vâng lệnh, mãi sau mới nghe thấy tiếng Văn Lương đứng dậy, nàng ta vội đi tới đỡ ta lên, nói: “Nương nương...”

Ta bất giác khẽ cười một tiếng, tai mắt trong cung này nhiều làm sao, bằng không sao thái hậu có thể xuất hiện ở nơi này đúng lúc như thế?

Trở về Cảnh Thái cung, lập tức có người chạy ra đón. Triệu Thần vừa nhận lấy chiếc áo khoác lông chồn của ta vừa hỏi: “Nương nương, bệnh tình của hoàng thượng sao rồi?”

Ta thoáng sững người rồi khẽ cười: “Có lẽ không nghiêm trọng lắm đâu.”

Thấy rõ Triệu Thần ngăn người, chậm rãi đưa mắt nhìn sang Văn Lương. Văn Lương bước lên, khẽ đánh nàng ta, trách nàng ta lắm miệng, cũng không hề nhắc tới việc đã xảy ra trên đường về. Phương Hàm không nói lời nào, chỉ hỏi: “Nương nương có mệt không ? Mệt thì người đi nghỉ sớm chút đi!”

Ta gật đầu, đi thẳng về tẩm cung, thấy cung tỳ thổi tắt đèn mới nhắm mắt lại nhưng không tài nào ngủ nổi. Ta nghĩ mãi về lời nói của cung tỳ ngoài cửa kia, hẳn chẳng nói một lời đã ôm chầm lấy Thiên Lục... Không biết vì sao, dù không nhìn thấy cảnh ấy nhưng ta vẫn cảm nhận được sự bất lực lẫn bản khoả của hắn. Mà ta, thứ ta để ý tới dường như không phải là Thiên Lục. Kỳ lạ biết bao!

Ta vẫn luôn cho rằng, chúng ta cùng một loại người, muốn mạnh thì phải cô độc, cho nên mới phải để lộ vẻ kiêu hãnh nhất trước mặt người khác, có thể mới khiến tất cả mọi người nghĩ rằng chúng ta đều rất lợi hại...

Dù không có tình yêu cũng phải sống thật vui vẻ. Không ai sinh ra đã thấp hèn, dẫu hắn làm hoàng thượng nhưng cũng có những phiền não mà người thường không thể tưởng tượng được.

Nghĩ một lát, ta lại cười, thậm chí còn có thể cười thành tiếng. Nhưng cười rồi lại cảm thấy ném được chút vị ưu thương.

Thở dài một hơi, ta ngồi dậy ôm đầu gối, bất giác lại nghĩ tới thuốc nước Tô Mộ Hàn đưa, ta đứng lên lấy một chiếc hộp nhỏ ở dưới gầm giường. Ngón tay ta lướt qua, hình cây tử được chạm khắc tinh xảo, dù lúc này không còn nhìn rõ song ta vẫn như nhìn thấy hình dáng của nó. Hình dáng ấy ta đã ghi tạc trong lòng.

Ta không biết y đã đi đâu, nhưng thi thoảng vẫn nhớ tới câu nói ấy của y. Y nói, có những người vì chống đỡ đau khổ, hận thù mới có thể sống tiếp. Khi ấy ta một mực phủ nhận, nói trong lòng ta không có hận thù, giờ nghĩ lại, người mà y nói tới, chẳng lẽ là bản thân y?

Đầu ngón tay run run, ta chỉ cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đó đè nén, có chút đau đớn, có chút... lo lắng.

Sao lại thế? Tại sao hôm nay lại đột nhiên nhớ tới Tô Mộ Hàn? Hay chỉ là... thái hậu bắt ta chép kinh Phật, ta mới nhớ ra y từng sống trong chùa?

Thở dài một hơi, ta và y, có lẽ cả đời này sẽ không thể gặp lại nữa. Cúi xuống cất chiếc hộp vào chỗ cũ, khi đứng dậy ta đột nhiên trông thấy bóng ai đó lướt qua ngoài cửa.

Ta tưởng đó là cung nhân đi tuần đêm song không ngờ bóng người đó dừng lại trước cửa phòng ta, cứ đứng đó mãi. Ta dụi dụi mắt, chắc chắn mình không bị hoa mắt, sau đó lại giật nảy mình, là Cố Khanh Hằng!

Không phải ta đã bảo huynh ấy xuất cung rồi sao? Tại sao còn tới đây?

Cuống quýt nhảy xuống giường, nhờ ánh trăng mà chạy ra, rồi lại nghĩ, không được, ta không thể gặp huynh ấy.

Ta cắn răng, lớn tiếng kêu: “Người đâu?”

Có người tới, huynh ấy nhất định sẽ lặng lẽ rời đi, như lần trước. Nhưng thật kỳ lạ, sao không có ai tới?

“Người đâu?” Ta không cam lòng, lại kêu lớn.

Bên ngoài vẫn yên tĩnh như thế, không có bất kỳ âm thanh nào. Trong chớp mắt, cả Cảnh Thái cung dường như chìm trong im lặng. Rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?

16. Chương 16

Ta chỉ cảm thấy có chút kinh hãi, liếc mình xông ra, đẩy cửa “rầm” một tiếng... Cảnh tượng ngoài kia khiến ta ngẩn ngơ.

Thái giám và cung tỳ trong Cảnh Thái cung đều quỳ rạp dưới đất. Ta còn nhìn thấy Lý công công cũng đang quỳ. Chẳng trách ta gọi lớn tiếng như thế mà không có ai đáp lời, chẳng trách Cảnh Thái cung đột nhiên im lìm như chết. Là bởi hắn đã tới, Hạ Hầu Tử Khâm... đã tới.

Ta không biết hắn đã đứng tựa cửa được bao lâu, cũng không biết tại sao hắn không vào phòng. Bàn tay nắm lấy mép cửa đã quên rụt lại nhưng chỉ thoáng cái đã thấy hắn đổ nhào về phía ta.

“Hoàng thượng!” Ta kinh hãi kêu lên, đỡ hắn.

Nặng quá, ta lùi mấy bước, tới khi đụng vào mép bàn mới cố gắng đứng lại được. Mặt hắn kề sát má ta, nóng quá, hắn vẫn đang sốt. Ta không khỏi hoảng hốt, hôm ấy hắn bỏ đi không ngoái đầu lại, thậm chí gặp ta ở Hy Ninh cung cũng không nói tiếng nào, hùng hổ đi lướt qua. Vậy hôm nay thì sao? Hắn đang bệnh, sao còn tới? Còn không gõ cửa, không vào phòng. Nếu ta đã ngủ say, chẳng lẽ hắn định đứng ngoài đó cả đêm?

Trong lòng ta tự hỏi rất nhiều, rất nhiều điều nhưng chẳng có đáp án. Khi trấn tĩnh lại, chẳng biết ai đã đóng cửa phòng, còn hắn thì chậm rãi nhấc tay lên, ôm chặt lấy ta. Ta chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, không biết rốt cuộc hắn bị làm sao.

“Hoàng thượng...” Ta gọi nhưng hắn không trả lời.

Cứ như vậy, hắn ôm riết lấy ta, thật lâu, thật lâu cũng không nói lời nào. Không biết tại sao, ta đột nhiên nhớ tới chuyện của hắn và Thiên Lục ở Lam Hồ hôm nay, chẳng lẽ cũng như thế này sao?

Ta nghĩ tới thất thần.

Hắn chợt đẩy ta ra rồi lùi mấy bước, ta chỉ thấy bước chân hắn loạng choạng, nháy mắt đã lao đảo ngã phịch xuống đất. Ta sững người, từ trước đến nay, trong mắt ta hắn luôn kiêu ngạo, dù thi thoảng có bớt đi thì cũng nửa thật nửa giả làm nũng chẳng khác gì trẻ con, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một Hạ Hầu Tử Khâm bất lực như thế này. Ta hoảng hốt chạy tới đỡ hắn dậy, cả người hắn nóng ran.

“Hoàng thượng...”

Thấy hấn nghiêng rặng, thái dương rịn đầy mồ hôi, nhất định là khó chịu lắm đây!

Tay ta bắt giác nâng lên, lau mồ hôi trên trán hấn. Nhớ hôm ấy ở trong hang, hấn đột nhiên vươn tay ra, khẽ cười, nói, hóa ra bệnh đã đỡ hơn rồi.

Ngày ấy, ta bị bệnh, nhưng cũng không như hấn bây giờ.

“Hoàng thượng!” Ta cúi xuống ôm hấn, vì sao nhìn thấy hấn như thế này, trong lòng ta lại mơ hồ có chút đau đớn.

Rốt cuộc hấn làm sao vậy? Chắc hấn cho rằng ta là quân cờ của Cố đại nhân? Hấn trách ta, cho nên mới bỏ đi không thèm ngoảnh lại như thế. Nhưng bây giờ, sao hấn còn tới? Còn... tới đây trong bộ dạng này.

Hấn tựa vào người ta, hơi thở nóng giãy, nghe hấn nhỏ giọng nói: “Trẫm chóng mặt, không đứng được!”

Thế nên khi ta mở cửa mới trông thấy hấn tựa vào cửa sao?

“Không sao, để thần thiếp đỡ người.” Ta cố gắng đỡ hấn đứng dậy, hấn dựa vào ta, ta hơi lùi lại, dìu hấn lên giường.

Hấn thở hổn hển, có vẻ rất khó chịu. Đỡ hấn nằm xuống, hấn nhắm mắt, chợt ho mấy tiếng, ta vội đưa tay vuốt ngực hấn, nhưng hấn đột nhiên gạt tay ta ra.

Ta kinh ngạc nhìn hấn song hấn không mở mắt, ho một hồi rồi mới nói: “Trẫm cho rằng bao nhiêu phi tần trong hậu cung của trẫm, chỉ có nàng bạc bẽo nhất.”

Tự cổ đế vương đã bạc tình, hấn lại nói ta bạc bẽo...

“Hoàng thượng...” Ta tiến lên một bước, nhưng thấy hấn phát tay ngăn lại, hạ giọng nói: “Đàn Phi, nàng thật to gan!”

Giọng hấn không lớn nhưng không giận mà uy.

Ta sững sờ giây lát rồi vội vàng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Hoàng thượng không nghe thần thiếp giải thích đã muốn định tội thần thiếp, thần thiếp không phục.” Khẽ siết hai tay, ta vẫn không có cơ hội để giải thích chuyện này với hấn, hôm nay, hấn đã chịu tới đây, thực ra ta biết, hấn muốn cho ta một cơ hội để giải thích.

Hạ Hầu Tử Khâm, cuối cùng hấn cũng không bạc bẽo với ta.

Phải chăng vì hôm nay chỉ có mình ta không tới Thiên Dận cung thăm hấn nên hấn mới phải đích thân tới đây? Đột nhiên ta có chút hối hận, nếu lúc đó ta không quay về thì hấn không cần chạy tới đây lúc nửa đêm.

Hấn chống người dậy, có lẽ vì chóng mặt quá mà cơ thể hơi lảo đảo. Ta quỳ, hấn cũng không bảo đứng dậy, chỉ lạnh lùng nhìn, nghiêng rặng nói: “Trẫm muốn thử xem, nàng sẽ giải thích gì!”

Ta há miệng, đột nhiên lại thay đổi suy nghĩ, hấn muốn ta giải thích, nhưng ta sẽ giải thích cái gì đây? Giải thích hộp thuốc của ta từ đâu mà có, hay giải thích vì sao hôm nay ta không tới Thiên Dận cung thăm hấn?

Ha, Hạ Hầu Tử Khâm, hấn thật lợi hại, hấn muốn ta tự bóc trần từng lớp một.

Ta cắn môi, đáp: “Thần thiếp đã tới Thiên Dận cung, nhưng nghe nói An Uyển nghi đang ở trong với Hoàng thượng, thần thiếp sợ làm phiền tới nhã hứng của Hoàng thượng nên đành phải hồi cung.” Có điều ta không ngờ, An Uyển nghi sẽ ra nhanh như vậy.

Ta cúi đầu, không dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hấn.

Hấn lạnh lùng “hừ” một tiếng, nói: “Nhưng công công của trẫm nói, nàng và An Uyển nghi đã cùng đi về mà.”

Ta nhắm mắt lại, Lý công công đáng ghét. Ngoài ý ra, còn có ai rảnh rỗi nhiều chuyện như vậy, còn đuổi theo ra tận ngoài cung để nhìn nữa.

Ta đập đầu sát đất nói: “Thần thiếp... thật sự không biết Hoàng thượng thân đang bị bệnh mà nửa đêm còn tới đây hỏi tội thần thiếp. Thần thiếp đáng tội!”

Ta không đi thăm hần, cuối cùng hần đã tức giận, có điều, chuyện khiến hần phải canh cánh trong lòng tất nhiên là chuyện khác.

Hần đột nhiên giơ tay ra, kéo ta đứng dậy. Ta không kịp phản ứng nên đụng vào lồng ngực hần, chỉ thấy hần nhúu chặt chân mày, tức giận nói: “Nàng đúng là tội to tày trời, trẫm phải tức hiệu Đàn phi, tống nàng vào lãnh cung!”

Tim ta lặn đi một lát, hần lại nói: “Thứ trẫm ban thưởng cho Cố Dịch Vân, sao lại ở trong tay nàng? Nàng đừng nói với trẫm, nàng không có quan hệ gì với nhà họ Cố!”

Quan hệ giữa ta và Cố gia... Ta chỉ có thể nói, ta và Cố đại nhân chẳng có bất cứ quan hệ gì, nhưng với công tử Cố Khanh Hằng, con trai ông ta thì...

Quả nhiên, hần chỉ liếc qua đã nhận ra xuất xứ của hộp thuốc kia. Vậy nếu bây giờ ta nói hộp thuốc ấy là của Thiên Lục đưa cho, hần sẽ tin sao?

“Khụ khụ...” Hần ôm ngực, lại bật tiếng ho khan.

“Hoàng thượng...”

Ta hiểu rồi, chuyện này hần đã muốn hỏi ta từ lâu, chỉ là, hần muốn ta chủ động giải thích. Mà hôm nay hần sinh bệnh, chỉ mình ta không tới, hần mới thực sự không nuốt nổi cơn giận này.

“Ba năm trước, Cố Dịch Vân đột nhiên kết thân với lão gia nhà họ Tang, hơn nữa, trong suốt ba năm thường xuyên ra vào Tang phủ. Tang phủ chẳng qua chỉ là gia đình buôn bán bình thường, trẫm thực sự không nghĩ ra, rốt cuộc nhà họ Tang có thứ gì có thể khiến ông ta để ý tới vậy. Lúc đầu, trẫm còn cho rằng lão gia nhà họ Tang hối lộ cho ông ta, tới tận lần tuyển tú năm ngoái của trẫm...”

Ta kinh ngạc nhìn hần, xem ra, mỗi động thái của từng quan viên, người làm hoàng đế như hần đều nắm rõ.

Lần tuyển tú đó, Tang gia có hai người ứng tuyển, chẳng lẽ hần còn không hiểu? Thứ Cố đại nhân để ý chính là hai tiểu thư của Tang gia. Còn một điểm nữa, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa biết, đó là đã từng có thầy tướng số tiên đoán, Tang gia có mệnh phượng hoàng.

Có điều, giờ vẫn chưa phải lúc cho hần biết chuyện này.

Hần thở hổn hển vài cái, đột nhiên túm lấy tay ta, nhìn thẳng vào ta, nói: “Trẫm còn biết, Tang gia còn một tam tiểu thư không muốn ai biết tới!”

Ta nhìn người trước mặt với ánh mắt không thể tin được. Ta vẫn luôn cho rằng chuyện ta là tam tiểu thư nhà họ Tang, trừ người trong Tang phủ thì không còn ai biết nữa. Nhưng không ngờ, đường đường là hoàng đế thiên triều mà cũng biết tới ta.

Ta bất giác bật cười, từ trước tới nay ta không biết, hóa ra mình cũng đáng để hần điều tra.

Hần như đã hận tới mức phải nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận nói: “Nàng còn dám cười! Hậu cung không được tham gia vào chuyện triều chính, trẫm không nghĩ nàng thật sự không biết điều ấy!”

Ngước lên nhìn hần, ta nhỏ giọng đáp: “Nếu Hoàng thượng đã biết thần thiếp là tam tiểu thư của Tang phủ thì đương nhiên cũng nên biết, năm ấy Cố đại nhân đề cử hai suất tuyển tú, không có phần của thần thiếp.”

Bằng không, vì sao ta phải thế Ngọc Nhi vào cung?

Hần “hừ” một tiếng, nói: “Đây mới là chỗ lợi hại của nàng, ẩn trong bóng tối. Nàng cho trẫm là kẻ ngốc chắc?”

Ta nhìn hần mà thấy buồn cười, hần ngốc sao? Thử hỏi, có ai dám coi hần là tên ngốc không?

“Đàn Phi!” Hần giận dữ túm lấy cổ tay ta, mạnh tay quá, ta đau tới độ nhăn cả mặt mày. Hần vừa muốn lên tiếng nhưng lại ho khan.

“Hoàng thượng!” Ta đỡ hần, hần nổi giận thật, ta chưa từng thấy hần như vậy. Trước đây, dù hần có giận cũng không thế này, giận rồi cũng mau hết.

Hần ho về khổ sở, không biết tại sao lại khiến cho ta nhớ tới ba năm ta gặp gỡ Tô Mộ Hàn, lần nào y cũng ho không dứt mà ta chỉ có thể đứng cách lớp rèm mỏng, lo lắng nhìn bóng hình mơ hồ đó. Nhưng bây giờ ta đang đỡ Hạ Hầu Tử Khâm, nhẹ nhàng vuốt lưng hần, mong rằng có thể xoa dịu nỗi đau đớn của hần.

Lần này hần không đẩy tay ta ra nữa, ho rất lâu, rất lâu, một tay ôm ngực, chân mày anh tuấn cau lại mãi không thôi. Ta đột nhiên cảm thấy có chút hoảng sợ, có khi nào hần bị ho nặng như vậy, tới ngực cũng đau không?

“Hoàng thượng, Hoàng thượng...” Ta nghe tiếng Lý công công vang lên ở ngoài phòng, y gọi rất cẩn thận, chỉ sợ hần lại giận. Song ta cũng biết, Lý công công lo cho sức khỏe của hần.

Ta quay đầu, định gọi truyền thái y thì nghe thấy giọng nói khàn khàn của hần: “Im miệng cho trẫm!”

Ta biết, người hần quát là Lý công công ở ngoài kia. Quả nhiên, nghe hần nói như thế, Lý công công không dám lên tiếng nữa.

Hần thở gấp, tựa vào người ta như không còn sức lực. Ta vội kê chiếc gối mềm ra sau lưng hần, đỡ hần dựa vào. Hần vẫn còn sốt cao, lại ho khan, thật sự không cần truyền thái y tới xem bệnh sao?

Hần đưa mắt nhìn ta, bộ dáng yếu ớt, mãi sau mới mở miệng nói: “Nhìn trẫm như thế này, nàng có đau lòng không?”

Ta sững người một lát rồi gật đầu.

Có chứ, sao ta lại không đau? Hần nửa đêm chạy tới đây, ta lại càng lo lắng.

Hần đột nhiên chế nhạo: “Đau ở chỗ nào, sao trẫm không nhận ra.”

Ta nhẹ nhàng cầm tay hần, hần không tự chối, ta hạ giọng đáp: “Hôm nay Hoàng thượng có thể ghé qua Cảnh Thái cung, chính là cho thần thiếp một cơ hội giải thích, thần thiếp sao còn không biết tốt xấu? Người là Hoàng thượng, đương nhiên cũng hiểu, chỉ một hộp thuốc thì chẳng nói lên được điều gì, không phải sao?”

Hần khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Phải, nhưng nàng lại nói, hộp thuốc ấy lấy từ Ngự dược phòng để đề phòng, vậy thì có thể nói rõ rất nhiều điều!”

Ta thoáng chút kinh ngạc, lúc ấy ta cho rằng Văn Lương lấy hộp thuốc của Cố Khanh Hằng đưa cho ta, sợ hần hiểu nhầm nên mới phải nói như thế. Nếu lúc đầu ta đã biết đây là hộp thuốc Thiên Lục đưa thì có gì phải lừa gạt hần? Vì lúc ấy hần đã nhận ra hộp thuốc kia, chỉ hỏi ta hộp thuốc ở đâu, không ngờ ta sẽ nói dối nên mới giận dữ bỏ đi.

Ta đang ngẫm nghĩ nên trả lời thế nào thì lại nghe hần nói: “Hôm ấy trong hang, trẫm còn phát hiện tảng đá đã bị người khác di chuyển. Nàng đừng nói với trẫm, tảng đá ấy do nàng tự chuyển, hoặc là cung tỳ của nàng làm nhé!”

Khi ấy ta đã nghĩ tới điều này, chỉ thấy lạ sao hần lại không hỏi. Xem ra không phải hần không hỏi, mà là đang dò xét.

Quan sát kĩ, thấy sắc mặt hần càng khó coi, giọng nói cũng nặng nề hơn: “Trẫm còn biết, con trai của Cố Địch Vân đã nhập cung vào làm vũ lâm quân của trẫm!”

Trong lòng ta cả kinh, hần cho rằng hôm ấy ta và Cố Khanh Hằng đang lén lút hẹn hò ở trong hang của hòn giả sơn kia sao?

Ta buột miệng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp và Cố công tử hoàn toàn trong sạch!”

“Nếu trong sạch thì sao phải giấu giếm!” Hần hùng hổ truy xét. “Giấu hần ta thì cũng thôi, tới hộp thuốc mỡ kia mà nàng còn phải giấu!”

“Thiếp...”

Đúng vậy, ta nghĩ rằng hộp thuốc là của Cố Khanh Hằng nên mới phải giấu giếm, nếu hôm nay ta lại nói là do Thiên Lục đưa, sẽ càng khiến hấn cho rằng ta thực sự là người của Cố Dịch Vân, chẳng qua Thiên Phi và Thiên Lục ở ngoài sáng, còn ta ở trong tối.

Dù ta có nói hay không cũng chỉ càng khắc sâu hai chữ “Cố phủ” lên người mình. Thiên Lục thật lợi hại, chỉ một hộp thuốc mỡ mà đã đẩy ta vào vòng xoáy đã được tính toán từ trước.

Hấn tức giận nhìn ta, rất lâu sau mới thốt lên một câu: “Nếu ngay từ đầu nàng đã thích Cố Khanh Hằng thì không nên vào cung. Nàng đã vào cung thì chỉ có thể làm nữ nhân của trẫm, nếu nàng dám mảy may có tình ý với nam nhân nào khác, trẫm quyết không bỏ qua dễ dàng!”

Ta sững sờ. Vì hấn nói, nếu ta dám mảy may có tình ý với nam nhân nào khác, hấn quyết không bỏ qua dễ dàng.

Ha! Nhìn dáng vẻ tức giận của hấn, ta bỗng muốn cười. Ta có thể coi là hấn đang ghen không? Hấn đang ghen, vì ta.

Hấn đâu biết rằng, ngoài hấn ra, ta chưa từng có tình ý với kẻ nào khác. Ta và Khanh Hằng chẳng qua chỉ là tình cảm thanh mai trúc mã, đâu ta có quý trọng, nâng niu nhưng chung quy vẫn không phải tình yêu.

Ta cúi xuống, đánh bạo ôm lấy hấn. Hấn hạ giọng “hừ” một tiếng nhưng không đẩy ta ra. Ta cười, nói: “Hoàng thượng đường đường là thiên tử mà cũng so đo với một thị vệ sao?”

Hấn nghiêng rằng, ta nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hấn. Hấn không truy xét chuyện Cố Khanh Hằng nữa nhưng chợt nói: “Trẫm bị ốm, tất cả các phi tần đều tới, chỉ có nàng là không! Nàng cũng làm cao thật đấy, muốn trẫm tự chạy tới...”

Lại ôm hấn chặt hơn, ta cười thầm: “Thần thiếp biết lỗi rồi!”

Ta thực sự vui mừng, vì hấn tin ta. Hấn tin tưởng ta. Không cần giải thích quá nhiều, chỉ mấy câu đơn giản mà hấn đã chọn tin ta.

Hấn thở dài thườn thượt, nói một câu nhẹ bâng: “Trẫm đau quá!”

Ta buông hấn ra, khẽ hỏi: “Hoàng thượng đau ở đâu?”

“Đau ở ngực, đầu cũng đau.” Hấn nhắm mắt lại, đáp.

Ta kêu lên một tiếng, đưa tay chạm vào trán hấn, hầy còn rất nóng, cũng không biết lúc ở Thiên Dận cung hấn đã uống thuốc chưa? Một lát sau không nghe thấy hấn nói gì nữa, ta tựa gần bên, khẽ hỏi: “Hoàng thượng, để người bên ngoài lui xuống nghỉ ngơi có được không?”

Hấn vừa tới đã khiến mọi người trong Cảnh Thái cung của ta phải thức dậy, không biết bọn họ đã quỳ ở ngoài đó bao lâu rồi.

Hấn không đáp, ta đứng dậy đi tới cửa phòng. Ta đẩy cửa ra, Lý công công thấy ta thì vội vàng hỏi: “Nương nương, Hoàng thượng sao rồi?”

“Hoàng thượng đang nghỉ ngơi.” Ta nói với Phương Hàm ở phía sau y. “Cô cô, đi chuẩn bị một bát sơn tra ướp đường đi!”

Nghe thấy vậy, Lý công công bèn nói khẽ: “Canh trị ho đã được chuẩn bị, còn sai người hâm đi hâm lại nữa, để nô tài gọi người mang tới đây!” Y nói xong bèn định đứng dậy, đột nhiên khựng lại, liếc nhìn vào phòng, nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, Hoàng thượng đã cho đứng dậy chưa?”

Ta bật cười, nói với bọn họ: “Không sao, các người đều quay về nghỉ ngơi đi!”

Nghe ta nói vậy, dường như ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Lý công công vội vã đứng dậy, lui xuống. Văn Lương đi tới bên cạnh ta, hỏi nhỏ: “Nương nương, có cần nô tỳ ở lại hầu hạ không ạ?”

“Không cần, lui xuống hết đi!” Nói xong ta mới quay người đi.

Đóng cửa phòng, nhìn thấy người trên giường đã nhắm mắt, thấy ta ra ra vào vào cũng không nói một câu. Một lát sau đã nghe thấy tiếng gõ cửa của Lý công công: “Nương nương, sơn tra ướp đường đã được đưa tới rồi ạ!”

Mở cửa phòng, Lý công công vừa định bước vào đã bị ta ngăn lại, nói: “Đưa cho bản cung là được, người cũng lui đi!”

Y sững người một lát, hơi bất mãn thừa “vâng” rồi lui ra ngoài.

Bưng bát thuốc tới bên giường, ta tưởng rằng hần đã ngủ, gọi thử một tiếng: “Hoàng thượng...”

“Hử?” Hần nặng nề đáp.

Lúc này ta mới ngồi xuống, nói: “Thần thiếp sai người mang một bát sơn tra ướp đường tới, người uống chút đi!”

Hần mở mắt, ta đưa chiếc bát tới bên môi, hần mới mở miệng uống. Nước sơn tra ướp đường trong bát đã vơi đi phân nửa, đột nhiên hần nói: “Trước đây, nàng cũng cho vị tiên sinh của nàng uống thứ này sao?”

Ta cảm thấy kinh ngạc, đang yên đang lành, tự dưng hần lại nhắc tới Tô Mộ Hàn. Ta nhìn hần, lắc đầu. Ta chưa bao giờ nấu sơn tra ướp đường cho y.

Hần khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Nàng nói dối!”

Ta cười, đáp: “Bệnh của tiên sinh đâu phải phong hàn, uống thứ này có tác dụng gì đâu!”

Hần như nhớ ra điều gì đó, lại hỏi: “Lần trước nàng cầu xin trẫm sai thái y xuất cung xem bệnh cho tiên sinh của nàng, có xem được gì không?”

Ta ngẩn người một lát, lắc đầu với vẻ thất vọng. “Thật không may, tiên sinh đã đi rồi.”

“Hả?” Hần nhìn ta, lông mày hơi nhướn lên nhưng không nói gì nữa.

Cho hần uống thuốc xong, vừa định đứng dậy thì lại bị hần nắm chặt lấy cổ tay, ta hơi ngạc nhiên xoay người lại nhưng hần vẫn không nhìn ta, chỉ nói: “Tiên sinh của nàng đi rồi, trẫm thấy nàng rất nuối tiếc nhỉ!”

Ta sững người, không hiểu tại sao đột nhiên hần lại nói thế.

“Đáng tiếc, trẫm vốn muốn xem thử xem vị tiên sinh tôn kính như thần của nàng rốt cuộc là thần thánh phương nào!” Có lẽ vừa nãy ho dữ dội nên giọng của hần lúc này rất khàn.

Không hiểu tại sao ta lại càng nhớ tới Tô Mộ Hàn. Y lúc nào cũng gọi ta là “Tử Nhi” bằng thứ giọng khàn khàn ấy.

Người trên giường đột nhiên buông tay ta. Ta như bừng tỉnh, xoay người đặt chiếc bát rỗng không lên bàn rồi mới quay lại, ngồi xuống bên cạnh hần. Hần nhắm mắt, ta khẽ hỏi: “Hoàng thượng có thấy đỡ hơn chút nào không?”

Hần khẽ “hừ” một tiếng nhưng không đáp, chỉ nói: “Trông trẫm thế này khiến nàng nhớ tới tiên sinh kia?”

Lời nói của hần không phải là câu hỏi, trong lòng hần đã chắc chắn rằng đây là sự thực. Ta đột nhiên thấy buồn cười, rốt cuộc hôm nay hần làm sao vậy, cứ nhắc đi nhắc lại về Tô Mộ Hàn?

Ta không nói, hần bỗng mở mắt, ngồi dậy:

“Ừm...” Hần đưa tay đỡ trán.

Ta nhớ ra lúc nãy hần kêu váng đầu, vội vươn tay đỡ hần, lại nói: “Hoàng thượng nên đi nghỉ sớm một chút!”

Hần chỉ cúi đầu một lát rồi lại ngược lên nhìn ta, ánh mắt rất kỳ lạ. Ta không biết tại sao hần phải nhìn ta như thế, mãi lâu sau mới nghe hần khẽ nói: “Trẫm vẫn luôn cho rằng... không phải như thế này.”

Ta nhú mày nhìn hần, không phải như thế này? Cái gì không phải như thế này?

Không để ta mở miệng hỏi, bàn tay to lớn của hắn chợt vươn tới, chậm rãi lướt qua gò má ta. Bàn tay hắn còn rất nóng, có lẽ thật sự sốt cao, lòng bàn tay rịn một lớp mồ hôi mỏng. Ta giật nảy mình, vội vàng nghiêng mặt đi, lại thấy trong đáy mắt hắn lóe lên vẻ không vui, ta vội nói: “Hoàng thượng, để thần thiếp đỡ người nằm xuống nhé?”

Ta sợ mồ hôi trong lòng bàn tay hắn sẽ làm trôi thuốc nước trên mặt mình. Hắn vừa tin tưởng ta không có quan hệ gì với nhà họ Cố, nếu bây giờ thấy ta mang một dung mạo khác, hắn mà không nổi giận thì không phải Hạ Hầu Tử Khâm.

Hắn không đáp, cúi đầu ho khan nhưng lại che miệng, cố kìm lại. Không biết tại sao, hắn như vậy lại khiến ta nhớ tới câu nói lúc nãy, hắn nói, có phải trông hắn thế này khiến ta nhớ tới Tô Mộ Hàn không?

Ha, vậy nên hắn mới muốn nhện? Hắn sợ ta ở bên hắn mà chỉ trông thấy hình bóng của Tô Mộ Hàn sao?

Đưa tay vuốt lưng hắn, ta khẽ nói: “Hoàng thượng, có hai chuyện làm cách nào cũng không thể kìm lại được.”

Hắn đau khổ liếc ta một cái. Ta cười, nói: “Thứ nhất là ho.”

“Hả? Khụ khụ...” Hắn cũng không nhện nổi nữa, bật ho thành tiếng.

Ta nhìn hắn cười thầm, mãi sau hắn mới thở dốc, nói: “Trẫm phát hiện ra nàng càng lúc càng to gan.”

“Thần thiếp không dám!” Ta cúi xuống nhìn hắn, lại nghe hắn hỏi: “Chuyện thứ hai là gì?”

“Chuyện thứ hai... thần thiếp quên mất rồi.”

Hắn đưa mắt lườm ta nhưng không truy hỏi nữa. Ta đỡ hắn nằm xuống, hắn lại kéo ta lên giường. Ta chỉ tiện chân đạp rơi giày rồi leo lên, nằm xuống bên cạnh hắn, nhưng hắn không ngủ, lại nói: “Trẫm lại càng tò mò về vị tiên sinh kia của nàng.”

“Hoàng thượng tò mò cái gì?” Ta ngẩng lên nhìn hắn.

Hắn hạ giọng đáp: “Có thể dạy dỗ được một học trò như thế này nên khiến trẫm tò mò.”

Ta vội hỏi: “Thế nếu có cơ hội, Hoàng thượng có để thần thiếp đi gặp tiên sinh không?”

Hắn cúi đầu nhìn ta, lông mày nhíu lại vẻ không vui: “Chẳng lẽ nàng không biết phi tần không được phép xuất cung một mình sao?”

Ta xích lại gần hắn, cười: “Thế nên thần thiếp mới hỏi người mà!”

Hắn khẽ “hừ” nhưng không trả lời. Mãi một lúc lâu sau, thậm chí ta tưởng rằng hắn ngủ rồi, hắn lại nói: “Theo trẫm biết, mẹ nàng vốn là một danh kỹ nhưng lại được gả cho cha nàng làm thiếp.”

Chuyện của ta, hắn thật sự điều tra đến ngọn nguồn.

Ta nhắm mắt lại, hỏi hắn: “Hoàng thượng chê xuất thân của thần thiếp sao?”

Song hắn hỏi lại: “Nàng nói xem?”

Ta mỉm cười không đáp, nếu hắn thật sự chê thì đã không nhắc đến thân thế của ta. Nói cho cùng, hắn cũng giống ta, đều không phải con của chính thất. Ta đã từng nghĩ đến không chỉ một lần, nếu năm ấy thái hậu sinh được con riêng, liệu còn có thể nhận nuôi đứa con của tỳ thiếp trong phủ hay không? Nhưng nói cho cùng, hắn vẫn may mắn hơn ta nhiều. Dầu không được mẹ ruột thương yêu nhưng sự quan tâm của thái hậu dành cho hắn cũng không hề ít. Trừ việc Phát Hy năm ấy, ta tin rằng thái hậu chắc chắn chưa từng làm chuyện gì khác khiến hắn tổn thương.

Không thấy ta trả lời, hắn cũng không để tâm, lại nói: “Nếu Tang phủ chỉ có hai suất tuyển tú, nàng làm thế nào để vào cung được?”

Hắn hẳn là không thể nào quên được chuyện ta đã từng làm cung tỳ ở Huyền Nhiên các. Ta đã từng làm tỳ nữ cho người được gọi là tỳ tỷ của ta.

Không có bất kỳ điều gì phải giấu giếm, ta chỉ đáp: “Có người không muốn nhập cung, có người muốn, chỉ đơn giản thế thôi.”

Hắn khẽ cười: “Thâm cung thật sự đáng sợ như thế sao?”

Đúng vậy, đáng sợ, bao nhiêu người tránh mà không được, nhưng ta lại lắc đầu. “Thực ra, cung cấm không đáng sợ chút nào. Thứ đáng sợ thật sự là lòng người. Người đời chỉ có thể nhìn thấy sự huy hoàng của người làm chủ nhân nhưng không biết rằng đằng sau sự huy hoàng ấy là những toan tính mà mỗi bước đi đều khiến người ta phải kinh hãi.”

“Nhưng trăm thấy, ai trong các nàng cũng đều tính toán, muốn sao được vậy.”

Ta hơi ngẩn người, quả nhiên hắn biết hết.

Sau đó ta lại bất giác bật cười, người thật sự muốn sao được vậy không phải là Hạ Hầu Tử Khâm sao?

“Cười gì đấy?” Hắn hỏi.

Ta quay người lại, ôm chặt lấy hắn, hạ giọng đáp: “Thần thiếp cảm thấy, hình như Hoàng thượng thích xem màn tranh đấu này, vì dù thế nào đi nữa thì Hoàng thượng cũng luôn là người thắng cuộc.”

Hắn khẽ cười một tiếng, đưa tay ôm lấy ta, nói: “Nữ tử thông minh lúc nào cũng khiến trăm yêu không nở rời.”

Nữ tử trong hậu cung, người thông minh đâu chỉ có mình ta, vậy nên ta chẳng qua chỉ là một trong số ba ngàn mỹ nhân xinh đẹp được hắn thích thôi. Khi ta nghĩ rằng đã gần chạm tới trái tim hắn thì hắn đột nhiên lui ra, giữ một khoảng cách vừa phải với ta.

Sự sùng ái của hắn khiến ta vừa khao khát vừa hoảng sợ.

Ta khẽ thở dài, lấy dũng khí hỏi hắn: “Ban ngày lạnh như thế, sao Hoàng thượng phải ngồi ở Lam Hồ những hai canh giờ?”

Người hắn hơi run lên rồi đáp: “Trẫm chỉ muốn xem thử xem, lần này mẫu hậu có nhẫn tâm như thế không?”

Ta sững người, mở mắt ngược nhìn hắn, nhưng hắn chỉ tự cười giễu, nói: “Hôm nay chỉ có hai người không tới, một là nàng, còn người kia là mẫu hậu.”

Ta kinh ngạc, thái hậu cũng không tới Thiên Dân cung thăm hắn sao? Nhưng rõ ràng ta gặp thái hậu ở ngoài Thiên Dân cung mà! Ta vội đáp: “Có lẽ thái hậu cũng như thần thiếp, tới Thiên Dân cung, biết bên trong có người ở bên Hoàng thượng nên không vào thăm đã quay về.” Ta sợ hắn không tin, lại nói thêm một câu: “Khi thần thiếp hồi cung, có gặp thái hậu ở bên ngoài.”

Hắn cười mỉa một tiếng. “Ngoài mẫu hậu, nàng còn gặp cả Du Thái phi.”

Trong lòng ta thẳng thốt, hắn biết hết rồi sao?

Bàn tay ôm lấy ta khẽ siết lại, trong giọng hắn có chút khác thường: “Trẫm suốt thì không biết bên ngoài Thiên Dân cung của mình lại náo nhiệt như thế đấy, vậy mà chẳng ai thêm vào tầm cung của trẫm!”

Ta biết Du Thái phi không vào, lúc ấy thái hậu sai người đưa bà về Vĩnh Thọ cung. Ta chỉ thấy kỳ lạ, thái hậu cũng không vào sao?

Chậm rãi đặt tay lên bàn tay hắn, ta hạ giọng hỏi: “Hoàng thượng muốn thăm dò điều gì ở thái hậu?” Rốt cuộc là điều gì mà khiến hắn không quan tâm đến sức khỏe của mình, có thể ngồi chờ tới mức sinh bệnh ở Lam Hồ như thế?

Mà thái hậu lại thật sự không hề tới thăm hắn.

Hắn trầm mặc hồi lâu mới đáp: “Nàng sẽ nhanh chóng biết thôi.”

Hắn nói như vậy, ý chỉ rằng trước lúc đó, hắn sẽ không nói cho ta hay.

Im lặng một lát, ta lại nói: “Thái hậu muốn ngày mai thần thiếp dọn tới Hy Ninh cung chép kinh Phật cho bà.”

Hắn chỉ hờ hững “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Không biết bao lâu sau, ta lại nghe thấy hắn ho khan. Đưa tay vuốt ngực hắn, ta khẽ gọi: “Hoàng thượng...”

Hắn ho rất lâu, cặp mắt nhắm chặt, ta nghĩ hắn đã mệt nên không nói gì nữa.

Rất lâu, rất lâu sau, ta mới cảm thấy cơ thể hắn khẽ động dậy. Hắn lẩm bẩm: “Năm năm rồi...”

Ta giật mình, hắn đột nhiên nói năm năm rồi, cái gì năm năm rồi?

Khi nhìn hắn lần nữa, hắn vẫn chưa mở mắt, ta không biết hắn đã ngủ hay còn tỉnh, hơi thở của hắn dần nhẹ đi, có điều khi phả vào cổ ta, vẫn còn rất nóng. Ta đưa tay kéo chăn đắp kín vai Hạ Hầu Tử Khâm, lặng lẽ nhìn hắn. Không biết tại sao, lời hắn nói hôm nay lại khiến ta cảm thấy mối quan hệ bất thường giữa hắn và thái hậu lần này không liên quan đến Thiên Lục. Thiên Lục, nàng ta vẫn chưa đủ để khiến hắn trở mặt với thái hậu.

Khi nghĩ tới chuyện này, ta có chút an lòng. Nhưng nghĩ tới “năm năm” mà hắn nhắc tới ban nãy, ta lại cảm thấy có chỗ nào đó không thoải mái.

Mơ mơ màng màng, không biết rốt cuộc ta đã thiếp đi từ lúc nào, lại không biết từ khi nào người bên cạnh đã thức giấc. Ta mở choàng mắt, thấy hắn đã ngồi dậy, Lý công công đang quỳ trước giường đi giày cho hắn. Giật mình, mới biết đã gần giờ Mão rồi, hắn muốn lên triều sớm, ta vội vàng ngồi dậy, kéo tay hắn lại, cơn sốt hầy còn chưa dứt hẳn.

Hắn không ngờ ta cũng tỉnh giấc, liền ngoảnh lại nhìn ta, nói nhỏ: “Còn sớm, nàng ngủ tiếp đi!” Nói xong, hắn để Lý công công dìu đứng lên. Cung tỳ trong phòng vội vàng bước tới, lấy long bào mặc cho hắn.

Thấy hắn đột nhiên đưa tay lên miệng, không kìm được bật tiếng ho khan, Lý công công hoảng sợ, vội nói: “Hoàng thượng, hay là buổi triều sớm hôm nay...”

Hắn ra hiệu cho y đừng nói nữa, mãi sau mới cất tiếng: “Trẫm không sao!”

Chỉ một tuần hương mà mọi thứ đã xong xuôi. Tới khi mọi người theo hắn ra khỏi phòng, hắn vẫn không ngoảnh lại nhìn ta. Ta thở dài một tiếng, ngay cả khi giận dữ thái hậu rồi bị bệnh hắn vẫn không bỏ một buổi triều sớm. Hắn vĩnh viễn hiểu rằng, làm đế vương, thứ hắn muốn là gì.

Hắn đi rồi, ta cũng không ngủ được nữa, chỉ nằm một lát rồi gọi cung tỳ ở bên ngoài mang chậu nước rửa mặt vào phòng.

Ta rửa mặt xong xuôi thì thấy Phương Hàm đi vào. Có lẽ nàng ta cũng đã biết chuyện mười ngày tới ta phải đến Hy Ninh cung.

Phương Hàm đi tới bên cạnh, hỏi: “Nương nương, có cần chuẩn bị gì khi tới Hy Ninh cung không ạ?”

Ta lắc đầu, chẳng lẽ trong cung của thái hậu mà còn để ta ăn đói, mặc khổ, dùng thiếu sao?

“Cô cô cứ ở Cảnh Thái cung, không cần theo bản cung tới đấy. Bản cung chỉ dẫn Văn Lương và Triều Thần đi là được rồi.”

“Vâng!” Nàng ta gật đầu, đáp.

“Mấy ngày nay, chuyện trong Cảnh Thái cung phải phiền tới cô cô rồi.”

“Xin nương nương cứ an tâm, nô tỳ nhất định sẽ chú ý.” Sau đó, nàng ta lại nói: “Lần trước nương nương phạt hai cung tỳ tới phòng giặt giũ, phủ Nội vụ lại điều tới hai cung tỳ khác, nô tỳ vẫn sắp xếp cho họ làm việc bên ngoài, không cho phép động tay vào việc ở trong.”

“Ừ.” Ta đáp, Phương Hàm vẫn luôn làm việc cẩn thận. Nàng ta chỉ sợ có người cố ý nhân cơ hội lần này sắp đặt tai mắt vào Cảnh Thái cung của ta.

Lúc ta ra ngoài lại thấy Triều Thần chạy tới, nhỏ giọng nói: “Nương nương, Tích tần đã chờ ở ngoài rất lâu rồi.”

Ta thoáng sững sờ, Thiên Lục?

Vân Lương đứng bên cạnh ta, cũng không nói gì. Ba người đi ra ngoài, trông thấy Thiên Lục chỉ dẫn theo một mình Cúc Vận. Thấy ta đi ra, hai người bọn họ vội vàng hành lễ.

Liếc nhìn nàng ta một cái, ta nói: “Sớm thế này Tích tần đã tới chỗ bản cung làm gì? Hôm nay không cần tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu sao?”

Nàng ta chỉ cúi đầu cười. “Không phải nương nương cũng cần tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu sao? Tần thiếp tới đây là muốn cùng đi với nương nương.”

Ta nhìn nàng vẻ nghi ngờ, đang yên đang lành, lại nói muốn cùng đi với ta. Lại nhìn phía sau Thiên Lục, thấy Ngọc Tiệp dư đang vịn tay cung tỳ đi tới.

Thiên Lục vẫn cười. “Tối qua Hoàng thượng mang bệnh ghé qua Cảnh Thái cung, người trong cung này đều đang nhìn vào nương nương đấy!”

Trong lòng ta bỗng sững sốt, mới sáng sớm nàng ta đã tới, hóa ra chỉ muốn thăm dò xem tối qua Hạ Hầu Tử Khâm tới cung của ta làm gì sao? Ha, nàng ta cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm tới để hỏi tội ta? Lửa giận trong lòng thoát cái đã bùng lên, ta rảo bước đi tới, vung tay tát nàng ta một cái thật mạnh, tức giận nói: “Tích tần ngươi còn dám nhắc tới chuyện này, hôm qua trời lạnh, ngươi cũng dám kéo Hoàng thượng tới Lam Hồ ngắm cảnh. Hoàng thượng bị bệnh, ngươi là kẻ đáng phạt nhất!”

Đám người xung quanh đều kinh ngạc, Vân Lương và Triều Thần đều vội vã cúi đầu, đến chúng cung nhân ở bên đường cũng sợ tới mức suýt kêu thành tiếng. Ta nhướn mày nhìn ả, ả như bị kinh hãi, cuối cùng không dám kêu nữa.

Chắc chắn Thiên Lục cũng không ngờ ta sẽ ra tay đánh, một tay ôm gò má bị tát đến đỏ ửng, kinh ngạc nhìn ta. Lát sau, khóe miệng dần dần ra thành một nụ cười, ta biết, nàng ta muốn xem ta thoát ra kiểu gì.

Bao nhiêu người nhìn như thế, ta lại động tay đánh sủng phi của Hoàng thượng.

“Nương nương...” Ngọc Tiệp dư chạy tới, kéo ta lại, nói: “Nương nương, người trách oan rồi! Hôm qua không phải Tích tần muội muội kéo Hoàng thượng ra hồ ngắm cảnh, mà trái lại, Tích tần muội muội tới Lam Hồ khuyên Hoàng thượng về.”

Ta rút tay lại, đưa mắt nhìn nàng ta một cái, nói: “Hả? Vậy là bản cung trách lầm Tích tần rồi sao?” Ngờ một lát, ta lại cả giọng nói: “Hỗn xược, hôm qua là ai nói rằng Tích tần kéo Hoàng thượng ra hồ ngắm cảnh mới khiến Hoàng thượng bị cảm lạnh?”

Vân Lương ở đằng sau lập tức quỳ sụp xuống, dập đầu thưa: “Nương nương tha tội, nô tỳ nhất thời nghe nhầm. Xin nương nương tha tội!”

“Người đâu, kéo Vân Lương xuống dưới, không có lệnh của bản cung, ba ngày không cho phép ăn, chỉ được uống nước!” Nói xong ta liền quay lại phía Thiên Lục, hạ giọng nói: “Bản cung nhất thời lỡ tay, đánh nhầm người, xin đền lại cho Tích tần vậy.”

Thiên Lục nhìn Ngọc Tiệp dư ở bên cạnh ta, ánh mắt hiện lên vẻ giận dữ, nghiêng răng đáp: “Tần thiếp không dám, nương nương cũng vì quan tâm tới long thể của Hoàng thượng nên mới... mới nhất thời lỡ tay.”

Người trong cung đi ra, kéo Vân Lương xuống dưới, chỉ nghe Vân Lương cầu xin: “Nương nương, nô tỳ nhất thời lỡ miệng, xin nương nương hãy tha cho nô tỳ, nương nương...”

Ta không ngoảnh đầu lại, chỉ có bàn tay giấu trong ống tay áo hơi siết chặt.

Ánh mắt lại rơi trên gương mặt của Thiên Lục, ta lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Bản cung nặng tay, chỉ tiếc cho gương mặt như hoa như ngọc của Tích tần, nếu để lại chút dấu vết thì không hay rồi. Triều Thần, đi lấy hộp thuốc mỡ thượng hạng tới đây.” Ta vừa đưa mắt ra hiệu, Triều Thần đã biết ý, vội vàng đáp “vâng” rồi lui đi.

Ngọc Tiệp dư vội vàng hòa giải: “Xem nương nương nói kìa, chẳng qua chỉ là lỡ tay thôi mà. Tích tần muội muội là người thông minh, sao lại nhắc chuyện này trước mặt Hoàng thượng được chứ?”

Sắc mặt Thiên Lục càng lúc càng tái mét, đành cắn môi đáp: “Vâng, tần thiếp sao dám nhắc tới!”

Trong lòng ta cười khẩy, tất người một cái, áy náy cũng được, ta xem người còn có lý do châm chọc nữa không.

Ngọc Tiệp dư lại nói: “Nương nương, còn phải tới Hy Ninh cung thỉnh an thái hậu nữa, mau đi thôi!”

Ta gật đầu, đáp: “Thế thì chúng ta đi trước thôi, lát nữa bảo Triều Thần đuổi theo cũng được”, nói xong bèn liếc nhìn Thiên Lục, cất bước ra ngoài.

Ngọc Tiệp dư vội vàng bước theo, Thiên Lục và Cúc Vận cùng đành đi theo chúng ta. Ta không ngồi loan kiệu, bọn họ cũng không dám, chỉ để loan kiệu đi phía sau.

Ngọc Tiệp dư đi cạnh ta, ta hơi nghiêng mặt nhìn nàng ta, nhỏ giọng nói: “Chuyện hôm nay, cảm tạ tỷ tỷ trước!”

Nàng ta tủm tỉm cười, thư thả đáp: “Nương nương nói quá rồi, nhưng sao nương nương dám động tay đánh nàng ta như thế?”

Ta cười nhạt: “Không phải vì đã trông thấy tỷ tỷ ở sau nàng ta sao? Nhưng bản cung thấy kỳ lạ, sao tỷ tỷ cũng cùng lúc xuất hiện ở đây thế?” Hôm nay, nếu không phải Ngọc Tiệp dư tới, ta cũng không dám đánh Thiên Lục, đánh rồi lại không có người làm chứng là ta đánh nhầm.

Nàng ta hạ giọng đáp: “Nương nương thất sủng ở chốn hậu cung, hôm qua Hoàng thượng ôm mà nương nương không ghé qua Thiên Dận cung thăm nom, đêm hôm Hoàng thượng lại ghé qua Cảnh Thái cung, tần thiếp cũng lo lắng...”

Lời nói của nàng ta khiến ta giật mình hoảng hốt.

Ta thật sự không ngờ, hôm qua xảy ra rất nhiều chuyện mà vẫn có thể truyền đi nhanh thế! Ở hậu cung này, mồm nhanh miệng nhẩu đúng là thứ chưa bao giờ thiếu. Ta thất sủng ở chốn hậu cung, ắt hẳn ai nấy đều chờ để cười nhạo ta phải không? Cũng may nàng ta vì lo lắng mới tới, đúng lúc chạm mặt Thiên Lục. Với tính tình của Thiên Lục, muốn tới để chọc giận ta, chẳng qua nàng ta không ngờ được, giữa đường lại nhảy ra một Ngọc Tiệp dư tới giảng hòa. Nếu Thiên Lục còn dằng dai thì nàng ta chính là kẻ nhỏ nhen. Nhưng Thiên Lục à, lần này, ta chắc chắn sẽ không để nàng ta thoát ra một cách dễ dàng đâu! Trước đây là ta không cẩn thận nên mới lọt vào chiếc bẫy do nàng ta sắp đặt, lần này, ta sẽ trả lại cho nàng ta, không thiếu thứ gì.

Ngọc Tiệp dư ngược mắt nhìn ta, lại nói: “Nương nương, bệnh của Hoàng thượng sao rồi?”

Nàng ta không hỏi Hạ Hầu Tử Khâm đến cung của ta làm gì, chỉ hỏi bệnh của hần ra sao. Hôm nay thấy ta không có chuyện gì, chắc chắn nàng ta cũng biết, hần không tới hỏi tội hay trách mắng ta.

Quay lại nhìn Thiên Lục, ta đáp: “Nếu không nhờ Tích tần khuyên nhủ Hoàng thượng quay về kịp lúc, chỉ e bệnh tình của Hoàng thượng không khả quan như vậy đâu. Giờ bản cung thấy mình thật sự không phải, còn lỡ tay đánh nhầm người nữa.”

Sắc mặt Thiên Lục bỗng trắng bệch, một bên má bị ta đánh còn đỏ ửng.

Nàng ta cắn môi, nói: “Hoàng thượng long thể an khang mới là phúc của chúng ta, đây là chuyện tần thiếp nên làm!”

Cúc Vận đi cạnh nàng ta không còn vẻ kiêu căng, ngạo mạn như trước, chỉ cúi đầu, không dám liếc nhìn ta dù chỉ một cái. Ta nghĩ, chắc ả cũng đã sợ, Thiên Lục được sủng ái mà ta cũng dám đánh, huống chi ả chỉ là một cung tỳ bé nhỏ?

17. Chương 17

Tới Hy Ninh cung, khi bước vào, Diêu Phi đã đưa mắt liếc qua, mắt nàng ta thật sự rất tinh, lập tức nhìn thấy gương mặt của Thiên Lục bị ta tát đỏ ửng. Nàng ta vừa định lên tiếng thì nghe thái giám bên ngoài hô: “Thái hậu giá đáo...”

Nàng ta vội vàng im lặng, mọi người đều đứng dậy hành lễ với thái hậu.

Cung tỳ dìu thái hậu đi tới chỗ ngồi, bà mới khoát tay, nói: “Miễn lễ!”

“Tạ ơn Thái hậu!” Mọi người tạ ơn rồi lần lượt ngồi xuống.

Ánh mắt của Diêu Phi vẫn không rời khỏi Thiên Lục, nàng ta tủm tỉm cười, đứng dậy nói: “Ôi chao, mặt Tích tần muội muội làm sao thế kia? Sao trông giống như bị ai ột tát vậy?”

Diêu Phi vừa dứt lời, ánh mắt mọi người nhất loạt nhìn về phía Thiên Lục, trên mặt nàng ta hiện lên chút kinh ngạc. Lại nghe thái hậu nói: “Trong hậu cung bây giờ còn có ai dám động tới Tích tần người chứ?”

Lời của thái hậu rõ ràng xen lẫn ý mỉa mai. Ta biết, từ trước tới giờ thái hậu không thích nàng ta.

Từ lúc Thiên Lục cam tâm tình nguyện làm thể thân cho Phất Hy, trong lòng thái hậu luôn có ác cảm với nàng ta. Lại thêm việc hôm qua, nếu Hạ Hầu Tử Khâm không chột tới cung của ta, không nói những lời ấy, ta còn không biết tại sao hấn lại ngồi một mình giữa Lam Hồ mà không ai dám khuyên nhủ. E rằng ai cũng biết giữa hoàng thượng và thái hậu xảy ra chuyện nên không dám đến, chỉ có Thiên Lục dám lao đầu vào thôi.

Tính ra thì cũng đã đến lúc Triều Thần nên tới rồi.

Ta đứng dậy, quỳ xuống, nói: “Thái hậu bớt giận, thần thiếp nhất thời lỡ tay, đánh nhầm Tích tần.”

Lời vừa dứt, chỉ nghe thấy xung quanh vang lên tiếng xì xào. Trên gương mặt Diêu Phi cũng hiện vẻ sững sốt, nhưng thái hậu vẫn không hề ngạc nhiên, chỉ nhẹ giọng hỏi: “Ai gia lại thấy tò mò, sao Đan Phi lỡ tay đánh nhầm Tích tần được?”

Ta cúi đầu thưa: “Thần thiếp nghĩ rằng vì Tích tần kéo hoàng thượng ra hồ ngắm cảnh nên mới khiến hoàng thượng long thể bất an, nhưng không ngờ đã trách oan nàng ta. Hóa ra Tích tần là người đi khuyên hoàng thượng quay về.”

Nghe ta nhắc tới chuyện hôm qua, trên gương mặt thái hậu thoáng vẻ không vui, khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Đan Phi quá xúc nổi rồi!”

“Thái hậu thứ tội!”

Ta đang nói thì nghe thấy cung tỳ bên ngoài vào báo: “Thái hậu, Cảnh Thái cung có cung tỳ tới, nói rằng Đan Phi nương nương sai nàng ta đi lấy thuốc mỡ tới cho Tích tần tiểu chủ.”

Thái hậu đáp: “Người đi lấy vào đây!”

“Vâng!” Cung tỳ thưa “vâng” rồi lui xuống, chỉ một lát sau đã mang hộp thuốc mỡ kia vào.

Thái hậu cho đứng dậy, ta đứng lên nhận hộp thuốc cung tỳ đưa ình, cố ý kinh ngạc kêu khẽ một tiếng: “A!”

“Sao thế?” Thái hậu nhíu mày, hỏi.

Ta vội vàng quay người lại, dâng hộp thuốc mỡ trong tay lên, cố ý ngại ngùng nói: “Thần thiếp bảo cung tỳ đi lấy hộp thuốc thượng hạng tới, chẳng ngờ cung tỳ kia lại lấy hộp thuốc này.”

Nói xong, thái hậu đưa mắt nhìn hộp thuốc trong tay ta, sắc mặt thoáng thay đổi.

Thiên Lục cũng nhìn qua, bàn tay đặt ngay ngắn trên đầu gối của nàng ta siết lại thật chặt. Ta nói: “Hộp thuốc này vốn là của Tích tần tặng cho thần thiếp, thần thiếp thấy chiếc hộp rất đẹp, vẫn luôn để trong tủm cung, ai ngờ hôm nay cung tỳ trong cung thần thiếp lại mang nhầm tới. Lấy hộp thuốc Tích tần tặng

ình để đưa lại cho nàng ấy, thần thiếp đã khiến người khác chê cười rồi, chi bằng thần thiếp lại sai người đi đổi hộp thuốc khác tới.”

Diêu Phi cũng là người khôn khéo, trông thấy vẻ mặt của nhiều người trong phòng biến sắc liền biết hộp thuốc này có gì kỳ lạ, cũng đứng dậy, cười nói: “Đàn Phi muội muội nói thế cũng lạ. Hộp thuốc này không phải được mang tới để trị vết thương trên mặt Tích tần sao? Còn để tâm ai đưa cho ai nữa, cứ lấy bôi trước rồi hãy nói.”

Nàng ta nói xong bèn cầm lấy hộp thuốc trên tay ta, mở nắp hộp, đột nhiên nhú mày, ngoảnh lại nói với thái hậu: “Thái hậu, hộp... hộp thuốc này e là không thể dùng. Hoàng thượng ghét nhất là mùi bạc hà.” Nàng ta còn không quên quay lại chế giễu: “Sao Tích tần muội muội ở trong cung còn có thứ thuốc như thế này hả? Dù sao cũng không được dùng nhé, bằng không hoàng thượng sẽ chẳng ghé qua cung của muội nữa đâu!”

Nàng ta vừa dứt lời, mọi người liền khê bật cười. Ta mỉm cười, lẳng lặng nhìn về phía thái hậu, chỉ thấy ánh mắt bà lạnh lùng nhìn Thiên Lục, trên gương mặt có chút tức giận.

Chẳng phải Thiên Lục muốn khiến Hạ Hầu Tử Khâm nghĩ rằng ta là người của Cố Dịch Vân hay sao? Vậy thì chi bằng ta đẩy chuyện nàng ta là người của Cố Dịch Vân lên đài, cho thái hậu xem thử. Ta muốn nhìn thử xem, sau này nàng ta sẽ đi đứng thế nào ở trong hậu cung này! Nếu không phải vì một chiêu đó của nàng ta thì hôm nay ta vẫn chưa nghĩ được cách như thế này. Nói cho cùng, ta vẫn phải cảm ơn nàng ta.

Diêu Phi đóng nắp hộp lại, đặt hộp thuốc ở trước mặt Thiên Lục, cười nói: “Chiếc hộp này tuy đẹp nhưng bản cung khuyên muội, vẫn nên giấu kỹ đi mới được.” Trong lời nói của nàng ta là sự đắc ý. Nàng ta nghĩ rằng ta có ý lấy hộp thuốc ra bôi trong thuốc có mùi bạc hà, không biết hộp thuốc này còn có xuất xứ khác.

Nhưng nàng ta không biết cũng chẳng sao, điều quan trọng là thái hậu đã biết rõ. Đây là cống phẩm đặc biệt của Nam Chiếu, ta tin rằng ấn tượng của hoàng thượng và thái hậu đều vô cùng sâu đậm.

Cuối cùng thái hậu lên tiếng: “Nếu Đàn Phi đã sai người đưa thuốc tới rồi thì Tích tần cứ bôi trước đi!”

Diêu Phi dường như bị kinh ngạc, quay phắt lại, nói: “Nhưng Thái hậu...”

Thái hậu khê ho một tiếng, ngắt lời Diêu Phi: “Ai gia nghĩ rằng, khuôn mặt như hoa như ngọc của Tích tần rất quan trọng!”

Đám người ngồi dưới đều thu lại nét cười, ai nấy đều im như thóc, không nói một lời.

Sắc mặt Thiên Lục lại càng trắng hơn, thái hậu gọi cung tỳ ở ngoài vào, nói: “Còn không bôi thuốc giúp Tích tần?”

Cung tỳ vội vàng thưa “vâng”, lấy hộp thuốc, bước lại khê nói: “Xin tiểu chủ nghiêng người, nô tỳ bôi thuốc cho người.”

Hai bàn tay của Thiên Lục siết chặt thành nắm đấm nhưng nàng ta không nhúc nhích, chẳng lẽ nàng ta dám công khai chống lại lệnh của thái hậu sao?

Lúc này lại nghe bên ngoài có người hô: “Nương nương, Vinh Phi nương nương, người đi chậm một chút!”

Trong lòng ta kinh ngạc, lúc này Thiên Phi tới làm gì? Suy nghĩ một hồi, chắc chắn Cúc Vận đã đi mời tỳ ta tới, nhưng dù tỳ ta có tới cũng chẳng được ích gì. Chỉ cần thái hậu đã chắc chắn rằng Thiên Lục là người của đại học sĩ, chẳng lẽ Thiên Phi còn thoát khỏi liên can?

Dẫu trong bụng tỳ ta đang mang long thai thì đã sao? Khấp hậu cung này ai cũng biết, thái hậu nghiêng về thế lực của Diêu gia.

Đang nghĩ vậy thì thấy Thiên Phi bước vào phòng, quỳ sụp xuống trước mặt thái hậu, nói: “Thái hậu...”

Nhưng thái hậu không đứng dậy, chỉ nói với cung tỳ ở bên: “Còn không đỡ Vinh Phi đứng dậy?”

Chúng cung tỳ bước tới đỡ Thiên Phi dậy nhưng tỳ ta nói: “Thái hậu, hộp thuốc Tích tần đưa cho Đàn Phi là do thần thiếp tặng muội ấy.”

Ta kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, tỷ ta dám nói do mình tặng? Trên gương mặt Thiên Lục cũng hiện vẻ không thể nào tin được.

“Hả?” Thái hậu khẽ gõ móng tay giả rất dài lên mặt bàn, hỏi: “Vinh Phi vì việc này mà gấp gáp tới đây? Chỉ một hộp thuốc thôi mà!”

Đúng thế, người ngoài nhìn vào thì chỉ là một hộp thuốc mà thôi, nhưng trong lòng Thiên Phi và Thiên Lục đều hiểu rõ, đó là vật của Cổ phủ. Vật như thế này vốn không nên mang ra, nhưng Thiên Lục tự cho là mình thông minh, muốn kéo ta xuống nước, lại không ngờ khéo quá hóa vụng.

Thiên Phi biến sắc mặt, vội đáp: “Thần thiếp cũng mới biết hộp thuốc Tích tần tặng cho Đàn Phi có mùi bạc hà.”

Hay thật đấy, trực tiếp lấy cớ vì trong thuốc có mùi bạc hà nên tỷ ta mới vội vàng tới đây, có vẻ tỷ ta muốn giả vờ không biết đây là thứ hoàng thượng ban cho đại học sĩ. Ta muốn xem thử, tỷ ta sẽ quanh co như thế nào.

“Lần trước thần thiếp không cẩn thận ngã bị thương, một cung tỳ trong cung thần thiếp nhân cơ hội lấy lòng. Đúng lúc Tích tần tới thăm hỏi, thần thiếp biết Tích tần trước nay luôn thích hoa mai, thấy trên nắp hộp khắc một đóa mai nên tặng luôn cho Tích tần, dù gì trong cung của thần thiếp cũng luôn có sẽ thuốc.” Tỷ ta cúi đầu, nói rõ ràng.

Ta thực sự có chút kinh ngạc, tỷ ta cho rằng đổ chuyện này lên đầu một cung tỳ thì tỷ muội bọn họ có thể thoát thân sao? Thật nực cười, thái hậu há là người dễ bị qua mặt như thế?

Quả nhiên, thái hậu nghe xong thì không có phản ứng gì. Thiên Phi nói là cung tỳ trong cung của tỷ ta, muốn đổ tội thì chỉ cần một câu nói là xong, tỷ ta đi bước này thật sự không khôn khéo.

Ta lạnh lùng nhìn Thiên Phi, chỉ dựa vào suy nghĩ của tỷ ta mà có thể nghĩ ra được cách này cũng là làm khó tỷ ta rồi.

Diêu Phi đưa mắt nhìn thái hậu rồi quay lại, cúi người đỡ Thiên Phi đứng dậy, nói: “Vinh Phi đứng lên trước đi! Muội bây giờ đang mang long thai, có chuyện gì thì cứ đứng lên rồi nói. Chỉ là một hộp thuốc có mùi bạc hà thôi mà, cũng có phải chuyện gì to tát đâu, thực ra muội không cần như thế.”

Nàng ta vừa nói dứt lời thì nghe thái hậu khẽ cười một tiếng, nói: “Thế thì ai gia lại tò mò, hộp thuốc này là thứ thượng hạng, một cung tỳ trong cung của người làm sao có được?”

“Thái hậu...” Thiên Phi cúi đầu thưa. “Chuyện này vốn dĩ thần thiếp cũng không biết, lúc này mới tìm cung tỳ kia tới hỏi, ban đầu nàng ta còn muốn gạt thần thiếp. Thần thiếp sai người đánh nàng ta mấy gậy, nàng ta mới nói thật.”

“Ừm?” Thái hậu nhìn tỷ ta, ra hiệu nói tiếp.

Thiên Phi vội nói: “Cung tỳ kia nói, một lần nàng ta bị ngã tụt chân, một thị vệ trong cung đã đưa cho nàng ta hộp thuốc mỡ này. Nàng ta còn nói, thị vệ đó có tình cảm với mình từ lâu, cho nên mới tặng thứ thượng hạng như vậy.”

Ta chỉ thấy lòng mình nặng trĩu, nàng ta nói... thị vệ?

Trong đầu ta đột nhiên lóe lên gương mặt của Cổ Khanh Hằng, chẳng lẽ Thiên Phi muốn...

Đột nhiên thấy Thiên Lục đứng phắt dậy, kéo tay áo Thiên Phi, nói: “Tỷ...”

“Không sao, chỉ cần bẩm báo rõ ràng chuyện này với Thái hậu, người ắt sẽ minh xét.” Thiên Phi ngắt lời Thiên Lục.

Trong ánh mắt thái hậu lộ ra chút bất thường, hỏi: “Người nói thị vệ đó là ai?”

Thiên Phi nghiêm mặt đáp: “Thần thiếp không biết, cung tỳ trong cung thần thiếp chỉ gọi hần ta là “Cổ thị vệ”.”

“Tỷ...” Thiên Lục hoảng hốt kêu lên.

Thiên Phi siết chặt tay Thiên Lục, chỉ cần nhìn thôi cũng biết tỷ ta dùng sức tới mức nào. Tỷ ta không muốn để Thiên Lục lỡ miệng, muốn đẩy trách nhiệm về nhà họ Cố. Dù sao, hộp thuốc này vốn là đồ của Cố phủ, tin rằng thái hậu chỉ cần nghe thấy một câu “Cố thị vệ” đã hiểu mười mươi.

Một nước cờ rất hay! Cố Khanh Hằng tặng thuốc mỡ cho cung tỷ ở Khánh Vinh cung của tỷ ta, cung tỷ kia vì lấy lòng mà dâng cho tỷ ta, tiếp đó, tỷ ta đưa cho Thiên Lục, rồi Thiên Lục lại đưa cho ta... Một sợi dây rất dài, tỷ ta lại nhanh nhẹn cuộn về hết.

Thiên Phi! Thiên Phi!

Ta kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, tỷ ta tuyệt đối không thể nghĩ ra được cách hay như thế! Nhưng nhìn sắc mặt của Thiên Lục, chắc chắn nàng ta cũng không biết gì. Rốt cuộc là kẻ nào đã trợ giúp phía sau Thiên Phi?

Thấy thái hậu vẫy tay gọi một cung tỷ bước tới, nghiêng người ghé vào tai nàng ta nói nhỏ mấy câu, cung tỷ đó gật đầu rồi chạy ra ngoài.

Tim ta lặng đi một lát, có lẽ ta đã biết cung tỷ kia đi làm gì. Ta cắn răng, cung tỷ và thị vệ có tư tình, đó là tội không thể nào tha.

Ta vẫn không thể nào hiểu được, tại sao Thiên Phi phải làm như thế? Dùng cách này để dẫn đầu mỗi quay lại nhà họ Cố, chính là làm liên lụy tới Cố Khanh Hằng. Tỷ ta và Thiên Lục không phải người của Cố đại nhân sao? Làm như thế thì phải ăn nói ra sao với Cố đại nhân? Huống chi, có lẽ tỷ ta còn chưa biết, Hạ Hầu Tử Khâm đã biết tỷ muội bọn họ là người của Cố Dịch Vân từ lâu rồi.

Thiên Phi làm như vậy khiến người ta có cảm giác tỷ ta đang muốn phủ sạch mối quan hệ với Cố phủ. Tỷ ta và Thiên Lục... đã không còn là người của Cố phủ. Là như thế sao?

Trên gương mặt Thiên Lục lộ vẻ lo lắng, còn Thiên Phi thì nghiêng sang nhìn ta, trong đáy mắt tràn đầy vẻ đắc ý.

Cung tỷ đi rồi trở lại rất nhanh, cúi người ghé tai thái hậu nói vài câu, thấy sắc mặt thái hậu thay đổi, khoát tay ra hiệu cho nàng ta lui xuống rồi xoay người nói với Thiên Phi: “Chuyện thị vệ và cung tỷ trong cung có tư tình với nhau, ai gia sẽ đích thân giải quyết, nếu thật sự như lời Vinh Phi nói, ai gia chắc chắn sẽ không bỏ qua. Vinh Phi, người triệu cung tỷ trong cung của người tới đây để ai gia hỏi cho rõ ràng!”

Thiên Phi vội đáp: “Thái hậu thứ tội, cung tỷ đó không thành thật, thần thiếp sai người đánh nàng ta mấy gậy, ai ngờ nàng ta yếu ớt, thể nên... thể nên đã bỏ mạng. Xin thái hậu trị tội thần thiếp!”, nói xong liền quỳ sụp xuống.

Ta siết chặt hai bàn tay, hay thật đấy, tỷ ta muốn chết không có đối chứng đây mà. Ha, còn Cố Khanh Hằng thì sao?

Quả nhiên thái hậu chau mày nhưng chưa truy xét trách nhiệm của tỷ ta, chỉ nói: “Người đâu, tìm Cố Khanh Hằng tới đây cho ai gia!”

Tim ta đập thành thịch, sắc mặt Thiên Lục còn tái hơn lúc nãy. Ta đâu ngờ được Thiên Phi lại khéo léo đưa đẩy chuyện này thành việc thị vệ và cung tỷ có tư tình với nhau. Chắc hẳn lúc này thái hậu đã quên việc nghi ngờ hai tỷ muội họ là người của Cố Dịch Vân rồi. Khi Thiên Phi kéo cả Cố Khanh Hằng vào lại càng xóa đi sự hoài nghi về hai người bọn họ.

Trong hậu cung, chuyện cung tỷ và thị vệ có tình cảm với nhau không nhiều, lần này có kịch hay để xem, những người có mặt ở đây đều lộ vẻ chờ mong. Mấy phi tần đã biết về thân phận của Cố Khanh Hằng đều không nén nổi ngạc nhiên. Sau lưng ta đã có người bắt đầu xì xào bàn luận:

“Chẳng trách công tử nhà Cố đại nhân đang yên đang lành lại muốn vào cung, hóa ra là đã vừa mất một tiểu cung tỷ!”

“Nhưng Cố công tử thật sự là người như thế sao? Chẳng lẽ hắn ta không biết, tư thông với cung tỷ là phạm vào tội chết?”

“Có lẽ chính là cung tỷ kia giáng họa cũng không chừng.”

...

Ta nghe không sót một câu, gần như không đứng vững. Phạm vào tội chết...

Cảm giác thời gian trôi qua quá chậm, tới nỗi có thể nghe thấy tiếng trái tim mình đập.

Không biết bao lâu sau mới nghe thấy có cung tỳ ở ngoài vào bẩm báo: “Thái hậu, Cố thị vệ tới rồi!”

“Thuộc hạ tham kiến Thái hậu! Tham kiến các vị nương nương, tiểu chủ!” Giọng nói nhẹ nhàng cất lên, ta nhìn ra ngoài, thấy Cố Khanh Hằng đang quỳ một gối, cúi đầu, không nhìn thấy sắc mặt.

“Cố thị vệ!” Thái hậu đứng dậy, Diêu Phi vội vàng đi tới đỡ bà.

Cố Khanh Hằng đáp: “Có thuộc hạ! Không biết Thái hậu tìm thuộc hạ có việc gì ạ?”

Thái hậu bước tới, đứng ngay trước mặt Cố Khanh Hằng, nói: “Ai gia nghe được một số chuyện, cố ý gọi người tới đây hỏi cho rõ ràng.”

Giọng nói của Cố Khanh Hằng vẫn thản nhiên, đúng mực: “Xin Thái hậu cứ hỏi!”

Ta thấy Thiên Lục muốn bước lên nhưng bị Thiên Phi ngăn lại. Thiên Phi cầm hộp thuốc đặt ở trên bàn lên, đi tới bên thái hậu. Nói: “Thái hậu!”

Thái hậu đưa tay nhận hộp thuốc mỡ, đưa tới trước mặt hân, hỏi: “Không biết Cố thị vệ đã từng nhìn thấy hộp thuốc này chưa?”

Ánh mắt vẫn dính chặt lên nắp hộp trên mặt bàn, ta chỉ thấy trái tim mình bị thít chặt.

Cố Khanh Hằng ngẩng đầu, ánh mắt chột căng thẳng, bàn tay cầm kiếm siết chặt nhưng cơ thể huỳnh ấy vẫn bất động. Huỳnh ấy biết, ta cũng đang ở đây nhưng kiềm chế không nhìn ta.

Ta muốn bước tới nhưng bị Ngọc Tiệp dư ngồi bên kéo ống tay áo, nàng ta nhú mày. “Nương nương, nếu đã biến thành chuyện tư thông giữa cung tỳ và thị vệ thì người không cần nhúng tay vào.” Nàng ta không biết mối quan hệ giữa ta và Cố Khanh Hằng, chỉ cho rằng ta muốn quản chuyện này mới ra mặt.

Lúc này, Thiên Phi gấp gấp nói: “Thái hậu, cung tỳ trong cung thần thiếp đã chết, chuyện này chỉ dựa vào lời nói của một mình Cố thị vệ cũng không hoàn toàn tin tưởng được.”

Thiên Phi sợ Cố Khanh Hằng phủ nhận, chỉ vì tỷ ta biết rõ nhất hộp thuốc kia của Thiên Lục không phải do Cố Khanh Hằng đưa. Nhưng điều ta lo là Cố Khanh Hằng không nhìn nắp hộp, huỳnh ấy chắc chắn sẽ cho rằng hộp thuốc mỡ ấy là hộp thuốc huỳnh ấy đưa cho ta.

Nhưng thái hậu không để ý, chỉ nói với Cố Khanh Hằng: “Ai gia nghe nói, thuốc này người tặng ột cung tỳ?”

Huỳnh ấy lại cúi đầu, ta cảm thấy bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng. Ta nhìn huỳnh ấy đăm đăm.

Đừng thừa nhận, Khanh Hằng, đừng thừa nhận...

Cẩn môi, ta vốn phải nói cho huỳnh ấy hay, hộp thuốc này không phải hộp huỳnh ấy đưa cho ta, thế nhưng, nếu ta thốt lên những lời đó vào lúc này thì chuyện tư thông của thị vệ và cung tỳ không chỉ là chuyện phạm vào tội chết nữa. Mà sẽ là liên lụy...

“Vâng!” Một chữ, nói một cách kiên quyết, không hề nao núng.

Cuối cùng huỳnh ấy cũng thừa nhận. Nếu không vịn vào chiếc ghế bên cạnh, ta gần như không đứng nổi. Khanh Hằng, chẳng lẽ huỳnh không biết, tư thông với cung tỳ là phạm vào tội gì ư? Tại sao còn thừa nhận?

Trên gương mặt Thiên Lục đầu tiên có chút kinh ngạc, sau đó lại hiện lên nét thư thái. Chắc hẳn nàng ta không nghĩ ra được tại sao Cố Khanh Hằng thừa nhận?

Thái hậu đưa hộp thuốc trên tay ột cung tỳ, giọng nói đã có phần tức giận: “To gan! Tư thông với cung tỳ chính là tội chết! Người thân là vũ lâm quân mà dám làm những chuyện này ở trong cung. Người đâu!”

“Thái hậu!” Cuối cùng ta không kìm được, bước lên thưa. “Xin Thái hậu bớt giận, không phải lúc này Vinh Phi cũng đã nói sao, chỉ dựa vào lời nói của một mình Cố thị vệ thì cũng không hoàn toàn tin tưởng được.”

Thái hậu đưa mắt nhìn ta, lạnh lùng cười một tiếng: “Chẳng lẽ Đản Phi cho rằng hần đang che chở cho ai sao?”

Dứt lời, người ở phía dưới vội vàng lên tiếng: “Thái hậu, thuộc hạ không hề muốn bao che cho ai, tất cả chuyện này chỉ do một mình thuộc hạ. Cũng xin... xin Thái hậu bỏ qua cho nàng ấy!”

Cố Khanh Hằng chỉ nói “nàng ấy”, chắc hẳn muốn nói tới cung tỳ kia. Khanh Hằng ngốc, huynh hoàn toàn không biết “nàng ấy” trong lời nói của mình là ai mà! Nhất định huynh ấy nghe thái hậu nhắc tới hai chữ “che chở”, cuống lên nên mới ôm tất cả mọi chuyện vào mình. Huynh ấy sợ chuyện này có liên quan tới ta!

Ta biết, huynh ấy đang nói với ta rằng, chuyện này ta đừng mở miệng nữa, không muốn ta rước họa vào thân.

Khanh Hằng...

Thái hậu lạnh lùng nói: “Người không cần cầu xin thay cho người trong lòng của người, nếu hôm nay các người muốn trở thành đôi uyên ương bỏ mạng, ai gia cũng tác thành cho người! Người đâu, kéo Cố Khanh Hằng ra ngoài cho ai gia...”

“Thái hậu!” Một bóng người đột nhiên quỳ sụp xuống trước mặt thái hậu, là Thiên Lục! Mặt nàng ta trắng nhợt, gấp gáp nói: “Xin Thái hậu bớt giận! Cố đại nhân là công thần của tiên triều, chuyện này vẫn xin Thái hậu hạ thủ lưu tình!”

“Thiên Lục!” Thiên Phi trợn mắt nhìn nàng ta với vẻ không thể nào tin được, vội đi tới kéo tay Thiên Lục, nhưng nàng ta kiên quyết không chịu đứng dậy.

Mọi người sững sốt, Diêu Phi tủm tỉm cười khi xem màn kịch này. Thái hậu đưa mắt liếc nhìn nữ tử dưới chân mình, mỉa mai: “Tích tần muốn làm gì đây? Người khác không biết còn cho rằng người tư thông với Cố thị vệ thực ra chính là Tích tần người đó!”

“Thái hậu!” Thiên Phi sợ tới nỗi mặt biến sắc, tỷ ta không ngờ Thiên Lục sẽ đột nhiên chạy ra rước họa vào thân.

Sắc mặt Cố Khanh Hằng thay đổi, huynh ấy trầm giọng nói: “Chuyện này không liên quan tới Tích tần tiểu chủ, xin Thái hậu minh xét!”

Thiên Lục cắn môi, mãi sau mới nói: “Thần thiếp và Cố thị vệ hoàn toàn trong sáng. Nhưng nói cho cùng thì do thần thiếp truyền ra, hôm nay đã chết một người, thần thiếp cảm thấy vô cùng có lỗi, khẩn xin Thái hậu tha mạng cho Cố thị vệ!”

Thái hậu lạnh lùng nhìn hai người phía dưới, suy xét. Cố Dịch Vân là đại học sĩ, đứng đầu nội các, bà không thể không cân nhắc tới quan hệ này. Có điều, nếu Cố Khanh Hằng đã thừa nhận mình có tư tình với cung tỳ, thái hậu là người đứng đầu hậu cung, chuyện này không thể không quản.

Thiên Lục cầu xin phen này, tin rằng cũng cho bà đường lui.

Thái hậu do dự một lát, cuối cùng cũng nói: “Cũng được, ai gia niệm tình người lần đầu phạm phải, nhà họ Cố lại là trung thần, mở cho người một con đường sống. Người đâu, lôi hần ra ngoài, đánh nặng một trăm gậy cho ta!”

“Tạ ơn Thái hậu!” Cố Khanh Hằng tạ ơn rồi bị đưa đi.

Ta lùi một bước, nhưng nghe đám người hoảng hốt kêu lên, nhìn lại, cơ thể Thiên Lục đã mềm nhũn, ngất ngay tại đó.

Thiên Phi hét hải gọi cung nữ tới Thiên Lục, thái hậu lạnh lùng nhìn, khẽ “ừ” một tiếng, nói: “Sợ hãi có chút này mà cũng không chịu nổi sao!” Bà xoay người ngồi xuống, sai người cất hộp thuốc ở trên bàn đi, lại gọi người tới, nói: “Đưa hộp thuốc này tới Cố phủ, cũng nhân thể nhắc chuyện này cho Cố đại nhân.”

“Vâng!” Thái giám nhận hộp thuốc mở rồi lui xuống.

Thái hậu lại xua tay, nói: “Thôi, hôm nay náo loạn thế đủ rồi, không sao, các người về cả đi!”

Mọi người nghe thấy vậy mới đồng loạt cúi người xin cáo lui.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, ta và Thái hậu. Bà liếc mắt nhìn ta, nói: “Chẳng lẽ Đàn phi còn có việc?”

Ta cắn răng, cúi đầu đáp: “Thái hậu đã quên chuyện muốn thần thiếp ở lại Hy Ninh cung chếp kinh phạt cho người rồi sao?”

“À, xem trí nhớ của ai gia này, đúng là quên thật!” Bà khẽ mỉm cười, gọi người tới, nói: “Đưa Đàn Phi tới Đông Noãn các nghỉ ngơi trước, lát nữa ai gia sai người tới gọi người.”

“Vâng, thưa Thái hậu!” Ta cẩn thận đáp.

Cung tỳ đã bước tới, cung kính nói: “Xin nương nương theo nô tỳ đi bên này!” Nói xong, nàng ta đi thẳng về phía trước.

Ta đi theo, ra đến bên ngoài, Triều Thần trông thấy liền vội vàng tới đón. Ta nhận ra nàng ta có lời muốn nói nhưng ngại bên cạnh còn có người ngoài, đành cố kìm lại.

Cung tỳ đưa ta tới cửa Đông Noãn các, đẩy cửa ra, nói: “Nương nương cứ vào nghỉ ngơi trước, bình thường thái hậu ngủ trưa dậy mới bắt đầu tụng kinh, lúc ấy sẽ có người tới gọi nương nương. Đồ đạc trong phòng đều thu dọn rồi, nếu nương nương thấy còn thiếu thứ gì, chỉ cần sai bảo chúng nô tỳ. Nô tỳ tên là Quyển Nhi.” Nàng ta nói xong liền cúi người lui ra ngoài.

Ta và Triều Thần đi vào trong, nàng ta vội vàng đóng cửa lại, quay người hỏi: “Nương nương, rốt cuộc đã có chuyện gì? Sao Vinh Phi cũng tới đây? Sao nô tỳ lại thấy Tích tần bị ngắt, còn có một thị vệ bị lôi xuống dưới?”

Ta lắc đầu, chuyện này trong chốc lát không thể nói rõ ràng được. Ta chỉ lo cho Cố Khanh Hằng, không biết huynh ấy có chịu nổi một trăm gậy kia không!

Nghĩ tới Cố Khanh Hằng, ta vội kéo tay Triều Thần, nói: “Người đi nghe ngóng cho bản cung xem thị... Không!” Chợt ngừng lại, sao ta có thể để nàng ta đi nghe ngóng tin tức của Cố Khanh Hằng được?

Triều Thần thấy ta lưỡng lự, muốn mở miệng hỏi nhưng lại bị ta tranh nói trước: “Người đi nghe ngóng xem gần đây Vinh Phi qua lại với ai?”

Chuyện ban nãy chẳng qua chỉ là trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, quyết không thể do Thiên Phi nghĩ ra. Thiên Lục có thể đứng ra cầu xin cho Cố Khanh Hằng thì chắc chắn cũng không phải do nàng ta gây ra.

Trong đầu ta đột nhiên lóe lên gương mặt của một người, chợt hoảng hốt! Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm còn chưa bỏ lệnh cấm túc cho nàng ta, nàng ta không thể ra khỏi Ngọc Thanh cung. Song hôm nay ở Hy Ninh cung, người chưa hề lộ mặt cũng chỉ có Thư Quý tần kia!

Thư Quý tần...

Chuyện ta không nghĩ ra được là, không phải nàng ta và Thiên Phi vẫn còn hiềm khích với nhau sao? Nếu thật sự là Thư Quý tần, vậy sao nàng ta lại giúp đỡ Thiên Phi?

Chuyện của Phong Hà, Như Ý, rốt cuộc đã được giải quyết từ lúc nào mà ta lại không hề nghe phong thanh lấy một chút?

Bọn họ quá kín tiếng rồi!

“Nương nương...”

Triều Thần nhìn ta. Ta cười buồn bã, nói: “Người đi nghe ngóng xem gần đây Vinh Phi có qua lại với Thư Quý tần không?”

Triều Thần ngập ngừng giây lát, cuối cùng cũng gật đầu.

Nàng ta lại như nhớ ra gì đó, vội nói: “Nương nương, Phương Hàm cô cô nói có việc muốn bàn với nương nương. Cô cô đã đợi ở ngoài Hy Ninh cung lâu lắm rồi.

Ta kinh ngạc, Phương Hàm tới đây?

Vội đứng dậy đi ra ngoài, Triều Thần đi trước mở cửa cho ta. Ta rảo bước, khi tới cổng Hy Ninh cung thì trông thấy Phương Hàm đang đợi ở bên ngoài, nàng ta thấy ta bèn vội gọi: “Nương nương!”

Ta đưa mắt ra hiệu cho Triều Thần, nàng ta hiểu ý, lùi lại mấy bước, đứng cách xa một chút.

Ta vội hỏi: “Sao cô cô tới đây?”

“Xin nương nương đi bên này!” Nàng ta nói rồi dẫn ta đi. Ta cũng không lên tiếng, chung quy thì đây là cổng Hy Ninh cung, đi qua đi lại đều là người của thái hậu.

Phương Hàm vừa đi vừa nói: “Nương nương, chuyện hôm nay nô tỳ cũng nghe Triều Thần và Văn Lương kể rồi, nô tỳ muốn khuyên nương nương, chuyện này tới đây là ngừng, nương nương đừng nhúng tay vào nữa!”

Ta nhìn nàng kinh ngạc, hôm ấy nàng ta đã biết hai hộp thuốc kia có nguồn gốc khác nhau, có lẽ lúc này, trong lòng nàng ta đã hiểu rõ chúng từ đâu ra. Chuyện hôm nay náo động như thế, nàng ta mới phải gấp gáp tới đây khuyên nhủ ta sao?

Ta không đáp, Phương Hàm lại nói: “Hôm nay nương nương chỉ lỡ tay đánh Tích tần mới dẫn tới chuyện này. Còn Văn Lương lảm lời, nô tỳ đã thay người xử phạt rồi, mấy ngày này nương nương ở Hy Ninh cung cũng không cần lo lắng.”

“Cô cô...” Ta liếc mắt nhìn Phương Hàm, áy náy nói: “Chuyện của Văn Lương, người hạ thủ lưu tình.”

Nàng ta gật đầu.

Ta biết, Văn Lương chắc chắn phải bị phạt, có bao nhiêu cặp mắt trông vào như thế. Đạo lý này ta biết, Phương Hàm biết, mà từ giây phút Văn Lương đứng lại, nàng ta cũng đã biết.

Rốt cuộc trong lòng ta vẫn thấy hổ thẹn với Văn Lương. Sau chuyện này, chắc chắn ta sẽ đền bù cho nàng ta.

Hai cung tỳ Phương Hàm dạy dỗ, thật sự có thể lấy một địch trăm.

“Lúc này nô tỳ nghe nói thái hậu đã sai người thông báo chuyện này cho Cố đại nhân biết, nhưng nếu Cố công tử đã thừa nhận việc mình quả thực có tư tình với cung tỳ thì dù Cố đại nhân có biết cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt. Còn liệu hoàng thượng có quyết định tha cho lần này hay không thì cũng là chuyện trên triều của họ, không tiện để hậu phi nhúng tay vào.”

Phương Hàm muốn nói cho ta biết, ta cũng không thể nhắc chuyện này trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm. Thực ra nàng ta không nói ta cũng biết, Lần trước Hạ Hầu Tử Khâm đã nghi ngờ ta và Cố Khanh Hằng lén lút hẹn hò trong hang đá, ta đâu dám nhắc tới Cố Khanh Hằng trước mặt hắn nữa?

Nếu ta nhắc tới, không những không thể giúp Khanh Hằng mà chắc chắn chỉ có hại cho huynh ấy. Chuyện hôm nay chung quy là do ta quá xúc động, muốn mượn cơ hội lại bỏ Thiên Lục, nhưng không ngờ lại kéo cả huynh ấy xuống nước.

Trong lòng lại hận, Thiên Phi mèo mù vớ cá rán, nếu không phải hộp thuốc Cố Khanh Hằng tặng cho ta cũng như thế, có sao huynh ấy lại thừa nhận?

Chẳng ai rõ hơn ta, Cố Khanh Hằng nhận, cũng chỉ vì nghĩ rằng ta có liên quan tới hộp thuốc ấy.

“Nương nương!” Phương Hàm liếc nhìn ta, lại cúi đầu nói: “Nô tỳ đã tự xử lý hai hộp thuốc mỡ trong tủm cung của nương nương, xin nương nương trách tội.”

Ta sững người, quả nhiên Phương Hàm suy nghĩ chu đáo. Sau khi xảy ra chuyện này, nếu lại để người ta biết trong cung của ta còn xuất hiện thứ thuốc như thế thì ta có trăm miệng cũng không giải thích được.

Xử lý rồi cũng tốt.

Ta gật đầu đáp: “Chuyện này bản cung còn phải cảm ơn cô cô, có gì mà trách tội?”

Phương Hàm tủm tỉm cười, thực ra nàng ta đã biết, ta đâu có trách phạt được nàng ta?

Lương lự một lát, ta nghiêng răng hỏi: “Cô cô, bị đánh một trăm gậy thì sẽ ra sao?”

Phương Hàm ngăn người, sắc mặt thoáng thay đổi, đáp: “Nương nương không nên hỏi tới chuyện của hần ta nữa!”

Ta biết mình không nên hỏi, nhưng ta cũng chỉ hỏi một lần này thôi.

Nghiêng mặt nhìn nàng ta, ta run giọng hỏi: “Cô cô, nói cho ta biết, sẽ ra sao?”

Đúng lúc đi tới bậc thang ở phía trước, Phương Hàm vội vã đỡ ta, lát sau mới nói: “Nếu đánh không cẩn thận có thể sẽ mất mạng.”

Ta chỉ cảm thấy trong lòng hẫng hụt, dưới chân bước hẫng, chỉ nghe Phương Hàm kêu lên hoảng hốt: “Nương nương cẩn thận!”

Không biết có phải là ảo giác của ta không. Khi nàng ta kêu ta cẩn thận, chân ta dường như còn dẫm lên thứ gì đó. Bước hụt một cái, cơ thể không phản ứng kịp ngã nhào về phía trước. Ta đưa tay ra chống theo phản xạ tự nhiên.

“A...” Nơi cổ tay nhói lên đau đớn, ta ôm lấy cổ tay, bị trẹo rồi, đau quá!

“Nương nương!” Phương Hàm vội vàng tới đỡ ta, cúi đầu nói: “Tay nương nương bị thương rồi à?”

Ta đâu có quan tâm tay bị thương hay không, sự đau đớn nơi cổ tay đâu sánh được với nỗi đau trong lòng. Nếu Cố Khanh Hằng thực sự vì chuyện này mà mất mạng thì ta sao xứng với huynh ấy đây?

“Cô cô...”

Ta còn chưa nói xong đã bị Phương Hàm ngắt lời: “Hần nương nương phải rõ hơn nô tỳ, người càng quản chuyện này thì y càng chết nhanh hơn!”

Phương Hàm đã dùng giọng điệu cứng rắn trước nay ta chưa từng nghe thấy. Ta biết, nàng ta tuyệt đối sẽ không để ta gặp phải chuyện hôm nay nữa. Ta có thể hồ đồ, nhưng mỗi giây mỗi khắc, nàng ta chưa từng hồ đồ. Đây chính là Phương Hàm.

Nàng ta đỡ ta đứng dậy, than thở: “Thái hậu muốn nương nương đi chép kinh Phật mà, giờ tay người bị thương rồi, nên làm gì đây?”

Nhờ nàng ta nhắc nhở, ta mới phản ứng lại được, ngoái đầu nhìn bậc thang đằng sau, ở đáy ngoài bậc tam cấp thì không còn thứ gì khác nữa. Nhưng tại sao ta cảm thấy lúc này, rõ ràng mình đã giẫm phải thứ gì đó nên mới trượt chân mà.

Ta lắc đầu, chẳng lẽ lại là ảo giác?

Phương Hàm nắm cổ tay ta nhẹ nhàng xoa bóp. Ta nghiêng răng chịu đau, không kêu một tiếng.

Phương Hàm lại nói: “Nương nương, chỉ bằng đừng nói cho thái hậu biết, hôm nay xảy ra chuyện, e là thái hậu cho rằng nương nương không muốn ở lại Hy Ninh cung chép kinh Phật cho người nên mới cố ý bị thương.”

Ta ngạc nhiên nhìn Phương Hàm, nàng ta thông thả nói: “Lát nữa nô tỳ sai người đưa thuốc mỡ tới cho nương nương.”

Lại là thuốc mỡ! Sao ta cứ nghe tới thứ này liền cảm thấy nó đáng ghét nhỉ?

Khi ta trở lại căn phòng ở Hy Ninh cung thì cũng đã gần tới trưa.

Quyển Nhi đang đứng ở cửa phòng, thấy ta và Triệu Thần về liền vội vàng ra đón: “Nương nương về rồi! Nô tỳ đã sai người hâm nóng bữa trưa của người mấy lần rồi, nếu người còn chưa về, e là lại phải hâm lại nữa.”

Ta gật đầu, đáp: “Làm phiền người rồi!”

Nàng ta có chút hoảng hốt, cúi đầu nói: “Nương nương nói quá rồi! Nô tỳ không làm phiền người nữa, người hãy dùng bữa rồi nghỉ ngơi một lát.”

Triều Thần đỡ ta đi vào, đưa bát đũa cho ta. Khi ta đưa tay ra nhận, chỉ cảm thấy cổ tay đau nhức, nếu không nhờ Triều Thần nhanh nhẹn đỡ thì đã làm rơi cả bát trong tay.

“Nương nương!” Nàng ta sợ hãi kêu một tiếng, cau mày nói: “Xem ra vết thương không nhẹ, phải làm sao đây? Chờ cô sai người đưa thuốc mỡ tới, nô tỳ bồi cho người, mong là buổi chiều sẽ khá hơn một chút!”

Ta cười bất đắc dĩ, thuốc mỡ nào phải linh diệu được, sao hiệu nghiệm đến vậy?

Triều Thần nói sẽ bón cho ta ăn, bị ta từ chối. Có tay có chân còn cần cung tỳ bón, ta cảm thấy thật không hay chút nào. Ta tự lấy thìa ăn một ít, chẳng có cảm giác ngon miệng, liền thôi.

Sau bữa trưa, ta nằm trên nhuyễn tháp ngủ một giấc. Nhắm mắt lại, trong đầu ta hiện lên gương mặt của Cố Khanh Hằng. Còn tiếng “vâng” huynh nói khi ấy cứ vang vọng bên tai ta hết lần này tới lần khác.

Giữa giấc mơ ta giật mình tỉnh lại. Phương Hàm nói, e là nguy hiểm tới tính mạng khiến ta càng lo lắng. Khanh Hằng, huynh ngàn lần đừng xảy ra chuyện.

Hôm nay ta cũng mới biết, huynh ấy không hề nghe lời ta rời khỏi cung. Khanh Hằng ngốc nghếch!

Ta lại nhớ tới Thiên Lục. Hôm nay nàng ta đứng ra cầu xin cho Cố Khanh Hằng, không chỉ Thiên Phi mà đến ta cũng giật mình. Chợt nhớ khi chúng ta còn ở Tang phủ, Cố Khanh Hằng muốn ta lấy huynh ấy, ta từ chối, Thiên Lục đã từng nói: “Tấm lòng chân thành của Cố thiếu gia, muội lại không cần ư, Tang Tử? Rốt cuộc muội muốn gì?” Đó là lần đầu tiên ta thấy Thiên Lục không giữ được bình tĩnh.

Cả hai lần, đều là vì huynh ấy. Vì Cố Khanh Hằng.

Trong lòng ta thoáng động, ta trở người ngồi dậy. Thiên Lục, người nàng ta yêu... là Cố Khanh Hằng.

Khi trong đầu lóe lên suy nghĩ ấy, chính ta cũng phải giật mình.

Khẽ siết chặt hai nắm tay, nếu không phải vậy thì sao nàng ta lại khác thường như thế? Thiên Lục khác với Thiên Phi, tâm tư của nàng ta trước giờ rất thâm trầm. Trong cung này, mỗi một bước đi, nàng ta đều tính toán rất kỹ càng, chuyện gì cũng cẩn trọng, vậy mà hôm nay... Đã mấy lần nàng ta kéo Thiên Phi lại, như muốn nói nhưng lại thôi, thực ra ta phải sớm nghĩ tới.

Nhớ lại chuyện hôm qua ta đã nói với Hạ Hầu Tử Khâm, trên thế giới này có hai chuyện không thể kiểm chế được.

Chuyện thứ nhất là ho. Ta không hề gạt hấn.

Còn chuyện thứ hai là tình. Cái gọi là không nén nổi lòng, e là như thế này đây.

Vậy nên, nghe thái hậu nói phải đánh huynh ấy một trăm gậy, Thiên Lục mới hoảng sợ tới ngất đi. E là lúc này nàng ta cũng hối hận giống ta. Bọn ta tự cho là mình thông minh, kéo cả Khanh Hằng vô tội vào. Nếu thật sự hại huynh ấy mất mạng thì cả đời này, ta và Thiên Lục sẽ chẳng thể an lòng. Vậy mà giờ đây, Khanh Hằng vẫn chưa biết, hộp thuốc hôm nay huynh ấy nhìn thấy... không phải là hộp thuốc đã đưa cho ta.

Còn Thiên Phi thì sao? Tỷ ta phải ăn nói chuyện này thế nào với Cố đại nhân?

“Nương nương!” Triều Thần bước vào, thấy ta đang ngồi, nhú mày hỏi: “Sao người chưa đi nghỉ?”

Ta lắc đầu, nói: “Ta không ngủ được.”

Nghe thấy vậy, nàng ta cũng không nói gì nữa, liền tới trước nhuyễn tháp, quỳ xuống, nói: “Thuốc mỡ đã mang tới rồi, để nô tỳ bồi cho nương nương.”

Ta “ừ” một tiếng, đưa tay ra. Nàng ta lấy ngón tay chấm vào thuốc, cẩn thận bôi lên cho ta. Lúc này đã không còn đau như trước, chỉ cần không mạnh tay thì không còn cảm giác đau đớn.

Ta định hỏi xem Văn Lương ra sao rồi, nghĩ một lát, cuối cùng lại thôi.

Hai người ngồi trong phòng chờ đợi, bỗng nghe thấy tiếng Quyển Nhi vang lên bên ngoài: “Triều Thần, nương nương đã dậy chưa?”

Ta vịn vào tay Triều Thần bước ra, nói: “Bản cung đã tỉnh từ lâu, thái hậu sắp tới Phật đường à?”

Quyển Nhi thấy ta đi ra, vội vàng cúi đầu, đứng sang một bên khe thưa: “Thái hậu đã nghỉ ngơi rồi, người sai nô tỳ đi mời nương nương cùng tới đó.”

“Vậy thì đi thôi!” Ta cất bước đi.

Nàng ta thưa “vâng”, vội bước theo.

Triều Thần đi tới bên ta, nói: “Nếu như thế, nô tỳ cũng không cần về cung lấy y phục cho nương nương nữa.”

Ta mới chỉ chép kinh Phật được một ngày, thái hậu đã bảo ta về cung, thật sự khiến ta không hiểu nổi.

Quay lại Cảnh Thái cung, mọi người đều nhìn ta có chút kinh ngạc. Đừng nói bọn họ, đến cả ta cũng còn chưa phản ứng lại được. Chỉ duy nhất Phương Hàm vẫn thản nhiên như trước, dường như đã sớm biết chuyện này.

Ta ọi người lui đi, chỉ còn lại Phương Hàm trong phòng. Nàng ta đi tới, nói: “Tay nương nương có đỡ hơn chút nào không?”

Ta gật đầu, hỏi: “Văn Lương đâu?”

“Đang ở trong phòng, hôm nay mới là ngày thứ hai, còn một ngày nữa thì thả nàng ta ra.” Lời nói của Phương Hàm vẫn thản nhiên, không gợn sóng.

Ta im lặng, còn một ngày nữa, như vậy ngay cả đi thăm nàng ta cũng không thể rồi.

Ta ngồi một lát mới lại nói: “Vốn dĩ hôm nay ta sai Triều Thần về Cảnh Thái cung một chuyến, nhờ cô cô đi điều tra vài chuyện cho bản cung.”

Phương Hàm rót nước đưa tới cho ta, hạ giọng hỏi: “Nương nương có chuyện gì?”

Nhấp một ngụm, ta nghĩ một lát mới nói: “Bản cung muốn biết quan hệ giữa thái tử tiền triều và Phát Hy.”

Về mặt Phương Hàm có chút hốt hoảng nhưng chỉ trong nháy mắt, hỏi ta: “Sao đang yên đang lành nương nương lại nhắc tới chuyện này?”

Đúng thế, điều tra quan hệ giữa thái tử tiền triều và Phát Hy, nghe ra thật kỳ lạ. Dù Dự Thái phi có điên khùng, song nếu có thể nói ra những lời như thế, chắc cũng không phải chuyện vô căn cứ.

Thấy ta không nói gì, Phương Hàm lại nói tiếp: “Nương nương, chuyện này người không nên tra xét.”

Ta nhìn Phương Hàm vẻ kinh ngạc. Nàng ta vẫn cúi đầu, nói: “Nô tỳ không biết nương nương nghe được chuyện này từ đâu, nhưng nô tỳ nghĩ rằng, dù hai người này có quan hệ thì nương nương cũng không nên quan tâm. Người trên thế gian này đều biết họ đã không còn trên đời nữa, nương nương quan tâm họ có quan hệ gì hay không thì cũng sẽ có những người đặc biệt quan tâm tới nương nương.”

Nhìn nữ tử trước mặt, thần sắc của nàng ta vẫn rất bình thản, không nhìn ra được điều gì khác biệt.

Đặt chén nước xuống, ta chậm rãi đứng dậy. Nàng ta nói đương nhiên có lý. Phát Hy và thái tử tiền triều đều đã chết, giữa bọn họ có quan hệ gì, thực ra không hề liên quan đến ta. Ta cũng biết nguyên nhân Phương Hàm khuyên ta đừng tra xét.

Chuyện về hai người này đều vô cùng nhạy cảm ở hậu cung thiên triều, chỉ cần sơ ý, ta sẽ rước họa vào thân. Lại thêm hôm ấy, thái hậu chỉ nghe thấy ta nói hai từ “thái tử” đã nổi cơn thịnh nộ. Có lẽ, ta nên nghe lời Phương Hàm, quên hết những chuyện ấy đi.

Thế nhưng hôm qua, ở ngoài Thiên Dân cung, câu nói “thanh mai trúc mã” của hắc lại khiến ta cảm thấy chua xót. Thực ra, ta muốn biết chuyện của hắc lại và Phát Hy năm ấy hơn bất cứ ai. Bởi vậy, khi nghe nói Phát Hy có quan hệ với thái tử tiền triều, ta mới vội vã muốn biết tất cả mọi chuyện.

Phương Hàm thở dài một tiếng, nói: “Nương nương phải nhớ tới thân phận của mình.”

Ta biết, bất kể chuyện gì liên quan đến Phất Hy đều là giới hạn cuối cùng của Hạ Hầu Tử Khâm. Mà chuyện giữa ta và Cố Khanh Hằng vừa mới qua, không nên đụng tới chuyện của thái tử tiền triều nữa.

Lát sau, ta mới đáp: “Cô cô nói đúng, là bản cung hồ đồ rồi.”

“Nương nương...” Phương Hàm liếc mắt nhìn ta, định nói gì đó nhưng lại thôi.

Ta nhú mày, nói: “Cô cô có chuyện gì cứ nói đi, đừng ngại!”

Nàng ta ngẫm nghĩ giây lát rồi mới kìm giọng nói: “Nương nương có nghe được tin tức về long thai của Vinh Phi không?”

Ta kinh ngạc, lại nhớ tới câu chuyện của hai cung tỳ lúc nãy, hạ giọng đáp: “Long thai của tỳ ta quả thực có vấn đề gì sao?”

Phương Hàm không để lộ sự kinh ngạc, chỉ nói: “Xem ra nương nương cũng nghe nói rồi? Hôm nay nô tỳ hỏi thăm một chút, hình như người biết chuyện này, ngoài nô tỳ thì chỉ có nương nương thôi.”

Chợt ngược mắt lên, nói như thế, là cố ý để ta và Phương Hàm nghe thấy sao?

“Nương nương thấy việc này thế nào?” Nàng ta hạ giọng hỏi.

Ta chậm rãi đứng dậy, cẩn thận suy xét, lại đáp: “Có lẽ muốn tìm cung nhân đồn những lời này ra ngoài thì rất khó khăn. Như vậy, hiện giờ chỉ có hai khả năng. Một là trong cung có người biết cái thai trong bụng Vinh Phi bất thường, song lại không muốn tự mình ra tay, cho nên muốn mượn tay ta để xử lý. Còn khả năng thứ hai, có lẽ tin đồn do chính Vinh Phi truyền ra, nếu thật sự như thế, vậy thì cái thai tỳ ta đang mang hẳn không có chuyện gì. Còn tỳ ta muốn nhân cơ hội này làm gì, tạm thời bản cung vẫn chưa nghĩ ra.”

Đêm qua ta chỉ trông thấy bóng lưng của hai cung tỳ kia. Nhìn sắc mặt của Phương Hàm ta cũng biết, chắc hẳn nàng ta cũng chưa hề nhìn thấy mặt hai cung nhân này.

Nàng ta gật đầu, đáp: “Cho nên khi nô tỳ tới Ngự dược phòng lấy thuốc cho nương nương, tiện đường hỏi thăm một chút. Nghe nói, từ trước tới nay chỉ có một thái y bắt mạch cho Vinh Phi, đó là Tôn thái y.”

“Nói cách khác...”

Trừ Tôn thái y, chưa có thái y nào khác tới bắt mạch cho Thiên Phi. Vậy thì long thai kia có vấn đề thật hay không, lại là một điều bí ẩn.

Phương Hàm gật đầu với ta, xem ra nàng ta cũng nghĩ như ta. Nhưng ta vẫn không muốn quản chuyện này, ta nghĩ, cứ quan sát trước đã.

Nếu chỉ có Tôn thái y xem mạch cho Thiên Phi, thế thì ta có một cách tốt hơn, nếu cái thai trong bụng tỳ ta thật sự có vấn đề, ta sẽ khiến cho tỳ ta phải tự lộ nguyên hình.

Còn ta, ta cũng chưa quên lời Ngọc Tiệp dư đã nói ngày ấy, nàng ta muốn ta không động vào Thiên Phi.

Hôm ấy, tới chạng vạng, nghe nói thái hậu đích thân tới Thiên Dận cung. Khóe miệng ta bất giác mỉm cười, hẳn hẳn là vui lắm, cuối cùng thái hậu cũng đã tự đi thăm hẳn. Thực ra, dầu hẳn không phải con trai ruột của thái hậu, thái hậu cũng không hề bớt sự quan tâm, yêu thương hẳn. Ta nghĩ, ngoài chuyện Phất Hy, giữa hẳn và thái hậu chắc không xảy ra rạn nứt gì đâu nhỉ? Dù ta không biết lần ấy rốt cuộc là vì chuyện gì, nhưng chung quy là thái hậu đã lui một bước.

Hôm sau, thời hạn đóng cửa suy ngẫm của Văn Lương đã hết. Khi ta sai người tới thả Văn Lương ra, vì ba ngày chỉ uống nước, nàng ta yếu tới mức sắp không đứng nổi.

“Nô tỳ tạ ơn nương nương rộng lòng tha thứ!” Văn Lương nói với ta, chỉ sơ ý chút thôi đã suýt ngã xuống. Ta vội vàng đứng dậy đỡ. Nàng ta có chút hoảng hốt, cúi đầu nói: “Nương nương không thể, nô tỳ...”

“Văn Lương!” Ta ngắt lời nàng ta, lắc đầu nói: “Lần này là bản cung không phải với người.”

Nàng ta cười, đáp: “Nô tỳ không đứng ra thì Triều Thần cũng sẽ nhận. Chuyện chúng nô tỳ phải làm chính là bảo vệ nương nương được an toàn.”

Đỡ nàng ta ngồi xuống ghế, ta thở dài một tiếng, nói: “Chỉ đáng tiếc, lần này bản cung khiến các người thất vọng rồi!” Không lật đổ được Thiên Lục để bồi thường cho Văn Lương và Cố Khanh Hằng.

Văn Lương nói: “Không, nương nương sai rồi! Chuyện này chắc cũng đã truyền tới tai hoàng thượng, từ nay về sau, hoàng thượng sẽ không nghi ngờ nương nương là người của Cố đại nhân nữa. Nương nương nghĩ thử mà xem, trong hậu cung này, còn gì có thể tốt hơn chuyện hoàng thượng tin tưởng người? Thế nên nương nương à, trận này người không hề thua.”

Ta thoáng giật mình, nhìn cung tỳ trước mặt dù yếu ớt nhưng từng câu chữ đều âm vang. Ta không khỏi bật cười. Phải chăng vì lần này làm liên lụy tới Cố Khanh Hằng nên ta mới không nhìn thấu mọi chuyện như Văn Lương. Đúng vậy, còn lời nói của Hạ Hầu Tử Khâm ở Thiên Dận cung đêm qua, hẳn tin tưởng ta, ta còn mong gì nữa.

“Nương nương...” Văn Lương lại gọi.

Ta ngoảnh lại nhìn Văn Lương, nghe nàng ta kìm giọng nói: “Nô tỳ nghe cô cô nói, trong hậu cung này, chỉ mình nương nương và cô cô là nghe nói long thai trong bụng Vinh Phi có sự lạ? Ý của cô cô là...” Giọng nàng ta dù rất khẽ nhưng ta vẫn bắt giác bước lại gần. Nàng ta lại nói tiếp: “... trong Cảnh Thái cung có tai mắt của ai đó.”

Nghe nàng ta nói thế, ta lại không kinh ngạc là bao.

Lần trước, có cung tỳ ở ngoài phòng ta nói tới chuyện Thiên Lục và Hạ Hầu Tử Khâm, bị ta phạt tới phòng giặt đồ. Còn lần này, nơi “không cần thận lỗ lời” lại bị đẩy ra ngoài Cảnh Thái cung. Nhưng phải có người biết nơi ta đi và nơi của Phương Hàm, điều này ta nghĩ mãi cũng chưa hiểu.

Chuyện này được Văn Lương nhắc tới, chẳng lẽ Phương Hàm muốn nàng ta...

Nghĩ tới đó, ta đã thấy nàng ta quỳ trước mặt, cúi đầu nói to: “Lần này nô tỳ phạm phải sai lầm, khiến nương nương đánh nhầm Tích tần tiểu chủ, may mà không gây chuyện lớn, dẫu nương nương trách phạt nô tỳ nữa, nô tỳ cũng không hề oán hận.”

Nhìn người đang quỳ, không hiểu tại sao mũi ta cay cay, gần như bật khóc, nhưng vẫn kìm nén không bước tới, chỉ hơi nghiêng mặt đi không nhìn Văn Lương, gọi: “Tường Hòa!”

“Có nô tài!” Tường Hòa ở bên ngoài đẩy cửa đi vào.

Ta chỉ vào người đang quỳ dưới đất, nói: “Bản cung niệm tình nàng ta lần đầu sai phạm, sau khi giam trong phòng thì giáng xuống làm nô tỳ không phẩm cấp, chờ nàng ta hồi phục sức khỏe thì cũng không cần hầu hạ bản cung nữa, đưa thẳng ra ngoài.”

Văn Lương vẫn cúi đầu, nghẹn ngào đáp: “Tạ ơn nương nương!”

“Nương nương!” Tường Hòa đột nhiên quỳ sụp xuống, nói: “Nương nương, Văn Lương cô nương nhất thời lỡ miệng, người phạt rồi thì cũng bỏ qua, để nàng ấy quay lại hầu hạ bên nương nương! Nô tài thay Văn Lương cô nương cầu xin người!”

Ta quay người đi, cắn môi nói: “Chuyện này không bàn lại nữa!”, rồi đi thẳng ra ngoài.

“Nương nương...” Tường Hòa lớn giọng gọi ta, tiếp đó lại nghe y nói: “Văn Lương cô nương xin đừng đau lòng, nương nương có lẽ đang giận quá, mấy ngày nữa sẽ gọi cô nương quay về thôi!”

Chúng cung nhân ở ngoài sân ai nấy đều sợ tới mức mặt trắng bệch, thấy ta đi ra thì vội vàng cúi đầu hành lễ. Ta liếc qua bọn họ một lượt, trông ai cũng vô hại. Nắm tay ta siết chặt, Văn Lương thật sự có thể tìm ra tai mắt kia chăng?

18. Chương 18

Lúc này thái hậu đã thay bộ y phục màu trắng, ngay cả những thứ trang sức rườm rà trên tóc cũng được gỡ xuống. Bà liếc mắt nhìn ta, chẳng nói câu nào, chỉ vịn tay vào cung tỳ đi về phía trước.

Ta đi theo bà, xuyên qua mảnh sân phía trước của Hy Ninh cung, tới Hiên các ở phía sau. Thái hậu khoát tay cho cung tỳ lui, ta đưa mắt nhìn Triều Thần, nàng ta vội buông tay ta ra, không đi tiếp nữa. Lúc này, chỉ có ta và thái hậu đi cùng nhau, vào bên trong mới thấy gian chính giữa là Phật đường. Trên tường chính phía nam là một chữ “Thiện” rất lớn, nét bút mạnh mẽ, thể chữ sống động như rồng bay phượng múa.

Thái hậu quỳ lên đệm hương bồ, lấy chuỗi tràng hạt ở bên, tay kia gõ mõ, khẽ nói: “Kinh Phật đặt bên trái ai gia, Đàn Phi ở đó chép đi!”

Ta nhìn thấy ở đó đã đặt một chiếc bàn thấp, phía sau cũng để một chiếc đệm hương bồ. Trên bàn đã chuẩn bị giấy bút, nghiên mực. Tới mực cũng đã mài sẵn cho ta, kinh Phật đặt ở trên cùng. Ta có chút kinh ngạc, chỉ một bản Tứ thập nhị chương kinh, không phải một chồng kinh Phật dày như ta tưởng tượng.

Ta nhẹ nhàng bước tới, ngồi xuống, cầm bút đặt ở bên, chấm vào nghiên mực, lấy thước vuốt thẳng lại tờ giấy Tuyên Thành lần nữa, giở trang kinh thứ nhất ra rồi hạ bút. Cổ tay không thể dùng sức, chỉ hạ một nét mà cảm thấy đau đớn. Ta nghiêng rằng, viết từng nét.

Phương Hàm không muốn ta nói chuyện tay bị thương cho thái hậu hay, ta không biết, rốt cuộc nàng ta nghĩ tới điều gì, lắc đầu, lại cố viết. Miễn cưỡng chép được một trang, ta mỉm cười, chữ này thật không giống chữ của ta.

Lặng lẽ liếc nhìn thái hậu, thấy bà đang nhắm mắt, chuyên tâm gõ mõ, tay kia chậm rãi lần tràng hạt, miệng lầm lầm tụng kinh. Trong Hiên các, ngoài tiếng rì rầm của thái hậu và tiếng mõ thì không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào khác. Bất giác, đến hơi thở của ta cũng trở nên khẽ hơn.

Trong không gian tĩnh lặng, ta không khỏi nhớ tới Cố Khanh Hằng. Đã xử phạt xong, không biết liệu huynh ấy có sao không? Nhắm hai mắt lại, tay run rẩy, rồi kinh ngạc mở mắt ra, ta trông thấy tờ giấy Tuyên Thành đã bị vạch một vết mực thật dài. Ta thẩn cả kinh, vội thay tờ giấy mới, chép lại lần nữa.

Chép được mấy trang, cổ tay càng lúc càng đau, ta cắn chặt răng, đưa tay lau mồ hôi trên trán. Đột nhiên nghe thái hậu nói: “Đàn Phi, thế nào là “khẩu tứ giả”?”

Ta ngạc nhiên, vội đáp: “Lường thiệt. Ác khẩu. Vong ngôn. Ý ngữ.”

Bà lại hỏi: “Lường thiệt hiểu ra sao?”

Ta không biết tại sao bà lại đột ngột hỏi về chuyện này, chỉ đáp: “Thần thiếp nghĩ rằng, lường thiệt là chỉ lời dèm pha.” Lường thiệt không phải một người có hai cái lưỡi, mà để chỉ một người nói lời ly gián. Nói dễ nghe, chính là khéo léo đưa đẩy. Nói khó nghe, chính là khơi lên thị phi.

Thái hậu khẽ cười, lại nói: “Ai gia cho rằng Đàn Phi có kiến giải rất sâu về chuyện này.”

Ta im lặng. Ta mới tiếp xúc với kinh Phật lần đầu tiên, lấy đâu ra kiến giải sâu? Chẳng lẽ lời ta vừa nói có vấn đề gì sao?

Một lúc sau mới lại nghe thái hậu lên tiếng: “Ai gia nghe nói đêm qua hoàng thượng tới cung của người?”

Ta nhất thời không phản ứng kịp, chỉ có thể đáp một tiếng: “Vâng!”

Bà lại hỏi: “Bệnh của hoàng thượng sao rồi?”

Bàn tay cầm bút hơi dùng sức, chỗ cổ tay nhói lên đau đớn. Giờ ta mới biết, thái hậu cũng muốn thăm dò ta, vậy nên mới cảnh cáo trước, ta không được nói lời gièm pha. Nhưng đêm qua Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, lần này, hẳn muốn xem thử thái hậu có mềm lòng hay không.

Ngẫm nghĩ một lát, rốt cuộc ta nên đáp sao đây?

Âm thanh gõ mõ vẫn không hề thay đổi, bà lại nói tiếp: “Sáng nay, ai gia nghe nói hoàng thượng vẫn không vắng mặt trong buổi triều sớm, chắc hẳn bệnh cũng đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Thực ra, thái hậu vẫn quan tâm tới hần, ta chỉ không biết giữa mẹ con họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà cả hai bên đều không nhượng bộ.

“Hôm nay, lúc hoàng thượng đi vẫn còn hơi sốt, Lý công công muốn hoàng thượng nghỉ ngơi nhưng hoàng thượng nhất quyết không chịu.”

Thái hậu đột nhiên ngừng tay, mở mắt nhìn ta, nhíu mày hỏi: “Thế đã truyền thái y tới xem bệnh chưa?”

Ta vội thưa: “Thần thiếp thức dậy liền tới Hy Ninh cung, chuyện này thần thiếp không rõ.”

“Thế thuốc thì sao?”

“Đem qua ho nhiều, thần thiếp đã cho hoàng thượng uống chút thuốc trị ho rồi.”

Nghe vậy, thái hậu cũng không hỏi thêm nữa. Tiếng gõ mõ lại vang lên, bà lại nhắm mắt, có điều không còn nhắm nhắm tụng kinh nữa.

Ta cũng không lên tiếng, rốt cuộc chuyện này liên quan tới thứ gì, ta vẫn chưa rõ lắm, bởi thế không thể tự tiện đoán bừa.

Cả buổi chiều không nghe thái hậu nói gì nữa. Giấy Tuyên Thành ở trên bàn được ta dùng hết tờ này tới tờ khác. Mãi đến khi qua giờ Thân mới nghe thái hậu thở dài một tiếng, đặt đồ trong tay xuống. Ta vội vàng đứng dậy, đi tới chỗ bà nhưng bà không xem kinh ta đã chép mà quay người đi ra cửa.

Ra khỏi Hiên các, liền thấy một thái giám bước tới, nói: “Thái hậu, Cố đại nhân cầu kiến, đã đợi ở ngoài cung rất lâu rồi.”

Trong lòng ta kinh ngạc nhưng lại thay đổi suy nghĩ, Cố Khanh Hằng xảy ra chuyện lớn như vậy, cha huynh ấy đến cũng là chuyện thường tình.

Quyển Nhi bước lại dìu thái hậu, nghe thái hậu nói: “Biết rồi, để ông ấy vào trong đợi đi, ai gia đi thay y phục rồi tới.”

“Vâng, nô tài đi ngay!” Thái giám cúi người lui xuống.

Thái hậu lại nhìn sang ta, nói: “Đàn Phi về nghỉ đi, ngày mai lại tới với ai gia.”

“Vâng!” Ta gật đầu, bèn để Triều Thần dìu về Đông Noãn các.

Đóng cửa lại, Triều Thần mới vội vã nói: “Nương nương, thái hậu không hỏi đến chuyện tay người bị thương chứ?”

Ta lắc đầu. “Đến bản kinh ta đã chép thái hậu còn không ngó qua, ta không nói, thái hậu cũng không biết.” Ta còn chép nghiêm túc, chẳng qua chỉ hơi chậm, hơn nữa, chữ ấy cũng hơi khó nhìn chút thôi. Có lẽ Phương Hàm nói đúng, thêm một chuyện, chỉ bằng bớt một chuyện.

Nghe vậy, Triều Thần mới an tâm. Đỡ ta tới ngồi bên bàn, nàng ta rót nước cho ta rồi mới nhỏ giọng nói: “Nương nương, nô tỳ cũng mới biết, hóa ra thị vệ sáng nay bị kéo ra ngoài chính là công tử của Cố đại nhân.”

Ta giật mình, trà trong chén suýt bị sánh ra ngoài. Triều Thần khẽ kêu lên một tiếng, vội cầm lấy chén trà giúp ta, cho rằng tay ta không có lực nên mới như thế.

Ta đưa mắt nhìn nàng ta, Cố đại nhân đã đợi rất lâu, thế thì chắc hẳn công công chuyển lời ban này cũng đứng đó lâu rồi. Triều Thần nghe được vài chuyện cũng là bình thường.

Ta khẽ nói: “Không sao!”

Nàng ta lấy khăn, cẩn thận lau khô nước trà trên bàn rồi mới đứng sang một bên.

Ta muốn mở lời hỏi thăm, lại nhớ Phương Hàm đã khuyên ta không quản tới chuyện này nữa. Nhưng cuối cùng ta cũng không kìm được.

Hít sâu một hơi, ta nói: “Bản cung và thái hậu ở Hiên các cả buổi chiều, Cố đại nhân cũng chờ cả buổi chiều sao?”

Triều Thần gật đầu, đáp: “Vâng, phen này Cổ công tử xảy ra chuyện, Cổ đại nhân lại chỉ có một mình y, thái hậu mở ột con đường sống, Cổ đại nhân tới tạ ơn. Nghe nói vừa phạt xong, ông ấy đã vội vàng đến nhưng không ngờ thái hậu đã tới Hiên các tụng kinh, không ai dám quấy rầy, ông ấy cũng chỉ có thể đợi.”

Nghe nàng ta nói xong, trái tim đang treo lơ lửng của ta cũng dần hạ xuống.

Một câu “vừa phạt xong, ông ấy liền vội vàng tới” của Triều Thần đã nói cho ta hay, Cổ Khanh Hằng vẫn còn sống.

Còn sống...

Nghĩ tới đây ta lại run lên, ta không dám tưởng tượng, nếu huynh ấy không qua được, ta phải làm thế nào?

Triều Thần đã xoay người, vừa lấy thuốc mỡ tới bôi cho ta, vừa nói: “Nương nương, nô tỳ thấy Cổ công tử này đúng là kẻ si tình. Nghe nói cung tỳ kia ở Khánh Vinh cung đã chết rồi, chỉ cần y phủ nhận thì cũng không phải chịu hình phạt nặng như thế. Nô tỳ còn nghe nói, khi bị phạt đánh, y không hề kêu một tiếng. Tám mươi gậy, nếu là người thường, phải kêu la thấu trời ấy chứ!”

Tay lại run lên, động vào chỗ bị thương, ta không khỏi cau mày.

Triều Thần kinh hãi, vội quỳ xuống, nói: “Nương nương tha tội! Nô tỳ lỡ tay.”

Bảo nàng ta đứng dậy, ta vội nói: “Không phải thái hậu đã hạ lệnh phạt một trăm gậy sao? Sao lại biến thành tám mươi gậy thế?”

“À, cũng không biết tại sao hoàng thượng biết được chuyện này, Lý công công tới truyền thánh dụ, nói giảm hai mươi gậy.” Triều Thần lại cẩn thận bôi thuốc cho ta.

Hóa ra, Hạ Hầu Tử Khâm cũng biết chuyện này. Có lẽ Cổ đại nhân tới cầu xin nên hẳn mới sai Lý công công đi truyền khẩu dụ.

Ta không thể hỏi tiếp Cổ Khanh Hằng như thế nào. đành dặn dò: “Sau này không được nhắc tới chuyện này nữa.”

Triều Thần không nhìn ta, chỉ gật đầu, đáp: “Vâng, nô tỳ xin ghi nhớ!”

Ta ngồi trong phòng một lát, cảm thấy quá nặng nề, bèn ra ngoài cùng với Triều Thần. Bên ngoài Hy Ninh cung, bất ngờ trông thấy Thiên Lục. Sắc mặt Thiên Lục vẫn rất nhợt nhạt, nàng ta thật sự yếu đuối.

Trông thấy ta đi ra, nàng ta sầm mặt nhưng vẫn không quên nửa phần cấp bậc lễ nghi, nghiêng người nói: “Tần thiếp tham kiến nương nương!” Ta còn ngạc nhiên, sao không trông thấy Cúc Vận đâu.

Cho nàng ta đứng dậy, ta quay lại nói với Triều Thần: “Người đứng cách xa ra một chút, bản cung có mấy câu muốn nói với Tích tần.”

“Vâng!” Triều Thần vâng lời, lùi mấy bước.

Trong mắt Thiên Lục hiện lên chút ngạc nhiên. Ta nói: “Chuyện hôm nay, rốt cuộc người đã tính toán ngay từ đầu hay thế nào?”

Nàng ta cắn răng, đáp: “Luận về tâm kế, tần thiếp nào bì nổi với nương nương! Lòng dạ nương nương cũng chẳng phải độc ác bình thường, đến cả cung tỳ thân cận cũng không nương tay! Thật khiến tần thiếp phải kinh sợ.”

Nhìn dáng vẻ hận thù của nàng ta, xem ra thật sự không biết.

Ta mỉm cười, đáp: “Nói tới chuyện này, bản cung hẳn còn chưa bằng Vinh Phi ấy chứ! Cung tỳ của bản cung chỉ là đóng cửa suy ngẫm, cung tỳ của tỷ ta thì bị đánh đến chết!”

Thiên Lục nhất thời á khẩu. Ta nhìn nàng ta, lại nói: “Nhưng có một điều bản cung không hiểu, các người không phải người của Cổ đại nhân sao? Hà cớ gì phải mang họa đổ lên người huynh ấy?”

Nghe ta nhắc tới Cổ Khanh Hằng, thân thể mong manh của Thiên Lục chợt run lên, cắn chặt môi.

Thấy nàng ta không đáp, ta thăm dò: “Mượn tay Cố đại nhân để vào cung, chẳng lẽ giờ tỷ muội các người muốn qua cầu rút ván?”

Bằng không, ta cũng không nghĩ ra được hành động của Thiên Phi lần này. Cố Khanh Hằng xảy ra chuyện, dù sống hay chết, Cố đại nhân tuyệt đối không thể không quản.

Nàng ta bỗng trừng mắt nhìn ta, hung dữ đáp: “Nương nương cho rằng tất cả mọi người đều ác độc như người sao?”

Ta sững sờ, không hiểu lời của nàng ta có ý gì, lại nghe nàng ta hỏi: “Người hiểu rõ nhất, trước đây, lúc còn ở Tang phủ, Cố thiếu gia đã đối đãi với người ra sao?”

Nàng ta vẫn gọi huynh ấy là Cố thiếu gia như ngày trước.

Cố Khanh Hằng đối đãi với ta như thế nào, sao ta lại không biết? Huynh ấy đối xử với ta tốt hơn bất cứ ai, huynh ấy thương ta còn hơn cả bản thân mình.

Song đối với Thiên Lục, ta chỉ cảm thấy tức giận. Ta cười gằn: “Trước đây, Cố thị vệ đối xử thế nào với bản cung, bản cung đã quên rồi. Bản cung chỉ tò mò, chuyện hôm nay không phải bản cung kéo huynh ấy vào, vậy có liên quan gì tới bản cung?”

Ta còn nhớ, hôm ấy trong hang đá, Cố Khanh Hằng nói với ta, xin nương nương gọi thuộc hạ là Cố thị vệ. Còn cả câu nói bi thương của huynh ấy... “Thuộc hạ vào cung, chỉ muốn nhìn thấy người bình an, không muốn... không muốn tới gần người.”

Ta còn nhớ, mãi mãi ghi nhớ.

Ta hiểu rõ, bây giờ, ta càng cách xa Cố Khanh Hằng bao nhiêu thì càng tốt cho huynh ấy bấy nhiêu.

Thiên Lục nhìn ta với ánh mắt không thể tin được, lát sau mới run rẩy nói: “Thế nên, dù hôm nay huynh ấy có gặp nguy hiểm tới tính mạng, người cũng quyết không mở miệng cầu xin?”

Trong ánh mắt của nàng hiện lên sự hận thù, ta chợt có chút hoảng hốt. Thiên Lục, người đang thăm dò ta hay là ý khác? Ta đã không nhìn rõ tâm tư thật sự của nàng ta rồi.

Ta quay người đáp: “Chuyện của Cố thị vệ không phải do bản cung khơi ra, bản cung cũng xem như đã cầu xin rồi. Sao Tích tần không đi trách tỷ tỷ của người mà lại trách móc bản cung? Không phải hôm nay Tích tần đã tranh phần cầu xin rồi sao? Huống chi, bản cung nghĩ rằng, lý do đó của người cũng không tồi.”

Nàng ta lạnh lùng cười một tiếng, không nói gì nữa, lát sau mới đột nhiên nói: “Vậy thì tần thiếp chẳng hay chuyện hôm nay, trong lòng nương nương rốt cuộc cảm thấy thế nào?”

Ta quay người lại, nhìn nàng ta với vẻ không hiểu.

Thiên Lục lại cười. “Cố thiếu gia vì ta mà mang tội vào thân, nương nương, người không ghen tị sao?”

Ta sững người trong giây lát. Nàng ta cho rằng Cố Khanh Hằng làm như thế là vì nàng ta?

Trong đầu nhớ tới lời của thái hậu, nói cho người không biết chuyện này, người ta còn tưởng kẻ Cố Khanh Hằng tư thông là Tích tần. Ha, bởi vậy mới khiến nàng ta hiểu lầm sao?

Khinh thường nhìn nữ tử ở trước mặt, ta định lên tiếng thì chợt nghe có tiếng bước chân ở phía sau. Ngoảnh đầu nhìn lại thì thấy Cố đại nhân mặt mày xanh lét đang đi về phía ta...

Triều Thần đứng sau vôi vàng hành lễ nhưng ông ta không nhìn Triều Thần, chỉ bước về phía ta. Triều Thần muốn đi lên song thấy ta đưa mắt ra hiệu, nàng ta liền vôi vàng dừng bước.

Cố đại nhân bước tới, nhìn thẳng vào mặt ta, tức giận nói: “Thần tham kiến Đan Phi nương nương!” Sự hận thù không giấu giếm trong lời nói của ông ta dần mãnh liệt hơn.

“Cố đại nhân!” Thiên Lục bước tới, nói: “May mà lần này Cố thiếu gia không sao, nếu không, ta và tỷ tỷ nhất định không an lòng.”

Ta kinh ngạc, Thiên Lục lúc này đã biến thành một người hoàn toàn khác.

Cố đại nhân nhìn ta, lạnh lùng cười, đáp: “Độc ác nhất là lòng dạ đàn bà, lời này dùng cho nương nương thì không còn gì đúng bằng! Tại sao Hằng Nhi vào cung, chắc hẳn nương nương người rõ hơn thần rất nhiều, nhưng không ngờ nó lại rơi vào hoàn cảnh này! Chẳng lẽ nương nương người cho rằng, có được sự ân sủng của hoàng thượng thì người không phải sợ bất cứ chuyện gì sao?”

Đưa mắt nhìn Thiên Lục, ta mĩa mai đáp: “Cố đại nhân nói bản cung lòng dạ độc ác, bản cung chỉ có thể nói, đại nhân người là kẻ đui mù!”

“Người!” Ông chỉ vào ta, không thốt nổi một câu, chỉ có nỗi hận kia là không giảm đi chút nào.

Ông nhìn ta, hận không thể xé ta ra thành trăm mảnh.

Thiên Lục vội vàng nói: “Đại nhân, giờ Cố thiếu gia thế nào rồi? Tỷ tỷ sai ta tới hỏi thăm, nếu thiếu loại thuốc nào, xin ngài cứ nói ra.”

Cố đại nhân lạnh lùng đáp: “Đa tạ Vinh Phi nương nương quan tâm, Hằng Nhi là con trai duy nhất của thần, thần nhất định sẽ không để nó xảy ra chuyện!” Ông lại nhìn về phía ta, nghiêng rằng nói: “Xem ra nương nương cũng sợ Hằng Nhi ở trong cung sẽ làm nguy hại tới việc tiến vị của người, bởi vậy mới vội vàng nghĩ cách loại bỏ nó chẳng?”

Ta sững sờ, nhìn thấy nét cười bên khóe môi Thiên Lục. Hay thật đấy, muốn đổ hết trách nhiệm lên đầu ta à? Chẳng trách Thiên Phi kéo Cố Khanh Hằng ra mà không hề sợ hãi như thế. Đúng rồi, trước nay Cố đại nhân không ưa ta nhất, nói đây là thủ đoạn của ta, đương nhiên ông ta sẽ tin ngay. Còn ta, cho dù bây giờ nói chuyện này là chủ ý của Thiên Phi và Thiên Lục, e rằng ông ta cũng nhất định không tin.

Song ta cũng không muốn nói. Cố đại nhân muốn tin tưởng hai tỷ muội bọn họ thì cứ tin đi, có liên can gì tới ta!

Ta lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Cố đại nhân nói đúng đấy, bản cung vẫn cảm thấy hai mươi gậy mà hoàng thượng khai ân kia là quá nhẹ rồi. Nếu theo ý của bản cung, thị vệ và cung nữ tư thông với nhau, vốn không nên mở ột con đường sống!”

Nói xong, ta không nhìn bọn họ nữa, xoay người đi mất.

Lúc này, Cố đại nhân chắc chắn đã bị ta chọc giận tới nỗi sắp nổi điên. Còn Thiên Lục, sẽ vì đau lòng cho Cố Khanh Hằng mà hận ta tới cực độ.

Triều Thần vội vã đi theo, ta nhẹ nhàng hít sâu một hơi. Tạm thời không nhắc tới hai người kia, rốt cuộc ta vẫn quan tâm tới Cố Khanh Hằng. Có điều, qua lời Cố đại nhân, ta cũng không khó để nhận ra tình trạng của huynh ấy không có gì quá xấu. Đây cũng xem như là may mắn trong bất hạnh.

Trở về Hy Ninh cung, dùng xong bữa tối, thấy Quyển Nhi bước vào thưa: “Nương nương, thái hậu hỏi người có tới Thiên Dận cung thăm hoàng thượng không?”

Ta nhất thời ngẩn người, đang yên đang lành, sao thái hậu lại hỏi chuyện này chứ?

Ta hỏi: “Đêm nay hoàng thượng nghỉ tại Thiên Dận cung sao?”

Nàng ta gật đầu: “Vâng, nô tỳ nhờ người hỏi thăm Lưu công công rồi.”

Ta nghĩ rồi gật đầu, nói: “Thế thì bản cung sẽ qua một lát.” Thái hậu đột nhiên muốn Quyển Nhi hỏi ta như thế, chắc chắn có việc muốn ta tới Thiên Dận cung, chỉ bằng ta cứ đồng ý trước đã.”

Nghe vậy, Quyển Nhi mới quay đầu, liền thấy một cung tỳ bước vào, đặt các thứ trên tay xuống bàn. Quyển Nhi lại nói: “Thái hậu nói, nương nương thuận đường đưa canh trị ho này cho hoàng thượng luôn.”

Đưa mắt nhìn hộp đựng thức ăn đặt trên bàn, ta không nén nổi muốn cười, thái hậu quan tâm tới hoàng thượng nhưng không đích thân đến thăm, lại muốn ta đi. Nhưng có một điều ta không hiểu, không phải bà thương Diêu Phi nhất sao? Sao không để Diêu Phi đi?

Mới nghĩ tới đó, đã thấy Quyển Nhi cúi người nói: “Nếu nương nương không có chuyện gì, nô tỳ xin cáo lui trước.”

Thấy ta gật đầu, nàng ta mới lui xuống.

Triều Thần vội vàng đi tới, mở nắp hộp thức ăn ra, đưa tay chạm thử, nói: “Nương nương, xem ra chúng ta phải mau tới Thiên Dận cung rồi, để lâu e là nguội mất.”

Ta gật đầu, sai nàng ta ra ngoài chuẩn bị loan kiệu.

Triều Thần chỉ đi một lát đã trở về, nói loan kiệu đã sớm được chuẩn bị. Trong bụng ta biết thái hậu đã chuẩn bị rồi nhưng không nói ra. Triều Thần cẩn thận cầm hộp thức ăn rồi ra khỏi phòng.

Triều Thần đỡ ta lên loan kiệu, ngay khi rềm kiệu sắp buông xuống, ta đưa tay ngăn lại, nói: “Đưa đồ cho ta đi!” Bên ngoài lạnh, để ở bên ngoài sẽ nguội mất.

Triều Thần vội vàng lời, đưa hộp thức ăn cho ta.

Ta cẩn thận ôm vào lòng, mới cảm thấy loan kiệu chậm rãi được nhắc lên. Ta tựa vào gối mềm, khép hờ mắt. Cả ngày hôm nay, quả thực cũng có chút mệt mỏi, quá nhiều chuyện cùng xảy ra chỉ trong chớp mắt.

Không biết bao lâu sau, ta cảm thấy loan kiệu từ từ dừng lại. Triều Thần vén rềm kiệu lên, nhỏ giọng nói: “Nương nương, tới rồi!”

Ta ngồi thẳng lại, Triều Thần vội vàng đỡ lấy đồ trong tay ta, rồi đưa tay kia đỡ ta xuống kiệu.

Cùng nàng ta bước lên bậc thang, liền thấy Lưu Phúc ra nghênh đón, nói: “Lão nô tham kiến nương nương!”

Ta bảo ông ta miễn lễ, rồi hỏi: “Hoàng thượng có ở trong cung không?”

Ông ta vội thưa: “Có ạ, nương nương tới đúng lúc. Hoàng thượng vừa từ Ngự thư phòng trở về, giờ đang nghỉ ngơi. Lão nô đi thông báo cho người một tiếng trước.” Nói xong liền quay người định đi.

“Lưu công công!” Ta gọi ông ta lại, nói: “Không cần đâu, Lý công công đang ở đấy phải không? Bản cung tự vào là được.”

Lưu Phúc quay người lại, cười nói: “Hoàng thượng sai Tiểu Lý Tử tới Cổ phủ rồi, bên trong không có ai, hoàng thượng muốn nghỉ ngơi, chẳng ai dám vào.”

Ta hơi ngạc nhiên, không ngờ Hạ Hầu Tử Khâm lại sai Lý công công tới Cổ phủ. Nghe Lưu Phúc nói, hẳn vừa mới quay về tẩm cung, có lẽ Lý công công cũng vừa xuất cung chưa được bao lâu. Nhưng Lưu Phúc lại nói, hoàng thượng muốn nghỉ ngơi, không ai dám vào quấy rầy, vậy mà ta tới, sao ông ta dám vào thông báo chứ? Nghĩ tới đây, khoe môi lại giãn ra thành nụ cười, hẳn biết ta sẽ tới?

Ta nói với Lưu Phúc: “Nếu hoàng thượng đang nghỉ ngơi thì không cần thông báo đâu”, rồi ngoảnh lại nói với Triều Thần: “Người chờ ở ngoài này, đưa đồ cho bản cung.”

“Vâng!” Nàng ta vâng lời, đưa hộp thức ăn cho ta.

Khi quay người lại, thấy Lưu Phúc đã nhẹ nhàng đẩy cửa. Ta cất bước vào trong, chỉ thấy một luồng khí ấm áp phả vào mặt. Hẳn bị bệnh, lò sưởi trong cung e là lại tăng thêm.

Ta không lên tiếng, khẽ bước tới, hẳn để nguyên y phục nằm trên long sàng, có lẽ đang ngủ, ta đi vào mà lông mày của hẳn cũng chẳng hề nhú lại. Thả hộp thức ăn xuống, ta nhẹ nhàng bước tới, định đưa tay kéo lại chăn cho hẳn, nhưng hẳn đột nhiên đưa tay lên day day huyệt thái dương, nói: “Tiểu Lý tử, đầu trầm đau quá!”

Ta giật mình, vừa định gọi truyền thái y thì lại nghe hẳn nói: “Lúc này người đi, Diêu gia có động tĩnh gì không?”

Diêu gia?

Ta kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, chẳng phải hẳn sai Lý công công tới Cổ phủ sao? Lại đột nhiên hỏi tới Diêu gia làm gì?

Không thấy ai trả lời, hẳn mở choàng mắt, thấy ta đang ở bên giường, đôi đồng tử co lại, hạ giọng hỏi: “Đàn Phi, sao lại là nàng?”

Ta vội đáp: “Thái hậu sai thần thiếp mang canh trị ho tới cho Hoàng thượng. Lưu công công nói người đang nghỉ ngơi nên thần thiếp không để ông ấy vào quấy rầy.”

Không biết liệu có phải vì ta nhắc tới “thái hậu” không mà sự tức giận trong mắt hần cuối cùng cũng dần lắng xuống, đưa mắt nhìn ra sau lưng ta, khẽ nói: “Mẫu hậu sai nàng mang tới sao?”

Ta biết, nhất định hần đang muốn xem thử thái hậu hay người của Hy Ninh cung có tới không, kết quả lại khiến hần thất vọng, vì chỉ mình ta tới.

Ta gật đầu bước tới, đỡ hần dậy. Hần đặt tay lên miệng, ho một tràng, đỡ trán, chau mày. Ta mới nhớ ra lúc này hần nói đầu rất đau, bèn lên tiếng: “Thần thiếp truyền thái y tới xem bệnh cho Hoàng thượng.”

Hần không đáp, ta đi tới cửa, gọi Lưu Phúc một tiếng. Ông ta vội vàng đi tới, hỏi: “Nương nương có việc gì sai bảo?”

Ta nói: “Hoàng thượng không được khỏe, người đi truyền thái y tới Thiên Dận cung đi!”

Nghe xong, mặt ông ta biến sắc, vội vàng lui xuống.

Quay người đi tới bên bàn, ta lấy bát canh trong hộp thức ăn ra đưa cho hần, nói: “Hoàng thượng tỉnh lại thật đúng lúc, không thì canh này lại phải hâm lại lần nữa.”

Hần đưa tay cầm bát, ngược lên nhìn ta, khẽ hỏi: “Tay nàng sao thế?”

Ta bắt giác liếc nhìn tay phải của mình, thật lợi hại, từ này tới giờ ta đều dùng tay trái, hần cũng phát hiện ra sao? Sao ta cảm thấy bất cứ thứ gì nằm trong tầm mắt của Hạ Hầu Tử Khâm thì hần đều nhìn thấy nhỉ?

Nghĩ tới đây, ta lại muốn cười.

Hần thấy ta không đáp, lại nói: “Trẫm không biết, hóa ra chép kinh văn lại mệt như thế sao?”

Ta sững người, nghĩ một lát, quyết định không nhắc tới vết thương ở cổ tay, chỉ cười nói: “Có lẽ đã lâu rồi thần thiếp không cầm bút, có phần gượng tay, vài ba ngày nữa là ổn thôi.”

Hần “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa, chỉ cúi đầu uống canh.

Đặt chiếc bát lên bàn, đỡ hần tựa vào chiếc gối mềm phía sau, ta đặt tay lên trán hần, đã hạ sốt. Hần đưa mắt nhìn ta nhưng không lên tiếng. Ta nói: “Hôm nay thái hậu hỏi thần thiếp, bệnh của Hoàng thượng sao rồi.”

Lúc này hần mới có chút phản ứng, hồ hững nói: “Thế nàng đáp ra sao?”

“Thần thiếp trả lời đúng sự thật, đêm qua người ho rất nặng, khi lên triều sớm còn sốt.” Ta vừa nói vừa quan sát sắc mặt hần, không biết liệu có phải là ảo giác của ta không mà thấy trên khóe môi hần vương nét cười như có như không.

Hạ Hầu Tử Khâm, nếu hần đã biết tất cả những chuyện xảy ra bên ngoài Thiên Dận cung tối qua, vậy thì đương nhiên cũng biết chuyện hôm nay ta phải tới Hy Ninh cung chép kinh cho thái hậu. Đêm qua hần tới Cảnh Thái cung, phải chăng còn vì nguyên nhân khác, hần muốn thái hậu biết bệnh tình của mình?

Hoặc là đêm qua, hần chưa hề uống thuốc, thế nên vẻ mặt của Lý công công mới hoảng hốt như thế, chỉ sợ hần xảy ra chuyện gì. Ta hoảng hốt nhìn nam tử trước mặt, vì vậy hần mới không muốn truyền thái y tới xem bệnh sao?

Ta nhìn hộp thức ăn đặt trên bàn, thế thì động thái này của thái hậu là nhượng bộ rồi phải không?

Dù ta vẫn chưa biết rốt cuộc giữa hai người họ đang xảy ra chuyện gì nhưng dấu sao người thắng vẫn là hần.

“Đàn Phi!” Hần đột nhiên gọi ta.

Ta giật mình, vội xoay người lại nhìn hần. Hần chợt vươn tay ra, nắm lấy tay ta, hơi siết lại, cười trên chọc. “Trẫm phát hiện, nàng càng lúc càng thông minh, điều này làm trẫm cảm thấy có chút bị uy hiếp.”

Ta mỉm cười, đáp lại ánh mắt thâm trầm của hần: “Thần thiếp có thông minh hơn nữa cũng không thoát khỏi bàn tay người.”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, khép hờ mắt.

Một lúc sau, ta lại nghe Lưu Phúc ở bên ngoài lên tiếng: “Nương nương, Vương thái y tới rồi.”

Hạ Hầu Tử Khâm đang ở đây, thế mà Lưu Phúc lại gọi ta, có lẽ ông ta vẫn nghĩ Hạ Hầu Tử Khâm đang ngủ chăng?

Ta quay lại, nói: “Mời Vương thái y vào đây!”

Sau đó lại nghe thấy tiếng cửa mở rồi đóng lại, Vương thái y rảo bước đi tới, quỳ xuống, hô: “Thần tham kiến Hoàng thượng, Đan Phi nương nương!”

Ta đứng dậy, lui ra sau, đáp: “Thái y mau xem bệnh cho Hoàng thượng đi! Hoàng thượng nói đau đầu lắm.”

Nghe thấy vậy, ông ta vội đứng dậy, đi tới bên giường.

Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không mở mắt, Vương thái y cẩn thận bắt mạch cho hắn, lát sau mới lên tiếng: “Thần cả gan xin Hoàng thượng sáng mai không lên triều một ngày.”

Ta hoảng sợ, vội vàng hỏi: “Bệnh tình của Hoàng thượng nghiêm trọng lắm sao?”

Nghe ta hỏi vậy, Vương thái y mới đáp: “Nương nương chớ lo lắng, thần chỉ muốn Hoàng thượng nghỉ ngơi một hôm. Hoàng thượng đã hạ sốt, chỉ cần nghỉ ngơi đầy đủ thì sẽ hết đau đầu.”

Hóa ra là như thế, làm ta còn tưởng bệnh tình của hắn trở nặng.

Người trên giường chợt lên tiếng: “Vương thái y già rồi nên hoa mắt phải không?”

Ta giật mình, thấy Vương thái y cũng kinh ngạc quay người lại, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không mở mắt, chỉ lạnh nhạt nói: “Rõ ràng trẫm còn chưa hạ sốt, rõ ràng bệnh của trẫm không chỉ nghỉ ngơi là có thể khỏe lại được.”

Ta ngạc nhiên.

Vương thái y lập tức nhận ra điều gì đó, vội vã cúi đầu, đáp: “Vâng, đúng là thần già cả nên hoa mắt. Hoàng thượng hai hôm rồi vẫn chưa hạ sốt...”

Lúc này hắn mới nói: “Ừ, người lui xuống trước đi!”

“Vâng, thần xin cáo lui!” Vương thái y lau mồ hôi, hoang mang lúng túng ra ngoài.

Nhìn người nằm trên giường, hắn không mở mắt, nhưng lại vươn tay ra ý bảo ta qua. Ta đi tới, nắm lấy tay hắn, nghe hắn nói: “Đan Phi biết khi quay về phải nói với thái hậu ra sao chứ?”

“Vâng!” Ta đáp, nhưng sao ta cảm thấy, lần này người hắn muốn giấu không chỉ có mình thái hậu chứ?

Chỉ một lát sau, hắn lại bắt đầu ho. Dẫu sao hắn cũng muốn thái y nói thế, nghỉ ngơi cũng không khỏe lên được, vậy thì nghỉ một ngày cũng chẳng to tát gì.

Nhưng hắn lắc đầu, nói: “Trẫm thật sự không muốn bệnh tình nặng thêm, mấy hôm nay công việc quá nhiều, trẫm không thể nghỉ.”

Ta mới nhớ ra, dường như chuyện triều chính mấy năm nay lúc nào cũng bận rộn, lại thêm nạn tuyết và sương giá, tình hình thiên tai quả thật rất nghiêm trọng. Song bây giờ, không biết hắn phải bận cái gì.

Có điều ta sẽ không hỏi hắn những chuyện này, chỉ nói: “Vay để thần thiếp xoa bóp cho Hoàng thượng một lát.” Nói xong ta liền buông tay hắn ra, ngón tay đặt lên thái dương, nhẹ nhàng xoa bóp.

Hắn không lên tiếng, ta cũng chẳng nói gì, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu cho hắn.

Ngoài mấy tiếng ho thì thoảng bật ra, hắn không hề phát ra âm thanh nào nữa, ta nghĩ rằng hắn đã ngủ rồi.

Định rút tay về thì ngay giây phút ấy, hắn duỗi tay ra, nắm lấy tay ta, khẽ nói: “Trẫm nghĩ rằng hôm nay nàng tới đây để truy hỏi chuyện của Cố Khanh Hằng.”

Ta sững người. Hắn đột nhiên ngồi dậy, mở mắt nhìn thẳng vào ta.

“Tại sao nàng không hỏi chuyện của hần?”

Hần hỏi như vậy lại khiến ta không hiểu được. Không phải hần rất ghét việc ta có quan hệ với Cố Khanh Hằng sao? Thế mà hôm nay lại chủ động hỏi ta việc ấy.

Ta cắn môi, đáp: “Hoàng thượng khai ân giảm cho huynh ấy hai mươi gậy, thần thiếp tạ ơn người thay huynh ấy, chuyện này cũng không cần hỏi nữa.”

Hần khẽ “ừ” một tiếng: “Trẫm vốn muốn tặng cho hần ta hai mươi gậy.”

Ta bật cười, biết hần đang đùa.

Hần xuống giường, ta thoáng kinh ngạc, vội vàng đứng lên theo, nghe hần nói: “Thực ra hai mươi gậy kia có giảm hay không cũng chẳng khác gì, nàng nghĩ mẫu hậu thật sự sẽ đánh chết hần sao? Ha, đó là con trai độc nhất của Cố Dịch Vân kia mà.”

Ta yên lặng, dấu thái hậu thích thể lực của nhà họ Diêu hơn, song suy cho cùng vẫn phải suy xét tới sự cân bằng thể lực giữa các đại thần.

Đi được vài bước, hần lại nói: “Việc lần này của thái hậu, chẳng qua là để trẫm cho nhà họ Cố một món nợ ân huệ mà thôi.”

Ta có chút kinh ngạc, xem ra hai mẹ con bọn họ, về chuyện công thì vẫn không cần bàn bạc mà làm việc vẫn ăn ý. Vì giang sơn của Hạ Hầu gia, đến cách nghĩ của họ cũng giống nhau.

Ta đột nhiên lại nhớ tới chuyện hần giả bệnh trước mặt thái hậu, vậy thì rốt cuộc là tại sao?

Ta đi theo, buột miệng hỏi: “VẬY... vậy Hoàng thượng có tin huynh ấy tư thông với cung tỳ không?”

Hần chợt liếc mắt nhìn ta. Ta cúi xuống, có chút hồi hộp. Liệu câu hỏi của ta có quá đáng không?

Nhưng hần không trách mắng ta, chỉ khẽ cười một tiếng rồi đáp: “Trẫm cho rằng nếu hần thật sự thích cung tỳ nơi hậu cung của trẫm, trẫm không ngại mà thưởng cho hần mấy người!”

Không đợi ta phản ứng lại, hần đã kéo tay ta, rảo bước ra ngoài. Còn ta vẫn nghĩ tới lời hần nói ban nãy.

Thưởng cung tỳ cho Cố Khanh Hằng, hần Cố đại nhân sẽ cảm thấy thân phận của cung tỳ kia thấp hèn. Ha, chẳng phải năm ấy ông ta cũng đối xử với ta như thế sao? Nhưng Cố Khanh Hằng, huynh ấy chắc cũng sẽ không đồng ý. Huynh ấy chính là người cố chấp như thế.

Lưu Phúc thấy chúng ta ra khỏi phòng, bèn kinh ngạc, vội vàng quay người lấy áo choàng lông chồn rồi đuổi theo, khoác lên cho hần, nhỏ giọng nói: “Đêm lạnh lắm, Hoàng thượng vẫn chưa đi nghỉ sao?”

Hần “ừ” một tiếng rồi nói: “Các người đều lui xuống đi!”

Lưu Phúc ngẩn ra một lát, cuối cùng vẫn vâng lời lui xuống. Chỉ trong phút chốc, cả Thiên Dận cung vô cùng im ắng, ngoài những ngọn đèn lồng bị gió thổi lay thì chẳng còn bóng người nào khác.

Hần kéo tay ta, đứng trên hành lang ngoài Thiên Dận cung, một tay chống lên lan can bằng đá cẩm thạch, mắt nhìn về phía xa xa. Vào mùa này, trên bầu trời đêm vẫn chưa nhìn thấy sao, đâu đâu cũng chỉ có một màu đen.

Ta liếc mắt nhìn hần, hần đột nhiên lên tiếng: “Nàng và Cố Khanh Hằng là thanh mai trúc mã à?”

Lời của hần như một sự cảm thán. Ta chỉ gật đầu.

Hần lại nói: “Cùng lớn lên bên nhau...”

Ta chỉ thấy lòng nặng trĩu, phải chăng hần đang nhớ tới Phát Hy năm đó, bởi vậy mới nhắc tới thanh mai trúc mã, mới nói cùng lớn lên bên nhau?

Hần đột nhiên cúi đầu nhìn ta, hỏi: “Thế mà nàng chưa từng yêu hần ta sao?”

Kinh ngạc nhìn nam tử có dung mạo anh tuấn, ta thật sự muốn hỏi, vậy người và Phát Hy thì sao? Người có yêu nàng ta không?

Bàn tay bị hấn nắm khẽ run lên, ta thầm cười chế giễu sự ngốc nghếch của bản thân. Nếu hấn không yêu Phát Hy thì sao lại gọi tên nàng ta ngay cả trong mơ? Nếu hấn không yêu nàng ta, sao lúc này lại hỏi ta những lời như vậy?...

Ta gượng cười, đáp: “Chữ yêu này thật quá nặng nề. Năm ấy thần thiếp hãy còn ít tuổi, đương nhiên cũng chẳng nghĩ sâu xa gì.”

Bên tai lại vang lên câu nói của Cố Khanh Hằng, Tam Nhi của ta cuối cùng cũng trưởng thành rồi...

Giọng nói dịu dàng của huynh ấy, nụ cười của huynh ấy đều tựa như làn gió. Ta nhớ lại, trái tim như bị thứ gì đó khẽ chạm vào, hơi nhói lên đau đớn. Nhưng ta không nói được nên lời, lại ngăn người, nếu lúc này hấn hỏi, liệu ta có yêu hấn không, ta nên trả lời thế nào đây?

May mà hấn chỉ khẽ cười, vươn tay kéo ta vào lòng, không hỏi câu ấy.

Tay ta bất giác đặt lên người hấn, xuyên qua lớp áo choàng lông chồn dày, luồn vào tận bên trong. Ngón tay lướt qua hình huyền long thêu phức tạp trước ngực áo hấn, ta chợt thấy nhói đau.

Ta hạ giọng gọi hấn: “Hoàng thượng...”

“Ừ!” Hấn đáp lại nhưng không cúi xuống nhìn ta.

Ta khẽ hít sâu một hơi, nói: “Hoàng thượng vẫn đau đầu sao?”

Hấn như ngẩn ra một lát, lại đáp một tiếng “ừ”.

Ngước mắt lên, nhìn gương mặt lạnh lùng của nam tử, từng đường nét đều rõ ràng nhưng lại cho ta cảm giác mờ mờ. Rõ ràng gần trong gang tấc nhưng sao tựa như xa không với tới được?

Không hiểu vì sao, ở bên hấn, mỗi phút yên tĩnh ta đều nhớ tới tiên sinh của ta, Tô Mộ Hàn. Khi ấy, ta và y cách nhau một tấm rèm mỏng, từ ba năm trước... tới ba năm sau. Mà bây giờ, tấm rèm ấy cuối cùng cũng có thể vén lên, nhưng người ấy... đã không còn.

Còn ta và Hạ Hầu Tử Khâm, rõ ràng có thể gần nhau như vậy thậm chí ta có thể ôm siết lấy hấn, nhưng lại cách cả một trái tim.

Liệu có phải bởi trong tim hấn đã có một người tiến vào, thế nên dù ta có cố gắng thế nào đi nữa, hấn cũng chỉ thấy ta đang đứng bên cạnh hấn mà không phải là trong trái tim hấn?

Làn gió lạnh lướt qua khiến ta cảm thấy có chút lạnh lẽo.

Tĩnh chưa? Tĩnh lại đi!

Khóe miệng bất giác nở nụ cười gượng gạo, ai nói đế vương không có tình yêu?

Hấn có. Chỉ là tình yêu của hấn, năm năm trước đã đánh rơi mất rồi...

Trái tim dần đau đớn. Ta... thương hấn.

Ta khẽ nói: “Hoàng thượng, quay về nghỉ ngơi thôi! Ngày mai còn phải lên triều sớm.”

Lúc này hấn mới dần thu lại ánh mắt đang nhìn về nơi xa, nhìn ta, khẽ mỉm cười, trên gương mặt hơi nhợt nhạt của hấn tản ra dư âm của quãng thời gian xa xưa... Ta nhìn tới ngây dại.

Hấn đột nhiên cúi xuống, ghé vào tai ta, cười nói: “Trẫm tin nàng, tin chuyện của nàng và Cố Khanh Hằng.”

Ta lại sững người. Chẳng lẽ, hấn im lặng trong khoảng thời gian lâu như vậy là suy nghĩ về chuyện giữa ta và Cố Khanh Hằng? Nghĩ lâu như thế rồi mới cười nói cho ta hay, hấn tin ta.

Bàn tay ôm hấn hơi run rẩy, nụ cười nơi khóe miệng dường như càng trở nên xa xôi.

Hấn lại hỏi: “Nàng có tin trẫm không?”

Đôi mắt ta chợt mở to.

Hấn hỏi, ta có tin hấn không? Song ta lại không biết, rốt cuộc hấn đang hỏi tới chuyện gì, tin hấn chuyện gì chứ? Chuyện hấn với Phát Hy hay với bao nhiêu phi tần trong hậu cung thiên triều này?

Hắn không để ta trả lời đã ôm lấy ta, nói: “Trầm mệt rồi, về cung nghỉ ngơi trước, nàng cũng về Hy Ninh cung đi! Có lẽ mẫu hậu đang đợi nàng về trả lời đấy.” Nói xong, không nhìn ta nữa, hắn quay người rảo bước đi.

Ta há miệng nhưng cuối cùng vẫn không gọi hắn lại, ngẩn ngơ đứng đó một hồi, thở dài một tiếng rồi đi ra khỏi điện.

“Nương nương!” Triều Thần từ xa đã nhìn thấy ta, vội đi tới dìu.

Ta để nàng ta dìu xuống bậc thang, nghe nàng ta nhỏ giọng nói: “Nương nương, lúc này Thụy công công tới đây. Hôm qua người căn dặn muốn hỏi thăm chuyện của Thư Quý tần...” Nàng ta liếc nhìn ta, ta đương nhiên đồng ý, gật đầu ra hiệu nói tiếp. Nàng ta đi sát lại bên ta, tiếp tục nói: “Phượng Hàm cô cô sai người dò la, mấy hôm nay Thư Quý tần vẫn ở trong Ngọc Thanh cung, không hề bước ra ngoài. Như Ý cũng vậy.”

“Không ai ra khỏi đó sao?” Ta nhíu mày, hỏi.

Triều Thần gật đầu, đáp: “Có, nhưng đều không có liên quan gì tới Vinh Phi.”

“Vậy còn Tích tần thì sao?”

Nàng ta lắc đầu: “Cũng không có.”

Ta im lặng, nếu không phải Thư Quý tần thì những lời Triều Thần vừa nói cũng khá thuyết phục, dấu sao ân oán giữa nàng ta và Thiên Phi cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai. Song điều ta không nghĩ ra là, không phải nàng ta thì còn ai có thể trợ giúp Thiên Phi, tuyệt đối không thể nghĩ ra màn kịch khôn khéo mà mạo hiểm như hôm qua được. Sau một vòng lại có thể đẩy chuyện này về Cố gia một cách êm đẹp. Ha, cách này không phải cách người thường có thể nghĩ ra.

Triều Thần thấy ta không nói gì, lại nói tiếp: “Chi bằng, nô tỳ quay về chuyển lời, bảo cô cô sai người bí mật điều tra kĩ càng hơn?”

Ta lắc đầu, trầm giọng nói: “Không, chuyện này về sau đừng nhắc đến nữa!”

Ta hơi lo, có người đang ở đằng sau bức màn, chăm chú quan sát hết thảy. Nếu thật sự là thế, ta ắt phải cẩn thận hơn mới được.

Lúc này Triều Thần mới thưa “vâng”, ta lại nói: “Nhưng mai người vẫn phải về Cảnh Thái cung một chuyến, nếu bản cung chép kinh văn cho thái hậu, cả ngày mặc những bộ y phục sắc sỡ đương nhiên không phù hợp. Người tìm mấy bộ y phục giản dị một chút rồi mang tới đây.” Nhìn cách thái hậu ăn mặc hôm nay, ta mới nhớ ra chuyện này, may mà hôm nay chưa bị bà nhắc nhở.

Thấy Triều Thần gật đầu, ta lại nhỏ giọng nói: “Nói cho cô cô biết, để nàng ta đi thăm dò chuyện thái tử tiền triều và Phát Hy.”

Rõ ràng ta nhìn thấy tia kinh ngạc lóe lên trong mắt Triều Thần nhưng nàng ta thức thời không biểu lộ ra ngoài. Lúc này, hai người đã tới gần loan kiệu, nàng ta đỡ ta lên kiệu, chỉ cúi đầu thưa: “Vâng! Vội sáng sớm mai nô tỳ xin đi, khi trở lại, nương nương thay bộ y phục khác giản dị hơn rồi hãy tới Phật đường ở Hiên các cùng thái hậu.”

Ta gật đầu, nhìn nàng ta buông rèm kiệu xuống.

Loan kiệu đi được một đoạn, chợt nghe thấy có tiếng cung tỳ truyền tới: “Lúc này ta lại thấy ghé qua Khánh Vinh cung, người nói xem liệu có phải long thai của Vinh Phi nương nương...”

“Suyt, người không muốn sống à! Những lời này có thể nói bậy được sao? Vả lại, Vinh Phi nương nương mang long thai, truyền thái y thường xuyên chẳng có gì bất thường cả!”

Ta bắt giác vén rèm kiệu lên, nhìn theo hướng người nói.

Thấy bóng dáng hai cung tỳ dần khuất sau khóm hoa, ta không kêu dừng kiệu, đi thêm một lát thì chẳng còn nghe thấy gì. Ta lại chợt nhớ, hình như hơn một tháng trời, lần nào gặp Thiên Phi, sắc mặt tỳ ta cũng không tốt lắm.

Chẳng lẽ long thai thực sự có gì khác lạ? Đầu ngón tay ta hơi run lên, nếu như thế, người ở Thái y viện sao dám giấu giếm! Đó là tội chết!

Nhưng theo lời cung nữ ban này đã nói, Thiên Phi đang mang long thai, đâu có thường xuyên truyền thái y cũng là chuyện thường.

Việc này, nếu ta hỏi thăm, e là sẽ khiến người khác chú ý, rồi lại cho rằng ta có ý đồ gì với bào thai trong bụng tỷ ta.

Tới Hy Ninh cung, vừa xuống loan kiệu đã thấy Quyển Nhi đợi ở cửa cung. Thấy ta đi tới, nàng ta vội vàng nghênh đón, nói: “Nương nương đã về rồi, thái hậu đang đợi người ạ!”

Ta gật đầu, theo nàng ta đi vào. Hạ Hầu Tử Khâm tính toán thật chuẩn, hẳn biết thái hậu đang đợi câu trả lời của ta, bởi vậy không giữ ta lại.

Quyển Nhi dẫn ta tới bên ngoài tấm cung của thái hậu, đứng sang bên thông báo: “Mời nương nương vào trong, thái hậu vẫn chưa nghỉ.”

Nói xong, nàng ta đẩy cửa cho ta. Ta đẩy tay Triều Thần ra, bước vào phòng. Mới đi được vài bước đã nghe thấy tiếng của thái hậu: “Đàn Phi đã về rồi à?”

Ta hơi giật mình, vội đáp: “Vâng! Thần thiếp vừa về, nghe Quyển Nhi nói thái hậu đang chờ, thần thiếp lập tức tới đây!” Đi vòng qua bức bình phong thật dài, ta hành lễ với thái hậu.

Bà mỉm cười, đáp: “Không phải ai gia chờ người về để hỏi thăm xem bệnh tình của hoàng thượng thế nào sao?”

Ta bước lên trước, cúi đầu nói: “Hoàng thượng đã uống canh trị ho thái hậu sai thần thiếp mang tới rồi. Hoàng thượng...” Lặng lẽ liếc nhìn bà, nắm tay hơi siết lại, ta cắn răng nói: “Hoàng thượng vẫn sốt cao nhưng lại không chịu nghỉ lên triều.”

Móng tay giả của thái hậu đặt trên mặt bàn phát ra tiếng động khe khẽ, bà ngồi thẳng người, nói: “Thế sao Đàn Phi quay về đây?”

Ta đành thưa: “Hoàng thượng nói muốn nghỉ ngơi, đuổi thần thiếp về.”

Thái hậu nhìn ta một cái, đột nhiên nghe bên ngoài có tiếng người thưa: “Thái hậu, Vương thái y tới rồi.

Trong lòng ta giật thót, chẳng phải Vương thái y chính là thái y lúc này tới xem bệnh cho Hạ Hầu Tử Khâm sao? Thái hậu gọi ông ta tới, chắc hẳn muốn hỏi thăm bệnh tình của hắn. Nhưng Vương thái y ra khỏi Thiên Dận cung sớm hơn ta rất nhiều, vậy mà bà lại hỏi ta trước.

“Để ông ta vào!” Thái hậu nói với người ở bên ngoài, rồi lại nhìn về phía ta, nhẹ giọng nói: “Ai gia nghe nói hoàng thượng truyền thái y, trong lòng không yên, liền sai người gọi ông ta tới hỏi thăm. Nhưng không ngờ người lại về trước, không chờ nổi nên hỏi người trước.”

Ta thầm cười lạnh lòng, chẳng trách ban ngày bà lại hỏi ta “lưỡng thiệt” là gì, hóa ra muốn thăm dò xem lời nói của ta liệu có thật không.

Song dù có là như thế, ta cũng chỉ có thể cúi đầu thưa: “Thái hậu quan tâm tới sức khỏe của hoàng thượng, thần thiếp hiểu.”

Thái hậu lại nói: “Không có việc gì thì người về nghỉ ngơi đi!” Bà đưa mắt nhìn tấm bình phong ở bên. Đương nhiên ta hiểu, bà không muốn ta chạm mặt Vương thái y.

Nghe thấy tiếng Vương thái y bước vào ở phía sau, ta cúi người hành lễ với thái hậu rồi xoay người đi vòng qua tấm bình phong, đi thẳng ra cửa.

Quyển Nhi mở cửa cho ta, nhỏ giọng nói: “Nương nương về thẳng Đông Ôn các, hay là...”

“Về thẳng thôi, hôm nay bản cung cũng mệt rồi.” Ta không nhìn nàng ta, chỉ ra khỏi phòng rồi vịn vào tay Triều Thần đi tiếp.

“Nô tỳ cung tiễn nương nương.” Tiếng Quyển Nhi vang lên phía sau.

Đi được vài bước, Triều Thần mới hỏi: “Nương nương, nô tỳ trông thấy Vương thái y vào, chẳng lẽ thái hậu phượng thể bất an?”

Ta cười lạnh một tiếng, bắt giác ngoái đầu lại.

“Nương nương...”

Triều Thần khẽ gọi, ta lắc đầu, lại xoay người đi về Đông Ngõn các. Lần này chỉ đơn thuần là xem lời nói của hoàng thượng và thái hậu, rốt cuộc ai có sức nặng hơn mà thôi. Nhưng giả sử Vương thái y nói khác với ta, như thế ngày mai thái hậu sẽ nhìn ta bằng con mắt khác.

Hôm sau, Triều Thần ra ngoài chưa được bao lâu đã quay trở lại. Ta có chút ngạc nhiên, không phải bảo nàng ta về Cảnh Thái cung lấy y phục tới sao? Sao nhanh như thế được?

Ta quay người, thấy người đi vào là Quyển Nhi.

Nàng ta bước tới hành lễ, nói: “Nô tỳ xin thỉnh an nương nương!”

Ta nhíu mày nhìn nàng ta, hỏi: “Sớm thế này sao người lại đến đây? Chẳng lẽ thái hậu tìm bản cung có việc?”

Nàng ta cười, đáp: “Nương nương quả là liệu việc như thần.”

Lời nói của nàng ta khiến ta kinh ngạc, chẳng lẽ hôm qua thái y thật sự không bẩm báo lại bệnh tình của Hạ Hầu Tử Khâm như lời hấn dặn? Thế nên mới sáng sớm thế này thái hậu đã sai người đến tìm ta hỏi chuyện sao?

Ta đang suy nghĩ thì nghe Quyển Nhi nói: “Thái hậu nói, hôm qua thấy nương nương dốc lòng chép kinh văn, kỳ hạn mười ngày được bỏ, lát nữa nương nương có thể hồi cung.”

Nàng ta nói khiến ta ngỡ người, thật không ngờ rốt cuộc lại là vì việc này.

Quyển Nhi lại nói: “Nô tỳ đã chuyển lời, xin cáo lui trước!” Nàng ta lại cúi người hành lễ rồi lui xuống.

Ta ngẩn ngơ trông theo bóng lưng nàng ta, hoang mang đứng dậy.

19. Chương 19

Trở về tẩm cung, lúc Triều Thần bước vào, sắc mặt có chút khác thường. Ta đoán, chuyện này Phương Hàm chỉ nói ột mình Văn Lương, thế nên dù là Triều Thần hay Tường Hòa, Tường Thụy đều không hay biết gì. Bưng chén trà lên nhấp một ngụm ta không hỏi Triều Thần liệu có trách ta không.

Buổi tối Phương Hàm đến, dẫn theo một cung tỳ, nói: “Nương nương, nàng ta tên là Sơ Tuyết, sau này nàng ta sẽ thế chỗ cho Văn Lương!”

Nói xong, cung tỳ tên Sơ Tuyết kia đã ngoan ngoãn quỳ xuống, nói: “Nô tỳ Sơ Tuyết xin tham kiến nương nương!”

Ta thấy Triều Thần đưa mắt nhìn nàng ta với vẻ không vui, nhưng vẫn không nói một câu.

Ta trầm giọng nói: “Đứng lên đi, làm việc bên cạnh bản cung, chuyện gì cũng phải nhìn cho kỹ, nếu không, người tiếp theo phải đi chính là người!”

Nàng ta vội gật đầu: “Vâng, nô tỳ xin ghi nhớ lời dạy của nương nương!”

Ta liếc nhìn Triều Thần, nói: “Triều Thần đưa nàng ta xuống đi, có gì phải chú ý, người hãy dạy cho nàng ta.”

Triều Thần lưỡng lự giây lát, cuối cùng thưa “vâng”, đi tới bên Sơ Tuyết, giọng nói có phần lạnh lùng: “Đi thôi!”

“Nô tỳ xin cáo lui!”

Hai người bọn họ ra ngoài, ta mới nghe Phương Hàm lên tiếng: “Nha đầu Sơ Tuyết này trời sinh thông minh, dạy dỗ chuyện gì cũng học nhanh. Thế nhưng, nô tỳ có thể nói thẳng với nương nương, dù nàng ta cũng do một tay nô tỳ dạy bảo nhưng nếu như có chuyện, nô tỳ không thể đảm bảo nàng ta có thể một lòng một dạ với nương nương như Văn Lương. Điều này, người nhất định phải nhớ kĩ.”

Ta cũng người một lát rồi mới nói: “Cô cô, bản cung đối xử với Văn Lương như thế, liệu có độc ác quá không?”

Nàng ta vẫn thản nhiên nói: “Nếu nương nương không cẩn thận, lỡ xảy ra chuyện, cả Cảnh Thái cung này sẽ không ai được sống tốt. Nương nương đã có thể vào cung, chẳng lẽ không biết hiểm nguy trong cung cấm sao?”

Ta im lặng, ta há lại không biết? Ha, phải chăng vì thế mà ta vẫn chưa đủ nhẫn tâm? Người đối xử tốt với ta, ta đều không nỡ làm hại, cũng không nhẫn tâm nhìn thấy bọn họ phải chịu thương tổn. Cố Khanh Hằng như thế, mà Văn Lương cũng như thế.

Lại thêm ba ngày nữa, nghe nói bệnh của Hạ Hầu Tử Khâm đã khỏi hẳn.

Đêm đó, hẳn đã tới Trữ Lương cung của Diêu Phi.

Ha, thái hậu tới Thiên Dân cung thăm hẳn, quả nhiên hẳn cũng phải trả một cái giá nho nhỏ.

Còn hai tỳ muội Thiên Phi và Thiên Lục, đột nhiên không có động tĩnh.

Lệnh cấm túc của Thư Quý tần tới nay cũng còn hai ngày nữa là được xóa bỏ.

Ta cúi người, nâng bút vẽ tranh. Đã sáu ngày kể từ khi cổ tay bị thương, vết thương của ta đã lành. Khi lấy giấy Tuyên Thành mới phát hiện đã hết, bèn thuận miệng gọi: “Văn Lương!”

Người bên cạnh bước tới, khẽ nói: “Nương nương, nô tỳ là Sơ Tuyết.”

Ta ngẩng người một lát, ngẩng lên nhìn mặt cung tỳ, mới chợt nhớ ra Văn Lương đã bị ta đưa ra ngoài làm cung tỳ phụ trách những công việc nặng nhọc.

Khẽ cười một tiếng, ta nói: “Bản cung quen rồi. Sơ Tuyết, đi lấy ít giấy Tuyên Thành tới cho bản cung.”

“Vâng, nô tỳ đi ngay!” Nàng ta vâng lời rồi lui ra ngoài.

Đặt bút xuống, đi tới nhuyển tháp ngồi, nghe tiếng Triều Thần gọi ở ngoài cửa: “Nương nương!”

Nàng ta bưng trà vào phòng, đặt xuống trước mặt ta, thấy ta cầm lên mới cẩn thận nói: “Lúc này nô tỳ nghe người gọi tên Văn Lương. Nương nương, nô tỳ biết, người là người nhân nghĩa.”

Ta mỉm cười, nhìn nàng ta: “Sao nào, muốn cầu xin cho Văn Lương à?”

Nhưng nàng ta lắc đầu: “Không, nương nương làm gì, nô tỳ đều không có dị nghị...”

Đặt chén trà xuống, ta thuận miệng nói: “Vây thôi, người lui xuống đi!”

Nhưng Triều Thần vẫn chưa đi. Ta nghĩ rằng nàng ta chỉ nói không dị nghị ngoài miệng mà thôi, kỳ thực vẫn muốn nhắc tới chuyện có liên quan đến Văn Lương, song không ngờ nàng ta lại nói: “Nương nương, cô cô muốn nô tỳ nói với người, hoàng thượng nói chuyện của Cố thị vệ là hiểu nhầm. Người nói Cố thị vệ đưa thuốc mỡ cho cung tỳ kia là vì thấy chân nàng ta bị thương, Cố thị vệ tốt bụng mới cho thuốc. Nhưng cung tỳ kia lại thật sự có lòng với Cố thị vệ, nên mới đổ oan cho hẳn. Chuyện này đã điều tra rõ ràng, hoàng thượng còn nói, chờ vết thương của Cố thị vệ khá hơn, sẽ phong cho hẳn làm ngự tiền thị vệ.”

Ta ngạc nhiên, nhìn Triều Thần với ánh mắt không thể tin được.

Nàng ta lại nói: “Xem ra chuyện này đúng là “tái ông thất mã”, trong họa có phúc.”

Ta cảm thấy thật nực cười, cái gì là điều tra rõ ràng, cung tỳ ở Khánh Vinh cung kia đã chết, chuyện này căn bản là chết không có đối chứng, huống chi hôm ấy, chính miệng Cố Khanh Hằng đã thừa nhận. Xem ra thái hậu và hoàng thượng đều muốn giải quyết êm thấm.

Ha, người đã đánh rồi, lại thắng chức, không biết Cố đại nhân sẽ cảm thấy ra sao! Phải chăng cũng cảm thấy trong họa có phúc? Dầu sao Cố gia mấy đời làm quan văn, ngự tiền thị vệ thì đây là người đầu tiên.

Trước đây Phương Hàm không muốn ta hỏi tới chuyện của Cố Khanh Hằng, lần này lại muốn Triều Thần nói với ta, sao ta không hiểu được nỗi khổ tâm của nàng ta chứ? Nàng ta sợ nếu có một ngày ta ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm mà trông thấy Cố Khanh Hằng, cũng muốn ta đừng kinh ngạc.

Lại năm ngày nữa trôi qua, thời gian trôi thật nhanh, đã mười ngày nữa tháng ta chưa được gặp Hạ Hầu Tử Khâm. Hôm ấy, ta đang nằm trên nhuyển tháp nghỉ ngơi thì nghe thấy giọng nói cao vút của công công ở bên ngoài: “Hoàng thượng giá đáo...”

Ta mở choàng mắt, vừa ngồi dậy đã thấy hắc rảo bước vào phòng, vội vàng bước tới hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Tâm trạng hắc hình như đang rất tốt, nhắc tay ra hiệu ta không cần đa lễ, tự ngồi xuống, kéo ta lại, nói: “Hôm nay thời tiết ấm lên, trẫm đang tính tới Thượng Lâm uyển. Vũ lâm quân của trẫm đã luyện tập đến đâu, đã rất lâu rồi trẫm chưa đích thân đi xem.”

Thượng Lâm uyển, từ trước tới nay ta cũng chỉ nghe nói đến. Trong đó hành cung gồm bảy mươi gian phòng, chứa được thiên quân vạn mã, đó là nơi đội thân binh vũ lâm quân của hoàng đế thao luyện. Trong uyển còn nuôi bách thú, còn hoàng đế, chỉ tới kỳ săn bắn mùa xuân hằng năm mới tới Thượng Lâm uyển. Nhưng ta không biết, hắc còn đích thân tới quan sát vũ lâm quân luyện tập.

Nhìn hắc, ta không hiểu, nói: “Hoàng thượng tới Thượng Lâm uyển, chẳng phải sẽ không lên triều sao?” Còn nhớ khi ấy, hắc sinh bệnh cũng không chịu nghỉ một ngày lên triều.

Hắc cười, đáp: “Nếu đến một ngày nghỉ triều mà trẫm cũng không được phép, như vậy cố gắng hơn mười ngày trước của trẫm đều thành công cốc rồi.”

Ta nhất thời ngẩn ngơ, hóa ra trước đây hắc bận như thế là vì đã xét tới việc khi đích thân đến Thượng Lâm uyển quan sát vũ lâm quân luyện tập, phải nghỉ lên triều vài ngày. Nhìn nam tử trước mặt, ta không khỏi bật cười, hắc là thiên tử, đương nhiên còn suy nghĩ chu đáo hơn ta. Nhưng hắc muốn tới Thượng Lâm uyển, sao đột nhiên lại nói với ta?

Dường như hắc đã đoán được thắc mắc trong lòng ta, siết chặt tay ta, cười nói: “Trẫm muốn nàng đi cùng.”

Ta không kìm được, hỏi: “Hoàng thượng, chuyện này cũng được sao?”

Hắc cười lớn: “Có gì mà không được? Nàng sai người chuẩn bị đi, trẫm còn có chút chuyện phải xử lý, sáng sớm ngày mai xuất phát.” Nói xong hắc đứng dậy định đi.

Ta buột miệng nói: “Hoàng thượng, chuyện này... chuyện này thái hậu biết chứ?”

Hắc không quay lại, chỉ đáp một tiếng “ừ”, khi ta nhìn lại, người đã đi xa rồi.

Ta có chút ngẩn ngơ.

Thái hậu biết hắc tới Thượng Lâm uyển, biết hắc chỉ đưa ta theo nhưng cũng không quản? Ha, không phải bà ấy thích Diêu Phi nhất sao? Tại sao không nhân cơ hội này bắt hắc phải đưa nàng ta đi cùng?

Hắc vừa đi ra thì Triều Thần chạy vào, cười hỏi: “Nương nương, hoàng thượng thật sự muốn đưa người tới Thượng Lâm uyển sao?”

Sơ Tuyết cũng cười: “Tốt quá rồi, nô tỳ nghe Lý công công nói, hoàng thượng chỉ đưa mình nương nương theo thôi!”

Ta vẫn chưa phản ứng lại được, đã nghe thấy tiếng của Phương Hàm: “Nếu đã biết hết rồi còn không mau giúp nương nương sửa soạn đồ đạc?”

Nghe thấy vậy, hai cung tỳ mới vừa cười vừa thưa “vâng”, cáo lui.

Phương Hàm tiến đến, lên tiếng: “Nương nương, hoàng thượng chỉ đưa nương nương theo, đây là việc tốt, sao trông người mặt mày ủ rũ vậy?”

Ngước lên nhìn Phương Hàm, ta cau mày hỏi: “Cô cô thấy đây là chuyện tốt thật sao?”

Nàng ta không ngờ ta lại hỏi thế, nhất thời sững người.

Một lát sau mới nghe nàng ta nói: “Nương nương lần này xuất cung cũng không cần mang theo nhiều người, đưa một mình Triều Thần theo là đủ.” Ta bỗng nhớ những lời nàng ta nói về Sơ Tuyết lần trước, nghĩ một lát, ta gật đầu đồng ý.

Chỉ một canh giờ sau đã thấy Tường Thụy chạy vào, nói: “Nương nương, Quyển Nhi cô nương đang ở ngoài kia, nói là thái hậu muốn người qua đó.”

Trong lòng ta thoáng động, cuối cùng thái hậu đã không kìm được nữa rồi, đứng dậy, đáp: “Biết rồi, người bảo Quyển Nhi đợi một lát, bản cung thay y phục rồi ra ngay.”

“Vâng!” Tường Thụy lập tức chạy đi.

Phương Hàm liếc nhìn ta, khẽ nói: “Về lý mà nói, thái hậu không thể không biết chuyện này. Sao ngày mai đã đi rồi mà hôm nay lại muốn người tới Hy Ninh cung?”

Ta mỉm cười lắc đầu, không đi thì sao biết trong lòng thái hậu tính toán những gì?

Vội vã thay y phục, lại lau mặt, chải đầu loa qua, ta mới vịn tay Phương Hàm đi ra. Quyển Nhi thấy ta ra ngoài liền vội cười, hành lễ, nói: “Nô tỳ thỉnh an nương nương! Xin mời nương nương, loan kiệu đã chờ ở ngoài kia.”

Ta gật đầu, ra ngoài cùng Phương Hàm.

Khoảnh khắc rèm kiệu buông xuống ta nghe Quyển Nhi cười, nói: “Năm ngoái hoàng thượng tới Thượng Lâm uyển quan sát vũ lâm quân luyện tập cũng chỉ đi một mình, chưa bao giờ dẫn theo bất cứ vị nương nương, tiểu chủ nào. Nương nương thật may mắn!”

Loan kiệu được nâng lên, ta lại nghe Phương Hàm hạ giọng nói: “Quyển Nhi đã quên rồi sao? Nguyên Quang năm thứ hai, hoàng thượng đã từng đưa Diêu Phi nương nương theo rồi.”

Qua bức rèm kiệu, ta mơ hồ trông thấy sắc mặt Quyển Nhi vẫn như thường. Nàng ta cười giễu rồi nói: “Nô tỳ chưa quên, chỉ là Diêu Phi nương nương đi sau hoàng thượng một bước, về trước hoàng thượng một bước mà thôi.”

Ta chăm chú lắng nghe, ý của Quyển Nhi là chuyện đi, ở của Diêu Phi hoàn toàn là do ý thái hậu.

Đi sau hẩn một bước, về trước hẩn một bước... Xem ra Diêu Phi đi cùng khiến hẩn không vui vẻ.

Quyển Nhi nói từ trước tới nay Hạ Hầu Tử Khâm chưa hề đưa ai đi cùng, ý là chưa hề chủ động đưa bất cứ phi tần nào theo sao? Vậy thì hôm nay thái hậu vội vã gọi ta tới Hy Ninh cung ngoài chuyện này ra, còn có thể vì nguyên nhân nào khác nữa?

Bà sẽ nói gì với ta? Muốn ta dừng đi. Thay vào đó là Diêu Phi? Nghĩ vậy ta không khỏi bật cười.

Tang Tử, mi thật ngốc! Nếu thái hậu có thể nói ra những lời như thế thì sẽ không phải là thái hậu. Huống hồ Diêu Phi là người cao ngạo nhường nào, nếu để nàng ta biết mình đi được là vì như thế, ắt sau này nhìn thấy ta cũng sẽ không khách khí như bây giờ đâu.

Hai người bên ngoài không nói gì nữa. Loan kiệu thật sự đi rất nhanh, chỉ nửa tuần hương đã tới cửa Hy Ninh cung. Phương Hàm vén rèm kiệu, đưa tay đỡ ta xuống. Quyển Nhi đi trước, ta và Phương Hàm vội vã theo sau.

Ba người đi thẳng tới tấm cung của thái hậu, thấy chúng ta tới, đã có cung tỳ vào thông báo. Tới cửa phòng, cung tỳ kia bước ra, nói: “Nương nương, thái hậu nói người vào một mình.”

Ta bất giác đưa mắt liếc nhìn Phương Hàm, nàng ta đã buông tay đang đỡ ta, không nói gì. Quyển Nhi cũng đã dừng bước. Ta do dự giây lát, cất bước vào phòng.

Vừa vào đã nghe tiếng cửa phòng đóng lại, không biết tại sao ta có chút hồi hộp. Vòng qua tấm bình phong dài kia, thấy thái hậu đang nằm trên nhuyễn tháp, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ta khựng lại, cuối cùng vẫn hạ giọng nói: “Thần thiếp xin thỉnh an Thái hậu! Thái hậu phúc thọ an khang!” Nhưng bà không mở mắt, cũng không lên tiếng. Ta có chút nghi hoặc, song cũng chỉ hơi khuyu gối, giữ tư thế như vậy.

Mãi một lúc lâu sau mới thấy thái hậu khẽ cử động, rồi mở mắt, hạ giọng nói: “Đứng lên đi”, rồi định ngồi dậy. Ta vội vàng đi tới đỡ bà, bà khẽ cười một tiếng, ngược mắt nhìn ta.

Ta cả kinh, lại nghe thái hậu nói: “Ai gia nghe nói hoàng thượng định tới Thượng Lâm uyển?”

Giọng bà lãnh đạm, không có điều gì khác thường. Ta thật sự muốn cười, thực ra điều bà muốn nói hẳn là, bà nghe nói hoàng thượng muốn đưa ta đi cùng tới Thượng Lâm uyển chứ? Thật tốt, chỉ chớp mắt đã trở thành “nghe nói hoàng thượng định tới Thượng Lâm uyển”.

Nếu như thế, ta cũng chỉ có thể đáp: “Vâng, hôm nay hoàng thượng còn tới cung của thần thiếp, nói muốn đưa thần thiếp đi cùng.”

“Hả?” Đôi mắt thái hậu nhìn ta lóe lên tia sáng, lập tức mỉm cười, hỏi: “Thế Đan Phi nói sao?”

Hỏi ta nói sao à, ta còn có thể nói sao chứ? Nếu thái hậu không cho ta đi, ta còn có thể khẳng khái đòi đi được không? Ta lại càng không rõ, nếu so giữa ta và thái hậu, rốt cuộc hần sẽ giúp ta, hay giúp thái hậu?

Ta nghiêm chỉnh cúi đầu, thưa: “Thần thiếp xin nghe lời Thái hậu!”

Dường như thái hậu không ngờ ta lại đáp như thế, nhất thời sững sờ. Vịn vào tay ta, đứng dậy đi tới bên cửa sổ, cười nói: “Hoàng thượng mới là thiên tử của thiên triều, sao Đan Phi lại nói nghe lời ai gia?”

Ta vô cùng kinh ngạc, không hiểu rốt cuộc những lời này của bà có ý gì. Ta không nhận ra được điều gì, cuối cùng bà muốn ta đi hay muốn ta ở lại?

Thái hậu đã buông tay ta, khẽ gõ móng tay giả của mình lên một bồn u lan đặt lên trên bệ cửa sổ, lúc này hây còn chưa nở hoa, chỉ có đám lá dài xanh mướt.

Suy ngẫm một chút, ta nhỏ nhẹ nói: “Thái hậu là mẫu hậu của hoàng thượng, đương nhiên quyết định của người đều muốn tốt cho hoàng thượng. Lần này hoàng thượng tới Thượng Lâm uyển là muốn đích thân quan sát vũ lâm quân luyện tập, đưa thần thiếp theo, quả thực có nhiều bất tiện. Chuyện Thái hậu suy xét tới hiển nhiên chu toàn hơn thần thiếp nhiều.”

Nghe vậy, bà mới chậm rãi xoay người lại, nhìn ta chăm chú.

Ta cúi đầu nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh nhìn gay gắt của bà, khẽ siết tay lại. Lời của ta có chỗ nào không đúng, hay còn điều gì khác, sao thái hậu lại nhìn ta như thế?

Trong lòng ta có chút căng thẳng, nhưng lại thấy bà đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay ta, nói: “Đan Phi, người thực là người thông minh. Điều ai gia nghĩ cũng chính là cái này.”

Thái hậu khẽ thở dài, quay người ngồi lên chiếc ghế trước mặt. Ta tiến lên phía trước, đứng bên cạnh bà.

Kỳ thực trong lòng ta hiểu rõ, bà không chỉ suy nghĩ chuyện này, việc Hạ Hầu Tử Khâm đưa ta theo mà không phải Diêu Phi, nếu trong lòng bà không hề khó chịu mới thật sự kì lạ. Song từ sắc mặt của thái hậu, ta dường như nhận ra bà còn lo lắng điều khác nữa. Nhưng cũng tuyệt đối không phải điều ta nói.

Lại một lúc lâu sau ta mới nghe bà lên tiếng: “Ngày mai người cứ đi theo ngự giá, ai gia hiểu, hoàng thượng đang độ trẻ tuổi, có vài chuyện ai gia cũng không quản được.”

Lời của bà khiến mặt ta nóng bừng. Đang độ trẻ tuổi... Ai mà không nghe ra ý tứ của bà chứ?

Ánh mắt bà lại nhìn về phía ta, đưa tay kéo ta lại, nét cười trên gương mặt nhạt dần, bà nói: “Ai gia biết, hoàng thượng thích người. Nhưng cuối cùng người có thể giữ được trái tim của hoàng thượng không?”

Cánh tay bị bà giữ chặt hơi run lên, tim ta đột nhiên đập dữ dội. Tại sao những lời của thái hậu hôm nay lại kỳ lạ như thế? Bà nói... hần thích ta. Bà nói... muốn ta giữ được trái tim hần...

Ta vẫn luôn cho rằng, những câu như thế bà hẳn phải nói với Diêu Phi, chứ không phải là ta. Hoặc có lẽ, Diêu Phi không giữ được trái tim hần, bởi vậy bà mới muốn ta làm chuyện đó? Vậy thì... thế lực của nhà

họ Diêu thì sao, bà cũng không cần ư? Muốn ta giữ được trái tim Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng sau lưng ta không hề có ai, phải chăng bà nói những lời như thế là muốn lôi kéo ta sao?

Ta không ngừng suy nghĩ, người trước mặt đột nhiên khẽ cười, nói: “Đàn Phi đang phân vân chuyện gì?”

Ta kinh hãi, vội vã đáp: “Thần thiếp không có.”

Bà “ừ” một tiếng, lại nói: “Ngày mừng chín tháng ba là ngày sinh của hoàng thượng, đến lúc đó hoàng thành sẽ rất náo nhiệt...”

Ngày sinh của Hạ Hầu Tử Khâm, tính thử, còn cách bây giờ gần hai tháng nữa. Nhưng vì sao thái hậu nói rất náo nhiệt, song ta lại không nhận ra chút hào hứng nào trong giọng nói của bà?

Ngày mừng chín tháng ba, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra sao? Nghĩ tới đây, trong lòng ta chợt trở nên căng thẳng.

“Đàn Phi!” Bà nhìn ta, từ tốn nói: “Ai gia đã hỏi công công ở Kính sự phòng, hoàng thượng chưa hề lâm hạnh người. Có vài chuyện, người cũng có thể chủ động một chút.”

Ta nhìn bà với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, bà muốn ta... Nhưng những chuyện thế này hẳn đều có thể khắc chế được, sao ta có thể...

Ta vẫn luôn cảm thấy, thái hậu hôm nay rất kỳ lạ.

Ta không trả lời, bà lại nói một thôi một hồi, cũng chỉ là chuyện hoàng thượng mấy hôm trước bị bệnh, lại không nghỉ ngơi cho tốt, khi ta tới Thượng Lâm uyển, hãy hầu hạ người thật chu đáo.

Ta đều... đồng ý.

Cả ngày hôm nay ta ở Hy Ninh cung, lúc rời khỏi đó, trời đã không còn sớm. Phương Hàm thấy ta ra, không hỏi xem thái hậu và ta đã nói những gì. Ta cũng không muốn nói, trong lòng vô cùng rối rắm, cứ nghĩ đi nghĩ lại những lời thái hậu nói hôm nay.

Ta cho rằng, thái hậu dù không ghét nhưng cũng không thích ta. Nhưng hôm nay bà định làm gì chứ?

Khi ra khỏi Hy Ninh cung, đột nhiên ta nghe có người gọi: “Đàn Phi!”

Ngước mắt nhìn lên, thấy Diêu Phi đang vịn tay cung tỳ đi tới. Phương Hàm đứng bên lập tức hành lễ với nàng ta. Ta nói: “Tỷ tỷ lại tới nói chuyện với thái hậu sao?”

Nàng ta mỉm cười, đáp lại có chút ngượng ngùng: “Bản cung vừa tới thì nghe nói muội muội đang ở đây, lại về. Hôm nay thái hậu nói chuyện với muội muội lâu thật đấy!” Giọng nàng ta lãnh đạm nhưng vẫn không giấu nổi sự bất mãn.

Ta cười giấu một tiếng, từ trước tới giờ chỉ Diêu Phi là có thể ở lại Hy Ninh cung lâu như thế, chắc hẳn hôm nay biết ta ở đây, nàng ta rất cảm tức nhưng lại không thể biểu lộ rõ ràng.

Ta lên tiếng: “Thái hậu tìm bản cung, còn chẳng phải vì chuyện đi cùng hoàng thượng tới Thượng Lâm uyển sao!” Ta tin chắc rằng nàng ta cũng đã nghe nói tới, chờ nàng ta nói, chỉ bằng ta nói trước.

Quả nhiên, ta vừa nhắc, sắc mặt nàng ta trở nên khó coi. Ta nhớ tới câu chuyện của Quyển Nhi và Phương Hàm trên đường đi, có lẽ chuyện từ năm Nguyên Quang thứ hai đó, Diêu Phi cũng thành trò cười cho hậu cung.

Nhưng bây giờ, Hạ Hầu Tử Khâm lại chủ động nói muốn đưa ta theo.

Nàng ta dẫn siết chặt chiếc khăn trong tay, trong mắt lóe lên vẻ căm hận nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười, nói: “Lần này phải nhờ cho Đàn Phi muội muội rồi! Nếu không có việc gì, bản cung vào Hy Ninh cung trước đây.”

“Vâng, tỷ tỷ đi thông thả!” Ta cười cười, lui sang một bên. Nàng ta đưa mắt liếc ta một cái rồi mới rảo bước đi qua. Trở về Hy Ninh cung, đám cung nhân đã chuẩn bị đồ đạc cho ta được kha khá.

Ta cho bọn họ lui ra hết, còn chính mình chuẩn bị thêm thuốc nước và túi gấm mà Tô Mộ Hàn đưa.

Đến tối, ta lại dặn dò Phương Hàm, ta không có ở trong cung, chuyện Thiên Phi và Thiên Lục không cần nhúng tay vào nữa. Còn chuyện của Văn Lương, hãy bảo nàng ta cẩn thận hơn.

Phương Hàm đều đồng ý, ta biết, nàng ta làm việc thì ta có thể an tâm.

Tất cả mọi người đều lui hết, chỉ còn một mình ta ngồi trên giường. Trong cung cấm này, mười ngày nửa tháng không được diện kiến hoàng thượng thật sự là chuyện quá đổi bình thường. Thậm chí cũng có thể cả đời này không được gặp hẳn. Có lẽ, đó mới gọi là bi ai chăng?

Ha, vậy thì ta so với bọn họ thật may mắn biết bao! Chuyển đi tới Thượng Lâm uyển lần này, ít ra ta và hẳn còn có thể sớm chiều thấy nhau.

Thái hậu muốn ta giữ được trái tim hẳn, nhưng ta không biết, liệu ta có thể tới gần trái tim hẳn không?

Cả đêm mất ngủ.

Sáng sớm hôm sau, vừa hạ triều đã thấy Lý công công hốt hải chạy tới Cảnh Thái cung, nói: “Chắc nương nương đã chuẩn bị xong, hoàng thượng sai nô tài tới đón nương nương.”

Ta gật đầu, cùng Triệu Thần đi ra, thấy loan kiệu đã chờ sẵn ở ngoài. Triệu Thần đỡ ta lên, kiệu phu nhanh chóng nâng kiệu. Lý công công vội đi theo bên phải ta, nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, nương nương thật sự rất may mắn!”

Y cũng nói ta rất may mắn. Ha, nghĩ tới lúc ta còn là một cung tỳ, ánh mắt y nhìn ta thật sự rất cao ngạo.

Khẽ vén một góc rèm kiệu lên, ta cười với y: “Ồi chào, Lý công công đang nhình bản cung sao? Người là người ở bên cạnh bản cung cơ mà, trong cung này, làm gì có ai trông thấy người mà không hạ mình nhình nọt vài câu chứ?”

Y sững sờ một lát, cười cười có chút ngượng ngùng: “Nương nương thật biết nói đùa, nô tài đâu thể so với người được!”

“Bản cung còn nhớ, lần đầu tiên trông thấy công công, người oai phong thể nào mà!” Còn nói muốn chém đầu ta. Ha, nói xong ta tùy ý buông rèm xuống, che khuất gương mặt đang tái nhợt của y.

Triệu Thần ở bên kia không nhin nổi mà bật cười, có lẽ, chắc hẳn nàng ta cũng nhìn thấy vẻ chán chường, ảo não của Lý công công. Ta ngả người dựa vào chiếc gối mềm, qua tấm rèm buông hờ, thấy loan kiệu vẫn đang đi tới Thiên Dận cung. Không biết đã đi được bao lâu mới chậm rãi dừng lại. Triệu Thần nhắc rèm lên, gọi: “Nương nương, hạ kiệu rồi!”

Ta đáp lại, đưa tay ra ngoài, vịn vào nàng ta.

Xuống kiệu mới biết lúc này đã tới cổng Thiên Dận cung.

Đội ngũ tùy giá khí thế bừng bưng, xếp hàng từ cổng cung ra ngoài, dài tới tận khi ta không nhìn thấy mới thôi.

Phía trước là ngự giá màu vàng trông vô cùng chói mắt, hẳn chấp tay đứng phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào ta, khóe miệng khẽ mỉm cười. Ta và Triệu Thần khẽ bước đến, hành lễ nhưng hẳn đã vươn tay ra, kéo ta lên ngự giá.

Ta có chút không phản ứng kịp, hẳn ôm ta vào lòng, khẽ cười, nói: “Hồi hộp hả, sắp xuất cung rồi!”

Lời của hẳn vừa dứt đã nghe thấy giọng nói cao vút của Lý công công: “Hoàng thượng khởi giá!”

Ngự giá chậm rãi di chuyển, cánh cửa cung nặng nề phía trước đã được mở từ lâu, lúc này ta như mới phản ứng lại được, ngược mắt nhìn về phía trước.

Nói không hồi hộp là giả, ta từng nghĩ rằng, đã bước qua cánh cổng này thì cả đời không thể ra ngoài nữa. Khi Diêu Phi cùng đi với thái hậu tới chùa Phúc Nghiêm dâng hương cầu phúc, ta còn rất ngưỡng mộ. Không ngờ có một ngày, ta cũng có thể ra ngoài lần nữa. Còn là... hẳn đưa ta ra ngoài.

Hắn ôm lấy ta, dựa thật sát vào ta. Ta có chút kinh ngạc nhưng thấy hẳn nhắm mắt, khóe miệng mỉm cười: “Để trẫm dựa một lát!”

Ta định mở miệng gọi nhưng thấy vẻ mặt an nhàn của hắn, bèn thôi vậy.

Thời gian này hắn đã quá vất vả, gần như không được nghỉ ngơi, tới mức sinh bệnh cũng không chịu nghỉ lên triều một ngày. Nghe nói tối qua hắn lại ngồi trong Ngự thư phòng qua giờ Sứ mới về tẩm cung.

Thấy lông mi của hắn khẽ động, không biết tại sao, ta đột nhiên giật mình, nghiêng mặt né tránh. Tại sao ta lại biết chuyện của hắn tường tận như thế? Ta siết chặt tay, hắn tựa lên vai ta, tiếng thở rất khẽ, hơi thở của hắn khiến cổ ta dần trở nên thoải mái.

Đi chừng được hai mươi dặm, tốc độ như bây giờ không thể gọi là nhanh, nhưng cũng chỉ một, hai canh giờ là tới nơi.

Qua lớp rèm mỏng, ta trông thấy Lý công công và Triều Thần đi theo sát bên ngự giá.

Lại qua một lát nữa, chợt nghe thấy tiếng người đang tựa trên vai mình lên tiếng: “Tiểu Lý tử, trầm không tới Thượng Lâm uyển trước.”

Ta giật mình, hắn nói không tới Thượng Lâm uyển trước.

Lý công công vội vã hô ngừng ngự giá, cả đội ngũ từ từ dừng lại, lại nghe hắn nói: “Tối ngô Trường Đại!”

Ta chỉ thấy kinh ngạc, nhìn hắn mà không thể tin được. Hắn nói, tối ngô Trường Đại.

Nhớ hôm ấy, hắn nói muốn gặp Tô Mộ Hàn, vị tiên sinh mà ta tôn kính như thần ấy. Ta chỉ cho rằng hắn đùa thể thôi, nhưng bây giờ hắn lại nói muốn tới ngô Trường Đại.

Xem ra, hôm ấy không chỉ có ta hỏi thăm thái y xuất cung, có lẽ hắn cũng hỏi qua tình hình rồi. Nhưng ngày đó hắn tới cung của ta một mình, còn muốn tự hỏi ta. Cũng may Tô Mộ Hàn thực sự không còn ở đó. Tìm ta hơi thất lại, mẹ con họ thực sự rất giống nhau, đều thích hỏi một chuyện tới hai lần.

Ta có cảm giác ngự giá chuyển hướng, tốc độ nhanh chóng trở lại bình thường. Ta không nén nổi, hỏi: “Hoàng thượng, tiên sinh của thần thiếp đã không còn ở đó, người còn tới làm gì?” Ta còn nhớ Văn Lương đã nói, ngay cả ngôi chùa kia cũng đã được xây dựng lại, dọn ra sau núi mười dặm.

Cuối cùng hắn cũng mở mắt, ngồi thẳng người, nói: “Trầm chẳng qua chỉ đi xem thử, nàng căng thẳng cái gì?”

Ta sững sờ. Ta... căng thẳng sao?

Ngô Trường Đại từ trước tới nay luôn náo nhiệt vô cùng, bây giờ ngự giá của hoàng thượng đi qua, lại chẳng nghe thấy một tiếng động. Lúc này hắn bãi giá qua đây, thánh giá đi tới đâu thì người người phải ra nghênh đón. Ta không kìm được đưa mắt lên nhìn ra ngoài, mới thấy hai bên đường đã có mấy lớp vũ lâm quân đứng canh giữ. Còn bách tính đứng hai bên đã quỳ sụp xuống, trán chạm đất, không ai dám ngẩng lên chiêm ngưỡng long nhan.

Ta chợt cười “phì” một tiếng.

Hắn nhướn mày nhìn ta, hỏi: “Cười gì?”

Ta xích lại gần hắn, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, người vi hành còn hơn cả tiểu thư chốn khuê phòng nhà người ta. Thần thiếp nhớ khi vừa vào cung, công công nói, không được ngẩng đầu nhìn thẳng vào long nhan, sẽ bị xem là đại bất kính. Hôm nay, dù bách tính ở bên ngoài kia có ngẩng lên, nhưng cách bao nhiêu lớp rèm thể này cũng có trông thấy được gì đâu.”

Có lẽ bị ta so sánh với tiểu thư khuê phòng, trên mặt hắn hiện lên vẻ giận dữ, hạ giọng ho một tiếng. “Xem ra nàng đã quen xuất đầu lộ diện rồi, vậy thì trầm cho nàng ra ngoài đây.”

Biết hắn nói đùa nhưng trong lòng ta vẫn vui vẻ, vội vã đứng dậy, nói: “Vậy thần thiếp xin tạ ơn Hoàng thượng!” Dứt lời liền quay người định đi.

Cổ tay ta bị hắn giữ chặt, hắn tức giận nói: “Nàng dám đi thật à?”

Ta cười: “Vì sao không dám? Không phải chính miệng Hoàng thượng nói rồi sao? Hoàng thượng miệng vàng lời ngọc, nếu thần thiếp không nghe sẽ bị coi là kháng chỉ.” Ta làm mặt hề với hắn, thấy mặt hắn tái đi, ta lại thấy vui.

Nhưng hắn vẫn giữ chặt lấy tay ta.

Bàn tay kéo ta vẫn không chịu buông lỏng, hắn nhìn ta một lúc lâu, đột nhiên phá lên cười, kéo ta vào lòng, nói: “Trẫm vẫn thấy thích người như nàng.”

Người như ta là sao?

Ta tròn mắt nhìn hắn, thấy hắn hít sâu một hơi, nói: “Chẳng lẽ vì trẫm phong nàng làm phi tử đã kiểm chế tính tình của nàng sao? Trẫm còn nhớ tiểu cung tỳ khi ấy xé rách đèn lồng, còn nhớ nàng khi ấy thông minh, có thể lấy lại một mạng mình ngay dưới mắt trẫm.”

Ta kinh ngạc nhìn gương mặt cười nhạt của nam tử, hóa ra trước nay, những chuyện này trong mắt hắn đều không phải là ngộ nghịch ư? Nhưng hắn luôn cố chấp làm bộ dạng đáng sợ, khi ấy còn giận dữ nói muốn lấy đầu ta mà.

Ta cũng không biết tại sao, ra khỏi cung thì cảm thấy thoải mái nhẹ nhàng hơn rất nhiều, có thể cười nói tự nhiên với hắn, còn có thể nói những câu khiến hắn tức giận.

Ta không biết, hóa ra hắn lại thích ta như thế này.

Ngước mắt nhìn hắn, trong đôi mắt thăm sâu của hắn lóe lên tia sáng, hàng mi dài như cánh quạt khẽ động, bóng mi như có thể che khuất đôi mắt hắn. Thử rút bàn tay đang bị nắm chặt, hắn cũng như đầu sức với ta, lực trên tay càng lúc càng lớn.

Ta cau mày vẻ đau đớn, cười nói: “Nếu hoàng thượng thích thần thiếp khi còn làm cung tỳ, vậy sao còn muốn phong thần thiếp làm phi?”

Hắn bật cười, nghiêng răng nói: “Trẫm chỉ nghĩ, để nàng sống lâu hơn một chút.”

Trong lòng ta hơi kinh ngạc, ngày ấy ta chỉ là một cung tỳ bé nhỏ, Thiên Phi cũng chỉ là một tiểu viện, nhưng dù là thế, muốn giết ta cũng chỉ như một con kiến, còn có Thư Quý tần nữa.

Song trong thời khắc hiểm nguy ấy, ta vẫn sống sót. Thế nên, hắn chú ý tới ta, hắn muốn ta sống.

Hạ Hầu Tử Khâm là như vậy ư?

Thế thì tại sao hắn muốn ta sống?

Câu hỏi này dừng ngay nơi cổ họng, ta muốn hỏi hắn nhưng không biết nên hỏi như thế nào.

Lại nhớ tới chuyện của Phất Hy, ta chỉ sợ, hỏi rồi sẽ nhận được đáp án mình không mong muốn. Hoặc có lẽ, hắn sẽ không nói thật.

Quay mặt đi, đột nhiên trông thấy cánh cổng của Tang phủ, trong giây lát, ta bỗng ngẩn người. Đúng rồi, sao ta lại quên, ngô Trường Đại không phải gần nhà ta hay sao?

Hắn cũng cảm thấy sự khác lạ của ta, ngoảnh đầu, mắt phượng nhắm lại nhìn ta, khẽ nói: “Tang phủ.”

Tang phủ với hắn chắc chắn chẳng có gì kỳ lạ, nếu không sẽ chẳng có câu nói kia của hắn: “Trẫm cũng biết, Tang gia còn một tam tiểu thư không muốn ai biết tới!”

Hắn điều tra ta, điều tra một cách cụ thể. Nghĩ đến đây, đột nhiên ta lại hoảng sợ, vậy thì chẳng lẽ hắn cũng điều tra đến Tô Mộ Hàn?

Trong lòng ta chợt có chút mong ngóng, hắn điều tra Tô Mộ Hàn, còn tra ra được một số chuyện, mà vị tiên sinh ở cùng ta ba năm ấy, tới ta cũng không biết chút gì về y.

Nhưng hắn chợt ngoảnh đầu lại, khẽ hỏi: “Có muốn xuống không?”

Trái tim ta như bị thứ gì đó khẽ chạm vào. Hắn hỏi, ta có muốn xuống không...

Nếu như ta khát khao về nhà như thế, nếu như ta có một gia đình hoàn chỉnh và hạnh phúc như thế, thì ta hẳn đã cảm động tới rơi nước mắt rồi.

Sao ta không biết, một câu nói đơn giản như vậy đã là nhận được ân hưởng rất lớn từ hần chứ? Vào cung làm phi sao còn có thể quay lại nhà mẹ đẻ? Dù có đi qua, như ta bây giờ, cũng chỉ có thể ngồi ngay ngắn trong ngự giá của hần, không được ra ngoài.

Ánh mắt bất giác hướng ra ngoài, trông thấy cha ta, phu nhân, còn có mấy người ở Tang phủ đang quỳ chỉnh tề ở cổng. Đầu bọn họ cúi thấp, rất thấp, thậm chí ta còn thấy phu nhân dường như muốn ngước lên nhưng bị cha ấn xuống.

Ha, ai dám ngẩng đầu chứ!

Chắc hẳn phu nhân đang mong ngóng, muốn nhìn thử liệu hai đứa con gái của bà ta cũng có ở trên ngự giá chăng? Chỉ đáng tiếc, bọn họ đều không ở đây, người ở đây lại là đứa con gái của tiểu thiếp mà từ trước tới nay bà ta cảm thấy chướng mắt nhất.

Thấy ta không đáp, Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên hô dừng lại.

Ta kinh ngạc nhìn hần, nhưng hần đã nâng tay vén rèm lên, nói: “Tang lão gia!”

20. Chương 20

Hần đột nhiên gọi “Tang lão gia”, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào cha ta. Ta thấy ông run lên một cái, dường như vẫn chưa tin nổi, người trên ngự giá gọi mình.

“Tang Quân!”

Lần này, hần gọi đích danh của cha ta. Ngay cả ta cũng kinh ngạc.

Lý công công nhìn theo ánh mắt hần rồi vội vàng chạy lên trước, dùng cây phát trần chỉ thẳng vào cha ta, nói: “To gan, Hoàng thượng gọi người đấy, còn敢 ra đó làm gì?”

Y rất hung dữ, không khác gì khi ta gặp lần đầu. Ta không kim được, suýt bật cười. Người bên cạnh liếc nhìn ta một cái, ta lập tức biết điều kim lại.

Cuối cùng cha cũng run rẩy đứng dậy, muốn bước lên nhưng lại không dám.

Lý công công lại quát: “Hoàng thượng gọi người đó, còn không mau tới!”

Ta nhìn thấy phụ thân sợ tới nỗi mặt mày trắng bệch, chậm rãi cúi đầu, hai bàn tay chống lên đất run rẩy. Những người chung quanh đều cẩn thận ngước lên, nhìn về phía họ, trong đáy mắt lộ ra tia nghi hoặc.

Ai nói không phải chứ? Hoàng đế lần đầu tới đây, lại gọi tên Tang Quân.

Ta không biết trong lòng cha đang nghĩ gì, ông có vui mừng không? Liệu ông có nghĩ rằng, Thiên Phỉ và Thiên Lục nhận được thánh sủng nên lúc này Hoàng thượng mới gọi tên ông không?

Lý công công tới trước ngự giá, người theo sau y loạng choạng quỳ sụp xuống, dập đầu hô: “Thảo dân khấu kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Trán ông chạm đất, đôi tay kia vẫn đang run rẩy.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười một tiếng, buông rèm, ngoảnh lại nhìn ta, nói nhỏ: “Không được cười!”

Được, được, ta không cười.

Dường như hần rất thỏa mãn, nói với người ở bên ngoài: “Vinh Phi và Tích tần của trẫm đều là con gái người, người đúng là sinh được hai cô con gái ngoan, dịu dàng, xinh đẹp, hiền lành, trang nhã. Trẫm rất thích.”

Ta nghi hoặc nhìn hần, thấy khóe miệng hần hiện lên nụ cười kỳ quặc.

Lúc này, tấm rèm lại được hần buông xuống, ta không còn nhìn thấy hình dáng cha, chỉ nghe giọng ông xen chút run rẩy nhưng vẫn không giấu nổi sự vui mừng: “Có thể hầu hạ Hoàng thượng là phúc phận của chúng. Thảo dân xin tạ ơn thánh ân của Hoàng thượng!”

Tiếp đó lại nghe Lý công công quát một tiếng: “To gan, ai cho ngươi ngẩng lên?”

Ta không biết y đang quát ai, cha ta, hay là phu nhân?

Hạ Hầu Tử Khâm lại cười, nói: “Ha ha, không biết Tang phủ của ngươi còn tiểu thư nào khác hay không? Trẫm rất tò mò về người Tang gia các ngươi.” Khi hần nói câu này, ánh mắt nhìn thẳng vào ta, trong đáy mắt lộ vẻ trêu chọc.

Ta định lên tiếng nhưng bị hần lườm ột cái, đành thôi.

Ngoài kia yên lặng một lát rồi lập tức vang lên giọng nói của cha: “Thưa...thưa Hoàng thượng, thảo dân chỉ có hai đứa con gái.”

Chỉ có hai đứa con gái... Ta cười khẩy một tiếng, từ trước tới nay, cha chưa bao giờ nói với người ngoài rằng ta cũng là tiểu thư Tang phủ. Mười sáu năm qua đã như vậy, hôm nay, ông cũng nói như thế với Hoàng thượng... Hai tay ta đặt trên đầu gối bắt giác siết chặt, cảm giác này gọi là khó chịu sao?

Nhưng ta không muốn khóc. Ta đã sớm quên họ rồi, sao còn phải rơi lệ?

Người ngồi bên cạnh hơi cao giọng, nói: “Vậy à? Sao trẫm nghe nói, Tang phủ còn có Tam tiểu thư?”

Trái tim run lên, ta nhú mày nhìn người trước mặt. Hần muốn làm gì, ta càng lúc càng không hiểu.

Mãi sau vẫn không nghe thấy người bên ngoài trả lời. Rồi sau đó là giọng the thé của Lý công công: “Không nghe Hoàng thượng hỏi sao?”

Lý công công này lúc nào cũng ồn ào, âm ỉ, nhưng sao giờ nghe giọng nói của y, ta lại mơ hồ có chút đặc ý?

A, Tang Tử, hóa ra mày xấu xa như thế! Ta thật muốn cười, nhưng không phải cười vui vẻ, có lẽ... là cười khổ. Nhưng ta thật sự muốn cười.

Bàn tay to lớn của hần vươn tới, nắm lấy bàn tay ta, vẫn lạnh lùng, nghiêm khắc quát: “Trẫm nói rồi, không được cười!”

Ta biết, ta biết, ta không nên cười, người đang quỳ ngoài kia là cha ta, bầu không khí nghiêm túc biết bao, vậy mà ta lại muốn cười!

Hạ Hầu Tử Khâm, người cũng thấy ta vô tâm, thấy ta bất hiểu sao?

Cuối cùng, giọng nói của cha lại vang lên: “Hoàng... Hoàng thượng, đó... đó là con gái do tiểu thiếp sinh, không... không thể coi là tiểu thư của Tang phủ, cũng... cũng không thể vừa mắt người.”

Con gái do tiểu thiếp sinh thì không thể coi là tiểu thư của Tang phủ? Cha, cha nói thật hay! Đến giờ ta mới biết, hóa ra Cố đại nhân chưa bao giờ nói tới chuyện ta đã vào cung, nhưng giờ ta có chút cảm kích vì ông ta chưa nói ra thân phận của ta bây giờ. Ta không hy vọng, cha ta thừa nhận thân phận tam tiểu thư Tang phủ này chỉ vì thân phận của ta bây giờ.

Trong lòng buồn bã, sao ta có cảm giác muốn khóc nhỉ? Giống như đang ầm ứ. Từ trước tới nay, ta chưa từng ầm ứ như thế này, lại còn trước mặt hần, trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm. Thật mất mặt, phải không?

©STENT

Bàn tay to lớn của hần bao trọn lấy tay ta, thật ấm áp! Thực ra không hề ấm áp như thế, hôm nay hần mặc không nhiều, vốn không ấm, vậy sao ta lại thấy ấm chứ? Là trong lòng ta ấm áp sao?

Ta ngược mắt, nhưng người trước mặt không nhìn ta, chỉ nhìn ra ngoài ngự giá, gần giọng nói: “Tang Quân, ngươi có biết trẫm ghét nhất thứ gì không?”

Đột nhiên hần đổi chủ đề khiến ta cũng ngẩn người. Ngẫm ra, làm sao cha ta biết hần ghét thứ gì chứ?

Quả nhiên, một lúc lâu sau mới nghe thấy cha nói: “Thảo dân không... không biết.”

Hắn cũng thu lại nét cười, lạnh lùng đáp: “Trẫm ghét nhất... chính là người như ngươi!”

“Hoàng thượng!” Người bên ngoài kinh hãi kêu lên, rồi sau đó là giọng của Lý công công: “To gan! Lớn tiếng như thế, kinh động thánh giá, muốn cả nhà ngươi chết chung sao?”

Ta kinh ngạc nhìn người trước mặt, hắn nói ghét nhất người như cha ta... không hiểu vì sao, mũi ta bỗng cay cay, giống như có thứ gì đó không kìm nén được. Lời của hắn, bọn họ đều không hiểu nhưng ta hiểu.

Người giống như cha ta, người tàn nhẫn không cần con của mình, đúng không? Hạ Hầu Tử Khâm, người nói cho ta biết, ý của ngươi là như vậy, đúng không?

Nhưng hắn chỉ cười, người bị hắn mắng lần này lại là Lý công công: “Tiểu Lý Tử, trẫm thấy ngươi mới chán sống! Tang lão gia là cha của Vinh Phi và Tích tần, ngươi có mấy cái đầu mà dám nói những lời như thế?”

Một tiếng “thụp” vang lên, Lý công công vội nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội! Nô tài... nô tài...”

Ta biết, hắn không thật sự muốn mắng Lý công công, hắn đang đánh chó mắng mèo.

Không đợi ta phản ứng, hắn đột nhiên đứng dậy. Ta giật mình, khi ngược lên nhìn hắn, ta không nén nổi thứ đang dâng đầy trong mắt, chỉ chớp lát nó đã chảy xuống.

Hắn cau mày nhìn ta, nghiêng răng nói: “Ra ngoài đừng làm trẫm mất mặt, bằng không trẫm nhất định cho nàng biết tay!”

Dù hắn ăn nói dữ dằn với ta nhưng ta không hề thấy sợ hãi. Ta làm sao có thể khiến hắn mất mặt chứ, hắn đang xả giận cho ta cơ mà!

Khi ngược lên, ta có chút sững sờ, chợt nhớ tới thuốc nước trên mặt mình. Tô Mộ Hàn chỉ nói nước có thể rửa trôi thuốc nước, nhưng ta không biết nước mắt có rửa trôi được không? Nhưng dù thế nào ta cũng không dám đưa tay lên sờ thử, chỉ cần ta không sờ thì dấu bị dính nước cũng không có vấn đề gì.

Hắn kéo ta ra ngoài. Ta luống cuống đứng dậy, theo sát hắn. Chỉ nghe một tiếng “soạt” đều đặn, tất cả vũ lâm quân đều quỳ xuống, hô to: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Ta đột nhiên cảm thấy căng thẳng, bị hắn kéo xuống ngự giá. Cuối cùng ta đã nhìn thấy ông ấy, cha của ta. Ông đang quỳ rạp dưới chân ta, thân hình run rẩy, không dám động đậy. Phụ nhân dẫn theo một đám gia nô, cũng quỳ ở phía sau, không ai dám cử động.

Trên gương mặt Lý công công cũng lộ vẻ kinh ngạc, y vội vàng lên ngự giá lấy chiếc áo khoác lông chồn, định choàng lên cho Hạ Hầu Tử Khâm nhưng bị hắn lườm ột cái, sợ đến nỗi không dám bước lên.

Ta nghiêng mặt nhìn người ở bên. Hắn đứng thật thẳng. Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy đáng vóc hắn cao lớn như thế, thần sắc lạnh lùng, hoàn toàn mang phong thái của bậc vương giả. Hắn kéo ta đi lên.

Vai cha khẽ run rẩy, ông vội vàng hô: “Hoàng thượng vạn tuế! Nương nương thiên tuế!”

Ta cười khẩy. Nương nương thiên tuế? Liệu ông có biết ta là ai không?

Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nhìn người đang quỳ, ôm ta lại, cười nhạt, nói: “Tang Quân, ngẩng lên đi!”

Vai cha ta càng run lên dữ dội, có lẽ vì lời quát mắng của Lý công công lúc trước, ông lưỡng lự hồi lâu nhưng vẫn không dám ngẩng lên.

“Trẫm bảo ngươi ngẩng lên!” Hắn nhắc lại lần nữa.

Ta cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, bàn tay hắn đặt trên vai ta hơi dùng sức, còn nhớ khi nãy ra ngoài, hắn đã nói, không thể để hắn mất mặt. Khóe môi khẽ cong lên thành một nụ cười, ta đưa mắt nhìn người được gọi là cha của ta.

Cuối cùng ông cũng ngẩng lên, ánh mắt đó bắt đầu từ chân của Hạ Hầu Tử Khâm, lướt lên long bào. Hắn cao hơn ta một cái đầu, bởi vậy, khi cha ta còn chưa nhìn thấy dung nhan của hắn thì đã trông thấy ta.

Ta thấy đôi mắt đỏ trợn tròn vẻ không thể tin được, đôi môi run rẩy, tay ông bất giác nâng lên chỉ vào ta nhưng không thể thốt nên lời.

Hạ Hầu Tử Khâm nặng nề “hừ” một tiếng, nói: “Thật to gan! Đàn Phi của trẫm là người người có thể chỉ trở sao?”

Nghe thấy vậy, cha mới bừng tỉnh, hoảng hốt cúi đầu, run rẩy thưa: “Hoàng thượng thứ tội! Hoàng thượng thứ tội!”

Nhưng hần không truy xét, chỉ cười, đáp: “Kẻ không biết thì không có tội, trẫm không trách người. Thế nhưng Tang Quân Ạ, trẫm hỏi người, Đàn Phi của trẫm so với hai cô con gái của người thì thế nào?”

Cha run rẩy, không nói được câu nào.

Hần vẫn nhìn thẳng vào ông, hạ giọng hỏi: “Ả?”

Ta khẽ kéo ống tay áo hần nhưng hần liếc ta một cái, ra hiệu cho ta không lên tiếng. Lúc này, đột nhiên ta nghe thấy phu nhân đang quỳ phía sau hốt hoảng kêu lên một tiếng, khi ta ngược mắt nhìn, thấy bà chỉ nhìn ta một cái rồi ngất đi. Ta bất giác đưa tay sờ lên mặt mình, chẳng lẽ trong ta đáng sợ thế sao?

Cha như ý thức được chuyện đang xảy ra phía sau mình nhưng không dám quay lại nhìn, chỉ nghiêng răng nói: “Đương nhiên là... là Đàn Phi nương nương hơn một chút.” Ta nhìn thấy rõ ràng thái dương ông chảy mồ hôi.

Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không buông ta, lại cười, hỏi: “Hơn cái gì? Dung mạo? Tài năng? Hay là tất cả?”

“Tất... tất cả.” Cha lại đáp.

Nghe thấy vậy, hần cười phá lên rồi ôm lấy ta, nói với người đang quỳ: “Tang Quân, trẫm vẫn muốn cảm ơn người. Điều trẫm muốn nói với người là, có một số người người không biết quý trọng, nhưng trẫm thì rất thích. Ha ha...” Hần lại cười rồi kéo ta quay người đi, lớn tiếng nói: “Khởi giá!”

“Cung tiền Hoàng thượng!”

Âm thanh bên ngoài vang lên như dờn non lấp biển. Hần lại kéo ta vào trong ngự giá. Ta thậm chí không phản ứng kịp. Hần nhìn ta cười, mang theo một chút đắc ý, một chút tự hào.

Nhưng ta không biết, hần thật sự thích ta nên cố ý làm khó cha ta như vậy hay chỉ vì cha ta cũng giống Dụ Thái phi nên hần mới làm như thế? Nhưng ta sẽ không hỏi chuyện này, cũng không muốn hỏi.

Dù phải hay không cũng đều khiến ta khát khao thêm một chút sự ấm áp, quan tâm của giây phút này.

Hần nhìn ta, khẽ nhíu mày rồi vươn tay ra. Ta chợt nhớ ra, chẳng lẽ trên mặt ta có vết nước mắt? Ta cuống quýt nghiêng người, ôm mặt nói: “Hoàng thượng, cứ để tự thần thiếp!”

Hần sững ra một lát nhưng không hề miễn cưỡng, chỉ “ừ” một tiếng rồi tựa người vào chiếc gối mềm phía sau.

Khi nhìn lại hần, ta mới phát hiện hần đã khép hờ hai mắt nghỉ ngơi. Ta quay người đi, lấy gương soi, quả thật có một vết nước mắt, cũng may không lộ rõ lắm. Khi nước mắt đã khô hần, ta lấy thuốc nước trong ống tay áo ra, dùng khăn chấm lên mặt.

Khi ta làm xong, hần vẫn nhắm mắt, nghỉ một lát, cuối cùng ta không gọi hần. Trút bỏ khí thế hung hãn dọa người ban nãy, trên khuôn mặt hần lại lộ vẻ uể oải.

Ngự giá vẫn đi, hần không nhắc tới chuyện đã xảy ra ở trước cổng Tang phủ vừa nãy, dường như đó chỉ là một giấc mộng Nam Kha. Nghĩ tới đây, ta bất giác muốn cười nhưng phải che miệng, không thể cười ra tiếng.

Hần đột nhiên lên tiếng: “Cười thì cứ cười, sao phải lén lút?”

Oa, nhỏ tiếng như thế mà hần cũng nghe thấy sao?

Ta cãi lại: “Chẳng phải Hoàng thượng nói, không cho thần thiếp cười sao?”

Hắn cười cười, mở mắt ra, nói: “Lúc này trẫm cho dừng ngự giá, phía trước phía sau nhiều người như thế, ai cũng im như thóc, nàng là phi tử của trẫm mà lại cười thì còn ra thể thống gì nữa!”

Ta chớp mắt nhìn hắn, hóa ra là vì thế, cho nên hắn mới giả vờ nghiêm khắc. Ha, Hạ Hầu Tử Khâm ưa sĩ diện. Ta nghiêng đầu nhìn hắn, thấy hắn vẩy vẩy tay với ta, ra hiệu cho ta lại gần.

Hắn kéo ta qua, vươn tay ôm lấy, đặt cằm lên vai ta, khẽ nói: “Trẫm mệt, nhưng nhìn thấy nàng lại không muốn nghỉ ngơi.”

Nhìn thấy ta lại không muốn nghỉ ngơi, hắn nói gì thế này?

Ta cười cười, hỏi hắn: “Thần thiếp khó coi vậy sao?”

“Ừ.” Hắn đáp. “Lần đầu tiên trẫm trông thấy nàng là thế, thế mà Tang Quân kia còn không biết tốt xấu nói nàng xinh đẹp.”

Ta thầm bật cười, không phải là Hạ Hầu Tử Khâm người ép người ta khen ta xinh đẹp sao? Giờ lại nói với ta rằng ông ta không biết tốt xấu.

Ta lại buột miệng hỏi: “Hoàng thượng chỉ thích nữ tử xinh đẹp thôi sao? Vậy sao còn đưa thần thiếp theo?”

“Trẫm...” Hắn lên tiếng nhưng rồi lại thôi, không nói nữa.

Một lúc lâu sau, nghe thấy tiếng hít thở đều đều của hắn, ta không khỏi lắc đầu, đúng là hắn mệt rồi, thế này mà hắn cũng có thể ngủ được sao?

Ta đang nghĩ ngợi, đột nhiên phát hiện ngự giá đã hạ. Ta kinh ngạc, Hạ Hầu Tử Khâm còn chưa kêu dừng mà.

Lý công công đi tới, hạ giọng nói: “Hoàng thượng, ngự giá không đi vào trong ngõ được.”

Ta sực nhớ ra, đúng rồi, sao ta lại quên mất, ngõ Trường Đại nhỏ như vậy, ngự giá đi vào thế nào được chứ?

Hắn đang ngủ, nghe thấy vậy bèn nhẹ nhàng buông ta ra, thản nhiên đáp: “Vậy thì trẫm và Đàn Phi cùng xuống ngự giá”, nói xong liền đứng dậy đi xuống.

Lý công công không nói gì, chỉ khoác chiếc áo choàng lông chồn lên người hắn. Triều Thần cũng bước đến, phủ lên người ta một chiếc áo choàng dày dặn.

Ở phía xa, vũ lâm quân đã xếp hàng đến tận đầu ngõ Trường Đại. Hắn nắm tay ta bước đi, tiếng bước chân của hai người vang lên đều đều trong con ngõ nhỏ hẹp. Không biết tại sao, ta đột nhiên cảm thấy thấp thỏm, đưa mắt nhìn khắp con ngõ dài. Con đường này ta đã đi qua vô số lần, con đường này, ta không nhớ nổi đã bao lâu rồi chưa đi qua nữa... mà tiền sinh của ta, hắn là ở cuối con đường này. Trong căn phòng bé nhỏ ấy, cách lớp màn che, y nằm nghiêng trên nhuyễn tháp. Giọng nói dịu dàng dạy bảo ta. Nghĩ tới đây, khóe miệng ta bất giác cong lên thành nụ cười. Ta dường như lại có thể trông thấy bóng dáng gầy gò ấy, cả bàn tay Tô Mộ Hàn kéo mạnh tấm rèm khi ta xông vào phòng y lần đầu tiên nữa. Bàn tay nổi đầy gân xanh ấy khiến cả đời này ta không thể nào quên được.

Người bên cạnh khẽ siết chặt tay ta, hắn đột nhiên lên tiếng: “Tất cả chờ ở đây, không có lệnh của trẫm thì không được tiến lên.”

“Hoàng thượng!” Lý công công hét hoảng kêu lên.

Có tiếng bước chân ai đó đang tiến lên, sau đó là một giọng nói âm trầm: “Hoàng thượng, xin cho phép mặt tướng dẫn mấy người theo cùng!”

Đó là một tướng quân.

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, dắt ta đi thẳng về phía trước, không quay đầu lại, chỉ nói: “Mã tướng quân cứ đứng chờ ở đây đi!”

“Hoàng thượng...”

Giọng nói phía sau lưng chỉ thoáng chốc đã chìm trong cơn gió. Ngước mắt lên, ta bất ngờ trông thấy ngôi chùa vốn vô cùng quen thuộc trong trí nhớ, giờ đã bị dỡ đi quá nửa. Văn Lương nói, ngôi chùa đã dỡ đi

nhưng vẫn để lại một phần. Cổng chùa vẫn còn nguyên, nhưng chỉ cần bước qua cánh cổng mở rộng kia là nhìn thấy cảnh tượng hỗn độn bên trong.

Hắn không do dự, kéo ta đi tiếp, nhưng ta đột nhiên khựng lại.

Hắn ngoảnh đầu lại, nghi hoặc nhìn ta. Ta lắc đầu, nói: “Hoàng thượng, không cần đi tiếp nữa, đã không còn gì.”

“Trẫm muốn đi.”

Không biết tại sao khi hắn thốt lên ba từ kia, dường như còn pha chút giận dữ, cảm giác không quá rõ ràng nhưng tựa như giọt nước rơi thấm lên tấm khăn trải, chỉ trong nháy mắt đã loang rộng. Ta có chút kinh ngạc, nhưng hắn đã buông tay ta, một mình sải bước đi tới. Ta cả kinh, vội vã kéo chặt áo choàng, đuổi theo.

Đi qua cổng chùa, bên trong hỗn độn, trên mặt đất toàn ngói đá vỡ vụn, giẫm lên là lại vang lên tiếng “lạo xạo”. Bước đi trên những mảnh vụn trơn bóng kia, nếu không cẩn thận là có thể trượt ngã nên ta đi thật chậm. Nhưng hắn lại bước rất nhanh, đi thẳng tới nơi Tô Mộ Hàn từng ở.

Ta ngạc nhiên nhìn bóng lưng hắn, quên cả bước tiếp. Ta nghĩ, nhất định hắn đã từng điều tra về Tô Mộ Hàn.

Thấy hắn đột nhiên lão đảo, ta sợ hãi, vội vàng chạy tới đỡ, nhưng hắn đã đứng thẳng người, cúi đầu liếc nhìn mảnh ngói vỡ dưới chân, mím môi không nói gì.

T toàn bộ phần phía đông của ngôi chùa đã bị dỡ gần hết. Căn phòng trước đây Tô Mộ Hàn từng ở cũng đã bị phá, chỉ còn lại mấy cây cột rất lớn. Ta lại nhớ tới căn phòng mình từng ở, nó vẫn nằm im trong vườn sau của ngôi chùa, chỉ là tường ngoài đã bị mòn đi rất nhiều. Cửa bị khóa, ta không biết bên trong đã trở nên như thế nào.

Hạ Hầu Tử Khâm lặng lẽ đứng phía trước ta. Ta chỉ trong thấy bóng lưng hắn, không biết rốt cuộc hắn đang nhìn gì. Một lúc lâu sau, ta mới lấy dũng khí để bước lên.

Căn phòng đã biến mất trước mặt ta, ngoài những mảnh ngoại vỡ nát thì gần như không còn lưu lại thứ gì có liên quan tới Tô Mộ Hàn. Lúc nhìn thấy cảnh ấy, trong lòng ta có chút khó chịu. Thật sự đã không còn nữa rồi. Mọi ràng buộc duy nhất giữa ta và Tô Mộ Hàn dường như đã biến mất trong cơn gió.

Nếu không phải y nói vẫn sẽ để lại thuốc nước cho ta ở ngôi chùa mới, ta gần như đã cho rằng, con người mà ta gọi là “tiên sinh” kia vốn không hề xuất hiện trong cuộc đời mình.

Ta ngược lên nhìn người bên cạnh, trong đáy mắt hắn lóe lên tia sáng sắc bén, nhưng chỉ lóe lên rồi biến mất. Khi ta nhìn lại, hắn đã lấy lại vẻ bình lặng, đột nhiên quay người nhìn ta. Không biết tại sao, ta bỗng ngẩn người.

Hắn hỏi ta: “Có nhớ về cuộc sống trước kia không?”

©STENT

Nhớ không ư? Ta cũng thăm hỏi bản thân. Thời gian ấy, chỉ có hai người có thể khiến ta vui vẻ, một là Cố Khanh Hằng, người kia là Tô Mộ Hàn. Nhưng Cố gia lại có khoảng cách mà ta không thể vượt qua được. Nói cho cùng, vẫn là vì thân phận của ta, con gái do tiểu thiếp sinh ra, ngay cả cha ta cũng nói không thể coi là tiểu thư của Tang gia, huống hồ là Cố đại nhân cao ngạo kia. Còn Tô Mộ Hàn, ta vẫn luôn cho rằng, chúng ta là hai người xa nhau nhất. Y đối xử với ta cũng được xem là hết lòng hết dạ, nhưng không bao giờ để ta vượt qua tấm rèm kia.

Những ngày ấy khiến ta thất vọng trong thỏa mãn, vì một chút không nắm bắt được ấy. Ta không biết rốt cục đâu mới là thứ thật sự thuộc về mình. Cũng giống như bây giờ, nhìn đồng gạch ngói vỡ nát ngổn ngang, ta mới biết, hóa ra khi ta bước ra khỏi ngôi chùa này, khi Tô Mộ Hàn bước ra khỏi căn phòng của y, ta và y đều chẳng là gì. Dù gặp nhau ở trên đường, ta cũng không thể chắc chắn đối phương chính là vị tiên sinh sớm chiều bên ta suốt ba năm trời. Ha, nghĩ tới lại khiến người ta cảm thấy bị ai.

Ta cười chua chát, ngược mắt nhìn người trước mặt, nói: “Nhớ, nhưng đã qua rồi, cũng không bao giờ thuộc về ta nữa.”

Đây là lần đầu tiên ta xưng “ta” trước mặt người đàn ông này. Vì lúc này, ta đột nhiên cảm thấy hai chữ “thần thiếp” thật khó thốt lên.

Đôi mắt thâm trầm của hắn dính chặt lấy ta, nhìn ta đắm đắm trong chốc lát. Ta không biết liệu hắn có chú ý tới cách dùng từ không thích hợp của ta hay không, nhưng rốt cuộc hắn cũng chẳng so đo với ta. Lâu sau mới thấy hắn quay người, chấp tay nhìn về phía xa, chậm rãi nói: “Trẫm cho rằng nhược điểm lớn nhất của chốn cung cấm chính là gò ép tính cách của con người, cung quy không thể phá, nhưng trẫm vẫn hy vọng khi riêng tư có thể nhìn thấy bản tính thật của con người.”

Ta hơi sững người, nhìn gương mặt nhìn nghiêng với đường nét rõ ràng của nam tử, nhưng hắn không nhìn ta, chỉ nhìn về phía trước. Ta đột nhiên nhớ tới lần đầu tiên gặp hắn, hay khi hắn lén lút chạy tới tìm ta vào lúc đêm khuya, đáng vẻ gian xảo, ngang ngược, còn không thèm nói lý... Phải chăng đó là lúc riêng tư mà hắn nhắc tới? Nhưng ta thật sự không biết, đang yên lành, sao hắn lại nói những lời như vậy với ta? Ta ngần ngại đứng đó, không biết phải đáp lại ra sao.

Người bên cạnh lại lên tiếng: “Nếu bây giờ trẫm muốn nàng chọn giữa trẫm và vị tiên sinh kia của nàng, nàng sẽ chọn ai?” Lần này hắn quay đầu lại, nghiêm túc nhìn vào mắt ta.

Ta kinh ngạc, sao hắn lại nói kỳ quặc như vậy chứ? Ta thấy khóe miệng hắn khẽ nhếch lên nhưng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ xoay người bước đi.

Ta ngạc nhiên ngoái đầu nhìn lại, thấy hắn đi nhanh như bay, định nhắc chân bước theo nhưng không hiểu sao lại do dự. Ta biết, dù nơi này đã bị dỡ bỏ nhưng ngôi chùa được dựng lại ở một nơi cách đây mười dặm. Huống chi Tô Mộ Hàn đã nói, cách một khoảng thời gian sẽ sai người tới để đưa thuốc nước ở chùa, vậy nên, nếu ta muốn dẫn hắn tới đó, chắc cũng có thể.

Ta nhìn bóng lưng của nam tử, hắn đi nhanh như thế, hắn lúc này... muốn để ta lựa chọn. Nếu ta chọn Tô Mộ Hàn, liệu hắn có tác thành cho ta không? Nhưng ta đột nhiên cảm thấy không nỡ, không nỡ nhìn thấy bóng lưng cô độc của hắn, luyến tiếc câu nói: “Điều trẫm muốn nói với người là, có một số người người không biết quý trọng, nhưng trẫm thì rất thích”, luyến tiếc bộ dạng trẻ con mà ngang ngược của hắn... Hóa ra, thứ ta luyến tiếc lại nhiều như thế.

Hạ Hầu Tử Khâm, người đã biết rồi sao? Hít một hơi thật sâu, ta cất bước đuổi theo hắn. Chân giẫm lên ngôi đá vụn, âm thanh dường như càng lúc càng lớn.

Chắc hẳn hắn nghe thấy nhưng vẫn không ngoảnh lại, cũng không dừng bước. Rõ ràng chỉ nhìn thấy bóng lưng của Hạ Hầu Tử Khâm nhưng không biết tại sao, ta lại có cảm giác như trông thấy nụ cười của hắn.

Tang Tử à, nhất định người đã điên rồi!

Quay lại ngự giá, hắn vẫn không nói muốn ghé qua ngôi chùa mới xây dựng cách đây mười dặm, chỉ trầm giọng nói: “Tới Thượng Lâm Uyển.”

“Hoàng thượng khởi giá tới Thượng Lâm Uyển...”

Giọng nói the thé của Lý công công vang lên ở bên ngoài. Ta ngồi bên cạnh hắn, chiếc áo khoác lông chồn được đặt sang một bên. Hắn đột nhiên đưa tay lên bịt miệng, ho khan.

Ta thoáng giật mình, mấy ngày trước mới ốm một trận, e là hắn lại bị nhiễm phong hàn, bèn xích lại, khẽ gọi: “Hoàng thượng...”

Hắn đưa mắt nhìn ta, sầm mặt, nói: “Trẫm ghét ho.”

Ta sững người, muốn bật cười, nhớ ra ta đã từng nói với hắn, ho là điều không thể giấu giếm được. Hắn không kim được nên mới bật tiếng ho, bằng không, nếu có thể, hẳn nhất định sẽ kim lại, hắn đã nói là ghét mà.

Như vậy ta có thể cho rằng hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện liên quan tới Tô Mộ Hàn sao? Ta chợt phì cười, nói: “Hoàng thượng mà tự biết quý trọng sức khỏe của mình, không để sinh bệnh thì sao có thể ho?”

Hắn liếc nhìn ta, vươn tay kéo ta lại gần, cúi người, hạ giọng đe dọa: “Nhớ lấy, từ nay về sau, không được nhắc tới vị tiên sinh kia trước mặt trẫm, bằng không, trẫm...”

Bằng không thế nào, hắn đột nhiên không nói nữa.

Ta ngẩng lên, nhìn hắn, cười: “Hoàng thượng là người thông minh, hôm nay thần thiếp vẫn ngồi bên cạnh người, chẳng lẽ người còn chưa thỏa lòng sao?”

Khi ta đi bước đầu tiên theo hắn, ta đã chọn hắn rồi. Thông minh như hắn, không thể không biết đạo lý này.

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Có lúc trẫm cũng không thông minh”, nói xong liền khẽ cười một tiếng, ôm choàng lấy ta.

Ta dựa vào lòng hắn, nghe nhịp tim hắn đập, khảnh khảnh ấy, ta bỗng cảm thấy hạnh phúc. Hóa ra, cảm giác hạnh phúc đến đơn giản như thế.

Hắn khẽ hít thở, xen lẫn luồng gió lạnh từ bên ngoài khiến ta dần cảm nhận được sự lạnh lẽo, nhưng được hắn ôm lấy, siết chặt, lại trở nên ấm áp.

Trong nháy mắt, bốn bề yên tĩnh, chỉ còn tiếng bước chân đều đều, nặng nề của vũ lâm quân bên ngoài và tiếng bánh xe nghiêng trên mặt đường. Hai tay bất giác đặt lên ngực hắn, ta cảm nhận được trái tim hắn đang đập mạnh mẽ, dường như lúc này, nó đang ở rất gần ta. An tâm nhắm mắt lại, ta không biết hắn sẽ ở Thượng Lâm uyển bao nhiêu ngày, nhưng chắc cũng chẳng lâu. Song có điều ta rõ nhất, hắn là đế vương, ta không thể có được hắn một cách trọn vẹn, mà khoảng thời gian ta có thể được một mình ở bên hắn cũng chỉ có ngần ấy ngày.

Đột nhiên nhớ tới lời của Thái hậu, bà muốn ta giữ được trái tim hắn. Bà còn nói, hắn thích ta. Liệu hắn có thật lòng thích ta, câu hỏi ấy đã bao lần lên tới miệng rồi lại nuốt xuống. Chỉ là ta không muốn hỏi, cũng như ngày ấy ở bên ngoài Thiên Dận cung, ta sợ hắn hỏi ta có yêu hắn không.

Thật lạ!

Không biết có phải vì gió lạnh luồn vào không, lúc này, mùi long diên hương trên người hắn không còn đậm nữa. Ta tham lam hít hà mùi hương trên người hắn, không biết tại sao lại cảm thấy buồn ngủ. Cánh tay ôm lấy ta không buông lỏng, mà ý thức của ta cũng bắt đầu trở nên mờ mịt.

Không biết trải qua bao lâu, trong mơ màng ta như nghe hắn nói: “Vẫn quyết định quay trở về, người chung quanh trẫm đều chẳng khác gì lang sói. Trẫm cũng không có năng lực để luôn bảo hộ cho ai được chu toàn...”

Ta nghe thấy nhưng vẫn không mở mắt, đây nào phải những lời hắn có thể thốt ra? Trước nay hắn vẫn kiêu ngạo... nhưng, hắn không nói “nàng”, mà là “ai”. Đúng, là ai chứ?

Ta choàng tỉnh dậy, hóa ra ta vẫn để tâm.

Lúc này ta mới phát hiện, ngự giá đã dừng lại từ lúc nào, bên cạnh đã không còn bóng dáng hắn.

Hoảng hốt ngồi dậy, ta đi ra ngoài, thấy ngự giá đã dừng trên một mảnh đất trống, vũ lâm quân đi theo hộ giá giờ cũng vắng đi nhiều. Loáng thoáng có tiếng thị vệ tập luyện ở cánh rừng phía trước, có lẽ đã đến Thượng Lâm uyển rồi.

Triều Thần thấy ta đi ra, vội vàng chạy tới, nói: “Nương nương đã tỉnh rồi!”

Vịn vào tay nàng ta bước xuống, ta hỏi: “Hoàng thượng đâu?”

“A, Hoàng thượng nói việc tới Thượng Lâm uyển lần này vẫn chưa thông báo cho các tướng quân ở đây, thế nên khi ngự giá đi đến đây, nghe thấy tiếng vũ lâm quân đang tập luyện, Hoàng thượng liền đi xem. Đã đi được một lát rồi, nô tỳ ở đây chờ nương nương tỉnh lại.” Triều Thần nói xong, không quên khoác áo choàng cho ta.

Nàng ta nói, hắn đã đi được một lát, vậy thì giọng nói bên tai ta lúc nãy sao là của hắn được? Ha! Ta bật cười, lắc đầu, đó nhất định là một giấc mơ.

Ta vừa định bước đi thì lại nghe Triều Thần nói: “Nương nương, Hoàng thượng nói, nếu người tỉnh dậy thì không cần tới đó, nô tỳ đưa người đến Ngự Túc uyển nghỉ ngơi trước.”

Ta sững người, thuận miệng hỏi: “Người biết Ngự Túc uyển ở chỗ nào không?”

Nàng ta cười, đáp: “Nương nương chắc mệt nên mới ngủ lâu như thế. Nô tỳ đã theo Lý công công tới đó một chuyến rồi.”

Thế sao? Hóa ra ta thật sự ngủ say nên mới có một giấc mộng hư không, mơ hồ như thế. Ta gật đầu, vịn lên tay Triều Thần, quay người bước đi. Tiếng bình khí ồn ào phía sau dần biến mất.

Triều Thần đi bên cạnh ta, nói luyên thuyên: “Nương nương, phía trước là Tuyên Khúc cung chuyên tấu nhạc, hát ca.”

Ta nhìn theo hướng ngón tay nàng ta chỉ, nơi đó là cung điện được bao quanh bằng một thảm cỏ xanh ngát, cây cối rậm rạp, tốt tươi, không thể nhận ra nó là do con người tạo nên. Qua khe hở giữa đám cây cối, có thể trông thấy đài hát ở bên trong, xung quanh là lầu gác, thủy tạ[1], những lầu gác này hoặc gần hoặc xa, thậm chí còn xa tận giữa hồ... sự sắp đặt này cũng thật khéo léo, tài ba.

[1] Thủy tạ: kiến trúc được xây dựng bên cạnh hoặc trên mặt nước, để ngắm cảnh, du ngoạn hoặc nghỉ ngơi.

Giờ vẫn chưa tới tháng Hai, trong hồ chưa có lá sen nhưng ta cảm thấy, đến giữa mùa hạ, nơi này hẳn sẽ là một hồ sen với những bông sen trắng, sen hồng nở rộ.

“Nương nương, người xem!” Triều Thần lại cười cười, chỉ ta nhìn sang hướng khác. “Chỗ kia nghe nói là dựng Khuyển đài cung, là nơi quan sát các cuộc thi đua chó, đua ngựa, cuộc thi ngư điêu[2]... A, nô tỳ nghe Lý công công nói, còn có cả chỗ xem voi nữa! Nô tỳ chưa từng thấy voi, nghe nói mũi của nó dài như thế này này!” Nàng ta vui vẻ khoa chân múa tay, lại nói: “Nương nương, người có biết không, mũi của voi còn biết phun nước đấy!”

[2] Ngư điêu: một loài chim biển có răng, nay đã tuyệt chủng.

Ta bắt đầu tò mò, ta chưa từng nghe nói tới voi. Ha, đừng nói là voi, tới một con mèo, con chó bình thường cũng không được phép xuất hiện trong cung. Nhớ tới việc Triều Thần đã tiến cung từ khi còn rất nhỏ, những chuyện với nàng ta là hy vọng xa vời.

Giờ trông bộ dạng vui vẻ của nàng ta, ta cũng cảm thấy vui lây, cười đáp: “Sao bản cung thấy người như đã tới đây mấy lần rồi. Xem người vui chưa kìa!”

Không còn bị gò bó như khi ở trong cung, nàng ta cười, nói: “Lúc này, khi theo Lý công công tới đây, nô tỳ đã nhân tiện hỏi thăm. Nương nương, nô tỳ nói cho người hay, người đừng tin về nghiêm túc của Lý công công lúc bình thường, thật ra khi xuất cung, hẳn còn vui vẻ hơn bất cứ ai đấy!”

Ta khẽ cười. Lý công công hẳn đã theo Hạ Hầu Tử Khâm tới đây mấy lần mà vẫn không giấu nổi sự vui mừng, huống chi là Triều Thần mới tới đây lần đầu.

Nhìn nàng ta, ta lại hỏi: “Người có ngưỡng mộ những người có thể xuất cung không?”

Ta nhớ lại khi cùng Văn Lương trêu chọc nàng ta, nói muốn tìm ai đó rồi gả nàng ta đi để nàng ta được xuất cung, nàng ta đỏ mặt nói không muốn.

Thật ra, đâu có nữ tử nào không mơ mộng chuyện yêu đương? Đâu có người không muốn lập gia đình? Tất cả chỉ vì thân phận cung nữ của các nàng. Khi đã vào cung, bất luận là cung tỳ hay chủ tử đều không thể tính theo năm, mà tính cả đời. Chừng nào kết thúc sinh mệnh, lúc ấy mới thôi.

Nét cười trên mặt Triều Thần nhạt đi đôi chút nhưng rất nhanh đã trở lại như ban đầu, nàng ta đáp: “Nương nương, là người thì ở chỗ nào mà không phải sống? Nô tỳ vào cung cũng bởi trong nhà đã quá túng quẫn cũng không có ai yêu thương.”

Bàn tay vịn vào nàng ta hơi run lên, ta chợt nhớ ra, từ trước tới giờ, ta chưa từng hỏi về thân thế của các nàng.

Quay đầu nhìn Triệu Thần, ta hạ giọng hỏi: “Sao không có ai yêu thương?”

Nàng ta lưỡng lự giây lát, gương cười rồi đáp: “Mẹ nô tỳ mất sớm, cha lại đi bước nữa, nhị nương sinh được con trai. Nương nương cũng biết đấy, con trai là nhất, cha càng không quan tâm đến nô tỳ. Trong nhà túng quẫn, có những lúc tới gạo cũng không mua nổi nên nô tỳ bữa đói bữa no. Sau này, trong cung cần nô tỳ, phủ doãn đại nhân gom chưa đủ số người, cha nô tỳ liền bán nô tỳ đi.” Nàng ta khẽ thở dài, lại nói: “Nhưng cũng may mà được vào cung. Nương nương nhìn nô tỳ bây giờ đi, lúc ấy ở nhà, đến ăn cũng chẳng đủ no đâu, đâu có được như bây giờ.”

Nàng ta nói, bất giác cúi đầu nhìn chính mình.

Dù nàng ta chỉ là một cung tỳ nhưng cũng là cung thị hàng chính tứ phẩm, việc ăn mặc, chi tiêu đều tốt hơn mấy vị tiểu thư ở những nhà thường dân ở ngoài cung.

Ta không đáp, nàng ta lại nói: “Năm nô tỳ vào cung, Hoàng thượng vừa đăng cơ, nhưng trong cung có những chuyện được nghe nói tới rất nhiều. Lão thái giám trong cung nói, người có thể được Hoàng thượng để mắt, bay lên thành phượng hoàng rất nhiều, nhưng người cả đời này không thể trông thấy thánh nhan còn nhiều hơn. Nô tỳ xem như may mắn, có thể gặp được cô cô. Cô cô nói, chuyện một bước lên mây không phải ai cũng làm được, nhưng nếu tìm được một chủ tử có thể trông cậy thì cũng là cái phúc cả đời của nô tỳ.”

Ta kinh ngạc, hóa ra chủ tử trong cung cũng hông phải quá cao sang, bởi trong lúc tranh được sủng ái, bọn họ cũng bị đám cung tỳ chọn lựa. Người đừng cho rằng bản thân là chủ tử đã là tài giỏi lắm, vẫn có những người không muốn hầu hạ người.

Ta bất giác phì cười, nói với nàng ta: “Thế bản cung là người đáng để các người trông cậy sao?”

Nàng ta sững người một lát dường như ý thức được chỗ không thích hợp trong lời nói, định quỳ xuống nhưng bị ta ngăn lại, nói: “Triều Thần, lời của người hôm nay khiến bản cung hiểu ra vài đạo lý, lời thật mà thôi, bản cung không phải kẻ nhỏ nhen.”

Chốn thâm cung, người thích ứng được mới tồn tại. Đạo lý này đúng với đám phi tần, cũng phù hợp với chúng cung nhân. Chúng ta lấy năng lực của mình để chinh phục đế vương, còn bọn họ, lấy sự tinh tường của mình để chọn chúng ta. Thế nên, ta không trách Triệu Thần.

“Nương nương...” Trong mắt nàng ta vẫn còn vẻ hoảng hốt.

Ta khẽ cười, nói: “Bản cung cũng muốn có thể để các người trông cậy được.”

Từ lời của Triệu Thần, ta có thể tưởng tượng ra thân thế của Văn Lương, chắc hẳn cũng không phải là tốt.

“Nương nương!” Nàng ta buông tay ta ra, lùi lại nửa bước rồi quỳ sụp xuống. Ta định đỡ dậy nhưng nàng ta cúi đầu, nói: “Có lời của nương nương hôm nay, nô tỳ nhất định dốc lòng hầu hạ nương nương đến chết mới thôi.”

Ta giật mình, cũng là lời nói ấy, ngày ấy, khi Phương Hàm tìm đến ta, nàng ta cũng nói như thế. Mà những lời nói của Triệu Thần hôm nay càng khiến ta hiểu thêm về Phương Hàm hôm đó. Nàng ta cũng đang quan sát xem liệu ta có đáng để nàng ta tận sức hay không... Trong cung, chỉ những người cẩn thận mới có thể tiếp tục tồn tại.

Cúi đầu nhìn người đang quỳ, ta khẽ mỉm cười, nói: “Được, chỉ cần bản cung còn một ngày thì nhất định sẽ bảo vệ các người chu toàn.”

Triều Thần ngược mắt nhìn ta, từ đôi mắt xinh đẹp kia chậm rãi trào ra những giọt nước lấp lánh.

Ta và Triệu Thần vào Ngự Túc uyển, trông thấy có cung tỳ ra đón tiếp, nói: “Nương nương vào bên trong nghỉ ngơi trước đi, người muốn ăn gì, nô tỳ sẽ đi sai người chuẩn bị.”

Đi bộ nhiều nên cũng thấy hơi đói, ta bèn đáp: “Cứ chuẩn bị vài món điểm tâm là được.”

“Vâng!” Cung tỳ lui xuống.

Cùng Triều Thần bước vào trong mới phát hiện nơi này là chính điện của Ngự Túc uyển. Ta không khỏi nhú mày, hỏi: “Không phải chúng ta ở Thiên điện của Ngự Túc uyển sao?”

Triều Thần cười, đáp: “Hoàng thượng chỉ nói muốn người ở đây, không hề nhắc tới Thiên điện.” Nàng ta đỡ ta ngồi xuống. Ta vẫn thấy có chút khó tin.

Sự tử tế của hần đến quá nhanh khiến ta gần như không chống đỡ được. Ta vẫn không thể nói đây là tình yêu. Đúng thế, bởi ta chưa bao giờ thật sự biết được suy nghĩ trong lòng hần.

Cung tỳ đi lấy điểm tâm nhanh chóng quay trở lại. Ta trông thấy trong tay nàng chỉ là một khay bánh màn thầu, chính là bánh màn thầu bình thường nhất. Triều Thần khế cau mày nhưng cung tỳ kia thông thả đặt khay bánh xuống, cung kính nói: “Mời nương nương dùng!”, rồi lui sang một bên.

Triều Thần đưa mắt nhìn ta, biết điều không lên tiếng. Dù sao ta cũng đói thật.

Cầm bánh màn thầu lên ăn, ta nghĩ bụng, cung tỳ này còn hỏi ta muốn ăn gì, phải chăng dù ta nói ăn gì thì thứ nàng ta mang tới cũng chỉ là màn thầu?

Ha, sao ta không rõ bụng dạ của Hạ Hầu Tử Khâm? Đã đích thân tới xem vũ lâm quân thao luyện, dù hần ở ngôi cử ngũ chí tôn cũng chọn cách sinh hoạt không khác gì thị vệ vũ lâm quân. Thế nên tới nơi đây, tuyệt đối không phải để hưởng thụ.

Ta ăn được chút ít, sau đó ngồi đợi trong phòng một lát, cuối cùng cũng nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân người tới. Cứ nghĩ Hạ Hầu Tử Khâm trở về nên ta vội vàng đứng dậy, ai ngờ lại là Lý công công.

Y nhìn thấy ta, vội bước tới, nói: “Nô tài thỉnh an nương nương!”

Ta đáp lời, lại nghe hần nói: “Nương nương, Hoàng thượng nói hôm nay chắc người sẽ về rất muộn, nếu nương nương thấy chán thì cứ ra ngoài đi dạo. Thượng Lâm uyển rất rộng lớn, cũng có nhiều nơi không an toàn, Hoàng thượng sai người chờ ở ngoài, nếu nương nương muốn đi dạo thì sẽ có người bảo vệ.” Nói xong, y hành lễ với ta rồi lui ra ngoài.

Y đi rất nhanh, có lẽ gấp gấp về bẩm báo cho chủ nhân.

Ta nhớ Lý công công nói ở đây có những chỗ không an toàn, ắt hẳn là nơi săn bắn trong Thượng Lâm uyển này phải không? Nhưng sao ta lại tới những chỗ như thế chứ? Hơn nữa, nơi ấy nhất định có người canh gác, không phải ai cũng vào được.

Ta lại nhớ lời Thái hậu, còn hơn một tháng nữa là tới sinh nhật của hần, lúc ấy, chắc sẽ quay lại Thượng Lâm uyển để săn bắn. Thật ra, ta mơ hồ có chút chờ mong. Ta chưa bao giờ nhìn thấy cảnh săn bắn, ta tự biết mình chưa bao giờ là nữ tử nhu nhược, ta muốn trông thấy phong thái thiện xạ, bách phát bách trúng của hần. Nghĩ tới đây, ta bất giác phì cười.

Ngồi trong phòng một lúc lâu, chắc lúc này ăn vài cái bánh màn thầu nên cũng không thấy đói, hỏi Triều Thần, nàng ta cũng đáp không đói, ta liền đứng dậy, nói: “Vậy thì chúng ta ra ngoài đi dạo một vòng rồi về.”

Trên gương mặt Triều Thần lập tức lộ vẻ vui sướng, từ lâu nàng ta đã tò mò về tất cả mọi thứ ở Thượng Lâm uyển, giờ nghe ta nói muốn ra ngoài thì vui vẻ mãi không thôi.

Sắp ra khỏi cửa, ta lại thấy cung tỳ đợi ở bên ngoài bước tới, thưa: “Nương nương, cũng không còn sớm nữa, người chưa dùng bữa tối đã ra ngoài, Hoàng thượng sẽ trách tội chúng nô tỳ.”

Ta bật cười. “Bản cung không nói, các người không nói, sao Hoàng thượng biết được?”

Nàng ta nhất thời sững người. Ta vịn lên tay Triều Thần, bước đi.

Phía sau lại vang lên tiếng cung tỳ kia: “Xin nương nương về sớm một chút, nếu không chúng nô tỳ không biết phải ăn nói ra sao?” Nàng ta chỉ nói ở phía sau, không dám bước tới ngăn cản ta.

Ta thật sự thấy có chút kỳ lạ, hần đã sai Lý công công tới nói cho ta biết, chán thì có thể ra ngoài đi dạo, vậy sao khi ta thật sự muốn đi, cung tỳ kia lại tỏ vẻ lo lắng như thế? Chẳng lẽ Thượng Lâm uyển này thật

sự quá nguy hiểm? Ha, ta cười nhạt, không phải đã nói bên ngoài có người chờ để bảo vệ ta sao, vậy ta còn sợ cái gì?

Đang nghĩ ngợi, ta đã ra tới ngoài Ngự Túc uyển. Nhìn bốn phía, ta cũng không biết người bảo vệ ta rốt cuộc đợi ở chỗ nào. Bỗng có một người bước ra từ sau cây cột, chưa nhìn ta đã quỳ một chân, hô: “Thuộc hạ tuân lệnh Hoàng thượng, bảo vệ sự an toàn của nương nương.”

Bàn tay vịn lên Triều Thần run rẩy, ta tròn mắt nhìn người trước mặt. Dù huynh ấy cúi đầu nhưng ta chỉ liếc mắt cũng có thể nhận ra. Chẳng trách cung tỳ kia muốn ta về sớm, chắc cũng do Hạ Hầu Tử Khâm dặn dò. Hắn còn sai Lý công công tới chuyển lời, nói ta có thể ra ngoài đi dạo, làm sao ta ngờ được rằng, người hắn sai tới bảo vệ ta lại chính là huynh ấy – Cố Khanh Hằng!

Ha, muốn huynh ấy tới bảo vệ ta, rốt cuộc là hắn muốn thăm dò ta hay có ý gì khác? Đã yên tâm để ta và huynh ấy ra ngoài, lại còn dặn dò cung tỳ bảo ta về sớm. Hạ Hầu Tử Khâm, hẳn đúng là một kẻ mâu thuẫn. Ta mãi mãi ghi nhớ, hôm ấy ở bên ngoài Thiên Dận cung, chính miệng hắn đã nói với ta, hẳn tin ta và Cố Khanh Hằng. Vậy thì chuyện hôm nay là gì đây?

Ta không lên tiếng, Cố Khanh Hằng vẫn quỳ như vậy. Huynh ấy cúi thấp đầu, một tay đặt lên trường kiếm bên hông, quỳ thẳng người, không chút dao động.

“Nương nương...” Triều Thần nghi hoặc nhìn ta. Dù đã từng gặp Cố Khanh Hằng một lần nhưng giờ không nhìn thấy mặt huynh ấy, dĩ nhiên nàng ta không đoán được người đang quỳ kia là ai.

Ta lại nhớ ra lúc này Cố Khanh Hằng đã là ngự tiền thị vệ, vậy thì Hạ Hầu Tử Khâm ở đâu, huynh ấy cũng xuất hiện ở đó, chuyện này không có gì kỳ lạ, chỉ là trước đây ta không hề nghĩ tới mà thôi.

Ta cũng không biết, huynh ấy theo ngự giá tới đây hay vốn ở chốn này. Nhưng những chuyện này chẳng có liên quan gì đến ta. Ánh mắt vẫn nhìn người đang quỳ dưới đất, bàn tay vịn lên Triều Thần hơi siết lại, ta không biết liệu xung quanh ta có người đang giám sát hay không. Lý công công? Hay là kẻ khác...

Tiếp đó, ta lại thấy buồn cười. Ta và Cố Khanh Hằng hoàn toàn trong sạch, dù kẻ ấy có nhìn thấy thì sao chứ?

Ta nhìn huynh ấy, mở lời: “Cố thị vệ, miễn lễ!”

Triều Thần rõ ràng có chút kinh ngạc, hóa ra ta quen người trước mặt.

Cố Khanh Hằng tạ ơn. Ngay khi huynh ấy đứng thẳng người dậy, cung tỳ bên cạnh ta khẽ “ôi” một tiếng, bàn tay đang đỡ ta run lên. Chắc nàng ta cũng đã liên hệ người đang đứng trước mặt với người lần trước nhìn thấy ở cửa Hy Ninh cung. Huynh ấy còn là con trai duy nhất của Cố Dịch Vân, thậm chí còn có quan hệ với ta.

Tuy ở trước mặt Phương Hàm, ta chưa bao giờ tỏ ra lộ liễu nhưng dựa vào nhãn lực của Phương Hàm, hẳn nàng ta đã nhận ra từ lâu. Vậy thì chắc chắn nàng ta đã dặn dò Triều Thần và Văn Lương rất kỹ càng rồi.

Ta không thể rời ánh mắt khỏi người ở trước mặt. Nửa tháng không gặp, huynh ấy đã gầy đi. Trong lòng ta bắt đầu thấy khó chịu.

Sao lại không gầy đi chứ? Tám mươi gậy nặng nề, Cố Khanh Hằng đã phải chịu khổ. Thậm chí, ta còn chưa từng hỏi tới chuyện của huynh ấy, chỉ có thể đoán được một chút từ lời kể của người bên cạnh, rồi sau đó, xem như đã biết được tình trạng của huynh ấy.

Ta còn nhớ ngày ấy, trước mặt Cố đại nhân, ta còn tàn nhẫn nói, Hoàng thượng giảm hai mươi gậy, nhưng theo ý của ta, không cần hạ thủ lưu tình. Cũng không biết câu nói ác độc đó có truyền tới tai huynh ấy không, nhưng tận sâu trong thâm tâm, ta vẫn mơ hồ mong là có. Như vậy, huynh ấy sẽ không còn làm nhiều việc ngốc nghếch vì ta như thế nữa.

Ta cẩn thận nhìn Cố Khanh Hằng nhưng huynh ấy vẫn cúi gầm mặt, không nhìn ta. Ta khẽ cắn răng, quay người đi ra ngoài.

“Nương nương...” Triều Thần khẽ gọi ta, ánh mắt nàng ta có phần sợ hãi.

Ta biết, nàng ta không muốn ta ra ngoài đi dạo nữa. Nàng ta không muốn ta và Cố Khanh Hằng đi cùng nhau. Ta khẽ cười, ý bảo nàng ta không cần lo lắng. Nếu Hạ Hầu Tử Khâm có thể để huynh ấy tới bảo vệ ta, sao ta phải lảng tránh chứ? Nếu không, chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi.

Cố Khanh Hằng không hề lên tiếng, chỉ cất bước theo sau, luôn giữ khoảng cách nửa trượng với ta. Ta đi chậm, huynh ấy cũng đi chậm. Ta đi nhanh, huynh ấy cũng đi nhanh.

Ta mơ hồ nghe thấy tiếng động rất nhỏ khi bội kiếm bên hông cọ vào y phục thị vệ của huynh ấy, sau đó chỉ còn lại tiếng thở nhẹ nhàng và tiếng bước chân khe khẽ.

Đi men theo một con đường, thực ra ta không biết mình muốn đi đâu. Đưa mắt nhìn Triều Thần, ta thấy vẻ mặt nàng ta cũng hoang mang. Có lẽ nàng ta cũng chưa bao giờ tới nơi này, thế nên không giới thiệu chỗ này là chỗ nào nữa. Nhưng nghĩ lại, nếu nàng ta biết thì cũng sẽ biết điều mà im lặng bởi ngại bầu không khí này.

Ta đột nhiên lên tiếng: “Cố thị vệ!”

Người phía sau dường như có chút sững sờ, vội vàng đáp: “Có thuộc hạ!”

Do dự một lát, cuối cùng ta vẫn hỏi: “Vết thương trên người người đã khỏi hết chưa?”

Huynh ấy im lặng rất lâu rồi mới hạ giọng thưa: “Tạ nương nương quan tâm, thuộc hạ đã khỏe từ lâu!”

Nghĩ một lát, ta bèn hạ quyết tâm, nói: “Thật ra hộp thuốc kia...”

“Xin nương nương hãy quên hộp thuốc kia đi!” Huynh ấy ngắt lời ta, nói tiếp: “Tất cả là lỗi của thuộc hạ, suýt nữa đã mang phiền toái tới cho nương nương. Cũng mong nương nương đừng nhắc lại chuyện ấy nữa.”

Thật ra ta muốn nói cho huynh ấy biết, hộp thuốc mở kia không phải hộp mà huynh ấy đưa cho ta. Nhưng nói hay không thì có gì khác? Phạt thì đã phạt rồi. Ta có kìm nén để không quay đầu lại, vẫn một trước một sau mà đi như thế.

Triều Thần không nói một câu. Có cơn gió thổi mái tóc dài của ta, sợi tóc lướt qua mắt khiến mắt ta cay cay. Đưa tay vén tóc ra sau tai, bờ môi khẽ nhếch lên, ta nói: “Bản cung còn chưa chúc mừng người chuyển được thăng chức.”

Huynh ấy khẽ cười, thưa: “Tạ ơn nương nương!”

Ta không nhận ra vẻ không vui trong câu nói của Cố Khanh Hằng, có chút vui vẻ, rất ít nhưng cũng rất sâu đậm. Cố Khanh Hằng mà ta quen, từ trước tới nay đều dễ dàng thỏa mãn như thế.

Ba người lại đi dọc theo con đường thêm một lúc, mặt trời đã ngã về tây, ánh nắng lúc này rất yếu ớt.

Huynh ấy nói: “Nương nương, trời đã muộn rồi, xin hãy trở về thôi!”

Giọng huynh ấy vang lên từ phía sau ta, huynh ấy vẫn giữ khoảng cách nửa trượng với ta. Ta đáp lời nhưng vẫn nắm tay Triều Thần, rẽ vào con đường khác.

“Nương nương...” Trong giọng nói của người phía sau rõ ràng xen lẫn sự nghi hoặc.

Ta không ngoảnh lại, chỉ cười, nói: “Đường ở đây bốn phía đều thông nhau, bản cung chỉ không thích trở về theo đường cũ thôi.”

Nghe vậy, huynh ấy không nói gì nữa, chỉ theo sát ta.

Triều Thần lặng lẽ đưa mắt nhìn ta. Ta biết, nàng ta đang sợ bọn ta bị lạc đường. Thật ra ta không hề sợ, nếu thực sự bị lạc đường, ta muốn nhìn thử xem, sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm sẽ như thế nào. Có điều, cảm giác phương hướng của ta rất tốt, nếu nhớ rõ hướng đi thì khi quay lại sẽ không thể nhầm được. Dù không cùng một con đường nhưng chỉ cần không nhầm đường là có thể trở lại điểm xuất phát.

Đi về phía trước, đột nhiên ta loáng thoáng nghe thấy tiếng binh khí ở cánh rừng bên phải. Bước chân ta chậm lại, lại nghe Cố Khanh Hằng nói: “Là tiếng vũ lâm quân đang luyện tập.”

Nghe thấy vậy, ta có chút tò mò.

Khi mới đến nơi, vì Hạ Hầu Tử Khâm nói không cần đi nên ta mới theo Triều Thần tới Ngự Túc uyển. Vừa hay lúc này ghé qua đây, ta bèn nghĩ hay là đi xem thử một chút.

Vịn lên tay Triều Thần đi tới ta mới biết bọn ta đang đứng ở chỗ cao, phía dưới cánh rừng là con dốc thoải, xuống thêm chút nữa là một mảnh đất rất rộng, có lẽ là nơi vũ lâm quân luyện tập.

Đứng ở trên cao, ta phóng tầm mắt nhìn xuống dưới.

Lúc này, ta chỉ trông thấy hai người ở giữa đang tỉ thí, đánh được vài chiêu lại đổi người khác lên. Đây đúng là mười tám loại võ nghệ, loại nào cũng tinh thông.

Ánh mắt ta dần trải rộng, dù cách rất xa nhưng vẫn có thể dễ dàng trông thấy bóng hình quen thuộc kia. Lúc này hắn đã trút bỏ bộ long bào, thay một bộ quân trang, thứ không thay đổi chỉ là màu vàng kia. Xa như vậy nhưng ta dường như vẫn có thể nhìn thấy sự sắc bén trong đáy mắt hắn.

Thánh giá đích thân tới, có lẽ trong vũ lâm quân không ai dám sơ suất.

Đột nhiên ta nghe thấy người phía sau lên tiếng: “Hoàng thượng quả là rất giỏi. Trên triều đình, những lựa chọn cơ trí, ngôn ngữ sắc bén, tầm nhìn sâu rộng của người luôn khiến cha thuộc hạ ca tụng. Đây là lần đầu tiên thuộc hạ nhìn thấy người mặc quân trang ở Thượng Lâm uyển, không ngờ người cũng am hiểu binh pháp. Thiên triều có vị vua như thế, âu cũng là phúc của bách tính.”

Ta ngoảnh đầu nhìn người phía sau, có chút kinh ngạc. Dường như huynh ấy không ngờ ta sẽ quay lại nên vội vã cúi xuống, không nhìn vào mắt ta. Đây là lần đầu tiên ta nghe có người đánh giá hắn như thế.

Triều Thần thấy ta và huynh ấy bắt đầu ngượng ngùng, vội vàng lên tiếng: “Nương nương, đã muộn rồi, về thôi!”

Lúc này ta mới nhớ ra, trời đã sắp tối rồi, bèn gật đầu. Đưa mắt nhìn về phía khoảng đất bên dưới một lần nữa, ta mới vịn lên tay Triều Thần, bước đi.

Cố Khanh Hằng đi theo, một lát sau, huynh ấy bỗng nói: “Nương nương...”

Ta khẽ “ừ” một tiếng nhưng không quay đầu lại.

Huynh ấy lại nói: “Nương nương chắc hẳn đã biết, ngày mừng Chín tháng Ba là sinh nhật của Hoàng thượng?”

Ta khựng lại một lát, chuyện này đương nhiên ta biết, chỉ là không hiểu tại sao Cố Khanh Hằng lại đột nhiên nhắc tới?

Người phía sau không nói gì nữa, ta thật sự cảm thấy có chút kỳ lạ, không kìm được, hỏi: “Chuyện này Thái hậu cũng từng nhắc tới với bản cung. Cố thị vệ muốn nói gì?”

Ta không ngoảnh đầu lại, không biết lúc này, vẻ mặt của huynh ấy như thế nào. Mãi sau huynh ấy mới lên tiếng: “VẬY... Thái hậu có nói gì với nương nương không?”

Đột nhiên huynh ấy lại hỏi Thái hậu có nói gì không...

Ta cẩn thận ngẫm nghĩ, Thái hậu chỉ nói ngày mừng Chín tháng Ba là sinh nhật của Hoàng thượng, lúc ấy hoàng thành sẽ rất náo nhiệt. Nhưng như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Ta chợt dừng lại. Triều Thần cả kinh, ta bỗng quay lại nhìn huynh ấy. “Cố thị vệ đã biết gì?”

Không biết tại sao, ngày mừng Chín tháng Ba mà họ nhắc tới, dường như che giấu một điều gì đó.

Huynh ấy sững người, đứng cách ta nửa trượng, mi mắt thoáng sụp xuống, nhẹ giọng thưa: “Nương nương hẳn đã biết, thiên triều là một nước lớn, sinh nhật của Hoàng thượng, bốn phương đều tới chúc mừng.”

Trong lòng ta thoáng rung động, hóa ra sự “náo nhiệt” mà Thái hậu nói chính là ý này. Nhưng, nếu chỉ có vậy cũng là chuyện bình thường, chẳng qua... Nếu như vậy, liệu có người của Nam Chiếu tới không? Hoặc có lẽ, Hoàng đế Nam Chiếu sẽ đưa cả Hoàng hậu đi cùng?

Trong lòng ta chấn động, sao ta lại quên mất, không phải hoàng hậu hiện giờ của Nam Chiếu là Công chúa Chiêu Dương sao? Công chúa của tiền triều tới đây chúc mừng sinh nhật Hoàng thượng, chuyện thú vị như thế, ta thật sự chưa từng thấy.

Thái hậu... có chuyện lo lắng sao? Nền những lời nói vui vẻ mới bị phủ một tầng âu lo.

Nhưng Nam Chiếu chỉ là một nước nhỏ, không thể đấu lại với thiên triều. Hơn nữa, dù Chiêu Dương là công chúa tiền triều thì cũng là nữ nhân, thân phận của nàng ta bây giờ chỉ là Hoàng hậu Nam Chiếu mà thôi.

Ta bật cười, nói: “Chắc hoàng thành sẽ náo nhiệt lắm, sự an toàn của Hoàng thượng do các người đảm trách, bản cung rất yên tâm.” Nói xong, ta không nhìn Cố Khanh Hằng nữa, lại vịn lên tay Triều Thần, đi tiếp.

Cố Khanh Hằng lại nói: “Nương nương, lúc đó, người của Bắc Tề cũng tới.”

Lời của huynh ấy khiến ta sửng sốt. Bắc Tề... Bắc Tề... Ta lại nhớ tới về đối của Thiên Phi: “Bắc quốc giai nhân hồi vọng bắc quốc.”

Bên tai ta như lại vang lên hai từ, Phát Hy... Phát Hy...

Người của Bắc Tề tới, liệu có khơi lên đoạn ký ức mà Hạ Hầu Tử Khâm đã chôn giấu trong sâu thẳm tâm hồn không?

“Nương nương...” Triều Thần nhỏ giọng gọi ta.

Ta bật cười rồi lắc đầu. Dù Bắc Tề cử người đến thì đã sao? Dù hẳn có nhớ nhưng người kia thì rút cuộc nàng ta cũng chẳng còn. Nhưng ta có chút tò mò. Hoàng đế Bắc Tề đích thân tới đây sao? Vậy Hạ Hầu Tử Khâm có cảm hận ông ta không? Bộ dạng cảm hận của hắn sẽ như thế nào?

Người phía sau ta không nói gì nữa.

Ba người lại đi thêm một đoạn đường, đã có thể trông thấy Ngự Túc uyển. Rõ ràng, ta cảm nhận được Triều Thần ở bên cạnh thở phào nhẹ nhõm, ta có chút buồn cười, sao nàng ta cứ làm như Cố Khanh Hằng là loài sài lang hồ báo vậy?

Cuối cùng cũng tới trước uyển, ta vịn vào tay Triều Thần, bước lên bậc thang. Người phía sau đã dừng bước, sau đó lên tiếng: “Nương nương đi cẩn thận, thuộc hạ đưa người tới đây thôi!”

Ta sững người, ngoái đầu lại, nói: “Chuyện hôm nay, đã làm phiền Cố thị vệ rồi!”

Nhưng lần này huynh ấy không cúi đầu nữa mà nhìn thẳng vào mắt ta. Ta trông thấy đôi môi mỏng của huynh ấy hơi mấp máy, như còn muốn nói với ta điều gì nữa. Ta xoay người lại, vừa định hỏi thì nghe thấy sau lưng có tiếng người chạy tới, là cung tỳ kia.

Nàng ta lớn giọng kêu: “Nương nương, người đã trở về rồi!”

Ta quay lại nhìn nàng ta thì nghe Cố Khanh Hằng nói: “Nương nương, thuộc hạ xin cáo lui!” Nói xong, không chờ ta trả lời, huynh ấy đã quay người rời đi.

Cung tỳ kia quỳ sụp xuống, cười nói: “Nương nương, từ xa nô tỳ đã trông thấy người rồi! Xin người mau vào trong, bên ngoài đã bắt đầu lạnh.”

Ta ngoảnh đầu nhìn bóng người đang vội vã rời đi, lắc đầu rồi quay lại, bước vào Ngự Túc uyển.

Bữa tối đã được chuẩn bị, xem ra đã được hâm nóng lại mấy lần. Đều là những món ăn rất bình thường, hồi ta còn ở Tang phủ, đã ăn những món này bao nhiêu năm rồi. Một bữa cơm gia đình rất bình thường. Không biết tại sao, trông thấy những món ăn này, ta đột nhiên rất muốn hắn ngồi đối diện với ta, cùng nhau dùng bữa, vào đúng giờ phút này.

“Sao nương nương vẫn chưa ăn?” Triều Thần thấy ta không đụng đũa, cau mày hỏi.

Ta ngẩn người trong giây lát, thuận miệng hỏi: “Hoàng thượng đã dùng bữa tối chưa?”

Câu này dĩ nhiên không phải hỏi Triều Thần. Nàng ta đi cùng ta, chắc chắn cũng không biết. Cung tỳ kia vội vàng bước lên, đáp: “Nương nương cứ dùng đi! Hoàng thượng cùng ăn với Mã Tướng quân, không trở lại Ngự Túc uyển đâu. Hoàng thượng nói, người mệt thì cứ đi nghỉ ngơi trước.”

Lúc này ta trông thấy bọn họ tập luyện ở thao trường, cũng biết lúc này không thể quay lại, nhưng ta vẫn không kìm được mà hỏi. Nghe cung tỳ nói vậy, ta lại thấy hơi thất vọng.

Sau đó ta lại tự cười mỉa. Khi tới Thượng Lâm uyển, ta đã biết rồi, lần xuất cung này không phải đi du ngoạn cùng hân. Hân có chính sự phải làm, ta không cần ngóng trông hân về sớm.

Đến tối, ta một mình nằm trên giường, trở qua trở lại không ngủ được. Được một lát, nghe Triều Thần ở bên ngoài nói: “Nương nương lạ giường nên không ngủ được sao?”

Hóa ra ta gây ra tiếng động lớn như vậy sao? Ngay cả cung tỳ ở ngoài cũng nghe thấy. Ta cười khẽ một tiếng, đáp: “Không sao, bản cung ngủ nhanh thôi, người cũng về nghỉ ngơi đi!”

Triều Thần không đáp nhưng ta biết nàng ta vẫn đứng ở ngoài cửa phòng, không hề rời đi. Ta lại nói: “Triều Thần, người lui xuống đi!”

Lúc này nàng ta mới chậm rãi đáp lời, do dự một lát rồi lui xuống.

Nhắm mắt nằm một lúc lâu, ta vẫn không ngủ được. Trong đầu lại nhớ tới chuyện hồi sáng, hân đưa ta tới ngôi chùa ở phía sau ngô Trường Đại. Hân còn nói, từ nay về sau, không cho phép ta nhắc tới Tô Mộ Hàn nữa. Ta không kìm được mà ngồi dậy, vậy thì rốt cuộc ta nên để hân trông thấy diện mạo thật của mình như thế nào đây? Nếu ta đột nhiên tẩy thuốc nước đi, hân sẽ cảm thấy thế nào?

Ha, ta thật sự không biết! Có lẽ hân sẽ giận tới mức không thèm để ý đến ta nữa, hoặc sẽ bỏ qua cho ta. Thế nhưng, ta sẽ không quên trong cung vẫn còn đám phi tần, bao nhiêu người chờ để tóm được nhược điểm của ta, ta không thể dễ dàng mạo hiểm.

“Tiên sinh, ha...”

Liều Tô Mộ Hàn có từng nghĩ, cách bảo vệ mạng sống y nghĩ ra cho ta lại trở thành chuyện khiến ta đau đầu nhất không? Mà biết đâu, tới bây giờ, nó vẫn luôn là con dao hai lưỡi.

Không biết bao lâu sau, ta nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài đi vào. Hình như có người đưa tay đẩy cửa, lại nghe giọng của Hạ Hầu Tử Khâm vang lên: “Trẩm sẽ vào sau!”

Rồi sau đó lại có người chạy vào, lần này là giọng của Lý công công: “Hoàng thượng, nước tắm đã chuẩn bị xong rồi, nô tài hầu người đi tắm.”

Hân khẽ “ừ” một tiếng rồi tiếng bước chân càng lúc càng xa.

Dẫu sao ta cũng không ngủ được, bèn ngồi dậy, đẩy cửa phòng ra. Nô tỳ đứng chờ ở ngoài phòng có chút kinh ngạc, vội cúi đầu, nói: “Sao nương nương vẫn chưa ngủ? Là nô tỳ làm ồn, đánh thức người sao?”

Ta lắc đầu, chỉ hỏi: “Đã là giờ nào rồi?”

Nàng ta ngẩn ra một lát rồi mới thưa: “Thưa nương nương, giờ đã là giờ Tuất ba khắc rồi.”

Hóa ra đã muộn như vậy rồi sao?

“Nương nương, người...” Cung tỳ đưa mắt nhìn ta, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Ta kéo lại áo choàng, bước ra khỏi phòng, hỏi: “Giờ Hoàng thượng ở đâu?”

“Đang tắm gội ở phía sau ạ!” Nàng ta nhẹ nhàng cúi đầu, thưa.

Ta không nói nữa, đi về phía sau.

“Nương nương...” Cung tỳ đuổi theo sau nhưng không ngăn ta lại, chỉ nhắc chiếc đèn lồng trong tay cao hơn một chút.

Thật ra, dù trên con đường nhỏ này không có đèn lồng thì trên hành lang dài kế bên cũng treo rất nhiều. Đi bên này cũng không hề tối, dù không thấp đèn lồng nhưng vẫn nhìn thấy rõ đường dưới chân.

Đi tới cuối con đường nhỏ, một cánh cổng hình vòm hiện ra, ta liền trông thấy lầu gác.

Cung tỳ ở bên cạnh vội vàng chỉ đường: “Nương nương, đi bên này!”, nói xong bèn đưa đèn lồng lên trước.

Ta cất bước theo sau, nhìn tấm biển phía trên khắc hai chữ lớn “Huyền cư” được nạm vàng. Bên trong mơ hồ có tiếng động.

Ta mới đi tới cửa đã trông thấy Lý công công vội vàng đi ra, nhìn thấy ta, dường như y sững lại một lát rồi mới cúi đầu hô: “Nô tài tham kiến nương nương.”

“Hoàng thượng đâu?” Hỏi xong mới thấy có chút ngốc nghếch, hẳn đương nhiên đang ở bên trong rồi.

Lý công công xoay người, chỉ vào bên trong, đáp: “Hoàng thượng đang tắm ở bên trong, xin nương nương quay về trước. Khi nào Hoàng thượng tắm xong sẽ quay lại nghỉ ngơi.” Nói xong y bèn hành lễ với ta rồi định ra ngoài.

Ta có chút mơ hồ, y không phải hầu hạ người ở bên trong sao?

Ta bèn gọi y lại: “Công công đi đâu vậy?”

Bước chân của y khựng lại, y quay người, thưa: “Lúc này người chuẩn bị nước tắm quên không thả cánh hoa đào vào trong bồn. Bây giờ nô tài đi lấy”, nói xong bèn nhanh chân bước ra ngoài.

Ta quay sang hỏi cung tỳ ở bên cạnh: “Lấy cánh hoa đào làm gì?”

Cung tỳ cười, đáp: “Nương nương không biết sao? Dùng cánh hoa đào để tắm có thể làm dịu cơn đau nhức, hôm nay Hoàng thượng vất vả cả ngày, ngâm mình trong nước tắm có cánh hoa đào một lát sẽ thoải mái hơn.”

Thế sao? Đây là lần đầu tiên ta nghe nói chuyện này.

Nghĩ một lát, ta lại hỏi: “Nhưng bây giờ có hoa đào sao?”

“Có ạ!” Nàng ta gật đầu. “Tới trung tuần tháng Hai hoa đào mới nở rộ, nhưng ở Thượng Lâm uyển này có một sơn cốc, nhiệt độ ở đó cao hơn những nơi khác một chút, thế nên hoa đào ở đây nở rất sớm.”

Nghe nàng ta nói, dường như nàng ta rất quen thuộc với Thượng Lâm uyển, vậy thì không phải là cung tỳ Hạ Hầu Tử Khâm dẫn theo từ trong cung. Ta thuận miệng hỏi: “Người tên là gì?”

Cung tỳ sững người một lát mới trả lời: “Nô tỳ tên Tình Hòa.”

“Tình Hòa.” Ta nhắm lại rồi khẽ cười. “Tên hay lắm.”

Tình Hòa vội cúi đầu, thưa: “Nương nương khen nhầm rồi, đây là tên Thái hậu ban thưởng.”

Lời của nàng ta khiến ta ngẩn ngơ. Thái hậu? Ta cẩn thận nhìn lại người trước mặt, chẳng lẽ nàng ta là người của Thái hậu?

Ta bèn hỏi: “Người là theo ngự giá tới đây, hay...”

“Thưa nương nương, nô tỳ không theo ngự giá tới đây, nô tỳ vẫn luôn hầu hạ trong Ngự Túc uyển này. Dù hàng năm Hoàng thượng và Thái hậu chỉ tới đây hai lần nhưng trong Thượng Lâm uyển rộng lớn này chưa hề thiếu người.” Nàng ta thản nhiên trả lời.

Thượng Lâm uyển là viên lâm của hoàng gia, đương nhiên sẽ có không ít người ở đây. Nhưng nàng ta lại thản nhiên, không hề giấu giếm chuyện mình là người của Thái hậu. Lại nhớ tới hôm trước khi lên đường. Thái hậu gọi ta đến Hy Ninh cung nói chuyện, mỗi câu nói của người đều khiến ta không thể tin được.

Cuối cùng, Lý công công cũng xách một giỏ cánh hoa đào trở lại, y đi rất nhanh. Hành lễ với ta xong, đang định đi vào thì bị Tình Hòa ngăn lại, Lý công công nhướn chân mày, vừa định hỏi thì nghe Tình Hòa cười, nói: “Công công, nương nương đang ở đây, ngài còn đi vào sao?”

Lý công công bị nàng ta nói vậy thì ngẩn người, ngay cả ta cũng sững sờ.

Tình Hòa giành lấy chiếc giỏ trong tay Lý công công, đưa cho ta, nói: “Nương nương, nếu người đã tới đây thì chỉ bằng người đưa vào cho Hoàng thượng đi!”

Thấy ta không nhúc nhích, nàng ta lại nói: “Nương nương, Hoàng thượng đã mệt cả ngày trời, cơ thể đang không được thoải mái, người mau vào trong đi! Nô tỳ xin cả gan!” Nàng ta nói vậy rồi đặt chiếc giỏ vào trong tay ta, sau đó không để ý Lý công công đang trợn tròn hai mắt, kéo y lui xuống.

Ta ngần ngại nhìn bóng hai người đang lui xuống, bất giác mỉm cười. Chẳng trách khi ta nói muốn tới đây, nàng ta không ngần ngại, còn chủ động đi trước soi đèn cho ta. Ta quay người bước vào, trông thấy bên trong đã bị một tấm vải dày ngăn cách, lúc này vẫn đang lạnh, sợ nhiệt bên trong bị thoát ra ngoài.

Ta lưỡng lự một lát, cuối cùng cũng bước lên, đưa tay vén tấm rèm vải, luồng khí nóng phả vào mặt. Ta giật mình, vội cởi áo choàng, nhưng chỉ sợ nhiệt độ bên trong và bên ngoài quá chênh lệch, lát nữa mà ra mồ hôi thì không tốt.

Ta thuận tay đặt chiếc áo choàng sang một bên rồi mới đi vào. Gian phòng bên trong cũng không rộng. Trước mặt đặt một tấm bình phong dài, là một bức “Hoa khai phú quý” rất đẹp, nhất là lúc này, trong căn phòng đầy hơi nước vẫn vút, cánh hoa mẫu đơn dường như càng tươi tắn.

Ta vòng qua bức bình phong, thấy hắc chỉ yên lặng tựa vào thành bồn, không hề động đậy.

Không biết tại sao, khi bước tới, ta cố gắng bước thật khẽ. Hắc chỉ nhắm mắt, nghe thấy tiếng bước chân của ta nhưng chỉ hơi động chân mày, vẫn không hề mở mắt. Ta không lên tiếng, chỉ thò tay vào chiếc giỏ, lấy một nắm cánh hoa đào thả vào bồn. Cánh hoa rơi xuống, theo làn sóng nước khẽ dập dềnh, tản ra bốn phía.

Ta khịt khịt mũi, dường như có thể ngửi thấy mùi hoa đào thoang thoảng. Hương hoa say đắm lòng người. Ta bất giác mỉm cười. Cuối cùng, ta dứt khoát đổ tất cả hoa đào trong giỏ vào bồn, đưa tay khuấy làn nước, nhìn những cánh hoa màu hồng chậm rãi dập dềnh tản ra, không lâu sau đã phủ kín cả bồn nước.

Lúc này, hương hoa quần quanh trong không khí càng nồng nàn hơn. Tâm trạng cũng trở nên nhẹ nhàng, giờ ta đã tin vào công dụng của hoa đào, không thì tại sao khi ta hít vào lại cảm thấy thoải mái như thế chứ?

“Sao nàng còn chưa ngủ?” Một giọng nói hờ hững vang lên.

Ta giật nảy mình, ngoái lại nhìn người ở bên cạnh. Thấy hắc chỉ vẫn thoải mái tựa lên thành bồn, hai mắt nhắm chặt, nhưng hắc chỉ biết là ta tới.

Ta vội đứng thẳng người, đáp: “Lúc này nghe cung tỳ nói ngâm mình trong nước có cánh hoa đào sẽ thoải mái hơn một chút nên thần thiếp bỏ thêm hoa vào nước tắm của người.”

Hắc chỉ “ừ” một tiếng, mở mắt ra cười nói: “Trẫm đã lâu không vận động, chỉ vài chiêu đã thấy người đau nhức rồi.”

Ta có phần kinh ngạc. Lúc chạng vạng cũng chỉ thấy hắc chỉ đứng một bên nhìn vũ lâm quân luận bàn võ nghệ, không ngờ hắc chỉ đích thân ra tay. Nhưng thử hỏi, có ai dám động thủ với hắc chỉ?

Thấy ta không đáp, hắc chỉ cau mày, nói: “Nàng nghĩ gì đấy?”

“À!” Ta vội hoàn hồn, bước tới đáp. “Thần thiếp chỉ đang nghĩ, cánh hoa đào này thật sự thần kỳ như thế sao?”

Hắc chỉ cười, hỏi: “Sao nàng không vào đây thử một chút?”, nói xong bèn vươn tay ra kéo ta.

Ta giật mình nghiêng người đi, nếu bị hắc chỉ kéo xuống nước thì làm sao được chứ? Hắc chỉ bắt hụt, ta vốn cho rằng hắc chỉ tức giận nhưng không ngờ hắc chỉ nhăn mày, như đang chịu đựng điều gì đó.

Ta cẩn thận nhìn lại, mới thấy đầu vai Hạ Hầu Tử Khâm xuất hiện một vết bầm rất lớn, liền khẽ kêu lên: “Hoàng thượng...”

Hắc chỉ cúi đầu liếc nhìn một cái, nhẹ giọng nói: “Không cẩn thận bị đụng một cái thôi!”

Ta vội vả lấy khăn bông, thấm nước nóng rồi đặt lên vai hắc chỉ. Hắc chỉ không hé môi, chỉ im lặng.

Ta bật cười, hỏi: “Hoàng thượng, thần thiếp rất tò mò, rốt cuộc là người nào to gan như thế, tới người mà cũng dám làm bị thương?” Sao hần lại không cẩn thận để bị đụng vào chỗ này chứ? Chắc chắn là khi tử vô, tay chân không có mắt, mà hần lại rất trọng sĩ diện,

Hần khẽ “hừ” một tiếng nhưng cũng không giận ta, chỉ đáp: “Khuya rồi mà nàng chưa ngủ, tới đây cười nhạo trẫm à?”

Ta sưng người một lát rồi mới lắc đầu: “Là thần thiếp lo cho Hoàng thượng.”

Quả đúng như lời của Cố Khanh Hằng, hần thật sự đủ tiêu chuẩn làm một hoàng đế tốt, chuyện gì cũng đích thân làm. Giang sơn thiên triều rộng lớn như thế, nhưng hoàng đế chỉ có một.

Lần đầu tiên ta thật sự cảm nhận được sự vất vả của hần. Lúc này hần chỉ nhắm mắt, hạ giọng “hừ” một tiếng, không nói nữa, nhưng ta trông thấy rõ ràng nét cười nơi khóe miệng hần không hề nhạt đi, mà càng lúc càng đậm. Tới tận khi vai hần đỏ lên vì được đắp khăn nóng, ta mới bỏ chiếc khăn xuống, lại thấm nước cẩn thận rồi lau người cho hần.

©STENT

Hần thở đều đều, lồng ngực vạm vỡ của nam tử khê pháp phòng, hạt nước lỏng lạnh trượt từ vai xuống, chỉ trong chốc lát đã biến mất trong bồn. Ta đột nhiên thấy mặt mình nóng bừng, lúc này mới phát hiện thì ra mình ở gần hần như vậy. Đây cũng là lần đầu tiên ta nhìn thấy cơ thể hần.

Bàn tay ta đang cầm khăn nóng có phần do dự, động tác càng lúc càng nhẹ, trái tim đang nhảy nhót trong lồng ngực dường như càng đập dữ dội. Lau người cho hần một lượt, ta mới phát hiện lúc này hần đang dựa vào thành bồn, ngủ mất. Xem ra hần mệt thật rồi. Tay ta bất giác đặt lên gương mặt anh tuấn của hần, khóe miệng mang theo nụ cười. Nhìn hần ngủ, ta không nỡ gọi hần dậy, nhưng một lát sau sợ nước lạnh, đành lay hần, gọi: “Hoàng thượng! Hoàng thượng...”

“Ừm.” Hần lên tiếng mở mắt ra bật cười, đáp: “Trẫm lại ngủ quên sao?”

Ta kéo hần. “Hoàng thượng mau đứng dậy thôi! Mệt thì về tắm cung nghỉ ngơi.”

Có lẽ nghe bên trong có tiếng động, cửa phòng không biết bị ai khê đẩy ra. Tiếp đó, ta nghe thấy có tiếng bước chân người đi vào. Lý công công thúc giục: “Nhanh lên, còn không mau vào hầu hạ à? Nếu Hoàng thượng bị lạnh thì các người đừng nghĩ có thể sống được!”

Ta ngoảnh lại, thấy Lý công công vừa vội vàng bước vào trong vừa quay đầu dạy bảo cung tỳ đằng sau.

Ta cũng đứng dậy, có bọn họ hầu hạ thì chẳng cần ta nữa. Ta bước tới, khẽ cười, nói: “Lúc này bản cung ở trong hầu hạ thì sao, không phải là nếu Hoàng thượng bị lạnh, bản cung cũng sẽ rơi đầu đấy chứ?”

Nghe vậy, Lý công công liền biến sắc mặt, vội vàng thưa: “Nương nương, sao nô tài dám có ý đó?”

Ta phì cười, biết y không có cái gan đó nhưng chỉ muốn dọa y một chút mà thôi.

Không lâu sau, cung tỳ đã hầu hạ Hạ Hầu Tử Khâm mặc quần áo. Ta ra ngoài, khoác áo choàng của mình lên, thấy hần đã đi ra, nắm tay ta bước ra ngoài. Đột nhiên ta thấy rung mình, hóa ra nhiệt độ bên trong và bên ngoài lại khác nhau nhiều như thế. Hần không nói một lời, chỉ kéo tay ta về tắm cung.

Ta biết hần đang mệt nhưng cứ đi qua đi lại lâu như thế, ta lại càng tỉnh táo. Có lẽ ban ngày đã ngủ quá nhiều rồi. Ta không nén nổi mỉm cười, xem ra ban ngày thật sự không thể ngủ nhiều, để khỏi mất ngủ về đêm.

Quay lại phòng, hầu hạ hần lên giường xong, ta cũng trèo lên, nằm bên cạnh hần. Ngước mắt nhìn gương mặt mệt mỏi của hần, ta bất giác bật cười: “Người đời đều cho rằng làm hoàng đế là rất dễ dàng, thoải mái nhưng thần thiếp càng nhìn người lại càng thấy mệt.”

Hần khẽ cười. “Đúng vậy, trẫm ở trong cung thì hoạt động đầu óc, ra khỏi cung lại hoạt động chân tay. Làm hoàng đế đúng là không phải mệt bình thường.”

Ta nhìn hần, lại nói: “Nhưng thần thiếp thấy người mệt mà rất vui vẻ.”

Hần cười cười nhưng không nói gì.

Khi ta nhìn lại, thấy hấn nhắm mắt, cho rằng hấn đã ngủ rồi, bèn đưa tay kéo góc chăn ở vai hấn.

Hấn đột nhiên nói: “Mai trẫm đưa nàng ra ngoài.”

Ta ngẩn người, buột miệng hỏi: “Đi làm gì ạ?”

“Dạy nàng bắn cung.” Hấn nhẹ nhàng nói.

Ta nhất thời cảm thấy vô cùng vui sướng, hấn nói, sẽ dạy ta bắn cung? Là thật sao? Ta còn nghĩ, hy vọng hội săn năm nay sẽ được nhìn thấy phong thái thiện xạ, bách phát bách trúng của hấn, không ngờ hấn lại nói muốn đích thân dạy ta bắn cung.

“Sao Hoàng thượng lại muốn dạy thần thiếp bắn cung.” Ta nhào người lên trước ngực hấn, hỏi.

Hấn chỉ khẽ nói: “Trẫm không thích người quá yếu đuối.”

Thật sao? Thế Diêu Phi thì sao? Nàng ta xuất thân nhà tướng, chắc cũng không quá yếu ớt, sao hấn không thích? Nếu không thì làm sao có chuyện của năm Nguyên Quang thứ hai kia?

Nhưng ta rất biết điều, không nhắc tới chuyện của nàng ta vào thời điểm này. Dù mấy ngày ở Thượng Lâm uyển rất ngắn ngủi, ta cũng hy vọng chỉ có hai người chúng ta. Khi trở lại cung, hấn vẫn là quân vương của thiên triều, là chủ của hậu cung ba ngàn giai lệ. Còn ta, chỉ là một trong số rất nhiều phi tần của hấn, cũng phải ở trong cung, chờ được chia một phần trong ngàn vạn sủng ái kia.

“Còn hơn tháng nữa là tới sinh nhật của trẫm, lúc đó, Thượng Lâm uyển sẽ có hội săn bắn, trẫm muốn xem thành quả của nàng.” Hấn cúi xuống bên tai ta, nhỏ giọng nói.

Trong lòng hơi kinh ngạc, ta không thể tin nổi, nhìn nam tử gần trong gang tấc này. Từ trước tới nay, chỉ có các công tử của vương công quý tộc mới có thể tham gia hội săn bắn, chẳng lẽ quy định của năm nay đã thay đổi sao?

Hấn đột nhiên nghiêng người, ôm chặt lấy ta. Không biết tại sao, ta thấy tim đập nhanh hơn. Ta miễn cưỡng cười cười, hỏi hấn: “Sinh nhật của Hoàng thượng, muốn thần thiếp tặng người cái gì?”

Một lát sau mới nghe hấn chậm rãi nói từng từ: “Con mồi của nàng ở Thượng Lâm uyển ngày mừng chín tháng Ba.”

Giọng hấn không lớn, nhưng vì sao có thể khiến lòng ta lạnh đi? Tại sao ta cảm thấy “con mồi” mà hấn nói không chỉ là con mồi bình thường chứ?

21. Chương 21

Ta lại ngược lên nhìn hấn, hấn không lên tiếng nữa, gác cằm lên vai ta, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Ta mấp máy môi, cuối cùng cũng không lên tiếng gọi hấn, trông hấn rất mệt mỏi, chỉ bằng cứ để hấn nghỉ ngơi thôi. Thế nhưng, nghĩ tới lời nói ban nãy của hấn, ta càng không ngủ được, sau đó lại mỉm cười, có lẽ ta đã nghĩ quá nhiều. Ý của hấn thật ra rất đơn giản, chính là muốn dạy ta bắn cung, chỉ thế mà thôi.

Đưa tay ôm lấy Hạ Hầu Tử Khâm, nhìn hấn khẽ cau mày, ta mới phát hiện, hóa ra ta đã sơ ý chạm vào vết thương trên vai hấn. Ta vội vàng rút tay lại nhưng hấn vẫn không tỉnh, lông mày đang nhíu lại từ từ dần ra.

Ta khẽ thở phào một hơi rồi nhắm mắt lại.

Mơ màng thiếp đi được chừng một canh giờ, ta liền cảm thấy người ở bên cạnh trở mình. Khẽ mở mắt, thấy hấn ngồi dậy, ta kinh ngạc hỏi: “Hoàng thượng, giờ là giờ nào rồi?”

Hấn cười nhẹ, đáp: “Vừa qua giờ Dần, trẫm dậy muộn rồi. Vũ lâm quan của trẫm đã bắt đầu tập luyện từ lâu.” Hấn vừa nói xong đã xoay người xuống giường, nói với ta: “Nàng cũng mau dậy đi, chờ trẫm đi ra ngoài xem một vòng rồi sẽ về đưa nàng đi.” Nói xong, hấn không nhìn ta, đi thẳng ra ngoài.

“Hoàng thượng!” Bên ngoài vang lên tiếng của Lý công công, sau đó ta nghe thấy tiếng bước chân vào phòng. Xem ra, Lý công công đã cho người đứng chờ ở ngoài từ lâu rồi.

Một lát sau, tiếng động bên ngoài nhỏ dần rồi biến mất. Có lẽ hần đã ra ngoài rồi.

Ta ngồi dậy, gọi: “Triều Thần!”

Có người bước vào, tấm rèm châu được cẩn thận vén lên, để lộ gương mặt của Tình Hòa. Nàng ta cười: “Nương nương cũng muốn dậy sao? Nô tỳ tới hầu hạ nương nương rửa mặt.”

Ta thoáng kinh ngạc, vội nói: “Triều Thần đâu? Bảo Triều Thần tới hầu hạ bản cung là được.”

Tình Hòa nghe thấy vậy thì dừng bước, do dự một lát rồi gật đầu. “Vâng xin nương nương chờ một lát!” Nói xong, nàng ta quay người ra khỏi phòng.

Chỉ lát sau đã thấy Triều Thần bưng nước vào.

Ta nghi hoặc nhìn nàng ta, hỏi: “Bản cung không quen để người khác hầu hạ, người cũng không phải không biết, sao không đứng chờ ở ngoài?”

Nàng ta đặt đồ trong tay xuống rồi thưa: “Nương nương, lúc này Hoàng thượng sai nô tỳ đi lấy quần áo cho nương nương nên nô tỳ mới ra ngoài một lát.”

Ta nhíu mày. “Quần áo gì?” Quần áo của ta không phải để ở Ngự Túc uyển sao?

Triều Thần cười, đáp: “Nương nương, Hoàng thượng nói hôm nay muốn dẫn người ra ngoài bắn cung, người vẫn chưa biết sao? Nếu thế thì nô tỳ lẩm bẩm rồi, Hoàng thượng vốn muốn để người ngạc nhiên mà. Nô tỳ biết sai rồi!” Dù ngoài miệng nàng ta nói biết sai nhưng trên mặt vẫn cười cười.

Ta thoáng sững sờ, đưa mắt nhìn bộ cung trang rườm rà treo ở bên, trong lòng khẽ cười. Đúng rồi, hôm nay phải đi bắn cung, sao có thể mặc thứ đó chứ? Hóa ra hần đã suy nghĩ chu đáo tất cả. Ta nhìn Triều Thần, nói: “Bản cung biết rồi, người lui xuống trước đi!”

“Vâng!” Nàng ta đáp rồi lui ra ngoài.

Ta bước tới, vốn định nhúng tay vào nước thì chợt nhớ ra một chuyện vội quay người đi tới trước bàn trang điểm, liếc nhìn người trong gương một cái, ngoảnh lại thấy huân hương^[1] đốt trong lò đặt ở phòng vẫn còn cháy.

[1] Huân hương: Một loại hương liệu dùng để đốt trong lư hương, có tác dụng an thần, trị mệt mỏi.

Ta bước tới, cầm lấy, cố ý đưa lại gần để huân hương xông vào mắt, chỉ thấy sống mũi cay cay, nước mắt trào ra, lại gắng sức chớp mắt vài cái, nước mắt chảy xuống theo gò má. Đặt huân hương về chỗ cũ, ta xoay người chạy tới trước bàn trang điểm, đưa tay gạt nước mắt trên mặt. Cẩn thận nhìn một lượt, ta có chút kinh ngạc rồi cảm thấy an tâm. Quả nhiên thuốc nước không bị trôi.

Ta cảm thấy vui vẻ, vậy phải chăng mồ hôi cũng không rửa trôi được thuốc nước? Ta lại không tìm được lấy thuốc nước mà Tô Mộ Hàn cho ta ra, không màu không vị, trong lòng cảm thấy tò mò. Thứ thần kỳ như thế, rốt cuộc y lấy ở đâu?

“Nương nương...” Tiếng Triều Thần vang lên ở bên ngoài, chắc nàng ta thấy kỳ lạ, thời gian ta rửa mặt đã quá lâu.

Ta vội đáp: “Chờ bản cung một lát nữa.”

Ta gấp gấp rửa mặt rồi mới gọi nàng ta vào.

Triều Thần cầm quần áo đi vào. Ta đưa mắt nhìn, quần áo được may từ loại tơ lụa tốt nhất, kiểu dáng rất đơn giản, vạt áo vừa đủ dài, tay áo được bó lại giúp hoạt động được dễ dàng.

Khi Triều Thần còn chưa hầu hạ ta mặc quần áo, trong đầu ta còn nghĩ đến chuyện thuốc nước Tô Mộ Hàn đưa. Ta biết. Hạ Hầu Tử Khâm vẫn luôn tò mò về chuyện này của y, mà ta cũng càng lúc càng hiểu kỳ. Người ấy làm tiên sinh của ta ba năm trời, tại sao ta càng lúc càng thấy y không đơn giản như thế chứ?

Y thật sự chỉ là thiếu gia của một gia đình giàu có bị sa sút sao? Vậy thì thuốc nước y đưa cho ta, thứ thuốc thần kỳ như thế là từ đâu mà có?

“Nương nương! Nương nương...”

Đột nhiên nghe thấy tiếng Triều Thần gọi, ta sực tỉnh, miễn cưỡng mở miệng hỏi: “Chuyện gì thế?”

Triều Thần hơi nhịu mày, nói thầm: “Nương nương có tâm sự ạ? Nô tỳ hỏi người đó, hôm nay người và Hoàng thượng ra ngoài cưỡi ngựa, bản cung nên cài ít trâm thoa.”

Ta “ừ” một tiếng.

Nàng ta lại nói: “Nô tỳ gọi người tới mấy lần mà người không đáp.”

Ta cười. “Chắc là vì nghe người nói Hoàng thượng muốn đưa bản cung ra ngoài nên bản cung quá vui mừng thôi.”

Nàng ta cũng bật cười, đáp: “Sớm biết thế này, nô tỳ đã không nói gì. Nhưng nương nương, nô tỳ cảm thấy như bây giờ thật tốt, nô tỳ thấy Hoàng thượng cũng rất vui vẻ.”

Ta khẽ cười, không nói. Tốt là tốt rồi, đừng nghĩ tới chuyện hồi cung nữa.

Trang điểm xong xuôi, ta vừa ra ngoài đã nghe Tình Hòa nói: “Nương nương, bữa sáng đã chuẩn bị xong, người dùng một chút đi!” Lần này, không đợi ta đáp, nàng ta đã chủ động nói: “Hoàng thượng không về dùng bữa sáng đâu ạ!”

Ta cũng đoán được, hẳn nói muốn đi thị sát, nếu hôm qua có thể dùng bữa tối bên đó thì bữa sáng hẳn không trở lại cũng là chuyện thường. Ta gật đầu, vịn lên tay Triều Thần bước đi.

Ăn sáng xong, ta lại ngồi một lát thì nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm đã quay lại. Lúc đi ra ngoài đã thấy hắn nhảy xuống ngựa, trông thấy ta, ánh mắt hắn có chút sững sốt rồi hắn mỉm cười, nói: “Nàng trang điểm như thế này trông thật giống tiểu nha đầu.”

Ta ngẩn người, hắn vẫy tay với ta, nói: “Ngẩn ra đó làm gì, còn không mau lại đây!”

“Nương nương mau đi!” Triều Thần ở bên cạnh cười cười, thúc giục.

Ta cảm thấy có chút ngượng ngùng, bước tới. Hắn ôm lấy eo ta, xoay người lên lưng ngựa.

“A!” Ta hoảng hốt kêu lên thành tiếng, ôm chặt lấy hắn theo bản năng. Hắn trầm giọng nói: “Nắm chắc vào!”

Ta còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe hắn hét to một tiếng, bàn tay kéo dây cương hơi siết lại, con ngựa liền phóng như bay về phía trước. Ta hít một hơi, ngã ra sau tựa vào lồng hắn.

Hắn muốn ta nắm chặt, thật ra ta đâu cần tìm thứ để nắm chứ? Hai cánh tay của hắn vững vàng bảo vệ ta, có điều, luồng gió lạnh buốt phả vào mặt khiến ta gần như không thở nổi.

Ta dần bình tĩnh, lại nghe thấy một loạt tiếng vó ngựa ở phía sau. Bất giác ngoảnh đầu lại, thấy một đoàn người ngựa đang theo sau, nhưng lúc này không trông thấy Cố Khanh Hằng, trong lòng ta cảm thấy có chút kỳ lạ. Đột nhiên hắn hỏi: “Đang tìm gì à?”

Ta sững người một lát, buồn cười nhìn hắn, sao ta cảm thấy hắn vô cùng nhạy cảm nhỉ? Dường như hắn có thể nhìn thấu tâm tư, nhanh chóng chặn mọi suy nghĩ của ta, dù đó chỉ là một ý nghĩ thoáng qua.

Ta ngược lên nhìn gương mặt hắn, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, chúng ta đi đâu đây?”

Ta không trả lời mà lảng sang chuyện khác nhưng hắn cũng không so đo với ta, chỉ nhẹ giọng đáp: “Bãi tập bắn.”

Hắn muốn dạy ta bắn cung, đương nhiên phải tới bãi tập bắn, ta quả là hồ đồ.

Dựa vào vòm ngực rộng lớn của hắn, nghe tiếng hít thở trầm ổn, không biết tại sao, ta mơ hồ thấy căng thẳng.

Ngựa lao vào một con đường nhỏ trong rừng, ánh nắng thoảng nhạt đi. Ngựa chạy qua làm một bầy chim hoảng sợ, ta cả kinh, người đằng sau chợt cười, nói: “Thượng Lâm uyển này có rất nhiều loài thú dữ hoang dã, lúc này chỉ là một bầy chim mà thôi.”

Trong Thượng Lâm uyển có bãi săn bắn, sao ta lại không biết có thú dữ chứ? Nhưng lúc này, cả một bầy chim đột nhiên sợ hãi bay lên, ta nhất thời bị bất ngờ nên mới hoảng hốt. Mới nghĩ tới đó, đôi tay hắn đã siết lại, hai chân ghì chặt vào hông ngựa. Đám người phía sau cũng lập tức dừng lại, nghe tiếng vó ngựa, hắn là cách chúng ta không xa, nhưng không ai lên tiếng.

Ta ngược mắt nhìn về phía trước, thì ra bọn ta đã đứng ở bên ngoài bãi tập. Trước mặt là những bia tập bắn được xếp chỉnh tề trong ánh nắng mai.

Hắn xoay người xuống ngựa, vươn tay ra đỡ ta. Ta cười gian với hắn, cắn răng nhảy xuống, cố gắng đứng vững, cũng xem như không bị mất mặt. Hắn nhìn ta, đột nhiên khẽ cười.

©STENT: .luv-ebook

Lúc này, một thị vệ chạy tới, đưa ống tên trong tay lên, nói: “Hoàng thượng!”

Hắn gật đầu, nhận lấy, lại có một thị vệ khác đưa mũi tên. Hắn bỏ toàn bộ mũi tên vào trong ống, phát ra tiếng vang trầm trầm khiến người ta hồi hộp.

Những mũi tên này hắn đều được làm từ huyền thiết, đầu mũi tên sắc nhọn, đủ lực để xuyên qua bức tường. Thị vệ lui xuống, hắn đưa trường cung trong tay cho ta, nói: “Cầm lấy!”

Ta định vươn tay ra nhưng đột nhiên rút lại. Trong mắt hắn hiện lên vẻ nghi hoặc. Ta cười, nói: “Hoàng thượng muốn dạy thần thiếp bắn tên, nhưng thần thiếp phải xem trình độ của người thế nào đã, không thì thần thiếp học mà không nắm chắc được.”

Nghe thấy vậy, hắn hơi ngẩn ra nhưng không hề giận dữ, đắc ý nói: “Khích tướng sao? Ha, trăm bắn một mũi tên chó nàng xem thử thế nào nhé?” Dứt lời, hắn rút ra một mũi tên rồi đưa ống tên cho ta.

Ta vội nói: “Hoàng thượng, người lợi hại như thế, bảo người bắn thế này há chẳng phải hạ thấp tiêu chuẩn của người sao?”

Hắn quay lại nhìn ta, lông mày hơi nhướn lên, cười hỏi: “Vậy nàng muốn thế nào?”

Ta đưa tay chỉ vào con ngựa phía sau, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, lên ngựa bắn, được không?”

Hắn bước lại phía ta, hỏi nhỏ: “Nàng cho rằng trăm không dám sao?” Khi nói, ánh mắt hắn liếc về phía chúng thị vệ ở phía sau.

Ta đột nhiên thấy hoảng hốt. Đúng rồi, sao ta lại quên mất có bao nhiêu người nhìn vào đây chứ? Ta lẳng lặng nhìn hắn, lỗ hắn bắn trượt, há chẳng phải quá mất mặt sao? Dù hắn là hoàng đế, hắn nhiên sẽ không có kẻ nào dám nói gì, nhưng ta biết, Hạ Hầu Tử Khâm là kẻ sĩ diện nhất.

Mới nghĩ đến đó, ta lại thấy chân hắn cử động, đồng thời xoay người nhảy lên ngựa, còn kéo ta lên lưng ngựa luôn. Ta hoảng sợ tới mức không cầm nổi ống tên trong tay, chỉ nghe một tiếng “cạch” ống tên rơi thẳng xuống đất.

Hắn cười gian, nói: “Nàng nhìn trăm bắn, chỉ bằng cùng lên đây, mở to mắt ra mà nhìn cho trăm, để khỏi nói trăm giở trò!”

Ta hơi sững người, rồi cười, đáp: “Dù Hoàng thượng có giở thủ đoạn cũng không ai dám nói một câu.”

Hắn nặng nề “hừ” một tiếng, nói: “Xem ra nàng rất thích chế nhạo trăm nhỉ? Trăm chỉ hỏi nàng, nếu trăm bắn một mũi trúng hồng tâm, nàng làm thế nào đây?”

“Hoàng thượng nói xem?” Ta mỉm cười nhìn hắn. Ta đâu muốn thấy hắn mất mặt chứ! Ta chỉ muốn nhìn thấy phong thái hào sảng của hắn thôi, không biết tới ngày mừng Chính tháng Ba có thể nhìn thấy rõ nữa không, mà bây giờ lại là cơ hội rất tốt.

Hắn nghiêng răng, nói: “Vậy cứ để nàng nợ trước đã!”

Dứt lời, hấn quát mạnh vào hông ngựa, con ngựa hí lên một tiếng, phi nhanh về phía trước. Ta đập mạnh vào lồng ngực Hạ Hầu Tử Khâm, muốn đưa tay ra nắm lấy cánh tay hấn nhưng nhanh chóng rút lại. Ta thật sự không muốn hấn bắn trượt. Nghĩ vậy, ta lại khẽ bật cười.

Ngựa phi ngang qua dây bia bắn được xếp chỉnh tề, hấn đột ngột buông dây cương, giương cung, lắp tên, mọi động tác đều thành thạo. Sau đó, ta nghe thấy bên tai vang lên một tiếng “vút...”, mũi tên bằng huyền thiết kia chỉ trong chớp mắt đã rời khỏi dây cung, bay nhanh về phía trước,

Lúc này khoảng cách hơi xa, ta không nghe rõ âm thanh mũi tên bắn trúng vào hồng tâm, chỉ trông thấy tấm bia đó lắc lư dữ dội. Người phía sau “hừ” một tiếng, nói: “Thế này nàng đã chịu phục để trẫm dạy chưa?”

Ta ngoảnh lại, thấy trên gương mặt hấn là nụ cười đắc ý.

Ta cũng cười theo. “Thần thiếp xin phục, nhưng Hoàng thượng phải cẩn thận, thần thiếp sẽ là “trò giỏi hơn thầy” đấy!”

Hấn khẽ cau mày, liếc nhìn ta, nói: “Được thôi, trẫm mỗi mắt mong chờ!” rồi kéo cương ngựa, quay lại điểm xuất phát.

Ổng tên rơi trên mặt đất đã có người nhặt từ lâu, thấy chúng ta quay lại, người đó vội bước tới, cung kính đưa lên. Người đứng bên cạnh đưa trường cung trong tay ra, ta vội vàng nhận lấy, cảm giác hai tay mình trĩu xuống, không ngờ cây cung này lại nặng như thế! Quả nhiên không thể nhìn bề ngoài mà phán đoán được.

Ta cầm cây cung trong tay, thử kéo một chút, dù chưa dùng sức nhưng ta cũng biết, dựa vào sức của ta thì không thể giương cung lên được. Ta cảm thấy buồn cười, vậy mà vừa rồi còn lớn tiếng bảo hấn phải cẩn thận vì ta sẽ giỏi hơn hấn.

Hấn chỉ liếc mắt nhìn qua đã nhận ra ta lực bất tòng tâm, khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Vô dụng!”

Vừa dứt lời, hấn liền bước tới, nắm chặt lấy tay ta, chỉ hơi dùng sức đã dễ dàng kéo căng dây cung. Ta nghiêng rằng chống đỡ, hấn chỉ cần thả lỏng tay thôi, ta sẽ nhanh chóng trở lại xuất phát điểm. Ai dè, ta còn đang lo lắng thì hấn đã thả lỏng, chỉ cảm thấy sức mạnh trên tay đột ngột bị rút, ta không kịp đề phòng, “pùng” một tiếng, dây cung bị kéo căng thành hình linh bát trở lại.

Hấn đột nhiên cười phá lên, ta cảm thấy rất xấu hổ, cắn môi, không thốt ra được một câu.

Hấn lại nói: “Người đâu, đổi cung!”

Ta kinh ngạc nhìn hấn, rồi thấy có người phía sau bước tới, đặt một chiếc cung khác vào tay hấn. Hạ Hầu Tử Khâm lấy cung trong tay ta, đưa chiếc hấn cầm cho ta, cười nói: “Cung trẫm dùng quá cứng, không hợp với nữ tử.”

Ta tròn mắt nhìn hấn, hóa ra hấn cố ý trêu ta.

Trông hấn thế này, ta lại càng to gan, bĩu môi hỏi: “Hoàng thượng thấy trêu thần thiếp vui lắm sao?” Ta vốn không biết rằng cung tên còn phân ra mấy loại, thế mà hấn lại bắt ta kéo chiếc cung dành cho nam tử, không phải khinh ta sức yếu sao?

Hấn áp lại gần ta, trầm giọng nói: “Nàng cũng không kém, vừa bắt đầu đã muốn ra oai phủ đầu trẫm. Nếu trẫm không bắn trúng hồng tâm thì vẫn chưa đủ tư cách làm sư phụ của nàng sao?”

Nghe hấn nhắc tới hai từ “sư phụ”, ta chợt sững người rồi vội vàng bình tĩnh trở lại. Người thận trọng như hấn, e là đã nhận ra điều gì rồi. Ta vĩnh viễn nhớ lời hấn từng nói, hấn cảnh cáo ta không được nhắc tới Tô Mộ Hàn nữa, ngay cả nghĩ tới cũng không thể, thậm chí không được để hấn nhận ra.

Ta đang suy ngẫm thì đã nghe hấn khẽ nói: “Giương cung!”

Ta gật đầu, kéo căng dây cung, quả thực nhẹ hơn cây cung ban nãy rất nhiều, dây cung cũng không quá căng như thế. Kéo tới quá nửa mà chỉ cần dùng rất ít lực, thêm chút sức lực nữa thì có thể kéo được hết dây cung. Ta đắc ý đưa mắt nhìn hấn, thấy hấn nhoẻn miệng cười, đưa cây cung trong tay cho thị vệ đứng bên rồi bước tới, nắm lấy bả vai ta, vừa nhìn ta đứng thẳng người vừa khẽ nói: “Có hai cách đưa cung là

đưa cung cao và đưa cung ngang mặt, giờ nàng đang đưa cung ngang ngấm vào hồng tâm. Cung đưa vuông góc với mặt đất, mũi tên phải đặt ngang, tạo thành một đường thẳng với cánh tay đang giương cung, hai vai thả lỏng, điều chỉnh hô hấp, đứng thẳng người, dùng sức vừa phải, kéo cung đúng cách, đưa tên từ tốn, trước đỡ sau kéo, dây căng chuẩn xác là được...”

Lặng lẽ ngấm nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hắn, ta thoáng ngẩn ngơ.

Hắn liếc nhìn ta, nhúu mày quả trách: “Mắt nhìn thẳng về phía trước!”

Ta sực tỉnh, bắt giắc lè lưỡi rồi xoay mặt lại, nhìn bia bắn ở phía trước. Lúc này, ta nhìn hắn bắn cung, chỉ là giương cung rồi buông ra, nhưng giờ mới thấy, hình như khoảng cách xa hơn một chút, càng nhìn càng thấy hồng tâm màu đỏ kia như nhỏ đi.

Hạ Hầu Tử Khâm nắm chặt tay ta, hơi nâng lên rồi khẽ nói: “Khi mũi tên bắn ra sẽ có xu hướng hạ xuống, thế nên khi bắt đầu bắn phải nâng đầu mũi tên lên một chút.”

Ta gật gật đầu, hắn lấy một mũi tên đưa cho ta. Ta nhận lấy, lắp vào dây cung, ngấm chuẩn hồng tâm phía trước, dùng sức kéo căng dây cung, nghiêng chặt răng, thả ngón tay ra, mũi tên trên tay liền bay đi, nhưng cũng chỉ được hơn một trượng rồi mũi tên rơi thẳng xuống đất, cắm xuống bùn.

Ta há hốc miệng nhìn hắn, rõ ràng đã làm theo cách hắn đã dạy nhưng tại sao kết quả lại khác biệt nhiều như vậy chứ?

Người đứng bên hạ giọng nói: “Chưa đủ lực.” Nói xong hắn lại cầm lấy tay ta, lắp một mũi tên vào cho ta, kéo căng dây cung, khẽ hít một hơi rồi thả hai ngón tay. Mũi tên lập tức bay ra, chỉ trong chớp mắt đã cắm vào đúng hồng tâm màu đỏ.

Ta không phục, tập đi tập lại tới hơn chục lần, dù không thể bắn trúng hồng tâm như hắn nhưng rốt cuộc cũng có mũi tên cắm trúng vào bia. Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, ta chỉ cần cố gắng một chút thì chắc chắn sẽ làm được.

Hắn cùng tập với ta tới tận chiều mới thu dọn đồ đạc để quay về dùng bữa.

Vẫn là hắn cười ngựa, còn ta ngồi phía trước. Ta tựa vào lòng hắn, ngược mắt, hỏi: “Hoàng thượng thấy thần thiếp bắn thế nào?”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, cười đáp: “Cũng thông qua được.”

Ta nghe thấy vậy thì phì cười. Hắn lại nói: “Lát nữa trẫm và Mã tướng quân tới quan sát vũ lâm quân thao luyện, nàng không cần đi theo, cứ chờ ở Ngự Túc uyển. Nhớ đấy, lúc này còn nợ trẫm một việc.”

Ha, chuyện lúc này mà hắn vẫn còn nhớ. Ta bèn hỏi hắn: “Vậy Hoàng thượng cứ nói cho thần thiếp, người muốn thần thiếp làm gì?”

Hắn nghĩ một lát rồi mới đáp: “Nàng chuẩn bị điểm tâm, đợi trẫm về ăn.”

Ta thoáng sững sốt, rồi gật đầu. Không khỏi nhớ tới lần đó, ta làm đại một đĩa bánh vừng, hại hắn ăn no tới mức bị đầy bụng. Nghĩ một lát, ta bật cười, hỏi: “Hoàng thượng còn dám ăn đồ thần thiếp làm sao?”

Song hắn hỏi ngược lại: “Sao không dám? Trẫm cảnh cáo nàng, làm đồ trẫm không thể ăn được thì trẫm sẽ phạt nàng!”

“Được.” Ta nhoen miệng cười.

Trở về Ngự Túc uyển, hắn chỉ vội vàng ăn một chút rồi ra ngoài.

Ta về phòng nghỉ trưa một lát. Triều Thần tò mò tới hỏi ta: “Nương nương, người học thế nào rồi?”

Ta nghĩ một lát, bèn đáp: “Rất tốt, Hoàng thượng trăm bước bắn trúng lá dương[1], đương nhiên bắn cung cũng có thể được năm mươi bước.”

[1] Trăm bước bắn trúng lá dương: Thời Xuân Thum ở nước Sở có Dương Do Cơ là một tay thiện xạ, trong vòng một trăm bước vẫn bắn trúng lá liễu, có thể nói là bách phát bách trúng.

Triều Thần bật cười, nàng ta biết ta nói đùa nhưng cũng không bóc mẽ, lát sau lại hỏi: “Hoàng thượng đi ra ngoài vội thế, nương nương có đi dạo không?”

Ta lắc đầu, ngồi dậy nhìn nàng ta, hỏi: “Triều Thần, ngươi biết làm điểm tâm không?”

Có lẽ nàng ta không ngờ ta đột nhiên lại hỏi thế nên ngần ra một lát rồi mới đáp: “Biết ạ, nương nương muốn ăn gì, lát nữa nô tỳ đi làm cho người.”

Nghĩ một lát, ta lại hỏi: “Vậy ngươi làm thứ gì ngon nhất?”

Nàng ta nghi hoặc đưa mắt nhìn ta, thưa: “Nô tỳ không có sở trường gì, mỗi loại đều biết một chút.”

Loại nào cũng biết à, ta thấy Triều Thần thế là rất lợi hại rồi. Ta vừa kéo nàng ta ra ngoài vừa nói: “Thế ngươi dạy bản cung làm vài loại đơn giản nhất là được rồi.” Không cần chọn mấy thứ phức tạp, ta thật sự không làm nổi.

Triều Thần giật mình, kinh ngạc, nói: “Nương nương, người muốn ăn gì thì cứ nói cho nô tỳ là được. Nô tỳ đi làm cho người.”

Ta trừng mắt lườm nàng ta, nói: “Ai nói bản cung muốn ăn!”

Nàng ta bỗng ngẩn người, dường như lát sau mới sực tỉnh, nét sững sốt trên gương mặt dần chuyển thành nụ cười, khẽ nói: “Nô tỳ biết rồi!”

Tình Hòa ở ngoài nghe ta nói muốn đích thân làm điểm tâm cũng vô cùng kinh ngạc, ngăn ta lại, nói: “Nương nương, đây... đây đâu phải việc người có thể làm?”

Ta cũng không nói tại sao muốn làm, chỉ hỏi: “Nhà bếp ở đâu?”

“Nương nương...” Trông nàng ta có vẻ khó xử.

Ta cười, nói: “Không sao, ngươi chỉ cần nói cho bản cung biết ở đâu là được rồi.”

Tình Hòa hết cách, đành xoay người, thưa: “Xin nương nương đi theo nô tỳ!”

Ta và Triều Thần đưa mắt nhìn nhau, cất bước đi theo.

Những người trong bếp thấy ta tới, ai nấy đều lộ vẻ kinh hãi, sợ rằng thức ăn bọn họ làm không hợp khẩu vị của ta nên ta mới tới đây. Bọn họ quỳ sụp xuống hành lễ với ta. Ta lên tiếng cho bọn họ đứng dậy, nghĩ một lát liền nói: “Ra ngoài hết đi!”

Tình Hòa bước tới, nói: “Nương nương muốn ăn gì, cứ để bọn họ làm đi!”

Ta lắc đầu, đáp: “Tình Hòa, ngươi cũng ra đi!”

Nàng ta sững sờ một lát, cuối cùng cũng cúi người rồi lui xuống.

Chờ tất cả mọi người đã lui ra hết, Triều Thần mới hỏi ta: “Nương nương muốn làm gì?”

Làm gì à? Lần trước làm bánh vừng cho hần ăn, chính ta còn chưa ăn, bởi lẽ chỉ nhìn thôi đã biết không ngon rồi. Vậy mà hần ăn nhiều như thế, còn dặn người mang về Thiên Dân cung. Cứ nghĩ tới chuyện đó, ta lại bất giác bật cười.

Ta dứt khoát nói: “Hay dạy ta làm bánh vừng đi!”

Triều Thần nghi hoặc hỏi lại: “Bánh vừng?”

Ta nhún mày: “Sao thế, ngươi không biết sao?”

Nàng ta vội lắc đầu. “Không phải, nô tỳ chỉ cảm thấy...” Rồi nàng ta lại cười, nói lảng đi: “Nương nương bảo làm cái gì thì nô tỳ dạy cái đó.” Dứt lời nàng ta, bèn quay đi tìm bột nếp, đổ ra một ít.

Ta nhìn nàng ta, trong lòng không khỏi thấy buồn cười, hôm ấy ta chỉ muốn đơn giản một chút, lấy cơm nếp nặn vài cái là xong. Xem ra bánh hôm nay làm sẽ có hình có dạng rồi đây.

Triều Thần đổ bột nếp ra rồi lại tìm vừng, nhưng xoay qua xoay lại hồi lâu vẫn không thấy, đành ra ngoài hỏi người của nhà bếp, lại đi vào, lấy ra từ trong chiếc vại ở phía sau.

Triều Thần nói: “Nương nương, mùi vị của vừng trong bánh vừng rất quan trọng, ở quê nô tỳ, khi làm bánh vừng thì không rắc vừng lên bánh, mà nghiền thành bột, sau đó trộn chung với bột nếp. Bánh làm kiểu này khi ăn sẽ thơm, cũng không nhai phải hạt vừng.”

Ta gặt đầu, cách này hay, bánh cũng mịn hơn.

Ta làm theo cách Triều Thần chỉ, nghiền vừng thành bột rồi trộn chung với bột nếp, rồi đổ nước vào, nhẹ nhàng trộn đều.

“Nương nương, phải cho nước vừa đủ, không được nhiều quá cũng không được ít quá, nếu bột không được trộn kĩ, khi thành bánh ăn không ngon.” Triều Thần đứng ở bên nhắc nhở ta.

Ta đáp lời, thật không ngờ, hóa ra nhào bột cũng phải chú ý nhiều như thế. Khi bánh đã nặn xong là có thể cho vào lồng đem đi hấp. Ta định nhóm lửa, nhưng lần này Triều Thần sống chết không chịu mà giành lấy nhiệm vụ đó khiến ta vừa bực vừa buồn cười.

Lửa được nhóm lên, chẳng bao lâu sau, cả phòng bếp đã ngập tràn mùi thơm của vừng. Thơm quá, ta không kìm nổi mà nuốt nước miếng. Bánh vừng lần trước ta làm thật sự không thể đứng chung hàng với bánh lần này được. Nghĩ tới đây, trong lòng ta có chút đắc ý, chớ lát nữa hẳn về, không biết sẽ có vẻ mặt như thế nào khi nhìn thấy bánh này nhỉ? Liệu hẳn có nhớ lại đĩa bánh đã ăn lần trước không?

Ta nghĩ ngợi đến thất thần, khi bừng tỉnh mới thấy Triều Thần đã đứng dậy, cười nói: “Nương nương, có thể nhắc ra rồi!”

“Thật sao?” Nhanh thật đấy!

Triều Thần mở nắp lồng hấp, sau khi xua luồng hơi nước ra là có thể trông thấy những chiếc bánh ở bên trong. Bánh trộn lẫn vừng, nhìn hơi có màu xám trắng, lại có phần trong suốt. Đưa tay sờ khẽ, cảm giác bánh mềm dẻo, lại có tính đàn hồi. Ta bất giác phì cười.

Triều Thần cũng vui vẻ nói: “Nương nương, Hoàng thượng có thích không?”

Hẳn là có rồi, dù sao ta đã rất cố gắng làm. Ta cau mày, nói: “À, giờ đã làm xong rồi, lát nữa Hoàng thượng về sẽ nguội mất.”

Triều Thần cười, đáp: “Nương nương yên tâm, nô tỳ đập nắp lồng hấp lại, lát nữa nếu Hoàng thượng về quá muộn, hấp nóng lại là được.”

Ta gặt đầu. “Thế thì tốt!”

Triều Thần vừa đập nắp lồng hấp lại vừa nói: “Chờ Hoàng thượng về, chắc chắn là...”

“Nương nương, nương nương...” Triều Thần còn chưa nói hết câu đã bị tiếng hô lớn bên ngoài át mất.

Nhìn ra bên ngoài, Triều Thần vội vàng bỏ đồ trong tay xuống rồi ra mở cửa, thấy một thái giám gấp gáp chạy tới, sắc mặt y hơi tái. Ta thấy lòng chùng xuống, báo trước có chuyện không hay sẽ xảy ra.

Thái giám kia chạy như bay tới, quỳ xuống thưa: “Nương nương, trong cung xảy ra chuyện lớn rồi. Hoàng thượng đã về cung trước. Nô tài tuân mệnh tới báo cho nương nương biết chuyện này, nếu nương nương quay về, bên ngoài có người hộ tống nương nương.”

Đầu ngón tay ta run lên, y nói gì? Hạ Hầu Tử Khâm về cung rồi? Ta bước lên một bước, thấp giọng hỏi: “Trong cung xảy ra chuyện gì?”

“Chuyện này... chuyện này nô tài không biết.” Người phía dưới cúi xuống, run giọng trả lời.

Ta đâu cần quan tâm y biết hay không, vội vã đi ra ngoài.

“Nương nương...” Triều Thần vội đuổi theo.

Ta trầm giọng nói: “Hồi cung!”

Tình Hòa cũng đuổi theo, thấy ta sa sầm mặt liền biết điều không nói câu nào.

Ta sai Triều Thần thu dọn một chút rồi ra khỏi Ngự Túc uyển. Ở cửa, có một chiếc xe ngựa đang chờ sẵn, ta im lặng, đi nhanh tới. Một người vén rèm xe lên cho ta, nói nhỏ: “Xin nương nương chậm một chút!”

Giọng nói quen thuộc khiến ta chột ngược mắt lên, hóa ra là Cố Khanh Hằng.

Hạ Hầu Tử Khâm vội vã hồi cung, để Cố Khanh Hằng ở lại bảo vệ ta, thật sự làm ta lo sợ.

“Nương nương...” Triều Thần đứng sau gọi, ta mới giật mình tỉnh lại, không nhìn người trước mặt nữa mà cúi người chui vào xe. Triều Thần vào theo, ngồi xuống bên cạnh, lén đưa mắt nhìn ta, cũng không nói câu nào.

Xe ngựa chạy nhanh hơn, tấm màn trên xe lắc lư, phát ra tiếng “phần phật”. Lúc này ta cũng không còn lòng dạ nào nhìn phong cảnh bên ngoài, hai tay nắm chặt lấy nhau. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến hần phải về gấp như thế? Tới thời gian đón ta về cung cũng không có.

Ta cắn răng. Buổi sáng hần dạy ta bắn cung, còn nói muốn ta làm điểm tâm, chờ tối nay hần về ăn mà, sao mới qua mấy canh giờ đã trở thành thế này?

Ngồi trong xe ngựa được một đoạn đường, cuối cùng ta không kìm nổi, lớn tiếng gọi: “Cố thị vệ!”

“Nương nương có chuyện gì?” Bên ngoài vang lên giọng nói thản nhiên của Cố Khanh Hằng.

Ta buột miệng hỏi: “Rốt cuộc trong cung đã xảy ra chuyện gì?” Ta không biết thái giám kia thật sự không biết hay giả vờ không biết, ha, giờ ta hỏi Cố Khanh Hằng, huynh ấy sẽ không lừa ta.

Một khắc sau mới nghe bên ngoài có người đáp: “Có người trong cung tới truyền lời, nói Dụ Thái phi bắt cần bị ngã xuống nước.”

Lời của Cố Khanh Hằng khiến ta kinh ngạc. Dụ Thái phi xảy ra chuyện? Chẳng trách Hạ Hầu Tử Khâm căng thẳng như thế. Nhớ lại lần đó ở Lam Hồ, hần loanh quanh, vòng vo đưa ta đi một vòng lớn, chính là muốn nói ra bệnh tình của Dụ Thái phi. Ta biết, dẫu hần có oán hận Dụ Thái phi nhưng cũng không quên được sự thật bà là mẹ ruột của hần. Thế nên nghe tin Dụ Thái phi xảy ra chuyện, hần mới đi vội vã như thế. Ngay cả thời gian nói với ta một tiếng cũng không có, phải chăng tình hình của Dụ Thái phi không hề khả quan?

Nghĩ đến đó, ta lại vội hỏi: “Tình hình của Dụ Thái phi sao rồi?”

Cố Khanh Hằng trả lời: “Nương nương, thuộc hạ không rõ tình hình cụ thể.”

Ta sững người một lát, đứng rồi, huynh ấy cũng luôn ở Thượng Lâm uyển, biết được chuyện này cũng chỉ là nghe nói. Xem ra tình hình cụ thể ra sao, phải đợi sau khi hồi cung, ta tự đi hỏi thăm mới biết được.

Giục xe ngựa chạy nhanh hơn, trong lòng ta bắt đầu có chút căng thẳng. Suy xét hồi lâu, ta dần cảm thấy chuyện này không bình thường lắm.

©STENT: .luv-ebook

Dù trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm còn vấn vương chuyện mẹ con với Dụ Thái phi nhưng Thái hậu thì sao? Thái hậu ghét Dụ Thái phi tới cực điểm, giờ bà ấy xảy ra chuyện, sao Thái hậu có thể sai người tới tận đây thông báo cho hần được? Huống chi khi ta và hần xuất cung, Thái hậu còn gọi ta tới nói chuyện, muốn ta giữ lấy trái tim hần, nói có vài chuyện muốn ta chủ động một chút. Giờ ta và hần mới ở Thượng Lâm uyển được hơn một ngày, Thái hậu không thể vì chuyện của Dụ Thái phi mà gấp gáp gọi hần về được. Thế thì còn có ẩn tình khác?

“Nương nương, người làm sao vậy? Sao sắc mặt người khó coi thế?” Triều Thần lo lắng nhìn ta.

Ta chậm rãi lắc đầu, có nghĩ nữa cũng vô ích, phải chờ ta hồi cung rồi mới biết được tất cả những chuyện lạ lùng này. Ta vốn định hỏi Cố Khanh Hằng nữa nhưng nghĩ một lát, lại thôi.

Dù xe ngựa chạy không ngừng nghỉ nhưng khi tới cổng hoàng cung đã là tối muộn.

Ta vội vã vào cung, đương nhiên ta không thể trực tiếp tới Vĩnh Thọ cung, nghĩ đi nghĩ lại, đành về Cảnh Thái cung trước. Phương Hàm ở trong cung, chắc hẳn nàng ta cũng biết được một số chuyện. Ta vừa trở về, mọi người đều ra nghênh đón. Ta cho tất cả lui xuống, chỉ bảo một mình Phương Hàm ở lại.

Nàng ta biết ta muốn hỏi gì nên khi ta còn chưa mở lời, nàng ta đã nói: “Hoàng thượng đột ngột hồi cung, nương nương chắc cũng nghe một số chuyện, ví như, chuyện Dụ Thái phi sảy chân ngã xuống nước.”

Ta nhìn nàng ta chăm chăm, hóa ra chuyện Dụ Thái phi bị ngã xuống nước là thật, thế nhưng, nàng ta lại nói là “ví như”, quả nhiên vẫn còn chuyện khác.

Ta ngẫm nghĩ một lát, lại hỏi Phương Hàm: “Vậy Hoàng thượng đã tới Vĩnh Thọ cung chưa?”

Phương Hàm sững người, lắc đầu: “Chưa tới, Hoàng thượng vừa hồi cung liền tới Trữ Lương cung. Tới tận bây giờ vẫn chưa đi ra.”

Trong lòng ta thoáng kinh ngạc. Dụ Thái phi sảy chân ngã xuống nước nên mới gọi hẩn về cung, nhưng hẩn lại tới Trữ Lương cung thăm Diêu phi?

Liếc mắt nhìn Phương Hàm, ta không thể ngờ được, hóa ra chuyện ẩn phía sau lại có liên quan tới Diêu phi.

Phương Hàm cúi đầu nói: “Nương nương không biết rồi, sáng nay Dụ Thái phi và Diêu phi nương nương tình cờ chạm mặt nhau ở bên Lam Hồ trong ngự hoa viên, cũng không biết tại sao, Dụ Thái phi thấy Diêu phi thì đột nhiên phát điên. Bà ta bắt chấp tất cả, xông lên đẩy Diêu phi khiến chúng cung nhân ở đó sợ tới sững người. Sau đó cũng chẳng biết tại sao Dụ Thái phi lại ngã xuống Lam Hồ. May mà lúc đó có thái giám biết bơi, không thì hậu quả thật sự không dám nghĩ tới.”

Hóa ra Dụ Thái phi vốn không phải sảy chân ngã xuống nước.

“Diêu phi thì sao?” Nàng ta chắc hẳn không yếu, có thể đẩy Dụ Thái phi xuống hồ, sao tới giờ Hạ Hầu Tử Khâm lại đi thăm nàng ta?

Sắc mặt thoáng đổi, Phương Hàm đưa mắt nhìn ta, trông như có chuyện muốn nói nhưng lại thôi. Trong lòng ta có chút chần động, một lúc sau mới lên tiếng được: “Cô cô cứ nói, đừng ngại!”

“Nương nương...” Nàng ta hạ giọng gọi ta một tiếng, rồi tiếp lời: “Diêu phi hoảng sợ, liền ngắt xỉu ngay tại chỗ.”

Ta đứng phắt dậy, cười mỉa. “Sao Diêu phi có thể là người vì chuyện như thế này mà ngắt được?” Ta không tin khắc trước người còn có thể đẩy người khác xuống nước, khắc sau lại đột nhiên bị ngắt. Nếu đổi lại là Thiên Lục thì ta còn tin được, nhưng nàng ta là Diêu phi, Diêu Thuần Tự, con gái của Diêu đại tướng quân!

Trong lòng ta lại nghĩ, là chủ ý của Thái hậu sao? Lấy cớ này để Hạ Hầu Tử Khâm sớm hồi cung?

Ha, cuối cùng bà cũng thấy hối hận rồi, hối hận khi ấy đã chọn ta đi mà không phải là Diêu phi, bởi vậy mới vội vã bù lại sao?

Nắm tay ta hơi siết lại, thấy sắc mặt của Phương Hàm có chút nặng nề, nàng ta khẽ nói: “Thái y tới thăm bệnh rồi, nói vì Diêu phi đang mang thai nên mới không chịu nổi sự hoảng sợ.”

Đầu ngón tay ta run lên dữ dội. Mang thai...

“Nương nương...” Phương Hàm lo lắng nhìn ta.

Chẳng trách Thái hậu gấp gấp sai người tới báo hẩn trở về, cũng khó trách hẩn về nhưng lại không tới Vĩnh Thọ cung mà đến thẳng Trữ Lương cung. Hóa ra là vì thế!

Ha, ta cười khở một tiếng. Ta vẫn luôn cho rằng, người mang thai tiếp theo hẩn phải là Thiên Lục, không ngờ lại là Diêu phi.

Ta đột ngột lui một bước. Phương Hàm vội đỡ lấy ta, nhỏ giọng gọi: “Nương nương...”

Ta lắc đầu, khẽ cười: “Bản cung không sao.”

Nàng ta vẫn không buông bàn tay đang đỡ ta, lát sau mới lên tiếng: “Nương nương, trong chốn hậu cung này, nếu người muốn có chỗ đứng vững chắc, không bao giờ lay chuyển, chắc chắn phải có một đứa con của chính mình, mà phải là hoàng tử.”

Không biết tại sao, khi nghe được những lời của Phương Hàm, ta chỉ thấy trong lòng đau nhói một cách vô cớ. Ta luôn nghĩ rằng, hai người ở bên nhau, có thể có những thứ thuần khiết, lấy con cái để củng cố địa vị

của bản thân cũng không phải là thượng sách. Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm có nghĩ giống ta không? Một khắc trước còn có thể ôm lấy ta, dịu dàng với ta, một khắc sau hẳn đã ngồi bên giường của nữ nhân khác, có lẽ còn cười vui sướng, bởi hẳn lại có thêm một đứa con nữa.

Hậu cung, quyền lực, căn nguyên của mọi điều ác. Mà con cái là thứ bùa hộ mệnh rất tốt, không thể nghi ngờ.

Ta nhắm mắt, không muốn nghĩ, ta không muốn nghĩ nữa.

“Nương nương, nương nương...” Bên ngoài vang lên giọng nói của Triều Thần.

Ta không mở mắt, chỉ nghe Phương Hàm ra ngoài hỏi: “Có chuyện gì?”

“Cô cô, Thái hậu phái người tới, mời nương nương tới Hy Ninh cung.” Không từ nào của Triều Thần lọt được vào tai ta.

Khi Phương Hàm quay người lại, thấy ta đi tới, nàng ta bèn lưỡng lự gọi: “Nương nương...”

Ta lạnh lùng cười một tiếng, sải bước ra ngoài, nói: “Thái hậu đã sai người tới rồi, bản cung có thể không đi sao?”

Ra ngoài mới hay người tới lần này không phải Quyển Nhi mà là một cung tỳ ăn mặc giống Quyển Nhi, thấy ta ra thì nhanh nhẹn hành lễ. “Nô tỳ Thiển Nhi xin thỉnh an nương nương!”

“Miễn lễ!” Ta vừa nói vừa bước đi, loan kiệu đã được chuẩn bị sẵn ở bên ngoài chắc hẳn là dành cho ta.

Triều Thần và Sơ Tuyết vội đi theo.

Vừa khởi kiệu, ta đã buột miệng hỏi: “Không biết Thái hậu vội vàng muốn bản cung tới là có chuyện gì?”

Thiển Nhi ở ngoài kia cười, đáp: “Cũng không có việc gì, chỉ là Thái hậu nghe nói nương nương đã quay về, trong lòng nhớ nhung, muốn nói chuyện với người một chút thôi.”

Thật sự là một câu nói khéo léo, ta không biết thoát cái mình và Thái hậu đã thân thiết tới vậy đấy! Ha, cung tỳ bên cạnh Thái hậu, đương nhiên ai nấy đều không thể coi thường.

Tới Hy Ninh cung, ta để Triều Thần và Sơ Tuyết chờ ở ngoài rồi đi vào theo Thiển Nhi. Khi vào cung, ta thấy Thái hậu nhắm mắt nằm trên nhuyễn tháp, cung tỳ quỳ ở bên đang cẩn thận cắt tỉa móng tay cho bà. Ta hành lễ với Thái hậu: “Thần thiếp xin thỉnh an Thái hậu!”

Lúc này bà mới mở mắt, vẫy tay để người bên cạnh lui xuống rồi lên tiếng: “Đàn Phi tới nhanh thật!”

Ta có chút ngượng ngùng, không biết nên trả lời ra sao, lại nghe bà nói: “Lần này tới Thượng Lâm uyển, dù chỉ có một ngày ngắn ngủi nhưng rất cuộc cũng được ở với Hoàng thượng một đêm. Không biết Đàn Phi và Hoàng thượng có xảy ra chuyện gì không?”

Bấy giờ ta mới kinh ngạc, bà vội vàng gọi ta đến là để hỏi chuyện này sao?

Mặt ta bắt đầu nóng lên, nhắc tới chuyện riêng, chung quy vẫn thẹn. Ta cúi đầu, thưa: “Thần thiếp và Hoàng thượng vẫn chưa... vẫn chưa...” Ha, chuyện này bảo ta phải mở miệng làm sao đây?

Ta vừa lên tiếng thì Thái hậu đã sải bước đi tới, kéo cánh tay của ta, vén tay áo lên, nhìn dấu thủ cung sa^[2] trên cánh tay. Bà đột nhiên thay đổi sắc mặt, giận dữ nói: “Ai gia nghe nói người còn vào phòng tắm của Hoàng thượng, rốt cuộc là cung tỳ của ai gia có vấn đề hay Đàn Phi người có vấn đề?”

[2] Thủ cung sa: trong truyền thuyết Trung Quốc, thủ cung sa là dấu vết chứng tỏ người con gái vẫn còn trinh tiết.

“Thái hậu bớt giận!” Ta quỳ sụp xuống.

Bà vẫn nổi giận đùng đùng. “Vinh Phi đã có thai, giờ Diêu Phi cũng có, người thông minh như người mà vẫn chưa nghĩ thông sao!”

Ta bỗng ngẩn người. Tại sao Thái hậu lại đột nhiên quan tâm tới chuyện giữa ta và Hạ Hầu Tử Khâm hơn cả Diêu Phi như thế...

22. Chương 22

Ta cần môi, không thốt ra được lời nào. Một lát sau, cơn giận của Thái hậu từ từ lắng xuống, bà phát tay áo, quay người đi, nói: “Đứng lên đi!”

“Tạ ơn Thái hậu” Ta đứng dậy, lại nghe bà nói: “Người đừng trách ai gia quá nặng lời, Hoàng thượng đăng cơ đã bốn năm, vậy mà vẫn chưa có hậu duệ, ai gia cũng rất lo lắng. Tuyển các người vào cung là để thiên triều ta khai chi tán diệp, đó là trách nhiệm của các người! Chuyện của tiền triều, chắc hẳn người không phải không biết.”

Bàn tay giấu trong ống tay áo hơi siết lại, ta thoáng kinh ngạc nhìn người trước mặt. Bà nói bà vội vã như thế vì lo chuyện nối dõi của nhà Hạ Hầu. Nhưng việc này nói đi cũng phải nói lại, chuyện của tiền triều, đương nhiên ta biết rõ, nếu không phải Hoàng đế Gia Thịnh có ít con cháu, hẳn nhiên cũng không tới gia tộc Hạ Hầu...

Vội thu lại tâm tư, có những chuyện ta không cần nghĩ quá nhiều. Dù hoàng vị của Hạ Hầu Tử Khâm từ đâu mà có thì thiên triều hôm nay cũng đã là thiên hạ của Hạ Hầu gia. Mà ta, thân là hậu phi, không nên suy đoán những chuyện này.

Thế nhưng hôm nay Thái hậu nói với ta những lời này, dường như không chỉ lo lắng về vấn đề nối dõi, mà còn có chuyện khác. Rồi cuộc là chuyện gì? Ha, ta thật sự không nghĩ ra.

Ta cúi đầu đứng bên cạnh Thái hậu, nhưng bà vẫn im lặng, thật lâu sau mới nói một câu với vẻ sâu xa: “Lúc này chỉ còn cách sinh nhật của Hoàng thượng một tháng.”

Ta thoáng kinh ngạc, mới nhớ ra vị trí hoàng hậu trong cung hãy còn để trống, chắc chuyện này vẫn cần Thái hậu phải lao tâm khổ tứ nhiều. Rồi lại nhớ những lời Cố Khanh Hằng nói khi ở Thượng Lâm uyển, khi ấy, các nước đều phái người đến, thậm chí là hoàng đế của những nước ấy.

Thực tình ta cũng hiểu được điều Thái hậu lo lắng.

Đang nghĩ ngợi, thấy Thái hậu đã quay người, nói với ta: “Điều Phi xảy ra chút chuyện, chắc người mới hồi cung cũng chưa qua Trữ Lương cung thăm nàng ta, lần này đi cùng với ai gia đi!” Vừa dứt lời, bà đã đi ra ngoài.

Ta vội vã đuổi theo, nhỏ giọng hỏi: “Thái hậu, tình hình Điều Phi thế nào rồi?”

“Chỉ bị hoảng sợ chút thôi, không có gì đáng ngại.” Bà thản nhiên đáp. Thiển Nhi ở bên ngoài thấy bà đi ra, vội bước tới dìu.

Ta im lặng, theo sát bà.

Khi vừa tới đây, thấy bà thoải mái nằm tựa trên nhuyễn tháp để cung tỳ cắt tía móng tay, ta đã thấy kỳ lạ. Trước đây, Thái hậu thương Điều Phi nhất, hôm nay nàng ta xảy ra chuyện, vậy mà bà lại có thể bình tĩnh như thế. Qua lời Thái hậu nói, ta cũng có thể nhận ra bà vẫn chưa hề tới thăm nàng ta, chỉ sai cung nhân đi thăm hỏi tình hình, hoặc có lẽ, chỉ truyền thái y tới hỏi mà thôi.

Suốt đường đi, Thái hậu không hề nhắc tới việc của Dự Thái phi, đương nhiên ta cũng biết điều không nói.

Tới cổng Trữ Lương cung, từ xa đã trông thấy mấy phi tần đi ra từ bên trong. Thấy chúng ta tới, ai nấy đều nhanh nhẹn hành lễ. Thái hậu không nhìn bọn họ mà đi thẳng vào trong. Khi đến cửa lại thấy một người đi ra, ta liếc nhìn, hóa ra là Thư Quý tần đã lâu không gặp.

Sắc mặt Thư Quý tần không được tốt, nàng ta chỉ cúi người chào chúng ta: “Tần thiếp tham kiến Thái hậu, Đản Phi nương nương!”

Thái hậu đáp lời rồi hỏi: “Điều Phi thế nào rồi?”

“Thưa Thái hậu, nương nương giờ đã tỉnh, Hoàng thượng đang ở bên trong.” Vừa nói, vừa liếc ta một cái, khóe miệng thoáng có nét cười.

Ta đáp trả nàng ta một nụ cười, người có long thai hôm nay là Diêu Phi, đâu phải Thư Quý tần nàng ta, có gì mà đặc ý?

Nghe thấy vậy, Thái hậu im lặng không đáp, bước vào phòng.

Ta muốn đi theo, lại nghe Thư Quý tần đột ngột lên tiếng: “Nương nương, sao người còn cười chứ? Người thật sự không thấy sốt ruột chút nào sao?”

Ta cười mỉa. “Bản cung thấy người cũng không sốt ruột, bản cung có gì phải nóng?”

Sắc mặt nàng ta thoát đổi, định nói thêm gì đó nhưng bị ta ngắt lời: “Xem ra Thư Quý tần đã quên chuyện lần trước bị Hoàng thượng cấm túc rồi, vậy thì hôm nay bản cung nhắc lại lần nữa cho người, ở trong cung không nên quá nhiều lời.” Nói xong, ta không nhìn nàng ta, cất bước đi vào trong.

Người phía sau im lặng, không nói gì nhưng ta cũng cảm nhận được sự giận dữ của nàng ta. Nghĩ lại một chút, khi vừa vào cung, ta mới chỉ là một cung tỳ bé nhỏ, còn nàng ta là quý tần nương nấng địa vị tít trên cao. Nàng ta khi ấy kiêu ngạo biết bao, khiến ta bây giờ nghĩ lại cũng thấy có chút hoảng sợ. Thế nhưng tiếp xúc rồi mới hay, dẫu nàng ta là quý tần thì cũng phải dựa vào người khác mà sống. Ha, nhưng Tang Tử ta chưa bao giờ muốn sống như thế!

Thái hậu ngoái đầu nhìn ta, thấy ta đi theo nhưng cũng không nói gì.

Vào phòng, có cung nhân vội tới vén rèm cho chúng ta, gương mặt lộ ra ta mới biết hóa ra là Quyển Nhi.

“Thái hậu, Đan Phi nương nương!” Nàng ta nhỏ giọng hành lễ.

Thái hậu khoát tay, nàng ta vội lui sang một bên. Người trong phòng cũng nghe thấy động tĩnh, ta vừa đi qua tấm rèm đã nghe thấy giọng hân vang lên: “Sao mẫu hậu cũng tới đây? Trẫm nghe cung tỳ nói đêm qua người ngủ không ngon, hôm nay rất mệt. Trẫm thấy người nên về nghỉ ngơi thôi, chỗ này không có chuyện gì.”

Lời hân nói khiến lòng ta thoáng xúc động, ngoái đầu nhìn Quyển Nhi. Hóa ra Thái hậu dùng cái cớ này để không tới Trữ Lương cung sao? Thế sao giờ lại tới?

Ta đi vào bên trong, hành lễ với hân. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!” Ánh mắt nhìn về phía nữ tử đang nằm nghiêng bên giường. Nàng ta nghe tiếng liền mở mắt ra một cách yếu ớt.

Thái hậu vội vàng bước tới, ngồi xuống trước giường, quan tâm hỏi han: “Diêu Phi thấy thế nào?”

“Thái hậu...” Nàng ta định ngồi dậy, lại bị Thái hậu ấn xuống. “Được rồi, mấy thứ lễ nghi này miễn hết đi!”

Hạ Hầu Tử Khâm đưa mắt nhìn ta, mím môi không nói. Ta có phần xấu hổ, đành bước lại, nói: “Vừa hồi cung đã nghe nói tỳ tỳ xảy ra chuyện, không biết giờ đã khá hơn chưa?”

Nghe thấy vậy, ánh mắt nàng ta mới chuyển về phía ta, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười như có như không, nhẹ giọng đáp: “Đa tạ muội muội đã quan tâm, bản cung không sao!” Khi nói, nàng ta lặng lẽ đưa mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm.

Sao ta không biết, lần này Hạ Hầu Tử Khâm tới Thượng Lâm uyển chỉ dẫn một mình ta theo. Trong hậu cung này nhiều phi tần như thế, nhưng nàng ta mới là kẻ canh cánh chuyện này trong lòng nhất.

Nguyên Quang năm thứ hai, nàng ta đi sau hân một bước, về trước hân một bước. Mà hôm nay, Hạ Hầu Tử Khâm đưa ta theo cùng, nhưng vì nàng ta mà bỏ ta lại, quay về cung trước. Chỉ bằng việc này, nàng ta có chuyện cũng thành không có chuyện, vì thế mới giữ được nụ cười như trước, lại có thể đối xử với ta khách sáo trăm bề.

Ta mỉm cười. “Nếu tỳ tỳ không sao thì tốt rồi, Hoàng thượng cũng không phải quá lo lắng.”

Nàng ta khẽ cười, không đáp.

Thái hậu nói: “Ai gia đọai ngày này lâu lắm rồi, giờ người đã mang long thai, không thể để xảy ra chuyện lần nữa.”

Thái hậu nói vậy khiến mặt mũi Diêu Phi đỏ bừng. Bà ta đột ngột quay đầu, nói: “Diêu Phi tỉnh lại, thân thể hãy còn yếu, nhiều người quá sẽ làm phiền nàng ta nghỉ ngơi. Ai gia vừa lúc rảnh rỗi, ở lại nói chuyện với nàng ta một lát.”

Rõ ràng ta trông thấy mắt Diêu Phi ánh lên nét không vui, lại nghe thấy Thái hậu nói: “Hoàng thượng đã ở đây lâu lắm rồi, sáng ra đã chạy gấp về nên cũng mệt mỏi, long thể quan trọng, mau về tẩm cung nghỉ ngơi đi!”

Thái hậu đã nói như thế, Diêu Phi cũng không tiện nói gì, đành cắn môi, nói: “Đúng vậy, Hoàng thượng cứ về cung nghỉ đi, thần thiếp vẫn ổn.”

Ta đưa mắt nhìn, thấy hắc gậy đầu rồi nói với Thái hậu: “Vay trẫm về trước, mẫu hậu cũng đừng ở lại quá lâu!” Nói xong, hắc xoay người đi ra ngoài

Thái hậu đưa mắt nhìn ta. Ta vội hành lễ rồi đi theo hắc.

“Cung tiễn Hoàng thượng, Đan Phi nương nương!” Quyển Nhi đứng sau bức rèm châu hành lễ với chúng ta.

Triều Thần và Sơ Tuyết ở bên ngoài thấy ta đi ra cùng Hạ Hầu Tử Khâm thì thoáng sững sờ rồi vội vàng hành lễ với hắc. “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!”

Hắc khoát tay, vẫn đi về phía trước.

Ta đưa mắt liếc nhìn hai cung tỳ. Triều Thần biết điều, giật ống tay áo Sơ Tuyết, hai người chỉ đi theo từ xa.

Lý công công không biết lúc này đi đâu, giờ mới từ phía sau đuổi tới, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng khởi giá về Thiên Dận cung sao?”

Hắc lưỡng lự giây lát rồi lắc đầu, nói: “Trẫm không về cung, trẫm... Đan Phi!” Hắc đột nhiên gọi ta.

Ta thoáng kinh ngạc, vội cất bước đi tới. Hắc khẽ nói: “Đi dạo với trẫm một lát!”

Nghe thấy vậy, Lý công công biết điều lui xuống.

Ta đi bên cạnh hắc, liếc mắt nhìn người ở bên, thấy hắc khẽ nhíu mày, sắc mặt không được tốt. Hắc không nhìn ta, đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy tay ta, nhưng vẫn không nói một lời.

Ta mấp máy môi, cũng không biết nên nói gì để phá tan bầu không khí kỳ lạ này. Vì bị hắc kéo nên bước chân ta chậm lại.

Trên đường đi, chúng cung nhân gặp chúng ta đều tự giác lùi sang một bên cúi người, hành lễ. Cung tỳ và Lý công công theo sau từ xa, không ai dám nói câu nào

Lúc này, có lẽ đã quá giờ Thân, trời đã tối hắc. Ánh sáng tỏa ra từ những chiếc đèn lồng treo một bên hành lang chiếu lên gương mặt nhìn nghiêng với những đường nét rõ ràng của hắc, tạo nên chiếc bóng mờ nhạt. Ta chợt cảm thấy hoảng hốt, dường như chúng ta vẫn còn đang ở trong cánh rừng ở Thượng Lâm uyển, chưa hồi cung.

Ha! Cười giễu một tiếng, hóa ra, ta vẫn có chút tham luyến.

Hai người im lặng bước đi, cũng không biết đi được bao lâu, hắc đột nhiên dừng lại. Ta có chút kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt hắc. Ở phía đó, ta mơ hồ trông thấy bụi hoa màu hồng trong ánh sáng yếu ớt, dù chưa lại gần nhưng ta vẫn nhận ra đó là “Nguyệt nguyệt hồng” được Bắc Tề tiến cống.

Ta còn nhớ lần ấy gặp Tiểu Đào ở đây, còn bị Hạ Hầu Tử Khâm bắt được, hắc còn cố ra vẻ nghiêm khắc cho ta xem, thực ra là muốn biết tình hình của Dự Thái phi. Thế nhưng giờ ta thấy hắc lại có thêm một tầng suy nghĩ. Bởi đây là vật tiến cống của Bắc Tề, còn một tháng nữa, người của Bắc Tề sẽ đến thiên triều mừng sinh nhật hắc. Cần thận nhìn người ở bên cạnh, một bên mặt của hắc chìm trong bóng tối, ta thật sự không nhận ra, rốt cuộc trong lòng hắc đang nghĩ gì. Nhưng chỉ dừng lại trong chốc lát, hắc lại kéo ta đi về phía trước. Thực ra ta vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện của Phát Hy, nhưng ta biết giờ không phải lúc hỏi hắc. Ta chỉ không biết, rốt cuộc mình có vị trí gì trong lòng hắc, liệu có tư cách để hỏi chuyện Phát Hy không?

Đi mãi, đi mãi, mới thấy phía trước là Lam Hồ.

Hắn không dừng bước, kéo ta đi thẳng tới đình nghỉ ở giữa hồ. Trên cây cầu uốn lượn, gió lạnh từ mặt hồ thổi tới khiến ta rùng mình. Ngày ấy, hắn ngồi ở Lam Hồ tới hai canh giờ, thời tiết có lẽ còn lạnh hơn bây giờ nhiều, ta cũng không biết rốt cuộc hắn làm thế nào mà chịu đựng được?

Kéo ta ngồi xuống, hắn mới thở dài, hai tay tựa lên lan can phía sau, ngẩng đầu, nhắm mắt lại. Ta cựa quậy, nhìn bộ dạng thoải mái của hắn, cũng muốn tự tay như thế nhưng vừa nâng tay lên đã thấy đau nhói. Lúc này mới nhớ ra, ban sáng ta còn bắn cung ở Thượng Lâm uyển, kéo dây cung trong khoảng thời gian lâu như thế, giờ nhất định sẽ rất nhức mỏi. Tự xoa bóp vài cái, khi ngược mắt lên, ta mới phát hiện hắn đang nhìn mình chăm chăm.

Ta nhất thời ngẩn người. Hắn khẽ cười một tiếng, kéo cánh tay ta lại, xoa bóp cho ta.

Ta kinh hãi, nhỏ giọng kêu: “Hoàng thượng...”

“Ừ.” Hắn đáp, lại hỏi: “Đau à?”

Ta nghĩ một lát, lắc đầu.

Dù thật sự đau nhưng ta lại cảm thấy vô cùng vui sướng. Dẫu thời gian tập bắn cung cùng hắn ngắn ngủi nhưng ta rất thỏa mãn. Đau đớn lần này không tính là đau. Hồi còn nhỏ ở nhà, ta không nghe lời, phu nhân liền gọi người tới đánh, thực sự là không hề nương tay. Thứ đau đớn ấy mới là đau đến tận xương tủy, khiến ta phải nghiêng răng nguyên rửa bà ta.

©STE.NT

Ha, nghĩ tới ta lại thấy thật nực cười. Mỗi lần bị phu nhân đánh, ta đều thầm nguyện rửa bà ta bị cha ta bỏ, nhưng nhiều năm trôi qua, phu nhân vẫn là phu nhân. Lời nguyện của ta chẳng qua cũng chỉ là thứ trẻ con tự an ủi mình mà thôi.

Hắn đưa mắt nhìn ta, đột nhiên bật cười. “Hóa ra nàng cũng là người sĩ diện như thế!” Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp: “Khi còn nhỏ, trầm học bắn cung, ngày nào cũng dậy từ khi trời còn chưa sáng, tới bãi tập bắn cung thị vệ trong phủ. Hai, ba tháng liền giương cung, cánh tay đau tới độ không cầm nổi đôi dũa, nhưng dù có như thế cũng không chịu từ bỏ, có đau nữa cũng phải tiếp tục tập. Nàng biết vì sao không?” Hắn ngược mắt nhìn ta.

Đây là lần đầu tiên hắn nhắc tới chuyện khi còn nhỏ với ta.

Mỉm cười nhìn hắn, ta lên tiếng trả lời: “Vì người là thế tử.”

Thế tử của vương phủ cũng giống như thái tử ở trong cung, phải thừa kế mọi thứ trong vương phủ, bởi vậy hắn nhất định phải mạnh mẽ hơn người khác trong tất cả mọi việc, chuyện gì cũng phải chịu gian khổ.

Mắt hắn hơi sáng lên, cười bất đắc dĩ. “Thế nên yêu cầu của mẫu hậu với ta từ trước tới nay đều rất cao.”

“Bởi vậy mới có Hoàng thượng của ngày hôm nay.” Ta tiếp lời hắn.

Hắn ngẩn người, thở dài một tiếng. “Đúng vậy, vậy nên mới có trầm của ngày hôm nay.”

Nghĩ một lát, ta hỏi hắn: “Vậy sao Hoàng thượng muốn dạy thần thiếp bắn cung?”

Hắn không trả lời ngay, mãi một lúc sau mới đáp: “Vì trầm thích bắn cung.”

Trong lòng ta chợt thấy hồi hộp, hắn nói hắn thích bắn cung, bởi vậy cũng muốn dạy ta bắn cung...

Ta nhìn hắn nhưng hắn không nhìn ta, lực trên tay vẫn nhẹ nhàng. Hai người đều không nhắc tới chuyện đột ngột hồi cung, cũng không nói tới chuyện Diêu phi mang thai. Trầm mặc giây lát, ta nghiêng răng, rút ra một chiếc trâm trên tóc, vung tay ném xuống Lam Hồ.

Chỉ nghe “tôm” một cái, hắn kinh ngạc, quay người lại nhìn. Mặt hồ mờ tối, chỉ có thể lờ mờ trông thấy từng vòng sóng nước đập dềnh. Hắn sững sờ rồi khẽ cười, trừng mắt nhìn ta. “Trang sức châu báu mà nàng lãng phí như thế sao?”

Ta cũng cười. “Dù thần thiếp không động thủ, sớm muộn gì Hoàng thượng cũng động thủ thôi, chi bằng thần thiếp tự giác.”

Ta còn nhớ lần đó, hần đưa tay tháo cây trâm trên tóc ta, ném xuống hồ, lý do là vì bầu không khí quá yên lặng, cảm thấy thiếu cái gì đó. Ta nói như thế, đương nhiên hần biết ý của ta là gì.

Hần khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Nhưng trẫm nhớ lần đó, nàng nhìn chăm chăm vào ngọc bội của trẫm. Hôm nay lạ thật, lại dám vứt trâm của mình.”

Ta chớp mắt, đáp: “Dẫu sao trâm của thần thiếp là của thần thiếp, ngọc bội của Hoàng thượng cử để lại mà tặng người ta đi, thần thiếp đâu dám không biết tốt xấu như thế chứ?” Lần đó hần không chịu bỏ ngọc bội của mình, nhưng lại ban cho Diêu phi vào đêm Giao thừa. Những việc ấy, ta đều nhớ rất rõ ràng.

Hần đột nhiên sầm mặt, hỏi: “Nàng cũng cố chấp với mấy vật ngoài thân đó sao?”

Lời của hần khiến ta sững sốt, ta không biết “rất nhiều thứ” mà hần nói rốt cuộc là chỉ thứ gì, bởi lẽ thứ ta có thể nghĩ đến thật sự là rất nhiều.

Cuối cùng, hần cũng buông tay ta ra, xoay người, nói: “Trẫm mệt rồi, muốn về cung nghỉ ngơi. Nàng không có việc gì thì cũng về Cảnh Thái cung nghỉ đi!” Dứt lời, hần liền đi mất.

Nhìn theo bóng lưng hần, ta đột nhiên rất muốn đánh cược một lần, bèn quỳ sụp xuống, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp xin Hoàng thượng thứ tội!”

Hần khẽ giật mình, cuối cùng cũng chậm rãi ngoái lại nhìn ta, nhú mày, hỏi: “Tội gì?”

Ta cúi đầu, nhẹ giọng thưa: “Hoàng thượng không cho phép thần thiếp tới Vĩnh Thọ cung nữa, nhưng hôm nay thần thiếp muốn đi nên xin nhận tội với Hoàng thượng trước.”

Người hôm nay xảy ra chuyện không chỉ có Diêu phi, nhưng người được quan tâm lại chỉ có nàng ta. Dù tất cả mọi người đều không biết suy nghĩ trong lòng hần nhưng ta hy vọng lần này mình đúng. Trước giờ, đã bao lần hần vừa tránh né lại vừa nói bóng gió gần xa về Dụ Thái phi, ta dám chắc thực ra hần muốn biết tình hình của bà ấy. Thế nhưng hần sẽ không hỏi bất cứ ai. Ta nghĩ, cả hậu cung này, người có thể giúp hần chỉ có mình ta.

Ta cúi đầu nên không nhìn thấy vẻ mặt hần, chỉ biết hần vẫn không quay người, nhưng lại nghiêng mặt nhìn ta. Hần im lặng, ta cũng không lên tiếng.

Hai người cứ yên lặng như thế, không biết bao lâu sau, ta nghe thấy hần nặng nề nói một câu: “Đi đi, ngày mai trẫm lại phạt nàng.” Sau đó hần vội vã rời đi.

Song ta như nghe thấy tiếng cười nhẹ của hần. Ngược mắt nhìn bóng dáng đã đi xa, khóe miệng ta bắt giác cong lên.

“Nương nương...” Triều Thần và Sơ Tuyết vội vàng chạy về phía ta.

Ta đứng dậy, phất tay áo, cười nói: “Đi thôi, bản cung tới Vĩnh Thọ cung.”

“Nương nương?” Triều Thần khẽ lên tiếng, nghi hoặc nhìn ta.

Ta khẽ nở nụ cười, nói với Sơ Tuyết: “Người về cung trước đi, nói với cô cô một tiếng, để nàng khỏi lo lắng cho bản cung.”

Sơ Tuyết hãy còn muốn nói nhưng thấy ta đã vịn lên tay Triều Thần rời đi, đành vâng lời.

Triều Thần đi sát lại, nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, người thật sự muốn tới Vĩnh Thọ cung sao?”

Ta “ừ” một tiếng, dù Triều Thần hãy còn ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì. Lần này được Hạ Hầu Tử Khâm cho phép, dù có xảy ra chuyện gì, hần cũng sẽ chịu trách nhiệm thay ta. Quan trọng hơn là, ta đi còn có nguyên nhân khác.

Đây là lần thứ hai ta tới Vĩnh Thọ cung, càng cảm thấy nơi này mới là lãnh cung thực sự. Cả cung điện lớn như thế mà chỉ có Tiểu Đào là cung tỳ.

Không ai thông báo, ta và Triều Thần đi vào cũng không trông thấy bóng dáng của Tiểu Đào và Dụ Thái phi. May mà lần trước đã tới một lần, ta liền đi thẳng vào tẩm cung của Dụ Thái phi.

“Nương nương...” Triều Thần đỡ tay ta. Ta nhận ra trên gương mặt nàng ta có chút lo lắng.

Ta khẽ cười một tiếng, chẳng phải lần đầu tiên, có gì đáng sợ chứ?

Tới cửa phòng, đột nhiên có người đi ra từ bên trong, Triều Thần hoảng sợ hô lên một tiếng, chắn phía trước ta. Người kia cũng không kịp đề phòng, ngã nhào ra đất, chiếc chậu rửa mặt cũng đổ theo, chỉ nghe thấy “ầm” một tiếng, nước trong chậu lênh láng trên mặt đất. Triều Thần đứng phía trước, giầy của nàng ta bị ngâm ướt một chút, còn ta chỉ bị bắn vài giọt lên người.

“Nương nương, người không sao chứ?” Triều Thần vội vàng quay lại hỏi ta.

Ta lắc lắc đầu, nhìn kĩ lại, hóa ra là Tiểu Đào.

Tiểu Đào trông thấy ta, hoảng hốt bò dậy, quỳ thẳng người, hô: “Nô tỳ không biết là Đản Phi nương nương, đụng phải người, xin nương nương thứ tội!”

Thấy bộ dạng nhếch nhác của nàng ta, ta lên tiếng: “Đứng lên đi, bản cung không sao!” Nói xong, ta đưa mắt nhìn vào bên trong, cách tấm bình phong nên không nhìn thấy rõ, bèn hỏi nàng ta: “Thái phi sao rồi?”

Ta vừa hỏi, Tiểu Đào liền ôm mặt khóc nức nở, đáp: “Thái phi ngã xuống nước bị cảm, nô tỳ đã cho uống thuốc theo đơn của thái y, nhưng vẫn sốt cao, mãi mà không hạ.”

Ta khẽ nhíu mày, cất bước vào trong.

“Nương nương...” Tiểu Đào hoảng sợ bò dậy đuổi theo. “Nương nương, người...”

Ta liếc nhìn nàng ta, nói: “Bản cung vào thăm Thái phi một lát, người cứ thay quần áo đi!” Phần lớn chậu nước vừa này đã đổ lên người nàng ta.

Tiểu Đào ngẩn người, lát sau mới cuống quýt lau nước mắt, gật đầu thưa: “Vâng, nô tỳ đi ngay!” Nói xong liền chạy nhanh ra ngoài.

Ta đưa mắt liếc Triều Thần đứng bên cạnh, nói: “Người cũng đi thay giày với Tiểu Đào đi, bản cung đợi ở đây.”

“Nương nương, nô tỳ không sao!” Ta biết Triều Thần lo lắng cho ta, nhưng giờ thời tiết lạnh như thế này, sao ta nhẫn tâm để nàng ta đi giày ướt, chờ ta ở đây được?

Ta trầm giọng nói: “Bản cung bảo người đi, còn không đi mau!”

Triều Thần ngẩn người, lát sau mới gật đầu, lui xuống.

Quay người lại, thấy Dụ Thái phi đang nằm trên giường, ta đi tới trước mặt cũng không biết. ta đưa tay đặt lên trán bà, hây còn sốt. Ngồi xuống bên giường, ta khẽ gọi: “Thái phi, Thái phi...”

Người nằm trên giường hình như không nghe thấy tiếng ta, mi mắt vẫn không động đậy. Nghĩ một lát, ta bèn thăm dò: “Hoàng thượng đến rồi!”

“Hoàng thượng...” Bà lằm bằm, cuối cùng cũng mở mắt, vừa chống tay ngồi dậy vừa hỏi: “Hoàng thượng, Hoàng thượng đâu?”

Ta đưa tay đỡ, bà nắm chặt tay ta, trợn tròn mắt hồi lâu rồi đột nhiên cau mày, hỏi: “Người là ai?”

Ta sững sờ, bà ta hỏi ta là ai? Còn nhớ hôm ấy, ở ngoài Thiên Dận cung, bà con lồi kéo ta, lớn giọng hô “Liều đại tiểu thư” mà.

Ta bèn cười, hỏi: “Sao Thái phi lại không nhận ra thần thiếp?”

Nghe thấy thế, bà lại nhìn hồi lâu, đột nhiên vươn tay ra chạm vào mặt ta, nhỏ giọng nói: “Người là ai nhỉ? Rốt cuộc người là ai, ta... ta đã từng gặp người chưa?” Bà vẫn còn yếu, giọng nói có phần hốt hoảng.

Ta đỡ Thái phi, thấy trong đáy mắt bà có vẻ hoang mang, trong lòng căng thẳng, bèn thấp giọng, nói: “Người quên rồi, tần thiếp là... Liễu đại tiểu thư.” Ta không biết tại sao hôm ấy bà lại coi ta là Phát Hy, vậy thì hôm nay, liệu bà còn nhầm ta thành nàng ấy không?

“Liễu đại tiểu thư...” Bà vẫn nhìn ta chăm chú, lại bật cười giễu cợt. “Người muốn lừa ta. Liễu đại tiểu thư đã được gả tới Bắc Tề để làm nương nương rồi.”

Nói xong, bà bèn gạt tay ta ra, lại nằm xuống.

Ta thở dài, xem ra bà thật sự bị điên nên mới không nhận ra ai với ai, lúc thì nói ra là Phát Hy, lúc lại nói ta lừa bà ấy. Lại nhớ tới chuyện bà đã từng nhắc đến tiền triều, ta muốn mở miệng hỏi nhưng lời của Phương Hàm lại như vang lên bên tai, lưỡng lự giây lát, cuối cùng cũng không hỏi. Lần này ta tới Vĩnh Thọ cung, dù được Hạ Hầu Tử Khâm ngầm cho phép nhưng bên Thái hậu không thể nói trước được, thế nên có những chuyện vẫn phải nên kìm lại.

Ta muốn nói chuyện với Thái phi nhưng bà đã nhắm mắt. Ta gọi mà bà không thèm để ý.

Thêm một lúc, nghe thấy bên ngoài có tiếng người đi vào, ta quay đầu thì thấy Tiểu Đào và Triệu Thần đã trở lại. Tiểu Đào bưng một chậu nước trên tay, thấy ta ngồi bên mép giường của Dụ Thái phi thì vội bước nhanh tới, hỏi: “Nương nương, Thái phi đã tỉnh lại chưa?” Nàng ta vừa nói vừa đặt chậu xuống.

Ngẫm nghĩ một lát, ta lắc đầu. “Bà vẫn ngủ suốt, chưa tỉnh lại, người đang...”

“À!” Tiểu Đào nhúng khăn vào nước, vắt khô rồi đặt lên trán Dụ Thái phi, đáp: “Thái phi bị sốt, người rất nóng, nô tỳ đắp khăn ướt để Thái phi hạ sốt.”

Ta gạt đầu, lại nghe nàng ta nói: “Nương nương, trong hậu cung này chỉ có người là tốt bụng nhất. Bao nhiêu năm qua cũng chỉ có người tới Vĩnh Thọ cung, lại còn không chỉ tới một lần. Nô tỳ thay Thái phi cảm tạ người.” Nàng ta nói xong liền quỳ xuống.

Ta có chút kinh ngạc, thật ra ta cũng không tốt bụng như thế, rồi nói với nàng ta: “Người đứng lên đi!”

Tiểu Đào tạ ơn rồi mới đứng dậy. Ta liếc mắt nhìn người nằm trên giường, hỏi: “Bản cung nghe nói Thái phi vì giảng co với Diêu phi ở Lam Hồ nên mới bắt cần ngả xuống nước, sao lại xảy ra chuyện như thế?”

Sắc mặt Tiểu Đào hơi tái đi, lát sau mới nói: “Hôm nay tâm trạng của Thái phi rất tốt, nô tỳ thấy Thái phi khỏe nên mới đưa người ra ngoài đi dạo một lát, ai ngờ lại chạm mặt Diêu phi nương nương. Cũng không biết tại sao, Thái phi liền xông tới túm chặt áo Diêu phi nương nương, ra sức đẩy. Lúc ấy nô tỳ sợ quá, muốn tới ngăn lại nhưng không ngờ Diêu phi nương nương đã đẩy Thái phi ra, Thái phi không kịp đề phòng nên ngã xuống hồ.”

“Thật sự là Diêu phi đẩy?” Xem ra ta đã nghĩ đúng.

Nghe thấy vậy, sắc mặt Tiểu Đào liền thay đổi, vội quỳ xuống nói: “Nương nương tha tội! Nô tỳ... có lẽ nô tỳ hoa mắt...”

Ha, nàng ta nghĩ ta khắt khe với chuyện Diêu phi đẩy Dụ Thái phi sao?

Ta khẽ cười. “Chuyện này bản cung không quan tâm, bản cung chỉ tò mò, đang yên đang lành, tại sao Thái phi lại đột nhiên phát điên chứ?” Dù lần trước ta đi ra từ Thiên Dận cung, bà nhận nhầm ta là Phát Hy cũng không kích động như thế.

Thấy ta không định trách phạt, sắc mặt Tiểu Đào mới dần khá lên, song nàng ta vẫn lắc đầu, đưa mắt nhìn người nằm trên giường, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ cũng không biết, dù thần trí của Thái phi không minh mẫn nhưng cũng chỉ nói lung tung vài câu, nhận nhầm vài người, còn chuyện như thế này thì đây là lần đầu tiên nô tỳ thấy.” Nàng ta cẩn thận liếc nhìn ta, lại nói: “Thái hậu biết chuyện này thì nổi giận lôi đình, nói nếu Diêu phi nương và cái thai trong bụng có chuyện gì bất trắc, nhất định sẽ không tha cho Thái phi.”

Thái hậu vốn dĩ không vừa mắt Dụ Thái phi, hôm nay xảy ra chuyện như thế, bà có tức giận cũng là chuyện bình thường. Nhưng ta thấy có chút khó hiểu, nếu Thái hậu quan tâm đến Diêu phi như vậy thì sao có thể nhân nhện chờ ta về rồi mới cùng tới Trữ Lương cung chứ?

Chuyện này, ta vẫn luôn thấy kỳ lạ.

Chỉ là, Dụ Thái phi...

Theo ta được biết, người bị điên chắc chắn phải bị thứ gì đó kích động mới gây ra những chuyện quá khích như vậy, nếu không thì Dụ Thái phi cả ngày chỉ ngơ ngẩn ngẩn. Nếu nói đột nhiên phát điên thì thật sự khiến người ta không thể tưởng tượng được.

“À, đúng rồi!” Tiểu Đào như nhớ ra điều gì đó, lấy từ trong áo ra một miếng ngọc bội, dâng lên cho ta. “Nương nương, đây... đây là thứ lấy được từ trong tay Thái phi. Nô tỳ nhận ra nó không phải là đồ của Thái phi. Chắc là đồ của Diêu phi nương nương. Hôm nay, khi công công đưa Thái phi từ Lam hồ lên, trong tay bà vẫn nắm chặt miếng ngọc bội này. Nô tỳ đang nghĩ cách để trả lại cho Diêu phi nương nương, đồ của Diêu Phi hẳn rất quý. Nếu là thứ Hoàng thượng ban thưởng, vậy thì Thái phi giữ càng không tốt.” Nàng ta nói xong liền nhú chặt mày.

Ta nhận lấy miếng ngọc bội, cẩn thận xem xét, trông nó thực sự rất quen. Nghĩ lại mới chợt nhớ ra, đây chẳng phải miếng ngọc bội Hạ Hầu Tử Khâm ban cho Diêu phi vào đêm Giao thừa sao? Ta còn nhớ, khi ấy Hạ Hầu Tử Khâm nói rằng đây là đồ Thái hậu tặng hẳn làm quà sinh nhật. Nó hẳn phải ở trên người Diêu phi, nhưng giờ Tiểu Đào lại nói nó ở trong tay của Thái phi.

Trong lòng ta có chút kinh ngạc, nói như thế, Dụ Thái phi xông lên vì miếng ngọc bội này sao?

Ánh mắt ta lại chăm chú nhìn miếng ngọc bội trên tay, xem ra dù Dụ Thái phi bị điên nhưng bà vẫn còn cảm giác với Thái hậu. Trong lòng bà cũng ghét Thái hậu, là thế sao?

“Nương nương...” Tiểu Đào nhìn ta, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Ta cười, nói: “Ngọc bội này, bản cung thay Thái phi trả lại cho Diêu phi.”

Nghe thấy vậy, trên gương mặt Tiểu Đào mới lộ ra nụ cười, vội nói: “Nô tỳ thay Thái phi cảm tạ nương nương!”

Ta lại nói: “Thái phi sốt mãi không hạ, bản cung sợ là thuốc của thái y không có tác dụng. Triều Thần, người mau tới Thái y viện, mời Tôn thái y tới đây!”

Triều Thần nhìn ta vẻ nghi hoặc, ta chưa bao giờ chỉ đích danh ai khi truyền thái y. Ha, nhưng lần này ta muốn truyền Tôn thái y. Phương Hàm đã từng điều tra, từ trước tới nay, thái y xem mạch cho Thiên Phi chỉ có một mình ông ta. Hôm đó có người cố ý để lộ tin long thai trong bụng Thiên Phi có điều kỳ lạ, không phải muốn ta điều tra sao? Ta không tìm hiểu, nếu long thai trong bụng tỳ ta bất thường, ta phải để chính tỳ ta lộ ra chân tướng.

Triều Thần vâng lời, vừa định lui xuống thì ta lại nói: “Người chỉ nói, bản cung cảm thấy không thoải mái, muốn mời ông ta tới xem bệnh cho bản cung.”

“Vâng, nô tỳ biết nên nói như thế nào.” Triều Thần vâng lời lui xuống.

“Nương nương!” Tiểu Đào ở bên đập đầu với ta. “Nô tỳ... nô tỳ không biết phải cảm tạ người như thế nào!”

Ta đỡ nàng ta dậy, trong lòng tự cười mỉa, ta cũng có tâm tư vị kỷ mà.

Rất nhanh sau đó đã thấy Triều Thần quay lại. Đi sau nàng ta là một thái y, ta trông có vẻ quen quen, xem ra ông ta chính là Tôn thái y.

Tôn thái y nhìn thấy ta, vội vàng hành lễ. “Thần tham kiến Đan Phi nương nương!”

“Tôn thái y miễn lễ!”

Ông ta đứng dậy, vừa trông thấy Dụ Thái phi nằm trên giường thì sắc mặt hơi đổi, hạ giọng nói: “Thần nghe nói nương nương không khỏe, nhưng không ngờ nương nương lại ở Vĩnh Thọ cung.” Ý là, ông ta rõ rồi, vì Dụ Thái phi nên ta mới truyền ông ta tới.

Ta khẽ cười, đáp: “Xem ra Tôn thái y thật sự là người thông minh, bản cung lại ngu muội rồi.”

Ta đưa mắt ra hiệu cho Triều Thần, nàng ta hiểu ý, liền kéo Tiểu Đào, nói: “Chúng ta ra ngoài trước.”

Tiểu Đào nhìn ta nhưng cũng im lặng, không nói gì.

Tôn thái y thấy hai cung tỳ lui ra, trong đấy mắt có chút khác thường, lên tiếng hỏi: “Không biết rốt cuộc nương nương truyền thần tới đây là vì cái gì? Thần phải xem mạch cho nương nương hay cho Thái phi?”

Ta đứng dậy, đi tới bên cạnh Tôn thái y, nói: “Bản cung hồ đồ rồi, giờ Tôn thái y chuyên xem mạch cho Vinh Phi, là người vô cùng bận rộn. Vậy xin thái y mau xem cho thử cho Thái phi một chút, xem xong rồi cũng sớm quay về.”

Nghe ta nhắc tới Thiên Phi, sắc mặt ông ta có phần khó coi, nhưng cũng chỉ trong nháy mắt, ông ta vội bước lên, nói: “Vậy thần xin xem bệnh cho Thái phi!” Nói xong, ông ta liền đặt ngón tay lên mạch của Dự Thái phi.

Trầm ngâm trong chốc lát, ông ta nói với ta: “Thái phi ngã xuống nước, bị cảm lạnh, thân thể yếu ớt nên mới sốt ải không hạ, thần kê đơn thuốc, uống mấy thang là khỏi.” Ông ta nói xong, lại tiếp lời: “Không biết nương nương có chỗ nào không được khỏe?”

Ta cười, lắc đầu. “Bản cung đương nhiên không sao, chuyện hôm nay phải cảm tạ Tôn thái y rồi!”

Lúc này ông ta mới cười, đáp: “Đây là chuyện thần nên làm”, rồi thu dọn đồ đạc. “Nếu nương nương không sai bảo điều gì khác, thần xin cáo lui!”

“Tôn thái y đi thông thả!”

Tôn thái y lại hành lễ với ta rồi ra khỏi cửa.

Một lát sau mới thấy Triệu Thần và Tiểu Đào quay lại. Tiểu Đào vội hỏi ta: “Nương nương, thái y nói thế nào ạ?”

Ta trấn an nàng ta: “Thái y nói không có gì đáng ngại, chỉ cần uống mấy thang thuốc là khỏe. Người nhớ cho Thái phi dùng thuốc đúng giờ mỗi ngày là được.”

Nghe thấy vậy, Tiểu Đào mới thật sự an tâm. Ta ngồi thêm một lát rồi đứng dậy, nói: “Hôm nay muộn rồi, bản cung cũng phải quay về thôi, người chăm nom Thái phi cho tốt!”

“Vâng!” Tiểu Đào đáp rồi tiễn ta ra ngoài.

Ta vịn lên tay Triệu Thần, đi rất xa rồi, ngoảnh đầu lại vẫn có thể trông thấy cung tỳ đang đứng ở cửa cung. Trong lòng ta không khỏi có chút thương xót, nhớ tới những lời Triệu Thần đã nói, chúng cung nhân cũng cần tìm một chủ tử có thể nương tựa được.

Ai nói không phải chứ? Tiểu Đào chính là một ví dụ. Đi theo Dự Thái phi, không bị bắt nạt đã là tốt lắm rồi, đừng nghĩ tới việc hưởng phúc.

Quay về Cảnh Thái cung, Phương Hàm đón lấy áo choàng của ta, hỏi: “Nương nương xem lò sưởi trong tấm cung này có đủ không? Nếu không đủ, nô tỳ lại sai người lấy thêm vài cái.”

Ta lắc đầu. “Đủ rồi, bản cung đâu yếu đuối như thế!”

Nàng ta cười, nói: “Vậy nương nương nghỉ ngơi sớm một chút, hôm nay vội vã trở về cũng mệt rồi.”

Ta gật đầu, nàng ta liền xoay người đi ra ngoài. Ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội gọi: “Cô cô!”

Phương Hàm quay lại, hỏi: “Nương nương còn có việc gì?”

Ta đi tới, nhỏ giọng hỏi: “Bên Văn Lương sao rồi?” Chuyến này về cũng vội mà đi cũng nhanh, thậm chí ta còn chưa trông thấy nàng ta. Ta cũng biết, gọi Văn Lương tới đây là không ổn, thế nên chỉ có thể hỏi thăm Phương Hàm.

Nàng ta thoáng lưỡng lự rồi đáp: “Văn Lương mới đi có vài ngày, trước mắt vẫn chưa có động tĩnh gì. Chuyện này không cần nương nương quan tâm, nô tỳ sẽ ghi nhớ. Nương nương, người nghỉ sớm đi!”

“Được, cô cô lui xuống đi!”

Phương Hàm ra ngoài rồi tiện tay đóng cửa giúp ta. Ta ngồi một mình một lát rồi mới xoay người lên giường, lại nhớ đến miếng ngọc bội Tiểu Đào đưa cho, bèn lấy ra, cẩn thận quan sát.

Ngọc cổ có thanh ngọc là thượng hạng, mà ngọc bội trong tay ta được làm từ thanh ngọc. Trên mặt ngọc khắc hình một con kỳ lân. Lân phượng long quy, lấy lân đứng đầu. Ta biết trong hoàng thất thông dụng long phượng, còn kỳ lân thì được dùng nhiều ở dân gian với ý cát tường. Xem ra Thái hậu tặng miếng ngọc bội này cho hần là muốn hần phải nhớ tới bách tính, dân có phúc thì nước mới giàu.

Thật là ngụ ý sâu xa, thế mà hần lại có thể tặng cho Diêu phi. Phải chăng vì nàng ta nên hần mới tặng? Nếu đổi là người khác, liệu Thái hậu có tức giận không?

Ha, ta khẽ cười tự giễu, đang yên đang lành, sao lại nhớ tới thứ này? Ta nên nghĩ thử xem, làm cách nào trả lại miếng ngọc bội này. Tiểu Đào vì không dám, mà ta đi, thì lại không ổn.

Nằm trên giường mơ mơ màng màng, ta liền nhắm mắt ngủ mất, khi tỉnh lại đã là sáng sớm hôm sau.

Khi ngồi dậy, ta vẫn cảm thấy cánh tay nhức mỏi vô cùng, còn trầm trọng hơn hôm qua. Lần này chỉ chạm vào thôi đã đau không chịu được. Đột nhiên ta lại nhớ tới lời Hạ Hầu Tử Khâm nói, hồi còn nhỏ bắn cung, hần kéo dây cung tới độ dũa cũng không cảm nổi. Lúc ấy hần đau tới cỡ nào?

Năm đó, Thái hậu mong muốn con trai mình hóa rồng nên mới đối xử nghiêm khắc với hần như thế, không thì đâu có hần của ngày hôm nay? Thái hậu giờ đây hần phải hải lòng vì cuối cùng hần đã không phụ lòng mong mỏi của bà.

Ta ra ngoài dùng bữa rồi tới Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu.

Vẫn chưa trông thấy Thiên Phi. Diêu Phi hôm qua bị hoảng sợ không xuất hiện cũng là lẽ thường. Thiên Lục đã ngồi ở phía dưới, lạnh lùng nhìn ta. Vì Cố Khanh Hằng, Thiên Lục đã hoàn toàn đoạn tuyệt với ta. Thật ra như thế cũng tốt, để ta đỡ phải trông thấy bộ dạng yếu ớt, nhu nhược của nàng ta mà khó chịu trong lòng.

Khi đi ra, Thái hậu gọi ta lại, hỏi: “Hôm qua người không về Thiên Dận cung cùng Hoàng thượng sao?”

Trong lòng kinh hãi, ta vội đáp: “Vâng, tối qua trong lòng Hoàng thượng không vui.” Lén đưa mắt nhìn Thái hậu, thấy sắc mặt bà hơi thay đổi, nhưng bà không nói gì nữa.

Ở Cảnh Thái cung, mới ngồi trong phòng một lát đã nghe thấy tiếng của Lý công công vang lên: “Hoàng thượng giá đáo!”

Lúc này ta mới nhớ tới những gì hần nói tối qua. Hần muốn tới phạt ta.

23. Chương 23

Ta vội vàng đứng dậy, quỳ xuống nghênh tiếp thánh giá.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!”

Hần bước vào, có lẽ bị sững sờ, lập tức bước tới, hỏi: “Sao Đan Phi lại hành đại lễ với trẫm thế này?” Trong giọng nói của hần mơ hồ có vẻ đùa giỡn.

Sao hần không biết vì cớ gì mà ta hành đại lễ như thế chứ?

Hần không bảo đứng dậy, ta vẫn quỳ, lên tiếng đáp: “Nếu trí nhớ của Hoàng thượng không tốt, đã quên chuyện tối qua thì thần thiếp cũng không dám quên.”

Hần khẽ cười một tiếng, cho những người trong phòng lui xuống, ta cúi đầu nghe tiếng cửa phòng bị đóng lại. Sau đó hần sải bước về phía ta, vươn tay đỡ ta dậy, nói là đỡ nhưng chẳng giống đỡ chút nào.

Bàn tay to lớn của hần túm lấy cánh tay ta, gần như xách ta lên. Di chứng của buổi bắn cung hôm qua vẫn còn, ta đau tới mức nhăn cả mặt mày. Hần kéo ta, ôm vào lòng, cười gian: “Được nàng nhắc nhở như thế, xem ra trí nhớ của trẫm không tốt cũng không được.” Hần lập tức thả ta ra, thu lại nụ cười. “Vậy thì nàng hãy thành thật nói đi!”

Thấy hần thoáng chốc đã nghiêm chỉnh trở lại, ta cũng không dám chậm trễ, chỉnh đốn tinh thần, lén đưa mắt thấy hần đang nhìn mình, trong lòng thoáng động, ta hít một hơi, nói: “Hôm qua thần thiếp tới Vinh Thọ cung, cung tỳ Tiểu Đào của Dự Thái phi nói, sau khi Thái phi rơi xuống nước, được người ta cứu thì tới giờ vẫn sốt cao, mãi không hạ.”

Nói xong ta ngừng một lát, lại liếc nhìn hần. Thấy hần khẽ cau mày nhưng vẫn mím môi không nói lời nào. Thật ra, cảm giác khổ sở khi bị sốt cao, hần là người hiểu rõ hơn ai hết. Trước đây, khi hần bị ốm, còn có thể làm nũng mà tựa vào ta nói ngực đau, đầu cũng đau...

Điều ta nghĩ vẫn không hề sai, trong lòng hần có Dự Thái phi. Thế nhưng hần có quá nhiều lý do để không tới thăm bà. Tâm bệnh của hần cũng là một lý do, Thái hậu cũng là một lý do... Nhưng chỉ cần hần vẫn còn quan tâm tới Dự Thái phi, vậy thì kế hoạch của ta có thể thử một lần.

Ta nhỏ giọng nói: “Thần thiếp lớn gan, đã truyền thái y tới thăm bệnh cho Thái phi, nhưng... nhưng thái y ấy có lẽ cho rằng Thái phi ở hậu cung không ai quản, có chút chậm trễ. Thần thiếp nghĩ, có lẽ vì vậy mà bệnh của Thái phi mãi không thuyên giảm.”

Bàn tay ta hơi siết lại, ta nghĩ Dự Thái phi sốt cao cũng vì tâm bệnh, bằng không, tại sao ta gọi bà bao nhiêu lần như thế mà bà vẫn không tỉnh, nhưng ta vừa nói “Hoàng thượng tới rồi”, bà liền mở mắt? Ta đoán, trong tiềm thức, bà đang đợi Hạ Hầu Tử Khâm tới thăm mình.

Nghe thấy vậy, lông mày hần liền cau lại, hần trầm giọng nói: “Hôm qua ai tới thăm bệnh?”

“Tôn thái y, Tôn Nhuế.” Ta nhìn hần, nói rõ từng từ.

“Ông ta?” Hần nhìn ta chằm chằm.

Ta không tránh né, gật đầu nói: “Nhưng thần thiếp sợ Thái hậu hỏi tới nên khi sai cung tỳ đi truyền thái y, chỉ nói thần thiếp không khỏe. Thần thiếp cũng trông thấy thái y thì mới biết là ông ta.”

Hần im lặng, ta lại nói tiếp: “Theo thần thiếp được biết, Tôn thái y là thái y phụ trách xem mạch cho Vinh Phi. Hôm qua ông ta đi vội, thần thiếp biết bên Vinh Phi cũng quan trọng, ông ta phải quay về chờ lệnh, thế nên cũng không nói gì.”

Vừa dứt lời, ta liền nhận ra hần đã nổi giận. Khi giận, trong mắt hần không hề có nét cười. Trong đôi mắt ấy đột nhiên bình lặng, tựa như vũng nước tù. Ta biết điều, không lên tiếng nữa, chuyện đổ dầu vào lửa thế này đã đủ rồi, việc còn lại chỉ là xem rốt cuộc Hạ Hầu Tử Khâm sẽ làm thế nào.

Hần quay phắt người đi, lớn giọng gọi: “Tiểu Lý Tử!”

“Có nô tài!” Bên ngoài vang lên giọng nói cung kính của Lý công công.

“Đi, truyền Tôn Nhuế đến đây cho trẫm!” Giọng hần nặng nề, mạnh mẽ mà khí phách.

“Vâng!” Lý công công thưa, rồi ta nghe thấy tiếng y chạy ra ngoài.

Trong phòng vẫn chỉ có hai người là ta và hần, hần im lặng, ta cũng biết điều không nói tiếng nào. Bầu không khí có chút nặng nề, ta lén nhìn người trước mặt, hần vẫn không nhìn ta, dường như đang chăm chú suy ngẫm chuyện gì đó. Ánh sáng nhàn nhạt xuyên qua khung cửa sổ chiếu lên một bên mặt hần, nhuộm một lớp màu mộng lung. Phía bên ngoài cũng chỉ thoảng nghe thấy tiếng bước chân của chúng cung nhân đi qua. Mọi người đều biết hần đang ở đây nên không ai dám nói chuyện.

Một lúc lâu sau mới thấy hần đột ngột quay người lại, phất ống tay áo, sải bước đi tới bên bàn, ngồi xuống. Ta do dự một lát, cũng đi tới đứng bên cạnh hần.

Lại qua một lúc nữa mới nghe có tiếng bước chân người chạy tới, tiếp đó là giọng của Lý công công: “Hoàng thượng, Tôn thái y tới rồi!”

“Để ông ta vào!” Giọng hần vẫn nặng nề như thế.

Cửa bị đẩy ra, Tôn Thái y bước vào, liếc nhìn ta trước, trong ánh mắt có một thứ tâm tình phức tạp nhưng phần lớn là sự hoảng sợ. Ông ta bước lên, vội vàng quỳ xuống, hô: “Thần tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Đan Phi nương nương!”

Hắn không nói gì, ánh mắt nhìn thẳng vào người phía dưới.

©STE.NT

Khóe miệng ta hiện lên nét cười, ta đã thấy Hạ Hầu Tử Khâm diễn màn kịch hay này như thế nào rồi, chỉ là nếu bị hắn biết ta lấy chuyện của Dự Thái phi ra để trị Tôn Nhuế, có thể hắn sẽ nổi giận với ta. Thế nhưng tới lúc ấy, e là hắn cũng không có thời gian mà quan tâm đến chuyện của ta nữa.

Tôn thái y im lặng quỳ dưới đất. Rất lâu sau, ta trông thấy bàn tay ông ta khẽ run rẩy. Hạ Hầu Tử Khâm thật đáng sợ, sự im lặng tạo cho ông ta quá nhiều áp lực.

Tôn thái y chỉ quỳ, không dám ngược nhìn hắn, cũng không dám nói câu nào. Sự yên tĩnh trong căn phòng này, tới ta là người đứng bên cạnh cũng có phần hoảng hốt, hướng hồ là ông ta.

Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không bảo ông ta đứng dậy, chỉ lạnh lùng hỏi: “Trẫm nghe nói hôm qua người ghé qua Vĩnh Thọ cung?”

Ta rõ ràng trông thấy toàn thân người đang quỳ ở dưới run lên. Ông ta lưỡng lự một lát mới lắp bắp nói: “Thưa Hoàng thượng, thần... thần nghĩ rằng Đan Phi nương nương không khỏe nên mới cùng cung tỳ kia đi, nhưng không ngờ... không ngờ là tới Vĩnh Thọ cung. Hoàng thượng, thần không tự nguyện đi. Hoàng thượng thần biết tội rồi!”

Quả nhiên, Tôn thái y nghĩ rằng Hạ Hầu Tử Khâm gọi tới vì tức giận việc hôm qua ông ta tới thăm bệnh cho Dự Thái phi, ông ta đâu biết, chuyện vốn không phải như thế.

Trong lòng ta cười lạnh một tiếng, may mà Tôn thái y liều mạng nói không tự nguyện, ông ta nói như vậy chẳng phải càng khiến Hạ Hầu Tử Khâm hiểu rằng, ông ta không hề tự nguyện tới thăm bệnh cho Thái phi ư?

Khẽ chạm vào chiếc vòng ngọc trên cổ tay trắng nõn, thế này là hay nhất, ta thật sự không phải làm gì. Liếc nhìn Tôn Thái y, thấy ông ta vẫn quỳ theo quy củ, không dám động đậy.

Người ở bên cạnh không nén nổi ý giận, lại lạnh lùng hỏi một câu: “Người thật sự biết tội?”

“Vâng, vâng, thần biết tội, biết tội rồi!” Ông ta dập đầu thật mạnh, lại nói: “Nếu thần biết, nhất định sẽ không đi. Khi ấy thần nghĩ Đan Phi nương nương ở Vĩnh Thọ cung xảy ra chuyện nên mới... mới theo cung tỳ vào. Nương nương...” Ông ta đột nhiên gọi ta. “Nương nương...” Ông ta đột nhiên gọi ta. “Nương nương làm chứng cho thần, lúc đầu thần không hề biết chuyện này, nương nương, người nói một câu đi!”

Giờ lại còn bảo ta nói đấy!

Ta cười một tiếng. “Phải, Tôn thái y không biết là tới xem bệnh cho Thái phi, thần thiếp quả thực nói mình không khỏe mới truyền ông ấy đến.”

Tôn thái y còn muốn ta nói giúp ông ta vài câu, thực ra những lời này của ta hoàn toàn đã được nêm mắm dặm muối.

Nghe thấy vậy, Hạ Hầu Tử Khâm đứng phắt dậy, bước nhanh tới, đá mạnh một cái vào ông ta, mắng: “Vô sỉ!”

Tôn thái y bất ngờ bị đá một cú, ngã nhào trên đất nhưng vẫn không nhận ra nguyên nhân hắn tức giận, bèn nhịn đau bò dậy, quỳ thẳng người, cầu xin: “Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận! Thần không dám tái phạm nữa!”

Hạ Hầu Tử Khâm lại định đi tới, ta vội vàng kéo hắn lại, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng đừng tức giận, cẩn thận long thể!”

Hắn nổi giận lôi đình, lồng ngực phập phồng dữ dội. Ta biết hắn sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng như thế, bèn nói: “Tôn thái y phạm lỗi, chỉ phạt ông ta một lần là được, Hoàng thượng đừng nên quá tức giận.”

Hắn giận dữ đưa mắt nhìn ta, lập tức hét to: “Người đâu! Lôi Tôn Nhuế ra ngoài, cách chức thái y, đuổi ra khỏi hoàng cung, không bao giờ thu nhận nữa!”

“Hoàng thượng!” Tôn thái y hoảng sợ nhìn hần, vội nói. “Hoàng thượng tha tội! Hoàng thượng tha tội! Sau này thần không dám, thần không dám nữa!”

Bên ngoài có thị vệ đi vào, giữ chặt Tôn thái y định lôi ra ngoài. Ta đột nhiên bước lên, nói: “Chờ đã!”, rồi nhìn Tôn thái y, mở lời: “Vì sao hôm nay Hoàng thượng phạt ông, bản cung muốn ông nhớ cho kĩ. Đêm qua bản cung không khỏe nên truyền ông tới xem bệnh, ông không chu đáo với bản cung, đó chính là đại bất kính. Hiểu chưa?”

Tôn thái y đương nhiên chưa phản ứng lại được. Ta đưa mắt ra hiệu cho thị vệ, bọn họ lùi thẳng ông ra ngoài.

“Hoàng thượng... Hoàng thượng... Thần bị oan, là Đàn Phi đổ oan cho thần! Thần thật sự không biết là tới...”

Ta không còn nghe rõ câu nói phía sau của Tôn Thái y, nhưng ta và Hạ Hầu Tử Khâm đều biết ông ta muốn nói gì.

Cánh cửa được đóng lại, ta chậm rãi quay người, thấy sắc mặt hần vẫn khó coi. Hần đột nhiên vung tay, chỉ nghe một tiếng “rầm” rất vang, chiếc bàn trong phòng ta đã bị lật đổ.

Ta hoảng sợ, lưỡng lự một lát rồi đi tới ôm lấy hần, khẽ nói: “Chuyện này Hoàng thượng đừng nên suy nghĩ nhiều nữa, cứ cho là truyền ra ngoài, Thái hậu cũng chỉ nghĩ Tôn Nhuế vì chuyện của thần thiếp mới bị đuổi ra khỏi cung, sẽ không nghĩ tới Thái phi đâu!” Lời của ta lúc này, Tôn thái y không hiểu cũng chẳng sao, điều quan trọng là Hạ Hầu Tử Khâm chắc chắn hiểu.

Hần im lặng, ta cố lấy dũng khí, cười nói: “Hoàng thượng tới, bàn trong phòng thần thiếp ắt phải gặp tai ương, sau này thần thiếp không dám để người vào đây nữa.” Còn nhớ ngày đó, hần tới lúc nửa đêm, nói chân bàn đụng vào hần đau điếng, còn lớn giọng sai người khiêng ra ngoài phá đi, đưa tới Ngự trù phòng.

Hần hít sâu một hơi, đẩy ta ra rồi quay người về phía ta, thật lâu sau mới lên tiếng: “Gọi người vào thu dọn đi, trầm mặt rồi, vào nghỉ ngơi trước!” Nói xong, hần không nhìn ta, chỉ sải bước vào phòng trong.

Ta cũng không gọi hần, chờ hần vào rồi mới ra ngoài gọi người tới thu dọn.

Sắc mặt Tường Hòa vô cùng kỳ lạ, mãi lâu sau y mới buột miệng hỏi: “Nương nương, nương nương không sao chứ?” Y không nhắc đến Hạ Hầu Tử Khâm, ha, nghĩ cũng phải, lúc này còn cách chức thái y của Tôn Nhuế, giờ lại lật đổ bàn trong phòng ta, cơn giận này của hần cũng không nhỏ chút nào.

Tường Thụy cũng lo lắng nhìn ta. Ta khẽ cười một tiếng, lắc đầu đáp: “Bản cung không sao, Hoàng thượng đang ở trong nghỉ ngơi, các người nhẹ nhàng một chút, thu dọn xong thì ra ngoài đi!” Dặn dò xong, ta cũng ra khỏi phòng. Triều Thần và Sơ Tuyết đứng chờ ở bên ngoài, thấy ta ra liền vội vàng hành lễ.

Ta gọi: “Triều Thần!”

Nàng ta vội đi tới, ta ghé vào tai nàng ta, nói nhỏ: “Người đi dò hỏi một chút, bệnh tình của Dụ Thái phi thế nào rồi.” Hạ Hầu Tử Khâm còn ở trong cung của ta, ta hy vọng hôm nay Dụ Thái phi có thể khỏe hơn chút.

Triều Thần gật đầu, vội đi ra ngoài.

Ta quay người lại, vừa định vào thì nghe Sơ Tuyết ở phía sau gọi: “Nương nương...”

Thấy nàng ta định nói gì đó, ta ngắt lời: “Không cần vào hầu hạ, người cứ đứng ở ngoài này là được rồi!”

Trở về phòng, thấy Tường Hòa, Tường Thụy đã đặt lại bàn, họ hành lễ với ta rồi mới lui xuống. Ta lưỡng lự một lát, cuối cùng vén rèm lên, bước vào bên trong.

Hần đang ngủ trên giường, nghiêng người vào trong, ta chỉ có thể trông thấy bóng lưng hần, không biết hần có ngủ thật không. Ta khẽ bước tới ngồi lên mép giường, vươn tay kéo chăn, bàn tay bị hần bắt được, ta có chút hoảng sợ nhưng hần không quay người lại, chỉ trầm giọng nói: “Năm đó, bà ấy có thể nhấn tâm vứt bỏ trăm, nhưng bây giờ trăm lại không thể.”

Ta cúi người ôm lấy hần, nhẹ nhàng nói: “Thần thiếp hiểu!”

Trong lòng hần oán hận, rõ ràng là mẹ ruột mà lại nhẫn tâm vứt bỏ con. Lời của hần khiến ta nhớ tới cha ta, cùng là cốt nhục tình thân, nhưng ông ấy lại có thể thể hiện hai thái độ hoàn toàn khác biệt. Thế nên, trong lòng ta oán hận ông ấy. Nhưng nếu có một ngày phải nhìn ông ấy chết, ta chắc chắn sẽ mềm lòng, bởi vậy nổi khổ trong lòng hần, ta hiểu.

Một lúc sau, hần đột nhiên quay lại, đưa tay kéo ta vào lòng, thở dài, nói: “Mẫu hậu không thích bà ấy.”

Thái độ của Thái hậu với Dự Thái phi, ta cũng hiểu. Năm đó, Dự Thái phi đưa Hạ Hầu Tử Khâm đi làm con nuôi, thế nên hần chỉ có thể làm con của Thái hậu. Ta biết, thực ra bà không thể khoan dung cho việc mẹ ruột hần còn sống trên đời này, Thái hậu không những không thích Thái phi mà còn hận bà ấy. Vậy giờ Thái hậu để bà ta sống, phải chăng cũng chỉ vì nghĩ tới cảm nhận của Hạ Hầu Tử Khâm?

Trái tim ta thoáng hoảng sợ, Dự Thái phi có thể được sống, nhưng bà không thể tiếp xúc quá gần với Hoàng thượng. Đây có lẽ là tâm tình của Thái hậu.

Ta im lặng, không biết bao lâu sau mới lại nghe hần lên tiếng: “Trẫm... hận bà ấy.”

“Hoàng thượng...”

Hần đột nhiên nhắm mắt, mím chặt môi như đang phải kìm nén điều gì đó.

Ta ôm chặt hần, nói thầm: “Hoàng thượng hy vọng Thái phi có thể sống an bình suốt nửa đời còn lại trong hoàng cung này, những việc này thần thiếp đều hiểu.”

Hần không tới thăm Thái phi, một là không muốn, như lời hần vừa nói, hần hận bà ấy. Chuyện bao nhiêu năm như thế, hần vẫn luôn canh cánh trong lòng. Mà hai là không thể, Thái hậu coi Thái phi là cái gai trong mắt, bà có thể để mặc cho cái gai kia sống trước mắt mình lâu như thế, chắc hần cũng có nguyên nhân.

Nhưng tin chắc rằng hần còn hiểu rõ hơn ta, một khi lớp giấy mỏng manh đó bị đâm thủng, Thái hậu sẽ không dễ dàng cho qua.

Bà sẽ không cho hần có hai người mẹ. Chuyện gì Thái hậu cũng có thể chịu được, duy chỉ có chuyện này là không thể.

Hần chỉ im lặng, nhắm mắt, cánh tay ôm ta bắt đầu buông lỏng. Một tay ta chậm rãi nắm tay hần, sau đó siết chặt.

Hần đột nhiên vui mặt vào cổ ta, khẽ nói: “A Tử, cảm ơn nàng!”

Ta sững sờ. Từ sau chuyện trong hang đá ngày ấy, hần không gọi ta như thế nữa. Không biết tại sao, hôm nay nghe hần gọi như vậy, ta cảm thấy thật dễ nghe.

Ha, chắc là ta ngốc rồi!

Ta nói đùa với hần: “Hoàng thượng muốn cảm ơn thần thiếp thì đừng chỉ nói suông như thế!”

Hần cười, hỏi: “Sao nào, nàng còn muốn được voi đòi tiên à?”

“Thần thiếp không dám, chỉ là thần thiếp học từ người thôi!”

Lần nào giúp ta, hần cũng muốn ta nợ hần một ân huệ. Lần trước truyền thái y xem bệnh cho Tô Mộ Hàn, khi bần cung ở Thượng Lâm uyển cho ta xem cũng thế... Ta không nói rõ, thông minh như hần cũng sẽ biết thôi.

Hần vẫn tựa vào ta, khẽ nói: “Nhưng nàng đừng học trẫm nói muốn trẫm chờ, trẫm chỉ cho nàng nói bây giờ thôi, để lâu không tính.”

Thật là ngang ngược, nhưng ta cũng định nói ngay bây giờ.

Ta vừa định mở lời thì hần như nhớ ra chuyện gì đó, vội buông bàn tay đang ôm ta, mở mắt, nói: “Đúng rồi, trẫm vừa nhớ ra, điểm tâm nàng làm cho trẫm còn để lại Ngự Túc uyển.” Hần nói ra chiều tiếc nuối lắm.

Ta ngăn người, lập tức đáp: “Chuyện đó còn sợ Hoàng thượng trách thần thiếp, người nói tối mới về ăn, thần thiếp vẫn chưa kịp làm.” Dầu sao cũng đã để lại rồi, làm hay không cũng chẳng đáng gì.

Hắn nghe thấy vậy thì khẽ “ừ” một tiếng, không nhắc tới việc đó nữa, lại nói: “Nàng nói xem, muốn trầm làm gì? Nhưng đừng bảo trầm làm điểm tâm, trầm không làm đâu!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta bật cười thành tiếng, ta đâu định bảo hắn làm điểm tâm gì chứ? Ngồi thẳng dậy, ta lấy miếng ngọc bội tối qua Tiểu Đào đưa cho ta.

Hắn nhận lấy, cúi đầu nhìn, sắc mặt khẽ thay đổi, mở miệng hỏi: “Ngọc bội này trầm nhớ là đã ban thưởng cho Diêu Phi, sao lại ở chỗ nàng?”

Ta đáp: “Hôm qua, khi thần thiếp tới Vĩnh Thọ cung, cung tỳ của Thái phi đưa cho thần thiếp. Nói là trong lúc Thái phi và Diêu Phi giằng co thì bị Thái phi giật xuống, cung tỳ kia nghĩ nếu là thứ quý giá, chỉ có thể đem trả lại, nhưng lại không dám tự đi. Chi bằng thần thiếp thuận nước đẩy thuyền, trả lại giúp nàng ta.”

Nghe xong, hắn khẽ cười, nói: “Nếu như thế, sao nàng lại muốn trầm đi?”

Ta trợn mắt, lườm hắn một cái. “Hoàng thượng thấy thần thiếp đi thì thích hợp sao?” Dù thế nào, ngọc bội Hạ Hầu Tử Khâm ban thưởng cho Diêu Phi lại đến tay ta thì cũng không hay cho lắm.

Hắn dần thu lại nét cười trong mắt, tiếp đó lại nói: “Vậy nàng bảo, trầm đi thì phải nói ra sao?”

Ta đáp: “Hoàng thượng cứ bịa ra một lý do, Diêu Phi cũng không dám hỏi nhiều đâu.” Chuyện này còn ai thích hợp hơn hắn chứ?

Hắn im lặng, chỉ cúi đầu nhìn ngọc bội trong tay.

Ta nghĩ một lát, cuối cùng cắn răng hỏi: “Hoàng thượng, người thấy lần này Thái phi đột nhiên phát điên, liệu có gì kỳ lạ không?”

Hắn liếc nhìn ta, ta nhìn mảnh ngọc bội trong tay hắn, “Chuyện trước đây, thần thiếp chỉ biết nửa vời. Liệu Thái hậu với Thái phi...” Nói được một nửa thì ta không nói tiếp nữa, tin rằng hắn chắc chắn hiểu được ý ta.

Ngọc bội này là vật Thái hậu tặng cho hắn, khi Dụ Thái phi xông tới lại chỉ giật xuống một thứ như thế trên người Diêu Phi, điều này không khỏi khiến người ta suy nghĩ.

Nhưng hắn chỉ khẽ “ừ” một tiếng, nói: “Nàng nghĩ nhiều rồi, bà ấy không biết đây là ngọc bội mẫu hậu tặng cho trầm.

Lời của hắn khiến ta cảm thấy mơ hồ. Dụ Thái phi không biết? Ta quả thực kinh ngạc, vậy chẳng lẽ việc bà ấy nắm chặt miếng ngọc bội này thật sự chỉ là trùng hợp sao? Thế nên lúc này, khi ta đưa ngọc bội cho hắn, hắn cũng không hoài nghi chuyện này có liên quan tới Thái hậu.

Hắn chỉ khẽ nhú mày, nói: “Nhưng tua ngọc bội này đã bị đổi.”

Tua ngọc bội!

Ánh mắt ta lại nhìn miếng ngọc bội trong tay hắn. Đêm qua ta cũng chú ý tới, tua ngọc bội ở phía dưới đã bị hỏng, khi ấy ta chỉ nghĩ vì bị ngâm nước nên mới như thế, hóa ra không phải sao?

24. Chương 24

Hắn định cất ngọc bội đi thì ta vội vàng giật lấy: “Nếu tua ngọc bội này đã hỏng, chi bằng để thần thiếp thay cái khác rồi người hãy cầm.” Ta nói xong, chẳng chờ hắn trả lời đã đứng dậy đi ra ngoài phòng, gọi: “Sơ Tuyết!”

“Có nô tỳ!” Sơ Tuyết đi vào.

Ta đưa ngọc bội cho nàng ta, nói: “Người lui xuống tìm tua nào đẹp một chút, đổi cái trên ngọc bội này rồi mang lại đây.”

Nàng ta cẩn thận nhận lấy, gật đầu, nói: “Vâng, nô tỳ đi ngay!”

Chờ nàng ta ra ngoài, cảm thấy người ở phía sau cũng đứng dậy, nói: “Cung tỳ này trầm thấy lạ mặt, sao thế, cung tỳ cũ của nàng đâu?”

Có lẽ người hắc nhắc tới là Văn Lương. Ta khẽ cười một tiếng, đáp: “Phạm lỗi nên thần thiếp phạt nàng ta ra ngoài rồi.”

“Hả?” Hắc nhướn mày, nói đùa: “Trầm cảm thấy nàng không giống người như thế!”

“Người thế nào?” Ta nghiêng đầu hỏi hắc nhưng hắc chỉ mỉm cười, không đáp.

Một lúc sau, hắc lại nằm xuống, vừa kéo ta lại vừa hỏi: “Tối tận bây giờ trầm vẫn chưa lật thẻ bài của nàng, nàng có nghĩ gì không?”

Ta thoáng sững người, đang yên đang lành, sao hắc lại nhắc tới chuyện này? Hắc còn hỏi ta có nghĩ gì không. Ha, nói thật, ta chưa từng nghĩ gì cả!

Thấy ta không đáp, hắc lại hỏi: “Mấy lần mẫu hậu tìm nàng tới là có việc gì?”

Hóa ra hắc đều biết.

Ta lại nghĩ, không lẽ hắc cho rằng ta là người của Thái hậu? Ngược mắt nhìn hắc, thấy hắc đang nhìn thẳng vào ta, xem ra đang chờ câu trả lời. Ngẫm nghĩ một lát, ta thành thật đáp: “Thái hậu nói, trách nhiệm của chúng hậu phi chính là khai chi tán diệp cho Hạ Hầu gia, Thái hậu mong hậu cung có nhiều trẻ con hơn nữa.”

“Trẻ con.” Hắc khẽ cười một tiếng, tiến lại gần ta, hỏi: “Trầm hỏi nàng, nàng có thích không?”

Ta có chút kinh ngạc, hình như từ trước tới giờ ta chưa từng nghĩ tới vấn đề này. Sao hắc đột nhiên hỏi ta có thích hay không chứ?

Ta ngượng ngùng đáp: “Sao đột nhiên Hoàng thượng hỏi tới chuyện này?”

“Trầm chỉ là...” Hắc khẽ ho một tiếng nhưng không nói tiếp nữa, lãng sang chuyện khác. “Muốn tới Thượng Lâm uyển lần nữa, phải đợi tới mừng Chính tháng Ba.”

Hắc chuyển chủ đề quá nhanh, ta nhất thời không phản ứng kịp, mãi sau mới ậm ừ đáp một tiếng. Ta lại nhìn hắc, nhưng hắc không lên tiếng nữa. Đột nhiên ta nhớ tới lời hắc, hắc nói không thích nữ tử quá yếu đuối, thế nên mới muốn dạy ta bắn cung. Lúc này hắc nhắc tới chuyện đi Thượng Lâm uyển, mừng Chính tháng Ba sẽ mở hội săn bắn vô cùng long trọng.

Dù Diêu Phi xuất thân là con nhà tướng nhưng giờ đang mang thai nên không thể vận động mạnh. Thiên Phi càng không phải nói, như vậy, bọn họ chỉ có thể ngồi trên ghế nhìn từ xa.

Phương Hàm nói, nữ nhân trong hậu cung, nếu muốn có địa vị vững, nhất định phải sinh hạ hoàng tử. Nhưng giờ ta lại cảm thấy, đôi khi có con cũng không hẳn là chuyện tốt.

Ta nhoen miệng cười.

Thấy ta cười, hắc mở miệng hỏi: “Cười gì đấy? Trầm phát hiện ra nàng rất thích cười.”

Ngược lên, thấy hắc cũng đang mỉm cười, ta nép lại gần, hạ giọng hỏi: “Thần thiếp chỉ nghĩ tới câu hỏi vừa nãy của Hoàng thượng, thần thiếp lại muốn hỏi người một câu, người có thích trẻ con không?”

Hắc sững người vì câu hỏi của ta, trầm mặc một lát rồi nói: “Con trẻ đối với trầm, có loại là trách nhiệm, cũng có loại là chờ mong.” Khi nói câu này, hắc không hề nhìn ta, ánh mắt nhìn đắm đắm vào tấm màn đang phất phơ trên đỉnh đầu, cảm giác trống rỗng không thể nói nên lời.

Ta cẩn thận ngẫm nghĩ lời hần nói. Hần là bậc đế vương, đương nhiên phải ban ân mưa móc cho chúng phi tần trong hậu cung, đây là trách nhiệm. Dầu là hoàng đế thiên triều cao quý, cũng vẫn phải qua lại với đám phi tần nhằm củng cố quyền lực của Hạ Hầu gia.

Mà sự mong đợi trong lời hần nói... Nếu ta không hiểu sai, đó là đứa con của hần với người hần yêu. Hạ Hầu Tử Khâm, đúng không? Ta nhìn hần, song không dám hỏi câu này, có điều ta thầm nhủ, đúng thế, nhất định là thế.

Hần yêu Phát Hy, nhưng Phát Hy đã sớm qua đời, vậy thì hần còn mong chờ con của ai?

Ta đang nghĩ ngợi thì đột nhiên hần lại lên tiếng: “Xưa nay, đâu đâu trong chốn hậu cung cũng là hiểm họa, dĩ nhiên trăm cũng lo lắng...” Khi nói câu ấy, hần nhìn thẳng vào ta.

Sao ta không biết hần đang lo lắng điều gì chứ?

Chỉ là, ta đột nhiên nhớ tới Phát Hy, nghe nói nàng ta cũng mắc bệnh sau khi mang thai. Ta tin rằng Hạ Hầu Tử Khâm cũng giống như ta, hiểu rõ nữ nhân trong hậu cung, khi đứng trên đỉnh của thánh sủng, hào quang lan xa thì cũng sẽ phải đối mặt với nguy hiểm, điều này không phải một ngày có thể nói hết.

Trong hậu cung thiên triều bây giờ, Thiên Phi và Diêu Phi đều đã mang thai, ta biết rõ, có rất nhiều cặp mắt đang trông vào bọn họ.

“Dù chỉ là trách nhiệm, trăm cũng không hy vọng bọn họ bị tổn thương.” Lần này hần nói rất rõ ràng.

Ta bỗng sững sờ.

Ngọc Tiệp dư đã nhắc nhở ta, dù thế nào cũng không được đụng tới Thiên Phi, lúc này, hần lại còn nói rõ ràng với ta như thế. Ta đột nhiên có cảm giác, dường như hần sợ ta ra tay hơn cả việc đứa bé trong bụng họ gặp bất trắc, thế nên mới phải vội vã nói tất cả ra như thế. Trong lòng cảm động, ta biết tâm tư của hần.

Ta cười một tiếng, đáp: “Hoàng thượng an tâm, thần thiếp tuyệt đối sẽ không làm những chuyện như thế.” Dầu ta có ghét Thiên Phi nhưng ngay từ đầu ta đã nói, ta chưa bao giờ nghĩ tới việc hại đứa con của tỷ ta.

Hần đưa tay lên, chậm rãi lướt qua mặt ta, hạ giọng cười, nói: “Trăm biết.” Khi nói câu này, vẻ mặt hần vô cùng thỏa mãn.

Ta còn muốn nói nhưng hần đã nghiêng người, nhắm mắt lại. “Trăm ngủ một lát.”

Ta đáp “vâng”. Hần buông bàn tay đang ôm ta, quay người vào trong. Ta vươn tay đắp kín chăn cho hần, nghĩ một lát lại đứng dậy. Lát nữa Triều Thần và Sơ Tuyết quay lại, thế nào cũng gọi ta, ta dậy để khỏi ồn ào làm hần tỉnh.

Hần không gọi ta lại, ta quay người đi ra ngoài phòng. Vừa bước ra thì thấy Lý công công chạy tới, gọi: “Nương nương!”

Ta đưa mắt nhìn y, lại nhớ tới chuyện Tôn thái y, bèn hỏi: “Chuyện của Tôn Nhuế đã xử lý ổn thỏa chưa?”

Có lẽ y muốn hỏi thăm Hạ Hầu Tử Khâm nhưng không ngờ ta lại hỏi tới chuyện của Tôn thái y trước, y sững sờ giây lát rồi mới gật đầu, thưa: “Vâng, đã xử lý ổn thỏa!” Y liếc nhìn ta, cuối cùng lại hỏi: “Hoàng thượng vẫn ổn chứ ạ?”

Ta đáp: “Đang ở trong nghỉ ngơi, người ra ngoài chờ đi, nếu Hoàng thượng có việc thì người hãy vào!”

“Vâng!” Y gật đầu rồi quay người đứng ngoài cửa.

Ta đi được mấy bước, thấy Văn Lương và một cung tỳ đi đến từ phía đối diện, thấy ta liền vội vàng tránh sang một bên, hành lễ. “Nương nương cát tường!”

Ta dừng lại, liếc nhìn Văn Lương, thấy nàng ta vẫn ổn mới thoáng an lòng, cuối cùng im lặng không nói gì, đi lướt qua nàng ta. Văn Lương vẫn cúi đầu, không ngược mắt nhìn ta dù chỉ một cái. Phương Hàm dạy bảo nàng ta rất tốt.

Đi qua rồi mới nghe thấy tiếng bước chân rồi đi của hai người phía sau. Ta không hề ngoái lại, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười, chuyện nhỏ không nhấn ắt thành họa lớn, đạo lý này ta hiểu.

Một lúc sau, Triều Thần trở về. Thấy ta ở trong sân thì có chút kinh ngạc, nhưng vẫn bước nhanh tới, ghé vào tai ta nói nhỏ: “Nương nương, nô tỳ đã đi nghe ngóng rồi, nghe nói tình hình của Thái phi đã tốt hơn hôm qua rất nhiều.”

Ta hỏi lại: “Đã hạ sốt chưa?”

Triều Thần gật đầu: “Hạ rồi ạ!”

Có thể ta mới thật sự yên tâm.

Lúc này, Phương Hàm tới, nàng ta nói với Triều Thần: “Người lui xuống trước đi, ta và nương nương có chuyện cần nói.”

“Vâng!”

Triều Thần lui ra rồi Phương Hàm mới nói: “Hôm qua, nô tỳ nghe Triều Thần nói nương nương truyền Tôn thái y tới Vinh Thọ cung, bèn nghĩ trong lòng nương nương chắc hẳn đã có đối sách. Khi Tôn thái y bị lôi ra ngoài, nô tỳ cũng ra ngoài trông, ông ta thật sự đã bị đuổi khỏi hoàng cung. Hơn nữa, Hoàng thượng cũng nói đời này sẽ không tuyển dụng ông ta nữa.”

Nghe nàng ta nói thế, ta càng an tâm hơn, mỉm cười nói: “Giờ Vinh Phi đã không còn Tôn Nhuế, bản cung muốn xem thử, liệu long thai trong bụng nàng ta có vấn đề gì thật hay không.”

Nếu Tôn thái y đã bị Thiên Phi mua chuộc ngay từ đầu, vậy thì chắc tỷ ta cũng không biết ai sẽ là thái y xem mạch ỉnh sau này. Hẳn tỷ ta cũng không có bản lĩnh để mua chuộc toàn bộ thái y của Thái y viện đấy chứ?

Tới lúc ấy, nếu thật sự đúng như lời đồn mà ta và Phương Hàm nghe được, ta phải xem thử Thiên Phi còn có thể nghĩ ra đối sách gì.

Phương Hàm nhẹ nhàng nói: “Kế này của nương nương quả nhiên rất hay. Sau mỗi bữa sáng, ngự y đều phải tới xem mạch cho Vinh Phi, như vậy ngày mai đã có thể biết kết quả rồi!”

Đúng vậy, ngày mai, ta phải thật sự chờ đợi rồi.

Đột nhiên ta lại nghĩ, nếu long thai trong bụng Thiên Phi bình an vô sự, ta có thất vọng không? Quay phắt người về phía tẩm cung, bên tai vang lên lời của Hạ Hầu Tử Khâm.

©STE.NT

Ta đã nói, sẽ không làm hại con của hắn. Ta chỉ muốn xem, lời đồn đại mà ta và Phương Hàm nghe được có đúng hay không. Dù đứa bé của Thiên Phi thật sự có vấn đề hay không, chuyện này cũng không phải do ta gây ra. Ta chỉ suy đoán tại sao Dự Thái phi sốt ải không hạ, còn những chuyện sau đó, tất cả đều do Tôn Nhuế tự hiểu nhầm.

Ta quay người lại, nói: “Người của Khánh Vinh cung đã biết tin Tôn Nhuế bị cách chức chưa?”

Phương Hàm thần nhiên đáp: “Chắc là đã biết rồi.”

Ta lại hỏi: “Có động tĩnh gì không?”

Nàng ta gật đầu, đáp: “Tích tần đã tới Khánh Vinh cung, còn những người khác vẫn chưa có động tĩnh gì.”

Hai tay ta hơi siết lại. Thiên Lục đã tới Khánh Vinh cung, chắc đã hiến kế cho Thiên Phi rồi chẳng? Điều này càng khiến ta thấy long thai của Thiên Phi thật sự có gì kỳ lạ.

Đứng một lát, ta nghe thấy Sơ Tuyết gọi ở phía sau: “Nương nương!”

Xoay người lại, thấy Sơ Tuyết đang đi về phía ta, đưa ngọc bội trong tay ra, nói: “Nương nương nhìn thử xem, dùng chiếc tua này có được không?”

Ta nhận lấy cẩn thận xem xét, là tua ngọc bội rất tinh xảo, màu sắc tươi sáng, ở giữa còn có một hạt ngọc bích sang trọng, trông đúng là đồ cổ hảo hạng. Phương Hàm đi tới nhìn thử, đột nhiên hỏi: “Tua này lấy ở đâu ra đây?”

Ta cũng người không hiểu tại sao Phương Hàm lại hỏi như thế. Sơ Tuyết giật mình, vội cúi đầu, úp úp mở mở thưa: “Nô tỳ tìm thấy trong Khố phòng”.

Sơ Tuyết vừa dứt lời, Phương Hàm đã sải bước đi lên, vung tay tát cho nàng ta một cái, lạnh lùng nói: “Khố phòng của Cảnh Thái cung trước giờ đều do ta quản, chưa bao giờ thấy chiếc tua như thế này. Trước mặt nương nương mà người dám nói dối sao?”

Ta đã hiểu được ý của Phương Hàm, tua ngọc bội này vốn không phải của Cảnh Thái cung. Vậy thì...

Nhìn gương mặt hoảng hốt, lo sợ của cung tỳ trước mặt, ta đã mơ hồ biết được đôi phần.

Sơ Tuyết quỳ sụp xuống, nói: “Nương nương tha tội, nô tỳ chỉ là... chỉ là...” Nàng ta cúi đầu, nhất thời không thốt được một câu.

Ta khẽ cười, lại cẩn thận nhìn chiếc tua, đi tới bên cạnh nàng ta, cúi nửa người nói: “Sơ Tuyết, bản cung thấy tay nghề của người cũng không tồi đâu. Trước nay bản cung không biết, hóa ra người làm tua lại đẹp như thế.”

Người nàng ta run lên, càng cúi thấp hơn, cắn môi nói: “Nương nương, nô tỳ là... là...”

“Là sợ Hoàng thượng không thích tua ngọc bội trong Khố phòng của bản cung sao?” Ta tiếp lời, lạnh lùng nói: “Đúng là phiền người phải suy nghĩ chu đáo rồi. Cầm lấy!” Ta đưa ngọc bội trong tay cho nàng ta.

Sơ Tuyết run rẩy đưa mắt nhìn ta, không dám đưa tay ra nhận.

Ta cười, nói: “Giờ Hoàng thượng đang nghỉ ngơi trong tẩm cung của bản cung, bản cung cho người cơ hội, để người tự tay đưa ngọc bội này cho Hoàng thượng, thế nào?”

“Nương nương!” Nàng ta hoảng hốt kêu lên, dập đầu nói: “Nương nương, nô tỳ không dám! Nô tỳ chỉ nhất thời bị ma đưa lối, quỷ dẫn đường, sau này nô tỳ không dám nữa!”

Ta liếc nhìn nàng ta. “Người đang làm gì vậy? Người khác không biết còn tưởng bản cung làm gì người. Được đưa tua ngọc bội này cho Hoàng thượng không phải là điều mà người vẫn muốn sao? Bản cung cho người cơ hội, sao người lại không đi?”

Phương Hàm đứng bên đưa mắt nhìn ta nhưng không lên tiếng.

Sơ Tuyết run rẩy, lại cúi gằm mặt xuống, lắc đầu, nói: “Nương nương, nô tỳ... nô tỳ không đi!”

“Không muốn, hay không dám?”

“Không... không phải, nương nương, nô tỳ thực sự biết lỗi rồi!” Nàng ta lại dập đầu, nói. “Xin nương nương tha cho nô tỳ lần này!”

Ta đứng thẳng dậy, nặng nề “hừ” một tiếng. “Nhớ khi người vừa tới Cảnh Thái cung, bản cung đã từng nói với người, nhất định không được sơ suất khi làm việc bên cạnh bản cung, chỉ tiếc rằng, hình như người không để lọt tai. Còn một điều nữa bản cung phải nói cho người biết, có lẽ người còn chưa hay, ngọc bội này không phải đồ của Hoàng thượng!”

Quả nhiên nàng ta muốn lấy tay nghề của mình để thu hút ánh mắt của Hạ Hầu Tử Khâm. Nàng ta muốn một bước lên mây.

Ta đột nhiên nhớ tới đêm đầu tiên vào cung, chứng kiến chuyện của Như Mộng và Hạ Hầu Tử Khâm. Khi ấy, hẳn không thể tin Như Mộng tình cờ xuất hiện ở nơi kia, khẳng khái nói nàng ta hỏi thăm chuyện hẳn ra ngoài rồi cố ý xuất hiện trước mặt hẳn.

Như Mộng đã chết, rốt cuộc ngày ấy nàng ta có mưu tính gì hay không, ta cũng không kiểm chứng được. Nhưng bây giờ, đưa mắt nhìn cung tỳ đang quỳ trước mặt, ta không ngờ được, chuyện giống như ngày hôm ấy lại xảy ra trong cung của mình, diễn ra ngay trước mắt ta. Ha, nàng ta nghĩ ta là kẻ ngốc sao?

Sơ Tuyết hoảng sợ ngược nhìn ta. Ta cười mỉa, nói: “Đây là đồ của Diêu Phi, chẳng lẽ ngươi muốn lấy lòng Diêu Phi sao?”

“Nương nương!” Sơ Tuyết sợ hãi kêu lên.

Nhưng ta không nhìn, chỉ lớn tiếng hô: “Tường Hòa!”

Tường Hòa chạy tới rất nhanh, ta chỉ vào cùng tỳ đang quỳ dưới đất, nói: “Kéo nàng ta ra, nhốt vào phòng trước cho ta!”

Tường Hòa sững sờ một lát. Phương Hàm quát lên: “Ngần ra đó làm gì? Còn không mau đi!”

“Vâng!” Lúc này Tường Hòa mới đáp lời, kéo Sơ Tuyết xuống.

“Nương nương tha mạng! Nương nương tha mạng!”

Sơ Tuyết có van xin, ta cũng sẽ không tha cho nàng ta. Dường như ta lỡ mờ hiểu được một chút những gì Thư Quý tần làm ngày ấy. Nếu ngay cả cung tỳ bên mình cũng không quản được, vậy thì đúng là thất bại.

Ta bình tĩnh lại, thấy Phương Hàm quỳ xuống trước mặt, nói: “Nô tỳ xin nương nương giáng tội! Là nô tỳ nhìn người không tinh mới dẫn tới chuyện như thế này.”

Ta thở dài một hơi, nói: “Cô cô, xin đứng lên đi!” Ngay từ đầu nàng ta đã căn dặn phải để ý tới Sơ Tuyết, huống chi, nếu hôm nay không nhờ có Phương Hàm, ta còn không biết tua ngọc bội kia có vấn đề.

Ta có chút khó hiểu, hỏi Phương Hàm: “Nhưng cô cô này, nếu thật sự đưa thứ này cho Hoàng thượng, chỉ nhờ vào một cái tua mà người có thể nhận ra đây không phải vật trong cung sao?”

Phương Hàm tạ ơn rồi mới đứng dậy, gật đầu, nói: “Đương nhiên rồi! Nương nương, tua trong cung đều treo hai viên ngọc, trên một cái, dưới một cái, còn tua này chỉ có một viên. Hoàng thượng chắc chắn sẽ biết.”

Hóa ra là thế, Sơ Tuyết chỉ treo một viên vào. Nhưng viên ngọc này, thật sự là ngọc tốt, xem ra nàng ta đã bỏ vốn khá lớn, chỉ đáng tiếc, sao hắn có thể chỉ vì thứ này mà động lòng chứ? Nếu không, hắn đã không phải là Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng cho dù vậy, ta vẫn sẽ không bỏ qua cho cung tỳ ô nhiễm tư như thế.

Phương Hàm đột nhiên hỏi: “Nương nương, sao người đột nhiên muốn Sơ Tuyết thay tua ngọc bội?”

Phương Hàm hỏi, ta sực nhớ ra, vốn muốn giữ lại tua ngọc bội cũ nên mới sai Sơ Tuyết đổi cái mới. Lúc này ở trong phòng ta không tiện nói rõ trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng đã là đồ trong cung, ta cũng biết Sơ Tuyết sẽ không tùy tiện đem bỏ. Hơn nữa nàng ta còn nghĩ đó là đồ của Hạ Hầu Tử Khâm, sẽ càng không vứt đi. Nhưng giờ ta còn chưa lấy được chiếc tua ngọc bội cũ kia.

Ta vừa định nói thì nghe thấy Lý công công đột nhiên hô to: “Có nô tài!”

Ngoái đầu lại, từ xa đã trông thấy Lý công công đẩy cửa bước vào. Vì cách hơi xa nên ta không nghe thấy tiếng của Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng Lý công công kia hô to như thế thì cũng hơi lớn tiếng, như chỉ sợ không ai nghe thấy.

Ta vội đưa ngọc bội cho Phương Hàm, nói: “Phiền cô cô đi đổi chiếc tua khác, chắc Hoàng thượng đã tỉnh rồi, bản cung vào xem thế nào.”

Nàng ta gật đầu, cầm ngọc bội rồi quay người đi.

Ta lại bất giác đưa mắt nhìn về hậu viện, tua ngọc bội cũ hắn còn ở trong tay Sơ Tuyết, lát nữa đi lấy là được. Nghĩ vậy, ta liền cất bước đi về phía tẩm cung. Vào phòng đã thấy Lý công công đang đỡ hắn dậy, ta bước đến, hỏi: “Hoàng thượng định dậy sao?”

Hắn khẽ cười một tiếng, đáp: “Trẫm chưa ngủ”.

Không ngủ, chắc vì nghĩ ngợi quá nhiều việc.

Ta tới bên cạnh hắn, cười nói: “Hoàng thượng có tâm sự gì sao? Lúc này, khi thần thiếp ra ngoài, nghe nói bệnh tình của Dụ Thái phi đã khá hơn rồi, cũng đã hạ sốt.”

Hắn thoáng khựng lại nhưng không hỏi ta về Dụ Thái phi nữa, chỉ nói: “Trẫm đang nghĩ, cung tỳ của nàng đi thay tua ngọc bội chậm quá, trẫm vốn muốn đợi đưa tới rồi mới dậy, nhưng không ngờ lại phải đợi tới tận bây giờ.”

Thoáng giật mình, ta vội nói: “A, lúc này thần thiếp tưởng người ngủ rồi nên bảo nàng ta ra ngoài trước, rồi hãy quay lại, thế nên mới chậm.”

Hắn nghe thấy vậy cũng không nói gì nữa.

Chỉ lát sau đã nghe thấy Phương Hàm ở bên ngoài gọi ta. Ta ra ngoài, Phương Hàm đặt ngọc bội vào tay ta nói, trên tua ngọc bội có hai hạt châu.

Ta quay lại, đưa ngọc bội cho hắn, nói: “Chuyện này làm phiền Hoàng thượng rồi!”

Hắn âm ừ, bỏ ngọc bội vào trong áo, đứng dậy, nói: “Trẫm đi trước vậy!”

“Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng!” Ta vừa dứt lời, đã thấy hắn sải bước ra ngoài. Trong lòng không khỏi mỉm cười, tiếc cho Sơ Tuyết tốn bao công sức chuẩn bị tua ngọc bội kia. Khi ta đưa ngọc bội cho hắn, hắn thậm chí còn không liếc nhìn lấy một cái.

Khi ra ngoài đã thấy Phương Hàm đứng chờ ngoài cửa, ta nói: “Đưa bản cung đi gặp Sơ Tuyết.”

Phương Hàm nhìn ta với vẻ nghi hoặc nhưng không hỏi mà chỉ gật đầu, đáp: “Vâng!”

Nàng ta đi trước dẫn đường. Ta vừa đi vừa nói: “Hôm qua khi Dụ Thái phi và Diêu Phi giằng co bên Lam Hồ, trong tay bà ấy nắm chặt miếng ngọc bội lúc này. Ngọc bội này vốn là đồ Thái hậu tặng cho Hoàng thượng, sau Hoàng thượng lại tặng cho Diêu Phi. Bản cung đã từng nghĩ, Thái phi có thành kiến với Thái hậu từ trong tiềm thức, bởi vậy vừa thấy ngọc bội kia thì phát điên. Nhưng không ngờ, hóa ra Thái phi không hề biết ngọc bội ấy là của Thái hậu tặng cho Hoàng thượng. Hôm nay Hoàng thượng lại nói, tua ngọc bội cũ đã được thay mới. Bản cung nghĩ, chuyện Thái phi đột nhiên phát khùng có lẽ có liên quan tới chiếc tua ấy.”

Hai đồng tử của Phương Hàm co lại, nàng ta khẽ hỏi: “Vậy nên nương nương mới sai người đi đổi tua ngọc bội?”

Ta gật đầu, cười chán nản. “Chỉ là lúc này xảy ra một vài chuyện, bản cung lại quên không đòi Sơ Tuyết tua ngọc bội cũ kia.”

Nghe thấy vậy, Phương Hàm chỉ im lặng không nói.

Hai người vào hậu viện, thấy Tường Hòa đang đứng canh bên ngoài gian phòng dùng để nhốt cung nhân phạm tội. Sơ Tuyết ở bên trong khóc lóc cầu xin: “Hòa công công, xin người đi nói với nương nương, ta thật sự biết lỗi rồi...”

Ta khẽ cau mày, khi Tường Hòa ngoảnh lại thấy ta, vội vàng bước tới, gọi: “Nương nương!”

Ta khoát tay ra hiệu cho y mở cửa. Y gật đầu, đẩy cửa ra. Đột nhiên có ánh sáng chiếu vào, Sơ Tuyết đưa tay lên che mắt, lát sau mới thả tay xuống, nhìn thấy ta thì vội vàng quỳ xuống. “Nương nương, cuối cùng nương nương cũng tới rồi!” Gương mặt nàng ta đầm nước mắt nhưng mơ hồ có nét cười.

Phương Hàm đỡ ta bước vào. Đây là lần đầu tiên ta bước vào căn phòng này, mới phát hiện bên trong không rộng lắm, cả căn phòng không có cửa sổ, phía trên chỉ có một cái lỗ rất nhỏ, đóng cửa lại thì bên trong tối sầm. Ta đột nhiên nhớ tới chuyện lần trước nhốt Văn Lương ở trong này tới ba ngày, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.

Ha, đưa mắt nhìn cung tỳ ở phía dưới, với Sơ Tuyết, ta không có cảm giác gì. Khóe miệng nhếch lên cười, ta vẫn luôn là người ân oán phân minh.

Thấy ta im lặng, Sơ Tuyết lại nói: “Nương nương, người tha cho nô tỳ lần này đi! Sau này nô tỳ sẽ hầu hạ nương nương chu đáo, nhất định không dám có ý nghĩ gì với Hoàng thượng nữa. Nô tỳ... nô tỳ không muốn xa nương nương.”

Sơ Tuyết nghĩ ta sẽ phạt nàng ta ra ngoài làm nô tỳ phụ trách việc nặng nhọc như Vân Lương sao? Ha, nàng ta đâu biết, chuyện này không phải ai cũng có thể làm được. Đối với những cung tỳ dám giở trò trước mặt ta, ta chưa bao giờ nương tay, càng không để bọn họ ở lại bên mình. Nàng ta ắt hẳn cũng biết hai cung tỳ vì lắm miệng mà bị ta đưa tới phòng giặt giũ, nhưng trước đó, đương nhiên phải lấy lại thứ ta muốn đã.

Ta chìa tay ra, hỏi: “Tua ngọc bội đã bị đổi đâu?”

Nàng ta sững người, ngược lên nhìn rồi dập đầu, nói: “Xin nương nương tha cho nô tỳ lần này!”

“Tua ngọc bội đó đâu?” Ta hỏi lại lần nữa.

Người nàng ta khẽ run lên, mãi một lúc sau mới cắn răng đáp: “Nếu nương nương đồng ý tha cho nô tỳ, nô tỳ sẽ đưa cho người.”

Tường Hòa đứng bên cạnh hít một hơi, từ trước tới nay, trong Cảnh Thái cung của ta chưa có cung tỳ nào dám ăn nói với ta như thế.

“Láo xược!” Phương Hàm quát một tiếng, lạnh lùng nói. “Ai cho người nói với nương nương như thế?”

Sơ Tuyết vẫn cúi đầu, cả người không kèm chế được, run lên bần bật, nói: “Nô tỳ khẩn cầu nương nương khai ân!”

Ta thăm cười lạnh, xem ra cộng rơm cứu mạng nào nàng ta cũng tóm bữa lấy thật rồi.

Đưa mắt liếc nhìn Phương Hàm, ra hiệu cho nàng ta lui xuống, ta nhẹ giọng nói: “Người muốn bảo bản cung tha cho người làm sao đây?”

Nàng ta chợt ngược nhìn ta, trong đáy mắt gợi lên chút hân hoan, vội nói: “Nương nương để nô tỳ tới phòng giặt giũ, nô tỳ cam tâm tình nguyện!”

Ta nhú mày, hỏi: “Không phải lúc nãy người nói muốn tiếp tục ở lại hầu hạ bên cạnh bản cung sao?”

Sắc mặt nàng ta thoáng thay đổi, nàng ta lại vội vàng cúi đầu. “Nô tỳ... nô tỳ biết rõ không có phúc được hầu hạ nương nương...”

Ta lạnh lùng “hừ” một tiếng, nhìn chăm chăm người ở phía dưới. Nàng ta cũng là kẻ thông minh, biết ta sẽ không dùng người thế này nữa, tự mở miệng nói muốn rời xa ta, còn chủ động xin tới phòng giặt giũ.

Sơ Tuyết sợ ta sẽ lấy mạng nàng ta. Xem ra chuyện của Như Mộng cũng đã được đồn đại rồi nhỉ?

Ta nghĩ, không tới mức vạn bất đắc dĩ, sẽ không lấy tính mạng của người khác. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha.

Khẽ chạm vào chiếc vòng tay, ta cười, hỏi: “Sơ Tuyết, người có biết chữ không?”

Có lẽ không ngờ ta sẽ hỏi như thế, nàng ta ngẩn ra trong chốc lát rồi mơ hồ lắc đầu. Ta đưa mắt nhìn Phương Hàm bên cạnh, ghé vào tai nàng ta nói nhỏ mấy câu, nàng ta thần nhiên gật đầu rồi lui ra ngoài. Có lẽ cảm thấy sự tình không ổn, Sơ Tuyết nhìn ta với vẻ hoảng hốt.

Suy cho cùng, Sơ Tuyết cũng từng làm cung tỳ ở bên cạnh ta, tránh để nàng ta nói những chuyện không nên nói khi ra ngoài. Có biết bao người trong hậu cung này đang nhìn chăm chăm vào ta, ta không thể không cẩn thận. Sơ Tuyết, người đừng trách ta!

Khi Phương Hàm quay trở lại, trên tay nàng ta bưng một chén thuốc.

“Nương nương!” Sơ Tuyết hoảng sợ kêu lên, lùi lại rồi lắc đầu nói: “Nương nương, người không thể làm thế với nô tỳ! Người... Không phải người muốn tua ngọc bội kia sao? Người tha mạng cho nô tỳ, nô tỳ lập tức đưa cho người ngay!”

Ta khẽ cười. “Trước giờ chưa từng có cung tỳ nào ra điều kiện với bản cung. Tua ngọc bội đó dẫu sao cũng ở trong Cảnh Thái cung, chẳng lẽ bản cung không tìm thấy sao? Sao bản cung phải chấp nhận điều kiện của người?”

“Nương nương!” Cuối cùng nàng ta cũng thật sự thấy hoảng sợ.

Ta đưa mắt nhìn Tường Hòa, trầm giọng nói: “Giữ nàng ta lại.”

“Vâng!” Tường Hòa gật đầu, đi tới, giữ chặt Sơ Tuyết.

Phương Hàm bưng bát thuốc lại. Sơ Tuyết còn muốn giãy giụa nhưng sức lực không lại được với Tường Hòa. Nàng ta đột nhiên sợ hãi khóc toáng lên, mím chặt miệng không dám mở ra.

Ta lạnh lùng nói: “Giờ mới biết sợ sao? Người yên tâm, bản cung không cần cái mạng của người, chỉ sợ người ra ngoài ăn nói lung tung mà thôi”, nói xong liền thoảng nghiêng người đi.

Phương Hàm đã đi tới, dùng sức bóp miệng nàng ta bắt mở ra, đổ thẳng bát thuốc vào trong miệng.

Tường Hòa buông bàn tay đang giữ Sơ Tuyết. Nàng ta vội vàng lấy ngón tay móc miệng, muốn nôn ra nhưng đương nhiên đã muộn rồi.

Ta dẫn Phương Hàm ra ngoài, chỉ để lại một câu: “Bản cung làm theo ý người, cho người tới phòng giặt giũ, người phải làm cho tốt, bằng không, cẩn thận cái mạng của người đấy!”

Phòng giặt giũ, trong mắt của chúng cung nhân là một nơi rất đáng sợ. Làm việc ở đó là những người có thân phận thấp kém nhất, rất nhiều người phạm lỗi nên bị chủ tử các cung phạt tới đó. Bởi vậy, chẳng có ai thương tiếc bọn họ, chỉ một chút sơ sẩy đã bị đánh mắng là chuyện thường xuyên, nếu bạc mệnh thì chẳng sống được bao ngày.

Sơ Tuyết vừa rồi chủ động xin ta phạt tới phòng giặt giũ, chính là sợ ta có ý muốn giết nàng ta, muốn ta tha ột mạng, thế nên dù là phòng giặt giũ, nàng ta cũng đi.

Phương Hàm đi bên cạnh ta, nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, nếu người không dùng nàng ta, sao còn giữ lại mạng?”

Ta im lặng, nếu lúc này ta hỏi, Sơ Tuyết nói biết chứ, có lẽ ta sẽ thật sự không tha.

Phương Hàm biết điều, không nhắc tới chuyện của Sơ Tuyết nữa, chỉ nói: “Lát nữa nô tỳ và Triều Thần sẽ tới phòng nàng ta tìm tua ngọc bội.”

Song ta đột ngột dừng chân, ngoảnh lại nói: “Không, người tìm trên người nàng ta trước đi!”

Phương Hàm sững người, vội gật đầu, nói: “Vâng, nô tỳ đi ngay!”

Trở lại tẩm cung, đợi một lát đã thấy Phương Hàm bước vào, đưa tua ngọc bội cho ta. “Nương nương, là cái này sao?”

Nhìn kĩ lại, ta gật đầu, nói: “Đúng vậy!” Ta cầm lấy, nhìn thật cẩn thận, đột nhiên nhíu mày. Theo lời của Phương Hàm lúc này, tua này cũng không phải vật trong cung.

Vì nó cũng chỉ có một hạt châu, nhưng không phải màu ngọc bích mà là màu đỏ, loại hạt châu có màu này cũng không thường thấy. Tua ngọc bội đã bị hỏng nhưng hạt châu vẫn còn nguyên.

Ta đưa mắt nhìn Phương Hàm, hỏi: “Cô cô có nhận ra tua ngọc bội này không?”

Nàng ta lắc đầu. “Lúc này trên đường đi, nô tỳ đã cẩn thận xem xét rồi, chưa hề nhìn thấy.”

Không phải vật trong cung, Phương Hàm chưa từng trông thấy cũng là chuyện thường. Ta bèn đưa nàng ta cất đi.

Phương Hàm vẫn chưa lui ra, chỉ nói: “Nương nương, giờ Sơ Tuyết phạm lỗi, bị người phạt tới phòng giặt giũ, được dịp tìm thời gian gọi Văn Lương về thôi!”

Nghe thấy vậy, trong lòng ta vui mừng hỏi: “Thật sự có thể gọi Văn Lương trở lại sao?”

Phương Hàm gật đầu.

Ta vội gọi: “Triều Thần!”

Lát sau mới nghe tiếng Triều Thần chạy tới. Ta nói: “Người ra ngoài nói cho Văn Lương biết, bản cung thấy thời gian này nàng ta chăm chỉ, cần cù, cho phép nàng ta trở lại hầu hạ bản cung.”

Trên gương mặt Triệu Thần tràn ngập vẻ vui mừng, nàng ta cười nói: “Nô tỳ thay Văn Lương tạ ân điển của nương nương trước! Nô tỳ xin đi ngay!” Nói xong, nàng ta chạy như bay ra ngoài.

Ta vẫn biết, khi Sơ Tuyết thay thế vị trí của Văn Lương, Triệu Thần lúc nào cũng canh cánh trong lòng, chẳng qua trước mặt ta, nàng ta không nói gì mà thôi. Giờ ta phạt Sơ Tuyết tới phòng giặt giũ, nàng ta nhất định cũng nghe thấy, nhưng điều nàng ta vui nhất, đương nhiên là chuyện Văn Lương trở về.

Thật ra, ta cũng vui mừng, cau mày hỏi: “Cô cô, chuyện ở bên ngoài đã giải quyết chưa?”

Sắc mặt thoáng thay đổi, Phương Hàm lên tiếng đáp: “Hình như tai mắt không ở trong Cảnh Thái cung, thế nên nô tỳ nghĩ, cứ để Văn Lương quay về trước rồi hãy nói.”

Nếu thật sự không phải trong Cảnh Thái cung thì ta cũng an tâm.

Triệu Thần nhanh chóng đưa Văn Lương tới. Văn Lương quỳ xuống trước mặt ta, cười cười, nói: “Nô tỳ tạ ơn nương nương đã tha tội!”

Ta cũng cười. “Còn không mau đứng dậy! Trong phòng này đều là người của ta, người còn làm mấy thứ lễ nghi kia làm gì?”

Cuối cùng Triệu Thần cũng để lộ vẻ kinh ngạc, không còn để tâm đến lễ nghi, cắn răng nói: “Hóa ra nương nương cố ý để Văn Lương ra ngoài?”

Văn Lương đứng dậy, trừng mắt lườm nàng ta, nói: “Xem người kia, nương nương có cố ý hay không, người còn không biết sao?”

Triệu Thần cười ngượng ngùng, Triệu Thần biết chuyện hôm ấy Văn Lương cố ý nói mình nghe nhầm, song ta vẫn chưa nói cho nàng ta hay chuyện đột nhiên phạt Văn Lương ra ngoài, nàng ta cũng không hề hỏi. Nàng ta không hỏi nhưng cũng không có nghĩa là không biết.

Triệu Thần đi tới bên ta, nói nhỏ: “Nương nương và cô cô gạt chúng nô tỳ tới mức thâm hiểm. Hại Thụy công công không ngừng cầu xin cho Văn Lương!”

Ta khẽ cười, nói: “Được rồi, đừng nhắc lại chuyện này nữa, đừng để Tường Thụy thấy lãng phí nước miếng vì cầu xin bản cung.”

Nói xong, ba người đều mỉm cười.

Nghe nói hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm tới Trữ Lương cung ngồi một lát rồi tới thẳng Ngự thư phòng xử lý công việc.

Ta lại nghĩ tới chuyện ngày mừng Chín tháng Ba đang đến gần. Ta vẫn muốn tìm thứ gì đó để tặng cho hắn, nhưng hôm ấy hắn lại nói muốn con mồi ta săn được ở Thượng Lâm uyển.

Đúng lúc Phương Hàm vào phòng châm đèn dầu, ta không nén được liền hỏi: “Cô cô, mừng Chín tháng Ba năm nay có những ai tới Thượng Lâm uyển săn bắn?” Khi hỏi câu này, chính ta cũng giật mình.

Hôm ấy ta đã cảm thấy “con mồi” mà Hạ Hầu Tử Khâm nhắc đến không thật sự là con mồi, nhưng tại sao ta lại nghĩ “con mồi” mà hắn nói là người chứ?

Phương Hàm không hiểu lắm, chỉ đáp: “Lúc ấy, tất cả các vương công quý tộc, các vị đại thần và công tử của họ đều tới. Một vài tiểu thư xuất thân nhà tướng cũng có thể tham gia.”

Chẳng trách Hạ Hầu Tử Khâm lại dạy ta săn bắn, hóa ra nữ tử cũng có thể tham gia. Nhưng suy cho cùng, thân phận của ta là hậu phi, có thật sự thỏa đáng không? Nghĩ tới đó lại thấy buồn cười, có thỏa đáng hay không thì phải xem Hạ Hầu Tử Khâm nói thế nào, sao ta phải phiền não?

Phương Hàm nói tiếp: “Nương nương, năm nay là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Hoàng thượng, còn có quý tộc của các nước khác tới dự, nô tỳ nghe nói, có lẽ còn có quốc quân của họ nữa.”

Chuyện này ta đã nghe từ lâu. Thiên triều là một nước lớn, bốn phương tới chúc mừng sinh nhật của thiên tử thiên triều là chuyện rất bình thường. Còn có vài nước nhân cơ hội này kết giao hữu hảo với thiên triều, cũng là phúc của bách tính trong thiên hạ.

Trước đây, khi giang sơn thiên triều còn chưa đổi chủ, ta nghe nói bên nước phía tây rối loạn, bất an, giờ cũng xem như đã tạm lắng. Thậm chí còn có một nước tên là Nam Ô bị xâm lược, phân nửa lãnh thổ đã bị Hoàng đế Nam Chiếu chiếm đoạt. Khi ấy, Hoàng đế Gia Thịnh bệnh nặng, thế cục thiên triều rối ren, nghe nói lúc đó Hoàng đế Nam Chiếu còn chĩa mũi giáo vào thiên triều. Ha, chỉ tiếc rằng, người cuối cùng bước lên ngai vàng lại là Hạ Hầu Tử Khâm. Những chuyện này ta đều nghe Tô Mộ Hàn nói qua.

Nhưng ta có chút tò mò. “Cô cô, người nói xem, nếu quốc quân của các nước đích thân tới đây, bọn họ cũng sẽ tham gia vào đại hội săn bắn kia phải không?”

Nàng ta gật đầu, nói: “Đó là chuyện đương nhiên.”

“Quốc quân nào cũng văn võ song toàn sao?” Ta lại nhớ tới chuyện Hạ Hầu Tử Khâm kể khi hắn còn nhỏ, khề nhú mày, vậy thì đúng là rất mệt mỏi.

Phương Hàm mỉm cười, đáp: “Cưỡi ngựa, bắn cung chắc chắn là ai cũng biết, nương nương hẳn đã từng nghe tới một câu nói, giang sơn được giành lấy từ trên lưng ngựa.”

Giang sơn trên lưng ngựa.

Ta thăm lăm nhăm ròi lại bất giác cười. “Cô cô, bắn cung có chút chờ mong ngày mừng Chín tháng Ba mau tới rồi.”

Nàng ta cũng cười, hỏi: “Tại sao?”

Lúc này không có cung tên trên tay, ta đứng đây, làm vài động tác. “Cô cô có biết cách bắn tên tuyệt vời của Hoàng thượng không? Người có thể cách trăm bước bắn trúng lá dương, bắn cung cũng có thể bắn trúng trong năm mươi bước, ha ha!” Nhắc tới bắn tên, rõ ràng vai hầy còn đau nhức, nhưng trong lòng ta lại bắt đầu kích động.

Phương Hàm ngăn ra rồi lại hỏi: “Nương nương tập bắn cung lúc nào vậy?”

Ta le lưỡi, đáp: “Chính là lúc tới Thượng Lâm uyển với Hoàng thượng, chỉ tiếc là bắn cung còn quá kém.” Ta mới chỉ tập một buổi sáng, dù rất cố gắng nhưng suy cho cùng cũng chỉ là học sơ sài, cung lắm chỉ biết đưa cung, giương cung, kéo dây mà thôi. Bắn bắn cảm trước mắt mà ta phải cố gắng lắm mới không bắn trượt, nói gì tới chuyện bắn con mồi còn sống trong Thượng Lâm uyển.

Nhưng Phương Hàm đột nhiên im lặng, sắc mặt có phần khó coi. Ta nhú mày. “Sao thế, cô cô có tâm sự sao?”

“Không có.” Nàng ta lắc đầu, nói. “Nô tỳ chỉ thấy Hoàng thượng đột nhiên dạy người bắn cung, chắc không phải muốn người hôm ấy cũng đi săn đấy chứ? Nương nương, phi tần trong hậu cung sao có thể tham gia được? E là Thái hậu biết được cũng không vui đâu!”

Phương Hàm nói vậy khiến ta có chút thất vọng. Quả nhiên hậu phi vẫn có sự cách biệt với những nữ tử xuất thân từ nhà tướng. Dù Hạ Hầu Tử Khâm đã từng nói những lời ấy nhưng ta cũng biết, nếu khi đó Thái hậu kín đáo chê trách, ta chắc chắn không thể làm như mong muốn được.

Ta lắc đầu, không nghĩ tới những chuyện khiến tâm trạng xấu đi nữa, lại quay người ngồi xuống, chống cằm trên bàn, khề cười, nói: “Cô cô, người đã từng tới Thượng Lâm uyển chưa? Nơi ấy rất rộng, bắn cung còn nhìn thấy cả quan thú đài[1], nghe nói bên trong có rất nhiều thứ hiếm có, kỳ lạ, chỉ tiếc là bắn cung chưa kịp tới đó xem.”

[1]: Quan thú đài: đài quan sát động vật.

Phương Hàm khề cười, nói: “Nương nương, giờ người thật sự giống một đứa trẻ.”

Ta sững người, trợn mắt lườm nàng ta. “Cô cô, đây là lần thứ hai người nói bắn cung là trẻ con rồi.”

Nàng ta đã thấp đèn xong, đặt chụp đèn lại rồi quay người nói: “Nô tỳ xong việc rồi, xin nương nương nghỉ ngơi sớm một chút, mai còn có việc chờ nương nương làm nữa.”

Nàng ta vừa nhắc, ta lập tức nhớ tới chuyện Thiên Phi. Đúng rồi, phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng để có tinh thần xem trò vui ngày mai chứ!

Đèn trong phòng bị thổi tắt, chỉ còn một cây đèn nhỏ đặt trong góc phòng, không sáng lắm nhưng có thể lơ mơ nhìn thấy đồ vật trong phòng.

Ta lên giường, hít sâu một hơi, nhắm mắt lại. Đêm nay, điều ta nghĩ tới nhiều nhất không phải là chuyện của Tôn Nhuế và Thiên Phi, mà chỉ nghĩ rằng sắp tới mừng Chín tháng Ba.

Ta luôn có một cảm giác rất kỳ lạ, dường như hôm ấy sẽ xảy ra một vài chuyện sẽ khiến ta căng thẳng nhưng cũng sẽ khiến ta vui vẻ. Khóe môi khẽ giật, ta cứ chờ đợi mà thôi.

Thời tiết sáng hôm sau rất đẹp, mới sáng sớm thôi mà đã cảm nhận được bầu không khí ấm áp. Lúc này ta mới thật sự cảm thấy mùa đông lạnh lẽo sắp qua rồi, thời tiết dần ấm lên khiến tâm trạng người ta cũng tốt lên theo.

Tính thử thời gian, thái y tới Khánh Vinh cung xem mạch cho Thiên Phi chắc cũng đã đi rồi, ta ngồi trong Cảnh Thái cung chờ đợi, liệu long thai trong bụng Thiên Phi có gì kỳ lạ hay không, chỉ lát nữa sẽ rõ ràng.

Ta sai Triều Thần ra ngoài, có tin tức thì lập tức quay về thông báo cho ta. Lại đợi thêm lát nữa, loáng thoáng nghe thấy bên ngoài có tiếng người vội vàng chạy vào, hình như ta còn nghe người đó nói... nói ai đó sảy thai.

Ta đứng bật dậy, hay thật đấy, chuyện đã không thể giấu được, tỷ ta muốn ra tay trước để chiếm được lợi thế sao?

25. Chương 25

Đứng bật dậy, đi tới cửa cung, đúng lúc thấy Phương Hàm đi về phía ta, ta hạ giọng, nói: “Cô cô đã nghe nói chưa?”

Nàng ta gật đầu. “Nương nương, chúng ta làm sao bây giờ?”

Ta cười lạnh lùng. “Đừng vội, chúng ta cứ ở trong cung đợi đã!” Nếu tin tức thực sự được truyền ra từ Khánh Vinh cung, ta chỉ cần đợi thêm một lát, Triều Thần hẳn cũng quay về.

Phương Hàm gật đầu, lại nói: “Nếu như thế, xin nương nương đi vào trước đi!”

Ta ngẫm nghĩ một lát rồi quay người đi vào. Lát sau lại nghe có tiếng bước chân chạy vào, ta nhìn về phía cửa, quả nhiên Triều Thần đã về. Sắc mặt nàng ta có phần kỳ lạ, dường như đã nghe được chuyện gì đó không thể nào tin nổi.

“Triều Thần!” Ta gọi.

Nàng ta vội chạy tới, vừa ôm ngực thở hổn hển vừa nói: “Nương nương, xảy ra chuyện rồi, long thai trong bụng Diêu Phi đã không giữ được rồi.”

Ta đứng bật dậy, trợn tròn hai mắt nhìn cung tỷ trước mặt. Nàng ta nói gì, đứa bé của Diêu Phi đã mất rồi?

Sắc mặt Phương Hàm cũng căng thẳng, nàng ta bước lên một bước, hỏi: “Triều Thần, người nói gì?”

Cả Phương Hàm và ta đều rõ ràng, Triều Thần không hề nhầm lẫn, nàng ta không thể nhầm Thiên Phi và Diêu Phi được, vậy thì rốt cuộc chuyện là thế nào? Ta vốn nghĩ rằng người xảy ra chuyện là Thiên Phi, ta cho rằng bởi mình đuổi Tôn thái y ra khỏi cung, Thiên Phi sợ chuyện bị bại lộ mới tự biên tự diễn một màn kịch. Hóa ra không phải sao?

Triều Thần vẫn thở gấp, lát sau mới nói tiếp: “Nương nương, nô tỳ không hề nghe nhầm, nô tỳ vốn tới bên ngoài Khánh Vinh cung trước nhưng tới tận khi thái y đi ra vẫn không thấy có động tĩnh gì. Nô tỳ trông sắc mặt của thái y kia cũng bình thường, khi ấy nô tỳ còn nghĩ, chẳng lẽ long thai trong bụng Vinh Phi thật sự không có chuyện gì sao? Nhưng khi nô tỳ đang trên đường quay về thì lại thấy rất nhiều thái y của

Thái y viện chạy qua trước mặt nô tỳ, thái y đi ra từ Khánh Vinh cung cũng vội chạy theo. Nô tỳ hỏi mới biết, Diêu Phi nương nương xảy ra chuyện.”

Từng câu từng từ đều được Triều Thần nói vô cùng rõ ràng, rành mạch. Sắc mặt ta lạnh đi, màn kịch này, đến ta cũng không hiểu được!

Ta nặng nề hỏi: “Hoàng thượng đã biết chưa?”

“Chắc chắn có người đi thông báo cho Hoàng thượng, giờ có lẽ người đã biết rồi.” Triều Thần nhìn ta, nói.

Ta đang định lên tiếng thì nghe thấy giọng Văn Lương vang lên ở bên ngoài: “Nương nương, nương nương, không hay rồi, nô tỳ vừa tới phủ Nội vụ lấy đồ, nghe nói... nghe nói...” Xem ra nàng ta chạy rất gấp, vừa trông thấy sắc mặt ta thì nhất thời dừng lại, nói: “Nương nương, người đã biết rồi?”

Ta gật đầu, xem ra nàng ta cũng nghe được chuyện đó nên mới vội vàng chạy về.

“Nương nương...” Phương Hàm hạ giọng gọi ta.

Ta siết chặt chiếc khăn trong tay, bước ra ngoài, ghìm giọng hô: “Chuẩn bị kiệu, bản cung phải tới Trữ Lương cung.”

“Vâng!” Triều Thần vội chạy ra trước ta một bước.

Nàng ta vừa ra ngoài thì nghe có người ở bên ngoài hô: “Ngọc tiểu chủ!”

Trong lòng ta thoáng động, Ngọc Tiệp dư đã tới.

Ngọc Tiệp dư thấy ta thì hành lễ, nói: “Nương nương, xem ra người cũng đã biết.”

Ta khẽ cười. “Tin tức trong cung truyền đi thật nhanh.”

Lúc này nàng ta mới thản nhiên cười. “Tần thiếp nghĩ, cứ qua chỗ nương nương xem thử trước, nương nương nói sao?”

“Bản cung có thể nói gì được? Xảy ra chuyện lớn như thế, có hay không thì cũng phải tới xem thử, tỷ tỷ nói đúng không?” Vừa nói, ta vừa vịn tay Văn Lương, bước ra ngoài.

Ngọc Tiệp dư đi theo, giọng nói hồ hững: “Đây là chuyện đương nhiên, tần thiếp cùng đi với nương nương. Khi tần thiếp tới, từ xa đã nhìn thấy kiệu của Thái hậu, chắc người tới Trữ lương cung. Đi vào lúc nào không sớm cũng không muộn, có lẽ vừa đúng lúc.”

Ta ngoái đầu liếc nhìn Ngọc Tiệp dư. Xem ra nàng ta biết tin này sớm hơn cả ta, đúng là cẩn thận, còn biết đi vòng qua cung của ta. Chuyện Diêu Phi sảy thai, kết luận cuối cùng còn chưa có, đúng là đi sớm hay muộn đều không thích hợp.

Ra tới bên ngoài, loan kiệu đã được chuẩn bị. Triều Thần thấy ta đi tới, vội vàng vén rèm kiệu lên. Ta bước một bước, thấy Ngọc Tiệp dư đang đi về phía kiệu của mình, nghĩ lại một lát lại nói: “Chi bằng tỷ tỷ ngồi cùng kiệu với bản cung đi!”

Nàng ta lưỡng lự một lát rồi cười, đáp: “Vậy thì tần thiếp cung kính không bằng tuân lệnh!” Nói xong liền quay người đi tới, cùng ngồi kiệu với ta.

Rèm kiệu buông xuống, loan kiệu được nâng lên.

Ta nghiêng mặt hỏi Ngọc Tiệp dư: “Bản cung chỉ vừa nghe được chuyện này, rốt cuộc chuyện xảy ra lúc nào?”

Nàng ta sực tỉnh, lên tiếng đáp: “Tần thiếp nghe nói sáng nay, khi Diêu Phi nương nương dùng bữa sáng thì hầy còn khỏe, được một lát đột nhiên nói bụng đau như cắt. Bấy giờ đúng lúc thái y vội xem mạch, nghe nói thái y bắt mạch xong, sắc mặt liền thay đổi.”

Đột ngột à...

Ta cẩn thận nhìn sắc mặt của Ngọc Tiệp dư, rồi lại nhớ tới lời nàng ta nói khi ấy. Không đụng vào Thiên Phi được, như vậy cũng cùng một đạo lý với Diêu Phi. Hôm qua Hạ Hầu Tử Khâm còn cố ý nhắc nhở ta.

Khi nghe hấn nói, cũng không khó để nhận ra, nếu thật sự có ai đó có ý đồ đụng vào con hấn, hấn nhất định sẽ không nường tay.

Ta khẽ cười. “Vây tỷ tỷ cho rằng chuyện này là bất ngờ hay còn có ý khác?”

Trên mặt nàng ta thoáng hiện lên nét hoảng sợ, nàng ta cúi đầu, đáp: “Chuyện này tần thiếp không dám tự suy đoán.”

Ta im lặng ngoảnh mặt đi, ánh mắt nhìn ra ngoài qua khe hở ở rèm cửa sổ. Thấy chúng cung nhân ngoài kia đang vội vã qua lại, mới sáng sớm thôi mà đã trở nên bận rộn. Ta bật cười, thời tiết lúc này đã ấm lên, nhưng đúng thời điểm đất trời vào xuân thì Diêu Phi lại xảy ra chuyện như thế này. Hơn nữa, lại ở thời điểm sắp tới sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm. Dù thế nào, chuyện lần này chắc chắn sẽ được điều tra.

©STE.NT

Thái hậu sẽ làm.

Hạ Hầu Tử Khâm sẽ làm.

Người nhà họ Diêu lại càng muốn làm.

Không biết tại sao, khi nghĩ tới chuyện này, trong lòng ta có chút khó chịu. Dù Diêu Phi không được sủng ái thì vẫn có người nhà làm chỗ dựa. Một khi xảy ra chuyện, còn có người nhà đứng ra đòi lại công bằng cho nàng ta. Chậm rãi thu lại ánh mắt, ta cúi đầu nhìn chiếc khăn trong tay mình. Còn ta thì sao? Sẽ chẳng có ai giúp ta, trong cung này, ta chỉ có thể dựa vào chính mình, từng bước thận trọng, bảo vệ bản thân. Hạ Hầu Tử Khâm nói, hấn phong ta làm phi chỉ vì muốn ta sống lâu thêm một chút. Hấn còn nói, ta không được động vào con của hấn. Ha, khéo miệng bắt giặc nhếch lên thành nụ cười, ta mơ hồ hiểu được nỗi khổ tâm của hấn. Không biết tại sao, ta lại nhớ hôm ấy ở Thượng Lâm uyển, ta ngủ một mình trong ngự giá, loáng thoáng nghe thấy câu nói ấy. Dù là mơ, ta vẫn nghe rõ lời hấn nói, hấn cũng không có năng lực để luôn bảo vệ cho ai được chu toàn.

Nghĩ tới đó, ta không tránh khỏi cảm thấy xót xa. Có lẽ, trong tiềm thức ta đã hiểu được hết thấy những điều bất đắc dĩ của hấn cho nên mới thấp thỏm không yên mà mơ thấy điều đó.

Khi loan kiệu được hạ xuống, lại nghe thấy bên cạnh có tiếng hạ một cỗ kiệu khác. Bước ra ngoài, ta kinh ngạc phát hiện ra đó là Thiên Phi và Thiên Lục.

Cung tỷ ở bên cạnh vội hành lễ. Ngọc Tiệp dư hành lễ với Thiên Phi.

Thiên Phi vịn lên tay Thiên Lục, đi tới cười với ta. “Muội muội đi nhanh thật!”

Thiên Lục đứng bên liếc ta một cái, cúi đầu nói: “Tần thiếp tham kiến Đan Phi nương nương!”

Ta nghiêng răng nhìn hai tỷ muội bọn họ, trên gương mặt Thiên Phi hiện lên nét hồng hào. Dường như vẻ nhợt nhạt khi ấy chỉ thoáng qua trong chớp lát. Ta nhớ tới lời Triệu Thần nói khi nãy, khi thái y xem mạch cho nàng ta đi ra từ Khánh Vĩnh cung, trên mặt ông ta không thấy có gì khác lạ, nói như vậy tức là tất cả đều bình thường.

Có thể Tôn thái y có vấn đề, nhưng không thể có chuyện tất cả thái y đều có vấn đề được.

Ta đang nghĩ ngợi, đã thấy Thiên Phi và Thiên Lục đi vào trong. Cũng không nghĩ nhiều nữa, ta nói với Ngọc Tiệp dư: “Chúng ta cũng vào thôi!”

Nàng ta gật đầu đi theo ta.

Vừa đi được vài bước, ta liền nghe thấy giọng nói the thé của Lý công công: “Hoàng thượng giá đáo!”

Ta sững sờ trong giây lát, không nghĩ rằng hấn lại đến chậm hơn cả ta.

Vội vàng đứng tránh sang một bên cùng với Ngọc Tiệp dư, ta cúi người hô: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Nghe tiếng hấn sải bước đi vào bên trong, ta cúi đầu, chỉ trông thấy đôi giày của hấn lướt nhanh qua trước mặt, không chút chần chừ. Lúc này, hấn không hề bảo ta đứng lên. Tới khi Hạ Hầu Tử Khâm đã đi qua, ta

mới ngược lên nhìn theo bóng lưng hắn. Hắn đi thật nhanh. “Với trăm, có loại là trách nhiệm, cũng có loại là chờ mong.” Lời của hắn như vang lên bên tai ta. Sao ta không hiểu, dù không thương, hắn cũng không cho phép con mình xảy ra chuyện.

Khẽ lắc đầu, ta cùng Ngọc Tiệp dư vào trong. Đi tới cửa thì thấy An Uyển nghi. Nàng ta thấy chúng ta tới thì vội vàng nghiêng người. “Tần thiếp tham kiến nương nương! Tham kiến Tiệp dư!”

Ta cũng không nhìn nàng ta, chỉ “ừ” một tiếng rồi đi vào trong. Phi tần trong phòng đều rụt rè đứng đó, duy chỉ có Thiên Phi ngồi bên Thái hậu.

Sắc mặt Thái hậu vô cùng u ám, thái y đang quỳ phía dưới đều cúi đầu. Không trông thấy bóng dáng Hạ Hầu Tử Khâm, có lẽ hắn đã vào phòng trong.

Ta vốn định hành lễ với Thái hậu nhưng nhìn tình cảnh này, có lẽ lễ nghi gì đó đều miễn hết. Thế nhưng chuyện Diêu Phi xảy ra thì xem ra là chính xác.

Thái hậu sầm mặt, đột nhiên lên tiếng: “Nói cho ai gia nghe, sao lại thế này?”

Ai nấy đều cúi đầu, không dám nói một câu.

Thái hậu giận dữ quát: “Lưu thái y!”

“Có... có thần!” Một người trong đó lắp bắp lên tiếng.

Thái hậu “hừ” một tiếng, hỏi: “Ai gia lệnh cho người xem mạch cho Diêu Phi, người xem như thế à?”

“Thái hậu, Thái hậu bớt giận...” Lưu thái y run rẩy đáp. “Thần vẫn bắt mạch cho nương nương như thường lệ, nhưng... nhưng thần làm sao biết được...”

Ông ta mới nói được nửa câu đã thấy bóng người màu vàng bước nhanh ra ngoài, giận dữ đập một cú vào ngực ông ta. “Khốn kiếp! Hôm qua Diêu Phi của trăm còn khỏe mạnh, sao hôm nay đã có thể xảy ra chuyện như thế được!”

“Hoàng thượng!” Lưu thái y nhịn đau, không dám khinh suất.

“Hoàng thượng bớt giận!” Thái y phía dưới nhất loạt lên tiếng.

Phi tần trong phòng cũng đều quỳ xuống, cúi đầu. Ta không nhìn sắc mặt hắn cũng biết hắn đang vô cùng tức giận.

“Hoàng thượng!” Nghe tiếng Thái hậu vang lên, tiếp đó là tiếng bà đứng dậy. “Hoàng thượng ngồi xuống trước đã, để ai gia hỏi bọn họ một chút!”

Hắn nặng nề “hừ” một tiếng, tức giận nói: “Chuyện này trăm nhất định phải điều tra rõ ràng!” Hôm qua hắn tới trả ngọc bội cho Diêu Phi, thế nên nàng ta có khỏe hay không, hắn chắc chắn biết rõ. Đang yên đang lành, hôm nay đột nhiên mất đứa bé, đổi lại là ta, ta cũng không tin chuyện này bình thường.

Thấy hắn ngồi xuống rồi, Thái hậu mới nói: “Đứng lên hết đi!”

Đám người không tạ ơn, chỉ lặng lẽ đứng dậy, nhưng mấy vị thái y vẫn đang quỳ phải chịu thẩm vấn. Lưu thái y run lấy bầy, dẫu sao ông ta cũng là thái y chuyên xem mạch cho Diêu Phi. Diêu Phi xảy ra chuyện, ông ta là người đầu tiên không tránh được liên can.

Thái hậu nghiêm khắc nhìn người ở phía dưới, lạnh lùng hỏi: “Ai gia hỏi lại người lần nữa, long thai trong bụng Diêu Phi làm sao lại mất?”

Lưu thái y cúi đầu. “Thưa... thưa Thái hậu, Diêu Phi nương nương từ khi có thai thì thân thể yếu ớt, trước đó lại bị hoảng sợ, thần nghĩ rằng vì thế nên mới... nên mới...” Đoạn sau đó, ông ta không dám nói ra trước mặt Thái hậu và Hoàng thượng.

Còn ta, ta thậm chí cười lạnh một tiếng, nói thân thể Diêu Phi yếu ớt, Thái hậu và Hoàng thượng sẽ tin sao? Ông ta giỏi thật, muốn đẩy trách nhiệm sang cho Dụ Thái phi, nếu đã như thế, Hạ Hầu Tử Khâm lại càng phải điều tra rõ.

Dù hôm đó bị Dự Thái phi hù dọa nhưng chung quy cũng là chuyện của hôm trước, không thể tới hai ngày sau mới xảy ra chuyện. Dù Hạ Hầu Tử Khâm hận Dự Thái phi nhưng ắt hẳn sẽ không để bà phải gánh tội danh này.

Mọi người đều nhìn về phía Thái hậu và Hạ Hầu Tử Khâm, lúc này, một giọng nói yếu ớt vang lên: “Người nói láo! Long thai trong bụng bản cung vốn không liên quan tới việc thân thể bản cung yếu ớt!” Giọng nàng ta không lớn nhưng nhấn giọng từng từ, nghe vô cùng phần nộ.

Lưu thái y kinh ngạc ngược lên, sắc mặt thay đổi, sợ tới nỗi không thốt ra được một câu.

Ta sững sờ cũng ngẩng lên nhìn, thấy Quyển Nhi đang dìu Diêu Phi đi ra. Sắc mặt nàng ta trắng bệch tới bất thường, mơ hồ còn có thể nhìn thấy ngấn nước mắt. Quyển Nhi dìu Diêu Phi, nói nhỏ: “Nương nương, người chậm một chút!”

Hạ Hầu Tử Khâm hẳn nhiên cũng kinh ngạc, vội đứng dậy đỡ nàng ta. “Nàng còn yếu, sao lại ra đây? Chuyện này trầm và mẫu hậu sẽ xử lý.” Hắn nói với Quyển Nhi: “Ai bảo người đỡ Diêu Phi ra đây? Còn không mau đỡ vào trong nghỉ ngơi!”

Ta kinh ngạc, lần trước, khi thái y nói nàng ta có thai, ta và Thái hậu cùng tới Trữ Lương cung, đã thấy Quyển Nhi ở trong tấm cung của Diêu Phi. Hôm nay lại thấy nàng ta, Quyển Nhi không phải là cung tỳ ở bên Thái hậu sao? Ta đang nghĩ ngợi thì thấy Diêu Phi nhất định không chịu quay vào, nàng ta quỳ xuống trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, bật khóc: “Hoàng thượng, người phải đòi lại công bằng cho thần thiếp! Nhất định có người muốn làm hại con thần thiếp! Hoàng thượng, Thái hậu... Thần thiếp không tin đang yên đang lành mà lại mất đứa bé! Hoàng thượng, người phải tin thần thiếp, người phải tin lời thần thiếp...” Nàng ta ghen ngào, suýt thì nói không ra hơi.

Lúc này, ta đột nhiên có chút thông cảm với Diêu Phi. Dù ngày thường Diêu Phi có vênh vang, kiêu ngạo thế nào đi chăng nữa, nhưng khi mất đi đứa con cũng sẽ trở nên yếu đuối.

Thái hậu cũng vịn lên tay Thiển Nhi, đứng dậy.

Hạ Hầu Tử Khâm cúi người, ôm lấy thân thể yếu ớt của nàng ta, thì thầm: “Thuần Nhi, nàng đừng như thế!”

Hắn lại gọi nàng ta là “Thuần Nhi”, không biết tại sao, ta chỉ thấy trong lòng đau nhói.

Nữ tử với gương mặt đầy ngấn nước mắt bây giờ nhìn càng thêm khốn khổ. Quyển Nhi buông thõng hai tay, không biết có nên đi tới đỡ nữa không. Diêu Phi như đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, kéo mạnh tay áo Hạ Hầu Tử Khâm, nghiêng răng nói: “Hoàng thượng, xin Hoàng thượng sai người xét đồ ăn của thần thiếp!”

Lúc này ta mới nhớ ra, Ngọc Tiệp dư nói sáng nay, khi Diêu Phi dùng bữa sáng thì vẫn còn khỏe, sau khi ăn sáng xong mới xảy ra chuyện. Thật ra, mới đầu ta đã từng hoài nghi, nhưng có ai lại to gan như vậy, dám bỏ thuốc vào bữa sáng của Diêu Phi? Huống chi thức ăn của tiểu chủ đều có người thử độc rồi mới dâng lên, muốn hạ độc cũng không phải chuyện dễ dàng.

Trừ phi... là người ở bên cạnh mới có cơ hội ra tay. Thế nhưng Diêu Phi là người thông minh, sao lại để người mình không tin tưởng ở bên cạnh được? Hơn nữa, nếu thật sự là thuốc phá thai thì thái y không thể không nhận ra. Ta liếc mắt nhìn Lưu thái y đang quỳ, có lẽ ông ta cũng không có gan che giấu chuyện đó.

Cuối cùng Thái hậu cũng đi tới. “Chuyện này ai gia sớm đã sai người đi tra xét, không chỉ đồ ăn của người mà mọi chỗ trong cung của người cũng vậy, ai gia đều phái người cẩn thận điều tra.”

Hạ Hầu Tử Khâm bế xốc nàng ta lên, nhẹ nhàng nói: “Nàng yên tâm, chuyện này trầm sẽ điều tra rõ ràng, nếu thật sự có người muốn làm hại hoàng tự^[1] của trầm, trầm nhất định không tha!”

[1] Hoàng tự: con cháu của vua.

“Hoàng thượng!” Tay nàng ta vẫn túm chặt lấy tay áo hắn, nước mắt trào ra, kiên quyết nói: “Nhất định có kẻ hãm hại, thần thiếp tin là như vậy! Người nhất định phải tìm ra kẻ ấy!”

“Được!” Hắn dịu dàng đồng ý, ôm nàng ta vào phòng trong.

Quyển Nhi cũng ngừng một lát, vừa định theo vào nhưng Thái hậu lại nói: “Người không cần vào đó, để Hoàng thượng ngồi với Diêu Phi.”

“Vâng, Thái hậu!” Quyển Nhi thưa vâng, thấy Thái hậu lại quay người ngồi xuống, nàng ta bèn đi tới đứng bên cạnh bà và Thiển Nhi.

Thái hậu lại nhìn Lưu thái y đang quỳ dưới đất, lạnh lùng nói: “Theo lời người nói, trách nhiệm này đều đẩy hết lên đầu Dụ Thái phi, phải không?”

Đừng nói Lưu thái y, đến ta cũng thâm đồ mồ hôi. Từ trước tới nay, Thái hậu luôn có vương mắc với Dụ Thái phi, liệu bà có lấy chuyện này ra làm cái cớ để chia mũi giáo về phía Dụ Thái phi không?

Trước nay, Thái hậu không đụng tới Dụ Thái Phi, ta nghĩ vì bà còn ngại Hạ Hầu Tử Khâm. Nhưng lần này, người có liên quan ở phía sau lại là Diêu gia, nếu nhà họ Diêu cho rằng chuyện này có liên quan tới Dụ Thái phi, nếu nhà họ Diêu không định buông tha, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ phải kiêng dè thế lực của bọn họ.

Lưu thái y đương nhiên vô cùng hoảng sợ, vội cúi đầu, nói: “Thái hậu minh giám, thần không có ý đó!”

Ta muốn bật cười, không có ý đó, vậy lời nói của ông ta lúc này là có ý gì?

Đám thái y đằng sau ông ta dường như đều thở phào một hơi, lại nghe Thái hậu “hừ” một tiếng: “Các người đừng tưởng mình may mắn, không ai giữ được long thai trong bụng Diêu Phi, ai gia phải trị tội tất cả các người!”

“Thái hậu thứ tội!” Đám người lại vội vàng cầu xin.

Lúc này, một thái giám từ bên ngoài bước vào, quỳ xuống thưa: “Thái hậu, đã tra xét toàn bộ Trữ Lương cung rồi!”

Hai đồng tử của Thái hậu co lại, bà vội hỏi: “Thế nào?”

Thái giám kia ngược mắt lên. “Thưa Thái hậu, đồ ăn của Diêu Phi nướng nướng không có vấn đề gì, cả Trữ Lương cung cũng không có chuyện gì.”

“Thật sao?” Giọng Thái hậu nặng nề, nhìn chăm chăm vào thái giám đang quỳ dưới đất.

Thái giám cúi đầu, nói: “Vâng, chúng nô tài không dám làm qua loa chuyện này. Nếu thái hậu không tin, nô tài sẽ sai người đi tra xét thêm lần nữa.” Nói xong, hắn đứng dậy cáo lui.

Thái hậu im lặng một lát, gọi y lại: “Không cần, Tiểu Toàn Tử, người lui xuống trước đi!”

Tiểu Toàn Tử vội quay người lại. “Vâng, nô tài xin cáo lui!”

Nhìn kĩ sắc mặt của Thái hậu, thấy bà hơi cúi đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Ta cũng thâm suy xét, người của Thái hậu đi điều tra chắc chắn đã làm hết sức nhưng không phát hiện ra điều gì lạ thường. Chẳng lẽ sự thật vì bản thân Diêu Phi có vấn đề nên mới không giữ được đứa bé sao? Ha, Diêu Phi không tin nguyên nhân này, tới ta cũng không tài nào tin nổi. Ta lại nhìn sang Thiên Phi đang ở cạnh Thái hậu, có lẽ trông thấy bộ dạng vừa nãy của Diêu Phi, tay tỷ ta cẩn thận đặt lên bụng. Bụng tỷ ta đã hơi nhô lên, Thiên Lục đứng cạnh tỷ ta, nét mặt thay đổi thất thường. Ta cũng thấy kỳ lạ, Thiên Phi mang thai sớm hơn Diêu Phi, tại sao người xảy ra chuyện trước lại là Diêu Phi?

Lúc này, có một người bước lên thưa: “Thái hậu, thần thiếp cả gan, Thái hậu đã phái người tra xét quần áo, đồ đạc của nương nương chưa ạ?”

Nhìn kĩ lại, thì ra là Thư Quý tần. Nàng ta là người của Diêu Phi, lo lắng cho Diêu Phi cũng là chuyện thường tình.

Nghe thấy vậy, Thái hậu gật đầu, nói: “Nếu ai gia muốn điều tra cả Trữ Lương cung, đương nhiên cũng đã xét tới chuyện ấy.”

Trên gương mặt Thư Quý tần thoáng lộ vẻ thất vọng, nhưng ta cũng không rõ đó rốt cuộc là thất vọng hay là ý khác. Tự hỏi chính mình, ta mong đứa bé của Diêu Phi được ra đời sao? Câu hỏi này, tới bản thân ta cũng không biết đáp án. Với Diêu Phi, ta không hề có cảm giác bất mãn như khi nghe tin Thiên Phi mang

thai. Thế nhưng, những đứa trẻ trong cung muốn được bình an chào đời, đúng là rất khó khăn. Dù đã sinh ra rồi, muốn nuôi lớn cũng khó. Người ở trong cung, có những khi chẳng thể tin ai.

Im lặng một lát, Thái hậu lại đưa mắt nhìn về phía Lưu thái y, chậm rãi lên tiếng. “Nếu người đã nói vì thân thể Diêu Phi yếu ớt mới không giữ được đứa bé, vậy ai gia hản nhiên cũng phải trị tội người! Người là thái y chăm sóc cho long thai của Diêu Phi, thân thể nàng ta yếu ớt, vậy mà người không sớm nhận ra sao?”

Lời nói của bà khiến Lưu thái y run rẩy. Ta cũng từng người, đúng thế, dù chuyện này có như thế nào, Lưu thái y cũng là kẻ xui xẻo.

“Người đâu, lời hản ra ngoài cho ai gia, đánh hai mươi gậy, giam lại trước!” Thái hậu đứng dậy, lớn giọng hô.

“Thái hậu!” Ông ta hoảng hốt kêu lên. Hai thị vệ đi từ ngoài vào, kéo ông ta đi.

Ông ta vẫn kêu: “Thái hậu! Thần bị oan, thần bị oan! Thần đã tận lực, đã tận lực với nương nương rồi...”

Ta liếc mắt nhìn người bị kéo ra ngoài. Tận lực, tận lực à, ai mà biết được chứ? Dù quá trình như thế nào, nhưng giờ kết quả đã như thế, Lưu thái y dù có cố gắng đi chẳng nữa nhưng không giữ được đứa bé của Diêu Phi thì ông ta cũng chỉ tội lớn hơn công mà thôi.

Thái hậu vẫn vô cùng tức giận. Thiển Nhi đi tới vuốt ngực cho bà, khẽ nói: “Thái hậu, cẩn thận phượng thể!”

Người phía dưới, ai nấy đều cảm như hén, tới thở mạnh cũng không dám.

Lát sau mới nghe giọng Thái hậu lại vang lên: “Vương thái y, Vương Lộc!”

Một người lập tức lên tiếng thưa: “Có thần!”

“Kết quả của Lưu thái y, người đã thấy chưa? Ai gia lệnh cho người sau này phải chăm sóc cho Vinh Phi thật tốt!” Thái hậu lạnh lùng nói.

Lúc này ta mới biết, hóa ra thái y xem mạch cho Thiên Phi bây giờ là ông ta. Ta còn nhớ hôm ấy, khi Hạ Hầu Tử Khâm bị bệnh, còn truyền ông ta tới Thiên Dận cung khám. Lúc đó, ông ta còn giúp Hạ Hầu Tử Khâm che giấu trước mặt Thái hậu. Suy cho cùng, lời nói cũng Hoàng thượng vẫn nặng hơn một chút. Nhưng lần này là người chăm sóc cho Thiên Phi, lại thêm chuyện của Lưu thái y hôm nay, có lẽ ông ta càng phải cẩn thận.

Ông ta cúi đầu, đáp: “Thần xin vâng lời Thái hậu!”

Thái hậu không nhìn ông ta nữa, chuyển sang nói với Thiên Phi đang ở bên: “Vinh Phi về trước đi, hôm nay Trữ Lương cung xảy ra chuyện, cũng không sạch sẽ.”

Thái hậu sau khi nguôi giận mới nhớ ra trong bụng Thiên Phi vẫn còn một đứa bé, thế nên mới bảo tỷ ta sớm rời khỏi đây.

Nghe thấy vậy, Thiên Phi liền đứng dậy, “Vâng, vậy thần thiếp xin về trước!” Nói xong, tỷ ta lại liếc mắt nhìn vào trong phòng. “Thần thiếp không tiện vào thăm Diêu Phi, xin nhờ Thái hậu chuyển tấm lòng của thần thiếp tới nàng ấy.” Khi Thiên Phi nói câu này, trong đáy mắt lộ vẻ tươi cười. Là nụ cười đắc ý, nụ cười thắng lợi.

Giờ đây, trong hậu cung này, chỉ còn duy nhất tỷ ta được coi trọng. Với tính tình của tỷ ta, không cười phá lên vào lúc này đã là tốt lắm rồi.

Ta siết chặt hai tay, lạnh lùng nhìn Thiên Phi bước qua trước mặt mình.

Thái hậu vịn lên tay Thiển Nhi, nói: “Thôi, tất cả lui đi!”

Đám thái y như trút được gánh nặng, vội dập đầu cáo lui.

Mỗi phi tần trong phòng lại có những vẻ mặt khác nhau, có người lui xuống, có người còn muốn ở lại để vào thăm Diêu Phi xem thế nào. Ta nghĩ một lát, cuối cùng quyết định quay người đi ra ngoài.

Hạ Hầu Tử Khâm vào trong lâu như thế mà vẫn chưa đi ra, ta không biết hẳn muốn ở lại hay Diêu Phi quán lấy hẳn, dù sao một chốc một lát hẳn cũng sẽ không ra ngoài. Huống chi, ta cũng không muốn vào.

Ra tới bên ngoài, Ngọc Tiệp dư mới lên tiếng: “Nương nương, người thấy chuyện này thật sự là việc ngoài ý muốn hay sao?”

Ta mỉm cười không đáp, có phải là ngoài ý muốn hay không ta nói cũng chẳng ích gì, không phải Thái hậu và Hoàng thượng đang điều tra sao? Cứ để họ làm đi, chuyện này ta không nhúng tay vào thì tốt hơn. Ngọc Tiệp dư thấy ta im lặng, cũng biết điều không hỏi nữa.

Hai người vừa đi ra ngoài liền trông thấy cung tỳ của ta đi tới. Bọn họ đều là người lanh lợi, biết lúc này có những chuyện không thể nói, chỉ đi theo sau ta, không nói lời nào.

Ra khỏi cửa Trữ Lương cung, thấy kiệu của Thiên Phi đang ở đó, trong lòng ta không khỏi ngạc nhiên. Nhuận Vũ thấy ta ra ngoài, vội vén rèm kiệu lên, cúi người nói nhỏ mấy câu. Sau đó lại thấy nàng ta đỡ Thiên Phi xuống kệu, xem ra Thiên Phi đang đợi ta ra. Tỷ ta có chuyện muốn nói với ta sao? Ta đưa mắt nhìn Ngọc Tiệp dư ở bên cạnh, cười nói: “Tỷ tỷ về trước đi, xem ra bản cung có chút chuyện phải ở lại rồi.”

Ngọc Tiệp dư đưa mắt liếc nhìn Thiên Phi, gật đầu, đáp: “Vậy tần thiếp xin cáo lui trước!” Nói xong liền vịn tay cung tỳ rời đi.

Từ xa ta đã nhìn thấy Thiên Phi gật tay Nhuận Vũ ra rồi đi tới. Ta khẽ cười, cũng nói với cung tỳ đang ở bên cạnh: “Các người chỉ cần đi theo từ xa thôi!” Nói xong ta cũng cất bước đi.

Thiên Phi đi tới, liếc mắt nhìn ta, cười mỉa mai. “Bản cung còn nghĩ người ân cần như thế thì phải vào thăm nàng ta rồi mới ra chứ!”

Ta cười, “Hoàng thượng đang ngồi ở trong, bản cung vào làm gì? Mà Vinh Phi người không về cung nghỉ ngơi, chẳng lẽ lại chờ bản cung ra sao?” Nói xong, ta lại liếc ra đằng sau Thiên Phi, thật kỳ lạ, không thấy Thiên Lục.

Tỷ ta cười lạnh lùng. “Bản cung không rảnh mà chờ người như thế. Chẳng qua Thiên Lục muốn ghé qua cung của bản cung, nói phải về Úc Phúc quán lấy chút đồ nên bản cung mới chờ một chút thôi.”

Chẳng trách, không thấy bóng dáng Thiên Lục đâu.

Ta dừng bước, nói: “Nếu thế thì bản cung không làm phiền người chờ Tích tần nữa, bản cung về trước.”

Ta cất bước định đi, lại nghe tỷ ta đột nhiên lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Ha, đừng nghĩ bản cung không biết chuyện của Tôn thái y là do người giở trò!”

Đi được một bước, ta ngoái đầu, đưa mắt liếc nhìn tỷ ta lần nữa rồi khẽ cười một tiếng. “Vinh Phi nói thế sai rồi, người tra xét cách chức Tôn Nhuế là Hoàng thượng, không phải bản cung, liên can gì tới bản cung chứ?”

“Người...” Trên gương mặt xinh đẹp của tỷ ta hiện lên vẻ giận dữ, tỷ ta vẫn như thế, không hề biết che giấu, chỉ cảm giận nói: “Cung nhân nói ông ta xem bệnh cho người mà chênh mảng? Ha, chuyện này chỉ có kẻ ngốc mới tin được. Sao người không chọn thái y khác mà chỉ truyền ông ta chứ?”

Ta cười thầm, đương nhiên chỉ có kẻ ngốc mới tin, nhưng lời này là nói cho Hạ Hầu Tử Khâm nghe, không nói cho Thiên Phi nghe.

Nhìn tỷ ta chằm chằm, ta cười, hỏi: “Sao Vinh Phi lại để bụng chuyện Tôn Nhuế bị đuổi ra khỏi cung thế? Hay là...” Ánh mắt rơi lên bụng tỷ ta, ta nói khẽ: “Hay là trong cung này chỉ có Tôn Nhuế mới bảo vệ được long thai kia?”

Nghe thấy vậy, sắc mặt tỷ ta đột nhiên thay đổi, đặt một tay lên bụng, lạnh lùng đáp: “Đứa bé trong bụng bản cung là hậu duệ của Hoàng thượng, có long trạch của Hoàng thượng bảo vệ, đương nhiên sẽ bình an vô sự!”

“À!” Ta nhướn mày. “Nếu đã thế, đổi thái y khác tới khám cũng như nhau, không phải sao? Chuyện Tôn Nhuế phạm lỗi bị đuổi đi đương nhiên cũng chẳng ảnh hưởng gì tới người.”

Tỷ ta sững người rồi bật cười, mãi sau mới lên tiếng: “Bản cung biết rồi, hôm nay khi người nghe thấy tin đó, chắc hẳn nghĩ rằng long thai của bản cung xảy ra chuyện, đúng không? Chỉ tiếc là khiến người thất vọng rồi!” Nói tới câu cuối cùng, trong giọng nói của tỷ ta dường như có vẻ vô cùng tức giận.

Đúng như Thiên Phi nói, ta thật sự cho rằng là tỷ ta, nhưng không ngờ lại là Diêu Phi. Chuyện này khiến ta kinh ngạc biết bao.

Đang nói chuyện thì trông thấy Thiên Lục từ xa đi lại. Thiên Lục thấy ta, sắc mặt không thay đổi, thản nhiên đi tới hành lễ. “Tần thiếp tham kiến Đản Phi nương nương!”

Ta “ừ” một tiếng, nhìn thấy Thiên Lục mới nhớ Phương Hàm từng nói, hôm qua khi Tôn Nhuế bị đuổi ra khỏi cung, Thiên Lục đã vội vã tới Khánh Vinh cung. Nhưng hôm nay lại nói long thai trong bụng Thiên Phi không xảy ra chuyện, trong lòng ta vẫn rất nghi ngờ. Ta chỉ thấy không thể có chuyện trùng hợp như thế được.

“Tỷ” Thiên Lục hạ giọng gọi Thiên Phi một tiếng, đi tới đỡ tỷ ta. Ta cười mỉa mai, Thiên Phi mới chỉ mang thai hơn bốn tháng, vẫn chưa tới mức không đi lại được chứ?

Thiên Lục ngoảnh lại liếc ta, cười nói: “Thấy tâm trạng của nương nương hôm nay rất tốt, không phải vì chuyện lúc này ở Trữ Lương cung đấy chứ? Tần thiếp thấy, nương nương cười trên họa của người khác như thế thì chi bằng hãy nghĩ cách làm thế nào để cũng mang thai thì hơn!”

Ta vẫn thản nhiên, không đổi sắc mặt, đáp: “Chuyện hôm nay ở Trữ Lương cung, chẳng lẽ tỷ muội các người thấy đau lòng à? À đúng rồi, người nhắc tới chuyện này bản cung mới thấy kỳ lạ, trước đây Hoàng thượng ân sủng Tích tần như thế, sao bụng người vẫn chưa có động tĩnh gì?”

Trong mắt nàng ta lóe lên vẻ giận dữ nhưng không thể hiện rõ, trên mặt vẫn giữ nụ cười, nhỏ nhẹ đáp: “Nương nương muốn nghe thật sao? Chuyện ở Trữ Lương cung, tần thiếp và tỷ tỷ đều vui mừng, chuyện này còn phải tạ ơn nương nương. Còn về sau, tần thiếp thấy nương nương còn chưa mang thai, tần thiếp không dám có trước!”

Ha, chuyện của Diêu Phi mà nàng ta lại nói phải cảm ơn ta. Ta khẽ cười. “Nhưng bản cung nghĩ, chuyện này phải cảm ơn tỷ muội các người.”

Ta không biết chuyện Diêu Phi sảy thai liệu có liên quan tới bọn họ không, nhưng nếu có người làm thì tất cả phi tần trong hậu cung đều đáng nghi. Nhớ khi đó, cái vô vô hại của Thiên Lục lại có thể ẩn giấu nội tâm đáng sợ như thế.

Cuối cùng Thiên Phi cũng nhận ra ẩn ý trong lời nói của chúng ta, nặng nề “ừ” một tiếng. “Bản cung nói cho người biết, có những chuyện, bản thân mình làm thì đừng bao giờ đổ lên đầu người khác! Đừng nghĩ chúng ta đều là kẻ ngốc!”

Ta thật sự muốn cười, tỷ ta còn không ngốc sao? Ta và Thiên Lục nói nhiều như thế mà giờ tỷ ta mới hiểu được ý của chúng ta. Thế nhưng ta tin được lời của tỷ ta sao? Hình như tỷ ta cho rằng chuyện Diêu Phi bị sảy thai có liên quan tới ta. Ta làm hay không, có ai hiểu rõ hơn ta sao? Liếc mắt nhìn hai người trước mặt, ta không chắc liệu bọn họ có đang vừa ăn cắp vừa la làng hay không. Ta và bọn họ đều đang nghi ngờ lẫn nhau. Ta nghĩ, Thiên Phi thì không có khả năng, nhưng nếu là Thiên Lục ra tay...

Ta đang nghĩ, lại thấy Thiên Phi lên tiếng: “Thiên Lục, không cần nói nhiều với nó nữa, chúng ta về!” Nói xong, tỷ ta không nhìn ta mà xoay người đi thẳng.

Thiên Lục mỉm cười với ta, cũng quay người đỡ lấy Thiên Phi.

Vân Lương và Triệu Thần vội chạy tới, Vân Lương hỏi nhỏ: “Nương nương, chúng ta cũng hồi cung chứ?”

Ta bưng tỉnh, gật đầu.

Khi đi tới loan kiệu, thấy Lý công công cũng đang vội vã chạy lại, trông thấy ta thì vội vàng hành lễ rồi lại chạy vào Trữ Lương cung. Ta khẽ nhún mào, ngay sau đó liền thấy Hạ Hầu Tử Khâm bước nhanh từ trong ra. Ta dẫn cung tỷ lại hành lễ với hắn, hắn chỉ gấp gấp liếc ta một cái, cuối cùng không nói gì mà sải bước rời đi.

Ta sững người một lát, lại quay vào Trữ Lương cung.

“Nương nương!” Cung tỳ đuổi theo sau. Triệu Thần đi bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: “Sao nương nương lại quay vào?”

Ta im lặng. Khi đi vào bên trong liền thấy hai cung tỳ đang nói gì đó, ta đi tới trước mới nghe rõ được.

Một người nói: “Trước đây không phải đã đổi lư hương rồi sao?”

Người kia đáp: “Đúng rồi, Quyển Nhi tỷ tỷ nói lần này tình trạng của nương nương khá đặc biệt, thân thể yếu ớt, đổi sang loại huân hương thanh mát hơn một chút mới có lợi cho nương nương.”

“A, Đàn Phi nương nương!” Người đứng đối diện trông thấy ta vội hành lễ. Người kia cũng hành lễ với ta.

Ta chỉ hỏi: “Lúc này, Lý công công quay lại...” Vừa mới hỏi lại thấy không thích hợp, nghĩ bụng bọn họ làm sao biết được?

Đúng lúc đó lại thấy Quyển Nhi bưng chậu nước từ trong phòng ra, ta vội gọi nàng ta: “Quyển Nhi!”

Quyển Nhi thấy ta, sững người một lát rồi vội đặt chậu nước xuống, hành lễ. “Nương nương!”

Ta đi tới, hỏi: “Lúc này Lý công công quay lại có chuyện gì thế?”

Nàng ta đứng dậy rồi mới đáp: “Diêu Phó tướng tới, Hoàng thượng ra ngoài gặp ông ấy”

Diêu Phó tướng? Anh trai của Diêu Phi đã tới.

Ha, tin tức truyền đi nhanh thật. Diêu gia vốn nắm giữ binh quyền, Diêu Phi lại mang long thai, Diêu gia có thể được coi là nở mày nở mặt, ai ngờ mới được hai ngày. Thật đáng mỉa mai! Xem ra người của Diêu gia vội vàng vào cung như thế, ắt hẳn đang đòi một lời từ Hạ Hầu Tử Khâm.

Thật ra khi vừa vào đây, ta đã mơ hồ đoán được một chút, nhưng vẫn không kìm nổi muốn vào hỏi thử.

Quyển Nhi nghi hoặc nhìn ta, khẽ hỏi: “Nương nương, người muốn vào sao?”

Ta lắc đầu, nói: “Không, bản cung không vào.” Ta vào làm gì chứ? Thái hậu đang ở bên trong, e là Thư Quý tần cũng ở đó, quan hệ giữa ta và Diêu Phi không tốt, vào đó lại khiến người ta cảm thấy kỳ lạ.

Lúc ta quay người, lại nhớ ra một chuyện, bèn hỏi Quyển Nhi: “Đúng rồi, Thái hậu cho người tới hầu hạ Diêu Phi sao?”

Lúc này nàng ta mới cười, nói: “Đúng ạ, chuyện nương nương có thai...” Nàng ta nói được một nửa, nụ cười trên mặt đã nhanh chóng biến mất, thở dài một hơi. “... trong lòng Thái hậu vui vẻ, bèn sai nô tỳ tới hầu hạ, ai ngờ...” Nàng ta nói xong lại lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối.

Chẳng trách, cả hai lần ta tới Trữ Lương cung đều nhìn thấy Quyển Nhi. Thái hậu thương yêu Diêu Phi, đây là điều mà ai trong hậu cung cũng biết, để Quyển Nhi tới hầu hạ Diêu Phi cũng là chuyện bình thường.

Lương lự một lát, cuối cùng ta cũng quay người đi ra ngoài.

Văn Lương và Triệu Thần đi tới, ta ra ngoài liền đi thẳng lên loan kiệu, Văn Lương hỏi: “Nương nương, định về Cảnh Thái cung sao?”

Ta gật đầu rồi khởi kiệu.

Hít sâu một hơi, ta tựa vào chiếc gối mềm phía sau. Nghĩ tới ánh mắt của Hạ Hầu Tử Khâm khi rời đi, trong lòng ta lại bắt đầu thấy rối rắm.

Dẫu Diêu Phi chỉ là hậu phi, hậu cung cũng không được tham gia vào chính sự, nhưng phía sau nàng ta lại là thế lực nhà họ Diêu, nàng ta không can thiệp vào chính sự thì sẽ có người khác can thiệp. Giờ đứa bé của Diêu Phi đã không còn, ngoài việc an ủi nàng ta, Hạ Hầu Tử Khâm còn phải đối mặt với cha và anh trai của nàng ta.

Ta cắn môi, chắc ngày mai sẽ lại có một thánh chỉ được ban xuống. Trong lòng bỗng thấy nực cười, Thiên Phi cho rằng Diêu Phi mất đi đứa bé thì tỷ ta sẽ được độc tôn trong hậu cung này sao? Thật là ngây thơ!

Ta đã nói từ lâu, có những lúc, có con chỉ là một chuyện phiền phức mà thôi!

Loan kiệu đã đi được một đoạn, ta lại nghe thấy tiếng hai cung tỳ vang lên bên ngoài: “Vương đại nhân!”

Trong lòng ta giật thót, Vương thái y?

Ta vừa định kêu loan kiệu dừng lại, đã nghe tiếng ông ta vang lên: “Thần tham kiến Đàn Phi nương nương!”

Vén rèm kiệu lên, ta cười, đáp: “Khéo thật, sao Vương đại nhân lại ở đây?” Lúc này khi Thái hậu nổi giận ở Trữ Lương cung, đuổi bọn họ ra ngoài, ai nấy đều chạy như bay, thế mà ông ta vẫn có thể xuất hiện ở đây.

Sắc mặt ông ta có chút lạ thường, chỉ nói: “Thái hậu phái người lệnh cho thần mỗi ngày phải tới Khánh Vinh cung bắt mạch cho Vinh Phi nương nương mấy lần, giờ thần định ghé qua đó.”

Điều Phi xảy ra chuyện, Thái hậu quan tâm tới đứa bé trong bụng Thiên Phi cũng là chuyện bình thường. Vương thái y lại hành lễ với ta rồi định đi.

Ta đột nhiên gọi ông ta lại: “Xin Vương thái y dừng bước!”

Ông ta ngăn người, quay lại hỏi: “Nương nương còn có việc gì?”

Ta cười, đáp: “Hôm nay thân thể bản cung có chỗ không khỏe, vốn định truyền thái y tới xem thử, nhưng không ngờ lại gặp Vương thái y ở đây, chi bằng người xem thử cho bản cung trước!” Ta không xuống kiệu, chỉ vươn tay ra ngoài.

Ông ta lưỡng lự một lát, cuối cùng bước tới, nói: “Vâng, vậy thần xin được xem mạch cho nương nương!”

Ta thuận miệng nói: “Thái hậu lệnh cho Vương đại nhân tới bắt mạch cho Vinh Phi, đó là chuyện tốt, sau này Vinh Phi sinh được hoàng tử, Vương đại nhân đương nhiên cũng có công lao rồi!”

Tay khẽ run lên, ông ta cúi đầu, nói: “Nương nương quá lời rồi, Thái hậu sai thần làm việc này, đương nhiên thần sẽ tận lực.”

Ta bật cười. “Vương đại nhân nói đùa sao, tận lực ư? Long thai lại ở trên người của người chăng? Hay chẳng lẽ mạch của Vinh Phi có gì lạ?”

Ông ta lau mồ hôi, vội nói: “Nương nương nói đùa rồi, mạch của Vinh Phi nương nương rất ổn định.” Ông ta nói xong liền buông tay, lại nói: “Mạch của nương nương bình thường, người cảm thấy không khỏe có lẽ do nghỉ ngơi chưa đủ. Nương nương chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là được rồi.”

Ông ta đứng thẳng người dậy, cáo lui.

Ta lại hỏi: “Vương đại nhân còn nhớ chuyện hôm ấy Hoàng thượng sốt cao ở Thiên Dận cung không?”

Ông ta nghe thấy vậy thì kinh ngạc, ngược lên nhìn ta. Ta khẽ cười: “Vương đại nhân, trong cung này không được nói hai lời, nhưng có những lúc lại là thân bất do kỷ, chính bản cung cũng hiểu điều đó.”

Ông ta buột miệng đáp: “Thần ngu dốt, không biết nương nương nói vậy là có ý gì?”

Ta nhìn thẳng vào ông ta, nói: “Bản cung lại biết ngày ấy, khi Vương đại nhân tới Hy Ninh cung nói chuyện với Thái hậu, hẳn đã nói khác đi so với bệnh tình của Hoàng thượng.” Hôm đó, Thái hậu muốn ta đi vòng qua bức bình phong, ông ta không trông thấy ta, thế nên ta có nói như vậy, ông ta cũng chỉ cho rằng ta nắm được thóp của mình. Cái thóp lừa dối Thái hậu.

Quả nhiên, sắc mặt ông ta thay đổi, nhìn ta mà không nói được câu nào.

Ta khẽ cười. “Thật ra bản cung cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nói cho Vương đại nhân biết, nếu mạch của Vinh Phi có gì không ổn thì người phải thành thật nói ra, đã hiểu chưa?”

Ông ta sững người giây lát rồi vội vàng thưa: “Nương nương an tâm, thần nhất định không giấu giếm, thần cũng không dám giấu!”

“Vậy... mạch của Vinh Phi...”

“Mạch của Vinh Phi bình thường!” Ông ta cắn răng đáp. “Nương nương, chuyện ngày ấy thần tới Hy Ninh cung, người đã biết, thần nào dám dối người!”

Ta khẽ hít một hơi, Thiên Phi thật sự không có chuyện gì sao? Vương thái y đã nói như thế, xem ra là thật rồi...

Ta đang nghĩ ngợi, từ xa đã trông thấy Tường Thụy gấp gấp chạy tới, thấy loan kiệu của ta liền rảo bước. Trong lòng ta chùng xuống, dự cảm có chuyện đã xảy ra...

26. Chương 26

Vân Lương và Triều Thần ở bên cạnh cũng đều biến sắc mặt. Xem ra, nhìn thấy bộ dạng của Tường Thụy, bọn họ cũng trở nên căng thẳng.

Wang Thái Y quay lưng lại phía Tường Thụy nên không nhìn thấy có người đang chạy về phía chúng ta, ông ta đứng thẳng người dậy, nói: “Nếu nương nương không còn chuyện gì nữa, thần xin cáo lui trước!”

Giờ ta cũng chẳng còn tâm tư mà giữ ông ta lại, chỉ gật đầu. Vương thái y lui xuống mà như trút được gánh nặng.

Tường Thụy vội vã chạy lại, nói với ta: “Nương nương, người mau hồi cung đi!”

Y không nói rõ cuộc là có chuyện gì, chắc chắn là chuyện không tiện nói ra. Ta cũng không hỏi, chỉ nặng nề hô: “Khởi kiệu!”

Quay về Cảnh Thái cung bằng tốc độ nhanh nhất, Vân Lương vội đỡ ta xuống kiệu, ba người đi nhanh vào trong. Tường Thụy đi bên cạnh ta, nói: “Nương nương, Phương Hàm cô cô đang ở trong tẩm cung đợi người.”

Ta gật đầu, nói nhỏ: “Biết rồi, người lui xuống đi!”

“Vâng!” Y đáp rồi không đi theo nữa.

Ta và hai cung tỳ đi vào trong. Triều Thần đẩy cửa phòng, Phương Hàm thấy ta đã về liền sải bước đi tới, ra hiệu cho Triều Thần đóng cửa lại: “Nương nương, bên phòng giặt giũ truyền tin tới, Sơ Tuyết đã chết rồi.”

Ta giật mình, tròn mắt nhìn nàng ta. Sơ Tuyết mới bị chuyển tới phòng giặt giũ vào hôm qua, sao đột nhiên lại chết rồi?

Phương Hàm thấy bộ dạng kinh ngạc của ta, cẩn thận nói: “Nương nương, nô tỳ thấy chuyện này có gì khuất tất, thế nên vội sai Tường Thụy đi thông báo cho nương nương quay về.”

Đừng nói Phương Hàm, ta cũng thấy chuyện này không thể tin nổi. Lần trước ta phạt hai cung tỳ tới phòng giặt giũ cũng không thấy xảy ra chuyện gì, sao lần này lại trùng hợp như thế? Sơ Tuyết à, nàng ta đã từng là cung tỳ hầu hạ bên cạnh ta mà!

Siết chặt hai nắm tay, may mà hôm qua ta đã sai Phương Hàm cho Sơ Tuyết uống bát thuốc đó. Xem ra trong cung này thật sự không bình yên.

Vân Lương và Triều Thần cũng lộ vẻ hoảng sợ nhưng đều biết điều đứng ở bên cạnh ta, im lặng không nói gì. Càng lúc ta càng thấy chuyện này không bình thường.

Ta ngẫm nghĩ rồi hỏi: “Chết như thế nào?” Chết, cũng phải có cách chết.

“Thất cổ chết trong phòng.” Phương Hàm do dự, lại liếc nhìn ta, sắc mặt trở nên nặng nề, mãi sau mới nói tiếp: “Nương nương, chuyện này quá trùng hợp, nô tỳ nghĩ phải chăng có ai muốn moi điều gì từ Sơ Tuyết...” Đang nói, nàng ta đột nhiên ngừng lại.

Suy đoán của nàng ta, ta cũng nghĩ tới. Thế nhưng muốn moi thứ gì chứ? Ta tự hỏi, cũng không có chuyện gì có thể bị người khác biết hoặc có thể xảy ra chuyện. À không đúng, nhớ ra rồi, có một chuyện. Thuốc nước trên mặt ta.

Nhưng chuyện này chắc chắn rằng không có ai biết, thế nên ta thấy tò mò, tại sao đang yên đang lành, Sơ Tuyết lại chết. Ngày đầu tiên bị ta phạt tới phòng giặt giũ đã thất cổ tự vẫn, đây là điều ta không thể tin nổi. Chính Sơ Tuyết đã đề nghị được chuyển tới phòng giặt giũ, không thể mới tới đó một đêm mà đã nghĩ quần muốn chết. Song nếu muốn dò la, Sơ Tuyết không biết chữ, lại bị ta cho uống thuốc câm, còn có thể moi được điều gì từ nàng ta chứ? Đây cũng là điều Phương Hàm nghĩ tới, thế nên nàng ta mới nói được một nửa rồi thôi. Nhưng nếu thật sự không phải có chuyện bất ngờ xảy ra, nếu đối phương không khai thác được gì thì sẽ không giết người diệt khẩu. Vậy thì nàng ta đã biết điều gì?

Nghĩ như thế, ta không khỏi hoảng hốt trong lòng. Chuyện này cứ nối tiếp chuyện kia, chuyện này cũng khiến ta trở tay không kịp.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng thấy chỗ không phù hợp, ta bèn quay lại hỏi Phương Hàm: “Ở phòng giặt giũ có bao nhiêu cung tỳ ở một gian, sao Sơ Tuyết tự vẫn mà không ai biết?”

Phương Hàm gật đầu, đáp: “Nô tỳ đã sớm nghĩ tới, thế nên gọi nương nương quay về để quyết định, có cần nô tỳ tới phòng giặt giũ thăm dò không ạ?”

Ta nghi hoặc hỏi: “Thì thế vẫn ở phòng giặt giũ sao?”

“Vâng! Người chết trong cung cần báo lên phủ Nội vụ duyệt qua rồi mới được xử lý.”

Hít sâu một hơi, ta trầm tư trong giây lát. Đương nhiên chuyện này phải điều tra rồi, nhưng nên mượn cớ gì để làm, đây mới là vấn đề.

Dường như Phương Hàm đoán được suy nghĩ trong lòng ta, bèn lên tiếng: “Hôm nay, khi nô tỳ sai người đi lấy quần áo của nương nương mới nghe nói, chúng ta có thể coi như không biết. Lát nữa nô tỳ ghé qua phòng giặt giũ, nói nương nương niệm tình Sơ Tuyết, muốn gọi nàng ta trở về. Tới lúc đó nô tỳ sẽ tùy tình huống mà hành sự.”

Nghĩ một lát, ta đành gật đầu, làm như thế cũng được, bèn nói: “Vậy cô cô đi đi!”

“Vâng, nô tỳ đi ngay, nương nương cứ đợi ở trong cung, lúc này không nên đi ra ngoài.” Nàng ta lại căn dặn rồi mới quay người đi ra.

Triều Thần rót cho ta chén nước, đặt vào tay ta. “Nương nương uống chén nước trước đã, có lẽ chuyện này chỉ là trùng hợp thôi!” Triều Thần nhỏ nhẹ nói. Ta biết nàng ta đang trấn an ta. Ta khẽ mỉm cười, nếu đúng là trùng hợp thì tốt rồi.

Uống chén nước, ta đột nhiên nói: “Văn Lương, người tới...” Mới nói được một nửa ta lại thôi, hậu cung không can dự vào chính sự, có những chuyện ta không nên quản thì tốt hơn.

Văn Lương không hiểu, hỏi lại ta: “Nương nương có chuyện gì cần nô tỳ làm sao?”

Ta mỉm cười, đáp: “Không, không sao, các người lui xuống trước đi!”

Văn Lương lưỡng lự, cuối cùng vâng lời, cùng Triều Thần lui ra ngoài.

Ngồi được một lát lại cảm thấy có chút tù túng, ta bèn đứng dậy tới nằm trên nhuyễn tháp. Mơ mơ màng màng không biết mình đã thiếp đi từ lúc nào, nhưng chưa được bao lâu thì cảm thấy mùi huân hương trong phòng nồng hơn, hít mấy hơi lại bị sặc, ho liên mấy tiếng. Ta mở mắt ra mới trông thấy khói huân hương từ trong chiếc lư hương đặt ở bên đã thay đổi màu sắc, liền nhíu mày, gọi: “Văn Lương!”

“Nương nương!” Văn Lương đẩy cửa phòng, kinh ngạc kêu lên một tiếng, vội vàng bước tới. “A, nô tỳ đáng chết!”

Ta ngồi dậy, bịt mũi, hỏi: “Sao lại thế này?”

Văn Lương vừa lấy trầm nhắc chiếc lư hương lên vừa thò tay vào cời huân hương, nói: “Không biết ai lúc đốt huân hương lại làm rơi ít vãi vụn vào trong này, dù bây giờ vẫn chưa bị cháy nhưng khói bốc ra cũng nhiều. Nương nương, người không sao chứ?” Nàng ta quay lại nhìn ta, hỏi.

“Ừ.” Ta hồ hững đáp một tiếng, đứng dậy mở cửa sổ.

Khi quay người lại đã thấy Văn Lương thu dọn xong, đang đưa tay dậy nắp lư hương lại. Ngay lúc đó, ta chợt nhớ ra khi còn ở Trữ Lương cung, nghe thấy hai cung tỳ nói chuyện với nhau, rằng phải đổi lư hương trong tầm cung của Diêu Phi.

Lư hương...

©STE.NT

Trong lòng ta bàng hoàng, Thái hậu sai người tra xét cả Trữ Lương cung, ta không biết rốt cuộc có kiểm tra lư hương kia không. Liệu có ai đó động vào lư hương? Nếu bỏ thêm một mảnh xạ hương khi đốt huân hương, vậy thì đúng là thần không biết, quỷ không hay.

“Nương nương?” Văn Lương thấy ta đang ngăn người đứng đó, đột nhiên im lặng thì có chút lo lắng, lên tiếng hỏi. “Nương nương, người sao thế? Có phải vì huân hương này...”

Ta không để ý tới Văn Lương, đi thẳng tới phía trước, dùng sức đẩy lư hương xuống đất, chỉ nghe một tiếng “keng”, lư hương kia liền mẻ một góc. Cũng may mà lư hương trong cung lấy đẹp làm chính, không phải cái nào cũng được làm từ đồng.

Văn Lương giật mình, nghĩ rằng ta tức giận chuyện lúc này, vội vàng quỳ xuống. “Nương nương bớt giận!”

Ta đưa mắt nhìn nàng ta, nhẹ nhàng nói: “Đứng lên đi, không có gì to tát cả, chỉ bị hỏng một cái lư hương thôi. Người lập tức tới phủ Nội vụ đổi cái khác là được.”

Lời ta nói khiến Văn Lương sững người, lát sau mới đứng dậy thu dọn đồ trên mặt đất. Ta lại nói: “Văn Lương, lúc này khi bản cung quay trở lại Trữ Lương cung, người còn nhớ hai cung tỳ nói chuyện kia không?”

Tay Văn Lương thoáng ngừng lại, ngược lên nhìn ta. Ta khẽ cười một tiếng, cuối cùng nàng ta chợt hiểu ra, vội gật đầu, nói: “Vâng, nô tỳ biết rồi!” Nói xong thì không nhìn ta nữa, nàng ta chăm chú thu dọn mọi thứ trên mặt đất rồi vội vã ra ngoài.

Ta chậm rãi thu lại ánh mắt, quay người ngồi xuống. Đồ vật từ Trữ Lương cung, nếu đổi thì nhất định còn ở phủ Nội vụ, chỉ mong giờ Văn Lương tới đó không quá muộn.

Văn Lương vừa bước chân ra ngoài, thì Triều Thần lại đi vào hỏi: “Nương nương có chuyện gì thế? Lúc này nô tỳ nghe Thụy công công nói trong phòng của người có tiếng động.”

Ta lắc đầu, đáp: “Không sao, lư hương trong phòng bản cung bị hỏng, sai Văn Lương đi đổi cái khác thôi.” Nghe ta nói như thế, nàng ta cũng không hỏi thêm.

Một lát sau, ta lại nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: “Thái hậu có còn ở Trữ Lương cung không?”

Triều Thần ngăn người, vội đáp: “Nô tỳ nghe nói Thái hậu đi rồi, hình như tới Ngự thư phòng. Sau đó mẹ ruột của Diêu Phi nương nương tới. Diêu Phi đúng là rất danh giá, Thái hậu lại có thể đồng ý để mẹ ruột của nàng ta vào cung chăm sóc.”

Ta cúi đầu im lặng, sự an ủi lớn hơn nữa dành cho Diêu Phi còn ở phía sau, giờ mới biết chỉ là ân chuẩn cho Diêu phu nhân vào cung chăm sóc, chuyện này vẫn chưa là gì.

Còn chuyện Thái hậu tới Ngự thư phòng...

Xem ra Thái hậu cũng lo lắng Diêu gia sẽ lấy chuyện này làm cái cớ để đề xuất một số yêu cầu vô lý. Ta mơ hồ cảm thấy chuyện này hẳn sẽ không lắng xuống như thế. Dù Diêu Phi sảy thai có phải là điều bất trắc hay không, chuyện này sẽ phải điều tra tới khi có người chết mới thôi. Nghĩ đến đây, đầu ngón tay của ta không khỏi run lên. Ta nghĩ, thứ mà Diêu gia cần, ngoài một sự thật, còn là một thứ gì đó thực tế hơn.

Ta lại ngồi thêm một lát mới thấy Phương Hàm trở về. Nàng ta vào phòng, chỉ nói hai từ... bị giết.

Khi nàng ta thốt lên câu ấy, ta vẫn thản nhiên ngồi bên bàn, kết cục này ta đã đoán được ngay từ đầu.

Phương Hàm lại nói: “Nô tỳ hỏi cung tỳ trong phòng giặt giũ, nói Sơ Tuyết giữa đường đột nhiên có chuyện gì đó nên quay về phòng một lát, nhưng không thấy nàng ta trở lại nữa. Sau đó, khi có người vào phòng mới phát hiện nàng ta đã tắt thở. Nô tỳ nhìn thi thể, ở cổ có hai vết hằn, một nông một sâu, đây là điểm không hợp lý.”

Nói vậy, là bị người ta siết cổ chết rồi mới treo lên. Kẻ giết cung tỳ bị ta phạt đến đó muốn chữa mũi nhọn vào ta.

Sắc mặt Phương Hàm cũng trở nên nặng nề, nàng ta chậm rãi nói: “Khi nô tỳ về đây cũng cứ nghĩ, rốt cuộc có thể moi được bí mật gì từ Sơ Tuyết, nhưng nô tỳ vẫn chưa nghĩ ra.”

Khi đuổi Sơ Tuyết tới phòng giặt giũ, ta đã bắt đầu nghĩ tới vấn đề này rồi. Đương nhiên cũng chẳng thu hoạch được gì.

Lát sau, ta mới lên tiếng: “Cái chết của Sơ Tuyết đã có ai can thiệp vào chưa?”

Phương Hàm lắc đầu. “Không có, giờ nhìn bề ngoài thì chỉ là chuyện một cung tỳ tự vẫn thôi. Các ma ma ở phòng giặt giũ đều nói, không chịu khổ được nên mới nghĩ quẩn. Bên trên cũng hạ lệnh xuống, thì thể đã mang đi hỏa thiêu, tro cốt xử lý rồi. Nô tỳ chứng kiến xong việc rồi mới quay về.”

Ta trầm ngâm, xem ra đối phương cũng không muốn làm lớn chuyện này. Đối phương cũng cẩn thận, e dè, như thế càng khiến ta thấy bất an.

Phương Hàm lại định nói, đúng lúc đó Văn Lương bước vào phòng, nàng ta ngẩng lên theo bản năng. Ta cũng ngược lên, thấy Văn Lương vội vào phòng, lấy một chiếc khăn từ ống tay áo ra, trong khăn gói một ít huân hương. Không cần nói ta cũng biết, tinh dầu thơm này chắc chắn là đồ trong cung của Diêu Phi.

Văn Lương dâng thứ đó lên cho ta rồi lên tiếng: “Nương nương, khi nô tỳ tới, người của phủ Nội vụ đang định xử lý thứ trong lư hương đó. Người xem, nô tỳ đã len mang một ít về đây.”

Ta vươn tay lấy một ít huân hương trong chiếc khăn tay của nàng ta, cúi đầu ngửi. Văn Lương có chút nóng ruột: “Nương nương!”

Ta cười, nói: “Không sao!” Ta không mang thai, dù có xạ hương thật thì cũng không có vấn đề gì.”

Phương Hàm vẫn chưa hiểu, cau mày nói: “Nương nương, đây là...”

Triều Thần cũng nghi hoặc nhìn ta.

Ngửi thử, chẳng qua chỉ là mùi huân hương thông thường, tiếp đó ta bất giác mỉm cười, nếu ngửi một lát đã có thể nhận ra sự kỳ lạ thì sao Diêu Phi lại không phát hiện ra chứ? Ngược lên nhìn Phương Hàm, ta nói nhỏ: “Cô cô, nếu trộn thêm xạ hương và huân hương, có thể nhận ra được không?”

Phương Hàm nghe thấy vậy thì kinh ngạc. Triều Thần cũng ngạc nhiên không kém.

Ta bất giác bật cười, đứng dậy nói: “Đi chuẩn bị chút điểm tâm, chuẩn bị kiệu, bản cung phải tới Thiên Dân cung.”

“Nương nương!” Phương Hàm cau mày gọi ta.

Ta khẽ cười, nói: “Cô cô yên tâm, bản cung tự có chừng mực.” Nói rồi, ta lại cầm chiếc khăn trong tay Văn Lương, bỏ huân hương vào trong rồi bọc lại, cất vào tay áo.

Đương nhiên ta không ngốc nghếch đi tìm Hạ Hầu Tử Khâm hỏi thẳng xem huân hương này có vấn đề hay không. Người ta muốn tìm chính là Cố Khanh Hằng, giờ huynh ấy là ngự tiền thị vệ, chỉ cần ở đâu có Hạ Hầu Tử Khâm, nơi đó ắt có thể trông thấy bóng dáng của huynh ấy.

Loan kiệu đi tới Thiên Dân cung rồi từ từ hạ xuống. Văn Lương đi trước nghe ngóng rồi quay trở lại, nói Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa về, giờ vẫn ở Ngự thư phòng. Ta thoáng kinh ngạc, vội hỏi: “Chẳng lẽ người nhà họ Diêu vẫn còn ở đây sao?”

Văn Lương lắc đầu. “Không, Lưu công công nói giờ chỉ có một mình Hoàng thượng ở đó thôi.”

Ta gật đầu, nói: “Vậy tới Ngự thư phòng.”

Văn Lương vâng lời, lại bảo nâng kiệu lên.

Tới cửa Ngự thư phòng, ta vịn vào tay Văn Lương xuống kiệu. Văn Lương đưa tay ra định xách lấy hộp thức ăn, ta ngăn lại: “Không cần đâu!”

Nàng ta nghi hoặc nhìn ta một cái nhưng không nói gì.

Ta ngược lên nhìn, thấy Lý công công đang chờ ở ngoài. Ở bên kia, quả nhiên có Cố Khanh Hằng. Ta hơi căng thẳng, đảo mắt nhìn xung quanh, ngoài hai người bọn họ thì không còn ai khác, có lẽ Hạ Hầu Tử Khâm đã dặn không được để ai tới làm phiền. Dầu sao ta cũng không tới thăm hấn, như thế cũng chẳng sao. Ta bước tới, Lý công công trông thấy ta liền vội tới đón: “Nô tài thỉnh an nương nương! Sao nương nương lại ghé qua Ngự thư phòng?”

Ánh mắt Cố Khanh Hằng nhìn về phía ta, vẻ mặt huynh ấy thoáng thay đổi nhưng không bước lên nửa bước, vẫn đứng yên trước cửa Ngự thư phòng.

Ta nói với Lý công công: “Công công không cần đa lễ! A...” Ta khẽ kêu lên một tiếng.

Lý công công vội hỏi: “Nương nương sao thế?”

Ta cười ngượng ngùng. “Người xem trí nhớ của bản cung này! Vốn định tới đưa ít điểm tâm cho Hoàng thượng, thế mà lúc xuống kiệu lại để quên hộp thức ăn ở trong kiệu.” Nói xong, ta quay đầu nhìn loạn kiệu ở phía dưới.

Lý công công vội nói: “Để nô tài đi lấy giúp nương nương!” Y nói xong liền chạy xuống dưới.

Ta ngoái đầu nhìn y, vội quay người, sải bước lên trên.

Cố Khanh Hằng, rõ ràng rất ngạc nhiên, vừa định cúi người hành lễ, ta vội nói: “Không cần hành lễ!” Vừa nói, ta vừa lấy đồ trong tay áo ra, kín đáo đưa cả chiếc khăn cho huynh ấy, kìm thấp giọng, nói: “Huynh đi điều tra giúp ta, xem trong thứ này liệu có các loại xạ hương hay không, phải nhanh!”

Nghe thấy hai từ “xạ hương”, sắc mặt Cố Khanh Hằng lập tức thay đổi.

Ai cũng biết thứ ấy có tác dụng như thế nào. Ai cũng biết hôm nay Diêu Phi bị sảy thai.

“Nương nương!” Cố Khanh Hằng khẽ kêu lên một tiếng, vừa định nói thì nghe tiếng bước chân từ đằng sau vang lên, vội im lặng giấu thứ ta đưa cho huynh ấy đi.

Lấy lại tinh thần, ta thản nhiên quay lại, thấy Lý công công đang nhanh chóng chạy tới, trong tay y chính là hộp thức ăn lấy từ trên kiệu của ta.

Ta vươn tay ra nhận lấy, cười cười, nói: “Công công vất vả rồi.”

Nhưng y lui lại một bước, ngượng ngùng nói: “Nương nương, cứ để nô tài đưa đồ vào cho Hoàng thượng giúp người, Hoàng thượng... Hoàng thượng nói, không ai được phép vào trong quấy rầy.”

Ta thoáng ngẩn người, nghĩ một lát, dù sao việc ta muốn làm cũng đã làm xong, bèn miễn cưỡng cười, nói: “Vây... bản cung không vào nữa!” Nói xong ta đưa mắt nhìn Văn Lương một cái rồi vịn lên tay nàng ta đi ra ngoài.

Đi được một đoạn, mới nghe Văn Lương nói khẽ: “Nương nương, người để Cố đại nhân đi điều tra, chuyện này được sao?”

Ta sững sờ, rồi lại nhớ ra, Cố Khanh Hằng được thăng làm ngự tiền thị vệ, Văn Lương gọi huynh ấy là “Cố đại nhân” cũng là chuyện bình thường. Chỉ là, Cố đại nhân, ha, ta nghe không quen tai. Thấy nàng ta còn nghi hoặc nhìn mình, ta chỉ khẽ “ừ” một tiếng rồi không nói gì nữa.

Nhờ Cố Khanh Hằng điều tra, ta chỉ muốn chắc chắn một chuyện. Nếu trong mảnh huân hương kia thật sự có xạ hương, vậy thì chuyện Diêu Phi sảy thai, có lẽ ta đã biết do ai làm.

“Nương nương...” Văn Lương dường như vẫn chưa an tâm, ngoái đầu lại nhìn rồi nói nhỏ: “Lần đó, vì chuyện hộp thuốc mỡ tiền cống của Nam Chiêu mà Cố đại nhân vô tội bị phạt, ngài ấy thật... thật sự không oán hận sao?”

Ta sững sờ, chợt nhớ ra khi tới Thượng Lâm uyển, là Triều Thần đi cùng với ta chứ không phải Văn Lương, cũng biết những lời nàng ta nói đều là muốn tốt cho ta. Đi được mấy bước, ta mới khẽ cười thành tiếng, nói: “Huynh ấy sẽ không oán hận”.

Huynh ấy vĩnh viễn sẽ không oán hận ta. Ta luôn biết điều đó.

Nghe thấy thế, Văn Lương cũng không nói gì nữa.

Lúc này, ta nghe thấy đằng sau có người gọi: “Nương nương, xin nương nương dừng bước!”

Ngoái đầu lại, thấy Lý công công đang vội vàng đuổi theo.

Ta dừng người, nhìn y nhanh chân chạy tới trước mặt ta, thở hổn hển, nói: “Nương nương, Hoàng thượng nói mời người vào trong.”

Ánh mắt ta vội liếc về cánh cửa Ngự thư phòng, hần muốn ta vào nên mới sai Lý công công vội vàng chạy theo gọi.

Lý công công thấy ta bất động, lại vội nói: “Nương nương, sao người còn đứng đây? Mau theo nô tài vào thôi!” Y nói xong liền nghiêng người nhường lối.

Ta lưỡng lự một lát, cuối cùng vịn lên tay Văn Lương quay lại, đi vào Ngự thư phòng.

Cố Khanh Hằng vẫn luôn đứng ở cửa phòng, thấy ta quay lại, trong ánh mắt hiện rõ vẻ kinh ngạc, nhưng huynh ấy nhanh chóng đứng thẳng người, không nhìn ta. Ta thở dài một tiếng, trong cung này, huynh ấy phải cẩn thận giữ khoảng cách với ta, chỉ sợ mang phiền toái tới cho ta.

Tới cửa phòng, Lý công công đưa tay nhẹ nhàng mở cửa rồi nói nhỏ: “Nương nương, người tự vào trong đi, nô tài không vào được!” Nói xong, y bèn liếc nhìn Văn Lương, ra hiệu nàng ta không cần vào.

“Nương nương!” Văn Lương đưa mắt nhìn ta, ta mỉm cười gạt tay nàng ta ra, đi thẳng vào trong.

Nâng tay vén tấm rèm màu vàng lên, ta thấy hần đang ngồi trước bàn, hộp thức ăn ta đưa tới đặt ở bên cạnh vẫn chưa mở ra. Trước mặt hần là một tờ thánh chỉ màu vàng, hần chỉ cúi đầu đọc, không hề ngược nhìn ta, nhưng ta biết, chắc chắn hần nghe thấy tiếng ta vào phòng.

Lúc này ta cũng không nghĩ ngợi lung tung, chỉ cất bước đi tới hành lễ với hần. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Cuối cùng hần cũng ngược lên, khẽ “ừ” một tiếng, nói: “Đã tới rồi, sao lại đi?”

Ta thoáng ngẩn người, phải chăng hần lại nhớ tới chuyện lần trước hần bị bệnh, ta tới cửa Thiên Dận cung nhưng lại quay về? Ta khẽ cười, trí nhớ của hần luôn tốt như thế.

Hần không bảo đứng lên, ta cũng tự đứng dậy, đi tới, nói: “Công công ở ngoài nói, Hoàng thượng hạ chỉ, không ai được phép vào trong làm phiền, thần thiếp đâu dám vào!”

Trên mặt hần không hề có nét cười, chỉ nhìn ta chằm chằm, mãi sau mới nói: “Trẫm đang tức giận.”

Thoáng kinh ngạc, ta không vào phòng nên hần tức giận sao? Rồi ta lại muốn cười, giờ là lúc nào, hần đâu phải người như thế!

Quả nhiên, hần nặng nề lên tiếng: “Điều gia...”

Điều gia... Vẫn là chuyện của Diêu Phi rồi.

Ta bất giác nhìn tờ thánh chỉ trước mặt hần, lại kinh ngạc phát hiện, đó là một tờ thánh chỉ trống không, chỉ có một dấu ngọc tỷ rục rở ngay góc phải. Lại ngược lên nhìn hần, nhưng hần đã không còn nhìn ta nữa, bàn tay đặt trên mép bàn đột nhiên cuộn lại thành nắm đấm, nắm mạnh lên mặt bàn, nhưng hần vẫn mím môi, không nói câu nào.

“Hoàng thượng!” Ta gọi khẽ.

Lâu sau mới thấy nét mặt căng thẳng của hần dần dịu lại. Lương lự giây lát, cuối cùng ta cũng bước tới, nhìn hộp thức ăn ở bên cạnh, lấy dũng khí nói: “Hoàng thượng đã vất vả cả ngày trời, chi bằng ăn chút gì đó trước đi!” Nói xong ta đưa tay mở nắp hộp.

Ta lấy một miếng bánh phù dung đưa cho hắn nhưng hắn không nhận. Ta dứt khoát đưa tới tận bên miệng cho hắn, hắn cau mày nhìn. Ta mỉm cười với hắn. Hắn trừng mắt lườm ta, cuối cùng cũng há miệng ăn. Trái tim ta đang treo lơ lửng từ từ hạ xuống, cũng tự lấy một miếng ra ăn.

Hắn đột nhiên nói: “Nàng không tò mò hôm nay Diêu Chấn Nguyên tới tìm trẫm nói gì sao?”

Ta ngần người rồi lại cười, đáp: “Hoàng thượng, người quên rồi, hậu cung không được can thiệp vào chính sự.”

Lông mày hắn cau lại, “hừ” một tiếng, nói: “Nhưng hôm nay trẫm muốn nghe thử quan điểm của nàng.”

Ta ngạc nhiên nhìn nam tử trước mặt, hắn nói muốn nghe thử quan điểm của ta.

Ta thu lại ánh mắt, vừa khéo nhìn vào miếng bánh phù dung trên đĩa, nhưng không ngờ hắn lại vươn tay lấy mất, chỉ loáng cái đã ăn hết sạch, sau đó khê nói: “Không phải nhìn, đã ăn hết rồi. Trẫm đợi để nghe quan điểm của nàng đấy.”

Kinh ngạc ngẩng lên, ta thật sự vừa giận lại vừa buồn cười, liền nhin cười nói: “Hoàng thượng đang làm gì vậy, không sợ bị đầy bụng sao?”

Nhắc tới chuyện đáng xấu hổ đó, hắn vẫn còn chút không vui, nghiêng răng nói: “Đừng đùa với trẫm!”

Ha, ta đâu dám đùa với hắn chứ? Có điều, thấy gương mặt xám xịt của hắn, ta cũng chỉ có thể biểu điều không nói nữa.

Ta nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hắn căn bản không muốn kể với ta về nội dung cuộc nói chuyện giữa hắn và Diêu Chấn Nguyên hôm nay, hắn thật sự coi trọng ta, muốn ta đoán tất cả.

Suy ngẫm một lát, ta cất bước đi vòng qua chiếc bàn, tới bên cạnh hắn, liếc mắt nhìn thánh chỉ màu vàng ở trước mặt, khê nói: “Nếu Hoàng thượng đã coi trọng thần thiếp như thế, vậy thần thiếp đành thể hiện sự kém cỏi của mình.”

Hắn khê “hừ” một tiếng, nhưng vẫn im lặng.

Ta lại nói: “Hôm nay Diêu Phó tướng tới, chắc chắn là vì muốn đòi lại công bằng cho Diêu Phi, nhưng Hoàng thượng ắt hẳn nói sẽ dốc sức điều tra rõ ràng chuyện này, thế nên Diêu Phó tướng cũng không dễ nói gì. Hoàng thượng vốn cũng muốn trấn an nhà họ Diêu, nhưng yêu cầu mà Diêu Phó tướng đưa ra lại có phần quá đáng.” Khê siết hai tay, ta lên ngoảnh lại nhìn hắn.

Hắn chỉ nhướn mày nhìn ta, khóe miệng dường như khê cười.

Thoảng yên tâm, ta lại nói tiếp: “Song Hoàng thượng cũng không thể để Diêu gia muốn gì được nấy, yêu cầu của Diêu Phó tướng, Hoàng thượng không đồng ý cũng khó, mà đồng ý cũng khó.”

Ta nghĩ, lại càng khẳng định chắc chắn, Diêu Chấn Nguyên muốn trên thánh chỉ an ủi của Hoàng thượng phải viết điều gì đó. Thế nhưng, đừng nói Hạ Hầu Tử Khâm không bằng lòng, dù là Thái hậu cũng sẽ không đồng ý. Nếu không, Diêu Phi đã vào cung bốn năm, sao vẫn chỉ là một thực nghi, còn nhị phẩm phu nhân thì tới giờ mới được tấn phong? Đó cũng chỉ là sau khi có ta và Thiên Phi, có lẽ lần tấn phong đó cũng là ý của Thái hậu.

Cuối cùng hắn mới mở miệng nói: “Vậy nàng nói xem, trẫm nên làm thế nào?”

Ta quay lại nhìn hắn, ngẩng đầu hỏi: “Thần thiếp nói ra, dù đúng hay sai, Hoàng thượng cũng không giận?”

Hắn sững sốt, khê đáp: “Không giận.”

“Vậy thì được!” Ta thu lại nụ cười, nói: “Thần thiếp cũng thấy thứ nhà họ Diêu muốn lần này quá lớn. Thần thiếp cho rằng, Hoàng thượng có thể hạ thánh chỉ, tấn phong Diêu Phi làm thực phi. Hiện giờ, vị trí tứ phi quý, thực, hiền, đức trong hậu cung đều đang để trống, người cho nàng ta tiến thêm một bước, dĩ nhiên nàng ta cũng trở thành nữ tử có thân phận cao quý nhất trong hậu cung thiên triều. Vị trí đứng đầu trong tứ phi chính là quý phi, thần thiếp nghĩ, đương nhiên vẫn bỏ trống mới tốt.”

Hắn nhìn ta, đôi mắt thâm thúy dần sáng lên, lát sau mới hạ giọng nói: “Không ngờ nàng cũng nghĩ như trẫm.”

Ta ngạc nhiên, rõ ràng trong lòng hắn đã có đối sách nhưng vẫn sai Lý công công gọi ta vào, muốn nghe quan điểm của ta. Lời nói của hắn lúc này càng chứng tỏ Diêu gia muốn ngôi vị hoàng hậu.

Đứa bé của Diêu Phi đã không còn, Hạ Hầu Tử Khâm an ủi đương nhiên là chuyện thường. Ta cảm thấy, cho nàng ta vị trí thực phi, thân phận của nàng ta đã vượt hẳn trên chúng phi tần. Đương nhiên, cũng chẳng còn cách vị trí hoàng hậu là bao.

Hắn đưa tay kéo ta, lại hỏi: “Vậy Diêu gia không đồng ý thì sao?”

Hít sâu một hơi, dù sao ta cũng đã nói tới đây rồi, có nói nữa cũng chẳng ngại gì.

Ta đáp: “Thần thiếp nghĩ rằng, có thể xin Thái hậu ra mặt nói chuyện. Từ trước tới nay, Thái hậu thương Diêu Phi nhất, bản thân Diêu Phi không phải không biết. Hoặc là...” Nhìn vào mắt hắn, ta nghiêng rằng nói: “Hoặc cũng có thể nói, chờ sau khi Diêu Phi hạ sinh được hoàng tử rồi tấn phong hoàng hậu cũng không muộn. Dẫu sao lý do này cũng là quang minh chính đại.”

Trong mắt hắn cuối cùng cũng hiện lên sự kinh ngạc.

“Đàn Phi!” Hắn gọi ta, giọng điệu đó đúng là phải nghiêng rằng nghiêng lợi để nói.

Ta không biết tại sao hắn lại đột nhiên nói bằng cái giọng ấy, lúc này hắn còn nói, dù ta có nói gì thì hắn cũng không nổi giận cơ mà. Nhưng bây giờ, lại không giống thật sự tức giận. Bàn tay đang nắm cổ tay ta hơi dùng sức, ta đau tới nổi nhăn cả mặt mày.

Ta đang kinh ngạc thì nghe hắn đột nhiên hỏi: “Hay cho Đàn Phi đức hạnh, chính miệng nói muốn trăm phong vị cho nữ tử khác, vậy mà nàng không ghen sao?”

Ta ngẩn người, mắt mở to nhìn thẳng vào hắn.

“Tại sao nàng không thấy khó chịu? Thật sự không mong đợi gì ở trăm, hay nàng thật sự hồ hững như thế?” Hắn áp lại gần ta, nghiêm túc hỏi.

Lúc này còn nói chuyện nhà họ Diêu, giờ hắn lại chuyển hướng sang ta rồi. Nhưng nghe hắn hỏi thế, trong lòng ta lại nhói đau. Nếu thật sự muốn ta chọn, sao ta lại chọn cách đẩy hắn tới bên nữ tử khác chứ?

Nhưng lúc này ta lại thấy buồn cười. “Thần thiếp đương nhiên không ghen”.

“Đàn Phi!” Hắn tức giận quát một tiếng.

Ta khẽ cười. “Hoàng thượng cho rằng thần thiếp là người như thế nào?”

Hắn sững sờ.

©STE.NT

Ta vẫn cười, nói: “Thần thiếp để trống vị trí quý qui và hoàng quý phi, đương nhiên là mong có một ngày người sẽ để lại vị trí ấy cho thần thiếp.”

Nghe thấy vậy, mắt hắn sáng lên nhưng vẫn nghiêng rằng nói: “Trẫm thấy dã tâm của nàng phải lớn hơn chút nữa.” Ta hiểu, ý của hắn là vị trí hoàng hậu.

Ta khẽ cười, không đáp.

Hắn đột nhiên ôm ta vào lòng, hít sâu một hơi, nói: “Trẫm thích dã tâm của nàng, sạch sẽ, thuần khiết.”

Bị hắn bất ngờ ôm lấy, ta đương nhiên rất ngạc nhiên, song lúc này cũng tựa vào lòng hắn, không dám giãy giụa, nghe hắn nói: “Trẫm hỏi lại nàng, nếu trẫm thực sự tấn phong nàng ta làm thực phi, nàng có khó chịu không?”

“Không khó chịu, thần thiếp ghen tỵ” Ta thành thật trả lời.

Nhưng hắn lại cười: “Ghen tỵ thì tốt!”

Ghen tỵ thì tốt, ha, Hạ Hầu Tử Khâm, nói hay lắm!

Một lúc sau, hấn vẫn không buông bàn tay đang ôm ta ra, lại nói: “Đã như thế mà nàng còn đưa cho trẫm cách tộ như vậy.”

Cách tộ à, nhưng ta thấy giọng hấn nghe rất vui vẻ. Suy nghĩ của hấn cũng giống ta, chỉ là hấn muốn mượn lời ta nói ra. Dù ta có nói như thế hay không thì kết quả cũng như nhau, chuyện hấn đã quyết, chỉ thiếu điều hạ bút viết ra mà thôi.

Đột nhiên lại nhớ tới lời của Văn Lương, nàng ta nói, ta tốt thì nàng ta mới tốt, bọn họ mới tốt. Tất cả bọn họ đều coi ta là chỗ dựa, còn ta, trong hậu cung này chỉ có thể dựa vào Hạ Hầu Tử Khâm.

Ngước mắt lên, nghiêm túc nhìn hấn, ta nói: “Bởi Hoàng thượng là bầu trời của thần thiếp, người có tốt thì thần thiếp mới tốt được.”

Thế nên có khi, phải lùi một bước mới thấy biển rộng trời cao.

Hấn cúi đầu nhìn ta chăm chú, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt ta, chậm rãi nói: “Chỉ cần nàng tin trẫm, trẫm chính là bầu trời của nàng”. Ánh mắt lấp lánh trong đáy mắt hấn tựa như dòng nước suối, lần đầu tiên hấn dịu dàng như thế.

Không biết tại sao, ta có chút hồi hộp tựa vào lồng ngực hấn.

Hấn thư thái cười một tiếng. “Nàng vừa đến thì tâm trạng trẫm cũng tốt lên.” Nói xong liền buông ta ra, lấy bút chấm vào nghiên mực được đặt ở bên cạnh, hạ bút như thần.

Nhìn hấn viết ra từng chữ, từng từ, trong lòng ta vẫn mơ hồ thấy không thích hợp. Ta trước giờ đều kiêu ngạo, hấn cũng thế. Vậy mà lần này, ta và hấn đều phải thỏa hiệp. Hấn là vì Diêu gia, ta là vì Diêu Phi. Không, rất nhanh thôi, ta sẽ phải gọi nàng ta là... Diêu Thục Phi.

Bỗng nhiên nhớ tới năm huân hương mà ta đã nhờ Cố Khanh Hằng đi điều tra, nếu trong đó có xạ hương, như vậy ta càng thoải mái hơn. Từ lúc Quyển Nhi xuất hiện ở Trữ Lương cung, ta đã bắt đầu nghi ngờ Thái hậu. Có lẽ Thái hậu cũng không muốn sủng ái Diêu Phi ra mặt như thế. Bà sủng ái nàng ta, chỉ là sủng ái cho Diêu gia nhìn. Có lẽ Thái hậu không thích thế lực nhà họ Diêu, mà hoàn toàn ngược lại, bà e ngại thế lực của Diêu gia, thế nên mới phải sủng ái một mình Diêu Phi, nhưng lại không để Hạ Hầu Tử Khâm làm như thế.

Vừa xa cách, lại vừa ân sủng, Thái hậu cũng là người khôn khéo.

Ta nghĩ, mình đã hiểu tại sao Diêu Phi đã vào cung bốn năm mà vẫn chưa mang thai rồi, có lẽ cũng do Thái hậu ngầm giờ thủ đoạn. Như vậy, lần mang thai này là chuyện ngoài ý muốn, thế nên Thái hậu mới gấp gáp sai Quyển Nhi tới Trữ Lương cung, một là điều tra nguồn gốc của vấn đề, hai là tìm cách loại bỏ long thai trong bụng Diêu Phi, bởi vậy mới không thể điều tra được gì ở Trữ Lương cung. Nếu thật sự như thế, chắc chắn Lưu thái y không phải không biết nguyên nhân Diêu Phi sảy thai, mà là không dám nói.

Nghĩ tới đây, trong lòng ta không khỏi rung động.

Động cơ của Thái hậu đã quá rõ ràng. Bà sợ một khi Diêu Phi sinh hạ được hoàng tử, đặc biệt lại là hoàng tử, vậy thì thế lực của Diêu gia càng trở nên bành trướng. Bà sợ Diêu gia ủng hộ ấu tử, sợ giang sơn của Hạ Hầu gia bị lật đổ.

Tất cả những việc Thái hậu làm hoàn toàn là vì Hạ Hầu Tử Khâm, hoàn toàn là vì giang sơn của nhà Hạ Hầu, thế nhưng Hạ Hầu Tử Khâm có biết chăng?

Liếc mắt nhìn người trước mặt, câu hỏi này, đương nhiên ta sẽ không nói ra miệng. Nếu ta kiểm chứng được sự thật, ta cũng sẽ giữ kín như bưng. Ta cũng như Thái hậu, không hy vọng hấn phải chịu bất cứ tổn thương nào.

Hấn thở dài một hơi. “Ngày mai, thánh chỉ này sẽ được truyền tới từng nơi trong hoàng cung.”

Ta cười, nói: “Không chỉ hoàng cung, mà cả hoàng thành, thậm chí toàn thiên hạ. Diêu Tướng quân ở Thương Châu cũng sẽ được biết trước tiên.”

Hấn đặt chiếc bút trong tay xuống, cười mỉa. “Dù trẫm là hoàng đế cao quý của thiên triều, nhưng cũng có lúc không thể làm theo ý mình.”

Ta bước tới, ôm lấy hấn từ phía sau, khẽ cười. “Hoàng thượng, là người thì có ai không có những lúc không thể theo ý mình chứ?”

Hấn sững sờ, nắm lấy tay ta rồi gỡ ra, quay người lại, thu lại nét cười, cúi đầu hỏi: “Hôm nay trẫm chỉ hỏi nàng một lần, cũng chỉ một lần mà thôi.”

Nhìn bộ dạng nghiêm túc của hấn, ta không khỏi rúng động buột miệng hỏi: “Chuyện gì ạ?”

“Đứa con của Diêu Phi, nàng có động tay vào không?” Hấn hỏi, không do dự.

Ta đột nhiên thấy lòng mình lạnh đi, cười chán nản: “Hóa ra Hoàng thượng không hề tin thần thiếp!”

Đôi đồng tử của hấn co lại, nhưng hấn vẫn nói: “Trẫm tin, trẫm chỉ muốn nghe đích thân nàng nói ra câu ấy.”

Ta lắc đầu, nói: “Thần thiếp không động thủ.” Nhìn vẻ mặt yên tâm của hấn, ta lại nói thêm một câu: “Chỉ cần là con của người, thần thiếp sẽ không ra tay làm hại, cho dù đó là kẻ thần thiếp ghét nhất.” Khi nói câu này, gương mặt Thiên Phi hiện lên rõ nét trước mặt ta.

Ta căm ghét tỷ ta như thế nhưng sẽ không động vào long thai tỷ ta đang mang. Ta không cần lấy cái chết của đứa bé trong bụng tỷ ta để đạt được vinh sủng ỉnh. Tang Tử ta đâu không phải người tốt nhưng cũng chưa bao giờ là kẻ độc ác vô lý.

Bàn tay đang nắm tay ta siết chặt, hấn khẽ cười, nói: “Trẫm tin”.

Hai từ, cũng như lần trước ở ngoài Thiên Dận cung, hấn nói tin ta và Cố Khanh Hằng.

Ta ngược lên hỏi hấn: “Có phải thần thiếp nói gì, người cũng sẽ tin?”

“Nàng lại được voi đòi tiên rồi!”

Ta có chút thất vọng, lại nghe hấn nói: “Trẫm định sẽ tin hết.”

Ta vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn hấn, thấy khoe miệng hấn hơi mỉm cười. Dù hấn nói “định”, nhưng ta đã hiểu.

Hấn nhẹ nhàng ôm lấy ta, khẽ nói: “Trẫm đã ăn hết điểm tâm rồi, ý kiến của nàng cũng nghe rồi, nàng có thể về.”

Đuổi người vừa thẳng thắn lại vừa dịu dàng, ha, đúng thế, ta chỉ lấy cớ đưa điểm tâm để tới, suy cho cùng đây cũng là Ngự thư phòng, ở lại lâu sẽ không tốt. Hành lễ với hấn, ta liền lui ra ngoài.

Ra khỏi Ngự thư phòng, ta nghiêng mặt muốn nhìn Cố Khanh Hằng thì đột nhiên trông thấy Thái hậu đang từ xa đi tới. Ta vội vàng bước tới, cùng Văn Lương hành lễ với bà. “Thần thiếp tham kiến Thái hậu!”

Văn Lương cũng nói: “Nô tỳ tham kiến Thái hậu!”

Thái hậu “ừ” một tiếng rồi khẽ cau mày, nói: “Hình như ai gia thấy Đàn Phi đi ra từ Ngự thư phòng?” Ta nhận ra trong giọng nói của bà có chút không vui.

Ta gật đầu, thưa: “Vâng, thần thiếp sợ Hoàng thượng bị đói nên mang một đĩa điểm tâm tới.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt bà mới dịu đi một chút, thản nhiên nói: “Đàn Phi có lòng!” Nói xong, bà không nhìn ta mà vịn lên tay của Thiển Nhi đi tiếp.

Ta nghiêng người tránh đường nhưng bà đột nhiên dừng bước, ngoái đầu nhìn ta, nói: “Hôm nay Diêu Phi xảy ra chuyện, Thẩm thị cầu xin ai gia trách tội Dụ Thái phi, Đàn Phi nghĩ thế nào?”

Bà đột nhiên nhắc tới “Thẩm thị”, ta không biết là ai, Văn Lương liền nhắc nhở “Nương nương, là Diêu phu nhân.”

Lặng lẽ liếc mắt nhìn Văn Lương, ta cúi đầu, đáp: “Chuyện này Hoàng thượng đã sai người đi tra xét, thần thiếp không dám nói bừa.”

Người ngoài cung không biết Dự Thái phi mới là mẹ ruột của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng Diêu Phi không phải không biết. Ta không biết đây là ý của Diêu gia hay ý của Thái hậu, nhưng lúc này lại muốn ta nói, không biết rốt cuộc bà có ý gì.

Thái hậu chỉ khẽ “hừ” một tiếng rồi không làm khó ta nữa, vịn lên tay Thiển Nhi, quay người đi tới Ngự thư phòng.

Khi bà đã đi rất xa rồi, ta vẫn còn ngẩn ngơ, chưa phản ứng lại được. Muốn Hạ Hầu Tử Khâm xử trí Dự Thái phi, chuyện đó vốn không thể được. Ta không khỏi có chút lo lắng, không biết khi Thái hậu nói chuyện này với hần, hần sẽ cảm thấy thế nào?

Nếu tới ta mà cũng hoài nghi Thái hậu ra tay, chắc rằng hần cũng sẽ không tránh khỏi nghi ngờ. Như thế, hần lại càng không thể đẩy Dự Thái phi tới nơi đầu sóng ngọn gió.

“Nương nương!” Văn Lương nhỏ giọng gọi ta.

Ta lắc đầu, khẽ đáp: “Hồi cung!”

Ta nên rời đi trước thì hơn, chuyện này ta không tiện nhúng tay vào.

Trở lại Cảnh Thái cung, ta thấp thỏm nghĩ tới hai người trong Ngự thư phòng, nhưng tới tận tối mà vẫn không nghe thấy tin tức gì nói Hoàng thượng và Thái hậu khắc khẩu. Trái tim treo lơ lửng của ta cũng dần được buông xuống.

Ăn xong bữa tối, thấy Tường Hòa từ bên ngoài đi vào, thưa: “Nương nương, bên ngoài có một vị công công nói có thứ giao cho người.”

Ta gật đầu, ý bảo y đưa lên đây. Tường Hòa lấy thứ đó ra, hóa ra là một túi huân hương. Bên cạnh còn đặt một mảnh nhỏ. Ta đã nhận ra, đó là mảnh huân hương mà ta đưa cho Cố Khanh Hằng, được lấy từ trong cung của Diêu Phi.

Trong lòng ta căng thẳng, nếu Cố Khanh Hằng dám bảo thái giám đưa tới một cách quang minh chính đại như thế, tức là muốn nói cho ta biết, huân hương này không có gì lạ thường. Không có gì lạ thường, không có gì lạ thường, vậy thì chỉ có thể là ta nghĩ sai, không phải là Thái hậu!

Đứng bậy dậy, rốt cuộc ta đã sai ở chỗ nào? Ta không thể đoán nhầm được!

Đang suy ngẫm thì thấy Phương Hàm đẩy cửa bước vào, sắc mặt căng thẳng, ghé vào tai ta nói nhỏ mấy câu, còn ta, chỉ thoáng chốc đã cứng đờ người. Nàng ta nói, chiếc tua được thay ra từ ngọc bội của Diêu Phi đã mất rồi.

27. Chương 27

Đưa huân hương trong tay cho Văn Lương, ta nói với Tường Hòa: “Chỗ này không còn việc gì nữa, người lui xuống trước đi!”

Tường Hòa thưa “vâng” rồi lui xuống.

Ta đưa mắt nhìn Phương Hàm, trầm giọng hỏi: “Sao lại không còn?” Tua ngọc bội đó ta đã bảo nàng ta cất đi, giờ nàng ta lại nói với ta là đã mất.

Sắc mặt Phương Hàm thoáng đã thay đổi, nàng ta cúi đầu đáp: “Trước đó nô tỳ cũng không biết, lúc nãy, khi lấy đồ mới phát hiện quần áo ban đầu đặt phía trên đã bị đảo xuống dưới nên thấy là lạ. Nhìn kĩ lại thì không thấy mất thứ gì, chỉ thiếu đúng tua ngọc bội đó.”

Ta thấy trái tim mình thít lại, tua ngọc bội khiến ta nhớ tới cái chết của Sơ Tuyết sáng nay. Đầu ngón tay run lên, ta đứng bật dậy.

“Nương nương!”

Văn Lương và Phương Hàm đồng thanh gọi ta. Bàn tay nắm chiếc khăn hơi siết lại, ta bỗng có chút nghi hoặc. Hôm qua, Sơ Tuyết tự ý thay chiếc tua đó vào là để thu hút sự chú ý của Hạ Hầu Tử Khâm, hay còn có ý gì khác? Nàng ta để tâm tới chiếc tua đó sao?

Không, ta lại lắc đầu, vẫn không đúng, nếu Sơ Tuyết thật sự ra tay với chiếc tua đó thì sao phải ra điều kiện để ta tha mạng cho nàng ta? Nhưng có một điểm, ta nghĩ là chắc chắn, kẻ giết nàng ta muốn moi từ nàng ta chuyện chiếc tua ngọc bội đó ở trong cung của ta. Ha, ta thật ngốc, thuốc câm thì có làm sao? Chỉ cần đối phương muốn tua ngọc bội đó, chỉ cần đối phương nhắc một câu liên quan tới tua ngọc bội đó, ta không tin Sơ Tuyết sẽ thờ ơ.

Ta căn môi, Phương Hàm nói đúng, ta không nên để Sơ Tuyết sống.

Một lúc lâu sau mới nghe Phương Hàm hạ giọng hỏi: “Nương nương, giờ chúng ta làm thế nào đây?”

Làm thế nào à? Ta không thể giống trống khua chiêng đi tìm tua ngọc bội đó chứ? Cho dù đi tìm cũng chưa chắc đã tìm thấy, làm không khéo còn thêm một tội danh chột dạ trên đầu. Nhưng dù ta có án binh bất động thì bây giờ cũng đã không thoát được rồi. Trái lại tìm như bị thứ gì đó đập mạnh vào, ta đột nhiên sợ hãi. Chẳng trách Thái hậu sai người tra xét khắp Trữ Lương cung như thế mà không tra ra chuyện gì. Trước đây ta còn nghĩ rằng lư hương Quyển Nhi sai người đổi có vấn đề, ai mà ngờ được, thứ có vấn đề lại là tua ngọc trên ngọc bội của Diêu Phi chứ!

Ta quay phắt lại nhìn Phương Hàm, dường như nàng ta cũng dự liệu được, buột miệng nói: “Nương nương, phải chăng tua ngọc bội đó có vấn đề?”

Văn Lương khẽ kêu lên một tiếng: “A, vậy phải làm thế nào đây?”

Có vấn đề hay không, ta phải thấy mới biết, nhưng ta đoán, đã chắc chín phần mười rồi.

Phương Hàm ngừng một lát rồi lại nói: “Nếu thật sự là như thế, chờ Diêu Phi bình tĩnh lại thì sẽ nghĩ tới việc tua ngọc bội đã bị người ta đổi. Nàng ta chỉ cần hỏi Hoàng thượng thì sẽ biết nương nương đổi tua ấy. Nhưng không biết Hoàng thượng có nói thật hay không...” Giọng nàng ta nhỏ dần, lặng lẽ liếc ta một cái.

Đúng thế, chỉ cần Diêu Phi hỏi thì người đầu tiên Hạ Hầu Tử Khâm nghĩ tới không ai khác, chính là ta. Chuyện giống như ta ra tay với Diêu Phi rồi trước khi xảy ra chuyện, chủ động thu lại tang vật. Mà hôm qua, Hạ Hầu Tử Khâm còn vô tình chú ý tới Sơ Tuyết, nếu thật sự điều tra, phát hiện Sơ Tuyết đã chết, vậy lại giống như ta giết người diệt khẩu. Xem ra tất cả mọi chuyện đều bất lợi cho ta. Nhưng hắn nói sẽ tin ta. Chuyện Diêu Phi sảy thai, hắn cũng nói, chỉ hỏi ta một lần, chỉ một lần đó mà thôi. Ta đã trả lời, ta không ra tay, hắn nói, hắn tin.

Trong đầu ta cứ lặp lại lời của hắn.

“Nương nương!” Người ở bên cạnh lo lắng nhìn ta.

Khẽ nhắm mắt lại ta ra hiệu cho bọn họ đừng nói nữa. Ta phải suy nghĩ kỹ một chút.

Trong phòng thoáng cái đã trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở khe khẽ của ba người. Tiếng bước chân thì thoảng của người đi qua bên ngoài đột nhiên rõ ràng một cách lạ thường. Ta không nhúc nhích, cũng không nói gì. Không ai lên tiếng, bọn họ chỉ đứng im lặng phía sau ta.

Ta hồi cung rồi mới biết tin Diêu Phi đang mang thai. Dù Thái phi không hiểu thế nào mà tình cờ gặp nàng ta ở bên Lam Hồ rồi đột nhiên phát điên, còn giật được miếng ngọc bội Hạ Hầu Tử Khâm tặng cho Diêu Phi. Song ta đã hỏi thăm kỹ càng, Dù Thái phi phát điên không phải vì miếng ngọc bội đó, giờ đây nghĩ lại, chẳng lẽ là vì tua ngọc bội đó?

Không, hình như cũng không có khả năng đó. Điều duy nhất có thể giải thích, chính là sự thất thố của Dù Thái phi thực sự chỉ là trùng hợp.

Rồi sau đó, Tiểu Đào đưa ngọc bội cho ta, ta sai người đổi tua ngọc bội, lại nhờ Hạ Hầu Tử Khâm trả lại cho Diêu Phi. Hôm sau, Diêu Phi xảy ra chuyện. Rồi tiếp đó nữa, tua ngọc bội cũng biến mất theo... Tất cả những chuyện này đều hướng về tua ngọc bội kia.

Ta đột nhiên mở mắt, có quá nhiều chuyện đã xảy ra, vậy mà ta lại hồ đồ.

“A!” Ta hít một hơi, khẽ cười thành tiếng.

“Nương nương!” Văn Lương vội vàng bước tới đỡ ta, nói: “Nương nương, người không sao chứ?”

Ngoảnh lại nhìn hai người bọn họ, ta khẽ cười, đáp: “Bản cung không sao! Cô cô, có lẽ lần này, Cảnh Thái cung không sao hết.”

Chiếc tua ngọc bội đó dừng lại ở chỗ ta, quay một vòng lại không biết bị ai trộm mất. Giả như kẻ trong bóng tối kia muốn đổ tội chuyện Diêu Phi xảy thai lên đầu ta, sao phải khổ cực trộm tua ngọc bội ở trong cung của ta? Cứ để lại đây, không phải tốt hơn sao?

Huống chi, tới Hạ Hầu Tử Khâm cũng biết tua ngọc bội đó là do ta đổi, một khi thật sự khẳng định vấn đề nằm ở trên chiếc tua đó, vậy thì ta có trăm cái miệng cũng không thể biện minh được, bởi lẽ, tua ngọc bội đó không phải vật ở trong cung, dù muốn tra cũng không thể tra được gì.

Ta lại chợt nhớ ra, nếu thật sự như thế, hẳn có còn tin ta không? Trong lòng hơi rung động, ngốc quá, Tang Tử, hà tất người phải đặt ra mấy giả thiết vô vị đó chứ!

Văn Lương vẫn có chút khó hiểu nhưng Phương Hàm đã khẽ nói: “Nương nương muốn nói, trong chuyện này, vốn dĩ không có ai muốn giáng họa cho nương nương, tua ngọc bội kia đột nhiên xuất hiện ở Cảnh Thái cung cũng chỉ là trùng hợp?”

Điều nàng ta nói đã thức tỉnh ta. Nếu xuất hiện ở Cảnh Thái cung chỉ là sự trùng hợp, vậy thì nó vốn dĩ phải xuất hiện ở...Vĩnh Thọ cung.

Ta sửng sốt, đương nhiên ta vô cùng kinh ngạc. Ngược mắt nhìn người trước mặt, xem ra nàng ta cũng nghĩ như ta. Nếu đồ ở Vĩnh Thọ cung, như vậy, muốn lấy đi đương nhiên rất đơn giản, bởi lẽ Vĩnh Thọ cung chỉ có hai người là Tiểu Đào và Dụ Thái phi. Bọn họ, một là cung tỳ nhỏ, một là kẻ điên, lấy một miếng ngọc bội từ chỗ bọn họ có lẽ là chuyện vô cùng dễ dàng. Lúc đó, nếu Tiểu Đào phát hiện bị mất miếng ngọc bội thì cũng không dám làm ồn ào, bằng không, nàng ta sẽ không giao miếng ngọc bội đó cho ta chỉ vì sợ xảy ra chuyện. Mà Diêu Phi bị mất ngọc bội cũng chỉ nghĩ rằng khi giằng co với Dụ Thái phi đã bị rơi xuống Lam Hồ. Cứ cho là Diêu Phi nhất định muốn vớt lên, dù trước đó đã bị bôi xạ hương nhưng e là tới lúc đó cũng không thể tìm thấy dấu vết.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Có điều, kẻ kia không ngờ được rằng, ta đã với Vĩnh Thọ cung trước hẳn một bước, mà Tiểu Đào lại giao ngọc bội cho ta. Nhưng nếu hẳn có thể tính toán được ngọc bội kia sẽ tới Vĩnh Thọ cung, vậy ắt hẳn cũng phải để Dụ Thái phi là người đầu tiên lấy được mới đúng.

Quanh đi quẩn lại một hồi, hóa ra Dụ Thái phi đột nhiên phát điên, rốt cuộc vẫn là một âm mưu. Nếu Hạ Hầu Tử Khâm nói Dụ Thái phi không biết ngọc bội kia là Thái hậu tặng cho hẳn, vậy chắc chắn nguyên do là hạt châu màu đỏ trên tua ngọc bội đó.

Còn nhớ khi ấy, ta chú ý tới nó chỉ bởi màu sắc của hạt châu không dễ gặp, nhất là còn dùng để làm vật trang trí cho tua ngọc bội, thứ có thể khiến Dụ Thái phi phát điên...

Ta lắc đầu, gần như không thể chuyển ngoặt mạch suy nghĩ quá dài này. Suy nghĩ hồi lâu, ta mới mở miệng nói: “Đừng nhắc tới chuyện này nữa, chúng ta cứ chờ xem đi!”

“Nhưng nương nương...”

Văn Lương còn định nói gì đó nhưng bị Phương Hàm ngắt lời: “Nếu nương nương đã nói như thế, chúng nô tỳ hiển nhiên sẽ ghi nhớ”

Nghe thấy vậy, Văn Lương không nói gì thêm

Để bọn họ lui xuống hết, một mình ta ngồi bên cửa sổ. Trời đã tối hẳn, không khí cũng không còn rét buốt mà đã có thể cảm nhận được sự ấm áp. Xem ra chuyện này chẳng liên quan gì tới ta, ta chỉ nghĩ đơn giản rằng, khi tua ngọc bội đó lại xuất hiện, dù ở nơi nào đi chăng nữa, ta nên giải thích với Hạ Hầu Tử Khâm thế nào đây, tua ngọc bội vốn ở trong cung của ta, sao lại chạy tới chỗ khác? Ha, ta không thể nói nó có chân được phải không?

Suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc cũng chẳng có cái cớ nào hoàn mỹ, ta lắc đầu, đành thôi vậy, đi bước nào tính bước đó.

Một lúc sau lại nghe Triều Thần gõ cửa ở bên ngoài. “Nương nương, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi”

Ta đáp: “Mang vào đây đi!”

Lúc này Triều Thần mới đẩy cửa vào, sau đó, mấy cung nhân đi sau nàng ta cũng vào theo, cẩn thận đặt các thứ xuống rồi lại cung kính lui ra.

Triều Thần đi tới đỡ ta, nhú mào, nhỏ giọng nói: “Nương nương, nô tỳ nghe Văn Lương nói, không cần lo lắng chuyện tua ngọc bội kia nữa phải không?”

Ta gật đầu, lúc này mới thấy lông mày đang nhíu lại của Triều Thần dần ra. Nàng ta cười, nói: “Tốt quá, thế thì nô tỳ an tâm rồi.”

Nàng ta vừa nói vừa gấp thức ăn cho ta.

Ta vừa ăn vừa thuận miệng hỏi: “Tối nay Hoàng thượng có ghé qua Trữ Lương cung không?”

Triều Thần lại lắc đầu. “Tuy nô tỳ không biết Hoàng thượng đi đâu, nhưng người cũng không tới Trữ Lương cung. Nô tỳ nghe nói Thái hậu đặc biệt ân chuẩn cho Diêu phu nhân ở lại trong cung với Diêu Phi đêm nay, thế nên Hoàng thượng chắc chắn sẽ không tới Trữ Lương cung.”

Ta im lặng, nếu Diêu phu nhân ở đó thì đúng là Hạ Hầu Tử Khâm không thể ghé qua. Sau đó ta lại muốn cười. Đêm nay, nếu hần lấy bộ mặt tươi cười để đối diện với Diêu Phi, chỉ dựa vào tính tình kiêu ngạo của hần, vậy đúng là khổ cho hần rồi. Rõ ràng đạo thánh chỉ kia được tính toán rất lâu rồi, vậy mà hần còn do dự không chịu hạ bút. Lời của Diêu Chấn Nguyên, hần nghe bên tai, nhưng nỗi oán hận vẫn ghi nhớ trong lòng.

Diêu gia là trọng thần khi tiên hoàng Gia Thịnh Đế còn tại thế, Diêu Hành Niên là nguyên lão hai triều, Hạ Hầu Tử Khâm đăng cơ chưa được bao lâu nên không dễ dàng tước đi binh quyền trong tay Diêu gia. Nhưng ta tin chỉ cần có cơ hội, hần nhất định sẽ tìm cách làm suy yếu binh quyền của nhà họ Diêu.

Ăn xong bữa rồi, ta sai người thu dọn rồi để bọn họ lui hết ra ngoài.

Đêm đến, nằm trên giường, ta không khỏi lại nhớ tới chuyện tua ngọc bội kia. Ta nghĩ, kết quả sẽ có rất nhanh thôi, cũng chỉ trong mấy ngày này. Vì nghĩ tới chuyện đó mà ta trằn trọc mãi, lúc nghiêng người mới trông thấy một bóng người nhảy vào từ cửa sổ. Ta hoảng sợ, vội ngồi dậy, vừa định hô lên thì nghe người vừa tới nhỏ giọng nói: “Nương nương, là thuộc hạ.”

Ta sững người, hóa ra là Cố Khanh Hằng.

Ban ngày, khi nghe ta nhắc tới hai từ “xạ hương”, sắc mặt huynh ấy rất lạ, sau đó vì Lý công công quay lại nên huynh ấy chưa kịp hỏi lấy một từ. Xem ra huynh ấy vẫn không an tâm nên đích thân tới đây.

Khoác áo ngoài lên, ta đưa tay vén rèm nhìn huynh ấy, nói: “Sao huynh lại đến đây? Nếu bị người ta trông thấy thì không hay đâu! Ta không sao, chỗ này vẫn ổn.”

Đèn trong phòng đều bị thổi tắt, chỉ còn một ngọn đèn nhỏ trong góc tường, ta không nhìn rõ gương mặt huynh ấy. Huynh ấy chỉ đứng đó, nói khẽ: “Nếu không sao, sao muộn thế mà vẫn chưa ngủ?”

Ta lại có chút kinh ngạc, giờ đã khuya lắm rồi sao, liền buột miệng hỏi: “Đã giờ nào rồi?”

“Quá giờ Hợi rồi.”

“Muộn thế rồi sao?” Huynh ấy không nói thì ta vẫn nghĩ giờ này còn sớm. Chẳng trách huynh ấy lại tới lúc này, có lẽ ở bên ngoài, trừ cung nhân đi tuần đêm thì những người khác đã ngủ rồi.

Huynh ấy gật đầu rồi nói: “Nương nương...”

“Khanh Hằng!” Ta ngắt lời huynh ấy, giọng nói có chút cay đắng. “Ở những nơi riêng tư không có ai, đừng gọi ta là “nương nương”.”

Mỗi lần nghe huynh ấy gọi là “nương nương”, ta luôn thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Huynh ấy sững sờ, mãi lâu sau vẫn không đáp.

Nghĩ một lát, ta bèn giục: “Huynh mau về đi, đây không phải nơi huynh có thể tới.” Ta tin rằng đạo lý này Cổ Khanh Hằng còn hiểu rõ hơn ta, nhưng hôm nay, ta nhờ huynh ấy điều tra mảnh huân hương kia, nói năng cũng gấp gáp khiến huynh ấy sốt ruột, thế nên mới phải tới đây lúc nửa đêm.

Lúc này Cổ Khanh Hằng mới lên tiếng: “Ta sẽ đi, nhưng muội phải nói cho ta biết chuyện xạ hương kia là thế nào? Sao muội lại nghĩ trên đó có xạ hương? Có phải... có phải liên quan tới Diêu Phi...” Giọng nói của huynh ấy thấp dần, nửa câu sau bị kìm lại, không nói ra.

Cổ Khanh Hằng, không còn gọi ta là “nương nương” nhưng cũng không gọi là “Tam Nhi” nữa. Ta cười cay đắng, ta biết, nhất định huynh ấy thấy gương gao. Nghe huynh ấy nói ta cũng biết, chắc chắn huynh ấy đã đoán được chín phần. Mà huynh ấy nửa đêm tới đây, ta càng dám khẳng định, huynh ấy cho rằng chuyện này liên quan tới ta.

Cổ Khanh Hằng không thấy ta nói gì, lại nói tiếp: “Thứ muội cần, ta nhất định sẽ đưa cho. Ta biết, có những thứ ta không nên hỏi, nhưng ta chỉ không muốn muội xảy ra chuyện, muội hiểu không?” Lời của Cổ Khanh Hằng khiến ta đau xót, một câu thể thuận miệng thốt ra khi còn nhỏ, vậy mà huynh ấy lại có thể nhớ kĩ đến thế.

Ta cười miễn cưỡng, nói: “Khanh Hằng, huynh về đi! Chuyện này không liên quan gì tới ta, ta cũng sẽ không nhúng tay vào việc này nữa, ta hứa.”

Ta không nhìn rõ sắc mặt của Cổ Khanh Hằng nhưng nghe rõ tiếng thở phào nhẹ nhõm của huynh ấy. Có điều huynh ấy vẫn chưa đi ngay mà đứng trước mặt ta thật lâu, thật lâu. Cuối cùng, ta xuống giường, đi về phía Cổ Khanh Hằng nhưng huynh ấy đột nhiên lùi mấy bước, giữ khoảng cách vừa phải với ta.

Ta buột miệng nói: “Ban đầu bảo huynh đi, sao huynh không đi? Giờ còn muốn làm chức ngự tiền thị vệ này.”

Giọng huynh ấy nhẹ nhàng: “Đó là ân điển của Hoàng thượng.”

Ta chán nản cười một tiếng: “Huynh thấy đó là ân điển thật sao?”

Chẳng qua là an ủi, cũng giống như lúc này, trấn an nhà họ Diêu. Bỗng dưng ta lại nghĩ tới ngày mai thánh chỉ kia sẽ được ban xuống, đó đều là những từ được thốt ra từ miệng ta.

Một lúc lâu sau, Cổ Khanh Hằng mới nói: “Đối với ta thì đúng là như vậy.”

Ta sững sờ, ngẩn ngơ nhìn nam tử trước mặt.

Giọng nói trầm thấp của huynh ấy lại vang lên: “Ta chỉ muốn muội sống tốt.”

Hơi nghiêng mặt đi, ta mở miệng nói: “Giờ ta rất tốt.”

“Nhưng ta vẫn không yên tâm.” Cổ Khanh Hằng vẫn luôn ăn nói rõ ràng như thế. Ta chỉ thấy trái tim mình run lên, nhưng huynh ấy đột nhiên khẽ cười rồi nói tiếp: “Ta chỉ sợ muội quá mạnh mẽ. Muội vẫn luôn kiên cường khiến ta đau lòng. Thực ra lần đó, ta tặng quần áo mới uội, hại muội bị phạt, sau này muội không mặc quần áo ta tặng nữa. Những chuyện này ta đều biết. Vì muội muốn mạnh mẽ nên chưa bao giờ để lộ điều gì trước mặt ta, còn ta vì không đành lòng thấy muội bị tổn thương nên mới giả vờ không biết gì.”

Lời huynh ấy nói khiến ta hoảng hốt, lại có chút kinh ngạc, hóa ra huynh ấy đều biết.

Giọng Cổ Khanh Hằng vẫn nhẹ nhàng: “Ba năm, ta luôn cẩn thận giữ gìn tình cảm này, tất cả mọi người đều nghĩ rằng muội sẽ được gả cho ta...”

Huynh ấy ngừng lại một lát, cuối cùng không nói hai từ “làm thiếp”, lại nói tiếp: “...Dù đó là cha ta, hay cha muội, còn ta, vẫn luôn mong muốn muội sẽ được gả cho ta. Nhưng ta biết, muội không phải nữ tử như thế, từ trước tới nay, muội đều không chịu đi phía sau ta, mỗi lần gặp muội, muội luôn cười cười giành đi trước. Tam Nhi, ta biết ta quá nhu nhược nên không xứng với muội. Dù sau này ta có cố gắng hơn nữa, muội cũng không nhìn thấy ta.”

Ta kinh ngạc nhìn lại, Khanh Hằng ngốc quá, sao huynh ấy lại nói không xứng với ta.

Ta lắc đầu, ghen ngào nói: “Khanh Hằng...”

“Đừng nói!” Huynh ấy ngắt lời ta, khẽ nói: “Xưa giờ muội luôn là nữ tử lương thiện, ta đều biết, ta vẫn luôn biết. Ta nghĩ rằng mình có thể làm ấm thứ tình cảm mà muội thiếu, ha, có lẽ khi còn nhỏ ta đã có quá nhiều thứ nên không biết thứ muội cần là gì. Giờ ta mới hiểu, hóa ra ta chưa bao giờ là nửa kia của muội, mà Hoàng thượng...”

Huynh ấy đột nhiên nhắc tới Hạ Hầu Tử Khâm, trái tim ta chợt run lên, nhưng rốt cuộc huynh ấy vẫn không nói tiếp nữa mà chậm rãi quay người nói: “Nghỉ ngơi sớm đi, ta về trước. Ta... vẫn luôn ở bên muội.” Huynh ấy vừa dứt lời, chỉ thấy bóng người trước mắt ta lóe lên, tới khi ta phản ứng lại được thì huynh ấy đã không còn ở trong phòng nữa.

Đây là lần đầu tiên ta được tận mắt nhìn thấy thân thủ mau lẹ của huynh ấy. Lần trước, cũng là qua khung cửa sổ, nhưng ta nhìn không rõ ràng. Bỗng nhiên nhớ tới lời của huynh ấy, huynh ấy nói, dù sau này huynh ấy có cố gắng ra sao... ta đã hiểu, ở phía sau, rốt cuộc huynh ấy đã cố gắng bao nhiêu... Để tiến cung vào vũ lâm quân, những gian khổ mà huynh ấy phải trải qua là thứ ta không tài nào tưởng tượng được.

Đứng trước cửa sổ một lúc lâu, Tang Tử ta rốt cuộc có tài đức gì mà có thể khiến huynh ấy đối xử với ta như thế...

Sáng hôm sau, tin Diêu Phi được tấn phong làm thực phi đã được lan truyền khiến ai nấy đều xôn xao. Ngưỡng mộ hay đổ kỵ, đương nhiên đều có cả.

Khi Triều Thần kể cho ta nghe, ta rất bình thản. Ta tin rằng sẽ chẳng ai ngờ được, chuyện này ta đã biết ngay từ đầu, thậm chí tới việc tấn phong thực phi cũng biết. Triều Thần thấy ta im lặng, hỏi với vẻ nghi hoặc: “Nương nương, người sao vậy?”

Khẽ cười một tiếng, ta lắc đầu, nói: “Không sao, chuẩn bị kiệu đi, tới Trữ Lương cung chúc mừng.”

Ta rất muốn nhìn thử xem, Diêu Thực phi không còn long thai, lại được tiến vị, rốt cuộc sẽ có tâm trạng như thế nào.

Bên ngoài Trữ Lương cung có rất nhiều kiệu, xem ra ta lại tới muộn rồi.

Ta vào bên trong, đúng lúc An Uyển nghi bước ra. Nàng ta nhìn thấy ta, đầu tiên là sững sờ, rồi hành lễ, nói: “Tần thiếp thỉnh an Đản phi nương nương!”

Ta nhìn nàng ta một cái, nói: “Sao An Uyển nghi đã đi rồi?”

Nàng ta khẽ cười, nói: “Tâm ý đã tỏ thì tần thiếp quay về thôi, bên Thực phi nương nương rất náo nhiệt, mời nương nương vào trong!” Nói xong nàng ta không nhìn ta nữa, cất bước đi ra ngoài.

Ta thu lại tâm tư, quay người đi vào trong. An Uyển nghi xưa giờ độc lai độc vãng, không ở Trữ Lương cung lâu cũng là chuyện thường.

Quyển Nhi thấy ta tới, vội vàng vào trong thông báo, một lát sau lại đi ra, nói với ta: “Mời nương nương vào trong!”

Đế Văn Lương và Triều Thần chờ ở ngoài, một mình ta đi vào. Đúng như lời An Uyển nghi nói, bên trong rất náo nhiệt, ta có chút kinh ngạc. Diêu phu nhân đã không còn ở đây nữa, có lẽ Thái hậu ân chuẩn cho bà ở cùng Diêu Thực phi một đêm, sáng sớm phải đi.

Ở trong cung, có những lễ nghi vẫn phải được giữ.

Vẫn chưa thấy Thiên Phi nhưng Thiên Lục đã tới đây. Ta đoán, chắc chắn Thiên Phi đang rất tức giận, lúc đầu nàng ta nghĩ rằng sau này trong hậu cung, không còn ai đối chọi với mình nữa chẳng? Ai ngờ Diêu Thực phi mất long thai nhưng lại tiến vị. Chuyện này cũng có thể được gọi là “tái ông mất ngựa”.

Đám người thấy ta vào liền vội đứng dậy hành lễ, nhưng Thư Quý tần không tiến lên, chỉ qua loa đứng dậy trước giường Diêu Thực phi cho xong chuyện. Có điều lúc này, ta đương nhiên sẽ không so đo với nàng ta. Ta bước tới nói với Diêu Thực phi: “Trông sắc mặt nương nương hôm nay đã khá hơn nhiều, nếu Hoàng thượng, Thái hậu thấy nhất định cũng an tâm.”

Thư Quý tần đứng bên khe “hừ” một tiếng, song cũng chỉ cười mà không nói.

Diêu Thục phi ngược mắt liếc ta một cái, trên gương mặt vốn trắng nhợt thoáng lộ nụ cười, nói: “Bản cung còn cho rằng muội muội sẽ không tới, không ngờ bụng dạ bản cung nhỏ nhen thật đấy!”

Ta sững người, cười đáp: “Nương nương, nói gì vậy?”

Nét cười trên mặt nàng ta vẫn không đổi, lại nói với mọi người: “Đa tạ các tỷ muội quan tâm, bản cung cần nghỉ ngơi, không tiễn mọi người.”

Nàng ta vừa dứt lời, đám người ở phía dưới vội biết điều đứng dậy, hành lễ với nàng ta rồi lui ra.

Ta định quay người thì nghe nàng ta lên tiếng: “Đàn Phi, bản cung có vài lời muốn nói với người.” Nàng ta nói xong, lại đưa mắt nhìn Thư Quý tần ở bên cạnh, khẽ nói: “Tình muội muội cũng về trước đi!”

Trên gương mặt Thư Quý tần lộ vẻ không thể tin được nhưng cũng đành thừa “vâng” rồi lui ra ngoài.

Khi ta ngoảnh đầu lại, đã thấy Diêu Thục phi ngồi dậy, nhìn thẳng vào ta, nét cười cuối cùng cũng biến mất trên gương mặt nàng ta. Ta mơ hồ cảm thấy có chút bất ổn, ánh mắt nàng ta nhìn ta dường như có chút đáng sợ, trong lòng ta hoảng hốt, đột nhiên lại nghĩ tới tủa ngọc bội kia.

Nàng ta đưa tay lần xuống dưới gối, lấy ra miếng ngọc bội kia, đặt trước mặt ta, lạnh lùng nói: “Chắc muội muội không lạ gì miếng ngọc bội này phải không?”

Quả nhiên nàng ta đã biết. Như vậy ta cũng không cần giấu giếm nữa, nếu không đó là tội che giấu. Ta gật đầu, đáp: “Đương nhiên không lạ, đây là thứ Hoàng thượng tặng cho nương nương vào đêm Giao thừa năm ngoái.” Ngừng một lát, ta lại nói: “Hôm kia nó vẫn còn ở Cảnh Thái cung.”

Đôi đồng tử của Diêu Thục phi co lại, nàng ta nghiêng rằng nói: “Quả nhiên là người!”

Xem ra nàng ta cũng nghi ngờ chiếc tủa ngọc bội có vấn đề. Chắc hẳn khi Hạ Hầu Tử Khâm trả ngọc bội lại cho nàng ta thì không nói gì, nhưng đa nghi như nàng ta, nhất định sẽ điều tra. Chỉ cần hỏi là có thể biết, trước khi Hạ Hầu Tử Khâm tới Trữ Lương cung chỉ ghé qua Cảnh Thái cung của ta.

Đứng thẳng người, ta thản nhiên nói: “Tủa ngọc bội đúng là được đổi của Cảnh Thái cung, nhưng nương nương nói “quả nhiên là người”, xin thứ cho tần thiếp ngu dốt, không biết ý của nương nương là gì?”

“Hừ, đừng giả vờ ngớ ngẩn với bản cung!” Giọng nói của nàng ta đầy vẻ giận dữ. “Bản cung vốn nghĩ người đến chết cũng không nhận, còn sợ tang chứng đã không còn trong cung của người, không ngờ người vẫn có chút dũng khí, dám thừa nhận trước mặt bản cung! Được, bản cung cũng sẽ để người được chết toàn thân, báo thù cho con của bản cung!”

Lúc đầu ta còn có chút kinh ngạc, nếu đã nghi ngờ ta, sao không nói cho Hạ Hầu Tử Khâm biết trước. Hóa ra, nàng ta sợ ta hủy tang chứng, tới khi ấy không còn cách bắt được ta, nên mới bảo có chuyện cần nói với ta.

Nhìn nàng ta, ta lên tiếng: “Nương nương, nếu tần thiếp dám thừa nhận chuyện này trước mặt người, chẳng lẽ người còn không hiểu sao? Chuyện này...” Ta vốn định nói rõ ràng với nàng ta, chỉ cần ta nói ra, Diêu Thục phi cũng không phải kẻ ngốc, nhất định sẽ nghi ngờ chuyện này. Nhưng ta mới nói được một nửa, nàng ta đột nhiên vươn tay ra, bóp chặt cổ ta. Ta cả kinh, muốn tránh ra nhưng cảm thấy lực trên tay nàng ta đã tăng lên, hai chân ta lại không thể dùng sức.

“A...” Ta muốn kêu mà không kêu được, hai tay bắt lấy tay nàng ta nhưng cũng không thể dùng sức.

Giống như ta nghĩ, nàng ta quả nhiên thân mang tuyệt kỹ. Dù vừa bị sẩy thai, cơ thể yếu ớt, nhưng muốn giết ta thì vẫn thừa sức. Ta chỉ không ngờ được rằng, nàng ta lại to gan như thế, dám ra tay với ta ở trong tẩm cung.

Ta mở to mắt nhìn Diêu Thục phi, chỉ nghe nàng ta tàn nhẫn nói: “Bản cung biết, Hoàng thượng thích người, ai dám bảo đảm nếu bản cung nói chuyện này ra, Hoàng thượng sẽ không bảo vệ người? Hừ, dù bây giờ bản cung giết người thì đã sao? Chẳng qua chỉ là một nữ nhân không có chỗ dựa, dẫu Hoàng thượng trách mắng bản cung thì cũng không làm gì được. Bản cung chỉ vì quá đau lòng nên nhất thời lỡ tay mà thôi! Đàn Phi, khi người xuống tay hại chết con bản cung, hẳn đã liệu được kết cục như thế này!”

Thế nên nàng ta mới nghi ngờ ta nhưng không làm ầm lên. Nàng ta biết hôm nay ta quay lại, chờ ta bước vào.

Sao ta không ngờ được rằng Diêu Thục phi cũng là kẻ cực đoan như thế này, nàng ta cuồng vọng dùng thế lực của Diêu gia để áp chế Hạ Hầu Tử Khâm. Nàng ta cực rằng hắn chỉ có thể nuốt việc này vào bụng, điều nàng ta muốn lúc này, chỉ e là phải giết ta. Nàng ta muốn ta chết.

Bàn tay đang bóp cổ ta càng lúc càng siết chặt. Ta gần như không thở nổi, muốn kêu mà không ra tiếng, muốn giãy mà không đủ sức.

Gương mặt nữ tử trước mặt thật dữ tợn, ta biết, nàng ta đã quyết tâm, tuyệt đối không bỏ qua cho ta.

Sức lực của ta không lớn như Diêu Thục phi, ánh mắt đã có chút mơ hồ, ta không thể thở nổi, thật khó chịu...

Trong lúc hoảng sợ, dường như ta nghe thấy tiếng bước chân ai đó gấp gáp, sau đó, có một người lớn tiếng nói: “Thục phi, nàng làm gì thế?” Đôi tay to lớn vươn tới, đẩy người đang bóp cổ ta ra.

Cảm thấy cổ mình đã được thả lỏng, ta vuốt lên cổ, chặt vật ho khan, dường như mắt cũng không mở ra được.

“Hoàng thượng!” Diêu Thục phi thất vọng rít lên.

Ta chỉ thấy trong lòng sừng sốt, hắn tới rồi, hắn thật sự đã tới rồi...

Hắn không nhìn Diêu Thục phi mà quay người đỡ ta. Ta mở to mắt, ngược lên nhìn hắn, thấy vẻ đau đớn trong đáy mắt hắn. Ta ho mấy tiếng, cười với người trước mặt, ta không sao, chỉ bị Diêu Thục phi bóp cổ một chút mà thôi.

“Hoàng thượng, sao người phải bảo vệ cho ả ta? ả ta hại con của thần thiếp! Là ả hại con của chúng ta!” Người phía sau khóc lóc thảm thương.

Ta nhìn về phía Diêu Thục phi, lại thấy sự ác độc lóe lên trong đáy mắt nàng ta. Nàng ta lao xuống giường, ra sức vung tay về phía ta. Ta hít một hơi lạnh, Diêu Thục phi thật to gan. Hạ Hầu Tử Khâm đang ở đây mà vẫn có thể tiếp tục ra tay với ta.

“Thục phi, trầm...”

Nàng ta quay đầu lại, kéo giắt ta sang một bên. Ta có chút hoảng sợ, mắt bình tĩnh, đứng bật dậy, đôi chân tê dại, nhất thời đứng không vững. Đột nhiên ta nghe thấy hắn hoảng hốt kêu lên một tiếng “A Tử” sau đó cánh tay bị siết lại, người bị hắn kéo ra phía sau. Bàn tay sau vung tới của Diêu Thục phi đánh thẳng vào lồng ngực hắn.

“Hoàng thượng!” Ta vô cùng hoảng sợ, vội đỡ lấy hắn.

“Hoàng thượng!” Cuối cùng, trong đáy mắt của Diêu Thục phi không chỉ có vẻ hận thù, sự lo lắng chậm rãi lan ra. Nàng ta cũng bước tới, quay đầu hô: “Truyền...”

“Thục phi!” Hắn nghiêm mặt ngắt lời nàng ta.

Diêu Thục phi hoảng hốt, vội ngược nhìn hắn, run giọng nói: “Hoàng thượng...”

Nhưng hắn gỡ tay nàng ta ra, trầm giọng nói: “Truyền thái y làm gì? Truyền thái y đến để thông báo cho cả thiên hạ, Diêu Thục phi đánh trầm bị thương sao?”

Người nàng ta run lên, vội quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp đáng tội chết! Thế nhưng, ả ta...” Nàng ta lại nhìn về phía ta. “Là ả ta hại con thần thiếp, Hoàng thượng, người phải xử tội ả!”

“Ai nói với nàng là Đan Phi hại con nàng?” Giọng hắn lạnh lùng, cúi đầu nhìn người ở dưới đất.

Gương mặt Diêu Thục phi trắng bệch, lấy ngọc bội đặt trong lòng bàn tay, lại nói: “Hoàng thượng là người biết rõ nhất, chiếc tua ban đầu của ngọc bội này đã đi đâu! Trước nay thần thiếp vẫn luôn khỏe mạnh, nhưng ba ngày sau khi tua ngọc bội này bị đổi thì đột nhiên lại xảy ra chuyện! Sau đó, nàng ta sai người đổi lại tua ngọc bội! Nàng ta đầu tốt bụng như thế chứ?”

Lời của Diêu Thục phi khiến lòng ta chấn động, nàng ta nói, ba ngày sau khi đổi chiếc tua kia mới xảy ra chuyện. Giả như chiếc tua ngọc bội kia thật sự có điều kỳ lạ, vậy thì cũng chứng tỏ, trước cả khi Dụ Thái phi và nàng ta giằng co nhau ở Lam Hồ, trong cung đã có người biết nàng ta mang thai.

Ta đang suy ngẫm thì Hạ Hầu Tử Khâm đã quay lại nhìn ta, trong lòng không khỏi hoảng hốt, đúng thế, chuyện tua ngọc bội, ta không giải thích được. Khi ấy, ta muốn đổi chỉ vì có cảm giác kỳ lạ với chuyện Dụ Thái phi đột nhiên phát điên. Ta nào biết thứ đó còn liên quan tới cái thai trong bụng Diêu Thục phi chứ?

Diêu Thục phi thấy Hạ Hầu Tử Khâm vẫn luôn im lặng, chán nản nói: “Chẳng lẽ Hoàng thượng muốn bao che cho nàng ta? Nhưng thần thiếp quyết không để yên chuyện này! Nếu người vẫn cố chấp, thần thiếp sẽ...”

“Sẽ như thế nào?” Hắn lạnh nhạt đưa mắt nhìn nàng ta, giọng nói không nặng nề nhưng vẫn có thể nhận ra sự giận dữ mơ hồ ẩn giấu trong ấy. Ta không biết là bởi Diêu Thục phi hay là vì ta, vì lúc này, trái tim ta cũng đang thấp thỏm, đoán xem khi này hắn nghe tới chuyện tua ngọc bội, rốt cuộc trong lòng nghĩ gì.

Cổ ta đã không còn khó chịu nữa, cơ thể ban này còn nhẹ bằng giờ đã trở lại bình thường.

Diêu Thục phi còn muốn nói nhưng bị hắn giành trước. Hắn nói: “Hôm nay trẫm sai công công tới đọc thánh chỉ, tin rằng nàng chắc chắn đã nhớ kĩ. Thục phi của trẫm hiền lương, thực đức, trẫm nghĩ rằng đó là cảnh không nên để trẫm vừa bước vào đã trông thấy. Nàng lại dám ngang nhiên hành hung trong cung!” Hắn đột nhiên ngưng lại một lát, rồi nói tiếp: “Trẫm có thể niệm tình tâm trạng nàng đang bất ổn, tha cho nàng một lần, sau này không được thế nữa!”

“Hoàng thượng...”

“Hôm nay trẫm tới, vốn là muốn nói cho nàng biết, mẫu hậu đã tìm được hung thủ thật sự hại hoàng nhi của trẫm!”

Lời của hắn, đừng nói là Diêu Thục phi, tới ta cũng giật mình. Chợt nhớ tới tua ngọc bội đã bị mất, ta nghĩ chuyện này sẽ được phơi bày ra ánh sáng nhanh thôi, nhưng không ngờ lại nhanh như thế.

Nghe thấy vậy, Diêu Thục phi vội hỏi thất thanh: “Hoàng thượng, là ai?”

Hắn nói rõ ràng từng từ: “Thư Quý tần.”

Diêu Thục phi lắc đầu. “Không thể nào, Hoàng thượng, người lừa thần thiếp! Nàng ta... nàng ta đã dùng thủ đoạn gì?”

“Mẫu hậu đã kiểm chứng chuyện này là thật, nếu nàng không tin, giờ có thể tới Ngọc Thanh cung. Thủ đoạn gì à? Ha, không phải nàng đã biết rồi sao? Chính là chiếc tua trên ngọc bội của nàng đó!” Giọng hắn không lớn nhưng ta nghe mà chợt thấy hoảng hốt.

Diêu Thục phi cười gằn một tiếng. “Theo thần thiếp được biết, tua ngọc bội kia rõ ràng ở trong cung của nàng ta!” Diêu Thục phi chỉ một ngón tay vào ta, hùng hổ nói.

Ta nhận ra trong lời nói của nàng ta ám chỉ Hạ Hầu Tử Khâm bao che cho ta, thế nên mới kéo Thư Quý tần ra làm kẻ thế tội.

Hắn đưa mắt nhìn ta, nói khẽ: “Đàn Phi nói thử xem, tại sao tua ngọc bội trong cung của nàng lại chạy tới Ngọc Thanh cung?”

Ta ngăn người, không ngờ hắn lại có thể ném củ khoai nóng giãy này cho ta, rồi lại nhớ ra, khi ta đến, Diêu Thục phi chỉ nói nàng ta biết tua ngọc bội ở trong cung của ta, ta cũng chỉ cho rằng nàng ta sai người điều tra. Ta không ngờ được rằng, có lẽ nàng ta chưa hề điều tra, mà là Thư Quý tần trực tiếp nói cho nàng ta biết, phải không?

Bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm lại muốn ta nói, ha, vậy được thôi, ta cũng chỉ có thể nói dối một chút, cũng may sẽ không ảnh hưởng tới đại cục.

Đưa mắt nhìn về phía Diêu Thục phi, ta nói nhỏ: “Lúc này tần thiếp muốn giải thích với nương nương, nhưng nương nương chưa nghe hết đã động thủ. Tần thiếp muốn nói, tua ngọc bội đó tần thiếp sai Sơ Tuyết đi đổi, dấu sao đã bị hỏng rất nhiều rồi, tần thiếp cũng không chú ý. Ai ngờ, nàng ta lại giữ lại tua ngọc

đó, tần thiếp trong lúc nóng giận đã phạt nàng ta tới phòng giặt giũ. Nhưng sáng sớm hôm sau, nàng ta đã chết ở phòng giặt giũ. Còn chuyện tua ngọc bội trên người nàng ta làm thế nào lại tới Ngọc Thanh cung thì tần thiếp không biết.”

Ta cảm thấy khi ta nói Sơ Tuyết đã chết, Hạ Hầu Tử Khâm thoáng thay đổi sắc mặt, nhưng hần chỉ lẳng lặng quét mắt về phía ta, vẫn không nói một câu.

Rõ ràng trông thấy sự giận dữ tăng lên trong mắt Diêu Thực phi, nàng ta đứng bật dậy, trừng mắt nhìn ta, nghiêng răng nói: “Cứ cho những gì ngươi nói là sự thật, nhưng ngươi vì một cung tỳ lén giấu một chiếc tua ngọc bội cũ mà phạt nàng ta tới phòng giặt giũ sao?”

Trong lòng hơi thất lại, ta liếc mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, nhẹ nhàng lướt qua hần, bước sát tới bên Diêu Thực phi, nói thầm: “Nương nương, điều quan trọng không nằm ở chiếc tua ngọc bội cũ kia, mà là cung tỳ kia nghĩ rằng, tua ngọc bội là của Hoàng thượng nên mới lén giấu đi. Người như thế, sao tần thiếp phải giữ?”

Nàng ta ngẩn người. Ta muốn nói cho nàng ta hay, ta làm như thế chẳng qua vì Sơ Tuyết lén giấu đồ của Hạ Hầu Tử Khâm, chứ không phải vì chiếc tua đó. Chắc hần Thư Quý tần và nàng ta gần gũi như thế, chuyện Như Mộng trước kia, hần đã từng nghe qua. Trong hậu cung, không ai cho phép bên cạnh mình có một cung tỳ lúc nào cũng muốn tiếp cận Hoàng thượng.

Thư Quý tần cũng không ngoại lệ, tin rằng Diêu Thực phi cũng thế, vì vậy, ta làm như thế cũng là chuyện đương nhiên.

Dường như nàng ta đã tin một chút, quay người đi vòng qua tấm bình phong, lớn tiếng gọi: “Người đâu, thay y phục cho bản cung!”

Rất nhanh đã nghe tiếng người vào phòng. Khi quay người lại, đã thấy Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nhìn ta, trong lòng ta hơi rung động, ta biết, lúc này hần muốn ta giải thích cho Diêu Thực phi nghe, đương nhiên cũng là giải thích cho hần nghe. Còn mấy câu ta nói bên tai Diêu Thực phi đó, ắt hần hần muốn ta đích thân giải thích cho hần.

Ta vừa định mở lời thì thấy hần lui một bước, ngồi lên chiếc ghế gỗ ở đầu giường, một tay chậm rãi xoa lồng ngực. Ta giật mình kinh hãi, lúc này, thấy sắc mặt hần vẫn bình thường, ta chỉ nghĩ rằng một đòn đó của Diêu Thực phi vẫn chưa làm hần bị thương. Ta vội bước lên trước, gọi: “Hoàng thượng...”

Hần đưa tay lên, ra hiệu ta không cần nói. Ta vội im lặng, lo lắng nhìn hần nhưng hần cúi đầu, không nhìn ta.

Diêu Thực phi vội vàng thay y phục rồi để Quyển Nhi đỡ, bước nhanh ra ngoài. Sức khỏe của nàng ta vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng chuyện này có liên quan tới hung thủ đã hại chết con của nàng ta, dù thế nào, nàng ta cũng phải đi.

Còn nhớ khi này, Thư Quý tần hãy còn ngồi bên giường nàng ta. Nếu Thư Quý tần thật sự là hung thủ, giờ này Diêu thực phi nhớ lại, hần cũng sồn da gà.

Nhưng ta vẫn không nghĩ như thế. Chẳng ai hiểu rõ hơn ta, khi Sơ Tuyết đi khỏi Cảnh Thái cung đã không còn mang theo tua ngọc bội đó nữa, chiếc tua đó ở trong phòng Phương Hàm, bị người ta trộm mất. Nếu chuyện này do Thư Quý tần gây ra, sao nàng ta lại phải trầm cay nghìn đắng lấy tang chứng từ cung của ta để vào cung của mình, trừ phi... nàng ta là kẻ điên. Thế nên chuyện này tuyệt đối không phải Thư Quý tần làm. Nếu Hạ Hầu Tử Khâm nói chuyện này đã ngã ngũ, vậy thì lần này Thư Quý tần chắc chắn không thoát nổi.

Ta còn đang nghĩ ngợi thì thấy hần đứng dậy, ngạc nhiên nhìn hần, vội vàng đi tới dìu, nói: “Hoàng thượng, người thấy thế nào rồi?”

Hần khẽ “ừ” một tiếng, khẽ nói: “Thật không ngờ thân thủ của Thực phi lại tốt như thế!” Hần bước lên một bước, lại nói: “Bây giờ mẫu hậu đang ở Ngọc Thanh cung, trầm định sẽ qua đó. Nhớ, chuyện lúc này không được truyền ra ngoài!”

Sao ta lại không biết điều hấn lo lắng chứ, Diêu Thục phi là người làm hấn bị thương, nhưng suy cho cùng chuyện này từ ta mà ra. Nếu thái hậu điều tra, truy xét tới nguyên nhân, lại dẫn tới chuyện Diêu Thục phi sảy thai, cái cơ đó của ta vẫn không qua nổi. Bản thân ta hiểu rõ, tin rằng hấn cũng sẽ không hồ đồ tới mức đó.

Trong lòng ta cảm động, nhưng thấy hấn đã sải bước ra ngoài, ta vội đuổi theo, bất cẩn đụng vào lư hương trên bàn, làm đổ xuống đất, chỉ nghe “cạch” một tiếng, ta giật mình, nghe hấn trầm giọng nói: “Nàng không cần tới Ngọc Thanh cung. Tồi nay trẫm sẽ ghé qua Cảnh Thái cung, trẫm còn có chuyện phải hỏi nàng thật kĩ!” Nói xong hấn không ngoái lại nhìn ta, bước nhanh ra ngoài.

Ta đuổi theo tới tận cửa, thấy Lý công công đã tới đón, người hấn chợt lão đảo, nét mặt Lý công công biến sắc, vội cắt cây phát trần đi để đỡ hấn.

“Nương nương!” Văn Lương và Triều Thần đi nhanh tới.

Văn Lương ghé sát tai ta thì thầm: “Nương nương, bên ngoài đang lan truyền, nói việc Diêu Thục phi sảy thai là do Thư Quý tần làm. Lúc này nô tỳ thấy Thục phi nương nương vội vàng đi ra, giờ lại tới Hoàng thượng...”

Ta lạnh lùng liếc Văn Lương một cái, nàng ta vội im lặng.

Nhìn xung quanh, không thấy cung nhân trong Trữ Lương cung, ta bèn nói với Triều Thần: “Lúc này khi bản cung đi ra, không cần thận trọng đổ lư hương bên trong, người vào thu dọn chút đi!”

“Vâng!” Triều Thần vâng lời, đi vào trong.

Chỉ một lúc sau, nàng ta đi ra, sắc mặt có chút lạ thường. “Nương nương, lư hương kia bị hư rồi.”

Ta xoay người đi vào trong, thấy nắp lư hương rơi dưới đất có một vết nứt, cúi người nhặt lên, vừa định gọi Triều Thần đi đổi thì vô tình phát hiện phía trong đỉnh của nắp lư hương hình như được khảm thứ gì đó.

Ta lấy móng tay bấm vào, cúi đầu ngửi thử, lập tức kinh hãi. Thư Quý tần quả nhiên bị oan, mà ta đã biết người kia là ai.

28. Chương 28

Hai cung tỳ đã nhận ra điều khác lạ trên nắp lư hương, mở tròn mắt nhìn ta với vẻ không tin được, không thốt nên lời. Có lẽ, ta còn chưa lên tiếng nhưng bọn họ đã nghĩ ra thứ ta phát hiện là gì rồi.

Ta vội đóng nắp lại, nói với Văn Lương: “Lập tức tới phủ Nội vụ, lĩnh một lư hương y như thế này tới đây!”

Sắc mặt nàng ta chợt thay đổi, vội gặt đầu, thưa: “Vâng, nô tỳ đi ngay!”

Ta quay người, đưa thứ trên tay cho Triều Thần, bảo nàng ta giấu đi rồi mang theo. Thứ như thế này, tuyệt đối không thể để lại trong Trữ Lương cung. Ra tới bên ngoài, vẫn không thấy cung nhân nào, chắc hẳn là vì lúc này Diêu Thục phi đã lệnh cho tất cả mọi người lui xuống để tiện bề giết ta, thế nên khi Hạ Hầu Tử Khâm đi vào mới không có ai thông báo. Ha, nhưng như thế cũng tốt, ít nhất ta cũng có cơ hội để đổi lư hương.

Chờ Văn Lương quay lại, nhanh chóng sắp xếp mọi thứ, ta dẫn hai người bọn họ rời khỏi Trữ Lương cung, đi thẳng về Cảnh Thái cung.

Loan kiệu quay về ngay, ta cũng không nấn ná, lúc này, có lẽ người trong hậu cung đều đang theo dõi động tĩnh ở Ngọc Thanh cung chẳng? Ta cũng biết đã xảy ra chuyện như vậy, chẳng ai dám tới xem.

Chắc chắn bây giờ ở Ngọc Thanh cung có Thái hậu, Hoàng thượng, còn có Diêu Thục phi nữa.

Nếu Hạ Hầu Tử Khâm đã bảo không cần tới Ngọc Thanh cung, ta đương nhiên sẽ không đi. Ta chỉ cần ngoan ngoãn ở trong Cảnh Thái cung chờ tới nay hấn đến.

Bầu không khí dần trở nên tĩnh lặng, ta bất giác nhớ tới việc lúc nãy hắc đồ thay ta một đòn. Bên tai ta lại vang lên tiếng “A Tử” hắc gọi vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, còn cả dáng vẻ của hắc khi ra sức kéo ta ra phía sau. Hạ Hầu Tử Khâm, hành động hôm nay của hắc thật sự khiến ta vô cùng kinh ngạc. Hắc là hoàng đế cao quý, sao có thể đối xử với ta như vậy được? Bàn tay cầm khăn hơi siết lại, ta hít sâu một hơi, ban nãy hắc đi gấp, còn không muốn ta để lộ chuyện gì. Ta chỉ mong cú đánh của Diêu Thực phi không quá nặng. Nhưng nàng ta một lòng một dạ muốn giết ta, dù cơ thể có yếu ớt cũng sẽ dùng hết sức lực.

Trong lòng ta lại bắt đầu lo lắng không yên.

Cuối cùng cũng tới Cảnh Thái cung. Khi ta đi vào, thấy Phương Hàm đang nóng ruột chờ ở cửa cung, xem ra nàng ta cũng đã biết tin rồi.

“Nương nương, là thật sao?” Thấy ta vào, nàng ta hỏi nhỏ.

Ta gật đầu, nói: “Đúng, Thái hậu đã kiểm chứng rồi.”

Lời này cũng cho Phương Hàm biết, lần này Thư Quý tần xong rồi, không còn đường sống nữa. E rằng còn liên lụy tới cả nhà họ Thư.

Ta chậm rãi đi tới, ngồi xuống, càng cảm thấy đây là nước cờ tuyệt diệu, thế nên mới sai người lấy trộm tua ngọc bội ở trong cung của ta, chỉ bởi lẽ giáng họa cho Thư Quý tần còn tốt hơn giáng họa cho ta nhiều.

Triều Thần đi tới, cúi đầu nhìn thứ trong lòng, hỏi nhỏ ta: “Nương nương, thứ này phải xử lý sao đây?”

“Cứ để trong tầm cung của bản cung trước đã.”

“Vâng!” Nàng ta đáp rồi quay người đi ra ngoài.

Phương Hàm nghi hoặc nói: “Nương nương, cái gì vậy?”

Ta khẽ cười, đáp: “Không có gì, chỉ là một cái lư hương bị hư mà thôi!”

Nàng ta biết ta mới từ Trữ Lương cung về, lại nghe ta nhắc tới lư hương, vội giật mình kinh hãi, nhìn ta với vẻ không tin nổi. Nhưng ta chỉ mỉm cười không nói gì, sau đó từ từ suy ngẫm...

Chuyện của Thư Quý tần, lúc đầu còn được đồn đại xôn xao trong hậu cung, nhưng tới khi Hạ Hầu Tử Khâm một mình đi ra từ Ngọc Thanh cung, chuyện này dường như đã bị chìm xuống, không còn ai dám nhắc tới nữa. Nhưng ta không cần hỏi cũng đã đoán được kết quả.

Nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm cùng quay lại Trữ Lương cung với Diêu Thực phi, có điều ở đó chưa lâu đã đi ra. Ta biết, một khi chuyện này đã được quyết định, người nhà họ Diêu nhất định sẽ tiến cung, hắc còn phải ứng phó với Diêu Chấn Nguyên.

Ta ở trong cung ăn qua loa bữa trưa, chớp mắt một lát rồi nói vọng ra ngoài: “Người đâu, chuẩn bị kiệu cho bản cung!”

Phương Hàm bước vào, có chút kinh ngạc, nhỏ giọng hỏi: “Giờ nương nương định đi đâu?”

Ta biết sự lo ngại của nàng ta. Hạ Hầu Tử Khâm chắc chắn không rảnh mà để ý tới ta, dù là Trữ Lương cung của Diêu Thực phi hay Ngọc Thanh cung của Thư Quý tần, giờ đều không phải là nơi thích hợp để ta đi. Những điều này ta đều biết.

Đứng dậy, ta thản nhiên nói: “Bản cung tới Hy Ninh cung.”

Ta không cần thận làm đổ lư hương, chuyện này sớm muộn cũng bị bại lộ, chi bằng ta chủ động đi thỉnh tội.

Ta chỉ dẫn theo một mình Văn Lương, để nàng ta cầm lư hương bị hỏng kia, rồi lên loan kiệu.

Tới Hy Ninh cung, thấy cung nhân đi tới hành lễ. Biết lúc này Thái hậu đang niệm kinh trong Phật đường ở Hiên các, ta bèn vịn tay Văn Lương đi thẳng vào trong. Quả nhiên, bên ngoài Hiên các ta trông thấy Thiển Nhi và Toàn công công cũng đang đứng hầu ở ngoài. Bọn họ thấy ta tới, hiển nhiên rất kinh ngạc, vội chào:

“Nô tỳ thỉnh an Đản Phi nương nương!”

“Nô tài thỉnh an Đản Phi nương nương!”

Ta gạt đầu, liếc mắt nhìn vào bên trong nói: “Thái hậu đang tụng kinh ở trong sao? Các người vào báo cho bản cung một tiếng nói bản cung có chuyện tìm Thái hậu.”

Thiểm Nhi lộ vẻ khó xử, cúi đầu nói: “Nương nương, khi Thái hậu tụng kinh không cho phép bất cứ ai quấy rầy, người có chuyện gì chi bằng để nô tỳ chuyển lời thay người.”

Sao ta không biết khi Thái hậu ở Hiên các thì không cho phép bất cứ ai vào, thế nhưng tối nay Hạ Hầu Tử Khâm sẽ ghé qua Cảnh Thái cung của ta. Ta cũng không biết khi nào chuyện của hắn được xử lý xong, chỉ sợ hắn tới sớm mà ta còn ở Hy Ninh cung chờ Thái hậu tụng kinh, liền quay người lấy thứ trong tay Văn Lương, giao cho Thiểm Nhi, nói: “Người đưa thứ này cho Thái hậu, Thái hậu nhất định sẽ gặp bản cung.”

Nghe ta nói bằng giọng kiên định, trong mắt Thiểm Nhi lóe lên tia kinh ngạc, nàng ta nhận lấy thứ đó nhưng vẫn lưỡng lự không dám vào. Ta khẽ cười, nói: “Người chỉ cần vào thôi, có chuyện, bản cung sẽ chịu trách nhiệm.”

Thấy ta nói như thế, nàng ta mới miễn cưỡng gạt đầu, nói: “Vây... vậy nương nương đợi ở ngoài một lát” nói xong, lại nhìn ta một cái rồi mới quay người đi vào trong.

Chỉ chốc lát sau, Thiểm Nhi đã sải bước ra, nói: “Nương nương, Thái hậu nói để người vào trong.” Sắc mặt nàng ta có chút lạ thường, phải chăng Thái hậu tức giận. Có lẽ... còn giận tới mức không thể kiềm chế được.

Ta thở dài một tiếng, chuyện đã tới nước này, ta còn có cách nào khác? Ai bảo ta không cẩn thận làm đổ lư hương, không cẩn thận nhìn thấy xạ hương được khám vào mặt trong của nắp lư hương, không cẩn thận mà biết kế hoạch của Thái hậu chứ...

Ta có nhiều cái không cẩn thận như thế, cũng không biết liệu có phải bất cẩn đánh mất mạng sống của mình không. Trong lòng khẽ cười, cuối cùng ta cất bước vào trong.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Cả Hiên các vẫn yên tĩnh như lần trước ta tới, nhưng bây giờ, tới cả tiếng gõ mõ vang lên từ trong thiện phòng kia cũng không nghe thấy nữa.

Tới cửa phòng, ta thấy Thái hậu đang đứng quay lưng lại với ta, trước mặt bà là chiếc lư hương bị hỏng mà ta mang tới. Ta không nhìn thấy mặt bà, không biết lúc này, rốt cuộc bà có vẻ mặt thế nào.

Nhẹ nhàng bước vào, quỳ sụp xuống ta cúi đầu, nói: “Thần thiếp đáng tội chết!”

Thái hậu chắc rất tức giận, chỉ bằng ta cứ phóng đại tội danh của mình lên một chút.

Bà quay phắt lại, tát ta một cái thật mạnh, tức giận nói: “Muốn đấu với ai gia?”

Gò má bên trái bỗng nóng ran, ta không dám chống cự, vẫn quỳ theo đúng quy củ, cắn răng nói: “Thái hậu bớt giận, chuyện này thần thiếp đã xử lý xong xuôi. Thực phi nương nương vẫn chưa biết gì, thần thiếp đã sai người đổi một cái lư hương y hệt vào, trong Trữ Lương cung cũng không ai biết.”

Bà nghĩ rằng ta chỉ cầu xin tha mạng, không ngờ ta lại nói như thế, liền sững người.

Bà không nói gì, ta biết, bà đang đợi ta nói tiếp. Hít sâu một hơi, ta nói: “Thần thiếp không báo cho Quyển Nhi, chỉ tới Hy Ninh cung, hỏi Thái hậu xem nên định đoạt ra sao.”

Ta nghĩ, chuyện này cũng không cần nói cho Quyển Nhi biết, chờ tới ngày mai, khi nàng ta lại cho thêm xạ hương thì sẽ biết, lư hương đã bị đổi.

Xem ra trước đây, ta đoán không sai, chuyện này do Thái hậu làm, chính bà đã phái Quyển Nhi tới để tra tìm nguyên nhân tại sao Diêu Thực phi đột nhiên mang thai. Ta nghĩ sau lần này, Diêu Thực phi hoàn toàn không có khả năng mang thai nữa.

Thế nên, lời hứa hẹn của Hạ Hầu Tử Khâm với Diêu gia, chờ sau này Diêu Thực phi hạ sinh hoàng tử rồi hãy tấn phong lên vị trí hoàng hậu, cũng chỉ là nói suông.

Người trước mặt đã qua cơn thịnh nộ, cuối cùng cũng bình tĩnh hơn. Chắc hẳn bà cũng nghĩ ra, ta chủ động tới Hy Ninh cung chính là định giấu giếm chuyện này. Hôm ấy ta đã nói, nếu thật sự là Thái hậu làm, ta chỉ có thể giữ kín như bưng.

Mãi lâu sau, bà mới nói: “Người biết từ khi nào?”

Bà không bảo ta đứng dậy, ta đành quỳ suy nghĩ một lát rồi mới đáp: “Thực ra, hai lần ở Trữ Lương cung nhìn thấy Quyển Nhi, thần thiếp đã cảm thấy có chút bất thường. Hôm ấy ra khỏi Trữ Lương cung, thần thiếp vô tình nghe cung tỳ ở Trữ Lương cung nói, lư hương trong tẩm cung của Thục phi nương nương đã được đổi. Thần thiếp liền cho rằng, huân hương trong lư hương đó có vấn đề, lúc xảy ra chuyện mới vội vàng đi thay. Thế nên thần thiếp cả gan bí mật tra xét huân hương đó, nhưng lại phát hiện nó không có gì lạ thường.”

Lần đó, ta cũng từng hoang mang, cho rằng người đứng đằng sau là kẻ khác.

“Cho tới tận hôm nay, thần thiếp không cẩn thận làm đổ lư hương trong tẩm cung của Thục phi nương nương, thấy xạ hương được khảm trên mặt trong của nắp lư hương thì mới dám chắc chắn.”

Ta nói, những chi tiết rắc rối trong đầu dần được liên kết lại, chỉ khác với cách nghĩ trước đây của ta ở một điểm. Thật ra, huân hương trong tẩm cung của Thục phi đã có vấn đề ngay từ đầu, thậm chí, nàng ta đã dùng trong gần bốn năm, thế nên mãi vẫn chưa mang thai. Nhưng bây giờ, không biết tại sao, lư hương trong cung của nàng ta bị đổi, không có huân hương kia, thế nên nàng ta mới mang thai. Đây cũng là lí do tại sao Thái hậu vội sai Quyển Nhi tới Trữ Lương cung. Sau đó, khi chuyện đã qua, Thái hậu lại để Quyển Nhi lấy có Diêu Thục phi yếu ớt, cần phải đổi huân hương thay lư hương trong tẩm cung của nàng ta. Lư hương lần này lại được cho thêm xạ hương vào. Bởi vậy, lần trước ta điều tra mà không phát hiện ra vấn đề gì. Văn Lương tới phủ Nội vụ, không thể chú ý tới xạ hương ở bên trong, chắc hẳn nàng ta không phát hiện ra nên mới chỉ lấy huân hương về.

Thái hậu im lặng, nghe ta nói xong nhưng vẫn không có ý lên tiếng. Ta khẽ siết hai bàn tay, hạ giọng nói: “Thế nhưng thần thiếp còn một việc không đoán được.”

Lúc này bà mới “hừ” một tiếng, nói: “Ai gia thật sự kinh ngạc, hóa ra Đan Phi cũng có lúc không biết.” Bà ngừng một lát, rồi lại nói: “Hỏi đi!”

Khóe miệng khẽ nở nụ cười, ta chậm rãi hỏi: “Thần thiếp không hiểu, nếu lư hương trong tẩm cung của Thục phi nương nương đã được đổi một thời gian rồi, tại sao Thái hậu không phát hiện ra?” Về lý mà nói, mỗi ngày đều có người tới cho thêm huân hương, Thái hậu không thể không biết, càng không để Diêu Thục phi mang thai được.

Bà bước mấy bước về phía ta, dừng lại trước mặt ta, một lát sau mới cười, nói: “Chẳng trách Hoàng thượng khen người thông minh, Đan Phi, nếu người là nam nhi, chắc hẳn sẽ là nhân tài.”

Ta sững sờ, lại nghe bà nói: “Trước đây ai gia đặt lư hương đó trong tẩm cung của Diêu Thục phi nhưng vẫn chưa đốt huân hương, Trữ Lương cung cũng không có ai là người của ai gia. Diêu Thục phi không phải là kẻ ngu dốt, nếu ai gia để người ở bên cạnh nàng ta, chỉ e sẽ khiến nàng ta nghi ngờ.”

Ta kinh ngạc ngược nhìn bà, lại càng hoang mang, nếu thế, Thái hậu đã dùng cách gì để Diêu Thục phi tiến cung gần bốn năm mà vẫn không có thai?

Thái hậu lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Bởi chính lư hương mà ai gia ban thưởng cho nàng ta đã có vấn đề. Ai gia sai người ở bên ngoài trộn thêm xạ hương vào lớp vàng mạ lư hương. Dù là xuân, hạ, thu, đông cũng không thể rơi ra được.”

Ta không khỏi chấn động, hóa ra là thế!

Chẳng trách Thái hậu không cần thêm huân hương mỗi ngày, cũng không cần sắp đặt người ở bên Diêu Thục phi. Nếu là lư hương do Thái hậu ban thưởng, Diêu Phi sao có thể đột nhiên đổi được chứ? Trừ phi nó bị hỏng.

Quả nhiên Thái hậu lại nói: “Lưu thái y bắt mạch cho Diêu Thục phi đương nhiên cũng là người của ai gia, đã sống bao nhiêu năm như thế, ai gia chỉ sợ lỡ may.” Khi bà nói câu này, không khỏi đưa mắt liếc ta một

cái, bà không nói rõ thâm ý của hai từ “lỡ may”, bởi bà cảm thấy chắc ta hiểu được.

Đúng vậy, giờ nghe Thái hậu nói, trong lòng ta càng rõ ràng hơn, Thái hậu kiêng dè thế lực của Diêu gia.

Hậu phi trong cung vào ngày cố định sẽ có thái y tới tắm cung bắt mạch, mà Lưu thái y đã phát hiện ra chuyện này, đương nhiên không dám tuyên bố rộng, chỉ lên tới nói cho Thái hậu biết.

“Khi ấy, ai gia rất bàng hoàng, bao nhiêu năm cẩn thận như thế, tại sao lại xảy ra chuyện được?” Giọng bà thoáng căng thẳng, rồi lại mỉm cười, nói tiếp: “Không ngờ Diêu Thục phi bắt cần làm hỏng lư hương kia, rồi sai người đổi cái khác.”

E rằng Diêu Thục phi có chết cũng không ngờ, chỉ vì sự bất cẩn của mình mới có thể mang long thai. Xem ra quãng thời gian đó cũng khá dài, nếu không thì lư hương vừa được đổi, chắc cũng không có hiệu quả nhanh như thế.

Bỗng nhiên lại nhớ tới Hạ Hầu Tử Khâm, ha, nếu muốn hấn lạnh nhạt với Diêu Thục phi, bên nhà họ Diêu sẽ có động tĩnh.

Cổ lấy dũng khí, ta ngược lên, nói: “Nhưng Thái hậu, Thục phi nương nương không phải kẻ ngốc, tới khi nàng ta bình tĩnh lại, nhất định sẽ nghĩ tới chuyện này.” Bởi sau này nàng ta không mang thai nữa, thế nên nàng ta sẽ càng nghi ngờ chuyện lần này, nàng ta chỉ cần suy nghĩ cẩn thận một chút thì sẽ liên tưởng tới lư hương trong tấm cung của mình.

Đồ do Thái hậu ban thưởng, dù đã bị hư nhưng nàng ta cũng không thể đem tới phủ Nội vụ, mà sẽ tìm chỗ cất trong Trữ Lương cung. Mai này, một khi nàng ta nghi ngờ chiếc lư hương đó, chắc hẳn sẽ điều tra rõ ràng.

Thái hậu cười gằn một tiếng, nói: “Ý ngươi là chiếc lư hương bị hỏng kia sao? Dù nàng ta có biết cũng sẽ không nghĩ tới ai gia đâu, bởi lẽ lư hương đó vốn là món quà Thư Cảnh Trình tặng cho ai gia vào năm Nguyên Quang thứ nhất. Trên dưới triều dã[1], ai cũng biết ai gia tin Phật, hẳn ta muốn lấy lòng ai gia nên mới tặng một thứ như thế. Ai gia chỉ sai người động thủ một chút lên thành của nó, phủ thêm một lớp vàng lá mà thôi. Sau này ai gia lại ban thưởng cho Diêu Thục phi.”

[1] Triều dã: vua và dân, triều đình và dân gian.

Cuối cùng ta cũng sống sót, ngạc nhiên. Thư Cảnh Trình là anh trai của Thư Quý tần, bộ lễ thị lang hiện giờ. Hóa ra Thái hậu đã sớm tính toán đường lui, quay hết một vòng, lại vút sợi dây cho nhà họ Thư. Nói như thế, tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Xem ra chiếc tua ngọc bội của Diêu Thục phi đúng là có vấn đề, Thái hậu lại chọn đổi một chiếc tua ngọc bội không phải ở trong cung, chính là muốn một khi sự tình vỡ lở, sẽ không có đối chứng.

Ta nghĩ, xạ hương mà Thái hậu trộn vào lớp vàng lá đó chỉ khiến người ta không mang thai được, nhưng sẽ không dẫn tới việc sảy thai. Thứ thực sự khiến Diêu Thục phi sảy thai, ắt hẳn là thứ trên tua ngọc bội đó. Thái hậu không muốn Diêu Thục phi sinh đứa bé đó vì kiêng dè thế lực của nhà họ Diêu, Thiên Phi thì khác. Con của Thiên Phi, Thái hậu thực sự muốn, thế nên, nếu lư hương trong tấm cung của Diêu Thục phi có ảnh hưởng tới thai nhi, bà sẽ không dám để Thiên Phi tiếp cận.

Quả nhiên Thái hậu suy nghĩ vô cùng chu đáo, như thế không phải sợ một mai phi tần trong cung mang thai, tới cung của Diêu Thục phi mà xảy ra chuyện.

Bà liếc nhìn ta một cái, khẽ nói: “Xem ra ngươi đã biết tại sao Diêu Thục phi sảy thai rồi.”

Lưỡng lự một lát, cuối cùng ta gật đầu nói: “Thần thiếp chỉ đang nghĩ, Thái hậu dùng tua ngọc bội kia thu hút sự chú ý của Thái phi, để Thái phi giằng co với Thục phi nương nương ở bên Lam Hồ, nhất định cũng là chuyện đã được tính toán sẵn.” Nếu Thái hậu đã muốn Thư Quý tần làm kẻ thế mạng ngay từ đầu, vậy thì ắt hẳn phải khiến cho người trong hậu cung đều biết chuyện Diêu Thục phi mang thai, thế nên mới diễn ra vở kịch Dụ Thái phi ở Lam Hồ.

Nếu khi ấy, sức lực của Dụ Thái phi lớn hơn chút nữa, người bị đẩy không phải bà ấy mà chính là Diêu Thục phi, vậy thì... vậy thì rốt cuộc Thái hậu có phải đã tương kế tựu kế, đẩy hết trách nhiệm cho Dụ Thái phi không.” Nghĩ tới đó, ta có chút kinh ngạc, nếu là vậy, ta đương nhiên không dám hỏi.

Rõ ràng ta trông thấy Thái hậu cau mày, bà trầm giọng nói: “Người hỏi quá nhiều rồi!”

Khẽ hít một hơi, xem ra bà không định nói chuyện này cho ta biết, nhưng ta nghĩ, nhất định vấn đề ở viên ngọc kia, có điều cụ thể ra sao, ta không đoán được.

Tua ngọc bội là Thái hậu phái người lấy trộm từ cung của ta, còn chuyện người đó là ai, ta nghĩ không cần hỏi, đây không phải việc quan trọng.

Bước chân của người trước mặt thoáng di chuyển, bà quay lưng lại với ta, nói: “Đứng lên đi!”

Ta sững người, vội vàng nói: “Tạ ơn Thái hậu!”

Ta đứng dậy nhưng Thái hậu không quay người lại, chỉ khẽ nói: “Đàn Phi, chuyện lần này người quản quá nhiều rồi, nếu không phải người, ai gia cũng không phải giết thêm một người!”

Ta sợ hãi, ta biết người mà bà nhắc tới, bà đang ám chỉ cái chết của Sơ Tuyết...

Ta thầm than một tiếng, vốn cho rằng đối phương muốn moi từ miệng nàng ta chỗ cất giấu tua ngọc ở trong cung của ta nên mới giết người diệt khẩu, song không ngờ, vì Thái hậu không muốn để ai biết chiếc tua này từ cung của ta mà ra nên phải giết nàng ta. Thế nhưng, cũng may nhờ có chiêu này của bà mà ta có thể lừa được Diêu Thục phi chuyện tua ngọc bội bị mất.

Ta cúi đầu, thưa: “Thần thiếp biết tội!” Khi ấy, ta chỉ tò mò về chuyện Dụ Thái phi bị cuốn vào vụ này, ta cũng biết Hạ Hầu Tử Khâm quan tâm tới bà ấy nên mới đi điều tra. Ai ngờ lại giẫm vào chuyện Thái hậu đã tính sẵn.

Bà quay phắt lại, liếc ta: “Chẳng lẽ người không biết, lòng hiếu kỳ sẽ hại chết người sao?”

Ta biết chứ, nhất là ở chốn hậu cung sâu không đáy này.

Bà lại nói: “Người đừng ý vào việc Hoàng thượng thích người mà có thể không nể nang gì!”

Chợt kinh hãi, ta vội cúi đầu: “Thần thiếp không dám!”

“Biết rồi thì nhớ kỹ cho ai gia, không thì lần sau người rơi đầu sẽ chính là Đàn Phi người!” Trong giọng của Thái hậu xen lẫn sự tức giận.

Ta cắn môi, nói: “Vâng, thần thiếp xin ghi nhớ!”

Đúng thế, lần này Thái hậu đã cứu mạng ta. Ta suýt nữa phá hỏng đại sự của Thái hậu mà bà vẫn cứu mạng ta, ha, nếu ta không biết tốt xấu, sẽ chỉ còn nước chết nhanh hơn Thư Quý tần mà thôi.

Bà im lặng một lúc lâu, vẻ giận dữ trên gương mặt dần lắng xuống. Bà thở dài một tiếng, đột nhiên hỏi ta: “Người có biết tại sao ai gia chọn hy sinh Thư Quý tần không?”

Nhìn bà một cái ta nhỏ giọng đáp: “Thần thiếp nghĩ, Thái hậu muốn làm tan rã thế lực của Diêu gia.”

Thư Cảnh Trình là lẽ bộ thị lang, Thư gia và Diêu gia rất gần gũi, lần này, nếu là Thư Quý tần có âm mưu hại hoàng tử, vậy thì chắc chắn Thư gia cũng chịu liên lụy. Mà sau này người nhà họ Diêu ắt sẽ không chung đường với nhà họ Thư nữa. Trong lúc vô tình, Thái hậu đã giải quyết được một người giúp đỡ cho Diêu gia. Mà vì chuyện của Diêu Thục phi, có lẽ Diêu gia sẽ không bỏ qua cho Thư gia.

Thái hậu rất cơ trí, không để lãng phí một binh một tốt, lại khiến bọn họ được một phen tranh chấp nội bộ. Thế nên, bà mới chọn cứu ta, bởi vì ta chết, chẳng qua chỉ giải thích được cho nhà họ Diêu chuyện vì sao Diêu Thục phi sảy thai, còn những chuyện khác, không thể sánh bằng việc hy sinh Thư Quý tần.

Trong lòng ta cười khổ, xem ra, thế lực phía sau cũng có lúc là một thứ ràng buộc.

Thái hậu nhìn ta, lát sau mới nói: “Rất tốt!”

Bà chỉ nói “rất tốt”, rốt cuộc là ta đoán tốt, hay bà thấy kế sách lần này đã dùng tốt?

Ta đang suy nghĩ lại nghe bà nói: “Lần này, có thể coi như ai gia đã cứu người một mạng!”

Ta vội đáp: “Vâng ạ!”

Tuy có một thứ quan hệ thiệt-hơn, lợi-hại, Thái hậu không cứu cũng phải cứu, nhưng chung quy vẫn là cứu. Bà khẽ cười một tiếng, nói: “Vậy thì sau này người phải nhớ, mạng này của người là ai gia cho. Nếu người dám có tâm tư khác, ai gia là người đầu tiên không tha cho người!”

Trong lòng ta có chút hoảng sợ, Thái hậu đã tính không giết ta, nhưng cũng cảnh cáo ta, chuyện này nhất định phải kín mồm kín miệng. Đầu ngón tay ta run lên, chẳng lẽ... Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa biết rõ chuyện này sao?

Sau đó ta lại thấy buồn cười, hẳn thông minh như thế, dẫu Thái hậu không nói nhưng chắc chắn trong lòng hẳn cũng hiểu. Thế nhưng, đến ta cũng có thể hiểu nỗi khổ của Thái hậu, hướng chi là hẳn.

Lui lại nửa bước, ta quỳ xuống lần nữa. “Xin Thái hậu an tâm, từ trước tới nay thần thiếp chưa từng nghĩ tới chuyện này. Tầm lòng của thần thiếp với Hoàng thượng và Thái hậu thủy chung như một.”

Thái hậu khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Ai gia cũng muốn tin người, có điều đời này ai gia chưa bao giờ làm chuyện gì mà không nắm chắc.”

Ta ngược nhìn bà, có chút kinh ngạc, chỉ thấy bà gọi lớn ra bên ngoài: “Thiến Nhi!”

Lập tức có tiếng bước chân chạy vào, tiếp đó, giọng Thiến Nhi từ ngoài cửa vọng vào: “Có nô tỳ, Thái hậu có gì sai bảo!”

Bà khoát tay ra hiệu cho nàng ta đi vào, ghé tai nàng ta nói nhỏ một hồi. Ta trông thấy mắt Thiến Nhi hơi mở to, sau đó gặt đầu rồi vội vàng lui xuống.

Chỉ một lát sau, nàng ta đã trở lại, tay cầm một chiếc hộp bằng gỗ, cung kính dâng cho Thái hậu.

Thái hậu vẫy tay để nàng ta lui ra rồi lại nói: “Đúng rồi, người tới Trữ Lương cung nói cho Quyển Nhi biết, phải đổi lại lư hương lần nữa.”

Quyển Nhi là người hiểu chuyện, chỉ cần nói như thế, chắc chắn nàng ta sẽ hiểu được vấn đề.

“Vâng!” Thiến Nhi thưa vâng rồi lui xuống.

Ta bình tĩnh trở lại, thấy Thái hậu cẩn thận mở chiếc hộp trong tay, bên trong đó là một lớp lót màu đỏ, đặt một viên thuốc màu nâu. Trong lòng sững sốt, ta kinh ngạc nhìn người trước mặt.

Bà lấy viên thuốc ra, đưa cho ta, nói: “Hôm nay ai gia không giết người nhưng cũng không an tâm, người uống cái này đi!”

Ánh mắt dừng lại trên viên thuốc trong tay bà, trong lòng ta rõ, đây chắc hẳn là thuốc độc nhưng sẽ không lập tức phát độc. Thái hậu muốn khống chế ta.

Hít sâu một hơi, ta không do dự, cầm lấy viên thuốc, nuốt vào bụng rồi ngược lên cười nói: “Nếu Thái hậu thật sự không an tâm, sao không giết luôn thần thiếp?” Nếu bà muốn giết ta, tìm một cái cớ không phải chuyện khó.

Dường như Thái hậu không hề nghĩ ta sẽ dứt khoát như thế, bà bỗng sững người, lát sau mới đứng thẳng dậy nói: “Ai gia cần người sống.”

Cần ta sống...

Ta nhìn bà với ánh mắt khó hiểu, sao lời của bà lại khiến ta cảm thấy kỳ lạ như thế?

“Đứng lên đi!” Bà quay người đi, lạnh lùng nói.

Ta đứng dậy, lại nghe thấy bà nói: “Từ nay về sau, nếu người không yên phận dù chỉ một chút, ai gia sẽ không tha cho người.”

“Thần thiếp xin ghi nhớ!”

Bà tiến lên vài bước, chậm rãi đưa tay lướt qua lư hương trước mặt, cơ thể hơi run lên. Lâu sau bà lại thở dài, nói: “Hoàng thượng đăng cơ đã đến năm thứ tư mà vẫn chưa có hoàng tử, giờ ai gia lại đích thân hại chết cái thai trong bụng Diêu Thục phi, ai gia hổ thẹn với liệt tổ liệt tông của Hạ Hầu gia!”

“Thái hậu...” Ta hiểu tâm trạng của bà, bà cũng không còn cách nào khác mới phải ra hạ sách này. Nếu lần này người mang thai không phải là Diêu Thục phi, như vậy tất cả đều tốt đẹp, với Thái hậu, đó cũng là chuyện vui mừng. Chỉ đáng tiếc...

Ta nghĩ, bà không định để Quyển Nhi quay trở lại, cùng là một chuyện, bà sẽ không cho phép lặp lại sai lầm.

Bà cười chán nản một tiếng, vẫn không quay đầu lại nói: “Nhưng mà Đan Phi này, người cũng khiến ai gia hoảng hốt đấy! Ai gia nghĩ rằng Hoàng thượng đột nhiên từ Thượng Lâm uyển hồi cung chắc chắn người sẽ oán hận Thục phi. Ai gia còn sợ người sẽ ra tay làm hại con của Thục phi.”

Lương lự một lát, ta nói: “Không dám giấu người, thần thiếp đương nhiên phần nộ trong lòng, thế nhưng thần thiếp từng hứa với Hoàng thượng, chỉ cần là con của người, thần thiếp sẽ không làm hại.” Đây là lời hứa của ta với Hạ Hầu Tử Khâm hôm ấy, không phải câu thề thốt giả dối, giờ nói cho Thái hậu biết cũng chẳng hại gì.

Cuối cùng, bà kinh ngạc quay người lại nhìn ta, đột nhiên cười nói: “Ai gia thật sự đã nhìn nhầm người rồi!”

Nhìn nhầm ta? Ha, bà cho rằng ta không phải người hiền lành như thế sao?

Thái hậu nhìn ta thật lâu rồi khoát tay, nói: “Thôi vậy, người về cung đi! Hoàng thượng nói tối nay sẽ ghé qua Cảnh Thái cung.”

Thoáng kinh ngạc, hóa ra Thái hậu đã biết chuyện Hạ Hầu Tử Khâm sẽ tới Cảnh Thái cung? Ý của bà, đương nhiên ta cũng hiểu được.

Ta gật đầu, nói: “Vâng, thần thiếp về ngay đây! Chuyện thần thiếp tới Hy Ninh cung Hoàng thượng cũng sẽ không biết. Thần thiếp xin cáo lui!” Hành lễ với Thái hậu xong, ta lui ra cửa, đột nhiên nghe thấy bà nói: “Thật ra không thể nói là thân phận thấp hèn, nếu tỷ tỷ của ai gia không làm hoàng hậu của Hoàng đế Gia Thịnh, thân phận của ai gia cũng không phải cao quý.”

Bước chân thoáng ngừng lại, ta không biết rốt cuộc Thái hậu nói vậy là có ý gì? Ta cắn răng, không quay đầu lại nữa, cất bước đi thẳng ra ngoài.

Thái hậu hẳn kiêng kỵ chuyện của tiền triều, đây là lần đầu tiên ta nghe bà nhắc tới chuyện liên quan tới tiền triều, lại còn là chuyện của bà. Đương nhiên ta không biết thân thế của bà và hoàng hậu tiền triều, nhưng ta cũng biết, tỷ muội họ, một người được gả cho hoàng thượng làm hoàng hậu, người kia được gả cho vương gia khác họ làm phi. Song ta nghĩ, nếu không có Hoàng hậu Minh Vũ của tiền triều, e là bà cũng không được làm chính phi của vương gia, đúng không? Người mà lão vương gia sủng ái không phải bà.

Ta lắc đầu, những chuyện này đã qua rồi, giờ có nghĩ đến cũng vô dụng. Bên ngoài, Thiển Nhi vẫn chưa quay lại, chỉ có Văn Lương và Toàn công công. Thấy ta ra, Văn Lương vội vàng, lo lắng chạy tới, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người không sao chứ?”

Ta thoáng sững người rồi khẽ lắc đầu, cười. “Không sao, hồi cung thôi!”

Nghe thấy thế, vẻ căng thẳng trên mặt nàng ta mới dịu đi, vội gật đầu, nói: “Vâng!”

Toàn công công hành lễ với ta. “Nô tài cung tiễn nương nương!”

Vịn lên tay Văn Lương, vừa đi tới cổng Hy Ninh cung thì ta gặp Thiển Nhi quay về. Nàng ta thấy ta, trong mắt lóe lên vẻ lạ thường, vội nghiêng người sang một bên, nói: “Nô tỳ tham kiến nương nương!”

Ta chỉ liếc nhìn nàng ta một cái rồi đi lướt qua. Có lẽ Thái hậu sai nàng ta lấy viên thuốc kia tới, trong lòng nàng ta hẳn có sự kiêng dè. Ha, thật ra ta cũng chẳng có chuyện gì với nàng ta. Thái hậu khổng chế ta, nhưng đã lôi kéo ta về phía bà rồi.

Bắt đầu từ lúc bước ra khỏi Hy Ninh cung, Tang Tử ta đã hoàn toàn là người của Thái hậu, nhưng e rằng chẳng ai biết sự thực này.

Trở lại Cảnh Thái cung, ta bảo Phương Hàm gọi hết mọi người tới, căn dặn: “Từ nay về sau, trong Cảnh Thái cung của bản cung, không ai được nhắc tới chuyện Diêu Thục phi sảy thai. Việc hôm nay bản cung

tới Hy Ninh cung cũng không cho phép ai được để Hoàng thượng biết, nếu ai dám nhiều lời, bản cung nhất định sẽ không tha!”

“Vâng, nô tỳ (nô tài) xin ghi nhớ!”

Bọn họ phải nuốt mọi nghi vấn vào lòng, bắt đầu từ giờ phút này, cũng không được hỏi ta nữa. Ý của ta, tin rằng bọn họ đều hiểu.

Quay về tẩm cung, thấy Phương Hàm đang định ra ngoài, ta hỏi: “Cô cô, Hoàng thượng đã xử lý công việc xong chưa?”

Nàng ta ngẩn ra một lát, quay lại nói: “Nô tỳ không rõ, hay nô tỳ sai Tường Hòa đi hỏi thăm một chút?”

Ta lắc đầu: “Không cần đâu, cô cô lui xuống đi! Bản cung nghỉ ngơi một lát.”

“Vâng!” Nàng ta vâng lời, khẽ đưa tay đóng cửa.

Nằm trên giường một lúc lâu, ta cảm thấy buồn ngủ. Không biết ngủ được bao lâu, đột nhiên nghe thấy giọng Lý công công vang lên bên ngoài: “Hoàng thượng giá đáo!”

Ta mở choàng mắt, nhảy dựng khỏi giường. Thấy cửa phòng đã bị đẩy ra, ta cuống quýt đi vòng qua tấm bình phong, đúng lúc hần bước vào, thấy ta, dường như hơi ngẩn người. Ta cẩn thận nhìn, hần đang sầm mặt xuống, trông có vẻ rất tệ.

“Hoàng thượng!” Ta cúi người chào hần.

Hần khẽ “ừ” một tiếng, đi vòng qua ta. Ta vội quay lại đỡ hần, hần không cự tuyệt. Đỡ hần ngồi lên giường, hần mới lên tiếng: “Tin tức của nhà họ Thư rất nhanh, Diêu Chấn Nguyên vừa tiến cung, Thư Cảnh Trình cũng vào theo.”

Ta nghiêng mặt nhìn hần, thấy sắc mặt hần không tốt, cầm lấy tay hần, tay không lạnh. Ta chỉ ngồi xuống bên cạnh hần, không nói gì nữa. Chuyện này rất cuộc đã khiến Thư Cảnh Trình hoảng sợ, dù chuyện là thế nào, hần ta chắc hẳn vào cung để cầu xin.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Chuyện này mẫu hậu đã có kết luận rồi, trẫm và Diêu Thực phi đã đích thân tới, chẳng lẽ còn muốn trẫm phúc thẩm? Trẫm thấy Thư Cảnh Trình kia cũng không thông minh, ngang nhiên cầu xin trẫm trước mặt Diêu Chấn Nguyên, làm như thế là để nhà họ Diêu kia vào đâu?”

Đó là điều đương nhiên, chắc chắn Diêu Chấn Nguyên đang tức giận, đúng lúc Hạ Hầu Tử Khâm đang trấn an Diêu gia mà lại gặp phải kiểu cầu xin như thế, e là Hạ Hầu Tử Khâm có muốn giơ cao đánh khẽ thì Diêu gia cũng không chịu.

Ta khẽ cười, nói: “Thư thị lang nóng quá mà hồ đồ rồi!”

Hần mím môi nhưng không cười, chỉ nói: “Xem ra hai nhà Diêu, Thư cũng không tin tưởng đối phương, nếu không thì sao phải tìm tới trẫm trước? Ha, nhưng thứ trẫm muốn chính là kết quả này đây!” Ngữ khí của hần chột nặng nề hơn, lông mày hơi cau lại, sắc mặt có chút lạ thường.

Ta hoảng hốt, cau mày nói: “Vết thương của Hoàng thượng... Hay thần thiếp truyền thái y tới xem cho Hoàng thượng nhé?”

Hần nói: “Khoan hãy truyền, trẫm còn đang đợi nghe nàng giải thích.”

Ta giật mình, mấy chuyện này hần nhớ lâu thật, nhỏ giọng khuyên: “Cứ truyền thái y tới xem cho Hoàng thượng trước, thần thiếp từ từ nói cũng không muộn.”

Hần lật tay cầm lấy tay ta, “hừ” một tiếng, nói: “Trẫm không đợi được.”

Lại nữa, tính tình hần đúng là bướng bỉnh.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Ta thở dài một hơi, vậy thì ta chỉ có thể nói nhanh, nói thật nhanh thôi.

Dù sao chuyện sau này cũng đã có Thái hậu xử lý thỏa đáng rồi, ta cứ nửa thật nửa giả nói cho hần nghe, cũng không quan trọng. Suy nghĩ một lát, cuối cùng ta đáp: “Hôm ấy thần thiếp sai Sơ Tuyết đi đổi tua ngọc bội, nhưng không ngờ Sơ Tuyết lại đổi một chiếc tua do chính mình làm. Không may, bị thần thiếp phát hiện, thần thiếp nhất thời giận dữ, đuổi nàng ta tới phòng giặt giũ.”

Trong mắt hần chỉ là sự thần nhiên, hần nhìn ta, nói: “Nếu là thế, vậy tại sao không để trẫm nghe thấy, mà lại nói thầm với Thục phi?”

Hít một hơi, ta nói: “Nguyên nhân thần thiếp phạt nàng ta tới phòng giặt giũ không phải vì nàng ta lén giấu tua ngọc bội, mà là nàng ta có ý định tiếp cận Hoàng thượng. Nàng ta cho rằng ngọc bội đó là của Hoàng thượng, nàng ta muốn thu hút sự chú ý của người. Thần thiếp không thể chấp nhận để loại cung tỳ như thế bên cạnh mình.”

Nghe xong, hần đột nhiên cười, nói: “Hóa ra cũng chẳng khác...”

Nói đến đó, hần không nói tiếp nữa, nhưng ta biết, nhất định nữa câu sau của hần là... cũng chẳng khác gì tâm tư của Thư Quý tần.

Ta nghĩ, nhất định hần đã nhớ ra chuyện Như Mộng ngày ấy, có điều hiện giờ, ba chữ “Thư Quý tần” đã trở thành điều cấm kỵ trong hậu cung.

Ta bạo gan cúi người, ôm lấy hần, khẽ nói: “Chỉ tiếc thần thiếp cũng bị nàng ta gạt, hóa ra nàng ta dùng tua ngọc bội kia để đánh lạc hướng thần thiếp. Nàng ta vốn hy vọng thần thiếp sẽ tức giận, đuổi nàng ta ra ngoài, như thế, nàng ta sẽ có cơ hội mang chiếc tua ngọc bội đã được đổi kia ra ngoài một cách quang minh chính đại, nhưng ai ngờ...” Ta lên nhìn hần, thấy nét mặt hần vẫn không thay đổi, trái tim ta đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống.

Ta không thể dẫn chuyện này đến chỗ Thái hậu nữa, dù ta cũng biết, trong lòng hần đã rõ ràng. Nhưng hần có hoài nghi thế nào đi chăng nữa, chỉ cần không ai đâm thủng lớp giấy kia, hần cũng có thể tìm lý do để tự lừa dối bản thân.

Những điều Thái hậu làm vì hần, ta hiểu rất rõ.

Thấy hần im lặng, ta lại nói: “Thế đã có thể truyền thái y tới chưa?”

Hần “ừ” một tiếng, ta vội đứng dậy, nói vọng ra bên ngoài: “Tường Thụy!”

“Có nô tài!” Giọng Tường Thụy truyền qua cánh cửa.

Ta nói: “Bản cung không được thoải mái, người đi truyền...” Nhưng một lát, ta nói thẳng: “Truyền Vương thái y tới!”

Wương thái y giúp hần che giấu không chỉ một lần, chỉ bằng lần này cứ gọi ông ta tới.

“Vâng, nô tài lập tức đi ngay!” Có lẽ nghe ta nói không được khỏe, giọng Tường Thụy có chút gấp gáp, rồi nghe thấy tiếng bước chân y chạy đi.

Ta quay người lại, nghe hần cười một tiếng, nói: “Nàng cũng biết chọn người đấy!”

Ta đương nhiên biết hần ám chỉ cái gì, sau đó lại nhớ ra một việc. Giờ Vương Lộc là thái y chuyên phụ trách việc xem mạch, bảo vệ long thai cho Thiên Phi, lần này vừa khéo, không phải ta muốn làm khó dễ mới cho truyền ông ta tới, nếu để Thiên Phi biết, chắc lại cho rằng ta đang ôm tâm tư gì đó. Ta không khỏi khẽ cười.

Hần nhìn ta, mở miệng hỏi: “Có gì đáng cười thế?”

Ta sực tỉnh, khẽ lắc đầu, đẩy hần nằm xuống, nhỏ giọng nói: “Sao hôm nay Hoàng thượng lại đích thân tới Trữ Lương cung?” Nếu muốn nói cho Diêu Thục phi biết hung thủ là Thư Quý tần thì có thể sai Lý công công tới.

Hần thuận thế nằm xuống, khép hờ hai mắt. “Trẫm nhận được lời nhắn của mẫu hậu, định tới Ngọc Thanh cung, vốn muốn sai Tiểu Lý Tử đến Trữ Lương cung nhưng không ngờ đi được nửa đường lại gặp Ngọc Tiệp

dư. Ngọc Tiệp dư nói khi nàng ta tới Trữ Lương cung thăm Diêu Thục phi, được báo rằng tất cả mọi người đã về, chỉ mình nàng còn ở lại. Nàng ta nói, xin thăm qua đó xem thử.”

Ta không khỏi kinh ngạc, thật không ngờ, người xin hán tới lại là Ngọc Tiệp dư.

Giờ mới nhớ ra, khi ta vào Trữ Lương cung, đúng là không nhìn thấy nàng ta. Cũng may, nàng ta tới chậm hơn ta một bước. Lúc này, ta lại càng thấy Ngọc Tiệp dư là người thông minh.

Thu lại tâm tư, ta dựa vào hán, cười hỏi: “Vậy sao Hoàng thượng lại tới thật?”

Hán khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Nếu trẫm không tới, nàng còn sống mà đứng ở đây chắc?”

Thoáng sững sốt, ta cầm lấy tay hán, nói: “Sao Hoàng thượng dám đỡ đòn ấy thay cho thần thiếp? Nếu người có mệnh hệ gì, thần thiếp có chết vạn lần cũng không đền hết tội.”

Hán đột nhiên mở mắt, nhìn ta một lúc lâu rồi lại nhắm mắt, khoe miệng khẽ động. “Trẫm cũng không biết.”

Không biết... Không biết mà còn đỡ đòn ấy thay ta...

Ta nhìn hán, có chút đau lòng, vừa định lên tiếng thì nghe Tường Thụy ở bên ngoài nói: “Nương nương, Vương thái y tới rồi!”

Ta đứng dậy, nói: “Vương thái y vào đi!”

Cửa mở ra, thấy một mình Vương thái y bước vào, vừa định hành lễ với ta, ánh mắt lại đảo tới phía sau, ông ta kinh ngạc, vội nói: “Thần tham kiến Hoàng thượng, Đản Phi nương nương!”

Ta cho ông ta đứng dậy rồi quay lại ngồi bên giường, nói: “Vương thái y còn đứng ngây ra đó làm gì?”

Nghe ta nói như thế, Vương thái y cũng không phải người ngu dốt, vội đứng dậy, đi tới. “Xin Hoàng thượng để thần bắt mạch!”

Hán không lên tiếng, chỉ đưa tay ra.

Vương thái y vội vàng bắt mạch cho hán, sắc mặt liền thay đổi, lại nói với ta: “Nương nương, Hoàng thượng bị nội thương.”

Ta gật đầu, nói với ông ta là ta biết. Về nghi hoặc trên mặt ông ta càng lúc càng tăng, nhưng không dám hỏi thêm điều gì.

Ta hỏi: “Vết thương của Hoàng thượng thế nào?”

Ông ta rút tay lại rồi mới hạ giọng đáp: “Nội thương cần phải từ từ điều trị, thần sẽ về kê đơn thuốc rồi sai người đem qua đây.”

“Vậy... Vương thái y biết nói thế nào không?”

“Vâng, vâng!” Ông ta cúi đầu, nói. “Thần đã biết!”

Chờ ông ta lui ra, ta mới nghe người nằm trên giường nói: “Bắt đầu từ ngày mai, tối nào trẫm cũng phải tới Trữ Lương cung.”

Ta thoáng ngạc nhiên, hán lại nói: “Thục phi làm trẫm bị thương, đương nhiên phải để nàng ta chăm sóc cho trẫm rồi!”

Sao ta không hiểu được ý tứ trong lời nói của hán. Hán ghé qua Trữ Lương cung, Diêu Thục phi sẽ vì tự trách mà ít nhiều xao nhãng chuyện Thư Quý tần. Vì lần này, nhà họ Thư nhất định sẽ bị lật đổ.

“Thư Quý tần bị ban chết, Thư Cảnh Trình bị cách chức lễ bộ thị lang, điều tới Thượng Lâm uyển làm phó giám[1].” Giọng hán thản nhiên, không nhận ra là vui hay giận.

[1] Phó giám: chức quan chuyên phụ trách về việc quan sát hiện tượng thiên văn.

Thư Quý tần bị ban chết, Thư Cảnh Trình từ thị lang chính tam phẩm hạ xuống uyển giám lục phẩm, Thư gia lần này, e là muốn ngóc đầu dậy cũng khó.

Còn ta, bỗng cảm thấy có chút hoảng hốt. Điều Thư Cảnh Trình tới Thượng Lâm uyển, ngày mừng Chín tháng Ba sẽ có rất nhiều người tới đó, người nhà họ Diêu... cũng sẽ đi.

Trong lòng ta kinh ngạc, hần muốn...

29. Chương 29

“Đang nghĩ gì đấy?”

Ta đang thất thần, bỗng nghe thấy hần lạnh nhạt hỏi. Sực tỉnh, ta lúng túng cười, nói: “Không có gì, thần thiếp chỉ đang nghĩ, Hoàng thượng bị thương mà không nói cho Thái hậu biết, thật sự thỏa đáng sao?”

Hần khẽ “hừ” một tiếng, nhẹ nhàng nói: “Trẫm biết, mẫu hậu luôn không thích nàng. Nếu để bà biết chuyện này, bà sẽ lại phạt nàng, như vậy, trẫm chịu vết thương này há chẳng phải là vô ích sao?”

Ta cười, đáp: “Hóa ra Hoàng thượng đã tính toán không làm việc không có lời rồi.”

Hần ngược lên nhìn ta một cái, lông mày bỗng hơi cau lại. Ta giật mình, nghĩ hần không không được khỏe, vội nói: “Hoàng thượng thấy khó chịu sao?”

Nhưng hần vẫn nhìn ta, đột nhiên vươn tay ra, chậm rãi lướt qua gương mặt ta, trầm giọng nói: “Mặt nàng sao thế này?”

Mặt?

Giật mình sờ tay lên mặt, mới nhớ chiều nay ghé qua Hy Ninh cung, Thái hậu đã cho ta cái bạt tai thật mạnh. Khi ấy chỉ thấy một bên má đau vô cùng, song không ngờ tới tận bây giờ vẫn có thể nhận ra. Chẳng trách, khi ta ra khỏi Hiên các, Văn Lương nhìn ta rồi hỏi ta có chuyện gì không.

“Ai đánh nàng?” Hần ngồi dậy, hỏi thẳng.

Suy nghĩ một lát, ta ngược nhìn hần, khẽ đáp: “Hoàng thượng nghĩ xem, còn ai có thể dám đánh thần thiếp đây?” Ta nhìn vào mắt hần, khẽ cười, cầm lấy tay hần, nhỏ giọng nói: “Thật ra chỉ cần Hoàng thượng khỏe mạnh, thần thiếp nhận cái tát này cũng chẳng đáng gì. Nếu có thể, đồn kia của Thục phi nương nương, thần thiếp cũng không muốn Hoàng thượng chịu thay thần thiếp.”

Dù sao Hạ Hầu Tử Khâm cũng đã tận mắt trông thấy Diêu Thục phi muốn giết ta, chỉ một cái tát thôi, để nàng ta mang tiếng oan cũng không phải chuyện gì quá đáng lắm. Cái tát này dần dần sẽ chìm xuống trong cái tội lớn giết ta của nàng ta. Ta cũng biết, hần sẽ không hỏi lại.

Trong đáy mắt bình tĩnh của hần cuối cùng cũng có chút thay đổi, hần lạnh lùng nói: “Nàng là phi tử của trẫm, nếu đến nữ nhân của mình mà trẫm cũng không bảo vệ được thì sao có thể thống trị giang sơn vạn dặm này?”

Ta khẽ cười, hỏi hần: “Vậy, rốt cuộc Hoàng thượng muốn giang sơn, hay muốn mỹ nhân?”

Hần sầm mặt, kéo ta vào lòng, nghiêng răng nói: “Muốn cả.”

Muốn cả sao, thật ngang ngược! Nhưng thế này mới đúng là tính cách của Hạ Hầu Tử Khâm.

Lại một lát sau, bên ngoài vang lên giọng Văn Lương: “Nương nương, thuốc của người đã được rồi!”

Ta đáp: “Bưng vào đi!”

Cửa mở ra, Văn Lương cúi đầu đi vào, quỳ xuống trước mặt ta, dâng bát thuốc lên. Ta nhận lấy, nói với nàng ta: “Chỗ này không có việc gì nữa, người lui xuống đi!”

“Vâng, nô tỳ xin cáo lui!” Sau đó nàng ta đứng dậy, lui ra ngoài.

Khi ta quay lại, thấy ánh mắt hần nhìn theo bóng lưng của Văn Lương, rồi hần đột nhiên hỏi: “Nàng ta không phải bị nàng phạt, đuổi ra ngoài rồi sao? Sao lại được gọi về rồi?”

Cúi đầu thổi thuốc trong bát, ta thuận miệng nói: “Không phải Hoàng thượng nói thần thiếp không phải là người như thế sao? Cho nên thần thiếp nổi lòng từ bi, kêu nàng ta quay về. Ha, người này á, phải phạt một chút mới ngoan ngoãn được. Nàng ta bây giờ thận trọng, thần thiếp càng dễ nàng ta ra ngoài mới đúng.” Ta vừa nói vừa đưa thìa thuốc tới bên môi hần.

Hần liếc ta một cái nhưng không nói gì nữa, cúi đầu uống thuốc do ta bón, sau đó cau chặt mày, nuốt xuống rồi mới thốt lên: “Đắng quá!”

“Chẳng lẽ Hoàng thượng chưa từng nghe nói “thuốc đắng dã tật” sao?” Ta buồn cười nhìn hần, chẳng còn là con nít mà lại sợ uống thuốc.

Hần trừng mắt nhìn ta, bực bội gắt: “Trẫm không muốn uống!”

“Hoàng thượng...” Thấy hần nằm xuống, nhắm mắt lại, ta lắc đầu cười, nói. “Người không uống thuốc, sao vết thương khỏi nhanh được?”

Lát sau hần mới nói: “Nàng phải bón cho trẫm!”

Ta giật mình, nhìn bát thuốc trong tay, thế này không phải đang bón cho hần sao? Lại nhìn sang hần, hần vẫn không mở mắt, ta hơi sững sốt, hóa ra hần lại có ý nghĩ này đây!

Ta ngẩng đầu, tự uống một ngụm thuốc, cúi người xuống. Hần lại choàng mở mắt, nhìn ta. Ha, không phải hần vừa mở miệng vàng sao, sao giờ lại kinh ngạc đến thế?

Trong mắt hần lộ vẻ đắc ý.

Ngậm nốt ngụm thuốc cuối cùng vào miệng, ta đặt chiếc bát sang một bên, hần liền khê cười, kéo ta lại, chiếc lưới linh hoạt tự ý luồn vào. Ta chỉ thấy hai bên má nóng bừng, hần... Chuyện này đâu có chỗ nào giống hần muốn ta bón thuốc cho hần chứ?

Tim ta đập thành thạch, thấy người ở trước mặt có chút lạ thường, hần đưa tay ôm lấy ta, nghiêng người lôi ta lên giường. Ta giật mình, nhưng hần đột nhiên ngã xuống, đụng mạnh lên người ta.

“Hoàng thượng!” Ta hoảng hốt kêu lên.

Chỉ nghe thấy hần khê kêu lên một tiếng đau đớn, lúc này ta mới nhớ ra trên người hần có vết thương, sao có thể dùng sức như thế để kéo ta được chứ?

Đẩy hần ra, ta cau mày hỏi: “Hoàng thượng không sao chứ?”

Hần liếc ta một cái, vẻ mặt có chút ngượng ngùng, nhắm mắt lại, nói: “Trẫm giận.”

Ta nhất thời sững người, bỗng đứng hần lại giận, vì chuyện gì chứ.

Cẩn thận quan sát hần, ta vẫn không nhận ra được điều gì. Lát sau mới thấy hần đưa tay lên xoa ngực, nghiêng người nhìn ta. Ta bị hần nhìn tới mức hoảng hốt. Hần đưa tay qua nắm lấy cằm ta, khê nói: “Trẫm muốn biết, trong hậu cung này, liệu nàng có năng lực bảo vệ chính mình hay không?”

Ta kinh ngạc nhìn hần, thực sự không biết lời này của hần rốt cuộc là có ý gì.

Ta cười tới gặp người, tựa vào lồng ngực hần, nói: “Không phải có Hoàng thượng rồi sao? Người sẽ bảo vệ thần thiếp.”

Hần bật cười, thở dài thườn thượt, nói: “Trẫm làm gì có thời gian lúc nào cũng có thể bảo vệ nàng!”

Lời của hần khiến ta sững người. Trong lúc hoảng hốt, ta lại nhớ tới hôm ấy, khi ở Thượng Lâm uyển, ta ngủ quên rồi nằm mơ. Câu nói ấy cũng giống như câu hần nói lúc này sao? Không thể lúc nào cũng bảo vệ ta được, thế nên mới muốn ta trở nên mạnh mẽ, trở thành người có đủ năng lực bảo vệ bản thân, thế sao?

Ta cười cười, đáp: “Hoàng thượng đương nhiên không thể đặt tâm tư vào chuyện này được, Hoàng thượng phải chú tâm tới chuyện triều chính, mấy việc nhỏ nhặt ở hậu cung này, người đâu cần quản?”

Nhắc tới chính sự, sắc mặt hần thoáng trầm xuống, lại than một tiếng, nói: “Nói tới chuyện này lại khiến trẫm nhớ ra, sinh nhật của trẫm sắp tới rồi.”

Đúng rồi, hôm nay đã là ngày Mười hai tháng Hai, còn chưa tới một tháng nữa. Đảo mắt một cái đã sắp tới rồi.

Ta im lặng, lại nghe hần nói: “Hôm đó rất náo nhiệt.”

Dĩ nhiên là náo nhiệt, Thái hậu từng nhắc đến, Cố Khanh Hằng cũng nói qua với ta, còn hần, đây là lần đầu tiên nói chuyện này trước mặt ta. Ta cũng chỉ coi như không biết, tỏ vẻ tò mò, hỏi: “Tới lúc ấy, các vị vương gia được phong đất cũng sẽ tới sao?”

Lão vương gia năm ấy sinh được ba người con trai, Hạ Hầu Tử Khâm là con trưởng, lại được Thái hậu nhận nuôi làm thừa tự nên mới được phong là thế tử. Sau khi hần lên ngôi hoàng đế, hai vị vương gia kia đều rời khỏi hoàng đô, chia đất phong vương, thứ tử Tấn Vương, tam tử Hiến Vương.

Hần đáp: “Các huynh đệ của trẫm đương nhiên sẽ vào hoàng thành, một số nước triều cống ở xung quanh cũng sẽ tới. Hoàng đế Khánh Khang của Đại Tuyên ở miền Tây cũng muốn nhân cơ hội này kết tình giao hảo mãi mãi với thiên triều ta, trẫm còn phái người đi mời hần tới.”

Ta kinh ngạc, nhỏ giọng nói: “Không phải Đại Tuyên giáp giới với thiên triều ta ư, sao hoàng đế bọn họ lại chịu tới đây?”

Hần cười, đáp: “Một năm trước khi trẫm đăng cơ, Đại Tuyên còn rục rịch chưa yên. Nàng cũng biết, dù là thiên triều thì cũng có thể có binh biến, kéo được một đồng minh vẫn tốt hơn thêm một kẻ địch.”

Khi hần đang nhắc tới binh biến ở thiên triều, sắc mặt không tỏ ra lạ thường. Ta cũng không biết, binh biến mà hần nhắc tới liệu có phải là chuyện bốn năm trước khi hần đăng cơ không. Thế nhưng những chuyện này, ta sẽ không hỏi.

Khẽ hít một hơi, ta lại nhớ tới Bắc Tề. Dù Bắc Tề không phải là nước triều cống nhưng theo lời Cố Khanh Hằng, hôm ấy nhất định sẽ có người của Bắc Tề tới. Hoàng đế Bắc Tề tuổi đã cao nhưng vẫn chưa có tử tự[1], đương nhiên ông ta cũng sợ sau khi mình trăm tuổi, cơ nghiệp trong tay mình sẽ bị nước hần xâm chiếm nhĩ? Không biết tại sao, ta đột nhiên cảm thấy tò mò về vị Hân Vương kia, hần ta là nghĩa tử[2] của Hoàng đế Bắc Tề, không biết sau này có tiếp quản giang sơn của Bắc Tề hay không?

[1] Tử tự: con trai nối dõi.

[2] Nghĩa tử: con nuôi, con đỡ đầu.

Thế nhưng...

Lặng lẽ nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, khi hần nói chuyện, chỉ không nhắc tới Bắc Tề. Có lẽ trong lòng hần vẫn còn oán hận.

Sao ta không biết, đó là một khúc mắc không thể tháo gỡ. Nếu năm ấy, hần đã là cử ngũ chí tôn của thiên triều này, nhất định hần sẽ không cho phép chuyện như thế xảy ra.

Bất giác siết chặt hai nắm tay, Phất Hy, Phất Hy, ta mơ hồ cảm thấy ghen tỵ với người con gái này, chỉ vì cái chết của nàng ta đã trở thành một vị trí trong lòng hần, mãi mãi bền vững, dù là ai cũng không thể làm nó lay động.

Ta vươn tay ôm chặt lấy hần, vùi mặt vào lồng ngực hần. Khi ôm hần, cảm giác vô cùng chân thực nhưng trong lòng ta lại cảm thấy mờ mịt. Bất luận là Diêu Thục phi hay Thiên Phi, Thiên Lục, hoặc có lẽ là cả đám nữ tử trong hậu cung này, ta đều có thể đấu tranh để tranh giành, nhưng chỉ duy nhất Phất Hy, ta hoàn toàn không thắng được. Ta có mạnh hơn nữa cũng không cạnh tranh được với người đã chết.

“Sao thế?” Hần cúi xuống hỏi ta, rồi lại khẽ nói: “Ôm chặt quá, ngực trẫm đau.”

Không biết tại sao, ngay lúc ấy, ta lại không muốn buông tay, mà càng ôm càng chặt hơn. Hần không nén nổi mà rên thành tiếng, ta cắn răng nói: “Hoàng thượng đau sao? Hoàng thượng có đau mới nhớ một đôn kia là chịu vì thần thiếp.”

Hắn hơi sững người rồi lại khẽ cười, nói: “Nếu như thế, sao lúc này lại ân cần khuyên trầm uống thuốc? Vết thương này của trầm mà không đỡ, chẳng phải phụ tâm ý của nàng sao?”

Ta ngược lên, nhìn vào mắt hắn, nói: “Giờ trong lòng thần thiếp đang mâu thuẫn, vừa muốn Hoàng thượng khỏe nhanh, lại muốn cả đời này, Hoàng thượng không khỏi được.”

Người ta nói ân tình của đế vương tựa như hoa trong gương, trắng dưới nước, ta không muốn một thứ chỉ là hư vô. Ta vẫn dùng sức ôm lấy hắn, hắn cau mày đau đớn nhưng vẫn không đẩy ta ra.

Lát sau hắn mới nghiêng răng nói: “Cả đời này không khỏi được, Đan Phi của trầm thật độc ác!”

Ta im lặng, khi tựa vào lòng hắn lại hơi dùng sức.

“Ừm...” Hắn rên lên một tiếng đau đớn, cũng không giận, hạ giọng nói: “Đây là lần đầu tiên trầm thấy nàng thế này. Muốn nhắc nhở trầm điều gì?”

Nhắc nhở hắn điều gì? Ha, chẳng phải ta luôn muốn nhắc hắn quên Phát Hy đi, nhớ ta nhiều hơn một chút sao? Như thế, thật đúng là giấu đầu hở đuôi!

Thật lâu, thật lâu sau, ta mới nhẹ nhàng buông bàn tay đang ôm hắn ra, không ngờ hắn lại ôm chặt lấy ta, cười nói: “Trầm vốn nghĩ rằng, nàng không mong đợi gì ở trầm.”

Vốn nghĩ rằng...

Thế giờ thì sao? Ta mong đợi gì ở hắn không? Ta chưa nói mà hắn đã biết ư? Vết thương lòng như bị thứ gì đó khẽ đâm vào, ta mong đợi gì ở hắn? Thật kinh ngạc, sao chính ta cũng không biết...

Bỗng nhiên nhớ lại lúc này, khi ta hỏi tại sao hắn đỡ thay ta đòn ấy, hắn cũng nói, hắn không biết... Ta đang nghĩ ngợi, chợt nghe hắn ho khan mấy tiếng, ngược lên nhìn, thấy hắn đang cau mày.

“Hoàng thượng!” Ta đưa tay xoa lồng ngực hắn.

Hắn lắc đầu, khẽ cười: “Trầm không sao!” Lát sau lại nói: “Hôm nay trầm rất vui!”

Nhìn nét cười trên gương mặt hắn còn chưa tan, xem ra hắn vui thật. Không biết tại sao, thấy hắn cười, ta lại nhớ tới chuyện hắn nói muốn ta sẵn sẵn vào sinh nhật hắn. Mỗi lần nhớ tới chuyện đó, trong lòng ta đều có cảm giác không thể nói nên lời. Kỳ lạ, nhưng tuyệt đối không phải là vui sướng. Thế nên ta mong đợi nhưng cũng thấy hồi hộp với hội sẵn sẵn sắp tới.

Ta luôn cảm thấy hôm đó sẽ xảy ra chuyện gì đó. Ta thà rằng ngày hôm đó, hắn có thể hủy buổi sẵn sẵn, làm việc gì khác còn hơn.

Hủy buổi sẵn sẵn?

Trong lòng ta sững sốt, sao ta lại quên mất chứ? Liếc hắn một cái, nếu hắn nói hôm nay vui vẻ, vậy thì ta nói thử xem, có hại gì đâu chứ?

Dường như hắn có chút mệt mỏi, tựa vào ta, từ từ nhắm mắt lại. Ta hít một hơi thật sâu, nói: “Hoàng thượng, lần sau tới Thượng Lâm uyển, phải đi sẵn thật sao?”

Hắn không mở mắt ra, chỉ nói: “Không thì nàng nghĩ sao?”

“Thần thiếp nghĩ rằng, có chút không hợp.”

Hắn chỉ khẽ “hừ” một tiếng: “Hả?”

Suy nghĩ một lát, cuối cùng ta lên tiếng: “Mùa xuân là mùa muông thú giao phối với nhau, không thích hợp để đi sẵn.” Chuyện này trước đây ta chưa từng nghĩ tới, giờ lại đột nhiên nhớ ra.

Hắn mở choàng mắt, nhìn thẳng vào ta.

Ta hoàn toàn kinh ngạc, hôm đó là sinh nhật của hắn cơ mà, sẵn sẵn đương nhiên là để bầu không khí thêm vui vẻ, ta lại nói hủy nó. Giờ hắn nghe thấy vậy nên giận chẳng?

Ha, ta lúc nào cũng chọc giận hắn.

“Hoàng thượng!” Ta hoảng sợ, gọi hần một tiếng.

Hần chống người định ngồi dậy, ta sợ hãi, vội bò dậy đỡ hần. Hần nhìn ta, đột nhiên bật cười thành tiếng, mở miệng nói: “Đàn Phi, nàng thật sự khác với mọi người!”

Ta ghen hòng, đương nhiên là ta khác, ai lại giống như ta, nói những lời như thế làm hần cụt hứng chứ?

Hần lại nói tiếp: “Khi trẫm nói chuyện này ở trên triều, quần thần bên dưới không một ai phản đối, ai nấy đều vỗ tay khen hay. Trẫm không ngờ Đàn Phi của trẫm lại hiểu được đạo lý mùa xuân không đi săn!”

Ta kinh ngạc, mấy vị đại thần kia cũng không phải không hiểu, chỉ là bọn họ muốn nịnh nọt hần nên không dám nói ra mà thôi.

Hần cười, nói: “Đi săn mùa xuân đương nhiên là không thích hợp, săn bắn chỉ là để vui vẻ nhưng cũng không thể phá hoại sự cân bằng sinh sản của bầy thú. Thứ quan hệ này, trẫm dĩ nhiên đã nghĩ tới rồi.”

Ta kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, hần nói hần biết, vậy sao lại...

Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của ta, hần giải thích: “Hôm ấy đi săn, trẫm sẽ sai người thả cả đàn thỏ lớn vào, tất cả những người vào rừng chỉ được phép bắn chết thỏ rừng. Như thế vừa không làm giảm nhĩ hững, lại có thể bù đắp vào chỗ không phù hợp của việc đi săn mùa xuân. Nàng nghĩ sao?”

Ta hoàn toàn kinh ngạc, hóa ra hần đã chuẩn bị xong xuôi rồi, nếu không thì lấy đâu ra nhiều thỏ như thế?

Bỗng nhớ tới những lời Cố Khanh Hằng đã nói ở Thượng Lâm uyển hôm ấy, đúng thế, làm quân vương, tầm nhìn của hần luôn khiến ta kinh ngạc và bội phục. Tuy hần là thiên tử cao quý nhưng làm những chuyện trái với lẽ thường, đâu không ai dám nói nhưng cũng không phải là kẻ lâu dài, nếu làm thế này, chắc chắn sẽ không có lời ra tiếng vào, quần thần bách quan sẽ chỉ càn quấy hần.

Ta nói: “Nếu trong lòng Hoàng thượng đã có đối sách, vậy sao không nói rõ ra?” Theo lời hần, việc hần nói ra trên triều chỉ là việc săn bắn, còn rốt cuộc săn thứ gì thì chắc chắn vẫn chưa nói.

Hần khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Trẫm chỉ muốn xem thử, rốt cuộc có bao nhiêu người thật sự quan tâm tới giang sơn xã tắc của trẫm.” Khi hần nói câu này, trong đôi mắt dần lộ vẻ thất vọng.

Chắc chắn không có ai.

Ta vừa định nói, hần lại nói với giọng tức giận: “Trẫm biết ai trong bọn họ cũng hiểu trong lòng, chỉ là không dám nói ra! Tất cả đều chỉ biết nịnh bợ!”

“Hoàng thượng!” Nói một hồi, hần lại giận thật.

“Trẫm thật sự hận không thể lôi từng người ra cách chức, xét xử!” Hần nghiêng răng nói.

Ta không kìm được, bật cười. “Nếu người cách chức hết thì buổi triều sớm sau này sẽ chỉ còn một mình người sao?” Cách chức thì dễ, nhậm chức thì khó.

Ta nghĩ, mấy vị đại thần kia, cũng không thể nói là sai hoàn toàn, nếu không triều đình đã loạn từ lâu rồi. Thế nhưng cũng như Hạ Hầu Tử Khâm nói, bọn họ đều không thật sự quan tâm tới giang sơn xã tắc này, thứ bọn họ quan tâm chỉ là con đường làm quan của mình thôi. Có lẽ nên nói, đối với bọn họ, ai có được giang sơn này không quan trọng, không thì tại sao những nguyên lão của tiền triều thời Hoàng đế Gia Thịnh, ai nấy vẫn còn ở trong triều như hiện giờ chứ? Cho nên hần muốn nắm quyền, mà Thái hậu cũng đang từng bước thu hồi lại binh quyền ở bên ngoài.

Hần “hừ” một tiếng, nói: “Đám lão thất phu kia...”

Ta cười, nhìn hần. “Hoàng thượng, thật sự không có một ai sao?”

Vậy thì đúng là bi ai!

Hần lườm ta một cái, mím môi nói: “Có.” Hần ngừng một lát rồi nói tiếp. “Hai người.”

Ta có chút kinh ngạc, vội hỏi: “Ai?” Ta cũng tò mò, tất cả mọi người đều không dám nói, vậy thì ai to gan như thế? Đâu là ta, khi nói những lời ấy cũng sợ hần sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Nhưng nghe giọng hần, ta cũng biết, người đưa ra nghi ngờ chất vấn không phải trên buổi triều, mà ở chỗ riêng tư. Song như thế cũng có thể hiểu được. Nếu nói ở trên triều, sẽ là kẻ địch của quần thần, chẳng ai có cái gan đó.

Hần khẽ cau mày, hỏi: “Nàng tò mò thế sao?”

Ta gật đầu, đáp: “Đó là điều đương nhiên, thần thiếp tò mò người nào mà to gan lớn mật như thế, còn tò mò cả chuyện Hoàng thượng sẽ xử lý như thế nào.” Nói là xử lý nhưng ta cũng biết, chắc chắn là thưởng rồi. Nếu hần cố ý diễn trò này ở trên triều, nhất định là muốn khen thưởng cho những trung thần thật tâm vì giang sơn xã tắc.

Ta thật sự tò mò, khi hai người kia đứng ra nói, chắc chắn đã chuẩn bị tư tưởng, nhưng không ngờ lại may mắn đến thế. Hạ Hầu Tử Khâm đang đợi bọn họ đứng ra. Ta muốn xem thử, rốt cuộc là vận số của ai mà may mắn đến thế!

Song hần hơi sầm mặt, mím môi nói: “Tấn Vương.”

Ta giật mình hoảng hốt. Tấn Vương? Nhưng Tấn Vương đang ở đất phong rất xa, sao có thể...

Ta đang nghĩ ngợi thì lại nghe hần nói: “Trẫm ban thánh chỉ xuống trước, muốn bọn họ sớm chuẩn bị, nhưng khi người của trẫm quay về, lại mang về một quyển tấu chương, bẩm tấu việc này.” Hần liếc nhìn ta, tiếp tục nói: “Hần nói, đi săn mùa xuân không hợp lý, còn nói, dù trẫm là thiên tử cao quý thì cũng không thể làm chuyện nghịch thiên. Khẩn xin trẫm thu lại mệnh lệnh.”

Ta không khỏi cảm thấy sững sốt. Tấn Vương thật đúng là to gan lớn mật, bốn chữ “làm chuyện nghịch thiên” mà hần ta cũng dám nói ra!

Cẩn thận nhìn người trước mặt, thấy hần không tức giận, ta khẽ hỏi: “Thế Hoàng thượng nói sao?”

Hần lạnh lùng lên tiếng: “Trẫm còn có thể nói sao, đương nhiên là không thèm để ý rồi! Trẫm đường đường là hoàng thượng, lại phải để ý tới câu “làm chuyện nghịch thiên” của hần à?”

Ta cảm thấy buồn cười, hần muốn có người can ngăn quyết định của mình, giờ Tấn Vương đã lên tiếng, hần lại trách lời của Tấn Vương quá nặng nề, không thèm để ý. Nhưng hần không trả lời Tấn Vương, không biết Tấn Vương sẽ cảm thấy thế nào?

Ta lặng lẽ quan sát hần. Hần đang muốn thử xem, liệu Tấn Vương có dụng ý khác hay không. Đã như thế thì Tấn Vương còn có thể yên ổn mà vào thành đô hay không?

Cuối cùng hần vẫn chọn cách thăm dò đối với con cháu của nhà Hạ Hầu.

Ta ngồi xuống, tựa vào hần, khẽ nói: “Nhưng thần thiếp biết Hoàng thượng sẽ không giận thật. Thậm chí khi Tấn Vương quay lại hoàng đô, Hoàng thượng còn định ban thưởng nữa.”

Hần cười đắc ý, nói: “Chỉ cần hần ta quay về, khi đối mặt với trẫm còn có thể nói ra câu ấy, dĩ nhiên trẫm sẽ thưởng cho hần!”

Thời gian lâu đến vậy, hần không trả lời bản tấu chương của Tấn Vương, đương nhiên Tấn Vương cũng sẽ đoán xem hần có giận hay không. Tấn Vương quay về, liệu có thay đổi ý kiến không, ta cũng đổ mồ hôi thay Tấn Vương.

“Vậy nếu Vương gia nói ra, Hoàng thượng sẽ ban thưởng cái gì?”

Hần hỏi ngược lại: “Nàng thấy trẫm có thể ban thưởng cái gì?”

Ta ngẩn người, chuyện này ta thật sự không đoán ra. Thứ hần có thể ban thưởng rất nhiều.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Nhưng hần cũng không làm khó ta, khẽ nói: “Đến lúc ấy, muội muội của Hàn Vương Bắc Tề sẽ tới thiên triều hòa thân. Trẫm muốn Tấn Vương cưới nàng ta, như thế cũng không thể nói là không nể mặt Hoàng đế Bắc Tề.”

Ta tròn mắt nhìn hần, ha, Hoàng đế Bắc Tề muốn muối muối của Hàn Vương tới hòa thân, chẳng qua là muốn để nàng ta vào hậu cung thiên triều thôi. Ông ta làm sao biết được, Hạ Hầu Tử Khâm vốn không có ý nghĩ đó, hần muốn thuận thể ban hôn cho Tấn Vương.

Ta không khỏi bật cười, với Tấn Vương, chuyện này rốt cuộc là phiền phức hay là ban thưởng nhỉ?

“Dù cơ thiếp trong phủ Tấn Vương rất nhiều nhưng vị trí chính phi tới nay vẫn còn để ngỏ, trẫm vẫn luôn muốn chọn một vương phi cho hần.”

Ta bạo gan hỏi: “Hoàng thượng thấy Tấn Vương sẽ đồng ý sao?”

Hần liếc ta một cái, đáp: “Trẫm không biết.”

Ta cười thầm nhưng không nói gì nữa.

Một lát sau, hần nặng nề thở dài một tiếng, ôm trán nói: “Trẫm mệt rồi!”

Ta đỡ hần, nói: “Vây Hoàng thượng cứ nghỉ ngơi đi, thần thiếp đỡ người nằm xuống.”

Hần gật đầu, nằm xuống. Ta đắp chăn giúp hần, rồi lại nhớ ra một chuyện, không kìm được, nói: “Đúng rồi, Hoàng thượng vừa nói hai người kia mà. Một người là Tấn Vương, còn người kia là ai?”

Hần lại nghiêng người, khề nói: “Trẫm quên rồi.”

Ta kinh ngạc. Chuyện lớn như thế, sao hần có thể quên được?

Ta biết hần không muốn nói, liền biết điều không hỏi nữa, nằm xuống cạnh hần. Hần nằm một lát, lại quay sang ôm lấy ta, thì thầm: “Không biết tại sao, khi ôm nàng, trẫm thấy rất thoải mái.”

Ta sửng sốt, cười nói: “Vây Hoàng thượng cứ ôm đi!”

Hần phì cười, lại nói: “Trẫm sợ bị nghiện.”

Ta cười, lời hần nói rất kỳ lạ, ta có phải thuốc độc đâu!

Thuốc...

Ta nhìn hần nhưng hần đã nhắm mắt lại. Nghĩ một lát, ta khề nói: “Hoàng thượng, thuốc ở Trữ Lương cung cũng rất đáng.”

Cảnh hần uống thuốc tối nay dường như vẫn còn ở trước mắt ta, nghĩ tới lời hần nói, mấy ngày nay đều phải tới Trữ Lương cung, muốn Điều Thực phi hầu hạ hần. Thật ra ta muốn hỏi, hần tới Trữ Lương cung, cũng sẽ giống như hôm nay sao?

Song hần chỉ trầm giọng “ừ” một tiếng rồi im lặng. Thấy vẻ mặt hần mệt mỏi, ta suy nghĩ một lát, cuối cùng không nói gì nữa. Chỉ một lát sau, hơi thở của hần đã đều đều, có lẽ hần ngủ say rồi.

Nhìn gương mặt anh tuấn gần trong gang tấc, ta chợt nhớ ra, lúc này còn nói với hần việc đi săn mùa xuân không thích hợp, muốn hần hủy bỏ. Kết quả là sau khi nghe hần nói chuyện một hồi, ta lại ném luôn chuyện này ra khỏi đầu. Khề cắn môi, ta đúng là bị hần làm cho không nhớ nổi thứ gì.

Chậm rãi tựa vào ngực hần, khoe môi cong lên thành nụ cười, không biết bắt đầu từ lúc nào, ta cảm thấy len lút bản chính sự với hần cũng trở thành một chuyện vui vẻ. Chuyện triều chính ta không quản tới, nhưng ta thích nghe hần nói chuyện.

Ta thích nghe thấy hần nói câu: “Đám lão thất phu kia”, nghĩ lại thấy không kìm nổi mà muốn cười thành tiếng, nhưng chỉ có thể bịt miệng sợ nếu phì cười thì không dừng lại được, sẽ làm hần tỉnh giấc.

Tưởng tượng cảnh trên đại điện, hần nghiêm túc nói muốn đi săn, rồi sau đó ôm chờ mong, đợi bên dưới có ai đứng ra phản đối, nhưng không ngờ, chẳng có ai phản đối. Tất cả đều là lời khen hần thánh minh. Hần ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng thì tức giận. Ta thật sự muốn nhìn thấy bộ dạng đó của hần.

Sau khi đã hết cơn cười, ta lại miên man nhớ tới nghĩa muối của vị Hàn Vương kia. Không biết tại sao, từ trước tới nay ta chưa từng có thiện cảm với nữ tử của Bắc Tề. Có lẽ là vì Phát Hy.

Lại là Phát Hy...

Nàng ta là bóng ma giữa ta và Hạ Hầu Tử Khâm, ta thật sự rất ghét Phất Hy. Lúc ấy, trong khoảnh khắc nghe nói nàng ta đã chết, thậm chí ta còn cảm thấy may mắn. Nhưng giờ thì sao, nhiều lúc, ta hy vọng nàng ta vẫn chưa chết, chỉ cần nàng ta còn sống thì sẽ có thể phá vỡ được.

Vĩnh viễn không thể được. Dù giữa nàng ta và hần có bao nhiêu lần mười sáu năm, ta bây giờ đều có đủ thời gian. Thế nhưng, không thể được. Nàng ta đã chết, thời gian tưởng nhớ là cả đời.

Ta chậm rãi nhắm mắt, nghe tiếng trái tim hần đập, bình ổn, có tiết tấu. Hần nói, ôm ta rất thoải mái, nhưng tại sao ta lại thấy hoảng hốt? Phải chăng yêu cầu của ta quá nhiều, thế nên mới không thỏa mãn?

Đột nhiên hần khẽ “hừ” thành tiếng, ta có chút kinh ngạc, mở mắt nhìn hần, song hần vẫn chưa tỉnh.

Nhìn ra bên ngoài qua vai hần. Ngoài khung cửa sổ, nhánh cây in lên cửa sổ thành những cái bóng loang lổ. Rất lâu, rất lâu sau ta mới lại nhắm mắt, rúc vào lòng hần.

Giờ Mão hôm sau, Lý công công gọi hần lên triều sớm, dường như hần đã tỉnh từ lâu. Có tiếng cung tỳ bước vào đi giày giúp hần, Lý công công cũng đi tới, hỏi nhỏ: “Hôm nay Hoàng thượng thấy thế nào?”

Ta lặng lẽ mở mắt, thấy hần để Lý công công đỡ mình dậy, hỏi nhỏ: “Người có chuyện gì?”

Lý công công vội nói: “Tối qua, cung tỳ của Hy Ninh cung tới nói, hôm nay Thái hậu muốn Hoàng thượng tan buổi triều sớm thì tới Hy Ninh cung. Thái hậu nói muốn thương lượng với Hoàng thượng về chuyện sinh nhật của người.”

Bóng người hần khựng lại, lát sau mới nói: “Sao mẫu hậu phải thương lượng chuyện này với trẫm?”

“Chuyện này... nô tài không biết, nhưng... hôm qua nô tài lên đi hỏi thăm Vương đại nhân, ông ấy nói mấy ngày này Hoàng thượng phải nghỉ ngơi nhiều hơn, không nên mệt mỏi quá độ. Hay là lát nữa nô tài sẽ chuyển lời cho Thái hậu, nói người đang bận việc chính sự...”

“Tiểu Lý Tử, người đứng là to gan!” Hần hạ giọng quát. “Thái hậu là người người có thể lừa gạt sao?”

“Hoàng thượng tha tội!” Lý công công vội quỳ sụp xuống.

Hần liếc y một cái, mở miệng nói: “Đứng lên đi, lát nữa trẫm tan triều sẽ đi!”

Cuối cùng Lý công công không dám nói gì thêm, đành gật đầu.

Ta thấy có chút kỳ lạ, mấy ngày nay Thái hậu vẫn luôn tránh hần, thậm chí hần đích thân tới Hy Ninh cung, Thái hậu cũng không nói nhiều với hần, vậy mà lần này lại chủ động sai người tới gọi hần.

Thương lượng chuyện sinh nhật của hần? Ha, chuyện này có người dưới làm rồi, đâu cần hần phải bận tâm chứ?

Lần trước khi hần sinh bệnh, ta chỉ nghĩ rằng Thái hậu nhượng bộ, nhưng hóa ra, bà vẫn muốn thương lượng lần nữa. Tuy ta không biết giữa họ rốt cuộc đã có chuyện gì nhưng cũng mơ hồ cảm thấy bất an.

Lại nằm thêm một lát nữa, ta mới ngồi dậy.

Triều Thần bưng nước vào, nói với ta: “Nương nương, Ngọc Tiệp dư tới, đang đợi ở ngoài.”

Ta kinh ngạc, vội hỏi: “Tới lúc nào?”

Triều Thần đáp: “Được một lúc rồi ạ!”

“Thế sao không vào bẩm báo?”

Nàng ta vội giải thích: “Nô tỳ muốn vào bẩm báo nhưng Ngọc Tiệp dư nói, nương nương vẫn còn ngủ, chúng nô tỳ đừng làm phiền.”

Ta ngăn người một lát rồi mới sai nàng ta lui xuống: “Người đi nói với Ngọc Tiệp dư, bản cung lập tức ra ngay.”

“Vâng!” Triều Thần gật đầu rồi lui xuống.

Ta vội đứng dậy, rửa mặt xong rồi gọi cung tỳ vào hầu hạ.

Khi đi ra, thấy Ngọc Tiệp dư đang ngồi trong phòng khách thưởng trà, Văn Lương đứng hầu ở bên cạnh. Mọi người thấy ta ra thì đều đứng dậy hành lễ. Ta bước lên đỡ nàng ta, nói: “Tỷ tỷ không cần đa lễ, chuyện hôm qua, bản cung còn chưa kịp cảm ơn tỷ.”

Nhắc tới chuyện hôm qua, nàng ta chỉ tủm tỉm cười, nói: “Nương nương phúc Trạch vô biên, tần thiếp chỉ tới đó đúng lúc mà thôi!”

Cũng ngồi xuống, ta cười, đáp: “Cũng là nhờ cái đúng lúc đó của tỷ tỷ, hôm nay bản cung mới bình an vô sự mà ngồi đây.” Ngồi một lát, ta lại nói: “Sao hôm nay tỷ tỷ tới đây sớm vậy?”

Nàng ta nói nhỏ: “Tần thiếp vốn muốn tới thăm nương nương từ hôm qua, nhưng không biết Hoàng thượng cũng ở đây. Lại nghe nói hôm qua Cảnh Thái cung truyền thái y, tần thiếp liền nghĩ là nương nương không được khỏe nên Hoàng thượng mới vội tới. Hôm nay, thấy sắc mặt nương nương vẫn ổn, tần thiếp mới cảm thấy an tâm.”

Ta thoáng sững sờ, hôm qua truyền thái y vì Hạ Hầu Tử Khâm, không phải vì ta nhưng chuyện này, ta đương nhiên không thể nói với nàng ta, bèn cười, đáp: “Đúng vậy, hôm qua bản cung thấy không được khỏe, nhưng nghĩ ngơi một đêm thì không có gì đáng lo rồi.” Ngồi một lát, ta đứng dậy, nói: “Tỷ tỷ tới đây sớm như thế, vậy thì cùng tới Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu đi!”

Nghe thấy vậy, Văn Lương đang đứng ở bên, định lên tiếng thì đã bị Ngọc Tiệp dư cướp lời: “Hóa ra nương nương vẫn chưa biết, Thái hậu nói hôm nay không cần tới thỉnh an người.”

“Thế sao?” Ta có chút kinh ngạc, xem ra vừa nãy ta còn ngủ, chúng cung tỳ vẫn chưa kịp nói với ta.

Nàng ta gật đầu, sắc mặt hơi trầm xuống, nói: “Thư Quý tần... À không!” Nàng ta lắc đầu. “Hôm nay Thư Quý tần bị ban chết, Thái hậu tin Phật, từ sáng sớm đã tới Hiên các.”

Hóa ra là thế!

Ta không tìm được, hỏi: “Hành hình lúc nào?”

“Đương nhiên là giờ Ngọ.”

Giờ Ngọ à, tính ra cũng chỉ còn hơn bốn canh giờ nữa. Ha, thật không ngờ Thư Quý tần lại chết như thế.

Ngọc Tiệp dư lại nói: “Nghe nói Thư Quý tần làm náo động Ngọc Thanh cung cả đêm qua, khóc lóc muốn cầu kiến Thái Hậu và Hoàng thượng, nàng ta còn nói, phải gặp Thục phi nương nương.”

Thư Quý tần có làm âm ỉ hơn nữa cũng không được việc gì. Thái hậu và Diêu Thục phi đương nhiên sẽ không gặp nàng ta. Thế nhưng ta không biết, nếu đêm qua Hạ Hầu Tử Khâm biết chuyện này, liệu hắn có tới gặp Thư Quý tần lần cuối không?

“Nương nương sao thế?” Ngọc Tiệp dư thấy ta im lặng, bèn hạ giọng hỏi.

Ta chợt sực tỉnh, lắc đầu nói: “Không sao!”

Đúng lúc này Triệu Thần mang bữa sáng lên, ta bèn nói: “Tỷ tỷ đã dùng bữa sáng chưa? Nếu chưa thì cùng ăn với bản cung.”

Nàng ta cười, từ chối: “Tạ ơn nương nương, tần thiếp đã ăn rồi.”

Ta gật đầu, cũng không ép nàng ta. Ngọc Tiệp dư lại đứng dậy, nói: “Nếu nương nương không có việc gì, tần thiếp xin được cáo lui!”

Ta ngăn người, cuối cùng không giữ nàng ta lại, chỉ nói: “Văn Lương, tiễn Ngọc Tiệp dư về!”

“Vâng!” Văn Lương vâng lời, nói: “Mời Ngọc tiểu chủ!”

Ngọc Tiệp dư lại hành lễ với ta rồi mới xoay người đi ra ngoài.

Chờ khi nàng ta đã đi, Phương Hàm mới bước tới, nói nhỏ: “Nương nương, người cho rằng Ngọc Tiệp dư tới Trữ Lương cung chậm một bước, thật sự là vừa khéo sao?”

Có phải vừa khéo hay không thì ta không biết, ta chỉ nhìn kết quả, nàng ấy vẫn chọn giúp ta. Đương nhiên, bất cứ chuyện gì ta cũng phải cẩn thận, thế nên có những chuyện, ta vẫn chưa nói cho nàng ta biết.

Ta không đáp nhưng dường như Phương Hàm vẫn còn chuyện muốn nói với ta. Ta đưa mắt nhìn nàng ta, nói: “Cô cô có chuyện gì thì cứ nói, còn phải giấu giếm trước mặt bản cung ư?”

“Nô tỳ không dám!” Nàng ta cúi đầu, đi tới ghé vào tai ta, nói nhỏ: “Nương nương, Tôn Nhuế đã chết rồi.”

Đầu ngón tay ta run lên, thái y Tôn Nhuế bị đuổi ra khỏi cung đã chết?

Ta trầm giọng hỏi: “Chết như thế nào?”

“Thất cổ tự vẫn, còn để lại di thư.”

“Nói gì?”

“Nói mấy đời nhà họ Tôn đều làm thái y, nhưng ông ta lại bị cách chức, vĩnh viễn không được tuyển dụng, ông ta thấy hổ thẹn với liệt tổ liệt tông nhà họ Tôn, không còn mặt mũi nào để sống trên đời này nữa nên chọn cách tự vẫn.” Phương Hàm liếc nhìn ta, lại nói: “Trong cung có người điều tra, nói đúng là tự vẫn. Di thư ông ta để lại cũng là bút tích thật.”

Nàng ta muốn nói cho ta biết, Tôn Nhuế thật sự tự tìm tới cái chết. Có lẽ thế, nhưng chuyện lại xảy ra rất đúng lúc...

Ta không khỏi cảm thán, thủ pháp của Thiên Phi và Thiên Lục thật sự rất mau lẹ. Nhưng ta có một việc không hiểu, nếu đổi thái y, lại nói cái thai của Thiên Phi bình thường, vậy bọn họ còn che giấu làm gì chứ? Huống hồ, ta cũng sẽ không điều tra Tôn Nhuế ở ngoài cung.

Xem ra, ta thật sự nên học hỏi thủ đoạn của hai tỷ muội bọn họ, bằng không cũng không xảy ra chuyện Sơ Tuyết.

Ta dùng bữa sáng xong mới đứng dậy, bỗng thấy Tường Hòa đi vào, nói: “Nương nương, Tích tần ở bên ngoài xin cầu kiến.”

Ha, nhắc đến Tào Tháo thì Tào Tháo tới ngay.

Ta đưa mắt nhìn Phương Hàm, trong mắt nàng ta cũng lộ vẻ kinh ngạc. Ta nói: “Để Tích tần vào đi!”

Chỉ một lát sau đã thấy Thiên Lục vịn tay Cúc Vận bước vào. Hai người hành lễ với ta.

Ta nói: “Hiếm khi Tích tần chịu tới chỗ của bản cung, hôm nay đúng là ngày tốt!”

Nàng ta cười, nói: “Hôm nay đương nhiên là ngày tốt, bằng không, sao tần thiếp dám tới chỗ nương nương!” Nói xong, nàng ta quay lại nói với Cúc Vận: “Người cứ ra ngoài đợi, ta và nương nương nói chuyện một lát.”

Ta thực sự ngạc nhiên, nàng ta chủ động khiến ta không cho bọn họ lui ra cũng không được. Khẽ cười một tiếng, ta phất tay ra hiệu ọi người lui ra hết.

Rất nhanh sau đó, trong phòng chỉ còn lại ta và Thiên Lục.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Nàng ta điềm tĩnh đứng dậy, đi tới, cười nói: “Nương nương chắc đã biết chuyện của Tôn Nhuế?”

Ta lạnh lùng cười một tiếng, Phương Hàm vừa nói cho ta hay, nàng ta đã vội vàng tới đây rồi. Bình thần nhìn ta, ta lên tiếng: “Bản cung rất tò mò, ai mà nhẫn tâm như thế, tới một thái y bị cách chức mà cũng không an tâm, hóa ra là Tích Tần à?”

Nàng ta giật mình rồi lại cười, nói: “Nương nương nói gì thế, tần thiếp có động chạm gì tới ông ta đâu, chẳng qua vì ông ta không thể tận trung với Hoàng thượng, chịu sự cắn rứt lương tâm, nhất thời nghĩ quẩn nên mới làm chuyện ngu dại mà thôi!”

Hôm nay nàng ta thật sự rất đặc ý.

Ta nhìn Thiên Lục, nói thẳng: “Người đương nhiên không cần đích thân ra tay. Tôn Nhuế là người có gia thất, cứ tùy tiện cho người tới uy hiếp, còn sợ ông ta không ngoan ngoãn viết di thư rồi chết sao?” Còn về

người làm việc đó, e là người của Cố đại nhân rồi, dấu sao bây giờ Thiên Lục đang ở trong cung, vẫn có nhiều điều bất tiện.

Cuối cùng, sắc mặt nàng ta cũng thoáng thay đổi nhưng chỉ trong nháy mắt lại trở về như cũ, mở miệng nói: “Nương nương là người thông minh, chẳng trách có thể xử lý chuyện của Thục phi gọn gàng như thế!”

Trong lòng ta bỗng lạnh đi, xem ra nàng ta vẫn cho rằng chuyện Diêu Thục phi xảy thai là do ta làm.

Ha, trước đây ta cũng nghi ngờ tỷ muội bọn họ, bởi lẽ không phải là do ta làm thì đương nhiên sẽ là đối phương. Song ta còn nhận ra là Thái hậu... Thiên Lục thì sao? Dựa vào đầu óc của nàng ta, hẳn không chỉ giới hạn ở ta mới đúng.

Nàng ta lại nói: “Điều khiến tần thiếp kinh ngạc chính là, nương nương lại nhân từ như thế. Phải biết, trên thế gian này, chỉ có người chết mới không nói chuyện được.” Ta kinh ngạc nhìn Thiên Lục, nàng ta lại nói: “Sau này nương nương nghĩ lại, thì muộn rồi.”

Nhìn Thiên Lục, ta nghiêng răng hỏi: “Sơ Tuyết là người của ngươi?” Thiên Lục biết chiếc tua ngọc bội đó ở trong cung của ta nhưng không biết chuyện sau đó, nên chỉ nghĩ rằng lúc đầu ta tha mạng cho Sơ Tuyết, sau lại hối hận nên giết nàng ta. Mà tua ngọc bội ở trong cung của Thục Quý tần, đương nhiên cũng hợp lý, trở thành là ta giáng họa. Chẳng trách nàng ta lại không nghĩ tới Thái hậu.

Đúng vậy, nếu không có chuyện lư hương ở Trữ Lương cung, ta cũng sẽ không nghi ngờ bà.

Nhưng Thiên Lục chỉ cười mà không đáp, nói: “Lúc đầu tần thiếp còn sợ người giáng họa cho tỷ tỷ, nhưng không ngờ nương nương vẫn thông minh, biết chuyện này nếu giáng họa cho Thục Quý tần sẽ hợp lý hơn nhiều so với tỷ muội chúng ta.”

Ta biết ý của Thiên Lục. Thục Quý tần là người thân cận nhất với Diêu Thục phi, khi Thái hậu đang cân nhắc tới nhà họ Thục, đương nhiên cũng sẽ nghĩ tới chuyện này.

Ta lạnh lùng “hừ” một tiếng, nói: “Hôm nay Tích tần tới đây là để nói những lời vô bổ này với bản cung sao?”

Nàng ta cũng thu lại nụ cười, nói: “Đúng thế, một khi Thục Quý tần chết rồi, những chuyện này đương nhiên sẽ trở thành chuyện vô bổ. Hôm nay tần thiếp tới, đương nhiên là nói cho nương nương hay, người đụng vào Thục phi nhưng không thể đụng tới tỷ tỷ. Đứa trẻ của tỷ tỷ nhất định sẽ được hạ sinh, người chờ đó mà xem!”

Ta cười, đáp: “Nếu đã như thế, bản cung thật sự không nghĩ ra, rốt cuộc Tôn Nhuế đã làm những gì cho các người mà các người phải diệt khẩu.”

Nàng ta kìm thấp giọng, nói: “Tôn thái y không làm gì cho tỷ tỷ, ông ta đã làm một chuyện vô cùng tốt cho thiên triều.”

Ta khẽ nhíu mày, câu nói này của Thiên Lục khiến ta thật sự không hiểu.

Nàng ta nói: “Hôm nay tần thiếp tới nói cho nương nương biết, nếu người muốn động vào tỷ tỷ, tần thiếp sẽ dốc toàn lực ngăn cản, dù có phải chết!”

Trong lòng ta kinh hãi rồi tự cười mỉa, nhìn đi, đây mới thực sự là tỷ muội tốt.

Lúc này, nghe thấy tiếng một người từ xa vọng tới: “Nương nương, Thục Quý tần xin người tới gặp nàng ta một lần!” Ngược lên nhìn thấy Tường Thụy. Có lẽ ta đã cho tất cả lui ra, y nhất thời không dám đi tới.

Ta vô cùng sửng sốt, tại sao Thục Quý tần đột nhiên muốn gặp ta?

30. Chương 30

Tường Thụy vẫn đứng bên ngoài nhìn ta. Ta có chút sững sờ, ban nãy nghe Ngọc Tiệp dư nói, đêm qua Thư Quý tần xin được gặp mặt Hoàng thượng và Thái hậu, còn xin gặp Diêu Thục phi, bây giờ sắp chết lại muốn gặp ta.

Thiên Lục đứng bên cạnh khẽ cười một tiếng: “Sao nào, nương nương, người không dám đi à?”

Ta chỉ liếc nhìn nàng ta, cười mỉa. “Bản cung có gì mà không dám?” Không phải ta hại Thư Quý tần, ta chỉ thấy kỳ lạ, nàng ta gặp ta làm gì?

Thiên Lục không đổi sắc mặt, bước lên nắm lấy tay ta, nói nhỏ: “Nếu tần thiếp là nương nương, chắc chắn sẽ không đi gặp Thư Quý tần. Không gặp, người vẫn là Đán Phi nương nương của hậu cung thiên triều, gặp rồi, e là tới tính mạng cũng không còn nữa.” Thiên Lục cười rồi nói tiếp: “Có lẽ nương nương nên sai thị vệ tới để bảo vệ người đi, khỏi bị Thư Quý tần được dịp làm bừa.”

Dùng sức gạt tay nàng ta ra, ta lạnh lùng nói: “Bản cung phải sợ Thư Quý tần sao?” Dứt lời, ta không nhìn Thiên Lục nữa, vừa sải bước ra ngoài vừa lớn giọng kêu: “Người đâu, thay bản cung tiễn Tích tần!”

“Nương nương phải cẩn thận!” Sau lưng ta vang lên giọng nói mang chút ý cười cợt của Thiên Lục.

Tường Thụy thấy ta đi ra, vội vàng chạy lại, hỏi: “Nương nương định đi sao? Nếu không đi, nô tài sẽ ra ngoài nói với cung tỳ đó.”

Ta gạt đi: “Không cần, bản cung đi.”

Tường Thụy sững người một lát rồi vội vàng gạt đầu. “Vâng, vậy nô tài đi gọi Văn Lương cô nương và Triều Thần cô nương.” Nói xong liền quay người định đi, nhưng đã thấy Văn Lương và Triều Thần gấp gấp chạy tới, vừa nãy Tường Thụy gọi lớn tiếng như vậy, chắc hẳn bọn họ cũng nghe thấy rồi.

Bên ngoài Ngọc Thanh cung, thị vệ canh gác hết lớp này đến lớp khác. Khi ta đến lại chỉ nhìn thấy Cố Khanh Hằng, trong lòng thật sự kinh ngạc. Huynh ấy vội đi tới hành lễ. “Thuộc hạ tham kiến Đán Phi nương nương!”

Ta bảo Cố Khanh Hằng đứng dậy, cau mày, hỏi: “Sao Cố thị vệ lại ở đây?”

Trên gương mặt Cố Khanh Hằng hiện vẻ nghi hoặc, có lẽ huynh ấy cũng muốn hỏi ta câu này. Cố Khanh Hằng đứng thẳng người, nói: “Thuộc hạ tuân theo lệnh của Hoàng thượng tới đây giám sát. Sao nương nương...”

Ta bước tới. “Bản cung tới tiễn Thư Quý tần đoạn cuối cùng. Giờ còn bao nhiêu thời gian?”

“Vẫn còn một canh giờ.” Huynh ấy đi theo, kìm thấp giọng. “Nương nương không nên tới.”

Ta khẽ đáp: “Thư Quý tần sắp chết, sai cung tỳ tới xin bản cung gặp nàng ta lần cuối cùng, bản cung cũng không phải người vô tình. Suy cho cùng vẫn là tỷ muội. Cố thị vệ nói sao?”

Cố Khanh Hằng rõ ràng có chút sững sờ, lát sau mới đáp: “Vậy thuộc hạ đi cùng nương nương!”

Ta ngăn huynh ấy lại: “Không cần phiền phức, tự bản cung vào!” Ta biết Cố Khanh Hằng lo cho sự an nguy của ta nhưng suy cho cùng, huynh ấy cũng không nên vào. Hạ Hầu Tử Khâm muốn huynh ấy giám sát nhưng chỉ là canh gác ở bên ngoài, vào trong sẽ không thích hợp.

“Nương nương...” Cố Khanh Hằng khẽ nhú mày, không muốn để ta vào.

Ta cười, nói: “Không phải bên trong còn cung nhân sao? Sẽ không sao đâu.” Trực giác mách bảo ta rằng, Thư Quý tần gọi ta tới nhưng sẽ không gây bất lợi cho ta.

Cố Khanh Hằng còn định nói tiếp, Văn Lương ở bên cạnh đã nhỏ giọng thưa: “Cố đại nhân không nên vào, nô tỳ sẽ đi cùng nương nương, có chết cũng bảo vệ nương nương.” Triều Thần ở bên cũng gạt đầu với huynh ấy.

Ta mỉm cười để Cố Khanh Hằng an tâm rồi vịn lên tay Văn Lương, bước vào.

Bên ngoài tấm cung của Thư Quý tần có hai vị công công đang đứng canh, thấy ta tới thì vô cùng kinh ngạc, vội hành lễ với ta. Cung tỳ vừa tới Cảnh Thái cung xin ta tới đây chạy nhanh lên trước, đẩy cánh cửa lớn của tấm cung ra. Ta cảm thấy kỳ lạ, không thấy Như Ý đâu.

Ta và hai cung tỳ đi vào, cánh cửa phía sau từ từ đóng lại.

Thư Quý tần đang ngồi ngẩn người bên giường, nghe thấy có người bước vào liền ngược mắt nhìn. Nhìn rõ rồi, trên gương mặt trắng bệch của nàng ta hiện lên một chút màu sắc lợt lạt, nhưng không đứng dậy hành lễ. Đương nhiên ta cũng không tính toán mấy chuyện này với nàng ta. Buông tay Văn Lương, một mình bước tới, ta nói: “Bản cung rất ngạc nhiên, đã sắp chết mà người còn muốn gặp bản cung.”

Thư Quý tần thoáng sững người, đột nhiên tự cười mỉa. “Tần thiếp không ngờ nương nương sẽ đến.”

Ta nghiêng người, lên tiếng: “Hôm qua người kêu oan suốt một đêm, giờ đã bình tĩnh rồi?”

Nàng ta khẽ “hừ” một tiếng: “Có kêu nữa thì thế nào, còn ai tin lời tần thiếp nói chứ? Như Ý đã lấy cái chết để chứng minh sự trong sạch của tần thiếp, mà Hoàng thượng... lại không tin!” Nàng ta ghen ngào nói, hai hàng lệ trong suốt chảy trên gương mặt.

Lòng ta bàng hoàng, chẳng trách khi ta vào đây, ta không nhìn thấy Như Ý. Như Ý trung thành với Thư Quý tần, lấy cái chết để tận tâm tận sức với nàng ta. Ha, nhưng sao Như Ý biết được, trong lòng Thái hậu hiểu rõ nhất Thư Quý tần bị oan, sao bà có thể vì cái chết của một cung tỳ mà mềm lòng chứ?

Ngoảnh mặt đi, không nhìn nét mặt bi thương của Thư Quý tần, ta hạ giọng nói: “Người có gì muốn nói thì nói đi! Bản cung nghe xong còn phải nhanh chóng quay về.”

Lát sau mới nghe thấy người phía sau đứng dậy, đi mấy bước về phía ta rồi dừng lại. Ta không quay đầu, chỉ nghe thấy giọng nàng ta vang lên: “Tần thiếp biết lần này không tránh được, vì tần thiếp hiểu rõ người đứng sau là ai.”

Thư Quý tần nói khiến ta hoảng hốt, quay người lại, ngạc nhiên nhìn nàng ta. Hóa ra nàng ta đã biết, thế nên khi nói Như Ý lấy cái chết để chứng minh, nàng ta không nhắc tới Thái hậu, chỉ nói Hạ Hầu Tử Khâm không tin.

Ta thật sự thương xót cho nàng ta, biết rõ, nhưng vẫn phải chờ chết.

Nàng ta “hừ” một tiếng, cười mỉa, nói: “Nương nương chắc chắn không biết, là Thái hậu đã ra tay. Nhưng Thái hậu lấy tính mệnh của ca ca tần thiếp ra đe dọa, để tần thiếp không để lộ một câu trước mặt Thực phi nương nương.” Thư Quý tần ngược nhìn ta, nói tiếp: “Thái hậu kiêng dè thế lực của Diêu gia, thế nên người chắc chắn không để đứa con của Thực phi nương nương ra đời.”

Những điều nàng ta nói, ta đều biết. Thái hậu lấy tính mạng của Thư Cảnh Trình ra uy hiếp, ta đại khái cũng có thể đoán được, nếu không thì hôm qua, Thái hậu sẽ không thản nhiên gọi Diêu Thực phi tới Ngọc Thanh cung như thế. Nếu bà đã không sợ Diêu Thực phi đối mặt với Thư Quý tần, nhất định là đã chuẩn bị xong xuôi hết rồi.

Ta làm như không biết, tỏ vẻ kinh ngạc, nói: “Nhưng bản cung không thể dựa vào lời nói của một mình người mà tin được.”

Nhưng mặt nàng ta không đổi sắc, chỉ nói: “Nương nương có tin hay không cũng không quan trọng, điều quan trọng là... tần thiếp muốn cầu xin nương nương một chuyện.”

Ta nhướn mày. “Chuyện gì?”

Thư Quý tần đột nhiên quỳ sụp xuống. Ta hoảng hốt, lui lại nửa bước theo bản năng. Nàng ta cúi gằm mặt. “Hôm nay tần thiếp mới nghe tin ca ca của tần thiếp bị giáng chức tới Thượng Lâm uyển làm phó giám...” Nàng ta ngừng lại một lát rồi nghiêng răng nói: “Hôm qua tần thiếp sợ Thái hậu sẽ hạ độc thủ với ca ca nhưng không ngờ, đầu tần thiếp không nói thì Thái hậu cũng không định tha cho huynh ấy!”

Ta khẽ cười. “Điều người nói, bản cung không hiểu. Chỉ bị giáng chức mà thôi, Thái hậu đã giữ lại mạng cho hần ta.” Bàn tay ta hơi siết lại, có lẽ nào... thật sự đúng như ta đoán?

Nàng ta vẫn cúi đầu, nói: “Nương nương sao lại quên rồi, sinh nhật của Hoàng thượng sắp tới, Diêu gia cũng sẽ có người tới Thượng Lâm uyển, khi ấy rất hỗn loạn, ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì!”

Đi sẵn mà, khi ấy tên bay đạn lạc, Thư Cảnh Trình có vô ý giết ai hoặc bị ai giết, đó cũng là chuyện rất có khả năng. Thư Quý tần thật sự không phải nữ tử ngu dốt, chỉ đáng tiếc, đối thủ của nàng ta lại là Thái hậu.

Ta cười, nói: “Chuyện này bản cung không quản được. Người người phải tìm là Thái hậu hoặc Hoàng thượng, sao lại gọi bản cung tới đây?”

Lúc này nàng ta mới ngẩng lên nhìn ta, lạnh lùng cười. “Nương nương cho rằng lúc này ngoài người ra, còn ai dám tới Ngọc Thanh cung này của tần thiếp?”

Ha, sao ta lại không biết, có người không muốn đến, có người không dám đến, chỉ một mình ta tò mò, bởi vậy nên mới tới. Mà Thư Quý tần cũng đánh cược rất đúng, cược rằng ta sẽ đến, nhưng ta vẫn luôn cảm thấy, lần này ta tới đây, sẽ biết những chuyện còn thú vị hơn tính mệnh của Thư Cảnh Trình.

Nàng ta run rẩy lôi ra một tờ giấy được gấp gọn gàng từ trong ống tay áo, đưa cho ta. “Nương nương không cần cầu xin ai cả, người chỉ cần giúp tần thiếp giao thứ này cho ca ca. Việc tần thiếp có thể giúp được cũng đã giúp rồi...” Nói tới cuối câu, giọng nàng ta nhỏ dần, tới lúc chết nàng ta vẫn quan tâm tới tình thân, dù mình không còn sống nữa, cũng liều mạng tìm một con đường sống cho ca ca.

Nói thật lòng, ta có chút thông cảm với nàng ta.

Ta vẫn chưa nhận lấy, chỉ nhìn nàng ta, khẽ nói: “Chuyện của nhà họ Thư các người, bản cung dựa vào cái gì mà phải giúp?”

Trên gương mặt trắng nhợt của nàng ta hiện lên nét cười kiên định, nàng ta nói thầm: “Vì tần thiếp có một bí mật có thể trao đổi với nương nương.”

Trong lòng thoáng sửng sốt nhưng ta vẫn đứng bất động, chỉ hỏi: “Bí mật gì?” Ta thật sự rất tò mò, rốt cuộc nàng ta đang giấu giếm điều gì khiến nàng ta nghĩ rằng có thể đổi lấy tính mạng của anh trai mình?

Thư Quý tần lặng lẽ đưa mắt nhìn Văn Lương và Triệu Thần ở phía sau ta, nói khẽ: “Chuyện này tần thiếp chỉ nói với một mình nương nương.”

Ta do dự một lát, cuối cùng cũng bước lên.

“Nương nương!” Văn Lương ở phía sau kinh ngạc gọi ta.

Ta đưa tay ra hiệu cho nàng ta không cần đi tới, chuyện của Thư Cảnh Trình, Thư Quý tần không lừa ta, ta nghĩ nàng ta cũng không dám giở trò gì vào lúc này. Thư Quý tần vẫn quý như thế, ta bước tới, cúi người, ghé tai lại gần.

Nàng ta hơi rướn người lên, áp sát tai ta, thì thầm: “Nương nương là người hiểu rõ nhất, trước đây từng có người mập mờ để lộ cho người biết chuyện về cái thai trong bụng Vinh Phi.” Ta giật mình, nghe nàng ta tiếp tục nói: “Người truyền tin ra lần đó chính là tần thiếp. Hôm ấy, khi tần thiếp sai Phong Hà qua Huyền Nhiên các, đã từng căn dặn Phong Hà phải động tay vào mấy bộ quần áo trong tủ của Vinh Phi, để đề phòng lỡ như...”

Toàn thân ta chấn động, đột nhiên nhớ tới chuyện hôm ấy Thiên Phi nói đau bụng, hóa ra tỷ ta không giả vờ sao?

Vội đứng thẳng người dậy, ta vung tay cho nàng ta một cái tát, giận dữ nói: “To gan! Tới hậu duệ của Hoàng thượng mà ngươi cũng dám động vào!” Nàng ta chưa nói nhưng đương nhiên ta hiểu rõ, nàng ta dặn Phong Hà động tay vào nghĩa là gì. Điều khiến ta không ngờ được là người để lộ tin này khi ấy hóa ra lại là nàng ta.

Xem ra, khi ấy không có người nào muốn mượn tay ta đi tra xét, mà muốn trực tiếp mượn lời ta nói ra, bởi lẽ kẻ chủ mưu là nàng ta, nếu đứng ra nói sẽ thu hút sự chú ý của người khác.

Hai cung tỳ phía sau ta hoảng sợ, nếu ta không nói rõ, bọn họ cũng chỉ nghĩ “hậu duệ” ta nhắc tới là đứa bé của Diêu Thực phi.

Thư Quý tần không ngờ bị ta tát, ngã ra đất, nàng ta ôm má nhưng vẫn thản nhiên đưa mắt nhìn ta, cắn môi nói: “Nương nương đừng nói với tần thiếp, người nghe tin đó mà trong lòng không vui vẻ chút nào!”

Đứng thẳng người dậy, ta cười, đáp: “Thư Quý tần nói gì vậy, hôm nay bản cung chẳng nghe được gì hết.”

Nghe ta nói như thế, trên mặt nàng ta thoáng hiện nét cười. “Nương nương, người không nghe thấy gì cũng chẳng sao, chỉ cần vô tình để Thục phi nương nương biết tin này là được. Nàng ta vừa bị mất đứa bé, chắc chắn sẽ ra tay điều tra.”

Ta nhìn Thư Quý tần, cười hỏi: “Điều tra cái gì?”

Nàng ta mỉm cười, nói: “Nương nương còn muốn tần thiếp nói rõ sao? Đợi sau này Thục phi nương nương điều tra ra cái thai của Vinh Phi bây giờ là giả, theo người, Hoàng thượng sẽ thế nào?”

Hứng thú nhìn ta, nàng ta lại nói tiếp: “Vinh Phi và Tích tần đương nhiên là phạm vào tội khi quân, không thể tha thứ! Mà Thục phi nương nương, e là cũng không thoát được liên can. Thái hậu ra tay hại chết đứa bé của Thục phi nương nương, vậy nên bà ta chắc chắn sẽ nghi ngờ nàng ta, nghi ngờ liệu có phải Thục phi ra tay hại không. Nương nương...” Nàng ta gọi ta một tiếng, lại nói: “Tối lúc ấy, hậu cung chỉ còn người độc tôn, lợi thế như vậy, có đủ để đổi một mạng của ca ca tần thiếp không?”

Kết cục như thế thật sự hấp dẫn. Ta có thể không tốn một binh một tốt đã loại trừ được Diêu Thục phi và tỷ muội Thiên Phi, Thiên Lục. Xem ra chuyện lần này, Thư Quý tần cũng rất oán hận người nhà họ Diêu, trong đó đương nhiên có cả Diêu Thục phi.

Thư Quý tần nhìn ta, lại đưa mảnh giấy trong tay lên cho ta. Ta khẽ cười một tiếng, cuối cùng cũng đưa tay ra nhận lấy. Lúc này nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm, cơ thể vốn căng ra thoáng cái đã mềm nhũn, nàng ta chống tay, lại nhìn ta, khẽ nói: “Tần thiếp thay mặt ca ca cảm ơn nương nương trước!”

Ta im lặng, lại nghe nàng ta nói: “Còn nhớ khi nương nương mới vào cung, người đã lấy cái chết của Như Mộng để uy hiếp tần thiếp cứu người một mạng.”

Nhìn về phía nàng ta, sao ta lại không nhớ chứ! Khi ấy, ta chỉ là một cung tỳ bé nhỏ của Huyền Nhiên các, còn nàng ta là quý tần nương nương địa vị cao quý. Ngoảnh lại nhìn, ai mà ngờ được lại có ngày hôm nay.

“Khi ấy tần thiếp đã cảm thấy người không phải kẻ tầm thường...” Nàng ta chậm rãi cúi đầu, trầm mặc một lát, hồi lâu sau mới nói tiếp: “Ha, nhưng tần thiếp không ngờ được rằng, người có thể có được trái tim Hoàng thượng... Nữ nhân trong hậu cung đều ngưỡng mộ người.”

Ta ngẩn người, ta có được trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm sao? Tại sao chính ta cũng không hay biết?

Thư Quý tần còn nói ngưỡng mộ ta, thực chất là ghen tỵ đúng không? Còn ta ghen tỵ với Phát Hy.

Nàng ta lại lấy một chiếc túi gấm từ trong ống tay áo ra, trân trọng đặt vào lòng bàn tay, cúi đầu nhìn. “Nhớ khi tần thiếp mới vào cung, Hoàng thượng khen tần thiếp khéo tay. Tần thiếp nói, sẽ tự tay làm một chiếc túi gấm tặng người. Thế nhưng tần thiếp lại quên mất, người là hoàng thượng, hậu cung ba ngàn mỹ nhân, đâu thể chỉ mình tần thiếp tâm cao khí ngạo, chiếc túi gấm này đặt ở đây cũng gần bốn năm. Giờ không còn được gặp lại Hoàng thượng nữa, nương nương, xin người đưa chiếc túi gấm này cho Hoàng thượng, để... để sau khi tần thiếp chết, Hoàng thượng còn nhớ tới những tháng ngày tươi đẹp của tần thiếp...” Nói tới câu cuối cùng, nàng ta không kìm nổi mà nghẹn ngào thành tiếng.

Ánh mắt ta đặt vào chiếc túi gấm trong tay nàng ta, đúng là đồ thủ công tinh xảo.

Nàng ta ngẩng lên, khó khăn lắm mới để lộ nét cười, đưa túi gấm cho ta, nói: “Tần thiếp xin nhờ nương nương...”

Ta liếc mắt nhìn, do dự một lát, cuối cùng cũng nhận lấy. Lại đứng thêm một lát, cuối cùng ta quay người đi.

Người ở phía sau vẫn chưa đứng dậy, chỉ hạ giọng nói: “Thái hậu vì giang sơn của Hoàng thượng mà phải hy sinh nhà họ Thư của tần thiếp. Nhưng hy sinh tần thiếp cũng chẳng sao, nhà họ Thư không thể không có người nối dõi...”

Ta khẽ hít sâu một hơi, xem ra trong lòng Thư Quý tần đã thật sự sáng tỏ như gương rồi.

“Nương nương, sắp tới giờ Ngọ rồi!” Văn Lương ở bên nhắc nhở ta.

Ta ngoảnh lại nhìn nàng ta lần nữa, thấy cơ thể nàng ta run lên. Chết, ai mà không sợ chứ!

Khóe miệng hơi mấp máy, cuối cùng ta không nói thêm gì nữa, chỉ nói với hai cung tỳ: “Chúng ta quay về!”

“Vâng!” Văn Lương bước lên dìu ta, Triều Thần đã đi trước mở cửa.

Ba người đi ra ngoài, lại đi thêm một đoạn nữa thì mấy cung nhân đi tới. Ta vừa nhìn trang phục đã biết đó là công công làm nhiệm vụ hành hình. Bước tới, bọn họ vội vàng hành lễ với ta. Ta liếc một cái, thấy trong khay bọn họ đang bưng chỉ đặt ba thước lụa trắng thì không khỏi kinh hãi, thuận miệng hỏi: “Sao chỉ có thứ này thôi?”

Công công vội đáp: “Thưa nương nương, đã sắp tới sinh nhật của Hoàng thượng, trong cung không nên thấy máu, vì vậy Thái hậu mới sai bỏ rượu độc và dao găm.”

Hóa ra là như vậy! Thái hậu tín Phật, đương nhiên càng cẩn thận với những thứ này.

Công công lại cẩn thận đưa mắt nhìn ta, cúi đầu, nói: “Nương nương, chúng nô tài còn vội quay về.”

Lúc này ta mới xoay người, gật đầu nói: “Công công đi thông thả!”

Nghe thấy vậy, y mới sai chúng cung nhân ở phía sau nhanh chân tới tấm cung của Thư Quý tần.

“Nương nương...” Triều Thần khẽ gọi ta một tiếng.

Ta mỉm cười, vịn vào tay Triều Thần bước ra ngoài. Khi sắp tới cửa cung, đột nhiên nhớ ra một chuyện, ta vội dừng bước.

“Nương nương?” Văn Lương kinh ngạc nhìn ta.

Lấy chiếc túi giấu trong người ra, đây là thứ Thư Quý tần nhờ ta đưa cho Hạ Hầu Tử Khâm. Lại cẩn thận nhìn lần nữa, đúng là rất đẹp. Lạnh lùng cười một tiếng, ta thuận tay ném vào bụi hoa bên cạnh. Sao ta phải giúp nàng chứ? Để Hạ Hầu Tử Khâm nhớ tới điểm tốt của nàng ta khi còn sống sao? Ta không ngờ như thế, một Phát Hy đã đủ rồi, còn cần thêm một Thư Quý tần nữa chắc? Tuy Thư Quý tần không quan trọng như Phát Hy nhưng ta cũng không làm những chuyện dư thừa, vô bổ.

Hai cung tỳ thấy ta ném túi giấu đi, đều im lặng không nói gì, tới sắc mặt cũng không thay đổi.

Không do dự nữa, ta nhanh chân rời khỏi Ngọc Thanh cung.

Bên ngoài, Cố Khanh Hằng thấy ta đi ra liền vội bước đi tới, cẩn thận nhìn ta, chắc chắn ta bình yên vô sự mới an lòng.

Ta đi tới bên cạnh huynh ấy, khẽ nói: “Có lẽ công công ở trong sẽ nhanh chóng đi ra, nhiệm vụ của Cố thị vệ cũng đã hoàn thành rồi, không có chuyện gì thì quay về bẩm lại với Hoàng thượng đi!”

Dường như huynh ấy còn muốn nói gì đó, mấp máy môi nhưng chỉ nói: “Vâng, thuộc hạ cung tiễn nương nương!”

Lên loan kiệu, ta lấy tờ giấy Thư Quý tần đưa ra, mở ra, chỉ thấy viết một câu đơn giản: Thượng Lâm uyển ngày mừng Chín tháng Ba, cẩn thận!

Lạc khoản phía dưới: Tình Nhi.

Ta gấp tờ giấy lại, giấu trong tay áo.

Đúng như lời Thư Quý tần nói, nàng ta liều mạng muốn gặp ta chỉ vì muốn bảo vệ tính mạng cho ca ca của mình. Nàng ta nói, Thái hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Thư gia.

Ha, thánh chỉ điều người đi nhậm chức kia, ta cũng không biết rốt cuộc là ý của Thái hậu hay ý của Hạ Hầu Tử Khâm.

Dù là ý của ai thì ta cũng hoàn toàn hiểu được. E là Thư Cảnh Trình tưởng rằng việc này là do Diêu Thục phi đổ oan cho Thư Quý tần, lời đồn như thế, tùy ý giở chút thủ đoạn là có thể khiến hần ta tin tưởng rồi. Lại thêm hôm ấy, khi hần ta và Diêu Chấn Nguyên cùng tới Ngự thư phòng gặp Hạ Hầu Tử Khâm, gặp

mặt nhau, chắc chắn Diêu Chấn Nguyên đã không nể nang mặt mũi, thế nên hẳn ta nhất định sẽ không bỏ qua cho người nhà họ Diêu. Nếu hôm ấy hẳn ta có thể ám sát Diêu Chấn Nguyên thì không còn gì tốt hơn nữa. Nếu không thể, cũng chẳng gây tổn thất gì cho Thái hậu và Hoàng thượng. Dù thế nào, chuyện này đều không liên quan tới bọn họ.

Giả sử ta đưa tờ giấy này cho Thư Cảnh Trình, đương nhiên hẳn ta sẽ biết di ngôn cuối cùng của Thư Quý tần, khó chắc hẳn sẽ không lưỡng lự, nghĩ ra kế sách của Thái hậu và Hoàng thượng. Lỡ hẳn lại tìm Diêu Chấn Nguyên lần nữa thì hỏng bét.

Hít sâu một hơi, hôm qua ở Hy Ninh cung, ta đã đồng ý với Thái hậu sẽ không có tâm tư nào khác với Hạ Hầu Tử Khâm, cho nên sao ta có thể để tờ giấy này lọt ra ngoài chứ?

Thứ Thư Quý tần đánh cược là tính mệnh của ca ca nàng ta, mà thứ Thái hậu cược lại là giang sơn của Hạ Hầu Tử Khâm. Hạ Hầu Tử Khâm là phu quân của ta, còn ta thì sao, ta có thể chọn ca ca của một Thư Quý tần đã bị ban cái chết sao?

Câu trả lời đương nhiên là không.

Khẽ siết chặt tay áo, nhớ tới ánh mắt Thư Quý tần nhìn ta khi ở Ngọc Thanh cung, ta khẽ khép mắt lại. Ta muốn giúp nàng ta nhưng không thể lấy giang sơn của Hạ Hầu Tử Khâm ra đánh cược. Nếu lần này có thể loại bỏ Diêu Chấn Nguyên, vậy thì binh quyền ở hoàng đô có thể được thu lại. Binh lực của Diêu Hành Niên đều rải rác ở ngoài hoàng đô, dù ông ta có trở về cũng cần có thời gian.

Nếu là Thư Cảnh Trình ra tay, dù Diêu Hành Niên có muốn trách Hạ Hầu Tử Khâm thì cũng là hành động vô lý. Chuyện này ông ta chỉ có thể nghiêng răng nuốt vào trong lòng mà thôi.

Ta lắc đầu, chuyện này không cần nghĩ gì nữa. Sau đó lại nghĩ tới Thiên Phi. Theo ý của Thư Quý tần, thực ra Thiên Phi đã sẩy thai từ lâu, đứa bé trong bụng tỷ ta là giả.

Nghĩ lại, ta không khỏi kinh hãi. Nếu đó là sự thật, tỷ muội bọn họ đúng là to gan lớn mật! Đây là chuyện liên lụy tới cứu tộc. Nếu vậy, Thiên Lục muốn diệt khẩu Tôn Nhuế cũng là chuyện thường.

Song ta vẫn có một chuyện không hiểu. Hôm nay, khi Thiên Lục tới Cảnh Thái cung, lại nói Tôn Nhuế đã làm một việc lớn cho thiên triều.

Giấu giếm việc Thiên Phi sẩy thai, tuyệt đối không phải chuyện lớn. Nghe giọng điệu của Thiên Lục, dường như việc Tôn Nhuế làm còn là một việc vô cùng tốt đẹp, vậy nên tuyệt đối không thể là chuyện che giấu Thiên Phi sẩy thai.

Hướng chi, nếu Thiên Phi thật sự đã sẩy thai, như vậy Vương thái y mới được điều tới thì sao? Trực giác mách bảo ta, Vương Lộc không có vấn đề. Từ mấy lần hỏi han, tiếp xúc, ta có thể chắc chắn, ông ta không có vấn đề. Vậy thì, nếu cái thai của Thiên Phi thật sự có chuyện thì không thể che giấu được.

Thư Quý tần lừa ta sao?

Ha, ta lại tự cười mỉa. Nàng ta sắp chết rồi còn phí công gọi ta tới, muốn lừa ta rằng Thiên Phi đã sẩy thai sao? Nếu nàng ta nói muốn điều tra, vậy còn có thể nghe được, nhưng nàng ta lại nói, ném củ khoai nóng này sang cho Diêu Thực phi, cho nên, dù kết quả ra sao, cũng không liên quan gì đến ta.

Dẫu Thư Quý tần có lừa ta thì cũng rất vô lý. Tất cả những việc này lại khiến ta càng cảm thấy hoang mang.

Chỉ có một chuyện khiến ta chắc chắn.

Chuyện hộp thuốc mỡ Nam Chiếu tiến cống lần đó, thật sự không phải Thư Quý tần đứng đằng sau hiến kế cho Thiên Phi. Ta khẽ cắn môi, trong chốn thâm cung nhìn có vẻ yên tĩnh này, rốt cuộc ẩn giấu bao nhiêu sóng ngầm, đến ta cũng thấy có chút hoảng sợ.

Ta phóng tầm mắt ra xa, hậu cung có biết bao nhiêu tần phi như thế, ai mà chẳng có suy tính riêng? Nếu Thiên Phi không có Thiên Lục, e là đến bản thân tỷ ta chết thế nào cũng không hay biết.

Ta bỗng mở mắt, buột miệng nói: “Dừng kiệu!”

Loan kiệu dừng lại, Văn Lương vén rèm kiệu lên, nói với ta: “Nương nương sao thế?”

Ta đứng dậy rồi xuống kiệu, chỉ nói: “Bản cung thấy rất khó chịu, xuống đi bộ một lát. Người bảo bọn họ về đi!” Nói xong, ta liền vịn vào tay Triều Thần, bước đi.

Văn Lương vâng lời, bèn bảo các kiệu phu về trước.

Triều Thần đi cùng ta được vài bước, nói nhỏ: “Nương nương lại có chuyện gì phiền lòng à? Chi bằng nói ra cho nô tỳ nghe thử xem.”

Chỉ thoáng cái đã có quá nhiều chuyện, ta muốn nói nhưng cũng chẳng biết nói từ đâu.

Văn Lương chạy đuổi theo, đi bên cạnh ta, đưa mắt nhìn ta nhưng không lên tiếng.

Đi được một đoạn, ta vô tình đi vào ngự hoa viên, khi đi qua con đường nhỏ quanh co, liền trông thấy hai cung tỳ đang đi qua một hành lang ở bên. Ta chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền cảm thấy hai cung tỳ kia rất quen, trong lòng thoáng động, không phải là cung tỳ trong cung của Diêu Thục phi sao?

Ta nhìn lại lần nữa, song không thấy Quyển Nhi.

Khẽ hít một hơi, Quyển Nhi không ở đây cũng tốt, bởi lẽ nàng ta không phải người của Diêu Thục phi, khó tránh khỏi việc để lộ những lời ta nói cho Thái hậu biết. Ta vẫn không quên việc mình đã uống thuốc độc Thái hậu đưa, ta không muốn chết.

Liếc mắt nhìn Văn Lương ở bên cạnh, ta thầm nói: “Xin lỗi Văn Lương, ta phải lợi dụng người lần nữa rồi!”

Dù Thư Quý tần có lừa ta hay không, ta cũng phải đẩy củ khoai nóng này ra thôi.

Ta đứng khựng lại, vung tay tát Văn Lương một cái, lên giọng nói: “Láo xược! Không phải bản cung đã nói không được nhắc lại chuyện ở Ngọc Thanh cung lúc này rồi sao? Thư Quý tần là người sắp chết, nàng ta nói ta đã hại Vinh Phi sảy thai thì là sảy thai thật sao? Sau này, nếu hai người các người còn dám nhắc lại chuyện này, bản cung quyết không bỏ qua!”

Văn Lương sững người trong giây lát, thông minh như nàng ta, lập tức hiểu được dụng ý của ta, quỳ sụp xuống, vừa khóc vừa nói: “Nương nương tha tội! Nô tỳ nhất thời lỡ miệng, nô tỳ biết tội rồi!”

Triều Thần cũng lạnh lợi quỳ xuống, nói: “Xin nương nương tha cho Văn Lương, vừa này ở Ngọc Thanh cung, chúng nô tỳ không nghe thấy gì, chúng nô tỳ không biết gì hết!”

Ta “hừ” lạnh một tiếng, nói: “Nhớ kĩ là được!” Nói xong, không nhìn bọn họ, ta phất ống tay áo, quay người đi về phía trước.

Cung tỳ ở phía sau lưỡng lự một lát, cuối cùng tạ ơn rồi bỏ chạy đuổi theo.

Suốt quãng đường đi ta không hề ngoảnh lại, ắt hẳn hai cung tỳ ở Trữ Lương cung kia đã nghe không sót một từ. Chẳng bao lâu nữa, chuyện này sẽ truyền tới tai Diêu Thục phi. Đúng như lời Thư Quý tần nói, giờ Diêu Thục phi đang đau khổ vì mất con, nghe nói Thiên Phi đã sảy thai, còn mang thai giả, bất luận thật giả ra sao, nàng ta cũng sẽ không kiểm chế được.

Vậy thì, ta cứ mở mắt chờ đợi thôi!

Đã đi thật xa rồi, ta mới ngoảnh lại nhìn Văn Lương, hạ giọng, nói: “Văn Lương...”

“Nương nương!” Nàng ta ngắt lời ta, khẽ cười, nói: “Xin người đừng nói câu xin lỗi, nô tỳ sẽ không nhận nổi mà giảm thọ mất!”

Lòng ta thất lại, vươn tay kéo tay nàng ta và Triều Thần, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Rồi sẽ có một ngày, bản cung thỉnh tấu với Hoàng thượng, ban cho các người một mối nhân duyên tốt để các người được rời khỏi cung.”

Những thứ khác không cần nói nhiều nữa, đây là điều tốt nhất ta có thể làm cho bọn họ.

“Nương nương!” Hai cung tỳ hoảng hốt kêu lên một tiếng, vội vàng quỳ sụp xuống, nói: “Chúng nô tỳ nguyện hầu hạ nương nương cả đời!”

Ta cười. “Bản cung cũng muốn thế, nhưng bản cung không muốn làm người ích kỷ. Các người đối xử tốt với bản cung, bản cung cũng sẽ đối xử tốt với các người.”

Bọn họ vẫn cúi đầu nhưng ta đã xoay người đi. “Được rồi, đứng lên hết đi! Quay về cung, bản cung cũng mệt rồi!”

Vân Lương và Triều Thần đứng dậy, lát sau mới bước theo. Vừa đi ta, Vân Lương vừa nói nhỏ: “Nương nương với nô tỳ ân trọng như núi, nô tỳ sẽ luôn ghi nhớ. Nếu có một ngày, nương nương thật sự sống tốt, nô tỳ sẽ xin nghe theo sự sắp xếp của nương nương!”

“Nô tỳ cũng vậy!” Triều Thần nhỏ giọng đáp.

Còn ta cuối cùng cũng sống người. Thật sự sống tốt?

Ha, lời nói của Vân Lương làm ta đột nhiên nhớ tới lời Cố Khanh Hằng đã nói với ta đêm ấy. Huynh ấy nói, giờ ta không thể khiến huynh ấy yên tâm, thế nên huynh ấy mới phải vào cung cùng ta...

Ta khịt mũi, cười một tiếng. Lại đi thêm một lát, ta trông thấy một cái bóng màu vàng ở phía xa.

Hướng đó, chắc hẳn vừa rời khỏi Hy Ninh cung của Thái hậu? Ta bỗng nhớ ra, sáng nay Lý công công nói Thái hậu dặn hẳn sau buổi triều sớm thì tới Hy Ninh cung. Nhưng ta không biết, hẳn lại ở Hy Ninh cung lâu đến thế!

Hắn đi rất nhanh, Lý công công đuổi theo sau. Ta bất giác nhớ tới lần trước hắn chủ động tới Hy Ninh cung nhưng Thái hậu không muốn nói chuyện với hắn. Hắn hùng hổ lướt qua ta, cũng bước đi nhanh như bây giờ.

Nhưng nhìn thấy bước chân nhanh nhẹn của hắn, trong lòng ta thoáng an tâm, xem ra vết thương trên người hắn không còn đáng ngại nữa.

Chậm rãi thu lại ánh mắt, ta sực tỉnh, thấy trước mặt có một nữ tử. Ta bước về phía trước, nàng ta dường như cũng bừng tỉnh, trông thấy ta liền cuống quýt hành lễ. “Tần thiếp xin thỉnh an Đản Phi nương nương!”

Ta chỉ gật đầu, khi bước qua nàng ta, cẩn thận liếc mắt một cái, cảm thấy quen quen, lát sau mới nhớ ra, là Nguyễn Tiệp dư. Vào đêm Hạ Hầu Tử Khâm gặp Như Mộng, đó vốn là nơi nàng ta đã hẹn!

Ta có chút kinh ngạc, ngoái đầu lại, sau khi chuyện đó trôi qua, ta thật sự không còn nhớ tới nàng ta nữa.

Triều Thần thấy ta quay lại nhìn, bèn nói: “E là nương nương không biết nàng ta, nàng ta là Nguyễn Tiệp dư. Cũng không biết vì chuyện gì mà từ năm ngoái Hoàng thượng không gặp nàng ta nữa. Nô tỳ nghe nói nàng ta vì thế mà ốm nặng một trận, giờ vẫn cứ ốm đau ở Nguyên Nghi cư suốt.”

Ta khẽ cười, e rằng bệnh của nàng ta, ta cũng biết được ít nhiều.

Trở lại Cảnh Thái cung, ta ăn một chút rồi về tẩm cung nghỉ ngơi. Buổi tối nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm ghé qua Trữ Lương cung, ta đã biết chuyện này từ lâu nên cũng chẳng thất vọng nhiều. Mười ngày liên tiếp, vừa ra khỏi Ngự thư phòng, hẳn đều tới thẳng Trữ Lương cung.

Cái chết của Thư Quý tần đã bị chìm xuống dưới vũ đài hoa lệ của hậu cung này, chẳng bao lâu nữa, rất nhiều người sẽ không còn nhớ đến một nữ tử như thế.

Còn ta, vứt chiếc túi gấm của nàng ta đưa cho, nhưng ta không hối hận. Ta chẳng qua có tính ghen tuông của nữ nhân thôi, ta nghĩ, nếu đổi lại là người khác, cũng chưa chắc có thể đưa vật nhớ tới ta cho Hạ Hầu Tử Khâm. Chẳng ai ngờ như thế, để nam nhân bên mình nhớ nhung nữ tử khác.

Khắp hậu cung đang lan truyền, tuy Diêu Thực phi không còn long thai nhưng thánh sủng không hề giảm đi. Tin tức như vậy, hiển nhiên dễ dàng truyền đến tai người nhà họ Diêu, cũng có thể dễ dàng truyền tới tai Thư Cảnh Trình.

Nghĩ tới cái chết thảm của muội muội, nghĩ tới sự vô tình của Diêu gia, ta nghĩ, nỗi hận thù trong lòng Thư Cảnh Trình ngày càng sâu. Có lẽ hẳn ta còn thấy, điều hẳn ta tới Thượng Lâm uyển chính là một cơ hội tuyệt hảo.

Có một việc ta vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ. Tại sao Diêu Thục phi có thể lần lữa, chưa động thủ với Thiên Phi? Chẳng lẽ bởi nàng ta đang được thánh sủng nên không muốn làm những chuyện mờ ám sao?

Ha, sao Diêu Thục phi có thể là người như thế? Từ ngày nàng ta công khai muốn giết ta ở Trữ Lương cung, ta đã biết, nàng ta không phải là người lúc nào cũng biết kiềm chế. Thế nhưng, ta cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện này, có lẽ nàng ta vẫn đang xem chừng, chờ ta ra tay. Chỉ cần ta án binh bất động, tin rằng sẽ có ngày, nàng ta chắc chắn không nhịn nổi nữa.

Tỷ muội Thiên Phi và Thiên Lục đột nhiên tĩnh lặng hẳn, không có hành động gì. Vương thái y vẫn tới bắt mạch cho Thiên Phi mỗi ngày, cũng không truyền ra bất cứ tin tức khác thường nào.

Ngày nào ta cũng tới Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu theo lệ thường, cuối cùng lại gặp Diêu Thục phi ở Hy Ninh cung. Nàng ta vẫn cao ngạo ngồi bên cạnh Thái hậu, ánh mắt nhìn ta vẫn chứa đầy hận thù.

Ta làm như không thấy, chỉ cúi đầu thì thầm với Ngọc Tiệp dư.

Khi ra khỏi Hy Ninh cung, ta nghe thấy tiếng bước chân phía sau mỗi lúc một gần. Ngoảnh đầu lại, là Diêu Thục phi.

Ta vội vàng hành lễ, nói: “Thục phi nương nương!”

Nàng ta nhìn ta chằm chằm nhưng không nói một câu, song ánh mắt nhìn ta không hề thay đổi.

Ta không khỏi cười mỉa một tiếng. “Sao nương nương phải nhìn tần thiếp như thế, chuyện hôm ấy, tần thiếp đã nói rất rõ ràng với nương nương rồi.”

Diêu Thục phi bước tới gần ta, hung dữ nói: “Chuyện đó bản cung có thể không tính toán với ngươi, thế nhưng, từ lúc Hoàng thượng chấn cho ngươi một đòn ở Trữ Lương cung, bản cung liền tự nhủ trong lòng, nữ nhân trước mặt là kẻ địch lớn nhất trong cuộc đời này của bản cung!”

Trong lòng ta sửng sốt, hóa ra là vì Hạ Hầu Tử Khâm.

Ngước nhìn nàng ta, ta nhẹ nhàng nói: “Nương nương lại định giết tần thiếp nữa sao?” Còn chưa ra khỏi Hy Ninh cung mà, nàng ta thật sự to gan như thế ư?

Nàng ta cười giấu một tiếng, nói: “Ngươi quá xem thường bản cung rồi. Ngươi rất thông minh, muốn giữ được trái tim của Hoàng thượng, vậy thì bản cung nói cho ngươi biết, bản cung có thể!”

Ta sửng người. Nàng ta lại lạnh lùng “hừ” một tiếng, phất tay áo rồi bỏ đi.

Trông theo bóng lưng của nàng ta, ta nhất thời ngơ ngẩn. Nàng ta nói, có thể giữ trái tim hắn.

Ta không biết hơn mười ngày nay, nàng ta đã làm gì với hắn? Ta bỗng nhớ ra một chuyện, nếu đứa con của nàng ta thật sự được sinh ra, còn là một hoàng tử, Diêu gia muốn ủng hộ lập ấu tử, rốt cuộc Diêu Thục phi sẽ đứng bên Hạ Hầu Tử Khâm hay đứng bên Diêu gia?

Lát sau, ta lại lắc đầu, cười nhạt. E là Diêu Thục phi không biết, cả đời này nàng ta sẽ khó mà có con với hắn nữa. Tuy Thái hậu vì giang sơn nhưng chiều này quả thực rất hiểm độc, tước đi quyền làm mẹ của một nữ nhân...

Thực ra thứ cảm giác ấy, Thái hậu rất quen thuộc. Năm xưa bà cũng không có tử tự, thế nên mới dành hết tình thương của mình cho Hạ Hầu Tử Khâm. Nếu Dự Thái phi không bị điên, ta cũng muốn hỏi thử xem, chính tay cho con trai của mình đi, rốt cuộc bà ấy có cảm giác gì?

Đã hơn mười ngày trôi qua, có lẽ vết thương trên người Hạ Hầu Tử Khâm cũng đã khỏi hẳn. Quả nhiên đêm hôm ấy, hắn không tới Trữ Lương cung nữa, nhưng cũng không qua Cảnh Thái cung mà tới Khánh Vinh cung thăm Thiên Phi.

Ta đứng bên cửa sổ, ngắm người nhìn cảnh sắc trong sân, không gian tối đen nhưng vẫn có thể nhìn rõ hình dáng vạn vật hồi sinh. Bỗng nhiên lại nhớ tới những lời của Thư Quý tần trước lúc chết, nàng ta nói nàng ta không thể độc hưởng ân sủng của hắn, chỉ vì hắn có ba ngàn giai lệ. Diêu Thục phi nói, có thể giữ trái tim hắn. Còn ta lại muốn hỏi, trong hậu cung này, thật sự có một nữ tử có thể vĩnh viễn giữ được trái tim của hắn chăng?

Mỗi khi hắn đối diện với ta, cảm giác ấy sao mà chân thực, ám áp đến vậy! Nhưng khi hắn rời đi, khi chỉ có thể nghe nói hôm nay hắn đi đâu, ngày mai hắn đi đâu, ta lại thấy buồn rầu, không vui. Bởi vậy ta mới muốn nói, sự sùng ái của hắn là thứ ta khát vọng nhưng cũng khiến ta thấy hoảng sợ.

“Nương nương, người nghỉ ngơi sớm chút đi!” Văn Lương bước vào đóng cửa sổ giúp ta, giục ta đi nghỉ.

Ta lẳng lặng quay người, lên giường nằm.

Lại mười ngày nữa trôi qua, hắn không tới Trữ Lương cung mà tới Khánh Vinh cung. Trong hậu cung dường như xuất hiện cục diện cân bằng kỳ lạ giữa Diêu Thục phi và Vinh phi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã tới mừng Một tháng Ba, chỉ còn cách sinh nhật của Hạ Hầu Tử Khâm một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Hôm ấy, khi thức dậy, ta kinh ngạc phát hiện ra thuốc nước Tô Mộ Hàn đưa cho đã không còn nhiều. May mà mừng Chín tháng Ba có thể xuất cung được, tới lúc ấy sai người đi lấy về, hắn sẽ không có vấn đề.

Ta gọi Triều Thần vào giúp ta trang điểm, vừa đứng dậy đã nghe thấy tiếng Lý công công vang lên bên ngoài: “Hoàng thượng giá đáo!”

Tính ra đã hơn hai mươi ngày hắn không tới Cảnh Thái cung. Lúc này nghe hắn tới, ta cũng chẳng phấn khởi, thứ cảm giác ấy mông lung, không nói được thành lời.

Ta cùng Triều Thần đi ra, hắn sải bước vào phòng. Ta hành lễ còn hắn phát tay, nói: “Lui hết ra đi!”

Triều Thần vội vàng thưa “vâng”, cuống quýt lui ra. Hắn bước lại gần, kéo ta ngồi xuống nhìn một hồi, hình như tâm trạng của hắn hôm nay rất tốt. Ta không kìm được, hỏi hắn: “Rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến Hoàng thượng vui như thế?”

Hắn tủm tỉm cười, nói: “Trẫm nhận được tin, trước giờ Mùi hôm nay, Tấn Vương và Hiến Vương sẽ vào thành.”

Nhanh thế sao? Nhờ hắn nhắc ta mới nhớ ra, hôm nay đã là mừng Ba tháng Ba, chắc hắn đã hạ thánh chỉ muốn họ sớm vào hoàng thành, muốn ôn lại chuyện cũ chẳng?

Có điều, nguyên nhân khiến hắn vui vẻ như thế chắc chắn là bởi vì Tấn Vương cũng tới theo lệ thường. Nghĩ tới việc hắn nói, muốn ban nghĩa muội của Hàn Vương làm vương phi cho Tấn Vương, ha, ta lại muốn xem thử xem, vị vương gia dám viết bốn chữ “làm chuyện nghịch thiên” lên tấu chương, rốt cuộc là nhân vật như thế nào?

“Hôm nay trẫm thiết yến ở Quỳnh đài, tẩy trần cho hai vị hoàng đệ của trẫm.”

Ta cười, nói: “Hai vị vương gia đi đường xa cũng vất vả rồi, đến một đêm nghỉ ngơi mà Hoàng thượng cũng không ban cho họ sao?”

Hắn liếc nhìn ta một cái, cũng chẳng giận dữ, chỉ nói: “E là trẫm không sót ruột mà có người sẽ sót ruột.” Ta thoáng sững người, còn chưa phản ứng lại được thì lại nghe hắn nói: “Tối nay là gia yến, nhớ tới sớm một chút!”

Ta sững sờ giây lát rồi mới hỏi: “Hoàng thượng còn muốn đi đâu?” Ta nghĩ hắn tới Cảnh Thái cung rồi cùng ta tới Quỳnh đài dự buổi yến.

Hắn khẽ cười, gật đầu. “Trẫm còn chút chuyện phải xử lý, tiện đường ghé qua nói một tiếng cho nàng biết, sẽ đi nhanh thôi.”

“Hoàng thượng...” Hắn đúng là tới nhanh đi vội.

Hắn liếc ta một cái, cau mày nói: “Ừ?”

Đột nhiên ta phì cười, nói: “Không có gì, thần thiếp chỉ muốn hỏi vết thương trên người Hoàng thượng đã khỏi rồi sao?”

Hắn phá lên cười, nói: “Đương nhiên, trẫm còn đợi tới hội săn bắn để trở tài mà!” Nói xong, hắn đứng dậy, lại nói với ta: “Trẫm đi trước!”

Ta vội đứng dậy, cúi đầu, nói: “Thần thiếp cung tiễn Hoàng thượng!”

Ta ngồi một mình trong Cảnh Thái cung, không đi đâu. Tối chiều mới cảm thấy có chút buồn chán, còn hai canh giờ nữa mới tới giờ Mùi, chỉ bằng ra ngoài đi dạo một lát.

Chỉ dẫn Văn Lương đi theo, ta đi tới mức mệt mỏi mới ngồi xuống lan can. Văn Lương nói đi rót cho ta chén nước. Ta không từ chối, cứ để nàng ta đi. Nàng ta vừa đi được mấy bước, ta đã nghe thấy một tiếng “phịch”, vội quay đầu lại, Văn Lương bất cẩn đụng vào ai đó, còn nàng ta thì ngã xuống đất. Người kia lạnh lùng đưa mắt nhìn nàng ta, không nói câu nào, đi thẳng về phía trước.

Ta giật mình, trang phục của y không phải của vũ lâm quân trong cung, vạt áo và ống tay áo màu đen, viền đỏ khiến ta hiểu ra, đó là trang phục của thân vương. Trong lòng ta hơi căng thẳng, chẳng phải Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, phải giờ Mùi bọn họ mới vào thành sao?

Hướng kia... là tới Hy Ninh cung!

Ngay giây phút ấy, ta cũng không biết mình lấy đâu ra dũng khí, buột miệng gọi: “Xin Tần Vương dừng bước!”

31. Chương 31

Nam tử trước mặt kinh ngạc, đứng khựng lại, ngoảnh đầu nhìn về phía ta.

Văn Lương nghe ta gọi như thế, vội vàng bò dậy, cúi đầu nói: “Nô tỳ đáng chết, đụng vào vương gia!”

Nhưng y không nhìn Văn Lương mà vẫn nhìn ta chằm chằm. Ta đứng dậy, đi về phía y. Y khẽ cau mày, mím môi hỏi: “Người là...”

Ta ở trong thâm cung, đương nhiên y không biết ta, ta bèn mỉm cười, đáp: “Bản cung là Đan Phi.”

Ánh mắt y lộ vẻ kinh ngạc nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, sau đó lại nói: “Hóa ra là Đan Phi nương nương!” Y vẫn nhìn ta, lại nói: “Nhưng nương nương đã từng gặp bản vương rồi sao?”

Ha, sao ta có thể gặp y rồi chứ? Chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm nói hai vị vương gia phải giờ Mùi mới vào hoàng đô, dù có tới sớm cũng sẽ tới dịch quán[1] nghỉ tạm, sao y lại đột nhiên vào cung, còn đi về phía Hy Ninh cung nữa?

[1] Dịch quán: nơi nghỉ ngơi, đổi ngựa cho các quan viên hoặc những người làm nhiệm vụ chuyển công văn.

Y vội vàng vào cung, hẳn là tìm Thái hậu, có lẽ là vì chuyện đi săn mùa xuân.

Chỉ bởi Hạ Hầu Tử Khâm đã nhận được tấu chương của y lâu như thế mà vẫn không có hồi đáp, thậm chí vẫn bảo bọn họ vào thành như bình thường, chắc chắn trong lòng y đang nghi ngờ, giờ hãy còn sớm, liền tới Hy Ninh cung xem Thái hậu nói sao.

Ta chẳng qua chỉ suy đoán một chút mà thôi. Ta bèn cười, nói: “Bản cung đâu có may mắn được gặp vương gia, xem ra tiếng “Tần Vương” kia của bản cung đúng rồi?”

Y cũng không so đo với ta, chỉ khẽ cười, nói: “Nương nương thông minh, có điều giờ bản vương còn có việc, xin được cáo lui!” Nói xong, y hành lễ với ta rồi quay người đi mất.

Ta vội nói: “Vương gia không cần tới Hy Ninh cung trước đâu!”

Y dừng bước, ngoảnh đầu nhìn ta. Ta giải thích: “Hướng này vương gia chỉ có thể tới thăm Thái hậu, Ngự thư phòng của Hoàng thượng không phải hướng đó.”

Lúc này y mới chậm rãi quay người lại, trầm giọng nói: “Rốt cuộc nương nương vô tình gặp bản vương, hay cố ý chờ bản vương ở đây?”

Ta thoáng sững người, y và Hạ Hầu Tử Khâm đúng là huynh đệ, hai người đều có tính đa nghi như nhau.

Thản nhiên nhìn y, ta hơi nghiêng người, nói: “Bản cung vô tình gặp vương gia ở đây thôi, nhưng bản cung biết vương gia tới Hy Ninh cung là vì chuyện gì. Không biết vương gia có nề mặt bản cung, tới đình nghỉ chân phía trước ngồi một lát không?”

Nói xong, ta không nhìn y, chỉ đi thẳng về đình nghỉ chân cách đó không xa. Văn Lương vội đuổi theo, đi bên cạnh ta.

Người phía sau lưỡng lự một lát, cuối cùng cất bước đi theo.

Ngồi xuống giữa đình, Văn Lương biết ý nói: “Nô tỳ đi pha ấm trà.” Nói xong, nàng ta bèn lui xuống.

Tấn Vương đưa mắt nhìn ta, nói: “Không biết nương nương muốn nói gì với bản vương?”

Ta khẽ cười, phát ống tay áo, hạ giọng nói: “Bản cung đoán, vương gia gấp gấp tới gặp Thái hậu là vì chuyện săn bắn mùa xuân.”

Đôi đồng tử của y co lại, dấu sao đó cũng là những gì y viết trong bản tấu chương, là thứ không nên để ta biết. Y lạnh lùng nói: “Bản vương nghĩ hậu cung không được can thiệp vào chính sự.”

Ta không khỏi cảm thấy buồn cười, chẳng lẽ y nghĩ rằng Hạ Hầu Tử Khâm hoang dâm vô đạo, đến tấu chương cũng đưa cho ta xem sao? Nhìn sắc mặt y, ta nhận ra được sự bất mãn đối với Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta lắc đầu, nói: “Vương gia hiểu nhầm rồi, dĩ nhiên bản cung biết đạo lý đó. Có điều, khi bản cung khuyên Hoàng thượng hủy việc đi săn mùa xuân, Hoàng thượng đã vô tình để lộ ra.” Ta ngược lên nhìn y, cười rồi nói tiếp: “Bản cung vẫn luôn tò mò, người có thể nói ra những lời như thế rốt cuộc là người như thế nào.”

Nghe thấy vậy, vẻ giận dữ trên gương mặt y mới dần tan đi, trong đáy mắt đang nhìn ta hiện lên vẻ kinh ngạc, y nói: “Nương nương cũng không thấy phù hợp sao?”

Ta cười. “Không phải vậy thì sao bản cung lại khuyên Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh?”

Mắt y sáng lên, lại lắc đầu, cười khỏ. “Chỉ đáng tiếc, Hoàng thượng vẫn không có hành động gì. Bởi vậy bản vương vào cung, muốn hỏi Thái hậu xem rốt cuộc bà thấy chuyện này thế nào?”

Ta nhìn thẳng vào Tấn Vương, mở miệng hỏi: “Vương gia cho rằng thiên hạ này là thiên hạ của Hoàng thượng hay là thiên hạ của Thái hậu?”

Y nhất thời sững người. Ta lại nói: “Vương gia vào cung không tới gặp Hoàng thượng mà đi thẳng tới Hy Ninh cung để nói chuyện này với Thái hậu, vương gia muốn Thái hậu ra mặt nói với Hoàng thượng, thử hỏi Hoàng thượng sẽ nghĩ gì?”

Người cao ngạo như Hạ Hầu Tử Khâm, nếu Thái hậu thật sự ra mặt nói chuyện, chắc chắn hắn sẽ không nén được cơn tức giận. Thậm chí hắn còn cho rằng, Tấn Vương muốn Thái hậu chèn ép hắn, với tính tình của hắn, nhất định sẽ không chịu thua. Nhưng Tấn Vương lại không biết, Hạ Hầu Tử Khâm lần nữa không trả lời y vì muốn nghe y nói trước mặt mình.

Tuy Tấn Vương tìm gặp Thái hậu để nói chuyện, tâm ý cũng như nhau nhưng với Hạ Hầu Tử Khâm, ý nghĩ đã hoàn toàn khác biệt.

Huống hồ Tấn Vương hắn cũng hiểu rõ, Hạ Hầu Tử Khâm không phải con ruột của Thái hậu, xảy ra chuyện gì bất hòa cũng là việc khó có thể tránh được. Có lẽ, chuyện của Phất Hy năm ấy, y còn hiểu rõ hơn ta.

Lúc này, Văn Lương đã bưng ấm trà quay lại. Nàng ta cẩn thận rót trà, đặt trước mặt y, lại khẽ đặt một chén khác tới trước mặt ta rồi im lặng đứng hầu một bên.

Tấn Vương đột nhiên đứng dậy, lên tiếng: “Bản vương suy nghĩ thiếu sót, một lời của nương nương đã nhắc nhở bản vương. Nhưng bản vương đã tới đây rồi, đương nhiên vẫn phải tới Hy Ninh cung thỉnh an mẫu hậu mới phải đạo.” Nói xong y liền định đi.

Ta gọi y lại: “Giờ vương gia cũng đừng vội, cũng mong vương gia đừng chê chén trà này của bản cung!” Nói xong, ta nâng chén trà, cười với y.

Y thoáng sững sốt, cuối cùng cũng quay lại, ngồi xuống, bưng chén trà lên nhấp một ngụm.

Ta nói: “Bản cung phải tạ ơn vương gia!”

Y nhìn ta vẻ kinh ngạc. Ta cười, nói: “Tạ ơn trong lòng vương gia có Hoàng thượng, trong lòng có thiên hạ của Hạ Hầu gia.”

Thản nhiên uống cạn chén trà, y mới cười cười, đứng dậy nói với ta: “Hoàng thượng có nương nương là phúc của người. Bản vương cáo lui trước!” Y hành lễ, khẽ cười một tiếng rồi quay người đi mất.

Ta đứng dậy, nhìn theo bóng lưng của Tấn Vương, khẽ cười thành tiếng.

Văn Lương hỏi nhỏ: “Nương nương, người cười gì vậy?”

“Bản cung vui.” Vì sự trung thành của Tấn Vương, vì Hạ Hầu Tử Khâm.

Ánh mắt của Văn Lương nhìn theo nam tử đang gấp gáp rời đi, lát sau mới mở miệng: “Nương nương, chúng ta về thôi! Tối nay Hoàng thượng thiết yến ở Quỳnh đài, nương nương phải trang điểm kĩ càng mới được.”

Ta đáp lời rồi quay bước trở về.

Nguồn ebook: s:// .luv-ebook

Hai người đang đi, ta lại nghe Văn Lương thì thầm: “Mấy ngày tới cũng nhiều việc. Đến khi Hoàng đế Đại Tuyền và Nam Chiếu tới đây, Hoàng thượng còn phải tiếp đón. Không biết khi nào người của Bắc Tề mới tới.”

Ta khẽ cười một tiếng nhưng không đáp.

Hoàng thượng tiếp đón khách vốn phải đưa hoàng hậu đi cùng, thế nhưng vị trí ấy trong hậu cung vẫn còn để trống, giờ địa vị của Diêu Thực phi là cao nhất, nếu để nàng ta đi thì cũng không có gì đáng trách.

Nghĩ một lát, ta không tìm được lại hỏi: “Văn Lương, người nói xem, nếu Hoàng hậu Nam Chiếu đến thiên triều thì sẽ ở đâu?”

Trong cung? Ha, nàng ta là công chúa của tiền triều, nếu ở trong cung sẽ có rất nhiều điều bất tiện. Dịch quán? Vậy thì đúng là mĩa mai thay, hưởng chỉ hai vị vương gia còn ở trong dịch quán, hoàn toàn không thích hợp.

Văn Lương dường như bị kinh ngạc, vội lắc đầu, nói: “Nương nương, chuyện này nô tỳ không biết.”

Ta đưa mắt nhìn nàng ta, không nói gì nữa. Ta thật sự tò mò, muốn nhìn xem vị Hoàng hậu Nam Chiếu này, khi nàng ta xuất giá thì vẫn là thân phận công chúa tiền triều hiển hách, sau bốn năm trở về, thiên hạ này đã không còn là thiên hạ của Tuân gia nữa.

Sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Hạ Hầu Tử Khâm, không biết có bao nhiêu người đang chờ mong!

Quay về Cảnh Thái cung, ta thấy Triều Thần chạy lên, nói: “Nương nương đã về phủ rồi! Phủ Nội vụ sai người đưa y phục mới đến, nô tỳ chờ nương nương về thử.” Trông nàng ta thật vui vẻ, có lẽ y phục mới rất đẹp.

Không biết tại sao, ta đột nhiên nhớ tới hồi nhỏ, Cố Khanh Hằng tặng ta mấy bộ quần áo đẹp. Sau khi xảy ra chuyện ấy, ta không bao giờ mặc một bộ nào nữa, tất cả đều được xếp lại gọn gàng, đặt dưới đáy rương.

Giờ đây đã lớn khôn, ta cũng không mặc được những bộ quần áo ấy nữa, nhưng ký ức trong lòng vẫn còn đó. Khi rời ngôi nhà ấy, chỉ có những bộ quần áo đó là thứ ta không nỡ bỏ lại, thế nhưng đã vào cung rồi, mang theo những bộ quần áo ấy dĩ nhiên không tiện, huống chi ta cũng không thể mặc. Nghĩ tới điều này, ta lại khẽ lắc đầu.

Theo Triều Thần vào trong, nhìn thấy trên bàn, ngoài bộ quần áo còn có mấy loại trang sức, châu báu. Ta không khỏi kinh ngạc, chỉ ngoảnh đầu lại, hỏi: “Chủ tử các cung đều có sao?”

Triều Thần gật đầu, đáp: “Vâng, đều có, nhưng theo thân phận mà khác nhau, đồ phủ Nội vụ đưa tới cũng có chút khác biệt.”

Nghe thấy vậy ta mới an tâm, gật đầu, nói: “Vậy cứ giúp bản cung thay y phục thôi!”

“Vâng!” Hai cung tỳ đều thưa “vâng” rồi đi tới giúp ta thay quần áo.

Thời tiết bây giờ đã ấm lên nên quần áo trong cung cũng mỏng hơn.

Cung trang màu tím nhạt, những mảng gấm được thêu từ chỉ bạc, lướt ngón tay qua, còn có cảm giác hơi mát. Chiếc váy dài mềm mại có viền bằng gấm bạc, bên eo còn thắt đai lưng bằng gấm rộng bản khiến ta trông mảnh mai, tha thướt.

Nhớ khi đó, ta còn là một cung tỳ nhỏ bé, Hạ Hầu Tử Khâm ôm lấy thắt lưng ta, khẽ cười, nói: “Không đủ một vòng ôm, tựa như cây liễu yếu ớt đón gió.”

Ta bắt giác bật cười thành tiếng. Hai cung tỳ cũng cười theo nhưng không nói lời nào. Văn Lương kéo ta tới trước bàn trang điểm, dùng chiếc lược gỗ nhẹ nhàng chải tóc cho ta, khẽ cười vui vẻ. Nhìn dáng vẻ của bọn họ, trong lòng ta cũng vui hơn.

Nhớ tới cuộc trò chuyện cùng Tấn Vương ban nãy, ta bắt giác cảm thấy an tâm. Trong triều có kẻ mưu phản cũng cần có cơ để xuất binh, giả sử con cháu của Hạ Hầu gia không muốn làm phản, nhưng kẻ nào ra tay cũng chính là làm loạn, tội đáng muôn chết.

Khi Hoàng đế Gia Thịnh của tiền triều băng hà, nếu Hạ Hầu gia không phải ngoại thích, không phải là vương gia khác họ thì e rằng Hạ Hầu Tử Khâm muốn ngồi lên ngôi hoàng đế cũng không dễ dàng như thế. Diêu Hành Niên năm ấy ủng hộ nhà Hạ Hầu, dĩ nhiên là muốn đưa bé của con gái mình sau này sẽ có một ngày dễ dàng có được giang sơn thiên triều. Nếu không, bao nhiêu năm như thế, người nhà họ Diêu chắc chắn sẽ không kiềm chế được. Diêu Hành Niên cũng sẽ không trăm phương ngàn kế để đưa con gái mình vào cung làm phi tử của Hạ Hầu Tử Khâm. Cho nên Thái hậu lo lắng, tự nhiên sẽ phải cẩn thận.

Trang điểm xong, nghỉ ngơi ở tấm cung một lát, ta thấy Phương Hàm ở bên ngoài vào, nói: “Nương nương, sắp tới giờ rồi, nên tới Quỳnh đài thôi!”

Ta gật đầu, để Văn Lương đỡ mình đứng dậy.

Ra khỏi cổng Cảnh Thái cung, thấy loạn kiệu đã được chuẩn bị, ta cúi người vào trong ngòi, nghe thấy tiếng Triều Thần vang lên: “Khởi kiệu!”

Quỳnh đài cách Cảnh Thái cung rất xa, ta yên lặng ngồi trong loạn kiệu. Đương nhiên ta biết vì sao Hạ Hầu Tử Khâm phải chọn thiết yến ở Quỳnh đài, bởi lẽ, khi hai vị vương gia rời hoàng đô tới đất phong, hắn đã đưa tiễn họ ở nơi đó.

Vua của các nước chư hầu không được hoàng đế triệu kiến thì không được phép tự ý về hoàng đô. Sinh nhật các năm trước của Hạ Hầu Tử Khâm cũng không làm lớn thế này, bởi vậy hai vị vương gia cũng chỉ sai người đưa quà chúc mừng.

Đến giờ đã bốn năm trôi qua, hắn chọn Quỳnh đài làm nơi thiết yến lần nữa, nhất định là muốn nói cho bọn họ biết, tình cảm huynh đệ cốt nhục, hắn chưa bao giờ quên. Xa cách từ nơi này, rồi lại tụ họp tại đây. Hạ Hầu Tử Khâm nghĩ điều gì, tất nhiên sẽ rất chu đáo.

Loan kiệu đi rất lâu mới chậm rãi dừng lại, Triều Thần vén rèm kiệu lên, đưa tay vào đỡ ta.

Ta xuống loạn kiệu, thấy Quỳnh đài hôm nay có thêm rất nhiều cung nhân. Lúc này cũng không chần chừ nữa, ta cất bước đi vào bên trong.

Chúng cung nhân qua lại đều hành lễ với ta. Ta ngược nhìn vào trong, thấy bóng dáng Thiên Phi, Thiên Lục ở bên cạnh đang ghé tai tỷ ta thì thầm gì đó. Ta nhìn Thiên Phi đang ngồi ở vị trí thứ hai bên trái, mà về tôn ti cao thấp thì bên trái cao hơn bên phải, rõ ràng tỷ ta muốn ra oai với ta. Vị trí còn trống ở trước mặt tỷ ta là dành cho vị vương gia từ xa tới.

Thế nhưng hôm nay là gia yến, ta sẽ không so đo chuyện này với tỷ ta. Ta đi thẳng tới vị trí thứ hai bên phải, ngồi xuống. Khi Thiên Lục quay người lại mới thấy ta đang ngồi ở đối diện, nàng ta cười nhạt, cúi đầu chào ta.

Ta cũng cười, nhìn nàng ta một cái. Lúc này nàng ta mới xoay người đi xuống phía dưới, chọn một chỗ rồi ngồi xuống. Nàng ta chẳng qua cũng chỉ là một vị tần, vẫn chưa có tư cách ngồi bên cạnh Thiên Phi.

Ta thấy chúng phi tần tới trước ai nấy đều đã tìm được chỗ ngồi, có người đang thì thầm nói chuyện, có người chỉ ngồi yên lặng, không nói một câu. Ngồi phía dưới ta là Nguyễn Tiệp dư, đối diện nàng ta là Ngọc Tiệp dư.

Khi ta nhìn qua, đúng lúc thấy Ngọc Tiệp dư cũng nhìn về phía mình. Nàng ta khẽ mỉm cười với ta, ta cũng cười lại, thấy phía dưới nàng ta là An Uyển nghi và Thiên Lục, còn ngay dưới Nguyễn Tiệp dư là Lưu Thuận nghi và Trần Tĩnh tần.

Lúc này, bỗng nghe thấy giọng nói cao vút của Lý công công ở bên ngoài: “Hoàng thượng giá đáo! Thái hậu giá đáo!”

Mọi người nghe thấy, vội đứng dậy hành lễ. “Tham kiến Hoàng thượng! Tham kiến Thái hậu!”

Ta cúi đầu, chờ một đoàn người đi qua trước mặt rồi mới từ từ ngẩng lên. Hai vị vương gia đi theo sau hần, bên cạnh hần là Thái hậu, Diêu Thực phi khẽ dìu bà, chậm rãi đi bên cạnh hần.

Đợi Hoàng thượng và Thái hậu ngồi xuống, mọi người mới ngồi theo. Diêu Thực phi ngồi xuống ngay bên dưới, phía tay phải hần, nàng ta bỗng nhiên nhìn về phía ta, trong mắt là vẻ đắc ý. Ta thầm cười khẩy, chỉ là một chỗ ngồi mà thôi, Tang Tử ta không thèm thuồng đến thế.

Ánh mắt ta lặng lẽ hướng về người bên cạnh, người này hần là Hiển Vương. So với hai vị ca ca, vóc dáng Hiển Vương cao to hơn, giữa trán mơ hồ toát ra luồng ánh sáng lấp lánh không để người ta biết. Đường như y cảm nhận được bên cạnh có người nhìn, đột nhiên ngoảnh đầu nhìn về phía ta. Ta kinh ngạc, hoang mang thu lại ánh mắt.

Tần Vương ngồi đối diện đang mỉm cười với ta.

Khóe miệng ta khẽ động, khi sực tỉnh, vô tình thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang nhìn ta chằm chằm. Trong lòng sững sốt, nhưng ta không vội vàng thu lại ánh mắt, chỉ thản nhiên nhìn hần, tới khi hần rời ánh mắt đi, ta mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó lại nghe thấy hần cười, nói: “Thời gian trôi qua nhanh thật đấy, chỉ chớp mắt mà đã gần bốn năm rồi. Đã lâu lắm không gặp các đệ, nếu không phải sắp tới sinh nhật trăm thì không biết tới năm nào, tháng nào chúng ta mới có thể gặp gỡ.”

Thái hậu cũng cười, nói: “Hoàng thượng vẫn luôn chủ trương tiết kiệm, sinh nhật lần này cũng là ý của ai gia. Nhưng ai gia cũng có suy nghĩ tư lợi, muốn được gặp huynh đệ các người.” Bà lại thở dài một tiếng. “Ai gia già rồi, người già lại hay nhớ tới bọn trẻ các người.”

Khi Thái hậu nói tới câu: “Hoàng thượng vẫn luôn chủ trương tiết kiệm”, ta thấy trên mặt Tần Vương thoáng hiện lên vẻ không vui, chắc hẳn y đang nghĩ tới chuyện Hạ Hầu Tử Khâm cố ý đi săn thú vào mùa xuân. Nhìn về mặt của Tần Vương, có lẽ y vẫn chưa nhắc chuyện đó với Hạ Hầu Tử Khâm.

Lúc này, khi gặp Tần Vương trong cung, y chỉ tới Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu mà thôi, chẳng lẽ Thái hậu và y còn nói tới chuyện khác sao? Không thì sao có thời gian đi gặp Hạ Hầu Tử Khâm chứ?

Ta đang suy nghĩ, liền nghe thấy Hiển Vương ở bên cạnh nói: “Mẫu hậu lo lắng nhiều rồi, Hoàng thượng không triệu kiến thần thì mới là may mắn của thiên triều.”

Ta hơi ngạc nhiên, y muốn nói Thái hậu cố ý nhân cơ hội này để triệu tập bọn họ về hoàng đô, mục đích là muốn thăm dò hai người bọn họ xem liệu có tâm tư khác thường không.

Quả nhiên sắc mặt Thái hậu thoáng thay đổi, nhưng không tức giận.

Tần Vương lại nói: “Tam đệ vẫn ăn nói thẳng thừng như thế, mẫu hậu cũng hiểu rõ tính nết của đệ ấy rồi đó, bao nhiêu năm rồi mà vẫn không thay đổi.” Y nâng chén rượu ở trước mặt, nói với người ngồi phía trên: “Dịp này thần về hoàng đô, vẫn chưa chuyện trò cùng Hoàng thượng được mấy câu, thần xin chịu phạt một chén trước!” Nói xong, y ngửa cổ uống cạn chén rượu.

Bầu không khí ngưng ngừng ban này được xóa tan chỉ trong nháy mắt, Hạ Hầu Tử Khâm nâng chén, nói: “Dấu sao lần này đệ còn phải ở lại một thời gian, trăm không sợ không có thời gian ôn chuyện với nhị đệ.” Hần lại cười nói với Hiển Vương: “Chén này trăm kính hai đệ!”

“Thần không dám!” Hiển Vương vội nâng chén, ngẩng đầu uống cạn.

Lúc này, vẻ không vui trên gương mặt Thái hậu đã tan đi, bà nói với Hiển Vương: “Ai gia nghe nói hai năm trước Tử Diễm đã lập vương phi rồi? Còn là con gái của Hộ bộ thượng thư?” Ngừng lại một lát, bà lại hỏi: “Vương phi khỏe chứ? Lần này về, sao không đưa nàng về đây cho ai gia gặp, ai gia cũng muốn ôm tôn tử[2] của ai gia.”

[2] Tôn tử: cháu nội.

Hiển Vương đáp: “Đa tạ mẫu hậu quan tâm, nhưng đưa họ đi không tiện, hài tử[3] còn nhỏ, lại không rời được vương phi, thế nên nhi thần mới về một mình.”

[3] Hài tử: con, em bé.

Nếu Hiển Vương đã nghi ngờ Thái hậu triệu tập bọn họ quay về để thăm dò, đương nhiên sẽ không đưa vợ con mình theo, suy cho cùng, ở lại đất phong vẫn là an toàn nhất. Thế nhưng Thái hậu nói nhiều như thế, e là chỉ vì câu cuối cùng kia thôi.

Tôn tử à, chỉ đáng tiếc, đó là con trai của Hiển Vương, không phải của Hạ Hầu Tử Khâm. Thế nên bà mới nóng ruột muốn phi tần trong hậu cung sinh hoàng tử, bằng không mai này xảy ra chuyện, sẽ giống như Hoàng đế Gia Thịnh của tiền triều, không có con trai nối dõi, kế thừa cơ nghiệp. Dù Hiển Vương cũng gọi bà một tiếng mẫu hậu nhưng rốt cuộc vẫn có sự khác biệt. Hạ Hầu Tử Khâm tuy không phải là con ruột nhưng hẳn do một tay bà nuôi nấng, người bà có thể nhờ cậy được cũng chỉ có người con trai này.

Nghe thấy vậy, Thái hậu cũng chỉ cười, nói: “Hài tử còn nhỏ, đương nhiên không chịu được vất vả, ai gia cũng hiểu.”

Bà vừa nói xong thì nghe Hạ Hầu Tử Khâm cười, nói: “Mẫu hậu chỉ quan tâm tới tam đệ, sao không hỏi nhị đệ thế nào rồi?” Hắn nói vậy khiến ta lại nhớ tới chuyện hắn đã từng nói, muốn ban hôn nghĩa muội của Hàn Vương cho Tấn Vương.

Thái hậu lại khẽ cười một tiếng, nói: “Chuyện này trong lòng ai gia đã có ý định rồi!”

“A?” Hạ Hầu Tử Khâm ngoảnh lại nhìn bà, cười nói: “Đích thân mẫu hậu chọn vương phi cho nhị đệ sao?”

Ta không kìm được, nhìn về phía Tấn Vương, thấy vẻ mặt y vẫn lãnh đạm, dường như chuyện kia chẳng liên quan gì tới y. Ta quả thật cảm thấy có chút kỳ lạ, hôn nhân đại sự, lẽ nào không phải chuyện rất quan trọng sao? Y không giống Hạ Hầu Tử Khâm, y chỉ là vương gia, còn có quyền chọn lựa.

Ta chỉ cảm thấy có chút không đúng, y đã được phong vương rồi, sao chuyện này còn cần Thái hậu quan tâm? Chẳng phải vương phi của Hiển Vương là do tự Hiển Vương tấn phong sao? Cùng lắm là trình tấu lên Hạ Hầu Tử Khâm rồi thôi. Có điều, làm như thế thực ra chỉ là làm cho có lệ mà thôi!

Thái hậu cười, nói: “Dĩ nhiên ai gia phải quan tâm rồi! Chiều nay Tử Úc tới sớm hơn một chút, ai gia nghĩ Hoàng thượng còn có việc chưa xử lý xong nên sai người triệu hắn vào cung. Ai gia còn nói chuyện này với hắn nữa.”

Trong lòng ta kinh ngạc, rõ ràng Tấn Vương tự ý vào cung, vì chuyện đi săn mùa xuân mà tìm tới Thái hậu. Tuy cuối cùng y không nhắc tới chuyện này nhưng Thái hậu lại nói là bà triệu Tấn Vương vào cung, thương lượng chuyện lập vương phi...

Hóa ra ta không biết, Tấn Vương lại ở Hy Ninh cung lâu như thế là vì bàn chuyện hôn nhân đại sự cùng Thái hậu sao?

Vậy Tấn Vương thì sao? Vì sao sắc mặt y lại bình thản như thế? Bình thản đến mức khiến ta cảm thấy lạ thường.

Trên gương mặt Hạ Hầu Tử Khâm thoáng lộ vẻ kinh ngạc, hắn liếc nhìn Tấn Vương một cái, lại nói: “Trẫm không biết rốt cuộc là tiểu thư nhà nào, đến trẫm mà mẫu hậu cũng chưa hề thông báo, đã thương lượng với nhị đệ rồi?”

Không chỉ hắn, ta cũng muốn biết.

Diêu Thục phi ngồi trên ghế cũng lộ vẻ hiếu kỳ, ánh mắt nhìn về phía Thái hậu.

Thái hậu vẫn cười, nói: “Hoàng thượng chắc vẫn còn nhớ, một tháng trước, Bắc Tề truyền tin quận chúa của Bắc Tề, muội muội của Hàn Vương sắp tới thiên triều hòa thân? Ai gia nghĩ rằng, Quận chúa của Bắc Tề tài mạo song toàn, hiền lương thực đức, để nàng ta làm vương phi của Tử Úc thì không còn gì hợp hơn nữa.”

Ta nhất thời sững sờ.

Bàn tay đang cầm chén rượu của Hạ Hầu Tử Khâm thoáng khựng lại, hắn đã định ban quận chúa kia cho Tấn Vương làm vương phi từ lâu, nhưng Thái hậu lại nói ra chuyện này trước hắn một bước. Nhìn nét mặt của hắn, ta càng chắc chắn một điều, chuyện đi săn mùa xuân, Tấn Vương vẫn chưa nói với Thái hậu.

Ta lại nhớ tới chuyện Hạ Hầu Tử Khâm nói, muốn Tấn Vương nói ra những lời trên tấu chương trước mặt hắn, mới đồng ý ban hôn quận chúa cho hắn.

Thái hậu không để tâm tới sắc mặt đang sầm xuống của Hạ Hầu Tử Khâm, nói tiếp: “Vốn dĩ ai gia còn sợ Tử Úc từ chối, hỏi hắn, hắn mới nói, tất cả chuyện này đều để ai gia làm chủ, Hoàng thượng, con nghĩ sao?”

“Trẫm...” Hắn ngừng lại một lát, khẽ cười, nói: “Trẫm vốn muốn... Ha, vẫn là mẫu hậu nhanh hơn một bước!”

Nét mặt hắn có chút khác thường, ta biết hắn vốn có ý định này nhưng không ngờ lại bị Thái hậu giành trước. Ta cũng thật sự rất tò mò, sao Thái hậu lại quan tâm tới chuyện này? Còn cố ý nói chuyện này với Tấn Vương trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta đang nghĩ ngợi thì nghe Thái hậu cười, nói: “Như vậy, Tử Úc sao còn chưa tạ ơn?”

Tấn Vương đứng dậy, quỳ xuống, nói: “Thần tạ ơn ân điển của Hoàng thượng!”

Cũng nhanh quá đấy, quận chúa Bắc Tề kia còn chưa tới đây mà đã quyết định chuyện hôn nhân đại sự của người ta rồi. Ta nghĩ Hoàng đế Bắc Tề vốn muốn để nàng ta vào hậu cung của thiên triều, không biết nếu biết được tin này thì sẽ như thế nào?

Sao Thái hậu giải quyết chuyện này nhanh vậy nhỉ, là sợ quận chúa Bắc Tề kia sẽ trở thành người của Hạ Hầu Tử Khâm sao? Thế nhưng, hắn Thái hậu cũng biết Hạ Hầu Tử Khâm vốn không muốn nàng ta chứ nhỉ?

Lắc đầu, những chuyện này đâu phải việc ta nên quản!

Người ngồi trên im lặng một lát rồi mới nói: “Đứng lên đi, vậy thì trẫm lại vì chuyện vui sau này của nhị đệ, cạn chén này trước!” Nói xong, hắn liền dốc cạn chén rượu.

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Tấn Vương cũng uống cạn.

Mọi người uống thêm một lượt nữa, Hiến Vương ngồi cạnh ta dường như uống hơi nhiều. Y cười, nói: “Thần nghe nói lần này Hoàng đế cùng Hoàng hậu Nam Chiếu cùng tới? Không biết Hoàng thượng định để họ nghỉ lại ở đâu?” Trong nụ cười của Hiến Vương ẩn hiện nét mỉa mai.

Thiên hạ của Tuân gia năm ấy, nhà Hạ Hầu chẳng qua chỉ là thần tử. Bây giờ, giang sơn đổi chủ, công chúa tiên triều gặp Hạ Hầu Tử Khâm còn phải gọi một tiếng “hoàng thượng”.

Thật ra vấn đề này, ta cũng từng nghĩ đến.

Ngước lên nhìn người phía trên, thấy hắn vẫn không đổi sắc mặt, chỉ lên tiếng đáp: “Đương nhiên là sắp xếp tới Thượng Lâm uyển, nơi ấy có rất nhiều cung điện.”

Như vậy cũng tốt, còn cách hoàng cung một đoạn đường. Vậy thì các vị khách quý khác cũng sẽ được sắp xếp nghỉ lại đó rồi.

Rượu uống chưa nhiều nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã đưa tay đỡ trán. Diêu Thục phi ngồi bên cạnh vội đi tới, hỏi: “Hoàng thượng say rồi sao?”

Hắn khẽ cười một tiếng, đáp: “Tửu lượng của trẫm hơi kém”, rồi lại nói với Thái hậu: “Mẫu hậu triệu nhị đệ vào cung sớm, có lẽ những gì muốn nói đã nói rồi. Nhưng lần này tam đệ quay về còn chưa trò chuyện

cùng mẫu hậu. Trầm hơi vằng vặc, muốn về trước. Trầm để tam đệ ở lại ngồi với mẫu hậu một lát, mẫu hậu thấy thế nào?”

Thái hậu cũng người một lát nhưng cũng không tiện từ chối, chỉ nói: “Vây cứ để Thục phi cùng về với Hoàng thượng đi!”

Nhưng hần lắc đầu, nói: “Không cần đâu, Thuần Nhi ở lại với Thái hậu. Đàn Phi!” Hần đột nhiên gọi.

Ta giật mình kinh ngạc. Hần đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, trường hợp này mà còn gọi ta tới. Có điều hần là Hoàng thượng, hần đã mở miệng vàng, ta chỉ có thể bước lên.

“Có thần thiếp!” Ta đáp lời, đi tới.

Hần đứng dậy, nói: “Diu trầm về cung!”

“Vâng!” Ta bước lên diu hần, hôm nay đúng là hần đã uống rất nhiều, thế nhưng ta lại cảm thấy, vẫn chưa tới mức khiến hần say.

Đi qua trước mắt Tấn Vương, thấy Tấn Vương đứng lên theo, giọng nói của y vang lên ở phía sau: “Vây thì thần cũng xin cáo lui, không làm phiền mẫu hậu nói chuyện với tam đệ nữa!”

Lúc này ta mới biết, hóa ra hần muốn Tấn Vương ra ngoài. Nhưng còn gọi ta theo làm gì?

Ta nghiêng mặt nhìn nam tử bên cạnh, hần không nhìn ta, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước. Lý công công thấy chúng ta đi ra, vội chạy tới đón: “Hoàng thượng sao thế?”

Hần xua tay để y tránh xa ra một chút.

Lý công công ngăn người một lát, cuối cùng lui ra. Hai cung tỳ của ta thấy vậy cũng không dám bước tới.

Ta diu hần, nói nhỏ: “Hoàng thượng vằng vặc đầu lắm sao? Cẩn thận bậc thang dưới chân kia!” Thật ra ta biết, hần vốn không say, có điều hần không nói, ta cũng chỉ có thể diễn trò cùng hần.

“Ừ.” Hần hạ giọng đáp, tựa vào ta, bước xuống bậc.

Ta đi cùng hần một đoạn rồi ngoái lại, thấy Tấn Vương đang đi theo từ xa, liền hỏi khẽ: “Nếu Hoàng thượng muốn nói chuyện với vương gia, sao phải khổ công gọi thần thiếp ra đây?”

Nghe thấy vậy, hần nhú mày, bàn tay đang ôm ta siết mạnh. Ta cau mày chịu đau, nghe hần nghiêng răng nghiêng lợi đáp: “Đàn Phi của trầm đúng là thần thông quảng đại, tới Tấn Vương mà cũng quen!”

Ta sững sốt, kinh ngạc nhìn hần. Nụ cười thoáng qua ban nãy, rốt cuộc hần đã nhìn thấy, thế nên mới muốn ta diu hần ra ngoài?

Hần không nói gì nữa, ta biết, hần đang đợi ta giải thích, nhưng ta có thể nói vì không muốn Tấn Vương xin Thái hậu ra mặt nhắc tới chuyện đi săn mùa xuân mà quen Tấn Vương ư? Thế thì có khác gì việc xin Thái hậu ra mặt đâu, đều làm hần mất mặt. Hần không tức chết mới là lạ.

Nghĩ tới đó, ta lại không kìm được muốn cười thành tiếng. Vô tình nhìn thấy bộ mặt tái mét của hần, ta đành kiềm chế.

Nghĩ một lát, ta đáp: “Hôm nay cung tỳ của thần thiếp không cẩn thận đụng phải vương gia trên hành lang, thế nên mới quen biết.”

Hần nhướn mày, “hừ” một tiếng, nói: “Cung tỳ của nàng đụng phải hần?”

Ta gạt đầu. “Nếu Hoàng thượng không tin, lát nữa vương gia tới đây, người cứ hỏi vương gia là được mà!” Ta tin rằng Tấn Vương cũng sẽ không nói thẳng ra chuyện ấy, bằng không thì khi tới Hy Ninh cung, y hần đã nói với Thái hậu rồi.

Hần tức giận liếc nhìn ta, vung tay gạt ta ra, đứng chấp tay ra sau. “Trầm đường đường là thiên tử, còn cần hỏi mấy chuyện ấy à?”

Ta sững người, đứng rồi, bảo hần đi hỏi Tấn Vương, chẳng phải cũng rất mất mặt sao? Thế nhưng nhìn bóng lưng của hần, ta cũng biết, trong lòng hần kỳ thực rất muốn hỏi. Hần chỉ bướng bỉnh thôi!

“Quỳ xuống cho trẫm!” Hấn quay lưng về phía ta, lạnh lùng nói.

Ta im lặng, quỳ xuống phía sau hấn.

Lúc này, tiếng bước chân ở phía sau ngày càng gần, giọng Tần Vương vang lên: “Thần tham kiến Hoàng thượng!”

Hấn quay người lại, liếc Tần Vương một cái rồi mỉm cười, nói: “Hóa ra là nhị đệ!”

Ta cảm thấy buồn cười, đưa mắt nhìn hấn, rõ ràng hấn đợi Tần Vương tới đây, còn giả vờ không biết.

Tần Vương lại bước lên một bước, nhìn ta, nói: “Hoàng thượng đây là...”

Hấn “hừ” một tiếng, nói: “Đàn Phi của trẫm nhìn thấy thứ không nên nhìn, trẫm chỉ uốn nắn một chút thôi!” Hấn rời ánh mắt khỏi người ta, lại nói: “Nhị đệ còn có chuyện gì?”

Nghe thấy vậy, Tần Vương vẫn thản nhiên nói với hấn: “Thần có chuyện muốn nói với Hoàng thượng, nhưng lúc này nghe Hoàng thượng nói văng đầu, không biết giờ Hoàng thượng thấy thế nào rồi?”

Ta thở dài, quỳ trên đất nghe hai huynh đệ bọn họ quanh co, lòng vòng.

Hấn khẽ cười, nói: “Vừa nãy ở trong đó hơi khó chịu, trẫm ra ngoài một lát, thấy tinh thần sảng khoái, dễ chịu hơn rồi.”

Ta liếc nhìn hấn một cái nhưng hấn không nhìn ta. Có trời mới biết hấn lúc nào cũng tinh thần sảng khoái, dễ chịu, có điều lúc này nổi nóng chút thôi, ta thấy hấn vẫn khỏe mạnh.

Tần Vương cười, khẽ nói: “Thế thì thần yên tâm rồi! Thần muốn hỏi Hoàng thượng, tấu chương thần đã trình...”

Mắt hấn hơi sáng lên, chỉ “à” một tiếng, mãi sau mới nói: “Trẫm đọc rồi, trẫm còn phê duyệt, sai người đưa tới cho đệ, không biết nhị đệ thấy quyết định của trẫm ra sao?”

Ta kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hấn đúng là gian xảo, rõ ràng không phê duyệt bản tấu chương đó, còn nói với ta, cố ý không để ý tới mà, giờ lại nói đã phê duyệt, còn hỏi Tần Vương thấy quyết định của mình thế nào.

Quyết định gì? Nói rằng vẫn muốn đi săn mùa xuân, hay đồng ý thu lại mệnh lệnh theo ý của Tần Vương? Tới giờ mà hấn còn muốn đưa ra một vấn đề khó cho Tần Vương.

Nhưng không ngờ Tần Vương cười, đáp: “Hoàng thượng thánh minh!”

“Phi...” Ta không nhịn được, cười thành tiếng.

Hóa ra không chỉ Hạ Hầu Tử Khâm gian xảo mà Tần Vương cũng không kém. Một câu “hoàng thượng thánh minh” đã chặn lại vẻ kiêu ngạo của Hạ Hầu Tử Khâm. Đã khen hấn thánh minh rồi, còn có thể làm khó người ta thế nào được đây?

Người trước mặt giận dữ liếc ta một cái, nghiêm mặt nói: “Đàn Phi cho rằng chuyện này có chuyện gì đáng cười sao?”

Ta cắn môi, cố kiềm chế để không cười nữa, cũng không trả lời. Dĩ nhiên là buồn cười rồi, ta lặng lẽ nhìn sắc mặt hấn, sức chịu đựng của hấn tốt thật đấy, nếu giờ ở chỗ riêng tư, hấn có thể không bật cười thành tiếng sao?

Thế nhưng Tần Vương vẫn không đổi sắc mặt, nói: “Thần xin tạ lỗi với Hoàng thượng trước.”

Ta sững người, Hạ Hầu Tử Khâm cũng ngược mắt về phía y, hạ giọng hỏi: “Đệ có tội gì?”

Tần Vương chợt nhìn về phía ta, cười nói: “Vì thần từng nghi ngờ Hoàng thượng, tới tận hôm nay vào cung, thần mới phát hiện ra thần đã sai. Thần không nên nghi ngờ, chất vấn quyết định của Hoàng thượng.”

Hạ Hầu Tử Khâm ngẩn ra một lát, mãi sau mới cười, nói: “Nhưng cả thiên triều này cũng chỉ có hai người nghi ngờ, chất vấn quyết định của trẫm!”

Tần Vương cười cười, cúi đầu nói: “Thần đã thấy người kia rồi, Hoàng thượng, y là nhân tài có thể bồi dưỡng.”

Ta có chút kinh ngạc, Tần Vương biết người kia là ai sao? Ta cũng tò mò nhưng ngại tình cảnh này nên không tiện hỏi. Thầm suy ngẫm, nếu có cơ hội sẽ tìm Tần Vương hỏi một chút, bởi lần trước Hạ Hầu Tử Khâm đã không nói, vậy thì nhất định hắn sẽ không cho ta hay.

Nhưng cuộc nói chuyện của hai người họ lại khiến ta kinh ngạc. Cả quá trình, dù không ai nói rõ điều gì song kết quả thì hai người họ đã hiểu rõ trong lòng. Còn ta, dù chỉ là người nghe nhưng cũng đã hiểu thấu đáo. Đột nhiên ta lại nghĩ tới Hiến Vương vẫn còn ở Quỳnh đài. Đúng thế, ba huynh đệ nhà Hạ Hầu, không ai là kẻ vô tích sự, ai nấy đều vô cùng thông minh khiến người ta phải kinh ngạc. Cho nên, bọn họ có thể thắng trong cuộc cung biến vào bốn năm trước, hiển nhiên cũng không phải là trùng hợp.

Hạ Hầu Tử Khâm chỉ khẽ “hừ” một tiếng, không nhắc tới chuyện “nhân tài có thể bồi dưỡng” nữa. Dù rất tò mò nhưng ta cũng đành kìm nén.

Tần Vương đứng thẳng người, nói: “Thần xin cáo lui trước, xin Hoàng thượng hãy nghỉ ngơi sớm!”

Nói xong, y định quay người rời đi thì nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm gọi lại: “Còn chuyện quận chúa Bắc Tề... Trẫm muốn hỏi, đệ có tự nguyện không?”

Bóng người khựng lại một lát rồi ngược lên, nói: “Có.”

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ hít một hơi, lại nói: “Trẫm không hỏi mẫu hậu tìm đệ nói những gì, vốn dĩ trẫm cũng có ý muốn ban hôn quận chúa cho đệ nhưng vẫn muốn hỏi đệ trước, nếu đệ không đồng ý, trẫm sẽ không ép. Song không ngờ mẫu hậu tích cực thế!”

Sắc mặt Tần Vương hơi thay đổi, vừa rồi Hạ Hầu Tử Khâm nói rất nhiều, ta quả thực không đoán được câu nào của hắn mới khiến Tần Vương đổi sắc mặt.

Lát sau Tần Vương mới nói: “Hoàng thượng cũng đã mở lời ban hôn rồi, chuyện này hiển nhiên đã được quyết định. Thần... xin cáo lui trước!”

Y không nhìn ta nữa, lui xuống. Ta không tìm được, nhìn theo y. Trong những lời y nói, tại sao ta như nghe được ý khác. Đồng ý chuyện hôn nhân này, chỉ là một bên Thái hậu tình nguyện mà thôi.

Đột nhiên nhớ ra Hạ Hầu Tử Khâm vẫn còn ở bên, nhớ ra nguyên nhân hắn phạt ta quỳ, ta vội thu lại ánh mắt.

May mà hắn cũng đang nhìn chăm chăm người đang rời đi, lát sau mới quay lại nhìn ta. Ta cúi đầu, không nhìn hắn. Hắn không bảo đứng lên, chỉ cúi xuống, hỏi nhỏ: “Quỳ có đau không?”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên hắn hỏi ta có đau không, hắn lại định giả trò gì thế? Ha, trong mắt ta, từ trước tới nay, hắn chưa bao giờ là người lương thiện.

“Trẫm hỏi nàng đấy!” Hắn lại nói.

Ta nói không đau, liệu hắn có đá cho ta một cái không?

Ta mếu máo đáp: “Đau!”

Hắn khẽ cười, cúi người ôm ta dậy. Ta vô cùng kinh ngạc, hoang mang túm chặt lấy cánh tay hắn, nhưng hắn lại đắc ý nói: “Trẫm muốn cho nàng nhớ kĩ, cả đời này, người thương yêu nàng chỉ có mình trẫm. Lúc này khi nhị đệ đi, còn không thêm liếc nàng lấy một cái.”

Ta ngạc nhiên, bảo ta quỳ là hắn, nói thương yêu ta cũng là hắn. Hắn đúng là trở mặt nhanh như lật bàn tay!

Tựa vào lòng hắn, ta ngược lên nhìn, nói: “Không phải Hoàng thượng văng đầu sao? Thần thiếp vẫn tự đi tiếp được!”

Hắn “hừ” một tiếng, nói: “Trẫm giận nàng tới văng cả đầu!”

Ta im lặng, rõ ràng là chẳng việc gì, chẳng qua tự hấn nghĩ quá nhiều mà thôi, còn cố ý khiến ta khó xử trước mặt Tấn Vương, giờ nghĩ lại, hấn đúng là nhỏ nhen.

Nghĩ tới đó, ta lại muốn cười, tựa lên ngực hấn, nghe thấy tiếng thở nhẹ nhàng của hấn.

Một lát sau, hấn lại nói: “Nàng không có chuyện gì muốn hỏi trẫm sao?”

Hỏi? Hỏi cái gì? Sao hôm nay hấn lại kỳ lạ như thế?

Thấy ta không nói, dường như hấn có chút không vui, cau mày nói: “Nàng không hỏi trẫm, nếu hôm sau đi hỏi người khác, trẫm nhất định sẽ không tha cho nàng!”

Nghe thấy thế, ta mới chợt nhớ ra Tấn Vương đã nhắc tới “nhân tài có thể bồi dưỡng” với hấn. Ta hơi kinh ngạc, hóa ra những gì ta nghĩ hấn đều biết. Hấn sợ ta lại đi tìm Tấn Vương để hỏi thăm chuyện đó nên mới muốn ta hỏi hấn? Ha, nếu không phải lần trước hấn nói là đã quên rồi, sao ta lại không muốn hỏi hấn chứ? Giờ hấn đã nói thế, nếu ta còn không miễn cưỡng hỏi một chút, hấn sẽ mất mặt tới mức nào đây?

“Phi...” Không được rồi, ta lại không kìm được mà bật cười thành tiếng.

Hấn trừng mắt lườm ta một cái. Ta lập tức cười, nói: “Hoàng thượng nói cho thần thiếp biết, người đó là ai?”

Hấn nhìn ta, lát sau mới nghiêng răng đáp: “Cố Khanh Hằng.”

Cuối cùng ta cũng phải kinh ngạc, hóa ra là Cố Khanh Hằng. Nhìn nam tử trước mặt, cuối cùng ta cũng biết nguyên nhân tại sao hấn nói đã quên rồi.

Dù sao cũng đã thế này rồi, ta liền dứt khoát hỏi: “Thế Hoàng thượng thấy huynh ấy là nhân tài có thể bồi dưỡng sao?”

Hấn không nhìn ta, chỉ đáp: “Gỗ mục!”

Ta cười. “Chỉ cần Hoàng thượng chịu bồi dưỡng huynh ấy. Hoàng thượng lợi hại như thế, gỗ mục cũng có thể chạm trở thành vật báu.”

Hấn đột nhiên im lặng. Ta nhìn hấn vẻ nghi hoặc, về lý mà nói, chắc hấn không giận vì chuyện của Cố Khanh Hằng. Ta cẩn thận nhìn hấn, mãi lâu sau mới nghe thấy hấn nói sang chuyện khác: “Trẫm thật sự thấy kỳ lạ. Khi ấy, Hoàng đế Bắc Tề nhắc đến chuyện hòa thân, mẫu hậu nhất quyết không đồng ý. Bà nói, nữ nhân Bắc Tề tuyệt đối không thể vào thiên triều, nhưng giờ lại chủ động tìm nhị đệ, bảo hấn lập vương phi.”

Ta sững sờ. Hấn nói, khi ấy...

Hấn thở dài, nói: “Chính vì trẫm thuận theo mẫu hậu nên mới muốn nhị đệ lấy nàng ta.”

Nhớ tới lời nói của Thái hậu, ta không khỏi nhớ tới Phát Hy, chỉ vì Phát Hy cũng là người Bắc Tề. Xem ra thành kiến của Thái hậu với Phát Hy đã lan sang cả nữ tử của Bắc Tề.

Hấn đột nhiên dừng bước, nói khẽ: “Năm đó, trẫm không bảo vệ tốt cho người ấy...”

Ta bỗng cảm thấy bàng hoàng, “người ấy” mà hấn nhắc tới... là Phát Hy! Trực giác mách bảo ta, là Phát Hy!

Bàn tay đang nắm vạt áo hấn đột nhiên siết chặt, đây là lần đầu tiên hấn nhắc tới Phát Hy trước mặt ta...

32. Chương 32

Ta vẫn tựa vào lòng hấn, nhưng lúc này, ta không biết rốt cuộc mình có thể nói gì, có thể hỏi gì. Ta chỉ cảm thấy trong lòng thực sự rất rối loạn. Ta vẫn luôn muốn biết những chuyện có liên quan tới Phát Hy nhưng

không dám hỏi hần. Bây giờ thật sự đối mặt với chuyện đã qua ấy, chuyện giữa hần và nàng ta, ta bỗng cảm thấy sợ.

Hần đột nhiên cúi đầu nhìn ta, ta bị hần nhìn đến mức cảm thấy có chút hoảng sợ, nghe hần nói: “Chuyện giữa trẫm và nàng ấy, tin rằng nàng không phải không biết gì.”

Đúng thế, sao ta có thể không biết chứ? Đêm Giao thừa năm ngoái, chuyện của Thiên Lục, ta chắc chắn sẽ điều tra. Tin rằng những phi tần không được sủng ái, đổ kị với Thiên Lục cũng sẽ lặng lẽ dò la chuyện này, bởi tâm tư của mọi người đều như nhau.

Ta ngẩn ngơ nhìn hần, nhưng hần chỉ gượng cười một tiếng rồi lắc đầu, nói: “Không nhắc tới nàng ấy nữa.”

“Hoàng thượng...” Ta kinh ngạc thốt lên, đột nhiên hần lại không nhắc tới nàng ta nữa.

Hần cúi người đặt ta xuống.

“Hoàng thượng!” Ta kéo ống tay áo hần.

Hần đưa mắt nhìn ta, hít sâu một hơi rồi nói: “Nàng biết quận chúa Bắc Tề đó là ai chứ?”

Trong lòng ta chấn động, sao đột nhiên hần lại hỏi tới chuyện này?

Hần thở dài, đáp: “Cũng là người nhà họ Liễu.”

Nhà họ Liễu... Đúng rồi, Phát Hy là tiểu thư nhà họ Liễu. Như vậy là tỷ muội của Phát Hy?

Ta kinh ngạc nhìn hần, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng bằng lòng nói với thần thiếp sao?”

Hần đột nhiên bật cười. “Nàng muốn nghe?”

Ta gật đầu thật mạnh, dù chuyện này khiến ta cảm thấy sợ nhưng ta vẫn muốn biết.

Hần đột nhiên quay người, đi về phía trước. Ta thoáng do dự, cuối cùng cũng cất bước đi theo, đưa tay cầm lấy tay hần. Ngón tay hần run lên một cách rõ ràng nhưng hần không ngoảnh lại nhìn ta.

Hít sâu một hơi, ta khẽ nói: “Hoàng thượng không nói, thế để thần thiếp đoán thử, được không?”

Bước chân không dừng lại, hần vẫn im lặng.

Ta lại nói: “Hoàng thượng không nói, vậy là đồng ý với thần thiếp rồi nhé!” Lặng lẽ liếc nhìn nam tử bên cạnh, ánh trăng phủ lên gương mặt nhìn nghiêng của hần, tạo thành vẻ mỏng lung.

Ta suy nghĩ một lát, cuối cùng nói: “Quận chúa Bắc Tề là muội muội của nàng ta, thế nên Thái hậu cố ý không cho nàng ta tới thiên triều. Nhưng Hoàng thượng lại muốn nàng ta sống tốt, thế nên mới định ban hôn cho Tấn Vương.”

Bằng không thì ta không nghĩ ra nguyên nhân tại sao Thái hậu làm vậy, và cả nguyên nhân khiến Hạ Hầu Tử Khâm làm như thế. Thái hậu muốn hần tránh xa nữ tử nhà họ Liễu nên mới gấp gáp muốn Tấn Vương phong nàng ta làm phi, còn Hạ Hầu Tử Khâm lại muốn nàng ta được sống tốt nên mới tính toán như vậy.

Cuối cùng hần cũng để lộ cảm xúc, đưa ánh mắt nhìn về nơi xa, khẽ nói: “Đàn Phi của trẫm vẫn luôn thông minh như thế!”

Vậy là ta đã đoán đúng hết.

Hần nói: “Khi đó, nàng ấy là trưởng nữ, hơn nữa, mẹ của nàng ấy lại là muội muội ruột của mẫu hậu, thế nên được hưởng đãi ngộ tốt nhất. Khi đó, nàng ấy nói với trẫm, ở Bắc Tề, nàng ấy còn có một muội muội cùng cha khác mẹ, là con gái do tiểu thiếp sinh nên lúc nào cũng bị người ta coi nhẹ.”

Lời của hần khiến ta run rẩy. Muội muội của Phát Hy, muội muội do tiểu thiếp sinh ra, sao giống ta đến thế!

Hần chỉ nói bị người ta coi nhẹ, thực ra cũng không khó để ta đoán ra, đó chỉ là cách nói mập mờ mà thôi. Ta chỉ cần nhớ tới thời thơ ấu của mình là đã có thể cảm thấy vô cùng xúc động. Không biết tại sao, trong lòng ta nảy sinh chút cảm thông với vị quận chúa kia.

“Tỷ muội họ, dẫu một năm chỉ gặp nhau mấy lần nhưng tình cảm vẫn rất tốt. Nàng ấy nói, nàng ấy có được cuộc sống hạnh phúc nhất, hy vọng đến một ngày, muội muội của mình cũng được như vậy.” Hấn ngừng lại một lát rồi nặng nề nói tiếp: “Trẫm nghĩ rằng trẫm có thể cho nàng ấy...”

Mới nói được nửa chừng, hấn bỗng ngừng lại. Sao ta lại không hiểu được câu nói dang dở ấy chứ? Hấn nghĩ rằng hấn có thể cho nàng ta một cuộc sống hạnh phúc nhất nhưng không ngờ, tai họa ập tới, Phát Hy được phong làm công chúa, tới Bắc Tề hòa thân, còn chết thảm trong hậu cung Bắc Tề. Tất cả những chuyện này đều là những chuyện nằm đó hấn không thể nào tưởng tượng được.

Cảm nhận được bàn tay hấn dần lạnh đi, trong lòng ta rung động. Nhìn sự thù hận trên gương mặt hấn, ta không biết người hấn hận lúc này là Hoàng đế Gia Thịnh của tiền triều hay là Hoàng đế Bắc Tề kia, cũng có thể là... Thái hậu? Có lẽ, còn có cả chính bản thân hấn nữa.

“Hoàng thượng!” Ta hạ giọng gọi hấn.

Hấn chậm rãi lắc đầu, nói khẽ: “Trẫm không sao! Trẫm biết Hàn Vương không có muội muội, năm ấy, khi nghe được tin, trẫm liền phái người đi điều tra. Quả nhiên chỉ là nghĩa muội.”

Mà hấn điều tra thì lại phát hiện, nghĩa muội của Hàn Vương chính là muội muội của Phát Hy. Ta đột nhiên cảm thấy tất cả chuyện này không đơn giản như vậy, tại sao lại có sự trùng hợp đến như thế?

Cuối cùng ta cũng biết tại sao đêm đó Dụ Thái phi lại buột miệng gọi ta là “Liễu đại tiểu thư”. Hóa ra, nhà họ Liễu còn có nhị tiểu thư.

Ta không kìm được, hỏi dò: “Là ý của Liễu lão gia hay là...” Câu cuối cùng ta không nói nhưng trong lòng hấn ắt cũng hiểu.

Hấn lạnh lùng “hừ” một tiếng, nói: “Liễu Nguyên Sùng là kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ, dĩ nhiên ông ta cũng có phần!”

Ta đương nhiên có thể hiểu được sự tức giận của hấn. Năm đó, Liễu lão gia kia đã cân nhắc giữa Thế tử và Hoàng đế Bắc Tề, chọn lấy một người có vẻ quyền cao chức trọng, song không ngờ Hạ Hầu Tử Khâm lại có ngày hôm nay, cho nên ông ta mới có thể trở mặt muốn đưa con gái của mình qua đây.

Mà tâm tư của Hoàng đế Bắc Tề lại càng rõ ràng hơn. Ông ta muốn kết giao với thiên triều, biết đưa muội muội của Phát Hy tới, Hạ Hầu Tử Khâm dù không thích nhưng cũng sẽ không làm mất mặt mình.

“Hoàng thượng!” Ta khẽ vuốt ve lồng ngực hấn, hấn thật sự đang rất tức giận.

Hấn không nhìn ta, chỉ nói: “Dĩ nhiên mẫu hậu cũng biết thân phận của nàng ta nên mới kiên quyết không để trẫm đồng ý chuyện này. Chuyện đã qua, trẫm có thể không tính toán, nhưng lần này, trẫm chỉ muốn hoàn thành tâm nguyện của Hy Nhi, để muội muội của nàng ấy được sống tốt! Mẫu hậu không chịu, đương nhiên trẫm cũng sẽ không nhượng bộ!”

Đây lần đầu tiên hấn nhắc tới tên của Phát Hy trước mặt ta. Ngay khoảnh khắc ấy, trái tim ta đột nhiên đau nhói. Ta tự nhủ với mình, hấn không quên được, cả đời này sẽ không quên được người ấy.

Ta ngưỡng mộ, ghen tỵ, còn... hận nữa.

Hấn nói, chuyện đã qua có thể không tính toán, dù chỉ là một câu nói ngắn ngủi nhưng ta biết, khi ấy, chắc Thái hậu đã ép hấn. Chuyện hồi đó, ta không thể tưởng tượng được nhưng cũng đủ để hiểu được nỗi khổ của hấn, bằng không với tính tình của hấn, sao có thể buông tay để Phát Hy bị gả tới Bắc Tề? Cuối cùng ta cũng biết, mấy ngày trước đó Thái hậu tránh gặp hấn là vì chuyện gì.

Vẫn là vì Phát Hy... Cho nên hấn mới nói, lần này muốn xem thử liệu Thái hậu có nhẫn tâm như thế không. Có lẽ chuyện khi ấy, hấn cũng từng muốn cứng rắn nhưng cuối cùng không thể vượt qua Thái hậu.

Ta chợt nhớ tới hôm ấy, hấn bị bệnh, đến Cảnh Thái cung, lẩm nhẩm nói “năm năm rồi”... Năm năm, vẫn là vì Phát Hy. Bởi vậy, dù hoài nghi động cơ người Bắc Tề đưa muội muội của Phát Hy tới hòa thân nhưng hấn vẫn không bằng lòng, vui vẻ chấp nhận.

©STENT

Ta bỗng cảm thấy khó chịu, ngẩng lên nhìn hắn, cắn răng hỏi: “Nếu Hoàng thượng đã muốn nàng ta sống sót, sao không đích thân chăm sóc cho nàng ta?” Ban hôn cho Tấn Vương, Tấn Vương à, dù cũng là người trong hàng nghìn, hàng vạn người mới chọn được một người như thế, nhưng suy cho cùng vẫn khác nhau.

Hắn lại khẽ cười, nói: “Nếu tính cách của nàng ấy giống như tỷ tỷ của nàng ấy thì không hợp với cuộc sống trong cung.”

Ta chưa quên cái chết của Phát Hy, bỗng cảm thấy có chút kinh ngạc, ban hôn cho Tấn Vương là để bảo vệ nàng ta. Cách xa cung đình, cách xa thị phi.

“Hơn nữa trăm...” Hắn cúi đầu nhìn ta, vươn tay kéo ta lại, nói nhỏ: “Trăm cũng không có nhiều tinh lực để bảo vệ thêm một người.”

Thêm...

Hạ Hầu Tử Khâm à, ta sợ sự dịu dàng của hắn, dù chỉ trong chốc lát.

Vừa nãy khi hắn nói tới Phát Hy, cảm giác đau đớn ấy là điều ta chưa bao giờ nhìn thấy ở hắn. Hắn yêu Phát Hy, không nghi ngờ.

Vậy thì bây giờ hắn nguyện bảo vệ ta, bởi vì yêu sao?

Câu này ta vẫn không dám hỏi.

Bỗng nhiên lại nhớ tới Tấn Vương. Hóa ra Hạ Hầu Tử Khâm nói muốn gặp Tấn Vương mới quyết định có ban hôn hay không, thứ nhất, là ban thưởng, thứ nữa là cũng muốn xem Tấn Vương liệu có hai lòng không. Nếu Tấn Vương có hai lòng, như thế đưa muối muối của Phát Hy tới đó, rồi có một ngày, hắn sẽ trở mặt với Tấn Vương vì giang sơn này. Vậy sao có thể giúp Phát Hy hoàn thành tâm nguyện được.

Ta ngược mắt nhìn hắn. Hắn không biết những suy nghĩ trong lòng ta lúc này, muốn nói gì đó, nhưng lại nghe thấy phía sau vang lên giọng nói thận trọng của Lý công công: “Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy Lý công công đang đứng ở đằng xa, phía sau y là hai cung tỷ của ta, còn Thiển Nhi đang đứng bên cạnh Lý công công, cũng nhìn về phía chúng ta. Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Thực ra, hắn không hỏi thì ta cũng đoán được. Thiển Nhi đang ở đây, chắc chắn là Thái hậu muốn hắn tới đó.

Quả nhiên, Lý công công vội bước lên, thưa: “Hoàng thượng, Thiển Nhi cô nương tới nói, Thái hậu mời người tới Hy Ninh cung.”

Hy Ninh cung? Thế thì Hiền Vương cũng đã về rồi sao? Xem ra Thái hậu muốn giải thích việc chủ động thỉnh hôn thay Tấn Vương hôm nay.

Hạ Hầu Tử Khâm cau mày, nói: “Về nói với Thái hậu, trăm không khỏe, muốn về nghỉ ngơi, bảo Thái hậu cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Ta kinh ngạc, Thiển Nhi đang đứng đó mà hắn lại thản nhiên nói dối như thế.

Trên gương mặt Lý công công lộ rõ vẻ khó xử, nhưng Thiển Nhi điềm tĩnh đáp: “Hoàng thượng long thể bất an, nên nghỉ ngơi sớm một chút. Thái hậu nói, nếu người không tới thì mời Đan Phi nương nương qua nói chuyện.”

Nghe thấy vậy, sắc mặt hắn chợt thay đổi, cúi đầu nhìn ta. Ta cũng kinh ngạc, không mời được Hạ Hầu Tử Khâm, lại bảo ta tới. Thái hậu thật lợi hại, dường như đã đoán được lý do. Nhưng ta cũng không thể thoái thác, nói mình không khỏe đâu nhỉ? Hắn là Hoàng thượng, còn ta chỉ là một phi tần, không thể không để tâm tới sự tồn tại của Thái hậu.

Song hắn cũng không ngăn cản ta, chỉ lên tiếng: “Thế thì đi đi! Tiểu Lý Tử!”

“Có nô tài!” Lý công công vội chạy tới dìu hắn, nói: “Hoàng thượng cẩn thận, nô tài đỡ người.”

Hắn “ừ” một tiếng rồi không nhìn ta nữa, quay người đi.

Ta do dự một lát, cuối cùng cũng quay người. Thiển Nhi nói với ta: “Mời nương nương!”

Ta gật đầu, đi lên. Văn Lương và Triều Thần liền đi theo sau ta.

Hy Ninh cung.

Thiển Nhi đưa ta tới tẩm cung của Thái hậu, nghiêng người đẩy cửa rồi nói với ta: “Nương nương vào một mình đi, chúng nô tỳ đều ở bên ngoài.”

Đưa mắt nhìn nàng ta một cái, ta gật đầu rồi sải bước vào trong.

Bên trong, Thái hậu đang ngồi tựa trên nhuễn tháp, một tiểu cung tỳ cẩn thận xoa thái dương cho bà. Ta đi tới, hành lễ. “Thần thiếp tham kiến Thái hậu!”

Bà chậm rãi mở mắt, phát tay bảo ta đứng dậy, lại nói với tiểu cung tỳ kia: “Trong này không có việc gì nữa, người lui xuống đi!”

“Vâng, nô tỳ xin cáo lui!” Cung tỳ thu dọn đồ đạc, cúi người rồi lui ra ngoài.

Thái hậu đưa mắt nhìn về phía chiếc ghế đặt ở bên, nói: “Ngồi đi!”

Ta nói tạ ơn rồi mới bước lên, ngồi xuống.

Thái hậu ngồi dậy, khẽ cười, nói: “Cái tính ấy của Hoàng thượng, ai gia thật sự hiểu được, quả nhiên không mời được hẳn tới.”

Trong lòng hơi dao động, ta cũng cười. “Nhưng người Thái hậu tìm rõ ràng không phải là Hoàng thượng.” Người mà bà thật sự muốn tìm, e rằng chính là ta.

Bà không tức giận, chỉ hỏi: “Ai gia nhắc tới chuyện ban hôn quận chúa Bắc Tề cho Tấn Vương, Hoàng thượng tức giận sao?”

Ta cúi đầu, nói: “Thái hậu đã xử lý tốt đẹp, Tấn Vương đồng ý, đương nhiên Hoàng thượng cũng đồng ý.” Xem ra Thái hậu cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên rời khỏi bữa tiệc là vì giận chuyện này. Làm sao bà biết được, Hạ Hầu Tử Khâm chỉ muốn Tấn Vương ra ngoài để hỏi chuyện khác, cũng là để xác định chắc chắn muốn ban muội muội của Phát Hy cho Tấn Vương.

Dường như Thái hậu có chút kinh ngạc, lúc đầu bà kiên quyết không đồng ý cho người Bắc Tề tới thiên triều hòa thân, chính vì sợ Hạ Hầu Tử Khâm để nàng ta vào hậu cung thiên triều nên bà mới phải đi trước hẳn một bước, nói ban hôn quận chúa cho Tấn Vương làm phi. Nhưng không ngờ, Hạ Hầu Tử Khâm biết chuyện này mà không phản đối.

Sững sờ hồi lâu, Thái hậu mới nói: “Như thế thì tốt! Nữ nhân đó không thể bước vào hậu cung thiên triều này!”

Trong lòng ta có chút kinh ngạc, xem ra thành kiến của Thái hậu với Phát Hy thật sự rất lớn, tới muội muội của nàng ta mà cũng phải như thế. Suy nghĩ một lát, ta lấy dũng khí, nói: “Lúc này, Hoàng thượng có nói sơ qua với thần thiếp, thần thiếp cũng hiểu được một chút. Thần thiếp có vài chuyện không hiểu, sao Thái hậu lại ghét người của Liễu gia như vậy?”

Khi nói hai từ “Liễu gia”, đến lòng bàn tay ta cũng đổ mồ hôi, chỉ sợ Thái hậu đột nhiên nổi cơn thịnh nộ.

Cẩn thận nhìn Thái hậu, thấy sắc mặt bà bỗng tái đi, ta bắt đầu cảm thấy căng thẳng. Nhưng bà vẫn im lặng, lát sau mới nói: “Nữ nhân của Liễu gia đều là họa thủy!”

Ta vô cùng kinh ngạc, nghe Thái hậu nghiêng răng nói: “Năm ấy, vì Phát Hy mà đến ngôi vị thế tử Hoàng thượng cũng không cần. Người bảo người làm mẹ như ai gia sẽ nghĩ thế nào? Dù đó là con gái của muội muội ai gia, nhưng không ai có thể cản trở con đường phía trước của Hoàng thượng! Không ai có thể!”

Thái hậu giận dữ nói, còn ta, chỉ thấy lòng mình lạnh đi.

Bà nói Hạ Hầu Tử Khâm vì Phát Hy mà tới ngôi vị thế tử cũng từ bỏ, như vậy chuyện của Phát Hy năm đó chắc chắn vô cùng rối loạn. Thái hậu chỉ có mình Hạ Hầu Tử Khâm là con trai, từ xưa tới nay, mẹ phú quý nhờ con, bà vất vả lắm mới được nhận một đứa con trai làm thừa tự, bồi dưỡng từ thuở nhỏ, mong đến

một ngày hần có thể xuất sắc hơn người, đương nhiên bà không thể để Phất Hy phá hủy niềm hy vọng của bà.

Ta nghĩ, phu nhân của thế tử, lão vương gia chắc sẽ không đồng ý chọn Phất Hy. Hạ Hầu gia là hoàng tộc khác họ, đương nhiên muốn chọn tiểu thư nhà môn đăng hộ đối để gả vào Hạ Hầu gia làm phu nhân thế tử, Liễu gia chẳng qua chỉ là một thương gia bình thường, không đủ điều kiện để lão vương gia để ý tới. Huống chi, năm đó Thái hậu được gả vào vương phủ làm phi cũng bởi bà là muội muội của Hoàng hậu Minh Vũ. Lão vương gia vốn không thích Thái hậu nên ông nhất định sẽ không hy vọng con gái của muội muội Thái hậu được gả cho thế tử nhà Hạ Hầu.

Bởi vậy Thái hậu mới tìm cơ hội để Hoàng đế Gia Thịnh phong Phất Hy làm công chúa, gả tới Bắc Tề. Nàng ta vốn dĩ là người Bắc Tề, giờ lại đưa nàng ta về Bắc Tề, đây cũng là tâm tư của Thái hậu nhỉ?

Bà sợ muội muội của Phất Hy tới sẽ làm Hạ Hầu Tử Khâm rung động như trước đây, nên mới tìm mọi cách ngăn cản. Phất Hy là cháu họ ngoại của bà, bà có thể nói không đồng ý là không đồng ý, huống chi quận chúa kia chỉ là con gái do tiểu thiếp của Liễu gia sinh ra. Nói cho cùng, vị Liễu nhị tiểu thư này đã không còn bất cứ quan hệ gì với bà.

“Thái hậu...” Ta khẽ gọi bà, rồi nói: “Không ai có thể uy hiếp Hoàng thượng. Không phải người đã ban hôn quận chúa cho Tấn Vương rồi sao? Thần thiếp nghĩ, người làm chuyện đó rất tốt, làm Tấn Vương phi, Hoàng đế Bắc Tề mà biết thì cũng không tiện nói gì.”

Làm phi tử của hoàng đế thiên triều hay làm chính phi của vương gia đều không thể khiến Hoàng đế Bắc Tề có bất cứ lời phản nản nào.

Nghe thấy vậy, vẻ kích động trên gương mặt Thái hậu mới dần dịu xuống. lát sau, bà lại thở dài, nói: “Ai gia làm tất cả những chuyện này không phải vì Hoàng thượng sao? Ai gia chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể hiểu được nỗi khổ tâm của ai gia.”

“Hoàng thượng sẽ hiểu.” Dù là chuyện Diêu Thục phi sảy thai hay chuyện lần này, ta đều hiểu Thái hậu.

Thái hậu đưa mắt nhìn ta, khẽ cười một tiếng rồi đứng dậy. Ta vội đứng lên theo, thấy bà đi tới bên giường, nói nhỏ: “Hoàng đế Bắc Tề đưa con gái của Liễu gia tới hòa thân, đừng tưởng ai gia không biết ông ta có dụng ý gì!”

Trong lòng ta có chút kinh ngạc, lại nghe Thái hậu nói: “Năm đó, Liễu Nguyên Sùng là người biết rõ chuyện Hoàng thượng thích Phất Hy nhất, ai gia dám nói, về chuyện này, Hoàng đế Bắc Tề bây giờ chắc chắn cũng hiểu mười mươi, không thì sao cứ nhất định phải chọn người nhà họ Liễu chứ!”

Xem ra trong lòng Thái hậu cũng có nghi ngờ, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm khẳng khái muốn đồng ý hôn sự này, lần này bà không muốn dồn ép hần quá đáng nên mới nhượng bộ như thế. Nhưng giới hạn của bà vẫn là không để nữ nhân nhà họ Liễu vào hậu cung thiên triều.

Ta nói: “Nếu Thái hậu đã ban hôn quận chúa cho Tấn Vương, chờ qua sinh nhật của Hoàng thượng, Tấn Vương sẽ đưa quận chúa về đất phong, như vậy, dù trong lòng Hoàng đế Bắc Tề có suy tính như thế nào cũng vô dụng. Dĩ nhiên Thái hậu cũng không cần lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng tới giang sơn của Hoàng thượng.”

Thái hậu liếc nhìn ta, nhẹ nhàng nói: “Chuyện người nói, ai gia dĩ nhiên cũng hiểu. Bởi vậy mà hôm nay ai gia đã thử thăm dò Tử Úc, giờ xem ra Tử Úc cũng không có tâm tư gì khác. Ai gia chỉ sợ...”

Ta kinh ngạc nhìn bà, hóa ra bà vẫn sợ có ngày Tấn Vương sẽ làm phản.

“Ai gia chưa từng gặp quận chúa, không biết rốt cuộc trong lòng nàng ta có suy nghĩ. Ai gia chỉ sợ nàng ta buông lời gièm pha bên tai Tử Úc!” Thái hậu siết chặt hai tay, trong mắt hiện lên vẻ thận trọng.

Ta có chút căng thẳng, quả nhiên Thái hậu đã suy xét chu toàn mọi chuyện.

Bà quay lại đối diện với ta, nói: “Hôm nay ai gia gọi người tới cũng chính là vì chuyện này.”

Ta ngạc nhiên, hỏi: “Thái hậu muốn thần thiếp làm như thế nào?”

Bà thở dài một tiếng, nói: “Kể bên cạnh ai gia có thể tin nhiệm được chỉ có ba người, Quyển Nhi, Thiển Nhi và Toàn Tử. Quyển Nhi, Thiển Nhi hiển nhiên không làm gì được. Giả sử muốn Tiểu Toàn Tử quay về đất phong cùng Tử Úc, quả thực không thích hợp, ai gia cũng không có lý do để thuyết phục hẳn.”

Những điều bà nói ta đều hiểu, Quyển Nhi phải ở Trữ Lương cung để theo dõi Diêu Thục phi, nếu để Thiển Nhi đi, vậy thì bên cạnh Thái hậu không còn ai đáng tin. Vậy ý của bà là...

Đầu ngón tay run lên, ta nghĩ, ta đoán được rồi.

Thái hậu cười, nói: “Người thông minh như thế, ai gia không nói, chắc người cũng biết rồi. Đúng thế, ai gia muốn người tìm một người đáng tin làm trắc phi^[1] của Tử Úc.”

[1] Trắc phi: chỉ người phụ nữ làm vợ lẽ trong vương phủ, về phẩm cấp thì đứng dưới vương phi nhưng đứng trên phi tần.

Vừa giám sát quận chúa Bắc Tề vừa giám sát Tấn Vương. Nước cờ này của Thái hậu quả là lợi hại.

Nhưng người đáng tin ở bên cạnh ta có thể phù hợp với yêu cầu này của Thái hậu quả là lợi hại.

Nhưng người đáng tin ở bên cạnh ta có thể phù hợp với yêu cầu này cũng chỉ có hai người là Văn Lương và Triều Thần. Khẽ siết chặt hai tay, ta đã từng hứa với bọn họ, sẽ có một ngày, ta sẽ chọn một mối lương duyên cho bọn họ, để bọn họ được gả ra khỏi cung. Nhưng bây giờ Thái hậu lại muốn ta chọn một trong hai người, ở bên cạnh Tấn Vương làm tai mắt của bà. Chuyện làm tai mắt, một khi bị phát hiện thì hậu quả chắc chắn không thể lường trước được.

Ta đã từng nói, bọn họ đối xử tốt với ta, ta cũng sẽ đối xử tốt với bọn họ. Bây giờ bảo ta nhẫn tâm làm sao đây?

“Đàn Phi!” Thái hậu khẽ gọi, liếc mắt nhìn ta, nói: “Người không chịu?”

Ta quỳ xuống trước bà, thành thật đáp: “Không phải thần thiếp không chịu, mà là không nỡ.”

Bà khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Ai gia nghĩ người không nên nhân từ như thế!”

Ta khẽ cười. “Cung tỳ của thần thiếp cũng như Quyển Nhi và Thiển Nhi ở bên Thái hậu, nếu bảo bọn họ đi, Thái hậu cũng sẽ không đành lòng.” Ta biết, nếu có thể sai hai người bọn họ đi, Thái hậu sẽ không tới tìm ta. Bà đã hết cách nên mới nhớ đến ta, cũng bởi trong hậu cung rộng lớn này, chỉ có ta là người của bà.

Bà thoáng sững người, lát sau mới nói: “Làm trắc phi của vương gia cũng không khiến cung tỳ người ảm ức. Ai gia chỉ đề phòng lỡ may, nếu Tử Úc không có tâm tư khác thì mai này cung tỳ của người ở trong Tấn Vương phủ cũng được sống tốt.”

Sao ta không hiểu ý của Thái hậu chứ, bà thật sự nghĩ rất chu đáo, tất cả mọi chuyện, bà đều đã tính toán xong xuôi. Ta lại càng hiểu, tuy lần này Thái hậu nhượng bộ, đồng ý cho quận chúa Bắc Tề hòa thân nhưng cũng đã tính toán hết. Nếu có thể để quận chúa chết, ta tin rằng Thái hậu chắc chắn sẽ không chùn tay. Thế nhưng, giả sử thế thật thì không những đối phó được với Hạ Hầu Tử Khâm mà người Bắc Tề cũng sẽ thừa cơ phát binh. Quận chúa chết đi, vậy thì dù thế nào, thiên triều cũng sẽ đuối lý.

Ta im lặng, lại nghe Thái hậu nói: “Nói cho cung tỳ của người biết, ai gia quyết không mong quận chúa Bắc Tề kia sinh con nối dõi cho Tử Úc!”

Trong lòng ta chấn động, hít sâu một hơi. Quận chúa Bắc Tề kia lại là một Diêu Thục phi khác.

Hoàng đế Bắc Tề muốn quận chúa được vào hậu cung, đương nhiên hy vọng nàng ta có thể sinh con cho Hạ Hầu Tử Khâm. Còn Thái hậu, bà cũng sợ nàng ta sinh con cho Tấn Vương, nếu sinh được con trai thì đó chính là trưởng nam của Tấn Vương. Tấn Vương cũng là con cháu của Hạ Hầu gia, khó đảm bảo rằng người Bắc Tề sẽ không tìm ra cái cớ nào đó, ủng hộ lập Tấn Vương lên làm đế. Đó chính là kết quả Thái hậu không muốn thấy nhất.

Ta vẫn cúi đầu, quỳ xuống, đối với ta, lời của Thái hậu ban này là khó cho cả đôi bên.

Thái hậu bước một bước về phía ta, vươn tay đỡ ta đứng dậy. Ta cả kinh, bà đỡ ta đứng dậy rồi nói nhỏ: “Đàn phi, trong hậu cung này, người không phải nữ tử xinh đẹp nhất nhưng ai gia nhìn thấy được sự cơ trí

của người.” Ánh mắt nhìn ta thoáng hiện lên tia sáng, phải chăng bà nhìn thấy chính mình thời còn trẻ ở ta?

Sau đó ta cảm thấy buồn cười, sao ta có thể so với bà được chứ?

Bà lại nói: “Làm nữ nhân của Hoàng thượng, người nghĩ rằng điều gì mới là chiến thắng thật sự? Được sủng ái là có thể thắng sao?” Bà buông tay ta ra, thở dài. “Dù người có được sủng ái hơn nữa, chẳng qua cũng chỉ ngắn ngủi chục năm thôi! Những tháng ngày dài đằng đẵng sau này, người nên làm sao đây?”

Ta nhìn bà với ánh mắt kinh ngạc, không biết khi bà nói những lời này, liệu có nhớ tới Dụ Thái phi bây giờ không? Trước đây, Dụ Thái phi là sủng phi của lão vương gia, giờ ai có thể nói rằng bà ấy sống tốt hơn Thái hậu chứ?

“Ai gia mong người có thể giữ được trái tim Hoàng thượng, cũng lo quận chúa Bắc Tề kia tới hòa thân sẽ làm rối loạn trái tim Hoàng thượng.” Thái hậu nhìn ta, chậm rãi cười, nói. “Nhưng Đàn Phi, người thắng rồi.”

Lòng ngực ta như bị thứ gì đó khê chạm vào, hóa ra Thái hậu nóng ruột, vội vã muốn ta ở bên Hoàng thượng là lo tới chuyện ngày hôm nay. Khi Thái hậu nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm không tức giận việc bà ban hôn quận chúa Bắc Tề cho Tấn Vương, bà mới thật sự an tâm sao?

Ta cúi đầu, nói: “Thái hậu nghĩ nhiều rồi, Hoàng thượng cơ trí, sẽ không bị ai làm rối loạn tâm trí.” Ta vẫn luôn cho rằng, hẳn là người rất lý trí. Ta nghĩ trên thế giới này, ngoài Phát Hy thì không còn ai có thể khiến hẳn làm chuyện điên rồ như từ bỏ vị trí thế tử kia nữa. Mà Phát Hy thì đã chết rồi.

Ta nghĩ, dù quận chúa Bắc Tề đó thật sự vào được hậu cung của thiên triều, Hạ Hầu Tử Khâm chắc chắn sẽ không như Thái hậu lo lắng.

Lúc này Thái hậu mới gật đầu, lại quay người đi, ngồi xuống nhuễn tháp, nhìn ta rồi nói: “Có những lúc, ai gia thật lòng ngưỡng mộ người.”

Ta giật mình, nghe bà cười tự giễu, nói: “Cả đời này, ai gia và Dụ Thái phi, chẳng ai thắng được ai.” Đây là lần đầu tiên bà thân nhiên nhắc tới Dụ Thái phi, giọng điệu ấy như than thở, như bất đắc dĩ, còn phảng phất nỗi bi thương.

“Thái hậu...”

Bà lại giơ tay ra hiệu ta không cần nói. “Ai gia già rồi, cũng không biết còn sống được mấy năm nữa...” Bà thở dài, nói. Ta đột nhiên cảm thấy không biết phải nói gì nữa, đành im lặng đứng đó, ngẩn ngang nỗi lòng.

Không biết bao lâu sau, Thái hậu mới lại lên tiếng: “Người đi đi, nhớ chuyện ai gia nói với người, ngày mai hãy trả lời ai gia.”

Ta định nói nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế, chỉ nói: “Vâng, thần thiếp xin cáo lui!”

Tới khi ra ngoài, Văn Lương và Triều Thần cùng tới đón, hỏi nhỏ: “Nương nương về cung à?”

Ta ậm ừ đáp rồi đi thẳng ra ngoài.

Về Cảnh Thái cung, đã sắp tới giờ Tuất. Vào tẩm cung, hai cung tỳ vừa định ra ngoài thì ta đột nhiên lên tiếng: “Văn Lương, người ở lại, bản cung có chuyện muốn nói với người.”

Nàng ta vội quay lại, nói: “Vâng!”

Triều Thần lui xuống, khê đóng cửa phòng lại.

Ta nhìn thẳng vào cung tỳ trước mặt, trong đầu nhớ tới lời Thái hậu nói lúc ở Hy Ninh cung, hết lần này tới lần khác. Rồi lại nhớ tới lời hứa ngày ấy ta hứa với Văn Lương và Triều Thần, bây giờ bảo ta phải mở miệng thế nào đây!

Nếu nói tới chuyện tặng người cho Tấn Vương làm trắc phi thì cũng không thể tùy ý mà tặng được, nếu không sẽ khiến Tấn Vương nghi ngờ. Cho nên, ta chỉ có thể chọn Văn Lương, bởi hôm nay Văn Lương đã chạm mặt Tấn Vương ở hậu cung. Ta chưa bao giờ nghĩ rằng, chỉ một lần vô ý đụng phải nhau mà cũng có thể khiến ta ra quyết định như thế.

“Nương nương, người có chuyện gì sai bảo nô tỳ?” Thấy ta hồi lâu không nói, Văn Lương không kìm được mà lên tiếng hỏi.

Nghe thấy vậy, ta mới chợt bừng tỉnh. Người trước mặt lo lắng nhìn ta, lại hỏi: “Nương nương mệt sao? Người nên nghỉ sớm một chút, có chuyện gì thì mai hãy nói.” Nói xong, nàng ta liền bước lên đỡ ta.

Ta thuận thế kéo tay nàng ta khiến nàng ta vô cùng kinh ngạc.

Hít một hơi thật sâu, ta nói: “Văn Lương, người còn nhớ lần ấy, bản cung nói sau này chắc chắn sẽ tìm cơ hội, chọn một mối lương duyên để gả người và Triều Thần ra khỏi cung không?”

Văn Lương thoáng mở to mắt, gật đầu.

Buông bàn tay nàng ta ra, ta xoay người, khẽ cười một tiếng. “E là bản cung phải nuốt lời rồi!”

“Nương nương...” Nàng ta ngừng lại, khẽ nói. “Nô tỳ chưa từng để tâm chuyện đó.”

Không để tâm chuyện ấy, nói rất hay! Tới giờ mà nàng ta còn an ủi ta.

Ta quay người nhìn người ở trước mặt, cắn răng nói: “Quận chúa Bắc Tề tới thiên triều hòa thân, Thái hậu ban hôn nàng ta cho Tấn Vương. Nhưng Thái hậu không tin bọn họ, muốn bản cung chọn một người đáng tin làm trắc phi của Tấn Vương, cùng bọn họ trở lại đất phong. Như vậy, người hẳn đã hiểu ý của bản cung rồi chứ?”

Văn Lương kinh ngạc, tròn mắt nhìn ta. Ta không đành lòng nhìn vào mắt nàng ta, khẽ nghiêng mặt đi. Cả đời này, ngoài Cố Khanh Hằng, không còn ai có thể tận tâm tận lực với ta như ba cung tỳ ở bên ta thế này, nhưng ta lại tự tay đẩy nàng ta từ thâm cung tới một nơi khác chẳng thua gì thâm cung. Lại còn là một mình nàng ta nữa...

Lát sau, Văn Lương quỳ xuống, đập đầu với ta. “Nô tỳ bằng lòng.”

“Văn Lương!” Ta ghen ngào nhìn nàng ta.

Nàng ta lại nói: “Nô tỳ bằng lòng làm tai mắt cho nương nương. Nếu nương nương còn nhớ những lời khi ấy đã nói với nô tỳ, vậy thì nô tỳ cũng muốn cho nương nương biết, nô tỳ cũng luôn nhớ. Nô tỳ nói, chờ tới một ngày nương nương thật sự sống tốt, nô tỳ sẽ nghe theo sự sắp xếp của nương nương. Giờ chính là lúc nô tỳ tận lực vì nương nương, hưởng chi, làm trắc phi của Tấn Vương, bao nhiêu người mong mà không được. Nô tỳ tới đó, chắc chắn sẽ không phải chịu ảm ức.” Nàng ta thản nhiên nói từng câu, từng chữ, ta không nhận ra vẻ buồn bã và do dự.

Đột nhiên ta không nói nên lời. Nếu nàng ta xin ta cho ở lại, có lẽ trong lòng ta còn dễ chịu hơn một chút, nhưng nàng ta lại hiểu ta như thế...

Từ lúc Phương Hàm đưa Văn Lương tới Cảnh Thái cung hầu hạ ta, ta và nàng ta bắt gặp đã hiểu nhau sâu sắc. Chỉ cần một ánh mắt, một động tác, nàng ta đã có thể hiểu được mọi suy nghĩ trong lòng ta, không cần ta phải nói rõ.

Hai người im lặng đứng trong phòng, rất lâu sau ta mới cúi người đỡ nàng ta đứng dậy.

Những lời khác, nàng ta không nói, chỉ hỏi: “Nương nương muốn nô tỳ làm như thế nào?”

Lần này Tấn Vương tới hoàng đô, Hoàng thượng đã ban hôn Quận chúa Bắc Tề cho y, vì thế, dù là ta hay Thái hậu, muốn nói ban thêm một cung tỳ làm trắc phi cho hắn, về tình về lý đều không thích hợp. Bởi vậy, chuyện này tốt nhất phải để Tấn Vương tự mở lời. Làm sao có thể để chính y mở lời mới là vấn đề khó nhất hiện giờ.

Suy nghĩ một lát, ta lên tiếng: “Ngày mai, khi bản cung tới Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu, Thái hậu sẽ tìm lý do để người xuất cung làm việc. Ngày mai không có chuyện gì, Tấn Vương hẳn sẽ ở dịch quán, hôm nay người đừng phải hầu ta, cứ nói bản cung sai người tới đó thỉnh tội với hắn. Chuyện còn lại phải làm thế nào, tự người xem xét rồi làm.”

Văn Lương do dự một lát, cuối cùng gật đầu. “Vâng, nô tỳ hiểu rồi!”

Lại nhìn nàng ta một cái, ta quay người đi, nói: “Vậy người về nghỉ sớm đi!”

Song nàng ta vẫn chưa đi ngay, lát sau lại lên tiếng: “Nương nương, nô tỳ cả gan hỏi, Thái hậu muốn nô tỳ theo dõi chuyện gì?”

Đúng vậy, ta thật hồ đồ, chuyện Thái hậu đã giao cho, ta còn chưa nói xong. Nhưng ta không quay lại, chỉ nói: “Giám sát Tần Vương xem hắn có thực sự trung thành không, còn nữa, không được để quận chúa Bắc Tề sinh con nối dõi cho Tần Vương.”

Người ở phía sau đáp: “Nô tỳ hiểu, nô tỳ xin cáo lui!”

Thấy Văn Lương đã ra ngoài, ta mới chậm rãi quay người lại. Để nàng ta tới một nơi xa như vậy, sau này e là khó gặp lại. Nghĩ tới đây, ta thực sự luyến tiếc, trong lòng cảm thấy khó chịu rồi chậm rãi thu lại ánh mắt.

Hôm sau, khi tới Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu, ta dẫn Văn Lương tới cho bà gặp, Thái hậu chỉ cần một động tác của ta là đã hiểu rõ. Chuyện trò được dăm ba câu, trước mặt mọi người, Thái hậu đột nhiên nói muốn đưa điểm tâm trong cung tới cho hai vị vương gia. Bà gọi Thiển Nhi, lại tùy ý chỉ vào một cung tỳ ở bên cạnh ta, đương nhiên là Văn Lương.

Triều Thần có chút kinh ngạc, chuyện này ta vẫn chưa nói với người khác.

Ra khỏi Hy Ninh cung, ta thấy Thiên Lục đang dìu Thiên Phi đi qua. Thiên Phi mang thai gần năm tháng, bụng tỳ ta đã lộ rõ. Ta lại nhớ tới lời của Thư Quý tần, không khỏi cười một tiếng, bụng của tỳ ta, sao nhìn chẳng giống bụng giả nhỉ?

“Sao thế? Người cũng nghĩ rốt cuộc đứa bé trong bụng nàng ta có thể sinh ra được không hả?”

Ta kinh ngạc ngoái đầu, thấy Diêu Thục phi đang đứng ngay sau lưng ta mà ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người phía trước trong mắt lóe lên vẻ hận thù.

Chậm rãi suy xét lời nàng ta vừa nói, quả nhiên nàng ta đã nghi ngờ, nhưng ta càng bội phục nàng ta hơn, lâu như thế mà cũng có thể chịu được.

Ta thản nhiên cười, nói: “Thục phi nương nương đang nói gì thế? Đứa bé của Vinh Phi đương nhiên sẽ được sinh rồi. Chẳng lẽ nương nương không nghĩ thế sao?”

Diêu Thục phi cười mỉa. “Dĩ nhiên bản cung cũng muốn xem thử, rốt cuộc nàng ta có thể sinh ra được thứ gì!” Nói xong, nàng ta sai bước đi về phía trước.

Ta kinh ngạc. Triều Thần đứng bên nhỏ giọng nói: “Nương nương, chúng ta...”

Sợ gì chứ, đang ở chốn đông người, chi bằng ta cũng tới xem thử. Nghĩ vậy, ta liền vịn tay Triều Thần đi theo Diêu Thục phi.

Diêu Thục phi cao giọng nói: “Vinh Phi đừng bước!”

Thiên Phi quay đầu lại, Thiên Lục cũng xoay người, nhìn thấy Diêu Thục phi, vội vàng hành lễ. “Tần thiếp xin thỉnh an Thục phi nương nương!”

Trên gương mặt Thiên Phi dường như lộ vẻ không vui nhưng tỳ ta cũng đành hành lễ. Diêu Thục phi tinh mắt nhanh tay đỡ lấy tỳ ta, nói: “Ồi chào, Vinh Phi đừng hành đại lễ, giờ thân thể của người quý giá như vậy, nếu có chuyện gì, bản cung không gánh nổi trách nhiệm đâu!”

Nghe thấy vậy, trên gương mặt Thiên Phi hiện lên chút đắc ý, nhưng ngoài miệng lại nói: “Nương nương nói như thế chẳng phải khiến tần thiếp tổn thọ sao? Giờ trong hậu cung này, còn ai có thể ngang hàng với nương nương được chứ?”

Lời của tỳ ta khiến sắc mặt Diêu Thục phi thay đổi, nhưng Diêu Thục phi không tức giận, gượng cười, nói: “Vinh Phi nói đùa, chờ khi đứa bé trong bụng người được sinh ra, người có thể phú quý nhờ con rồi!” Nàng ta nói, vươn tay xoa lên bụng Thiên Phi.

Thiên Lục đứng bên thay đổi sắc mặt, đưa tay cản tay Diêu Thục phi, nói: “Nương nương!”

Diêu Thục phi lườm nàng ta một cái, nói với giọng giận dữ: “Sao thế, người cho rằng bản cung sẽ gây ra điều gì bất lợi cho Vinh Phi à?”

“Tần thiếp không dám!” Thiên Lục cúi đầu, đáp.

Thiên Phi nói: “Tần thiếp may mắn hơn nương nương, ít nhất tần thiếp còn có thể giữ lại đứa bé trong bụng. Ha, ra ngoài mệt rồi, tần thiếp về cung nghỉ ngơi trước đây!” Tỷ ta liếc mắt nhìn Thiên Lục, nói: “Chúng ta đi!”

Nói xong, tỷ ta không nhìn Diêu Thục phi nữa, cất bước đi tiếp.

Ta cười thầm. Thiên Phi thật là buồn cười, nghĩ rằng mình mang long thai là tài giỏi sao? Dám ăn nói như thế với Diêu Thục phi? Còn đem chuyện đứa bé ra nói, tỷ ta đúng là không động chuyện gì lại động ngay vào chuyện đó.

Diêu Thục phi tức đến nổi tái mặt, nặng nề “hừ” một tiếng, sải bước đi tới. Quyển Nhi vội đi theo nàng ta. Xem ra nàng ta sắp không nhận được nữa rồi. Hành động vừa rồi của Thiên Lục lại cho Diêu Thục phi một lý do để hoài nghi. Xung đột lần này giữa nàng ta và Thiên Phi, Quyển Nhi đã để ý đến, sau này, nếu đứa bé của Thiên Phi thật sự xảy ra chuyện bất trắc, đúng như lời Thư Quý tần nói, Thái hậu khó tránh khỏi việc sẽ nghi ngờ Diêu Thục phi. Thế thì ta cứ chờ xem màn kịch hay này diễn như thế nào thôi.

Ta nói với Triều Thần: “Chúng ta cũng về thôi!”

Quay lại Cảnh Thái cung, Phương Hàm thấy chỉ có hai người là ta và Triều Thần về, liền cảm thấy có chút nghi hoặc, hỏi: “Nương nương, Văn Lương đâu?”

“À, Thái hậu sai người tới dịch quán, thuận miệng bảo Văn Lương đi rồi.” Ta hồ hững đáp.

Nghe thấy vậy, Phương Hàm cũng không hỏi nữa, chỉ nói: “Nương nương, hôm nay là mừng Bốn tháng Ba rồi, nghe nói ngày mai quốc quân của Đại Tuyên và Nam Chiếu sẽ tới. Khi ấy Hoàng thượng sẽ đích thân tiếp đón, e là trong cung sẽ yên ắng vài ngày.”

Ta gật đầu, đó là điều đương nhiên, Hạ Hầu Tử Khâm nói sẽ trực tiếp sắp xếp tới Thượng Lâm uyển, ngày mai sau khi nghênh tiếp, hần sẽ đi thẳng tới đó. Nếu đã muộn, hần sẽ nghỉ lại ở Thượng Lâm uyển một đêm rồi mới về.

Người của Đại Tuyên và Nam Chiếu cùng tới, vậy còn Bắc Tề? Hoàng đế Bắc Tề vẫn luôn tâm niệm đưa quận chúa sang hòa thân mà, sao bọn họ lại có thể kiên nhẫn như vậy?

Còn vị Hàn Vương mười ba tuổi đã có những chiến công hiển hách trong truyền thuyết kia nữa, ta thật sự muốn được mở mang tầm mắt, rốt cuộc đó là nhân vật như thế nào?

Mùng Chín tháng Ba, ta lại càng chờ mong.

Hôm ấy, Hạ Hầu Tử Khâm không ghé qua Cảnh Thái cung, có lẽ để chuẩn bị cho chuyện ngày hôm sau.

Tối tới, ta mới nghe nói Văn Lương trở về. Gọi nàng ta vào phòng, ta hỏi: “Thế nào rồi?”

Văn Lương nói nhỏ: “Khi nô tỳ và Thiển Nhi tới, Tấn Vương đang luận bàn võ nghệ cùng Hiến Vương ở trong sân. Khi ấy, nô tỳ cẩn rằng giả vờ trượt ngã, xô về phía trước.”

Ta kinh ngạc, lại nghe nàng ta nói: “Đúng lúc ấy, mũi kiếm của Tấn Vương lướt qua vai áo nô tỳ.”

Ta vội đứng dậy, lúc này mới thấy rõ bên vai áo trái của nàng ta bị kiếm cắt rách, vội đi tới nhìn kĩ. “Vết thương sao rồi?”

Nhưng nàng ta lui lại một bước, lắc đầu nói: “Chỉ bị thương nhẹ, nương nương không cần lo lắng, nô tỳ biết chừa miệng mà, mạng của nô tỳ còn phải giữ để tới Tấn Vương phủ.”

Ta sững sờ, Văn Lương nói tiếp: “Tấn Vương gọi đại phu tới, Thiển Nhi tiện thể mời Hiến Vương rời đi. Khi Tấn Vương tới xem xét vết thương của nô tỳ, nô tỳ thuận miệng nói, nô tỳ chính là cung tỳ hôm qua đụng phải vương gia, không ngờ hôm nay người đã trả đũa nô tỳ rồi.”

Ta nhìn cung tỳ trước mặt, quả nhiên Văn Lương đã nói như thế.

“Tấn Vương bật cười, nói nếu đã như thế, xem ra vết thương của nô tỳ cũng không nặng.”

Ta buột miệng hỏi: “Sau đó thì sao?”

Vân Lương nhìn ta, mở miệng nói: “Khi ra khỏi cửa, Tấn Vương hỏi tên của nô tỳ.”

Trái tim ta đang treo lơ lửng dần được hạ xuống, hít sâu một hơi, ta nói: “Rất tốt! Vân Lương, người làm tốt lắm!”

Nếu Tấn Vương đã hỏi tên nàng ta, chứng tỏ còn hy vọng y sẽ nhớ nàng ta. Thế thì cứ chờ xem tiếp những ngày sau thôi.

Ta nói với Vân Lương: “Vắt vả cho người rồi, về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng!” Nàng ta vâng lời, khi quay người đi ra, đột nhiên quay lại, nói: “Nương nương, Tấn Vương còn nói, nô tỳ không hổ là cung tỳ của người.”

Ta thoáng sững sờ, nhưng Vân Lương đã đẩy cửa đi ra ngoài từ lâu rồi. Đứng một lát, ta bật cười chán nản, xoay người lên giường đi ngủ.

Cuối cùng cũng tới sáng ngày mùng Năm tháng Ba, ta ngủ dậy mới nghe Triệu Thần nói, hôm nay Thái hậu nói không cần tới thỉnh an.

Ăn xong bữa sáng, lại nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm đã đưa Diêu Thục phi xuất cung. Hậu cung có bao nhiêu nữ tử ngưỡng mộ Diêu Thục phi nhưng ta cũng chẳng cảm thấy thất vọng. Lúc thường trà trong sân, ta thuận miệng hỏi Vân Lương: “Vết thương trên người người còn đau không?”

Nàng ta lắc đầu, cười: “Nô tỳ đã nói là vết thương nhẹ rồi, sao nương nương còn nhớ chứ?”

Ta mỉm cười, sao không nhớ chứ, nàng ta đã lấy thân mạo hiểm mà! Ta chỉ hy vọng, Tấn Vương thật sự có thể nhớ tới Vân Lương. Nếu không thể thay đổi sự thật rằng Vân Lương phải theo y quay về đất phong, vậy thì ta càng hy vọng, Tấn Vương có thể thực lòng thích nha đầu thông minh này. Ta hy vọng Vân Lương được hạnh phúc, như vậy, ít nhất ta có thể bù lại nỗi hổ thẹn trong lòng với nàng ta.

Hôm ấy, Hạ Hầu Tử Khâm quả nhiên không hồi cung. Người ở lại Thượng Lâm uyển cùng hắc đương nhiên là Diêu Thục phi. Ta đột nhiên nhớ tới Thư Cảnh Trình ở Thượng Lâm uyển, không khỏi toát mồ hôi, mong hắc ta đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Lần này, là ta đã lo lắng nhiều. Một đêm ở lại Thượng Lâm uyển chẳng có chuyện gì xảy ra, nhưng ngày hôm sau hồi cung, ta nghe nói Diêu Thục phi bị nhiễm phong hàn ở Thượng Lâm uyển, khi về cung liền quay lại Trữ Lương cung nghỉ ngơi.

Ta thật sự có chút kinh ngạc, đang yên đang lành, sao nàng ta lại nhiễm phong hàn được? Tối buổi chiều, lại nghe thấy Tường Thụy ở bên ngoài nói, Thái hậu sai người tới gọi ta qua chỗ bà.

Ta vội đứng dậy, tới Hy Ninh cung.

Thiến Nhi vẫn dẫn ta tới tận cửa tắm cung của Thái hậu rồi không đi tiếp nữa.

Ta bước vào, thấy Thái hậu ngồi bên cạnh bàn đờn ta, ta vội hành lễ, rồi nghe thấy bà nói: “Thục phi ốm rồi, mai người cùng Hoàng thượng đi tiếp đón Hàn Vương và quận chúa đi!”

Ta giật mình kinh ngạc, nhìn sắc mặt thản nhiên của Thái hậu, lúc này mới biết, hóa ra căn bệnh của Diêu Thục phi là do Thái hậu nhúng tay vào.

Nhìn dáng vẻ của ta, Thái hậu khẽ cười, nói: “Nhìn ai gia thế làm gì? Người hãy nhớ kĩ, ngày mai không được để Hoàng thượng ở một mình với quận chúa kia!” Trong lời nói của Thái hậu, ngữ khí dường như được nhấn mạnh thêm. Hóa ra Thái hậu lo lắng chuyện ấy.

Ta bước lên, hỏi nhỏ: “Thái hậu, Hoàng thượng đã đồng ý ban hôn quận chúa cho Tấn Vương, người vẫn không an tâm sao?”

Bà mấp máy môi, nói: “Chỉ cần một ngày bọn họ chưa về đất phong, ai gia vẫn chưa thể lơ là được. Đàn Phi, người phải hiểu tâm tư của ai gia!”

“Vâng, thần thiếp hiểu!” Ta cúi đầu, đáp. Dĩ nhiên ta biết, Thái hậu vô cùng cẩn trọng, bà làm việc gì cũng không thể để xảy ra sai lầm.

Hai người đang nói chuyện thì nghe bên ngoài có người hô: “Hoàng thượng giá đáo!”

Ta kinh ngạc, Thái hậu cũng ngược nhìn về phía cửa. Chỉ một lát sau đã thấy Hạ Hầu Tử Khâm đi vào. Thấy ta cũng ở đó, hân hoi ngạc nhiên, rồi quay sang nói với Thái hậu: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!”

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!” Ta cúi người hành lễ với hân.

Thái hậu cười, nói: “Gần đây bận bịu nhiều việc, sao Hoàng thượng còn rảnh mà tới chỗ ai gia?”

Hân đi tới ngồi xuống, lại nhìn ta, nói: “Sao Đàn Phi cũng ở đây?” Lòng mảy hân hơi chau lại, đưa ánh mắt dò xét nhìn ta.

Ta nhớ khi ấy hân đã nói, hân biết Thái hậu không thích ta, giờ thấy ta đột nhiên xuất hiện ở Hy Ninh cung, hiển nhiên thấy kỳ lạ.

Ta vừa định mở miệng thì nghe Thái hậu nói: “À, là thế này, không phải ai gia nghe nói Thục phi bị ốm sao? Vinh Phi thân thể không tiện, giờ chỉ có Đàn Phi là thích hợp cùng Hoàng thượng đi nghênh đón Hàn Vương và quận chúa vào ngày mai, nên ai gia mới sai người gọi Đàn Phi tới đây, nói mấy việc nên chú ý với nàng ta, tránh gây ra chuyện nực cười.”

Hân đứng người một lát rồi mới quay đầu lại. “Trẫm cũng tới vì chuyện này, không ngờ vẫn là mẫu hậu suy nghĩ chu đáo.” Bây giờ hân mỉm cười với ta.

Thái hậu gật đầu, đáp: “Mấy ngày này Hoàng thượng cũng mệt, ai gia đương nhiên phải gánh vác giúp Hoàng thượng một chút. Sau này người tấn phong hoàng hậu rồi, những chuyện này, ai gia không phải quản nữa.”

Ta không khỏi nhìn về phía hân, chỉ thấy sắc mặt hân vẫn lãnh đạm, ta không nhận ra sự thay đổi.

Thái hậu lại nói: “Nếu không có chuyện gì nữa thì các người về cả đi, ai gia đi thăm Thục phi một lát.”

Hạ Hầu Tử Khâm đứng dậy, nói: “Vâng, nhi thần xin về trước!” Hân lại liếc ta một cái, nói: “Nàng đi cùng trẫm!”

Ta vội đáp: “Vậy thần thiếp xin cáo lui!”

Nói xong, đã thấy hân quay người đi ra ngoài, Thái hậu đưa mắt ra hiệu cho ta, ta vội vã đuổi theo. Hân đi rất nhanh, nói là muốn ta đi cùng nhưng lại không đợi ta. Ta thở dài một tiếng rồi xách váy đuổi theo.

Hân bỗng đứng lại, ta bị bất ngờ, không phản ứng kịp nên đâm thẳng vào hân. Ta kinh ngạc ngược lên: “Hoàng thượng!”

Hân quay người, bật cười khe khẽ, kéo tay ta, nói: “Đêm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai phải dậy sớm.” Hân vừa nói vừa kéo ta đi về phía trước.

Đi được vài bước, ta không nén nổi mà nói: “Hoàng thượng, Hoàng đế Bắc Tề không đích thân đến, người cũng có thể không đích thân đi nghênh đón mà!”

Hân không nhìn ta, chỉ nói: “Nếu bọn họ đưa quận chúa tới hòa thân, trẫm chỉ muốn để bọn họ thấy, trẫm biết dùng lễ nghĩa để đối đãi, như thế, trẫm có ban hôn quận chúa cho Tấn Vương, người Bắc Tề càng không thể nói được gì.”

Tâm trạng từ từ được thả lỏng, ta thật sự đã nghĩ rằng hân muốn đích thân nghênh đón bởi muội muội của Phát Hy sắp tới. Ha, khéo miệng nhếch lên thành nụ cười, ta đã nói với Thái hậu từ lâu rồi, hân là người cơ trí lại lý trí, thế nên hân luôn suy nghĩ chu toàn.

“Nàng thấy quyết định của trẫm thế nào?” Hân đặc ý hỏi ta.

Ta cười, đáp: “Hoàng thượng thánh minh!”

Không ngờ sắc mặt hân lại trầm xuống, quở trách: “Trẫm không thích nàng học cách nói của hân!”

Ta bỗng ngẩn người, lát sau mới nhớ ra “hân” mà Hạ Hầu Tử Khâm nhắc tới là ai. Không khỏi cảm thấy buồn cười, ta xích lại gần hân, hỏi nhỏ: “Hoàng thượng ghen à?”

Hắn nặng nề “hừ” một tiếng, nói: “Trẫm không thèm!”

Ta cười cười nhưng không nói gì nữa. Ta phát hiện, thói ghen tuông của hắn còn lớn hơn bất cứ ai. Lúc đầu là với tiên sinh của ta, bây giờ lại là với Tần Vương. Ta thậm chí vui sướng, nếu để hắn biết ta sai cung tỳ đi tiếp cận Tần Vương, vậy thì ta lại được ném mùi đau khổ rồi!

Ta lè lưỡi, lén liếc hắn một cái, thấy hắn chỉ nhìn về phía trước, vẻ giận dữ trên gương mặt cũng từ từ nhạt đi, liền hít sâu một hơi, hỏi: “Hoàng thượng, người để Hoàng đế Đại Tuyên và Nam Chiếu cùng nghỉ lại ở Thượng Lâm uyển thì có thỏa đáng không?”

Hắn liếc nhìn ta, hé môi nói: “Nàng lại muốn nói gì?”

Ta khẽ cười, nói: “Thần thiếp chỉ nghe nói trước đây, khi Đại Tuyên nội loạn, Hoàng đế Nam Chiếu đã chăm chăm câu kết với bên làm phản hòng xâm chiếm quốc thổ của Đại Tuyên. Người nói xem, lần này hai người bọn họ gặp mặt, có phải là kẻ thù nhìn nhau tới tức đỏ con mắt không?”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Trên chính trường làm gì có kẻ thù tuyệt đối? Nàng có biết rằng, sau này Đại Tuyên còn liên thủ với Nam Chiếu không?”

Ta gật đầu, chuyện này đương nhiên ta biết. Hình như sau đó Đại Tuyên còn lấy một nửa quốc thổ của Nam Ô để đổi lấy thứ gì đó từ Nam Chiếu. Có điều, những chuyện này ta không rõ lắm, ta chỉ tò mò, Hoàng đế Đại Tuyên thật sự sẽ không ghi thù hận chứ?

Hắn không bàn luận chuyện này với ta nữa. Ta cũng chuyển chủ đề: “Hoàng thượng từng nói với thần thiếp, muốn lấy con mồi thần thiếp sẵn được trong buổi đi săn ở Thượng Lâm uyển làm quà sinh nhật cho người, nhưng thần thiếp sợ công lực còn quá kém, tới khi ấy chẳng bắn trúng được thứ gì, khiến người ta thất vọng.” Ta chỉ là luyện bắn cung có một buổi sáng, bảo ta bắn thỏ biết chạy thì đúng là chuyện khó khăn.

Hắn hơi sững người, dường như không ngờ ta đột nhiên lại nói tới chuyện đó, lát sau mới cười, đáp: “Bắn không chuẩn... cũng được.”

Ta kinh ngạc nhìn hắn, không biết hắn nói vậy là có ý gì.

Hắn lại nói: “Ngày mai có lẽ còn phải ở Thượng Lâm uyển một đêm, hay là trẫm dạy nàng lần nữa?”

Ta sững sờ, đành gật đầu. Hắn nói dạy ta lần nữa, dĩ nhiên là tốt rồi.

Có điều, ta thật sự vẫn muốn có thể bắn chuẩn, chỉ vì trong lòng ta đã có đối sách với chuyện của Thư Cảnh Trình. Không để y chết, lại có thể không làm trái ý của Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu. Đến tận bây giờ ta vẫn không hối hận vì đã vứt túi gấm của Thư Quý tần, nhưng mạng sống của Thư Cảnh Trình, ta đã đồng ý với nàng ta thì cũng muốn giữ lời hứa.

“Nghĩ gì thế?” Hắn đột nhiên hỏi.

Ta sực tỉnh, cười đáp: “Đang nghĩ chuyện ngày mai.”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, hỏi: “Có gì mà phải nghĩ ngợi?”

Ta mỉm cười không đáp nhưng hắn cũng không hỏi nhiều. Hai người bắt giắc đã đi tới cửa Ngự thư phòng, ta thoáng kinh ngạc, định dừng bước nhưng hắn không buông tay, kéo ta vào trong.

Vừa vào phòng, thấy tấu chương trên bàn chất thành núi, ta không khỏi cảm thấy kinh ngạc. Hắn nhìn ta một cái, cười nói: “Tấu chương chúc thọ của các nơi, chỉ nhìn là mắt trẫm đã hoa lên.”

Ta hỏi nhỏ: “Hoàng thượng đưa thần thiếp tới đây làm gì?”

Hắn buông tay ta, đi thẳng tới phía trước, ném một quyển tấu chương tới trước mặt ta. Ta do dự một lát, cuối cùng cũng bước tới, mở ra. Hóa ra là tấu chương của Cố đại nhân.

Ta đọc lướt qua, bỗng nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Cách nghĩ của hai cha con bọn họ đúng là khác nhau.”

Đó là điều tất nhiên, Cố đại nhân nịnh bợ, Khanh Hằng chính trực. Thật không ngờ, đến giờ mà Cố đại nhân còn khen quyết định đi săn mùa xuân của Hạ Hầu Tử Khâm là sáng suốt, thật ra trong lòng ông ta

cũng không phải không biết, có điều ông ta muốn nịnh bợ. Trên tấu chương còn nhắc tới việc Cố Khanh Hằng góp ý kiến, còn nói mong Hạ Hầu Tử Khâm bỏ qua cho Cố Khanh Hằng. Ha, đúng là mỉa mai!

Hắn lại nói: “Cố Khanh Hằng... quả thật không tồi!”

Câu nói này thoát ra khỏi miệng hắn, thật đúng là hiếm có. Ta vui mừng nói: “Hoàng thượng định dùng huynh ấy sao?”

Hắn lườm ta một cái nhưng cũng không nổi giận, chỉ nói: “Bây giờ vẫn chưa có chức vị nào phù hợp với hắn.”

Ta rảo bước đi tới, buột miệng hỏi: “Nếu có, liệu Hoàng thượng có biết trọng dụng huynh ấy không?”

Hắn sững người, cười mỉa, nói: “Sao thế, nàng muốn xin chức cho hắn ta à?”

Ta cũng cười. “Hoàng thượng là người thông minh như thế, sao có thể để thần thiếp muốn làm gì thì làm chứ?”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, không nói gì.

Một lúc sau, Lý công công ở bên ngoài hô: “Hoàng thượng, Tẩn Vương cầu kiến!”

Theo phản xạ, hắn ngược nhìn ra ngoài, ta cũng có chút kinh ngạc, hắn liếc ta một cái, nói: “Nàng về trước đi!”

Do dự giây lát, cuối cùng ta cũng đứng dậy, cáo lui.

Đi ra ngoài, Tẩn Vương thấy ta bước ra, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, lui lại nửa bước, nói: “Nương nương!”

Ta không khỏi có chút ngượng ngùng, liệu y có cho rằng ta can thiệp vào chính sự không? Khẽ cười với y, ta lại đi về phía trước. Văn Lương bước tới đỡ ta, ta lặng lẽ đưa mắt nhìn Tẩn Vương, quả nhiên y vẫn ngoái lại nhìn. Là nhìn Văn Lương phải không?

Ta thâm bất cười.

Về thẳng Cảnh Thái cung, buổi tối Hạ Hầu Tử Khâm không ghé qua. Ta đột nhiên nhớ ra hôm nay ở Ngự thư phòng, tuy hắn không nói rõ nhưng ta cũng hiểu được ý của hắn, nếu có chức quan thích hợp, hắn sẵn lòng trọng dụng Cố Khanh Hằng.

Mà chức quan ấy, ta nghĩ mình đã giúp huynh ấy chọn được rồi. Nhưng khi còn nhỏ, ta chưa bao giờ nghĩ Cố Khanh Hằng sẽ đi theo con đường làm quan. Ta khẽ lắc đầu, huynh ấy vì ta mà cam tâm tình nguyện vào triều, còn ta cũng sẵn lòng mưu cầu một chức quan cho huynh ấy.

Ngày mùng Bảy tháng Ba, người của Bắc Tề cuối cùng cũng tới.

Khi ta trang điểm lộng lẫy bước ra, đúng lúc nhìn thấy Thiên Lục từ phía xa. Nàng ta đứng đó cùng Cúc Vận, nhìn ta, khóe miệng để lộ một nụ cười khó nắm bắt, giống như mỉa mai, lại như cảm hận.

Văn Lương đã vén rèm kiệu, ta thu lại ánh mắt, ngồi vào trong loan kiệu.

Loan kiệu đi rất nhanh, nơi cửa hoàng cung, ngự giá của Hạ Hầu Tử Khâm đã chờ từ lâu. Ta còn nhìn thấy ngựa của Cố Khanh Hằng đứng hàng đầu tiên, huynh ấy quay lưng về phía ta, cũng không quay đầu lại, nhưng nhìn thấy huynh ấy, ta thấy rất an tâm.

Ta đi lên, cũng như lần trước xuất cung, để Hạ Hầu Tử Khâm kéo lên ngự giá. Đội ngũ chậm rãi khởi hành, khi tới cổng hoàng thành, mặt trời đã lên rất cao. Thời tiết mấy ngày nay càng lúc càng nóng, đưa mắt nhìn người ngồi bên cạnh, ta còn nhớ khi ấy, ta ra ngoài cùng hắn, thời tiết vẫn rất lạnh, Lý công công còn mang áo lông chồn cho hắn mặc. Chớp mắt đã sắp phải mặc áo mỏng, thời gian quả thực trôi qua rất nhanh.

Đang nghĩ tới, bỗng nghe thấy giọng Lý công công gấp gấp truyền vào ngự giá: “Hoàng thượng, tới rồi, tới rồi!”

Không biết tại sao, ta bỗng thấy căng thẳng. Người ở bên đã đứng dậy, đi ra ngoài. Ta do dự một lát, vội đứng dậy, đi theo.

Ta đứng bên cạnh hắn, ngược mắt nhìn theo. Cách đó rất xa, chỉ có thể loáng thoáng trông thấy một đội ngũ dài vô cùng. Đi đầu đội ngũ là một người cưỡi con ngựa cao to, y phục trắng như tuyết bỗng trở nên lóa mắt dưới ánh mặt trời... Phía sau y là hai chữ “Bắc Tề” rất lớn đề trên lá cờ đang phấp phới bay cao, khiến ta đột nhiên cảm thấy hoảng hốt...

Phía sau nữa là một chiếc xe ngựa lộng lẫy. Ta biết, người ngồi trong đó là quận chúa tới hòa thân với thiên triều, muội muội của Phát Hy...

33. Chương 33

Ngơ ngẩn đứng nhìn, ta cảm nhận được người ở bên cạnh đưa tay nắm lấy tay ta, cúi xuống, khẽ cười: “Sao thế, tối qua mẫu hậu chưa dặn dò nàng rõ ràng à? Nàng là phi tử của trẫm, có gì phải căng thẳng chứ?”

Ta ngạc nhiên nhìn hắn, bỗng bật cười. “Hoàng thượng đang nắm tay thần thiếp, thần thiếp đương nhiên không cảm thấy căng thẳng.”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, không nói gì nữa, chỉ hướng ánh mắt về phía xa.

Ta cũng nhìn theo, đội ngũ kia còn ở rất xa. Ánh nắng hôm nay thật chói chang khiến ta nheo mắt. Nam tử đi đầu đội ngũ đó chắc là Hàn Vương của Bắc Tề. Ta cố gắng nhìn, muốn thấy rõ dáng vẻ của y nhưng không ngờ, là cờ lớn đang tung bay trong gió vừa khéo che mất gương mặt của y... Ta có phần thất vọng, sau đó mỉm cười, đội bọn họ tới gần rồi, còn sợ không nhìn thấy ư?

Người Bắc Tề hình như cũng nhìn thấy đội ngũ bên này có hoàng đế đích thân đón tiếp, tốc độ của họ rõ ràng nhanh hơn.

Ta đứng yên lặng, một lát sau đội ngũ đó mới đến gần. Khoảnh khắc lá cờ tung bay, ta thẳng thốt khi nhìn thấy nam tử ngồi trên lưng ngựa. Tư thế mạnh mẽ, rắn rỏi, thẳng người đối diện với ta, y mang một tấm mặt nạ bằng bạc, gương mặt hoàn toàn được che kín, chỉ để lộ đôi mắt đen lầy. Y cũng nhìn đắm đắm về phía ta. Không biết có phải là ảo giác hay không, ta cảm thấy khi nhìn ta, đôi mắt y đang cười.

Bàn tay được Hạ Hầu Tử Khâm nắm lấy khẽ run lên, nơi nào đó trong trái tim như bị thứ gì đó chích vào, ta có chút đau đớn.

Người bên cạnh cúi đầu nhìn ta, ta vội cười, hơi dựa vào người hắn, khẽ nói: “Hoàng thượng, thần thiếp đã lâu không ra ngoài, ánh mặt trời chói chang quá, thấy hơi chóng mặt.”

Hắn nhíu mày nhìn ta, giơ tay đỡ ta, khẽ mắng: “Vô dụng!” Hắn vừa mắng vừa cười, trong đôi mắt sáng rực ngập tràn sự dịu dàng.

Nhìn dáng vẻ của hắn, ta lại cảm thấy vui vẻ.

Đội ngũ của Bắc Tề cuối cùng cũng đến trước mặt. Hàn Vương nhảy xuống từ trên lưng ngựa, người bên cạnh y vội vàng tiến lên giữ dây cương. Hàn Vương sải bước lên trước, chấp tay nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Tham kiến Hoàng thượng!” Y lại nhìn về phía ta, hé môi nói: “Tham kiến nương nương!”

Hạ Hầu Tử Khâm cười, nói: “Vương gia không cần đa lễ!” Hắn nói xong, ánh mắt lại nhìn về phía xe ngựa phía sau Hàn Vương. Hàn Vương dường như cũng cảm nhận được, quay đầu nhìn, cười nói: “Khiến Hoàng thượng chê cười rồi, nghĩa muội của bản vương từ nhỏ đã yếu ớt, trên đường đi không may bị nhiễm phong hàn, bởi vậy mới không xuống tham kiến Hoàng thượng, mong Hoàng thượng rộng lòng tha thứ!”

Ta cũng liếc nhìn về phía xe ngựa kia, rèm xe dùng gấm thêu cầu kỳ, nhìn cũng biết không tầm thường. Ta không có cách nào nhìn thấy dù chỉ là một góc váy của nữ tử đó, chỉ loáng thoáng nghe thấy thi thoảng có vài tiếng ho.

Ta cảm thấy quận chúa Bắc Tề thật quá kiêu căng. Hoàng đế thiên triều đích thân ra đón mà nàng ta cũng không xuống tham kiến. Điều này chẳng phải là ra oai phủ đầu Hạ Hầu Tử Khâm ư?

Nghiêng mặt nhìn nam tử bên cạnh, thấy sắc mặt hần hơi sa sầm nhưng không tức giận, chỉ đứng thẳng người, nói: “Vậ thì vào thành trước đi! Trẫm và vương gia cùng tới Thượng Lâm uyển, tối nay ở đó tổ chức một bữa tiệc nhỏ đón tiếp vương gia và quận chúa.” Nói xong, hần liền kéo ta, quay người rời đi.

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Phía sau truyền đến giọng nói lạnh nhạt của Hàn Vương.

Hạ Hầu Tử Khâm và ta lên ngự giá. Lý công công lại cất giọng the thé: “Khởi giá!” Đội ngũ hùng dũng cuối cùng cũng xuất phát về phía Thượng Lâm uyển.

Ta ngồi bên cạnh hần, lặng lẽ ngắm gương mặt nhìn nghiêng của hần, thấy hần mím chặt môi, không nói câu nào. Ta biết hần đang tức giận, song không ngờ hần lại nhịn rất tốt. Có phải chỉ vì đối phương là muội muội của Phát Hy nên hần mới có thể làm như vậy?

Ta hít sâu một hơi, hần đối với Phát Hy thật sự rất tốt, tốt tới mức khiến ta vô có đồ kị.

Do dự giây lát, ta cúi người, tựa vào hần, vòng tay ôm lấy cơ thể hần. Hình như hần hơi giật mình, cúi đầu nhìn ta, cơn giận giữa hai đầu lông mày dần biến mất, cười hỏi: “Sao thế, đầu còn choáng váng à?”

Ta “ừm” một tiếng, khẽ nhắm mắt.

Cảm giác bàn tay to lớn của hần đưa qua, đặt lên trán ta, sau đó lại nói: “Xem ra không phải bị bệnh.”

Sao không phải là bị bệnh chứ? Là tâm bệnh, bệnh trong lòng hần, bệnh trong lòng ta.

Hần khẽ thở dài, ôm lấy ta, nói: “Còn một canh giờ nữa mới tới Thượng Lâm uyển, nếu mệt thì trẫm ôm nàng ngủ một lát.”

Ta gật đầu, co người rúc vào lòng hần. Ta nên nghỉ ngơi thật tốt để lấy tinh thần tới Thượng Lâm uyển. Ở đó, ta còn rất nhiều, rất nhiều chuyện phải làm.

©STENT

Nhớ đến lần trước, khi ta và hần tới Thượng Lâm uyển cũng như thế này, hần ôm ta, ta liền ngủ mất, sau đó tỉnh dậy, không thấy bóng dáng hần đâu. Ha, lần này, lúc ta mở mắt, phải chăng sẽ lại chỉ có một mình? Ta thậm chí thở dài, nghĩ quá nhiều sẽ khiến con người ta có phiền muộn.

Nhưng lần này, vì trong lòng có quá nhiều chuyện nên làm thế nào ta cũng không ngủ được. Sau đó lại nhớ tới Hàn Vương. Ta chưa từng nghĩ y lại đeo mặt nạ, điều này thật sự khiến ta kinh ngạc. Song vừa nãy, thấy sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm không ngạc nhiên lắm, xem ra hần đã biết.

Nhưng nhìn y, làm thế nào cũng không thể liên hệ y với vị vương gia chiến công lẫy lừng trong truyền thuyết. Ngoài chiếc mặt nạ bạc khiến người khác có chút khiếp sợ, y mang lại cho người ta cảm giác ấm áp, không giống kẻ đã chinh chiến ở sa trường một thời gian dài. Thật kỳ lạ, đó chính là cảm giác đầu tiên y mang đến cho ta.

Không biết bao lâu sau, ta mới cảm thấy ngự giá từ từ dừng lại, sau đó là giọng nói của Lý công công: “Hoàng thượng, đã tới Thượng Lâm uyển!”

Ta mở mắt, đúng lúc hần cúi đầu nhìn ta, khẽ cười, nói: “Nàng tỉnh dậy rất đúng lúc!”

Ta mỉm cười không đáp, làm gì có chuyện đúng lúc như vậy chứ, ta hoàn toàn không ngủ được. Hần không vội xuống, chỉ dẫn dò: “Bảo người đưa Hàn Vương và quận chúa qua Nghị Tư uyển nghỉ ngơi, trẫm tới Ngự Túc uyển trước.”

“Vâng!” Lý công công đáp, ở bên ngoài nói vài câu rồi mới kêu khởi giá.

Ngự giá lại chậm chậm tiến lên, hần khẽ hít một hơi, cười nói: “Trẫm đón sinh nhật lần nào cũng phiền phức như vậy.”

Ta cười, nói: “Ai bảo người là Hoàng thượng!”

Hần thở dài. “Đúng thế, ai bảo trẫm là Hoàng thượng! Ha!” Hần cười rồi chậm rãi lắc đầu.

Tới Ngự Túc uyển, lúc xuống, phía sau chúng ta quả nhiên đã không còn nhìn thấy người của Bắc Tề. Hạ Hầu Tử Khâm đã xuống ngự giá, ta thấy Văn Lương tiến lên liền vịn vào tay nàng ta, bước xuống.

“Tham kiến Hoàng thượng! Tham kiến nương nương!”

Các cung nhân của Ngự Túc uyển đều quỳ ở bên ngoài, nghênh đón thánh giá tới. Ta thấy Tình Hòa quỳ phía trước, đầu chạm đất.

Hạ Hầu Tử Khâm đi trước, cho phép đám cung nhân đứng lên. Ta theo sau hắn, lúc bước qua Tình Hòa, thấy nàng ta đột nhiên ngược lên, mỉm cười với ta, ta cũng mỉm cười rồi tiến lên phía trước. Lần trước đến đây, ta vẫn chưa hẳn là người của Thái hậu, còn lần này, ta đã hoàn toàn là người của bà, ta cũng có thể dùng Tình Hòa.

Phía sau vang lên giọng nói của Cố Khanh Hằng, huynh ấy dặn dò vũ lâm quân không được lơ là, thiếu cảnh giác, phải bảo vệ chu đáo cho sự an toàn của Hoàng thượng.

Theo hắn vào trong, ta thấy một người mặc trang phục thị vệ tiến lên, nói với hắn: “Hoàng thượng, phía bên Quảng Dục uyển và Khâm Hy uyển...”

Y chưa dứt lời đã nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm khẽ ho một tiếng, ta biết bọn họ có chuyện cần bàn, liền biết ý lên tiếng: “Hoàng thượng, thần thiếp muốn đi ra ngoài dạo một lát, sẽ nhanh chóng trở về!”

Hắn nhìn ta, đáp: “Đi đi, đừng đi xa quá!”

“Thần thiếp biết rồi!” Ta gật đầu, vịn vào tay Văn Lương rồi quay người đi ra ngoài.

Hắn có chuyện cần bàn cũng tốt, đúng lúc ta cũng có chút chuyện muốn làm.

Ra tới bên ngoài, thấy Tình Hòa vội bước lên, nói: “Nương nương vừa đến đã muốn ra ngoài ngay sao?”

Ta cười, nói: “Hoàng thượng đang bàn chuyện bên trong, bản cung không tiện ở đó nên ra ngoài đi dạo một lát. Người không cần đi theo, vào trong chờ đi, Hoàng thượng cần thì vào hầu hạ.”

Nghe thấy vậy, Tình Hòa chỉ “vâng” một tiếng rồi lui xuống.

Ta dẫn theo hai cung tỳ đi thẳng ra ngoài, lúc xuống bậc thềm, nghe thấy Cố Khanh Hằng gọi: “Nương nương, thuộc hạ bạo gan, xin hỏi nương nương đi đâu?”

Ta ngoảnh lại, thấy huynh ấy đứng cách ta một trượng, biết huynh ấy lo lắng cho sự an nguy của ta, chung quy lần này cũng khác lần trước. Thượng Lâm uyển bây giờ có quá nhiều người, hơn nữa cũng tạp nham, nhưng muốn huynh ấy đi theo ta đương nhiên là không được, Hạ Hầu Tử Khâm còn ở trong Ngự Túc uyển, thân là ngự tiền thị vệ, trách nhiệm quan trọng hàng đầu của huynh ấy là bảo vệ sự an toàn cho Hoàng thượng.

Nếu đi cùng ta, huynh ấy sẽ tự ý rời bỏ vị trí, không làm tròn chức trách, cho nên huynh ấy mới phải hỏi ta, thực ra huynh ấy muốn nói ta đừng ra ngoài.

Ta mỉm cười với huynh ấy, nói: “Bản cung chỉ đi dạo gần đây thôi, không có gì đáng lo. Cố thị vệ cứ canh gác cẩn thận nơi này là được!”

Khanh Hằng còn định nói gì đó nhưng ta đã quay người, đi về phía trước.

Người phía sau cuối cùng cũng không đuổi theo, chỉ nói: “Hai người các người, đi theo nương nương từ xa, bảo vệ nương nương an toàn!”

“Vâng!” Hai người đó đáp lời.

Nghe thấy tiếng bước chân theo sau, ta liền nháy mắt ra hiệu với Triều Thần. Nàng ta hiểu ý, vội quay người chặn hai kẻ đang định đi theo. Cố Khanh Hằng à, ta biết huynh muốn tốt cho ta, nhưng ta muốn đi gặp một người, chuyện này không thể để Hạ Hầu Tử Khâm biết.

Ta đi được một đoạn mới nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo của Triều Thần, nàng ta khẽ thở hỗn hển, nói: “Nương nương, chúng ta đi đâu?”

Ta nhìn nàng ta một cái, nói nhỏ: “Còn nhớ sườn núi nơi bản cung đứng nhìn Hoàng thượng thao luyện vũ lâm quân không?”

Nàng ta hơi ngẩn người rồi gật đầu. “Nô tỳ còn nhớ.”

Văn Lương có chút kinh ngạc, lần đó nàng ta không tới nên đương nhiên không biết.

Ta đưa ánh mắt nhìn ra xa, khẽ nói: “Bây giờ ngươi đi tìm phó giám tên Thư Cảnh Trình, đưa hắn tới đó gặp bản cung. Nhớ kĩ, chuyện này không thể để bất kỳ ai biết.”

Ánh mắt Triệu Thần dần hiện lên vẻ thận trọng, vội lên tiếng: “Vâng, nô tỳ đi ngay!”

Văn Lương quay đầu nhìn Triệu Thần đang vội vã rời đi, nhỏ giọng nói: “Nương nương, Thư Cảnh Trình mà người nói chính là...” Nàng ta cuối cùng không thốt ra được tên của người đó, nhưng đương nhiên ta biết điều nàng ta muốn hỏi.

Ta gật đầu. “Đúng là anh trai nàng ta.”

Văn Lương có chút kinh ngạc, nhưng không hỏi ta.

Ta đi về phía trước, Văn Lương không quen thuộc nơi này, còn ta từng đến một lần. Đi tới một ruộng dốc, có đường tắt nhưng ta vẫn chọn đi con đường xa lần trước đã đi qua, chỉ bởi ta muốn nhân tiện nhìn qua nơi ở của Hoàng đế Đại Tuyên và Hoàng đế Nam Chiếu.

Lần này đã có sự chuẩn bị, ta lén lút tìm hiểu qua toàn bộ bố cục của Thượng Lâm uyển từ trước đó. Ban nãy, thị vệ kia nhắc tới Quảng Dục uyển và Khâm Hy uyển, như vậy, hai nơi đó ắt hẳn là nơi ở của Hoàng đế Đại Tuyên và Nam Chiếu. Quảng Dục uyển nằm phía đông bắc Ngự Túc uyển, vậy thì, chính là nơi đó...

Ta ngược mắt nhìn, quả nhiên, xuyên qua rừng cây có thể thấp thoáng nhìn thấy các cung nhân đi lại, nhìn y phục thì biết không phải phục trang của cung nhân thiên triều.

Khâm Hy uyển nằm ở phía tây bắc của Ngự Túc uyển, quay đầu nhìn, ta đứng ở nơi này sẽ không thấy. Còn Nghi Tư uyển, nơi ở của người Bắc Tề, nằm ở phía chính tây của Ngự Túc uyển, lúc này ta đi về phía đông, sẽ càng thêm xa.

Bước chân nhanh hơn, chẳng mấy chốc ta đã tới sườn núi đó. Đứng tại nơi này có thể nhìn thấy Quảng Dục uyển rõ hơn.

Văn Lương chỉ về phía Quảng Dục uyển, nói thầm: “Nương nương, đó là nơi ở của Hoàng đế Đại Tuyên.”

Ta kinh ngạc nhìn nàng ta, hỏi nhỏ: “Sao ngươi biết?”

Nàng ta khẽ cười. “Vừa nãy, khi đi qua Thượng Lâm uyển, nô tỳ nghe thấy Lý công công nhắc đến.”

Hóa ra là Lý công công nói, thế thì Hoàng đế và Hoàng hậu Nam Chiếu ở Khâm Hy uyển. Nghĩ tới điều này, ta lại càng muốn gặp Công chúa Chiêu Dương của tiền triều.

Hai người chúng ta đứng một lát liền nghe thấy tiếng bước chân vang lên ở phía sau. Ngoảnh đầu nhìn, thấy Triệu Thần đưa một người tới, nói với ta: “Nương nương, Thư đại nhân đã đến!”

Đây là lần đầu tiên Thư Cảnh Trình gặp ta, hắn nhìn ta với vẻ kinh ngạc, vội vàng hành lễ. “Thần tham kiến Đan Phi nương nương!”

Buông tay Văn Lương, ta ra hiệu cho hai cung tỳ lui xuống rồi bước lên, nói: “Thư đại nhân không cần đa lễ, bản cung hôm nay tìm Thư đại nhân là vì việc tỳ tỳ phó thác trước lúc lâm chung.”

Lời nói của ta khiến hắn run rẩy, tuy ta không nói rõ nhưng hắn đương nhiên biết “tỳ tỳ” mà ta nói chính là Thư Quý tần, muội muội của hắn, Thư Tình.

“Nương nương...” Đến đôi môi hắn cũng run run.

Ta bước lên trước một bước, nói: “Tỳ tỳ trước lúc lâm chung nhờ bản cung phải bảo toàn tính mạng cho Thư đại nhân.”

Đôi mắt hắn đầy vẻ sửng sốt nhưng vẫn lắc đầu, nói: “Thần không rõ nương nương nói gì, thần bây giờ chẳng qua chỉ là một phó giám nhỏ bé, còn lo gì tới tính mạng chứ?”

Trong lòng ta có chút ngạc nhiên, xem ra Thư Cảnh Trình không tin ta, hắn vẫn giấu giếm ta.

Ta khẽ cười, nói: “Ban đầu bản cung cũng nói như vậy với tỷ tỷ nhưng tỷ tỷ nói, Thái hậu và Hoàng thượng là người nhân từ, sẽ không vì chuyện của tỷ tỷ mà giết Thư đại nhân. Thế nhưng Diêu Phó tướng lại nhân cơ hội nói với Hoàng thượng, muốn Hoàng thượng giáng chức Thư đại nhân, điều tới Thượng Lâm uyển đảm nhiệm chức phó giám. Tỷ tỷ nói, Diêu Phó tướng còn có đối sách khác.”

Ta từng nghĩ, trước khi trao hẩn mảnh giấy của Thư Quý tần đưa ta, phải nói để hẩn tưởng rằng người của Diêu gia đưa ra chủ ý điều hẩn tới Thượng Lâm uyển. Ta muốn hẩn tiếp thu lời ta nói, tin tưởng chuyện này không liên quan tới Thái hậu và Hoàng thượng, như vậy hẩn sẽ không nghĩ rằng mưu kế này là của Thái hậu.

Quả nhiên, khi nghe ta nói vậy, gương mặt Thư Cảnh Trình cuối cùng cũng bộc lộ cảm xúc. Sự giận dữ nổi lên trên gương mặt u ám, bàn tay giấu trong tay áo rõ ràng đang siết chặt. Xem ra, hẩn càng thêm kiên định với quyết tâm ám sát Diêu Chấn Nguyên. Có điều, ta cũng không lừa dối khi nói sẽ bảo toàn tính mạng của hẩn.

Hồi lâu sau, cuối cùng hẩn cũng ngược lên nhìn ta, nói: “Nương nương...” Hẩn ngập ngừng, đưa mắt nhìn Văn Lương và Triều Thần ở gần đó.

Ta ngoái đầu nhìn, nhỏ giọng nói: “Họ không phải người ngoài, có chuyện gì Thư đại nhân cứ yên tâm nói đi!”

Lúc này hẩn mới gật đầu, nghiêng rằng nói: “Muội muội của thần chắc chắn không làm những chuyện đó, nhất định là do Diêu Thực phi hãm hại muội ấy! Nương nương...”

“Thư đại nhân!” Ta ngắt lời hẩn. “Chuyện này là thật hay giả đều đã qua rồi, hôm nay bản cung đến không phải để nghe người kêu oan!” Ta muốn nói cho hẩn biết, ta chẳng qua chỉ chịu sự phó thác của người khác, ta cũng chỉ là người ngoài cuộc, không rảnh rỗi nghe hẩn kể chuyện Thư Quý tần. Ta cũng không thể để hẩn cảm thấy ta đang nhiệt tình giúp hẩn. Bất kỳ việc gì nửa giả nửa thật đều khiến người ta không thể suy nghĩ thông suốt.

Thư Cảnh Trình ngẩn người, lát sau mới lên tiếng: “Vâng... thần đã hiểu.”

Ta gật đầu, rút mảnh giấy Thư Quý tần trao cho ta từ trong tay áo, đưa cho hẩn. “Bản cung biết người không tin. Đây là thứ tỷ tỷ đã trao cho bản cung, bây giờ bản cung đưa nó cho người.”

Hẩn sững sờ, cuối cùng cũng đưa tay ra nhận. Đột nhiên mặt hẩn biến sắc, lẩm bẩm: “Là... là nét chữ của Tình Nhi...”

Ta xoay người nhìn ra xa, chỉ nói: “Thư đại nhân, tin rằng người hiểu rõ hơn bản cung, ngày mừng Chín tháng Ba, nếu người ra tay hành thích Diêu Phó tướng thì sẽ nguy hiểm nhường nào. Bản cung cũng biết Thư gia các người và Diêu gia có mối thù không đội trời chung, nhưng bản cung hy vọng người nghe bản cung nói một câu: Giữ được núi xanh, lo gì không có củi đốt!”

“Nhưng nương nương...” Hẩn giận dữ cắt lời. “Nếu bỏ qua cơ hội này, e rằng mai sau không còn cơ hội nào tốt như vậy nữa!”

Khóe miệng ta khẽ cong lên, quả nhiên hẩn đã có ý định hành thích.

Ta cười, nói: “Nếu Thư đại nhân định một mạng đổi lấy một mạng, vậy thì thật sự đã uống phí tâm sức của bản cung khi đồng ý với tỷ tỷ đưa người mảnh giấy này rồi!” Quay người nhìn hẩn lần nữa, ta nói: “Thực phi nương nương bây giờ đang hô mưa gọi gió chốn hậu cung, bởi vì sao?”

Thư Cảnh Trình kinh ngạc nhìn ta. Ta nói tiếp: “Đương nhiên là vì phía sau nàng ta có thể lực của Diêu gia hậu thuẫn, thực ra bản cung cũng không thích nàng ta. Bản cung đồng ý giúp Thư đại nhân làm việc này, nhưng cần một thứ bên người của Thư đại nhân.”

Ta nói rất rõ ràng, việc ám sát Diêu Chấn Nguyên sẽ do ta làm, nhưng hẩn phải gánh tiếng oan này. Điểm tốt duy nhất của chuyện này là sau khi giúp Thư gia báo thù, ta còn có thể bảo toàn tính mạng cho hẩn.

Hẩn chần chừ, ta lại nói: “Như vậy cũng không trái với việc tỷ tỷ thỉnh cầu bản cung.” Thấy sắc mặt hẩn có chút thay đổi, ta lại bổ sung thêm một câu: “Tỷ tỷ nói, tỷ có thể chết nhưng Thư gia không thể tuyệt tự.”

Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại[1].

[1] Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại: tội bất hiếu có ba điều thì tội không có con trai là nặng nhất. (Mạnh Tử)

Ta đã nói đến vậy rồi, nếu Thư Cảnh Trình còn cố chấp không tỉnh ngộ, vậy cũng không đáng để ta bảo vệ tính mạng cho hắn.

Hắn cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên quỳ xuống, nói: “Thần thay Thư gia tạ ơn nương nương!” Nói xong hắn liền dập đầu với ta, tháo miếng ngọc bội bên mình cho ta. “Đây là ngọc bội gia truyền của Thư gia chúng thần, bây giờ thần trao cho nương nương.”

Nhận lấy ngọc bội, nắm trong lòng bàn tay, ta nói với hắn: “Thư đại nhân đứng lên đi! Việc hôm nay không thể để lộ với bất kỳ ai.”

Hắn gật đầu. “Thần hiểu. Nương nương còn muốn thần làm gì không ạ?”

Ta nhìn hắn, nói: “Hôm diễn ra hội săn bắn, vì là thi đấu nên mũi tên của mỗi người đều có ký hiệu, nhưng mũi tên của vũ lâm quân là mũi tên thường, đến lúc ấy, người lấy trộm cho bản cung một mũi tên thường. Sau đó, người hãy rời hoàng đô ngay trong ngày, trốn càng xa càng tốt. Chuyện còn lại, bản cung sẽ xử lý.”

Dường như hắn còn muốn nói gì đó nhưng sau khi ngập ngừng giây lát, hắn vẫn không nói ra, chỉ gật đầu. “Vâng, thần xin nghe theo nương nương!”

“Được, người trở về đi, bản cung và người ở cạnh nhau lâu, sợ sẽ khiến người khác nghi ngờ.”

“Vậy thần xin cáo lui!” Hắn hành lễ với ta rồi xoay người, vội vã rời đi.

Ta hít sâu một hơi, trong chuyện này, tuy ta cũng có toan tính khác nhưng vẫn muốn cứu hắn một mạng.

Vân Lương và Triều Thần bước lên, Triều Thần nhíu mày, nói: “Nương nương, người muốn tự tay động thủ ư?” Nàng ta biết Hạ Hầu Tử Khâm từng dạy ta bắn tên, nàng ta cũng biết ta mới học có một buổi sáng, thế nên lo lắng cho ta cũng là chuyện bình thường.

Cúi đầu nhìn miếng ngọc bội trong tay, ta lạnh lùng cười một tiếng. “Nếu để Hoàng thượng biết chuyện này, người nhất định sẽ không bỏ qua cho Thư Cảnh Trình, để Thái hậu biết cũng vậy. Nhưng bản cung đã nhận lời Thư Quý tần, bảo vệ tính mạng anh trai nàng ta, vì không muốn nuốt lời nên bản cung không thể cầu xin Hoàng thượng và Thái hậu giúp đỡ.”

“Nhưng nương nương...”

Ta biết Triều Thần lo lắng, thực ra trong lòng ta cũng đang tính toán nên làm thế nào thì mọi chuyện mới có thể suôn sẻ tuyệt đối. Suy cho cùng, kỹ thuật bắn tên của ta quả thật rất kém cỏi. Đứng một lát, ngoảnh đầu nhìn hai người bọn họ, ta hỏi nhỏ: “Các người biết Diêu Chấn Nguyên thích gì nhất không?”

Triều Thần ngẩn người, nhưng ánh mắt Vân Lương chợt sáng bừng, nàng ta lên tiếng: “Nương nương, hồi nô tỳ theo Thiển Nhi tới dịch quán, từng nghe Hiến Vương nhắc tới Diêu Phó tướng, nói thê thiếp trong phủ ông ta nhiều vô số, ai nấy đều có sắc đẹp hoa nhường nguyệt thẹn, còn nói Diêu Phó tướng chỉ cần nhìn thấy mỹ nhân thì không bắt cóc được về phủ sẽ không buông tha.”

“Mỹ nhân...” Ta khẽ lẩm bẩm.

Triều Thần vội nói: “Nương nương, chi bằng chúng ta tìm một người quyến rũ ông ta...”

“Không cần!” Ta ngắt lời Triều Thần. Tìm người khác, ta không tin tưởng.

Nếu Diêu Chấn Nguyên đã thích mỹ nhân... Ha, ta có một cách.

Hả lòng hả dạ xoay người, ta nói: “Chúng ta trở về thôi!”

“Vâng!” Hai cung tỳ không nói gì nữa, chỉ cất bước đi theo.

Đi được một đoạn, ta nghe thấy tiếng động trong khu rừng phía trước, liền nhìn theo, thấy bóng dáng của hai người. Một người đang hất tay người kia, vội vàng chạy đi. Nữ tử kia ăn mặc lộng lẫy, xem ra không phải người bình thường. Còn người kia lúc này bỗng ngoái đầu, ánh mắt dừng lại chỗ ta.

Ta giật mình kinh ngạc, thấy nam tử đang nhìn ta chăm chăm. Thật điềm tĩnh, đôi mắt đó không để lộ chút lúng túng, trên người y là y phục bằng gấm lụa sang trọng, cổ áo và vạt áo còn có viền màu vàng.

Ta thẳng thốt nhìn y. Lần này là sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm, bởi vậy quốc chủ các nước khác đến thiên triều, theo lễ nghi, đều không được mặc long bào, song có thể dùng màu vàng, chắc chắn đây là đế vương nước khác.

Ta biết quốc chủ Nam Chiếu tuổi đã gần tứ tuần, vậy thì người trước mặt là Hoàng đế Khánh Khang của nước Đại Tuyên – Quân Ngạn. Trong lòng sững sốt, ta nhìn về hướng nữ tử trốn chạy. Theo như ta biết, Quân Ngạn còn chưa tấn phong hoàng hậu, vì thế lần này chắc chắn y đi một mình. Nữ tử vừa nãy, nhìn qua có thể biết là người đặc biệt, nữ tử ăn mặc như vậy ở Thượng Lâm uyển lúc này chỉ có hai người.

Một là Hoàng hậu Nam Chiếu, cũng chính là Công chúa Chiêu Dương, còn người kia là quận chúa Bắc Tề. Nhưng bất luận là ai cũng khiến ta kinh ngạc, vì cho dù thế nào, y thân là hoàng đế của Đại Tuyên lại có quan hệ với bọn họ, đó là điều không bình thường. Công chúa Chiêu Dương đã có phu quân, còn quận chúa Bắc Tề tới thiên triều để hòa thân, thế thì y...

Ta nắm chặt chiếc khăn, khi trấn tĩnh lại thì đã thấy người đằng trước đang sải bước về phía mình. Lúc này ta mới phát hiện có một thị vệ đi theo y, thị vệ đó thiếu một cánh tay bên trái khiến ta không khỏi giật mình kinh hãi.

Hai cung tỳ bên cạnh y cũng hành lễ với ta, đôi mắt y không có chút ngạc nhiên nào. Khóe miệng mỉm cười, y lên tiếng: “Trẫm còn tưởng là ai, hóa ra là Đản Phi nương nương!”

Nói ta không kinh ngạc là nói dối, y thật lợi hại, vừa liếc mắt đã nhận ra thân phận của ta. Có lẽ nên nói là y biết rõ Hạ Hầu Tử Khâm sẽ đưa ai tới Thượng Lâm uyển.

Siết chặt chiếc khăn trong tay, ta khẽ nói: “Bản cung chỉ ra ngoài cho khuây khỏa, không nghĩ lại có vinh hạnh được gặp Tuyên Hoàng bệ hạ!”

Y điềm tĩnh cười, nói: “Nương nương thật sự vô tình xuất hiện ở nơi này ư?”

Lời của y khiến ta ngẩn người, thấy ánh mắt y nhìn về hướng Thư Cảnh Trình vừa rời đi. Ta không khỏi nghiêng rằng, quả nhiên tên Quân Ngạn lợi hại, việc ta gặp Thư Cảnh Trình ở đây, y đã nhìn thấy từ lâu. Y không nói toạc ra nhưng ta không phải không biết y cũng đang cảnh cáo ta, ý rằng hôm nay ta chưa từng nhìn thấy sự việc giữa y và nữ tử đó. Vì sao y giống như đang cố gắng che giấu quan hệ giữa y và nữ tử đó? Lễ nào thực sự có tư tình?

Nghĩ tới đây, ta bỗng giật mình.

Ta đành đáp: “Bản cung đương nhiên vô tình đi dạo qua đây, cũng gặp bệ hạ đang đi dạo.”

Nghe thấy vậy, vẻ phòng bị trong ánh mắt y cũng từ từ biến mất, y cười, nói: “Trẫm còn muốn qua bên kia ngắm cảnh, xin nương nương cứ tự nhiên!” Nói xong, y lại cười, đi qua ta. Thị vệ phía sau y sải bước theo.

Ta ngoái đầu nhìn bóng lưng y, thầm nghiêng rằng. Ta rất muốn biết nữ tử vừa nãy dây dưa với y rốt cuộc là ai?

“Nương nương!” Triêu Thần nhỏ giọng gọi ta.

Ta lắc đầu, quay người đi về Ngự Túc uyển.

Trở lại Ngự Túc uyển, thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang nghỉ ngơi trong phòng. Nghe thấy tiếng ta bước vào, hần mở mắt, khẽ hỏi: “Đi đâu vậy? Trẫm đợi nàng một lúc lâu rồi!”

Ta bước lên, nói: “Thần thiếp chỉ đi dạo một lát, không ngờ lại vô tình gặp Tuyên Hoàng.”

Hắn nhìn ta nhưng cũng không hỏi, vẫy tay ra hiệu cho ta lại gần. Ta bước tới trước mặt hắn, hắn kéo ta lại, ôm chặt trong lòng, khẽ sa sầm sắc mặt, nói: “Nàng dám lừa trẫm?”

Ta giật mình sững sốt, chuyện vô tình gặp Quân Ngạn không được coi là lừa hắn, vậy thì... là chuyện của Thư Cảnh Trình ư?

Trong lòng ta thấp thỏm, nhưng hấn lại khê bật cười, nói: “Lần trước trẫm nói, trẫm cảm thấy tiếc vì chưa được ăn điểm tâm do nàng làm đã phải đi, kết quả nàng lại nói chưa làm. Nhưng vừa nãy Tình Hòa nói, nàng đã làm rất lâu trong bếp.”

Ta ngạc nhiên nhìn hấn, hóa ra hấn nói đến chuyện này!

Tâm trạng căng thẳng dần được thả lỏng, ta cười, nói: “Khi đó Hoàng thượng vội đi, thần thiếp nghĩ dù sao cũng không ăn được, chỉ bằng nói chưa làm, vậy thì Hoàng thượng cũng không nhớ đến nữa.”

Song hấn nói: “Ai nói trẫm không nhớ đến? Trẫm luôn nhớ đến.”

Nhìn sắc mặt hấn, ta bỗng cảm thấy vui vẻ, khê nói: “Hoàng thượng đã nhớ, vậy thần thiếp lại làm cho Hoàng thượng ăn là được. Bây giờ người đói không? Nếu đói, thần thiếp sẽ đi làm ngay.”

Hấn cũng cười, đứng lên, nói: “Bây giờ trẫm không đói, nàng nhớ lần sau làm cho trẫm là được! Giờ còn sớm, trẫm đưa nàng ra ngoài tập bắn tên. Buổi tối còn có một bữa tiệc nhỏ.”

Lúc này mới nhớ ra chuyện hấn nói muốn bày yến tiệc thết đãi Hàn Vương và quận chúa, ta liền gật đầu.

Hấn gọi Lý công công chuẩn bị ngựa, thay y phục rồi cùng ta đi ra.

Ta và hấn vẫn cười chung một con ngựa, hấn ngồi sau ôm lấy ta, thúc ngựa chạy về phía bãi tập bắn.

Một đội vũ lâm quân đi theo sau, có cả Cố Khanh Hằng.

So với lần trước, ta đã thành thạo hơn rất nhiều. Hạ Hầu Tử Khâm giúp ta ngồi ngay ngắn, khê cười. “Trẫm không ngờ nàng lại nhớ lâu như vậy.”

Ta cười tủm tỉm, sao ta có thể không cố gắng chứ?

Diêu Chấn Nguyên... Ta thầm đọc tên ông ta.

Thời gian trôi đi rất nhanh, chẳng bao lâu sau trời đã tối, giọng nói của Cố Khanh Hằng truyền đến: “Hoàng thượng, không còn sớm nữa, nên về thôi!”

Hạ Hầu Tử Khâm trả lời rồi quay sang nói với ta: “Về thôi!”

Giao cung tên cho thị vệ đứng bên, ta cùng hấn lên ngựa. Yến tiệc buổi tối được tổ chức tại Liên Đài các, chúng ta về Ngự Túc uyển thay y phục trước rồi mới qua đó.

Đến nơi mới thấy kinh ngạc, chỉ nhìn thấy bóng dáng của Hàn Vương, không thấy quận chúa kia. Ha, yến tiệc buổi tối, nàng ta cũng không đến.

Nhớ tới lời Thái hậu nói, ta nhất định không được để Hạ Hầu Tử Khâm và quận chúa đó ở riêng bên nhau, nhưng chắc Thái hậu không ngờ được quận chúa Bắc Tề kia lại trốn tránh không muốn gặp chúng ta.

Hạ Hầu Tử Khâm bước lên ngồi, cất tiếng hỏi: “Bệnh của quận chúa nghiêm trọng lắm à? Vậy trẫm bảo thái y qua xem.” Dứt lời, hấn liền gọi người.

Hàn Vương lên tiếng: “Đa tạ Hoàng thượng, có lẽ...”

“Hoàng thượng!” Ta ngắt lời Hàn Vương, đứng thẳng người, nói: “Quận chúa từ xa tới, lại mang bệnh, nếu chỉ kêu thái y qua khám e là không hay. Chỉ bằng để thần thiếp tự đi, Hoàng thượng và Hàn Vương ở đây uống vài chén đi!”

Hạ Hầu Tử Khâm cười với ta, gật đầu. “Như vậy cũng tốt!”

“Vậy thần thiếp xin cáo lui trước!” Nói xong, ta quay người đi ra ngoài.

Bên ngoài, Văn Lương và Triều Thần thấy ta nhanh chóng đi ra thì giật mình, vội đuổi theo.

“Sao nhanh như vậy mà nương nương đã ra rồi?” Văn Lương lo lắng nhìn vào bên trong.

Ta cười, nói: “Quận chúa Bắc Tề mắc bệnh, vẫn ở Nghi Tư uyển, không tới, bản cung đích thân đến thăm.”

Triều Thần “ơ” một tiếng, nhỏ giọng nói: “Quận chúa đó quá kiêu căng, lúc ở cổng hoàng thành thì không xuống kiệu, bây giờ còn không đến dự yến tiệc.”

Ta hơi trầm giọng: “Đúng vậy, quá kiêu căng. Bản cung muốn xem xem, quận chúa Bắc Tề kiêu căng như vậy rốt cuộc là người như thế nào! Văn Lương!” Ta đột nhiên gọi, Văn Lương vội bước lên. “Hôm nay, người cũng mở to mắt ra nhìn cho bản cung!” Sau này, nàng ta cũng phải ngày ngày tiếp xúc với quận chúa đó.

Văn Lương vội đáp lời.

Ba người chúng ta đang đi, Triệu Thần bỗng kinh ngạc nói: “Nương nương, có phải nữ tử hôm nay chúng ta nhìn thấy ở cùng với Tuyên Hoàng trong rừng...” Triệu Thần chưa nói hết câu nhưng ta hiểu ý nàng ta.

Ta cũng từng hoài nghi, ha, nếu vậy thì chứng tỏ hôm đó ở trong rừng, nữ tử kia cũng trông thấy ta. Nhưng cho dù thế nào, đầu tiên phải qua Nghi Tư uyển rồi nói sau.

Hai cung tỳ thấy ta im lặng, cũng biết điều không nói nữa, chỉ đi bên cạnh.

Tới Nghi Tư uyển, ta vừa định tiến vào liền thấy hai cung tỳ ra ngăn lại, một người nói: “Người là...”

Triệu Thần vội bước lên, nói: “Đây là Đản Phi nương nương của thiên triều.”

Nghe thấy vậy, mặt hai cung tỳ biến sắc, vội quỳ xuống. “Nô tỳ không biết là nương nương, nương nương thứ tội!”

Ta xoa tay kêu họ đứng lên, chỉ hỏi: “Bản cung nghe nói quận chúa của các người bị bệnh nên đến thăm. Quận chúa bây giờ ở đâu?”

“Quận chúa đang nghỉ ngơi trong phòng ạ!” Một cung tỳ nghiêng người trả lời. “Xin mời nương nương!”

Ta gật đầu, cất bước đi vào.

Cung tỳ đưa ta tới một gian phòng, đứng ngoài cửa, nói: “Quận chúa, Đản Phi nương nương tới thăm người!”

Một lát sau mới nghe thấy giọng nói từ bên trong truyền ra: “Mau mời nương nương vào!”

Lúc này cung tỳ mới đẩy cửa giúp ta, khẽ nói: “Nương nương, mời người!”

Ta không nhìn nàng ta, vịn lên tay Văn Lương bước vào.

Ta cảm thấy có chút kỳ lạ, bên trong không có một cung tỳ nào. Nữ tử nằm nghiêng trên giường, tấm rèm rủ xuống. Ta bước lên, thấy nữ tử hơi nghiêng người, bắt đầu ho.

“Quận chúa...” Ta không tìm được, bèn lên tiếng.

Nàng ta ho một lúc lâu mới cất lời: “Khiến nương nương chê cười rồi! Phất Dao không khỏe nên không thể hành lễ với nương nương. Mong nương nương rộng lòng tha thứ!”

Phất Dao... Phất Dao...

Ha, cái tên cũng đang nhắc nhở ta, nàng ta quả thật là muội muội của Phất Hy.

Trần tĩnh lại, ta lắc đầu, nói: “Quận chúa không cần đa lễ, Hoàng thượng nghe nói quận chúa bị bệnh nên bảo bản cung qua thăm.”

Nàng ta khẽ cười. “Phiền Hoàng thượng phải bận tâm rồi! Phất Dao từ nhỏ đã yếu ớt, không chịu nổi việc đi lại nhiều, nghỉ ngơi vài ngày là khỏe ngay thôi!” Nàng ta dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Hôm nay chưa thảnh an Hoàng thượng, quả thật là Phất Dao không đúng!”

Ta vội nói: “Quận chúa khách sáo rồi, sau này là người một nhà, Hoàng thượng sẽ không để ý mấy nghi thức xã giao này đâu!”

Kỳ lạ thật, đối với việc Hoàng đế Bắc Tề đưa Phất Dao tới hòa thân, bất luận là Hạ Hầu Tử Khâm hay Thái hậu, hoặc là ta, trong lòng đều nghi ngờ. Vậy thì, chi bằng ta nhân cơ hội này thăm dò nàng ta.

Nàng ta im lặng trong giây lát rồi mới gượng cười, nói: “Phất Dao biết, người Hoàng thượng yêu chỉ có tỳ tử của Phất Dao.”

Lời của nàng ta khiến ta sửng sốt, tay cầm chiếc khăn bắt giắc siết chặt.

Nàng ta dường như nhớ ra điều gì, vội nói: “Phất Dao đáng chết, sao lại để nương nương đứng nói chuyện chứ?”

Lúc này ta mới sực tỉnh, gượng cười. “Không sao, quận chúa không cần đứng lên, bản cung ngồi xuống là được mà!” Nói xong, ta liền ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường.

Người phía sau tấm rèm lập tức bật ho, lâu sau mới ngừng lại được. Ta không kìm được, lên tiếng: “Chi bằng bản cung truyền thái y tới xem bệnh cho quận chúa!”

“Tạ ơn nương nương, Phất Dao đã uống thuốc rồi, không cần phiền thái y đâu!” Giọng nói của nàng ta rất nhỏ, lát sau nàng ta mới nói tiếp: “Thực ra, vì sao hôm nay nương nương tới, Phất Dao cũng biết chút ít.”

Ta có chút kinh ngạc, không rõ ý của nàng ta.

Nàng ta nói tiếp: “Nương nương có thể đi cùng Hoàng thượng tới Thượng Lâm uyển, đương nhiên người có vị trí quan trọng trong lòng Hoàng thượng. Xin nương nương yên tâm, sau này Phất Dao vào cung làm phi, nhất định sẽ tuân theo tôn ti trật tự, cung kính với nương nương.”

Ta sửng sờ, nàng ta cho rằng ta đến để ra oai phủ đầu nàng ta? Ha, nàng ta quả thật đã xem thường Tang Tử ta rồi. “Quận chúa nghĩ nhiều rồi, bản cung hôm nay đến đây chỉ vì quan tâm tới bệnh tình của quận chúa, không có suy nghĩ khác.”

Nàng ta khẽ cười, đáp: “Nương nương nói phải, Phất Dao đã nghĩ nhiều rồi!”

Từ đầu đến cuối, lời nói của nàng ta đều hờ hững, ta không đoán được Hoàng đế Bắc Tề đưa nàng ta tới hòa thân rốt cuộc là có dụng ý gì? Mà Liễu Phất Dao, rốt cuộc nàng ta có phải quân cờ được Hoàng đế Bắc Tề sắp xếp bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm không?

Trầm mặc một hồi, nàng ta lại nói: “Thực ra, nếu không phải cha khăng khăng tiến cử Phất Dao với vương huynh, Phất Dao hoàn toàn không muốn hòa thân với thiên triều. Tỷ tỷ lúc còn sống yêu thương Phất Dao nhất, sao Phất Dao có thể... có thể ở bên cạnh người tỷ tỷ yêu chứ?”

Nàng ta nói, nàng ta vốn không muốn... Như vậy, nếu nàng ta biết Hạ Hầu Tử Khâm ban hôn nàng ta cho Tấn Vương, có lẽ nàng ta sẽ bằng lòng.

Nhưng nghe nàng ta nhắc đi nhắc lại về Phất Hy, sự căm ghét trong lòng ta càng tăng thêm, ta nghiêng răng nói: “Tỷ tỷ của quận chúa... Ha, xin thứ lỗi, bản cung chưa từng thấy Hoàng thượng nhắc đến, vì vậy cũng không biết.”

Người sau tấm rèm như giật mình, buột miệng hỏi: “Hoàng thượng... người chưa từng nhắc tới ư?”

Ta cười khẩy, vì sao hẳn phải nhắc đến chứ?

Thấy ta im lặng, dường như nàng ta rất thất vọng. lâu sau mới nói: “Không còn sớm nữa, nương nương hãy về nghỉ ngơi sớm đi! Khụ khụ...”

Ta cũng không định ở lâu thêm nữa, đứng lên, nói: “Vậy bản cung về trước, nếu quận chúa có yêu cầu gì, cứ sai người đến nói với bản cung. Quận chúa nghỉ ngơi cho khỏe nhé!” Dứt lời, ta không nhìn nàng ta, đi thẳng ra ngoài.

Bản thân nàng ta không muốn làm phi tử của Hạ Hầu Tử Khâm, vậy cũng đúng ý của Thái hậu.

Ra bên ngoài, Triều Thần đột nhiên lên tiếng hỏi: “Nương nương, có phải quận chúa đang giả bệnh không?”

Ta biết vì sao nàng ta hỏi vậy, bởi lúc ta nói truyền thái y, Phất Dao luôn thoái thác.

Ta vừa định lên tiếng thì đã nghe Văn Lương nói: “Không thể, vừa nãy ở trong phòng, nô tỳ quả thật có ngửi thấy mùi thuốc, mà quận chúa nói đã uống thuốc.”

Ta nhìn Văn Lương với ánh mắt tán thưởng, vẫn là nàng ta cẩn thận. Hơn nữa, Phất Dao giả bệnh làm gì? Không có lý do.

Ba chúng ta đang đi, đột nhiên nghe thấy có người gọi: “Đàn Phi nương nương!”

Quay đầu nhìn lại, trong đêm tối, một tấm mặt nạ màu bạc khiến ta giật mình. Hai cung tỳ bên cạnh cũng có chút sợ hãi, nhưng vì ngại người trước mặt nên không dám kêu lên.

Y ung dung bước tới, khẽ cười, nói: “Nương nương biết rõ nghĩa muối của bản vương tới thiên triều hòa thân nhưng vẫn quan tâm tới bệnh tình của muội ấy, đích thân tới thăm, sự khoan dung, độ lượng của người quả thật khiến bản vương thán phục!”

Tuy y nói thán phục nhưng ta có thể nghe thấy ý mỉa mai qua ngữ khí đó.

Ta cười, nói: “Người đến là khách, bản cung chỉ thay Hoàng thượng đến thăm mà thôi!”

Hai đồng tử của y hơi co lại. “Nương nương thật biết nói chuyện!”

Không biết vì sao, nói chuyện qua tấm mặt nạ khiến ta cảm thấy khó chịu, nó khiến ta nhớ tới Tô Mộ Hàn.

©STENT

Nhìn y với vẻ không vui, ta cau mày, nói: “Vương gia không cảm thấy đeo mặt nạ nói chuyện với người khác là thất lễ à? Hay... vương gia ngại về tướng mạo của mình?” Cũng không biết vì sao, lúc này ta lại ăn nói to gan như vậy.

Y đột nhiên lại gần ta, nở nụ cười tà mị. “Sao? Nương nương tò mò về tướng mạo của bản vương à?”

Không phải tò mò, mà là... Cảm giác kỳ lạ ấy luôn quấy nhiễu trong lồng ngực khiến ta không nói ra được.

Nam tử ở rất gần, ta do dự một lát, tay run run đưa về phía chiếc mặt nạ của y...

34. Chương 34

Đầu ngón tay ta đưa ra nhưng chiếc mặt nạ dường như vẫn cách rất xa. Ta ngập ngừng giây lát, giống như tấm rèm trong phòng Tô Mộ Hàn treo trước mặt ta năm đó, không có gì ngăn cản song ta vẫn không dám vén lên. Đó dường như là điều cấm kị trong lòng ta. Nhưng đối diện với nam tử trước mặt, vì sao ta lại có cảm giác lạ lùng như vậy? Đôi mắt y tĩnh lặng như nước, y không ngăn cản ta song ta mơ hồ cảm thấy có một sức mạnh nào đó đang ngăn ta lại.

Ta hơi thất vọng, nghiêng rằng đưa tay ra, nhưng khi sắp chạm vào, một bóng người vụt tới, bao kiếm nặng nề đặt ngang trước mặt ra giọng nói của người đó vang lên: “Mong Đản Phi nương nương dừng tay, mặt nạ của vương gia không thể tháo ra được!”

Ta giật mình, nhìn thấy một người ăn mặc gọn gàng đứng bên cạnh, mà lại là một nữ tử!

Hàn Vương khẽ cười rồi xoay người, nói: “Không còn sớm nữa, xin nương nương hãy trở về đi!”

Ta ngượng ngùng thu tay lại, chẳng trách y không ngăn cản, bởi y biết ta không tháo nổi mặt nạ của y. Khẽ hít một hơi thật sâu, rất kì lạ, vì sao ta lại thấy thoải mái? Ta quay người, cười nói: “Vương gia khiến bản cung cảm thấy rất giống một người.”

“Giống ai?” Y hỏi một cách thờ ơ.

Ta lắc đầu cười, không trả lời, chỉ liếc hai cung tỳ một cái rồi cất bước rời đi.

Cảm giác rất giống, nhưng Hàn Vương trước mặt nào có giống người bị bệnh lâu ngày chứ? Ta khẽ khép đôi mắt, nếu giọng nói của y khàn hơn một chút, nếu lời nói của y hồ hững hơn một chút, nếu còn ho, vậy thì... rất giống, rất giống...

Giống tiên sinh của ta, giống Tô Mộ Hàn.

Song Hàn Vương mà ta gặp khinh mạn như vậy, sao có thể là Tô Mộ Hàn? Nếu thật sự là y, sao y không nhận ra ta?

Ba người trở về Ngự Túc uyển, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm không ở đó. Tìm Tình Hòa hỏi mới biết Diêu Chấn Nguyên là tướng quân bảo vệ hoàng thành, lần này đến Thượng Lâm uyển săn bắn, hẳn tất nhiên phải đến đây trước để đóng giữ.

Lúc Tình Hòa lui ra, ta đột nhiên gọi nàng ta lại, hỏi: “Tình Hòa, người biết vì sao Hàn Vương đeo mặt nạ không?” Nàng ta nhiều năm không ở trong cung, có lẽ sẽ biết gì đó về mấy chuyện như thế này.

Tình Hòa hơi sững người, rồi quay người, đáp: “Nương nương, nô tì cũng chỉ nghe nói, Hàn Vương có tướng mạo như con gái, tuy dũng mãnh, thiện chiến nhưng vì tướng mạo xinh đẹp, dịu dàng, không đủ sức uy hiếp kẻ địch nên mỗi lần ra chiến trường, y đều đeo mặt nạ, lâu dần thành thói quen.”

Vậy sao?

Nhưng Tình Hòa cũng chỉ là “nghe nói”, như vậy vẫn không thể khẳng định được sự thật. Chẳng trách lúc Hạ Hầu Tử Khâm nhìn thấy y, hẳn không ngạc nhiên lắm.

Cho những người ở trong phòng lui ra hết, đợi rất lâu vẫn không thấy Hạ Hầu Tử Khâm quay về ta cảm thấy mệt mỏi liền lên giường đi ngủ. Hôm sau tỉnh dậy thấy bên cạnh vẫn trống trơn, ta không khỏi giật mình, vội ngồi dậy, gọi người vào.

Tình Hòa đợi ngoài cửa, nghe thấy ta gọi, vội bước vào, hỏi: “Nương nương có việc gì ạ?”

“Hoàng thượng đâu? Hôm qua người không về à?” Hắn không về, vậy thì đi đâu? Nhớ tới Phát Dao, ta giật mình, hẳn sẽ không...

Tình Hòa đáp: “Hoàng thượng có về, nhưng rất muộn, sáng nay vội dự triều sớm, thấy nương nương còn đang ngủ nên không đánh thức nương nương dậy, dặn nô tì đợi nương nương tỉnh thì nói với người một tiếng.”

Hôm nay còn dự triều sớm? Sớm tinh mơ đã dậy rồi. Tình Hòa còn nói hôm qua hắn về rất muộn, ta thật không biết rốt cuộc Diêu Chấn Nguyên nói gì với hắn mà có thể bàn bạc đến khuya như vậy.

Ta buột miệng hỏi. “Diêu Phó tướng vẫn ở Thượng Lâm uyển à?”

Tình Hòa gật đầu, nói: “Vâng ngày mai là mừng Chín tháng Ba. Diêu Phó tướng phải ở lại sắp xếp công việc của thị vệ. Lần này ở Thượng Lâm uyển có rất nhiều người, hơn nữa họ đều có thân phận tôn quý, Hoàng thượng đã dặn dò tuyệt đối không thể lơ là, thiếu cảnh giác.”

Đó là điều đương nhiên, nếu những vị khách quý đó xảy ra chuyện, thiên triều cũng mất hết thể diện.

Ta đứng dậy, lúc đi ra ngoài lại nhìn thấy Tấn Vương thì có chút ngạc nhiên, nhưng y bước lên, nói với ta: “Hóa ra nương nương còn ở đây?”

Ta trả lời: “Bản cung đang định hồi cung, sao vương gia ở đây?”

Y khẽ cười: “Tối nay Hoàng thượng mở yến tiệc mời đại thần trong triều, phải qua ngày mai mới có thể qua đây, vì vậy Hoàng thượng kêu bản vương qua bên này để cùng tiếp các vị khách quý.” Hạ Hầu Tử Khâm quả nhiên suy nghĩ rất chu đáo, dấu sao bên này còn có mấy vị khách quý.

Ta gật đầu, tiến lên vài bước, bỗng lên tiếng: “Bản cung quên mất, Hoàng thượng muốn ăn bánh vừng, Văn Lương ở lại đi! Đợi ngày mai, khi Hoàng thượng đến thì chuẩn bị cho người.”

“Vâng!” Văn Lương gật đầu rồi dừng bước.

Triều Thần định lên tiếng nhưng thấy ta lừ mắt, vội im lặng rồi cùng ta ra ngoài.

Triều Thần đương nhiên cảm thấy kì lạ, trước đây người làm bánh vừng là nàng ta vì sao bây giờ ta lại sai Văn Lương ở lại. Ha, dĩ nhiên là vì Tấn Vương.

Hồi cung, ta liền đến Hy Ninh cung, nói với Thái hậu chuyện về Phát Dao. Sắc mặt Thái hậu dần lộ vẻ kinh ngạc song người không nói gì.

Tối nay, Hạ Hầu Tử Khâm bận mở yến tiệc thết đãi văn võ bá quan, mà trong cung chỉ có phi tần chính ngũ phẩm trở lên mới đủ tư cách đến Thượng Lâm uyển, vì thế, tối nay tất cả đều đang nghĩ xem ngày mai nên

ăn mặc thế nào. Còn ta thì sai Cát Thụy chuẩn bị giúp một gói thuốc mê, tuy hần hơi ngạc nhiên nhưng không dám hỏi vì sao.

Cuối cùng cũng tới ngày mừng Chín tháng Ba. Sinh nhật Hoàng đế, thời tiết rất đẹp, thích hợp nhất với việc săn bắn.

Lần này, ta không thể cùng lên ngự giá với Hạ Hầu Tử Khâm, tới Thượng Lâm uyển cũng không thể ở Ngự Túc uyển nữa. Phía sau ngự giá là phượng liễn của Thái hậu, tiếp theo là Diêu Thực phi, tiếp nữa mới đến ta.

Ta tưởng Thiên Phi sẽ không đi, không ngờ tỷ ta cũng có mặt.

Mọi người đến Thượng Lâm uyển, xuống kiệu, đổi sang xe ngựa đơn giản rồi tới bãi săn bắn. Ta kinh ngạc phát hiện ra Hạ Hầu Tử Khâm cũng đã thay trang phục trên ngự giá, lúc này, hần mặc khôi giáp màu đen, trông càng oai phong凛冽.

Qua tấm rèm xe ngựa, có thể loáng thoáng nhìn thấy những tấm lưới sắt đã giăng lên ở bãi săn phía xa. Lúc này ta mới nhớ ra Hạ Hầu Tử Khâm từng nói, trong Thượng Lâm uyển có rất nhiều thú dữ hoang dã, khi ta vào đó, nhất định phải cẩn thận.

Bên ngoài bãi săn bắn là một mảnh đất trống rất rộng, rìa xung quanh dựng một vòng chiếu. Khách quý các nước và các đại thần trong triều đều đã ngồi vào chỗ.

Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu ngồi ở vị trí chính giữa, còn chỗ ngồi của các phi tần đều đặt phía sau hần.

Ta ngồi xuống, theo bản năng nhìn về chỗ ngồi của người Bắc Tề, cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng của Phát Dao. Hôm nay thời tiết đẹp nhưng gió rất to, nàng ta khoác áo choàng, ngồi cách rất xa, ta hoàn toàn không nhìn rõ gương mặt của nàng ta. Nàng ta chỉ ngồi yên lặng, thi thoảng thấy Hàn Vương cúi người thủ thi vãi cái với nàng ta.

Ta đưa mắt từ từ quan sát một lượt, khi nhìn đến chỗ ngồi của người Nam Chiếu thì có chút giật mình. Y phục của Hoàng hậu Nam Chiếu, màu sắc quen thuộc đó... Ta bỗng nhớ tới lúc gặp Quân Ngạn trong rừng hôm qua, bóng dáng vội vã rời đi ấy...

Hóa ra là nàng ta!

©STENT

Ta bỗng nhìn sang phía Quân Ngạn. Nét mặt y lãnh đạm, chỉ nâng cốc rồi uống cạn, dường như chuyện hôm qua chưa hề xảy ra. Ta lại muốn cười, đúng vậy, nào đã xảy ra chứ? Chẳng ai nhìn thấy chuyện giữa hần và Hoàng hậu Nam Chiếu, giống như chẳng ai nhìn thấy ta gặp Thư Cảnh Trình vậy.

Khẽ hít một hơi, cho dù y thực sự có tư tình với Hoàng hậu Nam Chiếu thì cũng đâu phải việc ta nên quan tâm chứ?

Thu lại ánh mắt, lúc này ta mới nhớ ra Văn Lương vẫn đang ở Thượng Lâm uyển.

Ta đang nghĩ ngợi, liền thấy Triệu Thần nói nhỏ bên tai: “Nương nương, Văn Lương...”

Nhìn theo ánh mắt nàng ta, ta thấy Văn Lương đang đứng cạnh Tấn Vương. Thái hậu rõ ràng cũng chú ý đến, bà ngoảnh đầu nhìn ta, nhưng ta lại cảm thấy ngạc nhiên, Văn Lương có thể ở bên đó, nhất định là ý của Tấn Vương.

Ta đưa mắt nhìn Phát Dao, Văn Lương à, chuyện sau này phải dựa vào bản thân người thôi!

Lát sau mới thấy một thị vệ cưỡi ngựa từ trong bãi săn ra, y nhảy xuống khỏi lưng ngựa, quỳ xuống nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Hoàng thượng, bên trong đã chuẩn bị xong!”

Hạ Hầu Tử Khâm đứng lên, cười nói: “Việc săn bắn hôm nay không lấy bách thú trong rừng làm mục tiêu, trăm đã hạ lệnh thả rất nhiều thỏ ở bên trong, những người vào rừng sẽ căn cứ vào số lượng thỏ săn được để tính phần thưởng.”

Hắn vừa dứt lời, ta thấy bách quan ai nấy đều lộ vẻ lúng túng. Sắc mặt Cố đại nhân vô cùng khó coi, bỗng nhớ đến bản tấu của ông ta, ra sức cầu xin Hạ Hầu Tử Khâm đừng trách cứ lời can gián của Cố Khanh Hằng, ta không nhịn được suýt bật cười.

Khóe miệng Tấn Vương hơi mỉm cười, còn Hiến Vương vẫn luôn điềm tĩnh, ta không nhận ra biểu cảm gì trên gương mặt y.

Hạ Hầu Tử Khâm lại nói: “Người nào bắn được nhiều thỏ nhất, trăm sẽ trọng thưởng. Hôm nay, ai cũng có thể vào rừng, lúc đó sẽ chuẩn bị tên cho các vị, trên mũi tên trong ống tên của mỗi người đều có kí hiệu riêng, tiện cho việc ban thưởng. Thời gian kết thúc là lúc mặt trời xuống núi.”

Hắn vừa dứt lời, những người phía dưới bắt đầu thì thầm to nhỏ, mấy vị vương công quý tộc ai nấy đều nóng lòng muốn thử, ai cũng biết Hạ Hầu Tử Khâm hôm nay sẽ ban thưởng rất hậu hĩnh.

Thị vệ kia lui xuống, người khác dắt một con ngựa tiến lên. Hạ Hầu Tử Khâm bước tới, nhún người nhảy lên lưng ngựa. Ta không nén được khẽ dịch người, nhưng thấy hắn ngoảnh đầu nhìn ta, ta khẽ nói: “Thần thiếp phải thay y phục rồi mới đi!”

Khóe miệng hắn cong lên rồi không nhìn ta nữa, nhận ống tên và cung tên thị vệ đưa, hét to một tiếng, ngựa lao vút vào bãi săn.

Vũ lâm quân bảo vệ hắn vội đuổi theo, ta còn nhìn thấy Cố Khanh Hằng cũng theo vào.

Thấy Hoàng đế vào rừng, những người phía dưới vội vàng đứng lên chọn ngựa rồi xông vào bãi săn. Quả nhiên, ta còn nhìn thấy một vài tiểu thư đã thay y phục gọn gàng, dáng vẻ của bọn họ trên lưng ngựa không thua kém nam tử chút nào. Ta thực ngưỡng mộ họ.

Tấn Vương và Hiến Vương cũng cưỡi ngựa vào bãi săn.

Ta thấy Quân Ngạn đứng lên, lúc quay người, y đột nhiên nhìn ta, khóe miệng cong lên thành nụ cười như có như không. Thị vệ bên cạnh nói nhỏ vài câu bên tai y, thấy y gật đầu, liền có người dắt ngựa tới. Y nhảy lên lưng ngựa, cũng vào trong.

Thật kì lạ, sao Hàn Vương có thể kiên nhẫn như vậy, lúc này còn không vào rừng? ta đang suy nghĩ thì thấy y đứng lên, nhưng không lên ngựa mà đi về phía này. Ta giật mình, thấy y sải bước tới trước mặt Thái hậu, khẽ nói: “Thái hậu, nghĩa muội của bản vương còn đang bệnh, có thể uội ấy về Nghi Tư uyển nghỉ ngơi trước không? Đợi tới yến tiệc buổi tối muội ấy lại tới thỉnh an Hoàng thượng và Thái hậu!”

Ta quan sát y thật kĩ, đối với nghĩa muội này, y thực sự tận tâm tận lực nhỉ?

Thái hậu cười, nói: “Đã bệnh thì mau trở về đi! Nơi này gió lớn, bệnh tình nghiêm trọng hơn thì không hay!”

“Đa tạ Thái hậu quan tâm!” Hàn Vương chấp tay tạ ơn Thái hậu rồi xoay người rời đi.

Nhưng ta lại nói: “Triều Thần, người đưa quận chúa về nghỉ ngơi, nhớ thay bản cung chăm sóc chu đáo cho quận chúa!”

Triều Thần vội nói. “Vâng, nô tì biết rồi ạ!” Nói xong, nàng liền xin phép Thái hậu cáo lui, đứng lên đi tới chỗ của Phát Dao.

Hàn Vương chợt quay đầu nhìn ta, ta không thấy nét mặt y sau tấm mặt nạ, chỉ thấy một tia sáng lóe lên trong đôi mắt đen như mực ấy. Y nói: “Đàn Phi nương nương thật cẩn thận!” Dứt lời, y không nói gì thêm, chỉ sải bước rời đi.

Thái hậu nhìn ta, sau đó quay sang Diêu Thục phi, nói: “Thục phi không góp vui à? Ai gia chưa từng nhìn thấy dáng vẻ khi cưỡi ngựa của Thục phi!”

Diêu Thục phi mỉm cười nói nhỏ: “Thái hậu, người sẽ chê cười thần thiếp, thần thiếp là phi tử, sao có thể tham gia?”

Lời của nàng ta khiến ta ngạc nhiên, đúng thế, vậy ta sẽ vào đó với lí do gì đây?

Đang suy ngẫm thì nghe thấy Thái hậu khẽ “hừ” một tiếng, ánh mắt nhìn ra phía xa, nói nhỏ: “Nàng ta có thể tham gia, nữ tử của thiên triều ta vì sao không thể?”

Ta hơi kinh ngạc, nhìn theo ánh mắt của Thái hậu, thấy Hoàng đế và Hoàng hậu Nam Chiêu đều đã đứng lên. Công chúa Chiêu Dương tuy là con gái của Hoàng đế Gia Thịnh nhưng không phải do Hoàng hậu Minh Vũ sinh ra, thân phận khó xử của nàng ta hiện nay, đương nhiên khiến Thái hậu chán ghét!

Xem ra Thái hậu muốn Diêu Thực phi tham gia là để áp chế sự kiêu ngạo của Nam Chiêu.

Diêu Thực phi cũng là người thông minh, nàng ta khẽ cười, nói: “Vâng, vậy thần thiếp cung kính không bằng tuân mệnh!” Dứt lời, nàng ta liền đứng lên, gọi Quyển Nhi lui xuống.

Ta sững sờ, nói với Thái hậu: “Thái hậu, thần thiếp cũng muốn vào thử xem sao!”

Thái hậu nhìn ta vẻ ngạc nhiên, xem ra bà không biết chuyện Hạ Hầu Tử Khâm đã dạy ta bắn tên. Ta cười, nói: “Chưa biết chừng thần thiếp vào lại có thu hoạch bất ngờ!”

Đôi mắt bà mở to nhưng không hỏi ta “thu hoạch” gì, rồi chuyển ánh mắt ra xa, lãnh đạm nói: “Đi đi!”

“Vâng!” Ta đáp lời rồi quay người đi xuống.

Lúc đi qua Thiên Phi, thấy tỷ ta cười khinh miệt, nói: “Đàn Phi à, ngươi cũng có thể vào ư?”

Ta cười. “Vinh Phi chưa từng nghe hoàng thượng nói à, hôm nay ai cũng có thể vào. Nếu Vinh Phi muốn cũng có thể đấy!” Ha, với bộ dạng của tỷ ta bây giờ thì tham gia kiểu gì?

Quả nhiên mặt tỷ ta biến sắc, nhìn ta với vẻ giận dữ.

Còn Thiên Lục khẽ cười. “Nương nương, người thực sự chuyện gì cũng dám làm để chơi trội nhỉ?”

Ta cười mỉa, nhìn thẳng vào nàng ta, nhỏ giọng nói: “Bản cung từ nhỏ đã là nha đầu hoang dã, bản cung có gì phải sợ chứ? Có bản lĩnh, Tích tẩn cũng vào đi!”

Nàng ta tức giận, nhìn ta với ánh mắt hung dữ, cắn môi không thốt được một câu. Khi sắp bước đi qua nàng ta, nghe thấy tiếng chiếc khăn trong tay Thiên Phi rơi xuống, khoe miệng ta cong lên, tỷ ta vẫn không giữ được bình tĩnh.

Ra tới bên ngoài, thấy Văn Lương chạy đến, ta nhìn nàng ta một cái nhưng không nói gì, bước lên xe ngựa. Ta nhất định phải về Thu Ngọc cư thay y phục trước, nhân tiện nghe ngóng chút chuyện từ Văn Lương.

Tới Thu Ngọc cư, ta vội vàng đi vào. Văn Lương vừa giúp ta thay y phục vừa nói: “Nương nương, sau khi người vào, trong lùm cỏ sau cái cây thứ năm có một mũi tên của vũ lâm quân. Thư đại nhân nói, Diêu Phó tướng sẽ đi tuần phía tây khu săn bắn vào giờ Thìn.”

Ta gật đầu, hỏi: “Thư Cảnh Trình đi rồi hả?”

“Đi rồi ạ, nô tì đã nhìn Thư đại nhân rồi đi.” Văn Lương dừng một lát mới nhú mày, nói tiếp: “Nương nương, người thực sự muốn đi một mình?”

Ta khẽ cười. “Bản cung làm việc, người còn không yên tâm?”

Văn Lương trầm mặc một lúc rồi rút con dao găm trong tay áo ra, đưa cho ta. “Nương nương, đây là vật Thư đại nhân đưa cho nô tỳ, nói là để nương nương phòng thân.”

Ta cúi đầu nhìn, dao găm chưa rút ra khỏi bao nhưng có thể thấy nó rất sắc, có điều, nếu ta phải chờ đến gần mới có thể giết Diêu Chấn Nguyên, vậy thì ta nhất định không đo được với hắn. Suy cho cùng, hắn là đàn ông, sức lực chần chẫn lớn hơn ta rất nhiều. Huống hồ thứ ta chuẩn bị cũng đủ rồi.

Ta lắc đầu, nói: “Bản cung không dùng thứ này!” Nàng ta định nói nhưng ta lại lên tiếng: “Đợi sau khi bản cung đi vào, người tìm cơ hội ra khỏi Thượng Lâm uyển, còn nhớ ngôi chùa đã chuyển đi mười dặm mà người nói không?”

Có thể do ta chuyển chủ đề quá nhanh, Văn Lương ngẩn người.

Ta không nhìn nàng ta, nói tiếp: “Người tới đó, tìm trụ trì, ông ấy sẽ đưa cho người thứ bản cung cần.”

Đôi mắt nàng ta mở to, nhưng chỉ trong giây lát đã vội gật đầu, nói: “Vâng, nô tỳ nhớ rồi!”

Ta gật đầu, quay người đi ra cửa.

Phía sau bỗng vang lên giọng nói của Văn Lương: “Nương nương nhất định phải cẩn thận!”

Bước chân hơi ngập ngừng nhưng ta không quay đầu, đi thẳng ra ngoài. Vừa đi vừa lần mò thứ mang theo bên mình một lần nữa, khi chắc chắn không thiếu thì ta mới bước nhanh hơn.

Trở lại bãi săn, ta mới biết Diêu Thục phi đã vào rừng. Ta cũng lên ngựa, liền có hai thị vệ tiến lên theo sau ngựa của ta, cùng ta vào rừng. Vào trong mới phát hiện khu rừng này rộng lớn đến đáng sợ, vừa này bao nhiêu người vào, vậy mà lúc này chẳng thấy ai cả.

Ta nhớ tới lời nói của Văn Lương ban nãy, đếm thật kĩ, nhanh chóng tìm ta cái cây thứ năm.

Nhưng ta không dừng ngựa, chỉ cưỡi ngựa chạy vài vòng sau đó đột nhiên dừng lại, chạy vòng quanh chỗ cũ vài lượt. Thị vệ phía sau không tìm được, bước lên hỏi: “Nương nương có gì không ổn ạ?”

Ta nhíu mày, nói: “Bản cung đánh rơi một chiếc khuyên tai.”

Nghe thấy vậy, thị vệ lúng túng nhìn ta, phát hiện tai trái ta quả thật thiếu mất một chiếc khuyên tai. Y lưỡng lự giây lát rồi nói: “Thuộc hạ tìm giúp nương nương!” Nói xong, y kéo cương ngựa đi sang nơi khác.

Đợi một lát không thấy thị vệ đó quay lại, ta liền nói với tên kia: “Người cũng tìm giúp ta đi!”

“Nương nương, việc này...” Hắn do dự, không dám bỏ ta lại một mình.

Ta nghiêm giọng nói: “Đó là thứ Hoàng thượng ban thưởng cho bản cung, nếu không tìm thấy, bản cung nhất định sẽ hỏi tội các ngươi!”

Nghe thấy ta nói vậy, mặt thị vệ kia biến sắc, vội kéo ngựa quay đầu, nói: “Thuộc hạ đi ngay!”

Nhìn bóng lưng lao vút đi của y, ta cúi đầu nhìn chiếc khuyên tai trong lòng bàn tay, khẽ bật cười, tiện tay vứt vào lùm cây bên cạnh rồi thét lên một tiếng, thúc ngựa chạy vào sâu trong rừng bằng đường tắt.

Ta nhanh chóng tìm thấy nơi cất giấu mũi tên, nhặt mũi tên đó lên rồi tiện tay vứt vào ống tên đeo sau lưng, thúc ngựa quay đầu, chạy về phía tây.

Ngựa phi rất nhanh, thi thoảng còn nghe thấy trong gió có tiếng vó ngựa từ xa vọng đến và tiếng rít của mũi tên. Lúc này, ta cũng không quan tâm lắm, chỉ tăng tốc tiến vào cánh rừng phía tây.

Tới nơi mới phát hiện ra vẫn chưa có ai đi qua. Suy nghĩ một chút, ta dừng ngựa, dựa vào một gốc cây to chờ đợi.

Khoảng một tuần hương sau, ta mới nghe thấy tiếng bước chân vọng đến từ cách đây không xa, dường như có rất nhiều người. Lặng lẽ bước ra nhìn, thấy tất cả đều là người của ngự lâm quân, ta biết Diêu Chấn Nguyên đã tới.

Ta lấy bình nước, rửa đi lớp thuốc nước trên mặt, hít một hơi thật sâu.

Đợi họ tới gần, ta cố ý hét to: “A...”

Nghe thấy một người nói: “Tướng quân, thuộc hạ qua xem!”

Vậy thì một kẻ trong số đó chính là Diêu Chấn Nguyên?

Ta vội nói: “Diêu Tướng quân...”

Diêu Chấn Nguyên vừa nghe thấy tiếng gọi, vội ngăn thị vệ lại, lên tiếng: “Các người không cần qua, bản tướng đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Sau đó hắn sải bước tiến lên, vòng qua nhánh cây, cúi đầu nhìn ta. Sắc mặt hắn hơi thay đổi, vội ngồi xuống, hỏi: “Tiểu thư sao thế?”

Ta thăm cười khẩy, hắn chưa từng gặp Đan Phi, càng không biết ta bây giờ là ai. Dù sao nữ tử hôm nay vào rừng cũng không ít, trong chốc lát hắn sẽ không thể đoán ra thân phận của ta.

Ta cố ý cau mày, nói: “Khuyên tai của ta bị rơi, muốn nhảy xuống tìm nhưng không cẩn thận bị thương ở chân. Vừa may nhìn thấy Tướng quân dẫn người qua. Tướng quân có thể giúp ta không?”

Hắn cười, đưa tay ra, nói: “Hóa ra là vậy, để bản tướng quân điểu tiểu thư về nhé?” Nói xong, hắn liền định ôm lấy ta.

Ta vội ngăn lại. “Tướng quân có thịnh tình như vậy, đương nhiên ta không thể từ chối, nhưng vẫn mong tướng quân tìm giúp ta chiếc khuyên tai đó trước, Tướng quân thấy thế nào?”

Hắn kéo tay ta, cười nói: “Chỉ là một chiếc khuyên tai thôi mà, nàng muốn bao nhiêu, trở về bản tướng tặng nàng bấy nhiêu! Chỉ cần là yêu cầu của mỹ nhân, bản tướng nhất định đồng ý!”

Ha, hắn đúng là vừa gặp mỹ nhân liền quên hết mọi chuyện.

Ta nở nụ cười xinh đẹp. “Tướng quân, chàng thật xấu xa!”

Nghe thấy vậy, hắn càng cười vui vẻ, vừa kéo tay ta vừa nói: “Bản tướng chưa biết hoàng đô còn có mỹ nhân như tiểu thư, bản tướng sống ba mươi năm nay coi như uống phí rồi!” Hắn nói xong, cúi đầu định hôn tay ta.

Ta giật mình, vội nói: “Tướng quân, phía sau có bao nhiêu người như vậy, bất tiện lắm!”

Hắn sững sờ, chỉ chỉ ta, cười: “Oa, mỹ nhân, nàng xấu hổ à? Chuyện này dễ giải quyết thôi!” Hắn đứng lên, nói với mấy thị vệ kia: “Nơi này không còn việc gì nữa, các người mau đi tuần chỗ khác trước đi!”

“Vâng, thưa Tướng quân!” Đám người đó trả lời rồi rời đi.

Nhân lúc hắn đứng lên, ta lấy chiếc khăn tắm thuốc mê ra. Hắn lại ngồi xuống, vừa định nhào tới, ta nhìn hắn, cố ý tỏ vẻ không vui. “Tướng quân vừa nãy còn nói, chỉ cần là yêu cầu của ta thì sẽ đồng ý, nhưng ta chỉ muốn Tướng quân tìm giúp một chiếc khuyên tai, Tướng quân lại không sẵn lòng!”

Hắn ngẩn người. Ta cười cười, vẫy chiếc khăn tay về phía hắn, nín thở rồi lên tiếng: “Rốt cuộc Tướng quân có bằng lòng hay không?”

Hắn cực kỳ vui vẻ, vội gật đầu. “Được, được, bản tướng sợ nàng rời, rời ở đâu?”

“Dạ, ở kia!” Ta giơ tay, tùy tiện chỉ một chỗ.

Hắn lại nắm tay ta rồi mới đứng lên, nói: “Bản tướng tìm khuyên tai giúp nàng, mỹ nhân phải lấy thân báo đáp nhé! Bản tướng sẽ yêu thương nàng!”

Ta thu lại nụ cười, khẽ nói: “Vậy Tướng quân cứ tìm xong rồi hãy nói!”

“Chẳng qua chỉ là một chiếc khuyên tai thôi mà!”

Hắn bước lên, khom người tìm kiếm. Ta vội đứng lên, rút cung tên trên lưng ngựa, lấp mũi tên, ngắm chính xác kẻ trước mặt, nghiêng răng kéo căng dây cung. Chỉ một lần này, ta tuyệt đối không thể sẩy tay!

Nhưng cuối cùng, ta không dám buông tay. Kỹ thuật bắn cung của ta không thành thạo, hơn nữa, xét cho cùng hắn cũng là một con người. Muốn ta tự tay giết người, ta chưa từng nghĩ tới.

Cơ thể của người trước mặt bắt đầu lắc lư, xem ra thuốc mê đã có tác dụng. Ta hít sâu một hơi, mở to mắt, ngắm chính xác giữa lưng hắn, vừa định buông tay thì hắn bỗng quay người.

Ta giật mình. Hắn nhìn ta, nhú mày, nói: “Mỹ nhân, nàng muốn làm gì?” Hắn hỏi xong, loạng choạng đi về phía ta. “Sao bản tướng cảm thấy đầu óc choáng váng...”

Ta không kịp được, lùi một bước, lưng đã chạm vào thân cây phía sau. Tay cầm cây cung run run, ta nghiêng răng nhủ thầm, bắn đi, nhất định phải bắn!

Diêu Chấn Nguyên càng lúc càng tới gần ta, trong tình thế cấp bách, ta vội vàng buông tay. Mũi tên bay vụt ra, ta sợ đến nỗi nhắm chặt mắt lại. Lúc mở mắt, ta thấy một mũi tên cắm thẳng vào ngực Diêu Chấn Nguyên, đầu mũi tên cắm sâu vào ngực phải, hắn nhìn ta chăm chăm, đôi mắt mở rất to.

Còn ta ôm ngực, ánh mắt dừng lại ở một mũi tên khác cắm bên cạnh hấn. Trong lòng vô cùng kinh hãi, ta vội ngoái đầu, nhìn thấy thứ gì đó phản quang cách chỗ này không xa khiến ta không thể mở mắt. Lát sau mở mắt ra, đã không còn nhìn thấy gì bên đó. Chỉ nghe thấy một tiếng “bịch”, cơ thể Diêu Chấn Nguyên ngã nhào xuống đất.

Ta bịt miệng, không để mình hét lên.

Mũi tên ban nãy rốt cuộc là do ai bắn? Bởi mũi tên của ta cắm thẳng xuống đất.

Thủ pháp bắn tên rất chính xác!

Lực lớn như vậy...

Nhưng lúc này ta không còn thời gian để phân tích nữa, khi quay người đi, đột nhiên nghĩ ra không biết người vì nãy có phải đã nhìn thấy ta không? Hấn trốn nhanh như vậy chỉ vì không muốn người khác biết hấn ám sát Diêu Chấn Nguyên.

Vậy thì coi như ta tiện tay giúp hấn, liền xuống ngựa, vút miếng ngọc bội Thư Cảnh Trình đưa rồi thét lên một tiếng, thúc ngựa rời đi.

Ta cuống quýt bôi thuốc nước lên mặt, ngựa chạy rất xa, sự căng thẳng trong lòng mới dần tan biến. Ta bình tĩnh trở lại. Suy nghĩ một lát, ta vẫn nên quay về chỗ vừa nói mất khuyên tai với hai thị vệ khi nãy.

May mà hai thị vệ kia vẫn chưa quay lại, có lẽ bị ta dọa cho sợ hãi. Ha, họ có thể tìm thấy mới lạ!

Lại đợi một lát mới nghe thấy tiếng vó ngựa chạy tới. Ngước mắt nhìn, quả nhiên là hai thị vệ kia. Nhìn thấy ta, vẻ mặt bọn họ hơi lúng túng.

Ta “hừ” một tiếng. “Không tìm thấy?”

Hai người họ đều bắt đầu dĩ gật đầu.

Ta quay đầu ngựa. “Vậy thì tiếp tục tìm cho bản cung! Bản cung cũng không còn lòng dạ mà tìm kiếm nữa, bản cung ra khỏi rừng trước!” Dứt lời, ta thúc ngựa chạy về phía trước.

Ngựa chạy được một đoạn, đột nhiên nghe thấy tiếng mũi tên bay đến, ta nhìn thấy phía trước có một con thỏ.

Cuống quýt ghì cương ngựa nhưng lực không đủ mạnh, ngựa không thể dừng trong chốc lát, ta giật mình, lại nghe thấy có tiếng người bay vọt tới, hai cánh tay ôm lấy thắt lưng ta, hai người trở mình xuống ngựa.

Xuống đất, lại nghe thấy phía sau có người lo lắng hỏi: “Hoàng thượng, nương nương, không sao chứ ạ?”

Là giọng nói của Cố Khanh Hằng.

Ngước mắt mới nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang ôm ta, chỉ thấy hấn hơi cau mày, trầm giọng nói: “Hôm nay săn bắn, trong rừng là nơi nàg có thể chạy lung tung à? Mũi tên không có mắt, nếu bị thương thì làm thế nào?”

Ta đột nhiên sững sờ bởi câu nói “mũi tên không có mắt” đó của hấn, nhớ tới chuyện của Diêu Chấn Nguyên lúc nãy, có phải chính Hạ Hầu Tử Khâm sai người làm không?

Nghĩ vậy, ta bỗng cảm thấy yên tâm hơn.

Cười với hấn, ta nói: “Có Hoàng thượng ở đây, thần thiếp không sợ!”

Vừa nãy, nếu không phải mũi tên đó đến kịp thời, ta lại không bắn trúng Diêu Chấn Nguyên, nói không chừng, thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Hấn lườm ta một cái nhưng lại ôm ta lên ngựa của hấn. Ta ngoái đầu, mỉm cười với Cố Khanh Hằng để huynh ấy biết ta không sao.

Bên tai lại vang lên giọng nói của Hạ Hầu Tử Khâm: “Nàng bắn được gì rồi?”

Ta ngăn người, nói: “Vẫn chưa, thần thiếp đang định đi tìm thỏ thì gặp Hoàng thượng.”

Hắn “hừ” một tiếng, lại hỏi: “Thị vệ của nàng đâu?”

Hắn đứng là quan sát tỉ mỉ, nhanh như vậy đã phát hiện ra. Ta cười: “Thần thiếp đánh rơi khuyên tai, sai họ đi tìm.”

Hắn cúi đầu nhìn ta, nhưng không nói gì nữa.

Ta ngược mắt nhìn hắn, cười hỏi: “Thành quả của Hoàng thượng đâu?”

Hắn cười đắc ý, không cần nói ta cũng biết nhất định là hắn thắng lợi trở về. Ta quay đầu, định nhìn xem thành quả của hắn đang ở trong tay ai, đột nhiên hắn ghìm dây cương. Ánh mắt nhìn về phía lùm cây thấp phía xa.

Ta giật mình, nghe hắn nói: “Còn không giương cung?”

Thị vệ vội đưa cung tên trên lưng ngựa của ta qua. Ta có chút ngỡ ngàng, nhận lấy rồi giương cung.

Hắn nhìn phía trước rồi nói: “Nhìn thấy rồi chứ? Thỏ.”

Thỏ á?

Ta nhìn kĩ, lùm cây đó thực ra chẳng hề thấp, lại còn cách khá xa, ta không nhìn rõ. Cũng không biết rốt cuộc thỏ ở chỗ nào, chỉ loáng thoáng nhìn thấy lá cây chỗ đó khẽ lay động.

Ta thầm than, quả thật ta không phải nhân tài bắn tên.

Bỏ đi, bỏ đi, bắn đại một phát, nếu trúng sẽ là kì tích, không trúng cũng coi như ta đã cố gắng. Còn nếu không bắn sẽ khiến hắn chê cười. Dù sao cũng không nhìn thấy thỏ, ta bắn một mũi tên về chỗ có động kia là được. Nghĩ vậy, ta liền kéo căng dây cung, mím môi, thả lỏng tay.

Không biết có phải ảo giác không, ta cảm thấy khoảnh khắc ta bắn mũi tên đi, đáy mắt hắn hiện lên nét cười khó hiểu.

Nét cười đó khiến ta sợ hãi.

Đúng lúc này, ta nghe thấy có người kinh hãi kêu lên: “Vương gia!”

Tiếng “keng” vang lên ở phía xa, ta ngạc nhiên nhìn qua, thấy mũi tên ta bắn bị ai đó dùng mũi tên tương tự bắn trúng, hơn nữa, còn bắn xuyên qua thân mũi tên, cắm lên thân cây bên cạnh. Ta sửng sốt há hốc miệng, phía sau lùm cây đó có người!

Vương gia... Là giọng nói của nữ tử.

Ta chỉ cảm thấy sửng sốt, là Hàn Vương!

Đang nghĩ, ta liền thấy có người bước ra từ lùm cây ấy, Hàn Vương và nữ tử ta gặp hôm đó cùng đi ra. Nhìn thấy chúng ta, đầu tiên y sửng sốt, sau đó ta nhìn thấy đáy mắt y lóe lên tia giận dữ.

Hạ Hầu Tử Khâm ở bên cạnh vội xuống ngựa, vừa tiến lên vừa hỏi: “Sao vương gia lại ở phía đó?”

Ta vẫn ngồi trên lưng ngựa, suy ngẫm về mũi tên ban nãy Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta bắn. Hắn là người biết rõ nhất kĩ thuật bắn tên của ta như thế nào, mũi tên này dù không bị bắn vào giữa thì cũng không bắn trúng Hàn Vương, nhưng hắn lại muốn ta bắn về phía đó.

Nhìn bóng lưng nam tử kia, ta quả thật không hiểu hắn muốn thăm dò điều gì?

Hàn Vương đứng thẳng người, ánh mắt vẫn nhìn ta, lên tiếng: “Hoàng thượng, tên không thể bắn loạn!”

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười. “Kỹ thuật bắn tên của Đan Phi của trẫm không tốt, dù thế nào cũng không thể làm vương gia bị thương.”

Hàn Vương lạnh lùng nhìn ta, cười giễu, nói: “Hoàng thượng nói phải, kĩ thuật bắn tên của nương nương quả thật không dám tâng bốc, thứ lỗi bắn vương xin cáo từ!” Dứt lời, y ra hiệu bằng ánh mắt với người bên cạnh, thúc ngựa rời đi.

Y đã tức giận. Người thông minh như y không thể không nghe ra được chút gì từ lời nói của Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng y lại tức giận với ta.

Rốt cuộc là vì sao?

Lúc Hạ Hầu Tử Khâm quay người, vẻ mặt hẩn nặng nề.

Hắn bước lên, ta bỗng nhảy xuống ngựa, lên tiếng hỏi: “Hoàng thượng muốn thần thiếp thăm dò điều gì giúp người?”

Hắn hơi sững người. Ta nói tiếp: “Hoàng thượng lợi dụng thần thiếp ra tay, nhưng thần thiếp lại không biết lí do.”

Lông mày nhú lại, hắn trầm giọng nói: “Đàn Phi, hỗn xược!”

Đúng thế, ta hỗn xược.

Song không biết vì sao ta cảm thấy tức giận. Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Vì sao không thể nói cho ta biết? Nếu hắn nói ra, cho dù không phải thực sự muốn giết Hàn Vương mà chỉ thăm dò thôi, ta cũng sẽ giúp hắn, nhưng hắn lại chẳng nói gì, còn nói ta hỗn xược...

Đang định lên tiếng thì nghe thấy tiếng vó ngựa vang lên từ phía sau, dường như rất gấp gáp. Ta ngoảnh đầu nhìn, thấy một thị vệ nhảy vọt xuống, tiến lên, quỳ một chân, nói: “Hoàng thượng, xảy ra chuyện rồi! Diêu Phó tướng đã chết!”

Nghe thấy tin này, ta chẳng kinh ngạc lắm, chỉ vì đã biết từ lâu, có lẽ cũng nên bị mọi người phát hiện rồi.

Người bên cạnh sải bước lên, nghiêm giọng hỏi: “Người nói gì?”

“Diêu Phó tướng bị hành thích, lúc phát hiện đã chết rồi!” Thị vệ đó nhắc lại một lần nữa.

Hạ Hầu Tử Khâm nhanh chóng lên ngựa, quát: “Đưa trẫm đi xem! Truyền lệnh xuống, việc này không được để lan truyền rộng rãi!” Ngựa của hắn chạy được vài bước thì hắn đột nhiên ghìm dây cương, quay đầu nhìn Cổ Khanh Hằng. “Đưa Đàn Phi trở về!”

Hắn không ngoảnh đầu nhìn ta, chỉ thúc ngựa rời đi. Tối khi bóng dáng hắn chìm trong màu xanh biếc, ta vẫn chưa thể phản ứng lại.

Ha, hắn giả vờ giống thật đấy! Rõ ràng hắn cũng biết việc này từ lâu, xem ra ta vẫn không bằng hắn. Việc này đương nhiên không thể lan truyền rộng rãi, chuyện nội bộ của thiên triều, cần giải quyết một cách lặng lẽ, không thể để nước khác chê cười.

Cổ Khanh Hằng xuống ngựa, bước lên, nói: “Nương nương, chúng ta về trước!”

Lúc này ta mới sực tỉnh, gật đầu. Huynh ấy đỡ ta lên ngựa, ta vừa quay ngựa vừa hỏi: “Hoàng thượng sai ai đi hành thích Diêu Phó tướng?”

Nghe ta nói vậy, huynh ấy sững người hồi lâu rồi mới lên tiếng: “Nương nương nói gì thế?”

Ta khẽ “hừ” một tiếng, hóa ra đến Cổ Khanh Hằng mà hắn cũng không nói cho biết.

Lắc đầu, ta chuyển chủ đề: “Không có gì! Khanh Hằng, vừa nãy, lúc Hoàng thượng muốn ta bắn tên, huynh có nhìn thấy gì không?” Ý ta rất rõ ràng, có nhìn thấy Hàn Vương sau lùm cây kia không.

Huynh ấy đáp: “Không!”

Không nhìn huynh ấy, nhưng ta tin. Huynh ấy sẽ không lừa dối ta. Lẽ nào đây thực sự chỉ là trùng hợp? Khẽ thở dài, ta nghĩ nhiều thế làm gì, vẫn nên rời đi rồi nói sau.

Bên ngoài bãi săn bắn, những người không vào rừng ngồi tại chỗ uống rượu, vui vẻ nói chuyện. Thái hậu đang nói chuyện phiếm với các phi tần, xem ra bà có vẻ rất vui. Thiên Lục nhìn ta, lông mày hơi cau lại. Lúc này ta mới nhớ Cổ Khanh Hằng đang ở bên cạnh, chắc vì nhìn thấy huynh ấy nên nàng ta mới càng tức giận.

Thế à? Song ta còn muốn xem, nàng ta có thể tức giận đến đâu. Ta cố ý loạng choạng bước chân.

“Nương nương!” Người bên cạnh nhanh tay đỡ ta, lo lắng hỏi: “Người sao thế?”

Thiên Lục sợ hãi tới mức gần như đứng bật dậy, còn ánh mắt Cố đại nhân ở phía kia như sắp phát hỏa.

Ha, bọn họ căng thẳng như vậy làm gì?

Ánh mắt Thái hậu cũng liếc sang, bà nhíu mày nhưng nhẫn nhịn, không nổi giận. Ta đứng thẳng người, buông tay Khanh Hằng ra, nhỏ giọng nói: “Ta không sao, huynh đi đi, Hoàng thượng còn ở trong rừng. Mọi việc phải cẩn thận, Diêu Thực phi cũng vào rồi.”

Huynh ấy hơi chần chừ, cuối cùng cũng gật đầu, xoay người rời đi.

Ta bước lên trước, ngồi cạnh Thái hậu, Thái hậu khẽ nói: “Đàn Phi, ngươi phải nhớ kỹ thân phận của mình!”

Quả nhiên bà cũng canh cánh trong lòng chuyện vừa nãy, nhưng ta nào có ngu ngốc, sau khi chọc tức Thiên Lục còn gây phiền phức cho chính mình chứ? Ta khẽ cười, lại gần Thái hậu, nói: “Bẩm thái hậu, thần thiếp vì phần khởi quá nên mới nhất thời bất cẩn. Thần thiếp muốn cho người biết, Diêu Phó tướng chết rồi.”

Nói xong, ta cảm thấy rõ ràng cơ thể bà khẽ chấn động, bà nhìn ta với ánh mắt không tin được.

“Thái hậu...” Thiên Phi nhận ra sự khác thường của bà, gọi nhỏ.

Thái hậu xua xua tay rồi quay người sang nói với ta: “Đây chính là điều ngươi đã nói, thu hoạch bất ngờ?”

Ta khẽ cười, gật đầu.

Ánh mắt Thái hậu lóe lên tia vui mừng, bà đã sớm dứt chuyện giữa ta và Cố Khanh Hằng ban nãy ra khỏi đầu, định lên tiếng thì thấy một người vội vã từ trong rừng chạy ra, bước lên nói vài câu bên tai bà rồi lại vội vàng lui xuống.

Ta nhìn Thái hậu, thấy bà đột nhiên đứng lên, nói: “Ai gia bỗng thấy không khỏe, trở về nghỉ ngơi trước, các người cứ ở đây nói chuyện!” Sau đó, bà nhìn ta, nói: “Đàn Phi, ngươi đưa ai gia về!”

“Vâng!” Ta vội đứng lên đỡ bà.

Ánh mắt Thiên Phi nhìn ta đầy vẻ đắc ý, tỷ ta nhất định tưởng rằng Thái hậu sẽ trách phạt ta vì chuyện ban nãy. Nhưng ta không nhìn tỷ ta, chỉ cùng Thái hậu rời khỏi đó.

Hai người qua Ngự Túc uyển, không bao lâu sau đã thấy Hạ Hầu Tử Khâm trở về.

Thái hậu vội bước lên, hỏi: “Thế nào?”

“Thi thể hắc đã được khiêng đi, việc này trầm dân dò rồi, không được lan truyền rộng rãi. Cuộc săn bắn vẫn được tiếp tục, không ai biết trầm đã thu dọn hiện trường.” Hắc lãnh đạm nói, ánh mắt lại nhìn về phía ta.

Ta giật mình, nghe thấy Thái hậu hỏi: “Kẻ nào làm?”

Hắc cười khẩy một tiếng, ném miếng ngọc bội trong tay lên bàn, cất tiếng: “Mẫu hậu cho rằng là ai? Đương nhiên là Thư Cảnh Trình.”

Ta có chút ngạc nhiên, không biết vì sao hắc lại nói như vậy? Hắc biết rõ không phải là Thư Cảnh Trình.

Thái hậu sa sầm mặt, lên tiếng: “Đàn Phi, ngươi lui xuống trước, ai gia có lời muốn nói với Hoàng thượng!”

Ta hơi do dự nhưng vẫn phải đáp: “Vâng, thần thiếp xin cáo lui!”

Lúc ta chuẩn bị cất bước, Hạ Hầu Tử Khâm đưa tay giữ ta lại, nhìn ta, cất lời: “Mẫu hậu, khi trầm phái người tới Thư gia, phát hiện Thư gia đã không còn một ai! Hơn nữa, Thư Cảnh Trình vừa hành thích Diêu Chấn Nguyên xong đã trốn đi không rõ tung tích, việc này quả thật rất khác thường.”

Lời của hắc là nói với Thái hậu, nhưng ánh mắt hắc lại dán trên gương mặt ta.

Cuối cùng, ta không khỏi kinh ngạc, vì sao lời của hắc khiến ta cảm thấy kẻ ra tay giết chết Diêu Chấn Nguyên không phải là người của hắc?

Hắc cười: “Sao, Đàn Phi cảm thấy kinh ngạc không?”

Thái hậu dường như cảm thấy mơ hồ, bước lên hỏi: “Hoàng thượng đang nói gì?”

Hắn vẫn nhìn ta, nhấn mạnh từng từ: “Hôm nay, Thư Cảnh Trình không hề vào khu săn bắn. Trước khi Diêu Chấn Nguyên chết, hắn còn gặp một nữ nhân.”

“Hoàng thượng!” Thái hậu khẽ kêu một tiếng.

Hạ Hầu Tử Khâm tiến lại gần ta, trầm giọng nói: “Đàn Phi có biết là ai không?”

Hắn thực sự khiến ta kinh ngạc, nếu mũi tên bắn ra từ phía sau ta không phải của hắn hoặc người của hắn, vậy làm thế nào hắn biết kẻ Diêu Chấn Nguyên từng gặp chính là ta?

Hít một hơi thật sâu, ta điềm tĩnh quỳ xuống, trả lời: “Là thần thiếp!”

Thái hậu kinh ngạc nhìn ta.

Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ đến mức giơ chân đá vào chiếc ghế bên cạnh, mắng: “Làm liều! Nàng tưởng chuyện này thú vị lắm à?”

Ta cúi đầu. “Thần thiếp đương nhiên biết lúc này không thể xem thường, nhưng nếu Diêu Chấn Nguyên đã chết, vậy thì Hoàng thượng có thể nhân cơ hội thu lại binh quyền ở hoàng đô.”

“Đàn Phi!” Giọng nói của Thái hậu đầy vẻ khó tin.

Hắn vẫn rất giận dữ, nói: “Việc này chưa tới lượt nàng làm, trầm tự có sắp xếp!”

“Nhưng sao Hoàng thượng chưa từng nghĩ, Thư Cảnh Trình chẳng qua chỉ là một lễ bộ thị lang, kỹ thuật bắn tên của hắn chưa chắc tốt hơn thần thiếp. Huống chi, trước khi Thư Quý tần được ban chết, thần thiếp từng đi thăm nàng ta.” Ta lạnh lẽo quan sát sắc mặt hắn.

Lông mày hắn hơi nhướn lên, chờ ta nói tiếp. Thực ra ta đã biết từ lâu, việc ta tới Ngọc Thanh cung không giấu nổi hắn cũng không giấu nổi Thái hậu. Chỉ bằng ta nhân cơ hội này nói ra tất cả.

“Thư Quý tần cầu xin thần thiếp bảo toàn tính mạng cho ca ca của nàng ta, nàng ta nói nàng ta chết không sao nhưng Thư gia không thể tuyệt tự. Nàng ta nói bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại.” Khi nói lời này, ánh mắt ta nhìn về phía Thái hậu.

Tin rằng thái hậu là người thông minh, ta nói vậy, bà cũng hiểu khi Thư Quý tần sắp chết đã biết ai là hung thủ thật sự. Nghe tới từ “vô hậu”, Thái hậu rõ ràng đã thay đổi sắc mặt.

“Nàng ta khóc lóc rất thảm thiết, thần thiếp nhất thời mềm lòng nên đã đồng ý với nàng ta.” Ta cúi đầu trước hắn. “Thần thiếp có tội!”

Hắn lạnh lùng “ừ” một tiếng, nói: “Ngược lại, trẫm rất muốn nghe một chút về hành vi tội ác của nàng!”

Hít một hơi thật sâu, ta nói: “Thần thiếp đã lên tìm Thư Cảnh Trình, bảo hắn đi trước, và muốn lấy miếng ngọc bội gia truyền của hắn. Ý của thần thiếp rất rõ ràng, việc hành thích, thần thiếp sẽ làm. Tiếng oan, đương nhiên Thư gia gánh!”

Hắn lại hỏi: “Sao nàng có thể tin hắn?”

Ta đáp: “Chỉ cần Diêu Chấn Nguyên chết, hai nhà Diêu – Thư sẽ kết thù, hơn nữa, cả đời này cũng không thể hóa giải. Thần thiếp cũng dám nhận định, người của Thư gia không dám lộ mặt lần nữa.”

Hắn vẫn muốn nói, bỗng nghe thấy bên ngoài có người hô: “Hoàng thượng, Thục phi nương nương đã về!”

Có vẻ Diêu Thục phi đã biết chuyện này.

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ta, cất bước ra ngoài. Đương nhiên không thể để Diêu Thục phi nhìn thấy những chuyện xảy ra trong phòng.

Đợi hắn đi ra, Thái hậu mới nói: “Còn không đứng lên!”

Ta tạ ơn rồi đứng lên, lại nghe thấy Thái hậu nói: “Đàn Phi, ai gia không ngờ ngươi còn có lòng can đảm và sự hiểu biết như vậy!” Trong ánh mắt bà nhìn ta thấp thoáng niềm yêu thích.

Ta cúi đầu, nói: “Thái hậu không trách thần thiếp tự ý tha cho Thư Cảnh Trình ư?”

Bà khẽ cười. “Thực ra ai gia cũng không muốn đuổi cùng giết tận, chuyện của Thư Quý tần, ai gia cũng áy náy, chỉ không ngờ người có biện pháp như vậy! Ai gia phải khen ngợi người!”

Ta sững sờ, bà lại nói: “Hôm nay ai gia mới biết, người quả thật đã suy nghĩ cho Hoàng thượng. Những điều ai gia nghi ngờ trước đây đã sai rồi!”

Ta nhớ tới thuốc độc bà cho ta uống, thấp giọng nói: “Không, Thái hậu cần trọng là cần thiết!”

Bà tự cười giễu mình. “Ai gia từng nghi ngờ người là mật thám của người nào đó, còn nghi ngờ lòng trung thành của người với Hoàng thượng.”

Ta kinh hãi, buột miệng hỏi: “Thái hậu tưởng thần thiếp là người của ai?”

Song bà không đáp lời, chỉ nói: “Người yên tâm, thứ ai gia cho người uống không phải thuốc độc. Ai gia chỉ muốn áp chế người, muốn người nghe lời.”

Ta thẳng thốt nhìn người đàn bà trước mặt, ha, hóa ra thuốc đó là chỉ là thứ Thái hậu dùng để dọa ta.

Bà kéo tay ta, nói: “Việc hôm nay nguy hiểm như vậy, người dám làm một mình, nếu ai gia còn nghi ngờ người, thì đó là lỗi của ai gia.”

Lời của bà khiến ta nhớ đến cảnh trong bãi săn, nói như vậy, kẻ giúp ta không phải là người của Hạ Hầu Tử Khâm. Vậy thì... là ai?

Lòng ta bỗng trở nên rối loạn, nếu không phải người của Hạ Hầu Tử Khâm, vì sao phải giúp ta? Vì sao muốn giết Diêu Chấn Nguyên nhưng lại không muốn lộ mặt?

Thái hậu buông tay ta rồi nói tiếp: “Ai gia phải ra ngoài, phải an ủi phía thực phi một chút, còn phải phái người thông báo cho Diêu Hành Niên. Người về Thu Ngọc cư trước đi, không có việc gì thì đừng ra ngoài, suy cho cùng, chuyện lớn như vậy nhưng cũng không ai biết.”

“Vâng, thần thiếp xin ghi nhớ!”

Thái hậu ra ngoài, ta thở phào nhẹ nhõm.

Đợi một lát, ta đẩy cửa đi ra ngạc nhiên khi phát hiện Tĩnh Hòa đứng ở cửa, thấy ta đi ra vội nói: “Nương nương, theo nô tỳ đi cửa bên.”

Ta sững sờ, vẫn là Thái hậu suy nghĩ chu đáo, ta gật đầu.

Nàng ta dẫn ta ra cửa bên rồi nói: “Nương nương cẩn thận!”

Ra khỏi Ngự Túc uyển, ta đi thẳng về Thu Ngọc cư, không quên kêu Văn Lương tới ngôi chùa đó lấy thuốc nước Tô Mộ Hàn đưa. Trên đường đi, gần như không trông thấy bóng dáng cung nhân nào, bọn họ đang bận qua Liên Đài các chuẩn bị yến tiệc, những người còn lại có lẽ đều tới bãi săn.

Ta vội vàng về Thu Ngọc cư, bỗng nghe thấy một tiếng “vút” vang lên từ phía sau, tới khi bình tĩnh thì đã thấy một mũi tên bằng huyền thiết cắm trên thân cây bên cạnh. Lực mạnh thật đấy! Mũi tên cắm trên cây không lay động chút nào!

Ta quay đầu, thấy Hàn Vương và nữ tử kia đứng thẳng người ở phía sau, cách ta không xa lắm. Cung tên trên tay nữ tử đó vẫn chưa thu lại hết. Vậy thì tên này là do nàng ta bắn ra? Nhưng nhìn mũi tên này, hoàn toàn không thể đoán nó được bắn ra từ bàn tay nữ tử!

Ta đang ngạc nhiên nhìn thì nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Hàn Vương: “Người cho rằng dựa vào người có thể bắn chết bản vương ư?”

35. Chương 35

Giọng nói của y lạnh lùng, đôi mắt đen láy dường như đóng băng trong phút chốc, ta bỗng cảm thấy khiếp sợ. Liếc mắt nhìn chăm chăm vào mũi tên cắm trên thân cây bên cạnh, trong lòng ta vẫn không thể bình tĩnh trở lại. Ta biết mũi tên này chỉ là một lời cảnh cáo dành cho ta, một lời cảnh cáo mang tính uy hiếp. Y tưởng mũi tên ta bắn về phía y là muốn giết y.

Ha, ta nào muốn giết y? Thậm chí ta còn không nhìn thấy y ở phía sau lùm cây đó! Ha, cho dù ta nhìn thấy thì sao chứ?

Ta nghiêng rằng, ngược mắt nhìn y. “Vương gia chẳng phải đã nói kĩ thuật bắn tên của bản cung khiến ngài cảm thấy không dám tâng bốc ư? Bản cung có thể đã thương được ngài không?”

“Người...” Nữ tử thanh tú, xinh đẹp bên cạnh y nhú mày, rút mũi tên trong ống tên đeo sau lưng ra, lại giờ cây cung lên, nghiêm giọng nói: “Vương gia, không thể giữ cô ta lại!”

Lùi một bước, cung tên kia đã được kéo căng, ánh mắt nữ tử nhìn ta đầy sát khí. Nhớ tới mũi tên cắm trên thân cây đó, nếu cắm vào ngực ta, vậy ta chắc chắn sẽ chết.

Nhưng Hàn Vương giờ tay chặn cung tên trong tay nữ tử đó, cười chế nhạo. “Thanh Dương, người hãy lui xuống!”

“Vương gia!” Nữ tử tên Thanh Dương ấy cau mày nhìn y, vẫn không muốn thu lại cung tên.

“Lui xuống!” Y lại nói một lần nữa, rồi quay sang phía ta, cất tiếng: “Mạng của cô ta, bản vương muốn tự mình lấy.”

Trong lòng ta rúng động, lời của y có ý gì?

Đang nghĩ ngợi thì thấy y cất bước đi về phía ta, ta bất giác lùi lại nửa bước, nhưng y bỗng sải bước, giờ tay túm chặt cổ tay ta khiến ta đau đến nhú mày. Y cười lạnh lùng. “Hôm nay bản vương mới biết lòng dạ nường nường nham hiểm như vậy! Cũng khó trách, một người không có hậu thuẫn như nường nường lại có thể giữ được thánh sủng nơi hậu cung thiên triều!”

Ta kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, rốt cuộc y đang nói gì?

Đôi mắt đen láy nhìn cổ tay trắng nõn đang bị y túm chặt, y nói: “Bản vương rất tò mò, đôi tay trắng nõn này của nường nường rốt cuộc đã nhuộm bao nhiêu máu tươi?”

Máu tươi... Ta chỉ cảm thấy bàng hoàng, nhìn y sững sốt, không thể tin được.

Ta nghiêm giọng hỏi: “Rốt cuộc ngài đang nói gì?”

Tại sao lời nói của y lại lạ lùng đến vậy, y nói ta lòng dạ nham hiểm, vì sao cứ như liên quan đến y? Và liên quan gì chứ?

Y cười một tiếng, buông bàn tay đang nắm tay ta ra, chấp tay ra sau, quay lưng về phía ta, lạnh lùng nói: “Bản vương thực sự tò mò, con người rốt cuộc sinh ra đã độc ác đến thế, hay có ai dạy nường nường độc ác như vậy?”

Ta sững người, thấy y đã sải bước rời đi. Thanh Dương lại nhìn ta, rút mũi tên đó xuống rồi vội vã đi theo.

Ta đứng ngơ ngẩn, lời nói của y vừa rồi thực sự rất kì lạ. Nhìn chăm chăm vào vết cắm sâu của mũi tên đó, ta đứng hồi lâu rồi mới cảm thấy kinh hoàng. Vội nhìn theo hướng Hàn Vương vừa rời đi, nhưng đã không còn thấy bóng dáng của y...

Lẽ nào... người giết Diêu Chấn Nguyên trong khu rừng hôm nay là Thanh Dương? Giây phút ta ngoái đầu nhìn, thứ chói mắt ấy, là chiếc mặt nạ bạc phản chiếu ánh mặt trời của Hàn Vương ư? Y tưởng ta đã thấy y, bởi vậy y cho rằng mũi tên đó của ta nhằm giết người diệt khẩu?

Hít sâu một hơi, vì thế, khi thấy ta bắn mũi tên ấy, ánh mắt y nhìn ta vô cùng giận dữ. Mũi tên ta rút ra là mũi tên thường của vũ lâm quân, mũi tên Thanh Dương bắn ra chắc chắn cũng không phải mũi tên chuẩn

bị cho người vào rừng săn bắn, nếu không lúc Hạ Hầu Tử Khâm trở về sẽ không có vẻ mặt như vậy. Cho nên, cách giải thích duy nhất chính là mũi tên của Thanh Dương là mũi tên thường.

Đầu ngón tay ta hơi run rẩy, nàng ta mang mũi tên của mình vào rừng làm gì? Lại có thể khéo đến thế, giúp ta bắn chết Diêu Chấn Nguyên!

Hàn Vương...

Cẩn môi, ta thật không hiểu. Chẳng lẽ y thật sự chỉ đơn thuần muốn giúp ta nhưng không muốn lộ diện? Nhớ tới lời y nói ban nãy, câu nào cũng là nhắc nhở ta, còn có mũi tên của Thanh Dương, có lẽ y muốn cảnh cáo ta không được nói lung tung, đúng không? Cho nên y mới vội vàng tìm ta để nói mấy lời như vậy.

Đúng thế, nếu không, bây giờ cuộc săn bắn vẫn đang tiếp tục, y làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Nhớ tới câu nói của Thanh Dương lúc trước, không thể giữ lại ta, theo ý của nàng ta nói là muốn giết ta. Quả thật nơi đây bây giờ không có bóng dáng một người, dù nàng ta giết ta cũng không ai biết, nhưng Hàn Vương lại không cho...

Đầu óc càng lúc càng rối loạn, ta thở dài một tiếng, lắc đầu rồi đi về Thu Ngọc cư.

Lúc bước vào, thấy Triều Thần ra đón, ta giật mình, cất tiếng hỏi: “Không phải kêu người tới Nghi Tư uyển à?”

Triều Thần nhìn ta, nói: “Vâng, quận chúa ngủ rồi, nô tỳ muốn về báo với nương nương một tiếng, nàng ta không hề đi đâu.” Dừng một lát, Triều Thần lại hỏi: “Nô tỳ còn phải đi nữa không?”

Ta nghĩ một lát rồi nói: “Không cần đâu!” Nếu Hàn Vương không vào rừng nữa, vậy thì sẽ thuận đường về Nghi Tư uyển, Triều Thần không đi vẫn tốt hơn. Ta sợ Hàn Vương sẽ vì chuyện vừa rồi mà gây khó dễ cho cung tỳ của ta.

Nghe thấy vậy, Triều Thần gật đầu rồi nhỏ giọng hỏi: “Nương nương còn đi săn không?”

Nghe nàng ta nhắc, ta mới nhớ ra mình vẫn chưa thay y phục, liền lắc đầu, nói: “Không, giúp bản cung thay đồ!” Nói xong, ta đi vào trong.

Triều Thần vội đi theo.

©STENT

Thái hậu đã dặn ta không cần ra ngoài, ta chỉ có thể ngoan ngoãn chờ tin ở Thu Ngọc cư.

Thay y phục xong, ngồi một lát thì nghe thấy tiếng Văn Lương trở về. Ta sai Triều Thần ra ngoài nghe ngóng xem lúc này Hoàng thượng và Thái hậu đang ở đâu, sau đó kêu Văn Lương đóng cửa rồi hỏi: “Đồ đâu?”

“Nương nương!” Văn Lương đưa một túi đồ cho ta, ta không mở ra nhưng chỉ cầm là biết, trong túi đồ này chỉ có thể có một chiếc bình nhỏ, chắc Tô Mộ Hàn sợ nó vỡ nên mới phải cẩn thận như vậy. Y luôn suy nghĩ chu đáo. Không biết vì sao ta lại vô cớ nghĩ đến Hàn Vương.

Ha, chắc ta bị ngốc nghếch rồi, sao bọn họ có thể là một người chứ?

Văn Lương lo lắng nhìn ta, cuối cùng không kìm được, hỏi: “Nương nương, chuyện ở bãi săn bắn thế nào rồi?”

Ta thu gọn gói đồ, khẽ cười, nói: “Đương nhiên đã giải quyết xong. Vừa nãy bản cung kêu Triều Thần ra ngoài chính là thăm dò chuyện đó.”

Nghe thấy thế, lông mày đang chau lại của Văn Lương mới dần dần ra, nàng ta cười, nói: “Nô tì biết rồi, nương nương thông minh nhất!”

Ta im lặng, ta thông minh nhưng người khác cũng chẳng phải kẻ ngốc. Đặc biệt là Hàn Vương – người khiến ta thấy khó hiểu!

Ta và Văn Lương đợi một lát liền nghe thấy có người từ ngoài tiến vào. Văn Lương ra ngoài xem, hơi ngạc nhiên, nói: “Nương nương, là Cố đại nhân!”

Ta hơi giật mình, nhìn sắc mặt Văn Lương, đương nhiên không nghi ngờ “Cố đại nhân” trong lời nói của nàng ta chính là Cố Khanh Hằng. Ta cau mày đứng lên, sao huynh ấy có thể đến đây lúc này?

Đi ra ngoài, thấy chỉ có một mình huynh ấy, ta không thể để huynh ấy vào phòng, tránh lời ong tiếng ve.

Huynh ấy nhìn thấy ta, hành lễ. “Thuộc hạ tham kiến nương nương!”

Ta bước lên, nói: “Không cần đa lễ, có việc gì vậy?”

Khanh Hằng giơ tay đưa một món đồ, nhìn rõ mới phát hiện hóa ra là chiếc khuyên tai bị ta tiện tay vứt đi. Không ngờ hai thị vệ kia cuối cùng cũng tìm thấy, nhưng sao lại ở trong tay huynh ấy chứ?

Huynh ấy thấp giọng, nói: “Họ vào không tiện nên thuộc hạ làm thay!”

Ta ngẩn người, thị vệ không tiện, huynh thì tiện ư? Ta cười thầm, xem ra huynh ấy có lời muốn nói với ta.

Ta giơ tay nhận lấy, tiện thể đeo lên tai rồi hỏi: “Huynh muốn hỏi gì?”

Huynh ấy ngẩn người, cuối cùng mỉm cười. “Nương nương luôn thông minh như vậy!” Ánh mắt huynh ấy dừng lại trên tai ta, rồi thu lại nét cười, nhỏ giọng nói: “Lúc nương nương sai người đi tìm khuyên tai, thực sự người chỉ đợi ở chỗ cũ?”

Ta nhìn huynh ấy, không trả lời. Trong lòng huynh ấy đã đoán đúng, chỉ tới tìm đáp án để khẳng định mà thôi.

Khanh Hằng lại nói: “Khi Hoàng thượng đến, hởi ngự lâm quân đi theo Diêu Phó tướng tuần sát, họ đều nói Tướng quân vì tình cờ gặp một vị tiểu thư nên mới dẫn dò họ đi nơi khác tuần tra.”

Lời của huynh ấy khiến ta sửng sốt, song ta vẫn im lặng. Ta trốn sau thân cây, bọn họ không thể nhìn thấy gương mặt ta, chỉ biết là một nữ tử, nữ tử hôm nay vào bãi săn bắn cũng không ít, có thể tìm ra không? Huống hồ, Diêu Chấn Nguyên ham mê sắc đẹp là chuyện ai ai cũng biết, người không hiểu ra tình hình dù thế nào cũng sẽ không hoài nghi ta.

Cố Khanh Hằng nhìn ta chăm chú, trong lòng huynh ấy quả nhiên đoán được đó là ta, vì chuyện khuyên tai nên huynh ấy mới có thể nghi ngờ ta.

Cuối cùng ta cất tiếng: “Vậy Hoàng thượng làm thế nào?”

Huynh ấy ngừng giây lát rồi mới lên tiếng. “Không ngự lâm quân tuần sát nào may mắn thoát khỏi.”

Đầu ngón tay ta run rẩy, hôm nay ta coi như đã được mở mang kiến thức đối với thủ đoạn của Hạ Hầu Tử Khâm. Như vậy, việc này truyền đến tai nhà họ Diêu sẽ trở thành kẻ bị ám sát tại bãi săn bắn hôm nay ngoài Diêu Chấn Nguyên còn có ngự lâm quân tuần sát.

Khẽ siết chặt hai tay, ta vẫn chưa thực sự suy nghĩ chu đáo, chỉ cần biết đó là chuyện liên quan tới nữ nhân, vậy thì Diêu gia sẽ điều tra triệt để, hành động này của Hạ Hầu Tử Khâm hoàn toàn vút tiếng oan cho Thư Cảnh Trình gánh. Thế thì, ta phải ngồi xem người nhà họ Diêu có thể tìm được Thư Cảnh Trình hay không. Có điều tới lúc ấy, ta cũng chẳng sợ nữa, mối thù đã lớn như vậy, chẳng thể nào tháo gỡ được.

Cố Khanh Hằng lại nhìn ta, khẽ nói: “Nếu Nương nương không còn việc gì thì về phòng nghỉ ngơi đi, thuộc hạ về luôn đây!” Dứt lời, huynh ấy liền quay người định đi.

“Khanh Hằng...” Ta gọi huynh ấy, nhưng lại không biết phải nói gì.

Bước chân huynh ấy ngừng lại song không quay người chỉ nói: “Thuộc hạ chỉ có một việc cầu xin, hy vọng nương nương sau này có chuyện gì, hãy để thuộc hạ làm thay!”

Ta mấp má môi nhưng huynh ấy đã sải bước rời đi.

Huynh ấy nói muốn làm thay, đương nhiên sợ ta xảy ra chuyện, nhưng huynh ấy có biết không, để huynh ấy đi, ta cũng sẽ lo lắng cho sự an toàn của huynh ấy.

Văn Lương đứng bên biết điều im lặng, không nói một câu. Ta bình tĩnh trở lại, nghĩ một lát liền tháo khuyên tai xuống, đưa cho Văn Lương. “Cất cái này đi cho bản cung!” Ta đã nói với Hạ Hầu Tử Khâm rằng mất một chiếc khuyên tai, tránh để tới khi hắn biết ta tìm thấy lại nghĩ nhiều.

Văn Lương nhận lấy, khẽ nói: “Vâng!” Nói xong, nàng ta liền xoay người đi vào.

Lúc mặt trời lặn mới thấy Triều Thần trở về.

Ta vội đứng lên, nghe nàng ta nói: “Nương nương, Hoàng thượng qua bãi săn bắn rồi cuộc săn bắn ngày hôm nay đã kết thúc. Hoàng thượng ban thưởng ấy vị đại nhân, công tử săn bắn được nhiều, nghe nói, còn ban hôn cho hai vị tiểu thư.”

Ta im lặng lắng nghe, xem ra bên kia vẫn chưa biết tin tức có người chết trong bãi săn. Có lẽ tin này cũng phải đợi sau trận này mới công bố. Ta chỉ tò mò, không biết Diêu Thực phi sẽ thế nào?

Hai người chúng ta đứng trong phòng một lát liền nghe thấy tiếng bước chân người sai bước từ bên ngoài vào. Nghi hoặc ngược lên nhìn, cửa đã mở, ta giật mình, thấy Hạ Hầu Tử Khâm bước nhanh vào.

Buổi tối còn có yến tiệc, lúc này hần vừa từ bãi săn về, sao còn rảnh rỗi tới chỗ ta?

Nghĩ vậy nhưng ta chỉ có thể bước lên hành lễ. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!” Văn Lương và Triều Thần cùng vội vàng hành lễ

Hần phẩy tay bảo hai cung tỳ lui xuống.

Văn Lương và Triều Thần nhìn nhau, vội dạ vâng rồi lui ra.

Một lát sau, hần nói: “Đứng lên đi!”

Ta đứng lên, thấy hần ngồi xuống, ta nghĩ giây lát rồi bước lên, nói. “Hoàng thượng không thay y phục à? Sao còn tới chỗ thần thiếp?”

Hần “hừ” một tiếng, cất lời: “Trẫm phát hiện nàng bây giờ càng lúc càng to gan, làm chuyện như vậy còn có thể giấu giếm trẫm!” Ngữ khí nặng nề của hần khiến ta bỗng nhớ tới nét mặt phần nộ của hần khi đá cái ghế trong Ngự Túc uyển lúc chiều.

Ta định quỳ nhưng bị hần ngăn lại. Hần tức giận nói: “Quỳ có ích gì!”

Ta điềm tĩnh lên tiếng: “Quỳ là để làm dịu sự tức giận trong lòng Hoàng thượng. Nếu theo ý thần thiếp thì không cần quỳ, việc thần thiếp làm hôm nay không phải vì Hoàng thượng ư?” Ngược mắt nhìn hần, hần đã bắt đầu tức giận, còn có kết cục nào hay hơn kết cục này?

Dù thế nào đi chăng nữa, hần cũng đã ra tay giúp ta khắc phục hậu quả, ta quả thật không còn gì để nói.

Thấy rõ cơ thể hần khẽ run lên, liếc xéo ra, lâu sau mới lên tiếng: “Nàng thật sự vì trẫm?”

Có quá nhiều lí do để ta làm việc này. Thứ nhất là muốn thuận theo ý của Thái hậu, thứ hai là cũng muốn Hạ Hầu Tử Khâm có thể thu hồi binh quyền ở hoàng thành, vả lại, một khi Diêu Chấn Nguyên chết, hần có thể thừa cơ giao vị trí này cho Cố Khanh Hằng. Ta cũng coi như giữ đúng lời hứa với việc Thư Quý tần nhờ vả trước khi chết... Nhưng dù nói thế nào cũng có lí do là vì hần.

Ta khẽ cười. “Thần thiếp đương nhiên là vì Hoàng thượng!”

Nghe thấy vậy, sự tức giận trong mắt hần giảm đi một chút. Hần vươn tay nắm lấy tay ta, kéo ta qua, thở dài. “Trẫm không muốn nàng gặp nguy hiểm tới tính mạng vì trẫm. Trẫm là nam nhân, không cho phép một nữ nhân làm vậy vì trẫm.”

Ta cười. “Nhưng thần thiếp làm việc này không tốt, còn phiền Hoàng thượng khắc phục hậu quả cho thần thiếp.”

Hần hơi nhú mày. “Tin tức của nàng nhanh thật đấy!”

Khẽ mím môi, ta nhất thời vui vẻ mà quên mất. Hần luôn tinh tường, khôn ngoan như vậy, chỉ một câu nói của ta, hần cũng có thể nhận ra vài điều khác. Không giấu giếm hần, ta chỉ nói: “Thần thiếp lo lắng chuyện bên đó nên nhờ người hỏi Cố thị vệ.”

Hần cũng không câu nệ việc này, chỉ nói: “Trẫm rất tò mò, lẽ nào khẩu vị của Diêu Chấn Nguyên đã thay đổi?” Ta ngẩn người, chưa kịp hiểu ra ý hần có ý gì thì đã thấy hần nói tiếp: “Tuy mấy thị vệ kia nói không

hề nhìn thấy người, chỉ thấy tiếng nhưng có thể khiến Diêu Chấn Nguyên sẵn sàng sai bọn họ rời đi để ở riêng với nữ tử đó, bọn họ đều cho rằng đó phải là mỹ nhân tuyệt sắc. Trầm muốn biết, rốt cuộc nàng đã dùng cách gì để có thể khiến hắn ở lại?”

Hóa ra, hắn tò mò điều này.

Ta khẽ cười, đáp: “Sao nam nhân đều chỉ nghĩ theo hướng này nhỉ?” Câu nói này khiến hắn sững sờ. Ta nói tiếp: “Thần thiếp chỉ nhẹ nhàng nói với hắn, gia phụ[1] có việc muốn bàn bạc cùng hắn. Người vào rừng hôm nay rất nhiều, có quý mới biết gia phụ thần thiếp là ai.” Ta ngừng giây lát rồi lại cười, nói: “Thần thiếp còn nói, gia phụ muốn bàn bạc chuyện hôn lễ của tỷ tỷ tuyệt sắc của thần thiếp...”

[1] Gia phụ: cha, phụ thân.

Nghe thấy vậy, hắn bật cười, sau đó nhú mày, hỏi: “Gan to gồm nhỉ? Nàng muốn tự mình trao phi tử của ta cho Diêu Chấn Nguyên đó hả?”

Tuy hắn đang cười nhưng ta bỗng không cười nổi. Lúc này, hắn lại có thể nghĩ đến Thiên Phi và Thiên Lục. Đúng vậy, trong mắt hắn, hai người họ luôn xinh đẹp hơn ta.

Thấy ta im lặng, hắn không hỏi ta bị làm sao, chỉ nói: “Trầm cảm thấy kĩ thuật bắn tên của nàng đã tiến bộ nhỉ?”

Ta không cười, chỉ cắn môi, nói: “Đó là điều đương nhiên, thiếp tẩm thuốc mê lên khăn tay, sau khi hắn hôn mê thì lại gần rồi mới bắn. Hoàng thượng cho rằng thần thiếp đứng trước mục tiêu còn bắn không chuẩn?” Mũi tên cắm sâu như vậy, quả nhiên hắn vẫn ngủ ngon.

Song hắn có chính sách, ta có đối sách.

“Hả?” Lòng mày hơi nhíu lên, hắn thấp giọng hỏi. “Vậy vì sao lại bắn hai mũi tên?”

Ta rửa thầm trong lòng, ta chỉ bắn có một mũi tên, mũi tên không trúng. Nhưng đối diện với hắn, ta phải tiếp tục nói dối. Nhìn hắn, ta trả lời: “Mũi tên khác đương nhiên là đánh lạc hướng, tránh để người khác nghi ngờ là mũi tên bắn gần mục tiêu, vì vậy cần một mũi tên bên cạnh, họ sẽ tưởng rằng mũi tên được bắn từ xa, chính là để tránh gặp đám ngự lâm quân ấy cho rằng do nữ tử mà Diêu Chấn Nguyên gặp đã ra tay. Không ngờ, Hoàng thượng xử lý bọn họ giúp thần thiếp, mũi tên ấy đương nhiên trở thành không cần thiết.”

Cuối cùng hắn cũng bật cười.

Ta nhân cơ hội, hỏi: “Vậy Hoàng thượng hài lòng với con mồi thần thiếp săn cho người lần này không?” Lời hắn nói ngày đó, ta vẫn luôn ghi nhớ. Hơn nữa, hôm nay hắn muốn bắn mũi tên về phía Hàn Vương, ta luôn cảm thấy khúc mắc trong lòng, chẳng lẽ con mồi mà hắn muốn vốn là Hàn Vương?

Mỗi lần nghĩ vậy, ta lại vô cớ trở nên căng thẳng.

Hắn sững sờ giây lát, lâu sau mới lên tiếng. “Hài lòng.”

“Vậy... Ban đầu Hoàng thượng muốn thứ gì?” Ta bạo gian hỏi hắn, sự việc đã tới bước này, kẻ ngốc cũng biết thứ hắn muốn tuyệt đối không chỉ là thổ.

Hắn lại ngược mắt nhìn ta, hỏi ngược lại: “Nàng cho rằng là gì? Hàn Vương?”

Nghe chính miệng hắn nói ra, ta sửng sốt, tròn mắt nhìn người trước mặt. Hắn cười khẩy một tiếng. “Trầm giống kẻ ngốc đến vậy à? Bắc Tề đưa người tới hòa thân, Hàn Vương là sứ thần tới chúc mừng sinh nhật kiêm tướng quân đưa người tới hòa thân, nếu trầm để ý chết tại thiên triều, lại còn trong ngày sinh nhật của trầm, người của các nước sẽ nghĩ thế nào?”

Ta thẳng thốt nhìn hắn, đúng thế, lời của hắn cũng không phải không có đạo lý. Ta đã biết Phất Dao không thể chết, bởi nàng ta là quận chúa tới hòa thân, vậy thì Hàn Vương há chẳng phải cũng giống nàng ư? Thậm chí còn hơn thế, bởi trong mắt Hoàng đế Bắc Tề, địa vị của Hàn Vương vĩnh viễn cao hơn Phất Dao rất nhiều. Hạ Hầu Tử Khâm là người thông minh, sẽ không thể làm chuyện bất lợi như vậy.

Xem ra quả thật là ta trách lầm hần. Nhớ tới buổi chiều ở bãi sần, ta còn hỏi vặn hần vì sao, lúc đó hần chỉ nói hai từ “hỗn xược” với ta. Ha ha, thế thì bây giờ có phải ta nên vui mừng vì cuối cùng hần không tức giận không?

Một lúc sau, ta đổi giọng hỏi hần: “Phía bên Thục phi nương nương nói thế nào ạ?”

Hần hít sâu một hơi, đáp: “Theo ý mẫu hậu thì tạm thời giữ bí mật, chưa phát tang, đợi qua sinh nhật của trẫm mới ban thánh chỉ, nói Diêu Chấn Nguyên cứu giá hy sinh, đến lúc đó ban thưởng cho Diêu gia nhà họ là được.”

Ta biết vì sao hần nói là ý của Thái hậu, ta nghĩ việc này Thái hậu ra mặt nói với Diêu Thục phi là thích hợp nhất. Có lẽ đối mặt với cục diện hiện nay, Diêu Thục phi nhất định cũng phải để ý đến thể diện của thiên triều mà che giấu nét mặt, tất cả mọi nỗi thương tâm và đau lòng chỉ có thể nuốt vào trong.

Nhưng ta biết, bây giờ nàng ta chắc chắn vô cùng hận Thư Cảnh Trình, hận cả Thư Quý tần đã chết. Nàng ta hận Thư gia, Thư gia khiến nàng ta mất đi đứa con, mất đi anh trai. Một câu “cứu giá hy sinh” của Hoàng thượng lại khiến nàng ta không thốt được một câu.

Như vậy cũng tốt, Diêu Hành Niên ở bên ngoài khi hay biết thì cũng đã qua một thời gian. Lúc này, Hạ Hầu Tử Khâm có thể nhân cơ hội đề bạt người khác vào vị trí này.

Ta đang nghĩ thì bỗng nghe thấy hần nói: “Trước tiên, trẫm để Cố Khanh Hằng tạm thời thay thế vị trí của Diêu Chấn Nguyên.” Hần nói xong, ánh mắt nhìn về phía ta, khóe miệng để lộ nụ cười.

Ta sững người, hần lại khẽ “hừ” một tiếng. “Đây chẳng phải kết quả nàng luôn hy vọng ư? Trẫm không tin nàng luôn để tâm chuyện này như vậy, giờ lại không có suy nghĩ muốn hần giành được chức quan này!”

Ta thở dài, quả nhiên hần hiểu ta tới tận chân tơ kẽ tóc. Ta bèn cười, nói: “Nhưng Hoàng thượng cũng cảm thấy Cố Khanh Hằng thích hợp đúng không? Nếu không sao Hoàng thượng có thể đồng ý đề bạt huynh ấy?” Hần lại “hừ” một tiếng, ta nắm chặt tay hần, nói: “Chức quan đó đang trống, điều thần thiếp có thể làm chỉ là mấy chuyện nhỏ nhặt bên ngoài, còn quyền quyết định vẫn nằm trong tay Hoàng thượng, chẳng phải sao?”

Trong lòng hần vẫn có thành kiến đối với Cố Khanh Hằng, hần nói hần tin ta và Cố Khanh Hằng nhưng ta biết hần vẫn để ý. Giống như Phất Hỷ rõ ràng đã chết, song ta không ngừng đổ kỵ. Có điều, hần thực sự là một hoàng đế tốt, sẽ không chôn vùi một nhân tài chỉ vì chuyện như vậy.

Cuối cùng hần cười, nói: “Sao trẫm cảm thấy trẫm giống như tích tụ quyền lực phía sau cho nàng nhỉ?”

Ta nhú mày, hần lại đứng lên, nói: “Sắp đến giờ rồi, trẫm phải trở về thay y phục.” Dứt lời, hần liền quay người rời đi.

“Hoàng thượng!” Ta gọi hần lại. “Chuyện của quận chúa...”

“Tối nay ban hôn.”

Giọng nói của hần khẽ khàng, người đã đi ra tới phòng ngoài.

Không biết vì sao, khi ta nghe thấy bốn chữ “tối nay ban hôn”, tảng đá trong lòng ta mới coi như rơi xuống. Phất Dao tuy không phải là Phất Hỷ nhưng mang lại cho ta cảm giác không dễ chịu. Mặc dù bản thân nàng ta cũng nói, không muốn ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng ta vẫn cảm nhận được thái độ thù địch đối với nàng ta.

Màn đêm cuối cùng cũng buông xuống.

Lúc này, trên Liên Đài các, những ngọn đèn hoa sen thấp sáng, giăng khắp chốn, cả mặt hồ bên cạnh cũng dập dềnh những ánh đèn. Trên đường đi và hành lang, đèn lồng treo dày đặc. Đưa mắt nhìn ra xa, nơi đây tựa như ban ngày.

Trong điện, chính giữa là vị trí của Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu, chỗ ngồi của khách quý của các nước ở hai bên, chỗ ngồi của quần thần và phi tần ở phía dưới. Ngọc Tiệp dư vừa khéo ngồi cạnh ta, nàng ta hỏi nhỏ: “Nương nương, người nhìn thấy vẻ mặt của Thục phi chưa?”

Sao ta không thấy chứ? Đôi mắt nàng ta đỏ hoe, chắc là đã khóc. Đáng thương cho nàng ta, lúc này lại không thể nói ra, còn phải gượng cười trong yến hội.

“Nói thật, tần thiếp chưa từng thấy nàng ta như vậy. Khi ở hậu cung thì có Thái hậu cưng chiều, hôm nay lại là sinh nhật của Hoàng thượng, tần thiếp càng không hiểu.” Ngọc Tiệp dư thấp giọng nói, dần thu lại ánh mắt, cúi xuống nhìn cốc trà trong tay, lắc đầu uống một ngụm, không nói gì nữa.

Ta cười, nói: “Hôm nay Thái hậu muốn nàng ta vào rừng để so tài với Hoàng hậu Nam Chiếu, chẳng lẽ... đã thua?” Nói xong, ta nhìn về phía đó.

Nhưng không ngờ lại thấy Phất Dao.

Ta khẽ nhíu mày, nàng ta vẫn mặc một chiếc áo khoác rộng, gần như che khuất cả gương mặt. Đột nhiên ta cảm thấy Phất Dao rất giống nghĩa huynh của nàng ta, đều không muốn người khác thấy gương mặt thật. Sau đó ta lại cảm thấy buồn cười, bản thân ta chẳng phải cũng giống vậy ư?

Dần thu lại suy nghĩ, thấy bên cạnh chỗ ngồi của người Bắc Tề là Quân Ngạn, y đang nâng chén rượu nhưng ánh mắt lại nhìn về phía người Nam Chiếu. Ánh mắt ấy mơ hồ toát ra thứ ánh sáng lấp lánh. Ta cười khẽ một tiếng, chuyện này thật sự thú vị.

Khóe miệng khẽ cười, khi ta bình tĩnh trở lại, thấy Tấn Vương đang ngồi phía đối diện không ngừng nhìn về chỗ ta. Nhớ ra Văn Lương đang đứng sau, ta khẽ cười một tiếng, rót một chén rượu đưa cho Văn Lương rồi nói: “Ly rượu này, bản cung kính Tấn Vương.”

Văn Lương rất thông minh, đương nhiên hiểu ý ta, khẽ đáp lời rồi đi sang phía đối diện.

Ta thấy Tấn Vương nhận chén rượu trong tay Văn Lương, ngửa cổ uống cạn, khẽ cười nhưng không đuổi Văn Lương trở về. Điều ta muốn chính là kết quả như thế này.

Một lát sau, thái giám bên ngoài hô lớn: “Hoàng thượng giá đáo! Thái hậu giá đáo!”

Tất cả mọi người vội đứng dậy, khách quý các nước đều bước ra khỏi vị trí, những người khác đều cúi đầu, quỳ xuống. “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Thái hậu thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Đợi Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu ngồi vào chỗ, mới nghe thấy giọng hân vang lên: “Bình thân!”

Mọi người tạ ơn xong liền ngồi vào chỗ.

Người trên điện lại nói: “Lần này có thể cùng các nước thiết lập mối bang giao hữu hảo, trăm rất vui mừng. Các nước hòa thuận, bách tính an khang chính là điều may mắn của thiên hạ!”

“Hoàng thượng thánh minh!” Quần thần phía dưới đồng thanh nói.

Ta nhìn những người ngồi ở vị trí khách quý, bọn họ đều chỉ lộ nụ cười lạnh nhạt, nhưng có mấy phần thật, mấy phần giả, rốt cuộc ta không cách nào nhìn thấu. Ta nghĩ, có thể thống nhất giang sơn chắc chắn cũng là suy nghĩ sâu xa của Hạ Hầu Tử Khâm, không dễ dàng để người khác hiểu rõ.

Hạ Hầu Tử Khâm nâng cốc với mọi người.

Ta đột nhiên nhớ ra, Hàn Vương đeo mặt nạ thì uống rượu thế nào nhỉ? Không biết vì sao, lúc nghĩ tới điều này, ta quả thật muốn cười.

Nhìn về phía người Bắc Tề đang ngồi, ta chỉ thấy y nâng cốc nhưng trong khoảnh khắc lấy tay áo rộng che đi, cốc rượu đã cạn. Ha, tốc độ nhanh thật đấy!

Thanh Dương ở bên cạnh y đột nhiên nhìn về phía ta. Ta giật mình, chẳng lẽ nàng ta cảm nhận được ta đang nhìn ư? Nàng ta nhìn sang phía ta, dường như lộ vẻ thất vọng, sau đó lại thu hồi ánh mắt.

Thái hậu khẽ ho một tiếng, liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm. Hân hiểu ý, giọng nói rõ ràng: “Hôm nay, trăm muốn ban cho Tấn...”

“A...”

Một giọng nữ tử kinh hãi kêu lên, ta thấy Phất Dao đứng bật dậy.

Mọi người ngạc nhiên đưa mắt nhìn về phía ấy khiến Hoàng thượng phải ngừng lại. Nàng ta hành sự đúng là tầm ngấm tầm ngầm mà dám chết voi!

Cuối cùng ta nắm chặt hai bàn tay. Lúc Hạ Hầu Tử Khâm ban hôn cho Tấn Vương, đột nhiên nàng ta đứng dậy, rồi cuộc là vì sao?

Hạ Hầu Tử Khâm cũng nghe thấy nên nhìn qua bên đó. Hai lông mày của Thái hậu nhíu chặt.

Nữ tử ngược lên, mấp máy môi: “Biểu ca...”

Biểu ca!

Ta bàng hoàng.

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm thay đổi rõ ràng, hần bất ngờ đứng lên, sải bước về phía nàng ta.

“Hoàng...” Thái hậu định giữ hần lại nhưng đã muộn.

Ngọc Tiệp dư ngồi bên cũng bất giác ngồi thẳng người, gấp gấp nhìn về bên đó.

Còn ta cuối cùng cũng biết vì sao trong tiềm thức vô cùng ghét nữ nhân kia. Lúc ấy, tại Nghi Tư uyển, nàng ta luôn miệng nói không muốn ở bên Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng hôm nay, khi hần muốn ban hôn lại đứng bật dậy, còn gọi hần tiếng “biểu ca”.

Tuy ta chưa từng nghe ai kể nhưng cũng đoán được, Phát Hy năm đó gọi hần “biểu ca”. Bao nhiêu năm không nghe thấy ai gọi hần như vậy, hần nhất định lại nhớ tới Phát Hy, nữ nhân hần yêu sâu sắc đó.

Một tiếng biểu ca, thật sự gọi rất đúng lúc! Phát Dao à Phát Dao, ta thực sự đã coi thường nàng ta rồi!

Ta cắn môi nhìn.

Hần đi tới trước mặt nàng ta, do dự giây lát, cuối cùng gơ tay mở chiếc áo choàng của nàng ta. Mái tóc dài của nàng ta bay trong gió, sau lớp áo choàng là gương mặt xinh đẹp đang ngẩng đầu nhìn thẳng vào hần.

“Phát Hy!” Ngọc Tiệp dư ngồi bên buột miệng.

Ta kinh ngạc nhìn Ngọc Tiệp dư, nàng ta nói gì? Phát Hy?

Ha, sao có thể chứ? Phát Hy đã chết rồi, đã chết rồi...

Ngọc Tiệp dư hình như ý thức mình đã nói nhầm, vội bịt miệng, thấp giọng nói: “Quá giống, quả thật quá giống...”

Ta không có may mắn được nhìn thấy Phát Hy, vì thế rốt cuộc giống đến mức nào, ta không biết. Song từ thần sắc của Ngọc Tiệp dư, ta đã biết. Không nén nổi nhìn sang Thái hậu ngồi phía trên, thấy sắc mặt bà trong phút chốc trở nên trắng bệch, ánh mắt nhìn chằm chằm người trước mặt, không thốt được một câu. Xem ra, Thái hậu cũng kinh ngạc.

Chỉ thấy Phát Dao bỗng quỳ xuống, cúi đầu nói: “Hoàng thượng thứ tội, Phát Dao không nên học theo tỷ tỷ, gọi người như vậy...”

Hạ Hầu Tử Khâm dường như vừa bình tĩnh lại, hần chấn động giây lát rồi đưa tay ra đỡ nàng ta.

Thái hậu lớn tiếng nói: “Vừa nãy Hoàng thượng muốn...”

“Mẫu hậu!” Hần giận dữ quát lên, khoảnh khắc hần quay đầu, ta thấy trong ánh mắt hần đầy vẻ oán hận.

Thái hậu bỗng sững sốt, các phi tần ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi. Trong đáy mắt của Diêu Thục phi cũng mơ hồ hiện lên tia hững hờ.

Hần cười lớn, nghiêng răng nói: “Từ hôm nay trẫm sẽ phong quận chúa làm Dao Phi!” Hần quay người, đối diện với quần thần bách quan lên tiếng: “Từ hôm nay, quận chúa Phát Dao chính là Dao Phi của thiên triều! Ban thưởng Dao Hoa cung!”

Dao, người đẹp như ngọc, dao hoa bối khuyết cũng có nghĩa là đẹp đẽ. Hần muốn chiếu cáo thiên hạ, nàng ta, Liễu Phát Dao là nữ tử hần quý trọng trong lòng.

Ta không quan tâm nàng ta có mang bóng dáng của Phát Hy hay không, ta chỉ hết lần này đến lần khác nhớ lại lời hấn nói khi nãy: Dao Phi của thiên triều, Dao Phi của thiên triều, Dao Phi của Hạ Hầu Tử Khâm...

Ha, đây chính là điều Phát Dao muốn, nàng ta che giấu bao ngày chính vì giây phút này!

Quần thần bách quan còn đang khiếp sợ bởi không khí khi nãy, lại thấy Quân Ngạn đứng lên cười, nói: “Dao Phi nương nương quả thật là sắc nước hương trời, chúc mừng quốc chủ thiên triều có được thê tử diễm lệ!” Y vừa dứt lời, mọi người bên dưới bắt đầu nhao nhao hòa theo.

Ta nhìn Quân Ngạn, nam nhân này...

Hàn Vương đột nhiên nhìn về phía ta, trong ánh mắt y là sự phức tạp mà ta chưa từng thấy...

Kết quả như vậy là điều Phát Dao muốn, chẳng phải cũng là điều y muốn ư? Thế thì tại sao lại như vậy?

Đúng lúc này, ta nghe thấy phía trước vang lên tiếng “xoảng”, chén rượu trước mặt Tấn Vương vỡ tan dưới đất. Sắc mặt y rất khó coi, bàn tay đặt trên bàn nắm chặt. Ta thấy Văn Lương vội khom người đỡ hấn, nàng ta quỳ xuống trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu: “Hoàng thượng, Thái hậu, vương gia say rồi!”

Y nào có say? Rõ ràng là phần nộ.

Hạ Hầu Tử Khâm còn chưa kịp nói lời ban hôn nhưng trong yến tiệc trở về kinh thành lần trước, Thái hậu đã giúp hấn nói ra. Vì chuyện ấy, Thái hậu còn từng tìm đến Tấn Vương nói chuyện. Cho dù Tấn Vương đồng ý hôn sự lần này vì lý do gì, y cũng đã đồng ý rồi.

Bây giờ, Hạ Hầu Tử Khâm lại thất hứa, còn thu nạp nàng ta làm phi tử, việc này cho dù không nhiều người biết nhưng đối với Tấn Vương, đây vẫn là nỗi nhục rất lớn.

Ta nhìn Hiến Vương ngồi bên, dáng vẻ vui sướng khi người khác gặp họa. Ánh mắt y nhìn Tấn Vương đầy vẻ mỉa mai.

Ta không phải không biết, Thái hậu cũng không phải không biết, hành động này của Hạ Hầu Tử Khâm đã làm rạn nứt tình huynh đệ. Lúc ấy, ta còn cảm ơn lòng trung thành của Tấn Vương, còn lần tiếp theo đây? Đến cuối cùng y còn có thể như lúc trước không?

Một phen nổi giận bởi hồng nhan[1].

[1] Một phen nổi giận bởi hồng nhan: Một câu thơ trong bài Viên viên khúc của Ngô Vĩ Nghiệp, dịch lời: Cao Tự Thanh.

Nhưng ta biết, có đôi lúc hồng nhan chẳng liên quan tới việc yêu hay không, có đôi lúc còn có thể dẫn đến rất nhiều, rất nhiều thứ.

Tấn Vương đứng lên, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng, tể lượng của thần không tốt, xin cáo lui trước!”

Dứt lời, y không đợi Hạ Hầu Tử Khâm lên tiếng, liền xoay người rời đi.

Thái hậu nháy mắt với Văn Lương, nàng ta vội đứng lên đi theo.

Còn ta, lúc này đâu còn quan tâm đến mấy chuyện đó, Hạ Hầu Tử Khâm chỉ lãnh đạm nhìn bóng dáng Tấn Vương, từ đầu đến cuối không hề nói một lời.

Ngọc Tiệp dư ngồi bên lẩm bẩm: “Trước đây, chỉ nghe Phát Hy nhắc tới muội muội của nàng ta, thần thiếp cũng là lần đầu tiên thấy...”

Ta nghĩ lần này, ngoài Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu, người kinh ngạc nhất chính là Ngọc Tiệp dư, bởi năm đó, nàng ta cũng từng gặp qua Phát Hy.

Buổi tiệc long trọng này không vắng vẻ sự rời đi đột ngột của Tấn Vương. Chỉ một lát sau liền có vũ nữ tiến vào, nhạc sư cũng thổi lên những giai điệu vui tươi, cả Liên Đài các dần chìm trong tiếng hoan hô, nói cười.

Hạ Hầu Tử Khâm quay lại ghé ngồi, ánh mắt hấn không rời Dao Phi một khắc.

Ta cần môi. Ta nhìn hần, hần nhìn nàng ta, kì lạ là Hàn Vương lại đưa ánh mắt sang nhìn ta. Ta lạnh lùng cười với y, việc tới nước này, y còn ghi nhớ chuyện ở phía tây bãi săn ư? Bộ dạng hần nhìn ta có giống một người muốn nói ra chuyện đó không?

©STENT

Dao Phi ngồi bên Hàn Vương. Sau khi nhìn y, ánh mắt lại nhìn về phía ta, ta thấy khóe miệng nàng ta lộ ra nụ cười thắng lợi. Dưới ánh đèn lại càng trở nên rõ ràng.

Ta biết nữ nhân trước mặt này, ta nhất định phải coi nàng ta là Phát Hy để đối phó. Chỉ bởi trong lòng của Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta chính là Phát Hy, chính là người hần vẫn luôn nhung nhớ.

Ta từng mong Phát Hy đừng chết vì ta có lợi hại hơn nữa cũng không thể tranh giành với người chết. Nhưng bây giờ là một kẻ thế thân, đối với ta mà nói lại là một sự mỉa mai. Ta bỗng nhớ tới Thiên Lục. Dao Phi đến rồi, như vậy, kẻ thế thân là nàng ta nên xử lý thế nào?

Từ đầu đến cuối, sắc mặt Thái hậu rất u ám, bà không nói một lời. Còn Hạ Hầu Tử Khâm giống như cố tình không quay đầu, không đối diện với nét mặt của Thái hậu.

Cuối cùng ta cũng trở nên hốt hoảng. Giấy khắc trước còn có thể chân thành, thâm tình với ta, xoay người đã có thể quên sạch, cũng chỉ có Hạ Hầu Tử Khâm hần! Đế vương mà!

Ta thầm nghĩ, hóa ta tình yêu của đế vương chính là như vậy. Đột nhiên ta cảm thấy, ngày trước ta chẳng qua mới nhìn thấy góc nhỏ của sự lạnh lẽo, bạc bẽo chốn thâm cung này. Ta còn tưởng mình có thể bày mưu lập kế, nhưng cuối cùng cũng chẳng địch nổi bóng dáng nơi đáy lòng hần.

Ha, giữa cổ uống cạn vài chén rượu, ta cố chịu đựng để không bật ho. Lớn đến thế này, đây là lần đầu tiên ta uống rượu như vậy, cảm giác nóng rực khiến ta khó chịu, khiến ta tỉnh táo.

“Nương nương...” Ngọc Tiệp dư lo lắng nhìn ta.

Ta cười gằn. “Bản cung không sao, bản cung luôn rất tỉnh táo.”

Yến tiệc cuối cùng cũng tan, ta vịn vào tay Triều Thần, đi ra ngoài. Gió lạnh thổi tới, Triều Thần vội chắn trước ta, nhỏ giọng nói: “Nương nương uống rượu, gió lớn như vậy, e là sẽ say.”

Thế sao? Nhưng bây giờ ta không cảm thấy say chút nào.

Khẽ cười một tiếng, ta vịn vào nàng ta. “Bản cung không say”.

Đi thẳng ra bên ngoài, ta không cần quay đầu, tối nay ai có thể ở bên hần chứ? Đương nhiên là Dao Phi mới được tấn phong của hần rồi.

Đi được vài bước, nghe thấy có người sợ hãi kêu lên một tiếng “chủ tử”, ta ngược mắt nhìn, chỉ thấy tay áo trái đang phất phơ trong gió của thị vệ đó. Ta giật mình kinh ngạc, là thị vệ bên cạnh Quân Ngạn.

Lúc bước lên, ta không khỏi liếc một cái, không ngờ y cũng hơi say. Ta thực sự tò mò về nam nhân khiến ta nhìn không thấu này. Thị vệ bên cạnh đỡ lấy y, lúc quay đầu nhìn thấy ta, thần sắc hần có chút lúng túng. Ta khẽ cười, chẳng qua chỉ là say rượu, có gì ghê gớm đâu!

Khi nghiêng mình, Quân Ngạn nhìn ta, ta định đi, lại thấy y hất tay thị vệ ra, khẽ cười rồi đi về phía ta.

Ta sững sờ, y hỏi: “Sao hôm nay Đản Phi vẫn có thể bình tĩnh như vậy?”

Ta hỏi ngược lại: “Nếu không, Tuyên Hoàng bệ hạ cho rằng bản cung nên thế nào?”

Không ngờ lời nói của ta lại khiến y ngăn người trong giây lát, nhưng y lập tức nở nụ cười. “Trẫm quả thật vẫn không nghĩ ra!”

Ta nhìn y, trầm giọng nói: “Lần trước bản cung thấy bệ hạ và Hoàng hậu Nam Chiếu gặp gỡ riêng, chỉ coi như chưa từng nhìn thấy, câu nói trên đại điện của ngài hôm nay là có ý gì? Hay Đại Tuyên đã giao hảo với Bắc Tề trước một bước?”

Y nhún mày, sắc mặt của thị vệ bên cạnh y cũng vậy. Gã thị vệ định bước lên liền bị y giơ tay ngăn lại. “Thập Hạ, lui xuống!”

Y nhìn ta rất lâu rồi mới cười, nói: “Hóa ra Đàn Phi tướng trầm ở bên nàng ta là lén lút gặp gỡ?”

Ta sững người, lẽ nào không phải ư?

Y giống như tự cười giễu. “Người trong lòng trầm sao có thể là nàng ta!” Khi nói lời này, ta thấy tay y khẽ xoa ngực, thấp thoáng nhìn thấy ở nơi cổ áo hơi hé mở của y có một lá bùa bình an. Một lá bùa bình an bình thường.

Y đường đường là hoàng thượng của Đại Tuyên, sao có thể đeo một thứ như vậy trên người?

Không biết vì sao, giây phút này, trong đầu ta bỗng lóe lên suy nghĩ, đó là đồ của nữ nhân.

Sau đó ta lại muốn cười, y thích ai thì liên quan gì đến ta? Còn câu hỏi của ta, y vẫn chưa trả lời.

Im lặng hồi lâu, y đột nhiên đổi giọng, nói: “Năm đó, trầm suýt mất mạng trong tay Nam Chiêu, có vài chuyện đương nhiên phải điều tra rõ ràng.” Nhắc tới vấn đề này, đôi đồng tử của y co lại, ngữ khí của người chệnh choáng men say.

Có điều, nói tới chính sự, ta đương nhiên không muốn tham dự. Huống hồ, còn là chuyện giữa Đại Tuyên và Nam Chiêu, nói thế nào đi nữa đều không liên quan tới thiên triều ta.

Cười ngai ngùng, ta nói với y: “Bệ hạ sớm quay về nghỉ ngơi đi! Bản cung cáo từ!” Dứt lời, ta không nhìn y, vịn vào tay Triều Thần rồi đi.

Y không gọi ta lại, đi được một đoạn khá xa mới nghe thấy y khẽ than. “Thập Hạ, trầm đã lâu chưa được nghe nàng gọi trầm một tiếng biểu ca rồi...”

Ta không quay đầu, cũng không biết lời nói của y có ý gì, nhưng chung quy vẫn liên quan tới nữ tử. Không ngờ Quân Ngạn cũng là một kẻ si tình.

Quay về Thu Ngọc cư, thấy Văn Lương vẫn chưa trở về, ta lại bắt đầu lo lắng, không biết bên Tấn Vương thế nào. “Nương nương, nô tỳ đã pha trà giải rượu, người mau uống đi! Nếu không, say rượu sẽ rất khó chịu.” Triều Thần vừa nói vừa cẩn thận đưa cốc trà trong tay tới trước mặt ta.

Ta gạt đầu, thấy trà vẫn hơi nóng, liền cúi đầu thổi vài hơi. Chẳng bao lâu sau lại nghe thấy bên ngoài có người gọi: “Nương nương, Tình Hòa cô nương tới!”

Ta khẽ giật mình, sao Tình Hòa đột nhiên đến đây?

Vội gọi người bảo nàng ta đi vào. Nàng ta vừa vào cửa liền nói: “Nương nương, Văn Lương mời người qua thăm Tấn Vương một lát!”

Ta sững sờ giây lát, ta cũng biết lần này Tình Hòa tới chắc chắn cũng là ý của Thái hậu. Tấn Vương trở về, người trong cung có thể nói chuyện với y cũng chỉ có ta. Thái hậu sợ rằng người không tiện khuyên bảo, nên mới muốn ta đi. Ha ha, ta đi thì thế nào chứ? Hạ Hầu Tử Khâm có thể thu hồi thánh chỉ không? Cho dù có thể, e rằng Tấn Vương cũng không cần nữa!

Trong lòng ta lại bắt đầu oán hận. Đứng lên, Thái hậu đã sai Tình Hòa đến, đương nhiên ta vẫn nên đi một chuyến.

“Nương nương!” Triều Thần đuổi theo. “Người vẫn chưa uống trà!”

Ta xua xua tay, trà còn nóng, ta không đợi được.

Ta kêu Tình Hòa ra ngoài, phía sau vang lên giọng nói của Triều Thần: “Vay nô tỳ thu dọn một chút rồi mang theo!”

Ta không đợi nàng ta, đi ra ngoài.

Tình Hòa nói: “Nương nương, nô tỳ phải về bẩm báo, nô tỳ xin cáo lui!”

Ta gạt đầu, thấy nàng ta vội vã rời đi. Ta không phải không hiểu ý Thái hậu, bà sợ huynh đệ họ bắt hòa vì một người con gái. Ha, điều đó đã chứng minh lời của Thái hậu, nữ tử của Liễu gia đều là họa thủy!

Ta không đợi Triều Thần, chỉ sải bước đi. Ra ngoài cũng không gọi loan kiệu, Thái hậu muốn ta lặng lẽ đến, lặng lẽ về. Không phải do thân phận của ta mà bởi Tấn Vương đột ngột rời đi trong yến tiệc tối nay, sợ rằng các đại thần trong triều sẽ thì thào bàn tán.

Đi được vài bước, đột nhiên ta thấy bên cạnh có người bước ra khỏi bóng tối, gọi ta: “Đàn Phi..”

36. Chương 36

Ta giật mình, nhìn về phía có tiếng nói. Thấy Hàn Vương đang đứng sừng sững dưới cây hòe cao lớn trước mặt, chiếc mặt nạ màu bạc phản chiếu dưới ánh đèn, sáng rực.

Ta rất tò mò, sao lúc này y lại ở đây? Chẳng lẽ chỉ vì đợi ta?

Nhìn kĩ lại, ta kinh ngạc phát hiện Thanh Dương không ở bên cạnh y. Không biết vì sao, trong lòng ta có chút ngạc nhiên, cảm thấy không thể hiểu nổi, ta luôn thấy Thanh Dương một tắc cũng không rời y mà.

Một tắc không rời... Ha, vì sao tại lại có suy nghĩ như vậy nhỉ?

Hàn Vương dừng mãi, thiện chiến như thế còn sợ ở một mình ư?

Y không bước tới, ta cũng không bước qua, chỉ đứng người trong giây lát rồi cất bước đi thẳng, khẽ nói: “Bản cung có việc, xin vương gia cứ tự nhiên!” Chuyện chiều nay, ta vẫn chưa quên đâu, y đưa Thanh Dương khí thế bồng bồng chặn đường ta, còn nói lòng dạ ta nham hiểm...

Không ngờ một lúc sau, ta nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo của y. Ta không quay đầu, không biết rốt cuộc y có ý gì.

Ta bất giác bước nhanh hơn để bỏ lại người phía sau, nhưng không ngờ bước chân của y cũng càng lúc càng nhanh.

Cuối cùng, ta không kìm được, giận dữ nói: “Vương gia đi theo bản cung như vậy rốt cuộc là có ý gì? Chuyện ở bãi săn hôm nay mọi người đều hiểu rõ, vương gia không nói, bản cung cũng sẽ không nhắc đến!” Ta cảm thấy giận dữ, đối diện với y luôn khiến ta có cảm giác hỗn loạn.

Đôi mắt đen thẫm đó dường như có thể hiểu rõ mọi thứ trong con người ta. Đối diện với y, ta đánh mất sự bình tĩnh vốn có, gào lớn xong, đến cơ thể ta cũng khẽ run lên.

Tang Tử à Tang Tử, mi rốt cuộc làm sao vậy? Ta há miệng thở, bước chân không dừng lại, vẫn đi như bay.

Y cười lạnh, cũng không nhắc đến lời nói của ta ban nãy, chỉ lạnh nhạt lên tiếng: “Xem ra giao tình của nương nương và Tấn Vương không tệ nhỉ, bằng không, sao Thái hậu lại muốn người đi?”

Ta giật mình, đến việc ta đi đâu y cũng biết, thậm chí còn đoán đúng suy nghĩ muốn ta đi của Thái hậu.

Đưa Dao Phi đến hòa thân, Bắc Tề quả nhiên đã có chuẩn bị, thậm chí ngay từ đầu y đã đoán được Thái hậu sẽ nghĩ cách không cho Phát Dao tiến cung làm phi. Vậy thì khả năng duy nhất đương nhiên là ban hôn cho người khác. Người khác là ai, chắc chỉ cần nhìn cảnh Tấn Vương giận dữ rời Liên Đài các hôm nay, thông minh như Hàn Vương còn cần ai chỉ cho nữa!

Ta không quay đầu, chỉ lạnh lùng nói: “Đây là việc của thiên triều, không nhọc lòng vương gia bận tâm!”

“Thiên triều? Hừ!” Y khẽ “hừ” một tiếng. “Triều chính trước nay là việc của nam nhân, sao có thể để nữ tử như nương nương tham gia?”

Ta cười giễu. “Bản cung qua đó, sao vương gia có thể khẳng định là vì chính sự của thiên triều?”

Y đứng người trong giây lát, ta lại lặng lẽ bước nhanh hơn.

Đột nhiên y đuổi theo, trầm giọng nói: “Hôm nay ở Liên Đài các, hắc đã vui với niềm vui mới, vì sao nương nương còn giúp hắc?”

Lời của y khiến ta giật mình. Vui với niềm vui mới, ha ha, y ắt hẳn đang nói tới Dao Phi! Ha, ta giúp Hạ Hầu Tử Khâm ư? Chỉ bởi Thái hậu sai Tình Hòa kêu ta qua chỗ Tần Vương, ta không nghĩ nhiều đã vội vã đi. Bây giờ nghe Hàn Vương nhắc tới, ta mới phát hiện khi ta ra khỏi cửa cũng chưa từng nghĩ đến, song lời nói của Hàn Vương lúc này là có ý gì?

Điều y nên quan tâm chẳng phải là người trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm sao? Sao còn quan tâm đến chuyện của ta?

Niềm vui mới của Hạ Hầu Tử Khâm, đối với y, đối với Bắc Tề, không phải việc tốt, đáng chúc mừng sao? Cười gần một tiếng, nhìn y, ta mĩa mai: “Sao vương gia cho rằng chỉ dựa vào một Dao Phi là có thể khuấy đảo hậu cung của thiên triều? Bản cung nói cho ngài biết, không nữ nhân nào có thể lật đổ giang sơn của thiên triều!”

Tuy ta oán trách hành động trên yến tiệc của Hạ Hầu Tử Khâm tối nay nhưng vẫn tin tưởng hẳn không phải người hồ đồ, không thể không nhận ra dã tâm của Hoàng đế Bắc Tề!

Ánh mắt y lấp lánh nhưng không phải tức giận vì lời nói của ta, y cười, nói: “Đàn Phi không đau lòng ư?”

Kinh ngạc nhìn người trước mặt, ta nói nhiều đến vậy, y lại hỏi ta một câu như thế. Ta đau lòng hay không thì có liên quan gì tới y?

Trong lòng bỗng nhiên tức giận, vì sao ta cảm thấy hôm nay y đến chỉ là muốn cười nhạo ta? Còn nhớ lúc ban ngày y từng nói, vì ta giữ được thánh sủng nơi hậu cung thiên triều nên y muốn xem xem, bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm đã có Dao Phi bên cạnh, sủng phi hết hạn như ta đây sẽ thế nào?

Đúng không, Hàn Vương?

Ta phần nộ thu hồi ánh mắt, nhìn tấm mặt nạ màu bạc ấy, trong lòng càng tức giận. Song ta biết ta không thể tháo được chiếc mặt nạ ấy, mà ta cũng sẽ không làm chuyện vô vị đó. Ta im lặng bước đi, không nói một lời, y cũng không rời, vẫn đi theo.

Gió dường như thổi lớn hơn nhưng ta không cảm thấy lạnh, chỉ hơi vắng vất. Ha, lẽ nào đúng như Triều Thần nói, ta đã say rượu rồi ư? Cũng may ý thức của ta vẫn luôn tỉnh táo.

©STENT

Ta khẽ lắc lắc đầu, lúc này mới nhớ ra phía sau còn có một người đang đi theo. Ta nghiêng mặt, không muốn nghĩ y đã nói gì trước đó, chỉ nói: “Vương gia đi cùng bản cung một đoạn đường như vậy, cũng nên dừng lại được rồi!”

Dường như y hơi sững người, cười nói: “Bản vương về Nghi Tử uyển, không phải vừa khéo cùng đường với nương nương ư?”

Đúng thế, y muốn về Nghi Tử uyển, quả thật là cùng đường, song sao ta luôn cảm thấy y có ý nhĩ?

Y và ta cùng đi, cảm giác vô cùng khó xử, rốt cuộc y đang nghĩ gì?

Đột nhiên ta dừng bước, trong mắt y lộ vẻ ngạc nhiên. Ta khẽ nói: “Bản cung muốn đợi cung tỳ của mình, vương gia cứ đi trước đi!”

Y cười, nói: “Nương nương rất sợ đi cùng bản vương à?”

Không phải sợ mà đó là cảm giác không diễn tả được, khiến ta cảm thấy bất an.

Cũng không biết Triều Thần đã gặp phải chuyện gì, đến bây giờ vẫn chưa đuổi kịp. Đầu hơi vắng vất, ta định ngồi xuống chiếc ghế đá bên cạnh nhưng vì nơi này không có đèn nên lúc xoay người, ta không nhìn rõ bậc thềm dưới chân, bỗng bước hụt.

Ta giật mình, nghe thấy người phía sau kêu “cẩn thận”, tay y lập tức giơ ra ôm lấy eo ta. Ta sợ hãi vùng vẫy, y cũng không đứng vững, cả hai cùng ngã xuống bậc thềm.

Khoảnh khắc sắp tiếp đất, y cố gắng che chở ta trong vòng tay khiến ta đập mạnh vào lồng ngực y, y khẽ rên lên một tiếng. Ta vội ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện dưới mặt đất càng tối tăm, tầm nhìn của ta trở nên mơ hồ.

“Vương gia sao rồi?” Ta vội vàng hỏi y.

“Không sao...”

Không biết có phải là ảo giác của tay hay không, ta cảm thấy dường như y phải nghiêng rằng để nói ra câu ấy, như thể đang cố gắng chịu đựng điều gì đó, hơi thở của y lập tức trở nên gấp gáp. Có thứ gì đó sền sệt, dính dính chảy từ cổ ta. Ta kinh hãi, y làm sao vậy?

“Vương gia!” Ta nghe thấy giọng nói của Thanh Dương gấp gáp truyền đến, sau đó thấy nữ tử như lao người tới. Ánh mắt nhìn ta đầy vẻ giận dữ, nàng ta nghiêng rằng đẩy ta ra khỏi người y, khom mình dìu y dậy.

Y không nhìn ta nhưng ta thấy rõ ràng, bàn tay y túm lấy Thanh Dương run rẩy. không biết vì sao, lòng ta bỗng trở nên hoang mang, rối loạn, thử vài lần vẫn không đứng lên được.

Hai người trước mặt vội vã rời đi. Lúc này ta mới biết, hóa ra Thanh Dương không phải không ở đó mà là đứng trong góc tối. Nàng ta đang bảo vệ y.

Ta chống tay đứng lên, xoa xoa cổ theo bản năng. Dưới ánh đèn tối mờ, ta mơ hồ nhìn thấy thứ dính dính đó, cảm thấy trong lòng chấn động, không cần nhìn rõ ta cũng biết trên tay ta toàn là máu.

Ngước mắt, bóng dáng hai người ấy đã không còn, ta cắn răng đứng dậy. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Nương nương!”

Ta đang nghĩ ngợi thì nghe thấy giọng nói của Triều Thần vọng lại từ một nơi không xa.

Do dự giây lát, cuối cùng ta cũng lên tiếng: “Triều Thần, bản cung ở đây!”

Lúc này nàng ta mới nhìn thấy ta đang đứng ở bậc thềm phía dưới, liền đặt hộp đồ ăn trong tay xuống, chạy tới. “Nương nương, sao người lại ở đây? Hình như nô tỳ vừa nhìn thấy có người vội vã rời đi, là ai vậy? A...” Nàng ta đột nhiên hét lớn.

Ta biết nhất định nàng ta đã nhìn thấy máu trên người ta.

“Nương nương!” Triều Thần vội đỡ ta đi lên, nàng ta lo đến mức bật khóc. “Nương nương, người sao thế? Sao... sao lại có máu?”

Ta lắc đầu, cũng không biết nên giải thích chuyện ban nãy như thế nào, chỉ nói: “Đây không phải là máu của bản cung.”

Nghe thấy vậy, Triều Thần mới lộ vẻ kinh hãi, kéo tay ta nhìn kĩ, lại nhìn cổ của ta, khi khẳng định đó thực sự không phải máu của ta mới từ từ thả lỏng cơ thể đang căng ra vì lo lắng.

Nàng ta vừa lấy khăn tay lau cho ta vừa thấp giọng hỏi: “Nương nương, vừa nãy xảy ra chuyện gì?”

Chuyện vừa nãy đến ta cũng chưa kịp phản ứng lại nên không nói nhiều, chỉ hỏi: “Sao người đuổi theo chậm thế, bản cung đợi người một lúc rồi.”

Nàng ta ngước mắt nhìn ta, biết ta không muốn nhắc tới chuyện ban nãy, cũng biết điều không hỏi, chỉ đáp: “Lúc nô tỳ đi ra, không cẩn thận làm đổ bát canh giải rượu nên sai người đổi bát khác. Sau đó, nghĩ rằng bên ngoài có gió, nương nương lại uống rượu, nô tỳ trở lại lấy áo khoác. Nhưng nô tỳ không nghĩ nương nương lại có thể đi nhanh như vậy, nô tỳ không dám chạy nhanh quá vì sợ canh trong hộp sánh ra.”

Cũng chẳng trách lâu thế nàng ta mới đến. Nếu không phải vì muốn bỏ lại Hàn Vương, ta cũng đâu cần đi nhanh như vậy!

Nhìn tấm áo khoác trong tay nàng ta, ta vội nói: “Khoác lên cho bản cung!”

Máu dính trên y phục không thể gột sạch ngay được, ta liền lấy áo khoác để che đi. Dù sao cũng không thể quay về thay y phục rồi mới qua Độc Hiên cư.

Triều Thần khoác áo cho ta rồi xoay người, bưng bát canh nóng trong hộp đưa cho ta. “Nương nương mau uống đi, bây giờ chắc cũng không còn nóng nữa!”

Ta gạt đầu, nhận lấy rồi uống cạn. Nếu không phải vừa nãy ta chệnh choáng thì sẽ không có chuyện không nhìn thấy bậc thềm dưới chân rồi bước hụt, ngã xuống như vậy.

Hàn Vương...

Nhớ tới nam tử đã bảo vệ ta trong vòng tay lúc trước, không biết vì sao, ta lại bắt đầu lo lắng một cách vô cớ. Chỉ ba bậc thềm, không thể tính là cao, dù có thể ngã nhưng sao có thể thổ huyết chứ?

Khẽ nắm chặt hai tay, Triều Thần nghi hoặc nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Nương nương!”

“Ừ!” Ta sực tỉnh, hít sâu một hơi, nói: “Chúng ta đi.”

“Vâng!” Nàng ta vội cầm hộp thức ăn lên, đi theo dìu ta: “Nương nương cẩn thận!”

Đến Độc Hiên cư, ta kinh ngạc phát hiện bên trong yên tĩnh khác thường, cung nhân thấy ta tiến vào, đều cung kính hành lễ.

Triều Thần hỏi: “Vương gia đâu?”

Cung tỳ đó cúi đầu, nói: “Vương gia ở trong phòng ngủ ạ!”

Ta không dừng lại lâu, xoay người đi vào trong. Triều Thần đưa hộp thức ăn trên tay cho cung tỳ đó rồi sai bước đuổi theo.

Tới cửa phòng ngủ, ta ngấp ngừng giây lát, cuối cùng ra hiệu cho Triều Thần gõ cửa. Ta khẽ gọi: “Vương gia!”

Một lát sau mới thấy cửa phòng mở ra, người bên trong quả nhiên là Văn Lương. Nàng ta nói: “Nương nương, người đến rồi!”

Ta không đi vào, chỉ hỏi: “Vương gia đâu?”

Nàng ta nhìn vào trong, khẽ nói: “Đang ngồi ở bên trong ạ!”

Ta gạt đầu rồi mới bước vào, nghe thấy giọng Tấn Vương truyền ra: “Nương nương không cần vào đâu, người trở về nói với mẫu hậu, bản vương là thần tử, tất nhiên một câu cũng không dám nói.”

Ta giật mình, e rằng ngoài miệng y không dám nói nhưng tất cả đều cất giấu trong lòng.

Liếc nhìn hai cung tỳ, họ đều biết ý lui ra. Ta hít sâu một hơi, cuối cùng đẩy cửa bước vào.

Ta vừa bước được vài bước, thấy bàn tay y giơ cao, một tiếng “xoảng” vang lên, cả bộ đồ uống trà trên bàn bị hất xuống đất, những mảnh vỡ còn bắn tới mũi chân ta. Ta giật mình, lùi lại nửa bước theo phản xạ. Nước bắn tung tóe từ cốc trà bị vỡ, thấm lên tấm thảm trải sàn rồi dần loang ra.

Tia áy náy lóe lên trong mắt y, nhưng y nhẫn nhịn không bước lên, chỉ phẫn nộ nói: “Hoàng đô không phải địa bàn của bản vương, vì thế bản vương nói, không ai nghe cả!”

Ta biết y trách ta đã tiến vào.

Ta khom lưng nhặt mảnh vỡ dưới đất, khẽ cất tiếng: “Một cốc trà ngon thượng hạng khi đặt trước mặt ngài, ngài sẽ cảm thấy vị của nó tươi mát, vẫn vít, chưa thưởng thức nhưng đã cảm thấy hương thơm lưu lại. Thế nhưng một khi bất cẩn làm vỡ, ngài sẽ phát hiện ra đó chẳng qua chỉ là hoa trong gương, trắng dưới nước...”

Ta đứng lên, tiện tay vứt mảnh cốc vỡ trong tay lên bàn, thấy y lộ vẻ kinh ngạc. Ta bước lên, nói: “Còn nhớ hôm đó, khi vương gia vừa tiến cung, bản cung mời vương gia uống trà, bản cung đã nói cảm ơn vương gia vì trong lòng vương gia có thiên triều, có Hoàng thượng...”

Y nhìn ta, lạnh nhạt nói: “Trong lòng Hoàng thượng không có bản vương.”

Ta không đáp, chỉ nói: “Trước đây vương gia cũng từ gặp Phát Hy, chẳng phải ư? Vương gia đương nhiên hiểu chuyện giữa nàng ấy và Hoàng thượng hơn cả.” Vừa nãy, khi ở Liên Đài các, ta cũng nhất thời hồ đồ.

Từng gặp Phát Hy há chỉ có ba người Hạ Hầu Tử Khâm, Thái hậu và Ngọc Tiệp dư? Tấn Vương và Hiển Vương đương nhiên cũng từng gặp.

“Nương nương muốn nói gì?”

Ta tự cười giễu mình: “Vương gia hà tất phải giả vờ hồ đồ? Hôm nay, Dao Phi rất giống Phát Hy ngày trước, vương gia cho rằng vì sao Bắc Tề chọn nàng ta làm quận chúa hòa thân với thiên triều ta? Người đời đều biết, Hoàng đế Bắc Tề không có con nối dõi, nếu chỉ là tìm người hòa thân, các tiểu thư có xuất thân cao quý hơn Dao Phi ở Bắc Tề còn rất nhiều, nhưng sao lại là nàng ta?”

Thực ra không cần nói ra, ta tin trong lòng Tấn Vương hiểu rõ hơn ai hết.

Song y lại nghiêng rằng, nói: “Nhưng bản vương là nam nhân!”

Ta biết chứ, hành động này của Hạ Hầu Tử Khâm chẳng khác gì đoạt vợ của người khác. Nếu lần trước không đề cập đến chuyện ban hôn thì bây giờ sẽ không có cục diện như thế này. Nhưng khi Hoàng đế Bắc Tề tung tin ra, chắc chắn cũng đã nhận định Thái hậu sẽ tìm mọi cách không để quận chúa tiến cung. Song không ngờ Thái hậu lại chọn Tấn Vương.

Ngồi xuống bên cạnh y, ta cười giễu. “Nam nhân, nữ nhân đều như nhau cả. Vương gia đang phần nộ, bản cung cũng đau lòng.”

Cuối cùng y cũng kinh ngạc nhìn ta, hồi lâu sau mới cười bất đắc dĩ. “Mẫu hậu thật sự không nên gọi nương nương đến.”

Ta cười. “Bản cung cũng không muốn đến nhưng Thái hậu lại cảm thấy bản cung thích hợp, sai người tới bảo bản cung qua đây. Bản cung đến rồi, lại phát hiện không biết nên an ủi vương gia thế nào, chỉ bởi trong lòng bản cung cũng đang phần nộ.”

Phần nộ tất cả mọi thứ Hạ Hầu Tử Khâm làm ngày hôm nay, phần nộ Dao Phi đã ẩn nấu giải tỏa đến thế.

Y hơi lộ vẻ xúc động. “Phần nộ nhiều không?”

Ta nhìn y, chỉ nói: “Tuyệt đối không ít hơn vương gia. Có điều cũng nên trách chính bản cung đã phòng bị chưa chu đáo. Nhưng nghĩ kỹ một chút thì Dao Phi có gương mặt như thế, dẫu hôm nay Hoàng thượng không nhìn thấy nàng ta, nhưng sau này thì thế nào? Bản cung cho rằng, hôm nay Hoàng thượng lật lọng vẫn còn hơn sau này người tranh giành nàng ta với vương gia.” Nếu thật sự có ngày đó thì thiên triều sẽ loạn.

Tất cả mọi việc ngày hôm nay không như dự tính ban đầu của ta, nhưng cuối cùng, Tấn Vương vẫn nhẫn nhịn, không gây loạn trên điện.

Y thở dài, lên tiếng: “Khi đó bản vương đã nói, có cô là may mắn của Hoàng thượng.”

Lần này, y không gọi ta là “nương nương” khiến ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Ta im lặng, y lại nói: “Ha, lần này bản vương chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, đúng không?” Y dừng lại giây lát, rồi nói với chính mình: “Đúng vậy, ai bảo người là vua, ta là thần...”

Không nhẫn nhịn, y còn có thể làm thế nào? Lẽ nào thực sự vì một nữ nhân mà huynh đệ tương tàn ư?

“Vương gia...”

Ta vừa định lên tiếng thì thấy y giơ tay tỏ ý ta không cần nói, đôi mắt sâu thẳm nhìn ta, khẽ cười, nói: “Con mắt của mẫu hậu trước nay luôn tốt như vậy!”

Một lát sau, y nói tiếp: “Bản vương đã thọ giáo rồi. Bản vương vẫn còn một chuyện, hôm nay nương nương đã đến, bản vương xin nói thẳng.”

Nhìn y, ta không ngắt lời.

Y khẽ cười. “Bản vương muốn hỏi xin nương nương một người!”

Ta giật mình, y không nói rõ, ta cũng biết người đó chắc chắn là Văn Lương. Nhưng ban đầu Thái hậu muốn Văn Lương tiếp cận y là để giám sát Phát Dao khi Phát Dao cùng y trở về đất phong, còn bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm không ban hôn, Tấn Vương lại lên tiếng muốn xin Văn Lương. Ha, thật là tạo hóa trên người mà!

Lòng ta thất lại, ta nghiêng rằng nói: “Được, bản cung giao Văn Lương cho vương gia!” Lúc để Văn Lương cố gắng tiếp cận y đã khó, bây giờ từ chối cũng rất khó.

Y gật đầu, nói: “Nương nương không cần lo lắng, bản vương sẽ đối xử tốt với nàng ấy. Chỉ có điều, bản vương cũng cần phải nói rõ với nương nương, Văn Lương không thể làm chính phi của bản vương.”

Ta biết, ta đương nhiên hiểu rõ điều này. Do dự giây lát, cuối cùng ta cũng gật đầu.

Khi rời khỏi Độc Hiên cư đã rất muộn.

Hai cung tỳ đi theo ta ra ngoài, đột nhiên ta dừng lại, nói với Văn Lương: “Người ở lại đi, bản cung đã đồng ý với vương gia, để người cùng vương gia trở về đất phong.”

Văn Lương sợ hãi đến nỗi mở tròn mắt, vội nói: “Nương nương...”

Ta ngắt lời nàng ta: “Vương gia tự mở lời, bản cung không tiện từ chối. Văn Lương, vương gia đã hứa với bản cung sẽ đối xử tốt với người.”

“Nương nương...”

Ta cười rồi quay người. “Được rồi, người vào đi, bản cung về trước!”

Nói xong, ta không ở lại thêm nữa, sải bước ra ngoài.

Triều Thần vội vã đi theo, nhiu mày hỏi: “Nương nương, vì sao Tẩn Vương muốn Văn Lương?”

Lúc này ta mới nhớ ra chưa từng nói về việc này với Triều Thần, nhưng ta không đáp, chỉ nói: “Trước tiên không về Thu Ngọc cư, bản cung qua chỗ Thái hậu đã!” Bà muốn ta qua Độc Hiên cư, vậy thì ắt muốn ta qua hồi báo.

Triều Thần cũng không hỏi nữa, chỉ yên lặng đi bên cạnh ta.

Đi được một đoạn đường, nàng ta nhỏ giọng hỏi: “Nương nương không say chứ?”

Ta cười, lắc đầu: “Bản cung nào giống người say?”

Lúc này nàng ta mới cười ngượng nghịu.

Thái hậu quả nhiên vẫn chưa đi ngủ. Thiển Nhi trông thấy ta tới, vội dẫn vào trong phòng.

Ta bước lên hành lễ, Thái hậu liền cho tất cả mọi người lui ra. Bà đứng lên, hỏi thẳng ta: “Thế nào, Tử Úc có bất mãn không?”

Tuy bà nói “bất mãn” nhưng sao ta không nhận ra “ý tại ngôn ngoại” của bà chứ? Điều bà hỏi rõ ràng là Tẩn Vương có suy nghĩ khác vì chuyện lần này không?

Ta cúi đầu, nói: “Bẩm Thái hậu, thần thiếp... không biết!”

Đây là lời nói thật, tuy ta chưa nhận ra điều gì ở Tẩn Vương bây giờ nhưng một khi y trở về đất phong thì sẽ như thế nào, ta không thể biết. Điều Thái hậu lo âu chẳng phải chính là chuyện sau khi y trở về ư?

Thái hậu im lặng trong giây lát, bước lên trước, kìm giọng nói: “Vậy Đàn Phi cho rằng có nên để nó trở về đất phong không?”

Lời của bà khiến ta giật mình kinh hãi. Không để ý trở về đất phong, vậy chính là... giết.

Ta vội nói: “Thái hậu, việc này tuyệt đối không thể!”

“Hả?” Bà nhìn ta, lạnh nhạt nói: “Vậy người nói xem vì sao không thể?”

Vội sắp xếp lại suy nghĩ, ta mới lên tiếng: “Người Bắc Tề biết Thái hậu sẽ e ngại thân phận của Dao Phi, không muốn cho nàng ta tiến cung làm phi, họ tuy không biết Thái hậu chỉ hôn quận chúa cho ai, nhưng dù thế nào, điều bọn họ muốn chẳng phải là Hoàng thượng bất hòa với người đó ư? Bây giờ, ly gián Tẩn Vương và Hoàng thượng, điều người Bắc Tề hi vọng nhất chính là hai người họ đánh nhau. Giờ đây, tuy Tẩn Vương ở hoàng đô, Thái hậu chiếm ưu thế, nhưng việc hôm nay, Hiến Vương cũng biết, khó bảo đảm

sau này sẽ không truyền ra ngoài tin tức Hoàng thượng sát hại Tấn Vương vì một nữ nhân. Hay là đến Hiến Vương mà Thái hậu cũng muốn trừ bỏ?”

Sắc mặt Thái hậu thay đổi, ánh mắt nhìn ta đột nhiên hiện lên tia giận dữ. Ta biết rõ câu nói vừa rồi đã quá mức cho phép, nhưng đạo lý chính là như vậy, cho dù Thái hậu đồng ý hay không, ta đều phải nói như thế. Bởi trong tiềm thức ta cũng hi vọng Tấn Vương có thể an toàn rời đi.

Thái hậu tuy có chút giận dữ nhìn ta nhưng không nói lời nào.

Ta bạo gan nói tiếp: “Thái hậu chẳng những không nên làm khó vương gia mà còn phải vỗ về, để Tấn Vương biết người cũng không đồng ý hành động ngày hôm nay của Hoàng thượng, người phải để Tấn Vương thấy, điều người không muốn thấy nhất chính là huynh đệ bọn họ không quan tâm đến giang sơn của Hạ Hầu gia chỉ vì Dao Phi. Người càng phải để Tấn Vương thấy, y và Hoàng thượng là con cháu của Hạ Hầu gia, việc họ nghĩ đến đầu tiên nên là giang sơn của Hạ Hầu gia.” Còn vỗ về thế nào, người thông minh như Thái hậu, không cần ta nói.

Nếu không, ngày nào đó thiên triều xảy ra chuyện, Hạ Hầu Tử Khâm chắc chắn sẽ mất một trợ thủ đắc lực.

Rất lâu, rất lâu sau, ta mới nghe thấy Thái hậu thở dài, nói:

“Người nói xem, sao ai gia có thể yên tâm cho nó về?”

Trái tim vừa được thả lỏng một chút, bà có thể nói như vậy, ta liền thở phào, vội nói: “Thái hậu yên tâm, vẫn theo kế hoạch cũ, để Văn Lương theo y về đất phong, chỉ cần có biến động nào, chúng ta sẽ là người nhận được tin tức đầu tiên.”

Thái hậu ngạc nhiên nhìn ta. Ta nói như vậy, tất nhiên bà sẽ hiểu, chắc chắn Tấn Vương đã mở lời.

Lòng bàn tay hơi rịn mồ hôi, dù sao đây cũng là lần đầu tiên ta nói chuyện như vậy với Thái hậu. Bà không nói, ta biết bà còn đang suy nghĩ, liền biết ý im lặng, chỉ lặng lẽ đứng đợi bà quyết định. Căn phòng yên tĩnh một cách lạ thường, các cung nhân canh giữ bên ngoài cũng không dám phát ra bất cứ âm thanh nào, xung quanh chỉ có thể nghe thấy tiếng côn trùng thỉnh thoảng kêu trong sân.

Cũng không biết bao lâu sau, Thái hậu quay người ngồi xuống, thở dài: “Đàn Phi, người thực sự khiến ai gia kinh ngạc, ai gia tưởng hôm nay cho dù là người cũng sẽ không bình tĩnh được như vậy. Đến ai gia cũng mất bình tĩnh.”

Ta thầm giật mình, Thái hậu cũng nói ta bình tĩnh. Ha hôm nay có quá nhiều người nói ta bình tĩnh. Thế nhưng ai biết bàn tay giấu trong tay áo của ta không ngừng run rẩy. Vì có quá nhiều người, có quá nhiều chuyện...

Thái hậu vẫy tay ý bảo ta qua, ta do dự giây lát mới bước lên. Bà chậm rãi nắm lấy tay ta. Lúc này, bà ngẩng đầu nhìn ta, ngạc nhiên bật cười.

Ta cũng cười, khẽ nói: “Thần thiếp chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử bình thường.”

Ta cũng biết sợ, biết đau lòng, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay khiến ta tuy ngoài mặt thể hiện sự kiên cường, song cũng không kìm được cảm thấy đau đớn.

“Nữ tử...” Thái hậu lẩm bẩm, đột nhiên cười giễu, nói: “Hoàng thượng hôm nay bất thường như vậy, người cho rằng thực sự chỉ vì người có tướng mạo giống Phát Hy ư?”

Ta không biết Thái hậu có ý gì, nhất thời ngẩn người.

Ánh mắt bà lộ rõ sự tức giận, nghiêng răng nói: “Nó và Phát Hy không phải chị em song sinh, sao có thể giống nhau như vậy? Ai gia dám khẳng định, đó chính là Phát Hy, chắc chắn không phải Phát Dao!”

Lời nói của bà khiến toàn thân ta chấn động. Không phải Phát Dao, vậy chính là Phát Hy... Ha, chuyện ta không hy vọng nhưng cũng chính là chuyện ta hi vọng nhất cuối cùng đã xảy ra.

“Ai gia không biết vì sao nó không chết, vì sao nó có thể trở thành Phát Dao tới hòa thân với thiên triều, nhưng điều duy nhất ai gia có thể khẳng định, chính là thân phận của nó! Ai gia đã chứng kiến nó trưởng thành, ai gia tuyệt đối không thể nhìn nhầm!” Bà thở gấp vài hơi rồi mới nói tiếp. “Tin rằng lúc Hoàng

thượng vén áo khoác của nó ra thì đã biết rõ. Nó tuyệt đối không thể vì Phát Dao mà ngỗ ngược với ý tứ của ai gia như vậy.”

Cuối cùng ta cũng biết vì sao hôm nay trên đại điện, Dao Phi đã gọi hần tiếng “biểu ca” trước, e rằng nàng ta chỉ vì muốn Hạ Hầu Tử Khâm khẳng định được Phát Dao chính là Phát Hy.

Nàng ta đã thắng vì Hạ Hầu Tử Khâm nhận ra nàng ta. Cho dù là năm năm hay bao nhiêu lần năm năm đi nữa, chỉ cần nàng ta xuất hiện, hần sẽ nhận ra nàng ta ngay giây phút đầu tiên.

Thái hậu bỗng nói: “Đàn Phi, Hoàng thượng đối với người không phải vô tình, điều này ai gia có thể nhận ra.”

Ta cười chán nản. “Nhưng Thái hậu, Phát Hy đã trở về.”

“Hừ, người cho rằng sau này, hậu cung bao nhiêu phi tần như vậy, tất cả sẽ thờ ơ ư? Thái hậu nghiêm giọng nói. “Ai gia không thích nó! Sau này ở trong cung, ai gia cũng sẽ không để nó sống yên ổn! Đàn Phi, nhớ lời ai gia, người nhất định không được động đến nó!”

Ta không phải không hiểu nỗi khổ tâm của Thái hậu, bà muốn ta không động thủ, muốn ta bàng quan ngồi xem hổ đấu. Nhưng e rằng ta không dây vào nàng ta, nàng ta lại không kiềm chế được! Có điều, Hạ Hầu Tử Khâm chắc chắn sẽ bao dung mọi thứ với nàng ta, đó chính là tình yêu mà hần cất giữ suốt năm năm. Sau bao năm mới có lại được, hần nhất định sẽ vô cùng quý trọng.

Còn nhớ ngày đó, hần nói với ta, khi ấy hần đã không bảo vệ tốt cho nàng ta... Vậy thì bây giờ, nàng ta đã trở về, cho dù có mục đích gì, hần cũng sẽ dốc sức bảo vệ nàng ta chu toàn, chỉ bởi vì hần tuyệt đối không cho phép bị kịch diễn ra một lần nữa.

Thái hậu nắm chặt tay ta, nói: “Người có nhớ ai gia từng nói với người, không phải cứ nhất thời nhận được ân sủng của quân vương là đã giành được hạnh phúc cả đời? Đàn Phi, người là một nữ tử thông minh.”

Ta vẫn nhớ Thái hậu từng nói, bà nhận ra ta là người biết nhìn xa trông rộng. Nhưng ta không biết, khi khả năng nhìn xa trông rộng gặp phải vấn đề tình cảm thì còn có thể lý trí trước sau như một hay không?

Hạ Hầu Tử Khâm thực sự có tình cảm với ta ư? Thế thì khi hần ôm Dao Phi có còn nhớ đến ta hay không?

Lùi lại nửa bước, ta quỳ trước Thái hậu, thấy rõ trong mắt bà lộ vẻ kinh ngạc. Ta cúi đầu nói: “Hôm nay thần thiếp to gan, Thái hậu nói thần thiếp là người thông minh, vậy thì thần thiếp cũng muốn nói với Thái hậu, thần thiếp làm việc gì cũng hy vọng có thể biết rõ là có đáng hay không.”

Ví như ta ở lại bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm, có đáng không? Nếu hần không yêu ta, vậy thì tất cả mọi thứ trước kia đều là gửi gắm nhầm chỗ.

Bà nhìn ta, lên tiếng: “Người muốn làm gì?”

Ta vẫn cúi đầu. “Thần thiếp muốn biết Hoàng thượng thật sự có tình cảm với thần thiếp không?”

Thái hậu bật cười. “Đi đi, ai gia không cản người.”

Nét mặt bà rất bình tĩnh nhưng ta chỉ tin vào phán đoán của bản thân ta. Đối diện với Hạ Hầu Tử Khâm, đối diện với tình cảm này, ta chưa bao giờ tỉnh táo như bây giờ. Cuối cùng ta cũng biết vì sao khi hần hỏi ta có yêu hần hay không, ta đã sợ hãi đến thế. Hóa ra, chỉ bởi bản thân ta cũng không thể khẳng định, đừng nói đến chuyện tin tưởng hần yêu ta.

Ta dập đầu với Thái hậu. “Thần thiếp muốn cảm ơn Thái hậu đã bằng lòng dung túng cho thần thiếp một lần.”

Trước nay ta chưa từng nghĩ rằng, ta và Thái hậu cũng có ngày hôm nay.

Bắt đầu từ giây phút Thái hậu tát ta ở Hy Ninh cung hôm đó, đối với bà, ta từ kính nể trở thành thấu hiểu, thấu hiểu cõi lòng bà với tư cách là mẫu nghi thiên hạ, với tư cách là một người mẹ.

“Đứng lên đi!” Thái hậu lãnh đạm nói.

Ta đứng lên, nghe bà nói: “Thời gian không còn sớm nữa, người về nghỉ ngơi đi!”

“Vâng!” Ta vâng lời, quay người đi ra cửa, rồi đột nhiên xoay người, nói với bà. “Thái hậu, thần thiếp còn một chuyện. Thần thiếp muốn lấy cớ Thái hậu tạ ơn Bắc Tề để qua Nghi Tư uyển thăm dò ý tứ của Hàn Vương.”

Ta đã nghĩ ra từ lâu, muốn tới Nghi Tư uyển, chỉ bằng mượn lời Thái hậu, quang minh chính đại đến đó, như vậy ta càng không sợ Hạ Hầu Tử Khâm không biết!

Thái hậu suy nghĩ hồi lâu mới gật đầu. Ta tạ ơn rồi đẩy cửa bước ra.

Triều Thần vội bước lên, khẽ hỏi: “Nương nương không sao chứ?”

Ta mỉm cười. “Bản cung có thể có chuyện gì chứ?”

Nàng ta dịu ta, lại nhỏ giọng nói: “Vây bây giờ chúng ta trở về Thu Ngọc cư ạ?”

“Không, tới Nghi Tư uyển!” Ta khẽ nói.

Triều Thần giật mình, buột miệng hỏi: “Nương nương, đêm đã khuya, sao người có thể qua đó?”

Đúng vậy, đêm đã khuya, ta thân là phi tần của thiên triều, không thể tới tẩm cung của vương gia Bắc Tề. Song ta cần phải đi tới nay, chẳng phải thói ghen tuông của Hạ Hầu Tử Khâm là lớn nhất ư? Bất luận là Cố Khanh Hằng hay Tấn Vương hoặc là Tô Mộ Hàn chỉ nghe danh chưa thấy người, hắn đều đã tức giận, đã phẫn nộ, ta rất muốn xem xem, nhận được tin buổi tối ta qua chỗ Hàn Vương, hắn sẽ như thế nào?

Cùng lắm ta vĩnh viễn mất đi cơ hội được hắn yêu thương, nhưng so với tình cảnh bây giờ, chỉ bằng ta đánh cược một lần. Đời người, chẳng phải đều từ đánh cược mà ra ư?

Ta biết Thái hậu sẽ dung túng ta lần này. Việc ta qua Nghi Tư uyển tối nay sẽ có người giúp ta phong tỏa tin tức, trừ chỗ Hạ Hầu Tử Khâm. Còn nữa, chính ta cũng có suy nghĩ riêng, muốn xem Hàn Vương rốt cuộc có chuyện gì?

Triều Thần thấy ta im lặng, lại lo lắng gọi một tiếng: “Nương nương...”

Ta không trả lời, chỉ bước đi thật nhanh. Triều Thần cuối cùng không nói nữa, song thỉnh thoảng vẫn lặng lẽ nhìn ta.

Đi thẳng vào Nghi Tư uyển, bên trong, cung tỳ của Bắc Tề nhìn thấy ta, hoảng hốt ngăn lại: “Đàn Phi nương nương, mong nương nương dừng bước!”

Ta nhìn nàng ta chằm chằm, trầm giọng nói: “Ngăn cản bản cung làm gì? Bản cung phụng mệnh Thái hậu, đặc biệt đến cảm ơn Hàn Vương!”

Nghe ta nhắc đến Thái hậu, mặt cung tỳ đó biến sắc, song vẫn không dám cho ta vào. Ta liếc Triều Thần một cái, Triều Thần bước lên, đẩy nàng ta ra. Ta vừa đi thẳng vào trong vừa nói: “Nếu người không tin thì có thể tự đi hỏi Thái hậu, hoặc có thể hỏi thẳng vương gia của các người xem có thể ngăn bản cung vào không.”

“Nương nương! Nương nương...” Cung tỳ vội vã đuổi theo ta, nhưng cuối cùng vẫn không dám bước lên kéo ta lại.

Ta nắm tay Triều Thần đi vào nhưng thấy một bóng người chợt xuất hiện, nhìn kĩ, thấy Thanh Dương đã đứng chắn đường trước. Cung tỳ phía sau nhất thời nín thình, Thanh Dương liếc nàng ta một cái, tức giận nói: “Không biết vương gia đã nghỉ ngơi rồi à?” Nàng ta vừa dứt lời, trước mắt ta lóe lên tia sáng trắng, “phập” một tiếng, một chiếc phi tiêu cắm thẳng vào ấn đường của cung tỳ.

Cung tỳ trợn tròn mắt, ngã ngửa ra sau.

“A!” Triều Thần không tìm được, kêu lên.

Ta cũng rất sợ hãi, chưa từng nghĩ Thanh Dương lại có thể giết người không chớp mắt. Lời nàng ta vừa nói chẳng qua là nói cho ta nghe, kì thực, cung tỳ đã chết kia không liên quan. Khẽ mím môi, ta chưa từng nghĩ, chỉ vì ta hành động theo ý mình mà có thể khiến một sinh mạng biến mất dễ dàng như vậy.

Hít một hơi thật sâu, nhìn người trước mặt, ta lên tiếng: “Người làm gì thế?”

Nàng ta khẽ cười. “Thanh Dương chỉ dạy dỗ một cung tỳ không nghe lời mà thôi, đã làm Đản Phi nương nương sợ hãi! Sao vậy, nương nương, người đi nhằm chỗ hay sao?” Nàng nói xong, làm thế mời. Nàng ta đang đuổi ta đi.

Ha, thực ra nếu nàng ta không ra tay nhanh như vậy, không lấy sinh mạng của cung tỳ ra ép buộc, đối với ta còn có tác dụng, nhưng giờ người đã chết rồi, nếu ta lại nghe lời nàng ta quay về, người nằm dưới đất kia chẳng phải đã chết uống sao? Thanh Dương cho rằng một người chết sẽ khiến ta sợ hãi đến mức phải rút lui ư? Nàng ta quá xem thường ta rồi!

Ngàng đầu nhìn nàng ta, ta lên tiếng: “Sao thế, người vẫn chưa nghe thấy à? Bản cung phụng mệnh Thái hậu đến tạ vương gia, tạ Hoàng thượng của các người đã dâng tặng lễ vật đáng kinh ngạc như vậy cho thiên triều.”

Nàng ta khẽ “hừ” một tiếng: “Sao Thái hậu có thể để nương nương qua đây vào giờ này?”

“Nếu không có sự cho phép của Thái hậu, bản cung là phi tử của thiên triều, sao dám qua đây vào giờ này?” Ta hùng hổ hăm dọa.

Cuối cùng nàng ta cũng sợ, đáy mắt tràn đầy sự tức giận nhưng bị ta chặn không thốt nổi một câu.

Ta cười lạnh một tiếng, đi lướt qua nàng ta. Nàng ta sai bước đi lên, giờ tay chặn ta lại: “Đản Phi nương nương!”

Lại gần nàng ta, ta trầm giọng nói: “Thanh Dương, đừng ngăn bản cung!”

“Nương nương!” Ta nghĩ nếu có thể, nàng ta cũng muốn giết ta như giết cung tỳ kia.

Ta chần chờ giây lát rồi quay đầu nói với Triệu Thần: “Người lui ra trước đi!”

Triệu Thần vẫn đắm chìm trong nỗi sợ hãi, còn chưa kịp phản ứng lại, lúc này nghe ta bảo lui ra, nàng ta vội vàng lác đầu. Ta cau mày, bực bội nói: “Lui ra!”

Nàng ta cũng sợ, hồi lâu sau mới không cam tâm lui xuống.

Thanh Dương nghi hoặc nhìn ta. Ta lại nói: “Hôm nay, cho dù bản cung nhìn thấy gì cũng sẽ không nói ra. Hàn Vương cứu bản cung một lần, bản cung cũng có thể giữ bí mật của ngài ấy.” Khi nói đến hai từ bí mật, đột nhiên ta giật mình, thật lạ lùng, vì sao ta có cảm giác như vậy?

Hàn Vương, y có bí mật không?

Tự cười giễu bản thân, ta định tiến lên nhưng Thanh Dương vẫn không nhường bước.

Lúc ta và Thanh Dương còn đang giằng co, cửa phòng đột nhiên bật mở, tấm mặt nạ màu bạc quen thuộc của Hàn Vương hiện ra. Y lãnh đạm nhìn ta, lên tiếng: “Nương nương muốn vào trong nói chuyện hay nói qua cánh cửa?”

“Vương gia!” Y vừa dứt lời, Thanh Dương liền kinh hãi kêu lên.

Y cười nhạt, giờ tay ra hiệu cho nàng ta lui xuống. Còn ta lại sợ hãi. Người ở trước mặt đâu giống người đang xảy ra chuyện chứ? Tay ta bất giác vuốt cổ áo, nơi này còn dính máu của y. Chẳng lẽ thần trí của ta không tỉnh táo rồi ư?

Ta không tìm được, cúi đầu nhìn, lúc này máu đã biến thành màu đỏ sẫm song vẫn còn rõ ràng, vì vậy đây không phải ảo giác, đó là chuyện thực sự đã xảy ra.

Lúc này y đã xoay người. Ta ngập ngừng trong giây lát rồi cũng cất bước theo vào.

Cổ tay ta bỗng bị Thanh Dương túm lấy. Ta nhìn nàng ta, nghiêng răng hất tay nàng ta, sai bước vào.

“Thanh Dương, đóng cửa!” Y dặn dò.

Rất lâu, rất lâu sau ta mới nghe thấy tiếng đóng cửa, Y vẫn quay lưng về phía ta, còn ta không biết vì sao lại không tiến thêm một bước. Hai người im lặng hồi lâu.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Cuối cùng y cười giễu, nói: “Bản vương thật sự tò mò, sao Thái hậu có thể kêu nương nương đến đây vào giờ này?”

Không rõ vì sao, trong đầu ta bỗng hiện lên giây phút y ôm ta ngã xuống bậc thềm, mùi hương thoang thoảng trên cơ thể nam tử này, một mùi hương quen thuộc...

Cất bước tiến lên, ta giơ tay cởi áo choàng trên người xuống. Trong mắt y tràn ngập sự kinh ngạc, ta chỉ vết máu trên cổ áo, nhìn y, hé môi hỏi: “Chuyện này là thế nào?”

Y nhìn ta hồi lâu, bình tĩnh đáp: “Nương nương muốn hỏi điều gì?”

Quan sát kỹ người trước mặt, y của khi đó và y của bây giờ dường như là hai người khác biệt, điều duy nhất ta có thể giải thích được chính là Hàn Vương lúc này không phải Hàn Vương khi ấy. Song đây là suy nghĩ nực cười biết bao! Giọng nói của y rõ ràng là giọng nói của Hàn Vương! Đôi mắt khiến ta cảm thấy bất an của y cũng rõ ràng là đôi mắt của Hàn Vương!

Thấy ta không nói gì, đột nhiên y bật cười, tiến lên một bước, hỏi nhỏ: “Nương nương đang quan tâm tới bản vương à?”

37. Chương 37

Đột nhiên y hỏi ta đang quan tâm y à? Ta ngẩn người, là quan tâm ư? Ta không biết.

Ta hỏi: “Vì sao muốn cứu ta?”

Y cười mỉa, hỏi lại: “Nương nương cho rằng thế nào? Bản vương chẳng qua chỉ kéo nương nương lại theo bản năng, không ngờ nương nương không biết tốt xấu còn vậy vùng, hại bản vương không đứng vững, ngã cùng.”

Y nói y cứu ta chỉ là theo bản năng, còn nói một cách nhẹ nhàng thoải mái. Không biết vì sao, lời y nói khiến ta bỗng nhớ đến lần ở Trữ Lương cung, Hạ Hầu Tử Khâm kéo ta ra đằng sau, chịu thay ta một đòn của Diêu Thục phi.

Bản năng ư, vậy thì Hạ Hầu Tử Khâm cũng là vì bản năng? Chẳng qua chỉ là một động tác trong tiềm thức... Là như vậy ư?

Nam tử trước mặt không rời đi, đôi mắt nhìn ta dần lộ nét cười chế giễu: “Sao bản vương thấy nương nương dường như rất thất vọng nhỉ? Chẳng lẽ nương nương nghĩ bản vương...” Y vừa nói vừa kề sát tấm mặt nạ màu bạc lại gần ta.

Ta chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, Hàn Vương, cảm giác y mang lại cho ta... không phải như vậy. Phải như thế nào, ta nhất thời không nói ra được, nhưng tuyệt đối không phải người nói năng tùy tiện. Trước tình thế cấp bách, ta vô thức giơ tay, định gỡ tấm mặt nạ của y xuống. Y hơi giật mình, nhanh chóng nghiêng người nhưng bỗng luống cuống, giơ tay chống lên mép bàn phía sau.

Ta chỉ cảm thấy kinh ngạc, đưa tay đỡ y theo bản năng nhưng bàn tay chỉ đập vào hư không.

Hồi lâu sao ta mới khẽ hỏi: “Trên người ngài có vết thương?”

Vậy thì rốt cuộc chuyện xảy ra khi nào? Lúc vào hoàng đô, chắc y vẫn khỏe. Ta thầm nghĩ thật nhanh, sau đó lại nhớ tới chuyện săn bắn ở Thượng Lâm uyển hôm nay.

Ta giật mình, nếu bị thương ở bãi săn bắn, vậy thì ai đã làm y bị thương? Không, không, ta lắc đầu. Hôm nay chỉ dùng cung tên để săn bắn, mà trên cơ thể y không có vết thương do mũi tên. Lúc này thời tiết đã chuyển nóng, chỉ mặc quần áo mỏng, nếu quần vải xô thì nhất định sẽ nhận ra.

Là nội thương?

Ha, nếu đúng như vậy thì là bị hành thích. Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm từng nói, sẽ không để Hàn Vương chết trên đất của thiên triều, bằng không, chưa nói tới danh dự của thiên triều bị tổn hại, mà rất có khả năng còn xảy ra chiến tranh.

Mà Hàn Vương lại không nhắc đến một từ.

Suy nghĩ của ta càng lúc càng rối loạn, ta có chút mơ hồ.

Y vẫn không đáp, chỉ hỏi ngược lại: “Điều này liên quan gì đến nương nương?”

Ta sực tỉnh, hít một hơi thật sâu, nhìn y rồi lên tiếng: “Ta chỉ muốn biết, vết thương trên người ngài có liên quan tới ta không?” Lời nói này, thực ra ta đã uống công rồi, chỉ ba bậc thêm mà thôi, ta không tin ngã như vậy lại có thể khiến y thổ huyết.

Y chần chờ giây lát, vẫn không trả lời câu hỏi của ta, đứng thẳng người, khẽ nói: “Nương nương đừng quên lễ nghi, nương nương là Đản Phi của thiên triều, bản vương là vương gia của Bắc Tề...” Y đang nhắc nhở ta, ta không nên xưng “ta” trước mặt y.

Ha, nếu y không nhắc, ta thật sự đã không ý thức được. Sao ta có thể phạm sai lầm đơn giản như vậy trước mặt chứ?

Ta cười chán nản. “Vương gia quả thật khiến bản cung không nhìn thấu.”

Bởi ta bắn mũi tên vào y ở bãi săn, y có thể phẫn nộ đến mức vội vàng tới tìm ta, mắng ta lòng dạ nham hiểm. Nhưng sau khi Hạ Hầu Tử Khâm tấn phong quận chúa làm Dao Phi, y lại một mình đến hỏi ta có đau lòng không?

Ta bất cẩn ngã xuống bậc thềm, y có thể không màng đến thân mình mà ra tay cứu. Bây giờ ta đến cảm ơn, y lại làm ra vẻ cự tuyệt, muốn người khác đứng cách xa nghìn dặm.

Hàn Vương... Hàn Vương... Y đối với ta vừa quen thuộc lại vừa xa lạ... Ta biết ta không thể nghĩ như vậy. Họ là hai người khác nhau, thế nhưng ta chỉ có cảm giác, họ rất giống nhau.

Tầm rèm và mặt nạ... vì sao có thể giống nhau đến thế?

Ta nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của y truyền đến: “Nương nương không nhìn thấu bản vương cũng không quan trọng, còn nhiều người đợi nương nương nhìn thấu.”

Ta kinh ngạc nhìn y, câu nói này của y có ý gì?

Hai người im lặng rất lâu, cuối cùng ta không tìm được, lên tiếng: “Bản cung rất tò mò, gương mặt phía sau tấm mặt nạ của vương gia thật sự giống như người đời nói không?” Nghe đồn dung mạo của Hàn Vương rất đẹp, mềm mại, không hề thua kém nữ tử.

Cuối cùng, y cười. “Vì sao nương nương tò mò về tướng mạo của bản vương như vậy?”

Hai lần rồi, ta muốn gỡ tấm mặt nạ của y xuống, chỉ vì ta muốn xác nhận một việc. Còn nhớ khi đó, ta nói muốn nhìn mặt Tô Mộ Hàn, y khẳng khái không cho ta vén tấm rèm đó lên, y nói y rất xấu. Cho nên ta muốn nhìn mặt Hàn Vương. Tuy ta biết việc này không nói rõ được điều gì nhưng ta chỉ muốn nhìn một chút.

Ta cười tủm tỉm với y. “Vì muốn quân giặc sợ hãi mới phải đeo mặt nạ ra chiến trường, như vậy, lúc này để bản cung nhìn một chút cũng không sao, vương gia nói có đúng không?”

Y vẫn đứng bất động, giọng nói trở nên thâm trầm, bí ẩn: “Những người từng nhìn thấy mặt bản vương đều đã chết, nương nương vẫn muốn nhìn chứ?”

Lời của y khiến ta sợ hãi, những người từng nhìn thấy gương mặt y đều đã chết ư?

“Vậy còn Dao Phi?” Không biết tại sao, ta bỗng nhớ tới Dao Phi, chưa nghĩ gì đã buột miệng hỏi.

Y khẽ “hừ” một tiếng. “Nàng ta vẫn còn sống, nương nương thông minh như vậy, còn không hiểu ư?”

Ta càng ngạc nhiên, y nói Dao Phi cũng chưa từng thấy mặt y. Song ta có nên tin y không? Có điều, ta không tin y có thể giết ta! Có quá nhiều cơ hội để y giết ta nhưng y đều không động thủ, còn không màng tới bản thân để cứu ta, thế thì ta muốn thử xem, y có thể giết ta không?

Giây phút đó, không biết lấy đâu ra dũng khí, ta gơ tay ra.

Y không ngờ đã nói vậy mà ta vẫn muốn nhìn mặt y. Y nhanh chóng vươn tay túm lấy cổ tay ta, ta vùng vẫy vài cái, ống tay áo rộng trượt xuống, ta giật mình, vội dùng tay kia kéo lên, thấy ánh mắt của Hàn Vương lướt qua. Y chỉ liếc một cái, đôi đồng tử co lại, ta hơi hoảng hốt, cảm nhận rõ tay y khẽ run lên, đẩy mạnh tay ta ra.

Ta còn chưa kịp phản ứng, vừa này y đã thấy gì? Trên cổ tay ta không có mấy thứ dấu ấn gì đó, đến nốt ruồi cũng không có. Ngoài dấu thủ cung sa...

Thủ cung sa!

Ta bỗng giật mình sửng sốt, vì cái này ư?

Ha, có phải y cảm thấy rất buồn cười không, sủng phi của Hạ Hầu Tử Khâm trong mắt người đời đến nay vẫn còn tấm thân toàn vẹn? Phải chăng y còn cảm thấy mỉa mai, cảm thấy xót thương cho ta?

Ta sững sờ hồi lâu mới thấy y nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không màng sống chết!”

Túm lấy cổ tay, ta cũng nghiêng răng nói: “Bản cung đã không sợ chết, vì sao vương gia còn sợ bản cung nhìn thấy mặt ngài?”

Y phần nộ trừng mắt với ta, lồng ngực phập phồng, ta đang muốn xem y có thể tức giận đến mức nào, không ngờ y đột nhiên sải bước đến, đưa tay ra ôm lấy eo ta, cánh tay còn lại túm lấy hai cổ tay ta, giữ thật chặt.

Ta rất sợ, bỗng nghe thấy một tiếng cười tà mị, y trầm giọng nói: “Bản vương không biết hôm nay rốt cuộc vì sao nương nương đến. Thật sự là Thái hậu... hay... chính là Hoàng thượng kêu nương nương đến?”

Ta thẳng thốt nhìn y, chuyện này liên quan gì đến Hạ Hầu Tử Khâm?

“Phải chăng y vì Bắc Tề ta tặng hẳn một món quà lớn, nên hẳn có thể hào phóng tặng phi tử của mình cho bản vương?”

Y kẻ sát ta, nói rành mạch từng từ. Ta chỉ cảm thấy trong tim như bị thứ gì đó châm vào, tròn xoe mắt nhìn nam tử trước mặt. Y cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta đến... đến quyến rũ y?

Lời nói của y khiến ta lúng túng, ta vội hét lên: “Ngài nói bậy!”

Y khẽ “hừ” một tiếng. “Nói bậy? Ha, vậy bản vương thật không hiểu vì sao hẳn có thể không chạm vào nương nương.” Y nói xong, bỗng áp sát ta.

Tấm mặt nạ màu bạc tỏa ra hơi lạnh, dường như đã áp sát đôi môi của ta, ta đột nhiên cảm thấy buồn cười, y đang mang mặt nạ, sẽ hôn ta thế nào đây?

Y lại nói: “Hẳn để nương nương tiếp cận nghĩa muội của bản vương, chẳng phải vì muốn bản vương chú ý đến nương nương sao? Còn mũi tên bắn vào bản vương ở bãi săn cũng vậy, là vì muốn bản vương để tới nương nương? Nếu không, vì sao nương nương ở lại lâu như vậy, cũng không muốn quay về? Đêm đã khuya, cô nam quả nữ ở chung một phòng, nương nương không sợ sẽ có lời ong tiếng ve à?”

Ta kinh ngạc đến sững người, hai việc không liên quan đến nhau, vậy mà y có thể liên tưởng thành một!

Ta vội lên tiếng: “Chuyện ở bãi săn, lúc đó bản cung thực sự không nhìn thấy ngài!” Mũi tên đó, chẳng qua ta chỉ bắn linh tinh mà thôi!

Đôi mắt y lộ vẻ kinh ngạc, lập tức lấy lại vẻ thận trọng. Bàn tay nắm tay ta vẫn không buông lỏng, ta nghiêng răng vùng vẫy nhưng không ngờ khuỷu tay bất cẩn đụng vào ngực y, y khẽ rên một tiếng, bàn tay ôm eo ta đưa lên xoa ngực, còn bàn tay nắm cổ tay ta vẫn không rời lỏng. Ta muốn nhân cơ hội vùng thoát khỏi sự giam cầm của y nhưng không ngờ lại khiến y ngã nhào ra sau.

Ta hoảng hốt, bị cánh tay y kéo theo, cả người lại ngã lên y một lần nữa. Đôi môi ta chạm vào tấm mặt nạ màu bạc đỏ, quả nhiên là lạnh lẽo. Khoảnh khắc ấy, ta bỗng thấy ngẩn ngơ.

Vì sao ta cảm thấy như đã chạm vào môi y trong giây phút ấy, đôi môi lạnh giá...

Sực tỉnh, ta điên rồi ư?

Ta luống cuống bò dậy nhưng tay của y vẫn không chịu buông. Rõ ràng y chẳng còn mấy sức lực mà cánh tay túm lấy tay ta vẫn rất chặt.

Phòng bị chắc chắn quá, lúc này mà y còn sợ nếu nói lỏng tay, ta sẽ tháo chiếc mặt nạ kia xuống.

Qua khe hở của chiếc mặt nạ, ta thấy lông mày y chau lại, bỗng cảm thấy sợ hãi, vết thương trên người y rốt cuộc nặng đến mức nào? Bỗng nhớ tới giây phút ta và y ngã xuống bậc thềm, y vẫn còn bảo vệ ta trong vòng tay...

Lòng ngực y phập phồng dữ dội, hơi thở dốc khiến ta tưởng rằng y sắp không thở nổi. Ta giận dữ nói: “Buông tay! Như thế này ta đỡ ngại kiểu gì?”

Y nhìn ta một cách khó nhọc, vẫn đang do dự có nên tin ta hay không.

Ta cười buồn bã, nhìn y: “Ngài muốn ta gọi Thanh Dương vào không?”

Y ngẩn người giây lát, cuối cùng cũng nói lỏng cánh tay. Ta hơi lưỡng lự, rồi khom người dìu y dậy. Thực ra ta sẽ không gọi Thanh Dương, ta cảm thấy nếu nàng ta phát hiện vị vương gia của mình bị như vậy là vì bị ta đụng mạnh một cú, có khi nàng ta sẽ giết ta giống như giết cung tỳ lúc trước.

Ha, nghĩ như vậy, ta không tìm được gượng cười.

Y lại nghiêng răng nói: “Cười gì? Thấy bộ dạng thảm hại của bản vương, nương nương vui lắm nhỉ?”

Ta ngẩn người, xem ra so với lúc ngã xuống bậc thềm, lúc này y còn tốt hơn nhiều, chỉ ít y không thổ huyết, còn có thể nói chuyện. Ta mới phát hiện cơ thể y rất gầy yếu, không giống người đã trải qua hàng trăm trận chiến, nhiều kinh nghiệm trên sa trường.

Ha, lời đồn nói Hàn Vương dũng mãnh, thiện chiến... Nhưng nhìn người trước mặt, ta chỉ cảm thấy rất đối nghịch.

Y hất tay ta ra, chống lên mép bàn, khẽ cười. “Ra ngoài, trước khi bản vương còn chưa đổi ý!”

Đổi ý? Đổi ý gì chứ?

Nhìn y, ta đột nhiên không còn cảm giác sợ hãi, chỉ cất tiếng hỏi: “Ngài rốt cuộc là ai?”

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ khiến ta giật mình. Sao có thể có người giả mạo Hàn Vương? Chỉ dựa vào một tấm mặt nạ đó ư?

Không, ta lắc đầu... Điều đó là không thể, suy nghĩ như vậy quả thật quá nực cười!

Song y lại cười. “Nương nương say rồi!”

Dứt lời, y lại nhìn ta rồi đột nhiên xoay người, đi vào phòng trong. Ta đứng ngơ ngẩn, thấy y đã băng qua tấm bình phong, còn ra đứng bên này, chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy bóng dáng ấy. Rất giống, rất giống bóng dáng ta đã nhìn suốt ba năm trong kí ức. Thế nhưng vì sao y chưa từng ho trước mặt ta?

Ho là thứ có muốn giả vờ cũng không được, bởi không tìm nên được, cho nên y không phải là Tô Mộ Hàn.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta có chút thất vọng, lại cảm thấy có chút vui mừng. Thất vọng điều gì, vui mừng điều gì, ta không dám tự hỏi.

Đứng một mình rất lâu, người bên trong cũng không nói gì nữa. Mùi hương trong phòng dường như càng lúc càng nồng, mùi hương này rất đặc biệt, lúc ta bước vào, không hề để ý. Là huân hương ư?

Nhìn lại thì phát hiện căn phòng của y không đốt huân hương. Ha, ta tự cười giễu, lúc nào rồi mà ta còn quan tâm xem mùi hương này đến từ đâu? Một lúc sau, cuối cùng ta cũng xoay người đi ra. Thanh Dương đứng canh giữ cách đó không xa, thấy ta ra liền xông tới, nhưng không nhìn ta mà xộc thẳng vào trong.

Ta do dự giây lát rồi cất bước ra ngoài.

Triều Thần nhìn thấy ta, vội chạy tới, nhìn kĩ ta một lượt rồi mới hỏi nhỏ: “Nương nương không sao chứ?”

Lúc này ta mới sực tỉnh, lắc đầu, cười. “Không sao!”

Hai người đi được một đoạn, Triều Thần mới khẽ hỏi: “Nương nương, Hàn Vương bị thương ả?”

Ta nhìn nàng ta, nha đầu thông minh, xem ra nàng ta đã đoán được vết máu trên người ta đến từ đâu. Lường lự giây lát, ta liền gật đầu. Đối với Triều Thần, ta chẳng có gì phải giấu giếm, hôm nay Hàn Vương cứu ta cũng là sự thật.

Triều Thần trầm mặc một lúc, dường như phải lấy hết dũng khí để lên tiếng: “Nương nương, nô tỳ luôn cho rằng Hàn Vương quen người.”

Ta rất ngạc nhiên, buột miệng hỏi: “Người nói gì?”

Nàng ta dường như hơi chần động, nói tiếp: “Nô tỳ cũng cảm thấy suy nghĩ như vậy thì thật nực cười, nhưng nô tỳ thực sự cảm thấy ánh mắt Hàn Vương nhìn người, giống như... quen biết người vậy!” Giọng nàng ta khe khẽ, nhưng vẫn nói ra hết những suy nghĩ trong lòng.

Ta sững sờ, thế ư? Lẽ nào vì Triều Thần là người ngoài nên nàng ta mới thấy rõ? Còn ta đã trở nên hồ đồ, chỉ cảm thấy Hàn Vương mang lại cho ta cảm giác quen thuộc, nhưng chưa từng để ý xem, phải chăng y cũng có cảm giác đó với ta?

Ta bỗng cảm thấy sợ hãi, có lẽ y không phải Tô Mộ Hàn, nhưng y quen Tô Mộ Hàn! Đúng vậy, sao ta không nghĩ đến?

Dừng bước, Triều Thần ngạc nhiên nhìn ta, ta bất đắc dĩ lắc đầu, lúc này ta quay lại, về tình về lý đều không được. Lúc trước là có Thái hậu nói đỡ cho ta, nếu ta đã đi ra rồi quay lại, về phía Thái hậu cũng không dễ ăn nói.

Nghĩ một lát, cuối cùng ta vẫn đi về phía Thu Ngọc cư.

Triều Thần nhìn ta, đột nhiên nói với giọng kinh ngạc: “Nương nương, áo khoác của người đâu?”

Nàng ta nói vậy, ta mới nhớ ra đã để quên trong tấm cung của Hàn Vương. Ha, như vậy cũng tốt, cho dù ta không đi, y cũng sẽ sai người mang tới.

Ta chỉ nói với Triều Thần: “Bản cung quên ở Nghi Tư uyển rồi!”

Triều Thần thấy ta không có ý định dừng bước, mấp máy môi, cuối cùng không nói gì, chỉ đỡ tay ta, đi bên cạnh. Khi trở về Thu Ngọc cư, trong đầu ta đã bình lặng hơn rất nhiều, mới nhớ ra bây giờ cũng không còn sớm nữa, có lẽ các cung nhân đều đã đi ngủ, chỉ còn lại vài cung nhân tuần đêm đi trên hành lang.

Triều Thần đỡ tên bước lên, thấp giọng nói: “Nương nương vào trong trước đi, nô tỳ bưng nước lên cho nương nương rửa mặt, chải đầu.”

Ta gật đầu, nàng ta liền lui xuống.

Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, ta bất giác cảm thấy mệt mỏi, chỉ thở dài, lắc đầu rồi gơ tay đẩy cửa phòng.

Tiện tay đóng cửa lại, lúc ngược mắt lên, ta kinh ngạc kêu thành tiếng. Hạ Hầu Tử Khâm đang ngồi trong phòng ta.

Y lạnh lùng nhìn ta, đôi mắt đầy vẻ phẫn nộ.

Ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay run rẩy, ban đầu còn nghĩ ngày mai hẳn mới khởi binh vẫn tội, nhưng không ngờ hẳn lại đến lúc đêm khuya. Bên ngoài không thấy Lý công công, vậy là hẳn chỉ đến một mình thôi ư? Ha, ta lại muốn bật cười, hẳn qua Thu Ngọc cư, vậy còn Dao Phi mới tấn phong của hẳn đâu? Phát Hy hẳn yêu nhất đâu?

Đứng ngơ ngẩn trước mặt hẳn một lúc, ta mới từ từ bình tĩnh trở lại, bước lên hành lễ. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn vẫn chỉ nhìn ta, không nói một câu. Ta do dự giây lát, cuối cùng không đợi hắn cho đứng lên, đã đứng thẳng người.

Hắn vẫn im lặng, cứ ngồi trước mặt ta như vậy, đến ngón tay cũng không động đậy. Đôi mắt sâu thẳm đó từ lúc ta bước vào đã khóa chặt trên người ta, dường như sẽ nhìn thấu, nhìn rõ ta.

Hắn chỉ nhìn ta, từ đầu đến cuối không nói một lời, ta cảm thấy kì lạ, rốt cuộc hắn có ý gì?

Một lát sau liền nghe có người đẩy cửa phía sau, giọng Triệu Thần lập tức vang lên: “Nương nương... a... Hoàng...” Nàng ta nhìn thấy người trong phòng, bỗng kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

Cuối cùng hắn cũng lên tiếng, giận dữ nói: “Cút ra ngoài cho trẫm!”

Triệu Thần hoảng sợ, nước trong chậu không cẩn thận bị sánh ra. Nàng ta nhìn ta, ta nháy mắt ra hiệu, nàng ta vội lui ra. Cửa lại được đóng vào.

Ta lặng lẽ nắm chặt hai tay trong ống tay áo, nhìn hắn, hắn vẫn đang nhìn ta. Hồi lâu sau, cuối cùng hắn cũng nói: “Trẫm đợi nàng đã nửa canh giờ.”

Nửa canh giờ? Khi đó ta vẫn đang ở trong tấm cung của Hàn Vương.

Chần chừ giây lát, ta lên tiếng: “Thần thiếp tưởng hôm nay Hoàng thượng sẽ không đến, vì thế mới về muộn.”

Hắn lạnh lùng “hừ” một tiếng, hỏi: “Đi đâu?”

Ta đã đi đâu, chẳng phải hắn rõ nhất ư? Đã biết còn muốn hỏi ta! Trong lòng ta tức giận nhưng bên ngoài vẫn cười, nói: “Thần thiếp qua nói chuyện cùng Thái hậu.”

Đã như vậy, ta sẽ không nói thật, ta muốn xem hắn sẽ nổi giận ra sao.

Bàn tay nắm mép bàn thật chặt nhưng hắn lại cười, nói: “Mẫu hậu hôm nay hào hứng vậy à? Trẫm không biết Đan Phi với Thái hậu gần gũi từ khi nào đấy! Hai người thật khiến trẫm kinh ngạc!”

Ta cười thầm, hắn vẫn đang kiềm chế để không nổi giận. Rốt cuộc vì hôm nay gặp được Dao Phi nên tâm trạng tốt hay hắn muốn đợi ta thẳng thắn với hắn?

Khóe miệng khẽ cười, ta nhỏ giọng nói: “Đó đều là vì Thái hậu độ lượng, khoan dung, trước đây thần thiếp không hiểu chuyện, Thái hậu không so đo với thần thiếp! Hơn nữa, chẳng phải Hoàng thượng luôn lo lắng Thái hậu không thích thần thiếp ư? Sau này Hoàng thượng không cần lo lắng nữa, có thể an tâm làm chuyện của người rồi!”

Nếu nói trước đây chọc hắn tức giận chẳng qua chỉ là sơ sẩy, vậy thì hôm nay, ta ắt hẳn đã khiến hắn tức đến nổi hận không thể nghiền nát ta ra.

“Đan Phi!” Hắn nghiêng răng gọi tên ta.

Ta cười, bước lên trước. “Hoàng thượng mệt rồi à? Vậy thần thiếp hầu hạ người nghỉ ngơi!”

Ta vừa dứt lời liền thấy hắn đập mạnh một cái lên bàn, chỉ nghe thấy tiếng “rầm”, mặt bàn dày, chắc bỗng xuất hiện một vết nứt dài. Mảnh gỗ đâm sâu vào lòng bàn tay hắn, màu đỏ tươi chảy ra từ lòng bàn tay ấy.

Ta giật mình, định bước lên nhưng cố kìm nén.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Dường như hắn không cảm thấy đau, cặp mắt đỏ sọc, giận dữ nói: “Nàng đừng tưởng trẫm không nhìn thấy nàng là không biết nàng đã đi đâu.”

Cuối cùng hắn cũng nổi giận. Ta chỉ muốn biết hắn tức giận là vì ta đã đi gặp Hàn Vương, hay bởi phi tử của hắn đã đi gặp Hàn Vương.

Ta không nhìn hắn, chỉ khẽ nói: “Hoàng thượng đã biết thần thiếp đi đâu, còn hỏi làm gì?”

“Nàng...” Hấn tức đến nỗi sắc mặt vô cùng khó coi, giơ tay kéo mạnh ta qua. Ta không nghĩ tới hành động đột ngột này của hấn, không kịp phòng bị nên ngã nhào, đụng vào lồng ngực hấn. Lúc hấn cúi đầu, lông mày nhíu chặt, ta mới nhớ trên cổ áo ta còn vương máu của Hàn Vương.

Sự giận dữ của hấn đã giảm đi rất nhiều, hấn vừa định lên tiếng, ta liền cướp lời: “Hôm nay, lúc thần thiếp ra ngoài, gặp thích khách, Hàn Vương vì cứu thần thiếp nên đã bị thương.”

Ý của ta rất rõ ràng, đây chính là máu của Hàn Vương.

Đôi đồng tử của hấn co lại, hấn trầm giọng nói: “Thích khách?”

Ta biết hấn không tin, có điều ta vẫn nói: “Vâng, vì vậy thần thiếp qua Nghi Tư uyển thăm y.”

Bàn tay túm cổ tay ta siết chặt hơn, hấn phần nộ nói: “Truyền thái y là được, nàng đi làm gì?”

Ta lạnh nhạt trả lời: “Thần thiếp lấy thân phận là một người được cứu đi tạ ơn ân nhân cứu mạng, lẽ nào không được?”

“Trẫm không cho phép!”

Ta ngược mắt nhìn hấn, khẽ nói: “Vì sao Hoàng thượng không cho phép?”

Hấn đang giận dữ, bàn tay nắm tay ta càng lúc càng siết chặt, đột nhiên ta cảm thấy không còn sợ nữa. Hấn phần nộ là vì thể diện hay vì dễ tâm?

Ta chán nản cười một tiếng: “Sao hôm nay Hoàng thượng không ở bên Dao Phi, lại quan tâm đến thần thiếp đi đâu?”

“Nàng quá hỗn xược rồi!” Ánh mắt hấn rơi trên cổ áo ta, nặng nề “hừ” một tiếng. “Thượng Lâm uyển xuất hiện thích khách? Nàng cho rằng trẫm là tên ngốc à?”

Ta hỏi lại: “Nếu không có thích khách, Diêu Phó tướng sao lại chết chứ?”

“Đàn Phi!” Hấn gầm lên, giận dưng dưng nói: “Trẫm...”

Hấn mới nói được một nửa liền nghe thấy ngoài cửa có người nói: “Hoàng thượng, khởi bẩm Hoàng thượng...”

“Cút!” Hấn ngắt lời kẻ ngoài cửa.

Nhưng người bên ngoài không rời đi, lại nói: “Hoàng thượng, Hàn Vương phái Thanh Dương cô nương đến, nói là... nói là nương nương để quên đồ ở Nghi Tư uyển.”

Ta hơi giật mình, Hàn Vương thật tốt, lúc này còn đưa áo choàng của ta đến.

Quả nhiên, vừa nghe thấy lời này, sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm liền thay đổi, liếc ta một cái, lạnh lùng nói: “Mang vào đây!” Hấn vừa nói vừa buông tay.

Cửa mở ra, ta có chút kinh ngạc, Thanh Dương còn chưa rời đi. Nàng ta bước vào, nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, khóe miệng khẽ cười, cất tiếng: “Thanh Dương tham kiến Hoàng thượng, Đàn Phi nương nương!” Dừng lại một lát, nàng ta nói với ta: “Nương nương, vương gia nói, cảm ơn áo choàng của người.” Nàng ta nói xong, đặt áo choàng trong tay lên bàn, lại hành lễ với Hạ Hầu Tử Khâm rồi mới lui ra.

Thái giám bên ngoài thấy vậy, vội vàng đóng cửa.

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn chiếc áo choàng trên bàn, cười lạnh: “Thăm bệnh thôi mà, sao nàng phải cởi áo choàng?”

Ta cũng hơi ngạc nhiên, không rõ vì sao Thanh Dương lại nói như vậy. Nàng ta chẳng qua muốn nói ta tốt bụng cởi áo choàng khoác lên người Hàn Vương. Ha, thật không biết đây là ý của Hàn Vương hay tự Thanh Dương nghĩ ra?

Ta vừa định lên tiếng, hấn bỗng kéo ta qua, một tay vén ống tay áo, nhìn kĩ dấu thủ cung sa trên cổ tay ta. Ta cảm thấy trong lòng sừng sốt, hấn làm vậy là có ý gì? Hấn cho rằng ta cùng với Hàn Vương...

Ha, Tang Tử ta là người như vậy ư? Ta là người không biết chừng mực như vậy ư?

Ta ra sức hất tay hấn ra, nhưng hấn lại vùng vẫy, thân hình nặng nề đè lên ta, hấn không nói lời nào, chỉ cúi đầu hôn ta.

“Ừm...” Ta sợ hãi trợn tròn mắt. Hấn muốn làm gì?

Thực ra trong lòng ta đã có đáp án từ lâu. Hấn biết ta qua Nghi Tư uyển, cho rằng ta cởi áo choàng cho Hàn Vương, mờ ám biết bao. Hấn phần nộ nhìn dấu thủ cung sa trên tay ta, thấy vẫn còn, vội vàng ném ta lên giường. Hấn còn có thể làm gì?

Trước đây, biết bao nhiêu lần, hấn chỉ ôm ta ngủ, chưa từng đối xử với ta như vậy! Trước đây, ta chỉ sợ hấn muốn ta, hôm nay ta lại phần nộ khi hấn muốn ta! Hai tay ta ra sức đẩy hấn nhưng cơ thể hấn thật sự rất nặng, làm thế nào ta cũng không đẩy ra được. Hấn hôn ta, hôn một cách mạnh mẽ. Đột nhiên ta cảm thấy sợ hãi, há miệng cắn.

“Ừm!” Hấn “ừ” một tiếng, ta cắn càng mạnh. Hai tay nắm chặt lấy áo hấn, hàm răng trắng, đều cắn rách môi hấn, vị tanh ngọt chảy vào từ kẽ răng.

Hấn nhứ chặt lông mày nhưng vẫn không buông ta ra, bàn tay lướt tới eo ta, kéo mạnh, dễ dàng kéo tuột đai lưng của ta. Ta cố mở to mắt, cảm giác có thứ gì đó nóng hổi chảy ra từ khoeo mắt.

Trong mắt hấn bỗng tràn ngập nỗi đau. Bàn tay kéo áo ta ngừng lại, ta nghiêng răng tát hấn một cái. Âm thanh đó lạnh lốt tới nỗi tiếng vang cũng nghe thấy rõ ràng.

Hấn sững người.

Ta cũng sững sờ.

Lợi hại biết bao, ta đã đánh hoàng đế của thiên triều, đánh Hạ Hầu Tử Khâm kiêu ngạo nhất.

Nước mắt vẫn không ngừng rơi, ta hơi nghiêng mặt sang chỗ khác, tự cười giễu. “Thần thiếp tưởng hôm nay Hoàng thượng đi nhằm phòng, Dao Phi vẫn... đang đợi người.”

Hấn phần nộ giơ tay, ta nhắm mắt lại.

Bàn tay đó lần nữa không hạ xuống.

Không biết bao lâu sau, ta mới cảm thấy người phía trên đứng dậy, kinh ngạc mở mắt, thấy hấn đã quay lưng đi. Chần chừ giây lát, hấn sải bước ra ngoài.

Ta chỉ nghe thấy hấn khẽ nói: “Nàng cũng không hiểu lắm!”

Không biết vì sao, khi nghe thấy hấn nói câu này, ta chỉ cảm thấy lòng đau đớn. Bóng dáng màu vàng ấy đã biến mất trong tầm mắt.

Cửa mở toang, không ai dám tiến lên đóng lại. Ta nằm trên giường, ngơ ngẩn nhìn cánh cửa lớn đang mở kia.

Rất lâu sau mới thấy Triều Thần lộ mặt ngoài cửa. Nàng ta thấy ta nằm trên giường thì giật mình kinh hãi, lật đật chạy vào, quỳ trước giường, khóc nói: “Nương nương, người không sao chứ?”

Lúc này ta mới hơi phục hồi một chút ý thức. Chầm chậm lắc đầu, ta có thể có chuyện gì?

“Nương nương...” Triều Thần lau nước mắt, đứng dậy, lấy chăn đắp lên người ta.

Ta đẩy tay nàng ta ra, ngồi dậy, kéo chặt áo trên người, nhìn nàng ta, lên tiếng: “Triều Thần, người nói xem, bản cung có phải rất không biết điều không?”

Chưa từng nghe thấy có phi tử nào không muốn nhận ân sủng, còn động thủ đánh Hoàng thượng.

Triều Thần không biết bên trong vừa xảy ra chuyện gì, có điều nàng ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ xông ra ngoài, sợ tới mức mặt trắng bệch, nắm lấy tay ta, nói: “Nương nương đừng sợ. Hoàng thượng chỉ nhất thời tức giận, người sẽ không trách tội nương nương.”

Hấn thật sự chỉ là nhất thời tức giận ư? Ha, e là không phải.

Đẩy Triều Thần ra, ta nói: “Không sao rồi, người lui xuống đi!”

“Nương nương...” Nàng ta nhìn ta với vẻ không yên tâm.

Ta gượng cười. “Mang nước vào cho bản cung, đặt trên bàn là được rồi!”

Nàng ta chần chừ giây lát, cuối cùng gật đầu rồi đi ra.

Chỉ lát sau, Triều Thần mang nước tới, muốn hầu hạ ta nhưng ta sa sầm mặt. “Người cũng quên thói quen của bản cung rồi à?”

Nàng ta sững người, đành lui ra.

Chải tóc xong, ta mới nằm lên giường. Hít một hơi thật sâu, hôm nay đến Nghi Tư uyển, ngoài thăm Hàn Vương thì mục đích còn lại chẳng phải muốn xem phản ứng của Hạ Hầu Tử Khâm ư? Hắn tức giận, phần nộ, ta nên vui mừng, không phải sao? Thế nhưng kế hoạch thường không theo dự tính. Sao ta có thể tính đến việc Thanh Dương đột nhiên tới, mà chiếc áo choàng ta bắt cần để quên đã đẩy cơn thịnh nộ của Hạ Hầu Tử Khâm lên đến đỉnh điểm.

Hắn là đế vương, cũng là nam nhân, sao có thể nhẫn nhịn, chịu đựng khi phi tử của mình có quan hệ mờ ám với nam nhân khác? Cho dù ta không có nhưng nên giải thích thế nào đây?

Có lẽ hôm nay ta không cần giải thích. Ta trăm lần tính, vạn lần tính cũng không tính được hắn đột nhiên muốn ta vào ngày hôm nay. Song ta sợ hãi, ta không muốn như vậy. Hắn muốn ta bởi quan tâm hay vì hắn là Hoàng thượng? Những điều này ta đều không biết. Nhưng vì sao câu nói của hắn lúc rời đi vừa oán hận lại mang theo sự tuyệt vọng chứ? Hắn nói, đến ta cũng không hiểu hắn...

Hạ Hầu Tử Khâm, chàng nói cho ta biết, ta phải làm thế nào để hiểu được chàng đây?

Ngày mai đã là mừng Mười tháng Ba, khách quý các nước vẫn chưa hồi quốc. Đối với việc bang giao, vẫn cần người đứng đầu các nước bàn bạc cho nên họ ít nhất còn ở lại hoàng đô hai, ba ngày.

Sáng sớm, ta đến thỉnh an Thái hậu. Thấy Diêu Thực phi đã đến đợi từ lâu, lần này Thiên Phi cũng tới. Vẻ mặt Thiên Lục vẫn bình thản, sóng lớn không sợ hãi, không có vẻ bất an vì Dao Phi đến. Nhưng ta muốn xem, người thông minh như nàng ta sẽ diễn tiếp vở kịch này như thế nào.

E là bọn họ đều không biết điều tối qua Thái hậu đã nói với ta, người đến vốn không phải Phất Dao mà là Phất Hy.

Trước kia, ta còn cho rằng sẽ xuất hiện cuộc tranh giành của hai kẻ thế thân, bây giờ xem ra, Thiên Lục hoàn toàn không chiếm được thế thượng phong.

Dường như nàng ta cảm nhận được ta đang nhìn, ánh mắt nhìn thẳng vào ta, khóe miệng khẽ nở nụ cười bình tĩnh. Lúc này ta mới nhớ ra tỷ muội bọn họ đã yên lặng rất lâu rồi, phải chăng cũng tầm ngấm tầm ngấm mà đâm chết voi?

Ta đang suy nghĩ thì nghe thấy bên ngoài có người hô: “Hoàng thượng giá đáo!”

Mọi người cùng nhau nhìn ra ngoài cửa, thấy hắn kéo tay Dao Phi cùng tiến vào. Các phi tần có mặt ở đó vội vàng hành lễ. “Tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn bước lên, cúi đầu nói với Thái hậu: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!”

Dao Phi bên cạnh hắn cũng hơi khom người. “Thần thiếp tham kiến Thái hậu!”

Thái hậu “ừ” một tiếng. “Dao Phi lễ nào không biết lần đầu tiên gặp ai gia phải hành đại lễ?”

Dao Phi khẽ run rẩy, sắc mặt thoát trắng bệch nhưng vẫn ngoan ngoãn quỳ xuống, dập đầu với Thái hậu. “Thần thiếp thỉnh an Thái hậu!”

Các phi tần trong phòng đều lộ vẻ mỉa mai nhưng ta chẳng chú ý quan tâm, hôm nay Thái hậu muốn phủ đầu Hạ Hầu Tử Khâm, bà muốn nói cho hắn biết Dao Phi là người Bắc Tề.

Ta lặng lẽ nhìn hắn, sắc mặt hắn khó coi nhưng không nói gì.

Lúc này Thái hậu mới nói: “Bình thân đi!”

“Tạ ơn Thái hậu!” Dao Phi lại dập đầu rồi mới đứng lên.

Ta thấy Thiên Phi mím môi cười, vẻ rất đắc ý. Còn Diêu Thực phi vẫn giữ vẻ mặt lãnh đạm, có thể thấy nàng ta vẫn đang nghĩ đến chuyện của Diêu Chấn Nguyên. Mấy ngày nay, e rằng nàng ta không được ngủ ngon.

Lúc Thái hậu ngược lên nhìn, đột nhiên sắc mặt bà thay đổi, ta chỉ thấy bà đứng lên, giơ tay bạt tai Dao Phi một cái, giận dữ nói: “Hoàng thượng đã tấn phong ngươi làm Dao Phi thì ngươi phải có dáng vẻ của phi tần, như vậy... như vậy...” Ánh mắt bà nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, nghiêng răng nói: “... còn ra thể thống gì!”

“Mẫu hậu!” Hắc gầm lên một tiếng, ôm nữ tử phía trước vào lòng.

Dao Phi nhất thời chưa phản ứng được gì, giơ tay bưng bên má bị Thái hậu tát, giọt lệ long lanh đã “tí tách” rơi, dáng vẻ mong manh ấy đúng là động lòng người.

Các phi tần cũng hoảng sợ, nhìn Hạ Hầu Tử Khâm rồi thốt ra một tiếng “ôi”.

Cuối cùng ta cũng hiểu vì sao Thái hậu đột nhiên nổi cơn thịnh nộ, tát Dao Phi một cái, hóa ra vì vết thương trên môi Hạ Hầu Tử Khâm.

Rõ ràng hắc bị người khác cắn. Còn ai có thể cắn hắc chứ? Đương nhiên là nữ nhân. Song chỉ có ta rõ nhất, người đó không phải Dao Phi, mà là ta.

Ánh mắt hắc đột nhiên nhìn về phía ta. Ta giật mình, vội quay mặt đi.

Thái hậu đương nhiên sẽ nổi giận, bây giờ là lúc nào chứ, khách quý các nước vẫn còn ở đây, kêu Hạ Hầu Tử Khâm ra gặp họ với vết thương như vậy không tránh được mang tiếng hoàng đế thiên triều chìm đắm trong sắc đẹp, hoang dâm vô độ... Chỉ bởi ai cũng biết tối qua hắc chắc chắn ở cùng Dao Phi.

“Thái hậu, thần thiếp...” Dao Phi nghẹn ngào lên tiếng giải thích.

Nhưng Hạ Hầu Tử Khâm lại nói: “Mẫu hậu muốn ra oai phủ đầu trăm sao? Trăm là hoàng đế của thiên triều, trăm sủng ái nữ nhân còn cần người đời đồng ý hay sao?”

Ta giật mình, rõ ràng hắc biết, vì sao còn nói như vậy?

Thái hậu tức đến nổi trợn trừng mắt, run rẩy chỉ vào hắc. “Hoàng thượng... Hoàng thượng lại vì người ngoài...”

“Sao Dao Phi lại là người ngoài? Dao Phi là nữ nhân trăm yêu, là người của trăm!” Hắc phẫn nộ nói rồi ôm nữ tử bên cạnh, xoay người. “Nếu mẫu hậu không có chuyện gì khác, trăm xin cáo lui trước! Trăm còn có chuyện quan trọng cần làm!”

Dứt lời, hắc không quan tâm tới sắc mặt của Thái hậu, ôm Dao Phi đi thẳng ra ngoài.

“Hoàng thượng!” Thái hậu hét lớn một tiếng, cả người lão đảo.

“Thái hậu!” Mọi người vội vây quanh bà.

Thiên Nhi dìu Thái hậu ngồi xuống, giúp bà điều hòa nhịp thở. “Thái hậu, Thái hậu, người thế nào rồi?”

“Truyền thái y!” Diêu Thực phi gọi với ra bên ngoài.

Ta nhìn thấy bên ngoài có cung tỳ vội vàng chạy đi. Ha, Hạ Hầu Tử Khâm hôm nay chọc giận Thái hậu, hắc đã kín kẽ đẩy Dao Phi lên đầu sóng ngọn gió chôn hậu cung. Bây giờ hắc dẫn nàng ta đi gặp khách quý các nước, đặc biệt là Hàn Vương, trong lòng y chắc vui mừng lắm nhỉ.

Thế nhưng ta không hiểu.

Ngày hôm đó, rõ ràng hắc nói với ta, nếu tính cách của Phất Dao giống tỷ tỷ của nàng ta, vậy thì không thích hợp với cuộc sống trong cung. Nhưng người đến lại là Phất Hy, chẳng phải hắc nên là người hiểu nàng ta nhất ư? Đã biết nàng ta không hợp, cố gắng giữ lại bên mình cũng coi như thôi đi, nhưng hắc lại không chút né tránh, khoe khoang sự sủng ái của hắc đối với nàng ta, hơn nữa, chuyện ta cắn hắc bị thương cũng đổ sang cho Dao Phi.

Hạ Hầu Tử Khâm...

Thấy thái y vội vã đến, ta thu lại suy nghĩ. Thái y chấn mạch cho Thái hậu rồi cúi đầu nói, Thái hậu chẳng qua vì tức giận quá, nghỉ ngơi một chút sẽ không có trở ngại gì. Vì vậy, đương nhiên Diêu Thực phi sẽ ở lại bên cạnh Thái hậu. Dẫu sao quan hệ giữa ta và Thái hậu vẫn không nên thể hiện ra bên ngoài, đặc biệt là trước mặt Diêu gia.

Thái hậu đã muốn nghỉ ngơi, các phi tần đều... cáo lui.

Lui đi ra, các phi tần chụm đầu, ghé tai bàn luận chuyện xảy ra vừa nãy. Ngọc Tiệp dư và ta đi cùng nhau, nàng ấy không lên tiếng. Ta nhìn An Uyển nghi, nàng ta vẫn có dáng vẻ thờ ơ, như thể mọi chuyện không liên quan tới mình. Từ lúc ở trong, ta đã phát hiện, khi tất cả mọi người đều kinh hoàng, duy chỉ có nàng ta không hoảng sợ.

Không biết tại sao, đột nhiên ta nhớ đến Hạ Hầu Tử Khâm từng hỏi ta, hắn nói, ta thật sự không mong đợi gì ở hắn ư? Thực ra câu nói này, từ rất lâu ta đã muốn hỏi An Uyển nghi.

“Cứ như Vinh Phi nương nương lại tốt, sau này còn có đứa con dựa dẫm.”

Quay đầu thấy Trần Tịnh tần than vãn. Ta hơi ngạc nhiên, Nguyễn Tiệp dư và Trần Tịnh tần đi cùng nhau nhưng nàng ta cắn môi, vắn xoắn chiếc khăn trong tay.

Ta cười lạnh trong lòng, năm đó, đến một cung tỳ nàng ta cũng chẳng sánh bằng, huống hồ bây giờ là Dao Phi?

Thiên Phi cười đắc ý. “Các người thì hiểu gì, đợi...”

“Tỷ!” Thiên Lục đứng bên nháy mắt ra hiệu, Thiên Phi chợt hiểu ra, lại cười, nói: “Bản cung về nghỉ ngơi trước đây!” Dứt lời, tỷ muội bọn họ liền rời đi.

Ta và Ngọc Tiệp dư đi tới cửa, hai người vẫn im lặng, nàng ta cáo lui với ta rồi vịn tay cung tỳ ra về.

Ta và Triều Thần trở về Thu Ngọc cư, khi đi được một đoạn, đột nhiên nhìn thấy Dao Phi đang đứng trước mặt. Trong lòng ta có chút hoảng hốt, sao nàng ta không ở cùng Hạ Hầu Tử Khâm?

Ta vừa nghĩ, liền thấy nàng ta sải bước đi lên, không nói một lời, giơ cánh tay định tát.

Ta giơ tay túm lấy cổ tay nàng ta, nhúu mày, nói: “Người muốn đánh bản cung?”

Nàng ta cười khinh thường. “Không phải đánh người, là trả lại cái bạt tai Thái hậu đã tát bản cung!”

Ta chỉ sơ suất một chút đã thấy nàng ta giơ cánh tay kia lên hạ xuống...

38. Chương 38

“Nương nương!” Triều Thần sợ hãi kêu lên.

Ta chưa kịp phản ứng, bỗng cảm thấy thứ gì đó bay qua, đánh lên mu bàn tay của Dao Phi. Nàng ta lộ vẻ đau đớn, bàn tay định hạ xuống phải thu về theo bản năng, dùng tay kia xoa xoa mu bàn tay.

Ta giật mình, thấy ánh mắt của Dao Phi nhìn về phía sau ta. Ta chỉ cảm thấy căng thẳng, quay đầu thấy Cố Khanh Hằng đứng cách đó không xa. Hóa ra huynh ấy đã cứu ta.

Thứ vừa bay tới là miếng ngọc bội huynh ấy đeo bên mình, xem ra vì tình thế cấp bách, huynh ấy mới động thủ.

Lúc này có trốn cũng chẳng được, huynh ấy bước lên phía trước, quỳ một chân xuống, nói: “Mặt tướng nhất thời lỡ tay!”

“Lỡ tay?” Dao Phi nghiêng răng nhìn người trước mặt, nàng ta vẫn xoa mu bàn tay, tức giận nói. “Lỡ tay cũng được, nhưng Cố Phó tướng đã làm bản cung bị thương!”

Về mặt huynh ấy vẫn lãnh đạm, nói: “Vậy xin nương nương giáng tội!”

“Khanh...” Ta định nói nhưng thấy huynh ấy đưa mắt ra hiệu, muốn ta đừng nói.

Dao Phi nhìn ta, cười khinh miệt. “Người làm chủ tử bị thương, về lý phải chém, song bản cung thấy tỷ tỷ đường như không nữa...”

Ta cười gằn một tiếng. “Dao Phi đừng gọi bản cung thân thiết như vậy, làm tỷ tỷ của Dao Phi thật không dễ dàng! Nếu tỷ tỷ người dưới tuổi vàng biết được, sẽ chết mà không nhắm mắt. Hôm đó là ai nói không muốn cướp người tỷ tỷ yêu thương, sẽ không ở bên Hoàng thượng nhỉ?”

Mặt nàng ta biến sắc, bị ta chặn họng, không thốt ra được một câu. Ha, ta biết người chính là Phát Hy, có bản lĩnh thì người nói ra đi!

Nàng ta “hừ” một tiếng, lại nhìn Cố Khanh Hằng, nói: “Cố Phó tướng định giải quyết chuyện hôm nay thế nào?”

“Mặt tướng...”

Huynh ấy định nói nhưng bị ta ngắt lời: “Bản cung cho rằng hôm nay chẳng xảy ra chuyện gì cả. Thế nào, Dao Phi muốn Thái hậu biết người muốn đánh bản cung. Cố Phó tướng vì cứu bản cung mà làm người bị thương ư?” Trước mặt nàng ta, ta dứt khoát không nhắc đến Hạ Hầu Tử Khâm, ta trực tiếp nhắc đến Thái hậu.

Nàng ta cười khẩy. “Bản cung đánh người khi nào?”

“Không đánh? Đúng thế, không đánh.” Ta nhìn nàng ta, cười nói. “Vốn dĩ chỉ là hiểu lầm. Cố Phó tướng còn không đứng lên?”

“Tạ ơn nương nương!” Cố Khanh Hằng nói xong, đứng dậy, bước ra đứng sau ta.

Dao Phi tức tới nổi tái mặt, hạ giọng nói: “Đàn Phi, ban ngày ban mặt người to gan bảo vệ hần, người không sợ Hoàng thượng biết ư?”

Nàng ta thật sự rất hiểu Hạ Hầu Tử Khâm, biết điều hần không thể nào chấp nhận nhất chính là phi tử của hần đây đưa với nam tử khác. Song chuyện giữa ta và Cố Khanh Hằng, hần là người hiểu rõ nhất.

Khẽ cười một tiếng, ta nói: “Bản cung bảo vệ hần như thế nào? Vừa nãy Dao Phi cũng nói, đây là hiểu lầm, đã là hiểu lầm, vì sao lại nói là bảo vệ?” Nói xong, ta không nhìn nàng ta, chỉ gọi Triều Thần rời đi.

Ta nghiêng mặt qua, nói với Cố Khanh Hằng: “Cố Phó tướng vội tới tìm bản cung, hần là có chuyện?”

Lúc này huynh ấy mới chợt hiểu ra, gật đầu rồi đi theo. “Vâng, mặt tướng có chút chuyện...”

Ta quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, đi được một đoạn mới nói: “Sau này đừng lỗ mãng như vậy!” Chuyện hôm nay, Dao Phi nhất định sẽ không để yên, ta có thể nhận thấy qua ánh mắt của nàng ta khi này.

Huynh ấy không bước lên trước, chỉ đi theo sau ta, giọng nói bình tĩnh: “Ta vào cung chẳng phải để hộ giá, hộ tống muội ư? Chuyện hôm nay sao có thể bảo ta mặc kệ?”

Trong lòng ta nhói đau, huynh ấy luôn như vậy, vì ta mà có thể bỏ mặc tất cả, có thể làm bất cứ chuyện gì.

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Ta không lên tiếng, huynh ấy lại nói: “Dao Phi dù muốn phạt ta nhưng cũng không dám làm thật. Nàng ta biết thân phận hiện nay của ta, muội không nên...”

“Khanh Hằng...” Ta ngắt lời huynh ấy. “Huynh có thể mạo hiểm vì ta, ta đương nhiên cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.” Lần trước, ta không thể bảo vệ huynh ấy trước mặt Thái hậu, bây giờ sao ta có thể để Dao Phi làm hại huynh ấy trước mặt ta? Tuyệt đối không thể! Huynh ấy là người thân của ta, là người quan trọng trong cuộc đời ta, nếu Dao Phi dám động đến huynh ấy, ta tuyệt đối không tha cho nàng ta !

Đi được vài bước, ta nghe thấy người phía sau nói: “Nương nương đi thông thả, mặt tướng không tiến!”

Ta gật đầu, vẫn không quay lại nhìn huynh ấy, chỉ nghe tiếng bước chân xa dần.

Lúc này Triều Thần mới nói: “Nương nương, thật không ngờ Dao Phi lại dám trắng trợn đánh người như vậy!”

Đừng nói nàng ta không ngờ, đến ta cũng không ngờ, có điều Hoàng thượng mới tấn phong nàng ta làm phi tử, nàng ta liền ỷ được sủng ái nên kiêu ngạo. Ha, sau này, cuộc sống của nàng ta trong cung chắc cũng không dễ dàng. Nhưng ta mơ hồ cảm thấy kì lạ, Dao Phi hành sự quả thật quá phách lối, so với lần đầu ta gặp ở Nghi Tư uyển, dường như đã thay đổi thành một người khác. Nàng ta khi ấy có dáng vẻ mỏng manh, yếu ớt, nào được nửa phần mạnh mẽ như bây giờ?

Ha, ta cười thất vọng, có lẽ nàng ta chỉ giả vờ vô hại để khiến ta không phòng bị nàng ta. Đặc biệt không thể để Thái hậu nhìn thấy gương mặt thật của nàng ta, bằng không, nếu Thái hậu biết thân phận nàng ta trước yến tiệc tối hôm đó, e rằng bà thà chết cũng không để nàng ta xuất hiện trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm.

Còn ta lúc bấy giờ lại sơ suất nên mới có ngày hôm nay.

Nghĩ tới đây, ta không kìm được, lại nghĩ đến Hàn Vương, rốt cuộc y có thái độ thế nào đối với Dao Phi?

Trong lòng có chút kinh hãi, vì sao ta muốn biết suy nghĩ của y chứ? Trước mắt ta dường như hiện lên bóng dáng lơ mơ sau tấm bình phong trong tẩm cung của y tối qua, lại so sánh hình dáng ấy với hình dáng nam tử ở góc sâu trong kí ức... Thân hình gầy gò, yếu ớt, y khiến ta có cảm giác thực sự rất giống.

Có lẽ tối qua ta đã nghĩ đúng, y quen Tô Mộ Hàn, nhất định là vậy.

Thở dài, ta vốn có thể lấy cớ để quên áo choàng trong Nghi Tư uyển để đến thăm dò ý tứ của y, song y lại kêu Thanh Dương trả lại ngay trong đêm. Có phải y không muốn ta đi tìm y nữa, nên mới gấp gấp đem trả áo choàng cho ta?

“Nương nương...” Triều Thần thấy ta im lặng liền khê gọi, dường như muốn nói gì đó nhưng chỉ nhìn ta, định nói rồi thôi.

Ta khê nói: “Có gì cứ nói!”

Lúc này nàng ta mới lên tiếng: “Nương nương, nô tỳ cho rằng Dao Phi có thể làm như vậy vì nàng ta biết Hoàng thượng sẽ bênh vực nàng ta. Nương nương, người đừng...” Nàng ta ngược mắt nhìn ta, quỳ xuống, nói: “Nương nương, người đừng giận, nô tỳ lo lắng cho người. Chuyện Cố Phó tướng hôm nay...”

Nàng ta hơi run rẩy, không dám nói tiếp. Lời của nàng ta khiến ta chấn động. Triều Thần à, đúng là một lời của người làm thức tỉnh người trong mộng.

Dao Phi đột nhiên hống hách như vậy bởi nàng ta biết rõ, nàng ta vừa mới quay về thiên triều, trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm ắt hẳn sẽ giúp đỡ nàng ta. Chuyện xảy ra lúc này, Hạ Hầu Tử Khâm ít nhiều sẽ bênh vực nàng ta, mà nàng ta như vậy chẳng qua muốn phi tần trong hậu cung không kiềm chế được, ra tay với nàng ta. Bây giờ, người có thể thắng tất nhiên chỉ có nàng ta.

Nhớ tới nét mặt của Hạ Hầu Tử Khâm khi gầm lên với Thái hậu tại yến tiệc, càng có thể thấy trong lòng hẳn có nàng ta. Tình cảm mười năm không phải là giả, sự nhung nhớ năm năm cũng không phải là giả...

Dao Phi muốn lợi dụng sự xúc động của Hạ Hầu Tử Khâm trong khoảng thời gian này, trừ bỏ một vài người. Ha, vậy thì ta phải ngồi xem kẻ nào có thể ngu ngốc đến vậy!

Ta nói với Triều Thần đang quỳ: “Đứng lên đi, bản cung biết người muốn tốt cho bản cung.”

Nghe ta nói vậy, Triều Thần mới đứng lên. Ta lại nói: “Sau này, bên cạnh bản cung chỉ có người và cô cô, Văn Lương theo Tấn Vương về đất phong, trong lòng bản cung thực sự không nỡ.”

Nghe ta nhắc tới Văn Lương, ánh mắt nàng ta lộ vẻ không nỡ rời xa, cúi đầu, nói: “Nương nương yên tâm, Triều Thần sẽ hầu hạ người thật tốt!”

Ta không nói gì nữa, lòng trung thành của nàng ta đối với ta đã không cần nói nhiều, những điều nàng ta làm, ta đều thấy được.

Hai chúng ta đi được một đoạn liền nhìn thấy mấy người ở phía đối diện. Nhìn trang phục của cung tỳ bên kia, ta biết đó là người của Nam Chiếu. Như vậy, nữ tử đó... là Hoàng hậu Nguyên Trinh của Nam Chiếu! Công chúa Chiêu Dương của tiền triều.

Nàng ta đã đến thiên triều nhiều ngày như vậy nhưng ta chưa từng tiếp xúc với nàng ta.

Nhớ đến hôm đó, nàng ta vội vã thoát khỏi tay Quân Ngạn rồi rời đi, trong lòng ta càng thêm tò mò về người con gái này.

Quân Ngạn nói, y ở cùng nàng ta không phải tư tình mà vì muốn điều tra rõ một số chuyện. Song lời của y, ta chỉ có thể nửa tin nửa ngờ. Suy cho cùng, y là Hoàng đế Đại Tuyên, thân phận của y và ta khác nhau, nếu y muốn nói dối ta thì đó cũng là chuyện bình thường.

Vịn vào tay Triều Thần đi lên, nàng ta cũng nhìn thấy ta. Không biết có phải là ảo giác của ta không, nhưng ta cảm thấy ánh mắt nàng ta nhìn ta có vẻ phức tạp, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng ta đã nở nụ cười lạnh nhạt.

Ta cũng cười, bước lên, nói: “Hoàng hậu nương nương!”

Triều Thần biết ý hành lễ. Cung tỳ bên cạnh nàng ta cũng khom người với ta.

Nàng ta cười, nói: “Bản cung luôn muốn nói vài lời với Đàn Phi, vừa khéo hôm nay lại gặp.”

Ta cũng cười, ta và nàng ta thì có gì để nói?

Nàng ta giơ tay ra hiệu cho cung tỳ bên cạnh lui xuống, ta do dự giây lát, cũng quay đầu nói với Triều Thần: “Người lui xuống đi!”

Cho tất cả mọi người lui ra nàng ta mới lên tiếng: “Dao Phi đến rồi, Thái hậu chắc rất cảm phần nhỉ?”

Ta hơi ngạc nhiên, xem ra lí do năm đó Hoàng đế Gia Thịnh tấn phong Phát Hy làm công chúa hòa thân với Bắc Tề, nàng ta không biết. Chỉ có điều, khi đó nàng ta đã là hoàng hậu của Nam Chiếu, cho nên chỉ nghe phong thanh chuyện này chứ cũng chưa từng gặp Phát Hy nhỉ?

Ta bình thản nói: “Hoàng hậu nương nương muốn nói gì?”

Nàng ta khẽ bật cười, nhìn ta, nói: “Đàn Phi à, trong chốn hậu cung, nếu có thể được Thái hậu bảo vệ cũng tốt. Thái hậu đã không thích Dao Phi, nếu nương nương có thể làm chút chuyện để Thái hậu vui, hẳn bà ấy nhất định sẽ cảm ơn nương nương.”

Lời của nàng ta khiến ta sửng sốt. Nàng ta có ý gì, ta cũng không phải kẻ ngốc, đương nhiên ta hiểu. Ha, nàng ta thân là hoàng hậu một nước khác, sao lại quan tâm đến chuyện hậu cung của thiên triều chứ? Nàng ta muốn ta trừ khử Dao Phi, đương nhiên muốn dùng cái chết của Dao Phi làm ngòi nổ khiến thiên triều và Bắc Tề khai chiến, dù thế nào Nam Chiếu cũng sẽ không dính vào. Nàng ta muốn làm ngư ông đắc lợi. Nhưng đáng tiếc, nàng ta đã tìm sai người, sao ta có thể ngu ngốc như thế chứ?

Ta khẽ cười. “Thiên hạ này là thiên hạ của Hạ Hầu gia, Hoàng thượng mới là thiên tử, người thích ai, Thái hậu không quản được, bản cung càng không quản được.” thấy vẻ mặt nàng ta biến sắc, ta nói tiếp: “Có điều, bản cung vẫn phải cảm ơn nương nương, cách của nương nương không tồi, song nương nương nên giữ lại ình dừng đi! Nam Chiếu có một hoàng hậu như nương nương, hậu cung nhất định sẽ sóng yên biển lặng, Nam Hoàng đế hạ cũng có thể chuyên tâm với quốc sự.”

Bị ta nói như vậy, sắc mặt của nàng ta lúc tái lúc trắng, nhưng vẫn nhẫn nhịn không nổi giận, gượng cười, nói: “Đàn Phi suy nghĩ thật bình tĩnh!” Dứt lời, nàng ta không nhìn ta, quay đầu nói với cung tỳ: “Chúng ta đi!”

Cung tỳ đó vội vàng đi theo, khi đi qua ta, trên người nàng ta tỏa ra một mùi hương quen thuộc. Ta giật mình sửng sốt, là mùi hương trong phòng Hàn Vương tối qua! Ta buột miệng hỏi: “Hoàng hậu nương nương xin dừng bước!”

Nàng ta dừng lại, lúc quay đầu nhìn ta, mỉm cười: “Sao vậy, Đàn Phi đổi ý muốn nghe bản cung nói tử mỉ lại một lần nữa ư?”

Thầm cười khẩy, ta nào có vì chuyện này!

Ta bước lên, nói với nàng ta: “Không, bản cung muốn hỏi là thứ gì mà thơm thế?”

Vẻ vui mừng trên gương mặt Hoàng hậu Nguyên Trinh phút chốc ảm đạm hẳn đi. Cung tỳ bên cạnh nàng ta nhỏ giọng nói: “Là điểm tâm được làm từ cánh hoa của một trăm loài hoa, những loài hoa này chỉ ở Nam Chiếu mới có, đây là điểm tâm dâng tặng Thái hậu của thiên triều ạ!”

Hóa ra là như vậy, chẳng trách lại thơm thế!

Lúc này ta mới nhớ ra trong phòng Hàn Vương tối qua dường như cũng có bày điểm tâm. Chỉ có Nam Chiếu mới có, như vậy là do người của Nam Chiếu mang qua. Ha, Nam Chiếu lần này đến thiên triều vừa lôi kéo quan hệ với Đại Tuyên vừa tiếp xúc với Bắc Tề. Họ cho rằng đến thiên triều là để liên minh ư?

Hoàng hậu Nguyên Trinh lạnh lùng nhìn ta, quay người định đi. Song không ngờ, dường như nàng ta vấp phải thứ gì đó, lão đảo một cái rồi ngã nhào về phía trước. Ta giật mình, đưa tay ra đỡ. “Hoàng hậu nương nương cẩn thận!”

Nàng ta nhìn ta vẻ không vui, hẩy tay ta ra, rút khăn ra lau bàn tay được ta đỡ rồi cất vào ngực áo.

“Nương nương!” Triều Thần tức giận gọi ta.

Ha, nàng ta muốn ra oai phủ đầu ta, thật nực cười! Bây giờ, thiên triều này đã là thiên hạ của Hạ Hầu gia, không còn là thời hô phong hoán vũ của Tuân gia năm đó. Ta đường đường là phi tử của thiên triều, há lại để nàng ta làm nhục như vậy?

Ta cười nhạt, rút khăn tay ra lau bàn tay vừa chạm vào nàng ta, sau đó vo tròn chiếc khăn tay, tùy tiện ném đi. Sau đó ta xoay người, nói: “Triều Thần, chúng ta đi!”

Triều Thần liếc nhìn người ở phía sau ta một cái, vội bước lên nói: “Vâng, nương nương!”

Đi được một đoạn, Triều Thần khẽ bật cười. “Nương nương thật lợi hại, vừa nãy nô tỳ thấy Hoàng hậu Nguyên Trinh tức đến nổi mặt trắng bệch!”

Ta mỉm cười nhưng không nói gì.

Ta có lòng tốt đỡ nàng ta, nàng ta còn làm như vậy, tính chê tay ta bẩn à? Vậy ta phải hành động tuyệt tình hơn, không phải sao?

Triều Thần lại nói: “Nhưng không biết nàng ta tới chỗ Thái hậu làm gì?”

Cho dù nàng ta làm gì, Thái hậu là người thông minh, chắc chắn sẽ không để nàng ta chiếm được bất cứ lợi ích nào.

Cùng Triều Thần trở về Thu Ngọc cư, ta về phòng nghỉ ngơi một lát. Không biết đã qua bao lâu, ta nghe thấy có tiếng người bước vào, khi đứng lên mới phát hiện là Văn Lương.

Ta giật mình, hỏi: “Sao ngươi đến đây?”

Sắc mặt Văn Lương hơi khác thường, nàng ta sải bước đến, nói: “Nương nương vẫn không biết à?”

Ta nhíu mày, hỏi: “Chuyện gì?”

“Nghe nói Trần Tịnh tần và Nguyễn Tiệp dư va chạm với Dao Phi, bị đưa về cung rồi.” Nàng ta dừng lại một lát rồi lại nói: “Hoàng thượng còn tổng bọn họ vào lãnh cung.”

Đầu ngón tay run rẩy, quả nhiên ta đã đoán đúng, song ta không nghĩ vẫn có người ngu ngốc đến thế! Nguyễn Tiệp dư trước nay không thông minh nhưng ta không ngờ đến Trần Tịnh tần cũng không kiềm chế được.

Ta khẽ cười, nói: “Bản cung đã gặp Dao Phi trên đường từ chỗ Thái hậu trở về.”

Văn Lương sợ hãi, vội nói: “Nương nương, người không sao chứ?”

Ta cười, lắc đầu.

Lúc này nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm. “Nô tỳ lo lắng cho người. Dao Phi chỉ cần nghe ngóng một chút là biết ngày trước Hoàng thượng yêu thương nương nương, nô tỳ lo nàng ta sẽ gây bất lợi cho nương nương.” Nàng ta nhìn ta, cắn môi nói. “Bây giờ như vậy, nô tỳ lại hi vọng nàng ta có thể theo vương gia về đất phong.”

“Vân Lương!” Ta cười, ngắt lời nàng ta. “Nếu nàng ta đi, người cũng không được sống dễ dàng.”

“Sao nô tỳ có thể sợ nàng ta? Nô tỳ chẳng qua chỉ có một cái mạng rẻ mạt nhưng nô tỳ không ở bên nương nương, nô tỳ không yên tâm.” Nàng ta nói xong, hốc mắt trở nên đỏ hoe.

Ta cau mày, tức giận nói: “Cái gì mà mạng rẻ mạt?” Trong mắt ta, ta quý trọng tất cả bọn họ, không có cao quý, cũng không có rẻ mạt.

Nàng ta quỳ xuống. “Nương nương, để nô tỳ ở lại đi!”

Ta đã đồng ý với Tấn Vương rồi, bây giờ lại nuốt lời, há chẳng phải giống Hạ Hầu Tử Khâm ư? Chuyện này tuyệt đối không thể.

Giơ tay đỡ nàng ta đứng lên, ta nói: “Chuyện này không cần nói nữa, người và Tấn Vương trở về đất phong, người vẫn phải cẩn thận về mọi mặt. Vân Lương, nhớ lời bản cung, bản cung hy vọng người được sống tốt. Tấn Vương là người đáng để phò thác.”

“Nương nương...” Nàng ta vẫn không đứng lên.

Ta than thở: “Vân Lương, tuy người không phải Tấn Vương phi nhưng cũng là trắc phi, không giống với tỳ thiếp trong vương phủ. Thái hậu cũng đã đồng ý, Tấn Vương đã cho người danh phận này, mai sau ở trước mặt bản cung cũng không cần tự xưng là “nô tỳ”. Đứng lên đi, nếu không có chuyện gì nữa thì về thôi!”

“Nương nương!” Nàng ta không kìm được, bật khóc. “Vân Lương cảm ơn người đã cho Vân Lương mọi thứ. Vương gia thật sự là một người tốt, nhưng lúc này bảo Vân Lương đi, Vân Lương quả thật không yên lòng.”

Ta cười. “Có gì mà không yên lòng? Bên cạnh bản cung còn có Triều Thần, còn có cô, có Tường Hòa, Tường Thụy. Người ra ngoài cũng phải làm tai mắt cho bản cung, bản cung còn đợi người đến, báo bình an.”

“Nương nương!” Lúc này, Triều Thần đẩy cửa bước vào, thấy Vân Lương ở đây, giật mình, buột miệng hỏi: “Vân Lương về rồi à?”

Ta gật đầu. “Vân Lương quay về thăm bản cung.”

Triều Thần đặt điểm tâm trên tay xuống, bước lên nói: “Sao khóc vậy? Nương nương ở đây còn có chúng ta, người còn có gì không yên tâm chứ?”

Vân Lương lau nước mắt. “Ta yên tâm, có cô ở đây, tất nhiên là yên tâm!”

Ta bước tới ngồi bên bàn, ăn miếng bánh điểm tâm, hỏi nàng ta: “Tấn Vương không ở Độc Hiên cư à?” Bằng không, nàng ta cũng không thể rảnh rỗi mà qua đây.

Nàng ta gật đầu, đáp: “Vâng, ngài ấy qua nói chuyện với Hoàng thượng về việc bang giao với Bắc Tề.”

Tấn Vương ở cùng Hạ Hầu Tử Khâm, xem ra những lời ta nói hôm qua chắc không uổng phí. Nói như vậy, Thái hậu cũng có thể yên tâm thả y về đất phong rồi. Biết bao chuyện phiền lòng như vậy, cũng coi như có một chuyện khiến ta cảm thấy vui mừng.

Một lát sau, ta liền giục Vân Lương trở về. Sau đó, lúc ra ngoài thấy cung tỳ bưng chậu gỗ đi qua, ta vô tình nhìn thấy bộ y phục dính máu tối qua. Ta bất giác gọi cung tỳ lại, cung tỳ đó vội cúi đầu quỳ xuống hành lễ với ta.

Ta bước tới, cầm bộ y phục đó lên, thấy vết máu phía trên lúc này đã sẫm đi, chạm vào còn cảm thấy hơi cứng.

“Nương nương... nương nương... nô tỳ vẫn chưa giặt.” Cung tỳ thấy ta im lặng, rụt rè giải thích.

Ha, nàng ta tưởng ta muốn trách mắng nàng ta vì giặt không sạch à? Ta khẽ cười, định đặt y phục vào chậu gỗ, bỗng thấy dầu tay bằng máu đỏ sẫm trên tay áo. Trong lòng ta kinh hãi, nhớ đến đêm qua, bàn

tay Hạ Hầu Tử Khâm bị mảnh gỗ đâm bị thương. Chảy nhiều máu thế sao? Đâm sâu như vậy, hấn không biết đau ư?

Không biết vì sao ta lại nhớ tới lúc ở trong cung, hấn bị bệnh luôn luôn nhẽo với ta, thật giống một đứa trẻ! Nhưng đau thế mà hấn cũng không thốt ra dù chỉ một tiếng.

Cung tỳ bạo gan nhìn ta, ta lên tiếng: “Bộ này không cần giặt!” Dứt lời, ta lấy bộ y phục đó ra. Thật kì lạ, chỉ là ta không muốn để người ta mang đi giặt.

Cung tỳ cũng không dám nói, chỉ dạ vâng rồi vội vàng bưng chậu quần áo lui ra.

Tối nay Hạ Hầu Tử Khâm không đến Thu Ngọc cư của ta, nghe nói hấn đã triệu Dao Phi vào Nghi Túc uyển.

Thái hậu cho dù tức giận cũng không thể làm gì. Giống như Hạ Hầu Tử Khâm nói, hấn là hoàng đế của thiên triều, hấn sùng ái phi tử, không cần bất cứ ai đồng ý. Hơn nữa, bây giờ khách quý các nước đều còn ở đây, nếu Thái hậu công khai phản đối chuyện này cũng không hợp tình hợp lý.

Chuyện phong Văn Lương làm trắc phi của Tấn Vương, Hạ Hầu Tử Khâm cũng đồng ý, từ nay Văn Lương không còn là cung tỳ của ta. Các cung nhân nhìn thấy nàng ta đều phải cung kính gọi tiếng “phu nhân”. Ta nghĩ, nếu không phải vì muốn Văn Lương đi làm tai mắt cho Thái hậu, ta sẽ càng vui mừng với những thứ nàng ta có được bây giờ.

Tấn Vương phủ tuy không sánh bằng hoàng cung nhưng cũng không tránh được chuyện nữ nhân tranh giành tình cảm, ghen tỵ lẫn nhau, ta chỉ hy vọng Văn Lương có thể ứng phó được.

Ngày hôm sau, thời tiết rất đẹp.

Lúc đến cung Thái hậu, thấy tất cả mọi người đều rất vui vẻ. Ngọc Tiệp dư thấy ta, vội nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, người đã biết chuyện hôm qua chưa?” Nàng ta đương nhiên muốn nói tới chuyện của Trần Tịnh tần và Nguyễn Tiệp dư.

Ta gật đầu, khẽ nói: “Người ngu xuẩn không có lần này thì sẽ có lần sau, tỷ tỷ không nhắc đến thì hơn.”

Bây giờ nàng ta mới gật đầu.

Thái hậu cười, nói: “Hôm qua có người bẩm báo, phát hiện trên núi Nam Sơn của Thượng Lâm uyển có một cây linh chi nghìn năm, đó là điềm lành lớn đây! Lại phát hiện đúng dịp sinh nhật Hoàng thượng, ai gia và Hoàng thượng nói rồi, lát nữa sẽ lên Nam Sơn xem một chút.”

©STENT: .luv-ebook

Hôm nay, khi nhắc đến Hạ Hầu Tử Khâm, Thái hậu đã không còn vẻ tức giận nữa. Bà cũng là người thông minh, hôm qua chẳng qua nhất thời nổi giận, bà và Hoàng thượng bất hòa suy cho cùng không phải việc hại của thiên triều. Huống hồ, trước mắt vẫn là thời điểm đặc biệt.

Nghe thấy thế, mọi người đều bàn luận sôi nổi.

Thái hậu lại nói: “Nghe nói còn có linh chi xanh!”

Ta có chút ngạc nhiên. Theo ta được biết, linh chi phân ra rất nhiều loại, linh chi xanh, linh chi đỏ, linh chi vàng, linh chi trắng, linh chi đen và linh chi tím, trong đó, linh chi đỏ tốt nhất, mà Thái hậu nghe nói đến linh chi xanh lại vui mừng như vậy, còn có một nguyên nhân, chính là vì linh chi xanh còn có tên gọi khác là long chi.

Việc này vừa khéo đúng dịp sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm, bản thân linh chi vốn là cỏ may mắn, đương nhiên là điềm lành. Hơn nữa, Thái hậu tín Phật, nhất định càng vui mừng.

Các phi tần vui vẻ nói cười. Thái hậu quay sang Diêu Thục phi, nói: “Thục phi à, lần này là sinh nhật Hoàng thượng nên Diêu gia các người thiết thòi rồi.”

Ta biết, điều Thái hậu muốn nói đương nhiên là chuyện của Diêu Chấn Nguyên. Đúng vậy, hấn đường đường là một tướng quân, chết rồi còn không được phát tang, còn phải đợi qua sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm mới

được phong thưởng. Diêu Thục phi là một người quan trọng của Diêu gia, Thái hậu tất nhiên phải vỗ về nàng ta.

Nét mặt Diêu Thục phi hơi cứng lại nhưng vẫn gượng cười, nói: “Thần thiếp không dám!”

Thái hậu nắm tay nàng ta, đứng lên, nói: “Đi nào, người đi cùng ai gia!”

Mọi người thấy Thái hậu khởi hành, đều đứng lên theo. Thiên Lộc nói: “Thái hậu, Vinh Phi nương nương đang mang thai, không tiện đi Nam Sơn, cho phép thần thiếp ở lại chăm sóc!”

Thái hậu nhìn nàng ta, cũng không nói gì, chỉ gật đầu.

Ta và Ngọc Tiệp dư cùng đi, đúng lúc đó thì Hạ Hầu Tử Khâm và Dao Phi cùng tiến vào, thấy Thái hậu ra ngoài thì vội hành lễ. Ta hơi ngạc nhiên, hôm nay Dao Phi còn hành đại lễ.

Tấn Vương và Hiến Vương đi theo sau, cũng cung kính hành lễ với Thái hậu. Ta nhìn sang, phát hiện Văn Lương không đi cùng. Có điều Văn Lương không đi cũng tốt, miễn vài người chỉ chỉ trỏ trỏ, lời ong tiếng ve sau lưng.

Ra khỏi tấm cung của Thái hậu, thấy khách quý của các nước đều đến, hóa ra Thái hậu còn mời họ cùng thưởng thức. Lần đầu tiên ta nhìn thấy hoàng đế Nam Chiếu ở khoảng cách gần như vậy, y đã gần tứ tuần, dưới cằm để chòm râu ngắn, nhưng đôi mắt vô cùng sắc bén. Hoàng hậu Nguyên Trinh ở bên cạnh y, lúc nhìn ta, ánh mắt lộ vẻ giận dữ, chắc nàng ta vẫn nhớ hôm qua định sỉ nhục ta nhưng bị ta sỉ nhục lại.

Ha, bản lĩnh không bằng người thì đừng ra mặt ắt thể diện!

Nét mặt của Hàn Vương vẫn ẩn sau tấm mặt nạ màu bạc, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt đen, nhưng dù như vậy ta cũng không thể đoán được suy nghĩ trong lòng y.

Hạ Hầu Tử Khâm định bước lên dìu Thái hậu nhưng bị Thái hậu hắt tay ra, bà nói nhỏ: “Thục phi đi cùng ai gia là được rồi!” Nói xong bà không nhìn hắn, đi thẳng về phía trước.

Hạ Hầu Tử Khâm hơi sững người, thấy Dao Phi bước lên, khẽ kéo tay áo hắn, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng!”

“Ừ.”

Hắn sực tỉnh, cười nói: “Đi thôi!”

Dao Phi gật đầu, tươi cười đi cùng hắn.

Mọi người cùng tiến lên con đường phía trước, Nam Sơn cách đây không xa nên không ngồi xe, coi như vừa đi vừa ngắm cảnh.

Lúc này đã là chính giữa tháng Ba, trăm hoa đua nở.

Thoạt nhìn, khắp nơi trên núi đều muôn màu muôn sắc, với nền là màu xanh lục, vô cùng đẹp mắt. Nói thật, lên Thượng Lâm uyển nhiều ngày như vậy nhưng ta chưa được thưởng thức cho thỏa phong cảnh nơi đây. Hôm nay nhìn thấy mới thực sự cảm thấy mùa xuân đã đến.

Ta và Ngọc Tiệp dư cùng đi, cố gắng không nhìn hai người phía trước.

Ta không thể không thừa nhận, hắn và nàng ta ở bên nhau rất xứng đôi, đúng là một đôi trai tài gái sắc. Chắc trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm lúc này rất mãn nguyện nhỉ?

Vết thương trên môi hắn vẫn chưa khỏi, người các nước thấy hắn và Dao Phi như vậy sẽ càng tin chắc hắn xứng ái phi tử mới tấn phong này biết bao. Có lẽ khi Hàn Vương về bẩm báo với Hoàng đế Bắc Tề, Hoàng đế Bắc Tề chắc chắn rất hài lòng.

Nghĩ tới đây, ta quay đầu, ánh mắt kiếm tìm Hàn Vương.

Y đi đằng sau, phía bên phải, cách ta không xa. Thanh Dương đi sát bên cạnh y. Dường như y cảm nhận được ánh mắt của ta, cũng ngược mắt lên.

Bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt y có chút kinh ngạc, sau đó mỉm cười. Ta không biết y cười gì, cười chế giễu? Hay vì một điều gì khác?

Còn nhớ hôm trước, y nói Hạ Hầu Tử Khâm sai ta đến quyền rũ y. Ta hơi bối rối quay đầu lại, bỗng nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang nhìn ta. Ta giật mình kinh hãi, cảm giác đó giống như vừa làm chuyện đáng hổ thẹn với lòng?

“Á...” Hắn nhúu chặt mày.

Dao Phi vội vàng cất tiếng: “Hoàng thượng... thần thiếp khiến người bị đau rồi!”

Lúc này ta mới nhìn rõ, trên tay hắn quấn một lớp vải xô mỏng. Mặt bàn dày như vậy mà bị hắn đập nứt toác, có lẽ mảnh gỗ đó đâm rất sâu. Hắn lại nhìn nàng ta, dịu dàng nói: “Trẫm không đau!” Dứt lời, hắn không nhìn ta nữa, kéo tay Dao Phi bước đi.

Dao Phi lẳng lặng nhìn ta, đôi mắt lạnh lùng thật sự khiến người khác cảm thấy không thoải mái.

Ta ngơ ngẩn, ta luôn cho rằng nếu đổi lại là ta hỏi hắn, hắn nhất định sẽ nói, trẫm đau quá... Nghĩ vậy, ta bất giác muốn cười.

Chuyện vừa nãy, có lẽ Dao Phi cố ý.

Cuối cùng cũng đến Nam Sơn. Mấy ngày nay thời tiết rất đẹp, bậc thềm dưới chân núi cũng không trơn. Mọi người đi từng bậc, ta ngược mắt nhìn, cao thật đấy, nhìn không thấy đỉnh.

Leo đến lưng chừng núi thì nghe thấy Diêu Thục phi nói: “Thái hậu mệt rồi, chi bằng nghỉ chút nhé!”

Nghe thấy vậy, Hạ Hầu Tử Khâm vội bước lên định dìu bà nhưng lại nghe thấy bà nói: “Tử Úc, con qua đây, ai gia có chuyện muốn nói với con!”

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm không vui nhưng không thể hiện ra ngoài. Tấn Vương liếc hắn một cái rồi dạ vâng bước lên.

Hành động này của Thái hậu chẳng qua muốn nói cho Tấn Vương biết, tự đáy lòng bà cũng không đồng ý việc làm của Hạ Hầu Tử Khâm hôm đó. Bà càng muốn y biết, Hạ Hầu Tử Khâm là hoàng đế, cho dù bà là thái hậu cũng có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, không có cách nào.

Có lẽ ta hiểu, Tấn Vương cũng chắc chắn hiểu rõ điều này.

Đoàn người lại đi thêm một lúc mới lơ mơ nhìn thấy đỉnh núi. Lý công công cười, nói: “Hoàng thượng, Thái hậu, ở ngay trước mặt rồi!”

Nói xong, y bất giác bước nhanh hơn.

Các phi tần phía sau sốt ruột muốn nhìn thấy cây linh chi nghìn năm mà Thái hậu nói tới, đặc biệt đó còn là long chi nghìn năm. Lúc này đã tới đỉnh núi, lại nhìn thấy hai cây cổ thụ cao ngút trời, cành lá xum xuê, rậm rạp tới nỗi ánh mặt trời không thể chiếu qua, phía dưới gốc cây ẩm ướt nên mới có linh chi.

Lý công công chỉ về phía trước, nói: “Hoàng thượng, Thái hậu, mau xem kìa!”

Ta nhìn chăm chú, thấy dưới thân cây có một cây linh chi rất to, cao tầm sáu, bảy tấc, xem ra to gần bằng cái chậu rửa mặt. Ôi, nói thật, từ nhỏ đến lớn ta chưa từng nhìn thấy cây linh chi to đến vậy!

Mọi người đều thốt lên kinh ngạc.

Thái hậu quay đầu, nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Thiên triều năm nay may mắn mới có long chi to như vậy xuất hiện! Hoàng thượng, trời phù hộ thiên triều ta, trời phù hộ dòng họ Hạ Hầu chúng ta!” Khi Thái hậu nói, nửa có ý nửa như không nhìn Hoàng hậu Nguyên Trinh đứng phía sau.

Sắc mặt Hoàng hậu Nguyên Trinh vô cùng khó coi, cảm hận tới mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta nghĩ lần này đến thiên triều, nàng ta càng không thể quên lúc thiên hạ vẫn còn là của Tuân gia nhỉ? Đáng tiếc, vật đổi sao dời...

Nàng ta cũng không thể trở nên tôn quý trên mảnh đất này, nàng ta nên vui mừng vì năm đó Hoàng đế Gia Thịnh đã gả nàng ta cho Quốc vương Nam Chiếu làm hoàng hậu, bằng không, một công chúa của triều đại đã diệt vong như nàng ta không biết sẽ có kết cục thế nào.

Hạ Hầu Tử Khâm cười, nói: “Mẫu hậu nói phải, trẫm phải sai người đến đây ngày đêm bảo vệ, trông coi cây linh chi này.”

Thái hậu gật đầu định lên tiếng, bỗng nghe thấy phía sau có người khẽ gọi: “Chủ tử cẩn thận!”

Hắn vừa dứt lời liền thấy một mũi tên bằng huyền thiết bay ra từ chốn sâu trong rừng.

Ta vô cùng sợ hãi, nghe thấy Cổ Khanh Hằng hét lớn: “Hộ giá! Hộ giá!”

Vũ lâm quân ào ào vây quanh chúng ta.

Thái hậu sợ tới mức lão đảo, Tấn Vương nhanh tay đỡ bà đưa bà ra sau để bảo vệ. Hạ Hầu Tử Khâm cũng lộ vẻ kinh ngạc, Dao Phi bên cạnh hắn sợ đến nỗi mặt mày biến sắc, toàn thân không ngừng run rẩy. Hắn ôm nàng ta vào lòng, khẽ an ủi.

Cùng với những mũi tên bắn ra, ta thấy có rất nhiều kẻ mặc y phục màu đen, che mặt lao ra từ trong rừng, bay về phía chúng ta. Lúc này, những tiếng kêu sợ hãi liên tục vang lên.

Vũ lâm quân tuy vây vòng trong vòng ngoài nhưng khi bị thích khách tấn công, không tránh được liên tẩn ra. Những nữ tử đứng một mình thì khiếp đảm, kinh hoàng hét lên nhưng những thích khách đó không xuống tay hạ sát.

Ta chỉ cảm thấy vô cùng sợ hãi, xem ra mục tiêu của bọn họ rất rõ ràng.

Nhưng là ai?

Ánh mắt nhanh chóng lướt qua bốn phía, hôm nay có quá nhiều nhân vật quan trọng ở chỗ này, ta nhất thời không dễ dàng phán đoán.

Ta phân tâm, đột nhiên nghe thấy tiếng “keng” vang lên bên tai, một mũi tên bị chém gãy ngay trước mặt. Ta hoảng hốt ngước lên, nhìn thấy nam tử thu kiếm lại. Quân Ngạn trầm giọng nói: “Lúc này mà Đàn Phi nương nương còn rảnh mà phân tâm à?”

Lời của y khiến ta toát mồ hôi. Vừa nãy ta đã thất thần. Lúc ngoái đầu lại thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang nhìn thẳng vào ta, ánh mắt hắn dường như rất lo lắng.

“Hoàng thượng!” Nữ tử trong lòng hắn ôm chặt lấy hắn.

Hắn khẽ an ủi: “Có trẫm ở đây, không sao!”

Thế ư? Vậy còn ta? Vì sao lúc này ta hy vọng hắn có thể băng qua bảo vệ ta? Giống như lần ở Trữ Lương cung.

Không biết vì sao ta lại nhìn Diêu Thục phi, cho dù nàng ta vô công lợi hại thì trong tình cảnh này, e rằng cũng như ta.

Ta bước lên trước một bước, cổ tay liền bị ai đó kéo lại, hoảng sợ quay đầu, nhìn thấy tám mặt nạ màu bạc lạnh lùng đó. Y thấp giọng nói: “Điên rồi à? Lúc này còn muốn đi lung tung?”

Ta thấy rất kì lạ, y không ra tay, Thanh Dương bảo vệ y, giúp y loại bỏ tất cả những mũi tên bay tới. Trong lòng ta cười nhạt, xem ra vô công của hộ vệ y rất thâm hậu, hoàn toàn không cần y động thủ. Vừa nghĩ vậy, ta liền cảm thấy lực trên tay y siết mạnh hơn, bị y kéo ra phía sau. Thanh Dương bắt mắt nhìn ta, ta ở phía sau vương gia của nàng ta, nàng ta không muốn bảo vệ cũng phải bảo vệ.

“Nương nương!” Ngọc Tiệp dư khẽ kêu, nhưng hoàn toàn không thể bước qua, một thị vệ của vũ lâm quân bảo vệ, không để thích khách dấn thương nàng ta.

“Nương nương!” Từ phía xa xa vọng đến giọng nói của Cổ Khanh Hằng, ta ngước mắt nhìn, huynh ấy ở xa ta quá, dù có cố gắng thế nào thì trong chớp lát cũng không thể qua đây. Ta thấy huynh ấy sốt ruột đến nỗi

sắc mặt trắng bệch. Khanh Hằng, ta hiểu suy nghĩ của huynh, thế nhưng cẩn thận nhé, dù thế nào cũng phải cẩn thận!

Bị ngăn cách bởi rất nhiều người, Hạ Hầu Tử Khâm nhìn về phía ta, ngoài vẻ không vui, nhiều hơn vẫn là lo lắng. Không biết vì sao ta lại mỉm cười với hắn. Ta thật ngốc, lúc này còn cười! Hắn lại đứng người, nhưng đúng lúc này một mũi tên bay về phía hắn.

Ta sợ đến mức mở tròn mắt, hét lớn: “Hoàng thượng cẩn thận!”

“Hoàng thượng!” Diêu Thục phi rõ ràng cũng nhìn thấy mũi tên đó.

Trong hoàn cảnh nghìn cân treo sợi tóc, ta chỉ cảm thấy lòng mình thất lại.

Vũ lâm quân ào ào bay người qua, chắn đằng trước hắn, ta thấy mũi tên ấy cắm phập vào người một trong những thị vệ vũ lâm quân. Người đó nôn ra ngụm máu to, ngã nhào xuống.

“A!” Dao Phi sợ hãi hét lên rồi bất tỉnh.

Hạ Hầu Tử Khâm vội ôm lấy cơ thể mềm nhũn của nàng ta. Cuối cùng ta cũng thở phào nhẹ nhõm. Ánh mắt hắn vẫn nhìn về phía ta, ta không biết có phải Hàn Vương cố ý hay không, y hơi nhích lên một bước, chắn trước mặt ta.

Còn ta đã nhìn ta trọng điểm. Tuy những mũi tên đó bắn lung tung, khi nhìn thì không biết mục tiêu của đối phương là ai, song quan sát kỹ, sẽ phát hiện mục tiêu của đối phương vẫn là Hạ Hầu Tử Khâm. Nếu không, vì sao bên hắn có bao nhiêu thị vệ như vậy, mũi tên có thể suýt bắn trúng hắn?

Nhìn những người khác, Thanh Dương cho dù võ công giỏi hơn nữa cũng khó lòng một địch nhiều người, một mình nàng ta lại có thể bảo vệ Hàn Vương tốt như vậy. Thậm chí Thập Hạ với Quân Ngạn, Quốc vương và Hoàng hậu của Nam Chiếu...

Bất giác nhích sang bên một bước, như vậy ta có thể nhìn thấy tình hình bên phía Hạ Hầu Tử Khâm.

Hàn Vương ngạc nhiên nhìn ta, khẽ nói: “Nương nương không qua đó được đâu!”

Đúng, ta cũng biết ta không qua đó được, ta cũng không thể qua. Từ trước đến nay, ta luôn không muốn gây thêm phiền phức cho hắn. Trong lòng hắn đang ôm Dao Phi, hắn sẽ không bỏ mặc nàng ta, tuyệt đối không, ta biết. Hắn mất thời gian hơn mười năm yêu nàng ta, lại mất thời gian gần năm năm nhưng nhớ, sao bây giờ hắn có thể buông tay chứ? Vì vậy ta không đi.

Toàn thân căng cứng, ta rất căng thẳng.

Đúng lúc này, Diêu Thục phi nhìn về phía ta, ta thấy nàng ta mỉm cười. Ta đang không biết nàng ta có ý gì thì thấy nàng ta giơ một tay lên, chỉ cảm thấy đầu gối nhói đau.

“A!” Ta không kịp được kêu lên, chân đứng không vững, loạng choạng ngã về phía sau.

Hàn Vương dường như ý thức được điều gì đó, lúc ngoái đầu, ánh mắt y kinh ngạc. Y nhanh tay kéo cơ thể đang ngã về phía sau của ta. Ta thở phào nhẹ nhõm nhưng thấy trong mắt y hiện lên vẻ đau đớn, ta thậm chí kêu không ổn rồi.

Diêu Thục phi! Để khiến ta ngã xuống, đến Hàn Vương nàng ta cũng không tha!

Bên tai ta vang lên lời nói của nàng ta ngày ấy: “Bắt đầu từ lúc Hoàng thượng chắn cho người một đòn ở Trữ Lương cung, bản cung đã tự nhủ trong lòng, nữ nhân trước mặt sẽ là kẻ địch lớn nhất trong cuộc đời này của bản cung!”

Hóa ra nàng ta vẫn nhớ, luôn ghi nhớ... Vì vậy, bất luận Hạ Hầu Tử Khâm bây giờ đối xử với ta thế nào, nàng ta cũng không lơ là cảnh giác với ta. Vì vậy, dù là ai có mặt ở đây hôm nay, nàng ta cũng muốn nhân lúc hỗn loạn để loại bỏ ta. Nàng ta không giết ta, chỉ dùng hòn đá ném vào đầu gối ta, như thế...

Ta ngoái đầu mới phát hiện sau lùm cây thấp, thấp thoáng nhìn thấy ánh sáng lấp lánh...

Ánh sáng!

Ta giật mình, Hàn Vương rõ ràng cũng thấy được điều gì, hét lớn: “Thanh Dương!”

Nhưng đã muộn. Ta và hân, cả hai cùng ngã xuống.

“Vương gia!” Thanh Dương sợ hãi kêu lên, nhào người qua đỡ tay túm y phục của Hàn Vương, song chỉ nghe tiếng “xoẹt”, y phục bị rách...

Ta đã nhìn thấy rõ, Nam Sơn cao quá. Phía dưới, một mảnh ánh mặt trời phản chiếu trên mặt nước...

“Đàn Phi!” Giọng nói của Hạ Hầu Tử Khâm như pha lẫn cảm giác tan nát cõi lòng...

39. Chương 39

Ta và Hàn Vương lơ lửng giữa trời, sau đó rơi xuống dưới. Ta sợ hãi thốt lên: “Vương gia.”

Y im lặng, lật tay định túm lấy nhánh cây bên cạnh nhưng bỗng ‘rắc’ một tiếng, lực rơi quá lớn, không thể nắm được thứ gì.

Ta nghe thấy rất nhiều âm thanh vang vọng xuống từ đỉnh Nam Sơn, gọi ta, gọi Hàn Vương, nhưng ta không có thời gian để phân biệt rõ ràng. Ta không nhìn rõ sắc mặt y, chỉ cảm nhận vòng tay y đang ôm lấy thất lưng ta chưa từng buông lỏng, giống như lần đó, lúc ta và y cùng ngã xuống bậc thềm.

Vì sao luôn là y?

Ta biết dòng sông Vụ Hà luôn chảy xiết. Lúc sắp chết, ta lại không biết người cứu mình có diện mạo như thế nào. Ha, nếu để Hàn Vương biết, trong lòng y sẽ nghĩ gì? Lúc này, điều ta nghĩ tới lại là những điều ấy, song y ôm ta rất chặt, đến tay ta cũng không thể nhắc lên được.

Không biết vì sao, đột nhiên ta nhớ đến Tô Mộ Hàn, người đã ở bên ta ba năm trong ngôi chùa đó. Vì bị ngăn cách bởi tấm rèm nên chỉ cần ra khỏi ngôi chùa ấy, cho dù đối diện với nhau, ta cũng không thể nhận ra y. Mà Hàn Vương trước mặt...

Khi xuống đến Âm phủ, e rằng ta cũng không thể nhận ra y.

Nghĩ vậy, ta bỗng cảm thấy mất mát, muốn nói tiếng ‘tạ ơn’ cũng khó khăn.

Đang suy nghĩ lung tung, có cảm giác cả hai hơi dừng lại trong giây lát, tiếp đó trên đỉnh đầu vang lên tiếng ‘rắc’, ta mới phản ứng được. Hóa ra y níu được nhánh cây ở lưng chừng núi nhưng nó cũng không thể chịu được sức nặng của cả hai người.

“Hít thật sâu.” Y nặng nề nói.

Ta giật mình, bên tai đột nhiên dội đến một tiếng ‘tôm’ thật lớn. Trong phút chốc, ta vội nín thở, rất nhiều nước bao vây lấy chúng ta. Ta chỉ cảm thấy toàn thân giá lạnh, Hàn Vương vẫn ôm chặt ta, dường như y muốn đẩy ta lên mặt nước nhưng không ngờ dòng nước chảy xiết quá, chúng ta không thể ngoi lên, thậm chí còn bị dòng nước nhấn xuống đáy sông. Ta không mở nổi mắt, cũng không biết sẽ trôi dạt đến nơi nào. Lúc này ta mới nhớ, thì ra còn có một thứ Tô Mộ Hàn chưa từng dạy ta.

Bơi.

Ta nghĩ, nếu bây giờ không có Hàn Vương, ta đã bị chìm xuống đáy sông, tới lúc đó, e rằng thi thể cũng không vớt được..

Tình hình này không biết kéo dài bao lâu, ta cảm nhận được cánh tay đang nâng cơ thể ta đã cố gắng hết sức, bỗng chốc ta được đưa lên mặt nước. Giờ đây, ta không biết mình đang ở chỗ nào, vội hít sâu một hơi. Cánh tay phía dưới nổi lồi, ta lại rơi xuống nước, bất cẩn bị sắc một ngụm nước, đột nhiên ta không thể thở được. Y muốn đẩy ta lên nhưng ta đã không còn sức lực... mắt không mở được nhưng dòng lệ không ngừng trào ra.

Khó chịu quá, đến ho cũng không thể. Ta nghĩ chắc chắn mình sẽ chết chìm. Không ngờ Tang Tử ta lại chết như vậy... rất nhiều người, rất nhiều chuyện ta còn chưa kịp suy nghĩ...

Không biết đã qua bao lâu, dường như tay của ai đó đang ra sức vỗ vào lưng ta, hết cái này đến cái khác. Dạ dày nhộn nhạo, khó chịu, ta há miệng, nặng nề bật ho. Nôn ra rất nhiều nước, ta không ngừng ho. Rất lâu sau mới cảm thấy khá hơn một chút, cố gắng lấy lại ý thức rồi mở mắt ra.

Đây là đâu, ta không nhận ra, chỉ biết vẫn ở bên sông Vụ Hà. Ánh mặt trời đã không còn gay gắt, lơ mờ nhìn thấy một tầng sương mù mỏng manh trên bầu trời, ta mới biết lúc này không còn sớm nữa, chắc chỉ một canh giờ sau, lớp sương mù này sẽ trở nên dày đặc. Vụ Hà sẽ trở thành dòng sông sương mù, tương xứng với tên. Cho dù đứng ở bờ bên kia cũng không thể nhìn rõ tình hình bên này.

Khi muốn đứng dậy, ta mới phát hiện mình đang chống lên đầu gối của người phía sau, hơi kinh ngạc quay đầu, nghe thấy nam tử mệt mỏi lên tiếng: “Không đỡ cho nương nương, nương nương không thể nôn hết nước trong dạ dày ra.”

Chấn trách vừa nãy ta khó chịu đến thế.

Chống người đứng dậy, ta cúi xuống xem tình hình của y “Vương gia thế nào?” Nghe giọng nói, ta đoán chắc y rất tệ, bằng không sao y có vẻ như nói một câu cũng phải cố hết sức như vậy?

Y chậm rãi lắc đầu, ta thoáng nhìn thấy một lọ sứ nhỏ rơi xuống bên cạnh y. Giật mình kinh ngạc, ta đưa tay vào ngực áo, lọ sứ nhỏ của ta vẫn còn. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ta thật sự sốt ruột đến hồ đồ rồi, hoa văn trên lọ sứ đó nào giống lọ của ta chứ? Sau đó, ta bỗng kêu lên sợ hãi, giơ tay xoa má mình.

Tô Mộ Hàn nói, nước dễ dàng rửa sạch thuốc nước trên mặt ta, vừa nãy rơi xuống dòng sông chảy xiết, tuy ta không đưa tay lau nhưng sức nước lớn như vậy, lại ngâm lâu đến thế, e rằng thuốc nước trên mặt ta đã trôi sạch cả rồi. Vậy thì...

Ta hoảng hốt nhìn nam tử trước mặt, y đã nhìn thấy? Y đã nhìn thấy rồi!

Không biết vì sao, suy nghĩ đó khiến trái tim ta đập điên cuồng.

Y cố gắng nhìn ta, khẽ ‘hừ’ một tiếng: “Đàn phi thật sự khiến bản vương kinh ngạc...” Y mới nói được nửa câu, cơ thể trong tư thế nửa ngồi đột nhiên ngã ra sau.

Ta giật nảy mình, vội vàng tiến lên đỡ y “Vương gia!”

“Ừ...” Trong mắt y hiện lên tia đau đớn, ta mới phát hiện đến tận bây giờ, gần như không nhìn thấy y cử động cánh tay phải. Nhìn kỹ thì thấy cánh tay áo phải đã rách tươm, mấy vết thương thoáng ẩn thoáng hiện trong chiếc áo rách. Vết thương vì bị ngâm trong nước đã bắt đầu trở nên trắng bệch.

Ta bỗng cảm thấy sợ hãi. Lúc chúng ta sắp rơi xuống nước, hình như y nắm được nhánh cây, lẽ nào không phải vì nhánh cây đó bị gãy trước ư?

Nghĩ tới đây, ta không khỏi giật mình khiếp sợ, không còn quan tâm tới chuyện thuốc nước trên mặt có bị trôi sạch hay không nữa, chân chừ giầy lắt, cuối cùng ta run rẩy giơ tay chạm vào cánh tay của y.

“Nương nương muốn làm gì?” Y rên lên, hỏi.

Ta không dám nhìn y, chỉ cúi đầu, nói: “Tay... thế nào rồi?”

“Gãy rồi.” Y nói một cách qua loa.

Còn ta chỉ cảm thấy ghen lòng. Gãy rồi! Tại sao y có thể nói nhẹ nhàng như thế? Nhất định là rất đau! Cho nên y mới không còn sức để đẩy ta lên mặt nước, đúng không?

Nước mắt tuôn trào, trong phút chốc, tầm mắt trở nên mơ hồ, ta nghiêng răng hỏi: “Đây chẳng phải lần đầu, đã có kinh nghiệm lần trước, vì sao lần này còn muốn kéo ta?”

Dường như y sững người, hồi lâu sau mới tự cười giễu. “Ta nào biết kéo nương nương lại nguy hiểm đến vậy, lần trước là bởi nương nương vùng vẫy, lần này, đoán chắc nương nương không dám ngộ nguỵ, nhưng đâu ngờ lại có người đánh lên.”

Đúng thế, nếu không phải vì Diêu thực phi ném đá vào đầu gối y, sao y có thể đứng không vững rồi ngã xuống cùng ta? Kỳ lạ ở chỗ, y chẳng hề hỏi ta có phải đã biết ai hạ thủ hay không. Rồi lại nghĩ, bây giờ nói mấy điều này phỏng có ích gì? Ngã thì cũng ngã rồi, không chết cũng coi như may mắn trong bất hạnh.

Ha, nhìn người trước mặt, thật ứng với một câu, không chết cũng tàn phế. Tàn phế? Lòng nhói đau, ta lắc đầu thật mạnh, không, ta không muốn y xảy ra chuyện!

Ôm lấy thân thể y, ta định kéo y đứng dậy nhưng y níu mảy, nói: “Nương nương muốn làm gì?”

Dù gầy yếu hơn nữa y vẫn là nam tử, vó người của nam tử và nữ tử không thể so sánh với nhau, ta muốn kéo y dậy, vẫn phải cố hết sức. Nghe y hỏi, ta liền cắn răng, nói: “Đầu tiên ta giúp ngài xử lý vết thương, Hoàng thượng nhất định sẽ phái người đi tìm chúng ta, đợi họ đến, ngài chắc chắn sẽ không sao.”

Nói vậy nhưng trong lòng ta lại vô cùng thấp thỏm, bất an.

Nước sông Vụ Hà chảy xiết, không biết chúng ta đã trôi dạt đến đâu, chưa biết chừng đã ra khỏi Thượng Lâm uyển. Hạ Hầu Tử Khâm dù có phái người đi tìm cũng chưa chắc tìm được nhanh đến thế, huống chi chỉ lát nữa thôi, trời sẽ tối. Khi trời tối, cho dù thấp đuốc cũng chẳng ích gì. Cũng có thể họ cho rằng ta và Hàn Vương không thoát chết nên chỉ tìm xác dưới lòng sông... chúng ta không thể ở bên bờ sông quá lâu, nơi đây quá ẩm ướt, sức khỏe của ta trước nay vẫn tốt nhưng cũng không dám mặc áo đơn ở nơi này. Huống hồ Hàn Vương còn bị thương.

Ta không biết rốt cuộc mình đã bất tỉnh bao lâu song nhìn y phục của hai người đều đã sắp khô, cũng biết chắc rất lâu rồi. Y vẫn chịu đựng cơn đau và luôn ở bên ta ư?

Ta kéo y nhưng thấy y đột nhiên khom người, một tay ấn vào vai phải. Ta giật mình, thăm mắng chính mình sơ suất!

Ta vội buông y ra, nghiêng rằng xé một mảnh vải trên y phục, cẩn thận băng bó cánh tay y, trầm giọng nói: “Cố chịu đựng một chút!” Nói xong, ta không chần chừ, kéo cánh tay y, buộc thắt nút rồi treo lên cổ y, như vậy, cánh tay bị thương sẽ không còn đau đớn vì bị đung đưa.

Cơ thể run rẩy nhưng y luôn im lặng.

Ta gỡ tay đỡ y lần nữa. Y nhìn lọ sứ rơi xuống bên cạnh rồi nhặt lên, nhét lại vào trong ngực áo. Ta không kìm được, buột miệng hỏi: “Đây là cái gì?”

Y nhìn ta, khẽ nói: “Nương nương quên à? Ta bị thương...” Vì vậy khi gặp thích khách trên Nam Sơn, y mới không ra tay ư?

Ta sững người, sao ta có thể quên, nhưng tại sao cảm giác của ta về lọ sứ đó lại không phải như thế? Nếu là thuốc trị thương, y không nên mang theo bên mình. Ta luôn cho rằng việc nhỏ như vậy, Thanh Dương sẽ làm tốt, chẳng hạn như giục y uống thuốc, mang thuốc trị thương cho y...

Ta cảm thấy y luôn mang theo bên người chắc chắn là thứ quan trọng, đến nỗi một khi thiếu nó thì sẽ xảy ra chuyện lớn, thậm chí sẽ chết... nghĩ vậy, ta hơi giật mình, chạm vào lọ sứ trên người theo bản năng, giống như đồ của ta... vì vô cùng quan trọng, nên trước nay nó luôn là vật bất ly thân của ta.

Ta nghĩ đến thất thần, bỗng nhiên nghe thấy y cố gắng lên tiếng: “Rời khỏi nơi này thôi, ở đây quá ẩm ướt.”

Hai chúng ta đi rất lâu mới nhận thấy cảm giác âm u, giảm đi một chút, quay đầu thấy mình đã cách bờ sông Vụ Hà khá xa. Ta không dám đi quá xa, sợ tới lúc có người đến tìm mà chúng ta không nhìn thấy thì lại bỏ lỡ.

Y hiển nhiên cũng nghĩ vậy, bước chân hơi chậm lại, ánh mắt sắc bén quét một lượt, nhìn về phía trước rồi lên tiếng: “Tới kia!”

Ta dìu y qua đó, không kìm được bèn hỏi: “Nơi đó có gì?”

Y khẽ trả lời: “Sơn động.”

Ta giật mình, thẳng thốt nhìn y, sao y biết nơi đó có sơn động?

Y không nhìn ta, nói tiếp: “Vừa nãy, đợi rất lâu bên bờ sông, ta phát hiện động vật qua lại nơi đây rất nhiều, vậy thì nhất định sẽ có người tới săn bắt. Nơi này cách Thượng Lâm uyển không xa lắm nhưng có rất nhiều núi, không dễ dựng nhà cửa, như vậy, khi thợ săn cần nơi nghỉ chân, đương nhiên chỉ có thể chọn

sơn động. Bên kia là nơi hướng về phía mặt trời, chỗ này lại có nguồn nước dồi dào, hơn nữa quanh đây còn có rất nhiều cây ăn quả... nên chắc chắn sẽ có chỗ dừng chân.

Y phân tích một cách tỉ mỉ khiến ta không kịp được, nói: “Ngài thật khiến ta ngạc nhiên.”

Không biết bắt đầu từ khi nào, ta và y không còn câu nệ lễ tiết, xưng hô ‘bản cung’ với ‘bản vương’, lời nói cũng rất tự nhiên.

Y cười giễu. “Ngạc nhiên hơn nữa cũng không lợi hại bằng nươg nươg. Ta thật không ngờ, gương mặt thật của Đàn phi lại như vậy!” Y nói xong, cúi đầu nhìn ta, đôi mắt đen láy dần hiện lên vẻ hưng phấn. Hồi lâu sau y mới khẽ nói tiếp “Rất đẹp.”

Ta chỉ cảm thấy hai má nóng bừng, cắn môi nói: “Bây giờ ngài còn cho rằng ta quyến rũ ngài ư?”

Hình như y hơi giật mình nên không tiếp lời. Chúng ta đi về phía trước, quả nhiên như suy đoán của y, xuyên qua bụi cỏ cao hơn đầu người, thấp thoáng có thể nhìn thấy sơn động.

Ta không khỏi ngạc nhiên và mừng rỡ mỉm cười, y cũng không so đo lời nói của ta khi nãy, chỉ nói: “Kinh ngạc không? Nữ tử lớn lên ở chốn khuê phòng như nươg nươg đương nhiên không hiểu, song đối với người hành quân đánh trận, chuyện này chẳng có gì đáng nói. Nếu không thông thuộc địa hình, binh bại cũng là chuyện bình thường.”

Cho nên y mới hiểu biết nhiều đến thế.

Năm đó, Tô Mộ Hàn cũng từng dạy ta binh pháp nhưng bây giờ nghe y nhắc đến, ta mới cảm thấy những điều từng học chỉ là sơ sơ. Cho dù ta tinh thông binh pháp hơn nữa mà không thông thuộc địa hình thực tế thì cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Còn y...

Ta vẫn luôn cho rằng y không giống người có nhiều kinh nghiệm trên sa trường nhưng từ ngôn ngữ, ử chỉ của y, ta lại không thể tin y chắc chắn là người đã kinh qua chiến trường. Hàn Vương à Hàn Vương, y thật sự là một câu đố khiến ta nhìn không thấu, đoán không ra.

Song y cho rằng ta là nữ tử lớn lên ở chốn khuê phòng? Ha, nếu y biết ta là một nha đầu hoang dã, y có ngạc nhiên không?

Ta vừa nghĩ vừa giơ tay rút một cây trâm trên đầu ta xuống, ném về phía trước. Hồi lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng động tĩnh gì, y mới nói: “Không sao rồi!” dứt lời liền tiến lên.

Ta vội đi theo bước chân của y, ngược mắt hỏi: “Ngài cho rằng có bẫy săn?” Nếu không, ta không nghĩ ra hành động vừa rồi của y là để thăm dò điều gì.

Y nhìn ta vẻ tán thưởng, cười nói: “Không sai, có vài thợ săn vì ra vào bất tiện, đồ đạc mang theo không thể mang về, lại sợ dã thú vào phá hỏng nên sẽ có thói quen đặt vài cái bẫy săn ở cửa sơn động. Nhưng không ngờ nơi này không có.” Y dừng một lát, lại nói: “Có điều, nươg nươg thật thông minh, nhanh như vậy đã đoán ra.”

Ta chỉ nói: “E rằng đó là thói quen của người Bắc Tề các ngài.” Tuy nói để lại bẫy săn nhằm ngăn dã thú tiến vào song nếu có người qua đường dừng chân nghỉ ngơi, chẳng phải rất nguy hiểm sao? Không phải ai cũng có tính cảnh giác cao đến thế!

Y không nói nữa, lúc này hai chúng ta đã vào sơn động. Ta nhìn kĩ, phát hiện bên trong chẳng có gì, chỉ là một hang động trống không mà thôi. Mới nhớ ra, bây giờ vẫn chưa phải mùa săn bắn. Nếu đúng như lời Hàn Vương, vậy thì gần đây phải có nhà mới đúng.

Ta quay đầu, trời đã dần tối, ta đi xa quá cũng không an toàn.

Đi y dựa vào vách hang động, ngồi xuống, ta nghĩ một lát, lên tiếng hỏi: “Ngài có dao găm không?”

Y sững người giây lát rồi gật đầu, khom người, rút trong ủng ra một con dao găm đưa cho ta, khẽ nói: “Cẩn thận, rất sắc.”

Y cũng không hỏi ta muốn làm gì, chỉ yên tâm giao cho ta.

Có điều, lúc này ta cũng không có nhiều thời gian, chỉ đứng lên nói với y: “Ngài ở trong này đợi ta.” Nói xong, ta quay người chạy ra ngoài.

Ta nhất định phải nhân lúc trời còn chưa tối hẳn, tìm thấy thứ ta cần rồi trở về sơn động. Mùa này, bách thú vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ đông, kiếm ăn và giao phối, nếu ta đụng phải chúng vào buổi tối, chắc chắn sẽ không thoát được được. Nghĩ vậy, ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Lần này đi săn ở Thượng Lâm uyển, ta không săn được gì, vẫn chưa muốn để dã thú săn được ta trước. Khóe miệng bất giác mỉm cười, lúc nào rồi mà ta còn có thể tự tìm niềm vui như vậy?

Tìm một con dốc nhỏ, ta đứng lên, nhìn xung quanh một lượt. Rất may, ta đã nhìn thấy cây trúc, tuy chỉ là một khoảng nhỏ nhưng cũng đủ cho ta dùng. Ta nhảy xuống, nhanh chóng chạy qua. Rút dao găm ra, ta thử chặt một đường, không ngờ dễ như trở bàn tay. Ha, quả nhiên chém sắt như chém bùn! Chẳng trách lúc đi ra, Hàn Vương còn đặc biệt dặn dò ta cẩn thận.

Hít sâu, ta vung tay cắt ngang cây trúc trước mặt, khẽ đẩy một cái, thân cây trúc cao to bổ nhào. Tiếng lá trúc ‘rào rào’, trong đêm dường như càng trở nên lạnh lẽo. Ta cũng chẳng quan tâm đến điều gì khác, dung dao chặt thân trúc thành từng đoạn rồi lại chặt thành mảnh, ôm một ít chạy về sơn động.

Trong sơn động, Hàn Vương vẫn dựa vào vách đá, nghe thấy tiếng bước chân người đi vào, y ngược nhìn theo phản xạ, vẫn im lặng, không nói lời nào.

Ta đặt đồ trong tay xuống, bước lên trả con dao găm cho y, lạnh nhạt nói: “Ngài thật bình tĩnh.” Ta vốn tưởng một mình ta ra ngoài y sẽ lo lắng, song tới khi ta trở lại, y cũng chẳng hỏi một câu. Thậm chí trong đôi mắt ấy cũng chưa từng xuất hiện vẻ lo lắng.

Y cười nhạt: “Nếu không thì phải làm thế nào?”

Ta không nói gì, chỉ quỳ xuống, xé vài mảnh vải trên y phục và đặt sang một bên. Chần chừ giây lát, cuối cùng ta giơ tay tháo mảnh vải buộc trên cổ y, đặt cánh tay y xuống, khẽ nói: “Ta không biết y thuật, chỉ có thể cố định cánh tay của ngài, sẽ đau, ngài cố chịu đựng một lát!” Nói xong, ta không dám nhìn y, nhặt mảnh trúc dưới đất lên, kẹp vào cánh tay y rồi dùng mảnh vải vừa xé quấn từng lớp, từng lớp. Ta hít một hơi thật sâu rồi cố sức buộc thắt nút.

Ta cảm thấy y rõ ràng rất đau đớn nhưng từ đầu đến cuối không hề thốt lên một tiếng.

Ta thật khâm phục sức chịu đựng của y, rõ ràng cảm giác y đem lại cho ta không phải như thế, song ra không biết làm thế nào y có thể chịu đựng được cơn đau mà không thốt một lời.

Bên ngoài, gió đột nhiên thổi lớn hơn, lùa vào trong hang động khiến người ta không thể mở mắt. Nhưng cơn gió đó không lạnh chút nào, ngược lại hơi khô nóng. Không biết vì sao, ta mơ hồ có cảm giác không ổn.

Lúc quay người mới phát hiện trời đã tối, ta thầm kêu không xong rồi, phải nhanh chóng châm lửa, bằng không khi trời tối hẳn dã thú sẽ xuất hiện. Khứu giác của chúng rất nhạy, hướng chỉ trên người Hàn Vương còn có vết thương và mùi máu tanh, một khi bị dã thú phát hiện, hậu quả không thể tưởng tượng được. Lúc này ta lại nghĩ kể mà có mấy cái bẫy săn thì tốt. Con người ấy mà, dễ thay đổi đến vậy đấy.

Ta lắc đầu, đứng lên, tới cửa động nhặt một ít củi, lại khom người lấy mảnh trúc còn lại, tìm một nơi bên trong, ngăn gió thổi vào, nhưng lửa của ta còn chưa châm lên đã bị gió thổi tắt.

Trong người chúng ta không có môi lửa, chỉ có thể dùng phương thức nguyên thủy nhất để châm lửa. Ta ngồi dưới đất, cố gắng dùng hai mảnh trúc cọ sát vào nhau, động tác trên tay càng lúc càng nhanh, cho tới khi hai tay mỏi rã rời vẫn chưa thấy ngọn lửa xuất hiện.

Không biết tại sao, đột nhiên ta cảm thấy hơi tủi thân. Cảm thấy có thứ gì đó ném qua, nhìn kĩ thì ra là con dao găm của Hàn Vương.

Y nói: “Dùng dao găm rạch một rãnh, sẽ nhanh hơn.”

Ngăn người giây lát, ta lập tức làm theo, quả nhiên không lâu sau liền ngửi thấy mùi cháy. Ta trở nên vui vẻ, cảm thấy cánh tay không còn mỏi nữa, trong lòng cũng không còn tủi thân, động tác trên tay càng lúc

càng nhanh. Cuối cùng ‘rẹt’ một tiếng, ngọn lửa nhỏ bùng lên, châm vào đồng củi, sơn động cuối cùng cũng trở nên sáng sủa. Ta thở phào nhẹ nhõm, ngoái đầu nhìn y, không nhịn được phì cười.

Bộ dạng của ta bây giờ chắc chắn rất nhếch nhác, ngoài lần bị vu oan lấy trộm y phục của Tang Lục rồi bị đánh ở Tang phủ lần đó, dường như ta chưa bao giờ nhếch nhác như thế này. Tối hôm đó, ta tuyệt vọng biết bao, song ta đã gặp Tô Mộ Hàn, y đã giúp ta tìm lại niềm vui. Lại nhớ đến Tô Mộ Hàn...

Vì sao khi ở cùng Hàn Vương, ta luôn cố ý hoặc vô tình nghĩ đến Tô Mộ Hàn? Lắc đầu, chính ta cũng không biết.

Lúc này, y vịn một tay vào tường để đứng lên, đứng một lát rồi mới đi về phía ta. Ngồi xuống trước mặt ta, y đột nhiên khẽ cười.

Ta không hiểu, hỏi y: “Ngài cười gì?”

Y nhìn ta, đáp: “Cười nường nường.”

“Ta?” Ta ngạc nhiên.

Y gật đầu, lời nói dường như mang theo chút đắc ý: “Gương mặt thật của nường nường hẳn chưa từng nhìn thấy nhưng lại bị ta trông thấy.”

“Hắn.” Trong lời của y dường như là chỉ Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng chuyện này khiến y vui vẻ như vậy sao?

Không đợi ta lên tiếng, y hỏi: “Vì sao nường nường che giấu gương mặt thật của mình?”

Câu này, y đã kìm nén cả quãng đường, cuối cùng vẫn hỏi ta.

Ta nhìn y, cười nói: “Muốn ta trả lời cũng được nhưng một câu hỏi đổi một câu hỏi.” Ta không làm chuyện lỗ vốn, dù sao y cũng đã nhìn thấy gương mặt thật của ta, chỉ bằng làm một cuộc trao đổi với y.

Dường như y sững sờ, lạnh giọng nói: “Không đổi.”

Ha, phải chăng y cho rằng thứ ta muốn trao đổi chính là mặt nạ trên mặt y? Ta mím môi, mành cùi trong tay vào đồng lửa, nếu ta đổi lấy mặt nạ của y, vậy ta vẫn bị lỗ. Bây giờ, gương mặt của ta bị y nhìn thấy, còn y chẳng qua chỉ chất vấn lý do ta che giấu dung mạo, để công bằng, ta cũng muốn hỏi nguyên nhân ta đeo mặt nạ. Ta mặc kệ y đeo mặt nạ có phải là vì gương mặt thật không thể khiến cho quân địch khiếp sợ trên chiến trường hay không, tóm lại ta vẫn chưa nhìn thấy mặt y, ta đã lỗ, cho nên ta mới không đổi lấy điều này.

Ta cười với y: “Vì sao không nghe xem ta muốn trao đổi điều gì?” Y ngần người, ta nói tiếp: “Ta muốn nghe ngóng một người từ ngài.”

Lông mày y nhíu chặt, ánh mắt dần lộ vẻ kinh ngạc.

Ta lại nói: “Ngài có quen Tô Mộ Hàn không?” Không biết vì sao khi nói ra ba từ đó, cơ thể ta đột nhiên trở nên căng cứng, bàn tay nắm cành củi cũng siết chặt hơn.

Ta không biết đã bao lâu rồi, chỉ gọi tên của tiên sinh cũng khiến ta căng thẳng.

Y vẫn nhìn ta chăm chú, hồi lâu sau mới nói: “Y là người thế nào với nường nường?”

Khẽ gảy đồng lửa trước mặt, ta cười nói: “Ngài đừng làm hồng quy tắc, ta nói rồi, một câu hỏi đổi lấy một câu hỏi.” Câu hỏi của ta y vẫn chưa trả lời, còn hỏi ngược lại.

Y sững sờ, cuối cùng bật cười rồi lắc đầu, nói: “Người nường nường nói, ta không quen.”

Động tác trên tay hơi ngưng lại, ta nhìn người trước mặt với vẻ không tin, y nói không quen... trong lòng ta bỗng cảm thấy trống rỗng. Lẽ nào cảm giác của ta cho tới tận bây giờ đều sai ư? Sao có thể chứ? Y khiến ta cảm thấy quen thuộc biết bao, song rõ ràng y vừa nói không quen.

Ta chưa bao giờ kích động như lúc này, muốn bỏ nhào lên gỡ mặt nạ của y xuống, xem xem rốt cuộc gương mặt y như thế nào. Tuy như vậy không thể nói rõ điều gì nhưng...

Ta cắn môi, đáng vẻ của y lúc này, nếu ta cùng y cứng rắn, y có liệu mình phản kháng hay không?

Đang suy nghĩ, ta bỗng nghe thấy y nói: “Nương nương vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.”

Lúc này ta mới sực tỉnh, nhớ ra câu hỏi của y là gì. Ta cười nhạt, đáp: “Đương nhiên là để tự bảo vệ bản thân. Ngài cũng không biết rõ, chốn hậu cung của thiên triều, ta không có hậu thuẫn, nếu để lộ liễu, chói mắt sẽ khó tránh khỏi việc trở thành cái gai trong mắt bọn họ.”

Y khẽ ‘hừ’ một tiếng: “Cô không sợ phạm tội khi quân ư?”

“Tội danh này, vương gia muốn chụp cho ta ư?” Nhìn thẳng vào y, lời ta nói rõ ràng, việc này chỉ có y biết, chỉ cần y không nói thì sẽ không ai biết. Trừ phi... ý muốn ta chết.

“Ta...Ha!” Y cười. “Chỉ đáng tiếc, Hoàng thượng của các người vẫn không biết Đàn phi của hần lại có gương mặt khuynh quốc khuynh thành.”

Trong lòng run rẩy, ta đưa tay xoa mặt theo bản năng. Không nhớ đã bao lâu ta chưa nhìn thấy gương mặt của chính mình, thật sự như y nói, rất xinh đẹp sao? Vì sao nghe y nói như vậy, ta lại cảm thấy vui vẻ?

Giây phút ấy, không biết tại sao, ta lại buột miệng hỏi: “Vậy... ta so với Dao phi thì sao?”

“Hả?” Y nhìn ta, khẽ nói: “Lần này nương nương không được hỏi, tới lượt ta hỏi.”

Ta ngẩn người, nghe y giải thích: “Câu hỏi trước của ta, nương nương dùng câu hỏi để trả lời.”

Y nhắc ta mới nhớ, quả thật là vậy. Ha, hay cho Hàn Vương xảo quyệt! Câu hỏi như vậy của y chẳng phải dụ dỗ ta hỏi lại y ư? Ha, ta vẫn trúng kế, còn âm thầm trúng kế...

Ta đã nói một câu hỏi đổi một câu hỏi, đến câu hỏi nhỏ nhất như vậy mà y cũng không muốn trả lời. Ta nghiêng rằng, vì sao khi thua y, trong lòng ta lại cảm thấy không phục đến thế?

Y lại nói: “Nương nương đã biết thân phận của Dao phi?”

Lời của y khiến ta kinh ngạc, vốn tưởng với chủ đề liên quan tới Dao phi, cho dù ta hỏi thì y chưa chắc sẽ trả lời, nhưng không ngờ y lại tự động lên tiếng.

Ta gật đầu, có điều y đã nhắc đến chuyện của Dao phi thì ta không cần hỏi về nàng ta, chỉ cần đợi y lên tiếng nói về chuyện của nàng ta lần nữa, vậy nên ta hỏi: “Vì sao ngài muốn giết Diêu Chấn Nguyên?”

“Cứu nương nương.” Y lãnh đạm nói.

Cứu ta? Lời này của y khiến ta nửa tin nửa ngờ.

Y lại hỏi: “Thái hậu cũng biết thân phận của Dao phi?”

“Ừ.” Ta nhìn y, đáp “Ta cũng có thể nói cho ngài biết, sau này những tháng ngày sống trong cung của Dao phi chắc sẽ không dễ dàng.” Không biết vì sao, nghe y nhắc đến Dao phi hết lần này đến lần khác, trong lòng ta cảm thấy rất không thoải mái. Bởi y quan tâm đến nàng ta ư? Hay chỉ vì chuyện của Bắc Tề?

Ta lại cắn răng hỏi: “Vì sao nàng ta muốn trở về?”

Y sững người, tiếp tục nói: “Câu hỏi này, nương nương nên hỏi nàng ta, đừng hỏi ta.”

Ta cười giễu. “Ngài là nghĩa huynh của nàng ta, lẽ nào ngài không biết?”

“Nghĩa huynh cũng là vợ vàng thừa nhận, trước khi sắp hòa thân, chẳng qua chỉ là mượn danh phận mà thôi, ta và nàng ta cũng mới quen biết.”

Thảo nào y nói, đến Dao phi cũng chưa từng nhìn thấy gương mặt y, hóa ra, giữa bọn họ hoàn toàn không thân thiết. Nhưng ta vẫn không hiểu, năm đó Phất Hy đã trở thành công chúa hòa thân được gả cho Bắc Tề, còn nói nàng ta đã chết ở hoàng cung của Bắc Tề, bây giờ Hoàng đế Bắc Tề lại đưa nàng ta về thiên triều hòa thân, thế là thế nào?

Ta vừa định lên tiếng, thấy y giơ tay ngăn lại, khẽ nói: “Vừa nãy nương nương hỏi liền hai câu, giờ đến lượt ta hỏi.”

Ta hơi giận, trừng mắt với y, y luôn rõ ràng như vậy, không để ta chiếm ưu thế. Ta liền nghiêng rằng, nói: “Ngài hỏi đi.”

Y vẫn khẽ cười, lắc đầu nói: “Không hỏi nữa.”

Ta ngạc nhiên hỏi: “Vì sao?”

“Vì không muốn hỏi.”

Ta phần nộ nhìn y, y không muốn hỏi cũng chính là muốn cho ta biết, ta cũng không thể hỏi nữa, đúng không? Hơn nữa, y còn nói ta đã hỏi liền hai câu, cho dù thế nào thì cũng là ta chiếm ưu thế, còn y đã nhượng bộ, như vậy càng khiến ta không còn gì để nói. Huống chi, một câu hỏi đổi một câu hỏi là do ta đưa ra nhưng y là người kết thúc trước.

Hàn Vương! Vì sao y luôn hiểu rõ ta đến vậy? Đường như y luôn hiểu rõ những suy nghĩ trong lòng ta.

Ở trước mặt y, ta giống như vĩnh viễn ở thế bị động, nên người ở trước mặt này khiến ta cảm thấy sợ hãi và hồi hộp.

Nhưng y lại nói, y không quen Tô Mộ Hàn. Tới giờ, ta không có cách nào tin lời y. Song y lừa ta làm gì? Cho dù y quen Tô Mộ Hàn thì thế nào chứ?

“Lửa sắp tắt rồi.” Y tốt bụng nhắc nhở ta.

Lúc này ta mới sực tỉnh, củi đã dùng hết, đành đứng lên, nói: “Ta đi nhặt một ít củi.”

Bước được một bước, thấy y đưa con dao găm cho ta: “Mang cái này theo.”

Ta không từ chối, chỉ nhận lấy rồi xoay người đi ra. Tới cửa động, đột nhiên ta quay lại, nam tử đó đang quay lưng lại với ra. Ta cảm thấy kỳ lạ, vì sao hôm đó y chỉ đỡ ta ngã xuống ba bậc thềm đã có thể thổ huyết, mà hôm nay ngã từ nơi cao như thế, y lại có vẻ không gay go lắm nhỉ?

Không, lúc ta vừa tỉnh, nghe y nói chuyện vẫn không có sức như bây giờ, tốc độ phục hồi của y thật khiến ta kinh ngạc.

Lắc lắc đầu, lúc này ta lấy đầu ra thời gian nghĩ nhiều đến vậy? Thở dài một tiếng, ra đến bên ngoài, ta cũng không dám đi quá xa, chỉ nhặt một ít củi ở gần động. Ánh trăng hôm nay không sáng nhưng vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ dưới đất. Ta nhặt một bó củi, cái bóng trên mặt đất bắt đầu mờ nhạt, ngược mắt nhìn, ánh trăng đã bị đám mây lớn che mất. Lúc này, gió thổi đến đã không còn hơi nóng như ban nãy, dần trở nên lạnh giá. Ta cảm thấy sợ hãi, sắp mưa rồi, còn có thể có sấm. Thời tiết hôm nay đột nhiên khô nóng đến vậy, ta nên nghĩ đến điều này.

Ôm bó củi, vội vàng trở về, ta thật sự không biết nếu lát nữa có sấm thật, ta nên làm thế nào?

Y thấy ta quay lại, hỏi với vẻ nghi ngờ: “Sao hoảng hốt vậy?” Nhìn ra phía cửa động một cách cảnh giác, ta biết, chắc y cho rằng ta đã gặp phải loài dã thú hung dữ nào đó.

Ngồi xuống trước mặt y, thêm chút củi vào đồng lửa, ta gượng cười, nói: “Bên ngoài tối như vậy, đương nhiên ta muốn mau chóng trở về.”

Y cười, nói: “Hóa ra nương nương cũng biết sợ!”

Ta thở dài. “Ai chẳng có thứ để sợ chứ!”

Y im lặng không nói gì nữa.

Đám lửa lại bùng lên, hai má ta bắt đầu nóng bừng. Ta ngược mắt nhìn, ánh lửa chiếu lên tấm mặt nạ của y khiến nó có màu đỏ sậm rất đẹp. Đôi mắt y trong khoảng khắc ấy trở nên sáng rực.

Không có gì để ăn, ta cảm thấy đói, có lẽ y cũng vậy. Song bây giờ, cây chưa kết trái, ta lại không thể săn bắn. Nhìn người trước mặt, ta không lên tiếng, y chỉ còn một cánh tay lạnh lẽo thì có thể làm gì?

Ta đành chịu đựng vậy, chỉ một buổi tối thôi mà. Đột nhiên ta nghĩ ra, nếu ngày mai vẫn không có ai tìm thấy chúng ta thì nên làm thế nào? Nếu có người tìm được chúng ta thì đó chính là lúc trở về.

Không biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ nghĩ gì, ta và Hàn Vương ở bên nhau lâu như vậy, hẳn có tức giận không? Sau đó, ta lại bắt đầu nghiêng răng phần nộ, hôm nay hẳn bảo vệ Dao phi, nếu không phải ta và Hàn Vương

cùng ngã xuống, chỉ dựa vào việc ta không biết bơi thì chắc chắn sẽ chết, nếu một ngày nào đó trở về, hẳn có thể trách ta vì chuyện này sao? Hàn Vương cứu ta, cũng chẳng phải lỗi của ta.

Đang suy nghĩ, thấy y giơ tay qua, định lấy con dao găm đặt bên cạnh ta, không biết vì sao, ta nhanh tay giữ lấy nó. Y rõ ràng giật mình, ta vội lên tiếng: “Hôm nay, nếu ta gỡ mặt nạ của ngài xuống, ngài sẽ làm gì?”

Y vẫn lãnh đạm nói: “Chuyện đã nói từ lâu, còn muốn ta nói lại lần thứ hai?”

Ta đáp: “Ngài không ngại nguy hiểm đến tính mạng mà ngã xuống cùng ta, bây giờ lại muốn chính ta giết ta vì chuyện này ư?” Ta không tin chỉ vì ta nhìn thấy gương mặt y, y sẽ giết ta.

Hai đồng tử của y co lại, giọng nói cũng trở nên lạnh lùng: “Ta không giết nương nương, chuyện hôm nay nương nương ngã xuống từ nơi cao như vậy, tất cả mọi người đều biết.”

Đúng vậy, nếu hôm nay ta chết, cũng chẳng có ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ta nhìn thẳng vào y: “Ngài đã nhìn thấy mặt nạ, đối với ta mà nói, chuyện này không công bằng.”

Y ‘hừ’ một tiếng. “Nương nương có thể lại che đi!”

Ta kinh ngạc, y thật thông minh, đoán được ta sẽ mang thuốc nước bên mình. Sau đó, ta lại nhớ đến lọ sứ trên người y, có phải vì y cũng có thói quen như vậy không? Ta càng tò mò, trong lọ sứ của y rốt cuộc đựng cái gì?

Đúng lúc này, tay y nắm con dao găm tăng thêm lực, muốn rút nó ra. Hai tay ta cũng nắm chặt con dao đó, kéo mạnh một cái nhưng không ngờ sức của y lại yếu như vậy, bỗng ngã nhào xuống đất.

Ta vô cùng sợ hãi, cuống quýt vớt con dao ra để đỡ y. Vừa chạm vào cơ thể y, ta cảm thấy toàn thân chấn động. Y đang sốt! Rõ ràng y đang sốt! Nhìn vết thương trên cánh tay y, không có thuốc trị thương để xử lý, chắc đã bị viêm.

“Chết tiệt!” Ta cũng không biết làm thế nào, chỉ nghiêng răng chửi thề.

Giơ tay đỡ y đứng dậy, ta phát hiện y chẳng còn chút sức lực. Thảo nào lúc ta đi nhặt củi, y không hề nói một câu, chỉ đưa dao găm cho ta. Hóa ra, y vốn không thể đứng dậy được. Ha, y vẫn có thể điềm nhiên như không, lẽ nào chỉ vì không muốn ta biết?

Hàn Vương, ta phát hiện ta càng lúc càng không hiểu y.

Người ta nói con người phải tiếp xúc nhiều mới thấu hiểu nhau hơn nhưng người trước mặt này lại khiến ta càng mù mịt, vì sao y không muốn ta biết? Sợ ta lo lắng hay vì điều gì khác? Ha, tất cả chỉ là những lý do vô lý.

Ta muốn giơ tay đụng chạm vào trán y theo bản năng nhưng nhớ ra y vẫn đang đeo mặt nạ. Ha, lúc này ta vẫn thật sự cảm thấy mặt nạ của y là một thứ phiền phức. Đột nhiên ta không muốn ép buộc y gỡ tấm mặt nạ xuống, ta không muốn lợi dụng lúc người khác khó khăn. Tang Tử ta hành sự, trước nay đều quang minh lỗi lạc...

Y còn có thể cười. “Cả đời ta, những lúc thảm hại nhất đều bị nương nương nhìn thấy.”

Khi y nói chuyện, ta mơ hồ phát hiện, giọng nói của y trở nên khàn khàn.

Ta lại mất bình tĩnh một lần nữa. Ở cùng y, ta luôn cảm thấy bản thân mình điên mất rồi, vì sao ta luôn nhớ đến Tô Mộ Hàn? Y bị sốt, đến giọng nói cũng khàn khàn, nhưng không ho trước mặt ta. Đột nhiên ta phát hiện, hóa ra ta hy vọng y ho đến vậy, thế nhưng y lại không hề ho.

Kiểm chế đôi tay đang run rẩy, ta khẽ hỏi: “Ngài khó chịu sao?”

Y lắc đầu.

Sao có thể không khó chịu chứ? Ta nhớ khi Hạ Hầu Tử Khâm bị ốm, hẳn vừa sốt vừa ho, đến ta cũng thấy hoảng sợ. Lúc này không có thuốc, cũng không có đại phu, đột nhiên ta cảm thấy áy náy. Nếu không vì kéo ta, Diêu thực phi sẽ không ra tay làm y bị thương, y cũng không ngã xuống cùng ta.

Y do dự, ta lại nói: “Ta bảo đảm sẽ không tháo mặt nạ của ngài, cứ cho là ta trả ơn ngài cứu ta một mạng như vậy ngài yên tâm rồi chứ?”

Y khẽ cười nhưng không nói gì, nghiêng người nằm xuống. Ánh lửa chiếu lên chiếc mặt nạ của y, lúc tối, đôi mắt y khẽ khép lại. Ta ngồi cạnh y, thi thoảng cho thêm củi vào đồng lửa. Chẳng bao lâu sau ta đã nghe thấy tiếng thở của y trở nên đều đều, xem ra y đã ngủ. Rõ ràng rất mệt nhưng y vẫn gắng gượng chống đỡ, Hàn Vương à, ta không biết rốt cuộc y gắng gượng làm gì? Ta ngập ngừng giây lát, cuối cùng đưa tay nắm lấy tay y.

Bàn tay y gầy guộc làm ta đột nhiên nhớ tới hôm đó, qua tấm rèm, Tô Mộ Hàn giờ bàn tay thon dài, đường chỉ tay rõ ràng... nhưng ta nghĩ tay của Tô Mộ Hàn chắc chắn sẽ lạnh buốt, còn bàn tay ta đang nắm bây giờ lại nóng hằm hập...

Cầm thấy ngón tay y khẽ động đậy, ta giật mình, vội vàng buông tay rồi nhìn y chăm chú, giống như tên trộm làm chuyện trái lương tâm. Thấy y không tỉnh lại, ta mới thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, ta lại cảm thấy buồn cười. Ta thật ngốc!

Ta ngồi ôm đầu gối, không có tiếng nói chuyện, trong động bỗng yên tĩnh hẳn. Âm thanh bên ngoài cũng càng lúc càng rõ ràng, gió thổi rất to, ta không dám quay đầu nhìn.

Ta phải ra sức ép bản thân nghĩ sang chuyện khác. Lúc ta và Hàn Vương rơi xuống, thích khách trên Nam Sơn vẫn chưa bị giết sạch. Trong lòng ta bỗng căng thẳng, Hạ Hầu Tử Khâm chắc không sao đâu nhỉ? Mà bên cạnh hắn có bao nhiêu người bảo vệ như vậy, sao có thể xảy ra chuyện chứ? Không sao, không sao, ta tự an ủi bản thân.

Tiếp đó lại nhớ tới mấy tên thích khách xuất hiện trên Nam Sơn ban nãy. Là Đại Tuyên, Bắc Tề, Nam Chiếu, hay chính là người của thiên triều?

Chỉ đáng tiếc hiện trường quá hỗn loạn, trong khoảng thời gian ngắn, ta vẫn chưa tìm ra manh mối.

Bây giờ, nhất định Khanh Hằng đang vô cùng lo lắng, cũng may ta chưa chết, bằng không, với tính cách của huynh ấy, nhất định sẽ tự trách bản thân cả đời. Khanh Hằng, ta hiểu huynh ấy nhất. Hạ Hầu Tử Khâm sẽ hạ lệnh tìm ta và Hàn Vương. Dù không có mệnh lệnh đó thì Khanh Hằng cũng sẽ tìm kiếm suốt đêm. Bắt đầu từ bờ sông Vụ Hà...

Đến lúc này, ta không biết rốt cuộc đã bị đẩy đi bao xa, chắc chắn họ sẽ tìm kiếm rất kỹ, không bỏ sót nơi nào. Ta hy vọng họ có thể nhanh chóng tìm đến nơi này. Bất giác nhìn Hàn Vương, tình trạng của y không hề lạc quan nhưng ta không biết tại sao y có thể giữ tinh thần tốt như vậy? Sức khỏe của y rõ ràng chẳng giống chút nào với dáng vẻ y thể hiện bên ngoài. Ngữ khí của y khi nói chuyện khiến ta không nghe ra chút nào là y đã bị thương, còn đang sốt... Nghĩ tới đây, ta càng lo lắng.

Bắt đầu từ hôm y đột nhiên nôn ra máu, ta đã cảm thấy dường như có chỗ nào đó không ổn. Song rốt cuộc là chỗ nào, ta không thể nói rõ được.

Đang ngồi ngơ ngẩn, đột nhiên ta nghe thấy tiếng mưa rất lớn ở bên ngoài. Sau đó là tiếng sấm ‘đùng đoàng’ cực lớn vang lên trên bầu trời.

“A...” Ta sợ hãi ôm đầu, bịt chặt tai. Chết tiệt, mưa thật rồi! Sấm thật rồi!

Trong lòng bỗng trở nên hỗn loạn, toàn thân ta không ngừng run rẩy. Ta luôn sợ tiếng sấm, từ trước đến nay vẫn không thay đổi được. Nhìn ra bên ngoài, tia chớp lóe lên, đêm tối bỗng sáng bừng trong nháy mắt. Ta sợ tới mức run rẩy mãi không thôi.

Người bên cạnh chợt mở mắt, một tay chống người ngồi dậy, ta vẫn không ngừng run rẩy. Nước mắt đột nhiên trào ra, ta sợ hãi, sợ tiếng sấm... ta cũng biết điều này thật kém cỏi nhưng ta sợ, tính thể nào cũng không thay đổi được. Ta không sợ giết người nhưng lại sợ sấm sét.

Ở bãi săn khi ấy, lúc giương cung nhắm vào Diêu Chấn Nguyên, ta không hề run rẩy, sợ hãi như bây giờ. Nhất định y cảm thấy ta thật buồn cười.

Y lại nhìn ta, nói với giọng khàn khàn: “Qua đây!”

Ta cũng người, nhưng lúc này lại có một tiếng sấm rền bở xuống. Ta kinh hãi hét lên, mặc kệ tất cả, bỏ nhào qua chỗ y. Y vươn tay ôm lấy ta. Ta trốn vào lòng y, cơ thể vẫn không ngừng run rẩy. Y ôm ta, đột nhiên khẽ bật cười. Ta vừa sợ hãi vừa ngại ngùng, một câu cũng không thốt ra được.

Bên ngoài, sấm và mưa vẫn giao hòa.

Trong cơn động, ta và y ngồi bên đống lửa, một tay ôm ta. Gương mặt ta dán lên lồng ngực y, cách lớp áo mỏng, càng cảm nhận được cơ thể y nóng một cách khác thường.

Giọng vẫn nhẹ nhàng, y cười nói: “Nương nương như vậy khiến ta cảm thấy nương nương chẳng qua vẫn chỉ là một tiểu nha đầu?”

Tiểu nha đầu...

Lúc đó, Tô Mộ Hàn cũng gọi ta như vậy. Không biết vì sao, ta giơ tay túm lấy vạt áo y, vừa khóc vừa gọi: “Tiên sinh...”

Tiên sinh... ba năm nay, chỉ Tô Mộ Hàn mới cho ta cảm giác kỳ diệu như vậy.

Y không cảm động chút nào, khẽ nói: “Ta không phải tiên sinh của nương nương.”

TaHàn Vương tàn nhẫn, đến chút hy vọng nhỏ nhoi cũng không cho ta. Thông minh như y hẳn đã nhận ra từ lâu ‘Tô Mộ Hàn’ và ‘tiên sinh’ mà ta nói chắc chắn là một người. Ta chu môi không nói nữa, y cũng vậy.

Hai người ôm nhau, cũng không biết bao lâu sau, âm thanh bên ngoài mới dần biến mất. Cuối cùng ta mơ màng ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh dậy lần nữa, ta phát hiện đã là sáng ngày hôm sau. Ta vẫn tựa sát vào người y, y đang ôm ta, cánh tay bị thương đặt bên mình. Ta cảm thấy có chút kinh ngạc, vì sao ta cứ động như vậy mà y không hề có phản ứng.

“Vương gia...”

Ta gọi một tiếng, y vẫn nhắm chặt mắt, dường như hoàn toàn không nghe thấy ta gọi. Giật mình, ta rời khỏi vòng tay y, đỡ lấy cơ thể y, chắc y đã hôn mê rồi!

Hồng rồi!

“Ưm...” Y khẽ rên rỉ. “Nước...”

Y muốn uống nước? Đúng vậy, sốt suốt một đêm, nhất định sẽ khát. Nhẹ nhàng đỡ lấy y nằm xuống, ta xoay người chạy ra ngoài.

Tối qua mưa lớn, con đường bên ngoài vẫn ẩm ướt và trơn trượt, ta phải cẩn thận mới không bị trượt ngã. Chạy tới bờ sông Vụ Hà, ta nhìn chung quanh một lát, không hề nhìn thấy người đi tìm chúng ta. Lòng ta chùng xuống, xem ra chúng ta đã bị cuốn đi rất xa, bây giờ chỉ có thể dựa vào bản thân. Thở dài một tiếng, ta khom người, dùng khăn thấm nước, lúc quay người tiện tay xé một mảnh vải, buộc lên nhánh cây bên bờ sông rồi nhanh chóng chạy về sơn động.

Y vẫn đang hôn mê, ta ra ra vào vào mà y không hề cảm nhận được.

Ta cầm chiếc khăn tay đã thấm nước bước lên, nửa quỳ xuống nhưng lại chần chừ, y đang đeo mặt nạ thì uống nước thế nào đây? Sau đó, lại nhớ hôm ấy ở Liên Đài các, ta nhìn thấy y uống rượu, ha, nhưng bây giờ y như vậy làm sao có thể?

“Vương gia, vương gia...”

Ta gọi mấy tiếng liền nhưng y vẫn không phản ứng. Không uống nước chắc chắn y đang khó chịu. Ta vẫn không có cách nào, sau đó cẩn môi đưa tay qua...

Đầu ngón tay chạm vào chiếc mặt nạ màu bạc đó, ta không kìm được trở nên run rẩy, không biết gương mặt sau chiếc mặt nạ đó sẽ khiến người ta kinh ngạc như thế nào...

40. Chương 40

Type: Thanh Lam

Ta rất căng thẳng, đến hít thở cũng phải nín lại. Tay run run, ta nghiêng chặt răng, cố gắng cầm lấy chiếc mặt nạ màu bạc đỏ, kéo mạnh rồi gỡ nó xuống.

Gương mặt hoàn mỹ của nam tử hiện ra trước mặt ta. Đôi môi mỏng gợi cảm, sống mũi thẳng, thanh tú, lông mi dài khẽ lay động, dường như ta đã nhìn thấy đôi mắt đen sáng long lanh bên dưới đó... Trước nay ta không biết hóa ra nam tử cũng có thể đẹp như vậy. Hóa ra lời đồn về tướng mạo của Hàn Vương không phải không có căn cứ.

Dường như ý thức được điều gì, y khẽ nhú mày.

Ta giật mình, thấy y hơi cự mình, có vẻ rất khó chịu. Ta mới nhớ ra y đang sốt, miệng còn rất khô, cúi đầu nhìn nước thấy, trên chiếc khăn tay còn rất ít, ta nghiêng răng, để y uống một chút trước vậy.

Ta cúi xuống, vắt từng giọt nước trên chiếc khăn lên môi y. Y giống như lần đầu tiên được nếm cam lộ, ra sức liếm. Ta lại quay người chạy ra bờ sông lấy nước một lần nữa, cứ như vậy vài lần mới thấy y đỡ hơn một chút. Sau đó ta vắt chiếc khăn, cẩn thận đặt lên trán y.

Nắm lấy tay y, dường như y đã khá hơn tối qua một chút, ta thở dài, lại cảm thấy đói. Xoa xoa bụng, nhìn nam tử nằm dưới đất, y vẫn đang hôn mê, có lẽ một lát nữa cũng chưa tỉnh, ta lại nhặt con dao găm của y rồi đứng dậy, đi xung quanh tìm đồ ăn, nếu may mắn còn có thể gặp được vài nhà dân.

Tìm kiếm một vòng ta rất thất vọng, chẳng có gì. Không có đồ ăn cũng chẳng có người. Vạn bất đắc dĩ, ta lại đi một vòng bên bờ sông Vụ Hà, vẫn không nhìn thấy một ai. Trong lòng càng thất vọng, vì chúng ta bị dòng nước cuốn đi quá xa hay người tìm chúng ta vẫn chưa tận tâm?

Nghĩ vậy, ta liền cắn chặt răng. Ta có thể hoài nghi bất cứ ai, song không thể hoài nghi Cố Khanh Hằng!

Bất đắc dĩ quay về sơn động, ta đột nhiên nghĩ ra, đúng rồi, sao ta có thể quên chứ? Hôm qua tìm thấy khóm trúc nhỏ, mùa này chẳng phải có măng ư? Bỗng trở nên hưng phấn, ta nhắc chân chạy về phía khóm trúc đó.

Quả nhiên có rất nhiều măng. Ta vui sướng đào một ít mang về, y vẫn đang ngủ, ta chỉ quan tâm đến việc châm lửa, nướng măng. Mặc kệ là thứ gì, cứ nhét đầy bụng đã rồi nói sau. Không có ai đến, chúng ta phải tự cứu mình, phải có sức lực trước đã. Ta ăn một ít, lúc mang qua, thấy y vẫn nhắm chặt mắt.

Ta khom người, gọi: “Vương gia, vương gia...”

Thấy rõ ấn đường của y hơi nhấn lại song y vẫn không mở mắt, ta hơi thất vọng, đặt mu bàn tay lên trán, y vẫn chưa hạ sốt. Ngồi ngơ ngẩn bên cạnh y, ta không yên tâm để y ở lại đây một mình, tuy bây giờ là ban ngày nhưng vẫn có khả năng xuất hiện dã thú đi kiếm ăn.

Đã thay khăn đắp trên trán y mấy lần rồi mà y vẫn chưa tỉnh. Lúc này đã gần giữa trưa, tối qua mưa lớn, thời tiết hôm nay trở nên dễ chịu hơn. Ta thở dài, khi nào y mới đỡ hơn đây?

Tô Mộ Hànệnh ho của y là vì hồi nhỏ mắc bệnh, sốt ải không giảm dẫn đến tổn thương lá phổi. Ta cũng biết, có một vài người vì sốt ả viêm phổi, thậm chí còn có khả năng chuyển thành ho lao, như thế thì thực sự không còn cách nào cứu được.

Chăm chú nhìn người trước mặt, y sốt ải không hạ nhưng ta lại có cảm giác kỳ lạ. Y quá yên lặng, quả thực quá yên lặng.

Rất lâu sau vẫn chưa thấy y tỉnh, ta đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội lấy bình sứ trong người ra, bôi thuốc nước lên mặt. Tránh tới lúc gặp người đi tìm, ta vẫn chưa kịp che dấu dung nhan của mình. Lúc này, lại nhớ đến lọ sứ y cất trong người, ta càng tò mò hơn.

Nghĩ một lát, ta thò tay vào trong ngực y, rất nhanh đã chạm vào chiếc lọ đó. Ta lấy ra, mở nắp, lại phát hiện chiếc lọ trống không.

Hôm qua, khi y cắt nó vào ngực áo, ta rõ ràng còn nghe tiếng những viên thuốc chạm vào nhau, thậm chí còn rất nhiều. Rốt cuộc là thuốc gì mà y lại uống tất cả trong chốc lát!

Ta cúi đầu ngửi thử, chỉ có thể phân biệt được mùi của thuốc viên đó, ta không phải thầy thuốc nên không biết bên trong có những thành phần gì. Đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy y rên một tiếng, ta hoảng hốt, vội nhét lọ sứ vào trong ngực áo y, thấy ấn đường đang nhú chặt của y dần dần dần ra, từ từ mở mắt.

“Vương gia, ngài tỉnh rồi?” Ta vui mừng đỡ y dậy.

Y “ừ” một tiếng, nhìn rõ gương mặt ta, lông mày anh tuấn nhíu lại nhưng không nói một câu. Ta đỡ y ngồi dậy, chiếc khăn ướt rơi khỏi trán y, rõ ràng cảm thấy cơ thể y chấn động mạnh! Y nghiêng mặt, ánh mắt hướng về tấm, mặt nạ bên cạnh. Vẻ mặt nhợt nhạt bỗng trở nên lạnh băng. Chắc y nhớ đến việc ta đã đồng ý không gỡ mặt nạ của y xuống, coi như báo đáp.

Hít một hơi thật sâu, ta lên tiếng giải thích: “Lúc ngài hôn mê muốn uống nước, ta không còn cách nào.”

Ta không có bản lĩnh giúp y uống nước qua mặt nạ.

Y sững người, hồi lâu mới hỏi ta: “Ta còn nói gì?”

Lời của y khiến ta sững sờ.

Ta kinh ngạc nhìn y, lời nói của y thật kỳ quái. Ta lắc đầu, “Không, ngài chẳng nói gì cả!”

Nghe thấy vậy, y dường như mới cảm thấy yên tâm.

Đưa tay cầm chiếc mặt nạ dưới đất, ta lên tiếng: “Ngài ăn thứ gì trước nhé, ta đã nướng măng. Có điều bây giờ chắc đã nguội rồi.”

Bây giờ y mới nhìn thấy măng để bên cạnh, ngập ngừng giây lát rồi đưa tay cầm lấy mặt nạ trong tay ta, đeo lên mặt, lạnh lùng nói: “Ta không ăn nổi”

Y lúc này với lúc ôm ta, gọi ta là “tiểu nha đầu” tối qua thực sự hai người khác nhau. Dường như y lại cố tình dựng lên lớp ngụy trang, ngăn cách người khác ở xa nghìn dặm. Phải chăng chỉ vì ta đã tự ý tháo mặt nạ của y?

Ta đá con dao găm dưới đất ra xa một chút, ta vẫn sợ y sẽ ra tay giết ta như lời y nói hôm qua. Hiển nhiên y cũng chú ý đến động tác của ta, khẽ cười một tiếng nhưng không nói gì.

Một lát sau, ta không tìm được, hỏi y: “Ngài cảm thấy thế nào?”

“Không sao.” Y lạnh nhạt trả lời, một tay vịn lên tường, đứng dậy.

Ta vội đứng lên dìu y, y không từ chối, chỉ nói: “Vẫn chưa có ai đến à?”

Ta ngẩn người, cuối cùng gật đầu.

Một tay đỡ vai phải, sau đó y cúi đầu.

Ta biết, vết thương đó nhất định rất đau, ta cũng biết nếu tiếp tục kéo dài, tình trạng vết thương của y sẽ tệ hơn.

Ta lên tiếng: “Ngài có thể đi được không? Chúng ta đi men theo sông Vụ Hà lên phía trên.” Người đi tìm bọn ta đang đi xuống, chúng ta đi lên trên, vậy thì cơ hội gặp nhau sẽ lớn hơn.

Nhưng y lắc đầu, trầm giọng nói: “Không được.”

Ta có chút kinh ngạc nhìn y, lại thấy một tia sáng lóe lên trong mắt y, nghe thấy y nói: “Ta làm sao biết kẻ ám sát chúng ta sẽ không phái người xuống tìm? Nếu bị bọn họ phát hiện trước, cả nương nương và ta sẽ không thoát được.”

Lời của y khiến ta sững sờ.

Đúng vậy, sao ta lại có thể sơ suất chuyện này? Quả thật nếu để Diêu thực phi phát hiện ta và y còn sống, khó bảo đảm nàng ta sẽ không xuống tay lần nữa. Bây giờ Hàn Vương đang bị trọng thương, còn ta hoàn

toàn không biết võ công, nếu thật sự dễ dàng tìm thấy trước, chúng ta chắc chắn sẽ chết. Cho nên, ý của y là chúng ta cứ đợi ở chỗ cũ. Hơn nữa, một khi có người đến, chúng ta cũng không thể cứ thế mà đi ra.

Còn ta vì chỉ muốn người đi tìm chúng ta đến nhanh một chút mà sơ suất điều này. Sức nhớ tới mảnh vải buộc trên cây bên sông Vụ Hà, ta bàng hoàng, thật sự quá bất cẩn rồi! Thứ đó có thể dẫn người đi tìm chúng ta tới, cũng có thể dẫn kẻ muốn giết chúng ta tới.

Y nhìn thấy sự khác thường của ta, khẽ hỏi: “Nương nương đã để lại ký hiệu à?”

Việc đã đến nước này, ta cũng chỉ biết gặt đầu. y trầm mặc một lát mới cất lời: “Ra ngoài trước, nơi này không thể nán lại.”

Ta gặt đầu, nhặt dao găm rồi dìu y đi ra. một lát, lại nói: “Đợi trong bụi cỏ, chờ trời tối vậy.”

Ta nhìn xung quanh, cũng may có ở đây rất cao, còn cao hơn cả ta. Ta và y lặng lẽ đi xa hơn một chút rồi tìm chỗ ngồi xuống, cứ như thế này, cho dù có người tới, chỉ cần không lên tiếng thì cũng không ai nhìn thấy chúng ta. Còn miếng vải bên bờ sông Vụ Hà, ta không đi lấy về bởi vẫn còn hy vọng người của Cố Khanh Hằng có thể phát hiện ra nó.

Nhưng cứ đợi ở đây cũng không phải kế lâu dài, một khi trời tối, dù ở trong sơn động cũng không an toàn, huống chi là ở bên ngoài. Về điểm này, y không thể không nghĩ đến, trừ phi là...

Ta ngoảnh lại nhìn y, y cũng nhìn ta, cười buồn bã. “Có gì đáng nhìn? Ta chẳng còn sức đi xa được đến vậy!”

Quả nhiên là vì vậy!

Ta nhún vai, cất tiếng: “Ta đã đi tìm rồi, khu vực gần đây không có nhà, chúng ta chẳng còn cách nào nữa.” Bỗng nhiên nhớ ra trong sơn động còn ít đồ ăn, ta vội đứng lên, chạy vào sơn động.

“Đi đâu?” Ở phía sau, y lo lắng hỏi ta.

Ta không ngoảnh lại, chỉ nói: “Không sao, ta sẽ trở lại ngay.”

Ta vội vàng ôm đồng mẫn nướng chạy về, y chỉ nhìn ta một cái, không nói gì. Ta lại ngồi xuống bên cạnh y, khẽ hỏi: “Ngài không ăn thật à?”

Y lưỡng lự giây lát, vẫn lắc đầu. Vừa bị thương vừa bị sốt, chắc chắn y rất khó chịu, e rằng không phải y không muốn ăn, chỉ là lúc này không nuốt nổi bất cứ thứ gì.

Ta lại thở dài một tiếng, hỏi y: “Ngài có hối hận không?”

Y nhìn ta nhưng hỏi ngược lại: “Hối hận thì thế nào? Chuyện đã xảy ra còn có thể thay đổi không?”

Y nói vậy khiến ta không thốt được một câu, sau đó khẽ bật cười, “Nếu Thanh Dương tìm thấy chúng ta, nhất định sẽ hận không thể lột da ta.”

Y sững người giây lát rồi lắc đầu, nói: “Nói linh tinh.”

Ta chớp chớp mắt với y, nói: “Nàng ta thích ngài.” Ta đã nhận ra từ lâu, tâm tư của Thanh Dương đối với y đã vượt qua lẽ thường của lòng trung thành bảo vệ chủ tử. Tối hôm đó, khi ta rời khỏi phòng y, nhìn nét mặt lúc Thanh Dương vội vã xông vào, ta đã nhận ra.

Còn ngày đó, nàng ta giương cung trước ta, nói không thể giữ ta lại, chẳng qua nàng ta e sợ, một khi ta nói ra chuyện Hàn Vương mới là người giết Diêu Chấn Nguyên, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không để Hàn Vương trở về.

Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy những điều Thanh Dương muốn chỉ đơn giản như vậy, không quan tâm cái gì gọi là đại s Bắc Tề, nàng ta chỉ muốn y được bình an.

Nhưng y không nói gì, chỉ trầm mặc một hồi, sau đó cúi đầu, một tay chống xuống đất. Ta hơi ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Hồi lâu sau y mới khẽ nói: “Không thoải mái.”

Đột nhiên ta bật cười.

Từ hôm qua đến giờ, ta luôn cảm thấy y rất kỳ lạ, dường như tất cả mọi thứ y chịu đựng, y đều không thể cảm nhận được một cách bình thường. Lúc này nghe y nói không thoải mái, ta mới cảm thấy hóa ra y vẫn là một con người, một con người bình thường. Ha, ta cũng biết mình nghĩ như vậy thật ngốc nghếch, nhưng ta thực sự có chút vui mừng.

Ngoài niềm vui ấy lại là sự lo lắng.

Do dự giây lát, ta đứng lên rồi lại ngồi xuống bên cạnh y, đưa tay đỡ lấy cơ thể y, nói: “Ngài dựa vào ta nghỉ một chút đi.”

Y nhìn ta, không hề cự tuyệt, nghiêng người dựa vào.

Một lát sau, ta mới nghe thấy y cất tiếng hỏi: “Dao phi đã quay về, nương nương còn muốn ở lại bên cạnh hần không?”

Ta hơi sững người, không hiểu đang yên đang lành sao y lại hỏi như vậy, chỉ cười đáp: “Bằng không, ta còn có thể đi đâu?” Tang phủ không phải nhà của ta, bây giờ ta còn có thể đi đâu chứ?

Y không đáp, lại nói: “Tiên sinh của nương nương đâu?”

Ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay run run, im lặng một lúc mới nói: “Ngài ấy đi rồi.”

Đột nhiên y mở mắt nhìn ta, khẽ nói: “Nếu y quay lại tìm nương nương...”

“Người sẽ không quay lại tìm ta đâu, người sẽ không... để ta nhìn thấy gương mặt của người.” Ta ngắt lời y, cười chán nản: “Sao vương gia lại quan tâm tới chuyện của ta vậy?”

Tô Mộ Hàn yêu thương ta nhưng cũng rất vô tình. Nếu không, sao đến một lời chào hỏi y cũng chưa nói mà đã lẳng lặng rời đi?

Y không nói gì. Không biết vì sao ta lại lên tiếng: “Ta còn hứa sẽ mời thái y tới khám bệnh cho người nhưng đáng tiếc lúc thái y đến người đã đi từ lâu rồi. Cô lẽ chỉ mình ta nhớ, còn người đã quên...”

Khi nói lời này, lòng ta vẫn nhói đau. Tuy Tô Mộ Hàn chẳng nói chẳng rằng rời đi nhưng ta vẫn lo lắng cho y. Bao năm qua, không có y thì làm sao có ta bây giờ?

Hàn Vương khẽ khép hờ đôi mắt. Ta tưởng y mệt, cũng biết điều không nói nữa. Hồi lâu sau y lại cất lời: “Có lẽ y có nỗi khổ tâm.”

“Nỗi khổ tâm gì chứ?” Ta buột miệng hỏi, sau đó lại muốn cười, sao ta lại hỏi y?

Ta cũng biết y không thể biết, nhưng lúc này lại muốn châm chọc y: “Vậy vì sao ngài lại nói người có nỗi khổ tâm của người?”

Y trả lời qua loa: “Đoán vậy.”

Biết y sẽ nói thế nhưng tâm trạng ta vẫn tốt hơn một chút. Ta cười, nói: “Vậy sau này, giả sử ta có cơ hội gặp lại người, ta sẽ hỏi người rồi nói cho vương gia đáp án sau. Xem xem vương gia đoán có đúng không!”

Y vừa định nói thì đột nhiên nghe thấy một loạt tiếng bước chân vang lên ở gần đó. Mặt ta biến sắc, nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy những bụi cỏ khẽ lay động. Theo bản năng, ta nhìn Hàn Vương, thấy hai đồng tử y co lại, y đè thấp giọng nói: “Đừng nói chuyện, nín thở.”

Ta hoảng hốt, đột nhiên kêu ta nín thở? Có điều lúc này ta không có thời gian để hỏi y, chỉ là theo lời y nói. Tiếng bước chân chạy về phía bọn ta, sau đó biến mất rồi lại xuất hiện, đi ngược về đường cũ.

Rất lâu, rất lâu sau ta mới nghe thấy Hàn Vương nói: “Họ đã đến, vậy thì người của chúng ta cũng không còn xa.”

Vừa này ta nhận ra chỉ có tiếng bước chân của hai, ba người, chắc chắn không thể là người của Hạ Hầu Tử Khâm. Người hần phải đi tìm chúng ta nhất định rất đông, không thể chỉ có vài người.

Ta cũng thở hắt ra, vẫn là y thận trọng. Nhưng nghe nói người của chúng ta cũng không còn xa, trái tim căng thẳng của ta cuối cùng cũng được thả lỏng. Chỉ cần Cố Khanh Hằng đến, chúng ta sẽ an toàn.

Người bên cạnh cũng thở phào nhẹ nhõm, ta cảm thấy cơ thể y mềm nhũn liền hoảng hốt, cúi đầu nhìn y. Cách tấm mặt nạ, ta không thể nhìn rõ nét mặt y, chỉ có đôi mắt mang lại cảm giác yếu đuối. Vừa này, y hoàn toàn phải dựa vào sự gắng gượng ư? Ta giờ tay chạm vào mu bàn tay y, vẫn đang sốt.

Hai người chúng ta ngồi một lát, cảm giác hơi thở của y dần trở nên rối loạn, đến hít thở cũng có vài phần gấp gáp, ta cúi đầu gọi y “Hàn Vương.”

Y không nói gì, chỉ đưa tay vào ngực áo, dừng lại giây lát rồi rút tay không ra. Ta mới nhớ ra thuốc trên người y đã hết, chắc y cũng nhớ ra rồi. Trái tim ta đập thình thịch, định nói thì lại nghe thấy có tiếng bước chân từ xa chạy đến. Ta giật mình, sao bọn chúng mới đi đã quay lại nhỉ? Nghĩ vậy, ta càng căng thẳng, nếu thực sự là nửa đường quay lại thì nhất định bọn chúng đã tìm kiếm gần đây, chỉ cần tìm kiếm qua loa là có thể thấy chúng ta đang trốn gần sơn động.

Nhớ đến lời y nói, ta lại nín thở.

Khi người đó chạy tới trước mặt chúng ta, đột nhiên Hàn Vương kêu lên: “Thanh Dương

Ta sưng sốt, là Thanh Dương ư? Sao y biết?

Ha, vì sao giọng nói của y lại giống hôm y ôm ta ngã xuống bậc thềm, tựa như đang âm thầm chịu đựng điều gì đó?

Ta vừa định quay lại nhìn y liền nghe thấy tiếng bước chân lại gần, bụi cỏ trước mặt bị người ta tách ra bằng kiếm, quả nhiên lộ ra gương mặt lo lắng của Thanh Dương. Nàng ta nhìn chúng ta, mặt biến sắc, sải bước tới, gọi: “Vương gia!”

Ta chưa kịp phản ứng liền bị nàng ta đẩy ngã sang một bên, rẽ cổ quệt vào lòng bàn tay truyền đến cơn đau rát. Ta cắn môi, ngoảnh đầu lại nhìn, Hàn Vương bị nàng ta che mắt, ta chỉ nhìn thấy bóng lưng của Hàn Vương.

“Thanh Dương đáng chết, Thanh Dương đã đến muộn.” Nàng ta khẽ nói, qua lời nói của nàng ta có thể nghe thấy âm thanh ghen ngào.

Nàng ta thương yêu y, tất nhiên ta rõ hơn ai hết.

Hàn Vương không nói, ta nhìn thấy Thanh Dương lấy thuốc từ trong người cho y uống, bàn tay nàng ta đỡ lưng y, khẽ nói: “Vương gia, xin hãy hít thật sâu!”

Ta bò dậy, nhẹ nhàng bước lên trước vài bước, thấy y hít thật sâu, một lát sau mới nghe thấy tiếng hít thở gấp gáp của y trở nên bình ổn. Thanh Dương thở phào nhẹ nhõm, lúc này ánh mắt nàng ta mới đặt lên cánh tay phải của y, kinh hãi nói: “Tay của người...”

Y cúi đầu nhìn, lắc đầu nói: “Không sao!” Ngừng một lát, lại hỏi: “Người của thiên triều đâu?”

Thanh Dương không ngờ y sẽ hỏi như vậy, sững người giây lát mới nói: “Ở phía sau, chắc cũng sắp đến rồi.”

Nghe thấy vậy, y mới gật đầu.

Thanh Dương đột nhiên đứng dậy, ta chỉ cảm thấy ánh sáng trắng đột nhiên xuất hiện trước mắt, trường kiếm trong tay nàng ta đã rút khỏi bao, chỉ thẳng vào ta.

Ta giật mình, chỉ nghe thấy Hàn Vương nói: “Thanh Dương, ngươi làm gì thế?”

Thanh Dương không ngoảnh lại, chỉ nói: “Vương gia, nàng ta là người của thiên triều. Nàng ta biết quá nhiều, Thanh Dương không thể giữ lại.” Dứt lời, nàng ta liền giơ kiếm đâm về phía ta.

Ta hoảng hốt lùi lại vài bước, cũng không biết Hàn Vương lấy sức ở đâu, vội xông lên chặn trước mặt ta, thấp giọng nói: “Nàng ta không biết gì hết, tha cho nàng ta!”

“Vương gia!”

“Nàng ta... nàng ta chưa từng nhìn thấy mặt ta.” Y ngừng giây lát, lại nói: “Người đến rất kịp thời, nàng ta không biết gì hết.”

Ta cảm thấy mơ hồ, rốt cuộc y đang nói gì? Cái gì mà Thanh Dương đến kịp thời? Ha, ta rõ ràng đã nhìn thấy gương mặt của y.

Cơ thể y hơi lắc lư, Thanh Dương vút kiếm xông lên đỡ, nhú mào nói: “Vương gia, Thanh Dương đưa người về!” Lúc nàng ta nói còn nhìn ra một cái, ánh mắt đó khiến ta cảm thấy có chút sợ hãi, nhưng y túm tay nàng ta nói: “Bản vương chỉ hơi mệt, chúng ta đợi... đợi người của thiên triều đến.” Y nói xong bèn quay lại, nói: “Thiệt thòi cho Đản phi nương nương cũng phải đợi ở đây rồi.”

Không phải ta không hiểu ý của y, y sợ ba chúng ta đi ra ngoài người của Cố Khanh Hằng chưa đến lại đụng phải người của Diêu thực phi. Ta im lặng, chỉ gật đầu rồi lại ngồi xuống.

Thanh Dương lo lắng nói: “Nhưng người đang sốt.”

Y chậm rãi lắc đầu: “Không nghiêm trọng.”

Thanh Dương còn muốn nói gì nhưng thấy y đã nhắm mắt, cũng đành đứng lặng ở bên cạnh y.

Một lúc lâu sau mới loáng thoáng nghe thấy có tiếng người đến, sau đó là tiếng gọi: “Nương nương... Vương gia...”

Trong lòng ta mừng rỡ, Cố Khanh Hằng đã đến! Vội đứng lên, nói: “Ở đây! Chúng ta ở đây!” Ta ra sức vẫy tay, cũng không biết người bên đó có nhìn thấy không.

Mơ hồ nhìn thấy một người chạy như bay đến, tới gần mới nhìn rõ, quả nhiên là Cố Khanh Hằng!

Huynh ấy gạt bụi cỏ, nhìn thấy ta, ánh mắt vui mừng nhưng vẫn quỳ xuống, nói: “Mặt tướng không làm tròn bốn phận!”

Lòng ta đau nhói, nhìn sắc mặt mệt mỏi của huynh ấy, ta biết nhất định huynh ấy đã tìm một ngày một đêm. Vội vàng tiến lên đỡ huynh ấy: “Cố Phó tướng mau đứng lên, bản cung...” Quay đầu lại nhìn Hàn Vương, ta nói: “Bản cung không sao, chỉ có Hàn Vương bị thương.”

Nghe thấy vậy, huynh ấy đưa mắt nhìn về phía Hàn Vương rồi ngoảnh lại, nói: “Người đâu, đỡ Hàn Vương về!”

Lập tức có thị vệ chạy đến, cẩn thận dìu Hàn Vương về. Thanh Dương nhặt thanh kiếm dưới đất lên, vội vã đi theo.

Rõ ràng trong mắt Cố Khanh Hằng lóe lên một tia sáng, huynh ấy nhìn ta, khẽ hỏi: “Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?”

Ta kinh ngạc nhìn Cố Khanh Hằng, ánh mắt huynh ấy càng lúc càng sắc bén. Đúng thế, Thanh Dương đến cứu người nhưng trường kiếm của nàng ta vốn không cần rút ra khỏi bao.

Lắc đầu, ta nói qua quýt: “Không sao, vừa nãy có một con rắn, vừa may hộ vệ bên cạnh vương gia kịp thời hành động.”

Nghe ta nói vậy, huynh ấy không nói gì nữa. huynh ấy trước nay đều hoàn toàn tin tưởng, chưa từng nghi ngờ lời nói của ta.

Huynh ấy nghiêng người định lên tiếng, ánh mắt vô tình đặt vào cánh tay ta, sắc mặt bỗng thay đổi, lo lắng hỏi: “Tay của muội sao vậy?”

Ta cúi xuống nhìn, lắc đầu nói: “Không cẩn thận bị xước, không sao đâu, chúng ta về thôi!”

Ánh mắt Cố Khanh Hằng lộ rõ vẻ đau đớn, huynh ấy nghiêng răng, nói: “Do ta không bảo vệ tốt muội.”

Ta cất bước đi ra, huynh ấy vội đi theo, ngập ngừng giây lát, ta nói: “Hoàng thượng không sao chứ?”

“Không sao, chỉ có Thái hậu hơi hoảng sợ.”

Nói tới nỗi khiếp sợ, ta bỗng nhớ đến lúc gặp thích khách trên Nam Sơn, Dao phi còn ngất xỉu. Cũng không biết Cố Khanh Hằng cố ý không nhắc đến nàng ta hay huynh ấy thực sự đã quên? Ha, ta cười nhạt, có điều nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm không sao, ta cũng không còn lo lắng nữa.

Hai người một trước một sau bước đi, ta lại hỏi: “Đã tra ra người nào làm chưa?”

“Chưa.” Huynh ấy ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Chuyện này Hoàng thượng đã giao cho Tấn Vương điều tra, huynh phụ trách việc tìm kiếm muối và Hàn Vương.”

Ta không trả lời, có lẽ cũng là do huynh ấy chủ động xin đi. Trở lại bờ sông Vụ Hà, đã không còn nhìn thấy Hàn Vương và Thanh Dương, xem ra họ đã về trước rồi. Bây giờ ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ đi theo Cố Khanh Hằng trở về.

Đi được một đoạn, ta mới thấy thị vệ dựng cây cầu gỗ thô sơ, Thượng Lâm uyển ở bờ bên kia. Ta lưỡng lự giây lát rồi nghe người bên cạnh nói: “Mặt tướng đặc tội.” Nói xong huynh ấy ôm eo ta, nhẹ nhàng đạp lên cây cầu gỗ bắc qua sông Vụ Hà, phi thân sang bờ bên kia. Sau khi đặt ta xuống, huynh ấy mới nói: “Xe ngựa đang chờ bên ngoài.”

Ta gật đầu rồi bước lên.

Cố Khanh Hằng đi phía sau ta, hồi lâu mới cất lời: “Trước đây Hàn Vương quen muối à?”

Ta sững sờ, đột nhiên nhớ khi đó Triều Thần từng nói, nàng ta có cảm giác Hàn Vương quen biết ta. Bây giờ Cố Khanh Hằng cũng hỏi như vậy.

Ta thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Không, sao y có thể quen muối chứ?” Thực ra, ở bên y một ngày một đêm, ta càng trở nên mơ hồ. Y đem lại cho ta cảm giác quen thuộc nhưng ta chỉ có thể nói với bản thân mình, y không phải Tô Mộ Hàn, không phải người ta quen biết. Bằng không, sao lại có nhiều thứ ta không thể giải thích được?

Huynh ấy không hỏi đến người khác nữa, một lát sau mới nói tiếp: “Cũng may muối không sao, nếu không, huynh không này sẽ phải sống như thế nào nữa.”

Ta hiểu tâm trạng của huynh ấy, ngữ khí của huynh ấy cho ta biết, huynh ấy cố gắng tìm ta, huynh ấy biết chắc ta vẫn còn sống. Ta nhìn huynh ấy với vẻ nghi ngờ, thấy huynh ấy khẽ cười, nói: “Hàn Vương và muối cùng ngã xuống, y đã nguyện cứu muối, trong lòng ta đương nhiên cũng có thể khẳng định.”

Hóa ra vì như vậy, chẳng trách... Ha, ta chỉ cười không nói. Huynh ấy nào biết, vì Hàn Vương bị thương nên không thể dùng võ công. Y cũng không phải nguyện ngã xuống cùng ta, chỉ là bị Diêu thực phi đánh lên. Nhưng cũng có điều khiến ta vui mừng, may mà y biết bơi, nếu không chắc ta chết rồi. Nhưng những lời này, ta không nói cho huynh ấy biết thì tốt hơn.

Lại đi một đoạn nữa mới nhìn thấy con đường quanh co, xe ngựa đang dừng bên đường. Ta thấy Thanh Dương đứng đợi bên cạnh xe, lúc này mới biết thì ra họ đến nơi này trước. Cố Khanh Hằng đỡ ta lên xe ngựa rồi tất cả mới lên đường.

Ta nhìn thấy Hàn Vương nghiêng người nằm tựa vào tấm đệm trong xe ngựa, nhắm mắt. Đột nhiên ta lại nhớ đến lúc ở trong sơn động, khoảnh khắc ta đưa tay gỡ mặt nạ của y xuống, còn cả giây phút y nói với Thanh Dương, ta chưa từng nhìn thấy mặt y. Không biết vì sao, ta khẽ bật cười. Nam tử trước mặt dường như đã mang đến cho ta điều tốt đẹp, loại tốt đẹp đã được che giấu một nửa... Ta và y đều phải che giấu dung nhan, hóa ra cuộc sống của ta và y lại giống nhau đến vậy.

Bên ngoài truyền tới giọng nói của Thanh Dương: “Phu xe, người đi chậm thôi!”

Ta biết, chắc chắn do nàng ta lo cho vết thương của Hàn Vương.

Ta không biết y đã ngủ thật hay chỉ nhắm mắt, song ta biết, y thực sự mệt mỏi. Thở phào một tiếng, ta cũng dựa vào thành xe, khẽ nhắm mắt.

Xe ngựa đi rất lâu vẫn chưa thấy dừng lại. Ta cảm thấy kinh ngạc, chẳng lẽ chúng ta đã bị nước sông Vụ Hà cuốn đi xa đến vậy? Lại một lúc lâu sau nữa ta mới nghe thấy bên ngoài trở nên náo nhiệt.

Lúc này ta mới ngạc nhiên, vén rèm nhìn ra, phát hiện xe ngựa đã tiến vào khu phố xá sầm uất.

Ta khẽ nói: “Cố Phó tướng!”

“Nương nương!” Cố Khanh Hằng tiến lên, nói. “Mặt tướng quên không nói cho nương nương biết, Hoàng thượng đã hồi cung, mặt tướng tìm được nương nương cũng sẽ đi thẳng về cung.”

Ta chỉ cảm thấy có chút sững sốt... đã hồi cung? Ha, nhìn thấy ta và Hàn Vương rơi xuống núi, vậy mà hân đã hồi cung.

Ta thuận miệng hỏi: “VẬY... khách quý của các nước thì sao?” Hân hồi cung, nhất định sẽ không giữ bọn họ lại Thượng Lâm uyển đâu n

Cố Khanh Hằng trả lời: “Họ đã rời khỏi hoàng đô vào sáng nay rồi.”

Quả nhiên...

Ta ngược mắt nhìn, lúc này trời đã sẫm tối, ngày hôm nay sắp trôi qua.

Thấy ta không nói gì Khanh Hằng lại lên tiếng: “Nương nương, Thượng Lâm uyển xuất hiện thích khách, Hoàng thượng thân phận tôn quý, không thể ở lại lâu.”

Huynh ấy đang giải thích thay hân, ta chỉ lạnh lùng cười một tiếng rồi buông rèm xe. Hân là hoàng đế của thiên triều, thân thể của hân có liên quan tới vạn dân, không thể xảy ra một chút bất trắc nào, đạo lý này tất nhiên ta hiểu rõ. Hân ở lại mới là hành vi không lý trí. Nhưng vì sao khi nghĩ đến, ta vẫn cảm thấy buồn bã?

Quay đầu nhìn người trong xe, ta lại hỏi: “Hoàng thượng định sắp xếp Hàn Vương ở đâu!”

Bên ngoài truyền đến giọng nói: “Dịch quán.”

“VẬY TỚI DỊCH QUÁN TRƯỚC.”

“Nương nương...”

Ta trầm giọng, nói: “Không thấy Hàn Vương bị trọng thương ư? Bản cung nói, tới dịch quán trước!”

Nắm chặt hai tay, không phải ta muốn nổi giận với huynh ấy, ta chỉ tức giận Hạ Hầu Tử Khâm. Lúc ta ngã xuống từ đỉnh Nam Sơn, hân có cảm giác gì? Không tìm thấy ta, hân có lo lắng không? Hãy là hân vẫn yên tâm ôm lấy Dao phi của hân, có phải hân cảm thấy vui mừng, may mà Dao phi của hân không sao? Đã như thế, ta về cung muộn một chút thì có sao?

Ta muốn tới dịch quán trước, Hàn Vương đã cứu ta, ta quan tâm đến sức khỏe của y trước, đó cũng là lẽ đương nhiên, chẳng phải ư? Liệu hân đã nói gì? Ta còn có Thái hậu chống lưng, ta không sợ hân. Có lẽ làm như vậy không lý trí chút nào nhưng ta không phải nữ tử có thể lý trí đến mức không cần tình cảm.

Ta cắn môi ngồi nhìn, đột nhiên nghe Hàn Vương nói: “Đẩy bản vương ra như vậy, nương nương thật chẳng phúc hậu.” Giọng nói của y khê khàng, khi ta nhìn về phía y, thấy y đã chống tay ngồi dậy. Quả nhiên y chưa ngủ.

Ta khẽ ‘hừ’ một tiếng rồi nói: “Vương gia sợ ư? Nếu ngài sợ thì lần đó đã không sai Thanh Dương trả lại áo choàng ta để quên trong phòng ngài trước mặt Hoàng thượng ngay trong đêm.” Chuyện lần đó, ta vẫn nhớ rõ ràng, còn có lời Thanh Dương cố tình nói ra.

Dường như y sững người, khẽ nói: “Bản vương lúc nào...” Vừa mở miệng, y đột nhiên im lặng, thông minh như y chắc cũng đoán ra.

Ta bắt giác nhìn qua rèm cửa sổ xe, thấy nữ tử đang căng thẳng đứng một bên, không biết chúng ta đang bàn luận gì. Xem ra Hàn Vương thực sự không biết chuyện này, đó là chủ ý của Thanh Dương. Ta thở dài một tiếng, thật sự là chủ ý của nàng ta nhưng ta cũng không trách vì nể mặt y.

Xe ngựa tới dịch quán, ta nhìn Hàn Vương, im lặng, chỉ đứng lên đi ra ngoài.

Thanh Dương đỡ y xuống ngựa, ta vừa định lên tiếng liền nghe thấy Cố Khanh Hằng nói: “Nương nương, nên hồi cung thôi!”

Ta không dừng bước, chỉ nói: “Bản cung không vội.”

Hạ Hầu Tử Khâm không vội , ta vội cái gì?

Đi được vài bước, ta lại nói: “Truyền thái y đến xem cho Hàn Vương!”

Ta vừa dứt lời đã thấy Thanh Dương nói: “Đa tạ nương nương quan tâm, không cần truyền thái y đâu, chúng ta đã có đại phu đi cùng.”

Lúc này ta mới sững sốt, đại phu đi cùng? Chẳng lẽ vết thương của Hàn Vương từ lúc tới thiên triều đã có rồi ư, nếu không vì sao lại có đại phu đi cùng? Có điều ta cũng không kịp suy nghĩ, Thanh Dương đã đỡ y vào phòng. Cố Khanh Hằng không còn cách nào, đành vào theo ta.

Chỉ một lát sau, một ông lão bước vào, hành lễ với chúng ta rồi tiến lên.

Thanh Dương vội nói: “Liêu Hứa, mau xem cho vương gia!”

Người tên Liêu Hứa đó vội bước lên, bắt mạch cho Hàn Vương, chỉ thấy lông mày ông ấy nhíu lại nhưng không nói gì, ánh mắt đặt lên tay phải của Hàn Vương, đưa tay nắn nắn. Thấy Hàn Vương khẽ rên một tiếng, Liêu Hứa mới nói: “Mời các vị ra ngoài, lão phu khám thật kỹ cho vương gia lần nữa.”

Ta chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu, vì sao phải đuổi chúng ta ra ngoài?

Thanh Dương vội nói với ta: “Xin nương nương hãy về trước đi, lúc ông ấy khám bệnh, không quen có người ở bên cạnh.” Nàng ta nói xong liền làm tư thế mời.

Ta nhìn Hàn Vương, thấy y khẽ cười, nói: “Tạm biệt nương nương.”

Y đã nói như vậy, ta cũng không tiện ở lại nữa, liền nói: “Có yêu cầu gì, chỉ cần vương gia lên tiếng, Hoàng thượng nhất định sẽ đáp ứng ngài.” Dứt lời, ta nhìn y lần nữa rồi mới xoay người rời đi.

Cố Khanh Hằng vội vã đi theo.

“Nương nương!” Huynh ấy vừa định lên tiếng thì một người sai bước từ hành lang bên kia qua.

Nhìn kĩ, hóa ra là Văn Lương. Nàng ta bây giờ đã cởi bỏ y phục cung tỳ, mặc chiếc váy rất đẹp, tóc mây vấn cao, không còn là một a hoàn nhỏ bé nữa. Nàng ta nhìn thấy ta, vàng mắt đỏ hoe, xông lên kéo tay ta, nói: “Nương nương, nương nương, người không sao chứ? Để Văn Lương xem xem...” Nàng ta vừa nói vừa nhìn ta thật kĩ.

Ta cười nói: “Bản cung không sao, bản cung không có chuyện gì cả.”

Nàng ta không kìm được, òa khóc: “Nghe nói người ngã từ đỉnh Nam Sơn xuống, Triều Thần đến chỗ nô tỳ khóc cả đêm, nô tỳ cũng sợ muốn chết. Còn may, còn may, nương nương của chúng ta phúc lớn mệnh lớn...” Nàng ta thấy Cố Khanh Hằng ở phía sau ta, bèn quỳ xuống nói với huynh ấy: “Văn Lương thay nương nương tạ ơn Cố Tướng quân, tạ ơn Tướng quân đã đưa nương nương bình an trở về.”

Cố Khanh Hằng kinh ngạc, vội bước lên, nói: “Phu nhân hãy đứng lên, mặt tướng không dám nhận!”

Ta cúi cuống đỡ Văn Lương, đưa tay lau nước mắt trên mặt nàng ta, khẽ nói: “Được rồi, còn khóc cái gì?” Ta kéo nàng ta lên rồi hỏi: “Bên Tấn Vương có tin tức gì chưa?”

Ta không nói rõ nhưng nàng ta đương nhiên biết ta ám chỉ điều gì, lắc đầu nói: “Vẫn không có chút manh mối.”

Ta biết thích khách có thể trà trộn vào Thượng Lâm uyển chắc chắn không phải loại bình thường, hơn nữa bọn chúng còn thông thuộc địa hình Nam Sơn. Ta từng nghĩ liệu có phải người của Nam Chiếu không, chỉ bởi Hoàng hậu Nguyên Trinh xuất thân từ tiên triều, nàng ta đương nhiên thông thuộc địa hình của Thượng lâm uyển. Thế nhưng hôm đó, phu thê Quốc vương Nam Chiếu đều có mặt ở đó, mũi tên lại không có mắt, ta nghĩ nàng ta không to gan đến thế.

Dựa trên phán đoán như vậy, Đại Tuyên và Bắc Tề đều không có khả năng. Còn nếu là nội bộ thiên triều, sao Tấn Vương không có chút manh mối nào? Trừ phi.... Trong đầu lóe lên suy nghĩ đó, đến bản thân ta cũng giật mình kinh hãi.

Văn Lương thấy sắc mặt tat hay đổi, lập tức hiểu được suy nghĩ trong lòng ta, vội nói: “Vương gia vì cứu Thái hậu mà bị thương.”

Ta kinh hãi, vội hỏi: “Thương thế ra sao?”

Nàng ta lắc đầu, nói: “Bị thương ở cánh tay, không nặng ạ!”

Cho nên Hạ Hầu Tử Khâm mới muốn Tần Vương điều tra chứ không phải Hàn Vương đúng không? Nếu là người của Tần Vương, khi đó y đang bảo vệ Thái hậu, mấy tên thích khách đó hoàn toàn không cần qua đó đã thương y, điều đó thực sự là uống công vô ích.

Thấy ta im lặng, Văn Lương lên tiếng: “Nương nương mau hồi cung đi, nhất định Hoàng thượng đang rất lo lắng.”

Ta chần chờ giây lát, cuối cùng gật đầu.

Hồi cung, Cố Khanh Hằng đưa ta tới Cảnh Thái cung rồi trở về. Bây giờ huynh ấy đã không còn là ngự tiền thị vệ, huynh ấy phải thống lĩnh quân lâm quân của hoàng đô, phụ trách sự an toàn của hoàng đô. Đưa ta về huynh ấy không nán lại thêm chút nào đã vội vã rời đi.

Đám cung nhân của Cảnh Thái cung ai nấy đều vui mừng ra nghênh đón, Triều Thần khóc tới mức mắt sưng húp.

Ta kêu bọn họ đứng lên rồi cùng Triều Thần, Phương Hàm đi vào trong.

Lần này Phương Hàm không theo ta đến Thượng Lâm uyển, những việc xảy ra ở đó, chắc bây giờ nàng ta đều đã rõ. Đóng cửa phòng lại, nàng ta nói: “Nương nương, nô tỳ nghe nói người và Hàn Vương của Bắc Tề cùng rơi xuống nước?”

Ta nhìn nàng ta nhưng không lên tiếng, ta biết nàng ta chắc chắn có lời muốn nói.

“Nô tỳ bạo gan xin hỏi, Hàn Vương có bị thương không ạ?” Ta hơi ngạc nhiên, nhìn nàng ta với vẻ khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu. Nghe thấy vậy, nàng ta dường như thở phào nhẹ nhõm, lại nói “Như vậy thì dễ rồi, khi người tới thỉnh an Thái hậu, hãy nói Hàn Vương bị thương đến hôn mê, để tránh Thái hậu... hiểu lầm nương nương.”

Hóa ra là như vậy, Phương Hàm suy nghĩ thật chu đáo.

Một lúc sau, nàng ta nói tiếp: “Hoàng thượng luôn ở Cảnh Thái cung chờ nương nương, nhưng mãi không thấy nương nương trở về. Sau đó Diêu Tướng quân đến, người mới tới Ngự thư phòng.”

Ta có chút kinh ngạc, hẳn đến Cảnh Thái cung đợi ta? Ta vì đến dịch quán trước nên mới về muộn, xem ra hẳn cũng đã biết.

Diêu Hành Niên cuối cùng cũng trở về, e rằng chuyện của Diêu Chấn Nguyên vẫn chưa thể giải quyết được trong chốc lát.

Ta ngồi một lát rồi thay y phục, tới Hy Ninh cung báo cho Thái hậu biết ta đã bình an.

Thái hậu đích thân đỡ ta đứng lên, khẽ nói: “Không sao là tốt rồi.”

Thiễn nhi tiền vào rót nước, ta chủ động bưng trà tới trước mặt Thái hậu, cố ý để lộ dấu thủ cung sa trên cánh tay rồi nói: “Vâng, may mà Hàn Vương kịp kéo thần thiếp, nhưng lại làm liên lụy đến vương gia khiến vương gia bị thương nặng đến hôn mê, thần thiếp quả thật áy náy trong lòng, vì vậy mới không hồi cung trước mà sai người đưa Hàn Vương tới dịch quán.”

Lặng lẽ nhìn Thái hậu, thấy sắc mặt bà đã hiện rõ nét cười, trong lòng ta mới thở phào. Cũng may Hạ Hầu Tử Khâm chưa chạm vào ta, bằng không ta có trăm cái miệng cũng không biện bạch được. Cô nam quả nữ ở cùng nhau, nói thế nào cũng không rõ ràng được, thế nhưng một dấu thủ cung sa có thể giải quyết mọi vấn đề. Thật mỉa mai!

“Vậy thương thế của Hàn Vương thế nào?” Thái hậu khẽ nhấp ngụm trà, hỏi ta.

Ta lắc đầu, “Thần thiếp đưa Hàn Vương về dịch quán rồi vội vã hồi cung không biết kết quả.”

Nghe thấy vậy, Thái hậu cũng không nói gì nữa.

Lúc rời khỏi Hy Ninh cung đã là buổi tối, Triều Thần bước lên đỡ ta. Lúc trở về không gọi loan kiệu, ta chỉ muốn đi bộ một chút.

Đi được một đoạn, đột nhiên nghe thấy Triều Thần nói: “Nương nương, thánh giá đến.”

Ta ngược mắt nhìn mới thấy ngự liễn màu vàng đỏ. Hướng này là tới Hy Ninh cung?

Lý công công nhìn thấy ta, ánh mắt hiện lên vẻ mừng rỡ. Ta vội khom người, nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.”

“Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế.” Triều Thần cũng hành lễ.

Lý công công quả thật rất nhiệt tình và chu đáo, nhưng giọng nói của ta, sao hẳn có thể không nghe ra?

Ta nghe thấy giọng nói của hắn truyền ra: “Không cần dừng kiệu, tới Dao Hoa cung!”

“Không cần dừng kiệu, tới Dao Hoa cung!” Ha, đây chính là câu đầu tiên hắn nói với ta khi ta trở về ư?

Hạ Hầu Tử Khâm đáng ghét!

“Nương nương...” Triều Thần khẽ gọi ta.

Ta nghiêng rằng, chẳng phải hẳn muốn tới thăm Dao phi ư? Được thôi, ta cũng muốn xem Dao phi bị hoảng sợ bây giờ trông thế nào!

Xoay người bước lên, ta lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp phụng mệnh Thái hậu, thay Thái hậu tới Dao Hoa cung thăm Dao phi, chỉ bằng thần thiếp cùng đi với người.”

Lý công công nhìn ta, sắc mặt y rõ ràng có chút kinh ngạc. Cũng không biết có phải vì ta nhắc tới Thái hậu hay không, y vội vã vẫy tay ra hiệu cho kiệu phu đi chậm lại. Hoàng thượng đã nói không được dừng kiệu, một công công như y không dám tự ý kêu dừng.

Ta vội bước lên trước, Lý công công gấp ngừng giấy lát, vén rèm kiệu cho ta. Ta cũng không dừng lại, bước thẳng lên kiệu.

Người ngồi trong kiệu sững sờ. Tầm rèm phía sau ta nhanh chóng hạ xuống, trong kiệu lúc này tối om, ta chỉ có thể lơ mơ nhìn thấy bóng dáng hắn. Hắn chỉ liếc ta một cái, nặng nề ‘hừ’ một tiếng rồi nghiêng rằng nói: “Mẫu hậu có thể kêu nài đi thăm Dao phi ư?”

Ta nhún vai, xem ra hắn đã quá hiểu Thái hậu.

Ta cũng mặc kệ, ngồi bên cạnh hắn, khẽ cười, nói: “Thực ra là Hàn Vương nhờ thiếp đi thăm đấy!”

Không ngờ ta vừa dứt lời, hắn đã đập mạnh xuống đệm ngồi, ngự liễn lắc lư một cái, ‘rầm’, bên ngoài có người nhất thời khiêng không, khiến ngự liễn rơi thẳng xuống đất.

Ta vô cùng sợ hãi, giơ tay túm lấy thành kiệu mới không bị ngã ra ngoài. Hỏa khí lớn thật!

Có tia sáng xuyên qua tấm rèm, ta thấy hắn nghiêng người dựa vào tấm đệm nhưng không nói một câu.

“Nô tài đáng chết... Nô tài đáng chết...”

Người bên ngoài quỳ ‘phịch’ xuống, ra sức dập đầu xin tha thứ. Ta thật muốn cười, rõ ràng do hắn đập mạnh khiến ngự liễn chao đảo nên mới như vậy. Đột nhiên ta cảm thấy mỗi lần ta và hắn ở cạnh nhau, mọi thứ xung quanh chúng ta luôn gặp phải tai ương.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Lý công công vội vã nhào tới, vén rèm kiệu lên, gấp gáp nhìn về phía hắn, run giọng nói: “Hoàng thượng, người thế nào rồi?”

Hắn rít qua kẽ răng: “Cút!”

Lý công công sững người, hồi lâu sau mới lén lút nhìn ta. Chắc y vẫn còn đang cân nhắc, từ ‘cút’ này rốt cuộc là nói với ta hay nói với y. Ta trừng mắt với y, mặc kệ Hạ Hầu Tử Khâm nói ai cút, Lý công công y phải cút trước, chẳng lẽ lại bảo ta cút trước sao?

Ta lẳng lẳng nhìn người bên cạnh, lông mày hấn nhú chặt nhưng hấn không hề quay sang nhìn ta. Hấn lại tức giận rồi. Vậy thì giận đi, giận nữa ta cũng không cút.

Lý công công vội nói: “Vâng, vâng... Nô tâu cút ngay đây?” Đỡ lời, y buông rèm xuống, xoay người nhưng lại dừng bước, hỏi nhỏ: “Hoàng thượng... còn tới Dao Hoa cung không?”

Mãi không thấy hấn trả lời, Lý công công cũng không dám hỏi, chỉ lẳng lẽ rời đi.

Hai người chúng ta ngồi rất lâu trong kiệu mà vẫn không thấy hấn lên tiếng. Ta thờ dài, đứng lên, nói: “Hoàng thượng không đi nữa, vậy thần thiếp tự mình qua đó.”

Nói xong, ta khom người định xuống kiệu nhưng không ngờ cổ tay bỗng chốc bị hấn túm lấy. Tay hấn hơi dùng sức giữ chặt ta lại. Ta sửng sốt, không kịp kêu lên sợ hãi, song hấn không ôm ta vào lòng, chỉ kéo ta tới bên cạnh, cơ thể ta đập thẳng vào tấm đệm phía sau.

Hấn trầm giọng nói: “Nàng vừa hỏi cung đã thăm chỗ này, chỗ kia, sao nàng không nghĩ tới việc tới thăm trẫm?”

Ngước mắt nhìn hấn, ta chỉ có thể nhờ vào ánh sáng mờ mờ xuyên qua rèm kiệu để nhìn thấy gương mặt với đường nét rõ ràng của hấn. Tiếng hít thở nặng nề bao phủ khắp trong kiệu.

Ta cắn môi, nói: “Vừa nãy nếu không phải thần thiếp mặt dày nhảy lên, Hoàng thượng còn không đợi thần thiếp?”

Chẳng phải Phương Hàm đã nói hấn qua Cảnh Thái cung chờ ta ư? Tại sao khi gặp ta trên đường tới Hy Ninh cung, hấn lại nói không cần dừng kiệu, tới Dao Hoa cung chứ? Hạ Hầu Tử Khâm thật đáng ghét!

Hấn thở hổn hển, hung dữ nói: “Trẫm thật muốn phế truất nàng!”

Trong lòng khê run rẩy, ta ngẩng đầu nhìn hấn, cười nói: “Phế truất thần thiếp? Dựa cào cái gì? Chỉ vì thần thiếp và Hàn Vương ở bên nhau một ngày một đêm?” Lần này đến Thượng Lâm uyển, hấn đã biếm Trần Tịnh tần và Nguyễn tiếp dư vào lãnh cung, lẽ nào chỉ vì Dao phi đến, hấn thực sự muốn lục cung vô phi ư?

Không biết vì sao, khi nghĩ như vậy, ta vô cớ cảm thấy phẫn nộ.

Hấn cười lạnh một tiếng: “Hàn Vương... Đàn phi của trẫm không thật sự đánh mất trái tim mình đấy chứ? Nếu không, vì sao nàng bất chấp thân phận mà đến dịch quán trước?”

Ta nghiêng rằng: “Bây giờ Hoàng thượng còn nói cái gì mà đánh mất trái tim hay không, nếu không có Hàn Vương, thần thiếp đã chết rồi.”

Chết rồi thì chẳng còn gì hết, đâu còn ngôi đây để hấn gào thét với ta?

Hấn nhất thời nghẹn lời, mãi sau mới lên tiếng: “Hừ, Đàn phi đang nói trẫm biết, nàng đã thực sự động lòng vì hấn sao?”

Ta ngẩn người, hấn nghe đâu ra ý tứ như vậy chứ?

Đột nhiên hấn nắm chặt cổ tay ta, lạnh lùng nói: “Nàng quen hấn? Ngay từ đầu đã quen hấn! Đừng tưởng trẫm là tên ngốc!”

Hấn cũng nói ta và Hàn Vương quen nhau... Cho nên...

Trong lòng bàng hoàng, ta hít một hơi thật sâu, nhìn hấn, giận dữ nói: “Cho nên Hoàng thượng mới muốn thần thiếp bắn mũi tên đó về phía y, đúng không? Thần thiếp thật không hiểu, rốt cuộc người muốn là gì?” Hóa ra vòng vo nửa ngày, mũi tên ấy, điều hấn muốn thăm dò lại là ta!

Ta ra sức rút tay khỏi hấn nhưng hấn càng nắm chặt hơn. Đau quá, hấn không buông tay cũng không trả lời, chỉ nói: “Trẫm muốn biết, rốt cuộc có phải ngay từ đầu nàng đã quen biết hấn không?”

Quen hay không thì thế nào? Chỉ bởi vừa bắt đầu hấn đã nhận định nên mới muốn thăm dò?

Ta cười chán nản: “Không quen.”

Rõ ràng ta cảm thấy tay hần hơi run, sau đó hần hỏi: “Thật không?”

Ta cười bất đắc dĩ, ta đã nói không quen nhưng hần còn muốn hỏi. Nếu hần thực sự không tin tưởng hần, vậy thì không cần hỏi, còn ta, nếu muốn lừa gạt hần thì dù thế nào hần cũng không hỏi được kết quả. Ta tin rằng thông minh như hần nhất định sẽ hiểu.

Rất lâu, rất lâu sau, hần nói nhỏ: “Vì sao ánh mắt nàng nhìn hần lại thân thuộc đến thế?”

Ánh mắt ta nhìn Hàn Vương...thân thuộc ư?

Rất nhiều người nói Hàn Vương quen biết ta, Hạ Hầu Tử Khâm cũng nói... ta quen biết y...

Thật buồn cười, cứ xoay vòng như vậy, nhưng chỉ có hai người là ta và Hàn Vương nói không quen biết đối phương.

Cũng không biết vì sao, trong đầu ta bỗng hiện lên bóng dáng của Tô Mộ Hàn, ta khẽ nói: “Chỉ bởi y rất giống...”

“Ai?” Hần nhanh chóng hỏi.

“Tiên sinh của thiếp.” Ta không nói thì hần cũng đoán ra, nhưng lại cố ý hỏi ta, như vậy ta nói thêm một lần nữa thì có sao!

Bàn tay hần càng siết chặt, hần phẫn nộ lên tiếng: “Trẫm nhớ trẫm đã cảnh cáo nàng, không được nhắc đến hần trước mặt trẫm.”

“Thần thiếp không nhắc, là do Hoàng thượng hỏi,” Cho nên câu nói đó của ta chỉ nói một nửa, song hần nhất định muốn ta nói hết, ta nói rồi, hần lại nổi giận...

“Nàng...” Hần nghẹn lời, không thốt được một câu.

Ta dường như vẫn có thể nhìn rõ vẻ mặt phẫn nộ của hần dưới ánh sáng mờ mờ.

Đột nhiên hần đẩy ta ra, dừ dừ nói “Cút, trẫm không muốn nhìn thấy nàng.”

Lòng ta nhói đau nhưng vẫn gượng cười: “Hoàng thượng bây giờ đã có Dao phi, tất nhiên không muốn gặp một người có nhan sắc bình thường như thần thiếp. Thần thiếp không dịu dàng như Dao phi, không đẹp như nàng ta, cũng chưa từng nghĩ đến việc thay thế nàng ta chiếm giữ trái tim người. Ha...” Ngừng giây lát, ta lại nói: “Trái tim người quá xa xôi, e rằng thần thiếp chưa từng chạm đến.”

Hần cười gằn: “Vậy ư? Trẫm vẫn cho rằng trái tim nàng quá xa xôi, trẫm còn cảm thấy tiếp cận nàng sẽ khiến trẫm đau khổ.”

Ta cố gắng không nhìn hần, chỉ nói nhỏ: “Người là thiên tử, cho nên cảm thấy có được là điều tất nhiên. Hàn Vương sẵn lòng cứu thần thiếp, có lẽ người nghĩ quá nhiều. Chẳng qua chỉ bởi y ở gần thần thiếp, kéo thần thiếp theo bản năng, nhưng không ngờ là cũng ngã xuống mà thôi, như lần ở Trữ Lương cung, Hoàng thượng kéo thần thiếp ra sau theo bản năng, chịu thay thần thiếp một đòn. Thực ra, đều không liên quan đến tình yêu.”

Tất cả đều giải thích bằng từ ‘bản năng’, thật tốt biết sao.

“Nàng cho rằng trẫm...” Đột nhiên hần im lặng, ta cảm thấy hình như hần dồn hết sức, hơi nghiêng người, lâu sau cũng không nói

Cuối cùng ta lên tiếng, nói “Thần thiếp vẫn muốn chúc mừng Hoàng thượng, đã bảo vệ Dao phi chu toàn!” Hần không nói, ta nói tiếp: “Xem ra hôm nay thần thiếp đến Dao Hoa cung không thích hợp, vậy để hôm khác thần thiếp tới. Thần thiếp xin cáo lui trước.”

Khoảnh khắc ta khom người ra khỏi ngự liễn, hần khẽ nói: “Lẽ nào trẫm đối xử với nàng chưa đủ tốt?”

Câu nói này bỗng chốc bị nhấn chìm bởi cơn gió thổi qua. Ta gần như không phân biệt rõ rốt cuộc là hần đang nói câu đó hay chỉ là ảo giác của ta?

Ta mím môi, cười. Tốt, dĩ nhiên tốt! Nhưng hần cho rằng sai người tìm ta bất kể ngày đêm, cho ta những thứ tốt nhất, ăn mặc tiêu xài chính là tốt ư? Ha, ta thật sự mong ước quá cao rồi!

Những thứ hần chưa kịp trao cho Dao phi hơn mười năm sao có thể trao cho ta chứ? Ta không thể khiến hần đẩy Dao phi ra, quay người chạy đến ôm ta trong tình trạng như thế, chẳng phải ư? Nếu hần có thể làm như vậy thì không còn là Hạ Hầu Tử Khâm nữa rồi. Lắc lắc đầu, ta tự cười giễu chính mình.

Người bên ngoài vẫn đang quỳ, ta thấy Lý công công cũng đang quỳ ở phía xa.

Bước lên trước, ta nói với Triệu Thần: “Triệu Thần, chúng ta về.”

Nàng ta ngạc nhiên ngược nhìn ta, sững sờ giây lát rồi mới vội vàng bò dậy, đuổi theo bước chân ta.

Lúc đi qua Lý công công, thấy y đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Nương nương, thực ra Hoàng thượng...”

“Tiểu lý tử!” Y mới nói được một nửa đã nghe thấy giọng nói phẫn nộ từ trong kiệu truyền ra: “Còn dám nói nữa, trẫm cắt lưỡi ngươi.”

Ta không khỏi ngoái đầu nhìn, hỏa khí của hần lúc này quả thật lớn đến mức gần như có thể thiêu rụi cả hoàng cung. Ta thở dài một hơi, vẫn nên để Dao phi dập cơn phẫn nộ của hần đi!

Triệu Thần đi bên cạnh ta, hồi lâu sau mới nhỏ nhẹ nói: “Nương nương, Hoàng thượng sao vậy?”

Ta cười giễu một tiếng: “Người trách bản cung đi cùng người đến Dao Hoa cung.” Đúng thế, thế giới của hai người, ta xen vào làm gì?

Ta cười nhạt, bước nhanh hơn, Triệu Thần cũng không nói một lời, chỉ đi sát bên cạnh ta. Trở về Cảnh Thái cung, ta đi thẳng vào tắm cung, rửa mặt chải đầu xong liền lên giường nằm. Có lẽ lúc này, Dao phi đang vô cùng đắc ý. Những thứ năm năm trước chưa có, năm năm sau, cuối cùng nàng ta cũng đạt được như ý nguyện. Thái hậu nói đúng, ta không nên động đến nàng ta. Hôm đó, nhìn thái độ của hần đối với nàng ta, ta càng hiểu rõ, trong lòng hần có nàng ta, vì vậy ta cũng sẽ

Một đêm mất ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ta nghe Triệu Thần tiến vào, nói: “Nương nương, Thái hậu sai người đến nói, người vừa hồi cung, nhất định còn hoảng sợ, hôm nay không cần đến Hy Ninh cung thỉnh an.”

Ta gật đầu, chắc Thái hậu không muốn ta và Dao phi đụng mặt chẳng?

Ngồi trong phòng một lúc thì nghe nói Ngọc Tiệp dư đến.

Nàng ta nhìn thấy ta, vẻ mặt căng thẳng dịu hẳn đi, nói: “Vừa nãy không thấy nương nương ở Hy Ninh cung, trong lòng tần thiếp vẫn lo lắng, bây giờ thấy nương nương không sao, tần thiếp cũng yên tâm rồi.”

Ta cười, nói: “Lẽ nào tỷ tỷ vẫn nhớ đến bản cung?” Mấy phi tần trong cung, bây giờ thấy Dao phi đến, chẳng còn ai đến dâng lễ vật cho ta nữa. Có điều ta cũng thấy vui mừng vì được thanh tịnh.

Sắc mặt của Ngọc Tiệp dư hơi thay đổi, nàng ta nói: “Nương nương nói gì vậy? Hôm đó người ngã xuống, mọi người đều thấy hoảng sợ.”

Ta cười khẩy, e rằng đúng là có nhiều người sợ hãi, nhưng nhiều hơn cả vẫn là vui sướng khi người khác gặp họa nhĩ? Ta liền thuận miệng nói: “Chẳng phải bản cung đã khỏe mạnh trở về sao? Thục phi nương nương khỏe không?”

Ta chỉ muốn biết, khi nghe tin ta sống sót trở về, nàng ta sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Ngọc Tiệp dư hơi sững người, nói: “Có vẻ không tốt lắm. Nương nương, người không biết ư? Anh trai của Thục phi, Diêu Phó tướng đã bị người ta ám sát rồi.”

Sao ta không biết, ta còn tận mắt chứng kiến hần chết cơ mà.

Ta tỉnh bơ hỏi: “Vậy ư? Chuyện xảy ra khi nào?”

“Chính là lúc gặp thích khách trên Nam Sơn. Thần thiếp cũng mới nghe nói, hóa ra tướng quân thống lĩnh ngự lâm quân đã đổi người, bởi trước đó Diêu Phó tướng phạm sai lầm. Ban đầu Hoàng thượng muốn phạt nhẹ, đợi sau này khôi phục chức vị cho y. Hôm đó gặp thích khách trên núi Nam Sơn, Diêu Phó tướng muốn nhân cơ hội lập công chuộc tội nhưng không ngờ lại mất mạng.” Nàng ta nhìn ta, nói: “Như vậy, người nói xem, sắc mặt của Thục phi sao mà tốt được chứ?”

Ta lại có phần kinh ngạc, thích khách trên núi Nam Sơn đến thật đúng lúc, còn có thể trực tiếp đưa cái chết của Diêu Chấn Nguyên ra một cách hợp lẽ. Nhưng những điều này đương nhiên là dành cho việc đối ngoại, đối với người nhà họ Diêu, chỉ cần nói tử vong do gặp thích khách ở Thượng Lâm uyển. Song cho dù thế nào, cuối cùng cũng có thể cho hắn một danh hiệu hy sinh vì nhiệm vụ. Chuyện thích khách ở núi Nam Sơn cũng không thể để người nhà họ Diêu có bất cứ nghi ngờ nào, chỉ quả thật có tồn tại.

Ta lên tiếng: “Diêu gia bọn họ gần đây đúng là liên tiếp gặp vận đen.”

Ngọc Tiệp dư gật đầu, nói: “Còn không phải vậy sao? Trong cung đang truyền tai nhau nói Diêu gia sắp sụp đổ.”

Ta cười khẩy một tiếng, nhìn thẳng vào nàng ta: “Vây tỷ tỷ nghĩ thế nào?”

Diêu gia chỉ mất đi một Diêu Chấn Nguyên, còn chưa lung lay được gốc rễ. Thế nhưng hậu cung đột nhiên xuất hiện một Dao phi, e rằng đây mới là chuyện mà không ai có thể dự tính trước. Diêu thực phi muốn ra tay giết ta, thế thì ta ngồi xem nàng ta sẽ đối phó với Dao phi thế nào. Đúng rồi, còn long thai trong bụng Thiên Phi nữa. Lần này, Diêu thực phi chắc cũng không nhịn được.

Ha, hậu cung này sắp có một vở kịch hay rồi!

Ánh mắt của Ngọc Tiệp dư vô tình hướng vào mu bàn tay ta, nàng ta kinh ngạc nói: “Nương nương, ta người bị thương à?”

Ta cúi đầu nhìn, khẽ cười, nói: “Vết thương nhỏ thôi, không sao.”

So với vết thương này, vết thương của Hàn Vương còn nặng hơn nhiều. Hôm qua, đại phu đuổi chúng ta ra ngoài, không biết tình trạng của y thế nào? Nhưng bây giờ, ta không thể xuất cung đi thăm y, như thế về tình về lý đều không hợp.

Ngọc Tiệp dư lại nói: “Vết thương nhỏ cũng phải chú ý, tay bị rách, nếu sốt là không tốt đâu.”

Ta gật đầu, nói: “Điều này bản cung hiểu rõ, đã bôi thuốc rồi, tỷ tỷ không cần lo lắng.”

Nghe thấy vậy, Ngọc Tiệp dư mới yên tâm gật đầu, ngồi lại trong cung của ta một lát rồi mới đứng dậy rời đi.

Ta cảm thấy hơi mệt, nửa người dựa trên nhuễn tháp, nhắm mắt, mơ màng thấy buồn ngủ. Tối qua ta mất ngủ cả đêm, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Không biết bao lâu sau, ta nghe thấy có tiếng người tiến vào. Triều Thần nhỏ giọng nói: “Nương nương, nương nương...”

Ta hơi nhíu mày, mở mắt, hỏi: “Có chuyện gì?”

Dường như nàng ta rất vui vẻ, thấy ta tỉnh dậy liền vội bước lên, nói: “Nương nương, Văn phu nhân đến.”

Ta giật mình ngồi dậy, Văn Lương đến rồi, vội nói: “Mau mời vào.”

Nàng ta tươi cười rời đi, chỉ lát sau đã thấy Văn Lương tiến vào, nói với ta: “Tham kiến nương nương.”

Ta đỡ nàng ta đứng lên, nói: “Sớm như vậy, sao người đã tới đây?”

Hai người cùng ngồi xuống, nói: “Nương nương, mọi người nói chuyện đi, để nô tỳ đi pha trà ngon.” Dứt lời, nàng ta lại nhìn chúng ta rồi tươi cười chạy ra.

Văn Lương thu lại ánh mắt nhìn Triều Thần, quay sang phía ta, nói: “Nương nương vừa trở về, Văn Lương vốn là người của Cảnh Thái cung, đến thăm nương nương đương nhiên là việc rất bình thường. Hơn nữa, Văn Lương biết, nương nương muốn biết tin tức của Hàn Vương.”

Trong lòng có chút giật mình, vẫn là Văn Lương hiểu ta.

Ta gật đầu, nói: “Ngài ấy thế nào?”

Nàng ta lắc đầu, nói: “Rất kỳ lạ, nơi đó không cho phép bất kỳ ai bước vào. Tối qua vương gia cùng Hiền Vương đến đều bị từ chối. Nô tỳ cũng muốn vào nhưng bị hộ vệ của Hàn Vương chặn lại, nói Hàn Vương cần tĩnh dưỡng, không cho phép bất cứ ai quấy rầy.”

Ta sững người, y cần tĩnh dưỡng nên từ chối không cho Tấn Vương và Hiền Vương vào, hành vi này của Bắc Tề cũng không hợp tình hợp lý.

Rõ ràng Văn Lương và ta nghĩ giống nhau, cho nên nàng ta mới nói kỳ lạ. Cẩn mòi suy nghĩ, ta luôn cảm thấy Hàn Vương có chút lạ lùng. Khi y sốt cao, ta đã cảm thấy y kỳ lạ, bây giờ ở dịch quán lại đóng cửa không gặp bất kỳ ai. Theo cách nói của Văn Lương, chắc chắn việc y bị thương cũng không được truyền ra ngoài.

Nghĩ một lát, ta nói: “Vậy Hoàng thượng có đích thân tới thăm không?”

Văn Lương lắc đầu, nói: “Không, Hoàng thượng cử hai vị vương gia đi.”

“Hoàng thượng cử họ đi?” Ta thật sự kinh ngạc. Hạ Hầu Tử Khâm đã muốn họ thay mặt đi, vậy thì họ chính là đại diện của thiên triều đến thăm, Hàn Vương có thể nói không gặp ư?

Ha, ta không thể không nói, y thật sự rất phách lối, kiêu căng. Nhưng vì sao ta cảm thấy đây không phải chuyện y có thể làm nhỉ?

Văn Lương gật đầu, lại nói: “Hộ bộ bên cạnh Hàn Vương nói, họ ở lại hoàng đô hai ba hôm rồi khởi hành trở về Bắc Tề.”

Ta có chút kinh ngạc nhưng sau đó ngẫm nghĩ lại, họ cũng nên trở về rồi. Nếu không xảy ra chuyện thích khách ở Nam Sơn, chắc họ cũng như người của các nước khác, sáng sớm hôm qua đã rời đi.

Thấy ta im lặng, Văn Lương an ủi: “Nương nương, Văn Lương biết Hàn Vương là ân nhân cứu mạng của người nên người lo lắng cho ngài ấy, nhưng theo nô tỳ thấy, chắc không có chuyện gì lớn, có lẽ bọn họ chỉ hy vọng ngài ấy được yên tĩnh nghỉ ngơi và ngày, như vậy sẽ mau khỏe hơn, cũng có thể nhanh chóng trở về Bắc Tề.”

Nếu thực sự là như vậy, ta cũng yên tâm. Sau đó lại nhớ đến chuyện ta vội hỏi: “Vậy còn Tấn Vương, hai người bao giờ đi?”

Sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm đã qua, dù họ có lần nữa cũng không thể kéo dài lâu.

Nghe ta hỏi như vậy, Văn Lương dường như giật mình, hồi lâu sau mới nói: “Vương gia nói, đợi người của Bắc Tề đi rồi, ngài ấy sẽ xin phép Hoàng thượng trở về đất phong.”

Quả nhiên, cũng rất nhanh.

Ta vội nói: “Vậy chuyện thích khách ở Nam Sơn thế nào rồi?”

Nàng ta lắc đầu: “Vẫn không có manh mối nào, có điều vương gia không thể lưu lại vì chuyện này. Nghe nói, lần này Diêu Tướng quân sẽ ở lại hoàng đô lâu hơn một chút, ông ta chủ động xin Hoàng thượng giao cho phụ trách điều tra việc này.”

Trong lòng ta kinh ngạc, có điều Diêu Hành Niên đưa ra yêu cầu như vậy cũng tính là hợp lý. Suy cho cùng, xét về bề ngoài, cái chết của Diêu Chấn Nguyên và chuyện thích khách xuất hiện trên núi Nam Sơn không tránh khỏi liên quan đến nhau. Giao cho ông ta điều tra việc này, ông ta nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực. Hạ Hầu Tử Khâm đỡ phải hao tổn tâm trí giao việc này cho người khác.

Khẽ gật đầu, ta đứng lên, lấy một chiếc hộp trong ngăn tủ đưa cho Văn Lương rồi nói: “Lần này tới đất phong, không biết bao giờ mới có thể gặp lại, bản cung cũng không có gì cho người. Hộp nữ trang này coi như của hồi môn bản cung cho người.”

“Nương nương!” Nàng ta sợ hãi đứng bật dậy, vội lắc đầu, nói: “Những thứ người cho Văn Lương đã đủ rồi, Văn Lương không thể nhận đồ của người nữa.”

Ta kéo tay Văn Lương, đặt chiếc hộp vào tay nàng ta, mỉm cười nói: “Đây là bản cung cho người phòng khi cần dùng, có điều bản cung cũng hy vọng người vĩnh viễn không cần dùng đến.”

Vành mắt đỏ hoe, nàng ta quỳ xuống, nói: “Nương nương, Văn Lương cả đời sẽ không phản bội người.”

Cổ họng khó chịu, ta hơi nghiêng người, sợ nhìn nàng ta thêm nữa sẽ không kìm được bật khóc.

Đang sau vang lên tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của Triệu Thần: “Sao thế?”

Ta ra hiệu cho Triệu Thần đặt trà lên bàn, khẽ nói: “Văn Lương đến để cáo biệt, e là lại sắp khiến bản cung khóc rồi.”

Lúc này Triệu Thần mới thở phào, khom người đỡ nàng ta. “Phu nhân đứng lên đi, nương nương mấy ngày này rất mệt mỏi, người nên vui vẻ mà đi, đừng để nương nương đau lòng nữa!” Nàng ta nói xong, giơ tay lau nước mắt trên mặt Văn Lương.

Văn Lương nghẹn ngào gật đầu, nói: “Sau này nhờ mọi người chăm sóc nương nương, nhất định phải hạnh phúc...”

“Ừ.” Triệu Thần gật đầu. “Yên tâm đi!”

Ba người ngồi một lát mới thấy Phương Hàm trở về.

Văn Lương vội đứng lên, gọi nàng ta: “Cô cô.”

Phương Hàm vẫn lãnh đạm, hành lễ với nàng ta: “Nô tỳ tham kiến phu nhân!”

Văn Lương vừa định nói liền nghe thấu bên ngoài có cung tỳ chạy vào. “Nương nương, người Bắc Tề tới tìm người.”

Ta ngẩn người, người Bắc Tề? Nhìn Phương Hàm, thấy nàng ta cũng ngỡ nàng.

Ta đứng lên, nói: “Mau mời vào!” Ta thật sự tò mò, rốt cuộc là ai?

Đợi người đó vào cửa, ta mới cảm thấy kinh ngạc, lại là Thanh Dương! Nàng ta không ở bên chăm sóc Hàn Vương, đến cung của ta làm gì?

Ta đang nghĩ ngợi đã thấy nàng ta hành lễ với ta: “Thanh Dương tham kiến Đan phi nương nương.”

Ta nói: “Miễn lễ.”

Lúc đứng lên, nàng ta theo bản năng nhìn một lượt tất cả những người bên cạnh ta. Ánh mắt nàng ta lóe sáng, dường như có ẩn chứa nét cười. Ta bất giác nhìn Văn Lương, ơ, có phải Thanh Dương trông thấy Văn Lương ở trong cung của ta, liền cho rằng Văn Lương tới thăm Hàn Vương là do ta sai bảo không? Hay nàng ta cho rằng ta kêu Văn Lương đi nghe ngóng điều gì?

Khẽ ho một tiếng, ta nói: “Cô cô, Văn Lương và cô cô cũng đã lâu không gặp, bản cung nói chuyện với Thanh Dương, hai người lui ra đi.”

Nghe thấy vậy, ba người trong phòng mới cáo lui, đi ra ngoài.

Thanh Dương lại ngoái đầu nhìn rồi mới cười nói: “Thật bội phục, khắp nơi đều là cơ sở ngầm của nương nương.”

Quả nhiên nàng ta đã bắt đầu chú ý tới Văn Lương. Nói thật, để Văn Lương theo Tấn Vương về đất phong cũng có thể coi như là cơ sở ngầm nhưng ta cũng chân thành hy vọng nàng ta được hạnh phúc. Ha, tâm tư phức tạp như vậy, Thanh Dương dĩ nhiên không thể hiểu.

Ngắt dòng suy nghĩ, ta nhìn nàng ta, hỏi: “Bản cung lại rất tò mò, vương gia nhà ngươi đang ốm, sao người lại tiến cung vậy?”

Nàng ta không né tránh, cất lời: “Mấy hôm nữa là trở về Bắc Tề rồi, Thanh Dương đến nói với quận chúa một tiếng. Lần này vương gia rơi xuống nước, quận chúa cũng rất lo lắng, Thanh Dương đến báo với người rằng vương gia vẫn bình an.”

Dù nói thế nào thì Dao phi cũng là người Bắc Tề, Thanh Dương tiến cung vì chuyện này cũng rất bình thường. Thế nhưng, vì sao nàng ta đến Cảnh Thái cung, điều này mới khiến ta khó hiểu hồ nàng ta luôn có thái độ thù địch với ta.

Dường như đoán được những suy nghĩ trong lòng ta, nàng ta cười giễu một tiếng, rút một thứ từ trong tay áo ra, đưa cho ta “Vương gia muốn Thanh Dương đem trả vật này.”

Thứ đó bị ném lên bàn, ‘cách’ một tiếng. Ta nhìn kĩ, giật mình sửng sốt, đây chẳng phải là cây trâm Hàn Vương tiện tay rút trên đầu ta để ném đi trước khi chúng ta vào sơn động ư? Vì sao lại ở trong tay Thanh Dương? Chẳng lẽ sau đó Hàn Vương sai người tìm lại cây trâm này? Không biết vì sao, khi nghĩ như vậy, ta càng không thể bình tĩnh được.

Thanh Dương quay người, nói: “Đồ Thanh Dương đã mang đến, xin trở về phục mệnh.”

Nói xong, nàng ta liền định đi. Ta vội đuổi theo, nói “Thanh Dương! Ngài ấy thế nào rồi?”

Bước chân nàng ta dừng lại nhưng không hề ngoái đầu, chỉ lạnh lùng nói: “Cách xa ngài ấy một chút, bằng không nương nương sẽ hại chết ngài ấy đấy!” Dứt lời, nàng ta không nán lại thêm, sải bước đi ra ngoài.

Ta ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng nàng ta, trong lòng rối rắm. Vì sao trong lời nói của nàng ta, ta dường như nghe ra tình trạng của Hàn Vương không hề lạc quan? Nhưng ta nào muốn hại y chứ?

Đứng một lát mới từ từ xoay người, ánh mắt ta dừng lại ở cây trâm trên bàn. Do dự giây lát, ta đưa tay cầm lấy. Nếu không xảy ra chuyện này, có lẽ ta chẳng bao giờ quan sát kĩ cây trâm này. Chỉ là một cây trâm vàng rất bình thường, không hề nổi bật, nhưng nhìn nó một lần nữa, dường như ta lại có tâm trạng khác. Có phải vì nó ít nhiều có liên quan tới Hàn Vương.

Khi xoay người, ta đột nhiên phát hiện trên cây trâm hình như có điều gì đó khác thường. Nhìn kĩ mới thấy, chẳng trách vừa nãy ta còn cảm thấy lỗ nhỏ trên cây trâm có chút kỳ lạ, hóa ra là thiếu thứ gì đó, tuy ta không rõ nhưng cũng biết đó nhất định là vật trang trí. Ngón tay lướt qua chỗ đó, ta mơ hồ cảm thấy nó hơi đâm vào tay. Rõ ràng có người đã...

“Nương nương...” Giọng nói của Triều Thần vang lên ngoài cửa, nàng ta bước vào, nói: “Văn Lương và cô cô đang nói chuyện, nô tỳ nghe nói hộ vệ bên cạnh Hàn Vương đã về liền tới xem xem. Ố...”

Nàng ta cũng nhìn thấy cây trâm trong tay ta, nhíu mày nói “Nương nương, sao hỏng rồi?”

Xem ra nàng ta còn quen thuộc với cây trâm, hơn ta rất nhiều, vừa nhìn đã nhận ra nó bị hỏng.

Nàng ta thấy ta không nói gì liền cầm cây trâm trong tay ta nói: “Không sao, nô tỳ cho người đi sửa một chút, thêm viên trân châu vào là xong.”

Dứt lời, nàng ta xoay người định đi ra ngoài.

Ta vội gọi nàng ta lại: “Triều Thần, không cần đâu.”

Nàng ta sững sờ nhưng ta đã giơ tay cầm lấy cây trâm, cười bất đắc dĩ: “Không sao, sau này bản cung cũng không cài cây trâm này nữa.”

Ta quay người, cũng không biết vì sao lại lấy cái hộp của Tô Mộ Hàn tặng ta, mở ra rồi đặt cây trâm vào đó. Triều Thần lặng lẽ nhìn ta làm xong mọi việc, từ đầu đến cuối không nói một câu.

Ở trong phòng một lát, cảm thấy rất phiền muộn, ta liền đứng lên, đi ra ngoài. Triều Thần vội đi theo, đưa tay đỡ ta, khẽ nói: “Nương nương, có cần chuẩn bị loan kiệu không?”

Ta lắc đầu, khẽ cười nói: “Bản cung chỉ đi dạo trong sân, không cần!”

Triều Thần gật đầu, không nói nữa.

Hai chúng ta đi dạo trong sân một lát, đột nhiên thấy một người vội vã tiến vào. Ta nhìn về phía người đó, bỗng sững sờ. Không ngờ lại là Tấn Vương.

Nhìn thấy ta, Tấn Vương vội vàng tiến lên hành lễ: “Nương nương.”

Ta buông tay Triều Thần, tiến lên, nói: “Vương gia đến đón Văn Lương về à?”

Về mặt y lộ rõ sự ngạc nhiên. “Sao Văn Lương cũng ở đây?”

Ta lại sững sờ, y đã đứng thẳng người, nói: “Không, bản vương có việc tìm nương nương.” Nói xong, y nhìn cung tỳ phía sau ta một cái.

Ta ngáp ngừng giây lát rồi nói: “Triều Thần, người lui xuống trước đi, bản cung đi dạo với vương gia.”

“Vâng.” Triều Thần lui xuống.

Ta nhìn Tấn Vương, nghe thấy y lên tiếng: “Bản vương biết nguyên nhân thực sự khiến nương nương ngã xuống núi Nam Sơn.”

Ta sững sờ, y đã tìm ra manh mối nào thế?

Ta im lặng, y lại nói: “Khi đi điều tra, bản vương nhìn thấy hai viên đá rơi bên vách núi rất đáng ngờ. Bản vương đoán phải chăng có người cùng chúng ném nương nương.”

Ta kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, quả thực y điều tra rất cẩn thận, tỉ mỉ.

Ta cười nói: “Vương gia cho rằng người khiến bản cung ngã xuống núi là kẻ chủ mưu vụ hành thích lần này?”

Sắc mặt y lộ rõ vẻ nghi hoặc, nhìn ta với vẻ khó hiểu.

Ta lắc đầu, nói: “E là phải khiến vương gia thất vọng rồi, người ra tay là Diêu thực phi. Nàng ta và bản cung bất hòa, chẳng qua chỉ muốn mượn cơ hội để loại bỏ bản cung mà thôi, nàng ta và mấy tên thích khách đó không có liên quan.”

Ta thật không nghĩ ra, ám sát Hạ Hầu Tử Khâm thì có lợi gì đối với nàng ta? Hoặc nói, nếu Hạ Hầu Tử Khâm chết thì có lợi gì cho Diêu gia lúc này?

Diêu Chấn Nguyên đã chết, trong bụng Diêu thực phi cũng không còn long thai, nếu Diêu gia chọn lúc này để hành thích, vậy thì quá ngu xuẩn. Hơn nữa, Diêu Hành Niên lúc đó vẫn còn ở bên ngoài chưa trở về hoàng đô, ông ta muốn chuẩn bị việc này chắc cũng không dễ dàng. Huống hồ lần này, ông ta còn chủ động xin phục trách, yêu cầu điều tra triệt để chuyện này, giả sử thật sự là Diêu gia, ông ta sẽ không tích cực như vậy.

Có lẽ, chỉ cần nghe ta nói ra tên Diêu thực phi, trong lòng Tấn Vương cũng đã rõ ràng. Y đã nghi ngờ sai.

Đột nhiên ta nhớ ra một người, vội nói: “Bản cung muốn hỏi, khi đó Hiền Vương ở đâu?” Nghĩ kĩ một chút, tình cảnh hôm đó hỗn loạn như vậy, ta thực sự không có chút ấn tượng nào.

Tấn Vương nhìn ta. Ta hỏi như vậy, ắt hẳn có nghi ngờ.

Y không hề né tránh, chỉ nói: “Tam đệ luôn ở bên cạnh bản vương. Nương nương không cần nghi ngờ đệ ấy, không thể là đệ ấy. Vua của nước chư hầu vào hoàng đô, ngoài một số tùy tùng thì những người đệ ấy dẫn theo đều ở dịch quán. Nếu nương nương nghi ngờ đệ ấy, chắc chắn cũng phải nghi ngờ bản vương.” Y nhìn thẳng vào ta, không hề có dáng vẻ trốn tránh.

Khê giạt mình, không phải ta chưa từng nghi ngờ y, nếu Văn Lương không nói vì bảo vệ Thái hậu mà y bị thương, ta cũng nghi ngờ.

Ta bèn lên tiếng: “Bản cung chỉ tùy việc mà xem xét, rốt cuộc chuyện này liên quan đến sự an nguy của Hoàng thượng. Đúng rồi, vết thương trên người vương gia thế nào?”

Có lẽ do ta chuyển chủ đề quá nhanh, y hơi sững người, sau đó lắc đầu, nói: “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không nghiêm trọng. Khi lưỡi đao đó lao đến, chỉ sượt qua cánh tay bản vương.”

Không biết vì sao, lời của y bỗng khiến ta cảm thấy sợ hãi!

Vết thương nhỏ? Vậy thì...

Ta buột miệng hỏi: “Thái hậu cũng bị thương ư?” Tuy ta hỏi vậy nhưng ta lại cảm thấy không có khả năng. Hôm qua ta vừa gặp Thái hậu, bà vẫn khỏe mạnh, không có gì khác thường.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Tấn Vương hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng y lại hỏi: “Nương nương vẫn không biết ư?” Ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay run run, nghe y nói: “Bản vương tưởng hôm qua nương nương hồi cung ắt hẳn đã gặp Hoàng thượng.”

Hoàng thượng, Hạ Hầu Tử Khâm...

Ta tròn mắt nhìn người trước mặt, y sững người giây lát rồi lắc đầu. “Nương nương tâm tư tinh tế, vô cùng thông minh nhưng hóa ra cũng có lúc sơ suất.”

“Bản cung không hiểu.” Lúc nói ra mấy từ này, ta chỉ cảm thấy giọng nói đã có chút khác thường.

Tấn Vương thận trọng quay lại nhìn một lượt, thấy không có ai mới kìm thấp giọng nói: “Hôn đó, Hoàng thượng thấy nương nương ngã xuống vách núi, trước tình thế cấp bách, người liền đẩy Dao phi ra để đuổi theo, bản vương trở mắt nhìn cây đao trong tay thích khách vung về phía Hoàng thượng.”

Ta sợ hãi đến ngất người.

Y nói tiếp: “Nếu lúc ấy bản vương không xông lên kéo Hoàng thượng, người nào còn mạng để trở về? Chỉ là khi đó tình thế cấp bách, bản vương cũng không kịp phân tích rốt cuộc đâu là kẻ khả nghi trong những người có mặt tại đó, nên không dám nói chuyện Hoàng thượng bị thương, chỉ nói nhất đao của thích khách chém lên cánh tay bản vương. Huống chi tình hình khi ấy hỗn loạn, nhất đao đó chém lên lưng Hoàng thượng, bản vương chắn cho người, không ai phát hiện ra.”

Cho nên cuối cùng việc này trở thành y bị thương vì cứu Thái hậu?”

Ha, ta lại hồ đồ rồi, dấu y thực sự bị thương vì cứu Thái hậu, sao có thể rửa sạch được hiềm nghi của y? Nói cho cùng, giết Hoàng thượng và cứu Thái hậu hoàn toàn không có điểm nào xung đột. Bởi người y cứu chính là Hạ Hầu Tử Khâm, thế nên y mới nhận được lệnh điều tra triệt để chuyện thích khách ở Nam Sơn.

Mà chuyện Hạ Hầu Tử Khâm bị thương, ngay lúc đó cũng không thể nói ra, sau này cũng không thể nói. Chung quy sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm xuất hiện thích khách đã khiến hấn mất mặt lắm rồi, chuyện này nhất định phải chuyển lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không có. Muốn điều tra cũng phải âm thầm điều tra từ từ.

Tấn Vương nhìn ta rồi lại nói: “Việc này trong cung ngoài một mình y thì cũng chỉ có vài cung nhân bên cạnh Hoàng thượng ở Thiên Dận cung biết. bản vương tưởng hôm qua nương nương hồi cung đã đi gặp Hoàng thượng, người chắc sẽ không giấu nương nương.”

Hai tay ta không kiềm chế được trở nên run rẩy, chẳng trách tối qua, lúc hấn tức giận tới nỗi làm rớt kiệu, Lý công công luống cuống chạy lên hỏi hấn có chuyện gì không. Còn cả câu nói đó của hấn, tới Dao Hoa cung. Ha, trong cung đã không ai biết, vì sao hấn còn có thể tới đó qua đêm? Chẳng qua hấn cố ý nói cho ta nghe!

Hạ Hầu Tử Khâm kiêu ngạo, hấn vĩnh viễn như thế! Thế nhưng ta lại nói với hấn, chúc mừng hấn đã bảo vệ Dao phi chu toàn. Chỉ là khi ấy ta nhìn thấy hấn ôm Dao phi, trong lòng ta tức giận, nhất thời bực quá nói bừa. Ta nào biết hấn sẽ cảm thấy thất vọng như thế nào. Nhớ tới câu hấn nói lúc ta rời đi: “Lẽ nào trăm đối xử với nàng chưa đủ tốt?”

Trong lòng vô cùng đau đớn, ta không kìm được, nước mắt đã chảy rơi. Ta đâu biết khi hấn nói câu đó, trong lòng buồn bã đến nhường nào.

Tốt... đủ tốt!

Ta thực sự ngốc nghếch mà! Trước đây hấn tức giận, ta lại có thể cười đùa mà dính chặt hấn, vì sao lần này ta không thể nhường hấn một chút? Ta vì Hàn Vương, hấn vì Dao phi ư?

Cho nên hấn mới nói, ta hồi cung liền đi thăm người này người kia, vì sao không đi thăm hấn?

Ta nghiêng chặt răng, hét lớn: “Tường Hòa, Tường Thụy!”

Một lúc sau liền thấy hai thái giám chạy tới.

Ta dặn dò: “Đi nghe ngóng cho bản cung, tối qua Hoàng thượng ngủ ở đâu?”

Tường Hòa và Tường Thụy nhìn nhau, vội gật đầu rồi lui xuống.

Tấn Vương nhìn bóng dáng hai thái giám vừa rời đi, khẽ cười một tiếng rồi nói: “Nương nương, bản vương cảm thấy người quá thông minh. Không, có lẽ nương nương và Hoàng thượng, hai người đều giống nhau, cho nên mới có thể...”

Mới có thể thế nào, đột nhiên y không nói nữa.

Ta chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn, phải dựa vào cột hành lang bên cạnh mới đứng vững, ngơ ngẩn nhìn hoa cỏ trong sân.

Y vẫn chưa đi, im lặng một lát lại nói chừa: “Nếu không vì vậy, Hoàng thượng sẽ không hồi cung trước. Bản vương lo lắng nếu để người khác biết Hoàng thượng bị thương, thích khách lại đến nữa thì e rằng sự việc lại càng thêm tồi tệ, cho nên mới ép người hồi cung.”

Ta trấn tĩnh lại rồi mới lên tiếng: “Vì sao vương gia nói với bản cung nhiều như thế?”

Y dừng giây lát, cuối cùng trả lời: “Bối Dao phi đã đến.”

Ta sững sờ, ngoảnh lại nhìn y nhưng y chỉ khẽ cười: “Hôm đó nương nương khuyên bản vương thế nào, tin rằng trong lòng nương nương hiểu rõ. Nương nương nói bất luận là nam nhân hay nữ nhân đều sẽ đau lòng. Bản vương bây giờ có Văn Lương, còn nương nương, nương nương nên biết trong lòng Hoàng thượng có nương nương.”

Ta ngẩn người, y lại nói: “Bản vương lo lắng Dao phi đến còn có tâm ý khác. Từ đầu đến cuối là Hoàng thượng mắc nợ nàng ta. Lúc này, nếu nương nương không ở bên Hoàng thượng, người mới đau khổ nhất. Điều mẫu hậu lo lắng chẳng phải cũng là như vậy ư?”

Ta im lặng, ý của y, ý của Thái hậu, ta đâu phải không hiểu chứ? Dao phi, ta không động vào nàng ta, nhưng phải gặp nàng ta lần nữa.

Ta đang suy nghĩ thì thấy Tường Hòa bước lên, nói: “Nương nương, tối qua Hoàng thượng đến Dao Hoa cung trước, sau đó một mình trở về Thiên Dận cung ngủ ạ!”

Quả nhiên là như vậy. Ha, kiêu ngạo như hấn, đã nói là tới Dao Hoa cung thì chắc chắn phải đi. Nghĩ thế, ta bất giác muốn cười, đúng vậy, không đi mới không giống hấn.

Tấn Vương lúc này mới đứng thẳng người, nói: “Nương nương nghe rõ rồi chứ? Bản vương trở về đây!” Nói xong, y nhìn ta một lần nữa rồi xoay người rời đi.

Chạng vạng, Văn Lương cũng trở về. Còn ta, từ lúc Tấn Vương rời đi liền về phòng ngồi một mình.

Nhớ khi ấy, Hạ Hầu Tử Khâm bị ốm, ốm tới nỗi giống trống khua chiêng, tất cả mọi người đều đi thăm, một mình ta không đi. Đêm khuya hấn đến, mắng ta bạc bẽo, còn nói ta to gan, phải để hấn đích thân đến... Vậy thì lần này, ta thật sự to gan quá rồi!

Cuối cùng, ta nói vọng ra bên ngoài: “Triều Thần, chuẩn bị kiệu, bản cung muốn tới Thiên Dận cung.”

41. Chương 41

“Không cần dùng kiệu, tới Dao Hoa cung!” Ha, đây chính là câu đầu tiên hấn nói với ta khi ta trở về ư?

Hạ Hầu Tử Khâm đáng ghét!

“Nương nương...” Triều Thần khẽ gọi ta.

Ta nghiêng rằng, chẳng phải hấn muốn tới thăm Dao phi ư? Được thôi, ta cũng muốn xem Dao phi bị hoảng sợ bây giờ trông thế nào!

Xoay người bước lên, ta lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, thần thiếp phụng mệnh Thái hậu, thay Thái hậu tới Dao Hoa cung thăm Dao phi, chỉ bằng thần thiếp cùng đi với người.”

Lý công công nhìn ta, sắc mặt y rõ ràng có chút kinh ngạc. Cũng không biết có phải vì ta nhắc tới Thái hậu hay không, y vội vã vẩy tay ra hiệu cho kiệu phu đi chậm lại. Hoàng thượng đã nói không được dừng kiệu, một công công như y không dám tự ý kêu dừng.

Ta vội bước lên trước, Lý công công ngấp ngừng giây lát, vén rèm kiệu cho ta. Ta cũng không dừng lại, bước thẳng lên kiệu.

Người ngồi trong kiệu sững sờ. Tấm rèm phía sau ta nhanh chóng hạ xuống, trong kiệu lúc này tối om, ta chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy b. Hắn chỉ liếc ta một cái, nặng nề ‘hừ’ một tiếng rồi nghiêng rằng nói: “Mẫu hậu có thể kêu nàng đi thăm Dao phi ư?”

Ta nhún vai, xem ra hắn đã quá hiểu Thái hậu.

Ta cũng mặc kệ, ngồi bên cạnh hắn, khẽ cười, nói: “Thực ra là Hàn Vương nhờ thiếp đi thăm đấy!”

Không ngờ ta vừa dứt lời, hắn đã đập mạnh xuống đệm ngồi, ngự liễn lắc lư một cái, ‘rầm’, bên ngoài có người nhất thời khiêng không vững, khiến ngự liễn rơi thẳng xuống đất.

Ta vô cùng sợ hãi, gơ tay túm lấy thành kiệu mới không bị ngã ra ngoài. Hỏa khí lớn thật!

Có tia sáng xuyên qua tấm rèm, ta thấy hắn nghiêng người dựa vào tấm đệm nhưng không nói một câu.

“Nô tài đáng chết... Nô tài đáng chết...”

Người bên ngoài quỳ ‘phịch’ xuống, ra sức dập đầu xin tha thứ. Ta thật muốn cười, rõ ràng do hắn đập mạnh khiến ngự liễn chao đảo nên mới như vậy. Đột nhiên ta cảm thấy mỗi lần ta và hắn ở cạnh nhau, mọi thứ xung quanh chúng ta luôn gặp phải tai ương.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Lý công công vội vã nhào tới, vén rèm kiệu lên, gấp gáp nhìn về phía hắn, run giọng nói: “Hoàng thượng, người thế nào rồi?”

Hắn rít qua kẽ răng: “Cút!”

Lý công công sững người, hồi lâu sau mới lén lút nhìn ta. Chắc y vẫn còn đang cân nhắc, từ ‘cút’ này rốt cuộc là nói với ta hay nói với y. Ta trừng mắt với y, mặc kệ Hạ Hầu Tử Khâm nói ai cút, Lý công công y phải cút trước, chẳng lẽ lại bảo ta cút trước sao?

Ta lẳng lặng nhìn người bên cạnh, lông mày hắn nhíu chặt nhưng hắn không hề quay sang nhìn ta. Hắn lại tức giận rồi. Vậy thì giận đi, giận nữa ta cũng không cút.

Lý công công vội nói: “Vâng, vâng... Nô tài cút ngay đây?” Đỡ lời, y buông rèm xuống, xoay người nhưng lại dừng bước, hỏi nhỏ: “Hoàng thượng... còn tới Dao Hoa cung không?”

Mãi không thấy hắn trả lời, Lý công công cũng không dám hỏi, chỉ lặng lẽ rời đi.

Hai người chúng ta ngồi rất lâu trong kiệu mà vẫn không thấy hắn lên tiếng. Ta thờ dãi, đứng lên, nói: “không đi nữa, vậy thần thiếp tự mình qua đó.”

Nói xong, ta khom người định xuống kiệu nhưng không ngờ cổ tay bỗng chốc bị hắn túm lấy. Tay hắn hơi dùng sức giữ chặt ta lại. Ta sững sốt, không kìm được kêu lên sợ hãi, song hắn không ôm ta vào lòng, chỉ kéo ta tới bên cạnh, cơ thể ta đập thẳng vào tấm đệm phía sau.

Hắn trầm giọng nói: “Nàng vừa hỏi cung đã thăm chỗ này, chỗ kia, sao nàng không nghĩ tới việc tới thăm trẫm?”

Ngước mắt nhìn hắn, ta chỉ có thể nhờ vào ánh sáng lờ mờ xuyên qua rèm kiệu để nhìn thấy gương mặt với đường nét rõ ràng của hắn. Tiếng hít thở nặng nề bao phủ khắp trong kiệu.

Ta cắn môi, nói: “Vừa nãy nếu không phải thần thiếp mặt dày nhảy lên, Hoàng thượng còn không đợi thần thiếp?”

Chẳng phải Phương Hàm đã nói hắn qua Cảnh Thái cung chờ ta ư? Tại sao khi gặp ta trên đường tới Hy Ninh cung, hắn lại nói không cần dừng kiệu, tới Dao Hoa cung chứ? Hạ Hầu Tử Khâm thật đáng ghét!

Hắn thở hổn hển, hung dữ nói: “Trẫm thật muốn phế truất nàng!”

Trong lòng khẽ run rẩy, ta ngẩng đầu nhìn hấn, cười nói: “Phế truất thần thiếp? Dựa cào cái gì? Chỉ vì thần thiếp và Hàn Vương ở bên nhau một ngày một đêm?” Lần này đến Thượng Lâm uyển, hấn đã biếm Trần Tịnh tần và Nguyễn tiếp dư vào lãnh cung, lẽ nào chỉ vì Dao phi đến, hấn thực sự muốn lục cung vô phi ư?

Không biết vì sao, khi nghĩ như vậy, ta vô cớ cảm thấy phẫn nộ.

Hấn cười lạnh một tiếng: “Hàn Vương... Đàn phi của trẫm không thật sự đánh mất trái tim mình đấy chứ? Nếu không, vì sao nàng bất chấp thân phận mà đến dịch quán trước?”

Ta nghiêng rằng: “Bây giờ Hoàng thượng còn nói cái gì mà đánh mất trái tim hay không, nếu không có Hàn Vương, thần thiếp đã chết rồi.”

Chết rồi thì chẳng còn gì hết, đâu còn ngôi đây để hấn gào thét với ta?

Hấn nhất thời nghẹn lời, mãi sau mới lên tiếng: “Hừ, Đàn phi đang nói trẫm biết, nàng đã thực sự động lòng vì hấn sao?”

Ta ngẩn người, hấn nghe đâu ra ý tứ như vậy chứ?

Đột nhiên hấn nắm chặt cổ tay ta, lạnh lùng nói: “Nàng quen hấn? Ngay từ đầu đã quen hấn! Đừng tưởng trẫm là tên ngốc!”

Hấn cũng nói ta và Hàn Vương quen nhau... Cho nên...

Trong lòng bàng hoàng, ta hít một hơi thật sâu, nhìn hấn, giận dữ nói: “Cho nên Hoàng thượng mới muốn thần thiếp bắn mũi tên đó về phía y, đúng không? Thần thiếp thật không hiểu, rốt cuộc người muốn là gì?” Hóa ra vòng vo nửa ngày, mũi tên ấy, điều hấn muốn thăm dò lại là ta!

Ta ra sức rút tay khỏi hấn nhưng hấn càng nắm chặt hơn. Đau quá, hấn không buông tay cũng không trả lời, chỉ nói: “Trẫm muốn biết, rốt cuộc có phải ngay từ đầu nàng đã quen biết hấn không?”

Quen hay không thì thế nào? Chỉ bởi vừa bắt đầu hấn đã nhận định nên mới muốn thăm dò?

Ta cười chán nản: “Không quen.”

Rõ ràng ta cảm thấy tay hấn hơi run, sau đó hấn hỏi: “Thật không?”

Ta cười bất đắc dĩ, ta đã nói không quen nhưng hấn còn muốn hỏi. Nếu hấn thực sự không tin tưởng hấn, vậy thì không cần hỏi, còn ta, nếu muốn lừa gạt hấn thì dù thế nào hấn cũng không hỏi được kết quả. Ta tin rằng thông minh như hấn nhất định sẽ hiểu.

Rất lâu, rất lâu sau, hấn mới nói nhỏ: “Vì sao ánh mắt nàng nhìn hấn lại thân thuộc đến thế?”

Ánh mắt ta nhìn Hàn Vương... thân thuộc ư?

Rất nhiều người nói Hàn Vương quen biết ta, Hạ Hầu Tử Khâm cũng nói... ta quen biết y...

Thật buồn cười, cứ xoay vòng như vậy, nhưng chỉ có hai người là ta và Hàn Vương nói không quen biết đối phương.

Cũng không biết vì sao, trong đầu ta bỗng hiện lên bóng dáng của Tô Mộ Hàn, ta khẽ nói: “Chỉ bởi y rất giống...”

“Ai?” Hấn nhanh chóng hỏi.

“Tiên sinh của thiếp.” Ta không nói thì hấn cũng đoán ra, nhưng lại cố ý hỏi ta, như vậy ta nói thêm một lần nữa thì có sao!

Bàn tay hấn càng siết chặt, hấn phẫn nộ lên tiếng: “Trẫm nhớ trẫm đã cảnh cáo nàng, không được nhắc đến hấn trước”

“Thần thiếp không nhắc, là do Hoàng thượng hỏi,” Cho nên câu nói đó của ta chỉ nói một nửa, song hấn nhất định muốn ta nói hết, ta nói rồi, hấn lại nổi giận...

“Nàng...” Hấn nghẹn lời, không thốt được một câu.

Ta dường như vẫn có thể nhìn rõ vẻ mặt phần nộ của hắn dưới ánh sáng mờ mờ.

Đột nhiên hắn đẩy ta ra, dữ dằn nói “Cút, trẫm không muốn nhìn thấy nàng.”

Lòng ta nhói đau nhưng vẫn gượng cười: “Hoàng thượng bây giờ đã có Dao phi, tất nhiên không muốn gặp một người có nhan sắc bình thường như thần thiếp. Thần thiếp không dịu dàng như Dao phi, không đẹp như nàng ta, cũng chưa từng nghĩ đến việc thay thế nàng ta chiếm giữ trái tim người. Ha...” Ngừng giây lát, ta lại nói: “Trái tim người quá xa xôi, e rằng thần thiếp chưa từng chạm đến.”

Hắn cười gằn: “Vậy ư? Trẫm vẫn cho rằng trái tim nàng quá xa xôi, trẫm còn cảm thấy tiếp cận nàng sẽ khiến trẫm đau khổ.”

Ta cố gắng không nhìn hắn, chỉ nói nhỏ: “Người là thiên tử, cho nên cảm thấy có được là điều tất nhiên. Hàn Vương sẵn lòng cứu thần thiếp, có lẽ người nghĩ quá nhiều. Chẳng qua chỉ bởi y ở gần thần thiếp, kéo thần thiếp theo bản năng, nhưng không ngờ là cũng ngã xuống mà thôi, như lần ở Trữ Lương cung, Hoàng thượng kéo thần thiếp ra sau theo bản năng, chịu thay thần thiếp một đòn. Thực ra, đều không liên quan đến tình yêu.”

Tất cả đều giải thích bằng từ ‘bản năng’, thật tốt biết sao.

“Nàng cho rằng trẫm...” Đột nhiên hắn im lặng, ta cảm thấy hình như hắn dồn hết sức, hơi nghiêng người, lâu sau cũng không nói gì nữa.

Cuối cùng ta lên tiếng, nói “Thần thiếp vẫn muốn chúc mừng Hoàng thượng, đã bảo vệ Dao phi chu toàn!” Hắn không nói, ta nói tiếp: “Xem ra hôm nay thần thiếp đến Dao Hoa cung không thích hợp, vậy để hôm khác thần thiếp tới. Thần thiếp xin cáo lui trước.”

Khoảnh khắc ta khom người ra khỏi ngự liễn, hắn khẽ nói: “Lẽ nào trẫm đối xử với nàng chưa đủ tốt?”

Câu nói này bỗng chốc bị nhấn chìm bởi cơn gió thổi qua. Ta gần như không phân biệt rõ rốt cuộc là hắn đang nói câu đó hay chỉ là ảo giác của ta?”>Ta mím môi, cười. Tốt, dĩ nhiên tốt! Nhưng hắn cho rằng sai người tìm ta bất kể ngày đêm, cho ta những thứ tốt nhất, ăn mặc tiêu xài chính là tốt ư? Ha, ta thật sự mong ước quá cao rồi!

Những thứ hắn chưa kịp trao cho Dao phi hơn mười năm sao có thể trao cho ta chứ? Ta không thể khiến hắn đẩy Dao phi ra, quay người chạy đến ôm ta trong tình trạng như thế, chẳng phải ư? Nếu hắn có thể làm như vậy thì không còn là Hạ Hầu Tử Khâm nữa rồi. Lắc lắc đầu, ta tự cười giễu chính mình.

Người bên ngoài vẫn đang quỳ, ta thấy Lý công công cũng đang quỳ ở phía xa.

Bước lên trước, ta nói với Triều Thần: “Triều Thần, chúng ta về.”

Nàng ta ngạc nhiên ngược nhìn ta, sững sờ giây lát rồi mới vội vàng bò dậy, đuổi theo bước chân ta.

Lúc đi qua Lý công công, thấy y đột nhiên ngẩng đầu, nói: “Nương nương, thực ra Hoàng thượng...”

“Tiểu lý tử!” Y mới nói được một nửa đã nghe thấy giọng nói phần nộ từ trong kiệu truyền ra: “Còn dám nói nữa, trẫm cắt lưỡi ngươi.”

Ta không khỏi ngoái đầu nhìn, hỏa khí của hắn lúc này quả thật lớn đến mức gần như có thể thiêu rụi cả hoàng cung. Ta thở dài một hơi, vẫn nên để Dao phi dập cơn phần nộ của hắn đi!

Triều Thần đi bên cạnh ta, hồi lâu sau mới nhỏ nhẹ nói: “Nương nương, Hoàng thượng sao vậy?”

Ta cười giễu một tiếng: “Người trách bản cung đi cùng người đến Dao Hoa cung.” Đúng thế, thế giới của hai người, ta xen vào làm gì?

Ta cười nhạt, bước nhanh hơn, Triều Thần cũng không nói một lời, chỉ đi sát bên cạnh ta. Trở về Cảnh Thái cung, ta đi thẳng vào tắm cung, rửa mặt chải đầu xong liền lên giường nằm. Có lẽ lúc này, Dao phi đang vô cùng đắc ý. Những thứ năm năm trước chưa có, năm năm sau, cuối cùng nàng ta cũng đạt được như ý nguyện. Thái hậu nói đúng, ta không nên động đến nàng ta. Hôm đó, nhìn thái độ của hắn đối với nàng ta, ta càng hiểu rõ, trong lòng hắn có nàng ta, vì vậy ta cũng sẽ không động vào nàng ta.

Một đêm mất ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ta nghe Triều Thần tiến vào, nói: “Nương nương, Thái hậu sai người đến nói, người vừa hồi cung, nhất định còn hoảng sợ, hôm nay không cần Hy Ninh cung thỉnh an.”

Ta gật đầu, chắc Thái hậu không muốn ta và Dao phi đụng mặt chẳng?

Ngồi trong phòng một lúc thì nghe nói Ngọc Tiệp dư đến.

Nàng ta nhìn thấy ta, vẻ mặt căng thẳng dịu hẳn đi, nói: “Vừa nãy không thấy nương nương ở Hy Ninh cung, trong lòng tần thiếp vẫn lo lắng, bây giờ thấy nương nương không sao, tần thiếp cũng yên tâm rồi.”

Ta cười, nói: “Lẽ nào tỷ tỷ vẫn nhớ đến bản cung?” Mấy phi tần trong cung, bây giờ thấy Dao phi đến, chẳng còn ai đến dâng lễ vật cho ta nữa. Có điều ta cũng thấy vui mừng vì được thanh tịnh.

Sắc mặt của Ngọc Tiệp dư hơi thay đổi, nàng ta nói: “Nương nương nói gì vậy? Hôm đó người ngã xuống, mọi người đều thấy hoảng sợ.”

Ta cười khẩy, e rằng đúng là có nhiều người sợ hãi, nhưng nhiều hơn cả vẫn là vui sướng khi người khác gặp họa nhĩ? Ta liền thuận miệng nói: “Chẳng phải bản cung đã khỏe mạnh trở về sao? Thực phi nương nương khỏe không?”

Ta chỉ muốn biết, khi nghe tin ta sống sót trở về, nàng ta sẽ có vẻ mặt như thế nào?

Ngọc Tiệp dư hơi sững người, nói: “Có vẻ không tốt lắm. Nương nương, người không biết ư? Anh trai của Thực phi, Diêu Phó tướng đã bị người ta ám sát rồi.”

Sao ta không biết, ta còn tận mắt chứng kiến hắn chết cơ mà.

Ta tỉnh bơ hỏi: “Vậy ư? Chuyện xảy ra khi nào?”

“Chính là lúc gặp thích khách trên Nam Sơn. Tần thiếp cũng mới nghe nói, hóa ra tướng quân thống lĩnh ngự lâm quân đã đổi người, bởi trước đó Diêu Phó tướng phạm sai lầm. Ban đầu Hoàng thượng muốn phạt nhẹ, đợi sau này khôi phục chức vị cho y. Hôm đó gặp thích khách trên núi Nam Sơn, Diêu Phó tướng muốn nhân cơ hội lập công chuộc tội nhưng không ngờ lại mất mạng.” Nàng ta nhìn ta, nói: “Như vậy, người nói xem, sắc mặt của Thực phi sao mà tốt được chứ?”

Ta lại có phần kinh ngạc, thích khách trên núi Nam Sơn đến thật đúng lúc, còn có thể trực tiếp đưa cái chết của Diêu Chấn Nguyên ra một cách hợp lẽ. Nhưng những điều này đương nhiên là dành cho việc đối ngoại, đối với người nhà họ Diêu, chỉ cần nói tử vong do gặp thích khách ở Thượng Lâm uyển. Song cho dù thế nào, cuối cùng cũng có thể cho hắn một danh hiệu hy sinh nhiệm vụ. Chuyện thích khách ở núi Nam Sơn cũng không thể để người nhà họ Diêu có bất cứ nghi ngờ nào, chỉ bởi thích khách quả thật có tồn tại.

Ta lên tiếng: “Diêu gia bọn họ gần đây đúng là liên tiếp gặp vận đen.”

Ngọc Tiệp dư gật đầu, nói: “Còn không phải vậy sao? Trong cung đang truyền tai nhau nói Diêu gia sắp sụp đổ.”

Ta cười khẩy một tiếng, nhìn thẳng vào nàng ta: “Vậy tỷ tỷ nghĩ thế nào?”

Diêu gia chỉ mất đi một Diêu Chấn Nguyên, còn chưa lung lay được gốc rễ. Thế nhưng hậu cung đột nhiên xuất hiện một Dao phi, e rằng đây mới là chuyện mà không ai có thể dự tính trước. Diêu thực phi muốn ra tay giết ta, thế thì ta ngồi xem nàng ta sẽ đối phó với Dao phi thế nào. Đúng rồi, còn long thai trong bụng Thiên Phi nữa. Lần này, Diêu thực phi chắc cũng không nhận được.

Ha, hậu cung này sắp có một vở kịch hay rồi!

Ánh mắt của Ngọc Tiệp dư vô tình hướng vào mu bàn tay ta, nàng ta kinh ngạc nói: “Nương nương, ta người bị thương à?”

Ta cúi đầu nhìn, khẽ cười, nói: “Vết thương nhỏ thôi, không sao.”

So với vết thương này, vết thương của Hàn Vương còn nặng hơn nhiều. Hôm qua, đại phu đuổi chúng ta ra ngoài, không biết tình trạng của y thế nào? Nhưng bây giờ, ta không thể xuất cung đi thăm y, như thế về tình về lý đều không hợp.

Ngọc Tiệp dư lại nói: “Vết thương nhỏ cũng phải chú ý, tay bị rách, nếu sót là không tốt đâu.”

Ta gật đầu, nói: “Điều này bản cung hiểu rõ, đã bôi thuốc rồi, tỷ tỷ không cần lo lắng.”

Nghe thấy vậy, Ngọc Tiệp dư mới yên tâm gật đầu, ngồi lại trong cung của ta một lát rồi mới đứng dậy rời đi.

Ta cảm thấy hơi mệt, nửa người dựa trên nhũn tháp, nhắm mắt, mơ màng thấy buồn ngủ. Tối qua ta mất ngủ cả đêm, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Không biết bao lâu sau, ta nghe thấy có tiếng người tiến vào. Triều Thần nhỏ giọng nói: “Nương nương, nương nương...”

Ta hơi nhíu mày, mở mắt, hỏi: “Có chuyện

Dường như nàng ta rất vui vẻ, thấy ta tỉnh dậy liền vội bước lên, nói: “Nương nương, Văn phu nhân đến.”

Ta giật mình ngồi dậy, Văn Lương đến rồi, vội nói: “Mau mời vào.”

Nàng ta tươi cười rời đi, chỉ lát sau đã thấy Văn Lương tiến vào, nói với ta: “Tham kiến nương nương.”

Ta đỡ nàng ta đứng lên, nói: “Sớm như vậy, sao người đã tới đây?”

Hai người cùng ngồi xuống, thấy Triều Thần nói: “Nương nương, mọi người nói chuyện đi, để nô tỳ đi pha ấm trà ngon.” Dứt lời, nàng ta lại nhìn chúng ta rồi tươi cười chạy ra.

Văn Lương thu lại ánh mắt nhìn Triều Thần, quay sang phía ta, nói: “Nương nương vừa trở về, Văn Lương vốn là người của Cảnh Thái cung, đến thăm nương nương đương nhiên là việc rất bình thường. Hơn nữa, Văn Lương biết, nương nương muốn biết tin tức của Hàn Vương.”

Trong lòng có chút giật mình, vẫn là Văn Lương hiểu ta.

Ta gật đầu, nói: “Ngài ấy thế nào?”

Nàng ta lắc đầu, nói: “Rất kỳ lạ, nơi đó không cho phép bất kỳ ai bước vào. Tối qua vương gia cùng Hiền Vương đến đều bị từ chối. Nô tỳ cũng muốn vào nhưng bị hộ vệ của Hàn Vương chặn lại, nói Hàn Vương cần tĩnh dưỡng, không cho phép bất cứ ai quấy rầy.”

Ta sững người, y cần tĩnh dưỡng nên từ chối không cho Tấn Vương và Hiền Vương vào, hành vi này của Bắc Tề cũng không hợp tình hợp lý.

Rõ ràng Văn Lương và ta nghĩ giống nhau, cho nên nàng ta mới nói kỳ lạ. Cẩn mật suy nghĩ, ta luôn cảm thấy Hàn Vương có chút lạ lùng. Khi y sốt cao, ta đã cảm thấy y kỳ lạ, bây giờ ở dịch quán lại đóng cửa không gặp bất kỳ ai. Theo cách nói của Văn Lương, chắc chắn việc y bị thương cũng không được truyền ra ngoài.

Nghĩ một lát, ta nói: “Vậy Hoàng thượng có đích thân tới thăm không?”

Văn Lương lắc đầu, nói: “Không, Hoàng thượng cử hai vị vương gia đi.”

“Hoàng thượng cử họ đi?” Ta thật sự kinh ngạc. Hạ Hầu Tử Khâm đã muốn họ thay mặt đi, vậy thì họ chính là đại diện của thiên triều đến thăm, Hàn Vương có thể i không gặp ư?

Ha, ta không thể không nói, y thật sự rất phách lối, kiêu căng. Nhưng vì sao ta cảm thấy đây không phải chuyện y có thể làm nhỉ?

Văn Lương gật đầu, lại nói: “Hộ bộ bên cạnh Hàn Vương nói, họ ở lại hoàng đô hai ba hôm rồi khởi hành trở về Bắc Tề.”

Ta có chút kinh ngạc nhưng sau đó ngẫm nghĩ lại, họ cũng nên trở về rồi. Nếu không xảy ra chuyện thích khách ở Nam Sơn, chắc họ cũng như người của các nước khác, sáng sớm hôm qua đã rời đi.

Thấy ta im lặng, Văn Lương an ủi: “Nương nương, Văn Lương biết Hàn Vương là ân nhân cứu mạng của người nên người lo lắng cho ngài ấy, nhưng theo nô tỳ thấy, chắc không có chuyện gì lớn, có lẽ bọn họ chỉ

hy vọng ngài ấy được yên tĩnh nghỉ ngơi và ngày, như vậy sẽ mau khỏe hơn, cũng có thể nhanh chóng trở về Bắc Tề.”

Nếu thực sự là như vậy, ta cũng yên tâm. Sau đó lại nhớ đến chuyện của nàng ta, ta vội hỏi: “Vậy còn Tấn Vương, hai người bao giờ đi?”

Sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm đã qua, dù họ có lần nữa cũng không thể kéo dài lâu.

Nghe ta hỏi như vậy, Văn Lương dường như giật mình, hồi lâu sau mới nói: “Vương gia nói, đợi người của Bắc Tề đi rồi, ngài ấy sẽ xin phép Hoàng thượng trở về đất phong.”

Quả nhiên, cũng rất nhanh.

Ta vội nói: “Vậy chuyện thích khách ở Nam Sơn thế nào rồi?”

Nàng ta lắc đầu: “Vẫn không có manh mối nào, có điều vương gia không thể lưu lại vì chuyện này. Nghe nói, lần này Diêu Tướng quân sẽ ở lại hoàng đô lâu hơn một chút, ông ta chủ động xin Hoàng thượng giao cho phụ trách điều tra việc này.”

Trong lòng ta kinh ngạc, có điều Diêu Hành Niên đưa ra yêu cầu như vậy cũng tính là hợp lý. Suy cho cùng, xét về bề ngoài, cái chết của Diêu Chấn Nguyên và chuyện thích khách xuất hiện trên núi Nam Sơn không tránh khỏi liên quan đến nhau. Giao cho ông ta điều tra việc này, ông ta nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực. Hạ Hầu Tử Khâm đỡ phải hao tổn tâm trí giao việc này cho người khác.

Khẽ gật đầu, ta đứng lên, lấy một chiếc hộp trong ngăn tủ đưa cho Văn Lương rồi nói: “Lần này tới đất phong, không biết bao giờ mới có thể gặp lại, bản cung cũng không có gì cho người. Hộp nữ trang này coi như của hồi môn bản cung cho người.”

“Nương nương!” Nàng ta sợ hãi đứng bật dậy, vội lắc đầu, nói: “Những thứ người cho Văn Lương đã đủ rồi, Văn Lương không thể nhận đồ của người nữa.”

Ta kéo tay Văn Lương, đặt chiếc hộp vào tay nàng ta, mỉm cười nói: “Đây là bản cung cho người phòng khi cần dùng, có điều bản cung cũng hy vọng người vĩnh viễn không cần dùng đến.”

Vành mắt đỏ hoe, nàng ta quỳ xuống, nói: “Nương nương, Văn Lương cả đời sẽ không phản bội người.”

Cổ họng khó chịu, ta hơi nghiêng người, sợ nhìn nàng ta thêm nữa sẽ không kìm được bật khóc.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân, sau đó là giọng nói của Triều Thần: “Sao thế?”

Ta ra hiệu cho Triều Thần đặt trà lên bàn, khẽ nói: “Văn Lương đến để cáo biệt, e là lại sắp khiến bản cung khóc rồi.”

Lúc này Triều Thần mới thở phào, khom người đỡ nàng ta. “Phu nhân đứng lên đi, nương nương mấy ngày này rất mệt mỏi, người nên vui vẻ mà đi, đừng để nương nương đau lòng nữa!” Nàng ta nói xong, giơ tay lau nước mắt trên mặt Văn Lương.

Văn Lương nghẹn ngào gật đầu, nói: “Sau này nhờ mọi người chăm sóc nương nương, nhất định phải hạ hạ thật tốt...”

“Ừ.” Triều Thần gật đầu. “Yên tâm đi!”

Ba người ngồi một lát mới thấy Phương Hàm trở về.

Văn Lương vội đứng lên, gọi nàng ta: “Cô cô.”

Phương Hàm vẫn lãnh đạm, hành lễ với nàng ta: “Nô tỳ tham kiến phu nhân!”

Văn Lương vừa định nói liền nghe thấu bên ngoài có cung tỳ chạy vào. “Nương nương, người Bắc Tề tới tìm người.”

Ba người ngồi một lát mới thấy Phương Hàm trở về.

Văn Lương vội đứng lên, gọi nàng ta: “Cô cô.”

Phương Hàm vẫn lãnh đạm, hành lễ với nàng ta: “Nô tỳ tham kiến phu nhân!”

Ta ngẩn người, người Bắc Tề? Nhìn Phương Hàm, thấy nàng ta cũng ngỡ nàng.

Ta đứng lên, nói: “Mau mời vào!” Ta thật sự tò mò, rốt cuộc là ai?

Đợi người đó vào cửa, ta mới cảm thấy kinh ngạc, lại là Thanh Dương! Nàng ta không ở bên chăm sóc Hàn Vương, đến cung của ta làm gì?

Ta đang nghĩ ngợi đã thấy nàng ta hành lễ với ta: “Thanh Dương tham kiến Đàn phi nương nương.”

Ta nói: “Miễn lễ.”

Lúc đứng lên, nàng ta theo bản năng nhìn một lượt tất cả những người bên cạnh ta. Ánh mắt nàng ta lóe sáng, dường như có ẩn chứa nét cười. Ta bất giác nhìn Văn Lương, ơ, có phải Thanh Dương trông thấy Văn Lương ở trong cung của ta, liền cho rằng Văn Lương tới thăm Hàn Vương là do ta sai bảo không? Hay nàng ta cho rằng ta kêu Văn Lương đi nghe ngóng điều gì?

Khẽ ho một tiếng, ta nói: “Cô cô, Văn Lương và cô cô cũng đã lâu không gặp, bản cung nói chuyện với Thanh Dương, hai người lui ra đi.”

Nghe thấy vậy, ba người trong phòng mới cáo lui, đi ra ngoài.

Thanh Dương lại ngoái đầu nhìn rồi mới cười nói: “Thật bội phục, khắp nơi đều là cơ sở ngầm của nương nương.”

Quả nhiên nàng ta đã bắt đầu chú ý tới Văn Lương. Nói thật, để Văn Lương theo Tấn Vương về đất phong cũng có thể coi như là cơ sở ngầm nhưng ta cũng chân thành hy vọng nàng ta được hạnh phúc. Ha, tâm tư phức tạp như vậy, Thanh Dương dĩ nhiên không thể hiểu.

Ngắt dòng suy nghĩ, ta nhìn nàng ta, hỏi: “Bản cung lại rất tò mò, vương gia nhà người đang ốm, sao người lại tiến cung vậy?”

Nàng ta không né tránh, cất lời: “Mấy hôm nữa là trở về Bắc Tề rồi, Thanh Dương đến nói với quận chúa một tiếng. Lần này vương gia rơi xuống nước, quận chúa cũng rất lo lắng, Thanh Dương đến báo với người rằng vương gia vẫn bình an.”

Dù nói thế nào thì Dao phi cũng là người Bắc Tề, Thanh Dương tiến cung vì chuyện này cũng rất bình thường. Thế nhưng, vì sao nàng ta đến Cảnh Thái cung, điều này mới khiến ta khó hiểu, huống hồ nàng ta luôn có thái độ thù địch với ta.

Dường như đoán những suy nghĩ trong lòng ta, nàng ta cười giễu một tiếng, rút một thứ từ trong tay áo ra, đưa cho ta “Vương gia muốn Thanh Dương đem trả vật này.”

Thứ đó bị ném lên bàn, ‘cách’ một tiếng. Ta nhìn kĩ, giật mình sửng sốt, đây chẳng phải là cây trâm Hàn Vương tiện tay rút trên đầu ta để ném đi trước khi chúng ta vào sơn động ư? Vì sao lại ở trong tay Thanh Dương? Chẳng lẽ sau đó Hàn Vương sai người tìm lại cây trâm này? Không biết vì sao, khi nghĩ như vậy, ta càng không thể bình tĩnh được.

Thanh Dương quay người, nói: “Đồ Thanh Dương đã mang đến, xin trở về phục mệnh.”

Nói xong, nàng ta liền định đi. Ta vội đuổi theo, nói “Thanh Dương! Ngài ấy thế nào rồi?”

Bước chân nàng ta dừng lại nhưng không hề ngoái đầu, chỉ lạnh lùng nói: “Cách xa ngài ấy một chút, bằng không nương nương sẽ hại chết ngài ấy đấy!” Dứt lời, nàng ta không nán lại thêm, sải bước đi ra ngoài.

Ta ngơ ngẩn nhìn theo bóng dáng nàng ta, trong lòng rối rắm. Vì sao trong lời nói của nàng ta, ta dường như nghe ra tình trạng của Hàn Vương không hề lạc quan? Nhưng ta nào muốn hại y chứ?

Đứng một lát mới từ từ xoay người, ánh mắt ta dừng lại ở cây trâm trên bàn. Do dự giây lát, ta đưa tay cầm lấy. Nếu không xảy ra chuyện này, có lẽ ta chẳng bao giờ quan sát kĩ cây trâm này. Chỉ là một cây trâm vàng rất bình thường, không hề nổi bật, nhưng nhìn nó một lần nữa, dường như ta lại có tâm trạng khác. Có phải vì nó ít nhiều có liên quan tới Hàn Vương.

Khi xoay người, ta đột nhiên phát hiện trên cây trâm hình như có điều gì đó khác thường. Nhìn kĩ mới thấy, chẳng trách vừa nãy ta còn cảm thấy lỗ hổng trên cây trâm có chút kỳ lạ, hóa ra là thiếu thứ gì đó, tuy ta

không rõ nhưng cũng biết đó nhất định là vật trang trí. Ngón tay lướt qua chỗ đó, ta mơ hồ cảm thấy nó hơi đâm vào tay. Rõ ràng có người đã...

“Nương nương...” Giọng nói của Triều Thần vang lên ngoài cửa, nàng ta bước vào, nói: “Văn Lương và cô cô đang nói chuyện, nô tỳ nghe nói họ về bên cạnh Hàn Vương đã về liền tới xem xem. Ồ...”

Nàng ta cũng nhìn thấy cây trầm trong tay ta, nhũn mỳ nói “Nương nương, sao hồng rồi?”

Xem ra nàng ta còn quen thuộc với cây trầm, hơn ta rất nhiều, vừa nhìn đã nhận ra nó bị hồng.

Nàng ta thấy ta không nói gì liền cầm cây trầm trong tay ta nói: “Không sao, nô tỳ cho người đi sửa một chút, thêm viên trầm châu vào l.”

Dứt lời, nàng ta xoay người định đi ra ngoài.

Ta vội gọi nàng ta lại: “Triều Thần, không cần đâu.”

Nàng ta cũng sợ nhưng ta đã giơ tay cầm lấy cây trầm, cười bất đắc dĩ: “Không sao, sau này bản cung cũng không cài cây trầm này nữa.”

Ta quay người, cũng không biết vì sao lại lấy cái hộp của Tô Mộ Hàn tặng ta, mở ra rồi đặt cây trầm vào đó. Triều Thần lặng lẽ nhìn ta làm xong mọi việc, từ đầu đến cuối không nói một câu.

Ở trong phòng một lát, cảm thấy rất phiền muộn, ta liền đứng lên, đi ra ngoài. Triều Thần vội đi theo, đưa tay đỡ ta, khẽ nói: “Nương nương, có cần chuẩn bị loan kiệu không?”

Ta lắc đầu, khẽ cười nói: “Bản cung chỉ đi dạo trong sân, không cần!”

Triều Thần gật đầu, không nói nữa.

Hai chúng ta đi dạo trong sân một lát, đột nhiên thấy một người vội vã tiến vào. Ta nhìn về phía người đó, bỗng sững sờ. Không ngờ lại là Tấn Vương.

Nhìn thấy ta, Tấn Vương vội vàng tiến lên hành lễ: “Nương nương.”

Ta buống tay Triều Thần, tiến lên, nói: “Vương gia đến đón Văn Lương về à?”

Về mặt y lộ rõ sự ngạc nhiên. “Sao Văn Lương cũng ở đây?”

Ta lại sững sờ, y đã đứng thẳng người, nói: “Không, bản vương có việc tìm nương nương.” Nói xong, y nhìn cung tỳ phía sau ta một cái.

Ta ngáp ngừng giây lát rồi nói: “Triều Thần, người lui xuống trước đi, bản cung đi dạo với vương gia.”

“Vâng.” Triều Thần lui xuống.

Ta nhìn Tấn Vương, nghe thấy y lên tiếng: “Bản vương biết nguyên nhân thực sự khiến nương nương ngã xuống núi Nam Sơn.”

Ta sững sờ, y đã tìm ra manh mối nào thế?

Ta im lặng, y lại nói: “Khi đi điều tra, bản vương nhìn thấy hai viên đá rơi bên vách núi rất đáng ngờ. Bản vương đoán phải chăng có người cùng chúng ném nương nương.”

Ta kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, quả thực y điều tra cẩn thận, tỉ mỉ.

Ta cười nói: “Vương gia cho rằng người khiến bản cung ngã xuống núi là kẻ chủ mưu vụ hành thích lần này?”

Sắc mặt y lộ rõ vẻ nghi hoặc, nhìn ta với vẻ khó hiểu.

Ta lắc đầu, nói: “E là phải khiến vương gia thất vọng rồi, người ra tay là Diêu thực phi. Nàng ta và bản cung bất hòa, chẳng qua chỉ muốn mượn cơ hội để loại bỏ bản cung mà thôi, nàng ta và mấy tên thích khách đó không thể có liên quan.”

Ta thật không nghĩ ra, ám sát Hạ Hầu Tử Khâm thì có lợi gì đối với nàng ta? Hoặc nói, nếu Hạ Hầu Tử Khâm chết thì có lợi gì cho Diêu gia lúc này?

Diêu Chấn Nguyên đã chết, trong bụng Diêu thực phi cũng không còn long thai, nếu Diêu gia chọn lúc này để hành thích, vậy thì quá ngu xuẩn. Hơn nữa, Diêu Hành Niên lúc đó vẫn còn ở bên ngoài chưa trở về hoàng đô, ông ta muốn chuẩn bị việc này chắc cũng không dễ dàng. Huống hồ lần này, ông ta còn chủ động xin phục trách, yêu cầu điều tra triệt để chuyện này, giả sử thật sự là Diêu gia, ông ta sẽ không tích cực như vậy.

Có lẽ, chỉ cần nghe ta nói ra tên Diêu thực phi, trong lòng Tấn Vương cũng đã rõ ràng. Y đã nghi ngờ sai.

Đột nhiên ta nhớ ra một người, vội nói: “Bản cung muốn hỏi, khi đó Hiền Vương ở đâu?” Nghĩ kỹ một chút, tình cảnh hôm đó hỗn loạn như vậy, ta thực sự không có chút ấn tượng nào.

Tấn Vương nhìn ta. Ta hỏi như vậy, ắt hẳn có nghi ngờ.

Y không hề né tránh, chỉ nói: “Tam đệ luôn ở bên cạnh bản vương. Nương nương không cần nghi ngờ đệ ấy, không thể là đệ ấy. Vua của nước chư hầu vào hoàng đô, ngoài một số tùy tùng thì những người đệ ấy dẫn theo đều ở dịch quán. Nếu nương nương nghi ngờ đệ ấy, chắc chắn cũng phải nghi ngờ bản vương.” Y nhìn thẳng vào ta, không hề có dáng vẻ trốn tránh.

Khê giật mình, không phải ta chưa từng nghi ngờ y, nếu Văn Lương không nói vì bảo vệ Thái hậu mà y bị thương, ta cũng nghi ngờ.

Ta bèn lên tiếng: “Bản cung chỉ tùy việc mà xem xét, rốt cuộc chuyện này liên quan đến sự an nguy của Hoàng thượng. Đúng rồi, vết thương trên người vương gia thế nào?”

Có lẽ do ta chuyển chủ đề quá nhanh, y hơi sững người, sau đó lắc đầu, nói: “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không nghiêm trọng. Khi lưỡi đao đó lao đến, chỉ lướt qua cánh tay bản vương.”

Không biết vì sao, lời của y bỗng khiến ta cảm thấy sợ hãi!

Vết thương nhỏ? Vậy thì...

Ta buột miệng hỏi: “Thái hậu cũng bị thương ư?” Tuy ta hỏi vậy nhưng ta lại cảm thấy không có khả năng. Hôm qua ta vừa gặp Thái hậu, bà vẫn khỏe mạnh, không có gì khác thường.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Tấn Vương hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng y lại hỏi: “Nương nương vẫn không biết ư?” Ta chỉ cảm thấy đầu ngón tay run run, nghe y nói: “Bản vương tưởng hôm qua nương nương hỏi cung ắt hẳn đã gặp Hoàng thượng.”

Hoàng thượng, Hạ Hầu Tử Khâm...

Ta tròn mắt nhìn người trước mặt, y sững người giây lát rồi lắc đầu. “Nương nương tâm tư tinh tế, vô cùng thông minh nhưng hóa ra cũng có lúc sơ suất.”

“Bản cung không hiểu.” Lúc nói ra mấy từ này, ta chỉ cảm thấy giọng nói đã có chút khác thường.

Tấn Vương thận trọng quay lại nhìn một lượt, thấy không có ai mới kìm thấp giọng nói: “Hôn đó, Hoàng thượng thấy nương nương ngã xuống vách núi, trước tình thế cấp bách, người liền đẩy Dao phi ra để đuổi theo, bản vương trở mắt nhìn cây đao trong tay thích khách vung về phía Hoàng thượng.”

Ta sợ hãi đến ngất người.

Y nói tiếp: “Nếu lúc ấy bản vương không xông lên kéo Hoàng thượng, người nào còn mạng để trở về? Chỉ là khi đó tình thế cấp bách, bản vương cũng không kịp phân tích rốt cuộc đâu là kẻ khả nghi trong những người có mặt tại đó, nên không dám nói chuyện Hoàng thượng bị thương, chỉ nói nhất đao của thích khách chém lên cánh tay bản vương. Huống chi tình hình khi ấy hỗn loạn, nhất đao đó chém lên lưng Hoàng thượng, bản vương chắn cho người, không ai phát hiện ra.”

Cho nên cuối cùng việc này trở thành y bị thương vì cứu Thái hậu?”

Ha, ta lại hồ đồ rồi, dẫu y thực sự bị thương vì cứu Thái hậu, sao có thể rửa sạch được hiềm nghi của y? Nói cho cùng, giết Hoàng thượng và cứu Thái hậu hoàn toàn không có điểm nào xung đột. Bởi người y cứu chính là Hạ Hầu Tử Khâm, thế nên y mới nhận được lệnh điều tra triệt để chuyện thích khách ở Nam Sơn.

Mà chuyện Hạ Hầu Tử Khâm bị thương, ngay lúc đó cũng không thể nói ra, sau này cũng không thể nói. Chung quy sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm xuất hiện thích khách hấn mất mặt lắm rồi, chuyện này nhất định phải chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa thành không có. Muốn điều tra cũng phải âm thầm điều tra từ từ.

Tấn Vương nhìn ta rồi lại nói: “Việc này trong cung ngoài một mình y thì cũng chỉ có vài cung nhân bên cạnh Hoàng thượng ở Thiên Dận cung biết. bản vương tưởng hôm qua nương nương hồi cung đã đi gặp Hoàng thượng, người chắc sẽ không giấu nương nương.”

Hai tay ta không kiềm chế được trở nên run rẩy, chẳng trách tối qua, lúc hấn tức giận tới nỗi làm rách kiệu, Lý công công luống cuống chạy lên hỏi hấn có chuyện gì không. Còn cả câu nói đó của hấn, tới Dao Hoa cung. Ha, trong cung đã không ai biết, vì sao hấn còn có thể tới đó qua đêm? Chẳng qua hấn cố ý nói cho ta nghe!

Hạ Hầu Tử Khâm kiêu ngạo, hấn vĩnh viễn như thế! Thế nhưng ta lại nói với hấn, chúc mừng hấn đã bảo vệ Dao phi chu toàn. Chỉ là khi ấy ta nhìn thấy hấn ôm Dao phi, trong lòng ta tức giận, nhất thời bực quá nói bừa. Ta nào biết hấn sẽ cảm thấy thất vọng như thế nào.

Nhớ tới câu hấn nói lúc ta rời đi: “Lẽ nào trẫm đối xử với nàng chưa đủ tốt?”

Trong lòng vô cùng đau đớn, ta không kìm được, nước mắt đã chảy rơi. Ta đâu biết khi hấn nói câu đó, trong lòng buồn bã đến nhường nào.

Tốt... đủ tốt!

Ta thực sự ngốc nghếch mà! Trước đây hấn tức giận, ta lại có thể cười đùa mà dính chặt hấn, vì sao lần này ta không thể nhường hấn một chút? Ta vì Hàn Vương, hấn vì Dao phi ư?

Cho nên hấn mới nói, ta hồi cung liền đi thăm người này người kia, vì sao không đi thăm hấn?

Ta nghiêng chặt răng, hét lớn: “Tường Hòa, Tường Thụy!”

Một lúc sau liền thấy hai thái giám chạy tới.

Ta dặn dò: “Đi nghe ngóng cho bản cung, tối qua Hoàng thượng ngủ ở đâu?”

Tường Hòa và Tường Thụy nhìn nhau, vội gật đầu rồi lui xuống.

Tấn Vương nhìn bóng dáng hai thái giám vừa rời đi, khẽ cười một tiếng rồi nói: “Nương nương, bản vương cảm thấy người quá thông minh. Không, có lẽ nương nương và Hoàng thượng, hai người đều giống nhau, cho nên mới có thể...”

Mới có thể thế nào, đột nhiên y không nói

Ta chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn, phải dựa vào cột hành lang bên cạnh mới đứng vững, ngơ ngẩn nhìn hoa cỏ trong sân.

Y vẫn chưa đi, im lặng một lát lại nói nữa: “Nếu không vì vậy, Hoàng thượng sẽ không hồi cung trước. Bản vương lo lắng nếu để người khác biết Hoàng thượng bị thương, thích khách lại đến nữa thì e rằng sự việc lại càng thêm tồi tệ, cho nên mới ép người hồi cung.”

Ta trấn tĩnh lại rồi mới lên tiếng: “Vì sao vương gia nói với bản cung nhiều như thế?”

Y dừng giây lát, cuối cùng trả lời: “Bởi Dao phi đã đến.”

Ta sững sờ, ngoảnh lại nhìn y nhưng y chỉ khẽ cười: “Hôm đó nương nương khuyên bản vương thế nào, tin rằng trong lòng nương nương hiểu rõ. Nương nương nói bất luận là nam nhân hay nữ nhân đều sẽ đau lòng. Bản vương bây giờ có Văn Lương, còn nương nương, nương nương nên biết trong lòng Hoàng thượng có nương nương.”

Ta ngẩn người, y lại nói: “Bản vương lo lắng Dao phi đến còn có tâm ý khác. Từ đầu đến cuối là Hoàng thượng mắc nợ nàng ta. Lúc này, nếu nương nương không ở bên Hoàng thượng, người mới đau khổ nhất. Điều mấu chốt lo lắng chẳng phải cũng là như vậy ư?”

Ta im lặng, ý của y, ý của Thái hậu, ta đâu phải không hiểu chứ? Dao phi, ta không động vào nàng ta, nhưng ta chắc chắn phải gặp nàng ta lần nữa.

Ta đang suy nghĩ thì thấy Tường Hòa bước lên, nói: “Nương nương, tối qua Hoàng thượng đến Dao Hoa cung trước, sau đó một mình trở về Thiên Dận cung ngủ ạ!”

Quả nhiên là như vậy. Ha, kiêu ngạo như hần, đã nói là tới Dao Hoa cung thì chắc chắn phải đi. Nghĩ thế, ta bất giác muốn cười, đúng vậy, không đi mới không giống hần.

Tần Vương lúc này mới đứng thẳng người, nói: “Nương nương nghe rõ rồi chứ? Bản vương trở về đây!” Nói xong, y nhìn ta một lần nữa rồi xoay người rời đi.

Chạng vạng, Văn Lương cũng trở về. Còn ta, từ lúc Tần Vương rời đi liền về phòng ngồi một mình.

Nhớ khi ấy, Hạ Hầu Tử Khâm bị ôm, ôm tới nỗi giống trống khua chiêng, tất cả mọi người đều đi thăm, một mình ta không đi. Đêm khuya hần đến, mắng ta bạc bẽo, còn nói ta to gan, phải để hần đích thân đến... Vậy thì lần này, ta thật sự to gan quá rồi!

Cuối cùng, ta nói vọng bên ngoài: “Triều Thần, chuẩn bị kiệu, bản cung muốn tới Thiên Dận cung.”

42. Chương 42

Hần mang vết thương đến Cảnh Thái cung đợi ta, còn ta lại vì giận dữ nên tới dịch quá trước, cho nên khi nhìn thấy ta, hần mới phần nộ nói muốn đến Dao Hoa cung.

Nực cười là ta cũng nổi giận, còn nói biết bao lời không nên nói. Vậy thì lần này, để ta chủ động một lần chủ động đi thăm hần.

Ra tới bên ngoài, thấy Triều Thần đang tươi cười nghênh đón, dịu ta , nói: “Nương nương, nếu người đi, Hoàng thượng nhất định sẽ vui mà quên hết tức giận.”

Ta im lặng không nói, lần này khác với những lần trước, ta cũng không biết hần có thật sự nguôi giận không. Thở dài một tiếng, ta bước lên loan kiệu.

Tới Thiên Dận cung, ta xuống loan kiệu, liền thấy các cung nhân đều đang đợi ở bên ngoài. Ta bước lên, Lưu Phúc nhìn thấy ta, vội vàng hành lễ. “Nô tài tham kiến Đan phi nương nương.”

Ta kêu ông ấy đứng lên, cất tiếng hỏi: “Hoàng thượng đâu.”

Lưu Phúc nhìn qua cánh cửa rồi nói; “Người đang nghỉ ngơi ở bên trong ạ!”

Ta gật đầu, nói: “Người vào trong thông báo một tiếng, nói bản cung đến thăm Hoàng thượng.”

“Vâng, xin nương nương đợi một lát.” Lưu Phúc quay người đẩy cửa đi vào.

Ta và Triều Thần đứng ở bên ngoài, lúc này trời đã tối, nhìn ra xa, cả hoàng cung rải rác những ngọn đèn nhỏ li ti, các hành lang đều vô cùng sáng sủa. Đột nhiên ta nhớ đến lần đầu tiên ta và hần gặp mặt, chính là trên hành lang. Nhớ đến chuyện ta đối xử với hần khi đó, lại không kìm được muốn bật cười.

Lại đợi một lát mới thấy Lưu Phúc nhẹ nhàng đi ra, thấy ta, vẻ mặt y lúng túng, cúi đầu nói: “Xin nương nương về đi ạ, Hoàng thượng nói không gặp.”

Triều Thần đứng bên nôn nóng nói: “Công công, sao Hoàng thượng có thể không gặp nương nương của chúng ta chứ?”

Vì sao hần không gặp ta, e rằng lúc này không ai rõ hơn ta. Lần này không phải hần tức giận mà là đau lòng.

Hít một hơi thật sâu, ta nói với Lưu Phúc: “Phiền công công đi thông báo lại một lần nữa.”

“Nương nương, điều này...” Lưu Phúc càng khó xử, thở dài một tiếng rồi nói “Theo nô tài thấy, hôm nay nương nương nên trở về đi, đợi hôm khác tâm trạng của Hoàng thượng khá hơn thì người lại đến.”

Ta không đi, chỉ nói: “Công công c vào thông báo lại một tiếng, bản cung đợi ở ngoài.”

Thấy ta kiên trì, Lưu Phúc cuối cùng cũng thỏa hiệp: “VẬY ... nô tài lại vào thử xem, xin nương nương đợi một lát.” Dứt lời ông ta lại đi vào.

Triều Thần không kìm được hỏi: “Nương nương, người đã đến rồi, sao Hoàng thượng còn...”

“Triều Thần!” Ta ngắt lời nàng ta, trầm giọng nói: “Hoàng thượng cũng là người để người có thể nói ư?”

Nàng ta thấy ta sắc mặt không tốt, mới biết điều im miệng.

Khi Lưu Phúc bước ra lần nữa, ông ta vẫn không có vẻ mặt tươi cười, ta đã biết kết quả rồi.

Quả nhiên ông ta bước lên, lắc đầu, nói: “Hoàng thượng, Hoàng thượng nói không gặp người.” Ông ta dừng một lát rồi mới thở dài một tiếng, nói: “Đêm khuya rồi, nương nương nên hồi cung sớm đi.”

Đang nói thì thấy một người bưng đồ từ xa chạy đến, ta nhìn kĩ thì ra là Lý công công. Y chạy lên, cũng thấy ta, sững sờ giây lát rồi mới hành lễ. “Nô tài tham kiến Đán phi nương nương?” Có điều, trong ngữ khí của y không còn vẻ cung kính như trước.

Y cũng không đợi ta cho đứng lên đã đi thẳng vào tẩm cung của Hạ Hầu Tử Khâm.

Lưu Phúc nói: “Tiểu Lý Tử, thái y có tới không?”

Lý công công lắc đầu, nói ‘Hoàng thượng nói thái y không cần đến, chỉ kêu nô tài đi lấy thuốc.’

Lưu Phúc lại nói: “VẬY... vậy bây giờ người vào hả? Hoàng thượng đang giận dữ đấy.”

Lý công công ngăn người trong giây lát rồi nói: “Vào chứ ạ, Hoàng thượng phải thay thuốc.” Nói xong không để ý đến sắc mặt của Lưu Phúc, y đẩy cửa tiến vào.

Ta do dự một lát rồi xoay người đi vào tẩm cung.

“Nương nương!” Triều Thần giật mình, vội đuổi theo.

Lưu Phúc cũng ngạc nhiên, vừa định bước lên, ta đã đẩy cửa đi thẳng vào.

“Nương nương!” Lưu Phúc ở phía sau gọi ta nhưng không dám theo vào, Triều Thần muốn vào nhưng bị ông ta kéo tay, nói “Muốn mất đầu à?”

Ta cười nhạt nhưng không ngoảnh đầu lại, vẫn bước lên phía trước. Bên trong vang lên giọng nói của Lý công công. “Hoàng thượng, Hoàng thượng...” Y gọi với giọng rất cẩn trọng, nhưng từ đầu đến cuối ta không hề nghe thấy giọng của Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta hơi tò mò, bước nhanh hơn một chút nhưng không biết vì sao, giống như đang làm việc xấu, bước chân ta bỗng rón rén. Đưa tay vén rèm, mùi long diên hương trong phòng càng lúc càng nồng.

Xuyên qua tấm bình phong, ta thoáng thấy Lý công công đang quỳ bên long sàng gọi hần hết lần này đến lần khác. Lách qua bình phong đó, ta thấy hần nằm nghiêng, giống như chưa hề nghe thấy lời của Lý công công, từ đầu đến cuối không nói câu nào, thậm chí đến động đậy cũng không.

Lý công công vẫn đang gọi: “Hoàng thượng, nên thay thuốc đi, Hoàng thượng...”

Ta còn tưởng Lý công công cứ gọi hần như vậy, hần sẽ tức giận nhưng không ngờ hần lại khẽ nói: “Tiểu Lý Tử, trẫm mệt rồi.”

Nghe hần nói, dường như Lý công công rất vui mừng, vội nói: “VẬY Hoàng thượng nằm đi, nô tài gọi cung tỳ vào thay thuốc cho người! Nô tài kêu họ làm nhẹ một chút, Hoàng thượng cứ nghỉ đi!”

Lúc y quay người, thấy ta đứng đằng sau thì giật nảy mình, buột miệng nói ; “Nương...” Chưa nói xong, y đã đưa tay bịt chặt miệng, có điều ánh mắt vẫn thẳng thốt.

Ta nhìn y, ra hiệu cho y không cần lên tiếng. Nghĩ một lát, ta bước thẳng lên trước, quỳ bên giường hần. Ngập ngừng giây lát, ta đưa tay cởi áo cho hần. Hần vẫn không nhúc nhích, nằm quay lưng lại với ta.

Ta thấy Lý công công ở bên cạnh sợ tới mức toàn thân run rẩy, song cũng không dám tiến lên ngăn cản ta.

Ta lặng im, nhẹ nhàng cởi y phục của hần, có thể thấy mảnh vải xô quần từ đầu vai phải đến thắt lưng. Trong lòng trở nên căng thẳng, ta cũng không biết vết thương dưới lớp vải xô ấy sẽ nghiêm trọng và đáng sợ như thế nào.

Hít một hơi thật sâu, ta nghiêng rặng, khom người. Nút thắt buộc miếng vải trước ngực hần, ta ở đằng sau hoàn toàn không nhìn thấy. Lòng mày hần nhú chặt nhưng hần không hề mở mắt.

Ta cẩn thận cởi nút thắt, tháo mảnh vải xô trên người hần, vết thương không sâu nhưng vẫn khiến ta cảm thấy đau đớn. Một vết rất dài, kéo đến tận thắt lưng mới dừng lại. Ta nhớ tới lời Tần Vương nói, y đưa tay ra kéo hần, vì vậy đoạn đó cắt lên cánh tay y. Ta không thể tưởng tượng được nếu Tần Vương không kéo hần, nếu nhát đao đó chém sâu thêm chút nữa, hần sẽ thế nào?

Lý công công bưng chậu nước đến, vắt khô chiếc khăn, rửa sạch vết thương cho hần. Khi bôi thuốc, cảm thấy lưng hần co chặt, ta bàng hoàng, nhưng hần vẫn không quay lại, chỉ gọi: “Lưu Phúc!”

Lý công công sững người, rất nhanh liền nghe thấy tiếng Lưu Phúc chạy vào. Ông ta bước đến đầu giường, nói nhỏ: “Nô tài có mặt!”

Nhưng y lại im lặng, hồi lâu mới khẽ nói: “Nàng ấy đi rồi à?”

Ta chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, nàng ấy phải nói ta?

Lưu Phúc nhìn ta với vẻ khó xử. Đối với ông ta, bất kể nói ta đã vào hay đi đều là chống lại mệnh lệnh của Hoàng thượng. Lý công công cũng sợ tới nỗi mặt biến sắc, chần chừ nhìn ta, không biết nên làm thế nào.

Đột nhiên hần cười, nói: “Trẫm biết rồi, lui xuống đi!”

“Vâng, Hoàng thượng.”

Hai công công dạ vâng rồi cùng nhìn ta. Ta nháy mắt ra hiệu cho họ đi ra ngoài. Lúc này, bọn họ cũng không dám nói lung tung, chỉ vội vàng đi ra.

Ta lấy một miếng vải xô sạch sẽ ở bên cạnh quần lên vết thương cho hần, lại thắt nút trước ngực rồi mới cẩn thận giúp hần mặc quần áo. Làm xong tất cả, hần vẫn không hề mở mắt.

Ta cảm thấy hần quá bất thường, bất thường tới nỗi khiến ta thấy không giống hần. Trong lòng bất giác muốn cười, hóa ra ta vẫn thích một Hạ Hầu Tử Khâm bá đạo, ngang ngược, vô lý, bởi hần như thế này đem lại cho ta cảm giác rất cô đơn, lẻ loi. Cô đơn, lẻ loi đến nỗi khiến ta đau lòng.

Đứng ngẩn ngơ rất lâu trước giường hần, ta tưởng hần đã ngủ. Lúc đưa tay đắp chăn cho hần, đột nhiên nghe hần nói: “Trẫm không cần người hầu hạ, lui xuống.”

Ta giật mình, hần lại nói: “Lui xuống!”

Sững sờ giây lát, cuối cùng ta hít sâu một hơi, nói “Hoàng thượng.”

Quả nhiên cơ thể hần hơi run rẩy, ngồi bật dậy nhưng lại động vào vết thương sau lưng. Hần nhú chặt lông mày, đưa tay đỡ lấy bả vai, lạnh lùng nói: “Ai cho nàng vào? Trẫm nói không muốn gặp nàng, sao bây giờ lời của trẫm không ai nghe hả!” Hần dừng một lát, gào ra bên ngoài; “Tiểu Lý...”

Giây phút ấy, ta cũng không biết bản thân lấy đâu ra dũng khí, nhào lên ôm lấy hần.

Người hần hơi cứng lại nhưng cũng không đẩy ta ra, chỉ cười lạnh lùng: “Bây giờ nàng định làm gì?”

Ta biết, hần vẫn trách ta không hồi cung trước mà tới dịch quán. Trách ta hồi cung rồi nhưng lại không đi thăm hần, rồi còn nói những lời quá đáng chọc giận hần. Ha, tính khí hần như vậy đấy, thích nhất là nổi cáu, tức giận, có điều không biết vì sao, thấy hần như thế này, khác với lúc ta vừa bước vào, lại khiến ta yên lòng.

“Buông tay!” Giọng nói của hần nặng nề.

Ta nghiêng rặng, đáp: “Không buông!”

Dường như hần sững người, lại nói “Trẫm bảo nàng buông tay.”

Lần này tuy hấn hết lớn nhưng sức lực lại không bằng lần trước. Ta thăm vui mừng, hấn luôn cơn giận dữ đến nhanh, đi cũng nhanh, cho nên ta mới không sợ hấn.

Ngước mắt nhìn gương mặt trắng bệch và mệt mỏi của hấn, tuy hấn không ra ngoài tìm ta nhưng cả đêm đó chắc chắn không được ngon giấc. Hấn bị thương mà không thể nói với người khác, còn phải mang theo vết thương đi xử lý chính sự. Điều Hành Niên đã trở về, chuyện của Diêu gia chắc chắn vẫn là hấn chống đỡ.

Còn ta lại nói với hấn cái gì mà Hàn Vương cứu ta xuất phát từ bản năng, giống như khi đó ở Trữ Lương cung, hấn thay ta nhận một đòn của Diêu thực phi cũng là vì bản năng, không liên quan đến tình yêu. Như vậy, hấn thấy ta rơi xuống, trong tình thế cấp bách vẫn xông lên thì gọi là cái gì? Biết rõ không thể kéo ta lại còn gấp gáp xông lên... Như vậy ta còn không hiểu ư?

Cổ họng hơi nghẹn, ta vẫn ngước mắt nhìn hấn, cất lời: “Hoàng thượng, thần thiếp biết sai rồi.”

Hấn hơi lộ vẻ xúc động nhưng vẫn bướng bỉnh không nhìn ta, ‘hừ’ một tiếng: “Trẫm trước nay không biết nàng cũng biết nhận sai.”

Ta không kìm được muốn bật cười, chẳng phải hấn đợi ta đến hận sai ư? Bây giờ ta đã đến, hấn còn muốn làm bộ cao ngạo. Tay ta ôm hấn vẫn không buông lỏng nhưng lại phải cẩn thận tránh vết thương, đầu tựa vào lồng ngực hấn, ta khẽ nói: “Vậy thần thiếp tự đến nhận sai.”

Hấn im lặng không nói, tiếng hít thở dần bình ổn. Hồi lâu sau, cuối cùng hấn hít thật sâu, trầm giọng nói: “Trẫm trước nay chưa từng gặp nữ tử nào giống nàng.”

Ta ngước nhìn hấn, cười nói: “Giống như thần thiếp là thế nào?”

Đột nhiên hấn mím môi, tủm tỉm cười, nhả ra hai chữ từ kẽ răng: “Vô lại.”

Ta bật cười khanh khách, hấn nói ta vô lại? Ai vô lại hơn ai, còn cần ta nói ư?

Ta định lên tiếng thì đột nhiên hấn lại nói: “Hôm qua trẫm đợi nàng rất lâu ở Cảnh Thái cung, sau đó nghe nói nàng đến dịch quán, trẫm còn tưởng nàng sẽ ở dịch quán hồi lâu rồi mới về.”

Ta hơi sững người, ta vốn thật sự muốn ở đó lâu hơn một chút nhưng đại phu mà Hàn Vương đưa đi theo nói, khi ông ấy chẩn bệnh thì không quen có người bên cạnh. Nhớ đến điều này, mới nhớ ra mấy lời Thanh Dương nói lúc ở trong Cảnh Thái cung. Không biết vì sao, mỗi lần nhớ đến điều đó, ta lại cảm thấy không thoải mái, giống như đã xảy ra chuyện gì.

Hấn cúi đầu nhìn ta, sắc mặt hơi thay đổi: “Sao nàng không nói chuyện? Ôm trẫm còn nghĩ đến hấn à?”

Trong lòng ta kinh ngạc, nhìn nam tử trước mặt với ánh mắt sắc bén, khẽ cảm thán, nếu ta nói không, hấn sẽ biết ta đang lừa gạt hấn. Ta cắn môi, nói thẳng: “Vì Hàn Vương cứu thần thiếp nên thần thiếp mới lo lắng cho y. Nếu Hoàng thượng hiểu và thông cảm với thần thiếp thì hãy cho thần thiếp biết, y thế nào?”

Hấn không giận dữ, chỉ khẽ ‘hừ’ một tiếng. “Trẫm còn tưởng nàng sẽ xin trẫm cho ra ngoài thăm hấn.”

Ta lắc đầu: “Không đi!”

Phi tần không thể một mình xuất cung, càng không thể lấy lý do như thế để ra ngoài gặp nam nhân khác.

Lông mày của hấn hơi nhíu lên như cười như không, nhìn ta. Ta lại nói: “Thần thiếp là phi tử của Hoàng thượng, y là vương gia của Bắc Tề, trong lòng thần thiếp biết rõ, Hoàng thượng có thể yên tâm.”

Hấn sững người giây lát rồi đột nhiên đưa tay ra ôm lấy ta, khẽ nói: “Trẫm thật sự không yên tâm về nàng.”

Ta giật mình, lập tức cười, nói: “Vậy thì Hoàng thượng nhìn vết thủ cung sa trên tay thần thiếp một lần nữa nhé?” Nghĩ tới đêm đó hấn giận dữ vén tay áo ta lên, ta còn ra sức cho hấn một cái bạt tai.

Hấn hơi ngẩn người nhưng không trả lời, chỉ nói: “Thái y của trẫm vẫn bị cự tuyệt đứng ngoài cửa, Tấn Vương và Hiến Vương cũng vậy.”

Mấy chuyện này ta đều biết, Văn Lương đã kể với ta, cho nên ta càng cảm thấy lo lắng. Không cần thái y thì thôi, vì bọn họ có đưa đại phu đi cùng, nhưng từ chối viếng thăm thì chẳng phải coi thường hoàng đế của thiên triều ư?

Ta nhìn hần, khẽ nói: “Vậy Hoàng thượng có tức giận không?”

Hần trầm giọng, nói: “Trẫm nghĩ, chẳng lẽ Bắc Tề bọn họ muốn trẫm phải đích thân đến thì mới chịu tiếp ư?”

Ta kinh hãi kêu lên: “Hoàng thượng muốn đi sao? Không, Hoàng thượng đang bị thương.” Lúc này, sao hần có thể đi? Chẳng may lại có người gây bất lợi cho hần, vậy phải làm thế nào? Huống chi, Hàn Vương chưa chắc đã chịu gặp hần. Nghĩ tới đây, trong lòng ta không khỏi kinh ngạc, thật là lúng, ta có suy nghĩ như vậy.

Hần nhìn ta, ánh mắt sắc bén dần trở nên dịu dàng, nói: “Trẫm không đi, Dao phi đi rồi. Tuy nàng ta là quận chúa của Bắc Tề nhưng bây giờ cũng là phi tử của thiên triều, nàng ta đi thay trẫm thì cũng vậy thôi. Gặp hay không thì tùy bọn họ.”

Ta mới nhớ ra Thanh Dương nói vào cung để gặp Dao phi, xem ra Dao phi đã đến xin chỉ thị của Hạ Hầu Tử Khâm, xuất cung thăm Hàn Vương. Dù sao Hàn Vương cũng là nghĩa huynh của nàng ta, về tình về lý, nàng ta đều nên đi thăm y một chuyến.

Vừa định nói thì đột nhiên nghe thấy tiếng Lưu Phúc ở bên ngoài truyền vào: “Hoàng thượng, Thái hậu sai người mang canh hạt sen tới.”

Ta vội buông tay, không ôm hần nữa, dọn dẹp đồ đạc bên cạnh, thấy hần khẽ ho một tiếng rồi nói: “Mang vào đi!”

Người đi vào quả nhiên là Thiển nhi, thấy ta cũng ở đây, nàng ta hơi ngạc nhiên, vội nói: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, nương nương!”

Hần gật đầu, nói: “Mẫu hậu vẫn chưa nghỉ ngơi à?”

Thiển nhi cười, đáp: “Thục phi nương nương đang nói chuyện với Thái hậu, còn làm canh hạt sen, Thái hậu liền kêu nô tỳ mang một ít đến cho Hoàng thượng nếm thử.”

Hần ‘ừ’ một tiếng, lại nói: “Đặt xuống đi, thay trẫm tạ ơn mẫu hậu!”

“Vâng, vậy nô tỳ xin cáo lui!” Dứt lời, nàng ta cung cung kính kính lui xuống.

Ta nhìn lên bàn, hỏi hần: “Hoàng thượng ăn bây giờ nhé?” Nói xong định đứng lên bưng qua.

Nhưng hần nói: “Trẫm không ăn nổi, nàng ăn đi!”

Ta nhú mày nhìn hần. “Hoàng thượng sao thế?”

Hần khẽ lắc đầu, nói “Trẫm chỉ mệt thôi!”

Ta đỡ hần. “Vậy Hoàng thượng nghỉ ngơi sớm chút đi, ngày mai còn buổi triều sớm.”

Hần không từ chối, nghiêng người nằm xuống. Ta đắp chăn cho hần, chợt nghe hần nói: “Trẫm đã hạ chỉ nói Diêu Chấn Nguyên hy sinh vì cứu giá, còn ban thưởng cho Diêu gia nhiều tặng phẩm. Lão hồ ly Diêu Hành Niên đó lại nói lão ta sẽ giúp trẫm lựa chọn một kẻ có năng lực để thế vào vị trí của Diêu Chấn Nguyên!”

Ta sững người, chợt nhớ ra khi ấy hần nói muốn Cố Khanh Hằng tạm thay chức vị của Diêu Chấn Nguyên, chỉ bởi khi ấy còn chưa phát tang, về tình về lý đều không nên thăng tước cướp chức vị đó. Xem ra khi trở về hoàng đô, Diêu Hành Niên thực sự đã chuẩn bị một cách vẹn toàn, đến người cũng đã chọn xong.

Cái gì mà kẻ có năng lực, rõ ràng là người của ông ta. Bây giờ con trai đã chết, ông ta vẫn không muốn giao lại binh quyền ở hoàng đô. Thật đáng ghét!

Ta nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Người mà Diêu Tướng quân tìm chắc chắn là tâm phúc của ông ta, vậy chỉ cần trừ bỏ hần ta, có lẽ ông ta không thể tìm ra kẻ thứ hai trong chốc lát.”

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ ‘hừ’ một tiếng, nói: “Diêu Chấn Nguyên vừa chết, nếu người mà Diêu Hành Niên đưa đến lại chết nữa, khó tránh việc ông ta sẽ hoài nghi. Hơn nữa, đối với người ngoài, cái chết của Diêu Chấn Nguyên đã đổ cho thích khách ở Nam Sơn, đối với Diêu gia thì đổ lên đầu Thư Cảnh Trình, bây giờ thêm một người chết nữa, ai sẽ mang tiếng oan

Xem ra hần đã suy nghĩ rất thấu đáo.

Ta lại hỏi: “Người ông ta tìm là người thế nào?”

“Là thuộc hạ cũ của ông ta, Trương Lăng.” Giọng nói của hần lạnh lùng, bất mãn.

Ta vội nói: “Vậy người đó ham mê thứ gì?” Hần nhìn ta, ta lại nói: “Ví dụ , thích mỹ nhân...”

Hần nặng nề ‘hừ’ một tiếng: “Nàng cho rằng ai cũng như Diêu Chấn Nguyên à?” Theo trầm được biết, Trương Lăng đó ở bên ngoài thì hung hăng, hống hách, nhưng ở trước mặt phu nhân hần thì lại nhu như con chi chi, một câu nặng lời cũng không dám nói. Muốn hần tìm nữ nhân khác, cho hần mười lá gan cũng chẳng dám.”

Ta bật cười, hóa ra tên Trương Lăng đó lại nhát gan đến vậy?

Ta cười, nói: “Nhưng Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng nữ tử sai bảo nam nhân nhà của mình chưa chắc thật sự là kẻ lớn mặt to gan.” Nghĩ đến Trương Lăng ở ngoài thì hung hăng hống hách, ai có thể ngờ về nhà hần sẽ như thế?

Hần liếc ta một cái, lên tiếng: “Nàng lại có chủ ý gì?”

Ta nói: “Dù sao người cũng định tấn phong cho tên Trương Lăng đó làm tướng trấn thủ hoàng đô, vậy hãy ban thêm chút long ân, tấn phong cho Trương phu nhân đó làm cáo mệnh phu nhân là được rồi.”

Hần không hề trách mắng, thậm chí còn hào hứng, chăm chú nhìn ta, tỏ ý ta cứ nói tiếp. Ta cười nói: “Như vậy, Trương phu nhân nhất định sẽ phải tiến cung tạ ơn. Hoàng thượng ban ơn lớn như vậy cho Trương gia, Trương phu nhân lẽ nào không muốn vào cung để tặng chút gì đó? Tới khi ấy, Hoàng thượng tìm đại một người, đến Trương phủ để lộ chút tin tức về thứ đồ Hoàng thượng thích, ví dụ, người thích đồ ăn có mùi bạc hà...”

Hần dị ứng với bạc hà, chỉ ngửi thôi cũng nôn, tin rằng việc này chỉ có người trong cung biết, người bên ngoài không thể biết được. Ta cũng phải vào cung rồi mới biết.

Ánh mắt hần lóe sáng, hần lập tức nghiêng rằng, nói: “Trẫm không biết hóa ra Đàn phi của trẫm cũng có thể ngấm ngấm mưu tính người khác như vậy.”

Ta cười, nhìn hần nói: “Tới lúc đó, Hoàng thượng giả vờ cho giống một chút. Trương phu nhân hại người long thể bất an, cho dù là cố ý hay vô tình thì về lý đều phải xử phạt nặng. Điều này đương nhiên sẽ liên lụy đến chức quan của Trương Lăng. Cũng không cần chặt đầu, chỉ cần nể mặt Diêu Tướng quân, đày hần tới vùng xa xôi là được.”

Như vậy, vừa trừ bỏ được người của Diêu Hành Niên, vừa cho lão nợ một ân huệ. E rằng, dù lão muốn thế nào đi nữa, thì cũng không thể vịn cớ

Hần nắm lấy tay ta, ánh mắt đầy vẻ hài lòng nhưng lại nói “Nàng vì Cố Khanh Hằng, kẻ sách nào cũng có thể nghĩ ra.”

Nắm lại tay hần, ta chớp chớp mắt, nói “Thần thiếp không dám nói dối, dĩ nhiên có vài phần vì huynh ấy, nhưng thần thiếp cũng là vì Hoàng thượng.”

Diêu Hành Niên biết con trai mình chết, ngay lập tức có Cố Khanh Hằng thay vị trí của con trai ông ta, mà Cố Khanh Hằng là con trai của Cố đại nhân, trong triều đình, Diêu Hành Niên và Cố Dịch Vân từ trước đến nay luôn bất hòa, lần này Cố Khanh Hằng nhậm chức tuy không liên quan đến Cố đại nhân nhưng sự thật huynh ấy là con trai của Cố đại nhân thì không thể thay đổi. Đương nhiên ta cũng sợ một khi Cố Khanh Hằng bước lên vị trí đó sẽ có người gây bất lợi cho huynh ấy.

Huynh ấy chỉ cần ngồi lên vị trí tướng trấn thủ hoàng đô, như vậy, hoàng đô thực sự là thiên hạ của Hạ Hầu Tử Khâm. Còn lòng trung thành của Khanh Hằng, có lẽ không cần ta nói thì trong lòng Hạ Hầu Tử

Khâm cũng biết rõ, bằng không, cho dù ta làm nhiều hơn nữa, vị trí tướng trấn thủ ấy cũng không đến lượt huynh ấy.

Hắn cười nhạo một tiếng: “Nàng rất thành thật.”

Ta cười: “Thần thiếp xưa nay luôn thành thật.”

Hắn khẽ ‘hừ’ một tiếng nhưng lại nhắm mắt, im lặng.

Ta ngồi bên giường hắn một lát, thấy hắn không định mở mắt bèn nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng muốn ngủ không?”

Song hắn nói: “Không ngủ được, trẫm còn có lời muốn hỏi nàng.”

Trong lòng có chút kinh ngạc, ta đành nói: “Hoàng thượng muốn hỏi thần thiếp điều gì?”

Hắn khẽ tựa mình, có lẽ đã động vào vết thương, lông mày của hắn hơi nhíu lại, ta định đưa tay ra nhưng hắn đột nhiên hỏi: “Trẫm muốn biết, cả đêm nàng và Hàn Vương ở bên nhau đã làm những gì?”

Tay ta buông thõng. Thực ra ta nên nghĩ đến việc sớm muộn gì hắn cũng hỏi về chuyện đêm đó. Thế nhưng khi ta tới Hy Ninh cung, sợ Thái hậu nghi ngờ liền thuận miệng nói Hàn Vương bị thương nặng đến mức hôn mê. Nếu bây giờ ta lại nói khác đi, chẳng may Thái hậu nhắc đến chuyện này với hắn, hắn sẽ nhanh chóng phát hiện những lời ta nói trước sau bất nhất, như vậy việc này sẽ biến khéo thành vụng. Huống hồ đối với Hàn Vương, hắn vốn dĩ rất nhạy cảm. Song bây giờ ta không thể nói khi ấy đã lừa gạt Thái hậu, bằng không đa nghi như hắn, e rằng ta nói thật hắn cũng sẽ không tin. Cho nên ta đành tránh nói vào trọng tâm nhưng cũng không sai sự thực.

Nghĩ một lát, ta bèn nói: “Hàn Vương bị gãy tay, y phục của thần thiếp và y đều bị ướt nên một sơn động để sưởi ấm. Sau đó y bị sốt cao, hôn mê cho đến khi Thanh Dương và Cố Phó tướng tìm thấy.” Về chuyện có người đến trước muốn tìm giết chúng ta, ta vẫn không nói với hắn.

Việc ta rơi xuống vách núi quả thật có liên quan tới Diêu thực phi, nhưng ta không có chứng cứ. Mà người đi trước Cố Khanh Hằng một bước đó rốt cuộc có phải người của Diêu thực phi hay không, ta càng không có cách nào kiểm chứng, cho nên thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện.

Hắn đột nhiên mở mắt nhìn ta, nói: “Hắn sốt cao đến mức hôn mê? Vậy nàng có tháo mặt nạ của hắn không?”

Ta sững sờ, kinh ngạc nhìn hắn.

Ta đã tháo. Nhưng vì sao hắn đột nhiên có hứng thú với tướng mạo của Hàn Vương vậy? Còn nhớ khi đó, Thanh Dương tưởng ta đã nhìn thấy gương mặt của Hàn Vương nên muốn giết ta. Hàn Vương ngăn cản nàng ta, còn nói ta chưa từng nhìn thấy dung nhan thật của y. Tuy ta không biết vì sao phải đuổi cùng giết tận người nhìn thấy dung mạo của y, song ta biết Hàn Vương chắc không muốn để Hạ Hầu Tử Khâm biết, bởi khi đó Thanh Dương đã nói, ta là người của thiên triều nên không thể giữ ta lại. Vậy Hạ Hầu Tử Khâm, hắn còn là hoàng đế của thiên triều. Hơn nữa, gương mặt ta còn là một bí mật, làm sao ta có thể bán đứng Hàn Vương? Nhưng bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm lại hỏi ta.

Trong lòng hơi căng thẳng nhưng ta vẫn bình tĩnh trả lời “Thần thiếp muốn nhìn nhưng trước khi Hàn Vương hôn mê đã dùng dao găm uy hiếp thần thiếp. Y nói nếu thần thiếp nhìn thấy, y... y sẽ giết thần thiếp.”

Hắn nhìn ta, hé môi nói: “Vậy ư?”

“Vâng!” Ta trả lời một cách quả quyết.

Hắn lại nhìn ta nhưng lặng im không nói.

“Hoàng thượng...” Ta thấp thỏm gọi hắn.

Hắn trầm giọng, nói: “Nàng không lừa trẫm đấy chứ?”

Ta vội lắc đầu. “Không có.”

Nghe thấy vậy, hần mới hài lòng ‘ừ’ một tiếng. Thấy sắc mặt hần dần dịu xuống, ta thử hỏi dò một câu: “Hoàng thượng, nếu thần thiếp lừa dối người, người sẽ như thế nào?”

Lúc hỏi câu này, trong lòng ta nghĩ đến rất nhiều chuyện. Ví như gương mặt của ta. Ví như chuyện giết chết Diêu Chấn Nguyên. Ví như đêm ta và Hàn Vương ở bên nhau... Y không hề hôn mê, chúng ta còn ôm nhau cả đêm...

Hóa ra ta đã nói dối hần nhiều đến vậy?

Hần không nhìn ta, lại nhắm mắt, nói: “Trẫm đã từng nói với nàng từ rất lâu, vĩnh viễn đừng lừa gạt trẫm! Nếu nàng không ghi nhớ trong lòng, trẫm sẽ hận nàng.”

Lần này hần không nói sẽ trừng phạt ta như thế nào mà nói thẳng sẽ hận ta... Không biết vì sao, khi nghe hần nói từ này, nơi nào đó trong trái tim ta bỗng đau nhói. Bây giờ ta không muốn gạt hần nhưng ta nên nói thế nào?

Đơn giản là chuyện thuốc nước trên mặt ta cũng khó giải thích. Tới lúc ấy, nói dung nước có thể rửa sạch, thế thì khi ta và Hàn Vương rơi xuống sông Vụ Hà, nói thuốc nước không trôi đi, ai sẽ tin? Như vậy, hần chưa từng nhìn thấy mà Hàn Vương đã thấy, với tính cách của hần, ta sẽ không thể ứng phó được.

Còn chuyện của Diêu Chấn Nguyên lại liên quan đến Hàn Vương.

Chẳng phải hần từng hoài nghi ta và Hàn Vương có quen biết nhau ư? Nếu như vậy, cho dù ta có trăm miệng cũng khó biện bạch. Hần sẽ không tin ta chưa từng nhìn thấy dung mạo của Hàn Vương. Ôi, tất cả mọi thứ bất giác đã trở nên vô cùng phức tạp, nghĩ lại thì thấy ta đã không thể dự liệu được mọi điều.

Lúc ta đang nghĩ đến rất nhiều chuyện, đột nhiên hần nói: “Đợi chuyện của Trương Lăng giải quyết xong, trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho nàng.”

Trong lòng cảm động, ta vội nói: “Hoàng thượng thực sự muốn ban thưởng cho thần thiếp ư?”

Hần hé mắt: “Sao, trẫm thấy nàng rất mong đợi nhỉ?”

Ta vui vẻ nói: “Hiếm khi Hoàng thượng nói muốn ban thưởng cho thần thiếp, thần thiếp đương nhiên vui mừng rồi.”

Hần ‘ừ’ một tiếng rồi nói: “Tới khi đó nàng muốn gì thì tùy chọn.”

Ta khẽ thở phào, có lẽ đây là một cơ hội tốt.

Hần không nhìn ta, lại nhắm mắt, một lát sau mới lên tiếng: “Nàng về đi, nói với Lưu Phúc dọn đồ trên bàn, trẫm không muốn ăn.”

Ngẩn người giây lát, cuối cùng ta gật đầu, đứng lên: “Vâng, vậy thần thiếp về đây, Hoàng thượng nghỉ ngơi sớm đi nhé!”

Hần chỉ ‘ừ’ một tiếng, không mở mắt. Ta đứng một lát rồi xoay người ra ngoài.

Người ở bên ngoài thấy ta đi ra thì nghênh đón, bọn họ ai nấy đều có vẻ nóng ruột giống như lần này ta vào rồi thì sẽ không thể ra được ấy.

“Nương nương!” Triều Thần lo lắng nhìn ta.

Ta cười, lắc đầu nói: “Không sao! Lưu công công!” Ta nhìn Lưu Phúc, nói: “Hoàng thượng nói dọn canh hạt sen trên bàn đi, người không muốn ăn.”

Lưu Phúc sững người, vội đáp: “Vâng, lão nô đi ngay!”

Thấy ông ta xoay người, ta vội nói: “Chỉ vào ấy ra là được, đừng quấy rầy Hoàng thượng.”

“Nô tài biết rồi!”

Nhìn Lưu Phúc đi vào, Lý công công mới thở phào nhẹ nhõm.

Ta liếc y một cái, thấy y quỳ ‘phịch’ xuống, nói: “Lúc trước nô tài bất kính với nương nương, mong nương nương thứ tội.”

Ta nhìn y, cảm thấy buồn cười: “Lý công công bắt kính với bản cung cũng không phải lần đầu, còn quỳ với bản cung làm gì?”

Quả nhiên thấy y run rẩy, vẫn cúi đầu, nói: “Sau này nô tài không dám nữa.”

Ta khẽ cười một tiếng rồi không nhìn y, chỉ vịn vào tay của Triều Thần, đi ra ngoài.

Tở về Cảnh Thái cung cũng rất muộn, Phương Hàm vẫn đang đợi ta, nhìn thấy ta thì vội chạy ra, nói: “Sao nương nương đi lâu thế? Nô tỳ rất sốt ruột nhưng lại không dám sai người đi hỏi.”

Ta lắc đầu, nói: “Không có chuyện gì đâu, chẳng phải ta đã khỏe mạnh trở về sao?”

Nàng ta mỉm cười nhưng không nói gì.

Theo ta vào tắm cung, nhân lúc Triều Thần đi lấy nước cho ta rửa mặt, Phương Hàm nói: “Nương nương, Văn Lương đi rồi, bên cạnh người chỉ có một cung tỳ là Triều Thần thì không ổn.”

Ta hiểu ý nàng ta, Cảnh Thái cung cần thêm người, nhưng sau chuyện của Sơ Tuyết lần trước, e là nàng ta cũng không dám tùy tiện chọn lấy một người. Sơ Tuyết là do nàng ta dạy dỗ nhưng đã bị người khác mua chuộc.

Nghĩ một lát, ta liền nói: “Lần này cô cô không cần chọn người nữa, cứ để phủ Nội vụ điều người đi!” Người mình chọn cũng có khả năng bị người khác mua chuộc, chỉ bằng cứ để phủ Nội vụ điều động người, có sơ sỗ ngẫm gì thì cứ sắp xếp vào thôi. Tang Tử ta muốn xem xem, kẻ nào đang nhòm ngó Cảnh Thái cung của ta!

Không nói đến chuyện này, Dao Hoa cung bây giờ chẳng phải cũng rất dễ làm người khác chú ý ư? Nhớ đến Dao phi, ha, nàng ta đã tới dịch quán, cũng không biết hôm nay có hồi cung hay không. Hậu cung có biết bao đôi mắt đang nhìn chằm chằm nàng ta, ta muốn xem xem, nàng ta có thể ứng phó được đến khi nào.

Hôm sau, ta liền nghe tin Hạ Hầu Tử Khâm đồng ý với đề nghị của Diêu Hành Niên, tấn phong Trương Lăng làm tướng trấn thủ hoàng đô, thống lĩnh tất cả ngự lâm quân của hoàng đô. Sau đó, hấn lại tấn phong Trương phu nhân làm cáo mệnh phu nhân.

Lúc nghe được tin này, các phi tần trong hậu cung đều đang thỉnh an Thái hậu tại Hy Ninh cung.

Nét mặt Thái hậu có vẻ không vui, bà khẽ nhấp ngụm trà rồi nói: “Kim thị kia cũng có ngày hôm nay? Ha, ai gia quả thật không ngờ! Nhớ năm đó, Trương Lăng vẫn chỉ là một hộ vệ của Thượng Lâm uyển, bà ta đến đâu cũng nịnh bợ mấy vương công quý tộc, một lòng muốn Trương Lăng có thể thăng quan phát tài! Thật không ngờ, Hoàng thượng còn có thể phong cho bà ta tước vị cáo mệnh phu nhân, hừ, ai gia thật không hiểu, nữ nhân như vậy...”

Ta không biết hoá ra Thái hậu quen biết Trương phu nhân, nhưng lúc này, Diêu thực phi cũng ở bên, nghe Thái hậu nói như vậy, sắc mặt nàng ta đương nhiên có chút khó coi.

Thái hậu nhìn nàng ta một cái rồi nói: “Thực phi à, con đừng trách ai gia nói thẳng. Ai gia biết cha con đã đề bạt Trương Lăng, thế nhưng loại người chỉ biết nịnh bợ, bám lấy quyền quý như vậy, sớm muộn cũng có ngày xảy ra chuyện!

Sắc mặt Diêu thực phi thay đổi, nàng ta lung túng nói: “Thái hậu yên tâm, chuyện bảo vệ hoàng đô, tin rằng Trương đại nhân không dám sơ suất.”

Trương Lăng đó có lẽ là một kẻ có thể dùng nhưng đáng tiếc, cuộc đời hấn sẽ bại trong tay phu nhân hấn. Đúng là thành công bởi Tiêu Hà, bại cũng bởi Tiêu Hà!

Thái hậu không cố chấp với chuyện này nữa, chỉ ngược mắt nhìn một cái, buột miệng hỏi: “Dao phi đâu?”

Lúc ta vào đã để ý không thấy Dao phi, tới qua Hạ Hầu Tử Khâm nói nàng ta đến dịch quán, ta có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ đến giờ nàng ta vẫn chưa về?

Ta đang suy nghĩ thì nghe Thiển nhi nhi nói: “Bẩm Thái hậu, Hoàng thượng ân chuẩn cho Dao phi nương nương tới dịch quán thăm Hàn Vương, còn chưa hồi cung.”

Đầu ngón tay ta run run, quả nhiên là...

Vì sao nàng ta đi lâu thế vẫn chưa về? Lễ nào thương thế của Hàn Vương bất thường? Nếu không, vì sao nàng ta vẫn chưa về? Nếu nói huynh muội y có lời muốn nói lúc sắp chia tay thì chỉ là lừa người, rõ ràng Hàn Vương đã nói với ta, nghĩa muội này của y chỉ mới nhận khi sắp tấn phong quận chúa. Mối quan hệ giữa họ chắc cũng chỉ sơ sơ.

Thái hậu nghe Thiển nhi nói xong, sắc mặt nặng nề, tức giận nói: “Nàng ta bây giờ là phi tử của thiên triều, đến dịch quán một đêm không về, còn ra thể thống gì! Người đâu, đến dịch quán mời Dao phi trở về cho ai gia.”

Bà nói từ ‘mời’ nhưng lại nghiêng răng nghiêng lợi.

Năm năm trước, vì tiền đồ của Hạ Hầu Tử Khâm, bà đã ép nàng ta ra đi, năm năm sau, cho dù nàng ta đã trở lại, Thái hậu vẫn còn đầy thái độ thù địch với nàng ta.

Bên ngoài có người lên tiếng trả lời rồi vội vã lui xuống.

Mọi người đều sợ tới mức không dám thở. Không biết có phải chuyện của vợ chồng Trương Lăng vừa nãy, sắc mặt Diêu thực phi lúc này không nhìn ra chút hưng phấn nào. Thiên Lục đột nhiên nhìn về phía ta, khóe miệng lộ ra nét cười như có như không.

Trong lòng cười khẩy, chẳng lẽ vì chân thân gặp họa, kẻ thế thân là nàng ta mới vui mừng đến vậy?

Một lát sau, Toàn công công vội vàng chạy vào, quỳ xuống nói “Thái hậu, Thái hậu, không hay rồi...” Ông ta nặng nề thở hổn hển, nói: “Hoàng thượng lỡ ăn phải bánh điểm tâm có bạc hà...”

Thái hậu đứng bật dậy, vội nói: “Cái gì? Vậy Hoàng thượng thế nào rồi?”

“Hoàng... Hoàng thượng không ngừng nôn mửa, lúc này đã mời thái y đến Thiên Dận cung rồi ạ.” Toàn công công lau mồ hôi, lại nói: “Thái hậu có muốn qua xem không?”

Ông ta vừa dứt, Thái hậu đã sải bước đi ra ngoài. Thiển nhi vội đi theo, đỡ tay bà, nói khẽ: “Thái hậu, người đi chậm thôi!”

Các phi tần đều lộ vẻ sửng sốt, Diêu thực phi cũng cuống quýt đứng lên đuổi theo.

Ta cũng đứng lên đi ra ngoài, trong lòng cười khẩy. Xem ra Trương phu nhân đó thực sự đã chuẩn bị từ lâu, nếu không, tại sao Trương Lăng vừa được phong chức quan sáng nay, bây giờ đồ điểm tâm của bà ta đã được đưa đến? Quả đúng như Thái hậu nói, nữ nhân chỉ biết nịnh bợ!

Thái hậu vừa sải bước ra ngoài vừa giận dữ nói: “Trong cung sao có thể có thứ đồ đó? Mấy người của Ngự thiện phòng ai nấy đều không muốn sống hả?”

Ta không nén được khẽ cười, xem ra Thái hậu đã thực sự nổi giận. Ha, như vậy cũng tốt, Thái hậu không phải giả vờ, vả lại, trong lời nói của bà ban nãy cũng rất không thích Trương phu nhân đó. Nếu ta đoán không sai, Thái hậu khi ấy vẫn chưa lên làm Thái hậu, vẫn chỉ là vương phi trong Hạ Hầu phủ nhỉ? Có lẽ Trương phu nhân ấy còn từng đến Hạ Hầu phủ nịnh nọt lão vương gia, e là bà ta đã để lại ấn tượng không tốt đối với Thái hậu.

Ta thảm than một tiếng, Trương phu nhân à, bà tự cầu phúc ỉnh đi!

Ban đầu, ta khuyên Hạ Hầu Tử Khâm không giết người, chỉ giáng chức quan, bây giờ xem ra... Ha, chung quy kế hoạch vẫn không theo kịp sự thay đổi.

Toàn công công lại lau mồ hôi, nói: “Không phải đồ trong cung, nghe nói là phu nhân của Trương Lăng đại nhân mang đến.”

“Cái gì?” Thái hậu hét lên, ánh mắt nhìn Toàn công công đầy phẫn nộ. Bà nặng nề ‘hừ’ một tiếng, bước nhanh hơn, nghiêng răng nói: “Nữ nhân đó quả thật không muốn sống.”

Rõ ràng nhìn thấy Diêu thực phi nắm chặt tay, bước chân có chút loạng choạng, lên đỡ nàng ta, cười nói: “Nương nương đi cẩn thận.”

Nàng ta giận dữ nhìn ta, ra sức hất tay ta ra.

Ta không tức tối, lại cười nói: “Tần thiếp cho rằng nương nương nên trở về nói cho Diêu Tướng quân biết, sau này nhìn người thì phải nhìn cho rõ.” Dứt lời, ta không nhìn gương mặt xám ngoét của nàng ta, chỉ xoay người đi theo Thái hậu.

Nàng ta nghiêng rằng nói: “Người cho rằng chỉ dựa vào một Trương Lăng là có thể làm lung lay Diêu gia chúng ta ư?”

Ta không quay đầu lại, cũng không đáp lời.

Đến Diêu Chấn Nguyên còn không thể, một Trương Lăng thì sao có thể? Thế nhưng Diêu thực phi đã trở nên ngu ngốc rồi sao? Bất kể chuyện gì cũng không thể làm một lần là xong! Hạ Hầu Tử Khâm sẽ từng chút, từng chút phá tan Diêu gia, từng chút, từng chút thu hồi binh quyền của Diêu gia.

Ta im lặng không nói nhưng thấy Thiên Lục đi bên cạnh nói: “Thực phi nương nương, thật đáng tiếc, lần này e rằng Diêu Tướng quân phải phí công một chuyến rồi!”

Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy Thiên Lục ngông nghênh, càn rỡ đến vậy, dám nói thế với Diêu thực phi, không khỏi có chút kinh ngạc nhìn nàng ta, nhưng nàng ta thản nhiên đỡ Thiên Phi, đi qua ta, sau đó nói với ta: “Chấn hãn trong lòng Đàn phi nương nương cũng đang vui mừng giống như tần thiếp vậy.”

Đột nhiên ta ý thức được, hóa ra vẫn là vì Cố Khanh Hằng.

Diêu thực phi tức tới nổi sắc mặt trắng bệch, còn ta rất thản nhiên. Bây giờ đã không giống trước kia, những người Diêu thực phi phải đề phòng ở hậu dung không chỉ có Thiên Phi, nàng ta còn phải đề phòng ta, đề phòng Dao phi. Ta muốn xem xem, nàng ta còn có bản lĩnh gì?

Mọi người đến Thiên Dận cung liền nhìn thấy vợ chồng Trương Lăng đang run rẩy bên ngoài. Lúc này Thái hậu cũng không quan tâm đến hai phu thê bọn họ, chỉ vội vàng đi vào trong.

Ta theo vào, thấy Lý công công lo lắng kêu lên: “Hoàng thượng! Hoàng thượng...”

Thái hậu vội sải bước tới bên giường, nắm tay hắn, nói “Hoàng thượng...” Bà lại nhìn thái y rồi hỏi: “Hoàng thượng thế nào rồi?”

Thái y vội quỳ xuống, trả lời: “Hoàng thượng nôn rất lâu rồi, vừa mới đỡ một chút. Thái hậu, chúng thần cũng không biết lúc nào Hoàng thượng mới dứt cơn buồn nôn.”

Thái y vừa nói xong, thấy hắn định chống người ngồi dậy, ta giật mình, nôn mửa là giả nhưng vết thương sau lưng hắn là thật. Ta vội lao lên, đỡ người hắn, gọi: “Hoàng thượng.”

Sắc mặt hắn yếu ớt nhưng vẫn ra sức véo ta. Ta cười thầm, lén lút nói: “Hoàng thượng, người giả vờ rất giống đấy.”

Lúc này, bên ngoài có người nói: “Thái hậu, Diêu Tướng quân xin cầu kiến.”

Diêu thực phi hơi hoảng sợ, ánh mắt của mọi người đều nhìn ra phía cửa.

1. Thành công bởi Tiêu Hà, bại cũng bởi Tiêu Hà: Tiêu Hà vốn là người huyện Bái (Giang Tô ngày nay), là thừa tướng thời nhà Hán. Ông cũng là người có công giúp Hán. Tìm đến với Lưu Bang nhưng đồng thời cũng có phần nào trách nhiệm trong cái chết của Hàn Tín, việc này đã trở thành một ngạn ngữ của Trung Quốc: ‘Thành dã Tiêu Hà, bại dã Tiêu Hà.’, có nghĩa thành hay bại cũng bởi một người.

43. Chương 43

Ta cũng không kiểm chế được, nhìn ra cửa, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Diêu Hành Niên trong truyền thuyết, nguyên lão của tiền triều, cũng là người nắm binh quyền của thiên triều hiện nay. Theo như lời của Hạ Hầu Tử Khâm, đây là một lão hồ ly.

Không biết vì sao, nhớ đến lời của hắn, ta muốn bật cười.

Thái hậu xoay người lại nhìn, ra ám hiệu cho cung tỳ bên cạnh buông rèm trên long sàng xuống. Hạ Hầu Tử Khâm hơi chống người, ta giúp hần xoa ngực, hần có vẻ thực sự khó chịu nhưng không nằm xuống, theo ánh mắt của Thái hậu, hần nhìn xuyên qua tấm rèm che.

Diêu Hành Niên sải bước tiến vào, quỳ một chân, nói: “Tham kiến Hoàng thượng! Tham kiến Thái hậu!” Ông ta vẫn mặc áo giáp, khi bước đi, những vảy cá trên áo giáp chạm vào nhau phát ra tiếng ‘sàn sạt’. Bội kiếm ở thắt lưng phát ra tiếng ma sát còn lớn hơn. Chỉ nhìn đã thấy ông ta là một người đã chinh chiến nhiều năm trên sa trường.

Không biết vì sao, đột nhiên ta lại nhớ đến Hàn Vương. Theo lời kể, y chiến công hiển hách, nhưng người mà ta thực sự nhìn thấy lại không hề có cảm giác đó. Trên người y không có mùi khói lửa chiến tranh. Còn người trước mặt ta, Diêu Hành Niên lại có. Cho nên cảm giác Hàn Vương mang lại cho ta luôn kỳ lạ như vậy.

Từ từ thu lại suy nghĩ, ta lẳng lặng nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hơi thở của hần có chút nặng nề và hần không có ý muốn nói chuyện. Chỉ nghe Thái hậu nói: “Diêu Tướng quân mau đứng lên!”

Thấy Diêu thực phi hơi nhích lên trước một bước, ánh mắt lộ vẻ vui sướng nhưng vẫn im lặng không nói gì.

Diêu Hành Niên đứng lên, tiến lên một bước, nói: “Thái hậu, Hoàng thượng thế nào rồi?”

Thái hậu ‘hừ’ một tiếng: “Diêu Tướng quân cũng đã nhìn thấy rồi đấy, ai gia thấy bọn họ thực sự chán sống. Diêu Hành Niên khê liếc qua tấm rèm, có lẽ không nhìn rõ nhưng thấy tình trạng trong phòng, trong lòng ông ta chắc cũng hiểu. Ông ta nói: “Thái hậu, việc quan trọng nhất bây giờ là chữa bệnh cho Hoàng thượng.”

Ông ta vừa dứt lời liền nghe thấy hai thái y đứng bên nói: “Diêu tướng quân, Hoàng thượng là do mắc cảm bẩm sinh với bạc hà, chúng thần cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể đợi cho nó qua đi...”

Nghe thấy vậy nhưng Diêu Hành Niên không hề bị tác động, nói với Thái hậu: “Thái hậu, mật tướng đã dẫn theo một đại phu chuyên chữa các chứng bệnh phức tạp, khó điều trị, chỉ bằng để cho ông ta vào xem cho Hoàng thượng trước đã!”

Ta kinh hãi trong lòng, giãi cho Diêu Hành Niên này, ông ta thật sự to gan! Ông ta nhận định Hạ Hầu Tử Khâm giả vờ bị bệnh nên dẫn theo đại phu đến chẳng?

Ta liếc nhìn Thái hậu, quả nhiên thấy bà từ chối: “Không được, Hoàng thượng thân thể tôn quý, sao có thể để đại phu bên ngoài tùy tiện thăm bệnh.”

Diêu Hành Niên vẫn nói với thái độ đúng mực: “Thái hậu đừng coi thường ông ta, ông ta là...”

“Mẫu hậu!” Diêu Hành Niên còn chưa nói xong đã bị Hạ Hầu Tử Khâm ngắt lời. Hần yếu ớt lên tiếng: “Trầm khó chịu vô cùng, để ông ta vào đi.”

Ta hơi ngạc nhiên nhìn hần nhưng hần không nhìn ta, chỉ giơ tay vén rèm.

“Hoàng thượng...” Thái hậu đau lòng gọi hần, vội quay người bước vào trong rèm.

Đột nhiên hần nghiêng người, một tay ấn bụng, khom người nôn khan. Ta hoảng hốt, vì sao hần giả vờ như thật thế? Rõ ràng đã không nôn ra được thứ gì, thế nhưng vẫn không kìm được buồn nôn.

Tuy biết hần giả vờ như nhưng nhìn thấy hần như vậy, ta vẫn cảm thấy đau lòng. Rút khăn tay ra, lau mồ hôi trên trán cho hần, ta khê nói: “Hoàng thượng, người thấy thế nào rồi?”

Hần im lặng không nói còn Thái hậu cau mày, giận dữ lên tiếng: “Các người còn ngần ra đó làm gì? Không thấy Hoàng thượng đau đến vậy à?”

“Thái hậu tha tội! Thái hậu tha tội.”

Diêu Hành Niên gọi tên ai đấy, sau đó có một người vội vã từ ngoài điện tiến vào, chạy tới trước long sàng, quỳ xuống nói: “Thảo dân Chu Du Thường, tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu.”

Ông ta vừa dứt lời liền thấy Diêu Hành Niên nói: “Xem cho Hoàng thượng trước đi!”

“Vâng!” Chu Du Thường vội đứng lên, bước tới long sang.

Đây là một người đàn ông ngoài bốn mươi tuổi, mặc y phục bằng vải thô, thoạt nhìn không hề bắt mắt. Ta lặng lẽ nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hắn bỗng nhắm mắt, không nhìn ông ta. Ta đỡ lấy hắn, chỉ cảm thấy người hắn mềm nhũn, yếu ớt.

Chu Du Thường giơ tay bắt mạch cho hắn, lát sau lên tiếng: “Hoàng thượng bị dị ứng bạc hà.”

Ta biết ông ta nói lời này là cho Diêu Hành Niên nghe, chỉ bởi ngay từ đầu, Diêu Hành Niên đã không tin. Còn ta lại thấy lòng thất vọng, Hạ Hầu Tử Khâm giả vờ bị bệnh nhưng qua lời của đại phu dường như hẳn thực sự có chuyện.

Sau đó ông ta lại nói tiếp: “Bạc hà vào đến ruột sẽ bám chắc, thấm hút vào thành vách, rất khó tiêu tan. Thảo dân có một vị thuốc có thể làm giảm dần cơn đau của Hoàng thượng.” Ông ta vừa nói vừa đưa ra một viên thuốc, cung kính dâng lên bằng hai tay.

Ta giật mình, sắc mặt Thái hậu cũng thay đổi, vừa định ra hiệu cho người bên cạnh thử độc nhưng thấy Hạ Hầu Tử Khâm thần nhiên lấy viên thuốc trong tay ông ta, nhét vào miệng.

“Hoàng thượng...” Ta khẽ gọi.

Hắn nắm lấy tay ta, ra hiệu cho ta cứ yên tâm.

Hồi lâu sau, mới nghe thấy hắn nói: “Quả nhiên người của Diêu tướng quân đưa tới hữu dụng, trẫm cảm thấy đỡ hơn rồi.”

Thái hậu vui mừng nói: “Ai gia sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho người.”

Chu Du Thường cúi đầu từ chối: “Thảo dân không cần ban thưởng, Hoàng thượng long thể an khang là phúc của thiên triều.” , nói xong y liền dập đầu rồi lui ra.

Sắc mặt Thái hậu tốt hơn nhiều so với ban nãy, đứng lên đi ra ngoài rồi nói: ‘Những người không có phận sự thì quay về đi, đừng quấy rầy Hoàng thượng nghỉ ngơi.’

Nghe thấy vậy, mọi người đều hành lễ cáo lui. Diêu thực phi chần chừ giây lát, cuối cùng không lui ra. Còn ta vẫn ngồi bên trong tấm rèm, không đứng lên. Có điều Thái hậu đương nhiên cũng không câu nệ việc nhỏ như vậy, tiến lên trước một bước rồi nói: ‘Việc này, Diêu tướng quân thấy thế nào?’

Một lúc sau Diêu Hành Niên mới nói: “Trương phu nhân cũng là có ý tốt, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. Mạt tướng muốn xin Thái hậu nể mặt mạt tướng, mở cho họ một lối thoát.”

Thái hậu lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng: “Việc đã tới nước này, Diêu tướng quân còn cầu xin tha thứ cho bọn họ?”

“Mạt tướng chỉ cầu xin tha thứ cho Trương đại nhân, Trương đại nhân là rường cột của nước nhà, còn phu nhân của ông ta, Thái hậu có thể yêu cầu ông ta bỏ.” Diêu Hành Niên nhẹ nhàng nói.

Ta cười khẩy trong lòng, tốt thật đấy, kêu Trương Lăng bỏ phu nhân của ông ta nhưng không động tới chức quan của ông ta. Ha, ta nghĩ, nếu Thái hậu và Trương phu nhân đó không hiềm khích, có lẽ còn có thể chấp nhận ý kiến này của ông ta.

Thái hậu cười nói: “Quan thanh liêm khó đoạn tuyệt việc nhà, kêu Trương Lăng bỏ phu nhân của ông ta, ai gia dù là Thái hậu nhưng cũng không thể mở lời như vậy, bằng không, nếu để người đời biết, bảo ai gia phải làm sao để làm mẫu nghi thiên hạ đây? Diêu tướng quân quan tâm tới Hoàng thượng, trong lòng ai gia hiểu rõ, nhưng cũng không thể phá hoại việc nhà của người ta.”

Diêu Hành Niên nhất thời không nói nên lời. Lời lẽ của Thái hậu sắc bén, bà nói: “Có điều ai gia tuyệt đối không nhân nhượng chuyện này! Sức khỏe của Hoàng thượng liên quan tới muôn dân, long thể của Hoàng thượng há có thể cho phép bọn họ hãm hại. Người đầu, lỗi hai kẻ bên ngoài xuống xử tử.”

Đầu ngón tay ta run lên, Thái hậu quả nhiên không tha thứ cho bọn họ. Thực ra, trên đường tới Thiên Dận cung lúc trước, ta cũng đã nghĩ tới kết quả này.

“Thái hậu, xin khoan đã!” Diêu Hành Niên lên tiếng: “Chuyện hôm nay có lẽ không nhiều người biết, không bằng Thái hậu ạt tướng chút thể diện, tha cho Trương Lăng một lần. Chung quy kẻ sai là phu nhân của ông ta, nếu người tha cho Trương Lăng lần này, sau này ông ta nhất định sẽ càng tận lực vì Hoàng thượng.”

Trong lòng ta hơi kinh ngạc, xem ra Diêu Hành Niên muốn dùng thân phận của lão ta để che đậy việc này, suy cho cùng, người có mặt ở đây, lúc này không nhiều. Những người biết chuyện cũng chỉ có mấy phi tần và cung nhân trong hậu cung, nếu Thái hậu muốn che đậy thì không phải việc khó.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ Thái hậu không muốn làm.

Về mặt Thái hậu rõ ràng hiện lên sự giận dữ nhưng không tiện phát tác. Đúng lúc đang khó xử, đột nhiên Lưu Phúc ở bên ngoài nói vọng vào. “Thái hậu, bên ngoài có các vị đại nhân cầu kiến!”

Ta hơi kinh ngạc nhìn ra ngoài, rõ ràng Thái hậu cũng cảm thấy kỳ lạ, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm lại khẽ cười một tiếng, lúc ta nhìn liền thấy hắc văn nhăm nhăm, nằm nghiêng người.

Thái hậu không gọi bọn họ vào, chỉ hỏi Lưu Phúc: “Họ đến làm gì?”

Lưu Phúc vội nói: “Các vị đại thần nghe nói Trương đại nhân đưa phu nhân tiến cung... hại Hoàng thượng bị ốm, bây giờ đều đang đứng ở bên ngoài, phần nọ nói muốn xử lý phu thê Trương đại nhân.”

Lúc này ta mới cười, hóa ra là như vậy!

Chẳng phải Diêu Hành Niên đã nói việc này không ai hay biết ư! Bây giờ đại thần trong triều đều biết rồi, xem ông ta bảo vệ Trương Lăng đó như thế nào

Sắc mặt Diêu Hành Niên đã trở nên xám ngắt. Thái hậu nói “Hoàng thượng cần nghỉ ngơi, các vị đại nhân không cần vào!” Bà lại nhìn người trước mặt, lên tiếng: “Chi bằng Diêu tướng quân cùng ai gia ra ngoài rồi nói.” Dứt lời, bà không nhìn ông ta, cất bước đi ra ngoài.

Diêu Hành Niên ‘hừ’ một tiếng, đành đi theo.

“Cha!” Diêu thực phi khẽ gọi lão ta rồi lại ngoái đầu nhìn, ngập ngừng giây lát, cuối cùng cũng theo ra.

Ta đưa mắt nhìn ra phía ngoài, thấy cánh cửa từ từ khép lại.

Hạ Hầu Tử Khâm hé môi hỏi: “Nàng đoán xem, ai gọi người bên ngoài đến?”

Ta hơi ngạc nhiên, thẳng thốt nhìn hắc, lẽ nào không phải hắc ư?

Hắc cười gằn một tiếng, ngồi dậy, đưa tay xoa bụng. Ta đỡ hắc, nói nhỏ: “Hoàng thượng...”

Hắc nghiêng răng. “Trẫm thực sự đã nuốt một ngụm nhỏ.”

Ta sùng ốt, chẳng trách hắc lại như vậy! Trước kia ta cũng chỉ nghe nói hắc bị dị ứng với bạc hà, nhưng không ngờ lại nghiêm trọng đến thế. Cho nên lúc Thái hậu rời khỏi Hy Ninh cung mới nổi cơn thịnh nộ như vậy, còn nói có phải người của Ngự thiện phòng không muốn sống nữa không...

Ta chỉ đưa ra chủ ý cho hắc, nào muốn hắc mang cơ thể mình ra mạo hiểm? Ta không kìm được, hỏi nhỏ hắc: “Hoàng thượng còn khó chịu không?”

Hắc im lặng không đáp, chỉ ‘hừ’ một tiếng: “Trẫm biết Diêu Hành Niên sẽ làm thế nào! Người lão ta đưa tới tuyệt đối không phải hạng tầm thường. Nàng tưởng rằng chỉ một chút mảnh lối là có thể lừa bịp được ư? Có điều...” Hắc dừng lại một lát rồi nói: “Chắc Kim thị trút cả lọ bạc hà vào...”

Không biết vì sao, khi nghe hắc nói vậy, ta lại muốn bật cười, nhưng phải cố kìm nén, hắc đang khó chịu, nếu ta cười, e là hắc lại tức giận.

Thấy hắc hơi nhú mồm, ta giật mình, vội nói: “Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Hắc lắc đầu, sau đó nói: “Có điều, kẻ tên Chu Du Thường kia thực sự có bản lĩnh, trẫm uống thuốc của hắc liền không thấy khó chịu nữa.”

Nghe thấy vậy, trái tim đang treo lơ lửng của ta cũng dần hạ xuống. tuy thái y nói phải chờ cho qua đi nhưng cứ nôn khan như thế sẽ khó chịu thế nào chứ? Ta thở dài một hơi rồi nói: “Vậy sao Hoàng thượng không đợi kiểm tra thuốc đó đã uống luôn?”

Hắn cười nói: “Nàng tướng Diêu Hành Niên dám trắng trợn gây bất lợi cho trẫm sao?”

Ta im lặng, ta cũng Diêu Hành Niên không dám. Hạ Hầu Tử Khâm chẳng qua muốn để ông ta biết, vừa này hắn khó chịu đến nhường nào. Thế nhưng, nhìn hắn nuốt viên thuốc nhanh đến vậy, không biết vì sao, trong lòng ta thấy căng thẳng.

Một lát sau, hắn lại nói: “Nàng về trước đi, gọi thực phi giúp trẫm, nói trẫm có lời muốn nói với nàng ta.” Hắn nói xong không nhìn ta, lại nghiêng người nằm xuống.

Tuy hắn không nói gì nhưng ta biết, hắn chắc chắn đang khó chịu. Hắn không nghỉ ngơi ngơi mà lại muốn gọi Diêu thực phi vào, ta không biết hắn muốn nói gì với nàng ta nhưng những điều này, ta cũng không cần hỏi. Ngập ngừng giây lát, ta gật đầu rồi đứng lên, đi ra ngoài.

“Tối nay trẫm qua Cảnh Thái cung.” Phía sau truyền đến giọng nói khê khàng của hắn.

Trong lòng ta cảm động, xem ra hắn vẫn nhớ, hắn từng nói sau chuyện này sẽ ban thưởng cho ta. Hơi dừng lại,, ta cười nói: “Đợi Hoàng thượng khỏe, thần thiếp sẽ đợi người ở Cảnh Thái cung.”

Ra đến bên ngoài, ta không thấy Thái hậu và các đại thần, Lý công công đợi ở ngoài, thấy ta đi ra thì vội tiến lên hỏi: “Nương nương, Hoàng thượng thế nào rồi?”

Ta nói: “Hoàng thượng không sao, Thái hậu đâu?”

Nghe thấy vậy, Lý công công thở phào, vội nói: “Thái hậu và Diêu tướng quân đã tới thiên điện rồi.”

Chẳng trách!

Ta lại nhìn ra ngoài rồi hỏi y: “Thực phi nương nương đã hồi cung rồi à?”

“Không ạ, hình như đi theo tới thiên điện rồi,!” Lý công công trả lời.

Ta gật đầu, nói: “Người đi nói với nương nương là Hoàng thượng muốn gặp nàng ta.”

Lý công công rõ ràng kinh ngạc nhưng chỉ dừng người giây lát rồi vội nói: “Vâng, nô tài đi ngay!”

Ta bắc gác ngoảnh lại nhìn, khoe miệng thoáng nét cười rồi cất bước đi ra ngoài.

Rời khỏi Thiên Dận cung, thấy Triệu Thần đang lo lắng đợi bên ngoài. Thấy ta đi ra , nét mặt căng thẳng mới dần dịu xuống, nàng ta vội tiến lên hỏi: “Nương nương, Hoàng thượng không sao chứ?”

Ta lắc đầu: “Không sao!”

Bây giờ nàng ta mới cười, sau đó nói: “Nương nương, lần này Diêu tướng quân có bị rơi vào thế bất lợi không? Trương đại nhân đó có vẻ không làm được chức trấn thủ hoàng đô này rồi.”

Ta thăm kinh ngạc, trầm giọng nói: “Ai nói cho người?”

Nàng ta dừng người, hồi lâu mới lên tiếng: “ này cả hoàng cung ai cũng biết.”

Ta đột nhiên dừng bước, Triệu Thần giật mình.

Đúng lúc này, giọng một người vọng đến: “Sao nương nương ra sớm vậy? Tần thiếp còn tưởng nương nương sẽ xem hết màn kịch hay rồi mới đi ra chứ!”

Ngước lên nhìn, thấy Thiên Lục đang đứng trước mặt ta, đôi mắt phượng hẹp dài đang nhìn ta, khoe miệng hiện lên nụ cười như có như không.

Ta chỉ cảm thấy toàn thân căng thẳng, nghiêng rằng nói: “Là người?”

Ta thật không ngờ màn kịch sau này là nàng ta nghĩ ra, giúp Thái hậu xuống tiếp.

Nàng ta khẽ cười, bước lên nói nhỏ: “Sao nào, tần thiếp làm vậy là giúp Hoàng thượng, lẽ nào nương nương không muốn tốt cho Hoàng thượng?”

Ta cười khẩy: “Người thật sự là vì Hoàng thượng?”

Nụ cười trên gương mặt vẫn không thay đổi, nàng ta nói: “Nương nương thông minh như vậy, những điều có thể nghĩ đến đương nhiên nhiều hơn thần thiếp. Đúng vậy, thần thiếp là vì người ấy, có điều thần thiếp làm như vậy chẳng phải cũng đã vẹn toàn ư?”

Nàng ta không nói rõ nhưng đương nhiên ta cũng biết, ‘người ấy’ trong lời nói của nàng ta là Cố Khanh Hằng. Ta nhìn Triều Thần, nàng ta hiểu ý lui xuống.

Thiên Lục nhìn Triều Thần, khẽ cười nói: “Sao nương nương còn sợ người khác biết? Trái tim của nương nương không đặt ở chỗ y, còn sợ người ta nói lời ong tiếng ve với y à?”

Ta lạnh lùng nhìn nàng ta, hé môi nói: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Nàng ta bỗng nhiên bật cười, liếc nhìn ta, lên tiếng: “Thái hậu thay đổi cách nhìn về người chẳng qua vì sự thông minh của người, Tang Tử...”

Đây là lần đầu tiên nàng ta gọi tên ta kể từ khi vào cung. Ta cũng biết bên trong lòng nàng ta, ta chưa từng là Đản phi, nàng ta chưa từng kính trọng ta. Thế nhưng mấy điều này, ta cũng sẽ không để ý.

Nàng ta nói tiếp: “Người có thể dùng trí tuệ của mình để đạt được tín nhiệm của Thái hậu, ta cũng có thể.”

Ta ngạc nhiên nhìn nàng ta, chuyện giữa nàng ta và Thái hậu... là khi nào nhỉ? Trong lòng ta có chút sững sốt, lẽ nào...

Lúc ta và Hàn Vương rơi xuống núi ư?

“Có lẽ người đã nghĩ ra... Trước đây Thái hậu không thích ta, chỉ bởi kẻ ở trong lòng Hoàng thượng. Nhưng bây giờ Dao phi đã trở lại. Còn ta, chỉ cần mọi thứ ta làm đều vì Hoàng thượng, Thái hậu sẽ không từ chối. Chuyện Thái hậu làm, chẳng phải đều vì Hoàng thượng thiên triều sao?”

Xem ra nàng ta đã biết thân phận thật của Dao phi, có điều nàng ta vẫn nhìn đúng thời cơ. Thái hậu phần nộ vì chuyện của Dao phi nên cũng dần quên chuyện nàng ta tìm cách thu hút Hạ Hầu Tử Khâm trước đó.

Chỉ cần Thiên Lục và Thái hậu đứng cùng chiến tuyến, Thái hậu tất nhiên có thể không trách chuyện xưa. Vả lại, vì Thiên Phi mang long thai, Thái hậu không bài xích tỷ ta, Thiên Lục lại là muội muội của tỷ ta. Huống hồ màn kịch hôm nay tốt biết bao. Chẳng ai có thể nhận ra nàng ta đã vì Cố Khanh Hằng, bởi muốn tốt cho Cố Khanh Hằng, trước tiên nhất định phải vì Hạ Hầu Tử Khâm.

Chắc lúc ra khỏi Thiên Dận cung, Thiên Lục đã thông báo cho Cố đại nhân. Cố đại nhân cũng là kẻ thông minh, chuyện còn lại không cần người khác nhắc, ông ta sẽ làm cách có lợi nhất, hướng chi lần này tranh giành với Diêu gia, còn liên quan tới tương lai của con trai mình. Ông ta nhất định sẽ dốc toàn bộ sức lực.

Ta không nói gì, nàng ta lại tiến lên vài bước, nói: “Thái hậu hy vọng hai nhà Cố – Diêu có thể kìm hãm lẫn nhau.”

Điều này ta không phải không biết, thế nhưng kìm hãm lẫn nhau cũng không phải kế lâu dài. Hạ Hầu Tử Khâm vẫn hy vọng có thể thu hồi tất cả quyền lực từ trong tay lão ta cho nên ta mới muốn đề cử Cố Khanh Hằng.

Ha, Cố đại nhân cho rằng cố gắng đưa con trai mình lên vị trí đó thì sau này vẫn ở trong triều đều coi Cố gia nhà ông ta đứng đầu ư? Chỉ đáng tiếc, Cố Khanh Hằng không phải người như thế. Huynh ấy trung thành, chính trực, nếu không Hạ Hầu Tử Khâm tuyệt đối không trọng dụng huynh ấy.

Huynh ấy ngồi vào vị trí đó sẽ cống hiến hết sức lực cho thiên triều, cho dù đối phương là cha mình thì huynh ấy cũng sẽ không lạm dụng chức quyền. Ta luôn tin chắc như vậy.

Khẽ cười một tiếng, ta nói: “Ta khuyên người, sau này đừng động lòng với huynh ấy nữa, nên nhớ, người bây giờ là người của Hoàng thượng.”

Nàng ta không ngờ ta chuyển chủ đề nhanh như vậy, sững sờ giây lát rồi mới cười, nói: “Điều này đương nhiên ta biết. Ta vốn không muốn vào cung nhưng không làm được gì với vận mệnh, bản thân ta không thể tự quyết định. Bây giờ ta đã biết, nữ nhân trong cung có cách sống của nữ nhân trong cung. Từ lần đó,

sau khi người mơ mộng hảo huyền muốn dùng thuốc mỡ của Cổ đại nhân để làm lớn chuyện, nhưng huynh ấy chính miệng thừa nhận thuốc mỡ là do huynh ấy đưa cho cung tỳ kia, ta mới phát hiện, có một người để người nguyện sống vì người ấy là một chuyện vui vẻ biết bao.”

Ta sững sờ. Chuyện lần đó, nàng ta cho rằng Cổ Khanh Hằng thừa nhận là bởi nàng ta sao?

Cười nhạo một tiếng, ta nói: “Ng đừng ngốc nghếch như vậy nữa, tự ình là người trong lòng người khác!”

Nàng ta lại không cho là đúng, chỉ cười nhạt: “Tang Tử, ta biết từ nhỏ ngươi đã đồ kỵ với ta.”

Lời của nàng ta khiến lòng ta run rẩy. Đúng, ta thừa nhận. Ta đối với Thiên Phi là sự coi thường nhưng đối với Thiên Lục, ta quả thật có chút đồ kỵ.

Vì từ nhỏ, nàng ta đã có được quá nhiều thứ ta không có. Vật chất, tình cảm... Còn nữa, nàng ta thông minh. Nàng ta và Thiên Phi khác nhau, Thiên Phi là đại tiểu thư được nuông chiều, chỉ biết nhìn chăm chăm vào thứ đồ chơi thuộc về mình, Thiên Phi không biết làm thế nào để cướp thứ đồ chơi trong tay người khác. Nhưng Thiên Lục lại khác.

“Có điều người thật sự khiến ta kinh ngạc, hồi nhỏ, người thường chạy ra ngoài, hóa ra không phải để chơi? Ha!” Nàng ta cười rồi nói tiếp: “Ta đã coi thường người rồi, không ngờ a đầu hoang dã không biết chữ của Tang phủ cũng có thể trưởng thành như vậy. Nhưng người đừng quá đắc ý, ở chốn hậu cung, một mình người khó địch lại nhiều người.”

Thiên Lục à, ta bắt đầu cảnh giác với nàng ta. Không ngờ nàng ta cũng sẽ đứng cùng một chiến tuyến với Thái hậu.

Ánh mắt Thiên Lục nhìn về phía sau ta, hồi lâu mới chậm rãi lên tiếng: “Người cho rằng, người ngồi tít trên cao đó có thể bảo vệ người cả đời sao?”

Ta nhìn về phía Thiên Dân cung theo bản năng, Hạ Hầu Tử Khâm.

Nàng ta cười rồi quay người, nói với ta: “Tần thiếp cáo lui trước, nương nương tự thu xếp!” Dứt lời mới gọi Cúc Vận rời đi.

Ta nói lớn: “Đứng lại!”

Thiên Lục từ từ dừng bước, ngoái đầu nhìn ta, khẽ nói “Nương nương còn điều gì muốn dạy bảo? À!” Nàng ta dường như hoảng sợ vì nhớ ra chuyện gì đó, nhìn Cúc Vận ở bên cạnh một cái rồi lên tiếng: “Bởi vì cung tỳ của tần thiếp thấy nương nương mà không hành lễ ư?”

Chỉ nghe một tiếng ‘bốp’, thấy nàng ta đột nhiên vung tay tát Cúc Vận. Ta sững sờ nhìn nàng ta, Cúc Vận cũng ngây người, đưa tay ôm má. Thiên Lục lại nói: “Như vậy đã đủ chưa?”

Ha, ta thật sự nhìn không ra nàng ta! Nàng ta biết ta và Cúc Vận có hiềm khích, ta chỉ không ngờ nàng ta ra tay nhanh đến vậy, bởi thứ ta muốn nào phải điều này? Cười khẩy một tiếng, ta hỏi: “Người đối với Khanh Hằng là thật lòng?” Nàng ta muốn đấu, ta không sợ, ta chỉ sợ nàng ta sẽ làm hại Cổ Khanh Hằng.

Thiên Lục bỗng sững người, hồi lâu mới cười nhạt: “Người nói sao?”

Ta nghiêng răng, nói: “Nếu người huynh ấy, bản cung quyết không buông tha!”

Nàng ta cười càng thêm rạn rở: “Cả đời này khó khăn lắm mới yêu một người, tần thiếp sao nữa?” Sau đó xoay người, nói: “Xem ra chuyện bên đó cũng đã giải quyết rồi, tần thiếp qua Hy Ninh cung trước.”

Nói xong, nàng ta không ngoái đầu lại, vịn lên tay Cúc Vận rời đi.

Ta sững sờ, bỗng nhiên nhớ lại khi ấy ở Tang phủ, nàng ta chạy đến nói muốn nhường suất tiến cung cho ta, nhưng ta đã cự tuyệt không chút do dự, lúc đó ta cho rằng đó là mưu ma chước quỷ của nàng ta. Hóa ra không phải ư?

Ta bắt giác gương cười, nàng ta nói nàng ta vốn không muốn vào cung nhưng vẫn phải vào. Hóa ra người muốn được gả cho Cổ Khanh Hằng nhất là nàng ta. Tang Thiên Lục. Thật mỉa mai, chẳng phải sao? Có phải đến làm thiếp nàng ta cũng bằng lòng? Song Khanh Hằng có sẵn lòng không?

Sau đó lại nhớ đến bọc quần áo Cổ Khanh Hằng tặng ta. Khi ấy phu nhân vu oan cho ta, nói ta ăn trộm y phục của Thiên Lục. Ha, nếu bây giờ ta vẫn không nghĩ ra manh mối, vậy Tô Mộ Hàn đã thật sự phí công dạy dỗ ta rồi.

Người vu oan cho ta chính là nàng ta, Thiên Lục. hai tay nắm chặt thành đấm, ta hít một hơi thật sâu. Cho nên từ nhỏ ta đã oán hận trong lòng. Hóa ra ta với nàng ta mới là cùng một loại người. nhưng không giống ở chỗ, nàng ta biết ẩn náu hơn ta. Bây giờ nàng ta gần như không rời Thiên Phi nửa bước, xem ra đứa trẻ đó, bọn họ nhất định phải có được.

“Nương nương!” Triều Thần đi tới bên cạnh ta, nhỏ giọng gọi.

Từ từ thu lại suy nghĩ, ta khẽ cười, đi lên phía trước. Lúc này ta đã cách Thiên Dận cung rất xa rồi. Lại đi được một đoạn, nghe thấy tiếng bước chân của rất nhiều người vọng đến, ta ngược mắt nhìn, thấy Dao phi vội vã đi tới. Mới nhớ ra lúc ở Hy Ninh cung, Thái hậu đã giận dữ sai người đi mời Dao phi từ dịch quán trở về.

Tính toán thời gian cũng tầm đó.

Bên cạnh nàng ta có hai cung tỳ, ta nhìn thấy mắt nàng ta hơi đỏ, hình như đã khóc. Không biết vì sao trong lòng ta có dự cảm không lành.

Nàng ta khẽ ‘hừ’ một tiếng. “Đàn phi thật là lòng gan dạ sắt, vương huynh của ta liều mạng cứu người, nhưng người đến nhìn cũng không thèm nhìn huynh ấy một cái!”

Ta hơi sững sờ, nhớ đến hôm qua từng đồng ý với Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không tới dịch quán, hướng chi thân phận của ta quả thật bất tiện. Ta chỉ nói: “Người cũng là phi tử của Hoàng thượng, bản cung tưởng người nên hiểu rõ quy tắc trong cung.”

“Quy tắc trong cung?” Nàng ta cười nhạt, “Đàn phi ở trước mặt vương huynh của ta luôn cho rằng huynh ấy là vương gia của Bắc Tề chứ không phải ân nhân cứu mạng của người ư?” Câu hỏi của nàng ta khiến người khác khó xử.

Ta sững sờ nhìn nàng ta, lời của nàng ta rốt cuộc có ý gì?

Nàng ta dần thu lại vẻ kiêu ngạo, mím môi nói: “Đại phu nói, vết thương trên cánh tay phải của vương huynh đã vào đến kinh mạch, e rằng cả đời sẽ không hồi phục được.”

Ta bàng hoàng, cánh tay phải của Hàn Vương bị thương là thật, khi đó không có cách nào trị thương, là ta kẹp mảnh trúc cho y.

Dao phi lại nói: “Người nên biết, một cánh tay phải đối với vương huynh rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào?”

Đau nhói trong lòng, sao ta không biết? Hàn Vương hành quân đánh trận, nếu tay phải bị tàn phế, vậy thì đối với y, đó nhất định là trận đả kích rất lớn. Nhưng điều ta do dự là, lời của Dao phi có thể tin nổi không?

Nàng ta dường như nhận ra sự hoài nghi, lo lắng trong lòng ta, ‘hừ’ lạnh một tiếng, nói: “Sao nào, người vẫn không tin? Ha, nếu không phải thương thế của vương huynh rất nghiêm trọng, bản cung sao có thể cả đêm không về? Còn nhọc công người của Thái hậu đi mời bản cung trở về!”

Đúng vậy, sao ta quên mất, nàng ta đã đi một ngày một đêm rồi. Khi ấy, ta còn cảm thấy kì lạ, nàng ta đi lâu như vậy vẫn chưa về, chẳng lẽ thương thế của Hàn Vương không ổn? Lẽ nào là thật sao?

Dao phi tiến lên một bước, nhìn thẳng vào ta, nói: “Lẽ nào người thật sự không muốn đi thăm huynh ấy? Hôm qua bản cung đến, huynh ấy...” Đột nhiên nàng ta kim thấp giọng nói: “... huynh ấy còn hỏi tình hình của người.”

Ta thẳng thốt, vậy ư? Y hỏi tình hình của ta làm gì?

Nhớ hai lần đều là y che cho ta, ta mới có thể không chút tổn thương. Không, ba lần. Sao ta quên mất, mũi tên bắn Diêu Chấn Nguyên khi đó, nếu không phải y kêu Thanh Dương bắn, ta nào dễ dàng thoát thân đến vậy? Thế nhưng, ta bây giờ sao có thể đi thăm y? Nếu muốn đi, nhất định phải được sự đồng ý của Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn nói chờ xong việc của Trương Lăng, ta muốn gì, tùy ta chọn. Mà ta ban đầu chỉ muốn

nói cho hắn biết chuyện thuốc nước trên mặt ta. Chẳng nhẽ lại muốn ta đổi thành cơ hội xuất cung thăm Hàn Vương?

Nắm chặt hai tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, truyền lên cơn đau nhói.

Hàn Vương đối với ta có tình, ta quả thật không thể không có nghĩa. Song trong tình trạng hiện nay, ta không thể xuất cung đi thăm y.

Lúc này, nghe thấy Dao phi nói với người bên cạnh: “Đi bẩm bao với Thái hậu, nói bản cung đã hồi cung, rồi tới Thiên Dận cung thăm Hoàng thượng.”

Ta mới nhìn kĩ lại, hóa ra cung tỳ đó là người ở cung Thái hậu, nghe Dao phi nói vậy thì vội vàng dạ rồi lui xuống.

Ta bất giác quay lại nhìn cung nữ đó, đột nhiên nghe thấy có người nói: “Nương nương, như vậy là người không muốn đi à?”

Giọng nói này là...

Ta kinh hãi, lập tức ngoái đầu nhìn, đột nhiên thấy Thanh Dương. Nhưng vì sao nàng ta phải mặc y phục của cung tỳ để vào cung?

Lúc này, xung quanh đã không còn một bóng người. Thanh Dương tiến lên một bước rồi nói: “Vương gia vì nương nương có thể nói là vào nơi nước sôi lửa bỏng, bây giờ người bị trọng thương đến hôn mê, nương nương lại có thể không quan tâm hỏi han, quả thật khiến Thanh Dương bội phục.”

Ta cảm thấy trong lòng khẽ run rẩy, nàng ta nói gì thế? Nàng ta nhập cung để nói với ta tình trạng của Hàn Vương ư? Ta sợ hãi lùi nửa bước, Triều Thần ở phía sau vội đỡ ta. “Nương nương...”

Còn ta, dường như trong chớp mắt cũng đã hiểu,

Hàn Vương là người như thế nào? Sao có thể kêu ta tới thăm y lúc này? Còn Dao phi và Thanh Dương, lời của bọn họ ban nãy cũng có nhiều sơ hở!

Dao phi nói, lúc nàng ta tới dịch quán, Hàn Vương còn nói về tình hình của ta, nhưng Thanh Dương lại nói Hàn Vương bây giờ đang hôn mê. Vậy thì rốt cuộc là như thế nào?

Cho nên không thể là Hàn Vương muốn ta đi thăm y, tuyệt đối không thể? Dao phi muốn dụ ta ra ngoài!

Một ngày một đêm sau khi ta và Hàn Vương rơi xuống vách núi, có lẽ người ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm chính là nàng ta. Tâm trạng của Hạ Hầu Tử Khâm, nếu ta hiểu, vậy thì nàng ta hy vọng nhất là ta sẽ xuất cung. Bởi nàng ta hiểu rõ, Hạ Hầu Tử Khâm không muốn nhìn thấy cục diện như vậy. Còn Thanh Dương đến là để...

Trái tim bỗng bị thít chặt, ta càng nắm chặt tay Triều Thần, dường như nàng ta cũng đã nhận thức được điều gì đó. Ta không nói, chỉ lập tức xoay người chạy đi. Cảm thấy phía sau có thứ gì đó bay tới, đánh vào gáy ta, ta chỉ cảm thấy đau nhói, trước mắt tối sầm, lập tức ngã xuống.

“Nương nương!” Bên tai truyền đến giọng nói hoảng hốt của Triều Thần. “Mau đến...”

Giọng nói của nàng ta cũng im bật trong nháy mắt.

Dao phi, ả ta muốn làm gì, trong lòng ta đã hiểu rõ. ả ta tính kế thật chu đáo, ở trước mặt cung tỳ của Thái hậu còn nói tình trạng của Hàn Vương nghiêm trọng đến vậy. Ta không thể không thừa nhận, lúc bắt đầu nghe, ta quả thật đã dao động, ta cũng đã tin.

Khiết thúc câu chuyện, nàng ta liền sai cung tỳ đó trở về cung Thái hậu.

Sau này Thái hậu hỏi đến cũng sẽ xác thực có chuyện đó. Ta tin Dao phi, ả ta tuyệt đối có năng lực biến chuyện ta nghe lời ả ta nói, sau đó tự ý xuất cung thành sự thật. Về điểm này, ta hoàn toàn tin tưởng.

Cũng không biết bao lâu, ngón tay ta mới có thể khẽ cử động. Ta cố gắng mở mắt, nghiêng mặt nhìn mới biết hóa ra ta đang ở trong một căn phòng. Lại nhìn kĩ, ta liền giật mình kinh ngạc, ở đâu không cần ai nói, ta cũng biết. Đây là căn phòng của Hàn Vương ở dịch quán.

Cố gắng bình tĩnh lại, ta có chút nực cười.

Ngước mắt , nhìn thấy tấm mặt nạ lạnh giá của nam tử, tiếng thở của y khe khẽ, dường như đag ngủ. Nghĩ Thanh Dương thật to gan, đến vương gia của nàng ta mà nàng ta cũng dám tính kế!

Lại tìm kĩ một lượt, phát hiện không thấy bóng dáng của Triều Thần, không biết tại sao , trong lòng ta bỗng hoảng sợ. Từ trước đến nay ta chưa từng hoảng hốt. Định chống người dậy mới phát hiện toàn thân không có chút sức lực nào. Ta nằm sấp trên người y, kề sát y như vậy, nghe tiếng hít thở của y rõ ràng đến thế. Ha, cảnh tượng mờ ám biết bao nhỉ.

Nhìn ra phía cửa, ta ra sức gào: “Văn Lương! Văn Lương...”

Ta biết Văn Lương ở đó, nàng ta vẫn còn ở dịch quán.

“Văn Lương...” Ta ra sức gọi nhưng giọng nói rất khẽ, dường như một chút sức lực cũng không có.

Ta gọi rất lâu, bên ngoài vẫn không có chút động tĩnh. Ta mới nhớ ra, cho dù ta có sức để gọi thì thế nào? Khi ấy Văn Lương từng nói, nơi Hàn Vương ở không cho phép bất cứ người nào tiến vào. Bây giờ ta có hét to hơn nữa nhưng bên ngoài đều là người của Bắc Tề, họ sẽ không giúp ta.

Cuối cùng, ta thu lại ánh mắt, nhìn người trước mặt. Ta mấp máy môi, gọi y: “Vương gia! Vương gia!”

Sau đó lại cảm thấy hoảng hốt, người phía dưới ta thực sự là Hàn Vương ư? Cách tấm mặt nạ, ta không nhìn thấy gương mặt y. Muốn đưa tay gỡ nó ra nhưng ta hoàn toàn không còn chút sức lực.

Ta nghiêng rằng, hay thật, bọn họ để ta có sức nói nhưng lại không cho ta cử động.

Ánh mắt ta hướng về phía cánh tay phải của y, rõ ràng bằng một lớp vải dày. Trong lòng chấn động, y thực sự là Hàn Vương!

Ha , Thanh Dương điên rồi chăng? Nàng ta làm như vậy để làm gì?

“Vương gia, vương gia...” Ta không cam tâm, lại gọi mấy tiếng, người phía dưới từ đầu đến cuối không có bất cứ động tĩnh nào. Xem ra lại là mưu mô của Thanh Dương! Không nghiêng rằng, có lẽ là Dao phi!

Nhớ tới nụ cười tươi như hoa của ả, trong lòng ta cảm thấy oán hận. Hạ Hầu Tử Khâm còn nói ả không thích hợp với cuộc sống trong cung. Thế ư? Sao ta lại thấy ả thích hợp hơn bất cứ ai!

Nhưng bây giờ ta đã trúng kế của bọn họ phải làm sao đây? Ta không thể cử động, kêu la cũng không có tác dụng. Hàn Vương lại...

Bỗng nhớ tới Triều Thần. Trong lòng ta sợ hãi, đúng rồi, Triều Thần ở bên ta, giờ đây nàng ta không ở trong phòng, rốt cuộc bọn họ đã đưa nàng ta đi đâu?

Lúc này, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa phòng, ta nhìn về phía cửa, thấy một cung tỳ bưng đồ tiến vào. Thấy ta ở đó, vẻ mặt nàng ta vẫn lạnh nhạt, không để lộ sự kinh ngạc. Xem ra những người ở đây đều đã được dặn dò.

Cung tỳ đó đi tới, đặt đồ trong tay uống một bên rồi bước tới, vừa đỡ ta vừa nói: “Nương nương, nô tỳ phải bón thuốc cho vương gia, người đợi một chút nhé!” Nói xong, nàng ta đỡ ta dựa vào thành giường.

Ta giận dữ nhìn nàng ta, nghiêng rằng nói: “Thanh Dương đâu? Kêu Thanh Dương qua gấp bản cung.”

Nhưng nàng ta không nhìn ta, cúi người tháo mặt nạ của Hàn Vương. Có điều nàng ta không tháo hẳn ra, chỉ để lộ miệng y. Lúc này ta mới nhớ, Hàn Vương từng nói, người nào nhìn thấy dung mạo của y sẽ phải chết.

Ta rất ngạc nhiên, lẽ nào đến cung nhân bên cạnh y cũng chưa từng nhìn thấy? Y nói giết không phải là giả ư? Nếu không, tại sao cung tỳ này lại tự giác như vậy?

Làm xong mọi việc, nàng ta mới cẩn thận bưng bát thuốc, dứt từng thìa, từng thìa cho y, còn nói: “Nếu vương gia biết nương nương tới thăm ngài, nhất định rất vui mừng. Nương nương, người cho vương gia uống thuốc cẩn thận một chút, cơ thể của vương gia vẫn còn yếu.”

Ta kinh ngạc nhìn nàng ta, rốt cuộc nàng ta... đang nói gì? Cái gì mà cẩn thận bón thuốc? Rõ ràng người bón thuốc cho y là nàng ta?

“Đừng làm trò với bản cung! Kêu người thả bản cung ra!” Trong lòng bất giác trở nên căng thẳng, tất cả mọi chuyện đều khiến ta cảm thấy kỳ lạ. Nhìn ra ngoài, cửa đã bị đóng từ lúc nàng ta đi vào, ta không cam lòng, tiếp tục gọi: “Văn Lương, Văn Lương!”

Gọi tới nổi mệt mỏi vẫn không nghe thấy bên ngoài có động tĩnh gì. Mọi thứ đều đang nói cho ta biết, ta đã trở thành cá chậu, chim lồng.

Cung tỳ đã bón thuốc xong, cẩn thận lau thuốc bên khóe miệng cho y, nhỏ giọng nói: “Nương nương có lòng thật, chuyện này để nô tỳ làm là được.”

Không biết vì sao, lời nói của nàng ta khiến ta lạnh toát.

Lúc này, nàng ta đặt chiếc bát không sang một bên, cẩn thận đeo mặt nạ cho y, sau đó đưa tay đỡ ta, để ta tựa vào ngực y, tay của ta đặt lên tay y.

Ta tức giận nhìn nàng ta, lời nói của nàng ta ban nãy không phải nói cho ta nghe, mà dường như nói cho người bên ngoài nghe. Người bên ngoài...

Ta cảm thấy sững sốt, kinh ngạc nhìn người phía trước.

Cuối cùng nàng ta mỉm cười, lên tiếng: ‘Nương nương sốt ruột cái gì, trò hay thực sự còn chưa diễn ra mà. Có điều người cảm thấy màn này thế nào? Người đến dịch quán, chẳng phải lo lắng cho bệnh tình của Vương gia sao? Vậy nương nương hãy chăm sóc cho Vương gia thật tốt, nô tỳ ra ngoài trước, không quấy rầy nữa.’ Dứt lời, nàng ta không nhìn ta, bưng bát thuốc lui ra.

Cửa mở ra rồi lại đóng vào.

Ta tức giận tới nỗi muốn siết chặt hai tay mà không biết làm thế nào, đến sức lực làm như vậy cũng chẳng có. Nhớ đến lời nói của cung tỳ hết lần này đến lần khác, nàng ta nói trò hay vẫn chưa diễn. Trò hay...

Ta bỗng cảm thấy sợ hãi, đưa mắt nhìn ra ngoài, cách ô cửa sổ, có thể thấy trời đã dần tối.

Ta bỗng nhớ ra, Hạ Hầu Tử Khâm nói tối nay sẽ qua Cảnh Thái cung, hẳn nói muốn ban thưởng cho ta sau chuyện của Trương Lăng.

Dao phi!

Ta nghiêng rằng, lúc đó ta đã ý thức được có điều không đúng nhưng vẫn chậm một bước. Ta không ngờ Thanh Dương cũng đến. Vậy thì bây giờ Thanh Dương đâu? Để ta ở trong phòng của Hàn Vương, không sợ gây ra chuyện bất lợi cho y ư? Sau đó nghĩ lại thấy thật buồn cười, đến cử động ta còn chẳng làm nổi thì sao có thể gây bất lợi cho y được? Thực ra, dù có thể cử động, ta tuyệt đối không làm hại y. Cho nên Tang Tử à, lần này ngươi thật sự bị họ tiêu diệt rồi!

Nhưng ta không cam lòng!

“Ừm.” Người phía dưới khẽ ‘hừ’ một tiếng.

Ta hoảng sợ thu lại suy nghĩ, vội nói: “Vương gia, ngài tỉnh rồi.”

Thấy y từ từ mở mắt nhưng chỉ khẽ liếc nhìn ta, ánh mắt y dường như có nét cười, khẽ nói: “Tử...”

Song y chỉ nói duy nhất một từ đó rồi không nói gì nữa. Y lại hôn mê. Còn ta dường như bị cái gì đánh trúng.

Y vừa gọi ta là gì... Ta chờ đợi nhìn y.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, ta nhìn ra ngoài theo phản xạ.

Hạ Hầu Tử Khâm!

Khoảnh khắc ánh mắt nhìn về phía ta, oán hận kéo dài. Hắn nói, nếu ta lừa hắn lần nữa, hắn sẽ hận ta. Hôm qua hắn còn đồng ý với hắn sẽ không đến địch quán thăm Hàn Vương, bây giờ ta lại xuất hiện ở nơi này.

Chỉ thấy cơ thể hắn loạn choạng một cái, vội vịn vào khung cửa mới đứng vững. Có điều hắn nhìn ta một cái rồi cảm phần đẩy cửa rồi đi.

Đúng lúc này, có thứ gì đó đánh lên người ta, cơ thể bỗng có thể động đậy. Ta nhảy lên theo bản năng, đuổi theo gọi: “Hoàng thượng...”

Chạy vài bước, ta bỗng dừng sờ, ngơ ngẩn. Ngốc thật, ta đuổi theo làm gì? Như vậy chẳng phải giấu đầu hở đuôi, lạy ông tôi ở bụi này ư?

44. Chương 44

Bọn họ tính toán tốt thật, khiến ta có thể cử động vào đúng lúc này, vậy thì theo bản năng, ta nhất định sẽ đuổi theo. Thế nhưng bây giờ ta đuổi theo ra ngoài thì sẽ thế nào?

Ta nghiêng rằng, quyết tâm chạy ra ngoài.

Hắn đi như bay, ta chỉ thấy Lý công công chạy theo sát phía sau hắn. Ta chạy lên, mặc kệ hắn nghe hay không, hắn nhất định phải đuổi theo hắn. “Hoàng thượng!” Ta gọi lớn, rõ ràng thấy bước chân hắn hơi chậm lại nhưng vẫn không dừng.

Bên ngoài, các cung nhân của Bắc Tề ai nấy đều sợ hãi nhìn bọn ta nhưng chẳng ai dám lên tiếng. Ta xông lên chặn trước mặt hắn, trái tim đập loạn, vừa nhìn hắn vừa thở hổn hển. Tất cả mọi thứ đều lạ lùng, chẳng phải ư? Ta xuất hiện trong phòng của Hàn Vương, hắn đột nhiên đến, nhưng lại chỉ có một mình hắn. Dao phi đâu? Ta còn tưởng Dao phi sẽ đến cùng hắn.

Ta nhìn hắn chăm chú, cuối cùng hắn cũng dừng bước, nhìn ta. Ta chỉ muốn hỏi, chàng tin không? Tất cả mọi thứ... nhưng câu nói này vừa tới cổ họng lại không thể thốt ra.

Không biết vì sao, ta uất ức bật khóc. Cảm giác sợ hãi và hoang mang, rối loạn này càng lúc càng tăng lên, cuối cùng ta cũng biết là vì sao. Hóa ra ta sợ hắn không tin ta.

Không tin ta... chỉ đơn giản như vậy. Từ giây phút tỉnh lại, hắn chỉ sợ hãi điều này.

Ta cho rằng sau khi chuyện của Trương Lăng được giải quyết, giữa hắn và ta sẽ không còn khoảng cách nữa. Ta có thể thẳng thắn nói với hắn mọi thứ, ta có thể làm một Tang Tử hoàn chỉnh nguyên vẹn. Hóa ra vẫn là ta quá ngây thơ. Ta không ngờ Dao phi và Thanh Dương có thể lợi dụng Hàn Vương để hại ta!

Hắn bỗng nhắm mắt, không nhìn gương mặt giàn dụa nước mắt của ta, sau đó hé môi dần từng từ: “Thị vệ trấn thủ thành nói nàng tự mình xuất cung cầm lệnh bài của tướng trấn thủ hoàng đô. Lòng ta giận mình, sưng sốt... Ha, ta đã nói từ lâu, Dao phi có năng lực biến chuyện này thành ta tự ý xuất cung, nhưng không nghĩ lại có thể như vậy!”

Lệnh bài của tướng trấn thủ hoàng đô, lệnh bài của Cố Khanh Hằng...

Bây giờ huynh ấy là thủ lĩnh ngự lâm quân, trong ngoài hoàng đô đều thuộc quyền quản lý của huynh ấy, đó chẳng qua chỉ là một chiếc lệnh bài nhỏ. Huynh ấy đưa ai cũng rất kì lạ, duy chỉ đưa cho ta là không lạ, chỉ bởi Hạ Hầu Tử Khâm hiểu rõ nhất về mối quan hệ giữa ta và Cố Khanh Hằng.

Ta ngàn tính vạn tính cũng không ngờ Cố Khanh Hằng mà bọn họ cũng đưa vào âm mưu này! Xuất cung chỉ cần một cỗ xe ngựa, thị vệ nhận ra ta nhưng không nhận ra cung tỳ bên cạnh ta cho nên Thanh Dương mới mặc y phục của cung tỳ tiến cung, đúng không? Trước nay ta chưa từng nghĩ, hóa ra lần này ta lại tự nhiên thoải mái đi ra ngoài từ cánh cổng hoàng cung.

Hạ Hầu Tử Khâm qua Cảnh Thái cung, phát hiện ta không ở đó, chỉ cần nghe ngóng một chút liền biết ta đã xuất cung, còn đến địch quán. Thậm chí hắn không cần ai dẫn tới. Sau đó tất cả mọi thứ đều trở nên rõ ràng, hợp lý.

Đầu ngón tay ta run run, bọn họ làm thế nào để lấy được lệnh bài của Cố Khanh Hằng.

Ngước mắt nhìn hắn, ta hỏi bằng giọng run rẩy: “Khanh Hằng đâu?”

Ta là mục tiêu của bọn họ, bọn họ muốn đẩy bàn tay gây tội ác về phía Cố Khanh Hằng, nhưng dù ta hận nữa thì bây giờ có thể làm gì chứ?

Trong đôi mắt của Hạ Hầu Tử Khâm hiện lên nỗi đau, hắn nghiêng rằng nói: “Bây giờ nàng vẫn chỉ nghĩ đến hắn sao? Ha, muốn làm tông phạm của nàng đương nhiên hắn phải trả giá. Ngược lại trẫm muốn hỏi, nàng hy vọng trẫm sẽ khép tội danh cầu kết với giặc phản quốc.”

Ta không chịu được, loạn choạng một cái. Cầu kết với giặc phản quốc? Ha, ta đến thăm Hàn Vương, vương gia của Bắc Tề, như vậy có phải ta cũng cầu kết với giặc phản quốc không?

Cười chán nản, ta nói: “Hoàng thượng cũng cho rằng như vậy sao? Thế thì người nghĩ thế nào về thần thiếp và Hàn Vương? Thần thiếp và y hoàn toàn trong sạch.”

“Vậy ư? Nghĩa là nàng hoàn toàn không quan tâm tới y?”

Hắn nhìn vào mắt ta, ánh mắt đột nhiên trở nên sắc lạnh, nói lớn: “Người đâu?”

Hắn chẳng nói chẳng rằng, sải bước tiến lên, rút ‘xoẹt’ thanh bội kiếm nơi thắt lưng của một thị vệ rồi xoay người sải bước vào phòng của Hàn Vương. Ta giật mình hoảng hốt, hắn muốn làm gì?

“Hoàng thượng!” Lý công công cũng sợ đến nỗi trắng bệch, do dự giây lát, cuối cùng cũng vội vàng đuổi theo.

Ta chạy theo hắn. Hắn điên rồi ư? Hắn có thể giết ta nhưng hắn nào có thể đụng tới Hàn Vương chứ! Lúc ấy, chính hắn nói nếu Hàn Vương chết tại thiên triều thì Bắc Tề và thiên triều chắc chắn sẽ khai chiến! Vậy bây giờ, hắn quên rồi ư? Sao hắn có thể tự cầm kiếm xông lên?

Trước tình thế cấp bách, ta quay đầu nói với thị vệ về phía sau “Còn không mau ngăn Hoàng thượng lại!”

Hai thị vệ cũng nhìn nhau.

Hạ Hầu Tử Khâm cười gằn: “Bây giờ rốt cuộc ai là Hoàng thượng? Các người còn ngây ra đó làm gì? Kéo Đàn phi ra cho trẫm!” Hắn chỉ nói mà không dừng bước.

Ta giật mình sợ hãi, bước nhanh hơn nhưng nghe tiếng bước chân đằng sau dồn dập. Sau đó có bàn tay đưa ra, kéo mạnh ta lại, một người nói: “Nương nương, xin đặc tội!”

“Hỗn xược! Thả bản cung ra.” Ta vùng vẫy nhưng đâu thể chống lại được sức lực của họ.

Ta ra sức ngăn cản hắn như vậy, có phải trong mắt hắn là ta vô cùng lo lắng cho Hàn Vương? Song hắn nào biết ta chỉ không muốn hắn phạm sai lầm, không muốn thiên triều và Bắc Tề khai chiến. những điều này, Hạ Hầu Tử Khâm, chàng có hiểu không?

Cung nhân của Bắc Tề tiến lên định ngăn cản hắn nhưng hắn hùng hổ như vậy, ai nấy đều không dám cản lại.

Bất lực nhìn hắn xông vào phòng, đột nhiên ta lo lắng hô lên: “Thanh Dương.”

Bên ngoài truyền đến giọng nói của Tấn Vương: “Đã xảy ra chuyện gì? Tránh ra.”

Ta chỉ cảm thấy cơ thể tê liệt, không kịp nữa, không kịp nữa rồi. Lúc này chỉ nghe thấy tiếng va chạm của binh khí vọng ra. Ta cảm thấy toàn thân chấn động, đúng thế, sao ta lại quên ta đã đi ra khỏi phòng như thế nào? Lúc đó Thanh Dương vẫn ở trong phòng.

Trái tim đang treo lơ lửng càng thêm căng thẳng, ta túm lấy cánh tay thị vệ, hét lớn: “Còn không mau đi lên! Hoàng thượng đang bị...” Vội im miệng, không, sao ta có thể nói Hoàng thượng đang bị thương...

“Nương nương!”

Quay đầu, thấy Tấn Vương vội vàng xông tới, đá bay thị vệ đang dìu ta, lo lắng nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này, ta cũng không kịp giải thích nữa, chỉ nói: “Vương gia, Hoàng thượng đang ở trong đó..”

Tiếng động bên trong rất lớn, tin rằng ta chỉ cần nói như vậy, thông minh như Tấn Vương chắc chắn đã hiểu. Y nhả mặt, thuận tay rút thanh kiếm của thị vệ bên cạnh, bay người qua.

Ta nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm hình như bị đánh bật ra ngoài, Tấn Vương giật mình, vội đưa tay ra đỡ lấy người hấn.

“Hoàng thượng.” Lý công công sợ hãi xông lên.

Bên trong, giọng nói của Thanh Dương vang lên: “Thanh Dương vô ý làm Hoàng thượng bị thương, nhưng Hoàng thượng nên biết Đản phi nương nương tự mình tới, không liên quan đến vương gia. Người là Hoàng thượng của thiên triều, vương gia không phải thần tử của người. Hôm nay, nếu người nhất định muốn gây hại đến vương gia của chúng nô tỳ, Thanh Dương bây giờ thế đơn lực mỏng cũng chẳng có cách nào. Có điều Hoàng thượng nên hiểu rõ, người ra tay thì sẽ như thế nào. Chẳng nhẽ Hoàng thượng thực sự để hai nước bất hòa vì một nữ nhân?”

Ta khẽ thở phào, như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm chắc không làm Hàn Vương bị thương.

Hạ Hầu Tử Khâm ngoái đầu nhìn về phía ta, ta chỉ cảm thấy toàn thân chấn động, nghe hấn lạnh giọng nói: “Hồi cung.”

“Hoàng thượng!” Thanh Dương từ trong phòng bước ra, đưa đồ trong tay cho hấn, “Đây là đồ nương nương để rơi trên giường của vương gia.”

Ta nhìn kĩ, quả nhiên là lệnh bài mà Hạ Hầu Tử Khâm nói.

Ta nặng nề ‘hừ’ một tiếng, tất nhiên không đưa tay ra nhận, Lý công công do dự giây lát rồi cầm lấy.

Cho tới khi Tấn Vương diu hấn sải bước ra ngoài, ta vẫn chưa phản ứng lại được. Nhìn thấy khoe miệng Thanh Dương lộ ra nụ cười thắng lợi, cuối cùng ta không kìm được, nghiêng rằng: “Vì sao?”

Nàng ta bước lên, kim thấp giọng nói: “Thanh Dương còn có thể vì sao? Thanh Dương là người Bắc Tề, đương nhiên muốn giúp quận chúa. Bây giờ quận chúa đã đến, bên cạnh Hoàng thượng của các người đương nhiên chỉ có thể còn lại một mình quận chúa. Còn vương gia...” Nàng ta vừa nói vừa quay đầu nhìn về phía căn phòng của Hàn Vương, lại nói: “Đối với vương gia, người chẳng qua chỉ là hoa chiếu trong gương, trăng nơi đáy nước, đến khi vương gia hồi quốc, tất cả mọi thứ đều chỉ còn là quá khứ.”

Ta sững sờ, thấy nàng ta đứng thẳng người, cao giọng nói: “Thu dọn đồ đạc, trở về Bắc Tề.”

Chỉ thấy một người nói “Thanh Dương cô nương, vương gia đã nói...”

Hấn còn chưa nói xong, Thanh Dương đã ngắt lời: “Về phía vương gia, ta sẽ tự mình nói rõ, bây giờ vương gia còn đang bệnh, mọi việc đều do ta quyết, mau đi thu dọn.”

Dứt lời, nàng ta không nhìn ta, xoay người đi vào phòng của Hàn Vương.

Phía sau truyền đến giọng nói: “Nương nương, xin nương nương hồi cung.”

Ha, e rằng đây là lần cuối cùng ta nghe họ gọi ta một tiếng ‘nương nương’. Chuyện sau khi hồi cung, ai biết chứ?

Ta đứng lên, đi ra ngoài.

“Nương nương, nương nương...” Văn Lương xông lên, kêu ta lại nói “rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Xảy ra chuyện gì, không phải dăm ba câu có thể nói rõ ràng, ta cũng không biết nên nói thế nào với Văn Lương. Chán nản lắc đầu, ta hất tay nàng ta, cất bước ra ngoài.

“Nương nương...” Văn Lương vẫn muốn đuổi theo nhưng đã bị thị vệ phía sau ngăn lại, bọn họ nói: “Phu nhân xin dừng bước.”

Trên đường, ta cố gắng nghĩ đi nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra. Mũi nhọn chĩa về phía ta và Cố Khanh Hằng, quả thật đều do Dao phi gây ra.

Lần Cố Khanh Hằng mạo phạm ả ta ở Thượng Lâm uyển, ả vẫn nhớ rõ. Khi đó, ta cảm thấy ả sẽ không chịu để yên như vậy, nhưng không ngờ ả thật sự đã ra tay.

Thật đáng tiếc, ta và Hạ Hầu Tử Khâm đã phải vất vả để tìm kế giữ vị trí trấn thủ hoàng đô cho Cố Khanh Hằng, song lại bị ả ta làm xáo trộn, tất cả đã trở nên lộn xộn.

Ha, vậy thì đến vở kịch của Thiên Lục cũng đã uống công diễn rồi.

Dao phi à Dao phi, ta thật không biết rốt cuộc là ả ta ngu ngốc thật hay chỉ giả vờ ngu ngốc! Nếu ả ta thực sự yêu Hạ Hầu Tử Khâm, sao lại làm chuyện như vậy?

Hạ Hầu Tử Khâm...

Cẩn thận vén rèm xe, xe ngựa phía trước đi rất nhanh ta cũng không biết lúc này hấn đang nghĩ gì. Khẽ đưa tay vuốt ngực, nơi này của ta rất đau, rất đau. Nghĩ đến, nước mắt lại rơi. Có lẽ từ nhỏ đến giờ, ta chưa từng khóc như vậy. Đúng không? Là bởi đã thật sự yêu...

Ta và hấn ở bên nhau lâu đến vậy, cũng chưa từng suy nghĩ kĩ về tình cảm của chính mình, nhưng hôm nay đã xảy ra chuyện, ta mới phát hiện người ta quan tâm nhất vẫn là hấn.

Quan tâm hấn có tin ta không, quan tâm hấn có khiến Hàn Vương bị thương, quan tâm chiến tranh giữa thiên triều và Bắc Tề... đó đều là vì muốn tốt cho hấn, chẳng phải ư?

Cuối cùng đã đến hoàng cung, lúc ta xuống xe ngựa, nhìn thấy bóng dáng mảnh mai bước tới. Tấn Vương dìu hấn xuống, liền nghe thấy có người nói: “Hoàng thượng, người về rồi!”

Đêm đã khuya, ta không nhìn rõ nữ tử đó nhưng nghe giọng liền biết đó là Dao phi.

Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Sao nàng ở đây?” Hấn điềm tĩnh hỏi, che giấu sự.

Ta chỉ cảm thấy căng thẳng, Dao phi lên tiếng: “Hoàng thượng, thần thiếp lo lắng cho người.”

Hấn lại nói: “Trẫm không sao, nàng về cung trước đi.”

“Hoàng thượng!” Dao phi tiến lên kéo tay hấn, một lát sau lại kêu lên kinh hãi: “Hoàng thượng sao vậy? Sao tay lại lạnh thế?”

“Trẫm...” Hấn định cất lời, liền thấy một người vội vàng chạy đến, lại gần ta, ta nhìn rõ, là Toàn công công. Xem ra Thái hậu cũng biết chuyện này.

Toàn công công quỳ xuống trước hấn, nói: “Nô tài tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng, Thái hậu nói mời Đan phi nương nương tới Hy Ninh cung...”

Quả nhiên... xem ra Thái hậu muốn thăm vấn ta ngay trong đêm.

Trong mắt Tấn Vương lóe lên tia kinh ngạc, vừa định lên tiếng liền nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Vừa hay, trẫm cũng cùng qua!” Hấn nhìn Tấn Vương, cất tiếng: “Nhị đệ về trước đi.”

“Hoàng thượng!” Tấn Vương bước lên dìu hấn, khẽ nói: “Thần cũng đi cùng.”

Nhưng hấn rút tay ra, khẽ cười: “Không cần đâu!”

Tấn Vương sững người, cuối cùng cũng dừng chân. Hấn đã sải bước lên trước, Dao phi vội đuổi theo, gọi hấn: “Hoàng thượng, thần thiếp cũng đi cùng.”

Ta nghe thấy hấn nói nhỏ: “Hy Ninh cung không thích hợp để nàng đi!” Hấn vẫn quan tâm tới khúc mắc giữa Dao phi và Thái hậu. không biết vì sao, sau khi nghe thấy thế, trong lòng ta cảm thấy khó chịu.

Giọng nói của Dao phi có vẻ rất vui, nàng ta cười rồi ôm lấy cánh tay hấn: “Có Hoàng thượng, thần thiếp không sợ. Trái tim của thần thiếp đều đặt nơi Hoàng thượng.”

Nàng ta vừa nói vừa cố ý nhìn ta, trong đáy mắt hiện lên vẻ khiêu khích. Ta thật sự hận không thể tiến lên tát cho ả một cái, nữ tử như vậy quá nham hiểm.

Ta thật không thể tưởng tượng được ả chính là Phát Hy tốt đẹp nhất trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm.

“Nương nương, xin mời!” Toàn công công bước tới, nói với ta.

Lúc này ta mới bình tỉnh, gạt đầu, cất bước đi lên. Lúc đi qua Tấn Vương, ta nghe thấy y khẽ gọi một tiếng “nương nương.”

Ta cười với y. “Bản cung không làm.”

Nói xong, không nhìn y nữa, ta bước thẳng về phía trước. Không trốn được, vậy thì chỉ có thể đối mặt...

Hy Ninh cung im ắng một bề.

Khi chúng ta bước vào, thấy ngoài Thái hậu thì còn có một cung tỳ trước mặt bà. Ta nhận ra, chính là cung tỳ Thái hậu sai đi mời Dao phi hồi cung lúc ban ngày.

Mọi người tiến lên hành lễ. Thái hậu bắt mắt nhìn Dao phi nhưng cuối cùng không nói gì. Hạ Hầu Tử Khâm bước lên rồi ngồi xuống, Dao phi không ngồi, ngoan ngoãn đứng bên cạnh hần.

Thái hậu ngoái đầu nhìn ta. Ta nhận thấy bà thất vọng đến nhường nào.

“Thái hậu...”

Bà xoay người, lạnh giọng nói: “Quỳ xuống!”

Lần này, bà không còn xông lên tát ta, đến ra oai phủ đầu bà cũng không chuẩn bị dành cho ta. Đường nhiên ta biết điều này có nghĩa là gì. Do dự giây lát, cuối cùng ta quỳ xuống.

Thái hậu lại lên tiếng nhưng không phải nói với ta: “Người hãy nói thêm một lần nữa cho Hoàng thượng nghe những lời người đã nghe thấy.”

“Vâng.” Cung tỳ đang quỳ bên cạnh run cầm cập nói: “Hôm nay, Thái hậu sai nô tỳ đi mời Dao phi nương nương hồi cung. Lúc nô tỳ cùng nương nương trở về thì gặp Đàn phi nương nương. Dao phi nương nương nói Hàn Vương bị trọng thương, còn nói... nói Hàn Vương vì cứu nương nương nên cánh tay phải bị thương, e rằng không ổn...”

Nàng ta càng nói, giọng càng run rẩy. Thỉnh thoảng lại nhìn về phía ta như thể ta sẽ đột nhiên xông lên đánh. Ha, ta không thể không thừa nhận những điều nàng ta nói đều là sự thật, ít nhất là cho tới bây giờ, nàng ta không thêm mắm dặm muối.

Cung tỳ đó nắm chặt hai tay, vẻ sợ hãi, xoay người dập đầu với ta: “Nương nương, từng câu của nô tỳ đều là sự thật, nương nương đừng trách nô tỳ...”

Ta cười khẩy, bây giờ đáng sợ nhất chẳng phải là những lời nói thật như thế này ư?

Giọng nói nặng nề của nam tử vang lên: “Nói tiếp đi.”

Cung tỳ vô cùng sợ hãi, vừa khóc vừa nói: “Nô tỳ nhìn thấy, thấy sự lo lắng trên gương mặt nương nương...”

Ta thừa nhận, khi nghe thấy Dao phi nhắc đến thương thế của Hàn Vương, sắc mặt ta từng có vẻ lo lắng. Ta cho rằng đó là lẽ thường của con người, chẳng phải sao?

Hạ Hầu Tử Khâm nặng nề ‘hừ’ một tiếng, cất lời: “Cho nên dù trăm nói buổi tối sẽ qua Cảnh Thái cung, nàng cũng không kiềm chế được mà chạy ra ngoài thăm y?”

“Thần thiếp không có.” Ta ra sức lắc đầu.

Thái hậu hít sâu một hơi rồi nói: “Đàn phi, người quả thật khiến ai gia thất vọng!” Cuối cùng bà xoay người, bước tới chỗ ta, đưa tay ra giữ cằm ta rồi cau mày nói: “Người đã quên những lời nói với người, người đã quên hết.”

Lắc đầu, không, ta không quên, ta không quên...

Thái hậu thu tay lại, vừa định lên tiếng thì có người tiến vào nói với bà: “Thái hậu, cung tỳ đó vẫn không chịu nhận tội.”

Cung tỳ... Ta giật mình sửng sốt, Triều Thần.

Ta quay đầu, hét lớn: “Các người đã làm gì Triều Thần?”

Nhận tội? Đương nhiên ta biết bọn họ muốn nàng ấy nhận tội gì! Triều Thần cũng bị đưa tới dịch quá nhưng lại được đưa về trước ta một bước, đúng không? Ta chỉ cảm thấy có chút sợ hãi.

Thấy Thái hậu lạnh giọng nói: “VẬY tiếp tục đánh, đánh đến khi nào nó nói mới thôi!”

“Thái hậu, Thái hậu...” Ta sợ hãi tiến lên túm lấy tay bà, cầu xin “Xin người đừng đánh, thần thiếp cầu xin người.”

Ta biết, những người bên ngoài nhất định sẽ đánh nàng ấy cật lực, nhất định sẽ như vậy. Bọn họ muốn tranh đoạt với ta nhưng lại làm liên lụy đến bao người bên cạnh ta.

Thái hậu lạnh lùng nói với người bên ngoài: “Truyền lệnh xuống dưới, đánh mạnh cho ta.”

Đột nhiên ta cảm thấy căm phẫn, hét lớn: “Lẽ nào Thái hậu muốn dùng nhục hình bức cung sao?”

“Hỗ xược.” Bà tức giận nhìn ta, “Người dám nói như vậy với ai gia!”

Người đã bị đánh đến sắp chết rồi, ta còn gì không dám chứ? Ngẩng lên, nếu Thái hậu muốn đánh ta thì đánh đi, ta chỉ cầu xin giữ lại mạng cho Tang Tử!

Thái hậu tiến lên một bước, đột nhiên thấy có người nói: “Thái hậu, Hàn Vương sai người đến chào từ biệt.”

Thấy hai đồng tử của Thái hậu hơi co lại còn Hạ Hầu Tử Khâm ‘hừ’ một tiếng. Ngược lại Dao phi cất lời nói: “Vương huynh muốn đi rồi à?”

Ta giật mình, bây giờ là buổi tối, không để sáng mai hãy đi.

Người bên ngoài nói: “Hàn Vương nói sáng sớm mai sẽ khởi hành, sợ là ngày mai sớm quá, không tiện đến chào Hoàng thượng và Thái hậu nên tối nay đến.”

Thái hậu ngừng giây lát rồi lên tiếng: “Ai gia biết rồi, người về nói lại là Hoàng thượng đã đi nghỉ ngơi, sáng sớm mai, Hoàng thượng sẽ đích thân đưa tiễn.”

“Vâng!” Người bên ngoài lui xuống.

Ta bỗng cảm thấy chán nản, e là đến lúc Hàn Vương đi rồi vẫn không biết chuyện xảy ra hôm nay! Thanh Dương chắc chắn sẽ giấu

Thái hậu nhìn ta, quay người nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Hàn Vương thực sự thích nàng ta sao? Ai gia thấy, chỉ bằng Hoàng thượng tặng nàng ta cho hắn.” Lúc bà nói, ánh mắt luôn đặt lên người Dao phi.

Đúng thế, Bắc Tề tặng một nữ nhân cho thiên triều, thiên triều cũng tặng lại một người, việc này công bằng biết bao!

Sắc mặt Dao phi trắng bệch, ả vội nói: “Điều này sao có thể. Nàng ấy là phi tử của Hoàng thượng, làm như vậy sẽ tổn... tổn hại đến thể diện của Hoàng thượng.”

Thái hậu ‘hừ’ một tiếng. “Hoàng thượng chưa từng lâm hạnh với nàng ta, tùy tiện chỉ định một thân phận rồi tặng đi là được, đối với bên ngoài tất nhiên có thể nói Đan phi bị bệnh qua đời. Chỉ cần Hàn Vương vui vẻ là được.”

“Thái hậu...” Dao phi sửng sốt nhìn bà, sau đó lại quay sang nhìn Hạ Hầu Tử Khâm. “Hoàng thượng...”

Ta cũng nhìn chằm chằm về phía hắn, hắn thật sự muốn tặng ta cho Hàn Vương như lời Thái hậu nói sao?

Đột nhiên hắn đứng lên, bước tới chỗ ta. Ta giật mình, cơ thể bất giác hơi nghiêng về phía sau. Hắn đưa tay ra, túm chặt lấy cổ ta, nghiêng răng nói: “Đây là điều nàng mong muốn hả?”

Ta sửng sờ giây lát, lắc đầu. Còn không hiểu ư, đây sao có thể là điều ta muốn chứ?

Hắn cười lớn, đứng thẳng người, nói: “Rất tốt, trăm sẽ làm như nàng muốn. Tước phong hiệu Đan phi, biếm vào lãnh cung.”

Hắn nhẹ nhàng nói một câu ngắn gọn. Còn ta chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn đến mức không thể thở được.

Hắn là như vậy đấy, thứ không thể đạt được cũng sẽ không cho đi, vì thế mới không tặng ta cho Hàn Vương, dù ta phải ở lãnh cung cả đời, hắn cũng sẽ không thả ta đi...

“Hoàng thượng!” Dao phi hân hoan gọi hắn, khoe miệng nở nụ cười đắc ý.

Thứ ả ta muốn chẳng phải chính là khiến ta rời khỏi hắn ư? Giống như Thanh Dương nói, ả ta đến, bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm chỉ có thể có một mình ả. Người đầu tiên là ta, người tới sẽ là Diêu thực phi, Thiên Phi, Thiên Lục... Thế nhưng ta nên cảm ơn ả ta nhỏ? Cảm ơn vì đã coi trọng ta như vậy, loại bỏ ta mà phải hao tâm tổn sức đến thế.

Thanh Dương thương yêu Hàn Vương như vậy mà đến Hàn Vương cũng đem ra sử dụng, thật không dễ dàng.

Ta lẩm bẩm: “Cuối cùng Hoàng thượng cũng không tin thần thiếp...”

Cơ thể hắn hơi chao đảo, ta định giơ tay ra đỡ hắn theo bản năng nhưng tự hắn chống lên mép bàn. Thái hậu nói: “Việc này suy cho cùng là việc không hay ho gì, truyền ra bên ngoài, Đàn phi nương nương mạo phạm ai gia là được, Hoàng thượng thấy thế nào?”

Hình như hắn không tập trung, nghe Thái hậu nói, mới sực tỉnh, khẽ ho một tiếng: “Mẫu hậu nói phải!”

“Thái hậu, Thái hậu, cung tỳ đó nói, có lời muốn nói.” Bên ngoài có người kêu lên.

Ta chỉ cảm thấy trong lòng sợ hãi, kinh ngạc nhìn ra ngoài.

Thái hậu cất tiếng: “Đưa vào!”

Hai thái giám lôi Triều Thần lên, Ta thấy nàng ấy đã bị đánh cho thê thảm, không ra hình dạng gì nữa, chỗ nào cũng là vết thương, chỗ nào cũng là máu.

“Triều Thần...” Ta nhào qua gọi nàng ấy.

Triều Thần yếu ớt mở mắt, nhìn thấy ta, khoe miệng nở nụ cười một cách khó khăn, vươn tay ra nắm chặt tay ta. Hơi thở mỏng manh, nàng ấy cất tiếng nói: “Nương nương, nô tỳ...nô tỳ không nói gì, nô tỳ sẽ không vu... vu oan cho người...”

Cả bàn tay ta đều là máu. Đây chính là lời nàng ấy muốn vào để nói, đây chính là câu cuối cùng nàng ấy muốn nói với ta.

“Triều Thần! A...” Ta điên cuồng ôm lấy thân thể nàng ta, bật khóc nức nở, gào lớn: “Cứu Triều Thần! Mau cứu Triều Thần đi...”

Tại sao phải tàn nhẫn đến vậy? Triều Thần, Triều Thần...

“Lôi xuống!” Thái hậu giận dữ nói.

“Vâng!” Hai thái giám tiến lên, ta ra sức ôm cơ thể của Triều Thần, cuối cùng cũng không thể túm được tay Triều Thần.

Vân Lương đi rồi, Triều Thần chết rồi... Ha, bây giờ ta mới thực sự lĩnh hội được lời nói của Tô Mộ Hàn năm đó. Cửa vào thâm cung sâu tựa biển, có những người chỉ né tránh đã không kịp.

Cơ thể khê lão đảo, ta chẳng còn chút sức lực, ngã nhào xuống đất.

Hạ Hầu Tử Khâm lên tiếng: “Người đâu, đưa nàng ta tới lãnh cung.”

Ta không biết cuối cùng là ai tiến vào, lôi ta ra ngoài. Ta muốn vùng vẫy nhưng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa. Ta mơ màng cảm thấy trước mắt đều là Triều Thần toàn thân đầy máu. Lòng đau nhói, ta nghẹn ngào gọi: “Triều Thần...”

Ngồi bật dậy, ánh sáng rực rỡ bên ngoài chiếu vào, ta nhắm mắt lại theo phản xạ. Đã sáng rồi, buổi sáng ngày thứ hai.

Cảm thấy giường cứng quá, cúi đầu nhìn mới thấy trên giường chỉ phủ một lớp khăn trải giường rất mỏng. Ngủ tiếp, dường như ta không còn cảm giác. Nước mắt lại không nguồn trào, Triều Thần... Triều Thần..

Trong lòng gọi tên Triều Thần hết lần này đến lần khác, nhưng đáng tiếc, nàng ta mãi mãi không thể nghe thấy. Ta cắn chặt răng, chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy mãi không thôi.

Lúc này, nghe thấy tiếng bước chân người, ta kinh ngạc ngược nhìn, thấy Dao phi tươi cười tiến vào.

Lau nước mắt, ta cảnh giác nhìn nàng ta, lạnh lùng nói: “Người tới làm gì?”

Ả ta cười: “Hôm qua người đến gấp quá, chỗ này chưa thu dọn. Hôm nay bản cung đặc biệt gọi người tới dọn dẹp, ha, chỉ có lần này, tuyệt đối không có lần sau. Hoàng thượng đã hạ lệnh, sau này không ai được phép đặt chân vào lãnh cung này. Kể nào trái lệnh, chém!”

Ta chỉ cảm thấy sững sốt, thấy ả ta quay lại nói với người phía sau “Đi, dọn dẹp sân trong cho Đàn phi nương nương của trước kia, trong này một lát nữa sẽ dọn dẹp, bản cung còn có vài lời riêng tư muốn nói với nàng ta.”

“Vâng!” Người phía sau đáp rồi lui ra.

Ta lạnh lùng nhìn ả, ả và ta có gì để nói?

Thấy dáng vẻ của ta, ả khẽ cười, nói: “Ôi, nhìn bản cung như vậy làm gì? Tất cả mọi thứ chẳng phải là quả đắng người tự tìm đến ư?”

“Liều Phất Hy!” Ta nghiêng răng nhìn ả.

A có vẻ không kinh ngạc lắm, chỉ chậm chậm bước lên, nhìn ta chăm chú rồi nói: “Biết thân phận thật của bản cung thì thế nào? Chẳng phải Hoàng thượng cũng biết sao, quan trọng là Hoàng thượng yêu bản cung, điều này là đủ rồi.”

Ta đứng bật dậy, lên tiếng: “Nhưng người không yêu chàng,”

“Nói vậy?” Ả ta cất cao giọng đến chói tai “Nếu bản cung không yêu chàng, sao có thể lựa chọn trở về bên cạnh chàng!”

Ta cười gằn “Nếu yêu chàng, người sẽ không cùng Thanh Dương diễn màn kịch này. Người nên rõ, việc lần này nếu xử lý không tốt, thể diện của Hoàng thượng cũng không còn. Chàng là thiên tử, người muốn chàng tiếp nhận màn tấn công này thế nào đây? Nếu người yêu chàng, vu oan cho ta cũng không sao, nhưng không nên vu oan cho Cố Khanh Hằng! Hoàng thượng muốn giao binh quyền của hoàng đô cho y, người không thể không biết!”

A bị ta nói cho sững sốt, hồi lâu sau mới nghiêng răng nói: “Thật không nhậ ra Hoàng thượng biếm người vào lãnh cung rồi, người còn có thể nói những lời này!”

Thế ư? Ta cũng không biết vì sao lại như vậy. Đối với hấn, trong lòng ta đương nhiên có oán trách, trách hấn không tin ta, nhưng ta chưa bao giờ giống Dao phi, vì cái gọi là tình yêu, việc gì cũng có thể làm.

Thấy ta im lặng, ả ta lại nói: “Bản cung nói cho người biết, đừng tưởng chỉ dựa vào người là có thể bước vào trái tim của Hoàng thượng. Trước đây chàng chỉ yêu ta, sau này cũng chỉ có thể yêu ta!” Lúc ả nói lời này, đôi mắt chuyển sang màu đỏ, ngữ khí hùng hổ, hăm dọa.

Trước mặt ta và trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm, ả ta là hai người hoàn toàn khác biệt. Có điều ta đột nhiên cảm thấy yên tâm, ả ta trong ngoài bất nhất, sẽ có một ngày lộ rõ chân tướng. Hạ Hầu Tử Khâm không phải kẻ ngốc, hấn chắc chắn sẽ biết.

Ta cười nhạo một tiếng, nói: “Ta chỉ thấy tò mò, năm đó chẳng phải người được phong làm công chúa hòa thân với Bắc Tề ư? Làm thế nào lại...” Ta không tin ả ta thực sự được gả cho Hoàng đế Bắc Tề. Hoàng đế Bắc Tề tuyệt đối không tặng phi tử của mình cho Hạ Hầu Tử Khâm, nếu không ông ta cũng sẽ không phí tâm tư để ả ta giả trang thành em gái ả.

Em gái... Trong lòng ta bàng hoàng, lẽ nào...

Ả nhìn ta, lạnh giọng nói: “Năm đó, ta và Hoàng thượng có tình cảm với nhau, chỉ đáng tiếc Thái hậu không chấp nhận hôn sự này, còn dốc sức kéo ta khỏi Hoàng thượng. Hừ, phong làm công chúa hòa thân ư? Ta cũng phải đến Bắc Tề mới biết. Phất Dao thương xót cho tình cảm của ta, thay ta vào cung, chỉ đáng

tiếc Phất Dao phận mỏng, vào cung chưa đầy một năm đã bị bệnh mà chết. Nếu không có Phất Dao, sao có thể có ta của bây giờ?”

Quả nhiên là vậy, thế nhưng ta không hiểu: “Đã như vậy, vì sao ngươi không trở về tìm chàng?” Ắ ta hoàn toàn có thể trở về nhưng lại không làm vậy.

Ắ ta cười lạnh, lên tiếng: “Trở về? Trở về làm gì? Để Thái hậu đuổi ta đi lần nữa à? Ha ha, ngươi xem bây giờ chẳng phải rất tốt ư?”

Lúc này ta mới sững người, hóa ra người chủ động tiến cử với Hàn Vương vốn không phải cha ả, mà chính là bản thân ả. Ha, bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm là hoàng đế của thiên triều, Liễu lão gia đó nhất định mong ả được con gái đi, cơ hội tốt như vậy, sao ông ta lại không làm chứ?

Ắ ta lại nói: “Ta không ngờ, người đầu tiên phải đối phó khi trở về lại là ngươi.”

Trong lòng ta kinh hãi, ả ta nói vậy là có ý gì?

Ắ ta lại cười. “Ha ha, ngươi cho rằng sau này còn ai có thể giành phần thắng với ta?”

Ắ ta có sự sủng ái của Hạ Hầu Tử Khâm, lại có thêm thân phận là quận chúa Bắc Tề, đúng thế, ai có thể tranh giành với ả?

Ta cười gượng, “Chỉ đáng tiếc, ngươi đã không còn là Phất Hy của ngày xưa.” Qua lời kể của Hạ Hầu Tử Khâm, ta biết Phất Hy trước kia tốt đẹp nhường nào, sao có thể như

Thời gian năm năm, những thứ có thể thay đổi quả thật quá nhiều.

Song ả ta nói: “Vậy thì thế nào chứ?”

Đôi mắt ấy đang nhìn ta chằm chằm, trong đáy mắt đầy vẻ xem nhẹ và coi thường.

Lặng lẽ nắm chặt tay, Triệu Thần, lúc này ta vốn nên báo thù cho ngươi, nhưng ta phải kiềm chế, ta phải nhẫn nhịn. Ta vĩnh viễn sẽ không quên những lời ta nói với nàng ta khi đó, ta vẫn chưa tìm cho nàng ta một cuộc hôn nhân tốt đẹp thì đã phải để nàng ta ra đi. Triệu Thần, ngươi đừng hận ta!

Ta sẽ không quên mối hận này, nhất định không quên!

Đầu...

Thầm nghĩ rằng nhưng chỗ nào cũng đau đớn.

Dao phi xoay người, nói: “Ngươi còn không biết à? Hoàng thượng đã tấn phong Tích tần làm quý tần, ha, nghe nói khi bản cung còn chưa tới, nàng ta dựa vào bộ y phục giống của bản cung, gây cùng một khúc nhạc mới thu hút được sự chú ý của Hoàng thượng. Bây giờ bản cung đã đến, cho dù tấn phong nàng ta làm quý tần thì thế nào chứ?” Ắ ta lại nhìn ta, nói tiếp: “Đến Đan phi ngươi, bản cung còn có thể lật đổ, còn phải sợ nàng ta à?”

Thiên Lục lại được thăng tước vị, e rằng đó là ý của Thái hậu. Ta đã thất thế nên Thái hậu mới phải vội vàng bồi dưỡng thêm một người.

Ta cười khẩy trong lòng, ả ta lật đổ được ta chẳng qua vì Hạ Hầu Tử Khâm vốn có khúc mắc với Hàn Vương. Còn ả ta muốn lật đổ Thiên Lục, chỉ có thể hạ thủ từ chỗ Cố Khanh Hằng. Điểm này e rằng ả ta vẫn không biết. Đúng thế, chuyện Thiên Lục thích Cố Khanh Hằng có mấy người trong hậu cung biết chứ? Chỉ đáng tiếc, lần này để trừ bỏ ta, đến Cố Khanh Hằng mà ả ta cũng không ngại tính kế. Nhưng e là lúc này trong lòng Thiên Lục vẫn đang căm hận. Bây giờ Thiên Lục không có điểm yếu, ta muốn xem xem, Dao phi làm thế nào để hạ bệ nàng ta.

Ngoài Thiên Lục, hậu cung còn có Diêu thực phi, Thiên Phi rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến nhường nào?

Lần này nếu không có Thanh Dương, ả ta cũng đừng hòng lật đổ ta. Ta đưa mắt nhìn ra ngoài, tối qua, Bắc Tề cho người đến nói, sáng hôm nay sẽ khởi hành, vậy thì lúc này, có lẽ Hàn Vương đã rời đi rồi. Dao phi bây giờ cũng chỉ đơn thương độc mã. Thứ ả ta dựa vào chỉ là sự thương xót Hạ Hầu Tử Khâm dành cho ả ta, chỉ thế mà thôi.

Bỗng nhiên nhớ tới lời Thiên Lục nói với ta, nam tử ngồi tít trên cao đó thật sự có thể bảo vệ cho ta chu toàn không? Lời nói này, bây giờ ta thật muốn nói cho ả ta nghe. Ả ta không còn là Phất Hy năm đó, hẳn cũng không còn là thể tử năm đó... không tìm được, cười phá lên, ả ta hơi ngạc nhiên nhìn ta, ta nói: “Nếu người muốn từng người bên cạnh Hoàng thượng biến mất, vậy thì người không nên giữ lại cái mạng này của ta.”

Nhưng ả ta không cho là vậy: “Người sai rồi, bản cung giữ lại mạng cho người bởi bản cung hiểu rõ, chỉ cần người còn sống, Hoàng thượng mới có thể quên được người.”

Lời của ả ta khiến ta giật mình, xem ra ả ta cũng không phải kẻ hồ đồ.

Khi đó, tất cả mọi người đều tưởng ả ta đã chết, ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm nhưng nhớ ả, hoài niệm những điều tốt đẹp về ả, khi đó, ta đã nói người sống vĩnh viễn tranh không lại với người chết. Hóa ra, ả ta cũng hiểu đạo lý này. Thế nhưng ả ta không ngờ, cũng chỉ có người sống mới có thể khiến mọi chuyện xảy ra.

Ả ta liếc nhìn ta, dần từng chữ: “Người sẽ phải ở trong lãnh cung cả đời, cả đời, ha!” Ả ta lại cười: “Có lẽ trong tương lai không xa, sẽ có người tới làm bạn với người!” Ả ta cười đắc ý rồi xoay người đi ra.

Làm bạn? Ha, ả ta muốn nói tới ai?

Cung tỳ thấy ả ta đi ra mới vội vàng tiến vào đổi khăn trải giường cho ta, không nói một câu, chỉ nhanh chóng làm xong mấy việc này rồi lại vội vã đi ra. Lãnh cung là nơi xúi quẩy biết bao, đến cung tỳ cũng không muốn ở lại nơi này thêm một khắc.

Ta quay đầu nhìn tấm khăn trải giường vừa thay, tuy tốt hơn một chút so với ngày hôm qua nhưng chung quy cũng chẳng ra làm sao.

Đứng một lát, ta vịn vào bàn rồi từ từ ngồi xuống, ngơ ngẩn rất lâu.

Sau đó nhớ đến các cung nhân ở Cảnh Thái cung, cây đổ thì cỏ cũng tan đàn, không biết họ bây giờ thế nào rồi? Hạ Hầu Tử Khâm nói không cho bất cứ ai tới thăm. Còn Phương Hàm, nàng ta đã đi đâu? Là ta... đã khiến họ thất vọng.

Ta rút từ trong tay áo ra túi gấm Tô Mộ Hàn đưa lúc tiến cung. Cái đầu tiên ta đã xem qua. Ngày ấy, ta chẳng qua chỉ là một cung tỳ nhỏ bé, còn Thiên Phi, Thiên Lục cũng chỉ là tiểu viện và mỹ nhân.

Bây giờ, thời cơ coi như đã chín muồi.

Cẩn thận mở mảnh giấy được gấp gọn gàng, bên trên viết rõ ràng: Lời đồn về mệnh phượng hoàng.

Ha, khỏe miệng ta tùm tùm cười, Tô Mộ Hàn luôn liệu việc như thần. Ta còn tưởng sẽ không cần dùng tới túi gấm này, nhưng hóa ra đến khi ta ở lãnh cung vẫn phải dùng tới nó.

Ta chỉ cần thả tin tức này ra ngoài, một khi các phi tần trong hậu cung biết Tang phủ cất giấu mệnh phượng hoàng thì ánh mắt của tất cả bọn họ sẽ nhằm vào tỷ muội nhà họ Tang. Giờ đây bọn họ một Vinh phi, một người là quý tần, cũng đủ vốn để đấu.

Năm đó, Cố đại nhân đã che giấu chuyện Tang phủ có mệnh phượng hoàng nên bây giờ không ai dám nói, nhưng một khi ta đã nói ra, chuyện này mặc kệ thật hay giả, đều sẽ có người tin và đi điều tra. Còn ta, ta sẽ mượn tay Thiên Lục để trừ bỏ Dao phi.

Ta muốn báo thù cho Triều Thần.

Tin rằng vì chuyện của Cố Khanh Hằng, Thiên Lục cũng hận Dao phi tới tận xương tủy. Hơn nữa khi ta truyền tin đồn về mệnh phượng hoàng ra ngoài. Dao phi là người thế nào chứ? Ả ta tuyệt đối không thể chấp nhận được tỷ muội của Tang gia! Huống hồ, Thiên Phi còn mang long thai, nếu Tang gia thật sự có mệnh phượng hoàng, vậy thì một khi Thiên Phi sinh hạ hoàng tử, há chẳng phải chính là hoàng hậu ư?

Dao phi... Ta nghiêng răng nhắm tên ả ta... Đấu đi!

Ta gơ tay gạt bộ ấm trà trên bàn, chỉ nghe một tiếng ‘choang’, bộ ấm trà bằng sứ vỡ tan tành, những giọt nước bắn tung tóe rồi lan ra. Đứng lên, ta đi tới bên cạnh tủ, lật lật, quả nhiên nhìn thấy mỗi lửa, thối lên đốt sạch túi gấm ta vừa xem.

Cái thứ hai, ta nghĩ không cần xem nữa, ta đã đoán ra.

Tô Mộ Hàn suy nghĩ chu đáo như vậy, vậy thì ta thua triệt để, song Thiên Lục à, ta tin nàng ta cũng không phải hạng bình thường Dao phi đã động đến Cố Khanh Hằng, chữa mũi nhọn và tỷ tỷ Thiên Phi yêu dấu nhất của nàng ta mà nàng ta vẫn không dốc toàn bộ sức lực, ta không tin điều kì lạ này!

Lòng ngực phập phồng dữ dội, đến bây giờ ta vẫn không biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ xử lý Cố Khanh Hằng thế nào. Khanh Hằng... Nếu ta không thể bảo vệ bản thân mình thì cũng không cứu nổi huynh ấy. Chỉ hy vọng Thiên Lục có thể thay huynh ấy xả cơn giận này.

Ta ngồi một mình cho tới khi trời tối. Ngoài cung tỳ đưa cơm, thật sự không có ai đến. Người đưa cơm cũng là cung tỳ cầm điếu, cả ngày đầu bù tóc rối che hết cả gương mặt, ăn mặc cũng nhếch nhác. Ta nghĩ nơi lãnh cung này, chẳng ai muốn đến. giống như Dao phi nói Hạ Hầu Tử Khâm đã hạ lệnh, không cho phép bất cứ ai tiếp cận nơi này.

Đến người đưa cơm cũng chỉ vội vàng mang tới rồi lại vội vàng rời đi, tựa như chỗ này có bệnh dịch. Ta rõ ràng chẳng có cảm giác muốn ăn nhưng vẫn phải cố ép bản thân ăn, chỉ bởi ta chưa thể chết, ta phải sống.

Ở lãnh cung không thể nghe được tin tức có liên quan đến hắc, liên quan đến bọn họ. Còn ta chỉ đang tìm một cơ hội để truyền tin mệnh phượng hoàng ra ngoài.

Ta biết cuối mỗi tháng, trong cung sẽ có một số cung nhân đến lãnh cung quét dọn. Tuy họ chỉ làm biếng và đi dạo một vòng nhưng chỉ cần có người là tốt

Không nơi nào có thể lan truyền tin tức nhanh như trong cung. Nếu lần này Hạ Hầu Tử Khâm biết tin này được truyền ra từ chỗ ta, vậy thì bất luận là làm tổn hại đến Dao phi hay tỷ muội của Tang gia, hơn nữa còn có long thai trong bụng Thiên Phi, hắc nhất định sẽ muốn chạy tới lãnh cung, tự tay giết chết ta nhỉ?

Hắc...có nữ không?

Ta không tìm được muốn cười, những ngày tháng được nhìn hắc tức tối đến nghiêng răng nghiêng lợi đã không thể quay trở lại rồi

Bỗng nhớ đến Tô Mộ Hàn, bây giờ ta thảm hại như vậy, nếu y biết liệu có cười ta không? Ban đầu, là tự ta muốn tiến cung.

Còn có Khanh Hằng...

Ha, ta vừa cười vừa khóc. Bấm đốt ngón tay nhắm tính, bây giờ mới chỉ trung tuần tháng Ba, từ giờ đến cuối tháng còn hơn chục ngày nữa.

Từng ngày từng ngày trôi qua, chỉ một mình ta ra ra vào vào trong lãnh cung. Tối tối ngày thứ năm, bên ngoài nổi gió. Ta rất sợ hãi, chỉ sợ đột nhiên lại có mưa và sấm sét. Sấm sét là thứ ta sợ hãi nhất.

Ta co người trên giường, không dám ngủ, quần chăn ngồi dựa vào vách tường.

Xung quanh rất yên tĩnh, tất cả chỉ có tiếng gió gào thét. Ánh trăng bên ngoài rất sáng, bóng nhành cây im trên khung cửa sổ lay động khiến người ta có cảm giác hoa mắt.

Một lúc lâu sau vẫn chưa có mưa, chỉ có gió thổi rất lớn, ta cảm thấy mệt, khê nhắm mắt.

Một lát sau, dường như nghe thấy tiếng cửa mở bởi gió thổi, ta giật mình mở choàng mắt, nhìn thấy một bóng người từ ngoài tiến vào.

Ta bất giác túm chặt chăn, người đó càng lúc càng tới gần. Xung quanh ta, mùi long diên hương dần nồng lên.

Không biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, bởi lâu không gặp, ta thật sự rất nhớ hắc. Nếu không vì sao lúc này ta lại nhìn thấy bóng dáng của hắc chứ? Lãnh cung, đâu phải nơi hắc có thể đến! Hắc không tin ta, hắc hận ta mà!

Lúc này, ở bên ngoài, một tia sét rạch một đường dài trên bầu trời. Cả căn phòng lóe sáng trong chớp mắt.

“A...” Ta sợ hãi kêu lên, người trước mặt sải bước tiến lên, ôm chặt lấy cơ thể ta, hít một hơi rồi nói: “A Tử, là trầm!”

Ta ngược mắt nhìn, gương mặt anh tuấn của hắn vô cùng rõ nét trước tầm mắt ta.

Hạ Hầu Tử Khâm...

Ta run rẩy túm lấy vạt áo của hắn, chạm vào hình thù rồng phức tạp phía trên, thật sự là hắn.

“Đừng sợ, trầm đến rồi!” Hắn khẽ thì thầm.

Ta không ngừng run rẩy nhìn hắn, trong chốc lát, nước mắt đầm đìa “Chẳng phải Hoàng thượng không tin thần thiếp sao?”

Hắn ôm ta thật chặt, khẽ nói: “Nếu nàng ngốc hơn một chút, trầm sẽ không tin nàng, nhưng nàng thông minh đến thế, sao có thể cầm lệnh bài của Cố Khanh Hằng rồi trắng trợn ra ngoài như thế chứ? Muốn xuất cung, Cố Khanh Hằng lại sẵn lòng giúp nàng, có rất nhiều cách, không phải sao? Trầm tin, dựa vào năng lực của nàng, lên ra ngoài cung không phải là vấn đề.”

Ta sững người, hóa ra hắn đều biết.

“Vậy Khanh Hằng...”

“Lệnh bài của hắn bị mất, trước khi xảy ra chuyện, hắn đã nói với trầm, chỉ sợ người lấy lệnh bài của hắn có ẩn ý.” Hắn nói, sau đó khẽ cười. “Không ngờ vẫn thật sự bị hắn nói trúng.”

Chuyện lệnh bài, hắn cũng biết ngay từ đầu?

Ngược mắt nhìn hắn, ta run rẩy hỏi: “Nếu ngay từ đầu huynh ấy không nói, Hoàng thượng vẫn nghi ngờ thiếp chứ?”

“Không nghi ngờ.” Hắn trả lời rất kiên định “Hôm đó trầm rút kiếm xông vào phòng Hàn Vương, nàng hét lớn ngăn cản trầm. Người khác không biết, chỉ có trầm biết, không phải nàng muốn phản quốc mà nàng sợ trầm gây ra chiến tranh giữa hai nước.”

“Huhu...” Ta không kìm được bật khóc, ra sức túm lấy y phục của hắn, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng đều biết, vì sao không ngăn... Triều Thần... Triều Thần... nàng ấy...”

Hắn ôm lấy ta, khẽ nói: “Triều Thần là người của trầm.”

Hắn vừa dứt lời, ta liền nghe thấy giọng nói của một người truyền vào từ phía cửa: “Nương nương!”

45. Chương 45

Nương nương...

Giọng nói quen thuộc xiết bao, chỉ mấy ngày ngắn ngủi nhưng hằng đêm đều quanh quẩn trong giấc mơ của ta. Mỗi lần giọng nói ấy vang lên bên tai, ta không dám thốt ra, sợ đau lòng, thế nhưng lúc này, không kiềm chế được nữa, ta run rẩy thốt lên tên nàng ấy.

“Triều Thần...”

Ta tưởng dù ta có gọi nàng ấy nhiều hơn nữa, nàng ấy vĩnh viễn không thể nghe thấy. Ta tưởng chuyện ta đồng ý với nàng ấy, ta không còn cơ hội để thực hiện nữa, ta thấy hổ thẹn với nàng ấy.

“Nương nương!” Người bên ngoài chạy ào vào, quỳ xuống trước mặt ta, vừa khóc vừa nói: “Nô tỳ không bảo vệ tốt cương nương, nô tỳ xin lỗi người.”

Ta hoảng hốt vùng ra khỏi vòng tay của Hạ Hầu Tử Khâm, nhào lên đỡ nàng ấy, cảm thấy cánh tay Triều Thần hơi co lại, mới nhớ ra trên người nàng ấy chắc còn bị thương, có điều không chết là tốt rồi, không sao là tốt!

Nàng ấy vừa khóc vừa cười, giơ tay lau nước mắt, khẽ nói: “Hằng ngày nô tỳ thấy người đau lòng, trong lòng nô tỳ cũng đau đớn. Nhưng người vẫn cố gắng ăn cơm và ngủ, nô tỳ cảm thấy vui vẻ, được an ủi hơn bất cứ điều gì...”

Ta giật mình sững sốt, hóa ra cung tỳ hàng ngày đưa cơm đến cho ta là Triều Thần! Kinh ngạc nhìn nàng ấy, hóa ra nàng ấy vẫn luôn ở bên cạnh ta. Bỗng nghẹn lời, hóa ra, ta chưa từng một mình.

Hạ Hầu Tử Khâm... người phía sau đã cho ta quá nhiều sự ngạc nhiên đáng mừng.

Hắn đưa tay ra kéo ta lên, khẽ nói: “Triều Thần, ra ngoài trông chừng!”

“Vâng!” Triều Thần trả lời rồi nhanh chóng đứng lên, đi ra ngoài.

Trong lòng ta sợ hãi, muốn gọi nàng ta lại, bên ngoài sắp mưa rồi. Bàn tay nắm lấy tay ta khẽ siết chặt, giọng hắn vang lên: “Một lát không thể mưa ngay được, nàng ta ra ngoài trông chừng, không sao!”

ta kinh ngạc ngoái đầu nhìn gương mặt của nam tử, hắn thật sự rất hiểu ta, nhưng nhìn một lúc, ta không tìm được, phì cười thành tiếng.

Hắn sững sờ, nhìn ta hồi lâu mới nói: “Đã ở trong lãnh cung rồi, sao nàng còn cười được?”

Ta sụt sịt, ngẩng lên nhìn hắn: “Hoàng thượng cũng biết đây là lãnh cung à? Sao còn tới nơi xúi quẩy như vậy?” Nhớ tới cung tỳ mà Dao phi dẫn theo, nàng ta sợ hãi biết bao khi phải ở lại nơi này thêm một khắc, hận không thể lập tức chuồn mất.

Hắn cười, ôm lấy ta rồi lên tiếng: “Trẫm đồng ý với nàng, đợi chuyện của Trương Lăng giải quyết xong, trẫm sẽ ban thưởng cho nàng.”

Ta giật mình, vội nói: “Nhưng chuyện của Trương Lăng chưa giải quyết xong mà!” Chủ ý của ta giữa đường lại xuất hiện Diêu Hành Niên, còn thêm cả Thiên Lục nữa, lại bị Dao phi xáo trộn. Nói cho cùng, vở kịch này chúng ta không thắng.

Hắn cúi đầu nhìn ta, cười nói: “Nhưng phần nàng phải làm đã xong. Trẫm đã đồng ý cái gì, tuyệt đối không nuốt lời. Còn những thứ khác...” Nụ cười trên gương mặt hắn từ từ biến mất, hồi lâu sau mới khẽ nói: “...những thứ khác không liên quan tới nàng.”

Ta biết hắn nhất định đã nghĩ đến Dao phi, hắn không nói thẳng nhưng qua nét mặt hắn, ta có thể nhận ra. Trong lòng hắn, Dao phi vẫn có ảnh hưởng, bằng không, hắn chắc chắn sẽ không như vậy. Triều Thần l của hắn, vậy thì chuyện lần này, hắn đã biết hết thấy, thế nhưng nếu chuyện này chỉ là màn kịch phi tần đổ kị mà hãm hại ta, hắn hoàn toàn không cần thiết phải như vậy.

Nghĩ vậy, ta càng sợ hãi, vội vàng túm lấy cánh tay hắn, lên tiếng: “Hoàng thượng...”

Hắn lại khẽ cười, nói nhỏ: “Vẫn là nàng thông minh, vừa nghĩ đã biết. Binh lực của hoàng đô lần này, Diêu Hành Niên nhất định phải có được. Trẫm và ông ta quanh co một vòng, vẫn là ông ta thắng một hiệp. Trẫm chỉ không ngờ...”

Không ngờ Dao phi và Diêu Hành Niên cùng đối phó với hắn. Đúng thế, ta cũng không nghĩ đến. Vậy thì, hắn cực khổ mang thân ra mạo hiểm há chẳng phải công cốc sao? Đau lòng nắm lấy tay hắn, hít một hơi, ta nói: “Hoàng thượng, có lẽ sự việc không như vậy, chuyện này có thể chỉ là trùng hợp, phải không?” Ta không nghĩ Dao phi giống loại người không màng tới sự sống chết của hắn, Dao phi vẫn có tình cảm với hắn. Vì trong lòng ả ta có hắn nên mới dám làm nhiều chuyện điên rồ đến thế, chẳng phải sao?

Hắn khẽ ‘hừ’ một tiếng, nói: “Ha, e rằng người liên thủ với Diêu Hành Niên không phải là Dao phi.”

Trong lòng ta sững sốt, có vẻ hắn và ta vẫn nghĩ giống nhau. Không phải Dao phi, vậy thì là Hàn Vương. Không, có thể nói là Bắc Tề.

Dao phi chẳng qua là bị người ta lợi dụng trong cuộc chiến chốn hậu cung này, cho nên ta mới nói nàng ta ngu ngốc. Nàng ta chỉ làm điều nàng ta muốn nhưng chưa từng nghĩ chuyện này có thể làm hay không. Nàng ta tưởng nàng ta ngầm mưu tính hãm hại ta nhưng lại không nghĩ nàng ta cũng bị người khác ngầm hãm hại. Đáng thương là nàng ta còn bụi quên đường về, bởi nàng ta cho rằng đã trừ bỏ được ta.

Bỗng nhiên nhớ tới câu nói: “Thanh Dương là người Bắc Tề.” của Thanh Dương, đúng thế, ta không thể không để ý đến sự thật này, vì vậy, tất cả mọi điều nàng ta làm đều có thể khiến ta cảm thấy hợp tình hợp lý.

Vậy còn Hàn Vương? Có phải tất cả những điều này, y cũng hoàn toàn không hay biết? E rằng điều duy nhất y không biết là Thanh Dương và Dao phi đã hãm hại ta. Dùng ta để lôi kéo Cố Khanh Hằng vào, sau đó giúp Diêu Hành Niên đoạt lại binh quyền ở hoàng đô, đây là chiêu một mũi tên trúng hai đích rất kín kẽ, chu toàn. Chỉ là nghĩ đến Hàn Vương, toàn thân ta không kìm được cơn run rẩy.

Cảnh tượng Hạ Hầu Tử Khâm giương kiếm xông vào phòng y dường như vẫn còn rõ ràng trước mắt ta.

Ngước mắt nhìn hắn, ta khẽ nói: “Hôm đó ở dịch quán, khi Hoàng thượng xông vào, nếu không có người ngăn cản, vở kịch của Hoàng thượng làm thế nào có thể diễn tiếp?” Lẽ nào hắn thực sự muốn tương kế tựu kế giết Hàn Vương?

D lấy lý do cảm phần phi tử của mình đánh đáng tới Hàn Vương hay lý do nhất thời lỡ tay đều không thể tránh được việc dẫn đến chiến tranh giữa hai nước. Ta không tin hắn lại ngốc nghếch đến thế.

Hắn cười nhạo một tiếng. “Trẫm vốn không muốn giết y, trẫm chẳng qua chỉ muốn nhân cơ hội này nhìn gương mặt sau tấm mặt nạ đó thôi!”

Ta cảm thấy kinh ngạc, hắn muốn nhìn mặt Hàn Vương? Sau đó lại nhớ tới khi ấy, hắn hỏi có phải ta đã nhìn thấy mặt của Hàn Vương không, ta phủ nhận. Nghĩ lại giây phút gỡ chiếc mặt nạ của y, giống như lời đồn, đó là một gương mặt tuyệt mỹ làm kinh động người đời. Chỉ như vậy mà thôi!

“Hoàng thượng muốn nhìn mặt y làm gì?” Ta thấp thỏm hỏi.

Song hắn không trả lời, chỉ than thở: “Chỉ đáng tiếc, mũi kiếm của trẫm chưa chạm tới đã bị kiếm của Thanh Dương gạt ra.”

Lời nói của hắn khiến ta nhớ tới tiếng đánh nhau truyền ra từ căn phòng của Hàn Vương, còn có cảnh hắn bị Thanh Dương đánh bật ra. Trong lòng sừng sốt, ta vội kéo tay hắn, nói: “Vết thương của Hoàng thượng thế nào?”

Hắn lắc đầu, nói: “Trẫm không sao?”

Thế ư?

Nhìn kĩ hắn, nét mặt hắn mang theo chút mỏi mệt. Ta biết hôm đó nếu Thanh Dương thật sự cho rằng hắn muốn giết Hàn Vương, chắc chắn sẽ ra tay không nhẹ, nhưng hắn không nói, ta cũng sẽ không truy vấn. Cúi người ôm lấy cơ thể hắn, lại nhớ ra trên lưng hắn từng chịu một nhát dao, tuy đã qua mấy ngày, vết thương chắc đã kết khô nhưng ta vẫn cố gắng tránh chỗ đó, ta nghĩ một lát rồi khẽ hỏi: “Bây giờ, người thống lĩnh ngự lâm quân là ai?” Lúc hỏi, ta đã muốn bật cười.

Hậu cung không được can dự vào chính sự, ta đã can dự lâu bao lần rồi? Hơn nữa, ta và hắn ở bên nhau, dường như không bao giờ rời xa chủ đề này. Song ta không hề cảm thấy phiền toái, ngược lại còn rất vui mừng, bởi ta muốn chia sẻ gánh nặng với ta.

“Thái Hằng.” giọng nói của ta rất lạnh nhạt.

Hắn không nói ta cũng biết, đó nhất định là người của Diêu Hành Niên.

“Vậy còn hai phu thê Trương Lăng?”

Hắn khẽ cười: “Như nàng mong muốn, đã bị đẩy ra biên cương.”

Xem ra Thái hậu vẫn giữ thể diện cho Diêu Hành Niên. Ngẫm nghĩ một lát, ta lên tiếng: “Hoàng thượng, lúc ấy Diêu Hành Niên vẫn muốn bảo vệ cho Trương Lăng chứ không muốn đưa Thái Hằng ra, có lẽ Thái Hằng đó không trung thành với ông ta như Trương Lăng.”

Hắn nhìn ta tán thưởng, gật đầu: “Chuyện này trẫm đã nghĩ từ lâu, cho nên tương kế tựu kế, muốn Cố Khanh Hằng âm thầm lôi kéo hắn cho trẫm.”

Sửng sốt trong lòng, ta lập tức tùm tùm cười. “Vậy Hoàng thượng đã khép Khanh Hằng tội danh gì?” Tất cả mọi việc đều nằm trong tay hần.

Hần sầm mặt, nghiêm nghị nói: “Lơ là nhiệm vụ, trẫm giáng chức hần xuống là thị vệ ngự lâm quân.”

Một chiêu đơn giản thế này, lại có thể khiến Cố Khanh Hằng tiếp cận Thái Hằng ở khoảng cách gần nhất, Hạ Hầu Tử Khâm, xem ra hần đã trù tính từ rất lâu rồi.

Ta đột nhiên lại nhớ đến Diêu Hành Niên, cất tiếng hỏi: “Diêu Hành Niên về Thương Châu rồi ư?”

Hần lắc đầu: “Chưa, chuyện thích khách ở Nam Sơn vẫn chưa được giải quyết, tạm thời ông ta sẽ không trở về.”

Ta thấy kỳ lạ, tuy ngay từ đầu Diêu Hành Niên chủ động muốn điều tra bởi hoài nghi cái chết của Diêu Chấn Nguyên có liên quan tới những thích khách đó, song sau đó, biết Diêu Chấn Nguyên chết dưới tay Thư Cảnh Trình, sao ông ta còn để tâm tới chuyện này như vậy? Đột nhiên ta nhớ tới hôm đó, Diêu thực phi ra tay khiến ta và Hàn Vương rơi xuống từ đỉnh Nam Sơn, nếu nói Diêu Hành Niên thật sự liên quan đến Bắc Tề, có lẽ Diêu thực phi cũng không biết, bằng không nàng ta hại ta cũng chẳng sao, nhưng sẽ không đụng đến Hàn Vương.

Hơi giật mình, Diêu Hành Niên căn bản không phải vì chuyện thích khách, ông ta chỉ mượn cớ để có thể ở lại hoàng đô. Có lẽ bởi ông ta cũng không yên tâm về Thái Hằng, còn muốn ‘dạy dỗ chỉ bảo’ chẳng?

Ta nhìn hần, nói: “Hoàng thượng, ông ta cố ý xin điều tra triệt để chuyện này.” Chỉ cần không điều tra ra, thời gian ông ta ở lại hoàng đô sẽ nhiều hơn một chút.

Hần lạnh giọng nói: “Trẫm đâu phải không biết ông ta cố ý? Cho nên trẫm vẫn đang tìm người, xem ai có thể chịu tiếng oan này?”

Ta giật mình kinh ngạc, hần nói... chịu tiếng oan.

Vậy thì thích khách ở Nam Sơn... có liên quan tới hần? Nghĩ vậy, trái tim ta bắt đầu đập loạn. Không, ta lập tức phủ định suy nghĩ này, nếu thật sự liên quan tới hần thì làm thế nào giải thích những mũi tên nhắm vào hần? Làm thế nào để giải thích vết thương trên lưng hần?

Nhưng nếu không liên quan tới hần, làm thế nào để giải thích lời hần vừa nói. Suy nghĩ hồi lâu, ta mới lên tiếng: “Chuyện thích khách ở Nam Sơn thiếp cũng nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn không có manh mối.” Lúc ấy, người nên hoài nghi ta đều đã hoài nghi, ban đầu tưởng là Hiến Vương nhưng theo lời Tấn Vương thì lại không phải.

Lặng lẽ nhìn nam tử trước mặt, khóe miệng hần khẽ cười: “Nàng dĩ nhiên không có manh mối lúc đó có người của trẫm.”

Cuối cùng ta cũng sững sốt, hóa ra thật sự có liên quan đến hần. Vậy thì... vì sao...

Hần nhận ra vẻ khó hiểu của ta, lại nói: “Ban đầu trẫm chỉ muốn thăm dò một người, nhưng không nghĩ hôm đó thật sự có thích khách trà trộn vào, cho nên mục tiêu lại biến thành trẫm, ha, Diêu Hành Niên có điều tra nữa cũng không thể tra ra nguyên nhân!”

Như vậy, Diêu Hành Niên chắc chắn không điều tra ra! Có lẽ hôm đó, người mà hần muốn Tấn Vương điều tra là những thích khách muốn ám sát hần chẳng?

Ta cũng không ngờ thích khách hôm đó lại có hai đôi. Ha, bọn họ đều mặc y phục màu đen và bịt mặt, sao hần có thể phân biệt được rõ ràng đến thế nhỉ? Có lẽ khi những mũi tên bắn về phía hần, hần đã ý thức được rồi. Ha, hần nói, muốn thăm dò một người...

Ta kinh ngạc, hỏi: “Hoàng thượng muốn thăm dò...Hàn Vương?”

Chỉ bởi những chuyện hần làm đối với Hàn Vương quá nhiều. Đầu tiên là trong bãi săn ở Thượng Lâm uyển, hần muốn ta bắn tên vào Hàn Vương, hần biết rõ ta bắn không thể trúng nhưng vẫn muốn ta bắn. Khi ấy, hần tưởng ta quen Hàn Vương. Còn lần ở Nam Sơn...

Ta biết rồi!

Ta từ từ nhớ lại tình cảnh ngày hôm đó, bỗng nhiên gặp thích khách, trong cảnh tượng vô cùng hỗn loạn đó, tất cả những người có thể động thủ đều động thủ, hiện trường chỉ có hai người không ra tay, một là Hạ Hầu Tử Khâm, người khách là Hàn Vương.

Hôm đó ra đã cảm thấy rất kỳ lạ nhưng vẫn cho rằng võ công của Thanh Dương quá giỏi, không cần y ra tay. Hơn nữa, trên người y bị thương nên không thể sử dụng võ công, song hóa ra, sự thật hoàn toàn không phải thế.

Y không thể động thủ, có lẽ bởi y vốn không biết võ công!

Đúng thế, hôm ấy y liệu mình cứu ta khiến ta sơ sót. Nếu một người biết võ công, khi rơi xuống vách núi, cho dù vết thương trên người có nặng hơn nữa cũng sẽ phản ứng theo bản năng. Nhưng y không làm thế, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, y chỉ kêu... Thanh Dương.

Không biết vì sao, khi nghĩ như vậy, trong lòng ta bỗng trở nên căng thẳng, rất căng thẳng.

Ai có thể ngờ một Hàn Vương dũng mãnh thiện chiến hoàn toàn không biết võ công? Ha, lời này mà nói ra, e rằng chẳng ai tin, đến ta bây giờ cũng không tin nổi. Có lẽ chúng ta đều nhầm, có lẽ vết thương trên người y quá nặng...

Thế nhưng, khả năng như vậy cũng quá khiên cưỡng.

Hạ Hầu Tử Khâm do dự giây lát, cuối cùng gật đầu. Một lúc sau mới nghe thấy hắn nói: “Nếu phải Hàn Vương, trăm không có cách nào lý giải được.” Hắn vẫn lắc đầu nhìn ta, nói: “Bỏ đi, y đã về Bắc Tề rồi!”

Ta im lặng không nói, y nhất định là Hàn Vương, những người y dẫn theo quả thật đều là người Bắc Tề, cho dù là thị vệ hay cung nhân. Còn phần sau, Hạ Hầu Tử Khâm không cách nào giải thích, ta cũng chẳng nghĩ ra.

Ta mới nhớ đến lời Văn Lương từng nói, đợi người của Bắc Tề về, họ cũng sẽ rời đi, liền hỏi: “Tấn Vương về đất phong rồi ă?”

“Ừ!” Hắn khẽ đáp. “Ngày thứ hai sau khi người Bắc Tề đi, Tấn Vương và Hiến Vương cũng đến chào từ biệt.”

Lần này nếu không phải giữa chừng xuất hiện sai sót như vậy, chắc bọn họ đã về đất phong từ lâu. Vậy thì Văn Lương cũng đi theo Tấn Vương rồi. E là khi nàng ta rời đi còn tưởng ta đã bị biếm vào lãnh cung, ta không biết nàng ta sẽ đau lòng đến mức nào. Nhưng chuyện này lại không thể nói cho nàng ta biết.

Hai người chúng ta dựa sát vào nhau, đều trầm mặc.

Lúc này, tiếng gió bên ngoài càng lớn hơn, ta phát hiện hắn gầy đi nhiều, trong lòng buồn bã nhưng vẫn phải cười, nói: “Hoàng thượng mệt không?”

Hắn dường như không tập trung, nghe ta nói mới chau mày, nói: ‘Mệt, trăm rất mệt! Lần này mẫu hậu muốn trăm tổ chức sinh nhật long trọng một chút, dĩ nhiên cũng là nhân cơ hội để thăm dò thể lực các nước, nhưng trăm cảm thấy khó khăn hơn.’

Hắn không nói, ta cũng biết. Trong triều, các thế lực âm mưu làm phản, bên ngoài còn có các nước khác nhìn chằm chằm như hổ đói. Cái gì mà hữu hảo bang giao, chỉ cần khinh suất một chút thì lời hứa nào cũng sẽ bị giẫm đạp dưới móng ngựa trong phút chốc.

Đơn giản như hai lần ta gặp Hoàng Hậu Nguyên Trinh thì biết, Nam Chiếu không chỉ liên hệ với Đại Tuyền mà còn cả Bắc Tề. Thiên triều tuy thực lực hùng mạnh song nếu bọn họ liên thủ khởi binh thì cũng khó mà chống đỡ. Chỉ cần kiếm một cái cớ...

Tay ta từ từ hạ xuống, đặt lên ngực hắn. Hắn cũng là người nhìn xa trông rộng, lồng ngực hắn phải chứa đựng quá nhiều thứ cho nên hắn mới là một quân vương tốt. Điểm này, trước nay ta chưa từng nghi ngờ, thế nhưng ta đau lòng cho hắn. Tất cả mọi người đều chỉ cảm thấy vị trí ỏ tít trên cao của hắn, song ta lại thấy sự yếu đuối của hắn. Ta thích tính khí trẻ con của hắn.

Ta biết tất cả những điều này đều là hắn, là Hạ Hầu Tử Khâm, cho nên ta không thể để hắn mất đi đáng về ban đầu, ta muốn cố gắng hết sức để bảo vệ hắn.

Con người của hần, giang sơn của hần.

Tối tận hôm nay t, hóa ra mục đích ta tiến cung đã trở nên đơn thuần như thế.

Ta khẽ nói: “Hoàng thượng, Nam Chiêu, Đại Tuyên và Bắc Tề đều có quan hệ với nhau!” Ta nghĩ, chuyện ta biết, có thể hần cũng biết, chúng ta vẫn muốn nói, ta không thể bỏ qua bất cứ nguy hiểm nào.

Hần dường như sững người, hồi lâu sau mới cười, nói: “Ai nói với nàng Nam Chiêu và Đại Tuyên có quan hệ?”

Ta hơi kinh ngạc, hồi lâu sau mới nói: “Thiếp nhìn thấy, Hoàng đế Đại Tuyên và Hoàng Hậu Nguyên Trinh gặp gỡ riêng trong khu rừng phía trước Ngự Túc uyển.”

Hần khẽ cười: “Chuyện này không phải như nàng nghĩ. Nhưng trầm tò mò, nàng đã nhìn thấy cảnh thú vị như vậy, sao không nói hả?”

Ta lại thấy ngạc nhiên, không phải như ta nghĩ? Ta nghĩ là tư tình? Không phải sao? Vậy Hạ Hầu Tử Khâm làm sao mà biết được?

Lắc đầu, ta không nên nghĩ đến những điều này nữa, không phải thì tốt. Ta cất tiếng: “Vì hôm đó Hoàng đế Đại Tuyên nhìn thấy thần thiếp gặp mặt Thư Cảnh Trinh, thiếp và y giao hẹn với nhau sẽ không để lộ chuyện này ra ngoài. Nhưng giờ khác trước, vì vậy thiếp mới muốn kể với Hoàng thượng. Hoàng thượng đã nói không phải như thần thiếp nghĩ, vậy thì vì sao?”

“Hoàng đế Đại Tuyên muốn điều tra một số chuyện.” Là chuyện gì thì hần không nói, nhưng trực giác mach bảo ta, là hần biết. Có điều hần không nói, ta cũng không hỏi.

Nhưng qua lời nói của hần, ta không khó để nhận ra Nam Chiêu không có liên quan tới Đại Tuyên, như vậy, ta cũng yên tâm. Mặc kệ Đại Tuyên đứng ở phía nào, chỉ cần không liên thủ với bọn họ mà thành kẻ địch của thiên triều thì đó là niềm vui, niềm an ủi lớn nhất của ta.

Một lúc sau, thấy hần thở dài, dựa lại gần, đặt cằm lên đỉnh đầu ta. Ta đã cảm nhận được sự mệt mỏi của hần từ lâu, nắm lấy tay hần, nói nhỏ: “Hoàng thượng còn chống đỡ được không?”

Khi ấy Tần Vương nói, ta không ở cạnh Hạ Hầu Tử Khâm mới là lúc hần cực khổ nhất. Vậy mà bây giờ hần vẫn phải đơn độc chiến đấu, thật sự không nỡ.

Hần không đáp, chỉ nói: “Nàng có biết vì sao trầm đối xử với nàng như vậy không?”

Ta hơi sững người, vì sao hần đối xử với ta như vậy? Hần trước nay chưa từng chạm vào ta, bây giờ lại biếm ta vào lãnh cung, còn để ta tưởng rằng Triều Thần bị giày vò đến chết vì ta...

Tay càng lúc càng nắm chặt tay hần, trong đầu hiện lên bao lý do, cổ họng khó chịu, ta nghẹn ngào gật đầu. Ta biết, đương nhiên ta biết...

Tất cả mọi điều hần làm chẳng phải ngoài việc muốn để ta trở thành mục tiêu công kích. Cái gì mà Phát Hy, cái gì mà Dao phi, đó đều là giả dối, từ đầu tới giờ, người hần để tâm nhất là ta, Tang Tử.

Dán mặt lên lồng ngực hần, ôm chặt lấy cơ thể hần, ta không kìm được, nức nở thành tiếng. Có lẽ trong kiếp này, nước mắt của ta đã rơi nhiều nhất trong đêm nay. Hãy để ta buông thả một lần, chỉ một lần này thôi!

Lúc này hần mới thở phào nhẹ nhõm, thoải mái lên tiếng: “Chỉ cần nàng biết, trầm vĩnh viễn có thể chống đỡ được.”

Ta lại khóc: “Tại sao Hoàng thượng phải để thiếp vào lãnh cung, chỉ là tự ý xuất cung thôi mà, người hoàn toàn có thể tước phong hiệu của thần thiếp, ném thiếp vào góc nào đó, như vậy thiếp vẫn có thể bày mưu tính kế cho Hoàng thượng, không phải sao?” Còn hơn hần bây giờ chỉ có một mình.

Một mình...

Dường như ta lại nhìn thấy hần, con người cô độc của buổi ban đầu. Bề ngoài dùng mãnh tới mức đao chém không vào nhưng nội tâm lại cô độc vô cùng, khiến ta cảm thấy đau đớn.

Song hần lại cười, nói: “Không vào lãnh cung, bọn họ sẽ không buông tha cho nàng. Ban đầu trẫm phong nàng làm Đán phi là để nàng sống tiếp. Lần này cũng vậy, A Tử!” Hần lại thở dài, nhìn ta rồi nói: “Nhất định phải sống thật tốt, trẫm không có cách nào chịu đựng lần thứ hai nữa...”

Hần nói lần thứ hai, nhưng ta biết rõ, lần thứ nhất đó là Phát Hy, Phát Hy của năm năm trước, trong lòng hần là một Phát Hy tốt đẹp.

“Hoàng thượng, Dao phi nàng ta...”

“Trẫm biết!” Hần ra hiệu ta không cần nói tiếp, ta nhìn thấy nỗi đau trong đôi mắt hần, còn hần bỗng nhiên nhắm mắt, chỉ khẽ nói: “Nàng ấy hận trẫm.”

Thế nhưng nàng ta vẫn yêu người.

“Lời thề ban đầu quá hoàn mỹ, song bây giờ trẫm không có cách nào khiến lục cung vô phi vì nàng ấy. Điểm này, nàng hiểu rõ nhưng nàng ấy thì không. Nói cho cùng, trẫm vẫn cảm thấy hổ thẹn với nàng ấy.”

“Hoàng thượng...”

“Trẫm khó chịu...” Hần cau chặt mày,

Ta chỉ cảm thấy đau nhói trong lòng, tất cả mọi điều hần nói, ta đều hiểu. Cảm giác của hần, ta cũng hiểu. Hần yêu nàng ta bao nhiêu năm như vậy, không, bây giờ vẫn yêu, khoảnh khắc hần nhìn thấy nàng ta sống sót trở về, chắc chắn vui mừng xiết bao, bởi hần tưởng cuối cùng cũng có thể bù đắp tất cả mọi thứ hần nợ nàng ta.

Thế nhưng hần không ngờ, Phát Hy bây giờ đã không còn là Phát Hy tốt đẹp, đơn thuần đó

“Trẫm muốn đối xử tốt với nàng ấy, cho dù sủng ái nàng ấy cả đời.” Hần nói chậm rãi nhưng ta có thể nhận ra nỗi đau trong đó.

Ôm chặt lấy hần, ta biết trước mặt Dao phi, hần vĩnh viễn không thể nhả tâm. Hần bây giờ vẫn yêu, có điều tình yêu ấy là tình yêu đã qua, trong lòng hần hiểu rõ nhưng không muốn thừa nhận. Ta cũng sẽ không ép hần thừa nhận. Nỗi đau và sự bất lực khi ấy, chỉ có hần hiểu rõ nhất. Có thể vì nàng ta từ bỏ vị trí thế tử, điều đó đau đớn, thê thảm như thế nào, không phải chỉ dăm ba câu là ta có thể hiểu sâu sắc được. Mà thứ khiến hần đau đớn nhất mà bây giờ là người tuy còn nhưng tình đã chết. Chỉ đáng tiếc, Dao phi không hiểu.

Nàng ta quay về, ý vào sự áy náy và thương xót của hần dành cho nàng ta, thậm chí không chút kiêng nể, trắng trợn làm những việc nàng ta muốn làm mà không biết đã làm tổn thương hần hết lần này đến lần khác.

Hần thở dài. “Thế nhưng nàng ấy không hiểu, vẫn luôn không hiểu. Đúng thế, trẫm đã phụ nàng ấy.”

“Không!” Đưa tay che miệng hần, ta lắc đầu. “Hoàng thượng không hề phụ nàng ta, chưa từng.” Năm năm trước, hần lấy vị trí thế tử ép buộc, còn bây giờ hần ngược làm trái ý Thái hậu, giữ lại người ban đầu định ban cho Tấn Vương làm vương phi để làm phi tử của mình, hần trước nay chưa từng phụ nàng ta.

Hần đưa tay lên gạt tay ta, nói nhỏ: “Nàng ấy và trẫm là thanh mai trúc mã, từ nhỏ trẫm đã cưng chiều nàng ấy, yêu nàng ấy, nàng ấy muốn gì trẫm đều có thể cho nàng ấy. Tất cả mọi người đều nói trẫm và nàng ấy chính là một đôi trời sinh, thậm chí trẫm còn vì nàng ấy mà đến vị trí thế tử cũng không cần. Từ bỏ tất cả để ra đi, trẫm cũng sẵn lòng...”

Ta im lặng lắng nghe, không nói một lời, đây là lần đầu tiên hần nhắc tới chuyện đã qua giữa hần và Phát Hy trước mặt ta. Từng câu từng từ đều do chính miệng hần nói ra khiến ta cảm thấy đau lòng. Nhớ tới lần đó, khi hai vị vương gia vừa hồi cung, sau bữa tiệc đoàn viên, nhắc tới Phát Hy, hần chỉ nói một câu: “Không nhắc tới nàng ấy.” Khi đó là bất lực, còn bây giờ lại là nỗi đau kéo dài.

Kiều ngạo như hần mà chuyện như vậy cũng có thể làm tình cảm của hần dành cho Phát Hy không có gì phải nghi ngờ, đương nhiên là yêu.

“Để chia rẽ bọn ta, mẫu hậu dùng kế gả nàng ấy sang Bắc Tề. Lúc trẫm biết thì đã là ba tháng sau đó. Khi nàng ấy đi, trẫm còn tưởng đó là để chuẩn bị hôn sự cho hai người. Nàng ấy cũng vui mừng, nhưng ai biết...” Hần bỗng im lặng, cố gắng nhìn sang chỗ khác, không nhìn ta.

Nhưng ta vẫn nhận ra hần khi ấy chắc đã tuyệt vọng xiết bao.

Ôm lấy hần, nghở âm thầm chịu đựng của hần, lát sau ta mới lại nghe thấy hần lên tiếng, nhưng là hỏi ta: “Nàng nghĩ khi ấy trẫm có cảm nhận gì?” Ta cũng người nhưng hần không đợi ta trả lời đã nói tiếp: “Trẫm đau buồn tới mức muốn giết người! Hận không thể xông tới Bắc Tề giết chết Hoàng đế Bắc Tề! Giết kẻ đã hại chết nàng ấy!”

“Hoàng thượng!” Ta sợ hãi ôm chặt lấy hần.

Đột nhiên hần bật cười tự giễu. “Trẫm cho rằng trẫm yêu nàng ấy, yêu tới tận xương tủy, cho tới lần ở Nam Sơn đó, khoảnh khắc trẫm trở mắt nhìn nàng ngã xuống núi, lồng ngực trẫm dường như khuyết đi thứ gì đó. Trẫm lại hận không thể giết chết chính mình.”

Cuối cùng ta bang hoàng, sửng sốt!

Trẫm cho rằng trẫm yêu nàng ấy, yêu tới tận xương tủy...

Trẫm cho rằng trẫm yêu nàng ấy, yêu tới tận xương tủy...

Ha, nếu bây giờ ta còn nghe không ra ý tứ của hần, vậy thì ta quả thực quá ngu xuẩn!

Tiếng hít thở của hần rất nặng nề, mà bên ngoài, cuối cùng trời cũng bắt đầu đổ trận mưa to.

Tiếng mưa rào, từng trận từng trận lẫn át nhau. Ngoài tiếng mưa, tất cả mọi thứ đều yên tĩnh, không hề có sấm sét như ta tưởng, chỉ là một cơn mưa rất lớn. Mưa trận này rất thoải mái, thỏa thuê...

Đột nhiên ta cảm thấy mọi thứ đều thư thái. Giống như Hạ Hầu Tử Khâm nói, chỉ cần ta biết, hần vĩnh viễn có thể chống đỡ được. Còn ta bây giờ đã hiểu tấm lòng của hần, vậy thì ta còn quan tâm điều gì nữa? Cho dù hần yêu quý, thương xót nàng ta như trước, ta cũng không quan tâm.

Cuối cùng, ta cũng biết chắc chắn, vì sao hần ban tặng ta chữ ‘Đàn’. Cây đàn hương, một loại cây có sức sống mãnh liệt nhất, hần hy vọng ta có thể giống như cây đàn hương, sống tốt trong chốn hậu cung lúc nào cũng ‘cá lớn nuốt cá bé’. Nó cũng có nghĩa là quý trọng, Hạ Hầu Tử Khâm quý trọng ta.

“Nghe tin nàng không sao, trẫm vui mừng xiết bao, tới Cảnh Thái cung đợi nàng từ rất sớm nhưng nàng lại không hồi cung, tới dịch quán trước vì Hàn Vương.” Hần nghiêng răng nói.

Ta vui mừng, như vậy mới giống hần, không phải sao? Ghen tuông không đồng nghĩa với không tin tưởng, bởi hần để ý nên mới như vậy.

Ta càng trở nên áy náy vì bụng dạ hẹp hòi lần ấy, nhào người trong vòng tay hần, nói nhỏ: “Hoàng thượng phải biết thiếp không về là vì người. Thiếp tưởng Hoàng thượng không quan tâm, cho nên thiếp tức giận.” Câu nói cuối bỗng trở nên rất nhỏ, dường như đến bản thân ta cũng cảm thấy ngượng ngùng.

Cuối cùng hần cũng cười: “Hai hôm sau, lúc nàng tới Thiên Dận cung, trẫm đã biết. Trẫm đã hạ quyết tâm, quyết định tin tưởng nàng.”

Trong lòng ta sửng sốt, hần nói quyết định tin tưởng ta, cho nên chuyện lần này, dẫu Cố Khanh Hằng không kể cho hần về tấm lệnh bài trước, hần cũng không hoài nghi. Thế nhưng ta vẫn còn chuyện giấu hần.

Ngẩng lên, ta cố lấy dũng khí, nói: “Hoàng thượng, có phải vừa nãy người nói muốn ban thưởng cho thiếp vì chuyện của Trương Lăng không?”

Hần sửng sờ giây lát rồi gật đầu, nói: “Nhớ, trẫm còn nói nàng muốn gì, trẫm đều đồng ý.”

Rời khỏi vòng tay hần, ta nhìn về ngạc nhiên trong mắt hần, hít thật sâu rồi nói: “Thiếp muốn Hoàng thượng không tức giận, người chỉ cần đồng ý với thiếp là người không tức giận.” Ta đứng lên, ngoái đầu lại mới nhớ ra, bình trà đã không còn nước.

Bên ngoài, trời vẫn mưa rất lớn, mưa chảy xuống mái hiên như thác nước.

Ta nghĩ một lát rồi ra ngoài cửa, lấy khăn tay thấm nước, do dự giây lát, cuối cùng lau sạch thuốc nước trên mặt. Cảm giác lạnh buốt, trong lòng ta thấp thỏm nhưng cũng thật ảm áp. Ta đã nói biết bao lần, làm thế nào để lau đi thuốc nước trước mặt hân, nhưng chưa từng nghĩ sẽ như thế này, đơn giản, dễ dàng.

Ta xoay người lại, chậm chậm đi về phía hân. Lúc tới cạnh bàn, ta lấy mỗi lửa bên cạnh, định thắp sáng đèn. Ánh trăng ba này còn sáng, bây giờ trời mưa, căn phòng lờ mờ, e rằng hân sẽ không nhìn rõ.

Nhưng hân bỗng nói: “A Tử, không cần thắp đèn!”

Ta giật mình, hoang mang nhìn hân, song thấy hân đã bước tới bên cạnh ta từ lúc nào, ôm ta vào lòng, nói nhỏ: “Trẫm biết!”

Đầu ngón tay run run, ‘kịch’ một tiếng, mỗi châm lửa rơi xuống bàn, ta run giọng hỏi hân: “Hoàng thượng biết khi nào?”

Hân khẽ cười. “Đêm hôm đó, trẫm qua Cảnh Thái cung, nàng cũng chưa bôi thuốc, trẫm đã nhìn thấy.”

Ta sửng sốt, buột miệng nói: “Nhưng Hoàng thượng nói đêm đó người không châm đèn, còn dựa mạnh vào chân bàn.”

Hân vẫn cười. “Đúng thế, dựa thật mà. Dựa rồi mới châm đèn.” Hân ngừng giây lát, lại nói: “Trẫm đã nghĩ nghĩ từ lâu, bởi Triệu Thần nói khi nàng rửa mặt, chải đầu, trước nay đều không cho người khác hầu hạ.”

Đúng vậy, Triệu Thần là người của hân, chi tiết ấy, hân nhất định sẽ biết.

“Còn lần Diêu Chấn Nguyên gặp thích khách, một đội thị vệ ngự lâm quân bị trẫm bí mật xử tử, bọn chúng đều nói, trước lúc chết, Diêu Chấn Nguyên có gặp nữ tử. Trẫm hiểu Diêu Chấn Nguyên, không phải mỹ nhân thì hân không thèm nhìn, đừng nói sẽ nhẫn nại, đừng lại thương lượng điều kiện với nàng.” Khóe miệng hân lộ ra nụ cười như có như không.

Thế nhưng ta vẫn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên. “Vậy vì sao Hoàng thượng không lật tẩy thiếp? Hôm đó người còn nói nếu thiếp lừa gạt người nữa, người sẽ hận thiếp...”

Hân khom người, cúi mặt vào cổ ta, cười nói: “Trẫm đã dốc ruột dốc gan với nàng, nếu nàng còn định tiếp tục giấu trẫm, dĩ nhiên trẫm sẽ hận nàng. Hơn nữa, trẫm không phải đã cho nàng cơ hội rồi sao? Nếu không, sao phải nói đợi chuyện của Trương Lăng giải quyết xong, trẫm sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho nàng. Trẫm còn nói trẫm muốn gì, trẫm đều cho nàng.”

Ta sửng người, hóa ra hân đã dự tính từ lâu, đến đường lui hân cũng đã nghĩ cho ta, chỉ đợi ta nhân cơ hội này mà thẳng thắn với hân. Ta trước nay không biết hóa ra hân lại để tâm tới ta như vậy.

Trong lòng xúc động, nhờ may ta vẫn không thẳng thắn, hân sẽ như thế nào? Ta nghiêng rằng, nếu thật sự như vậy thì ta cũng không xứng đáng được hân yêu, chẳng phải ư?

Trong lòng rung động, ta hỏi hân: “Hoàng thượng không hỏi thiếp vì sao ư?”

Song hân nói: “Bây giờ trẫm không hỏi.”

Hít một hơi thật sâu, ta xoay người, nhón chân rồi hôn lên môi hân, nói: “Hóa ra thiếp không cần lo lắng về phía Hoàng thượng. Chỉ người mới là kẻ đa mưu túc trí nhất.”

Hân khẽ cười rồi hôn lại ta, vừa hôn vừa nghiêng rằng, nói: “Không được dùng kính ngữ với trẫm nữa!”

Ta cười nói: “Nhưng thiếp quen rồi.”

Hân đã bế ta lên, sải bước đi về phía giường, cúi đầu nhìn ta, nói: “Vậy thì thay đổi!”

Nhẹ nhàng đặt ta lên giường, hân thở gấp vài hơi nhưng không cúi người. Bàn tay hơi run run, cảm giác nóng bừng lan ra trong không khí... Hân... vẫn đang âm thầm chịu đựng điều gì?

Ta ra sức kéo người hân thấp xuống, khẽ nói bên tai hân: “Thiếp nhớ khi ấy Hoàng thượng từng nói, trẻ con với chàng là một loại là trách nhiệm, một loại là mong chờ. Hoàng thượng, hãy ban cho thiếp một đứa con nhé!” Ta muốn sinh con cho hân, thật sự muốn.

Cảm nhận rõ cơ thể hắn khẽ run lên, hắn cúi đầu hỏi ta: “Nàng thật sự mong muốn?”

Ta gật đầu, gật thật mạnh. Ta yêu hắn, vì sao không muốn?

Hơi thở của hắn dần trở nên gấp gáp, cơ thể cũng càng lúc càng nóng bừng. Ta ôm lấy hắn, vụng về hôn lên vành tai hắn. Toàn thân hắn run rẩy, khom người hùn vào cổ ta.

Hắn thở hổn hển. “A Tử, hôm nay trẫm muốn nàng, e là sau này nàng sẽ hận trẫm.”

Lời của hắn khiến ta sửng sốt, nhưng ngay lập tức ta lại ra sức lắc đầu, nghiêng rằng nói: “Không đâu, bất luận là lúc nào, thiếp cũng không hận chàng, tuyệt đối không.” Sao hắn lại nói những lời kỳ lạ như vậy?

Sao ta có thể hận hắn? Dẫu ngày mai hắn rời khỏi đây, ban ơn mưa móc cho tất cả tam cung lục viện, ta cũng sẽ không hận, bởi ta hiểu rõ, đây là trách nhiệm của một vị đế vương.

Ta yêu hắn, sẽ không đòi hỏi phần tình cảm không thể cầu. Ta là Tang Tử, không phải Dao phi.

Ta yêu hắn, thương hắn, ta có thể đấu tranh vì hắn, cũng có thể thu lại những cái gai vì hắn, sao ta có thể hận hắn? Ta nghĩ, nếu mẹ ta thật sự yêu cha ta thì bây giờ ta có thể lĩnh hội một cách sâu sắc tất cả mọi điều bà đã làm năm đó. Cho dù ngốc nghếch hơn nữa, đây chỉ vì bà đã yêu. Vì vậy, dù phải trả giá bằng mọi thứ, bà cũng không hối tiếc.

Nhìn vào mắt hắn, tất cả đều là nỗi đau, đến mức ta cũng cảm thấy rất đau lòng.

Hắn ôm chặt ta, hôn ta nhưng miệng vẫn hỏi: “Nếu có một ngày nào đó trẫm không còn ở bên cạnh nàng, nàng cũng không hận trẫm chứ?”

“Hoàng thượng...” Ta kinh ngạc, vì sao lời nói của hắn khiến ta cảm thấy sợ hãi? Hai tay ôm lấy mặt hắn, ta vội nói: “Thiếp không chỉ có một mình, vì thiếp có chàng. Chàng cũng không chỉ có một mình, vì thiếp sẽ kề vai chiến đấu bên chàng.”

“A Tử!” Hắn đau đớn gọi tên ta, mỉm cười một cách khó khăn, “Cám ơn nàng!”

Đây là lần thứ hai hắn nói cảm ơn ta nhưng vì sao nước mắt ta cứ tuôn trào, không thể ngăn lại?

Câu nói ‘cám ơn’ này, thậm chí còn sức nặng hơn cả câu nói: “Ta yêu nàng!” Thật lạ lùng, vì sao ta lại có cảm giác đó?

Ta trở nên run rẩy, nhưng cơ thể hắn càng nóng bừng. Tay run run, ta cởi long bào cho hắn, sau đó là áo lót, ngón tay lướt qua lồng ngực trắng kiện, cảm nhận được lớp mồ hôi nhễ nhại của hắn.

Tay hắn cuối cùng cũng không kiềm chế được, đưa tay kéo áo ta, hơi thở gấp gáp nhưng hắn vẫn nói: “Sau này, vẫn cứ phải bôi thuốc nước. Tội khi quân, trẫm không bảo vệ được nàng.”

Được, được, ta gật đầu. Nếu hắn đã biết, bôi thuốc thì thế nào chứ? Cho dù bôi cả đời thì làm sao? Ta vẫn bôi như trước, thoải mái, yên tâm.

“Ừm...” Hắn khẽ rên một tiếng, đưa tay cởi áo trên người ta, hai cơ thể cuối cùng dán chặt vào nhau. Bụng của hắn thật nóng khiến hơi thở của ta bất giác trở nên nặng nề. Hắn dùng đầu gối tách hai chân ta ra, còn ta chỉ thấy trống ngực đập liên hồi, nhưng hôm nay ta không trốn tránh. Còn nhớ hôm đó ở Thượng Lâm uyển, hắn cưỡng ép ta, muốn ta song ta lại ra tay, tát mạnh hắn một cái. Ha, bây giờ nhớ lại, chuyện đó thật như một giấc mơ. Còn lúc này, ta lại khao khát hắn muốn ta...

Hắn ra sức ôm lấy ta, giọng nói run rẩy: “Hôm nay trẫm đang làm một chuyện không hề lý trí.” Hắn rất khó chịu, hắn vẫn đang âm thầm chịu đựng điều gì đó.

Nhưng dù hắn phải âm thầm chịu đựng gì đi nữa thì hắn cũng là một nam nhân.

Ta cố gắng không nghĩ tới những lời nói của hắn, bởi mỗi câu nói đều khiến ta cảm thấy sợ hãi.

“Hoàng thượng...” Ta gọi hắn bằng giọng nói cuốn hút.

Hắn nghiêng rằng, cuối cùng hôn ta bằng một nụ hôn thật sâu. Nhưng đúng lúc này, nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân ai đó, ta chỉ cảm thấy sửng sốt. Đây là lãnh cung, lúc này còn có ai tới chứ? Triều Thần ư? Chẳng phải nàng ta đang trông chừng ở bên ngoài sao?

Rõ ràng hắn cũng cảm nhận được sự khác thường ở bên ngoài.

Người kia chạy đến cửa nhưng không vào, chỉ gấp gấp nói: “Hoàng thượng, Dự Thái phi đột nhiên tới Dao Hoa cung, lúc này đang gây rối ở đó, nghe nói còn... còn cào rách mặt Dao phi nương nương.”

Là giọng nói của Lý công công.

Ta chỉ cảm thấy trong lòng sững sốt, Dự Thái phi và Dao Phi. Cục diện như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm không ra mặt không được. Tất cả mọi người đều cho rằng hắn đang ở Thiên Dận cung, chẳng phải ư?

Người ở phía trên ta hơi sầm mặt nhưng vẫn nhanh chóng đứng lên. Ta ngáp ngừng giấy lát, vội bỏ dậy, mặc áo cho hắn. Hắn hít thật sâu, ta nhìn thấy mặt hắn đỏ ửng, không kìm được đưa tay ra xoa xoa, nhưng toàn thân hắn run rẩy, vội kéo tay ta, trầm giọng nói: “A Tử, đừng làm loạn!”

Không biết vì sao, nghe thấy câu nói này của hắn, ta lại muốn bật cười.

“Trẫm không thể tới thăm nàng mỗi tối, trẫm để lại Triều Thần cho nàng.” Hắn vừa nói vừa đứng lên, rồi lại xoay người kéo chân, đắp lên người ta. Nhìn sâu vào mắt ta, hắn quay người rời đi.

Khoảnh khắc cửa mở, ta thấy bên ngoài trời vẫn mưa rất to. Ta càng cảm thấy kỳ lạ. Dự Thái phi đang yên đang lành sao lại chạy tới Dao Hoa cung của Dao phi gây chuyện?

46. Chương 46

Ta không còn nghe thấy tiếng bước chân của hắn nữa, một lúc sau Triều Thần chạy vào. Nàng ta cẩn thận mở cửa phòng, khẽ gọi: “Nương nương!”

Ta đáp lại một tiếng, kéo y phục mặc lên người rồi mới nói: “Vào đi!”

Nàng ta tiến vào, khé khép cửa rồi bước lại gần, nhìn thấy ta vẫn đang thất đai lưng, mặt đột nhiên đỏ ửng, lúng túng nói: “Nương nương, Hoàng thượng người...”

Ta chỉ nói: “Dao Hoa cung xảy ra chút chuyện, người phải qua xử lý.” Ngược mắt nhìn nàng ta, ta cười: “Sau này đừng gọi ta là nương nương nữa, ta đã không còn là Đan phi từ lâu rồi.”

Nhưng nàng ta lắc đầu. “Không, trong lòng nô tỳ, nương nương mãi mãi là nương nương, trước nay chưa từng thay đổi.”

Lời của nàng ta khiến lòng ta ấm áp, đưa tay nắm lấy tay nàng ta, vỗ vỗ xuống mép giường, nói: “Triều Thần, người qua đây nói chuyện với ta.”

Nàng ta do dự giây lát rồi mới bước tới ngồi xuống, sau đó lại ngược mắt nhìn ta, cười: “Nương nương quả thật rất đẹp!”

Lúc này ta mới nhớ ra trước kia nàng ta chưa từng nhìn thấy mặt ta. Nghe nàng ta nhắc đến, ta bất giác xoa mặt, cười nói: “Ha, chỉ là một lớp da mà thôi!” Ai thật sự quan tâm đến nó chứ? Chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm không quan tâm, còn ta bây giờ cũng không quan tâm.

Yêu và không yêu không liên quan tới dung mạo.

Triều Thần sững sờ giây lát, hồi lâu sau mới nói: “Nương nương, Hoàng thượng để nô tỳ ở lại chăm sóc người, nhưng ban ngày nô tỳ vẫn chỉ là cung tỳ đưa cơm, không thể lại gần nương nương.”

Ta gật đầu, sao ta không hiểu những điều này! Bây giờ ta chẳng qua chỉ là một phế phi trong lãnh cung, không có tư cách gọi cung tỳ đến hầu hạ.

Mu bàn tay chạm vào quần áo của Triều Thần, bên ngoài đang mưa lớn, y phục của nàng ta không bị ướt nhưng vẫn có cảm giác lạnh, ta buột miệng hỏi: “Bên ngoài lạnh không?”

Nàng ta sững người, lắc đầu. “Không lạnh ạ, bây giờ sắp tháng Tư rồi, chỉ mưa to chút thôi, đâu còn lạnh nữa.”

Nghe thấy vậy, ta mới yên tâm.

Vân Lương theo Tấn Vương về đất phong, ta lại ở trong lãnh cung, bên cạnh chỉ có mỗi mình Triệu Thần. Chúng ta có thể gọi là sống tựa vào nhau. Triệu Thần cũng không thể ra ngoài, người trong cung đều biết nàng ta đã bị đánh chết bởi ta tự mình xuất cung.

Đưa tay gạt mái tóc rối của nàng ta, ta thở dài một tiếng. “Cũng không biết cô cô thế nào rồi!”

Thấy rõ trong mắt Triệu Thần lóe lên một tia sáng kì lạ, sau đó nàng ta cúi đầu.

Ta cảm thấy bàng hoàng, vội hỏi: “Bọn họ... đã xảy ra chuyện gì?” Có phải khi ta bị lật đổ, những cung nhân trong Cảnh Thái cung của ta cũng không được buông tha?

Song Triệu Thần lắc đầu. “Không, không xảy ra chuyện gì. Cảnh Thái cung bây giờ trống không, Thái hậu không hề nói sẽ chuyển họ đi.”

Vậy ư? Thế thì vì sao Triệu Thần lại có vẻ mặt như vậy? Nhìn nàng ta chăm chú, ở bên ta lâu đến vậy, ta hiểu nàng ta, nàng ta có chuyện đang giấu ta.

Bàn tay nắm tay Triệu Thần siết chặt, ta cất tiếng hỏi: “Vậy là chuyện gì?”

“Nương nương...” Nàng ta nhìn ta, định nói gì đó rồi lại thôi.

“Bây giờ đã thế này rồi, còn có chuyện gì không thể nói?”

Nghe ngữ khí của ta có chút nặng nề, nàng ta mới đứng dậy, quỳ xuống trước mặt ta, nói: “Hôm nay nô tỳ sẽ kể với nương nương, có điều nô tỳ kể với nương nương xong, người đừng nói với Hoàng thượng. Triệu Thần là người của Hoàng thượng nhưng người Hoàng thượng muốn theo dõi vốn không phải là nương nương.”

Lời của nàng ta khiến ta kinh ngạc, người hần muốn theo dõi không phải ta? Trong đầu hiện lên từng gương mặt, mở to mắt nhìn Triệu Thần, ta đã biết.

Người Hạ Hầu Tử Khâm muốn Triệu Thần theo dõi... là nàng ta.

Triệu Thần lặng lẽ nhìn ta, thấy ta im lặng, liền hít sâu một hơi rồi lên tiếng: “Hoàng thượng muốn nô tỳ theo dõi cô cô.”

Quả nhiên...

Triệu Thần là người được Hạ Hầu Tử Khâm an bài bên cạnh Phương Hàm, nhưng Phương Hàm vô tình lựa chọn ta, vì vậy nàng ta mới trở thành cung tỳ thân cận của ta.

Ta buột miệng hỏi: “Tại sao Hoàng thượng lại phái người theo dõi nàng ta?” Nói thật, ta vẫn biết ơn Phương Hàm. Sau khi tiến cung, nàng ta luôn ở bên cạnh giúp đỡ ta, từ trước tới nay chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ta.

Nhưng chuyện giữa nàng ta với Hạ Hầu Tử Khâm không phải là chuyện ta có thể quản. Lúc này ta mới nhớ ra, ta chưa từng hỏi về quá khứ của Phương Hàm.

Triệu Thần vẫn quỳ, ta đưa tay ra đỡ nàng ta dậy, nói: “Không cần giữ lễ tiết với ta, người ngồi xuống rồi nói. Ta sẽ không trách người. Hoàng thượng làm như vậy đương nhiên có lý do của người.” Ta tin tất cả mọi điều Hạ Hầu Tử Khâm làm đều có nguyên nhân. Nếu hần muốn giết Phương Hàm thì sẽ không vòng vo, còn sắp xếp một cơ sở ngầm bên cạnh nàng ta.

Nghe ta nói vậy, Triệu Thần mới thở phào nhẹ nhõm, suy nghĩ một lát rồi nói: “Phương Hàm cô cô là người của tiền triều.”

Ta nhớ ra, khi ta hỏi đến chuyện của Phát Hy, Phương Hàm nói nàng ta không biết, chỉ vì nàng ta không phải người đến từ phủ thế tử. Không ngờ, nàng ta lại là người của tiền triều. Thế nhưng, sao Thái hậu và Hoàng thượng có thể giữ lại người của tiền triều? Đã giữ lại cũng không thể trọng dụng, vì thế ở trong cung, Phương Hàm cũng coi như được tự do.

Triệu Thần tiếp tục kể: “Sau khi Hoàng thượng đăng cơ, có rất nhiều cung nhân của tiền triều không được dùng nữa, đuổi ra khỏi cung, thay người mới. Nhưng Phương Hàm cô cô trước kia là cung tỳ của Hoàng hậu Minh Vũ, nương nương cũng biết, Hoàng hậu Minh Vũ và Thái hậu chính là chị em ruột. Nghe nói có

một lần, Hoàng hậu Minh Vũ cùng Thái hậu cùng đi thắp hương trong chùa, Thái hậu không cẩn thận bị trượt ngã, Phương Hàm cô cô đã kéo Thái hậu, lúc cô cô ngã xuống, đã bị giá cắm nền cào rách mặt.

Ta kinh hãi, nhớ rõ khi ta vừa vào cung, Phương Hàm nói với ta rằng nơi này nếu không có quyền lực thì không bảo vệ được chính mình. Nàng ta đưa tay ra chỉ vào vết sẹo trên cổ mình rồi nói đây vẫn được coi là nhẹ. Cũng bởi câu nói này của nàng ta mà ta đã cảm nhận được sự hiểm ác trong chốn hậu cung khi ta còn chưa đặt chân vào cuộc chiến hậu cung này. Song ta đâu biết, vết sẹo trên cổ nàng ta có vì nguyên nhân này!

Vậy thì tại sao nàng ta phải che giấu? Mà nàng ta nói dối ta, rõ ràng là muốn châm lửa cho khả năng đấu trí của ta, muốn ta sống tiếp, sống thật tốt trong hậu cung.

“Nương nương, người sao thế?” Triều Thần thấy ta im lặng liền lo lắng hỏi.

Ta bình tĩnh, vội lắc đầu. “Không sao, rồi sau đó!”

Nàng ta thấy ta nói chuyện mới thở phào, lại nói. “Vốn dĩ cung nhân của tiền triều đều phải xuất cung, nhưng Phương Hàm cô cô không có người thân ở bên ngoài, muội muội duy nhất cũng mất tích trong lần cung biến đó.” Triều Thần đột nhiên im lặng, sợ hãi nhìn ta.

Có lẽ do nàng ta không cẩn thận nên mới buột miệng nói ra hai từ ‘cung biến’. Đúng vậy, trong cung bây giờ đâu thể nói những từ như vậy? Nhưng bản thân ta không thể lý giải được, chỉ khẽ nói: “Nói tiếp đi.”

Triều Thần vội gật đầu, lên tiếng: “Cô cô khẩn cầu Thái hậu ỉn được ở lại, Thái hậu niệm tình cô cô có công cứu giá nên cho phép cô cô được ở lại trong cung. Nhưng Hoàng thượng không yên tâm về cô cô nên mới phái nô tỳ ở bên cô cô. Hoàng thượng cũng chỉ muốn nô tỳ theo dõi cô cô chứ không thật sự muốn làm gì. Thái hậu là người niệm tình xưa nhất, huống hồ cô cô còn có ơn cứu mạng người, hơn nữa bao nhiêu năm nay, nô tỳ cũng chưa từng thấy cô cô có điểm gì bất thường.”

Cung tỳ của Hoàng hậu tiền triều chủ động xin được giữ lại, không chỉ Hạ Hầu Tử Khâm phải nghi ngờ, đến ta cũng có chút nghi ngờ, Phương Hàm theo ta lâu như vậy, ta cũng có thể cảm nhận được nàng ta một khi trung thành với ai thì sẽ tận trung cả đời. Nhưng sau khi Hoàng hậu Minh Vũ qua đời, giang sơn của Tuân gia bị lật đổ, nàng ta lại muốn tiếp tục ở lại trong cung, điều này quả thật khiến người khác nghi ngờ.

Triều Thần nhìn ta, dường như suy nghĩ rất lâu mới lên tiếng: “Cho tới khi nương nương vào cung, cô cô chủ động tiếp cận người...”

Lời của nàng ta khiến ta sửng sốt.

Nghĩ kỹ lại những ngày mới vào cung, khi đó ta chẳng qua chỉ là một cung tỳ, Phương Hàm thực sự từng nhắc nhở, chỉ bảo ta. Thậm chí sau này, Hạ Hầu Tử Khâm phong ta làm Đan phi, nàng ta lại đưa cung nhân do chính mình dày công dạy dỗ tới chỗ ta, còn chủ động tìm đến, muốn hầu hạ ta...

Người không khỏi run lên, ta nhìn Triều Thần, nói: “Nhưng ta không hề quen nàng ta.”

Ta không quen Phương Hàm, người của Tang phủ cũng không quen nàng ta, nếu không, người nàng ta muốn giúp tuyệt đối không phải ta mà chỉ có thể là Thiên Phi và Thiên Lục, Song nàng ta lại lựa chọn một kẻ không quyền không thế, hơn nữa còn là một kẻ có tướng mạo bình thường là ta.

Trong lòng ngạc nhiên, ta buột miệng hỏi: “Cho nên Hoàng thượng mới bắt đầu chú ý đến ta, đúng không?”

Triều Thần phì cười, nói: “Sao nương nương lại quên, Hoàng thượng biết người trước mà.”

Ta sửng người, ha, ta quả thật hồ đồ rồi! Lúc ta còn là cung tỳ của Huyền Thiên các, Hạ Hầu Tử Khâm đã biết ta. Ha, với tính đa nghi của hắn, lúc biết Phương Hàm chọn ta, nếu hắn không có ý đề phòng ta thì ta mới thấy lạ.

Nhìn Triều Thần, ta nói: “Trước đây hay sau này đều không quan trọng, sau khi cô cô ở Cảnh Thái cung, Hoàng thượng nói gì với người?”

Triều Thần sửng sờ giây lát nhưng lại lắc đầu. “Không, Hoàng thượng không nói gì, Hoàng thượng chỉ sai người điều tra nội tình của nương nương. Có điều Thái hậu hơi nghi ngờ nương nương.”

“Thái hậu...” Lúc này ta mới nhớ ra, lúc đầu, Thái hậu không biết vì sao bà nghi ngờ ta, vì sao tin tưởng ta, bởi mọi thứ xảy ra chỉ trong chớp mắt. Thái hậu cũng là người thông minh, có thể xử lý mọi việc một cách bình tĩnh, thản nhiên.

Chuyện này Hạ Hầu Tử Khâm biết, Thái hậu không thể không biết, nếu không, người đánh Triệu Thần là người của Thái hậu, bà sẽ không hạ thủ lưu tình. Trong đầu lọc đi lọc lại những lời Thái hậu đã nói với ta.

Hôm Hạ Hầu Tử Khâm biếm ta vào lãnh cung, bà còn nghiêm giọng hỏi, có phải ta đã quên lời của bà? Hóa ra bà chỉ đang nhắc nhở ta, chưa quên thì hãy nghĩ lại cho kĩ. Không phải bà đoán ra, bà vẫn tin tưởng ta.

Nghĩ vậy, ta đột nhiên cảm thấy vui mừng.

Triệu Thần qua đờ ta, nói: “Nương nương, người không cần nghĩ gì cả, mọi thứ đều đã qua. Ở đây, chẳng ai có thể hại người được nữa.”

Ta biết, lãnh cung mà, ai muốn tới chứ! Chỉ cần Hạ Hầu Tử Khâm không đến thăm ta, những phi tử trong hậu cung kia sẽ càng vui mừng, mong sao ta vĩnh viễn không ra khỏi nơi này.

“Không còn sớm nữa, nương nương nghỉ ngơi đi!” Triệu Thần đỡ ta nằm xuống.

Đột nhiên ta hỏi: “Vậy còn cô cô?”

Triệu Thần sững người giây lát rồi mới lên tiếng: “Bao nhiêu năm như vậy vẫn không có chuyện gì, có lẽ không sao đâu ạ! Hoàng thượng nói trước tiên không cần quan tâm nữa. Sau này, nếu nương nương gặp nàng ta, có một số điều cũng không cần nói.”

Ta im lặng, bây giờ ta và Hạ Hầu Tử Khâm đứng cùng một chiến tuyến, đương nhiên cái gì cũng chỉ nghĩ cho hắn. Nếu hắn còn nghi ngờ Phương Hàm, vậy thì ta cũng nên giữ khoảng cách với nàng ta.

Ta không nằm xuống, kéo tay Triệu Thần, nói: “Đêm hôm Hoàng thượng qua Dao Hoa cung, không biết bên đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta không ngủ được.”

Về mặt Triệu Thần lúng túng. “Nhưng nô tỳ không có cách nào đi dò la.”

Ta gạt đầu, ta biết chứ, ta cũng không phải có ý muốn kêu nàng ta ra ngoài thăm dò, chỉ là trong lòng thấy lo lắng.

Hắn biếm ta vào lãnh cung là để bảo vệ ta, điều này ta hiểu, song bây giờ ta bỗng cảm thấy băn khoăn, đơn độc. Ta hy vọng có thể ở bên cạnh hắn, chứng kiến mọi thứ đang xảy ra bên ngoài. Như thế cũng còn hơn thế này, cái gì cũng phải chờ đợi.

Ha, ta khẽ cười trong lòng, hóa ra ta không thích hợp với cuộc sống phẳng lặng như vậy. Ta trước nay không phải nữ tử cần được người khác nâng niu, bảo vệ trong lòng bàn tay.

Triệu Thần lại ngồi xuống bên cạnh ta, than thở: “Nương nương, nô tỳ trước nay chưa từng gặp ai như người.”

Ngước mắt nhìn nàng ta, ta cười, hỏi: “Như thế nào?”

Nàng ta cũng cười. “Người quá kiên cường, ở bên cạnh người khiến nô tỳ cảm thấy yên tâm. Người có thể làm chỗ dựa cho nô tỳ, trước nay đều như vậy. Nương nương còn nhớ những lời nô tỳ đã kể với nương nương ở Thượng Lâm uyển hôm đó không?”

Nghĩ lại, đương nhiên ta vẫn nhớ. Nàng ta từng nói, cung tỳ cũng phải xem xét để chọn lấy một chủ tử chỗ dựa cho bọn họ.

Triệu Thần lại nói: “Nô tỳ cảm thấy thật may mắn vì có thể ở bên nương nương.” Đôi mắt Triệu Thần sáng lấp lánh, khóe miệng hơi cong lên mỉm cười.

Ta biết tất cả những lời liên quan tới thân thể của nàng ta khi đó đều là thật. Nàng ta tuy là người của Hạ Hầu Tử Khâm nhưng dĩ nhiên cũng hy vọng có thể ở trong cung, sống thật tốt. Ta rất vui mừng, giờ đây nàng ta vẫn khỏe mạnh đứng trước mặt ta, còn cảm thấy có thể dựa dẫm vào ta, vậy thì ta sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ nàng ta.

Bên ngoài, mưa đã ngớt. Bầu trời lúc trước còn tối đen như mực, bây giờ dần hiện lên chút ánh sáng mờ nhạt, ít nhất ta có thể nhìn rõ nhánh cây đang lay động ở bên ngoài.

Ta mỉm cười, nói: “May mà ngươi và Hoàng thượng đến, nếu không tối nay thật đáng sợ.” Tuy không có sấm sét nhưng vừa nãy ta vẫn sợ tới mức không dám ngủ.

Triều Thần nhú mày, hỏi: “Nương nương sợ điều gì?”

Ta cười. “Ta cũng có thứ để sợ chứ, sợ sấm sét.”

Nàng ta ngẩn người, sau đó nói: “Hoàng thượng lâu như vậy không tới thăm người, chắc muốn đợi tình hình qua đi, sợ người khác chú ý.”

“Ta biết.” Ta biết hết, thậm chí ta còn có thể đoán ra, những ngày này hẳn chắc chắn cũng không nhàn rồi.

Luôn phải lật thẻ bài của các cung, hẳn không thể ngủ một mình mỗi tối. Thế nhưng, ta không hề cảm thấy khó chịu. Lựa chọn yêu một đế vương, nếu đến khả năng chịu đựng như vậy ta còn không có thì ngay từ đầu đã không nên nói lời yêu.

Đế vương cũng cần có người yêu thương, hẳn ở vị trí tít trên cao nhưng cũng có lúc yếu đuối. Ta yêu hẳn, đương nhiên sẽ bao dung với hẳn. Ta đã từng nói từ lâu, ta không phải Dao phi, ta chỉ là Tang Tử.

Một lát sau, Triều Thần khuyên ta: “Nương nương nên nghỉ thôi, nếu Hoàng thượng biết sẽ đau lòng. Tối nay nô tỳ ở đây canh chừng cho người.”

Ta thở dài, cuối cùng cũng nghiêng người nằm xuống. Khi nhắm mắt, cảm thấy tay của Triều Thần đưa lên dèm góc chăn của ta. Nhưng ta không ngủ được, ta luôn nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Nhớ tới túi gấm Tô Mộ Hàn đưa cho, ta nghĩ tới lời đồn mệnh phượng hoàng viết trên mảnh giấy. Ba đầu ta tưởng Triều Thần đã chết nên muốn mượn tay Thiên Lục trừ bỏ Dao phi, nhưng hóa ra Triều Thần không chết, tất cả chẳng qua chỉ là kế hoãn binh của Hạ Hầu Tử Khâm.

Khẽ nắm chặt hai tay, vậy thì túi gấm đó, ta còn nên dùng hay không?

Khi ấy, ta từng nghĩ bất luận là làm hại Dao phi hay long thai trong bụng Thiên Phi, e rằng Hạ Hầu Tử Khâm đều sẽ cảm phần tới lãnh cung tìm ta. Hôm nay, ta đã biết được nỗi đau khổ của hẳn, đối với đoạn tình cảm đã qua đó, ta biết hẳn bất lực đến nhường nào.

Ta không phải không nhẫn tâm làm hại Dao phi, ta chỉ không muốn làm tổn thương trái tim hẳn. Chuyện Dao phi và Thanh Dương cùng bắt cóc ta ra khỏi cung, hẳn cũng biết rõ ràng, nhưng lại nói vẫn muốn cưng chiều nàng ta cả đời. Ta không phải không biết, hẳn chỉ đang muốn bù đắp, bù đắp cho sự áy náy không thể yêu nàng ta nữa.

Những điều này, ta đều hiểu.

Còn Thiên Phi, ta nhớ khi ấy, ta từng đồng ý với hẳn, chỉ cần là con của hẳn, ta sẽ không ra tay hãm hại.

Cẩn môi, bây giờ hẳn biếm ta vào lãnh cung để bảo vệ ta, nếu ta gây ra một trận gió tanh mưa máu nơi hậu cung, e rằng khi hẳn biết, hẳn sẽ hận ta.

Bây giờ đang là lúc loạn trong giặc ngoài, ta không thể làm những chuyện khiến hẳn phải bận tâm nữa.

Chợt nhớ tới một túi gấm khác Tô Mộ Hàn đưa ta. Y nói sau khi ta đọc xong túi gấm thứ nhất thì sẽ biết khi nào mở túi thứ hai. Ta đã xem túi thứ nhất, thực ra cũng đoán được câu nói trong túi gấm thứ hai.

Thò tay xuống gối theo bản năng, đầu ngón tay ta chạm vào một góc của túi gấm, lúc định rút ra mới nhớ Triều Thần còn ở bên cạnh. Chuyện này vốn không cần giấu nàng ta nhưng nàng ta là người của Hạ Hầu Tử Khâm, ta sợ hẳn biết chuyện túi gấm đó liên quan tới Tô Mộ Hàn, trong lòng hẳn lại không thoải mái.

Ngẫm nghĩ một lát, thôi thì bỏ qua, đợi ngày mai xem cũng không muộn.

Đêm nay ta hoàn toàn mất ngủ.

Lúc trời gần sáng, ta nghe thấy tiếng bước chân rón rén đi lại của Triều Thần. Có lẽ nàng ta tưởng ta vẫn ngủ, sợ sẽ đánh thức ta. Trời đã sáng, nàng ta lại là một cung tỳ đưa cơm tới lãnh cung.

Ta vốn không hề ngủ nhưng cũng không gọi Triều Thần. Đợi nàng ta đi ra, ta ngồi dậy, lấy túi gấm dưới gối, ung dung mở ra, ngạc nhiên bên trong cũng là một mảnh giấy. Ta nghĩ thực ra không nên xem, ta được Tô Mộ Hàn dạy dỗ, tâm tư của y, ta có thể đoán trúng vài phần. Nhưng sau khi xem phải tiêu hủy nên ta vẫn liếc qua.

Xem xem đồ đệ được tiên sinh dạy dỗ là ta đây rốt cuộc học được bao nhiêu chân truyền của y? Nghĩ vậy, khóe miệng ta bất giác mỉm cười.

Mở mảnh giấy được gấp gọn gang, nhìn thấy nét chữ xuất chúng của y. Trên đó viết rõ ràng: Mệnh phượng hoàng, duy nhất.

Mấy chữ này khiến ta bật cười.

nhìên y muốn dùng nước cờ này để làm tan rã bọn họ, sau khi tử muội Tang gia độc sủng hậu cung. Hoàng hậu chỉ có thể có một, ta muốn xem bọn họ, ai sẽ nhượng bộ. Có lẽ chiêu này không có tác dụng với Thiên Lục, nhưng Thiên Phi ngu ngốc như vậy, chỉ cần gây chia rẽ một chút, tỷ ta sẽ nhanh chóng mắc mưu.

Tô Mộ Hàn, y quả thật luôn suy nghĩ chu đáo. Ha, y chỉ không ngờ giữa đường xuất hiện Dao phi thôi. Y càng không ngờ túi gấm thứ nhất đó, ta không định dùng đến.

Mảnh giấy này viết rất dài so với mảnh giấy trước. Nhìn xuống bên dưới còn một câu của y, ta chỉ xem qua một cái, bỗng cứng đờ người. Đầu ngón tay run run, mảnh giấy khê khàng rơi xuống đất, không nghe thấy bất cứ âm thanh nào. Ta không tin nổi lại cúi đầu nhìn, hàng chữ nhỏ đó vẫn vô cùng rõ nét.

Ha, ai nói Tô Mộ Hàn không suy nghĩ đến chuyện nửa chừng xuất hiện Trình Giáo Kim? Y... y quả thật suy nghĩ quá chu toàn! Tất cả các kiểu thất bại của ta trong cuộc chiến chốn hậu cung, y đều... tính đến.

Câu phía dưới đó, y chẳng qua chỉ nghĩ tới lối thoát cho ta. Ha, ta đâu ngờ lại có thể như vậy? Nhớ tới đêm Giao thừa năm trước, lúc Thiên Phi muốn ta đổi câu đối... Cả lần Thái hậu đột nhiên nói muốn ta tới Hy Ninh cung chép kinh Phật cho bà... Ta đã biết lý do của tất cả mọi chuyện. Thái hậu nghi ngờ ta là mặt thám của người nào đó, hóa ra thật sự không phải không có nguyên nhân, không có lửa làm sao có khói.

Hôm đó ta bất cẩn ngã, bị sái tay. Ta cảm thấy lạ, rõ ràng dường như giẫm phải thứ gì nhưng ngoài đầu lại không thấy có gì ở đó. Ha, bây giờ ta mới biết, thứ ta giẫm phải chính là chân của Phương Hàm.

Không, ta lắc đầu thật mạnh, không phải ta giẫm phải chân nàng ta, mà là nàng ta cố ý khiến ta vấp ngã. Mục đích chính là muốn ta bị thương ở cổ tay để chữ ta viết khác với chữ thường ngày. Nàng ta còn đặc biệt dặn dò, chuyện bị thương ở cổ tay đừng nói cho Thái hậu biết. Chẳng trách Thái hậu vốn bảo ta chép kinh Phật mười ngày nhưng mới được một ngày, bà đã kêu Thiên nhi đến nói niệm tình ta thành tâm nên cho ta về Cảnh Thái cung. Thái hậu ban đầu muốn thăm dò ta nhưng cuối cùng không thăm dò được điều gì. Chỉ vì cổ tay của ta bị thương, chỉ vì chữ viết đó không phải chữ viết ngày thường của ta.

Cúi đầu, chăm chú nhìn mảnh giấy rơi trên đất, giấy trắng mực đen, hiện lên càng rõ ràng. Đột nhiên ta cảm thấy tim đập thành thịch, vội khom người nhặt mảnh giấy, lấy mỗi châm lửa trên bàn, đốt cháy.

Nhìn ngọn lửa bùng cháy, ta không ngăn được cơn run rẩy. Câu nói của Tô Mộ Hàn: Có lẽ, ta đang đợi người tới... Hóa ra ta chỉ là một quân cờ, đúng không? Ha, sắp đặt một quân cờ không biết nội tình như ta rốt cuộc là vì lý do gì?

Suy đi nghĩ lại cuối cùng ta vẫn không có manh mối. Chán nản lùi lại vài bước, ta ngơ ngẩn bên mép giường. Từ khi ta tiến cung đến nay, Phương Hàm chưa từng nói đến điều gì trước mặt ta. Nàng ta lựa chọn trung thành với ta quả nhiên còn có ý đồ khác. Thế nhưng rốt cuộc là vì sao? Ta có ích gì với bọn họ?

Câu hỏi này... không có lời giải đáp. Điều duy nhất ta vui mừng là Hạ Hầu Tử Khâm chưa từng nhìn thấy hai túi gấm trên người ta, bằng không hậu quả thật sự không thể lường trước được. Việc này dường ta có giải thích cũng không giải thích rõ ràng được.

Đứng bật dậy, không, ta không thể ở trong lãnh cung tiếp nhận sự bảo vệ của Hạ Hầu Tử Khâm, ta nên ra ngoài.

Ha, nhưng bây giờ ta làm thế nào để ra ngoài? Nơi đây là lãnh cung, ta mới bị biếm vào lãnh cung ngày thứ bảy, ta làm thế nào để ra khỏi đây?

Hạ Hầu Tử Khâm nói, hắn không thể tới thăm ta mỗi tối. Tối qua hắn đến rồi, vậy thì tối nay ắt không thể đến, ta cũng không có cơ hội nói với hắn. Huống chi, với sự hiểu biết của ta về hắn, hắn tuyệt đối không cho ta ra ngoài.

Đứng ngơ gần một mình rất lâu, cho tới khi Triều Thần mang cơm vào, ta vẫn ngây ngốc đứng đó.

Triều Thần có chút ngạc nhiên nhìn ta, vội hỏi: “Nương nương, sao người không bôi thuốc?”

Lúc này ta mới sực tỉnh, ta còn chưa rửa mặt, chải đầu. Lúc ngủ dậy, chỉ một lòng nghĩ tới chuyện túi gấm, nào nhớ ra việc bôi thuốc nước chứ! Cũng may, lúc này đang ở lãnh cung, ngoài Triều Thần thì không còn người nào khác tới.

Nàng ta chắc cũng nhận ra, vội xoay người nói: “Nô tỳ lấy nước cho nương nương.”

“Triều Thần!” Ta gọi nàng ta lại. “Không cần, người để cơm xuống rồi đi ra ngoài đi.”

Nàng ta chỉ là một cung tỳ đưa cơm, không nên ở trong lãnh cung quá lâu. Đưa cơm tới rồi phải ra ngoài luôn, tránh để người khác nghi ngờ. Ta cũng muốn hỏi tình hình tối qua bên Dao Hoa cung nhưng xem ra phải đợi tới tối mới hỏi được.

Tin rằng buổi tối Triều Thần sẽ vào với ta.

Triều Thần ngăn người, thấy ta nháy mắt thì không nói gì nữa, quay người đi ra.

Nghĩ một lát, ta vẫn nên ra ngoài lấy nước để rửa mặt, chải đầu. Bây giờ đang ở lãnh cung, chuyện gì ta cũng phải tự làm hết, nhưng như thế chưa phải khó khăn nhất, khó chỉ ở chỗ cách bức tường lãnh cung, ta không biết chuyện xảy ra bên ngoài. Trong lòng ta luôn cảm thấy bức bối. Hơn nữa, hôm nay đọc bức thư trong túi gấm thứ hai Tô Mộ Hàn đưa, ta càng không kiềm chế được.

Bôi thuốc nước lên, nhìn chính mình trong gương, ta bật cười. ta nên biết ý đồ của Tô Mộ Hàn muốn ta bôi thuốc nước hồi đó. Thông minh như y chắc cũng nghĩ đến việc khi ta tiến cung, giấu đi dung mạo thì dễ nhưng muốn để lộ ra thì khó, trừ phi ta thật sự được Hoàng thượng coi trọng, sau đó thẳng thắn mọi thứ với người, bằng không nếu nói ra ta sẽ phạm tội khi quân, bị chém đầu. Hành động này của Tô Mộ Hàn chẳng qua chỉ để phòng khi ta bại trận trong cuộc chiến chốn hậu cung thì có thể trốn ra ngoài, sau đó sống với một gương mặt khác, sau này dù có người nhìn thấy cũng sẽ không ngờ ta có thể là Đan phi với dung mạo bình thường của hậu cung thiên triều khi đó.

Nói cho cùng, y vẫn là muốn tốt cho ta. Tất cả đường lui của ta, y đều đã tính toán xong. Nhưng vì sao y lại viết ra câu đó?

Ta im lặng nhắm mắt, Tô Mộ Hàn, rốt cuộc người là ai?

Đột nhiên nhớ tới khi đó, Hạ Hầu Tử Khâm nói hắn đã điều tra nội tình của ta từ lâu, biết ta là tam tiểu thư của Tang gia, biết tất cả mọi thứ về ta. Khi ấy, ta đã muốn hỏi có phải hắn cũng từng điều tra Tô Mộ Hàn?

Có lẽ hắn cũng đã điều tra. Lần đó, hắn đột nhiên nói muốn tới ngô Trường Đại, còn đưa ta đi đến ngôi chùa đã bị bỏ hoang ấy, chắc hắn đã điều tra nhưng chưa điều tra được gì.

Ta vào cung không bao lâu, Tô Mộ Hàn liền rời đi. Khi ấy ta vẫn cảm thấy kỳ lạ, sao đột nhiên y lại bỏ đi. Chẳng nhẽ y sợ có người truy xét?

Khẽ nắm chặt cây trầm trong tay, hít thật sâu rồi đưa tay cài cây trầm lên tóc. Chuyện này e rằng ta có nghĩ nữa thì cũng không nghĩ ra điều gì, cách mau chóng nhất là hỏi những người hiểu rõ tình hình.

Cuối cùng, ta đứng lên, bước tới bên bàn, đồ ăn Triều Thần mang đến đã nguội, có điều bây giờ nào phải lúc cho ta làm điều làm bộ. Ta lắc đầu, ngồi xuống, ăn một ít rồi đẩy đồ ăn trên bàn sang một bên, phải đợi khi Triều Thần mang cơm tới đến mới thu dọn đi.

Ta lại đứng lên, đi ra ngoài, cả lãnh cung lạnh lẽo, vắng lặng, chẳng có gì ngoài tiếng gió lướt qua. Tối qua đổ trận mưa lớn, không khí hôm nay mang theo chút lạnh lạnh. Ta không bước tới cánh cổng lãnh cung, nơi đó nhất định có thị vệ canh chừng.

Bên ngoài luôn có những lời đồn bắt tận về lãnh cung. Năm đó khi thiên hạ vẫn còn là của Tuân gia, nghe nói rất nhiều phi tử sống tại lãnh cung sau này đều bị ép phát điên, nếu không có thị vệ canh giữ, chắc chắn hàng ngày đều không thể bình yên. Lâu dần lãnh cung có người bảo vệ cũng trở thành lệ thường.

Ha, tuy ta bây giờ không phải kẻ điên nhưng họ vẫn canh giữ như bình thường. Ta đương nhiên sẽ không trốn ra một cách quang minh chính đại, dù có trốn ra cũng sẽ bị bắt trở lại. Ta không làm một việc vô dụng như thế

Ta cũng biết người canh giữ bên ngoài chắc chắn là tâm phúc của Hạ Hầu Tử Khâm, bởi vậy người bên ngoài không vào được, người bên trong cũng không ra được.

Bước vào đình nghỉ chân, ta tìm chỗ ngồi dựa vào lan can. Ngước mắt nhìn đám mây trắng lững lờ trôi trên nền trời xanh biếc, rất thuần khiết, rất trong trẻo, ta bất giác mỉm cười. Đúng thế, nếu có thể không nhuộm bụi trần như vậy thì tốt biết bao, nhưng đáng tiếc, đã là con người thì luôn suy nghĩ rất nhiều chuyện, tốt có xấu có, có thể bày tỏ có, phải giấu diếm có... Quả thật, có quá nhiều chuyện...

Cũng giống như tiên sinh của ta, Tô Mộ Hàn. Ba năm đối với ta mà nói, y luôn là một câu đố, nhưng trong lòng ta y luôn tốt đẹp. Hạ Hầu Tử Khâm nói đúng, trong lòng ta, Tô Mộ Hàn giống như một vị thần. Nhưng sao ta không biết chuyện ở đây lại có thể liên quan tới y?

“Tiên sinh...” Khẽ gọi y, trong lòng ta không còn bình tĩnh được nữa. Ta dường như lại nhìn thấy tấm rèm đó, còn có bóng dáng gầy gò sau tấm rèm...

Buổi tối, Triều Thần quả nhiên lại đến.

Nàng ta dường như rất vui vẻ, trên gương mặt là nụ cười hưng phấn. Nhìn thấy ta, Triều Thần chạy chậm tới, cười nói: “Nương nương, hôm nay lúc nô tỳ gặp Thái hậu ở ngự hoa viên, Thái hậu đã hỏi thăm nương nương đấy!”

Ta mỉm cười, Thái hậu...

Nàng ta cười vui vẻ. “Thái hậu hỏi người có khỏe không? Nô tỳ liền nói khỏe, rất khỏe.” Nàng ta kéo tay ta: “Nương nương, Thái hậu không hề quên người.”

Ta cũng cười, quả nhiên Thái hậu có biết. Bà tin tưởng ta, từ sau lần chép kinh Phật ấy, sau lần cho ta uống thuốc độc giả ấy, bà hoàn toàn tin tưởng ta. Nhưng ta gượng cười trong lòng, nếu để bà biết, việc này vốn không phải như vậy, bà còn nhớ đến điểm tốt của ta không?

“Nương nương hình như không vui?” Triều Thần nhíu mày nhìn ta.

Ta vội lắc đầu. “Sao có thể? Hoàng thượng ổn chứ?”

Nàng ta gật đầu. “Ngày nào cũng vậy, lên triều, bãi triều, xử lý chính sự.”

Ha, nha đầu thông minh, tránh duy nhất chuyện lật thế, ta cười nói: “Rời khỏi Ngự thư phòng, hôm nay chắc Hoàng thượng phải tới Dao Hoa cung, tối qua Dao phi đã chịu kích động.”

Đôi mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nàng ta buột miệng hỏi: “Nương nương biết?”

Sao biết chứ? Đương nhiên là đoán rồi.

Triều Thần dường như ý thức được mình đã lỡ lời, vội

“Triều Thần!” Ta ngắt lời nàng ta. “Không cần nói, ta biết Hoàng thượng không đi mới lạ. Cho dù thế nào, Dao phi cũng là quận chúa hòa thân của Bắc Tề, theo lệ thường Hạ Hầu Tử Khâm phải tới thăm nàng ta.” Ngừng một lát, ta lại nói: “Dù Thái phi rạch mặt nàng ta, bị thương thế nào?” Thực ra chẳng phải ta có lòng tốt gì, bị thương ở mặt, đó là việc một nữ tử tử để ý nhất, ta rất muốn xem vẻ mặt Dao phi lúc đó.

Nghe thấy vậy, ánh mắt Triều Thần loé lên tia sáng thất vọng, nàng ta nói nhỏ: “Nghe nói nếu cào sâu hơn một chút, chưa biết chừng sẽ để lại sẹo.”

Nói vậy, lần này nàng ta vẫn may mắn.

“Nương nương!” Triều Thần nhìn ta.

Ta cười: “Sao Dụ Thái phi không ra tay mạnh hơn chút nữa, cào sâu hơn cũng không tệ.” Kể liều lĩnh như Dao phi, cho ả ta bài học cũng tốt, thế nhưng không biết sau này ả có chữa mũi dùi về phía Dụ Thái phi không?

Ha, e rằng nàng ta không biết, cứ như vậy sẽ đập lên giới hạn cuối cùng của Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn có thể nhẫn nại không đi thăm Dụ Thái phi nhưng cũng không muốn bà sống không dễ, bằng không Dụ Thái phi bị ốm, hắn sẽ không rào trước đón sau muốn nghe ta nói về bệnh tình của bà.

Triều Thần bấy giờ mới cười. “Nghe nói Tiểu Đào cố gắng hết sức để kéo Dụ Thái phi, nếu không e rằng Dao phi nương nương thật sự bị nát mặt ấy chứ!”

Tiểu Đào à, cũng đáng thương cho nàng ta, chăm sóc Dụ Thái phi thì cả ngày phải lo lắng, sợ hãi!

Triều Thần lại nói: “Nương nương, rất lạ nhé, nghe nói hôm qua lúc ban ngày, Tích Quý tần đã đến Vĩnh Thọ cung.”

Thiên Lục? Nàng ta tới đó làm gì?

Ta lập tức cười khẩy, chẳng trách Dụ Thái phi đến Dao Hoa cung gây sự xem ra việc này không thể không có công lao của Thiên Lục. Ta đã biết từ lâu, vì chuyện của Cố Khanh Hằng, nàng ta sẽ không dễ yên. Bây giờ ta lại có chút vui mừng vì người nàng ta yêu là Cố Khanh Hằng, nếu không, nàng ta thật sự là một đối thủ mạnh của ta.

“Sau khi xảy ra chuyện, Thục phi nương nương là người truyền thái y, còn... đặc biệt truyền Vương thái y.” Triều Thần nhìn ta, nói nhỏ. “Nghe nói sau khi xảy ra chuyện, Thục phi nương nương còn đặc biệt gọi riêng Vương thái y đến, nói là muốn hỏi thăm tình trạng của Dao phi nương nương.”

Có vẻ Diêu thục phi đã hoàn toàn thoát khỏi nỗi đau sau cái chết của anh trai, đúng thế, nàng ta không phải kẻ ngốc, sẽ không ngồi một chỗ đợi nữ nhân trong hậu cung lòi đuôi. Lặng lẽ lâu đến vậy, cuối cùng nàng ta cũng ra tay. Hỏi riêng bệnh tình của Dao phi? Ha, e rằng người nàng ta quan tâm là long thai trong bụng Thiên Phi thì có?

Câu nói của Thục Quý tần hôm đó, nàng ta lâu nay không tìm hiểu sự thật không có nghĩa là nàng ta đã quên.

Ta không kìm được bật cười. Ta không cần dùng diệu kế trong túi gấm của Tô Mộ Hàn đưa cho để gây ra cuộc chiến giữa các phi tần chốn hậu cung bây giờ xem ra bọn họ ai nấy đều thật sự không dẫn lòng được rồi.

Xoay người ngồi xuống, ta cất tiếng hỏi: “Vậy Thái hậu nói thế nào?”

“Thái hậu không đi.”

Chuyện liên quan tới Dao phi và Dụ Thái phi, Thái hậu không đi, cũng không khiến người khác nghi ngờ. Ai chẳng biết bà ghét nhất hai người này. Thảo nào tối qua Lý công công vội vàng tới tìm Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ vì Thái hậu không ra mặt, chuyện này chỉ có thể kêu hắn đi.

Gật đầu, đột nhiên nghĩ tới Phương Hàm, ta lại lên tiếng: “Mấy ngày nay có tin của cô cô không?”

Triều Thần rõ ràng sững người, hồi lâu sau mới lắc đầu, nói: “Không có ạ! Nô tỳ không thể qua bên đó, tin tức ban này chỉ là nghe người ta nói. Có lẽ cô cô đang ở Cảnh Thái cung, sẽ không có chuyện gì đâu.”

Ta cũng biết những lời nói của Triều Thần ban này, vì là ‘chuyện lớn’ ở hậu cung nên các cung nhân mới có thể bàn tán xôn xao như thế, còn Phương Hàm bây giờ có ai quan tâm chứ!

Có điều, ta nhớ ra chuyện Thiên Lục tới Vĩnh Thọ cung, có thể được truyền ra ngoài, nàng ta bây giờ vẫn có thể bình yên vô sự cơ chứ? Trong lòng hơi ngạc nhiên, chẳng nhẽ đã được Thái hậu đồng ý? Ha, đúng thế, Thiên Lục là người thế nào chứ? Nàng ta hành sự sẽ không chuốc phiền phức ỉn. Giờ đây Thái hậu tin tưởng nàng ta, nàng ta chỉ đưa ra một chủ ý nhỏ, Thái hậu há không đồng ý? Huống hồ người nàng ta đối phó lại là Dao phi?

Ta cũng đột nhiên nhớ ra lúc tình cờ gặp Dụ Thái phi ở Thiên Dận cung khi ấy, khi bà nhắc tới Dao phi, còn nhắc đến Thái tử tiền triều...

Theo lý mà nói, Phát Hy và Thái tử tiền triều chính là anh em họ, họ gặp mặt cũng không có gì lạ, nhưng ngữ khí của Dự Thái phi khiến ta cảm thấy lạ lùng. Lắc đầu, có lẽ chỉ là ta đã nghĩ quá nhiều, Dự Thái phi vốn điên khùng, lời bà ấy nói cũng không thể coi là thật.

Triều Thần nhìn ta chăm chú, thấy ta im lặng liền nhỏ giọng nói: “Nương nương mệt rồi à? Nô tỳ đỡ người đi nghỉ.”

Ta gật đầu, để mặc nàng ta đỡ ta đứng dậy, đến bên giường nằm xuống. Ta nói: “Người cũng lên đi!” Ban ngày nàng ta vẫn phải làm việc, buổi tối phải canh chừng cho ta, dầu cơ thể có làm bằng sắt thép thì cũng không chịu đựng được.

Nhưng nàng ta lắc đầu. “Nô tỳ sao có thể nằm cùng giường với nương nương?”

Thở dài một tiếng, biết nàng ta chắc chắn không đồng ý, ta liền nói: “Vậy thì qua nhuyễn tháp nghỉ ngơi đi!”

Lần này nàng ta không từ chối, gật đầu nói: “Nương nương nghỉ đi ạ!”

Nghe thấy vậy, ta nhắm mắt. Một lát sau, nghe thấy tiếng bước chân rời đi của nàng ta. Ta nghiêng người, cả ngày nghĩ đến chuyện làm thế nào để ra khỏi lãnh cung, nhưng cuối cùng vẫn chưa có cách nào hoàn mỹ.

Ta biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không cho phép. Hắn đã tìm đủ mọi cách để đưa ta vào đây, nếu hắn biết bây giờ ta đang lao tâm khổ tứ nghĩ cách ra ngoài, nhất định sẽ mắng ta đã khiến người khác phải lo lắng. Nhưng có rất nhiều chuyện ta phải suy nghĩ. Ta cũng biết, ta phải sống tốt mới không khiến hắn lo lắng, không khiến hắn phân tâm để xử lý chuyện hậu cung tiền triều, thế nhưng có một số chuyện, ta không thể nói cho hắn biết, ta chỉ có thể tự mình điều tra.

Trong lòng hơi căng thẳng, ta nghĩ trừ chuyện thuốc nước trên mặt, những chuyện khác đều không được coi là ta giấu hắn. Hơn nữa hắn cũng có rất nhiều chuyện giấu ta, hắn không nói nhưng ta biết.

Tối qua, những lời hắn nói, ta đã nghĩ đến và cảm thấy sợ hãi. Nếu hắn chỉ lo lắng loạn trong giấc ngoài, vậy thì ta không sợ, những chuyện này, cuối cùng cũng sẽ giải quyết được. Nếu thật sự có ngày không chống đỡ được, cùng lắm ta sẽ chết một cách kiêu hãnh cùng hắn.

Song lời của hắn lại khiến ta nghe ra một tầng nghĩa khác, thậm chí ta không muốn nghĩ, ta chỉ muốn nói bất luận lúc nào ta cũng sẽ không sống một mình. Ba năm trước, Tô Mộ Hàn và Cố Khanh Hằng đã cho ta dũng khí để sống tiếp. Còn bây giờ, hắn là động lực để ta tiếp tục sống.

Xung quanh vô cùng yên tĩnh, tiếng hít thở của Triều Thần dần đều đặn, song ta không ngủ được.

Không biết qua bao lâu, dường như ta nghe thấy tiếng bước chân của ai đó đang đi tới. Trong lòng ngạc nhiên, vui mừng, nhưng ta vẫn cảnh giác chống tay lên, quay lại.

Bóng dáng nam tử từ ô cửa chiếu vào, ánh trăng kéo dài, thật dài, tới tận bên giường ta. Ta mở to mắt, nhìn thấy nụ cười của huynh ấy. Nhìn thấy ta, huynh ấy mỉm cười yên tâm.

Ta sững sốt, vừa định lên tiếng, nhưng huynh ấy đã lách mình tiến vào, nói nhỏ: “Suyt... Đừng kinh ngạc! Ta chỉ đến thăm muội, nhìn muội rồi đi. Lâu lắm rồi không thấy muội, trong lòng ta không yên tâm.”

Ta mỉm cười, huynh ấy vẫn luôn dịu dàng như xưa. “May quá, mọi thứ đều ổn.”

Huynh ấy lại nói: “Phải rất lâu nữa ta mới được, đợi ta trở về, tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết.”

Ta kinh ngạc nhìn Cố Khanh Hằng, huynh ấy nói... tất cả mọi chuyện...

47. Chương 47

Nụ cười tủm tỉm đẹp dễ của nam tử vẫn dịu dàng như lần đầu ta gặp huynh ấy. Ta nắm lấy tay huynh ấy, vội hỏi: “Khanh Hằng, cái gì mà tất cả mọi chuyện?” Ta luôn cảm thấy huynh ấy và Hạ Hầu Tử Khâm đang giấu ta chuyện gì đó.

Nhưng huynh ấy chỉ cười, nói: “Tam nhi, muội không tin ta?”

Bao lâu rồi không được nghe huynh ấy gọi như vậy, ta nhất hời sững người.

Huynh ấy lại nói: “Tam nhi, muội phải tin tưởng ta, tin tưởng Hoàng thượng.”

“Khanh Hằng...”

Song huynh ấy đã đứng lên, nói nhỏ: “Ta phải quay về, thấy muội sống tốt, ta cũng yên tâm.”

“Khanh Hằng!” Ta nhảy xuống giường, kéo tay huynh ấy, nói: “Còn chuyện của Thái Hằng? Có khó khăn không?”

Huynh ấy ngoảnh đầu nhìn ta, cười nói: “Giống như muội và Hoàng thượng dự đoán, lòng trung thành của Thái Hằng không hề vững chắc.”

Nghe thấy vậy, ta mới có chút yên tâm. Nhưng huynh ấy nói “Đúng như ta và Hoàng thượng dự đoán”, trước mặt huynh ấy, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn nhắc đến ta?

Ta đang nghĩ thì Khanh Hằng đã nhẹ nhàng rút tay khỏi tay ta, đi về phía cửa. “Muội nghỉ ngơi đi, mọi chuyện rồi sẽ qua!” Đến khi ta nhìn huynh ấy lần nữa thì huynh ấy đã đi rất xa rồi.

Còn ta vẫn không xoay người, chỉ ngơ ngẩn nhìn ra ngoài qua cửa sổ. Không còn nhìn thấy bóng dáng huynh ấy nhưng không biết vì sao ta không muốn xoay người.

Huynh ấy nói đã lâu rồi không gặp ta, còn nói phải rất lâu nữa mới được gặp... Ta chỉ muốn hỏi, rất lâu là bao lâu?

Ta không ngừng nghĩ đến những lời huynh ấy vừa nói, huynh ấy nói phải tin tưởng huynh ấy, tin tưởng Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta tin, đương nhiên ta tin. Ta chỉ thấy lo lắng.

“Nương nương?” Bên tai vang đến giọng nói của Triều Thần, ta giật mình nhìn sang nhuyển tháp, thấy Triều Thần đã dậy, vội vàng qua chỗ ta, hỏi: “Nương nương sao vậy? Sao lại đứng ở đây?”

Ta vội lắc đầu. “Không có gì, ta chỉ khát nước nên muốn dậy uống nước thôi!”

Nàng ta vội xoay người, vừa rót nước cho ta vừa nói: “Sao nô tỳ như thấy có người đến? Có phải... Hoàng thượng đã đến không ạ? Triều Thần hỏi ta, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.”

Ta nhận lấy cốc trà nàng ta đưa, nhấp một ngụm rồi cười, nói: “Hoàng thượng lúc này sao có thể đến đây? Vừa này chỉ là gió thổi làm cửa mở thôi!”

Triều Thần nghi hoặc quay đầu nhìn, nhưng ta đã đặt cốc trà xuống, xoay người, nói: “Ta đã đóng rồi. Triều Thần, ngủ đi!” Ta vừa nói vừa đi thẳng đến giường.

Nghe ta nói vậy, Triều Thần không nói gì thêm, lại nhìn cánh cửa sổ một lần nữa, chắc chắn đã đóng chặt rồi mới xoay người nằm lên nhuyển tháp.

Ta nghiêng người, mở mắt nhìn về phía cánh cửa, ngẩn ngơ đến thất thần. Đột nhiên ta nhớ ra bây giờ mình đang ở lãnh cung, nếu thuốc nước của ta dùng hết thì phải làm thế nào đây? Đúng rồi, ta còn chưa nói với Hạ Hầu Tử Khâm về việc thuốc nước của ta do Tô Mộ Hàn đưa.

Lấy lọ thuốc ra, lắc lắc thấy vẫn còn hơn nửa bình, còn có thể chống đỡ khoảng một tháng. Đột nhiên ta cảm thấy đây có thể là lọ thuốc nước cuối cùng ta phải dùng, còn hiện tại, ta quả thật không thể không có nó. Hạ Hầu Tử Khâm từng nói hẳn cũng không bảo vệ được ta nếu mắc tội khi quân phạm thượng. Khẽ thở dài, ta chỉ hy vọng khoảng thời gian này, lãnh cung đừng có thêm người tới.

Triều Thần vẫn như hôm qua, khi trời còn chưa sáng đã rời đi.

Ban ngày, khi đưa cơm đến, nàng ta kinh ngạc kêu lên: “Nương nương, sao người lại không bôi thuốc nước?”

Ta cười, nói: “Không sao, ở đây đâu có ai đến.”

Ta nghĩ ta nên tiết kiệm một chút, tránh tới lúc không có cái để dùng, Triều Thần nghĩ một lát rồi không nói gì thêm.

Những ngày ở lãnh cung trôi quanh rất nhanh. Ta nghe nói chuyện thích khách ở Nam Sơn cuối cùng cũng được giải quyết. Nghe đâu kẻ chủ mưu chính là binh bộ tả thị lang, năm Nguyên Quang thứ hai, cha hấn đánh chết một dân thường trên đường, chuyện này vốn được người ta giấu nhẹm nhưng Hạ Hầu Tử Khâm lại điều tra đến cùng, hạ lệnh chém đầu, cho nên hấn ôm hận trong lòng, muốn ám sát Hoàng thượng giữa đám đông.

Đương nhiên ta biết chuyện này không phải như vậy, nhưng vu oan cho người của binh bộ tả thị lang, rốt cuộc là Diêu Hành Niên hay Hạ Hầu Tử Khâm thì ta không biết. Sau đó Diêu Hành Niên rời khỏi hoàng đô, trở về Thương Châu.

Các phi tần trong hậu cung ngoài việc thi thoảng gây ra một số chuyện nhỏ nhặt thì cũng không có chuyện gì lớn. Có vẻ Diêu thực phi không điều tra ra được manh mối về long thai trong bụng Thiên Phi, bằng không nàng ta tuyệt đối không kiềm chế được. Ta cũng cảm thấy kỳ lạ, khi đó ta đã điều tra chuyện này không phải một hai lần nhưng cuối cùng vẫn không thể tra manh mối.

Sự thật chúng ta điều tra được quả thực khác xa so với những lời Thư Quý tần nói. Về chuyện này, ta thật sự lo lắng, chẳng nhẽ Thư Quý tần đã nhầm?

Ha, có lẽ bây giờ Diêu thực phi vẫn đang suy nghĩ, có phải hôm đấy ta cố ý nói mấy lời đó cho cung tỳ của nàng ta nghe, còn sự thật hoàn toàn không phải thế, ta chẳng qua chỉ muốn nàng ta ra tay làm hại Thiên Phi?

Ta lắc lắc đầu, chuyện này đừng nói nàng ta, ta đang nghi ngờ, đến ta cũng không nghĩ ra.

Chớp mắt đã đầu tháng sáu.

Hai tháng ở trong lãnh cung, Hạ Hầu Tử Khâm chỉ tới bốn lần. Mỗi lần hấn đến, Triều Thần đều nói trước với ta, ta sẽ bôi thuốc nước, còn nếu hấn không tới, ta sẽ không bôi, cho nên chuyện này hấn không biết, tự khắc sẽ không hỏi.

Ta chỉ không muốn để hấn biết ta định rời khỏi lãnh cung.

Mỗi lần hấn vội vàng tới đều vào lúc đêm khuya, rồi lại vội vàng trở về, chưa từng ở lại qua đêm. Ta cũng cảm nhận được dường như hấn đang cố gắng tránh ngủ chung giường với ta. Nhớ tới tối hôm đó, hấn nói hấn đang làm một việc không lý trí.

Ta không nghĩ ra rốt cuộc hấn muốn ám chỉ điều gì?

Đã vào hạ rồi, mưa đông càng lúc càng nhiều. Song cũng may Triều Thần ở bên cạnh, ta không phải một mình chịu đựng nỗi sợ sấm sét. Ta vui mừng biết bao vì Hạ Hầu Tử Khâm để lại Triều Thần cho ta, cũng cảm kích Thái hậu hôm đó đã tin tưởng ta, không đánh chết Triều Thần.

Đêm nay, ta và Triều Thần vừa ngủ, đột nhiên nghe thấy một tiếng ‘ầm’ lớn trên bầu trời, ta sợ đến mức không kìm được hét lớn. Triều Thần vội chạy qua ôm lấy ta, vỗ về: “Nương nương đừng sợ, có nô tỳ ở đây, có nô tỳ ở đây!”

Bao nhiêu năm rồi, ta vẫn không thể thay đổi được nhỉ!

Ta nhào người vào lòng Triều Thần, run rẩy mãi không thôi. Chỉ một lát sau, lại nghe thấy một tiếng sấm lớn bổ xuống, ngoài âm thanh vang trên bầu trời, dường như bên ngoài truyền đến một tiếng ‘ầm’. Tiếng sấm này rõ ràng to hơn lần trước rất nhiều.

Ta chỉ cảm thấy tim đập loạn, cảm giác cánh tay Triều Thần càng lúc càng siết chặt. Nàng ta khẽ nói: “Nương nương không sao, sẽ qua rất nhanh thôi.”

Ta túm chặt cánh tay Triều Thần nhưng không thể nhắm mắt, chỉ nhìn chăm chăm ra bên ngoài.

Sấm sét đan xen, bầu trời tối đen như mực, chỉ từng đợt lóe lên những tia sáng trắng. Ngay sau đó, cơn mưa rào trút xuống ào ào.

Đêm mưa đông sấm sét luôn khiến ta cảm thấy hoảng sợ. Triều Thần vẫn ôm lấy ta. Trận mưa giông này không biết bao lâu mới nhỏ dần. Đến khi trời sáng, ta tỉnh dậy thì phát hiện mình đã nằm yên trên giường,

trên người đang đắp chiếc chăn mỏng, còn Triều Thần đã ra ngoài từ lúc nào, trong phòng chỉ còn lại mình ta.

Ta nghĩ một lát rồi đứng lên.

Lúc đẩy cửa ra ngoài rửa mặt, bỗng nhìn thấy một thái giám đang bước tới, ta sợ hãi, vội vàng đóng cửa phòng. Hôm nay là ngày gì nhỉ? Nghĩ kĩ, là mừng Năm tháng Sáu, không phải cuối tháng, đám cung nhân không cần vào dọn dẹp như thường lệ, vậy thì thái giám kia sao lại xuất hiện ở nơi này?

Ta cũng người hồi lâu mới quay người, trước tiên mặc kệ thế nào, bôi thuốc nước rồi đi ra thăm dò xem sao. Bưng chậu nước, nhân tiện ra ngoài lấy nước rửa mặt, chải đầu, nhưng nghe thấy thiên điện bên cạnh vọng ra tiếng nói, nghe ra thì không chỉ có một người.

Ta tò mò đi theo tiếng nói, nhìn thấy rất nhiều cung nhân. Tiến lên nữa, thấy phía trên thiên điện thiếu gần một nửa bức tường. Những cung nhân đó đang cẩn thận xử lý gạch ngói rạn và đổ nát rơi xuống, trên nền nhà rất bừa bộn. Ta bỗng nhớ ra tiếng sấm rất lớn tối qua.

Hóa ra sấm sét đã làm đổ gần nửa bức tường của thiên điện. Ta đứng nhìn từ xa, có thể thấy bên trong đã ướt sũng bởi cơn mưa tối qua. Nhìn cảnh này, ta nghĩ lại mà cảm thấy sợ.

Nghe thái giám giám sát cất cao giọng the thé: “Ai nấy phải nhanh lên! Hôm nay, trước khi trời tối nhất định phải xử lý sạch sẽ đổ vỡ ngang dưới đất! Còn tất cả đồ đạc trong điện đều chuyển ra ngoài. Những thứ bị ướt hay chưa ướt đều chuyển ra hết. Thái hậu nói rồi, nhân lúc còn sớm, vớt hết những đồ dẫn sét đi.

Một thái giám khác bước lên, nói: “Bao nhiêu đồ thế này, hôm nay, trước khi trời tối sao xử lý xong được chứ? Công công, ngài nói xem, sét này cũng thật là... đang yên đành lành sao có thể phá nát bên này!”

Thái giám giám sát ‘hừ’ một tiếng. “Đây là sét trời đánh người quản được không? Còn trách cái gì, lãnh cung bao nhiêu năm chưa tu sửa, không đánh sụp toàn bộ là người nên thấp hươg lễ Phật rồi. Tối lúc đó bảo các người sửa chữa lại từ đầu thì các người chỉ kêu bận thôi! Đừng có phí lời nữa, còn không mau làm việc đi!”

Thái giám kia thất vọng thở dài, cuối cùng đi vào trong thiên điện.

Thái giám giám sát đó lại kêu: “Tất cả nhanh nhẹn lên một chút! Thái hậu nói trong năm ngày nhất định phải sửa chữa xong nơi này. Lãnh cung này bây giờ không phải để không, còn có người đang ở đây!”

Lời của hắn khiến ta hơi giật mình, hắn đương nhiên đang nói đến ta. Có lẽ Thái Hậu cũng không muốn có quá nhiều người đến lãnh cung?

Ta nhìn lại một lần nữa, bên đó lộn xộn chẳng ra hình thù gì, đổ nát đến mức này, đến cả nóc nhà cũng phải sửa, còn cả một bức tường... Thái hậu hạ lệnh phải sửa xong trong năm ngày, nói thật cũng hơi khó.

Lắc lắc đầu, mấy chuyện này không phải việc ta quan tâm. Ta quay người đổ nước đi rồi trở lại phòng để rửa mặt, chải đầu, sau đó không ra ngoài nữa. Hôm nay ta phải ngoan ngoãn bôi thuốc để người ta không nhìn thấy dung mạo thật của mình.

Vì đông người nên khi Triều Thần mang cơm đến cho ta không dám ở lại lâu. Ta chỉ trao đổi bằng ánh mắt với nàng ta rồi hai người nhìn nhau cười.

Lãnh cung mấy ngày nay không lạnh lẽo chút nào, bên ngoài đầy tiếng bước chân người qua lại. Cho tới tối mới bắt đầu yên tĩnh.

Ngồi trong phòng một lát, ta thối tắt đèn, lúc bước tới đầu giường liền nghe thấy ó người đẩy cửa phòng. Ta tưởng là Triều Thần nhưng khi ngoái đầu, đột nhiên nhìn thấy một bóng dáng đang tiến lại gần.

Còn chưa kịp phản ứng, cơ thể ta đã bị người ấy ôm chặt. Nghe hắn nói nhỏ: “May mà nàng không sao, trẫm rất sợ.”

Ta cũng người, chắc hắn cũng nghe nói tối qua thiên điện của lãnh cung bị sét đánh. Đưa tay đẩy hắn ra, ta nói: “Thiếp không ở thiên điện, có thể xảy ra chuyện gì chứ? Hoàng thượng...”

Hắn từ từ buông lơ vòng tay, hôm nay không có ánh trăng, ta không nhìn rõ gương mặt hắn, thế nhưng lại không thể thấp đèn.

Bàn tay to lớn vuốt ve gương mặt ta, hắn than thở. “Trẫm tưởng lãnh cung là nơi an toàn nhất trong hậu cung, nhưng nào biết...”

Vươn tay ra nắm lấy tay hắn, ta cười, nói: “Nơi này đương nhiên là nơi an toàn nhất, chỉ là một lần bất trắc thôi, Hoàng thượng đừng bận lòng!” Chưa nói xong, không biết vì sao ta đột nhiên sững sờ.

Một lần bất trắc... Trong đầu nghĩ tới một số chuyện, ta bỗng cảm thấy một tia sáng lóe lên.

Căn phòng tối om, hắn không nhìn rõ nét mặt ta, chỉ kéo ta tới bên giường, cùng ngồi xuống. Hắn nói: “Triều Thần nói nàng sợ sấm sét. Mỗi lần sấm sét, trẫm đều ăn không ngon, ngủ không yên, nhưng trẫm lại không thể đến. Hôm qua, lúc nguy hiểm đến vậy, trẫm không thể ở đây. Hôm nay đến lại không có sấm sét.”

Nghe ra ý tự trách móc trong lời nói của hắn, ta có chút xót xa trong lòng.

Nắm lấy tay hắn, ta nói: “Hoàng thượng không cần bận tâm đến thiếp, nếu ngày nào chàng cũng nhớ đến thiếp mới khiến thiếp ăn không ngon, ngủ không yên.” Cúi người ôm lấy hắn, nói tiếp: “Chuyện của tiền triều còn rất nhiều, chàng phải chuyên tâm một chút.”

Hắn sững người, cuối cùng bật cười. “Sao nàng biết trẫm không chuyên tâm?”

Ta cười: “Thiếp đoán.”

Hắn trầm giọng, nói: “Nàng yên tâm, chuyện nào lớn chuyện nào nhỏ, trong lòng trẫm biết rõ. Sau khi Diêu Hành Niên trở về Thương Châu chưa hề có động tĩnh gì, người của trẫm phái đi cũng chưa từng nói ông ta và Bắc Tề có liên hệ.”

Ta im lặng lắng nghe, nếu thật sự không có động tĩnh thì tốt, chỉ e là có động tĩnh mà thiên triều không biết.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta khó tránh khỏi sợ hãi, nhưng ngay sau đó lại mỉm cười, người Hạ Hầu Tử Khâm phái đi, ta nên tin tưởng bọn họ.

Hắn lại nói: “Có điều... Nam Chiếu lại âm thầm hành động.”

Ta giật mình kinh hãi, vội nói: “Với Bắc Tề ư?”

Nhưng hắn lắc đầu. “Không. Nhưng Hoàng đế Nam Chiếu đã tập hợp quân đội ở phía đông bắc.”

Ta im lặng, phía đông bắc của Nam Chiếu tiếp giáp với thiên triều, phía bắc là Bắc Tề, Hoàng đế Nam Chiếu đột nhiên làm như vậy, đương nhiên muốn thu hút sự chú ý của Hạ Hầu Tử Khâm. Lần trước ta cho rằng Nam Chiếu, Đại Tuyền và Bắc Tề có liên hệ với nhau, song Hạ Hầu Tử Khâm nói, Đại Tuyền và Nam Chiếu không thể sát cánh bên nhau, có lẽ là bởi Đại Tuyền và thiên triều không giáp nhau. Vậy thì, Nam Chiếu và Bắc Tề vẫn có khả năng, đúng không?

Thế nhưng nếu bọn họ liên thủ xuất binh, vậy lý do là gì? Không có lý do thì không thể khai chiến.

Ta đưa tay lên vuốt ve má hắn, cảm thấy ấn đường của hắn chau lại. Ta nhẹ nhàng xoa dịu cho hắn, khẽ lên tiếng: “Hoàng thượng nhất định phải để thiếp ở lãnh cung à?”

Hắn dường như ngạc nhiên, ta lại nói: “Hôm đó, lý do Thái hậu biếm thiếp vào lãnh cung chỉ là mạo phạm bà mà thôi, nói ra cũng không phải chuyện gì to tát. Tuy Dao phi cho rằng vì chàng hiểu lầm chuyện của thiếp và Hàn Vương nên mới muốn như vậy, nhưng đó không phải lý do của Thái hậu. Chỉ cần Thái hậu nghĩ cách là có thể thả thiếp ra, chẳng phải sao?”

“A Tử...”

Hắn vừa định lên tiếng liền bị ta ngắt lời: “Thiếp biết, hôm đó chàng không thể không làm như vậy, vẫn bởi lo lắng có phải Dao phi liên thủ với Diêu Hành Niên hay không, hay là Bắc Tề liên thủ với Diêu Hành Niên. Nhưng bây giờ Diêu Hành Niên đã về Thương Châu, chàng chỉ cần để Thái hậu thả thiếp ra, hơn

nữa không cần khôi phục tước vị cho thiếp. Dẫu hôm nào đó Diêu Hành Niên biết thì cũng không thể nói gì. Suy cho cùng, chuyện này đã qua rồi.”

Hắn từ chối: “Chuyện này tuyệt đối không được.”

Hôm đó hắn nói, phong ta làm phi là muốn ta có thể sống sót chốn hậu cung, biếm ta vào lãnh cung cũng là vì vậy. Bây giờ ta nói thế, chần chẫn hắn sợ nếu không khôi phục tước vị cho ta, ta ra ngoài, sẽ giống như con giun con dế, ai cũng có thể giẫm chết ta.

Thế nhưng cho ta ra ngoài, lại phải khôi phục tước vị cho ta, điều đó hoàn toàn không thể. Bởi trong mắt Dao phi, hắn đối với ta, trái tim đã chết, chẳng phải ư? Song ta muốn ra ngoài, ta nhất định phải làm rõ chuyện của Tô Mộ Hàn, mà chuyện này ta không thể thẳng thắn giải bày với Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta vừa định lên tiếng, hắn lại nói: “Trẫm đã đồng ý với Cố Khanh Hằng, thời gian này, nhất định phải để nàng ở đây, cho tới khi hắn trở về.”

Ta giật mình sững sốt, buột miệng hỏi: “Khanh Hằng không ở hoàng đô ư?”

Bỗng nhớ ra lời huynh ấy nói, phải rất lâu sau nữa mới có thể gặp ta. Ban đầu ta chỉ tưởng huynh ấy rất lâu nữa cũng không thể đến lãnh cung thăm ta, hóa ra không phải sao?

Rõ ràng cảm nhận được hắn hơi giật mình, tựa như hắn vừa lỡ lời, một lúc sau mới thấy hắn đáp: “Ừ, trẫm sai hắn ra ngoài làm chút chuyện!”

Hắn nói ‘làm chút chuyện’, Cố Khanh Hằng lại nói ‘tất cả mọi chuyện’. Ta không biết hai người bọn họ rốt cuộc đã giấu ta điều gì, không tìm được, thử thăm dò hắn: “Hoàng thượng sai huynh ấy đi làm chuyện gì?”

Nhưng hắn nói một cách rất thản nhiên: “Trẫm sai hắn theo dõi Diêu Hành Niên.”

Theo dõi Diêu Hành Niên?

Ta biết hắn đang lừa ta, bởi vì lúc đầu, khi nhắc đến việc sai người đi theo dõi Diêu Hành Niên, hắn không nói tên Cố Khanh Hằng, bây giờ lại nói với ta là sai Cố Khanh Hằng đi Thương Châu, ta đương nhiên không tin. Có điều hắn đã nói vậy, dù ta có hỏi cũng chẳng ích gì. Rõ ràng hắn và Cố Khanh Hằng đều muốn giấu chuyện này.

Không biết vì sao, lúc này ta càng cảm thấy chuyện hắn và Cố Khanh Hằng đang giấu ta có liên quan tới mấy lời hắn nói hôm đầu tiên hắn tới lãnh cung thăm ta, nhưng rốt cuộc là vì sao, đương nhiên ta không nghĩ ra, chỉ bởi hai người bọn họ đều quá cẩn thận, không để lại cho ta bất cứ manh mối nào.

Ta im lặng, đột nhiên hắn cúi người ôm lấy ta, than thở: “Đợi một ngày nào đó, nàng lau nước thuốc trên mặt đi, e rằng chẳng ai nhận ra nàng nhỉ? Ha, đúng thế, ai có thể ngờ nữ tử xinh đẹp này lại có thể là nàng!”

Hắn khẽ cười vui vẻ, còn ta lại sững sờ, lời của hắn rốt cuộc là có ý gì? Đợi ta lau thuốc đi, chẳng ai nhận ra ta... Vì sao câu nói này của hắn khiến ta cảm thấy hoảng sợ?

Hít sâu một hơi, túm chặt lấy vạt áo hắn, ta hỏi: “Hoàng thượng muốn để thiếp xuất cung ư?” Bằng không ta không thể nghĩ ra, đang yên đang lành, sao hắn lại nói những lời như vậy. Lẽ nào lúc hắn bước vào, nói lãnh cung không an toàn chính là ý này?

Nhưng hắn không do dự trả lời: “Không muốn.”

Ta im lặng, e rằng trong lòng hắn không muốn nhưng lại không thể không làm như vậy. Giật mình sững sốt, vì sao ta có suy nghĩ lạ lùng như thế?

Ngước lên nhìn hắn chăm chú. Trong lòng tối đen, ta hoàn toàn không nhìn rõ gương mặt hắn, chỉ thấy bóng dáng mờ mờ. Hắn đột nhiên khom người, đôi môi mỏng in lên môi ta, khẽ nói: “Trẫm muốn giữ nàng ở bên mình, mãi mãi.”

Ta cười: “Vậy thì Hoàng thượng hãy để thiếp lau thuốc nước đi, dùng thân phận hoàn toàn mới để ở bên chàng.”

Nhưng hần lắc đầu. “Không, nàng chính là Tang Tử, chỉ là Tang Tử. Trẫm không muốn nàng che giấu thân phận của mình để ở bên trẫm.”

Ta ngăn người, Hạ Hầu Tử Khâm kiêu ngạo nên cũng hiểu tính kiêu ngạo của ta. Cho dù ta muốn từ bỏ sự kiêu ngạo của mình, từ bỏ thân phận Tang Tử, hần cũng sẽ không chấp nhận.

Ta quả thật đã không yêu nhầm người.

Hần hiểu ta.

Về chuyện thuốc nước của ta từ đâu mà có, hần chưa từng hỏi một cây, còn ta sau khi đã suy nghĩ, cuối cùng cũng không lên tiếng bởi chuyện này có liên quan tới Tô Mộ Hàn, ta không muốn nói chuyện của Tô Mộ Hàn với hần. Có điều thông minh như hần, chắc đã đoán được vài phần.

Ta giật mình, nếu hần thực sự đoán trúng, vậy thì chắc hần sẽ âm thầm phái người tới ngôi chùa đó, chờ người đưa thuốc cho ta đến. Có lẽ đợi được người đưa thuốc đó cũng tốt. Người đó cũng có thể coi là hiểu rõ tình hình nhỉ? Thế nhưng bên cạnh ta còn có người biết rõ hơn, cho nên lần này dù hần không muốn ta ra ngoài, ta cũng phải ra.

Một lát sau, hần lại nói: “Mấy ngày tới còn có thể có sấm sét, nàng không cần sợ, chuyện xảy ra tới qua chỉ là chuyện nhỏ. Nơi này là chính điện, sẽ không bị sét đánh tới.”

Ý hần nói hần sắp phải về, vì vậy mới dặn dò ta mấy chuyện này.

Ta gật đầu. “Hoàng thượng đừng làm việc vất vả quá, phải giữ gìn long thể.” Mỗi lần hần tới đều có chút mệt mỏi, thời gian này có quá nhiều việc, không ai có thể gánh vác thay hần.

Hần khẽ cười. “Trẫm biết, trẫm đồng ý với nàng, có thể tiếp tục chống đỡ.” Vừa nói xong hần đã buông tay, đứng lên đi ra ngoài.

“Hoàng thượng!” Ta không kịp được gọi hần.

Bước chân hần ngừng lại, quay người nhìn ta. Ta cười gượng “Không có gì, thiếp chỉ muốn nhắc nhở chàng, cẩn thận chân bàn trong phòng.” Trong phòng tối đen, không cẩn thận sẽ ngã ngay.

Hần hơi sững người, cuối cùng bật cười thành tiếng, dí dỏm nói: “Nàng sợ cái gì, lần này cho dù đá phải, trẫm còn có thể lôi nó ra ngoài tứ mã phanh thây được không?”

Đương nhiên rồi, lẽ nào bây giờ hần còn có thể nói chiếc bàn này đã làm đau hần, phải tìm người bổ ra, mang tới Ngự thiện phòng? Xem ra hần cũng nhớ chuyện khi đó. Nghĩ vậy, ta cũng che miệng phì cười.

Hần khẽ ‘hừ’ một tiếng, xoay người rời đi.

Chỉ một lát sau, lại có tiếng bước chân người đi vào, nàng ta gọi: “Nương nương, là nô tỳ.”

Đương nhiên ta biết là Triều Thần, ta liền nói: “Không cần qua hầu hạ đâu, tối nay không có ánh trăng, người nghỉ ngơi ở nhụyển tháp đó đi, ta cũng đi ngủ đây.”

Nàng ta do dự giây lát, cuối cùng ‘ạ’ một tiếng rồi không qua nữa.

Đột nhiên ta nhớ tới câu nói của Hạ Hầu Tử Khâm, mấy ngày nay có thể có sấm sét, hần còn nói nơi này là chính điện, sét sẽ không đánh vào. Ta nghĩ ta đã có đối sách rồi.

Ngày hôm sau, lúc ra khỏi cửa, đầu tiên ta tới thiên điện đang tu sửa, quả nhiên thấy có chiếc thang dài. Khóe miệng khẽ cong lên mỉm cười, ta thần nhiên rời đi.

Tìm một lượt cả lãnh cung, cuối cùng cũng tìm thấy một chiếc giá cắm nên phủ đầy bụi, song ta không quan tâm những điều này. Ta cầm về phòng, đặt lên bàn, nhìn hồi lâu vẫn cảm thấy nó quá ngắn. Lại nhìn xung quanh, ngoài mấy cây trầm trên bàn trang điểm thì không tìm thấy đồ vật gì không phải chất liệu bằng gỗ. Thở dài một tiếng, lúc này quay người lại vô tình nhìn thấy móc treo màn bên giường, ta giật mình sững sờ.

Vội đứng dậy, tới lấy nó xuống, một cái móc treo làm bằng đồng. Tuy là lãnh cung nhưng đồ vẫn được làm rất tinh tế. Cũng may là làm theo kiểu hình xoắn ốc, lát nữa kéo thẳng ra thì sẽ dài hơn một chút.

Phải mất một lúc lâu ta mới kéo thẳng được cái móc đó. Lấy giá cắm nển, cố gắng cài sợi dây đồng lên, như vậy nó cũng dài khoảng hai mươi tấc, có lẽ cũng đủ.

Buổi tối, ta ngồi một mình bên bàn đợi Triều Thần. Hôm qua Hạ Hầu Tử Khâm vừa tới, hôm nay chắc hẳn sẽ không tới. Tuy đêm khuya hẳn mới tới nhưng nếu đến quá nhiều vẫn khiến người khác chú ý

Để ngọn đèn vào trong góc phòng, ta không thối tắt, lỡ mờ có thể nhìn thấy đồ đạc trong phòng.

Khi Triều Thần đến, nhìn thấy ta ngồi một mình bên bàn, nàng ta giật mình, vội bước lên hỏi: “Nương nương sao vậy?”

Ta đứng lên, nói với nàng ta: “Ra ngoài giúp ta chuyển cái thang dài kia tới đây.”

Mặt Triều Thần biến sắc, nàng ta nhú mày hỏi: “Nương nương cần cái thang đó làm gì?”

Ta chỉ đi thẳng, nói nhỏ: “Đừng hỏi nhiều như vậy, đương nhiên ta có việc cần dùng. Ban ngày, ta đã nhìn thấy cái thang đó rất dài, một mình ta e rằng không chuyển được nên chỉ có thể đợi người tới.”

Nghe thấy vậy, nàng ta càng không hiểu, định lên tiếng nhưng thấy dáng vẻ của ta đành miễn cưỡng im lặng. Lúc này hai chúng ta đã tới thiên điện, chiếc thang dài đó vẫn tựa vào tường. Ta gọi Triều Thần lại, hai người cùng dốc sức di chuyển nó.

Thật nặng!

Triều Thần vội nói: “Nương nương, cái thang này rất nặng, nô tỳ có thể trụ được, người...”

“Ta không sao!” Ta nghiêng răng nói, cũng may ta không phải loại nữ tử yếu đuối.

Triều Thần vẫn muốn nói gì, ta lại nói: “Đi cho vững.”

Nàng ta hơi ngạc nhiên, lúc này cũng biết phải giữ sức để chuyển cái thang đó nên không nói gì nữa. Từ thiên điện đến chính điện còn một đoạn nữa, ta và Triều Thần vừa đi vừa dừng, rất lâu sau cũng tới được cửa. Lúc dựng cái thang ở bên ngoài, hai chúng ta đều mệt mỏi đến mức không thở nổi. Ngồi xuống bậc thềm, thở hổn hển, hai người nhìn nhau rồi bật cười.

Triều Thần nhú mày, nói: “Nương nương muốn là gì?” Nàng ta ngược mắt nhìn, nói đùa: “Chẳng lẽ người muốn trèo lên ngắm sao?”

Ta tủm tỉm cười, đương nhiên phải trèo lên nóc nhà nhưng không phải để ngắm sao. Hôm nay không có trăng sao cũng gần như nhìn không thấy. Không đáp lời, ta nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy, vào bên trong lấy đồ ta đã chuẩn bị sẵn lúc ban ngày, đưa cho Triều Thần rồi nói: “Cầm cho ta cái này, một lát nữa đưa cho ta.” Nói xong, không quan tâm tới vẻ ngạc nhiên của nàng ta, ta trèo lên chiếc thang.

“Nương nương...” Triều Thần đuổi theo. “Người muốn làm gì? Người mong xuống đi, để nô tỳ làm cho. Nương nương...”

“Suyt!!!” Ta quay đầu, trừng mắt với nàng ta, nhỏ giọng trách: “Người muốn người bên ngoài nghe thấy à?”

Bấy giờ nàng ta mới sợ hãi im lặng nhưng đôi mắt nhìn ta vẫn rất lo lắng. Ta không nhìn nàng ta, chỉ đi nói: “Đưa đồ cho ta!”

Nàng ta lưỡng lự một lát rồi đưa đồ cho ta.

Ta nắm chặt, một tay vịn vào chiếc thang, leo lên trên. Cao quá, ta không dám nhìn xuống dưới. Cuối cùng cũng leo lên mái nhà, đầu tiên ta đặt đồ trong tay xuống, sau đó cẩn thận trèo lên đỉnh. Lúc quay người nhìn ra bên ngoài lãnh cung, ngoài đó đèn đuốc sáng trưng. Đèn lồng treo khắp nơi tạo thành những chấm nhỏ li ti, đẹp vô cùng.

Triều Thần còn nói ngắm sao, nhưng ta cảm thấy ngồi ở đây ngắm cảnh đêm trong cung cũng không tệ. Nghĩ vậy, ta không kìm được mỉm cười. Sau đó lại khê ho một tiếng, ta lên đây không phải để chơi. Nắm chặt đồ trong tay, ta cúi thấp người rồi trèo lên mái nhà.

Tìm một chỗ gài đồ vào, lấy mấy mảnh ngói vỡ dè lên, thử đẩy đẩy, thấy đủ chắc mới yên tâm một chút. Hít một hơi thật sâu, ta quay xuống.

Triều Thần lo lắng đợi ở dưới, thấy ta xuống thì vui mừng nói: “Nương nương, cuối cùng người cũng xuống rồi.”

Ta gật đầu, lên tiếng: “Đừng nói gì, trước tiên chuyển cái thang về vị trí cũ đã.”

“A!” Nàng ta bắt giắc kêu lên.

Ta cười. “A cái gì mà a, nhanh lên!” Nếu ngày mai để người ta nhìn thấy cái thang xuất hiện ở đây thì không hay.

Thấy ta khom lưng nhấc cái thang, Triều Thần vội tiến lên giúp ta. Lại tốn không ít sức lực để chuyển cái thang về chỗ cũ, hai chúng ta mệt vô cùng, phải dìu nhau trở về phòng rồi ngồi bên mép giường thở hổn hển.

Cuối cùng Triều Thần không kìm được, bèn hỏi ta: “Nương nương cầm thứ kỳ lạ đó lên nóc nhà làm gì?”

Thứ kỳ lạ? Ha, có lẽ giá cắm nền được ta cắm thêm sợ dây đồng nên nàng ta mới thấy kỳ lạ?

Ta vừa định lên tiếng nhưng đã nghe nàng ta ngạc nhiên kêu lên: “Ôi, móc trên tấm rèm sao lại thiếu một cái?”

Ta quay đầu nhìn, cười nói: “Ta cắm vào cái giá cắm nền chứ sao.” Ánh mắt nàng ta lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Ta lại nói: “Mang lên nóc nhà dẫn sét.”

Nàng ta kinh ngạc, hồi lâu mới nói: “Nương nương, người... người nói gì ạ?”

“Dẫn sét.” Ta nói lại một lần nữa. Ta biết tại sao nàng ta cảm thấy kinh ngạc, chỉ bởi ta vốn sợ sét nhất. Dẫn sét đối với ta mà nói là một hành động thật sự điên khùng.

Nếu không phải vì trận sấm sét tối hôm trước đánh sập một nửa bức tường của thiên điện thì ta vẫn không nghĩ tới cách này. Mùa này chắc chắn vẫn còn sấm sét, nhìn sét đánh tường thiên điện chắc lực rất lớn hôm đó thái giám giám sát cũng nói, lãnh cung nhiều năm không tu sửa, chỉ cần sét đánh xuống nữa sẽ đánh thẳng tới chính điện, khi đó, phế phi sống trong lãnh cung tất nhiên phải được bố trí ở một nơi khác, vậy ta có thể quang minh chính đại đi ra ngoài, hơn nữa không cần Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu ra mặt. Chỉ là thiên tai mà thôi, ai có thể quản được cơ chứ? Ai có thể nói gì?

Cuối cùng Triều Thần cũng phản ứng lại, nàng ta nói: “Nương nương muốn ra khỏi lãnh cung à?”

Ta gật đầu, nói: “Chuyện này không được kể cho bất kỳ ai.” Nếu không phải vì một mình ta không thể dịch chuyển cái thang đó, ta cũng không định nói cho Triều Thần.

Nàng ta vội nói: “Nương nương muốn ra ngoài thì có rất nhiều cách mà, còn việc dẫn sét này quá nguy hiểm! Không được.” Nàng ta đứng lên. “Nô tỳ phải lấy thứ đó xuống!”

Ta kéo nàng ta lại. “Một mình ngươi không thể dịch chuyển cái thang dài đó đâu!” huống chi, ta và nàng ta đã dịch chuyển cái thang đó hai lần, lần này tay của hai người cũng hơi run rồi, chuyển đi lần nữa gần như không thể.

“Nhưng...”

“Không sao!” Ta vỗ về nàng ta. “Lúc sét đánh, chúng ta sẽ không ở trong phòng, sẽ không có chuyện gì đâu.” Tuy nói như vậy nhưng trong lòng ta bắt đầu trở nên căng thẳng, đó là điểm yếu của ta, điểm yếu mà cả đời cũng không thay đổi được.

Nàng ta lo lắng tới nỗi mắt đỏ hoe. “Vì sao nương nương nhất định phải chọn cách này? Nếu người thật sự muốn ra ngoài, nô tỳ đi cầu xin Hoàng thượng và Thái hậu.”

Ta thở dài, nói: “Chuyện này nếu có thể cầu xin họ, ta cũng không cần làm như vậy.”

Nàng ta bỗng sững người, suy nghĩ một lát lại nói: “Vậy.... chúng ta có thể phóng hỏa! Một khi lãnh cung bị cháy, nương nương cũng có thể ra ngoài.”

Triều Thần vẫn là một nha đầu thông minh, nhưng suy nghĩ chưa thấu đáo.

Ta lắc đầu, nói: “Cách phóng hỏa này ta không phải chưa từng nghĩ đến, nhưng bên ngoài lãnh cung còn có thị vệ. Khi xảy ra hỏa hoạn, bên ngoài nhanh chóng nhận ra, tới lúc đó, sẽ có người đến dập cháy với tốc độ nhanh nhất. Thế nhưng sét đánh thì khác, khi nổ xuống, không ai dám tiến lên ngăn cản, trừ phi kẻ đó không cần mạng sống, hơn nữa, tốc độ đủ nhanh.”

Khi nói tới không cần mạng sống, ta rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt Triệu Thần biến sắc, đừng nói nàng ta, ta nghĩ sắc mặt ta cũng rất khó coi. Ta sợ nhất là sấm sét mà.

Ta ngược lên nhìn xà nhà trên đỉnh đầu, tất cả đều bằng gỗ, chắc chắn rất dễ bén lửa, như vậy chẳng cần ai phóng hỏa để gây ra hỏa hoạn cả

Rất lâu sau Triệu Thần mới lên tiếng: “Vì sao nương nương nhất định phải ra ngoài? Nơi này không phải rất an toàn ư?”

Rất an toàn, chính vì quá an toàn nên ta mới cảm thấy không yên tâm. Sao ta có thể một mình an toàn, để họ đối mặt với nguy hiểm chứ? Hít sâu một hơi, ta nói: “Chuyện này trong lòng ta hiểu rõ, nhớ là không được kể cho bất kỳ ai, đặc biệt là Hoàng thượng, biết không?”

Nàng ta chần chừ, thấy ta nhìn chằm chằm mới bối rối gật đầu.

Mọi việc đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông. Ta nhắm mắt lại, Thái hậu nói trong vòng năm ngày phải hoàn thành công việc tu sửa, vậy thì ta hy vọng trong thời gian này lại có sấm sét nữa. Sét càng lớn càng tốt.

Ngày thứ hai, thời tiết đẹp, không có dấu hiệu của mưa giông, ta hơi thất vọng. Ngày thứ ba vẫn như vậy. Ta không khỏi có chút lo lắng.

Cuối cùng, sáng sớm ngày thứ tư, ta sờ lên chiếc ghế đá trong sân thấy có cảm giác nóng. Cả ngày hôm qua không có gió, buổi tối oi hơn ban ngày. Trong lòng ta căng thẳng, e rằng mưa giông sắp đến.

Ta hưng phấn song lại sợ hãi. Thời tiết bất thường này, nếu có sấm sét, có lẽ còn kinh khủng hơn lần trước.

Nhìn đám cung nhân đang tu sửa thiên điện có vẻ nóng nảy, thái giám giám sát nói: “Muốn chết à? Mưa nữa thì công trình này phải chậm lại. Nếu Thái hậu trách tội thì làm thế nào?”

Trong lòng ta thầm vui mừng, sợ là qua đêm nay, lượng công việc của bọn họ lại nhiều thêm, cũng may lãnh cung đã nhiều năm không tu sửa, ta cũng không được coi là ác ý phá hoại đâu nhỉ?

Lặng lẽ lùi lại vài bước, kiễng mũi chân nhìn đồ dẫn sét trên nóc nhà, chắc chắn hoàn hảo ta mới yên tâm. May mà nóc nhà đủ cao, vậy đó cũng không nổi bật nên không ai phát hiện ra.

Đêm nay, Triệu Thần đến rất muộn, vẻ mặt nàng ta hơi khác, vừa vào cửa liền nói: “Nương nương, nô tỳ nghe họ nói đêm nay có mưa lớn.”

Ta gật đầu, ta biết. Thứ ta chờ đợi chẳng phải chính là giây phút này sao?

Nàng ta lao tới, do dự nói: “Nương nương, có cần...” Nàng ta nhìn ta, định nói gì lại thôi.

Ta biết nàng ta muốn nói gì, liền lắc đầu, nói: “Không sao, có quần cũng vô ích, vẫn cùng là một vấn đề.”

“Nương nương...” Ánh mắt nàng ta lộ vẻ vui mừng.

Tuy ta nói như vậy nhưng trong lòng vẫn hy vọng sét sẽ nổ xuống, ta đã chuẩn bị lâu như vậy nên không muốn uống công. Ta quay người lại, kéo tấm rèm xuống, ra sức ném lên xà

“Nương nương?” Triệu Thần nghi hoặc nhìn ta.

Ta nói nhỏ: “Nếu sét đánh xuống thì sẽ đốt cháy xà nhà, dùng tấm rèm này là có thể dẫn lửa xuống.” Phía dưới là bàn, ghế...

Đôi mắt Triệu Thần nhìn ta căng trở nên kinh ngạc. Nàng ta nhìn ta như ta nhìn Tô Mộ Hàn khi ấy. Điều khiến ta kinh ngạc chính là cầm kỳ thi họa, thiên văn địa lý, không có cái gì y không tinh thông. Cũng nhờ y nên mới có ta của ngày hôm nay.

Ha, Tô Mộ Hàn...

Buông tấm rèm ra, ta xoay người, kéo tay Triều Thần ra ngoài.

Nàng ta vội nói: “Nương nương, chúng ta đi đâu?”

“Thiên điện.” Nơi đó tuy vẫn chưa tu sửa xong nhưng cùng lắm chỉ bị dột mà thôi, hôm nay chắc không đến nỗi bị sét đánh lần nữa, nhưng chính điện quá nguy hiểm.

Ngón tay Triều Thần run run, cuối cùng không nói gì, nàng ta cũng biết chúng ta không thể chờ ở bên ngoài phòng. Hai người ngồi trong góc đã sửa xong của thiên điện, chẳng mấy chốc đã thấy bầu trời nổi cơn dông, chỉ một lúc sau, tiếng ‘ầm’ vang lên.

Triều Thần ôm lấy ta theo bản năng. Ta cắn môi, bây giờ vẫn chưa phải lúc căng thẳng nhất, ta nhất định phải kiềm chế. Cảm thấy Triều Thần đang căng thẳng, lần này nàng ta cũng sợ.

Tiếng sấm trên không trung rền vang mấy tiếng, ta siết chặt tay Triều Thần, tim đập loạn xạ. Tiếng sấm vẫn không ngừng vang lên, đột nhiên nghe thấy tiếng mưa ‘ào’ xuống, sau đó lại là một tiếng rền rất lớn ngân vang cả bầu trời, kèm theo đó là âm thanh của thứ gì đổ sụp xuống. Ta chỉ cảm thấy mặt đất bỗng bị chấn động mạnh.

Xong rồi! Ta gần như nhảy lên theo phản xạ.

“Nương nương!” Triều Thần sợ hãi kêu lên.

Bước chân hoảng loạn nhưng ta vẫn đứng lại, do dự một lúc rồi nghiêng rằng xông ra. “Triều Thần, không được ra ngoài.” Tiếng động lớn ban nãy chắc chắn sẽ kéo người khác tới, mà nàng ta là một cung tỳ đã chết, không thể xuất hiện trước mặt mọi người. Cho nên lúc này ta mới nói điều căng thẳng nhất vẫn còn ở phía sau.

Nhớ tới lần đó, ta vừa khóc vừa xông ra ngoài tìm người, sau đó gặp Tô Mộ Hàn. Lần này không có tiên sinh để ta dựa dẫm nữa, nhưng dù sợ hơn nữa ta cũng phải chạy ra. Bên ngoài, trời mưa rất lớn, mưa tấp lên mặt ta đau rát.

Giữa chính điện đã bập bùng ánh lửa, bắt đầu cháy rồi!

Trên đầu, tiếng sấm vẫn đang tiếp tục. Lúc này, đồ dẫn sét đã bị đánh rơi nên sét sẽ không đánh xuống nữa, mà điều ta cần đã đủ. H chân không còn sức lực, mềm nhũn, ta sợ tới mức bật khóc.

Rất nhanh đã nghe thấy tiếng bước chân người chạy vào, tiếp đó ta nghe thấy một người nói: “Gay rồi, chính điện đã bị sét đánh trúng, mau bẩm báo Hoàng thượng và Thái hậu.”

Khóe miệng cong lên mỉm cười, ta chỉ cảm thấy cơ thể mềm nhũn, ngã nhào xuống trong làn mưa.

Ánh mắt của người kia tìm đến, gọi thất thanh: “Nương nương...”

48. Chương 48

Nhìn thấy thị vệ đó từ xa chạy tới nhưng ta hoàn toàn không đứng lên được vì hai chân đã mềm nhũn. Đưa tay rũ mái tóc đen xuống mặt, mưa như trú nước, mái tóc dài dính bết vào hai bên má. Ta chỉ lo thuốc nước trên mặt sẽ trôi sạch.

Cũng may lúc này trời tối đen, chỉ có thể nhìn thấy bóng người mờ nhạt, song chỉ một lát nữa sẽ có người đến. Người đến rồi sẽ thấp đèn nên ta vẫn phải chuẩn bị chu toàn.

“Nương nương!” Người kia xông tới, đưa tay ra định đỡ ta nhưng lại sững người. Do dự giây lát, cuối cùng gã tháo thanh đao đeo ở thắt lưng ra, đưa vỏ đao ra, nói lớn: “Xin nương nương hãy nắm lấy.”

Đột nhiên ta nhớ tới lúc ở trong hang đá, Cổ Khanh Hằng nói nếu chạm vào ta thì hai bàn tay sẽ bị chặt bỏ, vì vậy thị vệ này mới không dám đưa tay ra đỡ ta, tránh để lát nữa sẽ có rất nhiều người nhìn thấy.

Xem ra người bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm đều không phải hạng thường.

Ta gật đầu, đưa tay cầm lấy. Gã cố sức kéo ta lên. Lúc này lại ‘ầm’ một tiếng, ta sợ hãi hét lớn, thị vệ đó ngược mắt nhìn vừa nói: “Xà nhà của chính điện gãy rồi, nương nương, e là sét vẫn còn đánh xuống, chúng ta mau đi thôi!”

Ta nghiêng đầu nhìn qua, ngọn lửa bốc lên càng lúc càng lớn, lúc này mưa vẫn như trút nước, dường như toàn bộ xà nhà đã bốc cháy.

Ta nghiêng răng đi theo bước chân của thị vệ, toàn thân mềm nhũn nhưng chỉ có thể vịn vào vỏ đao trong tay gã, rời khỏi nơi này. Giờ đây không thể chạy nổi cũng phải chạy, ta không thể ngã xuống, không thể...

Hai người chạy ra ngoài, thị vệ tìm một chỗ dưới khóm chuối cho ta đứng rồi nói: “Nương nương đợi ở đây một lát!”

Mưa lớn quá, dẫu khóm chuối này có rậm rạp hơn nữa cũng không che cho ta khỏi ướt, có điều trước mắt cũng không còn nơi nào tốt hơn. Không có mệnh lệnh của Hạ Hầu Tử Khâm, thị vệ không thể cho ta ra ngoài.

Một lát sau, nghe thấy tiếng bước chân từ ngoài chạy vào. Ta giật mình quay đầu nhìn liền thấy những đốm sáng thoát ẩn thoát hiện ấy. Xem ra là đèn lồng trong tay cung nhân đi dẫn đường, ta đưa tay ôm ngực, lại làm áy tóc rối tung, cố gắng che đi gương mặt. Dù sao mưa gió to lớn thế này, nếu trông ta không nhếch nhác mới là điều bất thường.

Ta nhìn bóng dáng màu vàng kia tiến vào, hần chưa nhìn thấy ta, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía chính điện, trong mắt hần hiện lên nỗi đau đớn vô cùng, hét lớn: “Sao có thể như vậy?”

Thị vệ đó cúi đầu, nói: “Bẩm Hoàng thượng, sét đánh quá lớn, bất ngờ đánh tới chính điện, chỉ trong nháy mắt bọn thuộc hạ cũng không biết vì sao lại như vậy...”

Hần bỗng nhiên tiến lên một bước, Lý công công bên cạnh giơ cao ô, dáng vẻ vô cùng sợ hãi, vội kéo hần. “Hoàng thượng không thể qua đó, không thể qua đó, rất nguy hiểm!”

Hần hất tay Lý công công ra, gầm lên: “Người đâu!”

Ta cắn môi, lúc này vẫn không nên bước ra, chẳng phải ta sợ tới nỗi chỉ có thể run cầm cập sao!

Thị vệ liếc nhìn về phía ta, chỉ vào ta rồi nói: “Hoàng thượng, người không sao!”

Theo hướng thị vệ chỉ, ánh mắt hần nhìn về phía ta. Khoảng khắc nhìn thấy ta, vẻ yên tâm, phần nộ cùng hiện lên rõ ràng.

Ta cúi đầu, không nói một câu. Ta biết hần tức giận điều gì, thông minh như hần, chắc chắn sẽ nghĩ ra, chuyện này nhất định có liên quan tới ta. Ta đã phụ tấm lòng của hần.

Lặng lặng nhìn hần, thấy bàn tay hần đã siết chặt.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Lý công công ra sức giữ chiếc ô trong tay, một nửa người y đã ướt đẫm từ lâu. Y khẽ nói “Hoàng thượng, ở đây mưa lớn, người cẩn thận long thể.”

Hần lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, nói: “Mạng lớn quá nhỉ?”

Ta chỉ cảm thấy sững sốt, thấy thị vệ bên cạnh vội nói: “Bẩm Hoàng thượng, khi thuộc hạ nghe thấy bên trong có tiếng động lớn liền xông vào cứu người ra. Còn may, lúc thuộc hạ tiến vào, giữa chính điện mới sụp đổ một góc nhỏ.”

Ta bình tĩnh, thản nhiên nhìn thị vệ đó, thật cơ trí, ý của thị vệ là gã chạy vào cứu ta ra chứ không nói đã nhìn thấy ta, ta vốn không ở trong phòng.

Gã vừa dứt lời, liền nghe thấy giọng nữ tử từ ngoài truyền đến “Hay thật đấy, đã vào lãnh cung rồi mà còn có người mạo hiểm chạy vào cứu nàng ta!”

Hoảng hốt nhìn về nơi phát ra tiếng nói, thấy một bóng dáng vàng nhạt xuất hiện trong tầm mắt. Ánh mắt sắc bén của Dao phi nhìn về phía ta, lập tức mạ lên một tầng sương băng giá. Lúc này ta mới biết nguyên nhân Hạ Hầu Tử Khâm phải nói như vậy. Hóa ra Dao phi cũng đến.

Thị vệ đó quỳ xuống, nói “Dao phi nương nương, thuộc hạ phụng mệnh làm việc ở đây, không thể để xảy ra sai sót nhỏ.”

Dao phi ‘hừ’ một tiếng, tiến lên khoác cánh tay Hạ Hầu Tử Khâm, khẽ nói: “Hoàng thượng hãy hồi cung trước đi, thần thiếp dìu người về.” Nàng ta lại ngược lên nhìn hắn, cất tiếng: “Hoàng thượng sao thế? Sắc mặt của người thật khó coi, người bị ốm ư?” Nàng ta vừa nói vừa đưa mu bàn tay chạm lên trán hắn.

Hắn hơi cự mình nhưng ánh mắt lại nhìn ta, vẫn bị bao phủ bởi vẻ giận dữ.

Dao phi cũng phát hiện ra, quay đầu nhìn ta, khóe miệng lộ rõ nụ cười đắc ý.

Nhưng chỉ có ta mới biết Hạ Hầu Tử Khâm tức giận bởi ta tự ý muốn rời khỏi lãnh cung, hoàn toàn không phải vì hắn chán ghét ta.

Bây giờ hắn không thể xông tới, túm chặt cổ áo ta để hỏi vì sao ta phải làm thế. Ha, ta vẫn hiểu hắn.

Tiếng sấm đã thưa dần nhưng cơn mưa vẫn rất lớn. Chiếc ô trong tay Lý công công không thể che cho cả Hạ Hầu Tử Khâm lẫn Dao phi. Ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm đẩy ô che lên đầu Dao phi, nói nhỏ: “Nàng về trước đi, một lát nữa trầm lại đến.”

“Hoàng thượng!” Phía sau có một người nữa tới, vội vàng bật ô che mưa cho hắn.

Còn ta vẫn đứng dưới tán lá chuối, không ngăn nổi hạt mưa xối thẳng xuống mặt. Lúc này cũng sẽ không có ai bước lên che mưa cho ta.

Ta hiểu, hắn đẩy ô trên đầu sang cho Dao phi là muốn dùng hành động để nói cho ta biết, hắn đã tức giận. Nhưng Dao phi lại càng thấy vui mừng, nàng ta tưởng Hạ Hầu Tử Khâm hết mình quan tâm tới nàng ta trước mặt ta. Nàng ta tưởng ta sẽ đau lòng.

Ta sẽ như vậy chứ? Ta chỉ có thể xót thương, bởi ta biết không ai che mưa cho ta, vậy thì hắn cũng không cần.

Hắn đang cho ta biết, ta mang bản thân ra mạo hiểm, hắn đau lòng vì lúc này không thể làm gì cho ta, nhưng hắn biết ta yêu hắn, hắn làm những việc tổn thương chính mình để cảnh cáo ta.

Song bây giờ ta đã thiêu hủy cả lãnh cung rồi, ta cũng không còn đường lui.

Một trận gió to thổi đến, thái giám cầm ô phía sau bất ngờ không giữ chắc, chỉ nghe một tiếng ‘soạt’, chiếc ô giấy dầu bị rách thành hai nửa, không thể che mưa được nữa. Sắc mặt thái giám đó trắng bệch, Lý công công mắng: “Muốn chết à, đến ô cũng cầm không nổi. Còn không mau đi lấy cái khác, nếu Hoàng thượng bị dính mưa rồi ốm thì sẽ chặt đầu người!”

Ta cười thầm, tên Lý công công này luôn như vậy, động một cái là muốn chặt đầu người khác.

Thái giám đó sau khi bị y quát, sợ tới nỗi toàn thân run cầm cập, luống cuống lui xuống.

Dao phi vội nói với Lý công công: “Còn không mau che cho Hoàng thượng? Bản cung ốm không sao, nằm vài ngày là khỏi, Hoàng thượng mà ốm thì nguy!”

Nhưng hắn đẩy ra, cố ghìm giọng nói: “Trầm không sao, che cho Dao phi đi.”

“Hoàng thượng!” Dao phi sợ hãi kêu lên, kéo cánh tay hắn, nói “Hay là Hoàng thượng về trước đi, nơi này giao lại cho đám cung nhân xử lý là được rồi.”

“Giao cho bọn chúng?” Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, nhìn ta rồi nghiêng răng nói: “Trầm còn không biết rút cuộc nàng ta muốn thế nào!”

Ta muốn thế nào, chàng còn không hiểu ư? Ta chỉ không muốn ở lãnh cung để được chàng bảo vệ.

Dao phi bất ngờ nhìn ta, nói nhỏ: “Hoàng thượng... lo lắng sao?”

Hắn sững sờ, cười giễu cợt. “Sao trầm phải lo? Trầm hận người này.”

Nghe thấy vậy, dường như Dao phi có chút yên lòng, khẽ nói: “Vậy... theo thần thiếp thấy, lãnh cung bây giờ đã như vậy rồi, chắc chắn phải tu sửa, chỉ bằng để nàng ta ở Dao Hoa cung của thần thiếp đi.”

Ta giật mình tỉnh sốt, ta sống ở Dao Hoa cung của nàng ta? Ha, Dao phi à, chiều này mà ngươi cũng nghĩ ra được! Trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm thì hiền thực vô cùng nhưng sau lưng hẳn lại muốn giết vò ta, có phải không?

Ánh mắt Hạ Hầu Tử Khâm hơi căng thẳng, vừa định nói liền nghe thấy giọng Thái hậu vang tới: “Để nàng ta sống ở Dao Hoa cung, Dao phi không sợ cũng nhiễm vận xui sao?”

Giọng nói của Thái hậu đầy tức giận, còn ta bỗng hiểu ra. Quá tốt rồi, Thái hậu đã đến...

Mọi người cùng quay người lại, nhìn thấy Thiển nhi đỡ Thái hậu tiến vào. Trong chốc lát, bà cũng chưa chú ý tới ta đang tránh mưa dưới tán lá chuối. Mọi người hành lễ với bà, bà cau mày, tức giận quát: “Tiểu Lý Tử, ngươi che ô cho Hoàng thượng kiểu gì đây?”

Ta đã nhìn thấy từ lâu, hơn nữa người hẳn đã ướt sũng. Ta cũng cảm thấy cơn lạnh ập đến, không tìm được, hắt hơi một cái. Thái hậu vô tình nhìn ta rồi thấy Lý công công nói: “Thái hậu tha tội! Nô tài... nô tài ...”

Y ngậm miệng không nói nữa.

Song Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Mẫu hậu, là ý của trẫm. Trẫm chỉ không muốn để Dao phi bị bệnh.”

Thái hậu lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng. “Sao? n thể của một phi tử nhỏ bé như nàng ta còn quý giá hơn Hoàng thượng à?” Thái hậu vừa nói vừa giận dữ trừng mắt nhìn Lý công công.

Lý công công sợ hãi, chỉ thấy sắc mặt của Dao phi lúc trắng lúc xanh. Chắc nàng ta rất hận trong lòng nhưng trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm lại không tiện nổi giận mà thôi.

Thân hình gầy gò của nàng ta càng trở nên mỏng manh trong đêm tối, Hạ Hầu Tử Khâm khẽ ôm lấy vai nàng ta, nói nhỏ: “Tiểu Lý Tử, đưa Dao phi hồi cung trước!”

Lý công công đang chần chừ liền nghe Thái hậu nói: “Không cần nữa, ai gia nghĩ Hoàng thượng cùng nàng ta hồi cung để tránh việc nàng ta đi rồi, Hoàng thượng ở lại đây, đầu óc không thể tập trung được.” Thái hậu vừa nói vừa nhìn về phía ta, lên tiếng. “Còn về nàng ta, ai gia thấy, trước tiên ở cung của ai gia đi!”

Cảm kích nhìn Thái hậu, ta biết ta đã đưa ra kế, Thái hậu nhất định có thể phối hợp để nó trở nên chu toàn.

Nghe thấy vậy, Dao phi bèn nói: “Thái hậu, nàng ta chỉ là phế phi, sao có thể sống trong cung của người? Hay là... hay là bố trí ở trong cung của thần thiếp đi!”

Ta nhìn nàng ta, vẫn là dáng vẻ yếu đuối, lời nói ra khôn khéo xiết bao! Ha, ta chỉ không ngờ, để đưa ta tới Dao Hoa cung, đến lời của Thái hậu mà nàng ta cũng dám cãi.

Nhớ ngày đầu tiên ta vào lãnh cung, nàng ta đến nói chỉ có sống, Hoàng thượng mới có thể quên ta, cho nên dù ta ra khỏi lãnh cung, nàng ta cũng rất không yên tâm, muốn đặt ta trong tầm mắt. Có phải như vậy không, Dao phi?

Thái hậu cười, nói: “Không cần, ai gia đã nghĩ thông suốt rồi, so với việc để nàng ta ở lãnh cung không có đất dùng, chi bằng ai gia sẽ dạy dỗ nàng ta thật tốt. Chẳng phải Hàn Vương tới bây giờ vẫn chưa lập gia thất sao?” Bà ngừng lại giây lát rồi lạnh lùng nói tiếp: “Người đâu, đưa đi!”

Bà vừa dứt lời liền thấy hai thái giám tiến lên, lôi ta ra ngoài.

“Mẫu hậu!” Hạ Hầu Tử Khâm tiến lên một bước.

Nhưng Thái hậu lại nói: “Hoàng thượng dừng bước đi! Ai gia thấy bây giờ Hoàng thượng cũng không có thời gian quan tâm đến mấy chuyện này, để ai gia giúp. Không còn việc gì nữa, Hoàng thượng về nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn lên triều sớm.” Bà quay người, vịn vào tay Thiển nhi rồi đi.

Lúc này tuy đã không còn sấm sét nhưng chân ta vẫn mềm nhũn, chỉ có thể dựa vào tay của hai thái giám mới miễn cưỡng đứng vững.

Ta không biết bây giờ, Hạ Hầu Tử Khâm ở phía sau ta có nét mặt thế nào, song lời nói vừa nãy của Thái hậu cũng là nói cho hẳn biết, bà muốn thả ta ra ngoài. Thái hậu thật lợi hại, trước mặt Dao phi lại nhắc Hàn

Vương. Dao phi chẳng phải lợi dụng Hàn Vương để biếm ta vào lãnh cung ư? Lúc này nghe những lời Thái hậu nói cũng là điều tất yếu, hợp lẽ.

Dao phi tưởng Thái hậu tin chuyện ta xuất cung thăm Hàn Vương, vậy thì Thái hậu sẽ dễ ả tin là như vậy.

Khóe miệng ta mỉm cười một cách khó khăn. Thái hậu thật thông minh, cho dù chuyện này ta không hề báo trước với bà một tiếng, bà cũng có thể thực hiện một cách vẹn toàn, không chút sơ hở, còn không để Hạ Hầu Tử Khâm nhúng tay vào. Nếu ngày mai phi tần các cung đều biết cũng sẽ không thể nghi ngờ. Thậm chí nếu bọn họ biết Thái hậu định tặng ta cho Hàn Vương thì sẽ lơ lửng đề phòng ta.

Thái hậu, ta thật sự cảm ơn bà.

Hy Ninh cung.

Ra lệnh ọi người lui hết, Thái hậu chỉ cho Thiển nhi dìu ta vào tấm cung của bà rồi sai nàng ta: “Đi! Lấy cho nàng ta một bộ y phục để thay.”

“Vâng!” Thiển nhi trả lời rồi lui ra.

Ta mới nhớ ra nếu lúc này rửa mặt, thay quần áo, vậy thì mặt của ta... Lặng lẽ nhìn Thái hậu, thấy bà không chú ý tới gương mặt đã bị che khuất bởi tóc tai bù xù của ta. Đúng thế, ai có thể chú ý tới điều này chứ? Cũng chẳng phải ngay từ đầu đã nghi ngờ gương mặt ta là giả.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng ta cắn răng nói: “Thái hậu...”

Bấy giờ bà mới nhìn ta. Ta do dự giây lát đưa tay lên gạt những sợi tóc che bên má.

Thấy hai đồng tử của bà đột nhiên co lại, hình như bà khẽ hít sâu một hơi. Xem ra đúng như ta đoán, mưa to quá, thuốc nước trên mặt đã bị xối đi hết. Bộ dạng ta tối nay thật sự rất nhếch nhác.

Thái hậu tiến lên một bước, hỏi: “Hoàng thượng đã biết rồi à?”

Ta sưng người.

Bà thật sự rất bình tĩnh, lúc này còn có thể nghĩ được nhiều đến vậy. Cũng phải, nếu không sao bà có thể là mẫu nghi thiên hạ? Sao có thể xử lý chuyện hậu cung của thiên triều đâu ra đấy như vậy chứ?

Ta gật đầu.

Thái hậu ngáp ngừng, bước lên kéo cánh tay ta, nhìn kỹ dấu thủ cung sa trên cổ tay ta. Ta giật mình, có chút hoảng sợ nhìn bà, vội nói: “Thái hậu, không phải người thực sự muốn...”

Không phải bà thật sự muốn tặng ta cho Hàn Vương chứ?

Nhưng Thái hậu khẽ ‘hừ’ một tiếng, cắt lời: “Người không phải Dao phi, nếu ai gia đưa người sang Bắc Tề, chẳng phải muốn khoét trái tim Hoàng thượng sao!”

Lời của bà ông ta đau đớn.

Bà khẽ cười một tiếng rồi nói: “Đàn phi, người thật sự khiến ai gia kinh ngạc.”

Ta sưng sờ, lập tức cúi đầu, nói: “Thái hậu quên rồi sao, nô tỳ đã không còn là Đàn phi nữa.”

Bà buông tay ra, quay người, nói: “Ai gia chưa quên nhưng ai gia quên rồi. Còn nữa, trước mặt ai gia, khi không có ai thì không cần xưng nô tỳ.”

Ta kinh ngạc nhìn người trước mặt nhưng bà đang quay lưng lại, không nhìn ta. Bà nói đã quên, bà nói không cần tự xưng nô tỳ, không biết vì sao, nghĩ tới những lời này, vành mắt ta đỏ hoe, buồn muốn khóc, chỉ bởi Thái hậu đã thừa nhận ta. Trong lòng bà, ta chính là Đàn phi!

Sau đó, ta mỉm cười, khẽ nói: “Việc hôm nay, thần thiếp tạ ơn Thái hậu.”

Thái hậu cũng cười: “Ai gia biết người không muốn ở lại trong lãnh cung. Ai gia vẫn chưa nghĩ ra có nào hay để đưa người ra ngoài. Không ngờ, người rất thông minh.” Bà ngừng lại, cuối cùng quay người nói: “Ai gia cho rằng nữ tử thông minh như người không nên lãng phí trong lãnh cung.”

Cho nên hôm nay ta diễn vở kịch này, đối với Thái hậu thì đúng là một cơ hội tốt. Một cơ hội để thả ta ra ngoài. Ta biết Thái hậu và Hạ Hầu Tử Khâm không giống nhau, bà hy vọng ta có thể giúp đỡ hẳn.

Ta lên tiếng: “Nhưng bây giờ thần thiếp ra ngoài thì không biết lấy thân phận gì ở để trong Hy Ninh cung.”

Thái hậu cười nhạo một tiếng: “Chẳng phải hôm nay ai gia đã nói rồi ư? Không thể lãng phí người, muốn bồi dưỡng người để tặng cho Bắc Tề. Còn những người khác trong hậu cung, hôm đó ai gia chỉ nói người đã mạo phạm ai gia nên mới bị biếm vào lãnh cung, bây giờ vì xảy ra thiên tai, ai gia giữ người lại bên cạnh là có ý gì, cứ để bọn họ tự suy đoán. Sẽ không ai dám nói gì.”

Ta im lặng, đây là kế hoãn binh của Thái hậu nhưng suy cho cùng cũng không phải cách lâu dài, có điều lúc này, thật sự không còn cách nào khác.

“Thái hậu!” Lúc này, Thiển nhi từ ngoài tiến vào. Ta nghiêng người theo bản năng, Thái hậu vừa nhìn liền nhận ra sự lo lắng trong lòng ta, bèn nói: “Để đồ ở đó rồi lui ra, ở đây không cần người hầu hạ.”

Thiển nhi đặt đồ lên bàn rồi cáo lui.

Bước lên mới thấy trên nền nhà có những vết ướt sũng. Cũng may cửa sổ trong tấm cung của Thái hậu đều đang đóng chặt, nếu gió lùa vào, nhất định sẽ rất lạnh. Ra sau tấm bình phong, ta cởi y phục, lấy khăn lau khô người rồi mới mặc y phục Thiển nhi mang tới.

Ta không tìm được hắt hơi một cái.

Thái hậu nói: “Ban nãy ai gia đã ăn đồ hạ nhân nấu bát canh gừng, người đừng có ốm đấy!”

Ta tạ ơn bà, nghĩ một chút rồi giải thích: “Thần thiếp che đi dung mạo vì không muốn bị người ta quá chú ý, đặc biệt là nữ nhân, lòng đố kỵ cao. Khi thần thiếp tiến cung cũng chỉ là một cung tỳ nhỏ.”

Thái hậu ngồi xuống rồi mới nói: “Bây giờ Hoàng thượng vẫn muốn người che giấu dung mạo chứ không phải muốn người thay đổi dung mạo để ở bên người, đương nhiên là có chủ ý. Về điểm này, ai gia sẽ không hỏi.”

Ta hơi ngạc nhiên, vì sao những điều ta nói và những điều bà nói hoàn toàn không cùng một điểm? Song lúc này, ta cũng không nhiều lời.

Thái hậu không nói nữa. Ta đứng một lát, cuối cùng lấy lọ thuốc nước ra, bôi lên mặt. Cung tỳ mang canh gừng tới, ta bưng lên uống cạn.

Cung tỳ thu dọn bát rồi lui ra, ta đứng ngơ ngẩn, thật tình không biết đêm nay, Thái hậu muốn bố trí, thu xếp cho ta như thế nào. Đột nhiên bà nói: “Ai gia muốn người bảo vệ đứa trẻ của Vinh phi.”

Lời của Thái hậu khiến ta loạng choạng một cái. Muốn ta ra tay bảo vệ đứa con của Thiên Phi? Ha, thực nực cười biết bao!

“Sao? Người không muốn?” Bà nhướn mày, nhìn ta đăm đăm.

Ta nghiêng răng, nói: “Thần thiếp không nghĩ rằng Thái hậu không biết thân phận của thần thiếp.” Chuyện Hạ Hầu Tử Khâm biết, Thái hậu chắc chắn cũng biết, vậy thì chuyện ta là tam tiểu thư của Tang phủ, là muội muội ruột của Thiên Phi, sao bà không biết chứ? Nếu bà biết thì cũng sẽ biết quan hệ của ta và Thiên Phi rất xấu. Không ra tay hại tỷ ta đã là chuyện không dễ dàng đối với ta rồi, Thái hậu lại mở lời muốn ta bảo vệ tỷ ta ư?

Hơi siết chặt hai tay, ta tự cho rằng mình không phải thánh nhân, không làm nổi chuyện lấy ơn báo oán như vậy. Đó là con của Hạ Hầu Tử Khâm nên ta lựa chọn từ bỏ diệu kế trong túi gấm Tô Mộ Hàn đưa, nhưng dù thế nào cũng không thể nói ta có thể bảo vệ tỷ ta.

Trong ánh mắt Thái hậu lộ rõ vẻ thất vọng, cười gằn một tiếng, bà nói: “Ai gia tưởng người không giống các nữ tử khác, nhưng hóa ra...” Nửa câu sau, bà không nói tiếp.

Ta biết bà muốn nói gì. Bây giờ loạn trong giặc ngoài mà Hạ Hầu Tử Khâm mới có duy nhất một người nói dối, điều này chắc chắn là điều bất lợi đối với giang sơn của Hạ Hầu gia. Nếu đứa bé trong bụng Thiên Phi là hoàng tử thì bảo vệ và không bảo vệ được là điều thực sự khác nhau.

Ta ung dung quỳ xuống, khê nói: “Thái hậu, người sai rồi, thần thiếp không giống các nữ tử khác cũng không phải ở điểm này. Thái hậu cũng là nữ nhân, chắc người hiểu rõ nỗi khổ trong lòng thần thiếp.

Thấy rõ đáy mắt bà lóe lên vẻ chần chừ, bà chắc chắn nghĩ đến chuyện của bà và Dụ Thái phi năm đó. Song ta và bà không giống nhau. Ta còn cơ hội có được đứa con của mình, vì sao ta phải bảo vệ con của kẻ khác? Đặc biệt đó lại là Thiên Phi, kẻ từ nhỏ đã ghét ta, cũng bị ta ghét.

Thái hậu nhìn ta rồi đứng bật dậy, ta bắt giác cúi đầu, nghe giọng bà truyền đến: “Chỉ cần người đồng ý, sau này dù người muốn ngôi vị hoàng hậu, ai gia cũng có thể cho người.”

Ta giật mình sửng sốt, kinh ngạc nhìn bà. Bà nói gì, ngôi vị hoàng hậu... Dùng ngôi vị hoàng hậu để đổi lấy sự bình an của long thai trong bụng Thiên Phi...

Thái hậu... Tại sao bây giờ ta mới biết, hóa ra bà coi trọng long thai trong bụng Thiên Phi như vậy?

Đầu ngón tay ta run rẩy, có phải... có phải sắp xảy ra chuyện lớn gì không?

Ta vội nói: “Thái hậu, vì sao người muốn làm như vậy? Cho thần thiếp ngôi vị hoàng hậu?” Vậy còn Diêu gia? Thục phi nương nương?” Chẳng lẽ bà không quan tâm tới những điều này ư?

Nhưng càng như vậy, trong lòng ta càng thấp thỏm, bất an. Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến Thái hậu quên đi bao nhiêu việc khó khăn như vậy?

Thái hậu khê ‘hừ’ một tiếng rồi nói: “Chuyện Thục phi sảy thai ngày đó, không ai biết rõ hơn người. Ai gia có lỗi với liệt tổ liệt tông của Hạ Hầu gia, nếu lần này, đến thai nhi trong bụng Vinh phi cũng không bảo vệ được, sau khi chết ai gia cũng không còn mặt mũi nào để gặp họ!”

Ta nhìn bà chăm chú. Vậy ư? Chỉ vì nguyên nhân đó sao?

Bà chưa cho đứng lên, ta vẫn phải quỳ, bàn tay đặt trên đầu gối từ từ siết chặt, ta khê nói: “Bên cạnh Vinh phi bây giờ có Tích Quý tần, lẽ nào Thái hậu không tin tưởng nàng ta?”

“Nàng ta?” Thái hậu cười, nói: “Trong mắt nàng ta, ai gia không nhìn thấy sự thuần khiết. Nàng ta có thể giúp Vinh phi chỉ vì đó là tỷ tỷ của nàng ta chứ không phải vì long thai trong bụng Vinh phi là con của Hoàng thượng.”

Lời của Thái hậu khiến ta hoảng hốt. Đến điều này bà cũng có thể nhận ra.

Tuy trong lời nói của bà, ta không nghe ra bà đã biết người Thiên Lục yêu không phải Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng ý của bà rất rõ ràng, trái tim Thiên Lục không hướng về Hạ Hầu Tử Khâm. Giả sử có một ngày, Thiên Phi và người trong lòng nàng ta xảy ra xung đột, có lẽ nàng ta sẽ không lựa chọn bảo vệ Thiên Phi.

Thái hậu nói vậy là có ý gì? Cho nên bà mới phải lựa chọn ta? Chỉ vì bà biết rõ ta yêu Hạ Hầu Tử Khâm. Chỉ cần ta đồng ý, bà tin tưởng ta

Thế nhưng ta không muốn.

Hai tay càng lúc càng siết chặt. Thái hậu đối xử với ta không bạc bẽo, nhưng chuyện này bà đang làm khó ta.

Ta cũng biết Thái hậu không phải kiểu người vô cớ kiếm chuyện, bà làm như vậy chắc chắn có lý do của bà, nhưng đối với ta đây không phải cách thoải mái nhất. Với Thiên Phi, từ đầu đến cuối, ta luôn có khúc mắc trong lòng.

Nghĩ một lát, ta lãnh đạm lên tiếng: “Bây giờ hậu cung cũng coi như yên tĩnh, tại sao Thái hậu lại cảm thấy sẽ có người làm hại long thai trong bụng Vinh phi?”

Thái hậu ‘hừ’ một tiếng, tiến lên một bước rồi chậm rãi nói: “Khi đó, chẳng phải người cũng từng điều tra về long thai trong bụng Vinh phi sao?”

Ta sửng sốt, nhìn bà với vẻ không thể tin được.

Bà lại nói: “Những điều này đương nhiên là Tích Quý tần kể với ai gia. Nàng ta nói người đang điều tra, Thục phi cũng đã điều tra.”

Ta khẽ cười. “Thái hậu đã biết điều này, tất nhiên cũng biết thần thiếp và Thục phi nương nương chẳng điều tra được cái gì. Hơn nữa, chúng thần thiếp cũng chỉ điều tra chứ không phải thực sự muốn làm gì. Thái hậu có đôi mắt tinh tường, sẽ không bỏ sót.”

Bà hỏi ngược lại: “Nếu điều tra được, người có hành động không?” Ta nhận ra trong lời nói của bà mang ý cảnh giác.

Cuối cùng ta thu lại nụ cười, có vẻ Thái hậu thật sự rất dễ tâm long thai trong bụng Vinh phi.

Bà quay người, định lên tiếng nhưng ta cố lấy dũng khí ngắt lời bà: “Thái hậu, người nhầm rồi. Khi ấy thần thiếp điều tra chỉ vì nghi ngờ long thai trong bụng Vinh phi có điểm bất thường, dẫu thần thiếp có điều tra ra chuyện gì thì cũng tuyệt đối không động thủ. Thần thiếp từng đồng ý với Hoàng thượng, chỉ cần là con của người, thần thiếp tuyệt đối không ra tay hãm hại.”

Trong ánh mắt của Thái hậu lóe lên vẻ kinh ngạc, bà bật cười rồi nói: “Chẳng trách Hoàng thượng đối xử với người khác biệt. Nhưng đã như vậy, muốn người bảo vệ long thai trong bụng Vinh phi cũng không phải việc khó mà.”

Ta lắc đầu: “Không! Không động thủ không có nghĩa là thần thiếp muốn bảo vệ tử ta!” Đó là hai việc hoàn toàn khác nhau, không phải sao?

Thái hậu cau mày, ngữ khí có chút nặng nề: “Đàn phi, lẽ nào ai gia dùng vốn lớn như vậy mà người cũng không động lòng?”

Vốn lớn như vậy... Thái hậu muốn chỉ ngôi vị hoàng hậu? Ha, chuyện chẳng lên quan gì đến ngôi vị hoàng hậu. Bây giờ trong hậu cung, Diêu Thục phi có địa vị cao nhất, nàng ta sẽ chịu uống công giữ ngôi vị thục phi sao?

Ngày đó, khi ta đọc thánh chỉ đó cho Hạ Hầu Tử Khâm nghe, hắn từng nói, cố ý để trống quý phi – vị trí đứng đầu trong tứ phi, vì hắn hy vọng một ngày nào đó, hắn có thể cho ta. Nhưng bây giờ, những điều này đối với ta đã không còn sức mê hoặc. Trái tim hắn luôn hướng về ta, ta còn quan tâm đến mấy cái danh hào đấy làm gì?

Căn phòng lại rơi vào tĩnh lặng.

Rất lâu sau mới thấy Thái hậu cất lời: “Bây giờ người không hiểu, nhưng sau này chắc chắn sẽ hiểu mọi việc ai gia làm hôm nay.” Lời của Thái hậu mang cảm giác rất nặng nề, tới nỗi khiến ta cảm thấy trách nhiệm này, ta đã không gánh vác nổi.

Ta không biết nên nói gì, còn có thể lấy lý do gì để từ chối. Đặt mình trong hoàn cảnh của người khác, Thái hậu cũng không thể thay đổi dự tính ban đầu của bà.

Bà bỗng hỏi ta: “Người có biết tại sao người và Thục phi không điều tra ra chuyện bào thai của Vinh phi có vấn đề không?”

Lời của Thái hậu khiến ta sững sốt. Nói thật, vấn đề này, ta cũng luôn nghĩ tới, rốt cuộc đã nhầm lẫn ở đâu. Nhưng ta không nghĩ ra mình đã đi sai bước nào.

Thái hậu cười nhạo một tiếng rồi nói: “Người thông quá lại bị thông minh làm hại, vì sao không điều tra được vấn đề? Rất đơn giản, vì vốn chẳng có vấn đề gì cả.”

Đầu ngón tay ta run run, nếu thật sự như Thái hậu nói, vốn chẳng có vấn đề gì, vậy bao nhiêu việc khó hiểu, lạ lùng đó đến từ đâu? Ta trước nay đều tin rằng không có lửa làm sao có khói, chuyện gì cũng có nguyên nhân cả.

Ta buột miệng nói: “Tích Quý tần nói với Thái hậu chuyện này ư? Hay là Vương thái y? Lẽ nào Thái hậu không cảm thấy kỳ lạ? Thái hậu chỉ cần điều tra thì sẽ biết, thái y Tôn Nhuê trước đây bắt mạch cho Vinh phi bị Hoàng thượng cách chức, sau khi xuất cung không lâu sau thì chết. Điều này lẽ nào không kỳ lạ? Còn nữa, Thư Quý tần...” Ta có chút sợ hãi, nhìn Thái hậu một cái, ha, đã buột miệng nói ra rồi, còn phải giấu giếm gì nữa.

Ta dứt khoát nói: “Thư Quý tần trước khi chết từng yêu cầu gặp thần thiếp một lần. Khi ấy, thần thiếp chỉ nói Thư Quý tần muốn thần thiếp bảo vệ mạng sống cho anh trai nàng ta. Nàng ta dùng một bí mật để đổi lấy tính mạng của anh trai mình. Đó chính là chuyện... long thai trong bụng Vinh phi... đã không còn từ lâu.”

Thái hậu khẽ cười một tiếng rồi nói: “Ai gia sớm biết Thư Quý tần gọi người đến không đơn giản như vậy, nhưng không ngờ lúc sắp chết rồi mà nàng ta vẫn có thể nói cho người biết việc này.”

Ta có chút kinh ngạc, theo lời Thái hậu nói thì bà đã biết ?

Thái hậu cúi đầu, nhìn móng tay giả trên bàn tay trái, khẽ gầy gầy, lạnh lùng nói: “Khi ấy, Vinh phi quả thật không cẩn thận mặc vài bộ y phục, may mà phát hiện kịp thời nên mới muốn Tôn Nhuế cứu bằng được thai nhi trong bụng nàng ta. Song lúc đó, nàng ta sợ hãi, không dám nói ra nên đã mua chuộc Tôn Nhuế, muốn hắn phải giữ kín chuyện này.”

Ngước mắt nhìn gương mặt u ám của Thái hậu, ta mới biết hóa ra lần ấy, Thiên Phi nói đau bụng là thật ư? Vì mặc mấy bộ y phục mà Thư Quý tần đã sai Phong Hà động thủ nên mới bị đau bụng?

Ta đã nói mà, sự việc sao lại trở nên như vậy, hóa ra long thai trong bụng tỷ ta may mắn được bảo vệ, cho nên khi ta thấy sắc mặt tỷ ta luôn rất kém, hóa ra là vì vậy!

Ha, nếu chỉ như thế thì khi ta bày kế muốn Hạ Hầu Tử Khâm cách chức Tôn Nhuế, đuổi ra khỏi cung, đổi thái y khác, sao Thiên Phi lại sợ hãi? Hơn nữa vì sao tỷ muội bọn họ phải giết Tôn Nhuế bằng được?

Thái hậu dường như nhận ra nghi vấn trong lòng ta, lại lên tiếng: “Chuyện của Tôn Nhuế, Tích Quý tần đã từng tạ tội với ai gia. Có điều ai gia cho rằng Tôn Nhuế chắc chắn phải chết, nơi chỉ có người chết mới không thể nói chuyện. Người cho rằng thai nhi đã chịu ảnh hưởng của hoa nghệ tây mà còn có thể dễ dàng bảo vệ đến vậy sao?” Thái hậu nhìn ta, nói tiếp: “Tôn Nhuế đã dùng phương thuốc gia truyền để giữ được thai nhi.”

Ta giật mình sửng sốt, dùng cách thức ép buộc để giữ thai nhi. Cách thức này trong cung được coi là cấm kỵ! Một khi bị phát hiện sẽ bị tịch thu tài sản, chém đầu cả nhà. Đây chính là điều Thiên Lục nói, Tôn Nhuế làm được việc lớn vì thiên triều ư?

Việc lớn á, dù thế nào ta cũng không ngờ, chuyện lại có thể như vậy. Bảo vệ long thai quả thực là việc lớn.

Tôn Nhuế có thể lựa chọn tự sát. Ta nghĩ thực ra cũng không phải Thiên Lục lấy gia quyến để uy hiếp hắn. Thiên Lục chỉ cần nhắc tới chuyện tịch thu tài sản, chém đầu cả nhà, Tôn Nhuế sẽ hiểu rõ tình trạng của mình, chủ động lựa chọn tự sát.

Cho nên đổi thái y rồi nhưng vẫn chẳng phát hiện ra điều gì.

Ta thật sự kinh ngạc, hôm nay đã hiểu rõ nguyên nhân của tất cả mọi chuyện. Có lẽ Thư Quý tần cũng không ngờ việc Phong Hà làm đã thất bại, còn Diêu thực phi cũng không thể nghĩ ra chân tướng sự việc lại có thể như thế.

Ngước mắt nhìn Thái hậu, do dự giây lát, cuối cùng ta mở lời: “Lẽ nào Thái hậu không biết, dùng cách ép buộc để bảo vệ thai nhi rất có khả năng làm hại tới thai nhi!” E là thai nhi trong bụng Thiên Phi đã bị tổn thương nghiêm trọng, hoàn toàn không khỏe mạnh hoặc khủng khiếp hơn, khi sinh ra đã là một tử thai!

Nghĩ tới đây, ta bỗng trở nên run rẩy. Chỉ là một sinh mệnh bé nhỏ thôi, hóa ra ta cũng có lúc không nhẫn tâm.

Thái hậu hạ giọng nói: “Ai gia muốn người bảo vệ thai nhi trong bụng Vinh phi thì trong lòng phải hiểu rõ. Cách của Tôn Nhuế vô hại với thai nhi, nhưng có thể làm tổn thương tới người lớn.”

Người lớn? Ta giật mình, Thiên Phi lần này quả thật đã đặt tiền cược lớn!

Ta buột miệng hỏi: “Người lớn sẽ thế nào?”

Thái hậu dừng lại một lát rồi mới lắc đầu, nói: “Sẽ giảm thọ.”

Thiên Phi à, tỷ ta vì đứa con trong bụng mà đến bản thân cũng không quan tâm ư? Không, ta cười khẩy, tỷ ta vì ngôi vị hoàng hậu!

Không phải sao?

Tang phủ có mệnh phượng hoàng, người khác không biết nhưng trong lòng ta rất rõ, tỷ ta cũng biết rõ. Thiên Lục không thích Hạ Hầu Tử Khâm, Thiên Lục thích Cố Khanh Hằng, chắc nàng ta không giấu Thiên Phi chuyện này. Ta lại vào lãnh cung, mà có thể nói Thiên Phi vốn không coi ta là người của Tang gia. Vậy thì mệnh phượng hoàng ngoài tỷ ta – Tang Thiên Phi – thì còn có người thứ hai sao?

Tỷ ta tin chắc chỉ cần sinh ra hoàng tử, tỷ ta sẽ là hoàng hậu của thiên triều. Còn con trai của tỷ ta là thái tử, là quốc vương tương lai của thiên triều.

Hai tay ta bắt giắc run run, xem ra những gì Thiên Phi nghĩ trong lòng, ta vẫn hiểu được. Tỷ ta tiến cung chẳng phải vì vị trí hoàng hậu sao? Không biết vì sao, khi nghĩ như vậy, ta càng cảm thấy ghét tỷ ta. Người như tỷ ta sao xứng đáng làm mẫu nghi thiên hạ?

Tang Thiên Phi, tỷ ta muốn cũng đừng hòng!

Nếu tỷ ta biết Thái hậu dùng ngôi vị hoàng hậu để đổi lấy sự an toàn của long thai trong bụng tỷ ta thì tỷ ta sẽ tức chết áy nhỉ?

Ta cười khẩy trong lòng.

Thái hậu lại nói: “Ai gia đã nói như vậy, lẽ nào Đản phi người còn không muốn bảo vệ đứa con của Hoàng thượng?” Lần này, bà không nói con của Thiên Phi mà nói con của Hạ Hầu Tử Khâm.

Thái hậu cũng là người thông minh, biết làm thế nào để khiến người khác mềm lòng. Bà nói đúng, ta quan tâm tới Hạ Hầu Tử Khâm, quan tâm tới tất cả mọi điều của hắn.

Nhìn bà, ta chậm rãi mỉm cười, nói: “Thần thiếp đồng ý.” Nhìn đôi mắt bà lộ vẻ vui mừng, ta lại nói: “Nhưng thần thiếp có một điều kiện.”

Thái hậu đứng thẳng người, nói: “Đứng lên rồi nói, ai gia đã đồng ý cho người ngôi vị hoàng hậu thì còn chuyện gì không thể đáp ứng người chứ

Vì quý rất lâu nên đầu gối cứng đơ, ta thả nhiên chống lên mép bàn, nhìn Thái hậu rồi nói rõ từng chữ: “Giả sử thần thiếp bảo vệ được long thai trong bụng Vinh phi, hơn nữa còn là hoàng tử, vậy thì thần thiếp muốn có đứa trẻ này.”

Nét mặt Thái hậu lóe lên sự kinh ngạc. Ta cười, nói: “Thái hậu đã nói sẽ cho thần thiếp ngôi vị hoàng hậu, thế thì vì ngôi vị hoàng hậu, thần thiếp nhận một đứa trẻ làm con thừa tự cũng không có gì quá đáng, huống chi, con trai của chính cung cũng vô cùng tôn quý, Thái hậu nghĩ sao?”

Thiên Phi không có hoàng tử, không thể mẹ phú quý nhờ con. Tới lúc đó, vừa không thể làm hoàng hậu vừa mất đi đứa con, ta thậm chí không dám tưởng tượng tỷ ta sẽ như thế nào?

Ha, ta thật tàn nhẫn nhỉ?

Nụ cười trên gương mặt Thái hậu dần biến mất, bà lạnh lùng nói: “Đản phi, người muốn học ai gia?”

Ta lắc đầu: “Không, thần thiếp không muốn học Thái hậu, thần thiếp cũng không học nổi theo Thái hậu, chỉ là nếu thần thiếp vì ngôi vị hoàng hậu mà trưởng tử lại không phải con trai của thần thiếp thì trong tương lai, điều đó sẽ uy hiếp tới địa vị của thần thiếp. Thái hậu cũng sống trong chốn thâm cung, có lẽ không cần thần thiếp nói rõ, người đều hiểu.”

Bà trầm mặc một lát, cuối cùng gật đầu: “Được, ai gia đồng ý với người.”

Ta cười, nói: “Tạ ơn Thái hậu! Thần thiếp còn có một chuyện.”

Sắc mặt bà đã hiện lên vẻ cảnh giác, chau mày nói: “Nói!”

Đứng một lúc, cảm thấy chân đỡ tê hơn chút, ta buông mép bàn ra, đứng thẳng người, nói: “Thần thiếp chỉ bảo vệ đứa trẻ, không bảo vệ người lớn.”

Nét mặt Thái hậu hơi lạnh đi nhưng bà vẫn lên tiếng: “Được.”

Ta lại nói: “Thái hậu định đưa thần thiếp tới chỗ Vinh phi như thế nào?”

Bà khẽ nói: “Chuyện này ai gia tự có dự tính.”

Ta thu lại nụ cười, nói: “Thái hậu nên biết, Vinh phi và thần thiếp từ trước đến nay luôn bất hòa.”

Bà gật đầu: “Dĩ nhiên ta biết, chuyện này ai gia sẽ dặn dò Tích Quý tần, người không cần lo lắng.”

Thiên Lục không phải kẻ ngốc, lúc này không cần gạt bỏ việc Thái hậu phái người tới bảo vệ Thiên Phi, cho dù người này là ta. Có điều nếu Thiên Phi biết, trong chốc lát chắc chắn không chấp nhận được. Bằng không cũng không còn là tỷ ta nữa rồi.

Bây giờ thân phận của ta đang trong tình cảnh khó xử, Thái hậu vẫn gọi ta là ‘Đàn phi’ nhưng bên ngoài ta đã không còn là Đàn phi nữa. Dao phi cho rằng ta là quân cờ mà Thái hậu muốn bồi dưỡng để đưa tới Bắc Tề, còn trong mắt các phi tần khác, ta chẳng qua chỉ là một phế phi. Ta thật sự tò mò, Thái hậu lấy lý do gì để có thể đưa ta đến Khánh Vinh cung?

Ta đang nghĩ thì thấy Thái hậu tiến lên một bước, móng tay giả lướt qua mặt bàn, khẽ phát ra âm thanh khe khẽ, bà nói: “Điều kiện người đưa ra, ai gia đều... đồng ý. Ai gia cũng có một chuyện muốn người làm.”

Ta hơi ngạc nhiên, chuyện Thái hậu muốn ta làm quả thật quá nhiều. Ta không hỏi, chỉ khẽ cười: “Vì sao Thái hậu coi trọng thần thiếp như vậy?” Thậm chí bà tin nếu ta đã đồng ý thì sẽ không hại đến đứa con của Thiên Phi.

Nhưng bà không trả lời, chỉ nói: “Trước nay ai gia chưa bao giờ nhìn nhầm người.” Bà dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Chuyện này Thục phi đã từng điều tra thì sẽ không dễ dàng ra tay. Ai gia muốn người khiến Dao phi ra tay, sau đó loại bỏ ả ta!”

49. Chương 49

Loại bỏ Dao phi!

Lời nói của Thái hậu khiến lòng ta run rẩy. Nói thật, đối với Dao phi, ta đương nhiên cũng căm ghét, nhưng bảo ta tìm cách khiến nàng ta ra tay để loại bỏ nàng ta ư? Ha, Thái hậu không hiểu ta hay không hiểu Hạ Hầu Tử Khâm? Đó là tình yêu khiến hắn luôn áy náy, hổ thẹn trong lòng, hắn không nỡ nên mới cứng chiều nàng ta. Chỉ cần nàng ta vĩnh viễn là một Dao phi đáng yêu trước mặt hắn thì hắn sẽ luôn sủng ái nàng ta.

Tối hôm đó, khi hắn đến lãnh cung nói những lời ấy với ta, từng từ từng câu ta đều ghi nhớ. Sao ta có thể ra tay loại bỏ nàng ta? Điều đó giống như khi Dao phi đụng tới Dự Thái phi, sẽ chạm đến giới hạn cuối cùng của hắn.

Cúi đầu, ta cất tiếng: “Thần thiếp còn nhớ khi ấy ở Thượng Lâm uyển, Thái hậu còn đặc biệt dặn dò thần thiếp không được động đến Dao phi, người quên rồi ư?”

Thái hậu quay đầu nhìn ta, nói: “Ai gia đương nhiên không quên, nhưng bây giờ không giống như trước kia, ai gia không cần người động thủ, người là người thông minh, chỉ cần nghĩ ra một cách nào đó.”

Ta hiểu ý Thái hậu, tìm cách để Dao phi tự mình ra tay, như vậy việc loại bỏ nàng ta sẽ trở nên quang minh chính đại, cho dù sau này người của Bắc Tề có biết thì cũng chẳng có cách nào. Dao phi bây giờ là phi tử của Hạ Hầu Tử Khâm, nếu phạm phải sai lầm, thiên triều có lý do để trừng phạt.

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ta nói: “Thái hậu, thần thiếp ra khỏi lãnh cung không phải để loại bỏ nàng ta.” Ta ra ngoài chỉ vì chuyện của Tô Mộ Hàn

Nếu ngay từ đầu muốn loại bỏ Dao phi, ta đã dùng diệu kế trong túi gấm Tô Mộ Hàn đưa từ lâu rồi, như vậy lại càng chẳng liên quan đến ta. Ta chỉ cần nhìn họ đấu với nhau, ai thắng ai thua ta đều là ngư ông đắc lợi. Ta cần gì phải vòng vo một hồi, còn phải tự mình ra tay hãm hại nàng ta? Huống chi nếu để cho Hạ Hầu Tử Khâm biết ta khiến Dao phi ra tay, hắn sẽ nghĩ về ta như thế nào? Dù sao đi nữa, chuyện này không thể có bất kỳ sự liên quan nào đến ta.

Bây giờ, nếu không phải đã biết Thiên Phi làm chuyện điên cuồng như vậy để bảo vệ thai nhi, nếu không biết tỷ ta làm thế để ngồi lên ngôi vị hoàng hậu, ta sẽ không đồng ý bảo vệ tỷ ta.

Thái hậu vô cùng kinh ngạc, hỏi lại ta: “Lẽ nào thấy ả ta được như ý, người không đổ kỵ à?”

Như ý? Ha, Dao phi thật sự được như ý không? Chỉ sợ trong lòng nàng ta rõ hơn ai hết, trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm đã không còn dành cho nàng ta từ lâu rồi. Nàng ta chẳng qua chỉ đang tự dối mình dối người mà thôi. Nói cho cùng, nàng ta cũng chỉ là một kẻ đáng thương, không giữ nổi trái tim của hắn, bây giờ lại còn vọng tưởng muốn níu giữ con người hắn. Nàng ta vẫn tưởng nàng ta đến, hắn có thể khiến lục cung vô phi vì nàng ta, cho nên mỗi bước đi của nàng ta trong hậu cung không hề dễ dàng, nhẹ nhàng hơn ta. Nhưng ta may mắn hơn so với nàng ta, ít nhất ta có được sự thấu hiểu của hắn.

Hắn nói, chỉ cần ta biết, hắn vĩnh viễn có thể chống đỡ được.

Ta cũng vậy.

Mỉm cười nhìn Thái hậu, ta lên tiếng: “Người thông minh đến thế, dĩ nhiên biết rằng điều này không liên quan tới việc đổ kỵ. Thần thiếp lựa chọn như vậy cũng giống mục đích người giữ lại Dự Thái phi cho đến nay.”

Bà giữ lại Dự Thái phi, chẳng phải cũng chính vì sợ mất trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm sao? Ta nghĩ ta đã nói như vậy, trong lòng bà chắc sẽ hiểu.

“Hỗn xược!” Thái hậu gầm lên một tiếng, giơ tay tát ta.

Đúng thế, ta hỗn xược, bà là Thái hậu, ta không nên nói với bà như vậy. Ta chậm rãi quỳ xuống, lời cần nói vẫn phải nói “Thái hậu đánh rất đúng, thế nhưng thần thiếp vẫn phải nói câu này, muốn thần thiếp ra tay loại bỏ Dao phi là điều không thể.”

Đây là lần thứ hai Thái hậu đánh ta, lần nào cũng rất mạnh. Má ta nóng rát nhưng ta không đưa tay lên xoa. Thực ra, trong lòng Thái hậu hiểu rõ, muốn ta từ bỏ Dao phi vốn không phải là một cách hay, nhưng sự chán ghét Dao phi trong lòng bà khiến bà có phần đánh mất lý trí.

Bà vẫn rất giận dữ, lồng ngực phập phồng dữ dội. Ta ngược mắt nhìn bà, lấy dũng khí nói: “Tại sao người ghét Dao phi như vậy?” Dao phi là cháu gái đẳng ngoại của bà, quan hệ huyết thống đó không thể thay đổi.

Ta từng nghĩ, nếu em gái của Thái hậu vẫn còn sống, biết bà đối xử với con gái mình như vậy thì sẽ cảm thấy thế nào?

Thái hậu bỗng sững người, bà đương nhiên nhận ra lời nói của ta có ý gì.

Hồi lâu sau mới thấy bà dần ra ba từ qua kẽ răng: “Ả không xứng!”

Không xứng? Không xứng với Hạ Hầu Tử Khâm ư?

Ta thật muốn hỏi, thế ai mới xứng với hắn đây? Ta chẳng qua chỉ là con gái của tiểu thiếp, Thái hậu cảm thấy ta xứng sao? Còn cho ta ngôi vị hoàng hậu... Ha, tới bây giờ ta lại cảm thấy ngày càng không hiểu Thái hậu.

Rất lâu sau, Thái hậu mới xoay người lại, nói khẽ: “Ai gia đã biết, đứng lên đi!”

Ta có chút ngạc nhiên nhìn bà. Bà đã biết? Thế thì có phải sẽ không ép ta loại bỏ Dao phi?

Ta đứng lên, đang suy nghĩ thì lại nghe thấy bà nói: “Thiên nhi, đưa nàng ta lui xuống nghỉ ngơi.”

Nghe thấy tiếng bước chân của Thiên nhi tiến vào, nàng ta nhìn Thái hậu, thấy Thái hậu khẽ nhắm mắt, đưa tay ra hiệu cho hai chúng ta ra ngoài.

Thiên nhi dẫn ta đi ra, lúc này trời đã tạnh, cũng không còn sớm nữa, không khí vẫn ẩm ướt và lạnh lẽo. Hai chúng ta đi trên hành lang, gió thổi qua khiến những chiếc đèn lồng đu đưa, bóng dáng dưới ánh sáng đèn lồng cũng trở nên xiêu vẹo, ta không tìm được rung mình một cái.

Thiên nhi nói với ta: “Lát nữa cô nương hãy nghỉ ngơi sớm, hôm nay cô nương bị dính mưa, không cần thận sẽ ốm đấy!”

Ta bỗng sững người, nàng ta ứng biến thật linh hoạt, gọi ta tiếng ‘cô nương’. Khẽ cười một tiếng, ta gạt đầu.

Nàng ta lại nói: “Bây giờ cô nương ở buồng có lò sưởi không thích hợp, nên cô nương đành chịu thiệt thòi, tạm thời ở phòng của Quyển nhi.”

Ta ‘ừ’ một tiếng, bây giờ Quyển Nhi đã qua Trữ Lương cung hầu hạ Diêu thực phi, phòng của nàng ta chắc chắn đang trống. Nàng ta là cung tỳ theo hầu Thái hậu, ăn mặc chi tiêu cũng không kém so với các tiểu chủ bình thường.

Thiến nhi dẫn ta tới cửa phòng, đẩy cửa tiến vào, thắp đèn rồi nói: “Vậy nô tỳ không quấy rầy cô nương nghỉ ngơi.” Nói xong nàng ta liền đi ra ngoài.

Đột nhiên ta nhớ ra một chuyện, liền hỏi: “Đúng rồi, còn những người khác trong lãnh cung?” Thời gian này đã xảy ra quá nhiều chuyện hơn nữa khi ta ở Thượng Lâm uyển, từng mất tích một ngày một đêm với Hàn Vương, khi hồi cung thì đã quên mất việc này

Ban này ở trong tấm cung của Thái hậu, nói chuyện với bà về Dao phi, nhớ đến việc Dao phi hy vọng Hạ Hầu Tử Khâm biến lục cung vô phi, ta mới nhớ ra trước kia Trần tịnh tần và Nguyễn Tiệp dư cũng đã bị biếm vào lãnh cung.

Ta thật hồ đồ, chuyện này đến bây giờ mới nghĩ ra.

Thiến nhi sững người, lập tức nói: “Ngày thứ hai bị biếm vào lãnh cung, cả hai đã tự sát.”

Tự sát?

Ta giật mình, vội hỏi: “Tại sao một chút tin tức cũng không bị truyền ra ngoài?”

Thiến nhi quay người lại, lên tiếng: “Khi đó đúng vào dịp sinh nhật của Hoàng thượng, những chuyện như thế này đương nhiên không thể rêu rao. Bên ngoài nhìn vào, chẳng qua chỉ là hai phế phi đã chết mà thôi. Cô nương nên nghỉ ngơi sớm đi! Nô tỳ xin cáo lui!” Nàng ta chỉ nói bấy nhiêu rồi cầm đèn lồng vội vã rời đi.

Ngày thứ hai bị biếm vào lãnh cung, khi đó tất cả mọi người còn đang ở Thượng Lâm uyển.

Đúng vậy, sinh nhật Hoàng thượng, khi ban chết cho Thư Quý tần cũng nói không nên thấy máu. Sao có thể truyền chuyện này ra ngoài chứ? Đột nhiên ta nghĩ, Hạ Hầu Tử Khâm biết chuyện này không?

Từ từ ngồi xuống, trong cung luôn có biết bao nhiêu chuyện khiến người ta sợ hãi. Phải đợi xem, ta có chịu đựng được không.

Ngồi một lát, cảm thấy từng đợt lạnh dâng lên, ta vội quay người, lên giường, quần chặt quần áo vào cơ thể. Nằm một lúc mới cảm thấy ấm hơn, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, vẫn may ta không cảm thấy khó chịu, chưa ốm. Bây giờ không phải là lúc sinh bệnh.

Ta thở dài, lắc đầu, không nghĩ tới mấy chuyện phiền não ngày hôm nay nữa, nhắm chặt mắt lại. Cũng không biết ngủ được bao lâu, dường như loáng thoáng nghe thấy trong phòng có tiếng bước chân ai đó, ta giật mình sững sốt, vừa định quay người liền cảm thấy một bàn tay to lớn đưa ra, điểm vào huyệt của ta. Ta bỗng dưng đỡ người. Là ai?

Muốn hỏi câu này nhưng ta không thốt ra được.

Người vừa đến vác ta lên vai, đẩy cửa sổ, nhún mình nhảy ra ngoài.

Ta vô cùng sợ hãi, gắng sức mở to mắt nhìn nhưng bên ngoài tối quá. Hơn nữa ta bị vác lên vai, nhìn nghiêng quả thật không nhận ra gã muốn đưa ta đi đâu.

Kinh công của gã rất tốt, đạp trên mái nhà chỉ phát ra âm thanh rất khẽ, không để ý thì không thể nghe ra.

Chỉ trong thời gian ngắn, gã đã nhảy xuống khỏi mái nhà, lách người đi vào cung điện.

Ta tròn tròn mắt, đây là...

Gã bỏ ta lại trên nhuyễn tháp, không đứng lại, xoay người rời đi. Trong chớp mắt, ta đã nhìn rõ đó là trang phục của ngự tiền thị vệ. Ha, bắt cóc cũng có thể quang minh chính đại như vậy, đến y phục cũng không thêm thay!

Cảm thấy phía sau có tiếng bước chân người đi tới, ngón tay hắc khê điểm lên bả vai ta, chỉ trong giây lát, cơ thể ta như được giải thoát. Ta nhảy lên theo phản xạ, nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang đứng ngay sau ta với vẻ mặt u ám.

Ta đã biết là hắn.

Nghĩ một chút, ta đứng lên, hành lễ với hắn. “Tham kiến Hoàng thượng!” Hắn nói lúc không có ai thì không cần câu nệ, nhưng lúc này ở Thiên Dân cung, ta vẫn nên cung kính với hắn.

Hắn chỉ nhìn ta chằm chằm, không nói một câu. Sắc mặt vẫn u ám, hơi thở nặng nề, chứng tỏ hắn đang vô cùng tức giận.

Từ khi hắn sai người bắt cóc ta khỏi Hy Ninh cung, ta đã biết. Nếu hắn không tức giận sẽ tự lén lút tới thăm ta, đâu cần sai người đưa ta đến như vậy?

Nhưng ta cảm thấy rất kỳ lạ, ta vốn tưởng hắn sẽ ở Dao Hoa cung với Dao phi, không ngờ hắn lại một mình xuất hiện ở Thiên Dân cung.

Hai người chúng ta đều im lặng, không ai nói chuyện, bầu không khí bỗng có chút bối rối.

Ta hơi đứng thẳng người, đột nhiên hắn lên tiếng: “Thật khéo nhỉ, sét chỉ nhằm vào giá cắm nến.”

Có lẽ hắn đã sai người điều tra nguyên nhân lãnh cung bị sét đánh, ta mới nhớ ra, giá cắm nến đó nhất định đã rơi trong điện. Chỉ cần nhìn là nhận ra ngay, chắc chắn sẽ bị sét đánh trúng. Tuy ta chưa từng nhìn thấy giá nến bị sét đánh nhưng cũng biết chắc vô cùng thâm hiểm. Người sáng suốt chỉ nhìn là có thể nhận ra hành vi này là do con người làm.

Ta khẽ nói: “Hoàng thượng đã biết, có gì còn muốn tìm người đưa thiệp tới đây?”

Hắn bỗng sải bước tiến lên, bóp chặt cánh tay ta, giận dữ hỏi: “Mẫu hậu tìm nàng nói những gì? Hay bà muốn nàng làm gì?”

Ta có chút kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, hắn thật sự hiểu rõ quá nhỉ? Biết Thái hậu đột nhiên đưa ta về Hy Ninh cung nhất định là vì có chuyện, song ta có nên kể cho hắn biết Thái hậu đã nói gì với ta không?

Lòng ngực của hắn phập phồng dữ dội, trong mắt tràn đầy vẻ tức giận.

Suy nghĩ một lát, cuối cùng ta lên tiếng: “Chuyện gì cũng không qua được mắt Hoàng thượng. Thái hậu muốn thiệp bảo vệ long thai trong bụng Vinh phi.”

Rõ ràng ánh mắt hắn căng thẳng nhưng bàn tay nắm tay ta run run. Còn ta kinh ngạc nhìn hắn, ta luôn cảm thấy hắn nhất định đang giấu diếm ta điều gì đó.

Ta định lên tiếng song hắn đã buông tay, xoay người, nói: “Sao mẫu hậu biết có người muốn hại Vinh phi?”

Ta sững người, việc này Thái hậu không biết thì hậu cung có mấy người biết? Ta tin rằng trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm cũng biết rõ, nếu không lúc đó, ta sẽ không đặc biệt tới Cảnh Thái cung cảnh cáo ta, không được ra tay làm hại đứa con của Thiên Phi.

Do dự giây lát, cuối cùng ta cũng bước lên, nói: “Thực ra chuyện này không được coi là việc lớn, trong hậu cung, phi tần nào chẳng suy nghĩ vì lợi ích cá nhân. Ai cũng muốn sinh trưởng tử cho Hoàng thượng, mẹ phú quý nhờ con là đạo lý từ cổ chí kim.”

Hắn quay phắt lại, nhìn ta chằm chằm, cất tiếng: “Nàng cũng cho rằng như vậy?”

Ta gật đầu.

Đương nhiên, nếu không vì vậy, ta cũng sẽ không vì việc Thiên Phi cố gắng giữ gìn cái thai mà đồng ý với Thái hậu sẽ bảo vệ tử ta, ta cũng sẽ không nói nếu sinh ra hoàng tử phải làm con thừa tự của ta.

Hắn cười nhạt: “Thế vì sao nàng đồng ý với yêu cầu của mẫu hậu?”

Ta hơi giật mình, hóa ra hắn đã nhận ra.

Ta khẽ cười, nói: “Thái hậu hứa cho thiếp ngôi vị hoàng hậu, còn nói nếu đứa con trong bụng Vinh phi là hoàng tử, người cũng có thể cho làm con thừa tự của thiếp.” Thấy rõ sắc mặt hắn thay đổi, ta nhân cơ hội nói luôn: “Tại sao Thái hậu làm như vậy, thiếp không hiểu, Hoàng thượng biết không?”

Kể cho hắn, ta chỉ muốn xem xem rốt cuộc vì sao, vì sao Thái hậu phải dùng vốn lớn như vậy? Hoặc là, bà làm thế, Hạ Hầu Tử Khâm có biết hay không?

Nhưng hắn không trả lời, chỉ nói: “Cho nên nàng liền đồng ý?” Lúc nói câu này, ta thấy tay của hắn nắm chặt.

Ngập ngừng giây lát, ta liền tiến lên, khẽ nắm lấy tay hắn, nói: “Không, thiếp đồng ý vì Thái hậu nói, bảo vệ Vinh phi cũng chính là bảo vệ Hoàng thượng.” Ta cũng có suy nghĩ vì lợi ích cá nhân, đó là ân oán giữa ta và Thiên Phi nhưng những điều này không cần thiết phải để Hạ Hầu Tử Khâm biết.

Dù thế nào, tấm lòng ta dành cho hắn là chân thật.

Hắn bỗng lật ngược tay, nắm lấy tay ta, gương mặt lộ vẻ thoải mái.

Đột nhiên ta cảm thấy tim đập thình thịch, ngược mắt nhìn hắn, cắn răng nói: “Hoàng thượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Xem ra giang sơn thiên triều yên ả nhưng kỳ thực đã ẩn giấu nỗi bất bình, về điểm này, ta đã biết từ lâu. Còn Thái hậu nóng lòng muốn Hạ Hầu Tử Khâm có con nối dõi, thế thì...

Ta giật mình sững sốt, bàn tay đang nắm lấy tay hắn siết chặt. Hắn cũng cảm nhận được, cúi đầu nhìn ta, giọng nói có chút nặng nề: “Đã có một số việc không hay xảy ra.”

Hắn chỉ nói có việc không hay, vẫn không muốn nói rõ ràng với ta.

Ngược mắt nhìn hắn thật kỹ, rất lâu rồi ta không nhìn hắn kỹ như vậy. Bắt đầu từ khi ta vào lãnh cung, mỗi lần gặp mặt đều vào buổi tối, ta chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy gương mặt hắn. Còn bây giờ, tuy cũng là buổi tối nhưng đây là Thiên Dận cung, đèn đuốc sáng trưng.

Đưa tay lên vuốt má hắn, ta bỗng khép mắt, run giọng hỏi: “Hoàng thượng bị ốm à?”

Nếu không, tại sao Thái hậu lại gấp rút muốn có người kế vị đến vậy? Dáng vẻ của Thái hậu rõ ràng muốn nói nếu không bảo vệ được đứa trẻ của Thiên Phi, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không có người nối dõi.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, trái tim ta lại không ngừng run rẩy.

Cảm giác tay hắn phủ lên tay ta, nghe hắn khẽ cười, nói: “Nàng nghĩ đi đâu thế? Trẫm vẫn khỏe mạnh. Tất cả mọi thứ, đợi Cố Khanh Hằng trở về sẽ rõ ràng.”

Ta mở mắt, nhìn thấy gương mặt hắn khẽ cười. Đột nhiên hắn nhắc đến Cố Khanh Hằng... Còn nói đợi huynh ấy trở lại, tất cả mọi chuyện sẽ rõ ràng. Khi ấy, Cố Khanh Hằng cũng nói, đợi huynh ấy về, tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.

Đã hai tháng trôi qua, ta không biết Cố Khanh Hằng ở Thương Châu rốt cuộc làm việc gì, vì sao lâu như vậy vẫn chưa trở về. Không, ta khẽ lắc đầu, huynh ấy vốn không ở Thương Châu, huynh ấy đã đến nơi khác.

Ta hé môi định hỏi hắn, bỗng thấy hắn nói: “Chuyện của Thiên Phi, nàng không cần nhúng tay vào.”

Ta giật mình kinh ngạc, vội nói: “Nhưng thiếp đã đồng ý với Thái hậu rồi...”

Hắn lạnh lùng nói: “Chỗ mẫu hậu, trẫm sẽ tự đi nói. Nàng qua Khánh Vinh cung, Vinh phi sẽ bỏ qua cho nàng sao? Nàng bảo vệ con của nàng ta? Ha, tính khí của Vinh phi, trẫm còn không hiểu ư?”

Ta sững sờ, ngẩn người nhìn nam tử trước mặt, hồi lâu sau mới nói: “Hoàng thượng quan tâm tới con của tỷ ta không?”

“Quan tâm.” Hắn trả lời không do dự, nhưng lại nói: “Trẫm quan tâm chứ không phải muốn nàng ra mặt bảo vệ nàng ta.”

Ta im lặng, thế thì ta nên tự mình giải quyết thế nào đây? Chẳng lẽ thật sự muốn Thái hậu giả vờ với bên ngoài là sẽ bồi dưỡng ta để tặng cho Bắc Tề sao? Hay là

Ngước mắt nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, ta khẽ cười: “Lẽ nào Hoàng thượng muốn đưa thiếp vào lãnh cung lần nữa?”

Hắn trừng mắt lườm ta, giận dữ nói: “Lãnh cung đã bị nàng phá hủy, còn trở về kiểu gì?”

“Thế Hoàng thượng muốn thiếp làm thế nào?”

Hắn ‘hừ’ một tiếng. “Trẫm tự có cách, không cần nàng bận tâm...”

Ha, không phải hắn sợ ta bận tâm, hắn sợ ta lại khiến sự việc trở nên tồi tệ hơn.

Hắn quay người kéo ta tiến lên, ngồi xuống chiếc giường nhỏ. Ta nhú mào, nói: “Hoàng thượng không đưa thiếp về Hý Ninh cung à?”

Hắn lạnh nhạt nói: “Khi trời sáng, mẫu hậu sẽ phát hiện không thấy nàng, bà còn không nghĩ ra trẫm ư? Trẫm không đưa nàng về nữa, đợi bà tự đến...”

“Hoàng thượng...” Ta kinh ngạc, ngày mai nếu Thái hậu biết việc này, không biết sẽ tức giận tới mức nào.

Hắn ngước mắt nhìn ta, không biết vì sao, ta bỗng có chút hồi hộp, hơi quay mặt sang chỗ khác. Nhưng thấy hắn khẽ nhú mào, đưa tay vuốt má ta, hỏi nhỏ: “Mặt nàng sao thế này?”

Câu hỏi giống y như lần trước, vẫn là bị Thái hậu đánh thối. Chuyện lần trước ta vu vạ cho Diêu thực phi, lần này e là không tiện tìm ai mang tiếng oan.

Không đợi ta lên tiếng, hắn đã nói thẳng: “Mẫu hậu đánh à?”

Ta hít thật sâu, gạt đầu. Chuyện này cũng chẳng có gì phải giấu.

“Tại sao mẫu hậu đánh nàng?” Hắn lạnh nhạt hỏi nhưng chung quy vẫn không che giấu được nỗi đau trong ánh mắt.

Ta không kìm được khi nhìn thấy dáng vẻ của hắn, khẽ quay mặt sang, nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Thái hậu không thích Dao phi.”

Thông mình như hắn, nhất định có thể đoán ra manh mối từ câu nói của ta. Năm năm trước, vì không muốn bọn họ ở bên nhau, Thái hậu mới phải làm chuyện như thế. Bây giờ, tuy không thể đưa nàng ta tới Bắc Tề một lần nữa nhưng bà vẫn không thể buông tha cho nàng ta. Sắc mặt hắn sa sầm, hồi lâu sau, hắn nhẹ nhàng khép mi, thở dài, chậm rãi nói: “Ngôi vị hoàng đế này của trẫm thật sự quá mệt mỏi.”

Hạ cung, tiền triều có bao nhiêu việc cần hắn xử lý, sao có thể không mệt?

Ta bước lên, ôm lấy hắn.

Ta muốn hỏi xiết bao, nếu có thể không làm hoàng đế nữa, hắn có buông tay không? Nhưng câu hỏi đó, ta chỉ có thể giữ trong lòng.

Còn hắn, đích là một hoàng đế tốt. Đăng cơ bốn năm, thiên triều mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an. Thực ra đối với bách tính, ai làm hoàng đế không quan trọng, họ chỉ cần có cơm no áo ấm là được, chẳng phải sao? Cho nên ta chưa từng muốn hỏi giang sơn của Hạ Hầu gia làm thế nào mà có được?

Liên quan tới trận cung biến bốn năm trước, ta cũng chưa từng nghĩ ngờ điều gì. Có lẽ chuyện xảy ra khi ấy, ẩn tượng sâu sắc nhất đối với ta chỉ là Hoàng đế Gia Thịnh băng hà, tin tức chẳng qua chỉ là nghe ngóng được. Lúc đó ta còn cười trên nỗi đau của người khác, chỉ vì Hoàng thượng và Thái tử đều đã chết, thế thì lời đồn mệnh phước hoàng thuộc về hai tỷ tỷ của ta cũng tự diệt.

Nước một ngày không thể không có vua, có người xuống đất sẽ có người lên.

Hắn thở dài, đưa tay đẩy ta ra, lên tiếng: “Đừng tưởng nàng bây giờ giả vờ ngoan ngoãn thì trẫm sẽ không tức giận với hành vi của nàng tới nay!”

Ta nhất thời không phản ứng kịp, nghe hắn nói vậy mới cười, nói: “Thế phải làm thế nào Hoàng thượng mới hả giận?”

Hắn chau mày, hung dữ nói: “Chuyện nguy hiểm đến thế, sao nàng có thể làm? Khi đó trăm thật sự muốn cho nàng vài cái bạt tai!”

Ta đã nhận ra vẻ giận dữ của hắn trong cơn mưa.

Có điều bây giờ nghe hắn nhắc đến, ta không khỏi muốn bật cười, liền ghé sát mặt lại gần hắn, nói: “Hoàng thượng bây giờ làm vậy cũng không muộn, dù sao cũng đã bị tát một cái rồi, bị thêm một cái nữa cũng chẳng sao!”

“Nàng...” Hắn tức tới nổi lông mày dựng ngược lên.

Ta cười: “Thiếp cho Hoàng thượng cơ hội rồi đấy, người lại không cần, sau này không được hối hận đâu đấy!”

Đột nhiên hắn giơ tay ra, ta lùi lại một bước theo bản năng nhưng bị hắn kéo tay lại, nghe thấy hắn ‘hừ’ một tiếng, nói: “Đúng là miệng nói một đằng, bụng nghĩ một nẻo, nàng sợ trẫm ra tay thật sao?”

Không phải sợ, đó là bản năng mà, ai nhìn thấy hắn đột nhiên giơ tay ra, chẳng có phản ứng như vậy!

Hắn đưa tay ra, nắm lấy cằm ta, nhìn thật kĩ bên má bị Thái hậu tát. Trong lòng ta bỗng hốt hoảng, sợ hắn nảy sinh khúc mắc với Thái hậu, liền chuyển đề tài: “Sao đang yên đang lành Hoàng thượng lại trở về Thiên Dận cung?” Nếu nói hắn có ý chờ ta ở Thiên Dận cung, điều đó gần như không thể nào. Dao phi là người thế nào, nếu hắn không muốn đi, chắc chắn trong lòng sẽ nảy sinh cảnh giác.

Tay hắn hơi cứng lại, hắn đáp: “Có mật báo nên trẫm qua Ngự thư phòng.”

Ta thất kinh, vì vậy hắn nhân cơ hội này không quay lại Dao Hoa cung, lý do như vậy cũng hợp lý. Nhưng mật báo đến muộn như thế, chắc chắn vô cùng quan trọng. Ta ngập ngừng, không biết có nên hỏi không.

Song hắn nói: “Thời gian này, trẫm đích thân sang Khánh Vinh cung với Vinh phi, trẫm muốn xem xem kẻ nào to gan đến vậy.”

“Hoàng thượng...” Ta cũng người, xem ra hắn thật sự không định để ta nhúng tay vào việc này. Không biết ngày mai khi Thái hậu đến, hắn sẽ nói với bà thế nào.

“Để Triều Thần chờ ở phía sau, nơi này dù sao cũng sẽ không có chuyện gì.” Hắn lãnh đạm nói.

Ta lên tiếng đồng ý với hắn.

Một lát sau, không thấy hắn nói nữa, ta kéo hắn, nói: “Hoàng thượng đi nghỉ một lát đi, sắp đến buổi triều sớm rồi.” Nhìn sắc trời bên ngoài đã lơ mờ sáng.

Nhưng hắn không đứng lên, chỉ nói: “Thời gian không còn nhiều nữa, trẫm nghỉ ở đây một lát là được.” Nói xong, hắn liền nghiêng người nằm xuống.

Xem ra hắn chỉ có thể nghỉ ngơi chừng nửa canh giờ.

Ta thở dài, đột nhiên nhớ ra một chuyện, khẽ nói: “Thái hậu, người đã thấy dung nhan thật của thiếp.”

Hắn không mở mắt, chỉ ‘ừ’ một tiếng, có vẻ hắn đã đoán được.

Ngồi một lát bên mép giường, thấy hắn không nói nữa, ta định đứng lên nhưng tay lại bị hắn túm chặt, giật mình, hắn vẫn không mở mắt, chỉ nói nhỏ: “A Tử, e là sắp khai chiến rồi!”

Lời của hắn khiến toàn thân ta chấn động, khai chiến?

Khi nghe hắn nói Nam Chiếu có hành động, ta đã nghĩ tới chuyện này. Nhưng còn lý do? Cho dù là với Bắc Tề hay Nam Chiếu bọn họ muốn khai chiến thì đầu tiên phải có lý do xuất binh, chẳng phải sao?

Không biết tại sao, đột nhiên ta nghĩ đến Hàn Vương.

Nếu Bắc Tề và thiên triều thực sự khai chiến, thế thì Hạ Hầu Tử Khâm và Hàn Vương sẽ đo giáo so gươm trên chiến trường. Nghĩ tới đây, trong lòng ta bỗng có cảm giác hoảng hốt lạ lùng.

Hắn dứt khoát ngồi dậy, ta gọi hắn một tiếng, hắn lắc đầu, nói: “Bỏ đi, trăm cũng không ngủ được.” Hắn quay đầu gọi: “Tiểu Lý Tử!”

“Có nô tài!” Rất nhanh liền nghe thấy giọng nói của Lý công công, còn có cả tiếng bước chân của y.

Hạ Hầu Tử Khâm đứng lên rồi nói: “Thay y phục cho trăm.”

Lý công công ngạc nhiên. “Hoàng thượng, bây giờ... bây giờ vẫn còn sớm.

Song hắn nói: “Trăm tới Ngự thư phòng trước.” Ngừng một lát, hắn lại nói: “Đợi trăm tan triều, chắc mẫu hậu cũng đã qua, nàng đợi ở Thiên Dận cung, có chuyện gì thì đã có Lưu Phúc ở bên ngoài.” Lúc này ta mới nhận ra những lời này là hắn đang nói với ta.

Ngập ngừng giây lát, cuối cùng ta gật đầu. Hắn đã lách qua tấm bình phong ra phòng ngoài.

Lý công công nhìn ta, vội sải bước đi theo.

Một mình đợi trong tấm cung, ta nghĩ ngợi một lát rồi ngủ quên trên chiếc giường nhỏ, hôm qua ta cũng cả đêm không ngủ. Việc của Thái hậu đợi lát nữa nói sau, bây giờ ta cũng chẳng nghĩ ra được cách nào hay ho.

Lần này Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không để ta nhúng tay vào. Đối với chuyện của Thiên Phi, ta cũng không gấp muốn tham gia đến vậy, nếu không, lúc đầu ta đã không từ chối yêu cầu của Thái hậu.

Nhưng bây giờ, tuy ta đã ra khỏi lãnh cung nhưng làm thế nào mới gặp được Phương Hàm? Đây mới là vấn đề lớn nhất của ta.

Ta mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mơ.

Nghe thấy tiếng bước chân người tiến vào, mở mắt nhìn ta ngủ, quả nhiên thấy Hạ Hầu Tử Khâm đã trở về. Hơi ngạc nhiên, ta đã ngủ được một lát rồi ư? Nếu không, sao hắn đã tan triều rồi?

Cung tỳ thấy hắn trở về vội mang bữa sáng lên.

Hắn kéo ta qua, khẽ nói: “Mau ăn đi!”

Còn nhớ lần ấy, hắn đưa ta tới Thiên Dận cung, ta vừa lạnh vừa đói, hắn cũng nói: “Mau ăn đi.” , còn muốn ta ăn trước, kết quả đợi ta ăn rồi, hắn lại nói không có độc, như thế hắn mới yên tâm ăn.

Ha, nhớ tới chuyện xưa, ta không kìm được bật cười.

Song hắn cau mày. “Cười gì? Nàng phải nhớ vẫn nợ trăm bữa điểm tâm chưa làm đấy!”

Ta ngẩn người, đã là việc từ rất lâu rồi, sao hắn vẫn nhớ? Có điều, chuyện điểm tâm mới đó mà đã rất lâu rồi, ta không biết khi nào mới có thể thực hiện lời hứa.

Hai người đang nói cười thì Lý công công chạy từ ngoài vào, nói: “Hoàng thượng, Thái hậu đến, Hoàng thượng...”

Lý công công vừa nói xong thì đã thấy Thái hậu vịn tay Thiển nhi tiến vào. Nhìn ta một cái, bà chau mày, sải bước tiến lên.

Ta và Hạ Hầu Tử Khâm đứng lên hành lễ với bà.

Thiển nhi dìu bà đi lên, đỡ bà ngồi xuống. Bà nói: “Xem ra các người đều là người thông minh, chỉ ai gia là kẻ ngốc.”

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm hơi thay đổi, ho nhẹ một tiếng rồi nói: “Các người lui ra hết đi.”

Nghe thấy vậy, Lý công công và Thiển nhi vội vâng một tiếng rồi lui ra.

Lúc này hắn mới tiến lên nói: “Mẫu hậu...”

“Hoàng thượng!” Thái hậu ngắt lời hắn, nghiêm giọng nói: “Ai gia làm tất cả mọi chuyện, chẳng phải không phải vì Hoàng thượng sao? Bây giờ Hoàng thượng lại vì tình cảm nam nữ, đến giang sơn xã tắc cũng không quan tâm sao?”

Ta giật mình sửng sốt, tình cảm nam nữ? Ý Thái hậu là nói ta hay Dao phi?

Năm đó, nếu không phải vì chuyện này, Thái hậu cũng sẽ không vội vàng đưa Dao phi tới Bắc Tề, không phải ư?

Quả nhiên, vẻ mặt Hạ Hầu Tử Khâm biến sắc, hắn ngược mắt nhìn bà, nói: “Trẫm trước nay chưa từng có chuyện không quan tâm đến giang sơn xã tắc.”

Nghe thấy vậy, cơn giận dữ của Thái hậu mới giảm dần, lại quay sang ta, nói: “Vậy thì ai gia yên tâm rồi, Đàn phi, theo ai gia về Hy Ninh cung! Có lẽ Hoàng thượng dùng bữa sáng xong phải tới Ngự thư phòng, ai gia không quấy rầy Hoàng thượng nữa!” Dứt lời bà nhìn ta, ra hiệu cho ta ra ngoài.

Đột nhiên ta cảm thấy thân sắc của Thái hậu và Hạ Hầu Tử Khâm lúc này rất giống với lúc có đồng ý với chuyện Dao phi hòa thân với thiên triều hay không.

Nhưng thấy Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười một tiếng, nói: “Mẫu hậu bây giờ còn cho rằng nàng ấy là Đàn phi sao?”

Ta giật mình, không biết hắn có ý gì. Hắn lại nói: “Đã như vậy, mẫu hậu hãy nghĩ ra một lý do để khôi phục địa vị cho nàng ấy. Ban đầu biếm nàng ấy vào lãnh cung, tội danh chẳng phải là mạo phạm người ư? Chuyện đã qua lâu rồi, tội mạo phạm gì đều có thể miễn. Huống chi nàng ấy bây giờ ở Hy Ninh cung, chính là lúc vun đắp tình cảm giữa hai người, không phải ư?”

Ta nhìn hắn chăm chú, hắn không thể không biết tối qua Thái hậu nói muốn tặng ta cho Hàn Vương ở trước mặt Dao phi, bây giờ còn có thể khôi phục địa vị cho ta?

Không cho Thái hậu cơ hội trả lời, hắn nói tiếp: “Lát nữa trẫm rời khỏi Ngự thư phòng sẽ qua Khánh Vinh cung, sau này ngày nào cũng như vậy, lẽ nào mẫu hậu còn không yên tâm?”

Cả người Thái hậu trở nên run rẩy, bà chỉ vào hắn rồi nói: “Đây là khẩu khí Hoàng thượng nói chuyện với ai gia sao?”

Hạ Hầu Tử Khâm đáp: “Mẫu hậu muốn tốt cho trẫm, trẫm đều biết. Người muốn nàng ấy ở Hy Ninh cung, trẫm cũng sẽ không phản đối, nhưng như thế thì chỉ có thể giữ nàng ấy ở Hy Ninh cung. Lẽ này, xin mẫu hậu hãy làm theo ý trẫm. Trẫm chỉ cần không gặp nàng ấy nàng ấy khôi phục lại địa vị thì cũng giống như phế phi, chẳng phải ư?”

Hắn muốn để ta về Cảnh Thái cung?

Ta kinh ngạc nhìn hắn, đây chính là chủ ý của hắn, đúng không?

Để Cảnh Thái cung trở thành một lãnh cung khác. Không giống ở chỗ ta có thể tự do ra vào, ta còn có thể có thân phận Đàn phi.

Bậc đại ẩn thì ẩn thân chốn đông người. Như vậy, ta chắc chắn sẽ an toàn.

Mặc kệ là chuyện của Thiên Phi hay chuyện của Dao phi, hắn đều sẽ nhận hết về mình, kiên quyết không cho ta tham gia.

Khi đó, ta không dám đắc tội với Dao phi chỉ vì lo lắng Bắc Tề âm thầm câu kết với Diêu Hành Niên. Bây giờ, việc này đã qua lâu rồi, nếu Thái hậu thả ta, chỉ cần ta vẫn bị thất sủng thì Dao phi sẽ không có ý kiến gì. Có lẽ kết cục như vậy mới là điều Dao phi muốn nhìn thấy chăng? Vì nàng ta nói, chỉ có sống mới có thể khiến Hạ Hầu Tử Khâm quên ta. Nếu nàng ta thấy ta khôi phục thân phận Đàn phi mà Hạ Hầu Tử Khâm vẫn thờ ơ, không ngó ngàng gì tới ta thì nàng ta sẽ đắc ý nhường nào nhỉ?

Ha, thực ra chỉ cần nói Hàn Vương giết chết Diêu Chấn Nguyên, như vậy Diêu Hành Niên dù thế nào sẽ không hợp tác với Bắc Tề, chẳng phải ư? Nhưng việc này ngay từ đầu ta đã không nói, bây giờ làm sao có thể nói? Huống hồ Hàn Vương giết Diêu Chấn Nguyên là để cứu ta.

“Mẫu hậu!” Hắn bỗng quỳ xuống, ta giật mình, Hoàng thượng quỳ, ta chỉ có thể quỳ theo. Thái hậu cũng kinh ngạc, nghe hắn nói: “Lần này, đừng để trẫm phân tâm nữa có được không?”

Lời của hắn khiến ta nhớ ra tối qua hắn nói sắp khai chiến. Lẽ nào đã rất cấp bách rồi?

Thái hậu vội khom người đỡ hần nhưng hần kẻ sát tai bà nói nhỏ, rõ ràng nét mặt Thái hậu biến sắc, bà lạnh lùng nói: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Đêm qua.” Hần đứng lên, nói nhỏ.

Đêm qua... Mật báo đó?

Ta thăm cảm thấy kinh hoàng nhưng lúc này cũng không tiện hỏi.

Thái hậu do dự rất lâu rồi mới nghiêng rằng nói: “Được, việc này ai gia đồng ý với con.”

Hai hôm sau, trong cung truyền ra tin hôm trước mưa lớn, Thái hậu suýt bị ngã, may mà ta đỡ hộ, Thái hậu liền miễn cho ta tội mạo phạm, khôi phục thân phận Đán phi cho ta.

Hạ Hầu Tử Khâm không đồng ý nên Thái hậu còn tới tận Thiên Dận cung tranh luận với hần. Thái hậu sáng sớm đã tới Thiên Dận cung là sự thật, Hoàng đế và Thái hậu từng tranh cãi cũng là sự thật, những việc này truyền đi truyền lại trong cung liền tr thành tam sao thất bản.

Cuối cùng, vẫn là Hạ Hầu Tử Khâm thỏa hiệp. Còn ta tuy được khôi phục địa vị, chuyển về Cảnh Thái cung nhưng vẫn giống như lãnh cung. Đây cũng là kết cục mà rất nhiều phi tần chốn hậu cung mong muốn được nhìn thấy nhất.

Các cung nhân của Cảnh Thái cung vẫn còn, thấy ta trở về, ai nấy đều vui mừng. Tường Hòa và Tường Thụy gọi mấy cung tỳ dọn dẹp một lượt từ trong ra ngoài tẩm cung của ta. Thực ra bên trong rất sạch sẽ nhưng bọn họ khăng khăng muốn dọn dẹp, rất lâu sau mới lui ra.

Ta không nói câu nào, đi thẳng vào bên trong. Phương Hàm theo vào, khẽ hỏi: “Nương nương đói không? Người muốn ăn chút gì không? Nô tỳ kêu họ chuẩn bị.” Nói xong, nàng ta liền quay người định đi.

Đột nhiên, ta gọi nàng ta lại: “Cô cô từ từ đã, bản cung có lời muốn hỏi.”

Khi đó Triệu Thần nói, sau này gặp Phương Hàm, có một số chuyện không thể nói. Nếu không nhìn thấy túi gấm của Tô Mộ Hàn, có lẽ ta sẽ không nhắc một chữ trước mặt Phương Hàm, nhưm túi gấm đó, ta đã sớm đọc rồi.

Nàng ta dừng bước, quay người lại rồi bước lên, khẽ nói: “Xin nương nương cứ hỏi!”

Nhìn kĩ nàng ta, vẫn nét mặt lãnh đạm giống như lần đầu tiên ta gặp. Tâm tư của nàng ta quá bình lặng.

Ta lạnh nhạt nói: “Bản cung rất muốn biết, vì sao ban đầu cô cô lựa chọn bản cung?”

Ánh mắt nàng ta lóe lên vẻ ngạc nhiên nhưng chỉ trong giây lát, sau đó nàng ta nói: “Nương nương tư chất thông minh, nô tỳ đương nhiên muốn tìm một chủ tử giỏi.”

Ta cười gằn: “Vây giây phút bản cung vào lãnh cung, cô cô còn cảm thấy bản cung là một chủ tử giỏi không?”

Ta đứng bật dậy, nói: “Lẽ nào cô cô giúp bản cung không phải vì điều gì khác sao?” Về mặt nàng ta cuối cùng cũng hơi thay đổi. Ta tiến lên một bước, nói: “Lẽ nào cô cô không cảm thấy bản cung giống một người à?”

Nàng ta vẫn im lặng. Ta khẽ cười một tiếng, cắt lời: “Còn nhớ lần đầu tiên nghe thấy tên của bản cung, cô cô từng nói: “Duy tang dữ tử, tất cung kính chi.” Khi ấy, bản cung còn cảm thấy câu này nghe rất quen tai, nó khiến bản cung nhớ tới một cố nhân.

Phương Hàm khẽ cười, nói: “Cho nên nương nương cảm thấy nô tỳ thân thiết?”

Lời của nàng ta khiến ta sững người, ta cười: “Đúng thế, thân thiết.” Sao có thể không thân thiết, câu nói đó rất giống với lời của Tô Mộ Hàn.

Ta nhìn nàng ta, lại hỏi: “Bản cung muốn biết, cô cô gặp bản cung cũng cảm thấy thân thiết chứ?”

Nàng ta cúi đầu. “Lời nói của nương nương hôm nay, nô tỳ không hiểu.”

Ta cười. “E là cô cô chỉ nói không hiểu nhưng trong lòng cô cô hiểu rõ.”

“Nương nương!” Ánh mắt nhìn ta có vẻ khó hiểu, nàng ta bước lên, nhíu mày nói: “Nương nương sao ấy? Người đang trách thời gian qua nô tỳ không đi thăm người sao? Nô tỳ...”

“Chuyện này bản cung không trách cô cô, lãnh cung là nơi ai cũng có thể vào sao? “ Ta xoay người, nói: “Bây giờ Văn Lương đi theo Tấn Vương về đất phong, Triều Thần lại không còn nữa, bên cạnh bản cung chẳng phải chỉ có một mình cô cô ư?”

Quay đầu nhìn nàng ta, ta nói tiếp: “Bản cung thật sự muốn cảm ơn cô cô đã cho bản cung hai cung tỳ tốt đến vậy.” Khi nói mấy lời này, đột nhiên ta nhớ đến Văn Lương đã ở nơi xa nghìn dặm.

Lúc này, có phải ta nên vui mừng vì đã đưa Văn Lương về đất phong? Chỉ bởi Triều Thần là người của Hạ Hầu Tử Khâm còn Văn Lương hoàn toàn là người của Phương Hàm, không phải ư?

Ha, đây chẳng qua chỉ là cơ duyên khéo trùng hợp.

Tấn Vương đã về lâu như vậy mà bên kia không có tin tức bất thường nào, có lẽ tất cả đều bình thường.

Hôm nay ta nói nhiều như vậy, Phương Hàm không phải kẻ ngốc, chắc đã nghe ra trong lời nói của ta còn có ý khác.

Đi tới bên cửa sổ, đưa tay đóng chặt lại, ta quay người nhìn nàng ta, nói: “Hôm nay, ở đây chỉ có bản cung và cô cô, cho nên có một số chuyện, cô cô chỉ nói với một mình bản cung thì còn có thể có con đường sống, cô cô hiểu chứ?”

Nàng ta không hiểu, nhìn ta, lên tiếng: “Nương nương cứ hỏi, nô tỳ nhất định sẽ nói rõ ràng.”

Ta gật đầu, nói: “Bản cung chỉ hỏi cô cô một câu, cô cô có quen tiên sinh của bản cung – Tô Mộ Hàn – không?”

Về mặt của nàng ta vẫn vậy, lãnh đạm nói: “Nô tỳ không quen.”

Ta nhìn nàng ta chằm chằm. “Đâu là lời nói thật của cô cô?”

“Nô tỳ nói thật.” Nàng ta trả lời không chút do dự.

Sức chịu đựng của nàng ta thật tốt, việc tới nước này mà vẫn có thể không đổi sắc mặt. Sải bước tiến lên, ta vung tay tát lên má nàng ta, lạnh lùng nói: “Bây giờ vẫn là lời nói thật à?”

Nàng ta giật mình sửng sốt, vội quỳ xuống, nói: “Nương nương tha tội.”

Ta hít một hơi, lên tiếng: “Bản cung vẫn giữ câu nói đó, hôm nay chỉ có hai người, ta và ngươi, ngươi nói cho bản cung thì còn có con đường sống.”

Nhưng nàng ta vẫn lắc đầu. “Nô tỳ không quen y.”

Lạnh lùng nhìn nàng ta, ta giận dữ nói: “Ngươi đã không quen y, sao trên mảnh giấy y đưa cho ta lại viết rõ ràng, nếu quả thật tới bước đường cùng thì tìm ngươi – Phương Hàm?”

50. Chương 50

Khi nói ra câu nói này, trong đầu ta bỗng hiện lên những nét chữ thanh tú trên mảnh giấy dó. Hai chữ ‘Phương Hàm’ dường như càng trở nên đẹp đẽ.

Toàn thân ta bắt đầu run rẩy, bao nhiêu năm qua, mỗi lần gặp chuyện liên quan đến Tô Mộ Hàn, ta đều bị kích động.

Ta trước nay chưa từng nghĩ rằng tiên sinh của ta lại là người có quan hệ với người trong chốn thâm cung. Thực ra, nếu đơn giản chỉ là quen biết Phương Hàm thì ta sẽ cảm thấy được an ủi. Song trực giác mách bảo ta không phải như vậy. Nếu không, tại sao Hạ Hầu Tử Khâm lại nghi ngờ Phương Hàm là mật thám của người nào đó, tại sao hắn muốn phái Triều Thần ẩn náu bên cạnh Phương Hàm?

Triều Thần còn nói, bao nhiêu năm nay không thấy Phương Hàm có bất kỳ động tĩnh nào, tuy nàng ta không nói rõ ràng nhưng ta cũng nghe ra được, trong tiềm thức, Triều Thần đã nhận định Phương Hàm không hề muốn làm mật thám, chẳng phải ư? Có lẽ cuối cùng Hạ Hầu Tử Khâm cũng cảm thấy mơ hồ.

Nhưng chỉ có ta biết, tất cả những chuyện này chẳng qua là Phương Hàm đã lừa gạt con mắt của họ thôi.

Phương Hàm cuối cùng cũng kinh ngạc, ngược mắt nhìn ta, đôi mắt bình tĩnh trước sau như một của nàng ta dần dần tản những đợt sóng, cái thứ lấp lánh ấy khiến ta cảm thấy có chút hoảng hốt.

Nhưng nàng ta chỉ nói: “Nương nương, điều đó là không thể.”

Nàng ta nói... không thể.

Ha, nhưng làm thế nào mới khiến ta tin? Túi gấm Tô Mộ Hàn đưa ta, giấy trắng mực đen viết rõ ràng đến vậy, hai chữ ‘Phương Hàm’ đến lúc này vẫn sáng chói trước mắt ta. Đừng nói với ta chỉ là sự trùng hợp, điều đó chẳng phải quá mực cười hay sao?

Lạnh lùng nhìn người phía dưới, ta khẽ nói: “Cô cô nên biết, bản cung đã có thể nói ra những lời như vậy thì tuyệt đối không phải tự nhiên vu oan cho người.”

Nàng ta sững người giây lát nhưng vẫn gật đầu, nói: “Nô tỳ to gan, muốn nhìn mảnh giấy mà nương nương nói.”

Mảnh giấy đó... đã bị ta hủy từ lâu.

Nếu để Hạ Hầu Tử Khâm hoặc Thái hậu nhìn thấy thứ như vậy thì dù ta có trong sạch cũng không thể nói rõ. Sao ta dám lại?

Ta nhìn nàng ta, nói: “Mảnh giấy đó, người không cần xem, bản cung chỉ muốn người nói thật.”

Ánh mắt nàng ta cuối cùng chiếu thẳng vào gương mặt ta, vẫn kiên quyết lắc đầu. “Nô tỳ không quen Tô Mộ Hàn mà người nói.” Dừng giây lát, nàng ta lại nói: “Nương nương đã nghi ngờ thì nô tỳ có nói gì cũng vô ích, nô tỳ từ khi sáu tuổi đã vào Vãn phủ hầu hạ tiểu thư.”

Nàng ta khẽ cười. “Cũng chính là Hoàng hậu Minh Vũ sau này. Lúc nô tỳ theo tiểu thư tiến cung thì mới mười bốn tuổi, cho tới bây giờ chưa từng xuất cung, muội muội duy nhất của nô tỳ cũng đã chết. Nô tỳ sao có thể quen Tô Mộ Hàn mà nương nương nói?”

Ta ngẩn người, đột nhiên nhớ ra. Ha, ta thật ngu ngốc!

Nếu Tô Mộ Hàn không phải Tô Mộ Hàn? Tô Mộ Hàn chỉ là một tên hiệu.

Không biết vì sao khi nghĩ như vậy, trong lòng ta đột nhiên cảm thấy sợ hãi, tựa lưng vào mép bàn phía sau mới đứng vững được. Hít thật sâu, ta cắn răng nói: “Vậy thì được, bản cung hỏi người, lần đầu Thái hậu muốn bản cung qua Hy Ninh cung chép kinh Phật, vì sao người cố ý làm bản cung bị sái tay?”

Lúc này nàng ta mới bộc lộ cảm xúc, nhìn ta, hồi lâu sau vẫn không lên tiếng.

Ta cười nhạo một tiếng. “Cô cô đừng nói với bản cung hôm đó bản cung ngã ở bậc thềm không có công lao của cô cô!”

“Nương nương!” Nàng ta cúi đầu, lạnh nhạt nói. “Nương nương thật khiến nô tỳ kinh ngạc, thế nhưng hôm đó nô tỳ cũng không còn cách nào khác.”

Ta cười. “Bản cung biết, có lẽ bản cung còn phải cảm ơn người, đúng không?” Dừng lại giây lát, ta bước lên một bước, cúi đầu nói: “Bản cung nên cảm ơn người đã giúp bản cung qua mặt Thái hậu. Nhưng bản cung rất tò mò...”

Hơi khom người xuống, lại gần nàng ta, ta khẽ nói: “Bản cung tò mò, nếu để Thái hậu nhìn thấy chữ của bản cung thì sẽ thế nào?”

Nàng ta vẫn cúi đầu, hồi lâu sau mới nói: “Thái hậu sẽ theo sát nương nương!”

Ta còn tưởng nàng ta sẽ nói Thái hậu sẽ giết ta, nhưng không ngờ nàng ta chỉ nói Thái hậu sẽ theo sát ta. Vậy thì Thái hậu muốn dẫn dụ ai?

Trong lòng có chút run rẩy, ta giơ tay ra, cúi đầu nhìn ngón tay mảnh khảnh của mình, trầm giọng nói: “Vây theo người, chữ viết của bản cung... rất cuộc giống ai?”

Bởi từ một vé đối, Thái hậu có thể nghi ngờ nét chữ của ta, còn Phương Hàm lại giúp ta che giấu, chắc chắn nàng ta nhận ra chữ của ta, chẳng phải ư?

Nhưng Phương Hà, hồi lâu sau vẫn im lặng.

Ta đứng thẳng người, khẽ nhắm mắt, nói nhỏ: “Cô cô, bản cung đợi câu trả lời của người.”

Rất lâu sau mới thấy nàng ta nói: “Nương nương không nên biết thì tốt hơn.”

“Vì sao?”

Nàng ta khẽ cười. “Chỉ vì nương nương vốn không có bất kỳ liên quan nào tới người ấy.”

Nếu ngay từ lúc ta hỏi tới Tô Mộ Hàn, Phương Hàm nói không quen, vậy thì bây giờ, e là nàng ta đã biết thân phận của Tô Mộ Hàn rồi, nhưng vẫn không muốn nói cho ta.

Nàng ta bình tĩnh, nói: “Nương nương đã không liên quan đến người ấy thì không cần biết người ấy là ai.”

Ta cười nhạt: “Người cảm thấy bản cung thật sự không liên quan đến người ấy sao?”

Phương Hàm gật đầu. “Vâng, nô tỳ ở bên cạnh nương nương lâu đến vậy, đã biết rõ từ lâu nương nương và người ấy không hề có liên quan.”

Giận dữ đập tay lên mép bàn, ta nghiêm giọng nói: “Bản cung là do một tay y dạy dỗ, bản cung tiến cung cũng là nhờ cách y dạy cho, thậm chí y còn để lại túi gấm giúp bản cung trừ bỏ tỷ muội Tang gia, bây giờ người còn mở miệng nói với bản cung, bản cung không có quan hệ với y!” Lời của Phương Hàm làm sao khiến ta tin đây?

Không ngờ, nàng ta chẳng những không sợ, ngược lại còn ngược mắt nhìn thẳng vào ta, cười nhạt nói: “Nương nương cho rằng mình là quân cờ của người ấy sao?”

Quân cờ?

Khi nàng ta nhắc tới hai từ này, lòng ta đột nhiên hoảng sợ. Hai từ này trước đây khiến ta run rẩy, bây giờ nàng ta nói một cách nhẹ nhàng, còn ta cảm thấy khiếp đảm.

Không đợi ta nói, nàng ta lại nói tiếp: “Vây thì xin nương nương hãy nghĩ thật kĩ, rốt cuộc nương nương có phải quân cờ của người ấy không? Từ đầu đến cuối, người ấy đã lợi dụng nương nương những gì?”

Cuối cùng ta sững người. Mọi thứ xoay chuyển rất nhanh trong đầu ta, từ lần đầu tiên ta gặp y, ba năm ta ở bên y, tới lúc ta vào cung, sau đó là thời gian hơn một năm...

Tô Mộ Hàn quả thật không hề lợi dụng ta. Nếu không phải vì trong mảnh giấy viết câu đó, ta thậm chí còn không biết y quen biết Phương Hàm.

Trước lúc ta vào cung, y còn nói muốn ta buông bỏ thù hận, có phải y vốn không hy vọng ta vào cung? Thế nhưng ta đã kiên trì và y không ngăn cản.

Không, có lẽ chỉ có thể nói, dù ta quyết định thế nào, y trước nay đều không ngăn cản

Ngăn người suy nghĩ hồi lâu, ta ghen lời.

Phương Hàm lại nói: “Nô tỳ thừa nhận ban đầu tiếp cận nương nương quả thật có ý nghĩ tư lợi. Nô tỳ tưởng nương nương là người của người ấy.”

Lời của nàng ta khiến ta bất ngờ. Nàng ta nói, tưởng ta là người của y.

Nàng ta lại cười: “Nhưng tiếp xúc rồi mới biết, hóa ra không phải.”

Ta vẫn im lặng nhưng trong lòng vô cùng kinh ngạc. Có lẽ chỉ vì nàng ta không nhìn thấy dấu vết của việc ta làm một quân cờ nên mới nói hóa ra ta và y không có liên quan.

Nhìn nàng ta, ta nói: “Vây tại sao người ở lại bên bản cung?”

Nàng ta khẽ trả lời: “Nương nương quên rồi ư? Nô tỳ chủ động tìm đến rồi đột nhiên muốn đi, há chẳng phải khiến người ta nghi ngờ sao?”

Những điều này sao ta có thể quên? Ha, lời của nàng ta không thể không khiến ta nghi ngờ.

Quay người lại, ta nói: “Đứng lên đi.” Nàng ta tạ ơn rồi đứng lên. Ta lại nói: “Người ẩn náu trong cung để làm gì?”

Giọng nói của nàng ta vẫn lãnh đạm. “Nương nương sai rồi, nô tỳ cũng không phải là người của người ấy.”

Ta cười gằn, nói: “Thế à? Tại sao vừa nãy cô còn nói tiếp cận bản cung vì tưởng bản cung là người của y? Nếu người và y không có quan hệ, tại sao lại quan tâm đến người của y?”

Nàng ta tiến lên một bước, nói: “Nô tỳ chỉ muốn biết, người ấy phái nương nương tiến cung để làm gì, nhưng không ngờ, hóa ra nương nương không phải người của người ấy. Như vậy nô tỳ cũng yên tâm. Nô tỳ ở lại trong cung chỉ vì đã không còn nhà để trở về, ra ngoài không bằng ở lại. Nương nương bây giờ cũng sống trong hậu cung, chắc hiểu rõ nhất số phận của cung tỳ.”

Cung tỳ cả đời không thể xuất cung, chỉ khi thay đổi triều đại mới có thể phá lệ, để cung nhân của tiền triều xuất cung. Bề ngoài là ban ơn, thực ra vì sợ tâm phúc của tiền triều lưu lại trong cung sẽ có nguy hiểm mà thôi.

Thấy ta im lặng, nàng ta lại nói tiếp: “Nô tỳ giúp nương nương chỉ để tránh gây ra những hiểu lầm không cần thiết. Nương nương cũng là người thông minh, biết nỗi khổ tâm của nô tỳ.”

Ta thừa nhận nếu để Thái hậu nhìn thấy chữ của ta, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Sự trong sạch của ta cũng sẽ bị vẩn đục. Nói cho cùng Phương Hàm thực sự chưa từng làm chuyện gì có lỗi với ta. Nàng ta cũng chưa hề lợi dụng ta làm những việc khác.

Chẳng lẽ thật sự như nàng taà nàng ta đều không phải quân cờ của y? Mà ‘y’ trong lời của nàng ta...

Nghe nàng ta nói nhiều đến vậy, trong lòng ta bắt đầu nghi ngờ một người, nhưng lại thấy buồn cười. Tô Mộ Hàn là nam nhân, điểm này, ta quyết không thể nhầm, cho nên có rất nhiều chuyện khó hiểu.

Quay người lại, nhìn người trước mặt, ta lên tiếng: “Bản cung vẫn muốn biết ‘y’ mà cô nhắc đến là ai?” Chỉ cần nàng ta nói ra thì có rất nhiều chuyện, ta không cần suy nghĩ nữa.

Nàng ta vẫn thong thả, điềm tĩnh trả lời: “Nô tỳ vẫn nói câu đó, nương nương đã có quan hệ gì với người ấy, vậy không biết thì tốt hơn.”

“Nếu bản cung nhất định muốn biết?” Ta bước lên, ép nàng ta mở miệng.

Nàng ta lùi lại nửa bước theo bản năng, hít một hơi rồi nói: “Vậy nô tỳ chỉ còn cách chết.”

Ta kinh ngạc nhìn nàng ta, lời nói của nàng ta, đương nhiên ta tin. Lần đầu tiên gặp nàng ta, ta đã cảm thấy nếu ta trung thành với ai thì sẽ trung thành với người đó cả đời, sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà thay đổi.

Khi đó, nàng ta toàn tâm toàn ý, dốc sức vì Hoàng hậu Minh Vũ, ta thật khó tưởng tượng sau khi Hoàng hậu Minh Vũ mất, rốt cuộc ai có thể khiến nàng ta để tâm như vậy? Người đó nhất định là người của tiền triều.

Thế nhưng lúc này, muốn ta suy đoán vô căn cứ thì chắc chắn như mò kim đáy biển, đã khó lại càng khó hơn.

Nhắm mắt lại, ta nghiêng răng nói: “Vậy bản cung sẽ giúp người toại nguyện.”

Nàng ta không hề do dự, lên tiếng: “Nô tỳ tạ ơn nương nương. Vậy nô tỳ cáo lui!” Ta nghe thấy tiếng bước chân của nàng ta, sau đó là tiếng cửa được mở ra, rồi thấy nàng ta nói: “Nô tỳ còn có mộ câu muốn nói với nương nương, người ấy chưa từng làm chuyện gì có hại đến nương nương.”

Dứt lời, nàng ta đi ra khỏi cửa.

Cửa lại được cẩn thận đóng vào.

Một mình ta ngồi im trong phòng. Muốn nàng ta chết, ta làm vậy có đúng không?

Trong lòng Phương Hàm biết rõ nhưng nàng ta thà chết chứ không muốn nói ra thân phận của Tô Mộ Hàn. Nàng ta chắc chắn ta sẽ không nói chuyện này với Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu. Ta nghĩ, nàng ta thực sự không phải người ngu ngốc, khi ta nói nàng ta không cần xem mảnh giấy đó, chắc nàng ta cũng đã đoán được mảnh giấy trong tay ta đã bị thiêu hủy.

Cho nên chỉ cần nàng ta chết, đầu mối của chuyện này sẽ đứt, nếu ta muốn điều tra nữa thì đã khó nay còn khó hơn.

Nhưng lúc nàng ta lại nói Tô Mộ Hàn chưa từng làm tổn hại đến ta.

Trong lòng đau đớn, tiên sinh, người hãy nói cho ta biết, tất cả những chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Tay cầm cốc trà trên bàn, giờ tay định ném xuống đất, ta lại cứng đờ người. Vội vã đặt cốc trà xuống, ta đẩy cửa đi ra.

Trên hành lang, đám cung nhân nhìn thấy ta vội tránh sang một bên, hành lễ. Ta chỉ bước thật nhanh, Phương Hàm... có thể nàng ta đã...

Ta cắn răng, bước chân càng lúc càng nhanh, cuối cùng là chạy.

Đẩy cửa phòng, thấy nàng ta đã vắt mảnh vải trắng lên xà nhà. Thấy ta xông vào, nàng ta sững sờ. Ta vội đóng cửa lại, trầm giọng nói: “Xuống đây!”

Nàng ta do dự giây lát, cuối cùng bước từ trên ghế xuống, nhìn ta rồi lãnh đạm nói: “Bây giờ nương nương không nên mềm lòng.”

Ta giật mình sững sốt, lên tiếng hỏi: “Y muốn làm hại Hoàng thượng ư?”

Nàng ta ngẩn người nhưng lại hỏi: “Làm hại mà nương nương nói là sao?”

Ta có chút kinh ngạc nhìn nàng ta, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Nếu không, sao ngươi thà chết cũng không muốn nói ra thân phận của y?”

Nhưng nàng ta lại cười: “Tới bây giờ nương nương vẫn hoài nghi nô tỳ là mật thám của người ấy? Nương nương sai rồi, người ấy không thềm làm những chuyện như vậy. Nô tỳ không muốn nói ra thân phận của người ấy là để bảo vệ người ấy, cũng là bảo vệ nương nương.”

Nhìn đăm đăm người trước mặt, nàng ta lại nói: “Nương nương thử nhớ lại một chút, tất cả mọi điều người ấy làm cho nương nương kẻ nào không phải vì muốn tốt cho nương nương sao?”

Nghiến răng, ta không muốn nghĩ vì có nghĩ cũng chẳng thông suốt được.

Ta nói: “Đã như vậy, tại sao ban đầu ngươi muốn giấu nguồn gốc vết sẹo trên cổ người?”

Nàng ta giật mình nhưng không hỏi ta làm thế nào mà biết, chỉ nói: “Nô tỳ chỉ muốn nói với nương nương, thâm cung không giống với bên ngoài, chỉ một chút bất cẩn là có thể mất đi tính mạng.”

Ta im lặng, từng câu nói của nàng ta đều đúng, đều có lý, thậm chí ta không biết có nên tin tưởng không.

Hai người giống nhau, hóa ra thật sự có nét tương đồng. Ha, Tô Mộ Hàn và Phương Hàm, vì sao bọn họ quen biết nhau? Tô Mộ Hàn là người thế nào của tiền triều? Ta nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn không đưa ra được kết luận.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của Tường Hòa “Nương nương, nương nương...”

Ta giật mình, sao Tường Hòa biết ta ở phòng của Phương Hàm?

Do dự giây lát, cuối cùng ta trả lời: “Có chuyện gì?”

Tường Hòa nói: “Thục phi nương nương đến.”

Ta sững sốt, quay người lại. Ta mới khôi phục địa vị Đán phi, còn đang nghĩ xem ai sẽ là người đầu tiên đến, nhưng ko ngờ lại là Diêu thục phi.

Phương Hàm tiến lên mở cửa cho ta. Ta sải bước đi ra ngoài, thấy nàng ta cũng đi ra, ta nói: “Cô cô nên ở trong phòng nghỉ ngơi đi, chỗ bản cung sẽ có người hầu hạ.”

Sắc mặt nàng ta hơi thay đổi nhưng vẫn không nói gì. Ta nhìn Tường Hòa rồi cất bước đi.

Tường Hòa vội vã đi theo ta, nói nhỏ: “Vừa nãy nô tài không sao tìm thấy nương nương, may mà cung tỳ bên ngoài nói thấy nương nương đến chỗ cô cô. Nếu nương nương có việc, dặn dò bọn nô tài một tiếng là được, hà tất nương nương phải tự mình đi?”

Ta lạnh lùng cười một tiếng nhưng không đáp.

Thấy ta im lặng, Tường Hòa cũng biết điều, không nói nữa.

Hai người đi qua tiền sảnh, từ xa ta đã trông thấy bóng dáng màu hồng đỏ. Ta bước vào, hành lễ với nàng ta: “Tần thiếp tham kiến Thục phi nương nương.”

Quyển Nhi bên cạnh nàng ta vội hành lễ với ta.

Nàng ta quay người, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn ta, trong chớp mắt liền cười, nói: “Lâu lắm không gặp, vốn tưởng Đan phi sẽ thay đổi một chút nhưng không ngờ vẫn là bản cung quá lo lắng.”

Ta hơi sững người, nàng ta thấy ta không thăm hại, khó tránh khỏi thất vọng chăng?

Xua tay ra hiệu cho Tường Hòa lui xuống, nghe Diêu thực phi nói tiếp: “Bây giờ người vẫn là Đan phi, sao bên cạnh đến một cung tỳ chuẩn mực cũng không có?” Nàng ta tiến lên một bước, cười nói: “Bản cung rất tò mò, khi đó rốt cuộc người đã đắc tội thể nào với Thái hậu mà có thể khiến cho bà tức giận tới nỗi đánh chết cung tỳ của người?”

Ta bình tĩnh, thản nhiên nhìn Quyển Nhi, thấy nàng ta ngoan ngoãn đứng cạnh Diêu thực phi, dường như chúng ta nói chuyện, nàng ta hoàn toàn không lắng nghe. Thu lại ánh mắt, ta lạnh nhạt nói: “Có lẽ hôm nay nương nương tới Cảnh Thái cung cũng không phải vì chuyện trong quá khứ. Tần thiếp thích nói chuyện thẳng thắn, nương nương vô sự bất đẳng tam bảo điện¹.” Nếu nàng ta bây giờ đến xem ta khốn đốn thể nào thì nàng ta đã phải thất vọng rồi.

Lời của ta khiến ánh mắt nàng ta dao động, nàng ta vẫn cười. “Đan phi thật khiến bản cung phải thay đổi cách nhìn, tình hình hiện giờ mà người vẫn điềm tĩnh được nhỉ!” Nàng ta dừng lại giây lát nhưng lại quay sang nhìn Quyển Nhi, khẽ nói: “Ồ đây không cần người hầu hạ, ra ngoài đi!”

Ta giật mình kinh ngạc, nàng ta lại sai Quyển Nhi rời đi!

Quyển Nhi không hề do dự, vội gật đầu, nói: “Vâng, nô tỳ xin cáo lui!” Nói xong, nàng ta liền đi ra ngoài.

Diêu thực phi nhìn theo bóng lưng của Quyển Nhi, đợi nàng ta đi xa mới đứng thẳng, nhìn ta chăm chăm. Ta cười: “Nương nương làm gì vậy?”

Nhưng nàng ta đứng đưng trả lời: “Bên cạnh người không có ai, đương nhiên bản cung cũng công bằng.”

Ta sững người, nàng ta nói vậy là sao? Sau đó lại có chút kinh ngạc, chẳng lẽ ... nàng ta đã nghi ngờ điều gì? Nghi ngờ Quyển Nhi?

Quyển Nhi là người của Thái hậu, đây là việc ai nấy đều biết. Xem ra Diêu thực phi cũng đã mơ hồ cảm nhận được điều gì đó. Việc nàng ta mất long thai, có lẽ trong chốc lát nàng ta không nghĩ ra, nhưng nàng ta cũng bắt đầu trở nên cảnh giác.

Ta đang suy nghĩ thì thấy nàng ta tiến lên nửa bước, hạ thấp giọng, hỏi: “Bản cung hỏi người, thân phận thực sự của Dao phi có phải là Phát Hy không?”

Ta nhìn nàng ta, trả lời: “Trong lòng nương nương đã có câu trả lời, vì sao phải hỏi tần thiếp?”

Hồi lâu sau nàng ta mới bật cười, trong mắt lộ vẻ hận thù, nghiêng răng nói: “Hóa ra thật sự là ả ta. Chẳng trách Hoàng thượng để tâm tới ả ta như vậy!”

“Hoàng thượng quan tâm tới nàng ta.” Ta lãnh đạm nói.

Nhưng nàng ta lại giận dữ: “Hậu cung không có chuyện chuyên sủng.”

Ta sưng sốt, ngược mắt nhìn nàng ta. Hậu cung không phải không có chuyện chuyên sủng, nhưng chuyên sủng chốn hậu cung đều không được lâu dài. Ta nhìn Diêu thực phi chăm chú, ý của nàng ta là... muốn loại bỏ Dao phi ư? Ha, cho dù như vậy, nàng ta hà tất phải nói cho ta biết? Nàng ta không sợ ta phản bội ư?

Ta lên tiếng hỏi: “Nương nương muốn làm gì?”

Nàng ta khẽ ‘hừ’ một tiếng. “Người cho rằng thế nào?”

Ta cúi đầu. “Tần thiếp ngu muội!”

Nàng ta cười. “Đàn phi, hậu cung này, nếu người cũng bị coi là ngu muội thì bản cung thấy kẻ thông minh cũng chẳng có mấy người.”

Ta vẫn thong thả trả lời: “Nương nương cũng thấy tình trạng hiện giờ của tần thiếp rồi đấy, tần thiếp còn có thể làm gì nữa? Chi bằng cứ ngoan ngoãn, hiền lành, tần thiếp còn có thể làm Đàn phi, chẳng phải ư?”

Nụ cười trên gương mặt Diêu thực phi biến mất, nàng ta trầm giọng nói: “Xem ra bản cung vẫn thật sự phải nói thẳng mới được. Đàn phi, hôm đó người bị biếm vào lãnh cung đúng là vì mạo phạm Thái hậu ư? Ha, bản cung ở bên cạnh Thái hậu nhiều năm như vậy, tính khí của bà không dám nói hiểu hoàn toàn nhưng cũng biết, nếu thật sự đắc tội với bà, bây giờ bà còn có thể thả người ra ư?” Ta kinh ngạc, nàng ta lại nói: “Người đừng tưởng bản cung không biết gì, không biết việc con tiện nhân Dao phi làm, chỉ là bản cung tò mò, kiêu ngạo như người, sao có thể kìm nén được?”

Từng câu từng từ của nàng ta đều nói cho ta biết, nguyên nhân thật sự ta bị biếm vào lãnh cung khi đó, thực ra nàng ta đã biết từ lâu, nàng ta biết hiềm khích giữa ta và Dao phi nên mới nói những lời này.

Ta khẽ cười một tiếng. “Nương nương đều đã biết, nhưng tần thiếp cho rằng chuyện này không liên quan tới nương nương.”

“Không liên quan?” Ngữ khí của nàng ta giận dữ, hai tay nắm chặt thành nắm đấm, lạnh lùng nói. “Hôm anh trai của bản cung chết, ả ta mượn cơ không được khỏe để rời đi trước, sau đó có người nhìn thấy ả ta một mình ra khỏi Nghi Tư uyển. Cái chết của anh trai bản cung, có lẽ ả ta không thoát khỏi trách nhiệm, bản cung thề không đội trời chung với ả!”

Ta giật mình kinh hãi.

Hôm đó, ta dặn dò Triều Thần đưa Dao phi về Nghi Tư uyển, có điều rất nhanh sau đó Triều Thần đã trở về rồi không quay lại Nghi Tư uyển nữa. Đương nhiên ta không biết giữa đường Dao phi có ra khỏi Nghi Tư uyển hay không, nhưng Diêu thực phi lại nghi cái chết của Diêu Chấn Nguyên có liên quan tới Dao phi, điều này khiến ta kinh ngạc.

Ta buột miệng nói: “Cái chết của Diêu Phó tướng không phải do Thư Cảnh Trình gây ra sao? Hiện trường còn lưu lại ngọc bội của hấn mà.”

Nàng ta hơi nhướn mày. “Vậy thì thế nào? Ai lại để lại chứng cứ rõ ràng đến vậy sau khi hành động chứ? Năm đó, vì sắc đẹp của Phát Hy, anh trai ta từng trêu ghẹo ả trước mặt mọi người nhưng đáng tiếc, khi ấy ta chưa nhìn thấy ả. Không ngờ đã bao lâu rồi, ả vẫn ôm hận trong lòng! Sau khi xảy ra chuyện, bản cung đã tới hiện trường, mũi tên cắm xuống đất, lực đó rõ ràng là do nữ tử bắn.”

Ta chỉ cảm thấy trong lòng bàng hoàng, nhân lực của Diêu thực phi thật lợi hại! Mũi tên đó chẳng phải là mũi tên ta bắn ư?

Thầm hít sâu một hơi, ta nhíu mày nói: “Nương nương có từng nghĩ, nếu khi đó Dao phi vào bãi săn, chẳng phải thị vệ canh giữ bên ngoài sẽ biết rất rõ sao? Hơn nữa, ngày đó, những người đã chết không phải chỉ có một mình Diêu Phó tướng.” Chỉ có ta mới biết rõ đội ngự lâm quân bị Hạ Hầu Tử Khâm bí mật xử

Nàng ta cười khẩy. “Hôm đó có rất nhiều người Bắc Tề đến, muốn đưa ả đi vào đó có gì khó chứ? ả đường đường là quận chúa Bắc Tề, muốn giết người, tất nhiên sẽ không hành động một mình.”

Ta buột miệng hỏi: “Tại sao nương nương không nói với Hoàng thượng?”

“Ha, nói thì có tác dụng gì? Bản cung không có chứng cứ.” Về mặt nàng ta chán nản. “Hoàng thượng có tình cảm sâu nặng với ả, sẽ chỉ bảo vệ cho ả thôi.”

Ta thăm kinh ngạc, nghe ngữ khí của nàng ta thì đến Diêu Hành Niên nàng ta cũng chưa kể,, đúng không? Nghĩ một lát, ta lại hỏi: “VẬY còn Diêu Tướng quân?”

Quả nhiên, nàng ta lắc đầu. “Việc này nếu để cha ta biết sẽ chỉ gây bất hòa giữa ông và Hoàng thượng. Bản cung không thể nói.”

Đầu ngón tay run lên, ta tròn mắt nhìn Diêu thực phi. Nguyên nhân nàng ta không kể cho Diêu Hành Niên lại là vì chuyện này... Trong lòng nàng ta có Hạ Hầu Tử Khâm.

Không biết vì sao, nghĩ như vậy, tâm trạng ta bỗng không thể bình tĩnh được.

Nhìn nàng ta, ta cười gượng. “Nương nương thật khiến tần thiếp không hiểu, lúc ở Thượng Lâm uyển, người che giấu ý định giết người đầu chỉ có Dao phi? Người cũng ra tay đánh ngã tần thiếp xuống núi Nam Sơn, sao bây giờ lại nói cho tần thiếp nghe chuyện quan trọng đến vậy?”

Đôi mắt nàng ta lóe lên vẻ kinh ngạc, lập tức cười nói: “Bản cung không hề ra tay đánh người.”

Ta thẳng thốt nhìn nàng ta, nàng ta nói gì?

Nhưng nàng ta không màng tới vẻ ngạc nhiên của ta, nói thẳng. “Tình cảnh khi đó hỗn loạn, bản cung cũng từng nghĩ đến nhưng lúc đó, bản cung lại thay đổi chủ kiến, chỉ bởi Hoàng thượng có thể che chở cho Dao phi tốt đến vậy, trong lòng bản cung không phục. Bây giờ Dao phi đã đến, bản cung còn có thể ngốc đến mức trừ bỏ người ư?” Nàng ta biết rõ trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm, ta cũng được coi trọng nên muốn giữ ta lại để đấu với Dao phi. Nhưng không phải nàng ta thì có thể là ai?

“Là thị vệ bên cạnh Hàn Vương.” Nàng ta khẽ nói.

Lúc này ta mới thật sự giật mình sửng sốt, Thanh Dương?

Khi ấy ta trốn sau lưng nàng ta, thật sự chưa từng để ý đến nàng ta. Ta nào ngờ, người đánh ta ngã xuống Nam Sơn lại là nàng ta ư?

“Không!” Ta lắc đầu. “Thanh Dương không thể ra tay với Hàn Vương.” Nói Thanh Dương có thể làm hại Hàn Vương, đó là điều cho dù thế nào ta cũng sẽ không tin. đột nhiên bật cười, cất tiếng: “Hàn Vương đương nhiên là do bản cung ra tay. Cái chết của anh trai ta có liên quan tới Dao phi, vậy thì Hàn Vương chắc chắn không thể không biết! Bọn họ là huynh muội kết nghĩa, Hàn Vương không thể không giúp ả, cho nên bản cung muốn nhân cơ hội này để giết ả. Dù sao, mọi người đều thấy ả vì cứu người mới rơi xuống Nam Sơn. Điều đó chẳng liên quan gì tới bản cung, coi như bản cung báo thù cho anh trai!”

Ta không thể ngờ, hóa ra chân tướng sự việc lại như vậy.

Ha, nàng ta nói báo thù cho Diêu Chấn Nguyên, thật đúng là đánh bừa mà trúng. Tuy người động thủ là Thanh Dương nhưng cuối cùng Hàn Vương cũng không thoát khỏi liên quan. Nếu để nàng ta biết, hai người rơi xuống hôm đó mới lẽ kẻ liên quan trực tiếp nhất tới cái chết của anh trai nàng ta thì nàng ta bây giờ sẽ có biểu cảm như thế nào?

Sự việc tưởng giản đơn hóa ra lại vô cùng phức tạp.

Ta mỉm cười bất đắc dĩ, vì thế lúc Thanh Dương gặp Hàn Vương mới nghiêng rằng nói Thanh Dương đáng chết. Nàng ta nào ngờ ham muốn cá nhân của mình khiến Hàn Vương cũng rơi xuống núi!

Thở dài một tiếng, nhìn Diêu thực phi, ta nói: “Nương nương muốn tần thiếp làm gì?” Nàng ta nói nhiều đến vậy, chẳng qua muốn cho ta biết, ta và nàng ta đều không đội trời chung với Dao phi, vì vậy, chúng ta bây giờ chung một thuyền.

Nàng ta khẽ cười. “Bản cung muốn người nghĩ giúp bản cung một đối sách, làm ả chết mà không khiến hai nước giao chiến.”

Nói thật, trong lòng Diêu thực phi có Hạ Hầu Tử Khâm, điểm này ngay từ đầu ta không dự liệu được. Hít thật sâu, ta hỏi: “Tần thiếp rất muốn biết, nếu Diêu Tướng quân không đứng cùng chiến tuyến với Hoàng thượng, nương nương sẽ làm thế nào?”

Nàng ta ngẩn người nhưng vẫn nói: “Không có khả năng như vậy.” Nàng ta nói một cách chắc chắn, trong đôi mắt dần hiện lên sự tin tưởng.

Đó là cha của nàng ta nên nàng ta mới có thể tin tưởng như vậy. Có điều, trên thế gian này, chuyện gì cũng có thể, không phải ư? Diêu thực phi, trong lòng nàng ta có Hoàng thượng. Lắc lắc đầu, ta không nghĩ nữa, xoay người nói: “E là nương nương uống công đến đây rồi, tần thiếp không hề có ý định ra tay với Dao phi.”

“Đàn phi!” Nàng ta tức giận quát lên. “Hôm nay ngươi đã biết quá nhiều chuyện, nếu ngươi không đứng về một phía với bản cung, bản cung sẽ giết ngươi! Đừng quên, ngươi bây giờ chỉ là một phế phi!”

Ta tin nàng ta nói được thì làm được. Giống như lần ở Trữ Lương cung đó, nàng ta dám ngang nhiên giết ta. Ha, nhưng bây giờ nàng ta muốn ta đứng cùng chiến tuyến với nàng ta, e là đợi sau khi Dao phi rút dài, mũi nhọn của nàng ta vẫn chỉ về phía ta. Nàng ta giữ lại ta chẳng qua muốn lợi dụng ta để đối phó với Dao phi mà thôi. Ngày ấy ở Hy Ninh cung, ta vẫn ghi nhớ từng câu, từng từ nàng ta nói.

Ta giả vờ giật mình, kinh ngạc lùi nửa bước theo bản năng.

Nàng ta khẽ cười. “Đừng sợ, chỉ cần ngươi đồng ý giúp bản cung, bản cung sẽ không động đến ngươi.”

Trong đầu nhanh chóng sắp xếp lại mạch suy nghĩ, chẳng phải Thái hậu muốn ta khiến Dao phi ra tay hại con của Thiên Phi à? Chi bằng ta lợi dụng cơ hội đẩy củ khoai nóng giãy này cho Diêu thực phi.

Lặng lặng nhìn nàng ta, ta nói nhỏ: “Trong lòng nương nương hiểu rõ đạo lý mẹ phú quý nhờ con?”

Ánh mắt nàng ta trở nên căng thẳng nhưng lại lạnh lùng nói: “Bây giờ ai còn có thể phú quý nhờ con?”

Xem ra nàng ta vẫn nhớ đến Thư Quý tần khi đó. Cũng phải, nếu không phải Thái hậu nói rõ thì ta cũng không dám khẳng định long thai trong bụng Thiên Phi là thật hay giả. Nhưng chuyện này dĩ nhiên không thể nói rõ, ta đành đáp: “Việc của Vinh phi, tần thiếp từng điều tra, tin rằng nương nương cũng từng điều tra. Vì sao không phát hiện ra điều gì, bây giờ nương nương vẫn không hiểu ư?”

Mặt nàng ta biến sắc, ta nói thẳng: “Chính xác là hôm đó, tần thiếp cố ý nói ra mấy lời này với cung tỳ của Trữ Lương cung, Thư Quý tần nói chuyện này không cần tần thiếp điều tra, giao cho nương nương là được. Nàng ta còn nói nương nương vừa mới trải qua nỗi đau mất con, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Song tần thiếp chưa từng nghĩ, Thư Quý tần trước khi chết còn muốn mưu hại chúng ta.” Ta nghiêng rằng nghiêng lợi nói, Diêu thực phi sẽ không biết, Thư Quý tần lấy bí mật này để đổi lấy tính mạng anh trai nàng ta. Nàng ta chỉ cần không biết chuyện của Thư Cảnh Trình, vậy thì sẽ tin lời ta nói.

Nàng ta lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, đập mạnh lên mặt bàn, vẻ vô cùng tức giận.

Ta cúi đầu không nói nữa, Diêu thực phi không phải kẻ ngốc nhưng chuyện nửa thật nửa giả như vậy mới khiến người ta dễ nhầm lẫn.

Mặc kệ nàng ta nghĩ thế nào, lời nói của ta đều là thật.

Nàng ta chỉ đứng một lát rồi sải bước ra ngoài. Ta vội ngược mắt nhìn, nàng ta chẳng thèm ngoái đầu lại. Từ xa nhìn thấy Quyển nhi bước lên dìu nàng ta rồi đi, ta không kìm được mà bật cười.

“Đầu.”

Ta khẽ lẩm bẩm. Hôm nay ta mới lĩnh ngộ được, cuộc chiến chốn hậu cung không phải đấu thắng thua mà là đấu sống chết.

Phải có người chết mới coi như kết thúc, chỉ cần còn sống thì cuộc chiến này sẽ vĩnh viễn không ng lại, cho nên ban đầu Dao phi muốn ta sống chính là điều sai lầm.

Tới chiều tối, Ngọc Tiệp dư tới. Lâu rồi không gặp, thấy nàng ấy càng gầy hơn, dường như người tới lãnh cung không phải là ta mà là nàng ấy. Nàng ấy ở lại không lâu, chỉ ngồi một lát rồi rời đi.

Sau đó Cảnh Thái cung không còn ai đến nữa, thật giống như lãnh cung.

Ta không bước ra khỏi cửa, chỉ chờ đợi xem Diêu thực phi sẽ làm thế nào khiến Dao phi ra tay? Thế nhưng tháng ngày vẫn bình lặng trôi qua.

Nghe nói Hạ Hầu Tử Khâm hằng đêm đều tới Khánh Vinh cung bầu bạn với Thiên Phi, nửa tháng nay chỉ tới Dao Hoa cung một lần. Chắc chỉ dựa vào điều này cũng có thể khiến Dao phi tức chết nhỉ? Khi ấy, bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm có ta, bây giờ là Thiên Phi.

Còn ta mơ hồ cảm thấy có chút lạ lùng, tại sao lâu như vậy vẫn không thấy ả ta động thủ?

Hiện tại đã là Hai mươi chín tháng Sáu. Thời tiết nóng nực, chỉ ngồi thôi mà cũng đổ mồ hôi.

Phượng Hàm đứng cạnh quạt cho ta, từ sau hôm đó, ta và nàng ta rất ít nói chuyện, nếu có nói cũng chỉ là vài câu lạnh nhạt. Đã có khoảng cách thì không thể tin tưởng nữa.

Tường Thụy chạy từ ngoài vào, cười nói với ta: “Nương nương, còn nửa tháng nữa là sinh nhật Thái hậu, Thái hậu nói năm nay không phô trương, chỉ tổ chức gia yến. Tối lúc đó, nương nương có thể gặp Hoàng thượng rồi.” Y vui mừng nói.

Ta biết y muốn ta thể hiện tốt trong bữa tiệc mừng sinh nhật Thái hậu để có thể thu hút sự chú ý của Hạ Hầu Tử Khâm. Y nào biết Hạ Hầu Tử Khâm cố ý không tới thăm ta, sao có thể để ý đến ta?

Ngước mắt nhìn Phượng Hàm, ta cười, nói: “Cô cô cho rằng lúc đó bản cung nên mặc bộ y phục nào để thu hút ánh mắt của Hoàng thượng?”

Nàng ta hơi sững người, lập tức khẽ nói: “Nô tỳ cho rằng bây giờ nương nương rất đẹp.”

Ta có chút kinh ngạc, ý của nàng ta chính là ta không cần tranh sủng. Nửa tháng nay, ta càng không hiểu nàng ta. Tất cả mọi điều nàng ta làm dường như thật sự như nàng ta nói, chúng ta đều không phải quân cờ của người khác.

Tường Thụy ngăn người nhìn thần sắc của hai chúng ta, biết điều không nói nữa, đứng một lát rồi cáo lui.

Ngày Mười bốn tháng Bảy, sinh nhật Thái hậu.

Những gương mặt đã rất lâu không gặp đều xuất hiện trong tầm mắt ta.

Chẳng trang điểm cầu kỳ, ta chỉ mặc bộ cung trang có màu sắc đẹp dễ, tươi sáng hơn một chút. H sinh nhật Thái hậu, không thể mặc y phục quá đơn giản. Phi tần các cung đều trang điểm, ăn mặc vô cùng xinh đẹp, những người nhiều ngày không thấy Hạ Hầu Tử Khâm đều muốn nhân ngày hôm nay biểu hiện tốt một chút, hy vọng có thể khiến ánh mắt hắn dừng lại.

Ngồi vào vị trí, thấy mấy phi tần mới tấn phong đang nhìn ta, chụm đầu ghé tai nói gì đó, ta cười nhạo một tiếng, không thèm để ý.

Thiên Phi đã mang bầu hơn tám tháng, cơ thể tỷ ta nặng nề hơn rất nhiều. Nhuận Vũ không ở bên cạnh quạt hầu cho tỷ ta, chỉ sợ tỷ ta khí chịu. Ta thấy sắc mặt Thiên Lục có chút hoảng hốt, ngờ ngăn nhìn chén rượu trước mặt đến thất thần.

Ta mới nhớ Cố Khanh Hằng đã rời đi hai tháng rồi mà không có tin tức, có lẽ nàng ta đang lo lắng vì việc này. Chẳng trách Thái hậu vội vã tìm người bảo vệ Thiên Phi, chắc hẳn bà đã nhận ra sự khác thường của Thiên Lục trong khoảng thời gian này.

Về mặt của Diêu thực phi vẫn như cũ, thi thoảng liếc nhìn ta. Ta không hề tránh né ánh mắt của nàng ta, chỉ cười lạnh nhạt.

Dao phi đứng đỉnh tới trễ, hôm nay nàng ta mặc bộ y phục mềm mại, tóc dài vấn cao, càng xinh đẹp, quyến rũ. Đột nhiên ta lại nhớ tới chuyện Diêu thực phi nói Diêu Chấn Nguyên từng chòng ghẹo nàng ta. Ha, đối với loại người nhìn thấy mỹ nhân sẽ không buông tha như Diêu Chấn Nguyên, gặp giai nhân như thế này mà không động lòng thì thật sự rất khó.

Mọi người ngồi một lát thì nghe thấy bên ngoài có công công cất cao giọng hô: “Hoàng thượng giá đáo! Thái hậu giá đáo!”

Sau đó liền thấy Hạ Hầu Tử Khâm dìu Thái hậu tiến vào, mọi người vội đứng lên, quỳ xuống hành lễ.

Chỉ thấy Thái hậu nói: “Vinh phi cơ thể bất tiện, miễn đi!”

“Tạ ơn Thái hậu!” Gương mặt Thiên Phi tràn đầy vẻ đắc ý. Nhuận Vũ đỡ tỷ ta ngồi xuống rồi cũng kiêu ngạo đứng sang một bên.

Mọi người đợi Hoàng thượng và Thái hậu ngồi vào chỗ rồi mới đứng lên.

Ánh mắt hần nhìn về phía ta, liếc qua một lượt, hơi đứng lại nhưng chỉ trong nháy mắt, khóe miệng khẽ mỉm cười. Ta cố gắng kìm nén để không cười nhưng thấy hần vui vẻ, trong lòng ta cũng vui lây.

Cung nhân mang thức ăn lên rồi vội rót rượu.

Hạ Hầu Tử Khâm nâng chén, nói với Thái hậu: “Hôm nay là sinh nhật mẫu hậu, chén rượu này nhi thần chúc mẫu hậu thọ tỷ Nam Sơn!” Nói xong, hần ngửa cổ uống cạn.

Thái hậu cười nói: “Hoàng thượng khỏe mạnh thì ai gia mới khỏe được.” Bà vừa nói vừa nhìn Thiên Phi ở phía dưới, cất lời: “Bây giờ ai gia chỉ đợi hoàng tôn thôi!”

Thiên Phi cúi đầu cười. Các phi tần đều lộ vẻ không vui.

Thái hậu lại nói: “Hôm nay Vinh phi không cần uống rượu, lấy trà thay rượu đi.”

“Vâng!” Thiên Phi lên tiếng trả lời, liền có cung nhân bước lên thay bình rượu trên bàn tỷ ta bằng trà, rót đầy chén.

Mọi người tranh nhau nói những lời tốt đẹp với Thái hậu, ta ngồi yên lặng, không nói câu nào, chỉ khi cần uống mới uống vài ngụm nhưng cũng không dám uống nhiều.

Không lâu sau, Hạ Hầu Tử Khâm bỗng nói: “Trẫm đã kêu người dựng một vũ đài trên mặt hồ nước ngoài Quỳnh đài, hôm nay trăng rất đẹp, trẫm đã chọn một vở kịch người thích xem nhất!”

Thái hậu cười, nói: “Hiếm khi Hoàng thượng nhớ được.”

Hần cười. “Trẫm dĩ nhiên vẫn nhớ, chỉ là mấy năm nay mẫu hậu không nghe kịch, hôm nay nghe lại xem sao.”

Thái hậu gật đầu, nói: “Được, được!” Bà nhìn xuống phía dưới. “Vậy thì tất cả cùng ra nghe kịch.”

Mọi người lên tiếng trả lời.

Ta vừa đứng lên liền nghe thấy Dao phi nói: “Thái hậu, thần thiếp cũng học được một chút, chi bằng hôm nay xin để thần thiếp vụng về biểu diễn trước.”

Sắc mặt Thái hậu hơi thay đổi, vừa định lên tiếng thì thấy Diêu thực phi nói: “Thật không nhận ra Dao phi còn biết cái này.”

Nàng ta lại cười. “Thần thiếp nghe nói tài gảy đàn của Tích Quý tần rất giỏi, chi bằng mời nàng ấy gảy đàn giúp thần thiếp, Hoàng thượng thấy thế nào?”

Ta giật mình kinh ngạc, đang yên đang lành sao lại kéo Thiên Lục vào? Lúc này Thiên Lục mới sức tỉnh, ánh mắt nàng ta cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Hạ Hầu Tử Khâm hơi sững người nhưng vẫn gật đầu. “Cũng được.”

Thái hậu còn định nói gì đó, cuối cùng bỏ qua.

Mọi người ra ngoài, nhìn thấy vũ đài dựng ở giữa hồ. Chung quanh vũ đài là lụa tơ tằm màu đỏ thắm, ba bước lại có một cột trụ, trên cột trụ thấp đèn lồng, thật xa hoa, tráng lệ.

Những người đến xem đều ngồi đối diện với vũ đài, cách một nửa hồ nhưng tầm nhìn vẫn rất rõ.

Xem ra Dao phi biết Thái hậu thích nghe kịch nhưng ta không hiểu ra vì sao lại kêu Thiên Lục thay thế cầm sớ?

Ta còn đang suy nghĩ thì nghe tiếng nhạc nổi lên.

Cuối cùng ta rất kinh ngạc, Dao phi diễn vở kịch ‘Thống soái Mộc Quế Anh’! Nàng ta không đổi sang y phục biểu diễn, dáng vẻ mềm mại, tư thế múa kiếm đó càng khiến nàng ta trở nên đẹp, quyến rũ. Khác với

Diêu thực phi trong đêm Giao thừa năm ngoái, Dao phi phần nhiều là đáng múa, còn Diêu thực phi lại là múa kiếm.

Mọi người chăm chú xem nhưng không biết từ đâu vọng đến một tiếng ‘cạch’, vũ đài trên mặt hồ đột nhiên đổ sụp... Chỉ nghe thấy một loạt tiếng hét lớn, ta hoảng hốt nhìn lên vũ đài, chỉ thấy những người trên đó cùng rơi xuống.

Ngự lâm quân ào lên.

“Thiên Lục! A...” Ta kinh ngạc quay đầu nhìn, thấy Thiên Phi rơi xuống hồ.

51. Chương 51

“Nương nương!” Nhuận Vũ kinh hãi kêu lên, đưa tay ra nhưng không tóm được y phục của Thiên Phi, nàng ta bỗng òa khóc nức nở.

Ta nhìn thấy lan can chắn bên hồ đã gãy một đoạn, vũ đài phía đối diện sụp đổ, người trên đài không đứng vững, đều trượt ngã. Chỉ nghe ‘tôm’ một cái, song nước dập dềnh, thậm chí ta còn không phân biệt được là ở bờ bên này hay bờ bên kia. Đèn trên vũ đài cũng rơi xuống nước, trong chớp mắt, không gian chìm vào bóng tối, tuy hôm nay trăng rất sáng nhưng những tang cây dày đặc, cao vút ở nơi này đã che hết ánh trăng, chỉ có đèn lồng trong tay các cung nhân bên hồ tỏa ra ánh sáng mờ mờ. Tất cả đều hoang mang, sợ hãi, người chạy, đèn lay.

Mọi thứ chỉ xảy ra trong nháy mắt, thậm chí ta không kịp phản ứng.

Mặt Hạ Hầu Tử Khâm thoáng biến sắc, hắn còn chưa lên tiếng đã nghe thấy thanh âm nhảy xuống nước của một đám người không màng mạng sống. Thấy hắn sải bước tiến lên, Lý công công cuống quýt kéo hắn lại, vất tiếng: “Không được đâu Hoàng thượng, sao người có thể xuống đó?”

“Hoàng thượng!” Thái hậu vội vàng kéo long bào của hắn, giận dữ nói: “Mau cứu Vinh phi lên! Nếu Vinh phi có mệnh hệ gì, ai gia sẽ chôn tất cả các người theo!”

Các cung nhân cầm đèn lồng đứng bên hồ vội vàng đưa đèn về phía hồ để soi sáng. Ta không nhìn rõ, chỉ nghe thấy tiếng hét và tiếng chạy rầm rập ở khắp nơi. Thái hậu lo lắng nhìn xuống hồ, nắm chặt tay Hạ Hầu Tử Khâm, mu bàn tay nổi rõ gân xanh. Có thể thấy bà thật sự quan tâm đến Thiên Phi, không, nói đúng hơn là bà thật sự quan tâm tới long thai trong bụng Thiên Phi.

Ta cảm thấy trái tim mình bắt đầu đập loạn, bèn quay đầu tìm kiếm bóng dáng Diêu thực phi, bỗng nghe thấy một giọng nói vang lên: “Đàn phi đang tìm bản cung à?”

Ta giật mình, vừa rồi quá hỗn loạn, ta không biết nàng ta đột nhiên xuất hiện bên cạnh ta từ khi nào. Nhìn dáng vẻ kinh ngạc của ta, nàng ta dường như rất vui vẻ, đưa mắt nhìn về phía hồ nước tối đen, khẽ cười: “Một màn kịch hay xiết bao, tuyệt vời hơn cả ‘Thông soái Mộc Quế Anh’, Đàn phi thấy thế nào?”

Ha, sao lại không tuyệt vời chứ?

Bỗng nhớ tới lời nói của nàng ta khi đó, ta thoáng ngạc nhiên nhìn về bờ đối diện trong màn đêm, lẽ nào tất cả mọi điều đều là màn kịch Dao phi tự biên tự diễn? Trong chớp mắt, ta chợt hiểu ra. Vì sao Dao phi muốn Thiên Lục gây đàn cho nàng ta, bởi vì muốn tách Thiên Lục ra khỏi Thiên Phi để tiện ra tay với Thiên Phi, đúng không? Nhưng dù như vậy, bên cạnh Thiên Phi chẳng phải vẫn còn Nhuận Vũ ư? Nghĩ kỹ lại, ngoài Nhuận Vũ ra, hình như ta không thấy ai tới bên cạnh Thiên Phi, đứng sau tỷ ta ...

An Uyển nghi!

Ta giật mình kinh hãi, theo ánh sáng yếu ớt, mờ mờ, nhìn về phía nữ tử kia. Sắc mặt nàng ta trắng bệch, hai bàn tay đang ôm lấy ngực bắt đầu run rẩy. Cung tỷ bên cạnh đỡ nàng ta, nàng ta dường như tựa nửa người vào cung tỷ đó. Ta chưa từng thấy An Uyển nghi có dáng vẻ như vậy.

Cách đó không xa, Ngọc Tiệp dư nhìn ta một cái, ta vội vàng thu lại suy nghĩ của mình. Lúc quay đầu, trông thấy Hạ Hầu Tử Khâm chống một tay lên lan can ven hồ, lo âu nhìn xuống dưới. Ta không biết lúc này hắn lo lắng cho Dao phi hay là Thiên Phi, có lẽ là cả hai.

Một người là nữ tử hắc muốn thương yêu, bảo vệ, một người là mẫu thân của đứa con chưa chào đời của hắc.

Ta bỗng nhớ ra Thiên Lục cũng rơi xuống hồ, nhưng lần này, nàng ta quả thật không đáng. Không biết vì sao, khoảnh khắc này, ta lại hy vọng nàng ta không sao.

Lúc này, không biết ai kêu lên một tiếng: “Mau xem, cứu lên rồi!”

Mọi người nhìn theo, thấy một người được kéo lên. Thái hậu vội sai bước tới, ta chưa lại gần cũng biết đó chắc chắn là Thiên Phi, bằng không, sao Thái hậu lại nôn nóng, lo âu như vậy?

Nhuận Vũ gào lên, gọi: “Nương nương! Nương nương, người tuyệt đối không thể có chuyện gì, nương nương! Nương nương...” Nàng ta vừa khóc vừa kêu.

Hạ Hầu Tử Khâm vội bước lên trước, gầm lên: “Còn không mau đưa Vinh phi hồi cung? Truyền thái y!”

Ta liếc nhìn, thấy toàn thân nàng ta ướt sũng, mắt nhắm chặt, chết rồi sao?

Nghĩ như vậy, bàn tay giấu trong tay áo bỗng siết chặt, ta đang lo lắng tỷ ta chết hay sợ hãi tỷ ta sẽ chết thật?

Còn chưa kịp suy nghĩ gì, ta đã thấy thái giám ba chân bốn cẳng khiêng Thiên Phi lên kiệu, sau đó vội vàng rời đi. Thái hậu đi theo, lại ngoảnh nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, nói: “Hoàng thượng còn không đi cùng ai gia?”

Nét mặt hắc thoáng chút do dự, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắc cất bước đi theo. Mọi người ngơ ngẩn đứng nhìn, dường như đã quên mất ở dưới hồ còn có hai người khác.

Diêu thực phi lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, cười mỉa: “Nếu Dao phi có thể sống sót trở về, biết Hoàng thượng lúc này rời đi, bản cung thật sự muốn xem nàng ta sẽ có vẻ mặt như thế nào?”

Ta cười nhạt một tiếng song không đáp lời.

Ta nghĩ không cần đợi tới khi nàng ta biết Hạ Hầu Tử Khâm rời đi vào lúc này, ngay lúc nàng ta rơi xuống nước, Hạ Hầu Tử Khâm không nhảy theo cứu, có lẽ trong lòng nàng ta cũng biết được điều gì đó rồi. Bỗng nhiên ta nghĩ, lúc này, nếu Thái hậu và Lý công công không ngăn hắc lại, hắc muốn nhảy xuống nước thật sao? Nếu thật, vậy người hắc muốn cứu là ai? Ha, đương nhiên hắc hy vọng người đó là Thiên Phi.

“Nhanh, nhanh kéo lên!” Bên bờ đối diện truyền đến giọng nói của nam tử, có lẽ là thị vệ vũ lâm quân, có điều, nghe ngữ khí của gã thì là đang kéo ai nhỉ?

Khoảng cách khá xa, hơn nữa nơi đây lại quá tối, quả thật ta không nhìn rõ người được cứu lần này là ai.

Ta trông thấy một người mặc trang phục tướng quân đi tới, sau đó là một đội vũ lâm quân ào ào lao xuống hồ. Tướng quân đó đi tới trước mặt ta, nói: “Xin mời các vị nương nương, tiểu chủ rời khỏi nơi này!”

Bọn họ đang cứu người mà có bao nhiêu người đứng bên nhìn thì quả thật không ổn.

Nhìn về phía Diêu thực phi, ta thấy trên gương mặt nàng ta lộ ra nụ cười khinh miệt. Nàng ta quay người, nói: “Cũng phải, không biết phía Vinh phi thế nào rồi, bản cung nên qua xem sao!” Dứt lời, không nhìn ta nữa, nàng ta vịn vào tay Quyển nhi, quay người rời đi.

Một vài phi tần phía sau ghé tai nhau thì thầm, thấy Diêu thực phi đã đi trước, bèn vội vàng tìm lý do rời khỏi hiện trường. Nơi đây là chốn thị phi, qua Khánh Vinh cung có lẽ còn có thể thay nhau bợ đỡ, xu nịnh. Một số người muốn nhân cơ hội này để thu hút sự chú ý của Hạ Hầu Tử Khâm, e rằng đã rất thất vọng. Ai ngờ mừng thọ Thái hậu lại có thể xảy ra chuyện thế này?

“Nương nương, chúng ta cũng đi thôi!” Ngọc Tiệp vội bước lên, nhỏ giọng nói với ta.

Ở lại nơi này tất nhiên không thích hợp, tránh kẻ có tâm tư lại cho rằng người ở lại vì muốn xem những người rơi xuống nước liệu còn sống sót trở về hay không.

Ta vừa định quay người, ánh mắt bỗng chạm vào bóng dáng trước mặt, ta mới nhớ ra An Uyển nghi.

Lúc này, cung tỳ đang dìu tay nàng ta rời đi. Ta do dự giây lát rồi nói: “Tỷ tỷ hãy mau qua Khánh Vinh cung xem s bây giờ bản cung qua đó không thích hợp.” Ta đã không còn thánh sủng ở chốn hậu cung, đó là

việc mà tất cả mọi người đều biết. Lúc này Thiên Phi đã xảy ra chuyện, Hạ Hầu Tử Khâm ở Khánh Vinh cung, ta không đi cũng không ai nói năng gì, hơn nữa ta cũng có một số chuyện phải làm.

Ngọc Tiệp dư sững người, ngẫm nghĩ một lát rồi đành gật đầu, nói: “Vậy tần thiếp đi trước, nương nương cũng hồi cung nghỉ ngơi đi.” Nói xong, nàng ta hành lễ với ta rồi quay người, vịn vào tay cung tỳ, vội vã rời đi.

Ta tiến lên phía trước, cảm thấy bước chân Phương Hàm đang đuổi theo, bỗng dừng lại, ta quay đầu nhìn. Dường như nàng ta cũng ý thức được điều gì đó, ta nói nhỏ: “Cô cô không cần đi theo bản cung, bản cung ra ngoài đi dạo, lát nữa sẽ tự động hồi cung.”

Lời nói của ta rất rõ ràng, ta đã không còn tín nhiệm nàng ta nữa nên sẽ không để nàng ta đi theo. Phương Hàm không phải kẻ ngốc, ánh mắt nàng ta lóe lên tia thất vọng nhưng chỉ cúi đầu, nhẹ nhàng nói: “Vâng, nương nương đi cẩn thận.”

Ta im lặng không đáp, xoay người bước đi. Ra khỏi Quỳnh đài, bên ngoài không còn bị cây cối che khuất, ánh trăng rải ánh bạc sáng ngời, chiếu sáng mọi thứ xung quanh. Cảnh vật xa hơn nữa cũng có thể nhìn rõ.

Ta bước nhanh hơn, đi một đoạn mới nhìn thấy hai bóng dáng phía trước, ta cất tiếng gọi: “An Uyển nghi!”

Rõ ràng thấy người nàng ta hơi run rẩy, cùng cung tỳ dừng bước, quay người nhìn ta, trên gương mặt nở nụ cười nhẹ nhàng. “Hóa ra là Đàn phi nương nương.”

“Nô tỳ tham kiến Đàn phi nương nương!” Cung tỳ bên cạnh nàng ta thức thời hành lễ.

Ta mỉm cười bước lên, nói: “Hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, An Uyển nghi không qua Khánh Vinh cung xem thế nào ư?”

Về mặt nàng ta lúc này rất điềm tĩnh, chỉ cười, nói: “Chẳng phải nương nương cũng không qua Khánh Vinh cung sao?”

Ta lại tiến lên vài bước, nhìn nàng ta, nói: “Bản cung thấy người đi vội vàng nên tò mò muốn qua xem. Bây giờ, chỉ bằng người và bản cung cùng qua.” Ta không có ý muốn qua Khánh Vinh cung, ta biết người trước mặt cũng không muốn đi, ta nói như vậy chỉ muốn xem phản ứng của nàng ta.

Về mặt An Uyển nghi vẫn như cũ nhưng nàng ta lại nghiêng mặt nói với cung tỳ bên cạnh: “Người lui xuống trước đi, ta và nương nương nói chuyện một lát.”

Cung tỳ đó không dám ngược mắt nhìn ta, chỉ khẽ ‘ạ’ một tiếng rồi vội vàng lui xuống.

Ta rất đổi ngạc nhiên, nghe nàng ta nói: “Nương nương không phải không biết, tần thiếp trước nay không qua lại gần gũi với người khác. Hôm nay Vinh phi n xảy ra chuyện, tần thiếp đi hay không cũng chẳng có vấn đề gì to tát, không phải ư? Nương nương không đi, nương nương có cách nghĩ của mình, tần thiếp đương nhiên sẽ không hỏi.”

Nàng ta xưa nay đơn độc, không qua lại với ai, về điểm này, ta biết. Nàng ta thật thông minh, vừa nhìn đã biết ta cũng không muốn tới Khánh Vinh cung. Bất giác nhìn cung tỳ kia, không đợi ta lên tiếng, An Uyển nghi đã nói: “Nương nương, trong chốn thâm cung, không có ai đáng tin cậy, dù đó là người thân cận với nương nương nhất.”

Lời của nàng ta khiến ta sững sốt. Cho nên nàng ta mới muốn tách cung tỳ bên cạnh ra, đúng không? Cho dù là người thân cận nhất...

Ha, ta nghĩ không ra ai có thể lĩnh hội được thâm ý trong câu này hơn ta, chẳng phải ta chính là một ví dụ điển hình đó sao?

Phương Hàm...

Cho nên từ trước đến giờ, An Uyển nghi không gần gũi với ai, cho nên xưa nay nàng ta luôn đơn độc một mình?

Ta vừa định lên tiếng, lại nghe thấy nàng ta nói nhỏ: “Nếu nương nương không còn việc gì khác, tần thiếp xin cáo lui trước!” Nói xong, nàng ta khom người chào ta rồi quay người rời đi.

Ta bước lên, khẽ nói: “Bản cung rất tò mò, việc vừa nãy...”

Hiển nhiên thấy nàng ta khựng người, ngoái đầu nhìn ta, màu sắc lợt lạt hiện lên trong chớp mắt, nàng ta lắc đầu, nói: “Nương nương hiểu lầm rồi, vừa nãy tần thiếp chỉ muốn kéo Vinh phi nương nương theo bản năng thôi, chứ không phải đẩy nàng ấy xuống nước.”

Ta sững sờ.

Nàng ta cho rằng ta đuổi theo chỉ vì đã trông thấy hành động của nàng ta? Nói thật, ta không hề nhìn thấy khoảng khắc nàng ta đưa tay về phía Thiên Phi, nhưng nàng ta nói nàng ta muốn kéo Thiên Phi theo bản năng?

Ta buột miệng hỏi: “Kẻ nào đã đẩy nàng ta xuống?”

An Uyển nghi kinh ngạc quay đầu nhìn ta, hồi lâu sau bỗng cười, nói: “Không ai cả, là Vinh phi nương nương tự ngã xuống!”

Lời của nàng ta khiến ta sững sốt. Không ai cả! Ha, Thiên Phi lớn nhường này sao có thể tự ngã xuống hồ?

An Uyển nghi khẽ cười một tiếng rồi nói: “Nương nương còn không hiểu ư? Vinh phi nương nương làm đổ lan can ven hồ nên mới ngã xuống, việc này rất rõ ràng, ban đầu tần thiếp chỉ muốn kéo nàng ấy theo bản năng, bây giờ nhớ lại mới thấy mình ngờ nghệch, nếu để người có tâm tư nhìn thấy thì tiếng oan này chẳng phải tần thiếp sẽ gánh ư?”

Nàng ta nói làm ta nhớ ra, quả thật lúc ấy ta có nhìn thấy lan can thiếu mất một đoạn, nó cũng bị rơi xuống nước ư? Đồ vật trong cung bị bỏ mặc lâu ngày, nhưng chuyện hôm nay quá trùng hợp. Quả thật giống như An Uyển nghi nói, quá rõ ràng.

Mưu sát.

An Uyển nghi sợ người khác nhìn thấy nàng ta giơ tay ra ở phía sau Thiên Phi nên mới có vẻ mặt khi ấy, đúng không? Tâm tư của nàng ta thay đổi nhanh thật, đưa tay là theo bản năng, có điều chỉ trong nháy mắt đã có thể suy nghĩ được rất nhiều thứ quan hệ lợi ích ở phía sau.

Nhìn chằm chằm nữ tử trước mặt, ta mỉm cười, lên tiếng: “Vậy sao người biết bản cung không phải là người có tâm tư?”

Nàng ta thản nhiên cười, nói: “Nếu nương nương là người có tâm tư thì khi trông thấy tần thiếp đưa tay về phía Vinh phi nương nương, nương nương sẽ nói ngay ra. Nương nương không nói cũng khiến tần thiếp khẳng định được một việc.”

Ha, kỳ thực ta nào nhìn thấy nàng ta đưa tay về phía Thiên Phi. Lúc này, ta thản nhiên nói: “Hả, việc gì?”

Nàng ta cười. “Việc này không liên quan đến nương nương.”

Một An Uyển nghi rất thông minh.

Nếu việc này do ta làm, vậy thì dù vừa nãy không nói, bây giờ nghe nàng ta nói ra, ta cũng vui sướng khiến nàng ta gánh tiếng oan này. Nữ tử như vậy, nếu rơi vào cuộc chiến chốn hậu cung cũng chưa chắc đã bại trận. Song nàng ta lại lựa chọn lui về ở ẩn, chỉ lãnh đạm nhìn, không tham gia, không trò chuyện.

Ta đang định mở miệng thì thấy xa xa phía trước có mấy cung tỳ chạy qua, ai nấy đều có nét mặt hoảng hốt. Lòng ta lắng đi, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện? Là bên Thiên Phi hay phía Quỳnh đài?

Ta liếc mắt nhìn An Uyển nghi, ánh mắt nàng ta cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Chần chừ giây lát, ta cất bước đi lên, gọi một trong số bọn họ lại rồi hỏi: “Có chuyện gì mà hoảng hốt như vậy?”

Cung tỳ đó giật mình, nhìn thấy ta liền đáp với vẻ sốt ruột: “E là Vinh phi nương nương sẽ sinh sớm, nô tỳ vội qua Khánh Vinh cung, phiền nương nương nhường đường!” Nói xong không đợi ta tránh ra, nàng ta đã vội vã vòng qua rồi chạy đi.

Ta cười mĩa một tiếng, mới nhớ ra bây giờ, người trong hậu cung coi ta chẳng khác nào một phế phi. Chẳng trách đến một cung tỳ nhỏ bé cũng không thèm để ý đến ta. Cũng phải thôi, đối phương lại là Vinh phi sắp sinh hoàng tử.

Ánh mắt dần trở nên chăm chú, Thiên Phi sắp sinh non, có lẽ giờ đây Khánh Vinh cung đang rối tung rối mù nhỉ? Bị rơi xuống nước, động thai, ta không biết mẫu tử họ có bình an không. Đột nhiên nhớ đến Hạ Hầu Tử Khâm, lúc này hẳn đang nghĩ gì?

Đứng một lúc lâu, khi quay người, thấy An Uyển nghi vẫn đứng ở chỗ cũ, không bước lên. Ta lưỡng lự giây lát, cuối cùng đi tới, thấy nàng ta nói khẽ: “Đứa trẻ hơn tám tháng, chắc có thể giữ được không nhỉ?”

Nàng ta nói rất nhỏ, ta không biết nàng ta đang hỏi ta hay đang tự hỏi chính mình.

Nàng ta lại nhìn ta, khoe miệng mỉm cười: “Còn phải xem Vinh phi nương nương có gắng gượng qua được cửa ải này không?”

Trong lòng ta thoáng cả kinh, lại nghe nàng ta nói: “Chẳng may vị trí thai không thuận, sẽ khó sinh.”

Kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, ta chưa từng mang thai nên chuyện khó sinh đương nhiên chỉ là nghe nói, song ta không thể nghĩ tới chuyện vị trí thai không thuận. Từ xưa, nữ tử sinh con chính là bước một chân vào Quỷ Môn Quan, sinh tử gần nhau trong gang tấc.

Chuyện như vậy mà An Uyển nghi lại có thể biết rất rõ.

“Nương nương không đi thật à?” Nàng ta nhìn ta, khẽ hỏi.

Ta nghĩ một lát, cuối cùng lắc đầu. Ta đi làm gì?

Chuyện sinh tử của Thiên Phi chẳng liên quan gì đến ta, có lẽ ta nên cầu nguyện cho đứa trẻ trong bụng tỳ ta được bình an. Thái hậu từng nói, bảo vệ Thiên Phi chính là bảo vệ Hạ Hầu Tử Khâm, mà bảo vệ Thiên Phi chẳng qua là bảo vệ long thai trong bụng tỳ ta.

Ta nghĩ, nếu thật sự đến mức chỉ có thể bảo vệ người lớn hoặc đứa bé, tin chắc Thái hậu sẽ vứt bỏ nàng ta một cách không do dự!

An Uyển nghi ngáp ngừng giây lát rồi nói với ta: “Tần thiếp về trước, nương nương cứ tự nhiên!”

Ta rất tò mò, hôm nay nàng ta luôn gấp gáp muốn rời đi.

Quay đầu nhìn bóng lưng nàng ta, ta nói: “An Uyển nghi thật sự không quan tâm tới chuyện của Hoàng thượng sao?”

Lần này nàng ta không dừng bước, chỉ đáp: “Muốn quan tâm cũng không quan tâm nổi.”

Ta sững người, không biết lời nói của nàng ta rốt cuộc có ý gì, nhưng nàng ta đã đi xa. Thở dài một tiếng, ta vừa định quay người liền nghe thấy có tiếng người gọi: “Nương nương...”

Ta thoáng sững sốt, nghe ra là giọng nói của Triều Thần. Ta không ngoái đầu lại, chỉ nói: “Sao lại ra ngoài?”

Nàng ta cũng không đi tới, chỉ có tiếng nói vọng đến: “Vinh phi đã bị động thai, sắp sinh rồi.”

Ta gật đầu. “Chuyện này bản cung đã biết.”

Nàng ta ‘vâng’ một tiếng, lại nói: “Còn Dao phi và Tích Quý tần, nghe nói lúc cứu lên đều hôn mê, được Dao Hoa cung và Ý Thúy cung rồi ạ!”

Ta mới nhớ ra, Thiên Lục đã là quý tần, không còn sống ở Úc Phúc quán nữa, nghĩ một lát bèn nói: “Vậy hai người bọn họ thế nào rồi?”

“Nghe nói Dao phi bị chìm trong nước khá lâu nên hình như không ổn lắm. Tình trạng của Tích Quý tần khá hơn, chỉ bị sặc vài ngụm nước.”

Ta ngẩn người, chuyện này bề ngoài Dao phi vốn không thoát được liên quan, nhưng ta cũng từng nghĩ, nàng ta không giống kiểu người có thể mang tính mạng ra để tranh đấu, ngã xuống nước như vậy, nàng ta nhất định nghĩ tới việc nhờ may không cứu kịp, sẽ nguy hiểm tới tính mạng. Hơn nữa, một khi vũ đài sụp

đổ, khu vực hồ nước có rất nhiều cây cổ thụ che khuất, rất tối tăm, việc tìm kiếm cứu người cũng khó khăn. Dao phi có ngu ngốc hơn nữa cũng sẽ không làm vậy đâu nhỉ?

“Nương nương...” Triều Thần thấy ta im lặng, lại nhỏ giọng gọi ta.

Ta vẫn không quay lại, chỉ nói: “Bản cung biết rồi, người về đi, đừng để người khác trông thấy.”

Ngập ngừng giây lát, ta liền cất bước rời đi, đằng sau cũng không còn vang lên giọng nói của Triều Thần nữa. Ta không cần qua Khánh Vinh cung, vừa này không đi, bây giờ mà đi thì thực sự quá đột ngột.

Ta cũng không thể trở lại Quỳnh đài. Lúc này, e là bên đó vẫn có vũ lâm quân canh giữ, chuyện này vô cùng quan trọng, chắc chắn sẽ có người canh gác, chờ Hạ Hầu Tử Khâm điều tra.

Hít sâu một hơi, ta đi thẳng về hướng Cảnh Thái cung. Đi được một đoạn, đột nhiên nghe thấy phía trước có người cười lớn, ta giật mình kinh hãi, lúc bước lên mới nhìn rõ, lại là Dụ Thái phi! Tiểu Đào ở bên cạnh kéo bà, nói: “Thái phi, Thái phi, chúng ta mau về thôi! Thái phi...”

Ta nhú mày, lên tiếng: “Tiểu Đào, đã xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Đào giật mình, ngoái đầu nhìn thấy ta mới thở phào nhẹ nhõm, vội vàng trả lời: “Nương nương, trong cung xảy ra chuyện lớn, lúc ở Vinh Thọ cung, Thái phi nghe thấy tiếng động nhất định đòi ra ngoài xem. Nô tỳ khuyên thế nào cũng không được, muốn kéo bà về lại sợ làm bà bị thương.”

Dụ Thái phi ngoảnh đầu nhìn ta, đột nhiên cười, nói: “Hoàng thượng có con rồi! Cuối cùng Hoàng thượng cũng có con rồi! Hoàng thượng có thái tử rồi! Hoàng thượng có thái tử rồi! Ha ha ha...”

Ta sững người, Dụ Thái phi điện thật rồi, đứa con của Thiên Phi còn chưa ra đời, bà lại nói Hoàng thượng có thái tử rồi?

Tiểu Đào sợ tới nỗi mặt trắng bệch, vội bịt miệng bà, nói: “Thái phi đừng nói lung tung nữa!”

Ta cũng không bước lên, chỉ nói: “Tiểu Đào, mau mời Thái phi hồi cung đi, tránh để bà nói năng bừa bãi!”

“Vâng, vâng!” Tiểu Đào vâng lời, kéo bà, nói: “Thái phi, chúng ta hồi cung thôi! Hoàng thượng... Hoàng thượng có lẽ đang đợi người ở Vinh Thọ cung đấy!”

Nghe nàng ta nói vậy, Dụ Thái phi mở to mắt, vui mừng nói “Thật không? Hoàng thượng đợi chúng ta ở trong cung à?”

“Đương... đương nhiên là thật ạ!” Tiểu Đào lí nhí nói.

Dụ Thái phi vội vàng quay người, vô tình nhìn thấy ta, chỉ thấy sắc mặt bà thay đổi, siết chặt tay Tiểu Đào, nói nhỏ: “Mau đi, mau đi thôi, không người ta thấy đấy!”

Ta cảm thấy buồn cười, bệnh điên của Dụ Thái phi khiến người ta chẳng hiểu đầu của tai nhều ra sao. Có vẻ bà thật sự không nhận ra ai, lần trước gặp ta, còn gọi ta là Liễu đại tiểu thư nữa chứ!

Hai người trước mặt vội vã rời đi, ta lắc đầu rồi quay về.

Trở lại Cảnh Thái cung, ta thấy Phương Hàm đang đợi trong sảnh, Tường Hòa và Tường Thụy thấy ta đi vào, vội vàng ra nghênh đón. Tường Thụy nói: “Sao nương nương mãi mới về, nô tài đang lo lắng, suýt nữa thì đi tìm người đấy!”

Ta khẽ cười, nói: “Có gì đâu, bản cung chỉ đi dạo loanh quanh một lát.”

Phương Hàm nhìn ta, mấp máy môi nhưng cuối cùng không nói gì. Ta cũng im lặng, đi thẳng vào tắm cung nhưng đúng lúc này, có người từ bên ngoài chạy vào, nói: “Nương nương, Thái hậu mời tất cả các nương nương, tiểu chủ tới Hy Ninh cung.”

Giật mình kinh hãi, ta quay phắt người nhìn người vừa đến, không phải người của Cảnh Thái cung.

Y thấy ta không đáp, lại nói một lần nữa: “Nương nương, mời nương nương lập tức qua đó!”

Thái hậu đã mời tất cả mọi người, chắc chắn muốn điều tra triệt để chuyện này. Ta lưỡng lự giây lát, cuối cùng quay người đi ra. Phương Hàm đi theo, lần này ta không nói gì.

Trong Hy Ninh cung, phi tần các cung cũng lần lượt kéo đến.

Lúc bước vào, ta nhìn thấy Thái hậu với sắc mặt u ám ngồi phía trên, còn Hạ Hầu Tử Khâm ngồi bên cạnh bà. Ta hơi ngạc nhiên, bên phía Thiên Phi thế nào rồi nhỉ? Có điều nhìn nét mặt họ, cũng biết chắc là không tốt lắm.

Lại nghe thế tiếng bước chân, khi ta ngoảnh đầu lại thì trông thấy Cúc Vận dìu Thiên Lục tiến vào. Sắc mặt nàng ta yếu ớt, vừa vào cửa liền vội vàng bước lên, nói với Thái hậu: “Thái hậu, Vinh phi nương nương thế nào rồi ạ?”

Nhưng Thái hậu không đáp lời, ánh mắt quét một lượt, trầm giọng nói: “Thế nào, Dao phi tỉnh à?”

Toàn công công bước vào, quỳ xuống nói: “Bẩm Thái hậu, cung tỳ được phái đi mời Dao phi trở về nói, vẫn chưa...”

Ta liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, nét mặt hẩn rất khó coi, rốt cuộc là vì Thiên Phi dễ non hay vì Dao phi đến giờ vẫn còn đang hôn mê?

Thái hậu lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, bà nói: “Sai người để ý kỹ càng, tỉnh rồi thì mời nàng ta tới Hy Ninh cung.”

“Mẫu hậu...” Hạ Hầu Tử Khâm quay sang gọi bà một tiếng.

Song Thái hậu nói: “Ai gia không cho rằng nàng ta rơi xuống nước là có thể thoát khỏi hiềm nghi! Chỉ cần nàng ta còn sống, ai gia sẽ có lý do để nghi ngờ nàng ta!” Thái hậu nghiêm giọng nói nhưng không thèm nhìn Hạ Hầu Tử Khâm đang ngồi bên, ánh mắt sắc bén của bà nhìn kỹ từng người phía dưới.

Tất cả mọi người trong phòng đều im như thóc, thậm chí không dám thở mạnh.

Lúc này, bên ngoài có người vào báo: “Thái hậu, Hoàng thượng, Lưu đại nhân đến.”

Hạ Hầu Tử Khâm ngồi thẳng người, trầm giọng nói: “Truyền!”

Chẳng mấy chốc đã thấy một nam tử trung niên mặc áo quan tiến vào, quỳ xuống nói “Thần Lưu Thời Nguyên tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu!” Khi ông ta nói, bờ vai run run, xem ra ông ta cũng đã nghe nói về chuyện trong cung.

Người bên trên không cho đứng lên, Lưu Thời Nguyên chỉ có thể quỳ như vậy. Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nói: “Lưu Thời Nguyên, trẫm lệnh cho ngươi xây dựng vũ đài đó, ngươi làm rất tốt đấy!”

“Hoàng thượng... Hoàng thượng minh giám!” Lưu Thời Nguyên dập đầu nói. “Lần này xây dựng vũ đài, thần đích thân giám sát, không hề xảy ra bất kỳ sai sót nào!”

Chỉ nghe thấy một tiếng ‘xoảng’, cốc trà trên bàn đã vỡ tan dưới đất, Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ nói: “Không có sai sót mà vũ đài đó đang yên đang lành lại có thể sụp đổ.”

“Hoàng thượng nguôi giận! Hoàng thượng nguôi giận!” Lưu Thời Nguyên kêu khóc dập đầu.

Tất cả mọi người trong phòng đều quỳ xuống.

Lưu Thời Nguyên nói tiếp: “Thần dám lấy đầu mình ra đảm bảo, trong quá trình xây dựng không hề xảy ra bất cứ sai sót nào! Còn về việc tại sao vũ đài đó lại sụp đổ... quả thật không liên quan đến thần!” Giọng nói của ông ta run rẩy.

Nếu Thiên Phi và long thai trong bụng tỷ ta có mệnh hệ gì, Lưu Thời Nguyên này không sống được rồi.

Đột nhiên Thái hậu nói: “Ngươi dám khẳng định quá trình thì không xảy ra vấn đề gì?”

Lưu Thời Nguyên sững người, ra sức gật đầu rồi nghiêng rằng nói: “Thần khẳng định.”

“Nếu ngươi dám nói dối nửa lời, ai gia quyết không tha thứ!”

“Thần không dám, tất cả mọi điều thần nói đều là thật!” Người phía dưới nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

“Hoàng thượng...” Thái hậu nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm.

Hắn khẽ ‘hừ’ một tiếng. “Việc này do người giám sát, bất luận thế nào cũng không thể chối bỏ trách nhiệm. Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó thoát. Lôi xuống, đánh ba mươi trượng, cách chức công bộ thị lang¹, giáng xuống làm doanh thiện Thanh lại ti lang trung²!”

Lưu Thời Nguyên khóc, nói: “Tạ ơn Hoàng thượng khai ân! Tạ ơn Hoàng thượng khai ân!” Bên ngoài có hai thị vệ tiến vào, lôi người gần như sắp ngã quy xuống.

Thái hậu lên tiếng: “Lời của Lưu Thời Nguyên vừa nãy, các người đều nghe thấy cả rồi.”

Ta cúi đầu, Thái hậu tìm Lưu Thời Nguyên đến chẳng qua muốn cho chúng ta biết, đây không phải vấn đề của công bộ mà chuyện này là do người làm.

1. Công bộ thị lang: phụ trách, quản lý việc xây dựng

2. Doanh thiện Thanh lại ti lang trung: trưởng quản của Thanh lại ti phụ trách việc tu sửa.

Lặng lẽ nhìn những người xung quanh, một vài người nét mặt bình tĩnh, một vài người lại căng thẳng đến nổi mặt trắng bệch. Ta hơi nắm chặt hai tay, lại thấy Thái hậu lên tiếng: “Việc hôm nay có liên quan đến ai trong số các người? Nếu nhận tội, ai gia còn có thể tha ột mạng!”

Thái hậu vừa dứt lời, phía dưới bỗng xôn xao.

Ta cũng sửng sốt. theo như Thái hậu nói tức là đã có manh mối, không phải sao? Bà đang chờ kẻ đó tự đứng ra nhận tội. Nhưng không ai động đậy.

Thái hậu lạnh lùng nói: “Vũ lâm quân phát hiện cột trụ của vũ đài nằm sâu dưới hồ nước đã bị người ta cưa gãy!”

Ta sửng sốt, cho nên vũ đài đó mới sụp đổ?

Nhưng Thái hậu nói cột trụ sâu dưới hồ nước... cũng chính là nói...

“Ai biết bơi?” giọng nói của Hạ Hầu Tử Khâm vang lên, lạnh nhạt nhưng đã bị bao phủ bởi sự giận dữ.

M phía dưới bắt đầu thì thầm to nhỏ, không biết ai đã nói một câu: “Không phải Lưu Thuận nghi biết bơi sao?”

Ánh mắt mọi người bỗng đổ dồn về phía Lưu Thuận nghi. Sắc mặt nàng ta trắng như tờ giấy, vội vàng lắc đầu. “Không, không phải thần thiếp làm.”

Tiếp đó, lại có vài người chỉ ra người nào biết bơi. Những nữ tử liên quan đều sợ hãi dập đầu gào thét kêu oan.

Đột nhiên thấy Diêu thực phi lên tiếng: “Hoàng thượng, hậu cung nhiều phi tần như vậy, cho dù có người biết bơi thì mọi người cũng chưa chắc đã biết. Lê nào người muốn vớt từng người bọn họ xuống nước để kiểm tra ư? Hơn nữa, cũng không nhất định là kẻ đó tự ra tay, chỉ cần sai một người đi cưa cột trụ là được.”

Ta có chút kinh ngạc nhìn nàng ta, lúc này nàng ta rốt cuộc đang nói hộ cho ai?

Hạ Hầu Tử Khâm chưa kịp lên tiếng đã thấy Thái hậu nói: “Thực phi suy nghĩ quả nhiên rất chu đáo, nhưng ai gia từng gặp hồi kĩ càng người trong cung, có người trông thấy tối qua có kẻ lặng lẽ ra vào Quỳnh đài, còn là một nữ tử!”

Diêu thực phi lại nói: “Vậy cũng có thể chỉ là một cung tỳ.”

Thái hậu ‘hừ’ một tiếng, nói: “Ai gia đương nhiên có chứng cứ chứng minh kẻ đó tuyệt đối không phải là cung tỳ!”

Bà vừa dứt lời, phía bên dưới, những người bị chỉ ra là biết bơi đều khóc lóc cầu xin, nói mình bị oan. Đáy mắt Diêu thực phi lặng lẽ lóe lên một tia sáng, bàn tay đặt trên đầu gối siết chặt.

Bấy giờ thấy Thiển nhi từ bên ngoài vội vã chạy vào, lúc chạy tới trước mặt Thái hậu, nàng ta mồ hôi nhễ nhại. Nàng ta quỳ xuống nói: “Thái hậu, bên Khánh Vinh cung vừa truyền tin tới, nói Vinh phi nương nường khó sinh, e rằng... nguy hiểm.”

“Nương nương!” Chỉ thấy Cúc Vận hoảng hốt hét lên một tiếng, vội đưa tay đỡ lấy Thiên Lục đang gục ngã.

Hạ Hầu Tử Khâm đứng bật dậy nhưng Thái hậu nói: “Hoàng thượng lúc này qua đó cũng không giải quyết được vấn đề! Thiển nhi, người đi nói với thái y, dù thế nào cũng phải giữ được đứa bé.”

Ta chỉ cảm thấy thất kinh, lời của Thái hậu đã cho chúng ta biết, giữa người lớn và đứa bé, bà muốn giữ đứa bé. Ta nghe thấy điều này cũng không ngạc nhiên lắm, bởi lẽ khi ấy, lúc Thái hậu muốn ta ra tay bảo vệ Thiên Phi, ta đã nói ta chỉ bảo vệ đứa bé, không bảo vệ người lớn. Khi đó, Thái hậu cũng đã đồng ý với ta.

“Thái hậu...” Thiên Lục yếu ớt gọi bà, lắc đầu nói: “Xin Thái hậu đừng...”

Thiển nhi gật đầu rồi vội

“Không...” Thiên Lục giãy dụa muốn bò dậy nhưng thấy Thái hậu nói với Cúc Vận: “Còn không giữ nương nương của các người!”

Cúc Vận sợ tới nỗi mặt trắng bệch, vội kéo Thiên Lục, nói nhỏ: “Nương nương, nương nương...”

Nhìn dáng vẻ của Thiên Lục, ta bỗng cảm thấy có chút không ổn. Dường như quan hệ huyết thống trước nay vốn mỏng manh vào lúc này đột nhiên trở nên sâu đậm. Ta nghiêng rằng, ta thật sự chẳng vui vẻ gì.

Thái hậu nhìn người phía dưới, nghiêm giọng nói: “Còn không đứng ra nhận tội? Ai gia đã cho người cơ hội, còn không trân trọng, tội danh mưu hại hoàng tự có thể liên lụy đến Cửu tộc nhà các người đấy!”

Những người vừa nãy kêu oan, ai nấy đều không ngừng run rẩy.

Nhưng bỗng có một người nói: “Có phải Thái hậu đã nhầm không, sao có thể là mưu hại hoàng tự? Rõ ràng là mưu hại hoàng phi!” Mọi người nhìn về phía tiếng nói cất lên, thấy Dao phi vịn tay cung tỳ tiến vào, sắc mặt nàng ta vẫn trắng nhợt, không nặng lời nhưng mơ hồ có chút cứng rắn.

Mọi người dường như bỗng hiểu ra, cửa cây cột trụ bằng gỗ chẳng qua là muốn Dao phi và Thiên Lục ngã từ vũ đài xuống hồ, quả thực không liên quan đến việc Thiên Phi rơi xuống nước. Ban nãy mọi người đều quá sợ hãi, lúc này nghe Dao phi nhắc đến dường như mới hiểu ra.

Thái hậu lạnh lùng nói: “Ai gia còn tưởng thân thể Dao phi quý giá, không đến được!”

Dao phi khẽ nói: “Thần thiếp cũng muốn tìm ra kẻ muốn hại chết thần thiếp.”

Thái hậu bật cười. “Vậy ư? Theo ai gia được biết, đêm nay ở Quỳnh đài, ngoài cột trụ bằng gỗ của vũ đài bị cửa gãy, đến hàng rào bảo vệ ven hồ cũng bị người ta nói lỏng.”

Hiển nhiên sắc mặt Dao phi thay đổi.

Ta từ từ sắp xếp lại suy nghĩ, có kẻ đồng thời làm hai việc. Người diễn kịch và người xem kịch chỉ nhìn nhau từ xa, người đứng xem kịch ít khi bước lên chạm vào hàng rào bảo vệ. Nhớ lại lúc Thiên Phi sợ hãi gọi một tiếng ‘Thiên Lục’, sau đó mới ngã xuống hồ, trong lòng ta hoảng hốt, tròn mắt nhìn Dao phi, là nàng ta! Nàng ta muốn Thiên Lục lên vũ đài gây đàn, chỉ cần Thiên Lục gặp chuyện bất trắc thì Thiên Phi sẽ có phản ứng theo bản năng, chính là lao về phía hồ nước, có điều không ai ngờ rằng, hàng rào bảo vệ đó đã bị người ta động tay động chân, nên tỷ ta cứ thế lao thẳng xuống hồ...

Tất thấy mọi thứ đều kín kẽ, không tìm ra sơ hở. Điều duy nhất khiến người ta không lý giải được chính là...

Giọng nói của Dao phi cũng thay đổi, nàng ta đột nhiên quỳ xuống nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Hoàng thượng, Thái hậu nói vậy chính là hoài nghi thần thiếp động thủ, nhưng thần thiếp hôm nay cũng bị rơi xuống hồ, tính mạng cũng gặp nguy hiểm! Hoàng thượng, người hiểu rõ nhất, thần thiếp hoàn toàn không biết bơi, hôm nay ở Quỳnh đài rất tối, thần thiếp làm vậy há chẳng phải là lấy tính mạng của mình ra đùa sao?”

Hạ Hầu Tử Khâm cuối cùng cũng do dự. Đừng nói là hần, đến ta cũng không hiểu nổi việc này, quá hoàn mỹ, chẳng phải sao? Dao phi nói rất có lý, nàng ta là người cuối cùng được cứu, chắc vừa tỉnh lại đã bị Thái hậu sai người mời đến. Nhìn dáng vẻ của nàng ta yếu ớt đến nỗi chỉ cần chạm vào là ngã, không thể giả vờ.

Rơi xuống nước có thể sẽ chết người, nếu nàng ta không có sự chuẩn bị đầy đủ, cho dù hại chết được Thiên Phi thì nàng ta có thể đạt được ích lợi gì?

Các phi tần khác thấy Thái hậu chìa mũi nhọn về phía Dao phi, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm, không còn kêu oan, cũng không còn tiếng nức nở, thậm chí còn đứng bên sung sướng khi người khác gặp họa. Bản thân đã thoát khỏi liên can, lại được khoanh tay ngồi nhìn sủng phi của Hoàng thượng chuốc lấy phiền phức, đường nhiên càng trở nên đắc ý.

Thái hậu tức giận, nói: “Sao ai gia biết người không phải là kẻ dám lấy tính mạng ra đánh cược? Bằng không, người giải thích thế nào về việc đặc biệt gọi Tích Quý tần lên vũ đài gây đàn cho người?”

“Ta...”

“To gan, trước mặt ai gia, ai cho phép người tự xưng ‘ta’?” Thái hậu đưa mắt nhìn cung tỳ đứng bên.

Chỉ thấy cung tỳ đó bước lên, giơ tay tát Dao phi một cái. Dao phi kinh hãi kêu lên, cơ thể mềm nhũn ngã xuống.

ao phi!” Hạ Hầu Tử Khâm định tiến lên nhưng bị Thái hậu kéo tay lại, bà nói: “Lúc này Hoàng thượng còn mềm lòng à? Hãy xem chuyện hay mà ả ta đã làm!”

“Mẫu hậu!” Ánh mắt hần hiện lên vẻ đau đớn.

Đến ta cũng nhận ra, Thái hậu nắm lấy điểm không thể giải thích được để không buông tha cho Dao phi. Bà muốn đổ sạch tội danh này lên đầu Dao phi. Sự thật đã rất rõ ràng, ta biết Hạ Hầu Tử Khâm không thể không biết.

Quả thật, chỉ riêng việc Dao phi kêu Thiên Lục lên gây đàn đã có thể khiến nàng ta bị nghi ngờ, cho dù như Thái hậu nói, nàng ta lấy tính mạng ra đánh cược, nhưng nàng ta làm thế nào để cửa gãy cột trụ? Nàng ta không biết bơi, hơn nữa Thái hậu cũng đã nói, người có chứng cứ chứng minh kẻ tới Quỳnh đài tối qua không phải là cung tỳ.

Dao phi khóc, nói “Hoàng thượng, người cũng không tin thần thiếp sao?”

Ta nhìn nàng ta, gương mặt đầm đìa nước mắt thật khiến ta thương xót.

Không đợi Hạ Hầu Tử Khâm lên tiếng, Diêu thực phi đã cắt lời: “Thứ Hoàng thượng nhìn đương nhiên là chứng cứ, Thái hậu nói có đúng không ạ?” Nàng ta thật thông minh, chuyển chủ đề này sang cho Thái hậu.

Thái hậu gật đầu, nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Hoàng thượng đang nghĩ ai gia vu oan cho nàng ta, ai gia cũng biết nàng ta không biết bơi, có điều nàng ta có đồng bọn!”

Lời Thái hậu vừa nói ra, các phi tần ban nãy còn yên tâm, giờ lại bắt đầu thấp thỏm, đặc biệt là những người biết bơi, sắc mặt còn khó coi hơn ban nãy. Nhưng như vậy cũng có thể hiểu được, chẳng phải ư? Dao phi có đồng bọn, kẻ đó giúp nàng ta cửa cột gỗ dưới hồ, còn nàng ta phụ trách việc đưa Thiên Lục lên vũ đài, lại để Thiên Phi trông thấy Thiên Lục xảy ra bất trắc, trong tình thế cấp bách, Thiên Phi sẽ dựa vào lan can đã bị nối lỏng. Như vậy sẽ giải thích được tại sao Dao phi dám dùng tính mạng để làm hại Thiên Phi, mặc dù có chút kiên cường nhưng cũng không phải không có khả năng.

Cơ thể yếu ớt của Dao phi run rẩy, nàng ta kinh ngạc nhìn Thái hậu.

Nhìn thấy khóe miệng Diêu thực phi thấp thoáng nụ cười đắc ý, ta mơ hồ cảm thấy sẽ có chuyện không hay, bỗng thấy nàng ta nhìn về phía ta. Ta thầm giật mình, thật tình không biết rốt cuộc nàng ta có ý gì, liền thấy Thái hậu nói: “Tối qua, lúc thái giám đi tuần, vô tình nhìn thấy bóng dáng kẻ đó rời đi, phát hiện một cây trâm bị rơi tại hiện trường, vốn dĩ muốn tư lợi giấy đi nhưng hôm nay xảy ra chuyện, ai gia điều tra, thái giám đó mới bắt đắc dĩ phải đưa ra. Người đầu, trình thứ đó lên đây!”

“Vâng!” Cung tỳ bên cạnh trả lời rồi bưng khay lên.

Thái hậu nói tiếp: “Trong số các người, ai đánh rơi cây trâm này thì trong lòng rõ nhất! Cây trâm này là đồ trong cung, ai gia chỉ cần điều tra ở phủ Nội vụ thì sẽ biết là đồ của ai! Sao nào, vẫn không ai đứng ra nhận tội?”

Thái hậu cất cao giọng, ta thấy bà đưa tay qua, lấy cây trâm đó. Theo phản xạ, ta chăm chú nhìn rồi sững sờ. Đó là một cây trâm ngọc tía xinh xắn, là đồ Hạ Hầu Tử Khâm đã ban thưởng cho ta...

52. Chương 52

Ta rất có ấn tượng về cây trâm này.

Khi ấy ở Cảnh Thái cung, chính tay ta cài nó lên mái tóc của Thẩm Tiệp dư, còn nói muốn nàng ta cài nó hằng ngày, mục đích là muốn người đứng sau Thẩm Tiệp dư cho rằng nàng ta là người của ta, nhưng thực tế ta không hề lôi kéo nàng ta. Kết quả, sang ngày hôm sau nàng ta liền bị điên. Mặc kệ nàng ta làm sao mà bị điên, cũng không thoát được liên can với Thư Quý tần, Thư Quý tần lại là người của Diêu thực phi, vậy thì

Ngước mắt nhìn về phía Diêu thực phi, thấy vẻ mặt nàng ta vẫn lãnh đạm, khóe môi thấp thoáng nét cười như có như không. Nàng ta dường như cũng ý thức được điều gì, chậm rãi nhìn nàng ta.

Cuối cùng ta đã biết dụng ý của nàng ta cười với ta. Không nghi ngờ gì, cây trâm ngọc tía này xuất hiện gần Quỳnh dài, nhất định có liên quan tới nàng ta. Không ai biết ngày đó Thẩm Tiệp dư đột nhiên bị điên có phải do nàng ta gây ra không, hoặc có lẽ cây trâm ngọc tía này từ khi ấy đã không còn ở Thu Ba cư của Thẩm Tiệp dư.

Trong lòng ta thất kinh, nếu thực sự như thế, vậy thì tâm tư của Diêu thực phi thật sâu xa. Cũng khó trách, hôm đó trên Nam Sơn, nàng ta có thể nhẫn nhịn không ra tay giết ta, hóa ra nàng ta đang chờ đợi cơ hội tuyệt hảo, có thể trừ bỏ nhiều người chỉ trong một lần!

Diêu thực phi nhìn ta, nét cười trong mắt càng trở nên rõ ràng.

Lúc này, Thái hậu nói: “Sao nào, vẫn không chịu nhận à? Ai gia đã sai Nội vụ phủ điều tra, tuy các mục rất nhiều nhưng cũng có lúc cháy nhà ra mặt chuột! Ai gia muốn xem xem, ai trong các người lại ngoan cố, cứng đầu như vậy!” Bà vừa nói vừa giậm dũ ném cây trâm trong tay vào khay.

Cung tỳ giật mình, hoảng hốt giữ chắc lấy.

Ta sững sờ, ngước mắt nhìn, thấy sắc mặt Thái hậu tái xám. Trâm là của ta, ta há không hiểu lời Thái hậu? Đồ đã ở trong cung, như vậy chỉ cần điều tra là ra ngay. Diêu thực phi cũng chắc chắn điểm này nên càng tỏ ra đắc ý. Ta đang do dự không biết có nên lên tiếng hay không thì thấy Hạ Hầu Tử Khâm khẽ lắc đầu với ta.

Ta sững sờ, cuối cùng im lặng.

Ta thấy phía dưới có người lặng lẽ đưa mắt nhìn về phía ta, trong lòng vô cùng hồi hộp, có lẽ Thái hậu không biết nhưng trong cung có rất nhiều phi tần biết cây trâm đó là của ta, bằng không ta cũng sẽ không tặng nói cho Thẩm Tiệp dư. Ta suy nghĩ thật kĩ, Thẩm Tiệp dư trở về, ngay ngày hôm sau liền phát điên, vậy thì người gặp nàng ta không nhiều. Giả sử chỉ có Thư Quý tần và Diêu thực phi... Ha, như vậy tức là trong cung có ít người biết việc ta tặng cây trâm này cho Thẩm Tiệp dư.

Thư Quý tần đã chết, Diêu thực phi lại càng không nói ra.

Ta khẽ cắn môi, còn có một người biết, là Hạ Hầu Tử Khâm. Ánh mắt ta thăm dò về phía hắn, thấy vẻ mặt hắn trang nghiêm, thông minh như hắn chắc chắn đã đoán ra chút manh mối, dù hắn không biết mối quan hệ giữa Thẩm Tiệp dư và Diêu thực phi nhưng chỉ cần nhìn cục diện bây giờ, Thiên Phi, Thiên Lục rơi xuống nước, Dao phi không thoát khỏi liên can, cuối cùng lại dùng cây trâm để vu oan giá họa cho ta, tính ra, ai là người có lợi nhất?

Chắc chắn là Diêu thực phi.

Một lần đã tiêu diệt được nhiều người quan trọng đến vậy, thế thì trong hậu cung, Diêu thực phi sẽ là người có địa vị tôn quý nhất, không phải sao?

Thế nhưng hần vẫn đang cân nhắc, hần không thể không suy nghĩ đến quan hệ của Diêu Hành Niên. Suy cho cùng việc hôm nay, trước mắt vẫn chưa có ai mất mạng...

Trong lòng ta đột nhiên run rẩy, còn Thiên Phi? Nếu tỷ ta chết... đứa bé chết.

Hít thật sâu, ta siết chặt hai tay, tất cả mọi người đều đang chờ đợi. Những phi tần biết cây trâm này là của ta giờ đây đều chờ đợi để xem kịch hay hạ màn.

Ta thấp thỏm trong lòng, không biết khi phủ Nội vụ tra ra, ta nên đối mặt thế nào.

“Hoàng thượng! Hoàng thượng!” Dao phi khóc lóc gọi hần, kiên định lắc đầu, nói: “Thần thiếp bị oan, thần thiếp nào có đồng bọn gì chứ? Hoàng thượng, người không tin thần thiếp ư?”

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn nàng ta nhưng không tiến lên.

Ánh mắt Dao phi mơ hồ lộ vẻ thất vọng, ta thấy nàng ta cắn mạnh môi, cánh môi bị rách mà gương mặt vẫn thờ ơ. Ta thầm thở dài một tiếng, nàng ta thật chẳng hiểu gì, lúc này bảo hần bước lên sao được?

Chân tướng sự việc thế nào còn chưa rõ, ai cũng không tránh khỏi hiềm nghi, không phải ư? Hần là hoàng đế, nhất định không được thiên vị cho bên nào. Đột nhiên ta hiểu ra, hần muốn ta không lên tiếng thừa nhận cây trâm là của mình, ắt hần muốn xem xem, kẻ đứng sau màn kịch này là ai? Có lẽ hần muốn khẳng định rốt cuộc có phải là Diêu thực phi không?

Thái hậu lạnh lùng nói: “Làm cũng đã làm rồi, bây giờ còn kêu oan. Ai gia nói cho người biết, đừng tưởng người là quận chúa của nàng ta thì ai gia không thể làm gì người! Mưu hại hoàng tử, ai gia quyết không tha người.”

Dao phi hoảng sợ kêu gào: “Chẳng lẽ Thái hậu không biết đúng sai mà vu oan cho thần thiếp ư? Hôm qua, thần thiếp nào có ra ngoài, thần thiếp luôn ở Dao Hoa cung tập kịch, chính là để hôm nay có thể làm người vui vẻ! Sao người có thể... Hu hu...” Nàng ta nói xong, không kìm được, bật khóc nức nở.

Thái hậu chỉ khẽ ‘hừ’ một tiếng nhưng không nhìn nàng ta. Ánh mắt của các phi tần đều hướng về phía nàng ta, có gương mặt vui sướng khi người khác gặp họa, cũng có gương mặt thấp thỏm, bất an.

Ta trông thấy bàn tay đặt trên đầu gối của Hạ Hầu Tử Khâm hơi siết lại, hần ngồi bất động. Đột nhiên ta nhớ đến tối hôm đó ở Thiên Dận cung, hần kéo tay ta nói, ngồi trên ngôi vị hoàng đế này, hần thật sự quá mệt mỏi.

Sao không mệt chứ? Dao phi như vậy, không thấu hiểu tấm lòng hần. Thực ra chỉ cần nàng ta an phận, cả đời nàng ta sẽ là một Dao phi vẻ vang, không phải ư?

Việc hôm nay, nàng ta không có đồng bọn là thật, nhưng đột nhiên nàng ta kêu Thiên Lục lên đài gảy đàn, điều này cũng quá đúng lúc, quá trùng hợp, không phải sao? Ta nghĩ nàng ta thật sự có ý muốn hại Thiên Phi, có lẽ lan can đó là do nàng ta nói lỏng. Tuy ta chưa nghĩ ra rốt cuộc nàng ta đã làm thế nào để khiến Thiên Phi bước tới nhưng có thể khẳng định một điểm, chính nàng ta cũng không ngờ chuyện bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn. Chắc chắn thủ đoạn của gây cột trụ đó hữu dụng hơn rất nhiều so với cách khiến Thiên Phi bước tới mà Dao phi đã từng nghĩ trước đó.

Người ở hai bên cùng rơi xuống nước, cảnh tượng đêm nay quả thật khiến một vài người nào đó đắc ý, vui mừng.

Lúc này có người từ ngoài chạy vào, tiếng bước chân gấp gáp khiến mọi người đều quay ra nhìn. Thấy một thái giám hoảng hốt, luống cuống chạy vào, quỳ xuống nói: “Nô tài tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Thái hậu.”

“Được rồi!” Thái hậu sốt ruột ngắt lời y, trầm giọng nói: “Đã tra ra chưa?”

“Dạ, dạ!” Thái giám lau mồ hôi, chần chừ giây lát, cuối cùng lên tiếng: “Cây trâm này là... đồ trang sức năm ngoái khi Hoàng thượng tấn phong Đàn phi nương nương đã ban thưởng cho nương nương...” Y nói, tay run rẩy.

Y vừa dứt lời, mấy phi tần phía sau ta bắt đầu thì thầm to nhỏ.

Thái hậu mở to mắt nhìn ta, chắc bà cảm thấy rất kỳ lạ. Khi đó ta từ chối nhanh như vậy, kiên quyết không đồng ý ra tay khiến Dao phi hăm hại Thiên Phi, sao bây giờ có thể giúp Dao phi chứ? Thông minh như bà ắt hẳn biết ta bị người khác vu oan, nhưng giờ đây, vật chứng trong tay bà, ai có thể thanh minh cho ta?

Dao phi càng sững sốt, chỉ vào ta, rít lên: “Là người!” Nàng ta quay ngoắt lại, nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, nói: “Hoàng thượng, là ả ta, là ả ta đã cưa gãy cột gỗ! Không liên quan tới thần thiếp! Sao thần thiếp có thể cùng ả ta hợp mưu hại Vinh phi chứ? Điều này hoàn toàn không thể!”

Đúng thế, sao ta và nàng ta có thể liên thủ với nhau? Không phải kẻ ngốc đều có thể nhìn ra. Có điều, nàng ta thật sự cho rằng cây cột gỗ kia là do ta cưa gãy.

Hạ Hầu Tử Khâm không lên tiếng, song Thái hậu nói: “Đàn phi, người nói thế nào?”

Ta còn có thể nói gì, cây trâm là của Hạ Hầu Tử Khâm ban thưởng cho ta, thực ra không cần thái giám đó tới báo cáo, tin rằng rất nhiều phi tần cũng biết điều này. Việc ta đem nó tặng cho Thẩm Tiệp dư cũng không cần nói. Chuyện Hoàng thượng ban thưởng được ghi chép lại, còn ta chỉ là tiện tay đưa cho Thẩm Tiệp dư, việc này không thể được ghi chép, huống hồ, Thẩm Tiệp dư bây giờ đã phát điên, nếu ta nói vậy, khó tránh sẽ khiến các phi tần cảm thấy ta đang vô cớ vu oan cho người khác.

Nghĩ một lát, ta chỉ có thể gật đầu, đáp: “Cây trâm này đúng là của Hoàng thượng ban tặng cho thần thiếp, nhưng làm thế nào mà nó xuất hiện ở Quỳnh đài, thần thiếp không biết. Cột gỗ nằm sâu dưới nước, không dễ gì cưa gãy, thần thiếp cũng không biết bơi.”

Ta vừa nói xong liền thấy Dao phi la to: “Hoàng thượng, hãy ném ả ta xuống nước xem rốt cuộc ả có biết bơi hay không?”

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm cau có, hần trầm giọng nói: “Dao phi!”

Lời của hần khiến Dao phi sững sốt, ngoai đầu nhìn ta đầy căm hận. Nàng ta đương nhiên rất oán hận, bây giờ càng thêm chắc chắn là ta đang hăm hại nàng ta.

Ta bỗng nghe thấy Diêu thực phi nhẹ nhàng nói: “Không biết mà giả vờ biết thì rất khó nhưng biết mà giả vờ không biết không phải rất đơn giản ư?” Ngữ khí của nàng ta rất điềm tĩnh, lời nói ra như thể chẳng liên quan tới mình.

Thái hậu cau mày nhìn ta.

Mọi người đều ngạc nhiên, sau đó tới tấp đồng tình với lời của Diêu thực phi. Ta cười gằn một tiếng, nàng ta đã nói vậy, ta còn lời nào để nói đây?

Kỳ thực, có một người có thể chứng minh ta thật sự không biết bơi. Đó chính là Hàn Vương, nhưng bây giờ đây, y đang ở Bắc Tề, huống chi, chuyện này có liên quan tới nghĩa muội của y, cũng không biết tới lúc đó, y có thể ra mặt giúp ta không?

Giọng nói của Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng vang lên: “Việc này thật sự là do nàng làm à?” Hần nhìn ta, đột nhiên cười mỉa. “Có điều trẫm thấy rất kỳ lạ, chưa thấy nàng cài cây trâm ngọc tía này bao giờ.”

Ta thoáng cả kinh, ngược mắt nhìn hần, không biết lời hần nói có ý gì. Suy nghĩ một lát mới hiểu ra, ta thật hồ đồ, Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta vứt cây trâm đi. Nhưng vứt cho ai? Ai cũng sẽ phủ nhận, không phải sao?

Hay lại là ném cho Thẩm Tiệp dư? Điều đó vẫn không được, quảng tội danh cho kẻ điên, như vậy chắc chắn là ta giấu đầu hở đuôi.

Ta đang nghĩ thì cảm thấy người bên cạnh đột nhiên đứng dậy, tiến lên trước vài bước, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, Thái hậu không cần vu oan cho Đàn phi nương nương. Nương nương đã tặng cây trâm này cho thần thiếp, nó là đồ của thần thiếp.”

Ta giật mình sững sốt, sững sờ nhìn nữ tử trước mặt. Dù thế nào, ta cũng không ngờ người đứng ra sẽ là nàng ấy – Ngọc Tiệp dư.

53. Chương 53

Mọi người đều bàng hoàng, kinh ngạc nhìn Ngọc Tiệp dư.

Mặt Diêu thực phi biến sắc, lạnh lùng nói: “Ngọc Tiệp dư, lúc này là lúc rất quan trọng, ngươi đã nghĩ kĩ chưa? Chẳng lẽ vì quan hệ thân thiết giữa ngươi và Đàn phi nên muốn gánh tội thay cho nàng ta hay sao?”

Ngọc Tiệp dư vẫn cúi đầu, điềm đạm lên tiếng: “Chính vì thân thiết xưa nay gần gũi với nương nương nên mới không muốn để nương nương gánh tiếng oan cho thân thiếp.”

Diêu thực phi cười lạnh lùng. “Thế à? Vậy bản cung rất tò mò, sao Đàn phi lại tặng ngươi cây trâm ngọc tía?” Lời của nàng ta khiến ta càng dám khẳng định, chính tay nàng ta đã lấy cây trâm ngọc này từ Thẩm Tiệp dư, bằng không, sao nàng ta có thể biết rõ cây trâm đi đâu, về đâu đến vậy?

Ngọc Tiệp dư đáp: “Chẳng phải nương nương cũng nói rồi ư? Thân thiếp và Đàn phi qua lại thân thiết, như vậy, Đàn phi nương nương tặng một cây trâm cho thân thiếp cũng không phải việc gì to tát. Nương nương, người nói có phải không?”

“Ngươi...” Diêu thực phi giận dữ nhưng bị Ngọc Tiệp dư chặn họng, không thốt được một câu.

Thái hậu đứng dậy bước lên một bước, cúi đầu, nhìn nàng ta, nghiêng giọng hỏi: “Việc này thật sự là do ngươi làm?”

Cơ thể Ngọc Tiệp dư khẽ run, nói nhỏ: “Vâng.”

Thái hậu ‘hừ’ một tiếng, nói: “Làm sao ai gia biết ngươi không phải bị kẻ khác uy hiếp, quýt làm cam chịu chứ?” Khi bà nói câu này, ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía ta, mang theo vẻ tìm kiếm, thăm dò.

Ta thoáng kinh hãi, có vẻ Thái hậu muốn tin ta nhưng lại muốn hoài nghi, Suy cho cùng, tâm tư của ai cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài. Ta nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm theo bản năng, nét mặt hẩn lãnh đạm, không nhìn ta. Ta không biết chuyện của Ngọc Tiệp dư có liên quan tới hẩn hay không.

Ngọc Tiệp dư quỳ thẳng người, bình tĩnh lên tiếng: “Thái hậu có thể hỏi vũ lâm quân, vết cứa ở hai cột gỗ đó đều ở dưới hồ tầm mười tấc. Tin rằng thân thiếp nói vậy, sẽ không còn ai nghi ngờ thân thiếp có biết bơi hay không. Còn có cái này...” Nàng ta nói xong, giơ tay xắn tay áo lên, bất ngờ để lộ một vết thương rất sâu trên cánh tay. Rõ ràng là dấu vết bị cứa cắt vào. Hơn nữa, vết thương đã đóng vảy, cho nên không thể là vừa bị cắt. Nếu là tối qua, vậy thì căn cứ vào mức độ lành miệng vết thương, là vừa khớp.

Nàng ta khẽ nói: “Tối qua lúc hành sự, do thân thiếp hoảng sợ nên không cẩn thận cắt vào tay.”

Sắc mặt Thái hậu thay đổi, có lẽ vết cứa đó ở vị trí nào, đã có người bẩm báo cho Thái hậu. Ta càng kinh hãi không thôi, nhìn chăm chăm tử trước mặt. Ngọc Tiệp dư quay lưng với ta, ta không nhìn thấy nét mặt của nàng ta lúc này.

Lẽ nào thật sự là do nàng ta?

Hai tay ta từ từ siết chặt, nếu là thật, vậy thì vì sao nàng ta muốn giúp ta? Chỉ cần nàng ta im lặng, không ai có thể đoán ra, cũng sẽ không có ai chủ động vén tay áo nàng ta để kiểm tra vết thương đó, không phải sao?

“Thái hậu, nàng ta...” Diêu thực phi thẳng thốt ngoái đầu nhìn Thái hậu, nàng ta không tin, nếu cứ như vậy thì kế hoạch của nàng ta sẽ hỏng bét, có lẽ đến Dao phi cũng có thể thoát tội.

Nhưng Ngọc Tiệp dư đã nói như vậy, còn có thể đưa ra chứng cứ, e là lúc này Diêu thực phi cũng không nghĩ ra đối sách nào hay để phản bác.

Cuối cùng, Dao phi bắt đầu đắc ý, nghiêng rằng nói: “Thái hậu, người nghe thấy rồi chứ? Hoàn toàn do Ngọc Tiệp dư làm, không liên quan gì đến thân thiếp! Hoàng thượng...” Đột nhiên nàng ta nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, ánh mắt lộ vẻ đau đớn. “Hoàng thượng, người bây giờ hẩn đã tin thân thiếp rồi chứ?”

“Nương nương!” Dao phi đang đắc ý, hẩn hể thì bỗng nhiên Ngọc Tiệp dư nói: “Thân thiếp biết nương nương sẽ qua cầu rút ván, bây giờ việc đã thành, người liền đổ hết trách nhiệm lên đầu thân thiếp sao?”

Tất cả mọi người đều kinh hoàng.

Vẻ thất vọng trên khuôn mặt Diêu thực phi lại dần tràn đầy hưng phấn.

Thái hậu trợn mắt nhìn nữ tử đang quỳ dưới đất, bàn tay nắm mép bàn từ từ siết chặt, nhưng bà không nói gì, bà đang đợi Ngọc Tiệp dư nói tiếp.

Ngọc Tiệp dư, từ lúc quen biết đến bây giờ, hôm nay nàng ta mới thật sự khiến ta kinh ngạc.

Nàng ta liên thủ với Dao phi? Bây giờ có vẻ thật sự giống như vậy, nhưng vì sao ta vẫn không tin? Ta không thuyết phục nổi chính mình. Còn nhớ Giao thừa năm ngoái, lần đầu tiên nàng ta nhắc tới Phát Hy trước mặt ta, về mặt đó...

Nàng ta không thể liên thủ với Dao phi, không thể nào!

Dao phi cũng sờ nhìn Ngọc Tiệp dư, cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, đột nhiên bò dậy, xông lên, cánh tay định vung lên, nhưng chính khoảnh khắc đó, ta cũng không biết lấy đâu ra dũng khí, đứng dậy bước lên, giống như lần ở Thượng Lâm uyển, túm chặt lấy cổ tay nàng ta. Khác nhau ở chỗ, lần trước người nàng ta muốn đánh là ta, còn lần này nàng ta muốn đánh Ngọc Tiệp dư.

Nhìn chằm chằm nàng ta, ta lạnh nhạt nói: “Dao phi thấy nói dối không lọt, muốn uy hiếp Ngọc Tiệp dư trước mặt bao nhiêu người à?”

Nàng ta bắt đầu run rẩy, cánh tay túm chặt cũng run rẩy theo. Cảm nhận được lực trên cánh tay nàng ta rất yếu, chỉ cần ta đẩy một cái, nàng ta sẽ ngã ngay. Nàng ta kinh hãi kêu lên: “Không! Các người... các người đều muốn hãm hại ta!”

Ta im lặng không nói, Ngọc Tiệp dư lại khẽ cười một tiếng. “Nương nương, không ai muốn hãm hại người. Việc này cũng đã làm rồi bây giờ Vinh phi nương nương sống chết còn chưa rõ đây, trong lòng người chắc đang rất vui mừng! Người quên rồi sao? Người nói sắp đến sinh nhật của Thái hậu, người nghe nói Hoàng thượng muốn xây vũ đài trên hồ ở Quỳnh đài, sẽ cho diễn vở kịch Thái hậu thích nghe, người còn nói lúc đó người sẽ khiến Tích Quý tần lên trên vũ đài, muốn thần thiếp xuống hồ cựa gãy cột trụ. Khi Tích Quý tần ngã xuống, Vinh phi nương nương và Tích Quý tần tỷ muội tình thâm, chắc chắn sẽ nhào lên theo phản xạ, nhưng do lan can đã bị nối lỏng, Vinh phi sẽ theo đà ngã xuống.”

Đôi mắt Dao phi càng lúc càng mở to, nếu không phải ta đang ngăn nàng ta, có lẽ nàng ta còn muốn xông lên đánh người.

Nàng ta sợ hãi hét lên: “Đàn phi, người với ả ta cùng một giuộc! Ngọc Tiệp dư, người hãm hại bản cung như vậy, đối với người có ích lợi gì? Người làm việc này, người cho rằng có thể thoát khỏi liên can sao? Hà tất người phải gánh tiếng oan thay cho ả, còn muốn vu oan giá họa lên đầu bản cung?”

Đột nhiên Thái hậu lên tiếng: “Dao phi, người gào to hét lớn thế còn ra thể thống gì? Người đâu, kéo nàng ta sang một bên, ai gia muốn hỏi Ngọc Tiệp dư!”

“Vâng!” Cung tỳ bên cạnh tiến lên, mỗi người một bên kéo Dao phi sang một bên.

Nàng ta cố sức vùng vẫy nhưng vì sức yếu, chỉ có thể khóc lóc nói: “Hoàng thượng, người cứ nhìn họ ức hiếp thần thiếp như vậy sao?” Nàng ta dừng giây lát rồi đột nhiên gọi hân: “Biểu ca, vì sao chàng không tin thiếp?”

Một tiếng ‘biểu ca’ lại khiến ta nhớ đến lúc ở Liên Đài các của Thượng Lâm uyển, lần đầu tiên ta nghe thấy nàng ta gọi tiếng ‘biểu ca’ mềm mại, yếu đuối ấy. Nàng ta đang nhắc nhở Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta vẫn là Phát Hy, vẫn là một Phát Hy thanh mai trúc mã của hân. Hân là biểu ca của nàng ta, là nam tử yêu thương nàng ta.

Ánh mắt Hạ Hầu Tử Khâm hân lên nỗi đau, gơ tay ra hiệu cho cung tỳ buông nàng ta ra, trầm giọng nói: “Chỉ cần nàng không làm, trăm đường nhiên tin nàng.”

Hoàng thượng đã ra lệnh, cung tỳ dĩ nhiên không dám kéo nàng ta, buông tay một cái, Dao phi ngã xuống đất, òa khóc nức nở.

Thái hậu khinh thường liếc nhìn Dao phi một cái, lại đưa mắt nhìn về phía Ngọc Tiệp dư, ho khẽ một tiếng, nói: “Ngọc Tiệp dư, ai gia hỏi ngươi, vì sao Dao phi muốn ngươi làm như vậy?”

Vì sao muốn làm vậy, chẳng phải vừa nhìn đã hiểu ngay ư? Nhưng Thái hậu lại hỏi thế, chính là muốn công khai mọi chuyện.

Hít thật sâu, quay đầu nhìn nữ tử dưới đất, ta nói nhỏ: “Tỷ tỷ...”

Khóe miệng nàng ta hơi mấp máy nhưng không ngược lên nhìn ta, mà nói thẳng: “Dao phi nương nương nói một khi Vinh phi nương nương sinh hạ hoàng tử, nhất định sẽ phú quý nhờ con. Tới lúc ấy, trong hậu cung chỉ có nàng ta là tôn quý, thậm chí ngôi vị hoàng hậu cũng ở trong tầm tay. Khi ấy Dao phi nương nương không có địa vị gì, huống chi thần thiếp chỉ là một tiệp dư nhỏ nhoi. Nương nương còn nói, chỉ cần trừ bỏ Vinh phi nương nương và long thai trong bụng nàng ta thì trái tim Hoàng thượng dễ dành cho nương nương, sau này nương nương nhận được vinh sủng, đương nhiên sẽ không quên thần thiếp.”

“Hả?” Thái hậu nhướng mày, nghiêng người nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, lạnh nhạt hỏi: “Hoàng thượng nghe thấy rồi chứ?”

Sắc mặt hần vô cùng khó coi, Ngọc Tiệp dư nói rõ ràng đến vậy, chỉ cần có mặt ở đây thì có lẽ không ai không hiểu nhỉ? Hần vẫn chỉ ngồi đó, không lên tiếng.

Dao phi không kìm được phẫn nộ, gào thét: “Ngươi nói láo! Nếu bản cung muốn liên thủ với ngươi, há có thể mang tính mạng mình ra đùa giỡn? Theo như ngươi nói, nếu bản cung chết, há chẳng phải ngươi sẽ ngư ông đắc lợi sao?”

Song Ngọc Tiệp dư bình thản trả lời: “Đương nhiên nương nương sẽ không mang tính mạng của mình ra đùa giỡn. Người quên rồi sao, người muốn tấn thiếp cửa gãy cột trụ gần với vị trí của cầm sự, bốn cột trụ của vũ đài gãy một còn ba, sẽ không thể sụp đổ trong chốc lát, nhưng vị trí của cầm sự đột nhiên bị nghiêng sẽ khiến cho người phía trên rơi xuống.” Nàng ta dừng lại giây lát rồi khẽ nói: “Song tấn thiếp cũng có suy nghĩ tư lợi, đã đâm lao phải theo lao, cửa gãy hai cây cột, muốn lôi cả nương nương vào cùng. Hôm nay, xem ra tấn thiếp đã làm đúng, chẳng phải sao? Nương nương, người không phải đang muốn qua cầu rút ván đấy chứ?”

Khi nói xong những lời này, cuối cùng Ngọc Tiệp dư cũng ngán đầu, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Dao phi đang thẳng thốt. Khóe miệng nàng ta thoáng hiện nét cười, vẻ mặt mỉa mai và đắc ý, đến ta cũng sưng sờ.

Xưa nay ta luôn cảm thấy Ngọc Tiệp dư yếu đuối, mong manh, ta còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta ở ngự hoa viên. Ấn tượng sâu sắc nhất chỉ có bóng dáng gầy yếu đó.

Mà những lời nói của nàng ta lúc này đã khiến Dao phi không thể thoát thân. Kín kẽ biết bao, không có chút sơ hở, dù rằng ta biết bọn họ không có khả năng liên thủ với nhau, Ngọc Tiệp dư đang vu oan giá họa cho Dao phi. Nhưng Dao phi thật sự hoàn toàn vô tội ư? Ha, e là chưa chắc.

Nhưng nói như vậy thì Ngọc Tiệp dư còn có cơ hội sống không

Từ đầu đến cuối ta đều không nghĩ thông suốt được, vì sao nàng ta muốn làm vậy?

Điều thực phi kinh ngạc nhìn Ngọc Tiệp dư, vừa nãy nàng ta còn tưởng kế hoạch của mình sắp hỏng, nhưng không ngờ kết quả là Ngọc Tiệp dư còn kéo Dao phi xuống vũng bùn. Điểm này, dù thế nào nàng ta cũng không ngờ tới, giờ đây vẫn không có cách nào phản ứng lại được.

Thái hậu giận dữ nói: “Người đâu! Lôi Dao phi và Ngọc Tiệp dư xuống cho ai gia, chờ xử lý!”

Lần này là thị vệ bên ngoài tiến vào.

Ngọc Tiệp dư tự đứng dậy, lúc quay người lặng lẽ nhìn ta, vẻ mặt không thay đổi, vẫn lãnh đạm khiến ta không thể nhận ra suy nghĩ của nàng ta lúc này.

Thị vệ tiến lên, lôi nàng ta ra ngoài.

Còn Dao phi sợ hãi lùi lại vài bước, lúc thị vệ bước lên, ả cố sức vùng vẫy, hét lớn: “Thái hậu! Thái hậu, năm năm trước người trừ bỏ ta, năm năm sau vẫn không muốn buông tha cho ta ư? Người vẫn không muốn thấy ta và Hoàng thượng ở bên nhau sao?”

“Nương nương, xin mời!” Thị vệ trầm giọng nói.

Hạ Hầu Tử Khâm đứng bật dậy, ta chỉ cảm thấy trái tim thất lại, ánh mắt Dao phi hiện lên vẻ vui mừng, ả ta vừa định lên tiếng thì Thái hậu nói: “Còn sống người ra làm gì? Không mau lôi xuống!”

“Vâng!” Thị vệ đáp một tiếng rồi kéo nàng ta ra ngoài.

Thấy bóng dáng màu vàng đang định tiến lên nhưng Thái hậu vội bước qua, kéo hẳn, giọng nói đầy vẻ xót xa: “Hoàng thượng, việc đã tới nước này, người còn muốn bảo vệ ả ta à? Người nhìn xem ả ta đã làm được việc gì tốt? Vu oan? Ai gia há có thể vu oan cho ả? Tất cả mọi điều, nếu ả ta không có chút liên can thì ai có thể chữa mũi nhọn về ả không? ả ta muốn hại chết con của Hoàng thượng, hại chết tôn nhi của ai gia! Hoàng thượng, kẻ nham hiểm, độc ác như vậy, tuyệt đối không thể giữ lại!” Thái hậu quay sang thị vệ đang kéo Dao phi, lạnh lùng nói: “Hoàng thượng nhân từ, song ai gia không thể tha cho ả! Ai nương tay với ả, ai gia sẽ chặt đầu kẻ đó.”

Hai thị vệ nghe Thái hậu nói vậy, mặt biến sắc, vội vàng áp chế Dao phi ra ngoài.

Dao phi nghe thấy vậy, hoảng sợ rít lên: “Nếu hại Vinh phi, ta há lại ngu ngốc để lại bao nhiêu sơ hở như vậy cho các người? Ta chỉ cần lúc bước lên vũ đài, tùy tiện đẩy Tích Quý tần xuống...” Nàng ta như ý thức được điều gì, vội vàng ngậm miệng.

Theo bản năng, nàng ta nhìn nam tử trước mặt, trong mắt dần hiện lên vẻ ăn năn.

Hạ Hầu Tử Khâm đẩy tay Thái hậu ra, sai phía trước, túm chặt lấy cổ tay Dao phi, nghiêng răng dần từng từ: “Nàng nói gì?”

Dao phi bị hắn hỏi như vậy thì sững sờ, vừa nãy còn hét lớn, lúc này bỗng im bất. Ban nãy nàng ta nói quá nhanh đã lỡ miệng nói ra, cuối cùng ta cũng hiểu rõ mưu kế của nàng ta.

Theo như nàng ta nói, nếu nàng ta muốn thì sẽ không để lại nhiều sơ hở như vậy. Nàng ta không có bất kỳ đồng bọn nào, thân phận nàng ta không cho phép. Nàng ta đến thiên triều với thân phận quận chúa Bắc Tề, biết bao người đổ kỵ với nàng ta... Những điều này ta đều hiểu.

Nàng ta vốn chỉ muốn nhân lúc biểu diễn vở ‘Thống soái Mộc Quế Anh’, giả vờ bất cẩn đẩy Thiên Lục ngã xuống hồ. Có lẽ nàng ta cũng không cần làm vậy, nàng ta chỉ cần khiến mọi người có mặt ở đó cảm thấy Thiên Lục sắp rơi xuống, còn nàng ta nhanh tay nhanh mắt kéo lấy Thiên Lục, như vậy càng có thể chứng minh nàng ta vô tình mắc lỗi. Nàng ta chỉ cần làm vậy là đủ.

Bởi một khi Thiên Phi trông thấy Thiên Lục sắp ngã xuống hồ, trong tình thế cấp bách sẽ tiến lên, chỉ cần Thiên Phi dựa vào thanh lan can thì sẽ ngã xuống hồ, không phải sao?

Nếu như vậy, tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được. Việc cột trụ gãy quả thật không liên quan tới nàng ta, ngay từ đầu nàng ta không định mang tính mạng mình ra đùa giỡn. Thế nhưng thái độ cứng rắn của Thái hậu đã khiến tinh thần nàng ta rối loạn, trong lúc cấp bách đã buột miệng nói ra những lời không nên nói.

Giờ đây, nếu nàng ta lại nói mình ác khẩu chứ không ác tâm, Hạ Hầu Tử Khâm là người thế nào, hắn sẽ tin ư?

Ta nhìn chăm chăm, bàn tay hắn siết mạnh cổ tay Dao phi. Dao phi đau đớn, cau mày nhưng vẫn cắn môi không dám kêu. Từ lúc chúng ta vào đến giờ, hắn vẫn chưa thật sự tức giận tới mức không kiềm chế được, lúc này hắn đã rất giận dữ.

Ta nghĩ phần nhiều là thất vọng ấy nhỉ?

Thực ra, từ lúc Dao phi muốn Thiên Lục lên vũ đài, rồi Thiên Phi rơi xuống hồ, những việc ta có thể nghĩ đến, hẳn không thể nào không nghĩ ra. Có điều hẳn không muốn tin, hẳn hy vọng nàng ta vẫn là Phát Hy đơn thuần, tốt đẹp của ngày xưa, vẫn là Phát Hy trong lòng hắn, là Phát Hy mà hắn thấy hồ thẹn với tình yêu của nàng ta, cho nên hắn mới nói hắn có thể cưng chiều nàng ta cả đời...

Rất nhiều lúc, ta muốn nói Dao phi thật sự không phải người thông minh, nếu nàng ta yêu hắn như vậy, sao phải đòi hỏi quá nhiều như thế? Trong lòng nàng ta hẳn phải hiểu rõ, hắn đã không còn là biểu ca chỉ

thuộc về một mình nàng ta từ lâu rồi, hắn bây giờ là hoàng đế của thiên triều. Sau đó ta lại muốn cười, khi ấy hắn cũng không phải chỉ thuộc về một mình nàng ta, chẳng phải đã có Ngọc Tiệp dư

Nhớ đến Ngọc Tiệp dư, ánh mắt ta bỗng nhìn về phía cửa, lúc này đương nhiên đã không còn thấy bóng dáng nàng ta, có lẽ đã bị thị vệ áp giải về Đình Hiến các.

Hạ Hầu Tử Khâm chỉ đứng một lát, đột nhiên giơ tay đẩy mạnh nữ tử trước mặt. Dao phi đứng không vững, ngã xuống đất. Lúc này nàng ta mới ý thức được, sợ hãi kêu lên: “Biểu ca! Không... Chàng nghe ta nói... Biểu ca...” Nàng ta gọi xong, định bỏ chạy.

Thái hậu đưa mắt ra hiệu cho các thị vệ, hai thị vệ lập tức chặn nàng ta lại, kéo ra ngoài.

Nàng ta vẫn vừa khóc vừa gọi.

Cung tỳ đi theo nàng ta sợ tới mức mặt trắng bệch, sững sờ nhìn Dao phi bị lôi ra ngoài, sau đó mới sợ hãi gọi một tiếng ‘nương nương’ rồi lao đảo đi ra.

“Hoàng thượng...” Thái hậu hoảng hốt gọi hắn. Ta quay lại thì thấy hắn đang cúi đầu, chống một tay lên mép bàn, ta không nhìn thấy gương mặt hắn.

Nhưng chỉ trong chốc lát, tay hắn đập xuống, chỉ nghe một tiếng ‘rầm’ vang lên, chiếc bàn bị hắn lật tung. Bộ ấm trà trên bàn rơi loảng xoảng, biến thành những mảnh vụn. Ta chỉ cảm thấy mắt cá chân đau nhói, cúi đầu nhìn, thấy nơi đó bị một mảnh vỡ cắt vào, giọt máu đỏ tươi trào ra, nhưng bây giờ ta cũng không còn tâm tư nào để quan tâm đến điều này.

Mọi người sợ tới mức không dám thở mạnh. Diêu thực phi sợ hãi đến ngẩn người, mấp máy môi nhưng cuối cùng vẫn im lặng.

Thái hậu cũng giật mình, bà chần chờ, không biết có nên bước lên khuyên bảo hắn không.

Giọng nói nặng nề của hắn vang lên: “Tất cả rút hết ra ngoài cho trẫm!”

Mọi người nhìn nhau, hắn lại gầm lên một tiếng: “Cút!”

Đầu ngón tay ta run run, đằng sau có người nhanh nhẹn đứng dậy, vội vàng lui ra, Hoàng thượng nổi cơn thịnh nộ, chẳng ai dám ở lại để chạm vào bọc thuốc nổ này. Diêu thực phi cắn môi, cuối cùng cũng không dám ở lại.

“Nương nương!” An Uyển nghi khẽ gọi ta một tiếng, lúc ta ngoảnh lại, thấy nàng ta đã đi ra ngoài.

Ta do dự giây lát, lại ngoái đầu nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, thấy bàn tay đang buông thông cửa hắn run run, từ đầu đến cuối hắn không hề ngẩng mặt.

Ta hiểu chứ, cảm giác phẫn nộ và thất vọng cùng xuất hiện. Vừa định đi liền thấy Thiển nhi vội bước chạy vào, nói với Thái hậu: “Thái hậu... Thái hậu, Vinh phi nương nương sinh rồi!”

Ta kinh ngạc, bất giác quay đầu nhìn, thấy nét mặt Thái hậu vui mừng, vội bước tiến lên: “Là công chúa!”

Lúc này ta đã đi ra bên ngoài nhưng vẫn không kìm được muốn dừng bước chân.

Thiển nhi thở hổn hển, cười nói: “Chúc mừng Thái hậu, chúc mừng Hoàng thượng! Vinh phi nương nương sinh hạ một tiểu hoàng tử! Mẫu tử bình an.”

Không biết vì sao, lúc Thiển nhi nói ‘mẫu tử bình an’, trong lòng ta như thể mất đi thứ gì đó. Trống rỗng, thật sự không thoải mái.

Thái hậu thở phào nhẹ nhõm, vội bước lên vài bước nói: “Mau đưa ai gia đi xem!” Thiển nhi vội dìu tay bà, dường như bà bỗng nhớ ra điều gì đó, liền dừng bước chân, lên tiếng: “Hoàng thượng mệt rồi, người đâu, đưa Hoàng thượng hồi cung nghỉ ngơi!”

Ta nghe thấy Lý công công khẽ đáp lại.

Ra ngoài, ta đứng sững sau cột hành lang, trông thấy Thái hậu vịn vào tay Thiển nhi vội vàng rời đi. Ta không biết có phải Thái hậu cũng ngấm ngấm mưu tính việc hôm nay không, nhưng dù thế nào chắc bà cũng mãn nguyện.

Dao phi thất thế, đứa con của Thiên Phi giữ được, còn là một hoàng tử. Điều này khiến ai ai cũng vui mừng nhỉ?

Đột nhiên ta nhớ tới lời Diêu thực phi, nếu nàng ta nghe được lời này thì sẽ thế nào? Mạng của Thiên Phi lớn thật, đại nạn không chết, còn sinh hạ được hoàng tử...

Trong đầu ta lại nhớ tới người xem tướng ở Tang phủ năm đó. Ông ta nói Tang phủ có mệnh phượng hoàng.

Ta hơi nghiêng rằng, lẽ nào thật sự là Thiên Phi?

Chống tay lên cột hành lang, siết chặt, cơn gió lúc này thổi qua đã không còn lạnh, thổi tung tay áo mỏng manh, phát phơ dưới ánh trăng sáng tỏ.

Bên ngoài Hy Ninh cung đã không còn náo nhiệt, những người xem trò đều đã giải tán. Chắc có rất nhiều người phải vội vàng qua Khánh Vinh cung để chúc mừng.

Ta nghe thấy có tiếng bước chân người chạy đến, vội nhìn theo, quả nhiên là Lý công công.

Chẳng mấy chốc ngự liễn tới.

Ta cũng không biết tại sao lại đứng ngơ ngẩn rất lâu ở đó. Tự thấy thật nực cười, lắc lắc đầu, vừa định bước đi thì cảm thấy từ phía sau có một cánh tay đưa qua, kéo mạnh ta lên ngự liễn. Ta vô cùng kinh ngạc, mím môi không kêu bởi ta biết, đó là hần.

Mùi cơ thể hần đã vô cùng quen thuộc, giống như thần kinh mẫn cảm của ta, chỉ chạm vào là rung.

Hần không nói, chỉ nghiêng đầu vùi mặt vào cổ ta, hai tay vòng quanh người ta, hồi lâu vẫn im lặng, “Hoàng thượng khởi giá hồi cung!” Giọng nói của Lý công công ở bên ngoài vọng tới, sau đó ngự liễn từ từ được nâng lên, đi về phía trước.

Ta nghiêng mặt nhìn hần.

Hần đã nhắm mắt, hàng mi dài khẽ lay động, đôi môi mỏng mím chặt, chỉ có ấn đường vẫn nhăn lại. Do dự giây lát, ta vươn tay ôm lấy người hần, hần vẫn im lặng, chỉ nghe thấy tiếng thở nặng nề. Lúc này hần đã thu lại cơn giận dữ, thay vào đó là vẻ âm thầm nhẫn nhịn.

Cũng không biết ngự liễn đi được bao lâu, đột nhiên hần đẩy ta ra, tựa lưng vào thành kiệu, không ngừng hít sâu. Ta nhìn mà thấy khó chịu, hai tay ôm lấy mặt hần, nói nhỏ: “Hoàng thượng buồn thì hãy khóc đi!”

Ai nói nam nhân không được khóc? Là con người thì sẽ có những lúc đau buồn, không phải sao? Song hần lắc đầu, nắm lấy tay ta, đặt lên ngực hần, trầm giọng nói: “Nơi này của trẫm rất khó chịu!” Hần vẫn không mở mắt nhưng lời nói của hần ẩn chứa sự đau đớn vô hạn.

Ta muốn nói gì đó song ngôn từ bỗng trở nên nghèo nàn, không thốt được một câu. Tay vẫn bị hần nắm, dán chặt lên lồng ngực hần. Cảm giác trái tim hần đập loạn, đập lên lòng bàn tay ta, lan đến trái tim ta để ta cảm nhận được nỗi đau của hần.

Ngẩn ngơ nhìn hần, thấy hần nhúu chặt mày, ta giơ tay lên nhưng rốt cuộc vẫn không chạm vào. Hơi nắm chặt tay, Dao phi nàng ta quả thật không hiểu hần. E rằng lúc này nàng ta còn đang oán hận, oán hận hần không nói giúp nàng ta.

Rất lâu sau mới thấy hần thì thào: “Trẫm rất muốn bù đắp cho nàng ấy, bù đắp năm năm khiến nàng ấy đơn độc...”

Ta hiểu.

Há chỉ có năm năm khiến nàng ta đơn độc, còn thời gian sau này cũng để nàng ta một mình, bởi trái tim của hần đã không còn dành cho nàng ta nữa.

“Thực ra, cho dù nàng ấy làm gì, trẫm cũng có thể mắt nhắm mắt mở cho qua. Mẫu hậu không thích nàng ấy, trẫm cũng biết. Nàng ấy chỉ cần... chỉ cần đừng nói toạc ra thì trẫm đều có thể...” Đột nhiên hần im bất, ngẩng đầu, đập mạnh vào thành kiệu liễn.

Ta giật mình kinh hãi, vội ôm lấy hần nói: “Hoàng thượng đừng như vậy!”

Nhưng hần lại khẽ bật cười thành tiếng.

Cảm thấy ngực liên từ từ dừng lại. Bên ngoài truyền đến giọng nói của Lý công công, y nói rất rụt rè, cẩn thận: “Hoàng thượng, khởi bẩm Hoàng thượng, đã đến rồi!”

Ta liếc nhìn hần, hần mới ngẩn ngơ đến thất thần nhưng không hề có ý xuống kiệu.

Một lát sau, Lý công công lại nói: “Hoàng thượng đã đến Thiên Dận cung rồi!”

Hần vẫn không muốn nói.

Lại qua một lúc nữa, nghe thấy tiếng bước chân người đến, sau đó Lưu Phúc hỏi: “Tiểu Lý Tử, Hoàng thượng không hồi cung à?” Giọng nói của ông đầy vẻ lo lắng, xem ra việc xảy ra ở Quỳnh đài hôm nay đã lan truyền khắp hậu cung rồi.

Ông ta không thấy Hạ Hầu Tử Khâm xuống kiệu nên tưởng hần không về.

Lý công công ngập ngừng giây lát rồi khẽ nói: “Hoàng thượng... Hoàng thượng đang ở bên trong.”

Lưu Phúc ‘ơ’ một tiếng nhưng biết điều không nói nữa.

Hai người chúng ta vẫn ngồi trong ngực liên, giọng nói bên ngoài nhỏ dần, đến tiếng hít thở cũng ít đi. Ta nghĩ, ắt hẳn Lưu Phúc đã đuổi cung nhân bên ngoài đi hết, Thiên Dận cung lúc này chắc rất kỳ lạ nhỉ? Ngực liên đột ngột dừng ở ngoài, xung quanh không có lấy một bóng người.

Ta hơi ngoái đầu nhìn, thấy hần lại khép mắt, lồng ngực ban nãy còn phập phồng bất định cuối cùng cũng dần trở nên bình ổn. Hần dựa vào vai ta, tiếng hít thở rất khẽ, ta chỉ cảm nhận được chút ấm áp phả lên cổ mình.

Hần ngủ rồi ư?

Giờ đây ta hy vọng hần thật sự có thể ngủ được, nhưng ta biết hần chỉ không muốn nói chuyện.

Đưa tay lên, ta nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt hần, cảm thấy cơ thể hần hơi động đậy song vẫn không nói một lời. Gió bên ngoài chốc chốc lại thổi to hơn, thổi vào tấm rèm kiệu, tạo ra những âm thanh khe khẽ. Vào khoảnh khắc tấm rèm kiệu bị gió hất tung, ta nhìn thấy Lưu Phúc và Lý công công đang đứng từ xa thì thầm điều gì đó, ánh mắt luôn nhìn về phía bên này.

Chậm rãi thu lại ánh mắt, ta thở dài một tiếng, chỉ ở trước mặt ta, hần mới thể hiện dáng vẻ mát mát như vậy, khi ra ngoài, hần lại là một vị hoàng đế với địa vị từ trên cao, không cho phép bản thân thể hiện chút yếu ớt nào trước mặt người khác, cho nên ta mong muốn hần có thể ở đây lâu thêm một khắc.

“A Tử!” Đột nhiên hần gọi ta với giọng khàn khàn.

Ta giật mình, nghiêng mặt nhìn hần, hần vẫn không hé mắt, chỉ cười nói: “Con của trẫm lẽ nào thật sự bị người ta ghen ghét như vậy ư?”

“Hoàng thượng...”

Ta muốn nói rằng, bị người ta ghen ghét không phải là đứa con của hần mà là thứ quyền lực tối cao phía sau người mẹ sinh ra nó.

Hần tự cười, nói: “Thực ra trẫm biết, không chỉ bọn họ dối theo, mà người ngoài cũng đang chăm chăm nhìn vào.”

Ta bắt giác người ngoài?

Ta không khỏi nhớ đến chuyện của tiền triều. Khi ấy, Hoàng đế Gia Thịnh băng hà, Đông cung xảy ra hỏa hoạn, Thái tử cũng chết, nhưng lời nói của Hạ Hầu Tử Khâm ban nãy khiến ta cảm thấy bất ổn lạnh sống lưng. Đông cung đột nhiên bị cháy, thật trùng hợp nhỉ?

Lẽ nào Hạ Hầu Tử Khâm nói ‘người ngoài cũng đang chăm chăm nhìn vào’ chính là ý này?

Hoàng đế Gia Thịnh ít con nối dõi nên sau khi Thái tử chết mới có cục diện ngoại thích nắm quyền.

Ta bỗng nhớ ra, chẳng phải Hạ Hầu Tử Khâm bây giờ cũng chỉ có một đứa con sao? Không biết tại sao, khi nghĩ như vậy, trong lòng ta vô cùng bất an.

Ta buột miệng hỏi: “Hoàng thượng, không qua thăm tiểu hoàng tử à?”

Một lúc sau hần mới nói: “Trẫm không muốn đi!”

Ta truy hỏi: “Hoàng thượng không muốn nhìn xem sao ư?”

Hần khẽ nói: “Mẫu hậu qua rồi, trẫm không cần đi!”

Ta bắt giác muốn cười, hần nói vậy có ý gì?

Lật tay nắm lấy tay hần, ta khuyên: “Vậy Hoàng thượng vào trong nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có buổi triều sớm.”

Ta vừa dứt lời liền thấy hần cười mỉa mai một tiếng: “Triều sớm? Hừ, buổi triều sớm mai chắc sẽ náo nhiệt đây!”

Ta không phải không biết lời nói của hần có ý gì nhưng thấy hần đột nhiên mở mắt, đứng dậy kéo ta ra. Ta giật mình kinh hãi, vội nói: “Hoàng thượng, thần thiếp còn phải về Cảnh Thái cung.” Vừa nãy ở Hy Ninh cung, hần kéo ta vào ngự liễn, may mà bên ngoài Hy Ninh cung không có cung tỳ nào, nên chắc không ai nhìn thấy. Bây giờ hần còn muốn dắt ta vào Thiên Dận cung sao?”

Song hần lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Trẫm không cho nàng về?”

“Hoàng thượng...”

“Có người thất sủng thì sẽ có người đắc sủng, chẳng phải là chuyện bình thường ở chốn hậu cung từ xưa đến nay sao?” Giọng điệu của hần càng lạnh lùng. “Khi đó biếm nàng vào lãnh cung không phải vì nàng mạo phạm mẫu hậu sao? Bây giờ mẫu hậu đã không tính toán lỗi lầm của nàng trước kia, trẫm há có thể ghi nhớ? Còn Dao phi...”

Hần dừng một lát, kéo tay ta chặt hơn, khẽ ‘hừ’ một tiếng. “Ngày mai trẫm nói thẳng cho nàng ấy biết, chuyện lần đó chẳng qua là nàng ấy vu oan cho nàng, ngày hôm nay trẫm đã biết rõ ràng tất cả.”

Ta kinh ngạc mãi không thôi.

Hần muốn mượn chuyện tối nay để đưa ta từ một phi tử thất sủng trở thành phi tử nhận được thánh sủng tột cùng. Ta cảm thấy toàn thân chàng nghiêm túc chứ?

Hần không đoái hoài tới sắc mặt ta, lôi ta ra khỏi ngự liễn. Ta bị bất ngờ nên đụng vào lồng ngực hần, nhưng hần không dao động, chỉ rảo bước đi lên.

Lưu Phúc và Lý công công ở đằng xa vội vàng chạy tới nghênh đón. Lưu Phúc nói: “Hoàng thượng muốn hồi cung nghỉ ngơi không ạ?”

Hần chỉ ‘ừ’ một tiếng rồi lại im lặng. tiến lên vài bước, các cung nhân trên hành lang nhìn thấy ta đều lộ vẻ kinh ngạc. Ta xuất hiện ở Thiên Dận cung hôm nay, e là sẽ khiến người khác kinh ngạc hơn bất cứ lúc nào nhỉ?

Dao phi và Ngọc Tiệp dư phạm tội, Vinh phi sinh non, còn sinh hạ hoàng tử, Hạ Hầu Tử Khâm không đi thăm tỷ ta, lại còn kéo ta về Thiên Dận cung.

Ngày mai, Diêu thực phi biết chuyện này, không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Vào tẩm cung, Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng nói: “Lui hết ra!”

Thái giám và cung tỳ bên trong giật mình, vội vã dạ vâng rồi cung kính lui ra. Bọn họ còn cẩn thận khép cửa lại, cơn gió luôn qua khe cửa cũng nhanh chóng biến mất.

Nhìn bóng lưng nam tử trước mặt, không biết ta lấy đâu ra dũng khí, lên tiếng nói: “Hôm nay Hoàng thượng quang minh chính đại đưa thần thiếp về đây là vì chuyện của Dao phi? Hoàng thượng cố ý làm vậy để nàng ta thấy, muốn... muốn chọc tức nàng ta ư?”

Hắn quay phắt lại, ánh mắt nhìn ta ánh lên nỗi đau, nghiêng rằng hỏi: “Nàng cho rằng trẫm là người như vậy sao?”

Ta cười yên tâm, ta cũng không muốn nghĩ thế, hắn thật sự không phải người như vậy.

Ta bước lên ôm lấy hắn, cười nói: “Thần thiếp sẽ ở bên Hoàng thượng, không phải giúp ai đó ở bên Hoàng thượng mà thần thiếp chỉ là thần thiếp.” Nếu hắn đau lòng vì chuyện của Dao phi nên mới muốn ta ở bên, vậy thì ta cũng sẽ đau lòng.

Hắn lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng nói: “Trẫm xưa nay chuyện gì cũng rất rạch ròi, rõ ràng!”

Hắn vừa nói xong liền nghe thấy giọng nói của Lý công công ở bên ngoài vọng vào: “Hoàng thượng, nô tài thấy người tối nay chưa ăn gì, nô tài kêu Ngự thiện phòng chuẩn bị chút đồ, Hoàng thượng muốn ăn gì?”

Hắn im lặng một lát rồi mới trầm giọng nói: “Chuẩn bị rượu cho trẫm.”

Ta sững sờ nhìn hắn rồi đột nhiên nhoẻn miệng cười. “Hỷ, nộ, ái, ố là chuyện thường tình của con người, Hoàng thượng không cần kiềm chế bản thân.” Muốn uống rượu thì uống thôi, cứ kìm nén sẽ không hay.

Hồi lâu sau, Lý công công mới ‘vâng’ một tiếng

Hắn đưa tay đẩy ta ra, bước lên phía trước, ngồi xuống cạnh bàn. Ta đi theo nhưng không ngồi, chỉ đứng bên cạnh hắn, một lát sau không kìm được bèn hỏi: “Hôm đó ở lãnh cung, cho dù thần thiếp nói thế nào Hoàng thượng cũng không chịu thả thần thiếp ra ngoài. Sau này ra rồi, Hoàng thượng vẫn muốn biến Cảnh Thái cung thành một lãnh cung khác, bây giờ trong lòng Hoàng thượng rốt cuộc đang nghĩ gì?”

Hắn liếc nhìn ta, vươn tay ôm lấy ta, tựa vào người ta rồi thì thầm: “Trẫm vốn cho rằng chỉ cần không gần gũi nàng, chỉ cần lạnh nhạt với nàng thì nàng sẽ an toàn, nhưng trẫm đã sai rồi, dù như vậy vẫn có kẻ không muốn buông tha cho nàng. Đã như vậy, chi bằng trẫm sủng ái nàng, có điều...” Hắn dừng giây lát, lúc lâu sau mới nói: “Có điều sau này, nàng nhất định phải cẩn thận hơn. Trẫm không thể bảo vệ cho nàng chu toàn mọi lúc mọi nơi.”

Lời của hắn khiến ta kinh ngạc, buột miệng nói: “Hôm nay, an bài Ngọc Tiệp dư nhận tội thay là ý của Hoàng thượng à?”

Hắn sững người giây lát, ánh mắt lóe lên vẻ kinh ngạc rồi lắc đầu, nói: “Sao có thể là ý của trẫm? Chuyện hôm nay nàng cũng không phải không biết, việc lớn như vậy, nếu đứng ra nhận tội thì chắc chắn chỉ có con đường chết. Cho dù trẫm biết nàng vô tội song cũng không thể vô cớ kêu người nhận tội thay nàng.”

Ta im lặng, lời của hắn đương nhiên có lý. Mạng người là như nhau, không phân cao quý hay thấp hèn, nhưng vừa nãy ở Hy Ninh cung, hắn nói chưa từng thấy ta cài cây trâm ngọc tía đó là có ý gì?

Dường như hắn biết suy nghĩ trong lòng ta, chỉ nói: “Lời của trẫm khi ấy chỉ muốn khẳng định nàng đã làm mất cây trâm ấy từ lâu. Mẫu hậu cũng biết nàng trong sạch, cho dù Điều thực phi quả quyết là do nàng làm thì trẫm cũng có thể nói đó chỉ là lời nói từ một phía.”

Nói như vậy thì không thể định tội ta được, đến tội của Dao phi cũng rất mơ hồ. Tuy Thái hậu nhìn trúng một điểm liền túm chặt không tha cho nàng ta nhưng ta tin Hạ Hầu Tử Khâm sẽ giúp nàng ta, nhất định sẽ giúp. Nếu không phải Dao phi lỡ miệng nói ra thì đến bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không bỏ mặc nàng ta.

Hắn từng nói hắn có thể mất nhắm mắt mở cho qua. Vậy thì Ngọc Tiệp dư...

Việc này không liên quan tới Hạ Hầu Tử Khâm song nàng ta lại đứng ra nói giúp ta. Ta cảm kích song trong lòng vẫn không sao lý giải được. Ban nãy Hạ Hầu Tử Khâm còn nói ai đứng ra nhận tội thì sẽ phải nhận tội chết. Nghĩ như vậy, cơn lạnh lẽo bắt đầu lan khắp người ta.

Ngày mai, ta nhất định phải nghe chính miệng nàng ta nói.

“Hoàng thượng...” Giọng nói của Lý công công vang lên ở bên ngoài.

Hắn nói: “Vào đi!”

Cửa được khẽ đẩy ra, Lý công công đưa cung tỳ tiến vào, cẩn thận đặt đồ xuống. Ta trông thấy ngoài bình rượu còn có vài đĩa điểm tâm. Lý công công lặng lẽ nhìn hắn, sợ hắn tức giận, vội nói: “Hoàng thượng, nô

tài sợ bụng rỗng mà uống rượu thì sẽ tổn hại tới long thể của người nên mới chuẩn bị ít điểm tâm. Hoàng thượng ăn một chút để lót dạ đã. Nô tài xin cáo lui!” Nói xong, y liền đưa cung tỳ lui ra.

Hắn nhìn bình rượu trên bàn, không dùng chén mà trực tiếp cầm lên ngửa cổ uống vài ngụm.

Ta giật mình kinh hãi, vội ngăn hắn: “Hoàng thượng không nghe Lý công công nói à?” Không phải ta muốn ngăn cản hắn buông thả bản thân mà ta sợ hắn đói bụng lại uống rượu, lát nữa sẽ khó chịu.

Nhưng hắn khê cười, lắc đầu, nói: “Trẫm không nuốt nổi!”

Ta ngây người, vừa định nói tiếp thì thấy hắn lại ngửa cổ uống rượu, rồi nói với bên ngoài: “Tiểu Lý Tử, mang thêm rượu!”

Lý công công vội vàng đẩy cửa bước vào, tiến lên nói: “Hoàng thượng uống ít thôi!”

Hắn không nói, chỉ tức giận trừng mắt lườm Lý công công khiến y sợ hãi không dám lên tiếng.

Chẳng mấy chốc, vài bình rượu nữa được mang lên, hắn im lặng không nói, chỉ uống rượu. Ta không khuyên hắn nữa, hắn say rồi, chẳng phải sẽ có ta chăm sóc ư?

Khi bình rượu thứ sáu rót vào bụng, hắn đã chệnh choáng say. Ta dìu hắn rồi nói với Lý công công: “Thu dọn đồ trên bàn đi, không được phép nói Hoàng thượng uống rượu trong tầm cung!”

Lý công công vội gật đầu vâng dạ, lại nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hỏi nhỏ: “Chi bằng nô tài gọi mấy cung tỳ vào hầu hạ!”

Ta lắc đầu: “Đóng cửa đi!”

Lý công công dường như còn muốn nói gì nữa nhưng cuối cùng vẫn im lặng rồi lui ra.

Hắn thật thận trọng, say rồi mà không khóc, cũng không làm loạn, chỉ dựa vào ta, thì thầm: “Thực ra trẫm không phải muốn mượn rượu để lãng quên, có điều hôm nay trẫm mã không uống rượu thì không ngủ được.”

Lời hắn nói khiến ta đau lòng. Ta không phải không biết, đâu chỉ có hôm nay, e là đã mấy đêm hắn ngủ không ngon. Những ngày trước là do cơ thể mệt nhọc, còn hôm nay, cả tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi.

Hít một hơi, ta lên tiếng: “Hoàng thượng có thể đứng lên được không? Thần thiếp dìu người lên giường nghỉ ngơi.”

Hắn gật đầu, ta đỡ hắn lên giường, đắp chăn cho hắn. Thấy hắn hơi nhú mào, ta vội khó chịu à?”

Hắn lắc đầu song ta biết, sao có thể không khó chịu chứ? Lần trước ta chỉ uống vài ngụm rượu đã cảm thấy đầu óc choáng váng.

Hắn kéo tay ta, hồi lâu không nói gì.

Tới nửa đêm, trán hắn nhễ nhại mồ hôi. Nghe thấy hắn rên rĩ một tiếng, ta giật mình sợ hãi, chỉ cảm thấy bàn tay đang nắm tay ta siết mạnh. Hắn lẩm bẩm: “Việc trẫm hứa với nàng, sao trẫm có thể quên? Chỉ lấy một mình nàng, ha...” Hắn bật cười tự giễu.

Ta sững người, đây chính là lời hứa năm năm trước hắn trao cho Phát Hy, đúng không?

Một lát sau, hắn lại nói: “Thế nhưng, ghi nhớ không có nghĩa là có thể thực hiện được. Trẫm không trao được cho nàng tình yêu ấy, tình yêu của trẫm đã trao cho...”

Giọng nói của hắn nhỏ dần, ta hoàn toàn không nghe rõ câu cuối cùng. Đúng thế, ghi nhớ không đồng nghĩa với việc sẽ thực hiện được. Hắn bây giờ đã không thể tự quyết định mọi việc.

Ngày hôm sau, khi tỉnh dậy, ta đã không thấy bóng dáng hắn. Rốt cuộc ta nằm lên giường ngủ lúc nào, chính ta cũng chẳng có chút ấn tượng nào, cũng không biết hắn đi từ lúc nào.

Gọi Lưu Phúc vào, ta hỏi ông ta: “Khí sắc Hoàng thượng hôm nay vẫn tốt chứ?”

Lưu Phúc vội gật đầu, đột nhiên nói: “Nương nương, Đức phi nương nương mời người qua.”

Ta nhất thời sững sờ, Đức phi là ai?

Lưu Phúc dường như ý thức được, vội nói: “Ôi, xem trí nhớ của nô tài đây! Sáng sớm nay, Hoàng thượng đã tấn phong Vinh phi nương nương thành Đức phi.”

54. Chương 54

Hóa ra Thiên Phi đã là Đức phi. Nàng ta dùng hoảng hốt tưởng tử để đổi lấy địa vị phi tử tòng nhất phẩm.

Có đáng không?

Đó ắt hẳn là việc mà bao nhiêu nữ tử trong chốn hậu cung ngưỡng mộ, nhưng Đức phi chỉ là vị trí thấp nhất trong tứ phi. Tỷ ta suýt thì đi qua Quỷ Môn Quan rồi.

“Nương nương..” Lưu Phúc nhìn ta, nhỏ giọng gọi một tiếng.

Ta đứng dậy, gạt đầu, nói: “Bản cung đã biết, người lui ra trước đi!”

Ông ta vâng lời, lúc quay người lại dừng một lát, quay đầu nói với ta: “Nương nương, Hoàng thượng đã dặn dò lão nô, nói khi nào người tỉnh dậy thì nói với người một tiếng, mấy ngày tới đừng ngâm nước, thời tiết nóng, vết thương sẽ khó lành!” Ông ta sợ ta chưa nghĩ ra, cúi đầu nhìn vào mắt cá chân ta.

Ta chỉ cảm thấy kinh ngạc, cúi đầu theo bản năng, nhìn thấy vết thương ở mắt cá chân đã được xử lý, còn quần lớp vải xô mỏng. Trong lòng bỗng thấy ấm áp, vết thương được xử lý khi nào, ta không hề có cảm giác.

Lưu Phúc thấy ta im lặng, lại cáo lui với ta rồi mới xoay người rời đi.

Rửa mặt, chải đầu xong, ta ra khỏi cung. Bỗng nghe thấy có một người gọi: “Nương nương!”

Giật mình nhìn theo tiếng nói, gương mặt quen thuộc hiện lên trong tầm mắt, ta cảm thấy sửng sốt. Nhưng nàng ta mỉm cười bước lên, khom người với ta, khẽ nói: “Nô tỳ Tình Hòa phụng mệnh Hoàng thượng đến để hầu hạ nương nương.”

Ta thản nhiên mỉm cười, không dừng bước. Nàng ta vội đi theo ta, khẽ nói: “Bản cung không biết bây giờ người là người của ai đây!”

Nàng ta không chạy lên đi bên cạnh ta, vẫn thong dong, điem tĩnh theo sau, nhỏ giọng nói: “Nô tỳ bây giờ là người của nương nương.”

Người của ta? Nói rất hay!

Khóe miệng nhướn cười nhưng ta vẫn không ngoái đầu nhìn nàng ta. Ta không biết Hạ Hầu Tử Khâm điều nàng ta hồi cung rốt cuộc có ý gì. Chưa nói Tình Hòa có phải là người của Thái hậu không, song vừa này nàng ta nói phụng mệnh của Hạ Hầu Tử Khâm, hẳn đã dám chỉ định cung tỳ này cho ta thì chắc chắn hẳn tin tưởng nàng ta.

Ta sẽ không nghi ngờ quyết định của hắn.

Bước xuống bậc thềm, thấy Tình Hòa lên tiếng: “Nô tỳ nghe nói Đức phi nương nương tìm nương nương, nương nương muốn gọi loan kiệu không?”

Ta lắc đầu, nói: “Không cần đâu.” Thiên Phi có chuyện gì to tát cần tìm ta chứ, ngoài việc khoe khoang tỷ ta đã sinh hạ hoàng tử lại được thăng phẩm cấp? Chẳng phải việc gì gấp gáp, ta qua cũng được thôi nhưng để tỷ ta chờ đợi cũng chẳng sao.

Đi được vài bước, ta hỏi Tình Hòa: “Việc người hồi cung, Thái hậu biết không?”

Nàng ta cười đáp: “Tất nhiên là biết ạ! Vừa này nô tỳ qua Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu rồi mới tới Thiên Dận cung.” Nàng ta dừng giây lát, lại nói: “Sao nương nương chỉ có một mình? Cung tỳ của Cảnh Thái cung đâu?”

Ta hơi sửng người, Cảnh Thái cung đã không còn ai để ta tín nhiệm.

Tình Hòa tiếp tục nói: “Sao cũng không thấy Phương Hàm cô cô nhỉ?”

Ta khựng lại, ngoái đầu nhìn nàng ta, vẻ mặt nàng ta không có chút bất an, thần sắc vẫn điềm tĩnh. Đột nhiên bật cười, hóa ra người căng thẳng lại là ta.

lên tiếng: “Cô cô ở Cảnh Thái cung. Tình Hòa người cũng là người thông minh, vì sao Hoàng thượng đột nhiên điều người trở lại, có lẽ không cần bản cung nói chi tiết, trong lòng người đã hiểu rõ.”

Nàng ta vẫn giữ nụ cười trên gương mặt, gật đầu nói: “Nương nương dạy bảo rất đúng ạ!”

Có điều, xem ra vẫn có rất nhiều người quan tâm tới thân phận của Phương Hàm, đặc biệt là người của Thái hậu và Hoàng thượng.”

Lại quay đầu bước đi, ta lạnh nhạt nói: “Phía cô cô, người không cần tiếp cận, có thể nàng ta không thích.” Có lẽ Phương Hàm giống An Uyển nghi, trước nay không gần gũi người khác, song nàng ta vẫn may mắn hơn so với An Uyển nghi, chí ít bên cạnh nàng ta còn có Văn Lương và Triều Thần. Nàng ta tiếp cận ta cũng chỉ vì cho rằng ta là người của Tô Mộ Hàn.

Ta vừa nói xong liền nghe thấy Tình Hòa cười, nói: “Nương nương suy nghĩ nhiều rồi, có thể cô cô sẽ thích nô tỳ đấy. Nô tỳ nghe nói muội muội của cô cô tên là Tình nhi, vừa khéo trong tên của nô tỳ cũng có một chữ ‘Tình’.”

Ta thoáng sững người, ta cũng từng nghe nói Phương Hàm có một muội muội nhưng không biết muội muội của nàng ta tên là Tình nhi.

Nghiêng mặt nhìn Tình Hòa, ta lên tiếng hỏi: “Người biết chuyện của muội muội nàng ta không?”

Tình Hòa gật đầu, nói: “Nô tỳ có nghe qua nhưng chỉ biết nàng ta tên Tình nhi, đã mất tích, có lẽ đã không còn trên thế gian này nữa.”

Ta định hỏi có phải nàng ta từng gặp Tình nhi, sau đó nhớ ra khi ấy, nàng ta còn chưa vào cung, sao có thể gặp? Những người mất tích trong vụ cung biến bốn năm trước phần lớn đều đã chết.

Hai chúng ta đi, thi thoảng có nói chuyện, bất giác đã tới Khánh Vinh cung. Cung tỳ của Khánh Vinh cung nhìn thấy ta, vội tiến lên, nói: “Nô tỳ thỉnh an Đan phi nương nương, nương nương xin đợi một chút, nô tỳ vào bẩm báo một tiếng.”

Ta im lặng không nói, chỉ dừng bước chân.

Nô tỳ rất nhanh đã đi ra, nói với ta: “Xin mời Đan phi nương nương!”

Ta gật đầu, đi được vài bước liền nghe thấy tiếng bước chân Tình Hòa chạy chậm theo ta. Nàng ta nhìn ta, khẽ cười, đi tới đỡ tay ta, nói nhỏ: “Nương nương đi chậm thôi!”

Ta để mặc nàng ta dìu vào trong.

Cung tỳ bên trong đều hành lễ với ta. Qua tấm rèm, ta trông thấy Thiên Phi đang nằm trên giường, lơ mơ có thể thấy tiểu hoàng tử được quần tã nằm bên cạnh nàng ta. Tình Hòa vén rèm lên giúp ta, ta bước vào, hành lễ với tỳ ta. “Tần thiếp tham kiến Đức phi nương nương!”

Thiên Phi bấy giờ mới ngược mắt nhìn ta, lạnh lùng cười một tiếng: “Tin tức của Đan phi nhanh thật đấy, mới đó mà đã biết bản cung là Đức phi rồi à?”

Nhìn kĩ, ta thấy khí sắc của tỳ ta không tốt lắm, song điều này cũng chẳng ảnh hưởng đến sức sát thương người khác của tỳ ta. Gọi ta qua từ sớm, chẳng phải vì muốn khoe khoang thân phận Đức phi của tỳ ta hay sao? Bấy giờ ta gọi rồi, tỳ ta còn giả vờ kinh ngạc.

Ta đứng thẳng người, nói: “Sớm như vậy nương nương đã gọi tần thiếp đến, không phải để nói về việc này à? Tần thiếp thấy, hôm qua người vừa sinh xong, nên nghỉ ngơi tốt mới phải!” Đưa mắt nhìn tiểu hoàng tử, ta nhú mày, nói: “Sao nương nương phải đích thân chăm sóc tiểu hoàng tử? Nhũ mẫu đâu?”

Nghe ta nói vậy, Thiên Phi càng thêm đắc ý, ngón tay cẩn thận, dè dặt vuốt ve khuôn mặt trắng mịn của đứa bé, cười nói: “Đó là nhờ Thái hậu thấu hiểu, suy nghĩ cho bản cung, bà nói tiểu hoàng tử có thể ở bên cạnh bản cung vài ngày. Đan phi...” Tỳ ta chột nhìn ta, thu lại nét cười. “Bản cung vẫn thật không nghĩ ra,

sao người lại dè tiện như vậy nhỉ? Hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, người vẫn có thể quyến rũ Hoàng thượng.”

Ha, tỷ ta là người như vậy đấy, mở miệng ra là ‘dè tiện’. Thật đáng tiếc, phí hoài công sức tiên sinh dạy học đã dạy dỗ tỷ ta.

Tỷ ta gọi ta đến quả nhiên vẫn vì chuyện hôm qua ta tới Thiên Dân cung, có điều ta thật sự muốn xem xem đáng về nỗi cơn tam bành của tỷ ta. Hắt tay Tình Hòa ra, ta bước tới bên giường, cười nói: “Lời nói này của nương nương thật khó nghe, sao lại gọi là quyến rũ chứ? Hôm qua là Hoàng thượng kéo tằm thiếp qua Thiên Dân cung. Nếu không tin, người có thể đi hỏi Lý công công...”

“Người...” Lòng mảy tỷ ta dựng đứng, ngón tay thanh mảnh chỉ vào ta, nói: “Vô sỉ! Lời này mà người cũng có thể nói ra miệng! Hôm qua, nếu không phải người, sao Hoàng thượng có thể không đến thăm tiểu hoàng tử? Đừng có ở đây nói với bản cung rằng Hoàng thượng chủ động, tâm tư hồ ly của người, bản cung há không biết?”

Tỷ ta càng nói càng hăng, thanh âm như lớp sóng, lớp này xô cao hơn lớp trước: “Năm đó, khi còn ở trong phủ, nếu không phải người quyến rũ công tử nhà họ Cố thì Cố thiếu gia sẽ vô duyên vô cớ để ý đến người ư? Hừ, người giống hệt mẹ người, trời sinh chỉ biết nhòm ngó nam nhân của người khác?”

Ta chỉ cảm thấy cơn giận dữ xộc lên từ lòng bàn chân, tỷ ta quả thật càng nói càng không ra gì. Chửi ta, ta có thể bỏ qua, nhưng dám chửi mẹ ta? Ta giận dữ bước lên nhưng Tình Hòa kéo cánh tay, kìm giọng, nói: “Nương nương, xin người bình tĩnh!”

Hơi khựng lại, ta hít thật sâu, đứng thế, ta phải bình tĩnh, sao ta có thể gì Thiên Phi?

Thấy ta như vậy, tỷ ta càng đắc ý, cười nói: “Xem kìa, cung tỷ bên cạnh người rất biết điều đấy!” Tỷ ta nói xong, nhìn về phía Tình Hòa, lại khinh miệt nói tiếp: “Có điều, đi theo chủ tử như vậy, coi như người gặp vận xui rồi! Ha...”

Khi nàng ta nói lời này, ta nhìn thấy nụ cười đắc ý lộ ra trên gương mặt Nhuận Vũ. Nhớ tới tối hôm qua, ả ta đã thấy tương lai rực rỡ như ánh mặt trời chẳng?

Sao không chứ? Chủ tử của mình đã sinh hạ hoàng trưởng tử, lại được tấn phong Đức phi, làm cung tỷ như nàng ta không phải cũng được thơm lây còn gì?

Tối qua, đừng nói Thiên Phi, Nhuận Vũ cũng như được đi dạo một vòng qua Quỷ Môn Quan. Đắc ý đi, kẻ hồng hách, kiêu căng, để xem có thể vẻ vang đến lúc nào?

Tình Hòa nói đúng, ta phải bình tĩnh.

Nén cơn giận trong lòng, ta vẫn tươi cười, nói: “Nương nương thật sự đã vu oan cho tằm thiếp, tối qua tằm thiếp còn khuyên Hoàng thượng qua thăm tiểu hoàng tử đấy chứ, nhưng Hoàng thượng tính tình bướng bỉnh, tằm thiếp cũng không khuyên nổi người.”

“Người nói láo!” Nàng ta kêu gào, nhảy dựng lên, chỉ vào ta rồi lạnh lùng nói: “Nếu không phải người quấn chặt lấy Hoàng thượng, sao Hoàng thượng có thể không tới Khánh Vinh cung? Thái hậu đã đến, tất cả mọi người đều đến, chỉ có duy nhất Hoàng thượng không đến!”

“Nương nương!” Nhuận Vũ giật mình, sợ hãi lao đến kéo chân đắp lên người tỷ ta rồi nói: “Nương nương, người đang trong thời gian ở cũ, vẫn nên nằm nghỉ ngơi.”

Ta cười. “Nhuận Vũ nói phải đấy, nếu trúng gió, để lại mầm bệnh thì lợi một mất mười.”

Đột nhiên ta nhớ tới lời Thái hậu nói, Tôn Nhuế dùng phương thuốc gian truyền để giữ lại thai nhi cho tỷ ta, cái giá phải trả chính là giảm tuổi thọ.

Nhìn nữ tử trước mặt, không biết là vì tức giận hay vì lý do sức khỏe, gương mặt tỷ ta trắng bệch, không có chút sức sống.

Bỗng nhiên ta thấy xót xa cho tỷ ta.

Hạ Hầu Tử Khâm không đến, đâu phải do ta ngăn cản. Tỷ ta khăng khăng như vậy, vẫn sống trong ước nguyện đẹp đẽ của chính mình mà thôi.

Thiên Phi vẫn không chịu nằm xuống, rít lên: “Để lại mầm bệnh ư, trong lòng ngươi muốn như vậy à? Bản cung có nói cho ngươi biết, ngươi đừng có mơ! Bản cung đã có tiểu hoàng tử, còn sợ một Đàn phi nhỏ bé như ngươi sao? Ngươi cũng là người của Tang gia, ngươi không biết lời đồn đó ư? Bản cung thấy ngươi cũng không ngu ngốc, sao bây giờ còn chưa lĩnh ngộ được? thật sự muốn bật cười, lời đồn đó có cần tỷ ta nhắc nhở ta sao?”

Thấy ta chỉ cười không đáp, tỷ ta dường như vô cùng tức giận, nghiêng rằng nói: “Có gì đáng cười sao? Hôm qua nghe nói bản cung khó sinh, trong lòng ngươi vui mừng lắm nhỉ? Hôm nay được biết bản cung mẫu tử bình an, ngươi còn đặc biệt tới đây chọc tức bản cung. Nói cho ngươi biết, bản cung sẽ không mắc lừa đâu!”

Ta sững sờ nhìn tỷ ta, thật ngu ngốc, ta nào có muốn tới chọc tức tỷ ta, rõ ràng là tỷ ta kêu ta tới mà.

“Nương nương, nương nương!” Nhuận Vũ gọi tỷ ta rồi nói: “Nương nương, người đừng kích động, nô tỳ đỡ người nằm xuống.”

“Nương nương!” Tình Hòa nhỏ giọng gọi ta, ta lắc đầu, ra hiệu cho nàng ta đừng lên tiếng.

Lúc bình tĩnh trở lại, ta đưa mắt nhìn tiểu hoàng tử ở bên cạnh Thiên Phi, thực sự thấy rất kỳ lạ. Thiên Phi gào to hét lớn như vậy sao tiểu hoàng tử không có chút phản ứng nào? Trẻ con bình thường chắc đã khóc thét từ lâu, không phải sao?

Ta bất giác tiến lên một bước, Thiên Phi rất cảnh giác, một tay bảo vệ tiểu hoàng tử, phần nộ nhìn ta, lạnh lùng nói: “Đừng có mong động vào con của bản cung! Đừng cho rằng bản cung không biết, ngươi không thoát khỏi liên can tới chuyện ở Quỳnh đài đâu! Ngọc Tiệp dư đúng là một kẻ điên, sao có thể ra mặt gánh tội thay ngươi?”

Ta sững người, có vẻ tỷ ta vẫn không biết chân tướng sự thật. Song cũng đúng, với đầu óc ngu ngốc như tỷ ta, dù có nói cho tỷ ta chân tướng thì tỷ ta cũng chẳng tin ấy chứ, đừng nói kêu tỷ ta tự suy đoán.

Có lẽ hôm qua có quá nhiều người, Thiên Lục không tiện nói chuyện với tỷ ta. Bây giờ vẫn sớm, Thiên Lục chắc cũng không đến sớm vậy đâu nhỉ?

Thế nhưng...

Ánh mắt ta vẫn không rời tiểu hoàng tử. Nó được quấn tã, nhìn từ đây sẽ không thấy mặt. Không rõ vì sao trong lòng ta có dự cảm chẳng lành. Còn nhớ Thái hậu từng nói, thuốc giữ thai đó sẽ không làm tổn thương tới đứa bé.

Lại tiến lên một bước nhưng Nhuận Vũ đứng chắn trước mặt ta, cúi đầu nói: “Đàn phi nương nương nên dừng bước đi ạ! Thái y nói, nương nương của chúng nô tỳ vẫn còn yếu, mấy hôm nay thời tiết nóng nực, người từ bên ngoài vào, e là trong không khí không được sạch sẽ.”

Ta cười khẩy, sợ ta không sạch sẽ hay sợ ta bước lên làm hại tiểu hoàng tử? Ta há có thể ngu ngốc đến vậy?

Ánh mắt Thiên Phi nhìn về phía ta. Ta cười nói: “Nương nương đừng ôm chặt tiểu hoàng tử thế, người không sợ tiểu hoàng tử không thở được à?”

Nghe thấy vậy, mặt Thiên Phi biến sắc, giận dữ nói: “Ngươi không chịu đựng được khi bản cung sống an lành hả? Bản cung nói cho ngươi biết, từ nay về sau, cách xa Hoàng thượng ra khi chưa muộn, nếu không bản cung sẽ không tha cho ngươi.”

Ta chỉ cảm thấy tức cười, hóa ra tỷ ta đặc biệt gọi ta tới, ngoài việc khoe khoang còn muốn nói với ta những lời này à? Kêu ta tránh xa Hạ Hầu Tử Khâm một chút, tỷ ta coi mình là thứ gì chứ, há tỷ ta cứ nói là được sao?

Ta cười, nói: “Vậy xin nương nương hãy tĩnh dưỡng cho tốt rồi nói sau!”

Tỷ ta càng tức giận: “Ngươi đừng đắc ý, ngươi cứ chờ đó! Bản cung bây giờ có tiểu hoàng tử, tương lai nó chính là...”

“Nương nương!”

Phía sau có người hét lên một tiếng, ngắt lời tỷ ta, không cần nhìn ta cũng biết đó là Thiên Lục.

Tình Hòa đứng cạnh ta hành lễ với nàng ta. “Nô tỳ tham kiến Quý tần nương nương!”

Cúc Vận nhìn thấy ta, giật mình kinh ngạc, cũng vọt hành lễ. Thiên Lục vội vàng bước lên, kéo tay Thiên Phi, nói: “Tỷ, những lời này há có thể nói lung tung? Họa từ miệng mà ra, muội đã nói bao lần với tỷ rồi?”

Thiên Phi hung dữ nhìn ta, sau đó quay sang nói với Thiên Lục. “Sao phải sợ?”

Ta khẽ cười, nói: “Những lời này, Đức phi nương nương nói hay không nói cũng có gì khác biệt? Lời của nương nương đều viết cả lên mặt rồi.”

Thiên Lục cắn môi, thực ra ta hiểu tâm trạng của Thiên Lục, Thiên Phi có điều kiện rất tốt, chỉ đáng tiếc tỷ ta đúng là loại tốt mã giẻ cùi, bên ngoài hào nhoáng nhưng bên trong chẳng ra gì.

Nhếch môi cười nhạt, ta quay người, nói: “Tần thiếp không quấy rầy nương nương nghỉ ngơi, tần thiếp xin cáo lui trước!”

Thiên Phi lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, tỷ ta vẫn đang vênh váo, tự đắc. Ta cũng không nhìn tỷ ta, chỉ vịn vào tay Tình Hòa đi ra ngoài.

Ra tới bên ngoài, ta mới lên tiếng: “Vừa nãy ồn ào như vậy, sao tiểu hoàng tử không khóc nhỉ?”

Tình Hòa nói: “Trẻ con vừa sinh ra có thể không miễn cảm với âm thanh, hưởng chi Đức phi nương nương lại sinh sớm...” Nàng ta nói tới đây, giọng nói nhỏ dần.

Trong lòng hơi căng thẳng, ta quả thật không muốn nghĩ rằng tiểu hoàng tử có vấn đề.

Chuyện của Thiên Phi, ta vốn không cần lo lắng. Bây giờ tỷ ta đã sinh hạ hoàng tử, vậy thì mai sau trong chốn hậu cung, tỷ ta còn đặt ai vào trong mắt chứ? Tỷ ta càng như vậy càng gây thù chuốc oán, chỉ xem Thiên Lục có khả năng hóa giải giữ tỷ ta hay không.

Ha, ta chợt phát hiện, làm muội muội của tỷ ta quả thật rất mệt mỏi.

Đi được vài bước, đột nhiên nghe thấy đằng sau vang lên giọng nói của Thiên Lục: “Đàn phi nương nương xin dừng bước!”

Ta giật mình, lúc này nàng ta không ở bên trong với Thiên Phi mà lại đuổi theo ta ra ngoài ư? Ta dừng bước, chỉ thấy một mình nàng ta, bên cạnh không có Cúc Vận. Nàng ta biết ta đã nghe thấy, nhấc váy đi lên, muốn mở lời nhưng lại đưa mắt nhìn Tình Hòa, thoáng ngần người.

Ta hơi nghiêng mặt nhìn Tình Hòa, khẽ nói: “Người lui xuống trước đi!”

“Vâng!” Tình Hòa không chút chần chừ. ‘vâng’ một tiếng rồi lui xuống.

Ta nhìn Thiên Lục, từ sau việc của hai phu thê nhà Trương Lăng, nàng ta chưa từng nói chuyện riêng với ta. Ta còn nhớ lần đó, nàng ta gọi thẳng tên ta, còn nói ta đồ kỹ với nàng ta.

Thấy Tình Hòa lui xuống, nàng ta mới bước lên nửa bước, nhìn ta, mấp máy môi nhưng không nói thành tiếng.

Ta cười nhạt một tiếng: “Tích Quý tần gọi bản cung lại không phải để im lặng đứng nhìn đấy chứ?” Nàng ta sững người, ta lại nói: “Hay người giống tỷ tỷ người, nghi ngờ bản cung có liên quan tới chuyện xảy ra ở Quỳnh đài?”

Nghe ta nhắc đến chuyện ở Quỳnh đài, cuối cùng nàng ta cũng bộc lộ cảm xúc, cười mỉa, nói: “Hôm qua, chuyện trên vũ đài ở Quỳnh đài, không ai hiểu rõ hơn tần thiếp. Khi Dao phi muốn ra tay đẩy tần thiếp xuống nước, vũ đài đó mới đột ngột sụp đổ. Vì vậy cho dù không ai tin lời nàng ta, tần thiếp vẫn sẽ tin.”

Hơi nhướn chân mày, ta hài hước nói: “Hả? Đã như vậy, sao người không nói ngay từ đầu?”

Nàng ta cười bất đắc dĩ. “Dù tần thiếp nói ra thì sẽ thế nào? Còn chẳng khác gì chịu tội danh vu oan giá họa? Hoàng thượng không muốn tin, đó mới là điều quan trọng nhất.”

Ta thoáng kinh ngạc, nàng ta đã nhìn thấu. Nếu không phải chính Dao phi lỗ miệng, chuyện của ngày hôm qua, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn không muốn vạch trần. Thế nhưng, ta không hiểu, vì sao sau lần nói chuyện đó, Thiên Lục vẫn có thể ung dung, thản nhiên đối diện với ta?

Nghiêng người, ta lên tiếng: “Tích Quý tần càng khiến bản cung không hiểu, bản cung lúc thịnh lúc suy nhưng cũng không thấy người dao động chút nào nhỉ?”

Gương mặt nàng ta vẫn không có nét cười, chỉ nói: “Bởi lẽ đó hoàn toàn không phải điều tần thiếp quan tâm, tần thiếp chỉ quan tâm tới tỷ tỷ, còn có...” Nàng ta nhìn ta, bỗng im bất, còn hơi liếc nhìn xung quanh.

Một lúc sau mới thấy nàng ta hạ giọng nói: “Người ấy lâu lắm rồi không xuất hiện, tần thiếp muốn biết, người ấy có bình an không?”

Nàng ta nói thật mơ hồ, chỉ nói ‘người ấy’ mà không nói rõ tên.

Thế nhưng ta biết ngoài Cố Khanh Hằng, còn có ai có thể khiến nàng ta để tâm như vậy? Nàng ta gấp gấp đuổi theo, hóa ra là vì chuyện của Cố Khanh Hằng. Ta cười mỉa một tiếng, nhìn nàng ta rồi nói: “Bản cung cho rằng người không nên hỏi bản cung, trực tiếp hỏi Cố đại nhân chẳng phải sẽ rõ hơn à?”

Nàng ta và Thiên Phi là người của Cố đại nhân, Cố Khanh Hằng là con trai ông ta, chuyện Cố Khanh Hằng đi đâu, Thiên Lục lại tới hỏi ta, thật kỳ lạ!

Quay đầu nhìn nàng ta, ta nói: “Hoàng thượng đã giáng chức của huynh ấy, người cũng không phải không biết. Bây giờ huynh ấy chỉ là một ngự lâm quân trấn thủ hoàng thành, lại không phải vũ lâm quân, đương nhiên không thể xuất hiện trong cung. Đừng nói Tích Quý tần đã lâu không gặp huynh ấy, bản cung cũng chẳng gặp được.” Ta không biết Thiên Lục đang giả vờ trò gì với ta, vậy thì ta cũng giả vờ không biết gì, xem thế nào!

Nàng ta hơi cắn môi, vo tròn chiếc khăn trong tay, lưỡng lự hồi lâu mới nói: “Nương nương biết tần thiếp không phải muốn hỏi điểm này.”

Ta lắc đầu. “Bản cung không biết người muốn hỏi cái gì, bản cung chỉ biết huynh ấy là con trai của Cố đại nhân, người không nên hỏi bản cung.”

Cuối cùng nàng ta lắc đầu, nhìn ta chằm chằm rồi nghiêng răng nói: “Nếu tần thiếp hỏi được, sao phải tới hỏi nương nương?”

Lời nói của nàng ta khiến ta kinh ngạc, Cố Khanh Hằng đã đi đâu, đến Cố đại nhân cũng không biết ư? Trong lòng cả kinh nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, ta nói với nàng ta: “Đã như vậy sao người cho rằng bản cung chắc chắn sẽ biết? Đến người mà huynh ấy còn chưa từng nói thì sao có thể để bản cung biết?” Khi ấy, chẳng phải nàng ta cho rằng chuyện hộp thuốc mỡ đó, Cố Khanh Hằng bị phạt là bởi nàng ta ư?

Lời nói của ta khiến sắc mặt Thiên Lục bỗng trở nên nhợt nhạt. Ta kinh ngạc nhìn nàng ta, nàng ta biết điều gì rồi? Biết Cố Khanh Hằng vào cung là vì ta chứ không phải vì nàng ta?

Bỗng nhiên ta hiểu ra, bởi thế mới có mấy lời của Thiên Phi lúc ở Khánh Vinh cung vừa nãy, đúng không? Vậy thì nàng ta cảm thấy bản thân mình gốc gác gì? Người mà nàng ta luôn nhung nhớ lại chẳng hề yêu nàng ta.

Rất lâu sau mới thấy nàng ta khẽ hít một hơi, cất lời: “Tần thiếp chỉ muốn biết huynh ấy có ổn không chứ không có ý gì khác. Điều này đối với nương nương chẳng qua chỉ là một câu hỏi.”

Ta im lặng, huynh ấy có ổn hay không, thực ra tabiết, thậm chí ta còn không biết Hạ Hầu Tử Khâm muốn huynh ấy đi đâu, làm gì? Hôm đó trong lãnh cung, huynh ấy vội vàng đến thăm ta một lát, ta chỉ nhớ huynh ấy nói đợi huynh ấy về, tất cả mọi chuyện sẽ được giải quyết,

Tay hơi nắm chặt, ta quay người, nói: “Bản cung quả thật không biết việc này.”

Nàng ta hỏi: “Vì sao?” Ta sững người, nàng ta lại nói: “Để tần thiếp biết huynh ấy có sống tốt không thì cũng có gây ra tổn thất gì cho nương nương đâu? Hay... hay huynh ấy đã xảy ra chuyện gì rồi?” Lúc nói điều này, giọng nàng ta đã có chút hoảng sợ.

Ta vội nói: “Người nói vậy!” Huynh ấy không thể xảy ra chuyện, chắc chắn không.

Bỗng nhiên Thiên Lục ngậy người, nhìn ta hồi lâu rồi mới từ từ cười, nói: “Không sao thì tốt rồi!”

Còn ta chỉ cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, vừa nãy nàng ta chẳng qua chỉ muốn ta nói ra câu đó ư?

Không sao là tốt rồi!

Đứng một lúc lâu, cảm thấy cuộc đời thật giống như câu chuyện cười.

Tình cảm của Thiên Lục đối với Cố Khanh Hằng, cũng nhất định không bình thường. Có lẽ ngay từ hồi nhỏ, nàng ta đã thích nam tử dịu dàng như gió mỗi khi nở nụ cười, nhưng nàng ta không phải nữ tử giỏi bày tỏ. Còn Cố Khanh Hằng lại chỉ thích một mình ta. Đối với ta, huynh ấy là người thân nhất. Nhưng dù thế nào đi nữa, chúng ta bây giờ đã không thể trở lại những ngày tháng xưa.

Hai người đứng một lát, nàng ta bỗng xoay người, đi vài bước chợt đứng lại, ngoái đầu nhìn ta, khẽ nói: “Lần này, chúng ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cho Dao phi.”

Ta sững người, vì sao đang yên đang lành Thiên Lục lại nói với ta điều này? Nàng ta đã biết hôm qua trên vũ đài, Dao phi muốn đẩy nàng ta xuống nước, khi ấy nàng ta không nói không có nghĩa là nàng ta bỏ qua, về điểm này ta luôn hiểu rõ.

Ta im lặng không nói, nàng ta đột nhiên cười buồn bã: “Tần thiếp bây giờ đã chẳng vướng bận gì, chỉ hy vọng tỷ tỷ có thể sống tốt.” Giọng nói của nàng ta nhỏ dần, nhìn ta rồi lại quay người rời đi.

Ta ngẩn người nhìn bóng lưng nữ tử đó, có lẽ đúng như lời nàng ta nói, nàng ta quả thật không muốn vào cung. Nhưng nàng ta không thể tự mình quyết định, vào cũng đã vào rồi. Dù không yêu Hạ Hầu Tử Khâm nhưng vì Thiên Phi nên mới phải thận trọng từng bước trong hậu cung, nàng ta chỉ muốn nhìn thấy Thiên Phi có được một cuộc sống tốt đẹp.

Hơi siết chặt hai tay, trước đây ta chưa từng ghen tỵ với Thiên Phi, song hôm nay, ta đổ kị với tỷ ta bởi tỷ ta có một muội muội tốt đến vậy. Chúng ta mặc dù cùng quan hệ huyết thống nhưng cuối cùng vẫn cách nhau bởi một bức tường.

Thở dài một tiếng, ta xoay người định đi, đằng sau lại vang lên giọng nói của Thiên Lục: “Còn nhớ lần đó, ta nói ngươi đổ kị với ta, nhưng giờ đây, ta lại đổ kị với ngươi.”

Ta giật mình kinh ngạc, lúc ngoái đầu thì thấy nàng ta đã quay người bước đi.

Lần này, nàng ta không tự xưng ‘tần thiếp’, mà dùng từ ‘ta’. Thứ ta đổ kị là thuở nhỏ của nàng ta, còn thứ mà nàng ta đổ kị là những ngày tháng bây giờ của ta.

Đổ kị vì Cố Khanh Hằng ư?

Trong lòng có chút chua xót, ta không biết nói gì, cảm thấy rất khó chịu.

Lắc đầu, dù khó chịu hơn nữa thì thế nào, ta và nàng ta cuối cùng cũng đã bước xa nhau. Từ nhỏ bọn ta chưa từng sống hòa thuận. Ta đổ kị với nàng ta, nàng ta ngầm ngầm hãm hại ta, nào giống tỷ muội ruột thịt chứ?

Ta cất bước đi, Tình Hòa tiến lên dịu ta nói: “Nương nương, chúng ta hồi cung chứ?”

Ta ngần ngừ giây lát, lắc đầu: “Không, tới Đình Hiên các trước. Ta muốn gặp Ngọc Tiệp dư, ta nhất định phải gặp nàng ta.”

Tình Hòa sững người nhưng không nói gì thêm, chỉ ngoan ngoãn đi bên cạnh ta.

Ta và Tình Hòa qua Đình Hiên các, thấy bên ngoài đã có vũ lâm quân canh giữ. Trông thấy chúng ta, một thị vệ đứng đầu tiến lên, nói: “Thuộc hạ tham kiến Đoàn phi nương nương!”

Ta gật đầu, nói: “Bản cung muốn thăm Ngọc Tiệp dư.”

Thị vệ hơi bối rối: “Điều này...”

Ta bước lên, nói: “Bản cung vào một mình, các người còn sợ bản cung sẽ làm gì Ngọc Tiệp dư sao?”

“Không, thuộc hạ tuyệt đối không có ý đó!” Thị vệ hoảng hốt lắc đầu.

Tình Hòa lên tiếng: “Đã như vậy, còn không để nương nương của chúng ta vào trong?”

Thị vệ ngấp ngừng giây lát, cuối cùng cũng lui bước, nói: “VẬY... nương nương nhanh một chút, lâu quá, thuộc hạ rất khó xử.”

Ta gật đầu, nói với Tình Hòa: “Người đợi ở ngoài!” Dứt lời, không nhìn nàng ta, ta bước vào trong.

Trong Đình Hiên các, ta không trông thấy thái giám hay cung tỳ nào, chỉ có hai thị vệ đang canh giữ ngoài cửa phòng của Ngọc Tiệp dư, thấy ta tiến vào thì vội hành lễ, ta ra hiệu miễn lễ cho bọn họ, đẩy cửa bước thẳng vào trong.

Ngọc Tiệp dư đang ngồi yên lặng trước bàn trang điểm, nghe thấy iếng mở cửa mới ngoái đầu lại. Nhìn thấy ta, trong mắt nàng ta hiện lên tia kinh ngạc, vội đứng dậy hành lễ: “Tần thiếp tham kiến nương nương!”

Ta vội bước lên đỡ nàng ta. “Tỷ tỷ không cần đa lễ.”

Lúc nhìn ngó xung quanh mới phát hiện trong phòng đã thiếu rất nhiều đồ, đến trâm trên bàn trang điểm cũng không còn một cái. Trên mái tóc của Ngọc Tiệp dư không thấy có món trang sức nào.

Nhìn thấy vẻ kiêu chế của ta, nàng ta khẽ cười, nói: “Thái hậu hạ lệnh thu dọn tất cả mọi thứ, đề phòng tần thiếp tự vẫn. Có lẽ bên Dao phi cũng như vậy.”

Ta cảm thấy có chút kinh ngạc, cho nên Thái hậu mới bố trí cả hai thị vệ trông coi ngoài cửa, sợ người bên trong làm những việc không lý trí ư? Thế nhưng bên phía Dao phi... Tuy ta vẫn chưa qua song cũng biết, người như Dao phi sẽ không lựa chọn tự vẫn.

Ánh mắt đặt trên gương mặt gầy gò của nữ tử trước mặt, ta thu lại dòng suy nghĩ, lên tiếng: “Chuyện này thật sự là do tỷ tỷ làm à?”

Nàng ta không hề trốn tránh ánh mắt của ta, thẳng thắn gật đầu, nói: “Đúng, bằng không sao tần thiếp có thể biết được vị trí cửa đoạn cột trụ, mà trên cánh tay tần thiếp sao có thể có vết sẹo do cửa gây ra?”

Ta ngây ngốc nhìn nàng ta nhưng nàng ta đã đẩy tay ta ra, bước lên vài bước, nói: “Tần thiếp biết hôm nay nương nương sẽ đến, trong lòng người biết rõ chuyện này nhưng vẫn phải chính miệng hỏi mới tin.”

Ta không kìm được, buột miệng hỏi: “Vì sao tỷ tỷ phải đứng ra?” Chỉ cần nàng ta không đứng ra nhận tội, Diêu thực phi sẽ đổ oan cho ta, nhưng Hạ Hầu Tử Khâm cũng sẽ nghĩ cách để ta thoát tội, không phải ư?

Tay nàng ta chậm rãi lướt qua mặt bàn, nói nhỏ: “Người nào làm người đó chịu, việc tần thiếp làm sao có thể để nương nương gánh tiếng oan.”

“Tỷ tỷ...”

Nàng ta cười, ngắt lời ta: “Tần thiếp muốn cảm ơn nương nương, nếu không có nương nương, e là đời này kiếp này, Hoàng thượng sẽ không bước vào Đình Hiên các của tần thiếp.”

Ta sững sờ, Ngọc Tiệp dư thu lại nét cười, ánh mắt nhìn xa xăm, thì thầm nói: “Lần này, Dao phi còn có thể thoát tội không?”

Ta chợt bừng tỉnh, ta còn chưa biết chuyện của Dao phi. Ta chỉ biết Thái hậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng ta, còn có Diêu thực phi, Thiên Phi, Thiên Lục, vì tai họa nàng ta gây ra lần này, tất cả mọi người sẽ dốc sức đẩy nàng ta vào chỗ chết. Mà Hạ Hầu Tử Khâm cũng đã vô cùng thất vọng về nàng ta.

Đột nhiên Ngọc Tiệp dư ngoái đầu nhìn ta, nhíu mày tất cả mọi người đều cố gắng khiến ả ta chết, có đúng không?”

Ta do dự giây lát, cuối cùng gật đầu.

Bất giờ nàng ta mới hài lòng bật cười, nói nhỏ: “Còn nương nương? Người mong ả ta chết không?”

Ta? Mong hay không, ta quả thật chưa từng nghĩ đến, nhưng nhìn nữ tử tiều tụy trước mặt, ta bỗng cảm thấy không đành lòng, hỏi: “Tỷ tỷ lẽ nào không sợ chết ư?”

Lời ta nói khiến nàng ta sững sờ, hồi lâu sau mới nói: “Nương nương, đây là kết cục tần thiếp đã đoán trước được từ khoảnh khắc ả ta trở về.”

Ta kinh ngạc nhìn Ngọc Tiệp dư, nàng ta nói từ lúc Dao phi trở về, nàng ta đã dự đoán được kết cục?

Nàng ta nhìn ta, không đợi ta lên tiếng đã nói: “Nương nương chắc biết rõ, tần thiếp theo Hoàng thượng từ phủ thế tử, khi ấy, tuy tần thiếp không phải phu nhân của thế tử nhưng trong phủ cũng chỉ có một mình tần thiếp là cơ thiếp!”

Ta gật đầu, dĩ nhiên ta biết chuyện này.

“Từ nhỏ, phụ mẫu tần thiếp đều đã qua đời, khi ấy vương gia thương xót, thu nhận tần thiếp. Ngai thấy tần thiếp lanh lợi, năm tần thiếp mười bốn tuổi, ngài nói sau này sẽ gả cho Hoàng thượng làm thiếp. Ha!” Nàng ta cười nhạt một tiếng: “Khi ấy, tần thiếp lẻ loi một mình, làm thiếp cũng là may mắn rồi, nhưng Hoàng thượng không thích tần thiếp, song cũng không thể không nghe theo mệnh lệnh của vương gia, người đối xử với tần thiếp xưa nay đều lạnh nhạt. Lúc ấy, tâm tư của người luôn hướng về Phất Hy.”

Đây là lần đầu tiên ta được nghe về thân thế Ngọc Tiệp dư, hóa ra nàng ta là một cô nhi. Tuy ta còn có cha nhưng cũng chẳng khác cô nhi là mấy nên ta rất đồng cảm với cảnh ngộ của nàng ta. Nàng ta tưởng được gả cho Hạ Hầu Tử Khâm làm thiếp thì từ nay sẽ có chỗ dựa nhưng ai ngờ, đó chỉ là do lão vương gia khăng khăng làm theo ý mình. Khi đó trong mắt Hạ Hầu Tử Khâm nào có Ngọc Tiệp dư chứ?

“Thái hậu không chấp nhận ả, sau đó ả được phong làm công chúa gả sang Bắc Tề. Thậm chí sau này, nghe nói vì mang thai nên ả chết trong hậu cung Bắc Tề, nói thật, trong lòng tần thiếp rất vui mừng.” Khóe miệng nàng ta hiện lên nụ cười lạnh lùng, nói tiếp: “Ả không cho phép người khác mang thai đứa con của Hoàng thượng, nhưng đứa con của chính ả cũng không phải con của Hoàng thượng. Trong lòng tần thiếp cảm thấy hả giận vô cùng.”

Ta kinh ngạc nhìn Ngọc Tiệp dư, Dao phi vậy mà...

Nàng ta cười khở một tiếng. “Thế nhưng ai có thể ngờ, ả vốn không hề bước vào hậu cung Bắc Tề, thậm chí còn lấy thân phận quận chúa của Bắc Tề quay trở lại một lần nữa. Bây giờ còn là một Dao phi với địa vị cao quý! Khi nói câu này, ta nghe được nỗi oán hận trong ngữ khí của nàng ta.

Ta nắm tay nàng ta, nhỏ giọng nói: “Tỷ tỷ, khi ấy nàng ta đã làm gì tỷ?” Lúc ta hỏi, trái tim từng chút, từng chút như bị thắt chặt, Phất Hy ngay từ đầu đã không hề đơn thuần, đúng không?

Ngọc Tiệp dư dần thu lại nét cười, trong mắt nàng ta dâng lên một lớp lóng lánh. Chỉ trong chớp mắt, hai hàng lệ trong veo lăn xuống gò má, rơi lên mu bàn tay ta, mang theo cảm giác nóng ấm. Rất lâu sau, giọng nói run run của nàng ta vang lên: “Ả đã hại chết đứa con của tần thiếp...”

Ta chỉ cảm thấy kinh ngạc, con của Ngọc Tiệp dư? Ta xưa nay không hề biết, hóa ra nàng ta từng có thai!

Cơ thể nàng ta bỗng trở nên run rẩy, khẽ khép mi, thời gian dường như quay trở lại năm năm trước. “Khi ấy, Hoàng thượng và hai vị vương gia đi Cẩm Châu xử lý công việc, tần thiếp mơ hồ cảm thấy cơ thể có điều khác lạ, ha, khi ấy ngốc nghếch biết bao, còn không biết mình đã có thai. Sau đó nghĩ ra, nhưng vì xấu hổ nên tần thiếp không dám nói, muốn tự mình tìm đại phu rồi nói sau. Vương gia luôn muốn có cháu bông, tần thiếp cũng muốn báo đáp ân dưỡng dục bao năm của vương gia, sinh cho Hạ Hầu gia một vương tôn. Khi tần thiếp vui mừng mời đại phu đến khám, đại phu đó lại lắc đầu, nói tần thiếp nôn ọe không phải do thai nghén, chỉ là đồ ăn của tần thiếp có vấn đề nên ảnh hưởng không tốt đến tỷ vị.”

“Tần thiếp nào ngờ, hóa ra Phất Hy đã nhìn thấy tần thiếp nôn ọe do thai nghén, lúc đại phu vào phủ đã mua chuộc ông ta, cố ý che giấu sự thật là tần thiếp đã mang thai. Nghĩ mình không mang thai nên nhiều lúc tần thiếp cũng không chú ý...” Nàng ta cắn chặt đôi môi mỏng, tới mức nó trở nên nhợt nhạt, tiếp tục kể: “Ngày hôm đó, Thái hậu hẹn mọi người tới hậu hoa viên thưởng hoa. Lúc đi tới cây cầu uốn lượn, Phất Hy cố ý kéo đứt vòng cổ hạt san hô. Hạt san hô bất ngờ rơi xuống, tần thiếp không cẩn thận giẫm phải, cơ thể không đứng vững, ngã xuống. Khi ấy, Dụ Thái Phi hoảng sợ túm tay tần thiếp kéo lại, song cuối cùng không thắng được lực trượt của tần thiếp. Lúc ngã xuống, do phần bụng va vào lan can, tần thiếp lập tức cảm thấy đau dữ dội. Đứa con của tần thiếp đã không còn.”

Lúc nói đứa con không còn, ta thấy rõ Ngọc Tiệp dư nghiêng răng nghiêng lợi nói. Đó là sự căm hận, phần nợ tội cùng.

“Sau này tần thiếp mới biết, Dụ Thái Phi vì bị đập đầu vào đá, từ đó trở nên điên loạn.”

Ta sững sờ, kéo tay nàng ta, hỏi: “Tỷ nói là hạt san hô, có phải là hạt màu đỏ?” Khi thốt ra câu này, trong đầu ta đã nhớ tới viên châu ngọc gắn trên ngọc bội của Diêu thực phi. Hóa ra đó không phải là châu ngọc, đó là hạt san hô.

Ngọc Tiệp dư ngạc nhiên nhìn ta, không hiểu vì sao ta có hứng thú với hạt san hô đỏ. Nàng ta ngây người so gât đầu. “Không sai, chính xác là màu đỏ. Nghe nói thứ mà Liễu lão gia đem về từ nơi xa khi ra ngoài buôn bán, ở đây hiếm khi nhìn thấy!”

Ta căn môi, cuối cùng ta đã biết vì sao hôm đó ở Lam Hồ, Dụ Thái Phi trông thấy Diêu thực phi lại đột nhiên phát điên. Là bởi bà trông thấy hạt san hô vốn thuộc về Dao phi, cũng chính vì nói mà bà bị đập đầu vào đá, trở nên điên loạn.

Hôm đó, quả nhiên Thái hậu đã lợi dụng Dụ Thái Phi, hồng mượn tay Dụ Thái Phi để đoạt lại hạt san hô đã bôi hoa nghệ tây từ Diêu thực phi, ý đồ muốn thiêu hủy chứng cứ. Nhưng không ngờ Tiểu Đào lại đưa miếng ngọc bội có hạt san hô cho ta, vì vậy mới có chuyện sau này.

Ta không ngừng suy nghĩ, lại thấy Ngọc Tiệp dư nói: “Khi ấy vì tần thiếp đi phía sau, mọi chuyện xảy ra thế nào, không ai nhìn thấy. Phất Hy một mực khẳng định do Dụ Thái Phi đẩy tần thiếp, còn tần thiếp đã túm tay Dụ Thái Phi trong tình huống khẩn cấp, khiến bà bất cẩn ngã xuống. Ha, lúc ả ta nói mấy lời này, có nhiều a hoàn nói rõ ràng trông thấy Dụ Thái Phi đưa tay về phía tần thiếp...”

Ta im lặng, cảnh tượng như vậy cũng giống như ngày hôm qua ở Quỳnh đài, An Uyển nghi muốn kéo Thiên Phi theo phản xạ. Rõ ràng là cứu người nhưng chỉ một câu nói có thể làm thay đổi hoàn toàn ý định ban đầu của người đưa tay ra, bởi thế An Uyển nghi mới kinh hãi đến vậy.

Năm đó, Dụ Thái Phi đã phát điên, Dao phi lại là nữ tử mà Hạ Hầu Tử Khâm yêu thương, tin rằng trên dưới trong vương phủ ai nấy đều thấy rõ. Bề ngoài nàng ta có vẻ vô hại, lời nói như vậy xuất phát từ miệng nàng ta, ai có thể nghi ngờ?

Hướng hồ mối quan hệ giữa Hạ Hầu Tử Khâm và Dụ Thái Phi xưa nay luôn không tốt. Năm ấy Thái hậu biết Dụ Thái Phi đã phát điên, ắt hẳn trong lòng rất vui nhỉ?

“Vương gia nổi cơn thịnh nộ, không còn sủng ái Thái phi. Tần thiếp vốn muốn tìm Hoàng thượng để nói rõ chuyện này với người nhưng Thái hậu lại nói, chuyện này đã có kết luận cuối cùng rồi, quả thật là do Dụ Thái Phi hại tần thiếp mất đứa bé...” Cuối cùng nàng ta bật khóc nức nở, toàn thân run rẩy không ngừng.

Ta nhói đau trong lòng, cúi xuống ôm nàng ta.

Thái hậu là người thông minh, sao bà có thể không nhận ra thủ đoạn của Dao phi? Bà không nói bởi bà cũng muốn tư lợi, muốn Dụ Thái Phi thất sủng, khiến Hạ Hầu Tử Khâm hoàn toàn thất vọng về mẹ ruột của mình...

Thái hậu à...

55. Chương 55

“Về sau, Thái hậu vội vã muốn đưa ả ta tới Bắc Tề, e là cũng bởi việc này, Thái hậu sẽ gây bất lợi cho các cơ thiếp vào phủ mai sau.” Ngọc Tiệp dư lắc đầu: “Nhưng sau khi Phất Hy tới Bắc Tề, tần thiếp cũng không thể mang thai được nữa. Ha!” Nàng ta cay đắng bật cười, nhỏ giọng nói: “Một cơ thiếp không quyền không thế như tần thiếp còn có thể làm gì? Nỗi đau khổ như vậy chỉ có thể nuốt vào trong lòng, đâu có nói ra cũng chẳng ai tin. Nương nương...”

Đột nhiên nàng ta ngừng đầu gọi ta, cười thê lương: “Bây giờ, người có tin không?”

Ta nhất thời ngây người, ta muốn tin, nhưng Phương Hàm, người mà ta tin tưởng đến thế cũng có thể giấu tâm tư khác trước mặt ta, huống chi đây chỉ là lời nói từ một phía của Ngọc Tiệp dư? Ha, những điều này, nàng ta có lừa dối hay không thì có liên quan gì đến ta? Thứ nàng ta muốn chẳng qua chỉ là Dao phi phải chết. Chỉ như vậy mà thôi!

Ta im lặng không đáp nhưng Ngọc Tiệp dư cũng không buồn bã. Đưa tay lau giọt lệ bên má, khẽ hít một hơi, nàng ta lại nói tiếp. “Năm đó Phất Hy hại tần thiếp rơi xuống nước, mất đi đứa con, tần thiếp vốn cũng muốn khiến ả ta chết chìm ở Quỳnh đài, cũng coi như ăn miếng trả miếng. Vị trí đó rất tốt, một khi đèn trên vũ đài tắt, nơi đó gần như tối đen, không nhìn thấy gì cả, nhưng không ngờ mạng ả ta lại lớn đến vậy!”

Lúc này ta mới càng khẳng định, người cửa gãy cột trụ quả thật chính là nàng ta, Ngọc Tiệp dư.

Bỗng nhiên nàng ta cúi đầu, ánh mắt đặt trên đôi tay mình, dừng lại rất lâu. Ta không kìm được, cúi đầu nhìn, tay nàng ta thật đẹp, ngón tay thon dài, móng tay xinh xắn, màu phấn hồng. Ta xưa nay không dùng phẩm làm từ cánh hoa để vẽ màu, ta luôn cả thấy quá phiền phức nhưng màu sắc và hoa văn trên móng tay Ngọc Tiệp dư thật hoàn hảo. Ta không kìm được, đưa tay nắm lấy tay nàng ta, nói nhỏ: “Tỷ tỷ, rất đẹp!”

Dường như nàng ta không tập trung, một lúc sau mới ngước mắt, hỏi: “Rất đẹp sao?” Khi nói câu này, trong ánh mắt nàng ta dần hiện lên tia sáng, cảm giác rạng rỡ lại khiến ta không khỏi có chút hoảng sợ. Nàng ta lại cười, nói: “Đẹp hơn nữa thì cũng chẳng còn bao lâu để ngắm nhìn. Nếu không phải vì lần đó ngã xuống nước sảy thai, sức khỏe của tần thiếp cũng sẽ không yếu ớt như vậy.” Lúc nói tới điều này, ánh sáng trong đôi mắt nàng ta dần trở nên ảm đạm.

Lúc này ta mới kinh hãi, còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy nàng ta, bóng dáng gầy yếu đó như thể chỉ một cơn gió thổi qua cũng sẽ ngã xuống, hóa ra là vì như vậy!

Nắm chặt tay nàng ta, ta nói: “Hãy nói những lời hôm nay tỷ giải bày với bản cung cho Hoàng thượng nghe, Hoàng thượng nhất định sẽ lấy lại công bằng cho tỷ.” Khi nói lời này, trái tim ta như bị thít lại.

Chuyện xảy ra đã nhiều năm rồi, tất cả mọi chứng cứ đều đã biến mất, những người liên quan khi đó, Dự Thái phi đã phát điên, Thái hậu dấu biết song ngày đó không nói, giờ đây chắc chắn cũng sẽ không nói ra, huống chi bây giờ Ngọc Tiệp dư còn bị cuốn vào chuyện ở Quỳnh đài, lại có thể trừ bỏ Dao phi, bà vui mừng còn không kịp, làm gì có chuyện bà đứng ra nói giúp cho nàng ta! Nếu Thái hậu nói ra sự thật thì Hạ Hầu Tử Khâm sẽ nghĩ về bà như thế nào? Bà là người thông minh, chắc chắn sẽ không tự tìm mình rắc rối lớn đến vậy.

Ngọc Tiệp dư cười khổ, lắc đầu: “Nương nương không cần an ủi tần thiếp, nếu có thể nói thì tần thiếp đã nói từ lâu rồi!”

Trong lòng ta cảm thấy khó chịu. Nàng ta không phải kẻ ngốc, hẳn hiểu rõ chỗ khó trong chuyện này, bởi vậy nàng ta thà lựa chọn không nói, ép bản thân đi trên con đường cùng này. Cho dù đồng quy vu tận với Dao phi, nàng ta cũng không hối tiếc.

Ta định lên tiếng nhưng nàng ta đã cướp lời: “Nương nương đừng nhúng tay vào chuyện này, nhất định không được tham gia. Dù sao tần thiếp cũng chẳng sống được bao lâu nữa.”

Lời nói của nàng ta khiến ta kinh hãi, vội nói: “Tỷ tỷ nói gì vậy?” Hạ Hầu Tử Khâm còn chưa định tội, cái gì mà chẳng sống được bao lâu nữa? Nghĩ như vậy,, trong lòng ta bỗng chốc trở nên căng thẳng.

Nàng ta lắc đầu, nói: “Nương nương vừa nói móng tay của tần thiếp rất đẹp, là màu sơn này đẹp ư? Thế nhưng tấy lớp hồng nhạt này đi, bên dưới chính là màu trắng bột nhìn thấy mà kinh hãi. Bệnh của tần thiếp đã vô phương cứu chữa, sống đến những năm cuối đời có thể tận tay báo thù cho con mình, tần thiếp đã rất mãn nguyện.” Lời nàng ta nói bộc lộ vẻ thanh thản, yên tâm.

Ta sợ hãi thốt lên: “Sao có thể... Thái y...” Phi tần trong cung cứ cách một khoảng thời gian lại có thái y đến bắt mạch, khám bệnh, nàng ta bị bệnh lâu như vậy, sao có thể không ai biết?

Nàng ta ngước mắt nhìn ta, cười nói: “Nương nương ở trong chốn thâm cung cũng không phải một, hai ngày, sao bây giờ còn hồ đồ như vậy? Phi tần không được sủng ái, ai sẽ quan tâm tới chứ? Tần thiếp chỉ nói đừng làm lớn chuyện này, trong lòng thái y sẽ rất vui mừng ấy chứ!”

Ta im lặng. Xưa nay, phi tần không được sủng ái, e là đến lúc sắp chết Hoàng thượng mới biết. Cho nên sau hai tháng ở lãnh cung, khi ra ngoài gặp lại Ngọc Tiệp dư, ta cảm thấy người đã vào lãnh cung lần này là nàng ta mới đúng.

“Thế nhưng Hoàng thượng...”

Hạ Hầu Tử Khâm đối với ai cũng có thể khoan dung, nhưng chỉ với Ngọc Tiệp dư lại quá bạc bẽo. Bắt đầu từ khi hắn còn là thế tử cho tới khi hắn xưng đế, từ khi Ngọc Tiệp dư mang thai con hắn tới khi sảy thai... hắn càng lúc càng xa cách Ngọc Tiệp dư xoay người, rất lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Nương nương, việc này không thể trách người khác được. Trước đây, khi Hoàng thượng muốn lấy Phát Hy, Thái hậu không đồng ý, tần thiếp cũng... không đồng ý. Những điều này trong lòng Hoàng thượng đều biết rõ, cho nên sau này, tần thiếp rơi xuống nước rồi sảy thai, vì đau lòng nên cũng từng nói Phát Hy cố ý làm đứt chuỗi hạt san hô khiến tần thiếp trượt ngã. Mặc dù Thái hậu đã ngăn tần thiếp nói những lời này song vẫn có một, hai câu truyền đến tai Hoàng thượng. Nếu người là Hoàng thượng, người sẽ nghĩ thế nào?”

Trước không đồng ý cho Hạ Hầu Tử Khâm lấy Phát Hy, sau đó tuyên bố Dụ Thái phi hại nàng ta, nhưng Ngọc Tiệp dư lại nói là do Phát Hy... Quả thật, nếu ta là Hạ Hầu Tử Khâm thì cũng sẽ cho rằng Ngọc Tiệp dư nhân cơ hội bị sảy thai muốn giá họa cho Phát Hy, cho nên hắn mới càng không thích Ngọc Tiệp dư, đúng không? Bởi lẽ hắn cho rằng, đến đứa con đã mất mà Ngọc Tiệp dư cũng nở lợi dụng để khiến hắn xa cách Phát Hy.

Nàng ta không để ý đến sự khác thường của ta, chỉ nói: “Vì vậy từ lúc Dao phi trở lại, tần thiếp luôn để ý nhất cử nhất động của ả ta. Cho tới khoảng thời gian trước, lúc nói tới sinh nhật Thái hậu, Hoàng thượng muốn xây dựng một vũ đài trên Quỳnh đài, cho diễn vở kịch Thái hậu thích nghe nhất để chúc thọ cho người. Dao phi cần mẫn luyện kịch trong Dao Hoa cung. Khi ấy tần thiếp chỉ cho rằng hành động đó của Dao phi là để lấy lòng Thái hậu. Chuyện như vậy, chẳng phải sẽ cho tần thiếp một cơ hội ư? Cho nên tần thiếp liền đợi sau khi vũ đài xây dựng xong, trong đêm lên động tay động chân với hai cột trụ. Thậm chí tần thiếp biết vũ kịch ả ta đang luyện tập là gì, ả ta chỉ cần bắt đầu múa trên vũ đài, hai cột trụ đó sẽ không chịu nổi sự chuyển động, trong chốc lát sẽ sụp xuống.” Nói tới đây, nàng ta cười gằn một tiếng: “Thế nhưng tần thiếp không ngờ, Dao phi đâu phải chỉ vì muốn làm Thái hậu vui vẻ mới cố gắng luyện tập? Tối hôm đó tần thiếp tới Quỳnh đài cũng trông thấy ả ta lén lút ở đó. Tần thiếp tận mắt nhìn thấy ả ta nói lỏng lan can ven hồ. Khi ấy, tuy tần thiếp không biết kế hoạch của ả nhưng cũng biết chắc chắn ả ta muốn hãm hại ai đó. Song lúc tần thiếp đang ở dưới nước, ả ta không phát hiện ra.”

Lan can đó quả nhiên là do Dao phi động thủ, vậy thì ghép tất cả mọi chuyện lại với nhau...

Ngọc Tiệp dư chậm rãi quay người, nhìn ta, nói: “Cho tới sinh nhật của Thái hậu, ả ta chủ động đề nghị Tích Quý tần gảy đàn, tần thiếp mới biết kế hoạch của ả. Hóa ra ả muốn trừ khử Đức phi, không...” Nàng ta lắc đầu, nghiêng rằng nói: “Người mà ả ta thật sự muốn đối phó là đứa con trong bụng Đức phi.”

Lúc nói tới từ ‘đứa con’, trong giọng nói của nàng ta tràn ngập sự phẫn nộ, có lẽ nàng ta nhớ tới năm đó, Dao phi đã hại chết đứa con của mình. Ta thấy đôi tay nàng ta siết chặt, móng tay màu hồ nhạt vẫn vô cùng đẹp đẽ, không ai có thể tin phía sau đó là một màu trắng bột, dấu hiệu cho thấy đã cận kề với cái chết. Ta nhìn lên gò má nàng ta theo phản xạ, đúng thế, sắc mặt cũng có thể dùng phấn hồng che đi.

Hít thật sâu, ta nói: “Cây trầm ngọc tía đó...”

Nghe thấy vậy, Ngọc Tiệp dư lắc đầu: “Chuyện cây trầm ngọc tía, tần thiếp quả thật không biết. Đây cũng là điều nằm ngoài dự liệu của tần thiếp. Khi thấy Thái hậu đưa cây trầm ra, tần thiếp cũng kinh ngạc, Thái hậu muốn vu oan cho nương nương sao?” Nàng ta ngược mắt nhìn ta.

Ta sững sờ, lắc đầu. Thái hậu sẽ không vu oan cho ta, bởi khi ấy, bà cũng không biết cây trầm đó là của ta. Nghĩ một lát, ta bèn nói: “Bản cung đã tặng cây trầm đó cho Thẩm Tiệp dư.”

“Thẩm Tiệp dư?” Nàng ta sững sốt, nói: “Không phải nàng ta đã phát điên rồi sao?”

Ta gật đầu, chính vì vậy nên mới lạ lùng.

“Chẳng lẽ là... Thực phi?”

Xem ra không chỉ ta, nàng ta cũng nghĩ như vậy. Giống như chuyện cây trầm ngọc tía đó là đồ của ta, rất nhiều phi tần trong cung đều biết. Thẩm Tiệp dư là người của Thư Quý tần, cũng là người của Diêu thực phi, không ít người trong cung biết chuyện này. Nhưng bây giờ ta không có bất cứ chứng cứ nào. Đến lúc

này, ta mới cảm nhận được mối nguy ẩn nấp khắp nơi trong chốn hậu cung. Có bao nhiêu người tham gia vào vở kịch hôm qua?

Việc nói lỏng lan can của Dao phi, việc cựa cột trụ của Ngọc Tiệp dư và việc đưa ra cây trâm ngọc tía của Diêu thực phi...

Có lẽ còn có nhiều người hơn nữa nhưng bọn họ lại ẩn nấp kĩ càng khiến người khác nhất thời không nhìn thấu. Ta khẽ hít một hơi, bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, rốt cuộc ai là bọ ngựa, ai là chim sẻ đây?

Ngọc Tiệp dư thở dài, nói: “Dù sao kết quả của việc này cũng như tần thiếp đã dự liệu, tần thiếp chẳng cầu gì hơn. Tần thiếp cứu nương nương một lần cũng coi như đã báo đáp ân điển của nương nương.”

Ta ngây người, ta đối với nàng ta nào có thể coi là ân điển? Ban đầu ta tiếp cận nàng ta cũng vì tư lợi.

Dường như nhìn thấu tâm tư của ta, nàng ta khẽ nói: “Nương nương không cần áy náy, nếu tần thiếp không bị bệnh, có lẽ lần này sẽ không đứng ra nói giúp nương nương. Người cũng biết ở hậu cung, có thể nói đúng sai gì chứ, chỉ có thắng thua thôi!”

Lời nói như vậy mặc dù làm mất đi sự ấm áp nhưng không biết vì sao, ta lại cảm thấy thoải mái.

Không có đúng sai, chỉ có thắng thua. Câu nói này rất hay!

Tranh đấu trong hậu cung chẳng phải đều như vậy ư?

“Nương nương!” Nàng ta nhìn ta, lên tiếng: “Hãy sinh một đứa con cho Hoàng thượng, mẹ phú quý nhờ con, tin rằng đạo lý này, không cần tần thiếp dạy người.”

Lòng ta thất lại, ta đương nhiên biết đạo lý này. Ta cũng muốn sinh một đứa con cho hần, thế nhưng... Nhớ tới lời hần nói hôm đó ở lãnh cung. Không phải hần không muốn ta sinh con cho hần, chỉ là hần vẫn đang lo lắng chuyện gì đó song không muốn nói cho ta hay.

Ta gật đầu, nói: “Đa tạ tỷ tỷ, trong lòng bản cung cũng hiểu rõ!”

Trên gương mặt Ngọc Tiệp dư bấy giờ mới lộ nét cười, nàng ta lại nhìn ta, cúi đầu nói: “Xin nương nương hãy trở về đi, ở lại đây lâu quá e là không hay. Sang năm, nếu người vẫn còn nhớ tới tần thiếp, hãy thấp cho tần thiếp một nén nhang. Trên đời này, tần thiếp cũng không còn người thân, tần thiếp đi rồi, không còn vương bận.”

Những lời muốn nói đã nói hết, nàng ta lại trở về với hiện thực, vẫn nhớ thân phận của mình là Ngọc Tiệp dư.

Ta chỉ cảm thấy trong mắt nóng rát, nghiêng răng nói: “Tỷ tỷ không muốn gặp mặt Hoàng thượng lần cuối ư?” Nếu nàng ta muốn, ta nhất định sẽ làm hết khả năng của mình để hần đến, cũng coi như đây là việc cuối cùng ta có thể làm cho nàng ta.

Hóa ra người đối với người không giống nhau. Nhớ tới khi ấy, Thư Quý tần trước khi chết còn cầu xin gặp ta, nhờ ta đưa túi gấm nàng ta thêu cho Hạ Hầu Tử Khâm. Tuy ta đồng ý nhưng chưa ra khỏi Ngọc Thanh cung ta đã ném đi, còn lần này, ta thật lòng muốn giúp Ngọc Tiệp dư.

Song nàng ta khẽ cười, lắc đầu nói: “Không, tần thiếp không muốn để lại nhưng nhớ cho Hoàng thượng.” Nàng ta nói xong, xoay người quay lưng lại với ta.

Nàng ta nói nhưng nhớ, vậy thì rốt cuộc là muốn hay không muốn đây?

Ta không nhìn thấy nét mặt của Ngọc Tiệp dư, cũng không bước lên, một lát sau mới hỏi: “Tỷ tỷ có từng yêu người không?”

Bờ vai nàng ta khẽ run, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Thế nào là yêu? Năm đó, khi lão vương gia ban tặng tần thiếp cho Hoàng thượng, tần thiếp chỉ cho rằng có thể có chỗ dựa, nhưng nào ngờ, chỗ dựa há lại dễ dàng đến vậy? Tần thiếp và Hoàng thượng vốn không nên ở bên nhau, chỉ bởi người không yêu tần thiếp, mà tần thiếp cũng chỉ coi người là một chỗ dựa.”

Cố gắng kìm nén để nước mắt không rơi, thứ mà Ngọc Tiệp dư muốn kỳ thực rất đơn giản, thế nhưng Hạ Hầu Tử Khâm không thể cho nàng ta.

Lúc ra khỏi Đình Hiên các, trong lòng không thể bình tĩnh được.

Tình Hòa thấy ta đi ra, vội bước lên dìu ta, nói: “Nương nương không sao chứ?”

Ta miễn cưỡng lắc đầu, nói: “Hồi cung thôi!”

Hai người đi được một đoạn, ta trông thấy một người mặc áo quan đang đi trên con đường nhỏ phía xa xa. Nhìn kĩ, có lẽ người đó đi ra từ Ngự thư phòng. Trong lòng thoáng hoảng hốt, ta nhớ hôm qua Hạ Hầu Tử Khâm nói, buổi triều sớm nay sẽ rất náo nhiệt.

Xem ra không chỉ buổi triều sớm, tan triều rồi, các đại thần vẫn không muốn nghỉ ngơi, nếu không, sao lúc này mới rời khỏi Ngự thư phòng?

Ta nhìn Tình Hòa đi phía bên này, nhìn thấy một người trong số đó đột nhiên quay đầu, ta giật mình kinh ngạc, là Cố đại nhân! Tính ra vài tháng ta không gặp ông ta. Lần gặp mặt trước là vì chuyện Cố Khanh Hằng bị Thái hậu phạt đánh.

Ta và ông ta nhìn nhau từ xa, không ai dừng bước song đôi mắt nhìn ta vẫn không che giấu được sự chán ghét và căm hận.

Thiên Lục nói, Cố Khanh Hằng ra ngoài làm việc, đến Cố đại nhân cũng không biết huynh ấy đi đâu. Thiên Lục cho rằng ta biết, có lẽ Cố đại nhân cũng như vậy nhỉ? Nhưng dựa vào tính cách của ông ta, đâu có cho rằng như vậy cũng sẽ không mở miệng hỏi ta.

Khẽ lắc đầu, ta thu lại ánh mắt.

Trở lại Cảnh Thái cung, ta trông thấy Tường Hòa, Tường Thụy tươi cười chạy ra đón. Nhìn vẻ mặt của bọn họ, ắt hẳn đã biết việc ta ở lại Thiên Dận cung tối qua rồi nhỉ? Vào trong, thấy Phương Hàm đi ra, nói: “Nương nương đã về?”

Ta gật đầu, nói: “Cô cô, đây là Tình Hòa, cung tỳ Hoàng thượng ban cho bản cung.”

Rõ ràng thấy ánh mắt Phương Hàm lóe lên tia sáng nhưng nàng ta chỉ gật đầu. Tình Hòa bước lên, cười nói: “Cô cô chính là Phương Hàm cô ạ? Tình Hòa thỉnh an cô cô, sau này có việc gì không hiểu, mong cô cô chỉ bảo!”

Phương Hàm khẽ cười, nói: “Đã là người của Hoàng thượng phái tới, nào cần ta chỉ giáo!”

Ta khẽ ho một tiếng. “Bản cung mệt rồi, vào nghỉ ngơi một lát!”

Tình Hòa tiến lên dìu ta nhưng ta khoát tay, nói: “Không cần hầu hạ đâu!”

Ta quay người định cất bước vào trong thì thấy bên ngoài có người cao giọng nói: “Hoàng thượng giá đáo!”

Ta thoáng giật mình, lúc trở về còn nhìn thấy mấy đại thần kia, sao nhanh như vậy mà hần đã đến Cảnh Thái cung rồi? Ta còn đang suy nghĩ đã thấy hần rào bước vào, mọi người vội hành lễ.

Ta khom người, nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Nhưng hần không nói một lời, chỉ bước lên kéo tay ta đi ra ngoài.

Ta giật mình sợ hãi, khẽ gọi hần: “Hoàng thượng!”

Hần không cho đứng dậy, người của Cảnh Thái cung đều quỳ dưới đất, không ai dám đứng lên. Bước chân của hần càng nhanh hơn, ta không dám giãy dụa, mặc kệ cho hần kéo đi. Ngự liễn đang đợi bên ngoài, hần kéo ta lên kiệu.

Lý công công vội kêu: “Khởi giá!”

“Hoàng thượng đưa thần thiếp đi đâu?” Nhìn hần, ta nhỏ giọng nói.

Hần không nhìn ta, chỉ lạnh lùng lên tiếng: “Dao Hoa cung.”

Ta giật mình kinh hãi, hần nói tới Dao Hoa cung thì đưa ta theo làm gì?

Nhưng hần nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Hay thật, chuyện vừa xảy ra tối qua, hôm nay văn võ bá quan trong triều đều biết! Trẫm còn cho rằng tất cả người của thiên triều đều đã biết!”

Lòng nặng trĩu, hần nói tiếp: “Lúc lên triều, tất cả bản tấu đều viết ban chết cho Dao phi! Sau khi hạ triều, bao nhiêu trung thần còn chạy đến Ngự thư phòng của trẫm can gián, nói Dao phi là yêu nữ của Bắc Tề, không thể giữ lại để nàng ta tiếp tục làm hại hoàng tự của trẫm.”

Ngữ khí của hần rất kích động, thực ra, cho dù hần không nói thì lúc này nhìn thấy mấy đại thần, trong lòng ta cũng đoán đúng vài phần.

Bàn tay đặt trên đầu gối của hần hơi siết chặt, hần lạnh lùng nói: “Đến Diêu Hành Niên ở Thương Châu xa xôi cũng dâng thư, trẫm trước nay không biết, hóa ra bọn họ lại quan tâm đến việc của trẫm như vậy!”

Ta hơi ngạc nhiên nhìn hần, việc chỉ mới xảy ra mà đến Diêu Hành Niên cũng biết rồi sao?

Sau đó lại nhớ tới lời Thiên Lục, nàng ta nói lần này sẽ không bỏ qua cho Dao phi, hóa ra là muốn ám chỉ điều này ư?

Đằng sau Thiên Phi và Thiên Lục là Cố đại nhân. Cố đại nhân tất nhiên có thể lực nhất định trong triều, bởi vậy sẽ có rất nhiều đại thần liên danh dâng biểu tấu, yêu cầu ban chết cho Dao phi. Còn phía Diêu Hành Niên, ắt hẳn là do Diêu thực phi nói.

Hậu cung nhiều người như thế, nhưng việc này như thể đã được bàn bạc kỹ lưỡng trước đó, ai nấy đều nóng lòng muốn dồn Dao phi vào chỗ chết. Đừng nói bên ngoài, hậu cung còn có Thái hậu. Thái hậu cũng không muốn Dao phi được sống. Bao nhiêu người đang chờ cơ hội giấu hổ bìm leo, há có thể cứ thế bỏ qua?

Nhìn người bên cạnh, ta khẽ hỏi: “Vậy còn Hoàng thượng. Trong lòng Hoàng thượng nghĩ thế nào?”

“Trẫm...” Đột nhiên hần im bặt, ngược mắt nhìn ta, mãi sau mới nói: “Nàng cảm thấy trẫm nên làm thế nào?”

Lòng ta nặng trĩu, hần lại muốn nghe ta nói... Có phải hần biết hậu cung bây giờ chỉ có ta không có bất cứ hành động nào nên mới muốn hỏi ta?

Ta cười buồn bã, chỉ vì sau lưng ta không có chỗ dựa vững chắc. Sau đó ta tự hỏi bản thân, nếu có, ta có làm như vậy không?

Khẽ lắc đầu, giả thiết này nực cười xiết bao!

Khẽ hít một hơi, ta lên tiếng: “Dao phi mưu hại hoàng phi, mưu hại hoàng tự là sự thật đã được xác minh, cho dù Hoàng thượng muốn tìm cách giúp nàng ta thoát tội, e là đã khó càng khó hơn, huống chi văn võ bá quan đều đã biết, đây là việc không thể áp chế trong triều. Xưa nay, người phạm phải tội này không có còn đường nào khác ngoài đường chết. Nhưng nếu Hoàng thượng vẫn muốn giữ lại mạng sống cho nàng ta thì vẫn có thể. Ai bảo nàng ta bây giờ là quận chúa Bắc Tề? Chỉ cần người nói chiếu cố đến quan hệ giữa thiên triều với Bắc Tề, miễn cho nàng ta tội chết, tin rằng cũng không có ai dám nói gì. Có điều tội sống vẫn khó tha.” Nghiêm túc nhìn hần, thấy ẩn đường của hần cau lại, ta cắn môi, nói: “Cho nên, quan trọng là phải xem rốt cuộc trong lòng Hoàng thượng nghĩ thế nào.”

Tất thấy mọi điều ta nói, hần chắc chắn đã từng nghĩ đến. Hần chỉ muốn ta nói ra, có lẽ hần muốn ình một lý do để buông tha cho Dao phi. Có thể hần vẫn đang do dự.

Hần không nữa.

Đột nhiên ta lại nhớ đến lần tấn phong cho Diêu thực phi, hần cũng giống như bây giờ, muốn ta nói ra nội dung của thánh chỉ.

Rất lâu sau hần mới nghiêng rằng nói: “Trẫm có thể buông tha cho nàng ấy không?”

Ta gật đầu: “Đương nhiên có thể bởi người là Hoàng thượng nhưng Hoàng thượng phải nghĩ cho kỹ, không có một vị quân vương nào có thể chấp nhận một quận chúa ngoại tộc hãm hại hoàng tự của mình, còn có thể buông tha cho nàng ta. Nếu người tha cho nàng ta, vậy thì sẽ đánh mất sự anh minh của người. Bách tính trong thiên hạ sẽ coi người là hôn quân.”

Hắn quay ngoắt đầu, trừng mắt nhìn ta, nghiêng răng dần từng chữ: “Hỗn xược!”

Nhưng ta không sợ, chỉ khê nói: “Thần thiếp không hỗn xược, chỉ e những điều thần thiếp nói, trong lòng người cũng hiểu rõ.” Chuyện của Dao phi âm ỉ như vậy, dầu hắn có lòng muốn bỏ qua cho nàng ta thì cũng không thể tự mình quyết định.

Ta bỗng nhớ tới lời nói của Ngọc Tiệp dư. “Lần này ả ta có thể thoát tội không?”

Vậy thì giờ đây ta đang giúp Ngọc Tiệp dư, có lẽ trong tiềm thức, ta đã tin lời Ngọc Tiệp dư ở Đình Hiên các. Năm năm trước, Dao phi hại chết đứa con của Ngọc Tiệp dư, năm năm sau Dao phi lại ngựa quen đường cũ, nhưng sẽ chẳng ai cho nàng ta cơ hội như vậy. Nàng ta tưởng rằng mình mưu tính rất giỏi nhưng không ngờ xung quanh nàng ta có biết bao người đang âm thầm mưu hại nàng ta, chờ đợi nàng ta đi sai một bước, chờ đợi nàng ta vạn kiếp bất phục...

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ta đăm đăm, mấp máy môi nhưng không nói gì. Ta cũng im lặng.

Ngự liên đi một lúc lâu mới từ từ dừng lại. Lý công công nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, tới Dao Hoa cung rồi!”

Hắn im lặng, song sắc mặt trở nên khó coi.

Ta nắm tay hắn, khê nói: “Hoàng thượng, xuống kiệu thôi! Người đến chẳng phải vì có lời muốn nói với nàng ta sao?”

Hắn nhìn ta, hơi cau mày, thì thầm: “Để trẫm nghĩ một lúc!”

Ta sững người, cuối cùng cũng ngồi xuống, được rồi, hắn muốn nghĩ thì cứ nghĩ đi!

Ngọc Tiệp dư không định nói cho hắn biết chuyện trước đây, ta cũng sẽ không lên tiếng. Ngọc Tiệp dư cũng nói, nếu không phải nàng ta chẳng sống được bao lâu nữa thì nàng ta cũng sẽ không đứng ra cứu ta, vậy thì ta không nên nói ra chuyện xảy ra khi đó, tránh làm cho hắn nghĩ lúc này rồi mà ta còn giậu đổ bìm leo.

Ta thật sự không nên lợi qua vũng nước đục này. Trong hậu cung, ta phải học các thông minh hơn chút. Chút ít trong chuyện của Dao phi, ta tuyệt đối không đụng đến nàng ta, cho dù chỉ là một chút.

Cũng không biết bao lâu sau ta mới nghe thấy hắn cất tiếng hỏi: “Nếu trẫm tha cho nàng ấy, nàng... nàng sẽ nghĩ thế nào?”

Ta ngây người. Lời ta nói vừa nãy chẳng qua chỉ phân tích lợi hại giúp hắn, mà bây giờ hắn lại nói ta sẽ nghĩ gì? Hắn đang thăm dò ta sao?

Nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, ta khê cười một tiếng, lúc này rồi mà hắn còn có thể thăm dò ta?

Sắc mặt hắn quả thật không tốt, ta khê nói: “Nếu Hoàng thượng khẳng khẳng như vậy, thần thiếp sẽ không nói một lời!” Khi Dao phi chưa đến, hắn vẫn luôn đau đầu trong lòng cho nên trước nay hắn vô cùng miễn cảm với chuyện của nàng ta. Đối với ta cũng nhất định phải e dè, cẩn thận.

Ta nói vậy không phải gạt hắn, dầu hắn có thể giữ lại mạng cho Dao phi nhưng sau này không còn giống với trước kia, không phải sao? Phụ tốt đẹp trong lòng hắn đã chết, không bao giờ tồn tại nữa. Thứ ta muốn không phải điều này ư? Vậy thì ta còn mong điều gì?

Một lát sau, ta lại nói: “Hoàng thượng đã soạn xong thánh chỉ rồi chứ?”

Hắn chậm rãi lắc đầu. Ta cũng không nói nữa.

Lúc này mới thấy hắn đứng dậy, ta đứng lên theo, vừa định ra khỏi kiệu thì thấy bước chân hắn thoáng dừng lại. Ta quay đầu nhìn hắn, thấy hắn đang cúi đầu, vẻ mặt hơi khác thường.

Ta nhú mày, hỏi: “Hoàng thượng sao thế?”

Nhưng hắn lắc đầu, nói: “Vào thôi!”

Ta ngây người, hắn đã sai bước đi. Lý công công thấy chúng ta đi ra, vội tiến lên, định cất lời thì nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Đều đợi bên ngoài, không có lệnh của trẫm, không ai được phép vào.”

“Hoàng...” Lý công công còn định nói gì đó nhưng Hạ Hầu Tử Khâm đã kéo ta rảo bước vào trong.

Vũ lâm quân canh giữ bên ngoài vội hành lễ với chúng ta. Ta hít sâu một hơi, đây là lần đầu tiên ta bước vào Dao Hoa cung, e cũng là lần cuối cùng. Cho dù Dao phi có bị xử chết hay không thì Dao Hoa cung này cũng không phải nơi nàng ta sống sau này.

Lãnh cung, ha, lâu như vậy, chắc đã tu sửa xong rồi nhỉ? Ta chỉ không ngờ, lãnh cung được sửa chữa lại là để cho nàng ta sống sau này.

Đi thẳng vào trong, thị vệ canh giữ ngoài tầm cung thấy chúng ta đến, vội quỳ xuống hành lễ. Vừa định cất lời thì Hạ Hầu Tử Khâm giơ tay ra hiệu cho bọn họ không cần lên tiếng, lưỡng lự giây lát, hẩn buông tay ta ra, bước thẳng lên trước.

Khi bàn tay sắp chạm vào cửa phòng, cửa ‘cạch’ một tiếng rồi mở ra, lộ ra gương mặt tiều tụy của Dao phi. Có lẽ nàng ta đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, nàng ta đang đợi hẩn đến.

Nhìn rõ người ngoài cửa, ánh mắt nàng ta hân hoan, sau đó òa khóc, lao vào lòng hẩn, nức nở nói: “Hoàng thượng... Biểu ca... Muội biết huynh sẽ không bỏ mặc muội! Muội biết huynh sẽ không gạt muội, huynh đã nói sẽ bảo vệ muội mãi mãi.”

Nàng ta vừa khóc vừa nói.

Ta hơi kinh ngạc, tuy ta chưa từng nhìn thấy Phát Hy của ngày xưa nhưng Phát Hy như thế này có lẽ đã trở lại năm năm về trước, một Phát Hy xinh đẹp, dịu dàng thật khiến ta xót thương.

Lo lắng nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, đối mặt với nàng ta như vậy, hẩn có thể chịu đựng nổi không? Hẩn chậm chậm giơ tay lên vỗ vai nàng ta, khẽ nói: “Dao phi, trầm...”

“Biểu ca!” Dao phi hoảng hốt nhìn hẩn, mím môi nói: “Trước kia, huynh không gọi muội như vậy.”

Trước kia? Ha, đúng thế, hẩn gọi nàng ta là ‘Hy nhi’.

Thế nhưng bây giờ còn có thể quay trở lại trước kia không?

Hẩn bước lên vài bước, Dao phi lại theo bản năng. Ta do dự giây lát, cuối cùng cũng bước vào, thị vệ vội giơ tay đóng cửa phòng. Ta nhìn xung quanh, đúng như Ngọc Tiệp dư nói, Thái hậu đã hạ lệnh thu hết những đồ vật nguy hiểm trong phòng, đến bộ ấm trà trên bàn cũng không còn. Mà Dao phi cũng giống như ta nghĩ, nàng ta vẫn đang đợi Hạ Hầu Tử Khâm đến nên không có khả năng nàng ta lựa chọn tự vẫn.

Dao phi cuối cùng cũng nhìn thấy ta, đôi mắt nàng ta mở to, chỉ vào ta, nói: “Người đến làm gì? Ai cho người đến?” Nàng ta giận dữ tới mức tay run rẩy, sau đó, dường như chợt nghĩ ra điều gì, nàng ta hoảng sợ nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, run run nói: “Biểu ca...”

Hạ Hầu Tử Khâm nhẹ nhàng đẩy nàng ta ra, lên tiếng: “Đây là lần cuối cùng trầm đến thăm nàng, sau này sẽ không đến nữa. Nàng hãy tự thu xếp cho ổn thỏa.”

Lời của hẩn cũng khiến ta kinh ngạc. Hẩn mới thật hồ hững, không có chút tình cảm nào nhưng ta biết, thứ lạnh lẽo nhất chính là trái tim hẩn.

Dao phi nhìn hẩn với vẻ không tin nổi, giọt lệ tràn ra khỏi khóe mi. Nàng ta lắc đầu, khóc nức nở: “Không, huynh gạt muội. Sao huynh có thể không cần muội? Sao có thể? Huynh đã quên rồi ư? Huynh từng nói muốn lấy muội, muốn đối xử tốt với muội cả đời.”

Ta lạnh nhạt nhìn, hẩn chưa từng quên lời thề ước với nàng ta. Dẫu đã không thể trao cho nàng ta tình yêu mà nàng ta mong muốn song hẩn cũng cố gắng đem lại những thứ tốt nhất cho nàng ta, thậm chí hẩn còn nói có thể cưng chiều nàng ta cả đời. Nhưng chính bản thân Dao phi không an phận.

Đáng tiếc, việc tới nước này, nàng ta vẫn không hiểu rõ, còn cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm đã phụ nàng ta.

Đột nhiên nàng ta nhìn về phía ta, rít lên: “Có phải do nàng ta đã gièm pha trước mặt huynh không? Nàng ta nói tất cả là do lỗi của muội, đúng không? Biểu ca, sao huynh có thể tin lời nói của nàng ta? Nàng ta muốn chiếm đoạt tình yêu của huynh, nàng ta muốn trừ bỏ từng người trong số các phi tần bọn muội! Huynh thật sự cho rằng nàng ta không liên quan đến chuyện ở Quỳnh đài ư? Biểu ca, huynh là người thông

minh, lẽ nào huynh thật sự cho rằng lời nói của Ngọc Tiệp dư là thật? Ha, Ngọc Tiệp dư là kẻ nhát gan, sao có đủ dũng khí để gây ta chuyện như vậy? Cây trâm ngọc tía rõ ràng là của nàng ta, là nàng ta đánh rơi bên hồ? Ngọc Tiệp dư chẳng qua nhận tội thay nàng ta! Biểu ca, huynh thật hồ đồ.”

Nàng ta ra sức gào thét, nói hấn hồ đồ, nếu hấn thật sự tin lời của nàng ta mới là hồ đồ.

Đúng thế, Ngọc Tiệp dư nhát gan, e là cả đời nàng ta cũng chỉ có lần này có thể làm chuyện điên cuồng đến vậy, bởi trong sâu thẳm trái tim nàng ta cất giấu nỗi căm hận bị tước đoạt mất đứa con từ nhiều năm trước.

Ta không nói nhưng thấy hấn xoay người nắm lấy tay ta, khẽ nói: “Nàng ấy trước nay chưa từng nói một câu không phải về nàng trước mặt trẫm.” Trong lòng cảm thấy ấm áp, ta ngược mắt nhìn hấn, thấy trong đôi mắt hấn tràn ngập niềm đau.

Dao phi nhào qua kéo tay kia của hấn, giọng nói thê lương. “Biểu ca, nàng ta giả vờ đấy, huynh cũng tin ư? Nàng ta không nói xấu muội trước mặt huynh nhưng những việc nàng ta làm thì sao? Chuyện ở Quỳnh đài...”

“Đủ rồi!” Hấn rút tay ra, lạnh lùng nhìn nàng ta, trầm giọng nói: “Đừng nhắc đến chuyện ở Quỳnh đài trước mặt trẫm...”

“Biểu ca...” Dao phi hoảng sợ nhìn hấn, bàn tay dần trở nên run rẩy, ánh mắt nhìn ta càng thêm căm hận. Nước mắt không ngừng rơi, nàng ta cố sức hít dẫu một hơi, nhìn ta rồi nói: “Hóa ra để bảo vệ nàng ta, huynh có thể mặc kệ muội! Hóa ra để lấp liếm cho nàng ta, huynh có thể trở mặt nhìn Ngọc Tiệp dư đứng ra chịu tội thay...”

“Chuyện này không liên quan đến nàng ấy!” Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nói.

“Huynh gạt muội! Tối bây giờ huynh còn muốn lừa muội!” Dao phi cười gằn, nói: “Huynh sợ muội làm nàng ta tổn thương à? Cho nên tối giờ mà huynh vẫn muốn nói những lời như vậy?”

Ta không nói một lời, chỉ im lặng nhìn nàng ta. Nàng ta nào biết, không ai hiểu rõ chuyện cây trâm ngọc tía bằng Hạ Hầu Tử Khâm. Khi Thái hậu đưa cây trâm ra cũng là tuyên bố rõ ràng sự trong sạch của ta, không phải sao?

Giờ đây Dao phi nói vậy, sao hấn có thể tin? Ngược lại, nàng ta càng nói, Hạ Hầu Tử Khâm càng thất vọng về nàng ta.

“Hy nhi!” Bất chợt hấn gọi tên nàng ta. Rõ ràng ta trông thấy sắc mặt nàng ta thay đổi, khóe miệng thấp thoáng nét cười. Hạ Hầu Tử Khâm lại nói: “Trẫm xưa nay chưa từng thiên vị ai, nếu có thiên vị thì cũng chỉ có mình nàng. Hôm nay trên triều, bao nhiêu bản tấu trình lên đều muốn trẫm định nàng tội chết nhưng trẫm chưa từng muốn nàng chết.”

Dao phi sợ hãi mở to đôi mắt, hấn lại nói tiếp: “Thế nhưng nàng vẫn không biết sai, còn năm lần bảy lượt muốn làm liên lụy đến Đàn phi. Nàng ấy xưa nay chưa hề gây ra việc gì bất lợi cho nàng. Dẫu trẫm nói muốn cưng chiều nàng cả đời, nàng ấy cũng không hề có nửa lời oán trách. Trẫm nói như vậy, lẽ nào nàng còn không hiểu?”

Sắc mặt nàng ta vừa nãy còn vui mừng, lúc này dần trở nên nguội lạnh. Nàng ta run rẩy cất lời: “Cho nên huynh thay lòng đổi dạ, huynh đã thích nàng ta? Biểu ca, huynh đã quên những tháng ngày chúng ta bên nhau rồi ư?”

Ánh mắt hấn đau đớn: “Trẫm không quên.”

“Không, huynh đã quên! Huynh đã quên từ lâu rồi!” Nàng ta vừa khóc vừa nói: “Người ta đều nói để vương vô tình, chỉ mình muội ngốc, cho rằng huynh không như vậy. Ha, bây giờ ư? Huynh có niềm vui mới liền quên tình xưa. Mọi lời hứa của huynh đều vì nàng ta, mọi câu của huynh đều muốn nói giúp nàng ta.”

Để vương có lẽ vô tình, nhưng vô tình cũng có hữu tình, có điều Dao phi đã chỉ sai chỗ.

Nàng ta từ từ ngồi xuống ôm đầu gối, nói: “Đã như vậy, muội cũng không muốn sống cho qua ngày, huynh hãy hạ lệnh giết muội đi.” Nàng ta dừng lại, vùi mặt vào giữa hai đầu gối. “Dù sao muội cũng không nên

sống, muội nên chết từ năm năm trước rồi. Khi ấy, nếu muội chết, Phất Dao cũng không... không thay muội vào cung, muội ấy cũng sẽ không chết. Hu...” Cuối cùng nàng ta không kìm được bật khóc nức nở.

Ta bỗng động lòng trắc ẩn. Khi ấy, Hạ Hầu Tử Khâm từng nói Phất Hy còn có một muội muội cùng cha khác mẹ ở Bắc Tề, hai tỷ muội tuy chẳng gặp nhau được mấy lần nhưng tình cảm rất tốt.

Hắn còn nói Phất Hy hy vọng nhất là được nhìn thấy Phất Dao hạnh phúc, cho nên lúc đó, tưởng người tới hòa thân là Phất Dao, hắn mới trăm phương nghìn kế sắp đặt một mối nhân duyên tốt cho nàng ta.

Phất Hy và Phất Dao, ha, bọn họ giống Thiên Phi và Thiên Lục biết bao, đều là tỷ muội tình thâm, nói thật ta rất ghen tỵ với bọn họ. Nhưng ai có thể ngờ, người chết không phải Phất Hy mà lại là Phất Dao.

Phất Hy khóc nức nở, bờ vai run run nhưng vẫn nói: “Khi ấy, Thái tử ca ca từng nói, muội và huynh không phải một cặp trời sinh. Huynh ấy còn nói, nếu muội bằng lòng, huynh ấy có thể cầu xin Hoàng thượng lựa chọn một công tử nhà khác uội. Chỉ có muội không tin, muội trước nay đều không tin.”

Ta bỗng cảm thấy kinh ngạc. ‘Thái tử ca ca’ trong lời kể của Dao phi chắc chắn là Thái tử tiền triều. Hoàng hốt nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, thấy sắc mặt hắn không thay đổi, ta mới thoáng yên lòng, xem ra hôm nay hắn không định trách tội những lời Dao phi nói. Cho dù nàng ta nhắc tới Thái tử tiền triều, hắn cũng có thể coi như không nghe thấy.

Có lẽ Thái tử tiền triều tiền triều nói đúng, như cái gọi là người ngoài cuộc sáng suốt hơn kẻ trong cuộc. Khi ấy, Hạ Hầu Tử Khâm còn nói, hắn cho rằng hắn yêu nàng ta, yêu đến tận xương tủy. Ha, chẳng qua tất cả mọi người đều nói bọn họ là một cặp trời sinh nên hắn liền tưởng như vậy. Bởi thế, tình cảm hắn dành cho nàng ta khác với tình cảm dành cho Ngọc Tiệp dư, hắn cho rằng đó là yêu, còn là một tình yêu khắc cốt ghi tâm, nhưng sau này mới phát hiện, trân trọng và yêu rất cuộc vẫn khác nhau. Đột nhiên ta nhớ tới Cố Khanh Hằng, đối với Cố Khanh Hằng, ta cũng trân trọng như vậy. Huynh ấy là người thân của ta, vì vậy ta hy vọng huynh ấy sống tốt, ta có thể làm bất cứ việc gì để bảo vệ huynh ấy, nhưng suy cho cùng, đó không phải tình yêu.

Việc bọn họ không nhận ra, Thái tử lại nhìn thấu, cho nên y mới nói đang ở bên nhau.

Thoáng kinh ngạc, sau đó ta nhớ tới những lời Dự Thái phi nói khi ấy, ngày đó bà còn trông thấy Thái tử điện hạ. Lê nào cũng vì chuyện này? Hay bà cho rằng Thái tử và Phất Hy có tư tình? Lắc lắc đầu, những điều này đâu phải là việc ta nên quan tâm bây giờ?

Hắn chỉ đứng đó, không bước lên.

Bỗng thấy hắn lui nửa bước, lông mày nhíu chặt. Ta khẽ gọi hắn một tiếng song hắn lắc đầu.

Dao phi bỗng ngược mắt, đứng dậy lần nữa, bước lên, bỏ nhào vào lòng hắn, giơ tay xoa lên lồng ngực hắn, nói: “Trái tim vẫn còn đây nhưng đã không có Hy nhi nữa rồi... Biểu ca, muội đã không còn gì, Phất Dao chết rồi, huynh cũng không còn yêu muội nữa. Ha, huynh nói huynh tha uội nhưng muội sống còn ý nghĩa gì? Nhìn nàng ta vênh váo đắc ý, muội thật sự không cam lòng!” Nàng ta vừa nói vừa nhìn ta chằm chằm, bàn tay siết mạnh cánh tay hắn. “Năm năm trước, muội chỉ có mình huynh, huynh cũng chỉ có muội. Năm năm sau, muội chẳng còn gì, nhưng huynh lại có được quá nhiều thứ!” Nàng ta dừng lại, sau đó nghiêng răng nói: “Ngôi vị Hoàng đế... Muội hy vọng xiết bao huynh không phải là hoàng đế của thiên triều, hy vọng xiết bao ngôi vị đó là của Thái tử ca ca.”

Hắn im lặng không nói.

Ta không nhìn rõ nét mặt hắn nhưng trái tim ta từng chút, từng chút như bị bóp chặt. Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy bản thân mình đến gần với chuyện của tiền triều như thế.

Nàng ta bỗng ngược mắt nhìn hắn, hỏi nhỏ: “Cái chết của Thái tử ca ca có liên quan đến huynh không?”

Lời nói của nàng ta khiến ta sợ hãi. Dao phi to gan thật, dám nói thẳng về cung biến của tiền triều như vậy!

Ta đang sững sốt, muốn biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ trả lời như thế nào thì lại nghe Dao phi nói: “Biểu ca, cảm giác mất đi tình yêu chân thành... Phất Hy vốn tưởng năm năm trước huynh đã từng nếm thử, nhưng

không ngờ, hóa ra huynh chưa ném được. Hy vọng lần này có thể để huynh cảm nhận một cách trọn vẹn.” Nàng ta vừa dứt lời liền buông hắc ra, sải bước về phía ta.

Ta còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy một vết trắng lóa hiện lên trước mặt. Thanh đoản kiếm sắc bén đã đâm thẳng về phía ta.

Ta vô cùng sợ hãi song lúc này không phản ứng được, đứng bất động. Trong phòng nàng ta, đến một món đồ trang sức cũng không có thì lấy đâu ra đoản kiếm?

56. Chương 56

“Dao phi!” Hạ Hầu Tử Khâm quát lớn.

Dao phi hung hăng trừng mắt nhìn t trong đôi mắt ấy tràn ngập oán hận. Ta biết, nàng ta yêu Hạ Hầu Tử Khâm bao nhiêu thì hận ta bấy nhiêu.

Những thứ mà nàng ta có thể có được vào năm năm trước, năm năm sau nàng ta quay lại đã không còn, mà người cướp đi tình yêu của Hạ Hầu Tử Khâm chính là ta, bởi vậy nàng ta thà chết cũng muốn kéo ta chết cùng.

Không tránh được, đột nhiên ta muốn bật cười.

Nàng ta nói muốn Hạ Hầu Tử Khâm ném tử nỏ đau mất đi tình yêu chân thành, rốt cuộc sẽ đau đớn nhường nào?

Đoản kiếm chém tới, ta giơ tay đỡ theo bản năng. Âm thanh sắc nhọn vút qua, ống tay áo rộng bị cắt một miếng rất dài, máu tươi bỗng tuôn trào. Dao phi nghiêng răng rút thanh đoản kiếm khỏi cánh tay ta, định đâm nhát nữa, ta thấy cơ thể nàng ta bị kéo mạnh ra sau. Hắc lao tới ôm lấy ta, lo lắng gọi: “A Tử!”

Gương mặt hắc trắng bệch, cánh tay đang ôm ta run lên bần bật. Hôm quay đầu định gọi người nhưng ta ngăn hắc lại, nói: “Hoàng thượng, đừng!” Không trúng chỗ hiểm, chỉ đâm vào cánh tay mà thôi.

À... Đau thật đấy, ta gần như suýt bật khóc, bây giờ đâu phải lúc để ủy mị? Sao trên người Dao phi có đoản kiếm? Ai đưa thanh kiếm cho nàng ta?

Bất luận là ai thì kẻ đó muốn gây chuyện âm ỉ tại Dao Hoa cung. Bây giờ đầu óc ta rất rối loạn, nhất thời không thể nghĩ thấu đáo được, nhưng tuyệt đối không thể gọi người đến, không thể làm lớn chuyện.

Điều ta muốn thăm dò đã có kết quả, không phải sao?

Gương mặt hắc, ta chỉ cần nhìn là biết, còn có câu nói của hắc hôm đó, trông thấy ta rơi xuống Nam Sơn, hắc hận không thể giết chết chính mình. Giờ đây, ta có thể cảm nhận được nỗi đau thương trong câu nói đó của hắc.

Ha, cũng may ta không mang tính mạng ra đánh cược. Dao phi chẳng qua chỉ là một nữ tử yếu ớt, nàng ta hoàn toàn không biết võ, dẫu ta không tránh được cũng có thể sống sót.

Ánh mắt hắc tràn ngập nỗi đau, cúi đầu kiểm tra vết thương của ta. Đúng lúc này, ta trông thấy Dao phi diên cuồng lao tới kêu lên thất thanh: “Hoàng thượng!”

Hắc quay đầu nhưng không tránh, thẳng người chắn trước mặt ta. Thanh đoản kiếm đó cách vị trí lồng ngực của hắc nửa tấc thì bất ngờ dừng lại. Bàn tay nữ tử bắt đầu run rẩy, ngược mắt nhìn nam tử trước mặt, lắc đầu nói: “Hóa ra Diêu thực phi nói đúng, huynh thật sự có thể chết vì nàng ta...”

Ta chỉ cảm thấy bàng hoàng, Diêu thực phi?

Ánh mắt ta rơi trên thanh đoản kiếm trong tay Dao phi, lẽ nào thanh đoản kiếm đó là Diêu thực phi đưa cho Dao phi

Dao phi thất vọng nhìn hắc, đột nhiên bước lên một bước, thanh đoản kiếm đã đặt trên ngực hắc. Ta giật mình kinh hãi, lúc này là vì không phòng bị, nhưng còn bây giờ? Hắc hoàn toàn có thể chế ngự nàng ta

nhưng hấn không làm vậy, có phải hấn thà chịu một nhát đao của nàng ta cũng không thể tự tay đã thương nàng ta không?

Ta nghiêng rằng kéo y phục của hấn, nói: “Hoàng thượng, người là hoàng đế của thiên triều, sao có thể lấy thân mình ra mạo hiểm!” Nếu hấn có mệnh hệ gì, giang sơn sẽ như thế nào? Bách tính trong thiên hạ sẽ ra sao? Ta có thể mạo hiểm nhưng hấn thì không?

Nghe thấy vậy, người hấn thoáng chấn động, ngoái đầu nhìn ta.

Chỉ nghe thấy tiếng ‘keng’, thanh đoản kiếm trong tay Dao phi rơi xuống đất. Nàng ta chán nản lui vài bước, cúi đầu cười, nói: “Vì sao huynh vô tình đến vậy, mà ta vẫn không thể nhẫn tâm giết huynh? Vì sao khi ta quay trở lại, tất cả mọi điều đều đã thay đổi? Ta... ta không phải là quận chúa Bắc Tề, ta chỉ là Liễu Phát Hy. Biểu ca...” Nàng ta nức nở. “Vì sao huynh muốn ngôi vị hoàng đế này? Vì sao huynh muốn có tam cung lục viện?”

Hấn im lặng không nói, chỉ quay người, lấy chiếc khăn tay trong tay ta, quần lên vết thương trên cánh tay ta, dịu ta rồi nói: “Trẫm đưa nàng về.”

“Hoàng thượng...” Ta lại nhìn Dao phi, hỏi nhỏ: “Người yên tâm không?” Yên tâm để nàng ta lại một mình không?

Hấn mím môi không đáp, ta lại nói: “Thanh đoản kiếm đó...” Dù thế nào đi nữa cũng không thể để lại thanh đoản kiếm đó trong Dao Hoa cung, để bên cạnh Dao phi.

Hấn chần chừ, cuối cùng lên tiếng: “Người đâu?”

Cửa mở, một thị vệ tiến vào, cúi đầu nói: “Hoàng thượng có gì giao phó?”

“Trẫm bảo các người canh giữ ở đây chứ không phải kêu các người làm Môn thần!” Ngự khí của hấn nặng nề.

Ánh mắt thị vệ nhìn về phía ta, giật mình sững sốt rồi lại quay sang nhìn Dao phi, vội quỳ xuống, nói: “Thuộc hạ biết tội! Xin Hoàng thượng giáng tội!”

Ta biết hấn cũng không muốn làm lớn chuyện này nên mới gọi người vào ‘giáo huấn’. Cố chịu cơn đau từ vết thương, ta nghiêng rằng nói: “Thu lại thanh đoản kiếm dưới đất, tra rõ nguồn gốc của nó.”

Có lẽ hỏi Dao phi chuyện này, nàng ta cũng sẽ không nói thật.

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ta, không nói một lời, đỡ ta ra ngoài.

“Biểu ca!” Phía sau, Dao phi khóc lóc gọi hấn.

Hấn không dừng bước, nàng ta vẫn nức nở: “T kia vui vẻ bao nhiêu thì giờ đây trong lòng muội giằng co bấy nhiêu, sau này muội cũng sẽ đau khổ chừng đấy. Những điều này đều là vì huynh, biểu ca.”

Hấn quay người nhưng không hề quay đầu lại, chỉ đau xót lên tiếng: “Trẫm khiến nàng thất vọng, nàng cũng khiến trẫm thất vọng. Đây là lần cuối cùng, từ nay về sau, trẫm tuyệt đối không đặt chân tới Dao Hoa cung nữa bước.” Dứt lời, hấn không dừng lại, chỉ dịu ta đi ra.

“Biểu ca...” Phía sau, Dao phi gào thét ầm ĩ nhưng hấn tựa như không nghe thấy.

Ra tới bên ngoài, ta mới cảm thấy không chịu được, cơ thể mềm nhũn, ngã xuống.

“A Tử!” Hấn hoảng hốt gọi to, bế ta lên.

Lý công công thấy chúng ta đi ra, vô cùng sợ hãi, vội lao đến, gấp gao gọi: “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì?”

Hấn bế ta lên ngự liễn, trầm giọng nói: “Hồi cung. Truyền thái y!”

Lúc này Lý công công mới phản ứng kịp, vội vàng dạ liên tục.

“A Tử!” Hấn thì thầm gọi tên ta, bàn tay vuốt ve má ta.

Khóe môi nhoẻn cười, ta vẫn đang tỉnh táo nhưng cảm thấy hai chân mềm nhũn. Lúc Dao phi đâm thanh đoản kiếm về phía ta. Thực ra ta cũng không dừng cảm đến thế.

Đột nhiên hần vươn tay ôm ta vào lòng, nghiêng răng nói: “Trẫm đưa nàng đến, chẳng qua chỉ muốn để nàng ấy biết, đối với trẫm, nàng vô cùng quan trọng. Nàng ấy muốn vu oan cho nàng, đó là điều không thể, chỉ bởi trẫm tin nàng. Ai ngờ nàng ấy lại có thể làm chuyện như vậy...”

Bây giờ ta đã biết, hần chỉ muốn Dao phi chặt đứt niềm hy vọng cuối cùng.

Họ đã không thể quay lại như xưa.

Thiên Dận cung.

Vương thái y gấp gáp đến kiểm tra vết thương cho ta, thở dài nói: “Hoàng thượng yên tâm, nường nường chỉ bị thương phần mềm, bôi thuốc mấy ngày, không đụng vào nước thì sẽ không có trở ngại gì.”

Ông ta nói xong, lại dặn dò cung tỳ bôi thuốc, băng bó cho ta.

Ta cau mày, không kìm được nhìn vết thương, lúc ở Dao Hoa cung, ta đã biết vết thương đó rất sâu.

Các cung tỳ đều lui xuống. Hần vẫn ngồi bên giường, nắm tay ta khẽ nói: “Thế nào? Còn đau không? Nàng có biết vừa nãy dọa trẫm sợ chết khiếp không?”

Mở mắt nhìn hần, thấy sắc mặt hần còn khó coi hơn lúc nãy, ta sững người, thành thật gật đầu, nói không đau mới là giả. Hần định nói gì nữa nhưng đột nhiên nhú chặt lông mày, hơi nghiêng mặt đi. Ta kinh hãi, định nhồm dậy nhưng bị hần ấn nằm xuống. Hần lên tiếng: “Nàng nằm xuống nghỉ ngơi đi, trẫm...”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng!” Lý công công chạy vào, nhìn ta, nói với vẻ khó xử: “Hoàng thượng, nô tài để Vương đại nhân đợi ở ngoài hay là cho Vương đại nhân ...”

Ta bắt đầu cảnh giác, kéo tay hần, hỏi: “Hoàng thượng khó chịu à?”

Lý công công vội nói: “Chẳng thế? Hôm qua Hoàng thượng để bụng rỗng uống rượu, đến bây giờ vẫn có chút âm ỉ, buổi triều sớm đã nói bụng khó chịu.”

Chẳng trách hôm nay sắc mặt hần kém như vậy, vừa nãy ở Dao Hoa cung, vẻ mặt hần hơi khác.

Buổi triều sớm hôm nay, có biết bao chuyện trên triều, các đại thần còn không chịu nghỉ ngơi. Ta vừa định lên tiếng nhưng thấy hần nói: “Trẫm không sao, một lát nữa ăn chút đồ là được. Nàng cứ yên tâm nghỉ ngơi đi, trẫm trở lại thăm nàng sau.”

“Hoàng thượng...” Ta cất lời nhưng hần đã đứng dậy, dặn dò Lý công công: “Người không cần qua Ngự thư phòng, ở đây hầu hạ Đán phi. Không có lệnh của trẫm, không ai được phép vào tẩm cung của trẫm.”

Lý công công giật mình, vội gật đầu nói: “Vâng, nô tài xin ghi nhớ.”

Hần lại nhìn ta rồi quay người đi ra ngoài. Rất nhanh sau đó, bóng dáng màu vàng ấy đã biến mất khỏi tầm mắt ta.

Lý công công bấy giờ mới quay người, nói với ta: “Nường nường cứ an tâm nghỉ ngơi đi ạ, Hoàng thượng tới Ngự thư phòng xử lý chính sự rồi trở lại. Nô tài canh gác bên ngoài, có chuyện gì, người chỉ cần dặn dò là được.” Nói xong, y liền cung kính lui ra.

Hạ Hầu Tử Khâm muốn che giấu việc bất ngờ xảy ra ở Dao Hoa cung hôm nay. Hần giữ ta lại Thiên Dận cung, còn dặn dò không có lệnh của hần thì không ai được phép bước vào, chẳng phải là muốn giấu việc ta bị thương ư? Nghe khẩu khí của hần, chắc sẽ không định xử Dao phi tội chết.

Không biết vì sao, nghĩ như vậy, trong lòng ta thoáng vui, bởi lẽ Dao phi không chết, ‘đồng bọn’ của nàng ta tới qua là Ngọc Tiệp dư cũng không phải chết, không phải sao?

Nhớ tới đáng về bi thương của Ngọc Tiệp dư, trong lòng ta thật không nở. Nói cho cùng, nàng ta cũng là một người đáng thương. Nhưng nếu như vậy, không đạt được mong ước, không biết nàng ta sẽ không cam lòng như thế nào? Thứ ta muốn là trái tim của Hạ Hầu Tử Khâm mà Dao phi đã đánh mất, còn thứ Ngọc Tiệp dư muốn chỉ là mạng của Dao phi.

Khẽ thở dài, bởi thế ta mới là người luôn may mắn, không phải sao? Thứ ta muốn đều có cả, bây giờ ta còn cầu xin điều gì?

hơi mệt, ta nhắm mắt, cơn buồn ngủ ập đến. Tắm cung yên tĩnh, ngoài mùi long diên hương thì không còn thứ gì khác. Khắp nơi đều là mùi của hân...

Cũng không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, lúc trở mình, ta bất cẩn đụng vào vết thương trên cánh tay, đau tới nỗi ta tỉnh dậy ngay.

“Tỉnh rồi à?” Bên cạnh vang lên giọng nói của hân.

Ta giật mình, lúc nhồm người dậy, thấy trong tắm cung đã thấp đèn. Nhanh như vậy đã tới rồi sao?

Ta vội lên tiếng: “Sao Hoàng thượng không gọi thần thiếp dậy?” Nhìn thấy ấn đường của hân toát lên vẻ mệt mỏi, ta cũng không biết hân đã ngồi bên giường bao lâu.

Hân mỉm cười, đáp: “Trẫm cũng mới về, vừa ngồi xuống thì nàng tỉnh.” Hân giơ tay ra đỡ ta và nói: “Người đâu, chuẩn bị một ít đồ ăn.”

Hân không nói thì ta cũng không cảm thấy đói.

Ta nhú mày nhìn hân: “Hoàng thượng ăn gì chưa?”

Hân gật đầu. “Trẫm đã ăn một chút rồi.”

Thấy sắc mặt hân tốt hơn hân lúc ban ngày, ta thoáng yên tâm, lại hỏi: “Hôm nay có nhiều việc lắm à? Sao Hoàng thượng bận rộn tới tận bây giờ?”

Song hân chỉ khẽ nói: “Không nhiều việc lắm, nửa đường trẫm tới Khánh Vinh cung.”

Hóa ra hân đã tới Khánh Vinh cung.

Ta cười, hỏi: “Tiểu hoàng tử đáng yêu không?” Nhìn kĩ nét mặt hân, về chuyện của tiểu hoàng tử, hy vọng là ta đã nghĩ quá nhiều.

Nhắc tới hoàng tử, ấn đường hân mới từ từ dần ra, cười nói: “Trẫm không biết hóa ra trẻ con lại nhỏ như vậy. Trẫm có thể thoải mái bế bằng một tay.” Lúc hân nói, trong mắt tràn đầy sự hưng phấn.

Chẳng rõ rại sao nhưng thấy hân như vậy, trong lòng ta cũng vui vẻ.

Ta hỏi: “Hoàng thượng thích trẻ con không?”

Hân ngập ngừng giây lát rồi nói: “Trẫm thích!”

Ta khẽ cười một tiếng. “Thần thiếp cũng thích.” Thích con của chúng ta.

Hiển nhiên thấy nét mặt hân hơi lạ, ta vừa định lên tiếng thì nghe thấy bên ngoài có người nói: “Hoàng thượng, đồ ăn đã được mang đến.”

“Vào đi!” Hân nói.

Lý công công dẫn cung tỳ tiến vào, đợi ta ăn xong rồi mới lui ra.

Ta nhìn hân nhưng hân đã đứng dậy. “Thời gian này nàng ở lại đây, phía mẫu hậu cũng không c thịnh an, trẫm sẽ tự nói.”

Ta xuống giường, cất tiếng hỏi hân: “Chuyện của Dao phi và Ngọc Tiệp dư đã định tội rồi à?” Hôm nay hân qua Ngự thư phòng phân lớn là vì chuyện này, ta chỉ không biết hân sẽ viết thể nào trên thánh chỉ?

Có thể hân hơi run, mãi sau mới nói: “Trẫm vẫn chưa hạ chỉ.”

Ta bước tới bên cạnh hân, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng không hề mắc nợ nàng ta.”

Hân cười chán nản, khẽ nói: “Có đôi lúc trẫm ngẫm lại mọi điều, cảm thấy bản thân thật thất bại. Làm thiên tử, trẫm không thể ngăn được biến động trong triều, không thể ngăn được sự bất hòa giữa các nước. Làm con, trẫm không thể không mang lại cuộc sống an bình ấu hậu, không thể mang lại... cho bà những

ngày tháng yên ổn. Làm cha, trẫm không có cách nào bảo vệ đứa con của mình. Làm chồng...” Hấn từ từ quay người lại, nhìn ta, nói rõ từng từ: “.... Trẫm dành cho nàng quá ít thời gian.”

Ta chỉ cảm thấy hốc mắt nóng rát, ngốc quá, rốt cuộc hấn đang nói gì?

“Lần này, trẫm muốn nàng ở lại Thiên Dân cung, không đơn giản chỉ vì muốn giấu chuyện ở Dao Hoa cung ngày hôm nay. Trẫm chỉ hy vọng nàng ấy có thể sống tốt. Bây giờ ở trong cung, không có nơi nào an toàn hơn nơi này của trẫm. Nàng có hiểu không?”

Cuối cùng ta không tìm được, òa khóc, nhào vào lòng hấn, gật đầu thật mạnh. Ta hiểu, ta hiểu tất cả.

Hấn hít thật sâu một hơi, vươn tay ôm chặt lấy ta, dường như muốn hai cơ thể hòa làm một, giọng hấn khàn khàn: “Trước đây trẫm nói, trẫm thích nữ tử thông minh, bởi chỉ có nữ tử thông minh mới có thể sinh tồn ở nơi này, mới có thể cùng trẫm sống tới bạc đầu giai lão. Thế nhưng trẫm đã sai rồi, cho dù nữ tử có thông minh hơn nữa, chỉ cần yêu, trẫm đều muốn bảo vệ nàng ấy. Sau đó trẫm cho rằng điều tốt nhất trẫm có thể làm là cho nàng là cách xa, hờ hững với nàng, nhưng trẫm vẫn sai, cho dù trẫm làm như vậy thì những kẻ đó vẫn không buông tha cho nàng.”

Ta vừa khóc vừa lắc đầu. “Thế nhưng thần thiếp không sợ.”

Bởi hấn có ta, cho nên có thể tiếp tục kiên trì. Còn ta vì có hấn, cho nên không sợ điều gì.

Ta vốn chẳng có gì, không phải sao? Vậy thì dấu thâm cung là nơi của sài lang hổ báo, đối với ta cũng có gì đáng sợ chứ?

“Trẫm sợ, trẫm rất sợ.” Hấn ôm chặt lấy ta, lẩm bẩm.

Hấn vui mặt vào cổ ta, hơi thở dần trở nên gấp gáp, còn ta đột nhiên ngây người.

Vươn tay siết chặt tay hấn, ta nói: “Nhưng thần thiếp trời sinh vốn đã không phải nữ tử cần Hoàng thượng bảo vệ, thần thiếp hy vọng có thể kề vai sát cánh chiến đấu cùng Hoàng thượng.”

“A Tử...” Hấn thở dài, gọi tên ta.

Ta bỗng bật cười. “Hoàng thượng thật sự muốn thần thiếp sống tốt à?”

Hấn ngây người, ta khẽ đẩy hấn, ngược nhìn gương mặt hấn, muốn giơ tay mới nhớ ra cánh tay đang bị thương, không nên được nhúu mảy. Hấn lập tức ý thức được, vội hỏi: “Nàng đau à?”

Song ta hỏi hấn: “Hoàng thượng đau lòng à?”

Hấn ngần ngừ giây lát, cuối cùng gật đầu.

Ta cười, đẩy hấn lên giường, hấn hơi kinh ngạc, ta cúi xuống ôm lấy hấn, khẽ hỏi: “Vì sao Hoàng thượng không muốn thiếp?” Hôm đó trong lãnh cung, nếu không phải Lý công công xông vào, có lẽ chúng ta đã...

Thế nhưng sau lần ấy, dường như hấn càng lúc càng lý trí.

Thời gian đó, nghe nói hằng ngày hấn đều lật thẻ bài của các cung, nhưng xưa nay chưa hề chạm qua ta.

Rõ ràng cảm nhận được cơ thể hấn thoáng chấn động, đưa tay muốn đẩy ta, ta nghiêng răng kêu: “Á...” Hấn kinh hãi, cuối cùng không giơ tay ra nữa.

Ta nhào người lên người hấn, khéo môi chạm vào vành tai hấn, giọng nói mềm mại: “Đêm nay, thiếp trao trọn bản thân mình cho Hoàng thượng.” Ta vươn tay, lướt nhẹ qua chỗ nhạy cảm của hấn...

Ha, chỉ đáng tiếc, khi ta còn nhỏ, mẫu thân đã qua đời, chút bản lĩnh này ta vẫn chưa được chỉ dạy. Nghĩ vậy, ta bỗng cảm thấy lúng túng, mặt đỏ bừng. Hóa ra trong lòng ta cũng cất giấu những suy nghĩ khùng khiếp như vậy.

Cơ thể hấn hơi run lên, nắm lấy tay ta, khẽ dẫn từng chữ: “A Tử...”

Ta rút tay ra nhưng hấn càng nắm chặt hơn, ta mím môi nói: “Nếu Hoàng thượng không muốn chạm vào thiếp, xin hãy nói cho thiếp biết lý do.”

Hấn nhìn ta, mãi sau mới chậm rãi nghiêng mặt đi.

“Khi ấy, trăm tướng nàng ấy đã chết ở hậu cung của Bắc Tề. Trăm biết nữ tử trong cung một khi mang thai sẽ trở thành mục tiêu công kích. Trăm chỉ...” Hắc bổng dừng lại, nhắm chặt hai mắt.

Hắn sợ nếu ta mang thai sẽ trở thành mục tiêu của bọn họ, đúng không? Chuyện của Ngọc Tiệp dư ở vương phủ khi ấy, còn có chuyện hắc tướng Phất Hy đã chết ở Bắc Tề, thêm chuyện của Thiên Phi lúc bấy giờ... cho nên hắc mới nói, hắc cho rằng điều tốt nhất hắc có thể làm cho ta là cách xa, hờ hững với ta.

Hóa ra ý hắc là vậy!

hắc hắc đã biết Phất Hy chưa chết, không phải sao?

“Hoàng thượng...” Tựa lên lồng ngực hắc, ta thì thầm: “Bây giờ đã khác rồi. Cho dù Hoàng thượng có bảo vệ thiếp hay không, gần gũi hay xa cách xa thì vẫn luôn có người không nhẫn nhịn được, không đúng ư? Thiếp không sợ, Hoàng thượng cũng không cần sợ.”

Lặng lặng ngược mắt nhìn hắc, đôi mắt hắc vẫn khép chặt, ta hít một hơi rồi nói: “Hồi nhỏ, mẹ thiếp nói một nữ tử muốn sinh con ột nam nhân là bởi thực sự yêu người đó. Ha, khi ấy thiếp không tin lời mẹ nói. Thiếp xưa nay không cảm thấy giữa mẹ thiếp và cha thiếp có tình yêu, nhưng bây giờ thiếp đã tin. Cho dù cha thiếp chưa từng yêu bà, song bà đã yêu cha thật sự. Hoàng thượng, bây giờ chàng còn từ chối thiếp không?”

Hắc hít mạnh một hơi, mãi sau mới trầm giọng nói: “Nhưng bây giờ không phải vì nguyên nhân này mà trăm cự tuyệt nàng.”

“Vậy thì sao?” Ta vội hỏi.

Ta quả thật không hiểu, rốt cuộc là vì điều gì? Nhưng hắc không nói, mãi sau mới lên tiếng: “Trăm đang đợi...”

Đợi gì? Hay đợi ai?

Trong lòng rung động, ta buột miệng hỏi: “Hoàng thượng đợi Khanh Hằng trở về à?” Khi hỏi rồi, không biết vì sao, đáy lòng ta vô cớ trở nên căng thẳng, nắm lấy tay hắc, ta hỏi: “Rốt cuộc Hoàng thượng sai huynh ấy đi làm việc gì?”

Lần này hắc không nói sai huynh ấy tới Thương Châu giám sát Diêu Hành Niên, chỉ lắc đầu, nói: “Bây giờ trăm vẫn chưa thể cho nàng biết về việc này.”

Hắc có rất nhiều điều lo lắng.

Ta nghiêng rằng, hỏi: “Có liên quan tới chiến sự không?”

Đột nhiên hắc mở mắt, ở đó có thứ ánh sáng sắc bén. “Đừng hòng moi tin từ trăm.”

Ta bật cười, ta nào muốn moi tin từ hắc chứ? Tầm tầm cười, ta nói: “Nếu Hoàng thượng sợ binh bại, vậy thì hôm nay thiếp nói rõ ràng cho chàng biết, cho dù có một ngày sẽ như vậy, thiếp cũng không oán hận.” Không biết tại sao, nhớ tới lời nói đùa của Thái hậu khi ấy, trong lòng chấn động, ta nhìn hắc, vội nói: “Hoàng thượng sẽ không nghĩ như Thái hậu chứ, đem thiếp tặng cho Hàn Vương?”

Ta cười. “Ngốc quá, thiếp và Hàn Vương hoàn toàn không có bất cứ quan hệ nào.”

Ánh mắt hắc hắc lên nổi đau, có chết cũng phải nhận: “Trăm sẽ không tặng nàng cho bất cứ ai. Trăm sợ...” Nói được một nửa, hắc bổng im lặng.

Ta ngây người, hắc rốt cuộc muốn nói gì?

Nhớ tới lời hắc nói với ta khi còn ở lãnh cung, ta cảm thấy hoang mang. Ôm chặt lấy hắc, vết thương nhói đau nhưng ta vẫn cắn răng, không buông tay.

Hắc vội nói: “Buông tay, vết thương sẽ rách đấy!”

Ta không buông, hắc cũng chỉ nói vậy, không dám giãy ra.

Vùi mặt lồng ngực hắc, ta lên tiếng: “Thiếp không sợ một mình, nhưng thiếp sợ Hoàng thượng chỉ có một mình. Những điều này, Hoàng thượng có hiểu không?”

Hắn sững sờ, hồi lâu sau mới khẽ nói: “Nếu trầm bỏ nàng lại một mình, nàng sẽ không hận trầm chứ?”

“Không hận, thiếp không hận chàng.” Ta lắc đầu nhìn hắn. “Hoàng thượng đã quên rồi sao? Thiếp từng nói, thiếp vĩnh viễn không hận chàng.”

“A Tử...”

Trong lời nói của hắn ẩn chứa nỗi sợ hãi. Hơi nóng lòng cánh tay đang ôm hắn, ta mới cảm thấy đau. Liếc nhìn, còn may vẫn chưa rách ra, ta mạnh dạn hôn lên môi hắn, lòng bàn tay nóng bừng dán sát vào lồng ngực hắn. Hắn ngằn ngừ giây lát, cuối cùng cũng dịu dàng hôn lại.

Ta sẽ không để hắn một mình, dẫu hắn có rất nhiều chuyện giấu ta nhưng ta vẫn dũng cảm tiến lên, không do dự. Ta muốn trở thành một Đàn phi thật sự, trở thành Đàn phi của hắn...

“A Tử...” Hắn lí nhí gọi tên ta.

Ta ‘vâng’ một tiếng, hắn thở hổn hển, sau đó nói: “Trầm... trầm đang do dự, trầm...”

Ta mỉm cười, nắm tay hắn, hỏi: “Hoàng thượng đang lo lắng điều gì?”

Tay ta run rẩy, hắn cũng thế.

Vì là lần đầu tiên nên ta căng thẳng, nhưng hắn cũng căng thẳng giống ta. Hai cơ thể quấn lấy nhau, chỉ nghe thấy tiếng hai con tim thổn thức, loạn nhịp, như thể sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Hắn bỗng ngừng người, mãi sau mới bật cười thành tiếng, cúi người hôn lên môi ta, đưa tay cởi áo ta. Động tác rất nhẹ nhàng, hắn vẫn nhớ cánh tay ta đang bị thương.

Lần thứ hai, ta vươn tay cởi y phục của hắn, nhưng không biết vì sao lần này lại lóng ngóng hơn lần trước. Hắn khẽ cười, tự cởi long bào, để lộ tiết y mỏng manh bên trong.

Đột nhiên hắn bỗng ta lên, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hắn đã xoay người nằm đè lên ta. Ta bối rối cắn môi. Hắn đưa tay tháo đai lưng của ta, y phục làm bằng tơ lụa chỉ trong chớp mắt liền tuột khỏi bờ vai.

Hắn thở hổn hển, cúi xuống hôn lên cơ thể ta, từng chút, từng chút xuống dưới.

Ta không kìm được, bật ra tiếng rên rỉ, cảm giác rõ rệt hơn lần trước rất nhiều, dường như thứ gì đó muốn xông ra khỏi cơ thể ta. Ta bỗng gơ tay ra nắm lấy cánh tay hắn, túm thật chặt.

Dòng máu chảy trong cơ thể cuộn trào, không cần nhìn ta cũng biết mặt mình lúc này ắt hẳn đang đỏ rực. Không biết y phục của hắn đã được cởi từ lúc nào, giọt mồ hôi óng ánh chảy xuống từ lồng ngực trắng kiêu, hơi thở của hắn càng lúc càng gấp gáp. Hắn cúi người lần nữa, ta cảm nhận được phần bụng dưới nóng rực của hắn.

Ta hít mạnh một hơi, bàn tay hắn thăm dò đến nơi mềm mại của ta, dường như có một luồng khí huyết xộc thẳng từ gan bàn chân, ta không kìm được, kêu lên một tiếng. Hắn cúi đầu nhìn ta, nở nụ cười tà mị, bờ môi phủ lên môi ta, đầu lưỡi linh hoạt tách hai hàm răng ta, mặc ý cướp đoạt.

Ta then thừng rên thành tiếng, càng ôm chặt lấy cơ thể hắn. Chỉ thấy hắn khẽ gầm một tiếng, cơ thể hắn rướn lên dồn sức mạnh, thân dưới nhói đau, ta không chịu được kêu lên. Ta vốn không biết lần đầu tiên lại đau đến thế, nhưng đôi môi hắn đã phủ lên môi ta, nuốt hết những lời ta chưa kịp thốt ra. Hắn nằm trên người ta, nhịp nhàng chuyển động.

Ta ôm chặt cơ thể hắn, rên rỉ như một chú mèo con. Hắn thấy hắn nheo miêng cười, bàn tay siết chặt lấy eo ta như muốn khảm ta vào trong cơ thể hắn.

Đau đớn lúc ban đầu dần trở nên dễ chịu. Cảm giác rất kỳ lạ, không nói được thành lời.

Cuối cùng, hắn rời khỏi môi ta, chống hai tay lên, những giọt mồ hôi óng ánh, thánh thót rơi trên người ta. Ngay cả đôi mắt hắn cũng tràn ngập nét cười.

Không biết đã qua bao lâu, hắn mới thở hổn hển, khom người vùi đầu vào cổ ta, đôi môi mỏng chạm lên da thịt ta, không thốt một lời.

Ta cũng thở gấp, đưa tay xoa xoa lưng hần, nóng quá! Còn nhớ hôm ở lãnh cung, ta vươn tay chạm lên hai gò má nóng rực của hần, kết quả hần khốn khổ rít lên, bảo ta đừng làm loạn.

Hồi lâu sau hần chợt nói: “Cho dù thế nào nàng cũng phải sống. Nàng sống, trẫm mới có thể an lòng.”

“Được!” Ta gật đầu đồng ý.

Cuối cùng hần khẽ bật cười, mãi sau mới lên tiếng: “Trẫm kìm nén bao lâu như vậy, không ngờ cuối cùng vẫn làm một việc ích kỉ.”

Ta lắc đầu, đặt một nụ hôn lên cơ thể hần, nói nhỏ: “Hoàng thượng luôn muốn một mình chịu đựng tất cả mọi chuyện, đối với thiếp, đó mới là ích kỷ.”

Hần im lặng, hồi lâu không lên tiếng.

Ta ôm hần, ánh mắt rơi trên cánh tay mới phát hiện dấu thủ cung sa màu hồng đang từ từ biến mất. Khóe miệng bất giác nhoen cười, ta không chút nào.

Hần ngẩng đầu, hôn lên môi ta, thì thầm: “Trẫm rất may mắn khi gặp được nàng.”

Ta cười, hỏi hần: “Hoàng thượng có nhớ lần ở ngô Trường Đại, chàng hỏi thiếp, giữa tiên sinh và chàng, thiếp chọn ai không?”

“Nhớ.” Hần đáp không do dự.

Ta khẽ nói: “Lần đó, nếu thiếp chọn tiên sinh, Hoàng thượng thật sự sẽ tác thành cho thần thiếp và tiên sinh chứ?”

Hần ngăn người giầy lát, cúi đầu nhìn ta, nhếch môi cười nhạt. “Không! Trẫm sẽ giết hai người.”

Lời nói thốt ra từ miệng hần, ta không hề cảm thấy ngạc nhiên, bởi đây mới giống hần, đây mới là Hạ Hầu Tử Khâm mà ta biết.

“Trẫm ghen tỵ ba năm của nàng và hần.” Hần nghiêng răng nói.

Kinh ngạc nhìn nam tử trước mặt, còn nhớ khi ấy, ta ghen tỵ với quá khứ của hần và Phát Hy, bây giờ hần lại nói hần ghen tỵ ba năm của ta và Tô Mộ Hàn.

Thư thái mỉm cười, ta nói: “Vậy bây giờ Hoàng thượng còn ghen tỵ không?”

Ánh mắt hần lóe lên tia tức giận, nghiêng răng hôn môi ta, trầm giọng nói: “Nàng nói xem?”

“Ừm...”

Còn kêu ta nói gì đây, đã bị hần bịt miệng rồi.

Đêm nay, không biết hần muốn ta bao nhiêu lần, cho tới khi cả hai đều mờ hồ đắm đuối, hần mới buông ta ra, thở hổn hển, nằm xuống bên cạnh ta. Bàn tay ôm chặt lấy ta, hần bất giác bật cười, ta mặc kệ để hần ôm. Nghiêng mặt sang, ta thấy hần khẽ khép mi, lông mày hơi nhíu lại.

Ta gơ tay vuốt lên ấn đường hần nhưng hần bỗng mở mắt, lên tiếng hỏi: “Sao thế?”

Ta lắc đầu, ghé sát vào người hần, nhỏ giọng nói: “Tâm trạng của Hoàng thượng bây giờ khá hơn chưa?”

Hần sững người, mãi sau mới ‘ừ’ một tiếng.

Thoáng yên tâm, ta nói nhỏ: “Không kẻ nào dám nói Hoàng thượng vô dụng, người là minh quân.”

Hần cười mỉa, nói: “Không ngờ nàng cũng học thói nịnh bợ.”

Ta cười: “Lời này không phải do thiếp nói, là Khanh Hằng nói. Còn nhớ khi đó, huynh ấy nói chuyện sẵn bần vào mùa xuân là không thích hợp, Hoàng thượng còn khen ngợi huynh ấy. Bây giờ không phải Hoàng thượng cũng muốn nói huynh ấy nịnh bợ người chăng?”

Hần hơi kinh ngạc nhìn ta. Ta cười rạng rỡ.

Nhớ tới ban nãy, hần nói hần cảm thấy thân thất bại khiến ta cảm thấy đau lòng. Hần sống mệt mỏi kiệt bao.

Đột nhiên hần nghiêng người, ôm lấy ta, thở dài thườn thượt, nói: “Nếu trẫm là minh quân thì nên hạ chỉ ban chết cho Dao phi.”

Ta giật mình, sửng sốt. Hần sẽ không cho rằng ta nói vậy là có ý muốn nhắc nhở hần ban chết cho Dao phi chứ? Có điều thân phận của Dao phi đặc biệt, cũng khó trách các đại thần trong triều nhạy cảm đến thế. Nhưng lần này, nàng ta mưu hại hoàng tử, chứng cứ vô cùng xác thực, cho dù xử tội chết thì phía Bắc Tề cũng không thể có lý do để thảo phạt.

Nàng ta là quận chúa của Bắc Tề, cũng là hậu phi của thiên triều, thiên tử phạm pháp xử tội như thứ dân, huống chi nàng ta chỉ là một Dao phi nhỏ bé.

Ta nghĩ, cả ngày hôm nay hần một mình ở trong Ngự thư phòng chắc rất mệt mỏi vì chuyện này. Giết hay không giết?

Ta im lặng. Hần lại nói: “Kỳ thực, hôm nay trẫm đi thăm Ngọc Tiệp dư.”

Ta ngạc nhiên nhìn hần, hần tới Đình Hiên các? Nhớ lúc ta hỏi Ngọc Tiệp dư, nàng ta còn nói không gặp hần, không muốn để lại nhung nhở.

Ta vội hỏi: “Ngọc Tiệp dư nói thế nào?”

Nụ cười trên gương mặt hần từ từ biến mất, hần nói: “Trẫm hỏi nàng ấy, muốn chết hay muốn sống!”

Ta lặng im, hần hỏi như vậy chẳng qua chỉ muốn bóng gió nói với Ngọc Tiệp dư, Dao phi không chết thì nàng ta mới có thể sống. Hần không nói thì ta cũng đoán được câu trả lời của Ngọc Tiệp dư. Thái độ của nàng ta rất cứng rắn.

Quả nhiên, hần lên tiếng: “Nhưng nàng ấy khẩn cầu trẫm ban cho họ tội chết.”

“Song Hoàng thượng không muốn.”

“Không, trẫm từng muốn.”

Ta kinh hãi trong lòng, nghe hần nói tiếp: “Xảy ra chuyện hôm nay ở Dao Hoa cung, trẫm từng muốn.”

Ta hơi siết chặt hai tay, là vì Dao phi đột nhiên hành hung ta ư? Đúng rồi, nghĩ tới điều này, sao ta có thể quên mất, thanh đoản kiếm trong tay Dao phi là từ đâu tới?

Hôm nay Dao phi nhắc tới Diêu thực phi, nàng ta nói Diêu thực phi nói Hạ Hầu Tử Khâm nguyện chết vì ta. Có lẽ điều Diêu thực phi muốn ám chỉ chỉ là chuyện lần trước hần đỡ thay ta một chương? Khi đó ta cho rằng đoản kiếm là Diêu thực phi đưa nhưng bây giờ nghĩ lại thì thấy cũng chưa chắc. Dao phi đột nhiên nói câu đó, có thể do lần trước nghe Diêu thực phi từng đề cập đến ta, cho nên mới coi ta như cái gai trong mắt, trẫm phương nghìn kế muốn trừ bỏ ta, còn kết hợp với Thanh Dương hãm hại ta. Hơn nữa, nếu đó là thanh đoản kiếm mà Diêu thực phi đưa nàng ta, như vậy là muốn giết ai?

Hạ Hầu Tử Khâm sẽ tới, có lẽ tất cả mọi người đều có thể đoán ra, thế nhưng ai có thể nghĩ được là ta cũng đi cùng nhỉ? Diêu thực phi không thể biết trước được. Hay có người đã nghĩ tới chuyện Hạ Hầu Tử Khâm sẽ đưa ta đi theo?

Nếu thật sự là như vậy thì... kẻ đó là ai?

“Sao vậy?” Thấy ta hồi lâu không nói, hần cúi đầu hỏi.

Ta vội hoàn hồn, gượng cười, nói: “Hả, không có gì. Đột nhiên thiếp nhớ tới thanh đoản kiếm xuất hiện ở Dao Hoa cung hôm nay, rốt cuộc là nó đến từ đâu?”

Nét mặt hần thoáng thay đổi, nén giọng nói: “Trẫm đã điều tra nhưng đó là thanh đoản kiếm vô cùng bình thường, bán đầy rẫy ngoài chợ, chỗ nào cũng có thể mua được.”

Ta kinh hãi, buột miệng nói: “Không phải đồ trong cung ư?”

Hần gật đầu.

Ta im lặng, thanh đoản kiếm là thứ có thể mua ở bất kỳ đâu, như vậy ai cũng có thể nằm trong diện tình nghi, dù đó là người ngoài cung hay người trong cung.

Phạm vi quá lớn, ta nhất thời không tìm ra phương hướng.

Kẻ thù của ta quá nhiều. Đặc biệt là buổi tối xảy ra chuyện ở Quỳnh đài, ta ở lại Thiên Dận cung. Trong cùng một đêm, Dao phi thất sủng còn ta lại nhận được vinh sủng một lần nữa, đương nhiên có nhiều kẻ chướng mắt, ghen tỵ với ta, nhưng từ đầu đến cuối, ta vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là kẻ nào lợi hại như vậy, đến chuyện ta sẽ đi cùng Hạ Hầu Tử Khâm tới Dao Hoa cung cũng có thể đoán được.

Ha, đứng trên đỉnh thánh sủng chính là như vậy đấy, cho nên hần mới nói hần sợ.

Hần thở dài, dường như vô cùng mệt mỏi.

Ta hỏi nhỏ: “Hoàng thượng còn điều tra chuyện này sao?” Dường như ta cảm thấy đây là một mạng lưới vô cùng lớn, nếu điều tra tiếp e sẽ ra một loạt.

Quả nhiên hần lắc đầu: “Không cần điều tra nữa!”

Ta không nói nữa, một lúc sau lại thấy hần lên tiếng: “Sớm ngày mai, trầm qua Ngự thư phòng trước, phắc thảo thánh chỉ rồi mới thượng triều.”

Thánh chỉ hần nói chẳng ngoài vụ án Dao phi và Ngọc Tiệp dư mưu hại hoàng tự.

“Hoàng thượng định thế nào?”

Hần nhìn ta, nhỏ giọng hỏi: “Nàng muốn nghe lời nói thật không?”

Do dự giây lát, cuối cùng ta gật đầu.ấn cười chán nản. “Về tư, trầm đương nhiên không muốn giết, cũng không nhẫn tâm giết, thế nhưng chuyện này đã quá âm ỉ, văn võ bá quan bên ngoài đều nhìn vào, bên trong mẫu hậu cũng ép, trầm đã tiến thoái lưỡng nan.”

Ta hiểu điều hần nói. Chuyện lần này, bất luận là Diêu Hành Niên hay Cố Định Vân, tất thấy đều tìm cách khiến Dao phi phải chết. Chỉ bởi thân phận phía sau nàng ta nên bọn họ mới có thể vừa hạ triều liền theo tới Ngự thư phòng của hần. Nhưng dù bọn họ làm vậy thì Hạ Hầu Tử Khâm cũng không có lý do để chỉ trích. Tất cả mọi người chẳng phải đều vì giang sơn xã tắc ư?

Dao phi phạm tội thì phải xử nàng ta tội chết. Dẫu nàng ta có phải người Bắc Tề phái đến mê hoặc Hoàng thượng hay không thì cuối cùng vẫn là trừ bỏ một người của Bắc Tề.

Hoàng đế Bắc Tề cũng không thể dựa vào cơ đó để xuất binh, giống như lời đồn về công chúa do Hoàng đế Gia Thịnh tấn phong đã bệnh chết trong hậu cung của Bắc Tề khi ấy. Bị bệnh mà chết không thể là lý do xuất binh. Trừ phi có lý do khác.

Ta thương hần. Năm năm trước, Thái hậu dồn ép hần, năm năm sau, thêm biết bao nhiêu người dồn ép.

“Hoàng thượng cảm thấy khó xử không?” Ta khẽ hỏi.

Ta lưỡng lự giây lát rồi mới gật đầu, nói: “Trầm đã sai người tới Bắc Tề, nói cho Hoàng đế Bắc Tề biết chuyện này.”

Ta thoáng kinh ngạc, hần đã dự tính công khai tội ác của Dao phi?

Hần lại đưa tay đặt lên trán, lắc đầu nói: “Không nghĩ về chuyện này nữa, ngủ thôi, ngày mai mọi chuyện đều sẽ kết thúc.”

Kết thúc? Kết thúc thế nào đây?

Nhìn hần lần nữa nhưng thấy hần đã nhắm mắt, ta thở dài một tiếng, không muốn quấy rầy hần, ghé sát người vào hần, cũng nhắm mắt. Tay hần ôm ta siết chặt hơn, hơi thở nóng rực phả lên cổ ta, cất nặng nề, hần nào có ngủ được.

Giống như hần nói, không uống rượu thì hần không ngủ được, nhưng hần xưa nay là người lý trí, hôm qua bởi vì quá khó chịu, nếu không hần chắc chắn sẽ không đụng đến rượu. Uống nhiều rượu làm tổn hại đến cơ thể, ta cũng không muốn hần uống nhiều.

Hai người ôm nhau ngủ.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, đột nhiên ta nghe thấy tiếng huyền não ở bên ngoài.

Hắn khẽ cựa mình, nhanh chóng mở mắt, ta cũng đã tỉnh. Cả hai đều không ngủ.

Ta nhìn ta, định ngồi dậy liền thấy Lý công công hoảng hốt chạy vào, nói gấp: “Không hay... không hay rồi! Hoàng thượng! Trong cung xuất hiện thích khách! Có thích khách!”

Ta giật mình, nghe hắn trầm giọng nói: “Người nói gì?”

Hắn định ngồi dậy, thấy Lý công công vội lên trước ngăn cản: “Hoàng thượng, người không thể ra ngoài.”

“Hoàng thượng!” Ta kéo tay hắn, thích khách đã có thể vào cung, còn có thể đến tận Thiên Dân cung, ắt hẳn không phải hạng tầm thường, vì vậy hắn không thể ra ngoài. Nếu ngự tiền thị vệ và vũ lâm quân để thích khách vào cung khiến Hoàng thượng bị thương, vậy thì bọn họ đều là lũ ăn hại, không cần sống.

Hắn nghiêng răng, lên tiếng: “Bên mẫu hậu có vấn đề gì không?”

Lý công công ngập ngừng giây lát rồi lắc đầu. “Nô tài... nô tài không biết.”

Đúng thế, Thiên Dân cung xuất hiện thích khách nên y vội vã tiến vào, dĩ nhiên không biết tình hình bên phía Thái hậu.

Mặt hắn tái mét, ta ôm chần ngồi dậy, nín chặt tay hắn. “Cho dù bây giờ Hoàng thượng ra ngoài cũng không giải quyết được vấn đề, tin rằng vũ lâm quân trong cung vẫn có năng lực bảo vệ.”

Hắn vẫn im lặng.

Âm thanh bên ngoài kéo dài trong khoảng một khắc mới dần trở nên tĩnh lặng.

Sau đó có người tiến vào nhưng không vào phòng trong, chỉ nói ở bên ngoài: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đã tiêu diệt toàn bộ thích khách!”

Hắn giận dữ đứng dậy, Lý công công vội khoác y phục lên cho hắn, hắn nói: “Không còn kẻ nào sống sót!”

“Điều này...” Người bên ngoài có phần ấp úng.

Lúc này, một kẻ khác xông vào, hét lớn: “Khởi bẩm Hoàng thượng! Thích khách xông vào Dao Hoa cung, Dao phi nương nương bị ám sát!”

57. Chương 57

Dao phi bị ám sát?

“Người nói gì!” Hạ Hầu Tử Khâm tức giận gầm lên một tiếng, xông ra ngoài!

“Hoàng thượng!” Lý công công vội vàng lấy y phục đuổi theo, hầu hạ hắn mặc xong, nghe hắn mắng ‘khốn khiếp’ rồi sải bước ra ngoài.

Ta vẫn ngồi ngây người trên giường, không phản ứng.

Trong cung xuất hiện thích khách, mục tiêu không phải nên là Hạ Hầu Tử Khâm sao? Đúng thế, cho nên Thiên Dân cung mới có thích khách. Nghĩ như vậy, ta hoảng loạn bò dậy mặc y phục, song phát hiện ra toàn thân nhức mỏi vô cùng, nghiêng răng đứng lên nhưng khi ta ra tới bên ngoài liền có thị vệ bước lên ngăn cản. “Nương nương, xin dừng bước! Hoàng thượng nói, muốn nương nương đợi ở cung. Đêm nay bên ngoài không an toàn, nương nương không nên đi lung tung thì tốt hơn!”

Ta trông thấy rất nhiều thị vệ đang xử lý các thi thể bên ngoài Thiên Dân cung. Bao nhiêu máu nhuộm đỏ cả mặt đất. Trong lòng vô cùng lo lắng nhưng ta cũng biết lúc này ta không thể khinh suất đi ra ngoài. Lai lịch của thích khách còn chưa rõ ràng.

Khi ngoái đầu ra, ta nhìn thấy Lưu Phúc, liền sửng sốt gọi: “Lưu công công!”

Ánh mắt Lưu công công nhìn về phía ta, vội vàng bước nhanh tới, hành lễ với ta. “Nương nương có gì sai bảo?”

Ta quay người, nói: “Lưu công công vào trước đi, bản cung có việc muốn hỏi.”

Lưu Phúc ngập ngừng giây lát, cuối cùng cũng bước vào.

Quay người, ta nhìn ông ta rồi lên tiếng: “Trong cung, ngoài nơi này của Hoàng thượng và Dao Hoa cung thì còn có chủ tử nào khác bị ám sát không?”

Lưu Phúc ngây người giây lát rồi lắc đầu: “Nô tài không biết, chắc là không, bằng không bây giờ ắt hẳn đã có tin tức đưa tới.”

Quả nhiên...

Thiên Dân cung được canh gác nghiêm ngặt, muốn tới đây hành thích Hoàng thượng là điều vô cùng khó khăn, thế nhưng những thích khách này vẫn đến được...

Ta giật mình sửng sốt, không, mục tiêu của bọn họ không phải là Hạ Hầu Tử Khâm... Là Dao phi!

Đến Thiên Dân cung giả vờ ám sát Hoàng thượng, như vậy các thị vệ đi tuần gần đây chắc chắn sẽ vội vàng chạy tới cứu giá. Bọn thích khách thu hút toàn bộ binh lực tới đây khiến thị vệ nơi lỏng cảnh giác bên Dao Hoa cung. Đúng thế, ai có thể ngờ bọn chúng muốn hành thích Dao phi chứ? Ngoài Hoàng thượng, trong cung còn rất nhiều người có thể trở thành mục tiêu bị hành thích, không phải sao? Ví dụ như Thái hậu, ví dụ như tiểu hoàng tử...

Giật mình hoảng hốt, thanh đoản kiếm xuất hiện trong Dao Hoa cung hôm nay hóa ra là chuẩn bị cho Hạ Hầu Tử Khâm?

Đầu ngón tay ta run run, Lưu Phúc lập tức nhận ra sự khác thường của ta, nhíu mày hỏi: “Nương nương, người sao thế?”

Giơ tay xoa ngực, bây giờ nhớ ra ta vẫn cảm thấy kinh hãi. Nếu Dao phi không nghĩ tới những ngày tháng xưa, nếu nàng ta thật sự mất lý trí, dùng thanh đoản kiếm đâm vào cơ thể hắn, vậy thì sẽ như thế nào?

Thảo nào ta không nghĩ ra được vì sao có người biết ta tới Dao Hoa cung để chuẩn bị cho Dao phi thanh đoản kiếm? Hóa ra mục tiêu của đối phương vốn không phải ta!

Xem ra đối phương đã sớm biết Hạ Hầu Tử Khâm không còn yêu Dao phi, bọn chúng hy vọng Dao phi mất ki soát sẽ dùng đoản kiếm giết hắn. Thế nhưng ngàn vạn lần tính toán cũng không tính được ta cũng tới, cơn giận dữ của Dao phi chuyển từ Hạ Hầu Tử Khâm sang ta, thanh đoản kiếm đó lại trở thành hung khí ám sát ta.

Dao phi vẫn không thể giết Hạ Hầu Tử Khâm nên mới có màn kịch tối nay. Thị vệ nói Dao phi bị ám sát.

Bị ám sát... Vậy thì đã chết chưa?

Tim ta như bị ai đó bóp chặt, không, nàng ta không thể chết vào lúc này! Hạ Hầu Tử Khâm còn chưa hạ thánh chỉ, chuyện phi tần chết trong thời gian đợi xử tội, nếu để người Bắc Tề biết thì bọn họ sẽ nghĩ thế nào?

Toàn thân ta run rẩy. Bắc Tề...

Ta tròn mắt nhìn ra bên ngoài, chuyện này có liên quan tới Bắc Tề...

Hạ Hầu Tử Khâm không chết, bọn họ liền muốn khơi dậy cuộc chiến tranh giữa hai nước. Nhất định là thế, nhất định là thế...

Nhưng bọn họ là ai?

“Nương nương...” Lưu Phúc lo lắng nhìn ta, vội nói: “Sắc mặt nương nương tệ quá, hay nô tài truyền thái y tới xem cho người nhé?” Nói xong, ông ta quay người định đi.

Ta vội gọi ông ta lại: “Không, Lưu công công, người mau phái thêm người bảo vệ Hoàng thượng!” Ta sợ trong cung còn thích khách ẩn nấp, muốn chờ thời cơ hành thích lần nữa.

Đầu óc ta đang vô cùng hỗn loạn, những chuyện này đều chỉ là phán đoán của ta mà thôi, còn chưa có bất cứ chứng cứ nào, không phải sao?

Lưu Phúc do dự giây lát, ta lại nói: “Còn không đi mau? Nếu Hoàng thượng có mệnh hệ gì, mười cái mạng của nu cũng không đền đủ!”

Nghe ta nói vậy, mặt Lưu Phúc biến sắc, cuống quýt dạ vâng rồi vội vàng quay người chạy ra ngoài.

Ta ngây người nhìn bóng lưng của ông ta, đến thất thần. Tối nay xảy ra quá nhiều chuyện, trong lòng ta vô cùng rối loạn, quá nhiều manh mối, tất thấy đều xoắn bện vào nhau khiến ta nhất thời không thể phân tích rõ ràng.

Mục tiêu là Dao phi. Chắc chắn là muốn gây chiến tranh giữa hai nước, vậy kẻ đó là ai?

Đầu ngón tay ta run rẩy. Là Nam Chiếu? Hay chính là Bắc Tề tự biên tự diễn màn kịch này?

Không biết vì sao ta lại nhớ tới Hoàng đế của Đại Tuyên. Y luôn là người mà ta không thể nhìn thấu. Có điều Hạ Hầu Tử Khâm từng nói, Quân Ngạn sẽ không cùng chiến tuyến với Nam Chiếu. Là thật hay Hạ Hầu Tử Khâm cũng bị lừa?

Ta mím môi, dù thế nào đi nữa thì thích khách làm sao mà vào được hoàng cung

Hoàng cung được cảnh giới nghiêm ngặt, vừa nãy ta thấy chỉ tính riêng thích khách nằm dưới đất bên ngoài Thiên Dận cung đã là con số không nhỏ, bao nhiêu người như vậy, xuất hiện trong hậu cung của thiên triều trong thời gian ngắn không phải rất đáng ngờ sao? Vũ lâm quân trong cung đâu? Bọn họ đều không có mắt à?

Ta giật mình sững sốt, bọn họ không có mắt hay bị... che mắt?

Nội gián!

Nghĩ tới đây, ta gần như không đứng vững, vịn vào mép bàn theo phản xạ nhưng ta không nhớ tới cánh tay đang bị thương, đau đớn vô cùng. Ta vội đi ra phía cửa. Thị vệ thấy ta lại ra ngoài thì giật mình sợ hãi, bước lên nói với ta: “Nương nương, xin nương nương hãy về tẩm cung nghỉ ngơi.”

Ta nhìn gã, chỉ nói: “Bản cung không ra ngoài, nếu người không yên tâm thì đi theo sau bản cung. Bản cung chỉ muốn xem xem những thích khách kia rốt cuộc là người thế nào?” Nói xong, ta không nhìn gã, đi thẳng ra ngoài.

Thị vệ đó do dự giây lát, cuối cùng vừa cất bước đi theo vừa nói: “Nhưng nương nương, những thích khách đó đều đã chết rồi,”

Ta không quay đầu, bước thẳng xuống bậc thềm, hỏi hần: “Vì sao không giữ lại một kẻ còn sống?”

“Bẩm nương nương, không phải không giữ lại mà còn ba thích khách bị bắt sống, nhưng bọn họ đều uống thuốc độc tự tử.” Thị vệ đó lên tiếng.

Bước chân hơi khựng lại nhưng chỉ chần chừ giây lát, ta lại tiến lên. Uống thuốc độc tự sát? Ha, xem ra đúng là kẻ đã được huấn luyện.

Đám thị vệ phía dưới thấy ta đi xuống, ai nấy đều lộ vẻ kinh ngạc, vội hành lễ. Ta ra hiệu cho bọn họ không cần đa lễ, thị vệ đã xử lý gần hết, chỉ còn lại hai người.

Bọn chúng vẫn che mặt, một kẻ bị vũ lâm quân giết bằng kiếm, kẻ kia không hề có vết thương trên người, có lẽ như thị vệ đó vừa nói, hần đã uống thuốc độc chết ư?

Ta hít thật sâu rồi bước lên, ánh mắt nhìn chằm chằm hai thi thể dưới đất, trầm giọng nói: “Gỡ mảnh vải đen trên mặt hần ta.”

Một thị vệ vâng lời, cúi xuống, đưa tay ra kéo tấm vải đen che mặt thích khách.

Khuôn mặt hoàn toàn lộ ra, đều là tráng sĩ trẻ tuổi, khuôn mặt cương nghị. Trên gương mặt của kẻ uống thuốc độc tự sát đó không hề thấy vẻ đau đớn. Ta không biết phải là niềm tin thế nào mới có thể sai khiến bọn họ làm như vậy.

Trầm ngâm một lúc, ta lên tiếng: “Lục soát cho bản cung, xem trên người bọn họ có để lại chút manh mối nào

Thị vệ nói: “Bẩm nương nương, chúng thuộc hạ đều đã lục soát, không có bất kỳ thứ gì để chứng minh thân phận của bọn chúng.”

Ta im lặng, đúng thế, bọn chúng đều là những tử sĩ tinh nhuệ nên chắc chắn đã có sự chuẩn bị. Ta cũng không cảm thấy kỳ lạ, những thích khách kia đã chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp không thể sống sót trở về, sẽ không phạm phải sai lầm lớn như việc để lại đồ vật chứng minh thân phận bọn chúng.

Ta hỏi: “Những thi thể khác đâu?”

Thị vệ kia đáp: “Đều là những người lạ, nương nương không biết mặt đâu ạ!”

Ngập ngừng giây lát, ta gạt đầu, xoay người rồi nói: “Ngự tiền thị vệ phụ trách Thiên Dận cung tối nay là ai?”

“Là thuộc hạ, thưa nương nương.” Một người đứng ra.

Ta không nhìn y, chỉ đi thẳng về phía trước, khẽ nói: “Người đi theo bản cung, bản cung có lời muốn hỏi.”

“Vâng!” Y ‘vâng’ một tiếng rồi đi theo ta.

Vượt qua bậc cửa cao ngất, ta không vào trong, chỉ ngồi bên bàn, ngược mắt nhìn người trước mặt, hỏi: “Người tên gì?”

Y cúi đầu. “Thuộc hạ Lý Văn Vũ.”

Ta gạt đầu hỏi tiếp: “Làm thế nào mà phát hiện ra thích khách?”

“Vũ lâm quân đi tuần bên ngoài phát hiện ra ạ.”

Bên ngoài? Nói như vậy tức là bọn chúng chưa kịp vào trong đã bị phát hiện? Bọn chúng còn gây âm ỉ như vậy, trong khoảng thời gian một khắc đã đánh nhau thu hút không ít vũ lâm quân. Xem ra phán đoán của ta đã đúng.

Nhìn người trước mặt, ta nghĩ một lát rồi hỏi: “Hôm sinh nhật Hoàng thượng, người có tới Thượng Lâm uyển không?”

Y điềm đạm trả lời với thái độ đúng mực. “Bẩm nương nương, ngự tiền thị vệ đều đi, chức trách của bọn thuộc hạ là bảo vệ sự an toàn của Hoàng thượng.”

Rất tốt, ta gạt đầu. “Vậy thì lần xuất hiện thích khách ở Nam Sơn chắc người cũng có mặt. Bản cung muốn hỏi, hai lần giao đấu, người có phát hiện điều gì không?” Ý của ta rất rõ ràng, ta nghi ngờ những thích khách này là cùng một nhóm.

Lý Văn Vũ kinh ngạc nhìn ta, sau đó ánh mắt hiện lên vẻ kính phục, gạt đầu nói: “Nương nương anh minh, thuộc hạ cho rằng võ công của bọn họ giống hệt nhau.”

Tuy đoán đúng vài phần nhưng khi nghe y nói, ta vẫn có chút ngạc nhiên. Nhớ tới lần ở Nam Sơn, mục tiêu của những thích khách kia có vẻ là hai người Hạ Hầu Tử Khâm và Dao phi. Bất luận là ai chết cũng được, đúng không?

Thích khách rốt cuộc là người của thiên triều hay bị người trong cung điều khiển, xúi giục?

Lúc này ta đã không nghĩ ra được điều gì khác.

Lý Văn Vũ thấy ta im lặng hồi lâu bèn lên tiếng: “Nếu nương nương không còn việc gì khác, thuộc hạ xin cáo lui. Thuộc hạ còn phải thám thính điều tra việc bên ngoài.”

Ta gạt đầu, y mới quay người đi ra.

Ta nhớ khi ấy, Hạ Hầu Tử Khâm nói chưa thấy Bắc Tề có bất kỳ hành động nào, trái lại, Nam Chiếu đã bố trí rất nhiều binh lực ở vùng tiếp giáp với thiên triều.

Nam Chiếu...

Một mình thấp thỏm ngồi trong tấm cung, không biết bao lâu sau, ta cảm thấy vết thương trên cánh tay bắt đầu đau đớn. Đưa tay lên xoa theo phản xạ, trước mắt dường như lại nhìn thấy Dao phi cầm thanh đoản kiếm đâm về phía ta, cảnh tượng đó vẫn chân thực biết bao.

Ta cắn môi, ngồi ngầy người, bỗng nghe thấy bên ngoài có người tới, vừa kinh ngạc vừa vui mừng ngược mắt. Hạ Hầu Tử Khâm trở về rồi sao?

Hơi siết chặt hai tay, nếu hấn về sớm như vậy thì có thể chứng minh bên phía Dao Hoa cung không xảy ra vấn đề gì lớn. Lúc đó, tất cả lo lắng của ta đều có thể được tháo gỡ, không phải ư?

Nghĩ như vậy, ta vội vàng đứng lên, đi ra ngoài, thấy có người chạy tới, nói với ta: “Nương nương!”

Ta có chút thất vọng, đó là Tình Hòa.

Nàng ta thấy sắc mặt ta hơi khác, đỡ ta rồi nói: “Nương nương sao thế?”

Ta sững người, cổ tình kéo tay áo thấp xuống, không biết vì sao, ta không muốn để người khác biết chuyện ta bị thương. Quay người vào trong, ta buột miệng hỏi: “Sao người đến đây?”

Tình Hòa vội đáp: “Lý công công đã tới Cảnh Thái cung nói nô tỳ qua Thiên Dận cung hầu hạ nương nương.”

Hóa ra là như vậy!

Ta im lặng không nói, Tình Hòa lại nói: “Nghe nói Thiên Dận cung xuất hiện thích khách, nương nương, người không sao chứ?”

Ta ngầy người, có vẻ hậu cung đã biết chuyện này. Ta gật đầu, đột nhiên nàng ta kinh hãi kêu lên: “A, nương nương, người bị thương à?”

Cúi đầu nhìn cánh tay mình, ta mới nhớ ra vì trời nóng, y phục rất mỏng, cho dù giấu cánh tay đi thì vẫn có thể nhìn thấy lớp vải xô mỏng quần bên trong.

Ta xoa xoa lên cánh tay theo bản năng, thấy Tình Hòa nói: “Những tên thích khách đó có thể xông vào đây à?” Nàng ta nghiêng răng. “Vũ lâm quân trong cung thật sự nên bị kéo ra ngoài chém chết!”

Hóa ra nàng ta tưởng vết thương của ta là do thích khách tới nay gây ra. Ha, cứ cho là vậy đi!

Ta không nói, nàng ta dìu ta vào phòng, ngồi xuống mép giường, lúc này mới lên tiếng: “Chi bằng nương nương nghỉ ngơi trước đi, đêm nay Hoàng thượng sẽ không quay về đâu.”

Ta kinh hãi, vội hỏi: “Sao người biết?”

Ta chỉ cảm thấy nặng nề, túm tay nàng ta, nghiêng răng hỏi: “Lý công công đã nói gì?” Nàng ta không thể tới Dao Hoa cung, có lẽ nghe được chuyện này từ Lý công công.

Tình Hòa giật mình sợ hãi nhưng không rút tay ra, chỉ khẽ nói: “Nương nương, cẩn thận vết thương!”

Ta nào quan tâm tới vết thương, chỉ hỏi: “Phía Dao Hoa cung thế nào?”

Nàng ta cúi đầu, mãi sau mới lên tiếng: “Dao phi chết rồi!”

Ngón tay ta run lấy bầy, chết rồi...

“Nương nương!” Tình Hòa vội đỡ ta, sợ hãi kêu lên: “Nương nương, người không sao chứ?”

Ha, tất cả mọi việc ta lo lắng cuối cùng đều đã xảy ra. Thánh chỉ ban chết còn chưa hạ xuống, phi tần đã chết trong cung, đâu là do thích khách nhưng nếu người Bắc Tề muốn nhân cơ hội này xuất binh thì bọn họ hoàn toàn có đủ lý do.

Ta hít thở một cách nặng nề. Dao phi đã chết, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không phải khó xử khi hạ thánh chỉ nữa, nhưng kết quả như vậy còn khiến hấn đau lòng hơn cả khó xử, không phải sao?

Hắn lúc này đang có mặt ở Dao Hoa cung, tâm trạng của hắn thế nào?

Ta đứng dậy. Tình Hòa khẽ gọi: “Nương nương, người muốn đi đâu?”

Đúng thế, ta muốn đi đâu?

Đứng hồi lâu, ta lại từ từ ngồi xuống. Không, đêm nay ta không thể đi đâu, hấn đã đủ loạn rồi, sao ta còn có thể gây thêm phiền phức cho hấn?

Cũng không biết bên Thái hậu đã biết tin này chưa. Thái hậu muốn Dao phi chết, nhưng chết như thế này là điều bà không muốn thấy. Có lẽ thích khách là người của thiên triều, song mục đích của bọn họ làm như vậy không phải vì thiên triều. Nếu không, ta quả thực không nghĩ ra có người nào của thiên triều được lợi khi giết Dao phi.

Không, không có, tuyệt đối không có?

Những văn võ bá quan kia khuyên can, nói phải ban chết cho yêu nữ của Bắc Tề nhưng bọn họ cũng không định sử dụng cách thức như thế này.

Ta chỉ có thể chờ ở đây tới lúc bình minh. Khi trời sáng, ta mới có thể ra ngoài.

Buổi triều sớm mai, tin rằng tất cả văn võ bá quan trong triều sẽ nhanh chóng biết chuyện này. Tin tức cũng sẽ nhanh chóng truyền tới tai Hoàng đế Bắc Tề, vậy thì, chiến sự chỉ là chuyện sớm muộn.

Thiên triều và Bắc Tề khai chiến, kẻ nào có lợi nhất?

Ta siết chặt tay thành nắm đấm. Nam Chiếu...

Sau đó, ta bỗng nhớ tới khuôn mặt của Hoàng Hậu Nguyên Trinh. Ngày đó ở Thượng Lâm uyển, nàng ta vô cùng ngạo mạn, nàng ta vẫn đang mơ ước đây là giang sơn của Tuân gia ư?

Trận cung biến năm năm trước, nghe nói người của Nam Chiếu cũng tham gia. Nói thế nào nàng ta cũng là công chúa tiền triều, lịch sử tuy chưa từng xuất hiện nữ hoàng nhưng cũng khó bảo đảm nàng ta không muốn Hoàng đế Nam Chiếu tiếp nhận giang sơn của tiền triều.

Nàng ta thù hận người của Hạ Hầu gia, vậy thì Nam Chiếu chờ khi Bắc Tề và thiên triều khai chiến, sẽ làm ngư ông đắc lợi.

Nếu thật sự có liên quan tới Hoàng Hậu Nguyên Trinh thì cũng có thể giải thích vì sao thích khách lại dễ dàng vào cung đến vậy. Người có thể giúp nàng ta ở thiên triều chắc là lão thần của tiền triều. Những kẻ đó bề ngoài là thần tử của Hạ Hầu Tử Khâm nhưng vẫn âm thầm trung thành, toàn tâm toàn ý với người của Tuân gia.

Là ai?

Nhưng điều tra một nhóm tử sĩ không phải là quân đội thật sự rất khó. Ai cũng có khả năng.

Tình Hòa nói nhỏ: “Nương nương, người nên đi nghỉ ngơi đi người đang bị thương.” Lúc nàng ta nói, ánh mắt đặt trên cạnh tay ta đầy lo lắng.

Ngủ, sao ta ngủ được chứ?

Ta lại ngồi một lúc, thấy bên ngoài trời đã tờ mờ sáng.

Loáng thoáng nghe thấy tiếng của Lý công công: “Hoàng thượng! Hoàng thượng, người đi chậm thôi! Hoàng thượng...”

Trong lòng ta kinh hãi, hấn đã trở về?

Tình Hòa đỡ ta đứng dậy, vòng qua bức bình phong đi ra ngoài, trông thấy hấn nổi giận dè dè sải bước vào trong. Lý công công cũng thở hổn hển đuổi theo. Ta thấy sắc mặt hấn vô cùng khó coi, một tay chống lên mép bàn, đột nhiên dừng bước. Hấn đứng nghiêng người, lồng ngực phập phồng dữ dội, bàn tay hấn nắm lấy mép bàn đã trắng bệch.

Tình Hòa định hành lễ nhưng bị ta kéo lại, lúc này tốt nhất là không ai nói gì.

Lý công công đứng ngay người một lát rồi mới phản ứng, nói vọng ra ngoài: “Người đâu, thay y phục cho Hoàng thượng.”

Vài cung tỳ cúi đầu bước vào, khom người chào hần rồi vội vàng đi vào trong. Ta mới biết hóa ra hần trở về thay triều phục. Nhìn sắc trời, sắp tới thời gian thượng triều rồi.

Đứng cách hần một trượng, ta không biết có nên tiến lên không. Nhìn dáng vẻ của hần, ta biết Tình Hòa nói thật. Dao phi thực sự đã chết rồi, bằng không hần sẽ không trầm mặc như vậy.

Lý công công lau mồ hôi, ta thấy lưng áo y ướt đầm. Ta không biết y toát mồ hôi là do thời tiết nóng nực hay vì sợ hãi. Còn ta cũng đã cảm thấy lòng bàn tay nắm chặt đang đầm đìa mồ hôi.

Cung tỳ cẩn thận mang y phục ra, có chút hoảng sợ nhìn Hạ Hầu Tử Khâm.

Lý công công nhỏ giọng quở trách: “Muốn chết à, để Hoàng thượng thay y phục bên ngoài?”

Cung tỳ bị y mắng, sợ tới nỗi tay run lấy bấy, nhất thời không biết phải làm thế nào với đồng đồ trong tay. Lý công công sững người, bước lên, khẽ nói: “Hoàng thượng! Hoàng thượng vào trong thay y phục nhé!” Thấy hần bất động, y lại căn nhắc gọi nhỏ: “Hoàng thượng...”

Hạ Hầu Tử Khâm bỗng đứng thẳng người, quay ngoắt người đi vào trong.

Lý công công liếc cung tỳ bên cạnh một cái, nghiêm giọng nói: “Ngậy ra đó làm gì, còn không mau vào theo!”

“Vâng!” Các cung tỳ vội vã trả lời rồi quay người bước vào.

Lý công công cũng đi theo. Ta không kiềm chế được, gọi y lại: “Công công... Hoàng thượng... người...” Khi nói chuyện, ta không khỏi ngoái đầu nhìn vào phía trong. Lúc này hần đứng sau bức bình phong, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng của hần.

Đám cung tỳ cẩn thận, e dè thay y phục giúp hần.

Lý công công thở dài một tiếng, lắc đầu nói: “Nương nương, chính người cũng trông thấy rồi đấy, nô tài không tiện nói.” Y nói xong, vòng qua ta, đi thẳng vào trong.

Tình Hòa nhìn ta. Ta lắc lắc đầu, bây giờ vẫn chưa nên vào.

Nghe nói buổi triều sớm hôm qua rất náo nhiệt nhưng có lẽ hôm nay còn náo nhiệt hơn.

Cung tỳ nhanh chóng thay triều phục cho hần, lại thấy mấy cung tỳ khác tiến vào, hầu hạ hần chải đầu. Lý công công im lặng đứng sau hần.

Một lát sau hần mới đi ra. Lúc đi qua ta, hần bỗng dừng lại giây lát, nhìn ta một cái, trong đôi mắt đen sâu thẳm ấy hần lên nỗi đau. Hít một hơi thật sâu, hần lên tiếng: “Đàn phi, trầm...” Hần đang nói bỗng im lặng. Ta thấy hai bàn tay hần siết chặt thành nắm đấm, nghiêng rằng sắp ra ngoài.

Ta gọi hần theo bản năng: “Hoàng thượng!”

Hần không dừng lại, bước chân dường như càng nhanh hơn. Ta bước đến cửa phòng nhưng không ra ngoài, chỉ đứng ngây người nhìn cho tới khi bóng dáng màu vàng ấy biến mất khỏi tầm mắt.

Một lúc sau, có cung nữ vào hầu hạ ta rửa mặt, chải đầu. Ta kêu bọn họ để chậu nước lại rồi đi ra ngoài. Tình Hòa cầm khăn mặt định tiến lên, ta vội nói: “Người cũng ra ngoài đi, lúc bản cung rửa mặt không quen có người ở bên.”

Nàng ta hơi sững người nhưng vẫn gật đầu: “Vâng, chờ nương nương xong, nô tài lại vào.”

Lúc lấy lọ sứ ra, ta mới phát hiện thuốc nước bên trong chẳng còn lại bao nhiêu. Ta thở dài một tiếng, đến lúc phải sai người đi lấy lọ mới rồi, nhưng bây giờ ta có thể sai ai? Trước đây đều là Văn Lương.

Nhớ tới Văn Lương, ta bỗng hoảng hốt, đúng thế, sao ta có thể quên? Văn Lương là người của Phương Hàm, như vậy Phương Hàm chắc chắn biết trong tay ta có một lọ thuốc nước, mặc dù không biết công dụng của nó nhưng nàng ta ắt hẳn đã biết việc này.

Lắc đầu, nàng ta đã nói Tô Mộ Hàn sẽ không hại Hoàng thượng, vậy thì ta còn lo lắng điều gì?

Nhớ tới Triều Thần, lúc này chắc nàng ta vẫn ở phía sau chờ đợi. Có lẽ ta nên tìm cơ hội nói với Hạ Hầu Tử Khâm, lên để Triều Thần đi ra ngoài. Suy cho cùng, nàng ta có thể tín nhiệm lúc này cũng chỉ có nàng ta.

Rửa mặt xong, ta gọi Tình Hòa vào chải tóc cho ta rồi đi ra.

Lưu Phúc vẫn đợi bên ngoài, thấy ta ra liền vội tiến lên: “Nương nương muốn đi đâu?”

Ta nói: “Bản cung tới Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu.” Tuy Hạ Hầu Tử Khâm đã nói không cần tới Hy Ninh cung vì muốn che giấu việc ta bị thương nhưng việc tới qua Thiên Dận cung xuất hiện thích khách đã cho ta một cái cớ rất tốt. Chẳng phải Tình Hòa cũng tưởng ta vì thế mà bị thương sao?

Lưu Phúc ngập ngừng giây lát rồi mới gật đầu, nói: “Vây lã nô sai người chuẩn bị kiệu cho nương nương.”

Loan kiệu nhanh chóng được đưa tới, ta lên kiệu, tựa lưng vào tấm đệm mềm rồi nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Chẳng mấy chốc đã tới Hy Ninh cung. Tình Hòa đỡ ta xuống kiệu, lúc ngoái đầu, ta trông thấy kiệu của Thiên Lục. Đúng lúc nàng ta cũng bước ra, thấy ta liền khom người chào: “Tần thiếp thỉnh an nương nương!” Cung tỳ bên cạnh nàng ta không phải là Cúc Vận.

Ta thấy kỳ lạ, bèn hỏi: “Cúc Vận đâu?”

Nàng ta thoáng ngạc nhiên, tiến lên nói: “ần thiếp sai nàng ta tới Khánh Vinh cung chăm sóc Đức phi nương nương rồi, không ngờ nương nương vẫn có hứng thú với cung tỳ của tần thiếp.”

Ta cười nhạt, chỉ là buột miệng hỏi mà thôi.

Vịn lên tay Tình Hòa tiến vào, ta trông thấy Diêu thực phi đang đi phía trước. Ta do dự có nên tiến lên hay không thì thấy nàng ta đột nhiên ngoái đầu, trông thấy ta và Thiên Lục phía sau, sắc mặt không hề thay đổi, chỉ dừng bước, chờ chúng ta đi qua. Như vậy không cần phải tránh nữa, ta bước lên cùng Thiên Lục, hành lễ với nàng ta.

Nàng ta bỗng bật cười, nhìn ta rồi nói: “Bây giờ Đan phi chắc đắc ý rồi, Hoàng thượng có thể cùng người vui vẻ hàng đêm.”

Ta cười nhạt, nói: “Tần thiếp thấy hôm nay nương nương bận như vậy mà vẫn có thể quan tâm tới tần thiếp.” Chẳng phải sao, bận hãm hại người khác còn quan tâm đến ta, nàng ta quả thật rất bận.

Nghe thấy vậy, nét mặt nàng ta biến sắc nhưng không hề tức giận, chỉ nghiêng rằng nói: “Bây giờ Dao phi chết, e là người càng đắc ý nhỉ?”

Ta thản nhiên nhìn nàng ta, hé môi nói: “Lẽ nào nương nương không vui?” Nói xong, ta không khỏi ngoái đầu nhìn Thiên Lục, khóe miệng nhếch lên cười. “Tích Quý tần hẳn cũng đang vui, có khi Đức phi nương nương còn vui hơn ấy!”

Thiên Phi là người thế nào, nghe được tin Dao phi chết, e là cả hậu cung này, người vui mừng nhất, hưng phấn nhất chính là tỳ ta. Suy nghĩ của tỳ ta xưa nay rất đơn giản, trong thế giới của tỳ ta chỉ có người chết ta sống.

Thiên Lục mím môi, im lặng không nói một lời.

Diêu thực phi khẽ ‘hừ’ một tiếng, nghiêng rằng nói: “Đan phi...”

Ta khẽ cười, bây giờ còn hận cái gì, đã chết cả rồi.

Lúc này đã tới tiền viện, ta trông thấy trong sảnh đã có rất nhiều người đến. Vào trong, không thấy bóng dáng Ngọc Tiệp dư, ta không khỏi cảm thấy mất mát. Về mặt An Uyển nghi vẫn luôn lãnh đạm, chỉ ngồi một mình trong góc.

Rất nhiều người đang riu rít trò chuyện, thấy chúng ta bước vào thì thoáng kinh ngạc, vội im bật.

Ngồi một lát liền thấy Thái hậu đến.

Một người đứng dậy hành lễ, ta thấy sắc mặt Thái hậu tái mét, vịn tay Thiên nhi ngồi xuống rồi khẽ nói: “Đều ngồi cả đi!” Ánh mắt bà nhìn xuống dưới, mãi sau mới nói: “Mấy ngày này các ngươi không cần tới thỉnh an nữa, ai gia muốn tới Phật đường.”

Mọi người đều lộ vẻ kinh ngạc, ta cũng ngạc nhiên, Thái hậu tới Phật đường làm gì? Tụng kinh cho Dao phi chăng? Ha, tuy Dao phi vị ẩm sát dựa vào mối quan hệ giữa Thái hậu và nàng ta trước đây, sao bà có thể làm chuyện này nhỉ? Có điều Thái hậu đã nói vậy thì chúng phi tần chỉ có thể tuân theo.

Tất cả mọi người đều đứng dậy, ta cũng định đứng lên thì thấy Thái hậu đưa mắt nhìn về phía ta, bất ngờ hỏi: “Tay của Đàn phi sao thế?”

Vừa nãy vì có Tình Hòa dìu ta nên Diêu thực phi mới không nhìn thấy, bây giờ nàng ta nhìn ta, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Ta vừa định cất tiếng thì nghe thấy Tình Hòa nói: “Bẩm Thái hậu, hôm qua ở Thiên Dân cung xuất hiện thích khách, tên thích khách đó suýt đã thương Hoàng thượng, may mà nương nương dừng cầm đỡ thay Hoàng thượng nhất đao.” Nàng ta điềm đậm trả lời.

Ta kinh ngạc nhìn nàng ta, nàng ta thực sự cho rằng vết thương của ta là do thích khách gây ra, nhưng sao nàng ta có thể nói như vậy? Nói ta có công cứu giá!

Diêu thực phi tức tới nổi mặt trắng bệch, nói: “Đàn phi thật dừng cầm!”

Đã nói tới nước này rồi, ta còn có thể làm gì, đành cười, nói: “Hôm qua đổi lại là nương nương, nương nương cũng sẽ vì Hoàng thượng mà bất chấp tất cả.”

Diêu thực phi bị ta chặn họng, không nói được gì nữa.

Thái hậu lại nói: “Vết thương có nặng không? Ngươi phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

Ta gật đầu ‘vâng’ một tiếng. Thái hậu nói tiếp: “Không có gì để nói thì về hết đi, Thực phi, con tới đây với ai gia, ai gia có lời muốn nói.”

Diêu thực phi rõ ràng hơi kinh ngạc, vội đứng dậy.

Ta vịn vào tay Tình Hòa, ra tới bên ngoài mới hỏi nhỏ: “Vừa nãy sao ngươi có thể nói như vậy?”

Tình Hòa khẽ đáp: “Nương nương giận ư? Nhưng nô tỳ cho rằng đây là cơ hội rất tốt để thăng tước vị chứ? Bây giờ Hoàng thượng sủng ái nương nương, chỉ cần cho Hoàng thượng một cái cố thì đúng là lúc nương nương được thăng tước vị rồi.”

Thăng tước vị? Ha...

Ta lạnh lùng cười một tiếng rồi nói: “Bây giờ là lúc nào rồi? Hoàng thượng sẽ không thể thăng tước vị cho bản cung.” Ban nãy Thái hậu gọi riêng Diêu thực phi ở lại không phải đã chứng minh sự thật rồi sao?

Sắp khai chiến, Hạ Hầu Tử Khâm sao có thể mặt kệ Diêu thực phi mà thăng tước vị cho ta?

Ta biết trong lòng Diêu thực phi có Hạ Hầu Tử Khâm nên nàng ta sẽ đứng về phía hắn. Cũng may Diêu Chấn Nguyên đã chết, Diêu gia chỉ có thể trông chờ vào Diêu thực phi, không phải sao? Lúc này, Diêu Hành Niên chắc sẽ không có hành động nào khác.

cúi đầu, nói: “Nô tỳ biết sai rồi!”

Ta im lặng, bước lên trước, lúc lên loan kiệu thì nghe thấy Tình Hòa hỏi: “Nương nương, tới Thiên Dân cung hay trở về Cảnh Thái cung?”

Ta sững người, đứng thế, bây giờ ta đi đâu?

Vừa định lên tiếng thì nghe thấy bên ngoài có người nói: “Nương nương! Đàn phi nương nương!”

Vén rèm kiệu lên, ta trông thấy Toàn công công, liền nhíu mày hỏi: “Công công, có chuyện gì?”

Toàn công công chạy lên, nói: “Nương nương, xin dừng bước! Thái hậu nói người rất hài lòng với kinh Phật mà lần trước nương nương chép, người nói nương nương một lòng thành kính ghi chép kinh Phật nên kêu nô tài lại mời nương nương qua Hiền các giúp người chép kinh Phật.”

Giật mình kinh ngạc, ta lại nghe thấy Toàn công công nói: “Mời nương nương xuống kiệu!”

Ta nhìn Tình Hòa một cái rồi nói: “Người về...” Dừng một lát, cuối cùng ta nói: “...về Thiên Dận cung.”

Tình Hòa cũng mơ hồ không hiểu, mãi sau mới có phản ứng, vội gật đầu, nói: “Vâng, nô tỳ đã biết!”

“Nương nương, mời đi bên này!” Toàn công công đi trước dẫn đường.

Chần chừ giây lát, ta đi theo ông ta. Sao bỗng nhiên Thái hậu lại gọi ta tới chép kinh Phật vào lúc này? Cúi đầu nhìn, lần này ta bị thương ở tay trái, nếu cố ý viết để nét chữ khác với trước kia e rằng rất khó. Hơn nữa, lần trước kinh thư ta chép chắc vẫn còn, vậy thì Thái hậu chỉ nhìn là có thể nhận ra, nét chữ này hoàn toàn khác với nét chữ lần trước.

Mặc dù Phương Hàm nói Tô Mộ Hàn không hề có ác ý nhưng lần trước Thái hậu muốn thăm dò, ta đã nhận ra, dù thế nào đi nữa, trước mặt Thái hậu, ta vẫn không thể để bà biết mối quan hệ giữa ta và Tô Mộ Hàn. Mặc kệ thân phận thật sự của Tô Mộ Hàn là gì, điểm này, ta nhất định phải giấu.

Theo sau Toàn công công, ta không ngừng suy nghĩ. Đầu tiên Thái hậu giữ Diêu thực phi lại, sau đó lại kêu Toàn công công gọi ta tới...

Có lẽ chép kinh Phật chỉ là cái cớ, Thái hậu có lời muốn nói với ta. Nhất định là thế!

Tin là như vậy, ta như trút bỏ được tảng đá trong lòng. Lúc này thật sự không thể để xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa. Mấy hôm rồi ta đã bị vu oan bao nhiêu chuyện, nếu để Thái hậu nhìn thấy chữ viết của ta, cho dù ta có lý do gì đi nữa cũng sẽ khiến sự việc trở nên tồi tệ.

Toàn công công đưa ta tới Hiên các, để ta lại một mình, lúc ra ngoài, ông ta nói: “Nương nương cứ đợi ở đây

Quả nhiên ông ta nói ta đợi.

Ta nhìn căn phòng, chỉ có hai tấm đệm hương bồ, bên cạnh là chiếc bàn thấp, cũng không nhìn thấy tứ bảo¹.

Nếu vậy, ta càng yên tâm

1. Tứ bảo hay còn gọi là Văn phòng tứ bảo gồm bút, mực, giấy, nghiên.

Nghĩ thế ta thư thái mỉm cười. Có lẽ do ta quá căng thẳng, bây giờ là lúc nào rồi mà Thái hậu còn có thời gian quan tâm tới chữ viết của ta? Huống hồ ta nghĩ không có chuyện gì khiến bà nghi ngờ ta thêm lần nữa.

Trong phòng đang đốt vài nén hương vòng, cửa sổ đều đóng, mùi huân hương hơi nồng nhưng không hề khiến người ta cảm thấy phiền muộn. Ta đã đứng chờ rất lâu, người ta nói kinh Phật có thể khiến con người tịnh tâm, ta cảm thấy chỉ đứng ở nơi này thôi, lòng ta cũng trở nên tĩnh lặng.

Nghĩ một chút, ta liền bước lên quỳ trên đệm hương bồ, ánh mắt đặt trên chiếc mô phía trước, chần chừ giây lát, ta đưa tay ra lấy, vừa định gõ xuống liền nghe thấy tiếng bước chân người đi tới. Ta giật mình, vội buông xuống, lúc quay đầu liền thấy Thái hậu một mình bước vào.

Ta vội đứng dậy hành lễ. “Thần thiếp tham kiến Thái hậu!”

Thái hậu ‘ừ’ một tiếng, bước lên nói: “Không cần đa lễ, người thông minh như vậy, hẳn đã biết vì sao ai gia tìm người.”

Trong lòng ta cả kinh, hôm nay chắc bà muốn nói với ta rất nhiều điều, ta nhất thời không dám nói lung tung, bèn cúi đầu, nói: “Thần thiếp ngu muội.”

Nhưng Thái hậu không hề tức giận, chỉ khẽ cười, nói: “Nghe nói hôm qua người ngủ lại Thiên Dận cung?”

Ta cảm thấy có chút lúng túng, từ ‘ngủ lại’ của Thái hậu lúc này có ý gì, ta tất nhiên hiểu rõ. Khẽ gật đầu, ta nhỏ giọng nói: “Vâng!”

Về mặt Thái hậu dường như rất hài lòng, sau đó thoáng thu lại nét cười, bà nói: “Theo ý Hoàng Thượng, chắc sẽ thăng tước vị cho người, huống chi tối qua người còn có công cứu giá, nói một cách công bằng, thăng tước vị cho người quả thật không hề quá đáng, thế nhưng...” Bà thở dài một tiếng.

Ta tiếp lời: “Chuyện này không cần Thái hậu nói, trong lòng thần thiếp hiểu. Lúc này thăng tước vị cho thần thiếp e rằng không ổn.” Không để ý đến Diêu thực phi thì vẫn phải nghĩ tới Dao phi vừa chết, đêm qua vì bị ám sát, với Hạ Hầu Tử Khâm, đây đương nhiên là chuyện bi thương.

Thái hậu gật đầu, chậm rãi nói: “Thiệt thòi cho người

Ta chỉ cảm thấy trong lòng kinh hãi, có phần kinh ngạc nhìn người trước mặt, mãi sau mới phản ứng được, vội lắc đầu, nói: “Thái hậu người nói vậy khiến thần thiếp giảm thọ mất.”

Nhưng bà im lặng, rất lâu sau mới khẽ lắc đầu. Bà đưa mắt nhìn ta, dường như có lời muốn nói song lại thôi. Không biết vì sao, nhìn dáng vẻ này của bà, ta đột nhiên có dự cảm không lành.

Thái hậu bỗng lên tiếng: “Việc xảy ra ở Dao Hoa cung ngày hôm qua...”

Giọng nói của bà thấp dần, bà ghé sát lại gần ta, nói một hồi. Còn ta chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, bất giác lui lại một bước, phải chống người lên chiếc bàn phía sau mới gượng đứng vững được.

Thái hậu nói hôm qua thích khách xông vào Dao Hoa cung, chém tứ tung vào Dao phi khi nàng ta đang nằm trên giường. Lúc thị vệ tiến vào, người trên giường đã máu thịt bê bết, ruột rơi xuống đất, tắt thở từ lâu.

Thủ đoạn tàn nhẫn xiết bao!

Bọn họ không phân biệt phải trái, mục đích chỉ có một, chính là muốn Dao phi phải chết, hơn nữa càng thâm cang tốt.

Tay ta càng lúc càng túm chặt mép bàn, thở gấp, thảo nào Hạ Hầu Tử Khâm mới có vẻ mặt như vậy. Ta thật sự không biết khi hấn tiến vào, trông thấy cảnh tượng đó sẽ đau lòng thế nào. Hấn vốn không muốn giết nàng ta, bây giờ lại để nàng ta trở thành quân cờ cho kẻ khác gây chiến.

Dao phi chết thảm như vậy, nếu truyền ra ngoài, nói bị thích khách hành thích, e là chẳng ai tin. Làm gì có thích khách nào lại giết người như vậy?

“Việc này ai gia nói rồi, phong tỏa toàn bộ tin tức. Những người biết chuyện trong cung không nhiều.” Giọng nói của Thái hậu rất nhỏ, ta thấy đôi tay bà đã siết chặt thành nắm đấm.

Lời bà nói là ý tại ngôn ngoại, ta không phải không nghe ra. Mặc dù có thể phong tỏa tin tức trong cung nhưng quan trọng là tin tức bên ngoài. Những thích khách đó đã có thể làm ra chuyện như vậy thì tin tức này cũng có thể được truyền tới Bắc Tề với tốc độ nhanh nhất. Đó là điều không phải nghi ngờ.

Điều mà mọi người lo lắng nhất cũng chính là việc này.

Đã không thể nào giấu diếm.

Thực ra, nếu Hoàng đế nàng ta đưa Phát Hy sang hòa thân là có ý đồ khác, vậy thì lần này chắc chắn là một cơ hội vô cùng tốt. Khai chiến chẳng qua chỉ cần tìm một cái cớ.

Càng lúc ta càng cảm thấy mơ hồ, chuyện này rốt cuộc là do Nam Chiếu làm hay là vở kịch do người Bắc Tề tự biên tự diễn?

Nghĩ tới Bắc Tề trước mắt ta lại hiện lên khuôn mặt của Hàn Vương. Nếu là do người Bắc Tề làm thì y có biết không? Tuy y nói trước khi lên đường mới nhận Phát Dao làm nghĩa muội nhưng ta luôn tin rằng chuyện tàn nhẫn như vậy không phải là điều y có thể làm.

Ta không cảm nhận thấy mùi giết chóc hay sát khí trên người y.

Hít sâu một hơi, ta run giọng hỏi: “Vì sao Thái hậu muốn nói cho thần thiếp biết?” Lúc hỏi câu này, tay ta không kìm được cơn run rẩy.

Thật kỳ lạ, ta cũng gặp rất nhiều người chết nhưng hóa ra ta vẫn là một kẻ nhát gan. Đối diện với cảnh tượng tanh máu, ta vẫn không chịu được.

Thái hậu hơi nghiêng người, mãi sau mới lên tiếng: “Về phía Hoàng thượng, người hãy khuyên người một câu. Bây giờ đang lúc rối ren, ai gia lo Hoàng thượng không chống đỡ nổi.”

Ta cúi đầu im lặng, cho dù những người trong hậu cung cảm hận Dao phi tới tận xương tủy, khi nghe được tin này còn cảm thấy hoảng sợ, hướng chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm?

Đột nhiên nhớ tới hôm nay, lúc hân sắp rời Thiên Dận cung, hân định nói gì đó nhưng chỉ nói nửa chừng, lòng ta bỗng trở nên khó chịu.

Ta và Thái hậu đều im lặng, cũng không biết bao lâu sau mới cảm thấy cơn ớn lạnh dần biến mất. Hít sâu vài hơi, ta nói nhỏ: “Việc này trong lòng thần thiếp hiểu rõ. Thái hậu, phải đề phòng trước khi mọi chuyện xảy ra, biên cương cần được cảnh giới nghiêm ngặt.”

Bà quay lại nhìn ta, gật đầu nói: “Chuyện này dĩ nhiên ai gia biết, đã phái người thông báo cho Tần Vương và Hiến Vương rồi.”

Ta thoáng yên tâm, cho dù tâm trí Hạ Hầu Tử Khâm lúc này đang rối loạn thì vẫn còn có Thái hậu, bà luôn rất tỉnh táo.

Bà lại nói tiếp: “Sau này ở trong cung, nói năng phải cẩn thận. Chuyện hôm qua, ai gia cho rằng những thích khách đó không thuộc địa hình trong cung, e là người bên cạnh.” Ta kinh ngạc nhìn bà, bà cũng nghĩ như vậy.

“Trước hôm người được khôi phục tước vị, ta nhận được tin đã phát hiện ra địa điểm huấn luyện bí mật ở ngoại thành hoàng đô, chắc là nơi huấn luyện tử sĩ.” Thái hậu nghiêng răng nói. Ta chỉ cảm thấy sững sờ, chính hôm đó Hạ Hầu Tử Khâm nhận được mật báo nên mới rời Dao Hoa cung sớm?

58. Chương 58

Ta vội hỏi: “Thế đã tra ra người nào làm chưa?”

Thái hậu lắc đầu. Ta im lặng, hồi lâu sau mới thấy Thái hậu quay người lại, nói: “Người về trước đi, mấy ngày này ai gia tụng kinh niệm Phật.” Bà nói xong liền quỳ xuống, ngay sau đó tiếng gõ mõ vang lên.

Cuối cùng ta đã biết vì sao Thái hậu đột nhiên nói muốn tụng kinh niệm Phật, hóa ra là vì Dao phi. Thái hậu là người tin Phật, phi tần trong cung xảy ra chuyện như vậy, chung quy Thái hậu vẫn kiêng kỵ.

Cho dù trước đây Thái hậu có khúc mắc với Dao phi nhưng bây giờ người đã chết, thù hận lớn hơn nữa cũng bay theo gió, hướng chỉ cái chết của Dao phi chẳng qua chỉ là ngòi nổ để kẻ khác châm ngòi cho cuộc chiến, nói cho cùng năng ta cũng là một người xui xẻo. Sau đó ta lại nghĩ tới Ngọc Tiệp dư, nghĩ tới những lời nàng ấy nói với ta hôm đó.

Chần chờ giây lát, cuối cùng ta lên tiếng hỏi: “Thái hậu, thần thiếp cả gan muốn hỏi người một việc!”

Bà không quay đầu, tay vẫn gõ mõ. Ta cắn răng nói: “Chuyện Dao phi hại Ngọc Tiệp dư xảy ra năm đó, không phải người không biết. Việc này đã xảy ra nhiều năm như vậy, khúc mắc giữa Hoàng thượng và Thái phi, người vẫn không định...”

“Đàn phi!” Ta còn chưa nói xong, đã bị Thái hậu nặng nề cách ngang.

Ta giật mình, bà lại nói: “Việc mà người nên quan tâm thì hãy quan tâm, việc người không nên quan tâm thì đến một từ cũng đừng nhiều lời, người còn không hiểu đạo lý này à?”

Cẩn môi, sao ta không hiểu? Nhưng không phải sắp khai chiến rồi ư? Ta chỉ lo lắng.

Nói xong câu đó, Thái hậu lặng im, tiếp tục gõ lên chiếc mõ trước mặt, miệng lầm bầm đọc kinh. Ta hé miệng nhưng cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ thở dài một tiếng rồi nhẹ nhàng ra ngoài.

Trở về Thiên Dận cung, Tình Hòa thấy ta bước vào thì vội chạy ra đón, lo lắng hỏi: “Nương nương, người không sao chứ?”

Ta lắc đầu, ta có thể có chuyện gì chứ? Vào trong, ta bèn hỏi nàng ta: “Hoàng thượng đã hạ triều rồi à?”

Nàng ta gật đầu: “Hạ triều rồi ạ! Hoàng thượng trở về ăn chút đồ rồi tới Ngự thư phòng.” Nàng ta ngừng giây lát, nhìn ta rồi nói tiếp: “Hoàng thượng không hạ thánh chỉ ban chết cho Ngọc Tiệp dư nhưng biếm vào lãnh cung.”

Trong lòng thất kinh, ta ngược mắt nhìn Tình Hòa, chỉ thấy sắc mặt nàng ta vẫn khó coi, mãi sau mới nói: “Nhưng... nhưng Ngọc Tiệp dư đã tự vẫn.”

Bước chân ta bỗng loạn choạng, Tình Hòa vội đỡ ta, nói: “Nương nương...”

Khẽ đẩy tay nàng ta ra, ta chậm chậm lắc đầu.

Tâm nguyện của Ngọc Tiệp dư đã sáng tỏ cho nên nàng ta không muốn sống nữa. Những điều này, ta đều hiểu. Bao nhiêu năm như vậy, thứ có thể giúp nàng ta sống tiếp chẳng phải chính là mối hận này sao? Bây giờ kẻ thù cuối cùng đã chết, không còn vương vấn thế giới này.

Cuối cùng ta mới hiểu, kết thúc của con đường cùng có nghĩa là khởi đầu của một con đường cùng khác, mà Ngọc Tiệp dư đã không thể chịu đựng được những ngày tháng cô độc dài đằng đẵng sau này. Hơn nữa, nàng ta cũng chẳng còn sống được bao lâu.

“Nương nương, bên đó đồn là khi Ngọc Tiệp dư ra đi, nàng ta rất thanh thản...” Tình Hòa nhỏ giọng nói bên tai ta.

Ta gật đầu, im lặng! Cũng phải.

Lúc này thấy Lưu Phúc từ ngai bước vào, nói với ta: “Nương nương, đồ ăn đã chuẩn bị xong, người dùng trước nhé!” Ông ta nói xong liền gọi cung tỳ phía sau tiến vào, cẩn thận đặt đồ ăn lên bàn.

Thực ra ta chẳng muốn ăn nhưng trong lúc khó chịu đến vậy mà Hạ Hầu Tử Khâm còn trở về ăn chút đồ, vì hẳn biết lúc này không thể ngã quỵ, chẳng phải thế sao? Nghĩ như vậy, ta bèn bước lên, ngồi xuống ăn.

Hôm nay, gần tới giờ Mùi, ta mới thấy Hạ Hầu Tử Khâm trở về. Lý công công vội gọi người tới giúp hẩn thay y phục, lại dặn dò cung tỳ đi lấy nước hoa quả ngâm ướp lạnh. Hẩn lắc đầu nói: “Trẫm không cần, lui xuống hết đi.”

“Hoàng thượng...” Lý công công vẫn định nói thì thấy hẩn khoát tay, khép hờ mắt. Lý công công đành im lặng, xua tay ra hiệu cho người bên trong lui ra.

Ta nhìn Tình Hòa, nhỏ giọng nói: “Người cũng ra ngoài đi, ở đây không cần người hầu hạ.”

“Vâng!” Nàng ta đáp lời, lại nhìn Hạ Hầu Tử Khâm một cái rồi mới quay người đi ra.

Hẩn tựa vào bàn, không nói một câu. Ta chần chờ giây lát, cuối cùng khẽ bước lên,, vòng tay qua trước mặt hẩn, thấy trán hẩn rịn mồ hôi, ướt đầm. Ta rút khăn tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi cho hẩn, hẩn bỗng túm chặt tay ta. Ta sững sốt, khẽ gọi: “Hoàng thượng...”

Hẩn hít thật sâu, mở choàng mắt nhìn ta.

Giật mình, ta lại khẽ gọi: “Hoàng thượng...”

Nhưng hẩn chỉ nhìn ta đăm đăm, mãi lâu sau mới đứng dậy, kéo ta vào lòng, ôm thật chặt. Ta nghe thấy tiếng thở gấp của hẩn, ngập ngừng giây lát, ta đưa tay xoa xoa lên lưng hẩn, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng sao thế?”

Một lúc sau hẩn mới lên tiếng: “A Tử, trẫm...trẫm đã làm sai một việc.”

Ta bàng hoàng, làm sai một việc? Ý hẩn muốn nói, vì hẩn giam cầm Dao phi nên mới khiến Dao phi chết thảm ư? Không biết vì sao, nghĩ đến Dao phi, trong lòng ta lại cảm thấy rối rắm. Còn Hạ Hầu Tử Khâm, làm sao hẩn có thể chịu đựng được?

Khẽ vỗ lên lưng hẩn, ta an ủi: “huyện của Dao phi cũng không phải việc Hoàng thượng có thể chi phối. Thái hậu cũng đã kể cho thần thiếp nghe chuyện này. Hoàng thượng... xin chàng đừng như vậy!”

Ta rõ ràng cảm nhận được cơ thể hẩn thoáng chấn động, buông ta ra, nhìn ta với vẻ không tin nổi, buột miệng hỏi: “Mẫu hậu đã nói cho nàng biết rồi à?” Ánh mắt hẩn thẳng thốt.

Ta quả thật có chút nghi hoặc, do dự giây lát, cuối cùng gật đầu.

Hắn nghiêng răng nói: “Sao mẫu hậu có thể kể cho nàng?”

“Hoàng thượng!” Ta ôm lấy hắn, khẽ nói: “Thái hậu làm thế là đúng, thiếp không muốn một mình chàng chịu đựng những chuyện này. Thiếp luôn ở bên chàng.”

“A Tử...” Hắn khẽ gọi tên ta, ấn đường nhăn lại.

Ta gượng cười, kéo hắn tới long sàng, đẩy hắn ngồi xuống rồi nói: “Hoàng thượng đã mệt cả ngày rồi, nghỉ ngơi một lát, thiếp ở đây với người.”

Song hắn lắc đầu: “Trẫm không ngủ được.”

Ta biết lúc này hắn không ngủ được, thế nhưng không nghỉ ngơi tốt thì lấy đâu ra tinh lực để xử lý những việc khác? Sau này sẽ xuất hiện những việc hóc búa hơn, không phải sao?

Đẩy hắn nằm xuống, ta nhào người về phía hắn. “Hoàng thượng không ngủ được thì nhắm mắt nghỉ ngơi, được không?”

“A Tử.” Hắn nhìn ta, chậm chậm đưa tay xoa má ta, đột nhiên nhắm mắt, trầm giọng nói: “Trẫm xin lỗi nàng.”

Lời nói của hắn khiến ta hoảng sợ, đang yên đang lành sao hắn lại nói với ta như vậy? Lại nhớ tới những lời Thái hậu nói với ta lúc sáng nay, bà nói, theo ý Hạ Hầu Tử Khâm là muốn thăng tước vị cho ta, chẳng nhẽ lúc này hắn cho rằng ta trách hắn vì chuyện đó sao?

Cõi lòng ấm áp, song ta cảm thấy ghen ngào, lắc đầu cười, nói: “Hoàng thượng nói gì thế? Tình thế lúc này thiếp hiểu mà. Thiếp sẽ không trách chàng.”

Đột nhiên hắn ngồi dậy, ta giật mình nhưng hắn đã kéo ta lên long sàng, ôm ta nằm xuống, thì thầm: “Trẫm ôm nàng nằm nghỉ một lát.”

Bàn tay đặt bên thắt lưng ta nhưng không có cảm giác nóng bừng, lòng bàn tay ấy rất lạnh. Ta im lặng, để mặc hắn ôm. Lúc nghiêng mặt sang, thấy hắn đã nhắm mắt, ta đưa tay khẽ gạt những sợi tóc lòa xòa trước trán hắn, ngón tay lướt qua má hắn, cảm nhận được hắn đã gầy đi rất nhiều.

Đột nhiên hắn lên tiếng: “A Tử, dù thế nào nàng cũng đừng trách trẫm.”

Ta lắc đầu, ghé mặt vào lồng ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Sẽ không đâu! Hoàng thượng đừng suy nghĩ linh tinh.”

Ta không biết hắn cố ý hay thế nào, song hắn không nhắc một từ tới chuyện của Dao phi, vậy thì ta cũng cố gắng không nhắc đến. Nói thật, mỗi lần nghĩ tới cái chết của Dao phi, bên tai ta dường như lại vang lên lời nói của Thái hậu.

Thật đáng sợ!

Ta không biết khi trông thấy tình cảnh như vậy, hắn làm thế nào để chịu đựng được.

Hai người nằm một lúc, ta bỗng nghe thấy hắn khẽ rên một tiếng. Ta giật mình, hắn mở choàng mắt, mới biết hóa ra hắn vừa ngủ mơ. Hắn còn nói hắn không ngủ được, nhưng do mệt mỏi quá nên trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã thiếp đi. Hắn mơ thấy gì mà giật mình tỉnh giấc?

Hắn cúi đầu nhìn ta, sắc mặt có chút khó coi, hé môi nói: “Trẫm hơi khó chịu.”

Ta hiểu, sao có thể không khó chịu cơ chứ? Ta đưa tay chạm vào trán hắn, nhưng hắn lắc đầu. “Không phải...” Lời nói vừa dứt, hắn liền buông ta ra, lật người dậy.

Ta vội ngồi dậy theo, khẽ nói: “Hoàng thượng ngủ thêm một lát nữa đi! Thiếp ở bên cạnh chàng.”

Hắn không nằm xuống, trầm mặc hồi lâu bỗng nói: “Hồi chiều, trẫm đã tới xem thích khách tới qua.”

Trong lòng hết hoảng nhưng ta không ngắt lời hắn. Hắn nói tiếp: “Không phải người ngoài, là người của trẫm.” Lúc hắn nói câu này, sắc mặt thoáng sa sầm.

Điều này ta cũng đoán được, có điều nghe ngữ khí của hắn, dường như hắn đã tìm ra chứng cứ.

“Bây giờ tướng trấn thủ hoàng đô là Thái Hằng, tối qua xảy ra chuyện lớn như vậy, hắn không thể thoát khỏi trách nhiệm, nhưng tình hình hiện nay, trẫm cho phép hắn lập công chuộc tội. Hôm nay hắn đưa đến một tin động trời.” Hắn nhìn ta, nói tiếp: “Những thích khách đó là người của ngự lâm quân.”

Ta giật mình kinh hãi, tròn mắt nhìn hắn, là ngự lâm quân.

Chẳng trách vũ lâm quân trong cung không biết, có lẽ Thái Hằng chỉ cần nhìn là nhận ra. Điều này cũng có thể giải thích được tại sao bọn họ lại vào cung dễ dàng đến vậy, còn thông thuộc địa hình trong cung. Đến việc dẫn vũ lâm quân tới Thiên Dận cung để chờ thời cơ giết Dao phi cũng được tính toán chuẩn xác.

Ta cảm thấy bàng hoàng, thống lĩnh ngự lâm quân ban đầu là Diêu Chấn Nguyên, có phải những kẻ đó là người của Diêu Chấn Nguyên? Nhưng Diêu Chấn Nguyên đã chết, chẳng lẽ kẻ phản bội đằng sau giết dây là Diêu Hành Niên?

Ta còn đang suy nghĩ thì hắn đã phủ định suy nghĩ của ta, hắn nói: “Không thể là người của Diêu Hành Niên, ông ta là lão hồ ly, nếu những việc này thì sẽ không trắng trợn, ngang nhiên điều động người như thế.”

Đúng vậy, nếu là ông ta thì cũng không hợp tình hợp lý.

Hít một hơi, ta lên tiếng: “Thái Hằng đó...” Ta không quên, ngay từ đầu y cũng là người của Diêu Hành Niên.

Hắn thoáng cười, cất lời: “Người đó không cần lo lắng, y bây giờ chỉ làm việc cho trẫm.”

Tuy ta không biết Cố Khanh Hằng dùng cách gì để khiến Thái Hằng quy thuận nhưng hắn đã nói vậy thì ta cũng không cần bận tâm.

Hắn lại nói: “Trẫm đã hạ chỉ điều tra triệt để ngự lâm quân, hôm qua không phải là lần đầu, trẫm cho rằng trong đó còn có kẻ mượn gió bẻ măng!” Ánh mắt hắn dần trở nên sắc bén, xem ra hắn cũng liên kết được chuyện ở Nam Sơn lại với nhau.

Ai có thể ngờ những thích khách kia lại trà trộn vào ngự lâm quân? Ngự lâm quân là đội tinh nhuệ triệu tập từ các nơi, muốn thẩm tra thực sự vô cùng khó khăn, thế nhưng muốn thay đổi toàn bộ là điều không thể. Ta chỉ hy vọng Thái Hằng có thể dốc toàn tâm toàn sức xử lý việc này.

Ta thở dài, nói: “Thời gian này, Hoàng thượng nên nghỉ ngơi ở Thiên Dận cung.” Đây là nơi được bảo vệ an toàn nhất hoàng cung, cho dù lại có thích khách đột kích thì cũng không thể đả thương hắn. Nhưng ta biết sẽ không có thích khách xông vào, bởi mục đích của đối phương đã đạt được. Bây giờ đợi Hoàng đế nàng ta nhận được tin tức, sau đó xuất binh.

Hắn gật đầu, nói: “Trẫm đã hạ chỉ cho Diêu Hành Niên phái tinh binh đến biên giới giữa thiên triều và Nam Chiếu.”

Ta giật mình, buột miệng hỏi: “Thế còn phía Bắc Tề?”

Hắn nói: “Thương Châu gần phía đó, mà chúng ta cũng phải phòng bị Nam Chiếu. Về phía Bắc Tề, trước tiên sẽ để Hiến Vương qua đó trước, đất phong của đệ ấy gần đây.”

Hiến Vương? Không biết vì sao, ấn tượng của ta đối với y không được tốt như với Tấn Vương. Hít sâu một hơi, ta nói: “Hoàng thượng cho rằng Hiến Vương sẽ dốc hết sức?”

Rõ ràng thấy đôi mắt hắn lóe lên một tia sáng nhưng hắn không nói gì. Quả nhiên hắn cũng đang lo lắng.

Ta cúi đầu, đất phong của Tấn Vương quá xa, muốn qua cũng không dễ dàng đến vậy, hơn nữa để Tấn Vương dẫn quân đi qua đất phong của Hiến Vương, điều đó thể hiện rõ là Hạ Hầu Tử Khâm không tín nhiệm y. Lúc ấy còn muốn y trung thành, e là vô cùng khó khăn.

Hắn không phải không suy nghĩ tới mối quan hệ này.

Mãi lâu sau mới thấy hắn nói: “Phần lớn binh quyền nằm trong tay Diêu Hành Niên, nếu thật sự khai chiến, trẫm hạ chỉ bắt ông ta phái binh lực tới để đối phó với Bắc Tề, ông ta chắc chắn sẽ không có lý do để từ chối, nhưng số binh lực này không thể giao cho Hiến Vương.”

Ta gật đầu, quả thật không thể giao cho Hiễn Vương, tránh việc nếu trận chiến này chiến thắng, Hiễn Vương sẽ mượn quân để củng cố binh lực trong tay mình. Y và Diêu Hành Niên không giống nhau, dòng máu đang chảy trong người y là dòng máu của Hạ Hầu gia.

“VẬY HOÀNG THƯỢNG MUỐN...”

Có lẽ ta đã đoán được bảy, tám phần điều hần muốn là gì.

Ấn đường của hần hơi nhăn lại, hần trầm giọng nói: “Trẫm muốn ngự giá thân chinh.”

“Hoàng thượng!” Nghe chính miệng hần nói ra, trong lòng ta vẫn không nén được kinh ngạc, bắt giắc nắm chặt tay hần. Lúc đầu cân nhắc Tần Vương nhưng binh quyền không thể giao cho Hiễn Vương, vậy thì cũng lý do đó, không thể giao binh quyền cho Tần Vương.

Hần nắm tay ta, khẽ nói: “Đừng căng thẳng, bây giờ chẳng qua chỉ là đề phòng, chiến sự vẫn chưa bắt đầu.”

Thế nhưng chiến sự chắc chắn sẽ xảy ra, không phải ư? Nhìn nam tử trước mặt, ta run giọng nói: “Thiếp lo cho chàng, một bên là người của Diêu Hành Niên, một bên là người của Hiễn Vương.” Vậy còn hần? Trên chiến trường, giả sử có một bên phản chiến, dẫu hần là hoàng đế thì có thể thế nào đây?

Hần vươn tay ôm ta vào lòng, ta áp tai vào lồng ngực hần, thấy hần hít thật sâu. “Nàng đừng quên, Diêu Hành Niên chỉ nắm hơn một nửa binh quyền, trong tay trẫm cũng có binh lực. Khi qua đây rồi, đương nhiên binh lực trong tay trẫm vẫn là nhiều nhất. Về phía Nam Chiếu, trẫm sẽ không xuất toàn bộ binh lực để tấn công, nếu y muốn làm ngơ ông đắc lợi.”

Ôm chặt hần, mặc dù hần nói đúng, nhưng cho dù thế nào ta cũng cảm thấy sợ hãi.

Đột nhiên ta nhớ tới lời của Thái hậu, vội hỏi: “Kẻ huấn luyện thích khách trà trộn vào ngự lâm quân ở hoàng đô à?” Bằng không, sao có thể bố trí địa điểm huấn luyện gần đến vậy?

Hần sững người giây lát, cuối cùng gật đầu. “Nàng không cần quan tâm tới những chuyện này!”

“Nhưng...” Mấp máy môi, song ta đành im lặng.

Hai người trầm mặc, sau đó nghe thấy Lý công công đứng ở ngoài nói vọng vào: “Hoàng thượng nên dùng bữa thôi!”

Lúc này ta mới phát hiện bên ngoài trời đã tối dần.

Hần hít một hơi, buông ta ra rồi đứng dậy, nói: “Mang vào đi.”

Cửa mở, cá nhẹ nhàng tiến vào, đặt đồ ăn lên bàn rồi cung kính lui ra. Hần quay đầu, nói với ta: “Nàng mau ra ăn chút đồ.”

Ta gật đầu, bước qua.

Lý công công vội bày bát đĩa, còn định gấp thức ăn nhưng Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Được rồi, lui xuống đi!”

Lý công công ngạc nhiên nhìn hần, nói: “Vâng, vậy nô tài lui ra trước.”

Ăn được một ít mới nhớ ra một chuyện, do dự giây lát, cuối cùng ta lên tiếng: “Hoàng thượng, thuốc nước của thiếp không còn nhiều, thiếp muốn sai Triều Thần xuất cung lấy lọ mới.” Lúc nói chuyện với hần, trong lòng ta vẫn cảm thấy thấp thỏm, nếu bây giờ hần hỏi xuất xứ của thuốc nước, ta nên trả lời thế nào?

Còn nhớ khi đó, hần nói hần không hỏi.

Dường như hần thoáng ngạc nhiên, mãi sau mới ngược lên nhìn ta, nói: “Lúc này sai Triều Thần đi không thích hợp, ngày mai nàng nói với Lưu Phúc, để Lưu Phúc ra ngoài.”

Ta rất kinh ngạc, hần không hỏi ta lấy thuốc đó ở đâu, Khê căn môi, có lẽ hần đợi Lưu Phúc trở về rồi tự hỏi ông ta. Nghĩ như vậy, trong lòng ta thoải mái hơn một chút.

Ta gật đầu.

Sau khi dùng bữa, hắn tới Hy Ninh cung, khi trở về đã rất muộn. Lý công công hầu hạ hắn tắm rửa, thay y phục. Ta không hỏi hắn đã nói chuyện gì với Thái hậu, chỉ đưa tay cởi đồ cho hắn. Hắn nhỏ giọng hỏi: “Sao vẫn chưa ngủ? Muộn rồi, không cần đợi trẫm trở về đâu.”

Đưa long bào cho cung tỳ đứng bên, đỡ hắn lên giường, ta nói: “Hoàng thượng, Ngọc Tiệp dư đi rồi.”

Sắc mặt hắn thoáng thay đổi, sau đó hắn cất tiếng: “Trẫm biết.” Dường như hắn thở dài một tiếng nhưng im lặng, không nói nữa.

Ta có rất nhiều lời muốn nói, lúc này thấy hắn như vậy lại không thốt ra được một câu. Chuyện Ngọc Tiệp dư sảy thai năm đó, những người liên quan thì hai người chết, một người bị điên, còn lại Thái hậu nhưng bà không muốn nói ra chân tướng sự việc. Có lẽ Thái hậu đã đúng, ta cũng không nên nói ra chuyện này.

Dao phi đã chết, còn chết thê thảm như vậy, bây giờ nói ra chắc chắn sẽ như xát muối lên vết thương của hắn. Mà lúc này để hắn biết năm đó đã vu oan cho Dao Thái phi, không biết hắn có chịu được không?

Hắn không nhắc tới chuyện của Dao phi bởi hắn đau lòng, hắn không chịu được, những điều này ta đều hiểu. Kỳ thực hắn không muốn chiến sự này lại khởi nguồn vì Dao phi.

Ngồi xuống, ta thấy hắn đưa một tay lên chống trán, hơi cau mày, liền khẽ gọi hắn: “

Hắn chậm rãi lắc đầu.

Lúc này, Lưu Phúc từ bên ngoài tiến vào, nói: “Hoàng thượng, Thiển nhi cô nương đang ở bên ngoài, nói Thái hậu sai mang tới một chén trà an thần.”

“Trẫm...”

Hắn vừa định lên tiếng, ta liền cướp lời: “Lưu công công bưng vào đi!” Nghe ngữ khí của hắn, ắt hẳn hắn không muốn uống nhưng ta lại muốn hắn uống.

Hắn ngạc nhiên nhìn ta song không nói gì. Lưu Phúc cẩn thận bưng trà vào, ta đưa tay ra nhận rồi nói: “Ở đây có bản cung, các người đều lui ra đi!”

“Vâng!” Mọi người đều cáo lui.

Ta bưng trà tới trước mặt hắn, nói: “Hoàng thượng mau uống đi, đừng phụ tâm ý của Thái hậu.”

Hắn thoáng cười, nói: “Trẫm không cần những thứ này!” Tuy nói vậy nhưng hắn vẫn nhận lấy.

Ta biết hắn không cần bởi lúc nào hắn cũng muốn duy trì sự tĩnh táo, thế nhưng bây giờ là thời điểm đặc biệt, hắn càng như vậy càng hao tổn sức lực, e là đến lúc đó, hắn không chống đỡ nổi. Thái hậu cũng lo lắng điều này nên đêm hôm mới sai Thiển nhi mang chén trà an thần này tới.

Nhìn hắn uống xong, ta nhận lấy chén không, đặt sang bên cạnh.

Ta dịu hắn nằm xuống, chẳng mấy chốc đã thấy hơi thở của hắn đều đều. Quả nhiên chén trà an thần của Thái hậu còn trộn lẫn gì đó. Đưa tay khẽ xoa lông mày đang cau chặt của hắn, sau đó ta nằm xuống bên cạnh.

Cũng không biết đã là giờ nào, ta loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Lý công công. Ta mơ màng mở mắt, thấy Lý công công quỳ bên giường, nhủ giọng hỏi hắn: “Hoàng thượng! Hoàng thượng...”

Ta mới nhớ ra, tối qua hắn đã uống chén trà an thần mà Thái hậu cho người đưa đến. Hơi nhồm dầy, ta nói bên tai hắn: “Hoàng thượng, nên dậy rồi!”

Hắn ‘ừ’ một tiếng, chậm rãi mở mắt, ngáy người, bật dậy rồi quay đầu hỏi: “Giờ nào rồi?”

Lý công công giật thót mình, mãi sau mới phản ứng kịp, vội nói: “Hoàng thượng, vẫn còn sớm, người đừng vội!” Y nói xong lại ngoái đầu, nói: “Vào hầu hạ Hoàng thượng thay y phục đi!”

Cung tỳ bên ngoài tiến vào, cẩn thận đỡ hắn xuống giường.

Khi hắn ra ngoài, ta vẫn còn đang nằm trên giường. Nhìn bóng dáng hắn biến mất khỏi tầm mắt, không biết tại sao trong lòng ta có cảm giác mất mát, thất vọng.

Lúc đứng lên, ta gọi Lưu Phúc

Ông ta nhỏ giọng nói: “Nương nương cứ giao phó cho lão nô, vừa này Hoàng thượng đã đưa lệnh bài xuất cung cho lão nô, chỉ dùng để làm việc cho nương nương.”

Cõi lòng ta cảm thấy ấm áp, hẳn thật sự suy nghĩ rất chu đáo.

Ta nói cho Lưu Phúc địa chỉ, ông ta vâng dạ rồi lui ra.

Không cần thỉnh an Thái hậu, cả buổi sáng đều vô cùng buồn chán, ta đứng cạnh lan can ngoài Thiên Dân cung, nhìn xa xăm. Hôm nay trời rất đẹp, có điều gió thổi tới vẫn mang theo hơi nóng.

Tình Hòa đứng bên quạt cho ta, nàng ta thấy ta không nói chuyện thì cũng biết điều im lặng.

Hai ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, chỉ vài ngày ngắn ngủi mà tựa như đã trải qua hàng vạn năm.

Thiên Phi vẫn ở cử tại Khánh Vinh cung, ta mới nhớ ra tiểu hoàng tử có lẽ vẫn chưa được ban tên. Dĩ nhiên ta biết không phải Hạ Hầu Tử Khâm quên chuyện này mà bây giờ quả thật có quá nhiều việc. Vốn dĩ việc ban tên cho tiểu hoàng tử là chuyện vui nhưng lúc này đang dồn dập quá nhiều việc.

Thở dài một tiếng, ta cất bước đi lên phía trước.

“Nương nương!” Tình Hòa đuổi theo ta, nói: “Nương nương bây giờ định đi đâu? Lát nữa người còn phải thay thuốc đấy!”

Ta cúi đầu nhìn vết thương trên cánh tay, khẽ nói: “Không sao, bản cung đi dạo một chút thôi!”

Nghe thấy vậy, Tình Hòa cũng không tiện nói thêm, chỉ yên lặng đi bên cạnh ta.

Hai người đi được một lát, ta thuận miệng nói: “Thực ra người ở Thượng Lâm uyển cũng rất tốt, bản cung cảm thấy nơi đó yên tĩnh hơn trong cung.”

Nàng ta cười: “Đúng thế, nơi đó yên tĩnh, có lúc yên tĩnh quá, các chủ tử quanh năm cũng chẳng gặp nhau được mấy lần. Trong cung nhiều việc nhưng cũng có nhiều điểm tốt. Chẳng phải nô tỳ còn có thể nói chuyện với nương nương hàng ngày ư?”

Ta khẽ cười, không nói.

Tình Hòa nói tiếp: “Còn nhớ lần đầu tiên nô tỳ gặp nương nương chính là ở Thượng Lâm uyển, cũng là lần đầu tiên nô tỳ thấy Hoàng thượng đích thân đi thị sát vũ lâm quân còn mang theo phi tần từ sau lần Thực phi nương nương tới Thượng Lâm uyển.”

Ta nghiêng mặt nhìn nàng ta, thấy nàng ta khẽ cười, nói: “Nô tỳ còn tưởng lần này cũng giống như lần Thực phi nương nương tới, nhưng không ngờ nương nương khiến nô tỳ kinh ngạc.”

Ta hơi nhíu mày. “Hả? Bản cung có gì khiến người kinh ngạc?”

Nàng ta nói: “Chính vì nương nương không làm gì mới khiến nô tỳ kinh ngạc. Khi đó, Thực phi nương nương ý mình xuất thân con nhà tướng, muốn theo Hoàng thượng đi thị sát vũ lâm quân thao luyện, nàng ta cho rằng đó là san sẻ với Hoàng thượng nhưng không biết Hoàng thượng hoàn toàn không thích như vậy.”

Ta im lặng, hóa ra Diêu thực phi khi đó bám lấy Hoàng thượng như vậy.

Ha, Tình Hòa không nói, ta quả thật không nhận ra. Có phải lần đó Diêu thực phi đã nhận được một bài học nên sau này không dám nữa? Chỉ đáng tiếc, Hạ Hầu Tử Khâm không cho nàng ta cơ hội thứ hai.

Nghĩ tới đây, ta không kìm được, khẽ cười.

“Đàn phi!” Bỗng ta nghe thấy có người gọi ta từ phía sau.

Ngoái đầu, thấy Diêu thực phi đang vịn tay Quyển nhi đứng gần đó, trong lòng ta thoáng kinh ngạc, đúng là nhắc tới Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Ta hành lễ với nàng ta. “Tần thiếp thỉnh an nương nương.”

“Nô tỳ tham kiến Thực phi nương nương!” Tình Hòa cũng hành lễ.

Quyển nhi cũng vội hành lễ với ta.

Diêu thực phi tiến lên, nói: “Thật là khéo, bản cung còn tưởng không tới Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu sẽ không gặp được Đản phi người!”

Ta đứng dậy, lên tiếng: “Không phải nương nương đã gặp rồi sao?”

“Đúng thế, đã gặp.” Nàng ta buông tay Quyển Nhi, đột nhiên tiến lên véo cằm ta, khẽ nói: “Bản cung nhìn đi nhìn lại, bây giờ nếu chỉ thấy Đản phi người là sống vui vẻ, thuận buồm xuôi gió. Hậu cung bao nhiêu phi tần đều không sánh bằng nửa phần người.”

“Nương nương...” Tình Hòa sợ hãi kêu lên, gương mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt nhưng không biết nên làm thế nào mới ổn.

Ta đau tới mức phải cau mày, khoát tay ra hiệu cho nàng ta lui xuống, ra sức đẩy Diêu thực phi ra, nghiêng rằng nói: “Bây giờ nương nương còn lo trong cung chưa đủ loạn à?”

Nàng ta thoáng sững người, thu tay lại, khẽ than thở: “Đúng thế, quay đầu lại đã chết bao người rồi.”

Ta siết chặt hai tay thành nắm đấm, bao nhiêu người đã chết...

Thư Quý tần, Trần Tĩnh tần, Nguyễn Tiệp dư, Dao phi, Ngọc Tiệp dư... Còn có cung tỳ của các cung.

Tính tử mĩ hóa ra lại nhiều đến vậy.

“Ha, thế nhưng người đang sống luôn rất may mắn!” Lúc Diêu thực phi nói những lời này dường như vô cùng tức giận. Ta không biết nàng ta ám chỉ ta hay Thiên Phi, cũng có lẽ là cả hai.

Đột nhiên nàng ta tiến lên vài bước, ghé sát tai ta thì thầm: “Nghe nói người cũng qua Khánh Vinh cung rồi, có trông thấy tiểu hoàng tử không?”

Kinh ngạc, ta ngược mắt nhìn nàng ta. Nàng ta nói vậy là có ý gì?

Nhưng nàng ta cười: “Thế nào, xem ra người cũng cảm thấy tiểu hoàng tử có vấn đề nhỉ?”

Lời của nàng ta khiến ta cảm thấy nặng nề, cố gắng giữ bình tĩnh, ta lên tiếng hỏi: “Tiểu hoàng tử có vấn đề gì?” Có lẽ nàng ta cũng nhận ra rồi.

Nàng ta khinh thường nhìn ta, đột nhiên giơ tay, ta lui nửa bước theo bản năng, ngón tay mảnh dẻ thoáng chạm vào trán ta, nàng ta cười, nói: “Bản cung vẫn luôn cho rằng người là người thông minh.” Ngón tay của Diêu thực phi chỉ chạm qua trán ta rồi lập tức thu lại.

Ta ngây người.

Ta nghĩ ta hiểu ý của nàng ta. Suy ngẫm một lát, ta bèn lên tiếng: “Nương nương khẳng định không?”

Nàng ta mỉa mai. “Bây giờ tiểu hoàng tử còn quá nhỏ, ta vẫn chưa thể khẳng định, song sẽ có một ngày, không phải sao?”

Ta vội nói: “Thái hậu biết chưa?”

Diêu thực phi nói nhỏ: “Gần đây Thái hậu rất bận, dẫu có qua Khánh Vinh cung thì cũng chỉ vội vàng nhìn đứa trẻ một cái. Bản cung cũng không định nói ra.” Nàng ta nhìn ta, càng thấp giọng. “Sắp đánh trận rồi...”

Sắp đánh trận rồi, mà Hoàng thượng chỉ có một hoàng tử. Diêu thực phi, là ý này phải không?

Xem ra nàng ta cũng không phải kẻ hồ đồ. Đúng thế, giang sơn của Hạ Hầu Tử Khâm sụp đổ, nàng ta cũng chẳng còn gì.

Ta im lặng, đột nhiên nghe thấy nàng ta lên tiếng: “Hôm qua, bản cung mời cung tỳ thân cận của Dao phi tới Trữ Lương cung nói chuyện.”

Ta kinh ngạc nhìn nữ tử trước mặt, bỗng nhiên gọi cung tỳ của Dao phi tới, rốt cuộc nàng ta muốn hỏi gì?

Diêu thực phi nói: “Chuyện Dao phi vu oan cho người hôm ấy, bản cung không phải không biết chút gì, có điều lần này bản cung muốn xác định thêm một chút mà thôi.” Nàng ta dừng lại một lát, ánh mắt nhìn chăm chăm lên gương mặt ta, khẽ cười: “Hàn Vương thật sự thích người à? Có lẽ là thật. Lần đó ở núi Nam Sơn, không ai có thể biết rõ hơn bản cung.”

Ta nghiêng rằng. “Nương nương nói vậy là có ý gì?”

Nàng ta cười. “Bản cung thì có thể có ý gì, người căng thẳng cái gì chứ? Bây giờ người và Hàn Vương, trời nam đất bắc, trừ phi, người thật sự nhớ đến y.”

Ta cười gằn một tiếng: “Nương nương đúng là người vô cùng bận rộn, chuyện của ai trong hậu cung nương nương cũng tận tâm nghe ngóng nhỉ? Nương nương có thể bỏ ra công sức như vậy, quả thật khiến tần thiếp bội phục vô cùng!”

“Người...” Nàng ta nhướn mày song ngằm nén cơn giận dữ xuống, xoay người nói: “Đàn phi, người cứ đợi đó cho bản cung! Thứ duy nhất bản cung mạnh hơn người chính là bản cung có một người cha có thể làm mọi việc vì bản cung!” Dứt lời, nàng ta không quay lại nhìn ta, chỉ gọi Quyển nhi rồi khinh khỉnh bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng nàng ta, ta ngẩn người đến thất thần. Diêu Hành Niên thật sự có thể làm mọi việc vì nàng ta? Nếu đúng như vậy cũng được, chỉ ít có thể chứng minh nhà họ Diêu sẽ không phản bội Hạ Hầu Tử Khâm, không phải sao?

Ta khẽ thở dài, nàng ta không biết, chính vì nàng ta có một người cha nắm quyền cao chức trọng trong tay nên nàng ta mới được vẻ vang trong chốn hậu cung như bây giờ.

“Nương nương!” Tình Hòa tiến lên, nhỏ giọng gọi ta.

Ta bưng tỉnh, lên tiếng: “Chúng ta đi thôi!”

“Vâng!” Nàng ta bước lên, vừa đi vừa nói: “Nương nương về thôi, nô tỳ thay thuốc giúp người.”

Do dự giây lát, cuối cùng ta gật đầu.

Hai người trở về, lúc đi qua hành lang, trông thấy một bóng người thoáng xuất hiện bên dãy hành lang khác, ta thoáng giật mình kinh hãi, thấy Tình Hòa chưa phát hiện ra điều khác thường, bước chân ta chậm lại, chỉ bởi đã nhìn rõ người đó là ai.

Ta tiến lên vài bước, một tay lẳng lẳng tháo miếng ngọc đeo ở thắt lưng, khẽ kêu lên một tiếng: “Ồi, miếng ngọc của bản cung không thấy đâu, có lẽ rơi ở chỗ vừa nãy rồi.”

Tình Hòa vội nói: “Vậy nô tỳ quay lại tìm, nương nương, người đợi ở đây một lát.” Nói xong, nàng ta liền vội vã rời đi.

Đặt miếng ngọc trên hành lang, ta sải bước qua hành lang bên kia. Ta không sợ Tình Hòa là người của Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ sợ nàng ta vẫn là người của Thái hậu. Đi vào lối rẽ, quả nhiên trông thấy An Uyển nghi vỗ vỗ tay lên ngực, không ngừng nôn khan.

Vừa nãy ta đã cảm thấy kỳ lạ, trông thấy ta, sao nàng ta phải trốn? Lúc này nhìn dáng vẻ ấy, trong lòng ta đã đoán đúng vài phần.

Nàng ta nhìn thấy ta, thoáng kinh ngạc. Ta bước lên, giơ tay vỗ lưng giúp nàng ta, khẽ nói: “An Uyển nghi có thai à?”

Nàng ta lại nôn khan một lúc mới cảm thấy đỡ hơn, hiểu ý của ta, nàng ta quỳ xuống, nói: “Khẩn cầu nương nương đừng nói ra việc

Ta cảm thấy ngạc nhiên, sau đó lại thấy kinh hãi, buột miệng nói: “Đứa trẻ là con của ai?” Lúc hỏi câu này, ta bất giác siết chặt hai tay.

Nàng ta sững sốt, trả lời: “Nương nương nói vậy là có ý gì? Đứa trẻ...” Nàng ta xoa bụng theo bản năng, kiên định trả lời: “Đứa trẻ đương nhiên là của Hoàng thượng. Lúc nương nương ở lãnh cung, Hoàng thượng từng lâm hạnh tần thiếp hai lần.”

Lạnh lùng cười một tiếng, ta nói: “Đã là con của Hoàng thượng sao phải giấu diếm?”

Nàng ta nhìn ta, chậm rãi bật cười, khẽ nói: “Nương nương, người nhìn con của Thục phi nương nương và cả Đức phi nương nương là biết, phi tần trong hậu cung mang thai khiến bao nhiêu người chướng mắt? Nữ tử như tần thiếp có thể phòng bị được mấy người?”

Nàng ta đang lo lắng không bảo vệ được con mình?

Ta nói: “Bản cung rất tò mò, sao người có thể giấu được con mắt của thái y?” Cách một thời gian thái y lại tới bắt mạch cho các phi tần, An Uyển nghi nói chuyện xảy ra khi ta còn ở lãnh cung, vậy thì ít nhất cũng đã mang thai được hơn hai tháng.

Nàng ta ngáp ngừng giây lát, cuối cùng nói: “Thái y bắt mạch cho tần thiếp là người quen cũ của tần thiếp.”

Người quen cũ? Ta lạnh lùng nói: “Đây là phạm tội khi quân, kẻ nào có gan lớn đến vậy mà có thể gánh vác giúp người? Thái y bắt mạch cho người là ai?”

An Uyển nghi mấp má môi, run run nói: “Nương nương hoài nghi tần thiếp và thái y có tư tình ư?”

Không phải ta hoài nghi, mà chuyện này quả thật kỳ lạ, đúng không?

“Không! Tần thiếp và y hoàn toàn trong sạch, đứa trẻ trong bụng tần thiếp thực sự là hậu duệ của Hoàng thượng!” Nàng ta gần như nghiêng răng nói.

Ta ngây người nhìn nàng ta, có nên tin không? Đứng một lát, ta đỡ nàng ta đứng dậy, nói: “Cho dù như vậy, người định giấu giếm bao lâu?”

Nàng ta dường như thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói: “Thêm được ngày nào hay ngày đó.”

Ta trầm mặc, song nàng ta lại nói: “Tần thiếp và y là thanh mai trúc mã, định sẽ thành thân, nhưng cha của tần thiếp đòi hỏi quá cao nên muốn đưa tần thiếp vào cung. Y vì tần thiếp nên mới tiến cung làm thái y.”

Ta thoáng sửng sốt, bọn họ rất giống ta và Cố Khanh Hằng nhỉ?

“Tần thiếp và y xưa nay không hề vượt quá giới hạn, chỉ bởi trong lòng tần thiếp hiểu rõ, một bước đi sai không chỉ làm hại đến y mà còn hại cả hai nhà.” Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy An Uyển nghi nói những lời này, cũng là lần đầu tiên nàng ta nói nhiều nhất từ khi vào cung đến nay. Không biết vì sao, ta tin lời nàng ta. Có lẽ vì ta cũng có một nam tử như Cố Khanh Hằng bằng lòng ở bên ta, bảo vệ ta mà không oán hận, không hối tiếc chẳng? Cuối cùng ta đã biết vì sao nàng ta có thể đứng vững với mọi chuyện như vậy, vì sao nàng ta luôn độc cô độc vãng, thậm chí còn chưa từng thấy nàng ta mang cung tỳ theo... Hóa ra nàng ta thật sự không muốn tranh giành.

Chốn thâm cung, khoảng cách quả thực là một phương thuốc hay.

Nàng ta đặt tay lên bụng, khẽ nói: “Có điều, tần thiếp nghĩ có cần đưa bé này không?”

Ta kinh hãi, buột miệng nói: “Đương nhiên cần.”

Một sinh mạng bé nhỏ mà, nó vô tội. Nếu là con của ta, ta nhất định sẽ dùng hết khả năng để bảo vệ nó.

An Uyển nghi cười nhạt. “Nếu đây là con của nương nương đương nhiên sẽ khác, bởi vì người yêu Hoàng thượng, thế nhưng tình cảm tần thiếp dành cho Hoàng thượng không phải tình yêu. Quan trọng nhất là đứa trẻ của hoàng thất xưa nay sống trong cảnh tanh hôi mùi máu, tần thiếp quả thật không nỡ.”

Những điều nàng ta nói, ta đều hiểu. Ta hít một hơi rồi nói: “Nó đã đến với người thì đó chính là duyên phận của mẫu tử. Bản cung không cho rằng người có thể có lý do để chặt đứt ràng buộc này. Nếu người quả thật không muốn giữ, cũng được, ngày mai tất cả mọi người trong cung đều sẽ biết, người, An Uyển nghi đã mang long thai.”

Nàng ta ngược mắt nhìn ta. Ta đã nói rất rõ ràng, nếu nàng ta không muốn đưa bé, cũng không cần tự tay động thủ. Ta sẽ giúp nàng ta truyền tin này, bao nhiêu người trong hậu cung sẵn lòng ra tay giúp nàng ta?

Ta cũng có suy nghĩ tư lợi, hôm nay Diêu Thục phi đã nói, tiểu hoàng tử có vấn đề, vì vậy ta chỉ muốn giữ đứa con này cho Hạ Hầu Tử Khâm.

“Xin nương nương tuyệt đối đừng nói ra!” Nàng ta kinh hãi kêu lên.

Ta cười nhạt. “Sao, vẫn không nở à?”

Nàng ta cắn môi, đột nhiên im lặng.

Về mặt của nàng ta lúc này khiến ta nhớ tới lúc xảy ra chuyện ở Quỳnh đài, chỉ vì đưa tay về phía Thiên Phi mà sắc mặt nàng ta trắng bệch. Bây giờ nghĩ lại, hôm đó ngoài việc sợ hãi người khác hiểu lầm nàng ta đã đẩy Thiên Phi, hơn cả nàng ta nghĩ tới đứa con trong bụng mình chẳng?

Cuối cùng nàng ta lên tiếng: “Xin nương nương nhất định phải giữ kín chuyện này, cho dù là chuyện tăn thiếp đã mang thai hay chuyện thái y bắt mạch cho tăn thiếp.”

Ta nhướn mày nhìn An Uyển nghi, phải lấy hết dũng khí để nói tiếp: “Tăn thiếp có một bí mật có thể nói cho nương nương biết.”

Trong lòng ta sừng sốt, bí mật mà nàng ta nhắc đến nhất định rất quan trọng.

Nàng ta tiến lên, ghé sát vào tai ta nói nhỏ, sau đó lại nói: “Xin nương nương hãy tin lời tăn thiếp, còn chuyện của tăn thiếp, mong nương nương cứ giữ như bây giờ. Đứa bé... tăn thiếp cũng sẽ giữ lại.”

Ta mở tròn mắt, ‘quân sư’ đứng sau Thiên Phi hôm ấy chính là kẻ đó.

Ha, như vậy cũng hợp lý.

Ta đưa mắt nhìn An Uyển nghi, e là nàng ta cất giấu trong lòng không chỉ một, hai bí mật. Cũng may nàng ta không muốn tranh giành, bằng không, nàng ta chỉ cần nói ra vài bí mật cũng đủ khiến đám phi tăn trong hậu cung tranh đấu đến mức gà bay chó chạy. Nhưng có lẽ ta không cần lo lắng về nàng ta, nàng ta tự có cách của riêng mình để bảo vệ long thai.

Khi trở lại Thiên Dận cung, Tình Hòa nhắc mãi chuyện nàng ta một mình quay về, lại thấy miếng ngọc rơi ở chỗ rất gần ta. Ta chỉ im lặng lắng nghe, đó là do ta tiện tay ném ra mà.

Tình Hòa cẩn thận thay thuốc giúp ta, sau đó đưa ta đi nghỉ ngơi.

Tối chiều muộn, ta lại nghe nói An Uyển nghi đụng phải Diêu thực phi, bị Thái hậu cấm túc ở Lăng Lạc cư.

Nghe thấy vậy, ta không hề cảm thấy ngạc nhiên.

Lúc trời tối mới thấy Lưu Phúc trở về.

Ta cho Tình Hòa lui ra rồi mới lên tiếng hỏi: “Lưu công công, đồ của bản cung đâu?”

Lưu Phúc lau mồ hôi, nhúu mày nói: “Nương nương, nơi đó không hề có thứ mà người nói. Lão nô nghĩ rằng mình đi sớm quá nên mới đợi ở đây, nhưng tới tận khi trời tối vẫn không thấy có người đến, cũng không nhìn thấy lọ sứ mà nương nương nói.”

Ta cảm thấy sừng sốt. Tô Mộ Hàn đã xảy ra chuyện gì? Vì sao không có ai đến đưa thuốc cho ta?

59. Chương 59

Chờ Lưu Phúc lui ra, ta ngồi ngơ ngẩn bên bàn, đưa tay xoa lên má, thuốc nước cùng lấm chỉ có thể dùng ba, bốn ngày nữa. Bây giờ phải làm thế nào?

Còn Tô Mộ Hàn?

Nhớ tới y, trong lòng ta trở nên căng thẳng, có cảm giác rất lạ lùng. Ta luôn cảm thấy y đã xảy ra chuyện, bằng không y sẽ không quên việc của ta, nhất định sẽ không quên.

Đứng bật dậy, ta xông ra cửa nhưng đúng lúc đó, Hạ Hầu Tử Khâm trở về. Hắn thấy ta đi ra, nhúu mày hỏi: “Nàng

Ta nhất thời sững người, đi đâu? Ta quả thật chưa nghĩ tới.

“Hoàng thượng...” Lý công công ở phía sau nói gì đó với hắn, thấy hắn giơ tay, Lý công công biết điều vội im miệng. Hắn khoát tay cho tất cả mọi người lui ra.

Hắn không nhìn ta mà đi thẳng vào trong, hỏi nhỏ: “Nàng hoảng hốt cái gì?”

Chần chừ giây lát, cuối cùng ta đi vào theo hắn, lên tiếng: “Thuốc của thiếp sắp hết rồi.”

Hắn thoáng sững người, lại hỏi: “Còn bao nhiêu?”

“Ba, bốn ngày.”

Hắn trầm mặc một lát, sau đó nói: “Trẫm biết rồi.”

Lời nói của hắn rất bình tĩnh, như thể trong lòng hắn đã có đối sách. Còn nhớ hắn từng nói, tội khi quân phạm thượng, hắn cũng không bảo vệ được ta, vậy thì lúc này đúng giai đoạn đặc biệt, nếu để ai đó biết, nhân lúc tình hình hỗn loạn, xử chết một phi tần không có chỗ dựa như ta quả thật là việc chẳng khó khăn chút nào.

Ngồi xuống cạnh bàn, uống ngụm trà, hắn lại nói: “Ngày mai ta sẽ nói nàng nhiễm bệnh đóng cửa không tiếp ai.”

Nếu như vậy, mấy ngày này không cần dùng thuốc nữa. Thế nhưng đã bị bệnh thì ta không thể ở Thiên Dân cung, vì không thể truyền bệnh cho Hoàng thượng.

Bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác, đành từ từ vậy.

Buổi tối, hắn ôm ta nằm trên giường. Không biết vì sao ta đột nhiên không muốn nhắc tới chuyện xảy ra mấy ngày nay. Hắn kéo ta lại gần, hỏi nhỏ: “Vết thương trên tay nàng còn đau không?”

Cúi đầu nhìn mảnh vải băng bó trên cánh tay, ta lắc đầu, nói: “Đã hết đau từ lâu rồi.”

Hắn hít một hơi, cúi xuống hôn lên môi ta.

Vì đột ngột, ta bất giác ‘ưm’ một tiếng, cảm thấy hơi thở của hắn dần trở nên gấp gáp, lòng bàn tay cũng bắt đầu nóng rực.

Ta ôm lấy cơ thể hắn, để mặc đôi môi hắn quần quýt môi ta. Cơ thể hai người quần lấy nhau, gió mát nên ngoài khe hở vào, hát tắt rèm che, ánh trăng rải xuống, cả căn phòng nồng đượm cảnh xuân diễm lệ...

Ngày hôm sau, Vương thái y vội vã tới Thiên Dân cung chẩn bệnh cho ta. Chẩn đoán ta bị bệnh dịch, có thể gây truyền nhiễm, đương nhiên ta phải trở về Cảnh Thái cung. Vương thái y trở thành thái y chuyên phụ trách việc chữa bệnh cho ta. Các thái y khác ở Thái y viện đều vội vàng khám và trị bệnh cho Hạ Hầu Tử Khâm, chỉ sợ ta lây bệnh sang cho hắn. Nhưng tin tốt là hắn không bị.

Nằm trên giường trong tấm cung, Tình Hòa hạ rèm xuống giúp ta, ta nhìn ra ngoài chỉ thấy lờ mờ.

Tay đưa lên khẽ xoa má, ngày mai ta không phải bôi thuốc, một chút còn lại để dành cho những khi cần dùng. Ta đưa mắt nhìn Tình Hòa, Hạ Hầu Tử Khâm đã sau nàng ta tới chăm sóc ta chính là cho ta biết, có thể để nàng ta biết việc này, nhưng ta vẫn đang do dự, ta có chút e dè trong việc tin tưởng người khác.

Chẳng bao lâu sau liền trông thấy bóng dáng của Phương Hàm. Nàng ta cúi đầu dọn một số việc, lúc sắp ra ngoài, đột nhiên ta gọi nàng ta lại: “Cô cô, bản cung có lời muốn nói với cô cô.”

Nàng ta ngẩng người, cuối cùng tiến lên, cúi đầu nói: “Xin nương nương cứ sai bảo!”

Đuổi những người khác lui ra, ta ngồi dậy, nhìn nàng ta qua tấm rèm. Nàng ta vẫn cúi đầu, ta không nhìn rõ sắc mặt của nàng ta. Ta không nói, nàng ta cũng im lặng, chỉ cúi đầu bình tĩnh đứng trước giường.

Ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng ta lên tiếng: “Tô Mộ Hàn đã xảy ra chuyện.”

Nàng ta ngẩng phắt đầu, không nhìn rõ vẻ mặt của nàng ta nhưng ta biết nàng ta đang vô cùng kinh ngạc, nếu không, sao có thể đột nhiên ngẩng đầu?

Mãi lâu sau, nàng ta mới nói: “Sao nương nương biết?”

Đương nhiên ta không thể nói cho nàng ta biết điều này, ta chỉ đáp: “Nói cho bản cung biết làm thế nào để liên lạc với y?”

Nhưng nàng ta lắc đầu. “Nương nương đừng quên, nô tỳ từng nói với người, nô tỳ không phải là người của người ấy, cho nên nô tỳ cũng không biết liên lạc như thế nào.”

Bất giác ta nghiêng người về phía trước, buột miệng hỏi: “Chẳng lẽ người không lo lắng sao?”

Nàng ta thở dài, nói: “Nô tỳ lo lắng thì sao chứ? Nương nương cũng không cần nôn nóng, có lẽ chẳng có chuyện gì.”

Ta im lặng. Ngoài lúc nghe được tin này, nàng ta có chút kinh ngạc, còn bây giờ nàng ta lại vô cùng bình tĩnh. Ta thở dài một tiếng, có lẽ Phương Hàm nói đúng, Tô Mộ Hàn vốn chẳng có chuyện gì, nhưng việc y chậm trễ sai người đưa thuốc nước cho ta là vì chuyện gì?

Hồi lâu sau, ta mới cười nhạt, nói: “Bản cung bây giờ đã mắc bệnh dịch, cô cô sợ không?”

Nhưng nàng ta khẽ nói: “Nô tỳ sống tới hôm nay cũng coi như đã đủ, còn sợ bệnh dịch sao?”

Ta khẽ cười một tiếng nhưng không nói gì nữa.

Mặc dù như vậy, ta vẫn không để bất kỳ ai trong số bọn họ nhìn thấy khuôn mặt của ta, thi thoảng Tình Hòa cũng vẫn mang mạng che mặt. Vì tin đồn ta mắc bệnh dịch nên phi tần các cung đều mong tránh càng xa càng tốt, đương nhiên không ai tìm đến.

Thi thể của Dao phi cuối cùng cũng được chôn cất, nàng ta vốn là phi tần chờ chịu tội, phải tước đi tước vị, nhưng Hoàng thượng và Thái hậu nhân từ, vẫn chôn cất theo thể chế dành cho phu nhân nhị phẩm.

Ngọc Tiệp dư đương nhiên cũng vậy, không hơn không kém.

Phía Bắc Tề vẫn chưa có bất kỳ tin tức nào truyền đến, vậy thì việc cần làm ở đây vẫn phải làm.

Trong cung dường như trở nên tĩnh lặng hơn, tám ngày liền không có biến động nhỏ nào. Tới ngày thứ chín, ta trông thấy Tình Hòa hoảng hốt chạy vào, nói: “Nương nương, không hay rồi, biên cương đã khai chiến.”

Ta đang ngồi trên giường liền bật dậy, chiến sự cuối cùng đã bắt đầu.

Ta nghiêng rằng, nói: “Có phải Bắc Tề không?”

Tình Hòa gật đầu, đáp: “Vâng!”

“Phía Nam Chiếu có động tĩnh gì không?”

Nàng ta sững người, lắc đầu: “Nô tỳ không nghe thấy gì.”

Dù như vậy song vẫn không thể lơ là cảnh giác. Trong lòng ta lo lắng nhưng cũng không thể làm gì, ta bây giờ còn đang bị bệnh. Vết thương trên cánh tay gần như đã khỏi hẳn, ta cũng không biết Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta giả bệnh tới khi nào.

Hai hôm sau, vừa hạ triều liền nghe thấy giọng Lý công công vang lên ở bên ngoài: “Hoàng thượng giá đáo!”

Tình Hòa vội ra ngoài nghênh đón thánh giá, ta nghỉ một lát, cuối cùng ngồi dậy. Hắn chỉ dẫn theo Lý công công đi vào, rồi để tất cả mọi người đợi ở ngoài, một mình bước vào phòng trong.

“Tham kiến Hoàng thượng!” Ta hành lễ với hắn.

Thấy sắc mặt hắn tái mét, chiến sự ở biên cương đã bắt đầu, tâm trạng hắn hẳn rất xấu. Ta nhớ hắn từng nói muốn xuất giá thân chinh, trong lòng không khỏi cảm thấy lo lắng.

Hắn tiến lên rồi ngồi xuống, một tay đập mạnh xuống mặt bàn. Ta giật mình kinh hãi, nghe hắn nói: “Chiến sự hôm qua vừa bắt đầu, hôm nay tất cả quần thần trong triều đều loan tin, Hàn Vương thích nữ nhân của trẫm.”

Ta cảm thấy vô cùng sững sốt, Hàn Vương thích nữ nhân của hắn? Nữ nhân đó là ta ư?

Bỗng nhớ tới hôm đó vô tình gặp Diêu thực phi ở bên ngoài, nàng ta nói đã tìm cung tỳ thân cận của Dao phi hỏi chuyện, còn nói nàng ta biết nguyên nhân ta bị biếm vào lãnh cung khi ấy, rồi lại hỏi chẳng phải Hàn Vương thích ta sao...

Ta biết Diêu thực phi tin điều ấy, vì nàng ta còn nói chuyện xảy ra trên núi Nam Sơn, không ai hiểu rõ hơn nàng ta khi nhìn thấy Hàn Vương vì đưa tay kéo ta nên mới rơi xuống vách núi.

Là nàng ta!

Cho nên nàng ta mới nói, thứ duy nhất nàng ta mạnh hơn ta chính là có một người cha có thể làm mọi việc vì nàng ta, đúng không?

Hai tay thoáng siết chặt. Diêu thực phi có ý gì, lẽ nào ta còn không hiểu?

Diêu Hành Niên quả thật không nhân rồi nhỉ, lúc này ông ta đang ở biên giới của thiên triều và Nam Chiếu mà còn có thể quan tâm tới chuyện lớn trong triều.

Ta thấy hắn nghiêng răng cắn phần.

Ta vừa định nói thì thấy Lý công công ở bên ngoài lên tiếng: “Hoàng thượng! Hoàng thượng... Bên ngoài có người nói, nói... các vị đại thần nóng lòng đợi ở Ngự thư phòng, chờ tham kiến người.” Giọng nói của Lý công công có vẻ rất sợ hãi, sợ hắn sẽ nổi giận.

Không biết vì sao, ta đột nhiên muốn bật cười. Những vị đại thần kia, ai nấy đều như rất để tâm đến chuyện này nhỉ? Đặc biệt là chuyện dính dáng tới nàng ta. Lần trước là chuyện của Dao phi, bọn họ cũng đuổi theo hắn tới Ngự thư phòng, cũng dâng biểu yêu cầu hắn ban chết. Lần này lại là ta.

Vậy thì bọn họ định xử lý ta thế nào? Cũng xử chết?

Thấy hắn nặng nề ‘hừ’ một tiếng, kéo tay ta, nói: “Nàng cũng đi nghe xem bọn họ nói thế nào?” Hắn nói xong liền lôi ta ra ngoài.

Ta giật mình kinh ngạc, nhớ ra vẫn đang đeo mạng che mặt nên cũng không nói câu nào. Lúc này ta mới đột nhiên cảm thấy hắn gọi bọn họ là ‘đám thất phu’ thật chính xác.

Các cung nhân của Cảnh Thái cung thấy Hạ Hầu Tử Khâm kéo ta ra ngoài, ai nấy đều giật mình.

Lý công công sợ tái mặt, vội xông lên, nói: “Hoàng thượng, Hoàng thượng... Nương nương...” Ánh mắt y nhìn sang ta nhưng thấy Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, y sợ hãi không dám nói thêm.

Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Sợ cái gì? Hôm nay Vương thái y nói bệnh của Đan phi đã gần khỏe hẳn rồi. Kể nào sợ chết thì cứ xa trầm ra!”

Ta kinh ngạc ngược mắt, hắn nói gì vậy? Nói bệnh tình của ta khá hơn rất nhiều, như vậy màn kịch ta giả bệnh cũng đã tới hồi kết thúc, đúng không?

Hạ Hầu Tử Khâm, trong lòng hắn đều trừ tính hết thủy ư?

“Hoàng thượng!” Lý công công thảm thiết gọi, cuối cùng vẫn đuổi theo. Tình Hòa cũng chạy theo.

Tới bên ngoài, hắn kéo ta lên ngự liễn rồi nói: “Đi nói với các ái khanh của trẫm, trẫm không khỏe, họ muốn nói gì thì tới thẳng Thiên Dận cung.”

“Vâng, nô tài đi ngay!” Lý công công lau mồ hôi, vội vàng chạy đi.

Lúc khởi kiệu, hắn vẫn nắm tay ta không buông, ta mơ hồ cảm nhận được lực trên tay hắn, nghiêng mặt nhìn hắn nhưng thấy hắn tựa lưng vào tấm đệm mềm, khẽ khép mắt.

Ta thở dài, cuối cùng không nói gì nữa.

Hắn muốn ta đứng sau nghe nên mới muốn các vị đại nhân qua Thiên Dận cung của hắn. Có một điểm ta không cần lo lắng, đó là bọn họ dù quá đáng hơn nữa cũng sẽ không làm nguy hại đến giang sơn của Hạ Hầu Tử Khâm. Giống như chuyện của Dao phi lần trước, mặc dù ép hắn ban chết cho Dao phi nhưng nói cho cùng cũng vì muốn tốt cho thiên triều. Chỉ là cách thức của bọn họ sẽ khiến hắn không chấp nhận được mà thôi.

Ta khẽ cắn môi, lần này bọn họ lại muốn giở trò gì?

Kiệu từ từ dừng lại, Tình Hòa giơ tay vén rèm kiệu, khẽ nói: “Hoàng thượng, đến rồi!”

Bây giờ hắn mới mở mắt, kéo tay ta đi ra. Phía sau có tiếng bước chân Tình Hòa đang chạy theo. Lúc này ta cũng không quay đầu nhìn, chỉ đi theo hắn vào trong.

Kéo ta vào phòng trong, hắn mới buông tay ta, quay người nói: “Nàng chờ ở đây!”

Ta vừa nói xong đã xoay người, ta im lặng, chỉ nhìn hắn rời đi. Tình Hòa bước lên, nhỏ giọng nói: “Nương nương...”

Ta hít sâu, quay người ngồi xuống.

Một lát sau liền nghe thấy giọng nói của Lý công công vang lên: “Hoàng thượng, các vị đại nhân đang đợi ở ngoài.” Nghe tiếng y vừa nói vừa thở gấp, có lẽ đã chạy cả quãng đường.

Hạ Hầu Tử Khâm lên tiếng: “Cho bọn họ vào!”

“Vâng!” Lý công công xoay người đi ra ngoài.

Chẳng mấy chốc đã nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân vọng đến, sau đó mọi người đều quỳ xuống. “Chúng thần tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hắn cười, nói: “Chúng khanh bình thân, đây không phải Kim Loan điện, không cần hành đại lễ như vậy!”

Mọi người tạ ơn rồi mau chóng đứng lên.

Qua tấm bình phong, ta lơ mơ nhìn thấy Cố đại nhân tiến lên, nói: “Chúng thần nghe Lý công công nói Hoàng thượng long thể bất an, người đã truyền thái y đến khám chưa ạ

Không biết vì sao, mỗi lần nhìn thấy Cố đại nhân, trong lòng ta luôn có cảm giác chán ghét, có lẽ vì chuyện hồi nhỏ. Ta luôn cảm thấy kẻ tham vinh hoa phú quý như vậy thật không xứng với thân phận đại học sĩ của ông ta.

Thấy ông ta hỏi, đám đại thần phía sau cũng tranh nhau nói.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ ho một tiếng rồi nói: “Trẫm không sao, chỉ hơi đau đầu mà thôi!”

Cố đại nhân vội nói: “Bây giờ Bắc Tề và thiên triều ta đã khai chiến, chính sự nhiều và nặng nề, Hoàng thượng phải chú ý giữ gìn long thể.”

Hắn gật đầu, lên tiếng: “Trẫm tự biết, các khanh có chuyện gì muốn trình tấu?” Hắn ngược mắt nhìn đám người phía dưới.

“Hoàng thượng!” Một võ tướng mặc áo giáp đứng bên, nói: “Hoàng thượng anh minh, đương nhiên vẫn là chuyện trên triều sáng nay.”

Một người khác tiếp lời: “Hoàng thượng, bây giờ Bắc Tề và thiên triều ta khai chiến chẳng qua chỉ vì một nữ nhân, nếu có thể dùng một nữ nhân để dẹp yên chiến sự thì đối với thiên triều ta không tổn thất gì. Mong Hoàng thượng suy nghĩ thận trọng.”

Lời của ông ta khiến ta kinh ngạc, cái gì mà dùng một nữ nhân để dẹp yên chiến sự?

Bàn tay cầm chiếc khăn tay siết chặt, nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm khẽ ‘hừ’ một tiếng. “Trẫm nói rồi, việc này trẫm sẽ suy nghĩ. Các khanh ai nấy đều khí thế rầm rộ yêu cầu được gặp trẫm, nói đi nói lại không phải vẫn là vì việc này sao?”

Cố đại nhân quỳ sụp xuống, nói với hắn: “Hoàng thượng, việc này không phải việc nhỏ! Đàn phi nương nương...”

“Câm miệng!” Hạ Hầu Tử Khâm đập mạnh tay lên mép bàn, tức giận nói: “May mà ngươi vẫn còn biết nàng ấy là nương nương nhỉ? Muốn trẫm dâng tặng nữ nhân của mình, há không phải là sỉ nhục sự uy nghiêm của trẫm ư?”

Lời nói của hắn tràn đầy sự giận dữ. Còn ta cuối cùng đã biết vì sao hắn muốn ta đến nghe bọn họ nói, hóa ra bọn họ gấp gáp chạy tới đây là vì muốn đưa ta tới Bắc Tề!

Tình Hòa cũng sợ đến ngậy người, vội bịt miệng để không thốt thành tiếng.

Tất cả người bên ngoài đều quỳ xuống, cũng không biết ai đã lên tiếng: “Hoàng thượng, hậu cung ba nghìn mỹ nhân, theo thần biết, Đàn phi nương nương cũng không được coi là mặt ngọc đáng hoa...” Giọng nói của ông ta nhỏ dần.

Lập tức có người khác tiếp lời: “Chúng thần không hề muốn Hoàng thượng dâng tặng nữ nhân của mình, chỉ cần Hoàng thượng tìm một cái cớ, Đàn phi nương nương thời gian trước không phải đã mắc bệnh dịch ư? Người chỉ cần nương nương bệnh nặng không chữa được.”

Lợi hại thật, khi ấy Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta giả bệnh chẳng qua chỉ vì không muốn người khác nhìn thấy dung nhan thật của ta. Lúc này, chuyện ta bị bệnh lại được bọn họ mang ra làm lệnh tiễn. Nếu Đàn phi đã chết vì bệnh dịch, vậy thì đưa ta tới Bắc Tề cũng sẽ không làm mất thể diện của Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta không thể không nói vì Hạ Hầu Tử Khâm, bọn họ đã tốn không ít công sức để suy nghĩ chu toàn giúp hắn.

Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng, nói: “Các khanh muốn trẫm làm như vậy há chẳng phải muốn trẫm thừa nhận giữa nàng ấy và Hàn Vương...” Hắn mới nói một nửa liền hất mạnh tay áo, gạt bộ ấm trà trên bàn xuống đất.

Âm thanh vỡ vụn, sắc nhọn đó dường như vang vọng khắp căn phòng.

Cố đại nhân vội nói: “Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng bớt giận! Đàn phi nương nương tất nhiên chưa từng phản bội Hoàng thượng, có điều Hàn Vương đơn phương tình nguyện, ngấm trúng nương nương, không phải ư?”

Ta nghiêng răng, lão hồ ly Cố đại nhân này! Một mặt đề cao ta, một mặt chèn ép ta, cuối cùng cũng nói tới chủ đề chính rồi.

Vì Hàn Vương thích ta, tất cả các vị đại thần đều ép Hạ Hầu Tử Khâm đưa ta sang Bắc Tề, tặng cho Hàn Vương.

Người bên cạnh Cố đại nhân quỳ thẳng người, nói: “Hoàng thượng, Hoàng đế Bắc Tề tuy vẫn còn sống nhưng trong thiên hạ ai cũng biết, binh quyền của Bắc Tề đều nằm trong tay Hàn Vương, chỉ cần qua được ải Hàn Vương thì sẽ không cần giao chiến.”

Hắn cười gằn, nói: “Chẳng lẽ một nước lớn mạnh như thiên triều ta lại sợ đánh một trận à?”

“Đừng nói một trận, cho dù mười trận thì thiên triều cũng không sợ, nhưng Hoàng thượng có từng nghĩ, hai nước giao chiến, người khổ nhất chắc chắn là bách tính? Lẽ nào Hoàng thượng thật sự nhẫn tâm để bách tính chịu khổ? Bây giờ, người chỉ cần gạt đầu một cái, một nữ nhân đã có thể làm ngừng cuộc chiến. Hoàng thượng, xin hãy cân nhắc hai bên, cái nào nặng cái nào nhẹ!” Từng câu, từng từ ông ta nói đều rất chân thành, khẩn thiết.

Ta siết chặt tay thành nắm đấm, móng tay cắm vào lòng bàn tay, nói thật, lời Cố đại nhân có một nửa là đúng. Hạ Hầu Tử Khâm là hoàng đế của thiên triều, mọi việc đều nên lấy bách tính làm trọng, nhưng Cố đại nhân không phân tích đúng ở chỗ, đừng nói mười trận, cho dù đánh một trận đối với thiên triều cũng vô cùng mạo hiểm. Không phải vấn đề binh lực mà là không biết kẻ dưới có trung thành hay không. Ta đang lo điểm này, Hạ Hầu Tử Khâm cũng vậy.

Vấn cách tầm bình phong, hắn đứng nghiêng người với ta nên ta không nhìn rõ nét mặt hắn.

Hắn nói muốn ta cùng nghe, vậy thì ta sẽ nghe không sót một chữ. Có điều lúc này ta không biết trong lòng hắn rốt cuộc đang nghĩ gì. Hai lần rồi, ta từng hỏi hắn, hắn nói một cách kiên định, quyết không muốn ta rời xa hắn, vậy thì lần này hắn có kiên định được như hai lần trước không?

Hai tay Tình Hòa đỡ vai ta, nàng ta muốn an ủi ta nhưng ta nhận thấy đôi tay nàng ta còn run rẩy hơn cả ta.

Ta hít thật sâu, cố gắng để tâm trạng mình bình tĩnh.

Tướng quân đó lại lên tiếng: “Hoàng thượng còn đang do dự điều gì?”

Cố đại nhân quay đầu, nói với vẻ không vui: “Trần tướng quân, chú ý ngữ khí của ông.”

Tướng quân đó lắc đầu, nói: “Hoàng thượng thứ tội, mặt tướng chỉ lo lắng chiến sự sẽ kéo dài. Điều Tướng quân nói, binh lính của Nam Chiếu đã rục rịch hành động. Hoàng thượng, Hoàng Hậu Nguyên Trinh của Nam Chiếu có thân phận thế nào, mọi người đều biết. Hoàng Hậu Nguyên Trinh rất hy vọng có thể chen chân vào.”

Một người khác gật đầu, nói: “Đúng thế, Hoàng thượng, thiên triều ta đất đai rộng lớn, tài nguyên dồi dào khiến bao kẻ thèm khát. Chúng thần đã nghĩ ra đối sách hay giúp người, mọi chuyện trước sau của Đàn phi nương nương đều có thể xử lý ổn thỏa, hơn nữa, chẳng phải nương nương đã mắc bệnh dịch sao? Nếu có thể truyền bệnh sang cho Hàn Vương, vậy thì...” Tuy y không nói tiếp nhưng ta có thể nghe ra vẻ hưng phấn trong giọng nói của y.

Mọi mũi tên bắn trúng hai đích, muốn ngừng chiến lại muốn làm hại tính mạng của Hàn Vương, xem ra đám thất phu này tới thời khắc quan trọng đều có thể thấy rõ tâm tư. Chỉ e là Hàn Vương mất mạng thật, bọn họ lại kêu gào.

Ta tập trung lắng nghe, đột nhiên Lý công công lên tiếng: “Đại nhân không biết, Vương thái y nói bệnh tình của Đàn phi nương nương đã thuyên giảm lúc này tới Bắc Tề đường xá xa xôi, e là đi đến đó thì bệnh đã khỏi từ lâu rồi.”

“Tiểu Lý Tử!” Hạ Hầu Tử Khâm nghiêng răng nhìn hấn.

Lý công công sợ hãi vội quỳ xuống. “Hoàng thượng, nô tài chỉ... chỉ...” Y cúi đầu, toàn thân run rẩy.

Ta cười mỉa, Lý công công không như vậy mới khiến người khác cảm thấy lạ lùng.

Vị đại nhân vừa nãy lại vội vàng lên tiếng: “Vương thái y đã có thể trị khỏi bệnh, vậy y thuật có thể gọi là inh, thần cho rằng y thuật tinh thông như vậy thì đương nhiên có thể khiến bệnh tình của nương nương lúc tốt lúc xấu, chỉ bằng Hoàng thượng truyền Vương thái y vào để hỏi.”

Lúc tốt lúc xấu? Y coi người bị bệnh là kẻ diễn kịch sao?

Song ta biết, điều bọn họ muốn chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm đồng ý đưa ta tới Bắc Tề mà thôi.

Hạ Hầu Tử Khâm đứng bật dậy, vừa định lên tiếng thì nghe thấy tiếng Thái hậu từ ngoài vọng vào: “Các người đều muốn đưa Đàn phi tới Bắc Tề nhưng ai gia không biết ai nói cho các người biết, đưa Đàn phi qua đó là có thể khiến chiến sự ngừng lại?”

Mọi người đều giật mình kinh hãi, ngoái đầu nhìn theo bản năng, thấy Thiên nhi dìu Thái hậu bước vào.

Hạ Hầu Tử Khâm tiến lên một bước, nói với bà: “Sao mẫu hậu lại tới?”

Đám người phía dưới vội lên tiếng: “Chúng thần thỉnh an Thái hậu! Thái hậu vạn phúc.”

Thái hậu lạnh lùng ‘ừ’ một tiếng rồi ngồi xuống.

Cố đại nhân ngẩng đầu, nói: “Thái hậu, từ hôm sinh nhật Hoàng thượng, Hàn Vương đã thích Đàn phi nương nương, việc này bây giờ.... Bây giờ đã không còn là việc mới mẻ trong triều.”

Ta khẽ ‘ơ’ một tiếng, việc này truyền nhanh thật đấy!

Cố đại nhân cố gắng đến vậy, xem ra Thiên Phi và Thiên Lục cũng bỏ ra không ít sức lực nhỉ? Giờ đây Thiên Phi còn ở cũ, gặp phải chuyện này, tỷ ta càng mong Hạ Hầu Tử Khâm đưa ta tới Bắc Tề.

Ta vẫn nhớ ngày thứ hai sau khi sinh, tỷ ta vội vàng gọi ta đến để sỉ nhục ta, cảnh cáo ta sau này phải cách xa Hạ Hầu Tử Khâm ra một chút, không được quyến rũ hấn nữa. Vậy thì lúc này, tỷ ta không thể nhảy ra, lời thẳng ta tới Bắc Tề nhỉ?

Thái hậu nhìn ông ta, trầm giọng nói: “Kẻ nào nói nhảm ở bên ngoài?”

“Thái hậu minh giám, không hề có người nói nhảm.” Một vị đại nhân khác nói: “Thế nhưng lúc đó, Đàn phi nương nương và Hàn Vương cùng rơi xuống vách núi, mất tích một ngày một đêm, đó là... là chuyện tất cả mọi người đều biết, Thái hậu.”

“Hỗn xược!” Thái hậu giận dữ thét lên, nghiêng rằng nói: “Khi đó Đàn phi còn đưa cổ tay cho ai gia kiểm tra...”

“Mẫu hậu!” Hạ Hầu Tử Khâm ngắt lời bà. Thái hậu cũng sững người, cuối cùng im bật.

Ta biết Thái hậu muốn nói tới dấu thủ cung sa trên cánh tay ta, nhưng bây giờ sao có thể chứng minh sự trong sạch của ta đây? Dấu thủ cung sa của ta đã không còn, không phải sao? Chạm rãi xoa lên cánh tay mình, đã sớm không còn...

E là Thái hậu trong lúc cấp bách đã quên chuyện này, bằng không khi ấy bà cũng sẽ không hài lòng mà hỏi ta có phải đã ngủ lại Thiên Dận cung.

Lại một kẻ nữa lên tiếng: “Thái hậu, cho dù thế nào thì đây cũng là chuyện bê bối, song khi đó vì ngại thân phận của Hàn Vương nên chúng thần mới không dám đưa ra ý kiến. Bây giờ lại là một cơ hội tuyệt hảo, mong Hoàng thượng và Thái hậu cân nhắc!”

Ông ta vừa dứt lời liền thấy cả đám người đồng thanh nói: “Mong Hoàng thượng và Thái hậu cân nhắc! Mong Hoàng thượng và Thái hậu cân nhắc.”

Nét mặt Thái hậu thay đổi, bà nghiêm nghị nói: “Các người có thể bảo đảm nếu đưa Đàn phi qua đó thì chắc chắn có thể ngừng chiến sự lại không?”

Đám người phía dưới nhìn nhau, mãi sau mới thấy một người nói: “Bẩm Thái hậu, có thể không được nhưng chỉ cần có một hy vọng thì chúng ta vẫn nên thử, không phải sao? Đó đều là vì bách tính trong thiên hạ, thưa Thái hậu! Nếu có thể ngừng chiến thì Đàn phi nương nương cũng được coi là công thần.”

Công thần? Ta thực sự muốn bật cười, nếu quả thật có chuyện như vậy thì tới lúc đó, ai còn có thể nhớ đến công thần là ta đây? Còn không phải là ý tốt của đám trung thần các ông sao?

“Các người...” Thái hậu chỉ tay vào đám người phía dưới, tức giận tới nỗi không thốt nổi một câu.

“Thái hậu! Thái hậu...” Thiển nhi đứng bên nhỏ giọng gọi bà, vỗ vỗ lưng giúp bà.

Hạ Hầu Tử Khâm cuối cùng cũng lên tiếng: “Các khanh về đi, trẫm sẽ suy nghĩ về việc này!”

“Hoàng thượng!” Đám người vẫn không muốn đi.

Hắn hít thật sâu, tức giận nói: “Trẫm vẫn là hoàng đế của thiên triều, các người ai nấy đều muốn tạo phản hay sao?”

“Chúng thần không dám!” Đám người cúi đầu, tất cả lại đồng thanh lên tiếng: “Chúng thần xin cáo lui, mong Hoàng thượng giữ gìn long thể!”

Dứt lời, bọn họ lần lượt đứng dậy, lui ra ngoài.

Thái hậu quay sang phía hắn, nói: “Hoàng thượng, bọn họ muốn bức vua thoái vị hay sao?”

Lúc Thái hậu nói câu này, giọng nói của bà rõ ràng đang run rẩy.

Hạ Hầu Tử Khâm đỡ hai vai bà, khẽ nói: “Mẫu hậu không cần lo lắng, có điều chuyện này khá nan giải.”

Thái hậu lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng. “Cho dù thế nào, việc Hoàng thượng đưa Đàn phi tới Bắc Tề cũng sẽ làm tổn hại tới thanh danh”

Ta xúc động muốn chạy ra ngoài nhưng cuối cùng vẫn phải cố gắng kìm nén.

Hắn lên tiếng: “Người mà bọn họ muốn trẫm đưa đi không phải là Đàn phi. Đàn phi chỉ là một cách mà thôi.”

Hắn nói rất rõ ràng, súc tích. Thái hậu là người thông minh, chỉ cần một câu nói là bà đã hiểu. Chắc bà cũng biết tất cả đường lui đều đã nghĩ xong, việc mà đám đại thần mong muốn Hạ Hầu Tử Khâm thực

hiện, dầu có truyền ra ngoài thì cũng không làm tổn hại đến uy nghiêm của thiên triều. Đối với người ngoài, chuyện này chỉ là Hoàng đế thiên triều tặng một nữ nhân cho Hàn Vương, có lẽ còn trở thành câu chuyện được người đời ca tụng. Giống nư lúc đầu, quận chúa của Bắc Tề tới hòa thân, bây giờ chỉ đảo ngược lại mà thôi.

Khai chiến là vì nữ nhân. Ngừng chiến cũng là vì nữ nhân. Ha, hóa ra đây chính là hồng nhan họa thủy trong lời đồn.

Bất giác xoa xoa lên mặt mình, ta còn nhớ vừa nãy có ai đó đã nói, ta cũng không được coi là mặt ngọc đáng hoa. Ông ta lấy điều đó ra để nói với Hạ Hầu Tử Khâm rằng hần là hoàng đế, mỹ nhân muốn có bao nhiêu có bấy nhiêu, không cần lưu luyến một nữ nhân nhan sắc bình thường như ta.

Ta cần môi, thực ra họa thủy thì có liên quan gì tới nữ nhân chứ? Chẳng qua chỉ là một thủ đoạn của chính khách mà thôi! Không biết vì sao, khi nghĩ tới đây, ta bỗng cảm thấy khó chịu. Nữ nhân sao cứ phải bị người ta gọi tới gọi lui chứ?

Hồi lâu sau mới nghe thấy giọng nói của Hạ Hầu Tử Khâm vang lên: “Mẫu hậu về trước đi, trẫm sẽ tự có quyết định về việc này.”

Thái hậu nhìn hần, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng im lặng. Thở dài một tiếng, bà để Thiển nhi đi xuống, đi được vài bước lại dừng lại, ngoái đầu nói: “Hoàng thượng, việc này ai gia sẽ không ép người.” Nói xong, bà quay người đi ra ngoài.

Hạ Hầu Tử Khâm đứng mãi, ánh mắt nhìn ra phía ngoài, rất lâu sau mới xoay người đi vào phòng trong.

Hần đưa tay ra hiệu cho Tình Hòa. Tình Hòa vội khom người, lui ra.

Hần tiến lên, nhỏ giọng hỏi: “Nàng đã nghe thấy rồi chứ?”

Ta hé môi nhưng cuối cùng không nói gì, chỉ gật gật đầu.

Đột nhiên hần cười gần một tiếng rồi nói: “Đám thất phu đó, nói gì mà tất cả đều vì bách tính, trẫm thấy, sợ đánh trận nhất chẳng phải chính là bọn họ ư?”

Giơ tay khẽ vuốt lên ngực hần, ta hỏi nhỏ: “Hoàng thượng định làm thế nào?”

Hần khẽ ‘hừ’ một tiếng nhưng không trả lời câu hỏi của ta, chỉ nói: “Ở tiền tuyến, binh lực của Hiển Vương không đủ, chỉ có thể duy trì được nửa tháng, trẫm sẽ đích thân dẫn đại quân.” Hần dừng lại giây lát rồi mới nói tiếp: “Cho nên việc ở hoàng đô, trẫm nhất định phải xử lý thỏa đáng.

Lời nói của hần khiến ta kinh hãi, việc ở hoàng đô đương nhiên chỉ chuyện thích khách. Ngược mắt nhìn hần, xem ra hần đã có đối sách.

Ta im lặng nghe hần nói tiếp: “Chỉ là trẫm không ngờ, hôm đó buột miệng nói nàng bị nhiễm bệnh dịch, hôm nay bọn họ lại có thể giúp trẫm nghĩ ra cách hay đến thế, để nàng kim thiên thoát xác? Ha, hôm nay coi như bọn họ đã vén bức mây mù cho trẫm.”

Ta kinh hãi kêu lên: “Hoàng thượng muốn làm gì?”

Hần khẽ cười, nói: “Còn có thể làm gì? Vừa nãy chẳng phải nàng cũng nghe thấy hết rồi à? Các ái khanh của trẫm đã nghĩ ra cách giúp nàng xuất cung, bọn họ hy vọng trẫm dùng nàng để đổi lấy hòa bình của hai nước.”

Ta cần môi, qua lời nói của hần, ta biết hần không hề muốn tặng ta cho Hàn Vương. Hạ Hầu Tử Khâm là người vô cùng kiêu ngạo, dù có chết hần cũng sẽ không làm chuyện như vậy, không phải sao? Ta rất hiểu hần.

Lần này ta cười, nhỏ giọng hỏi: “Vậy Hoàng thượng muốn thiếp làm gì?”

Hần thu lại nụ cười, khẽ nói: “Xuất cung!”

Bàn tay đang xoa ngực cho hần thoáng run, nghe hần nói tiếp: “Thuốc nước của nàng không phải cũng sắp hết sao? Chắc còn có thể duy trì hai ngày nữa hử? Trẫm sẽ cố gắng nhanh chóng sắp xếp.”

Lần trước ta nói thuốc nước của ta sắp hết, hần chỉ nói hần đã biết. Điều hần nghĩ chính là cách này ư? Như vậy, chẳng phải ta để hần lại một mình đối mặt với cuộc chiến này?

Dường như hần cũng nhận ra suy nghĩ trong lòng ta, trầm giọng nói: “Lần xuất cung này không hề vô ích, trẫm muốn nàng làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Ta vội hỏi.

Hần nghĩ một chút rồi mới lên tiếng: “Dù kẻ phản bội của hoàng đô ra mặt.” Ta còn đang sững sốt thì hần lại nói: “Hần có thể phả sát thủ vào cung giết người chỉ vì muốn châm ngòi cuộc chiến giữa hai nước, như vậy, sao hần có thể để trẫm đưa nàng tới Bắc Tề?”

Ta bỗng hiểu ra, buột miệng nói: “Hoàng thượng nói kẻ đó sẽ xuất hiện trên đường để ám sát thiếp?”

Nếu đúng như Hạ Hầu Tử Khâm nói, đối phương chỉ muốn châm ngòi chiến tranh thì tuyệt đối sẽ không cho phép người khác đứng ra dẹp yên cuộc chiến. Dẫu ai cũng biết, có đưa người sang đó thật thì cũng chưa chắc đã đổi được hòa bình cho hai nước, song kẻ đó chắc sẽ không mạo hiểm như vậy. Dù chỉ là một chút khả năng hần cũng sẽ không bỏ qua.

“A Tử!” Đột nhiên hần nhỏ giọng gọi ta, nắm tay ta, nhú mày nói “Trẫm biết làm như vậy nguy hiểm, nhưng nàng yên tâm, trẫm đã chuẩn bị chu toàn cho nàng. Trẫm tuyệt đối không để nàng xảy ra chuyện.”

Gật đầu, ta tin, ta đương nhiên tin hần.

“Nhưng Hoàng thượng, sau khi thiếp xuất cung, cho dù dự được kẻ trong bóng tối thì làm thế nào để thiếp hồi cung?” Đây cũng là điểm từ đầu đến cuối ta vẫn không nghĩ ra được.

Hần hít một hơi thật sâu, nói với ta: “Trẫm đã sắp xếp việc này, nàng không cần lo lắng.”

“Hoàng thượng...”

Ta vẫn muốn nói nhưng hần đã giơ tay che miệng ta, nhìn ta chăm chú, rất lâu sau mới chậm rãi lên tiếng: “Đã lâu rồi trẫm không gặp nàng, cũng không biết lần này phải bao lâu nữa mới có thể gặp lại.”

Lời của hần khiến trái tim ta nặng trĩu, ta bỗng nhớ tới lời nói của Cố Khanh Hằng. Khi đó huynh ấy cũng nói, không biết phải bao lâu nữa mới có thể gặp lại ta, bây giờ đã gần ba tháng rồi, vẫn không thấy huynh ấy trở về.

Nắm lấy tay hần, ta nói: “Khi đó Hoàng thượng nói, vẫn chưa thể cho thiếp biết Khanh Hằng đi đâu, vậy thì hôm nay có thể nói được chưa?”

Sắc mặt hần thoáng thay đổi nhưng hần chỉ gượng cười, nói: “Chuyện này không gấp.”

Thế nhưng trong lòng ta luôn thấp thỏm, bất an. Muốn hỏi nữa nhưng hần đã cúi đầu, hôn lên cánh môi màu hoa anh đào của ta, thầm nói: “A Tử, những thứ trẫm có thể cho nàng chỉ bấy nhiêu...”

Ta nắm tay hần, bất giác siết chặt hơn nhưng hần đã bế ta lên, sải bước tới long sàng.

Ta giật mình kinh ngạc, song hần đã cúi người đè ta xuống.

“Hoàng thượng!” Ta ôm mặt hần.

Hần khẽ ‘ừ’ một tiếng, đôi môi mỏng mềm mại khẽ chạm lên da thịt ta, hơi thở ấm áp của ta phả lên cổ khiến ta có cảm giác nhột nhột. Ta không kìm chế được rên lên thành tiếng.

Hần khẽ cười, nói: “Nàng là nữ nhân của trẫm, trẫm tuyệt đối không dâng tặng cho kẻ khác.”

Lời nói của hần khiến ta bất giác bật cười. Đúng thế, ta thích Hạ Hầu Tử Khâm như vậy, bá đạo, bướng bỉnh...

Ta vươn tay ôm hần nhưng đột nhiên nghe hần nói: “Nếu trẫm một đi không trở lại, nàng có hận trẫm không?”

Há miệng, bỗng nhớ ra khi ấy, ta từng nói bất cứ lúc nào ta cũng sẽ không hận hần.

Nhìn hắn đăm đăm, ta lắc đầu, nói: “Không hận, vì Hoàng thượng sẽ gặp được thiếp ngay lập tức. Hắn cau mày, nghiêng rằng nói: “Nàng dám?”

Ta cười, nói: “Thiếp có gì không dám?”

Nếu bại trận, cùng lắm ta sẽ chết một cách kiêu hãnh cùng hắn, ngay từ đầu ta đã tự nhủ như vậy với chính mình.

Hắn túm lấy bờ vai ta, siết chặt hơn. Ta đau tới mức phải cau mày, sau đó lại miêng cường mím cười. Hắn sa sầm mặt, nói: “Trẫm muốn nàng sống thật tốt!”

Ta gật đầu. “Cho nên Hoàng thượng cũng phải sống?”

Đột nhiên hắn khẽ bật cười, vùi mặt vào cổ ta, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Sao? Nàng muốn giữ chặt trẫm không buông à?”

Ta cũng cười. “Vâng, tốt nhất buộc chàng vào, thật chặt ở đai lưng! Ái...”

Đáng ghét, hắn lớn thế rồi mà còn cần ta!

Ta phần nộ trừng mắt nhìn hắn nhưng hắn bật cười khanh khách như đứa trẻ, sau đó trầm giọng nói: “Hỗn xược!”

Không biết vì sao, ta đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó trào ra khỏi khóe mắt. Hạ Hầu Tử Khâm mặt dạn mày dày, Hạ Hầu Tử Khâm tính tình như trẻ con này, đã bao lâu rồi ta không được nhìn thấy...

Lâu tới mức ta gần như không nhớ rõ.

Hắn hơi nhúu mày, nghiêng rằng mắng: “Vô dụng, trẫm chỉ cần nhẹ nhàng một cái!”

Ta không tìm được bật cười thành tiếng, rõ ràng hắn biết ta không khóc vì chuyện đó.

Cuối cùng lông mày hắn cũng dần ra, hắn cúi đầu, nhẹ nhàng ngậm lấy cánh môi ta, mút nhẹ.

“Ừm...” Cơ thể không tìm được trở nên run rẩy, ta bắt đầu rên rỉ.

Hắn cười, đưa tay cởi xiêm y của ta... Còn ta đã sớm cảm nhận được cơ thể càng lúc càng nóng rực của hắn...

Hoan ái xong, hắn thở hổn hển nằm cạnh ta, bàn tay vẫn nắm chặt tay ta, lên tiếng: “Đồng ý với trẫm, vĩnh viễn không được lấy thân thể ra mạo hiểm. Trẫm muốn nàng sống thật tốt, sống để gặp trẫm.”

Nghiêng người, ta ôm lấy cánh tay hắn, gật đầu thật mạnh.

Có câu nói này của hắn, ta nhất định sẽ sống sót, sống để trở về gặp hắn.

Giơ ngón út ra, ta nói với hắn: “Ngoéo tay!”

Hắn liếc xéo ta một cái, nhúu mày nói: “Đây là cái gì?”

Ta lắc lắc tay, cười nói: “Thiếp đồng ý với chàng, sẽ sống để gặp chàng. Chàng cũng phải đồng ý với thiếp, chàng phải sống, như vậy mới công bằng.

Nhưng hắn ‘hừ’ một tiếng vẻ không vui, nói: “Đừng đòi công bằng với trẫm.”

Ta không tức giận, ghé sát người lại. Cơ thể mềm mại tựa lên ngực hắn, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, đây coi như lời thề, nếu ai không làm được, người đó chính là...” Dân gian thường nói, chính là súc sinh, nhưng hắn là hoàng đế, nói từ ‘súc sinh’ thật khó nghe. Ngẫm nghĩ một lát, ta bèn nói: “Ai không làm được, người đó là con rùa.”

Ha, đến rùa cũng không bằng.

Hắn nghiêng rằng. “Trẫm không nói mấy lời thề mất mặt như vậy?”

Giày vò hắn mãi mà hắn vẫn không chịu thề, không chịu ngoéo tay với ta. Tính bướng bỉnh của hắn mà nổi lên, thật chẳng ai có thể ngăn được. Không ép hắn nữa, ta lặng lẽ ngược mắt nhìn gương mặt khô ngô, tuần tú của nam tử này.

Dường như hắn có chút bối rối, trừng mắt nhìn ta rồi lại nghiêng mặt đi. Ta không kìm được bật cười, giờ tay vuốt má hắn.

Ta thầm nói: Hạ Hầu Tử Khâm, đây là lời thề giữa chàng và thiếp. Đã là lời thề thì nhất định phải tuân thủ...

Rất lâu sau mới thấy hắn quay mặt sang, rốt cuộc hắn vẫn không chịu được. Ta còn tưởng hắn có ý không nhìn ta.

Ngước mắt nhìn, nhưng hắn cũng chỉ nhìn mà thôi, không nói câu nào. Trong đôi mắt hắn thoáng hiện lên tia sáng, từng chút tam ra, ánh lên đầy mắt ta.

Cuối cùng hắn cười: “Làm thế nào bây giờ, trăm cảm thấy nhìn thế nào cũng không đủ.”

Trong lòng ta rung động, đột nhiên nghe chính miệng hắn nói câu này, thật khiến ta kinh ngạc. Giờ tay vỗ vào hai má mình, ta cười, nói: “Vậy Hoàng thượng muốn nhìn gương mặt này của thiếp hay là gương mặt kia?”

Hắn sững sờ, sau đó nói: “Xuất cung rồi, nàng không cần bôi thuốc nước nữa. Tới khi ấy, e là không ai nhận ra nàng.”

Tay ta thoáng cứng đờ, nhớ ra hắn chưa từng hỏi ta chuyện thuốc nước, trước đây ta sợ hắn hỏi, bây giờ ta lại sợ hắn không hỏi. Hắn không hỏi, trong lòng ta thấy hoảng sợ.

Đang nghĩ ngợi thì thấy hắn nghiêng người ôm ta, thở than: “Buổi chiều sớm mai, nàng sẽ phải thiết thòi rồi!”

Đêm cuối cùng này, chỉ nghe hắn hỏi họ của mẹ ta.

Ta nói bà họ Úc...

60. Chương 60

Sáng sớm tỉnh mơ hôm sau, ta trở lại Cảnh Thái cung. Nhìn thấy ta tháo mạng che mặt, tinh thần sáng khoái, dễ chịu, các cung nhân của Cảnh Thái cung ai nấy đều hân hoan. Tường Thụy cười, nói: “Nương nương khỏi bệnh rồi, Hoàng thượng sẽ lại sủng ái người, sau này trong hậu cung, địa vị của nương nương sẽ càng tôn quý.”

Tường Hòa đứng bên vội gật đầu, nói: “Đúng thế, nô tài nghe người ta nói, gặp đại nạn mà không chết, tương lai ắt sẽ được hạnh phúc.”

Tĩnh Hòa đi theo ta, không nói một lời. Ta cũng im lặng, bọn họ nào biết ta làm gì có sau này. Rất nhanh thôi, ta sẽ xuất cung.

Phương Hàm nhìn ta, lãnh đạm hành lễ, rót trà cho ta rồi đứng bên cạnh.

Chẳng mấy chốc liền nghe thấy tiếng bước chân người tiến vào, nhìn kĩ, hóa ra là một công công. Y khẽ vung vẩy cây phát trần trên tay, không quỳ, chỉ the thế nói: “Phụng khẩu dụ của Hoàng thượng, truyền Đàn Phi nương nương lên Kim Loan điện yết kiến...”

Y vừa dứt lời, tất cả những người đang ở trong phòng đều giật mình kinh ngạc. Triệu kiến phi tử là việc hiếm thấy, chỉ khi phong hậu, nữ tử mới có thể lên Kim Loan điện, mà từ hôm qua tới nay, không hề có thánh chỉ thăng tước vị cho ta.

Đặt chén trà trong tay xuống, ta thần nhiên đứng dậy, nói với công công đó: “Phiền công công rồi, bản cung sẽ đi theo người ngay.” Dứt lời, ta liền cất bước đi.

Song công công đó lại nói: “Xin nương nương chờ đã, Hoàng thượng nói nương nương hãy thay xiêm y trước.” Nói xong, y vỗ vỗ hai tay, một cung tỳ liền bước vào. Trên tay nàng ta chỉ có chiếc khay đựng bộ y phục.

Nhìn kĩ, không khó để nhận ra y phục này không phải là cung trang. Quả nhiên Hạ Hầu Tử Khâm suy nghĩ rất chu đáo. Các cung nhân của Cảnh Thái cung dù cảm thấy nghi hoặc nhưng không dám hỏi một câu. Ta đưa tay nhận lấy, vào phòng trong thay y phục rồi lại bước ra.

Tình Hòa muốn đi theo nhưng ta nghiêng mặt, nói: “Không cần đi theo, người đợi ở Cảnh Thái cung là được.”

Nàng ta do dự, cuối cùng không tiến lên.

Loan kiệu đi rất nhanh, chẳng mấy chốc đã ra khỏi hậu cung. Ta đưa tay khẽ vén rèm kiệu, trông thấy Thừa Càn điện đã ở trong tầm mắt. Ngói lưu ly vàng trở nên rực rỡ, chói lòa dưới ánh mặt trời, ta bắt giác nheo mắt lại. Bàn tay túm rèm kiệu hơi siết chặt, ta hít thật sâu, cuối cùng buông ra. Rèm kiệu từ từ hạ xuống, vẫn thoáng lay động, phát phơ.

Tới trước điện, công công đó vén rèm kiệu giúp ta, nét mặt bình thản, giọng nói nhỏ nhẹ: “Xin mời nương nương!”

Ta không nói gì, chỉ rảo bước tiến lên. Từng bậc, từng bậc, vũ lâm quân hai bên ai nấy đều đứng thẳng tắp, ta đi qua họ cũng không hề thấy ánh mắt họ dao động.

Công công đưa ta tới bên ngoài điện, thì thầm vài câu với một công công khác. Công công đó liền vội đi vào trong.

Một lát sau, nghe thấy một giọng nói truyền ra: “Hoàng thượng có chỉ, truyền Úc thị yết kiến...”

Ta cảm thấy run rẩy, chẳng trách hẳn muốn hỏi họ của mẹ ta.

Úc...

Hít sâu, ta cất bước tiến lên, mỗi bước chân đều vô cùng nặng nề.

Cúi đầu, ta không nhìn về mặt của văn võ bá quan, chỉ nhìn cái bóng của chính mình.

Ta nhớ tới lời hẳn nói với Thái hậu hôm qua, điều bọn họ muốn không phải là tặng Đàn Phi cho Hàn Vương, Đàn Phi chỉ là một cái tên. Cho nên bây giờ ta là Úc

Bước lên, ta quỳ xuống, dập đầu, nói: “Thần... Dân nữ khấu đầu bái kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Người trên điện không nói gì, ta không dám ngẩng lên. Loáng thoáng nghe thấy mấy vị đại thần bên cạnh xì xào bàn tán nhưng không ai dám nói to. Ta liếc một cái, thấy Cố đại nhân đang nhìn ta, vẻ mặt đặc ý.

Ta cắn môi, lại cúi đầu.

Bỗng có một người đứng ra, nói: “Thần cả gan, người Hoàng thượng nói vừa nãy chính là nữ tử này sao? Thần thấy nàng ta nhan sắc bình thường, nàng ta thật sự có thể ngăn được chiến sự ư? Hoàng thượng, thần cho rằng thiên triều ta có biết bao nữ tử xinh đẹp...”

Ông ta còn chưa dứt lời, Cố đại nhân đã xen ngang: “Ôi, Tàn đại nhân nói sai rồi, ngài đừng coi thường nữ tử này.”

Ta cúi đầu lắng nghe, trong triều vẫn còn rất nhiều đại thần không hiểu rõ sự việc. Những người tới Thiên Dận cung hôm qua đương nhiên bây giờ không thể nói rõ ràng việc này.

Hạ Hầu Tử Khâm lên tiếng: “Tàn đại nhân cho rằng nàng ta không đủ xinh đẹp à?” Hẳn dừng lại một chút, lại nói: “Ngẩng đầu lên!”

Ta ngáp ngừng giây lát, cuối cùng ngược mắt nhìn hẳn.

Đây là lần đầu tiên ta trông thấy dáng vẻ của hẳn trên Kim Loan điện. Long bào màu vàng vô cùng chói mắt, những hạt châu rủ trước trán gần như che mất một nửa gương mặt, ta đang quỳ nên chỉ có thể nhìn rõ đôi môi mỏng xinh xắn của hẳn, chỉ thấy nó thoáng cong lên. Sau đó, người trên điện đứng dậy, chậm rãi bước xuống. Hạt ngọc trước ngực hẳn khẽ lay động, phát ra tiếng lanh canh.

Hắn giơ tay ra, túm lấy cằm ta, đôi mắt dài, hẹp nhìn ta chăm chú, đôi môi mỏng hơi hé: “Dung nhan xinh đẹp của nàng ấy, trăm hy vọng có một ngày các người có thể tận mắt chiêm ngưỡng.”

Ta sững sờ nhìn hắn, thấy hắn tủm tỉm cười với ta, sau đó đổi chủ đề: “Các ái khanh thực sự cho rằng chỉ dựa vào nàng ấy là có thể khiến hai nước đình chiến sao?”

Hắn vừa dứt lời, liền thấy một đám người cùng quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng anh minh! Hoàng thượng anh minh!”

Anh minh... Nói hay thật!

Ta thấy đó chính là những kẻ hôm qua đã tới Thiên Dân cung.

Sắc mặt trở nên lạnh lùng, hắn trầm giọng nói: “Các người cho rằng trăm chỉ muốn đình chiến thôi sao?”

Mọi người dường như giật mình kinh hãi, hắn lại nói: “Bắc Tề dám xâm phạm biên giới thiên triều, món nợ này, trăm chắc chắn sẽ khắc sâu trong lòng!”

Không biết vì sao, câu nói này khiến ta hơi căng thẳng, nhưng hắn đã quay mặt sang, nhìn ta chăm chăm. Trong đôi mắt phượng thoáng hiện nét cười, hắn chậm rãi nói: “Bất kể là dung nhan xinh đẹp của nàng hay trí tuệ thông minh của nàng, thứ mà trăm muốn nhìn thấy chính là Bắc Tề bị diệt vong.”

Hai chữ “diệt vong” thốt ra từ miệng hắn dường như có một sức mạnh khiến ta không nén nổi xúc động, có thể ném được mùi vị của dã tâm.

Đám người hai bên dường như lúc này mới phản ứng được, lại đồng thanh nói: “Hoàng thượng anh minh!”

Lại là anh minh! Ta nghe xong, muốn bật cười.

Nhưng hắn đã buông tay, không túm cằm ta nữa mà quay người, chấp tay sau lưng.

Cố đại nhân nhìn về phía ta, nhỏ giọng nói: “Thế nhưng... không biết Úc cô nương nghĩ thế nào?”

Ta mắng thầm, đúng là biết cách đối nhân xử thế nhỉ, lúc này lại có thể gọi ta là “Úc cô nương” cơ đấy!

Nhìn Hạ Hầu Tử Khâm một cái, song hắn không nhìn ta, ta cười nhạt, nói rõ từng từ: “Đã là vì thiên triều thì cái tiếng “hồng nhan họa thủy” này, dân nữ đương nhiên nguyện gánh vác.”

Rõ ràng nhìn thấy đôi tay hắn run run nhưng hắn cười, nói: “Hay cho “hồng nhan họa thủy”, các ái khanh thấy thế nào?”

Cố đại nhân khẽ “hừ” một tiếng nhưng không nói gì nữa.

Hạ Hầu Tử Khâm quay người, bước lên ngay vàng, lạnh giọng hỏi: “Các khanh thấy trăm nên cho nàng ấy thân phận gì?”

Nếu tặng một kẻ vô danh tiểu tốt cho Hàn Vương thì làm mất mặt Hàn Vương quá!

Người bên phải nói: “Bắc Tề từng đưa quận chúa sang hòa thân, thần cho rằng chi bằng Hoàng thượng phong nàng ấy làm công chúa.”

Trong lòng cười lạnh, chủ ý hay đấy, để hoàng đế phong cho chính phi tử của mình làm công chúa rồi tặng cho người khác! Ta lặng lẽ nhìn hắn, thấy mặt hắn tái mét, nếu là đêm qua, ắt hẳn hắn sẽ nổi trận lôi đình, có điều, trên Kim Loan điện, hắn không thể làm như vậy. Hơn nữa, việc ta xuất cung đã định, hắn ắt có kế hoạch của mình.

Cố đại nhân lại nói: “Việc này tuyệt đối không thể. Người muốn khai chiến là Hoàng đế Bắc Tề, nếu tặng nữ tử này cho Hàn Vương, không nên rầm rộ thì hay hơn.”

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười. “Trăm cũng cảm thấy như vậy, vẫn là Cố đại nhân nói có lý. Chi bằng để Cố đại nhân thu nhận nàng ấy làm nghĩa nữ. Tiểu thư của đại học sĩ xuất giá cũng hợp tình hợp lý, khanh thấy thế nào?”

Nghe vậy, sắc mặt Cố đại nhân trắng bệch. Nếu không phải đang ở trên đại điện, ta sẽ không kìm được mà bật cười thành tiếng mất. Chiêu này của Hạ Hầu Tử Khâm quá tuyệt vời. Hắn biết rõ Cố đại nhân coi

khinh ta nhất, bây giờ lại muốn ông ta thu nhận ta làm nghĩa nữ, há chẳng phải muốn ông ta tự lấy đá đập vào chân mình ư?

Đám đại thần ở phía sau nhao nhao hòa theo, khen chủ ý của Cố đại nhân rất hay, nói Hoàng thượng anh minh.

Cuối cùng ta mới biết, trong chuyện săn bắn ở Thượng Lâm uyển hồi đó, vì sao không ai nói đi săn vào mùa xuân là không thích hợp. Bọn họ khi ấy chắc cũng một mực nói: “Hoàng thượng anh minh!” Chẳng trách hẳn muốn chửi đám thất phu này.

Lâu lắm rồi buổi triều sớm không kéo dài như vậy. Tới lúc tan triều thì đã qu giờ Thìn.

Vẫn ngồi loan kiệu trở về, có điều đi được một đoạn, ta bỗng cảm thấy loan kiệu dừng lại. Nghi hoặc đưa tay vén rèm kiệu, thấy Cố đại nhân đứng trước mặt, ta do dự giây lát, cuối cùng kêu dừng kiệu rồi bước xuống, cười nhạt, nói: “Sao thế, việc tới nước này, Cố đại nhân vẫn còn lời nào để nói chẳng?” Ta không thể thốt ra một tiếng “cha”. Có lẽ ông ta cũng không muốn ta gọi ông ta như thế, bằng không ông ta sẽ tức chết mất.

Bấy giờ ông ta mới bước lên, nói nhỏ: “Cuối cùng cũng có thể khiến yêu nữ như ngươi rời khỏi nơi này rồi.”

Ta thoáng kinh ngạc, lần trước còn nói Dao Phi là yêu nữ của Bắc Tề, lần này đến lượt ta trở thành yêu nữ sao?

Ông ta lại nói: “Nếu không có ngươi, tình cảm giữa Hằng Nhi và ta sao có thể trở nên như thế này?”

Khanh Hằng?

Bàn tay giấu trong ống tay áo siết chặt, vì ta nên huynh ấy đã làm trái ý của Cố đại nhân ư? Ta biết Cố đại nhân chỉ có một người con trai, ông ta chắc chắn rất quan tâm đến huynh ấy.

Thấy ta im lặng, ông ta lạnh lùng nói tiếp: “Hằng Nhi vốn không nên tiến cung làm thị vệ! Đều tại ngươi!”

Ngước mắt nhìn ông ta, ta hỏi ngược lại: “Huynh ấy được thăng quan, người làm cha như ông không vui sao? Ha, ta tưởng ông sẽ rất vui chứ?” Khi đó, Cố Khanh Hằng được thăng chức làm ngự tiền thị vệ, ta còn tưởng vì Cố gia nhiều đời làm quan văn, bây giờ xuất hiện một võ tướng nên Cố đại nhân sẽ rất vui mừng chứ nhỉ? Hóa ra không phải như vậy à?

Ông ta khẽ “hừ” một tiếng nhưng không đáp lời, chỉ chuyển đề tài: “Tối ngày hôm nay, sao ngươi vẫn không hề hối hận?”

Thầm cười khẩy, ta có gì phải hối hận? Những thứ ta muốn, ta đều đã có, không phải sao?

Thấy ta không trả lời, ông ta lại nói: “Con người sống trên đời thì nên chấp nhận số mệnh. Người chẳng qua chỉ là một nữ nhân, người tưởng người có thể tháo bỏ gông xiềng của vận mệnh à? Ha, thật nực cười! Làm tiểu thiếp của Cố phủ còn thiết thời cho người ư? Sao nà vẫn không hiểu à? Hậu cung không có tình yêu. So với giang sơn, người chẳng được coi là cái thá gì.” Lúc ông ta nói những lời này, ánh mắt nhìn ta lại tỏ vẻ khinh thường, như thể đang nói cho ta biết, việc ta không muốn làm tiểu thiếp của Cố phủ chính là tổn thất của ta. Ta muốn trèo cao, vậy thì ông ta đặc ý xem ta càng trèo cao, càng ngã đau.

Ông ta lại cười. “Hoàng thượng là quân chủ thánh minh, không uổng công chúng ta cố gắng yết kiến người.”

Hóa ra ông ta tưởng rằng, vì những lời nói của bọn họ ngày hôm qua, Hạ Hầu Tử Khâm đã “nghĩ thông suốt” nên mới muốn tặng ta cho Hàn Vương. Ngước mắt nhìn ông ta, ta cười. “Vậy Cố đại nhân thật sự cho rằng Hàn Vương thích ta à?”

Lời của ta khiến ông ta sững người, ta lại nói: “Chuyện của ta và Hàn Vương, là bọn họ cho ông biết phải không?” Ta không chỉ rõ là ai song trong lòng ông ta biết rõ. Trái lại, ta cảm thấy nực cười. Đối với chuyện này, Diêu Thục phi quả nhiên đã xóa bỏ hiềm khích cũ, rõ ràng nàng ta đã tra hỏi cung tỳ của Dao Phi, lại còn để tỷ muội nhà họ Tang biết.

Đối với Diêu Thục phi, không có kẻ địch tuyệt đối, cũng không có bạn bè tuyệt đối.

Khuôn mặt Cố đại nhân thoáng hiện vẻ không vui, ông ta nói: “Ngươi và Hàn Vương cô nam quả nữ ở chung với nhau một đêm, ngươi thật sự coi mình là thánh nữ à?” Ông ta giận dữ nhìn ta, cuối cùng hất tay áo, rời đi. Từ đầu đến cuối, ông ta không hề nhắc tới việc nhận ta làm nghĩa nữ, như thể nhắc tới là sỉ nhục ông ta vậy.

Ta đứng phía sau, lạnh lùng nhìn ông ta. Ta có phải thánh nữ hay không, Hạ Hầu Tử Khâm biết, Thái hậu biết, không đến lượt ông ta nói.

Trở về Cảnh Thái cung, đám cung nhân đang lo lắng chờ đợi, đặc biệt là Tình Hòa, nàng ta gần như chạy ra khỏi cung, nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới, thấy ta không sao mới yên lòng. Phương Hàm bước lên, nhún mày hỏi: “Nương nương, sao Hoàng thượng lại truyền người lên điện vậy?”

Tình Hòa đỡ ta vào trong, ta khẽ cười, nói: “Sao thế, bây giờ cô cô còn quan tâm tới bản cung à?”

Nàng ta ngậy người, khẽ nói: “Nô tỳ đương nhiên quan tâm tới người.”

Ta quay phắt đầu lại, nhìn nàng ta, ánh mắt nàng ta vẫn thản nhiên, không hề có ý trốn tránh. Nghĩ một chút, cuối cùng ta nói: “Thực ra, bản cung cũng chưa từng nghĩ bản cung và cô cô có thể trở nên như thế này.”

Nàng ta cúi đầu, nói: “Nô tỳ sợ hãi.”

Ta cười. “Có lẽ cô cô nên đi đi, cô cô là ân nhân cứu mạng của Thái hậu, tất nhiên bà sẽ ghi nhớ trong lòng.”

Trong ánh mắt nàng ta bấy giờ mới lộ vẻ ngạc nhiên, mãi sau nàng ta mới lên tiếng: “Nhưng nô tỳ muốn nương nương biết, nô tỳ đối với người là thật lòng. Có điều...” Nàng ta dừng lại giây lát rồi mới nói tiếp: “Có điều chúng ta ai vì chủ nấy.” Nói xong câu này, nàng ta không nhìn ta nữa, chỉ hành lễ với ta rồi cung kính lui ra.

Ta hơi sững sờ, định lên tiếng nhưng rồi chỉ mỉm cười, lắc đầu, khoát tay nói: “Tất cả lui ra đi!”

Còn lại một mình, ngồi tĩnh lặng trong phòng, ta hít thật sâu, trước mắt hiện lên gương mặt của Triều Thần. Nhớ tới lời nàng ta nói, sau đó lại nghĩ đến biết bao cung nhân trong Cảnh Thái cung, ta thở dài một tiếng, sau này bọn họ phải tự tìm lối thoát thôi.

Đàn Phi đã không còn là Đàn Phi nữa.

Khom lưng, ta lấy hộp gỗ Tô Mộ Hàn đưa ở dưới giường, ngón tay lướt qua nắp hộp, hình ảnh cây thị đã khắc sâu vào trong đầu. Mở ra, bên trong là cây lược gỗ Cố Khanh Hằng tặng ta làm quà lễ cập kê.

Vẫn còn rất mới, ta chưa từng dùng.

Hạ Hầu Tử Khâm luôn nói, bây giờ chưa phải lúc kể cho ta nghe việc của Cố Khanh Hằng. Ta nhắm mắt lại, tin hẳn đi, tất cả mọi việc đều sẽ tốt đẹp.

Một lát sau, nghe thấy tiếng bước chân nặng nề vang lên ở bên ngoài, ta không ra, chỉ cất tiếng hỏi: “Bên ngoài có chuyện gì?”

“Nương nương, vũ lâm quân bao vây toàn bộ Cảnh Thái cung.” Giọng nói truyền vào, nghe ra không phải là Tình Hòa mà là Phương Hàm.

Trong lòng cả kinh, ta lại hỏi: “Tình Hòa đâu?”

Phương Hàm lại nói qua cánh cửa: “Vừa nãy, bên ngoài có một vị công công nói Hoàng thượng đã cho triệu kiến Tình Hòa qua Thiên Dận cung.”

Ta im lặng, Hạ Hầu Tử Khâm cho triệu kiến Tình Hòa, không biết có việc gì. Sau đó ta lại lắc đầu, đợi Tình Hòa về rồi hỏi cũng không muộn.

Ngày hôm nay, Cảnh Thái cung vô cùng yên tĩnh.

Nghe nói lúc chiều, Diêu Thục phi tới nhưng bị vũ lâm quân ở bên ngoài ngăn lại, nói rằng bệnh tình của Đàn Phi tái phát, phụng lệnh của Hoàng thượng, không có sự cho phép của người thì không ai được phép

bước vào Cảnh Thái cung nửa bước. Thực ra trong lòng Diêu Thục phi hiểu rõ, không phải sao? Cho nên nàng ta đến chẳng qua là muốn nhân cơ hội này để sỉ nhục ta, vậy thì không gặp cũng được.

Rất muộn, Tình Hòa mới trở về. Ta gọi nàng ta vào phòng hỏi han.

Nàng ta khẽ cười, nói: “Nương nương lo lắng gì chứ? Hoàng thượng chỉ muốn nô tỳ đi cùng nương nương tới Bắc Tề hòa thân.”

Nàng ta nói tới Bắc Tề hòa thân, ta cũng biết Hạ Hầu Tử Khâm gọi nàng ta qua, chắc chắn sẽ để nàng ta biết hết mọi chuyện. Giờ đây nàng ta nói như vậy, có phải muốn những người khác trong Cảnh Thái cung biết không?

Nghe vậy, ta cũng không hỏi nữa.

Buổi tối, có rất nhiều thái y đến Cảnh Thái cung. Hậu cung nhanh chóng lan truyền tin tức, nói bệnh của Đan Phi lại tái phát, trở nên trầm trọng, có vẻ nguy kịch.

Nửa đêm, tin tức Đan Phi bị bệnh qua đời nhanh chóng truyền ra ngoài, cung tỳ thân cận của ta là Tình Hòa cũng bị lây bệnh, không cứu được, phải bỏ mạng.

Lúc này, ta đã được lên đưa ra khỏi Cảnh Thái cung, Tình Hòa ngồi cùng ta trong kiệu.

Ngày hôm sau, trong cung xôn xao tin tức nghĩa nữ của đại học sĩ tới tận Bắc Tề xa xôi để hòa hy vọng việc này có thể ngăn cuộc chiến giữa hai nước.

Xa xa, bóng dáng màu vàng đỏ đứng trên tường thành cao vút. Ta không nhìn rõ nét mặt hắn nhưng biết chắc hắn đang nhìn ta, chỉ nhìn ta mà thôi. Phía dưới, vẻ mặt của Cố đại nhân u ám. Ta nghĩ, nếu ta không hòa thân bằng thân phận nghĩa nữ của ông ta, e rằng lúc này ông ta cười tới nỗi không khép được miệng ấy nhỉ?

“Tiểu thư!” Tình Hòa nhỏ giọng gọi ta.

Ta sực tỉnh, ánh mắt lưu luyến không rời khỏi hắn nhưng vẫn phải quay người, bước lên xe ngựa. Rèm xe từ từ buông xuống, nghe thấy một người bên ngoài cao giọng nói: “Xuất phát!”

Xe ngựa cuối cùng cũng chậm chậm lăn bánh, rèm cửa sổ khẽ lay động, cảnh sắc hai bên đường thoát ẩn thoát hiện. Chỉ có một màu xanh đậm không hề thay đổi.

Rút chiếc lọ rồng từ trong tay áo ra, ta cúi đầu nhìn chăm chú hồi lâu, khước miệng bất giác mỉm cười, giơ tay ném nó ra khỏi xe.

Sau này, e là ta không bao giờ dùng tới nó nữa.

Tình Hòa chỉ nhìn, không hỏi cái lọ ta vứt đi là gì.

Đội ngũ đi được một lúc lâu, lúc vén rèm nhìn lại đằng sau, đã không còn thấy lầu cổng thành cao vút nữa. Đáy lòng thoáng thất vọng, hạ rèm xe xuống, ta dựa lưng vào tấm đệm mềm trong xe. Giơ tay kéo mạng che mặt xuống, ta đột nhiên muốn bật cười. Deo mạng che mặt làm gì chứ, người khác đâu biết trên mặt ta còn có một lớp nữa!

Không nghĩ ngợi nhiều, ta khẽ khép mắt.

Xe ngựa lại đi một đoạn, bỗng Tình Hòa lên tiếng: “Tiểu thư, nô tỳ có một lời thỉnh cầu quá đáng.”

Hơi kinh ngạc nhìn nàng ta, ta cười, hỏi: “Có chuyện gì?” Thấy dáng vẻ nghiêm túc của nàng ta, ta quả thật không nghĩ ra rốt cuộc có chuyện gì.

Nàng ta lại suy nghĩ một lát rồi mới nhìn ta, nói: “Nô tỳ muốn thấy dung nhan tuyệt thế của tiểu thư. cảm thấy sống sót, nàng ta nói dung nhan tuyệt thế...”

Nàng ta lại cười, nói: “Hoàng thượng nói tiểu thư là nữ tử đẹp nhất mà người từng gặp. Nô tỳ cho rằng ắt hẳn đến thần tiên cũng phải kinh ngạc. Không biết nô tỳ có điểm phúc được nhìn thấy một lần không?”

Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn từng nói thế ư?

Sau đó, ta nhớ tới hôm ở trên Kim Loan điện, hần nói, hy vọng có một ngày, tất cả mọi người có thể nhìn thấy dung nhan xinh đẹp của ta. Đúng thế, còn có cơ hội như vậy không?

Nhìn cung tỳ trước mặt, ta khẽ bật cười thành tiếng. “Đưa bình nước cho ta!”

Tình Hòa vội gật đầu, đưa bình nước cho ta. Bật nút bình, ta đổ nước vào lòng bàn tay, lau sạch thuốc nước trên mặt. Giọt nước mát lạnh chảy xuôi theo gò má khiến ta cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Ta tủm tỉm cười nhìn nàng ta.

Tình Hòa nhìn ta chằm chằm, mãi sau mới bật cười thành tiếng, nói: “Tiểu thư, người đẹp thật đấy!”

Đặt bình nước sang một bên, ta cười đùa: “Hòa thân vốn nên dùng dung mạo như thế này, không phải sao?”

Nàng ta biết ta đùa, cũng cười, nói: “May mà Hoàng thượng biết rõ, bằng không có hối hận cũng không kịp.” Nói tới đây, nàng ta đột nhiên thu lại nét cười, dừng giây lát mới nói tiếp: “Ngày trước, tiểu thư không tin nô tỳ.”

Ta im lặng. Đúng vậy, nếu tin thì sao có thể giấu giếm nàng ta tất cả! Cho dù ý tứ của Hạ Hầu Tử Khâm rất rõ ràng, nàng ta – Tình Hòa – là người ta có thể tin tưởng. Thế nhưng ta lại sợ phải tin tưởng người khác.

Khuôn mặt của Phương Hàm lại hiện lên trước mặt ta.

Còn nhỏ, lúc ta vừa tiến cung, nàng ta hỏi ta tên gì, còn nói: “Duy tang dữ tử, tất cung kính chỉ”. Lời nói quen thuộc đó khiến ta nhớ tới Tô Mộ Hàn, cho nên ta mới có cảm tình với nàng ta, nhưng hóa ra nàng ta tiếp cận ta vì

Tình Hòa lại nói: “Theo nô tỳ biết, Triều Thần cũng là người của Hoàng thượng, nhưng lại được tiểu thư tín nhiệm đến vậy”

Ta kinh ngạc nhìn nàng ta, không phải ta không biết nàng ta có ý gì nhưng nàng ta chỉ khẽ cười. “Mạng của nô tỳ cũng là của Thái hậu và Hoàng thượng. Còn nhớ khi ấy, nô tỳ, Quyển Nhi và Thiển Nhi vừa vào cung, đi đến đâu cũng bị người ta bắt nạt. Nếu không nhờ Thái hậu, e là mạng của nô tỳ sớm đã chẳng còn.”

Ta định lên tiếng nhưng nàng ta đã cướp lời: “Thực ra tiểu thư không cần nói rõ đâu. Trong lòng nô tỳ cũng hiểu. Thái hậu giúp chúng nô tỳ tất nhiên là có lý do. Nhưng ơn huệ như giọt nước chảy, báo đáp như suối tuôn trào, cả đời này nô tỳ muốn hiến dâng cho Hoàng thượng và Thái hậu.”

“Tình Hòa...” Lời nói của nàng ta quả thật khiến ta không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Nàng ta lại cười, nói: “Khiến tiểu thư chê cười rồi, nô tỳ...” Nhưng ta vừa định nói thì thấy xe ngựa dừng lại.

Ta sững người, Tình Hòa vội vén rèm kiệu lên, liền nghe thấy có người ở bên ngoài lên tiếng: “Tiểu thư, trời tối rồi, đêm nay chỉ có thể dựng trại ở đây.”

Tình Hòa quay đầu nhìn ta, ta gật đầu, nàng ta liền nói: “Vậy thì dựng trại thôi!”

Nàng ta vừa nói xong, bên ngoài có giọng nói vang lên: “Đại nhân, hạ lều trại ở bên nào?”

“Bên nào cũng được, nhưng tới đêm, gió đông lớn, cửa lều không được để ở hướng đông.” Giọng nói lạnh nhạt truyền vào tai ta, hình như có phần quen thuộc. Là ai? Sao ta không nhớ ra được?

Bất giác vén rèm lên, ta chỉ nhìn thấy một bóng dáng nam tử rất cao lớn, nhìn cách ăn mặc của y, chắc là tướng quân đưa ta đi hòa thân. Hạ rèm xuống, ta quay đầu muốn hỏi nhưng thấy Tình Hòa đã đứng dậy, nói: “Tiểu thư đợi một lát, nô tỳ lấy ít đồ ăn, chúng ta đợi lều trại dựng xong thì đi ra.”

Ta gật đầu, nàng ta mới bước ra ngoài.

Ngồi trong được một lúc, ta đứng dậy, muốn đi ra nhưng sợ không hay lắm, đành ngồi xuống. Đợi rất lâu mới thấy Tình Hòa trở lại, nàng ta ôm ít lương khô, trèo lên xe, nói với ta: “Hôm nay tiểu thư phải chịu khổ rồi, chỉ có thể ăn mấy thứ này. Đợi đến mai, tới thành trì tiếp theo mới có thể ăn đồ ngon.”

Ta lắc đầu. “Không sao!” Giờ là lúc nào mà ta còn so đo mấy chuyện này chứ?

Tình Hòa đưa màn thầu cho ta, ta nhận lấy rồi ăn. Nhìn Tình Hòa, ta nói: “Người cũng ăn đi, bây giờ đã xuất cung rồi, không cần quý củ đến thế!”

Nàng ta không từ chối, tự mình lấy bánh ăn.

Một lát sau, thấy nàng ta đưa bình nước cho ta, ta lắc đầu, nói: “Bình của ta vẫn còn nước.” Ban nãy ta mới dùng một ít nước trong bình để rửa thuốc nước trên mặt.

Song Tình Hòa nói: “Tiểu thư dùng bình này đi, trong này là rượu nhẹ, ở đây trống trải, rượu có thể giúp cơ thể tránh bị nhiễm lạnh.”

Do dự giây lát, cuối cùng ta nhận lấy, Tình Hòa nói câu nào cũng có lý, nhưng đột nhiên nàng ta muốn đổi bình, ta cảm thấy hơi lạ. Ta giả vờ uống một ngụm, cau mày, là rượu thật.

Ta không biết uống rượu, cho dù là rượu nhẹ cũng cảm thấy khó uống. Nhấc tay áo lên, ta lén nhỏ ngụm rượu trong miệng vào tay áo, giả vờ che mặt ho. Tình Hòa vội bước lên, vỗ lưng cho ta, nói nhỏ: “Tiểu thư uống chậm thôi!”

Ta lắc đầu, nói: “Khụ khụ, ta không uống nổi, bỏ đi!” Nói xong, ta đưa bình rượu trong tay cho nàng ta.

Nàng ta vội nhận lấy, cười ngập ngừng: “Vây thì không uống nữa, một ngụm cũng đủ rồi.”

Hơi nhúu mày, ta lặng lẽ đưa mắt nhìn bình rượu, trong lòng cũng khẳng định rượu đó có vấn đề.

Hai người ngồi trong xe một lúc mới nghe thấy bên ngoài có người nói: “Lều trại đã dựng xong, mời tiểu thư xuống xe!”

Ta gật đầu, vừa định đứng dậy thì nghe thấy Tình Hòa nói: “Tiểu thư, xin đợi một chút!”

Ta có phần kinh ngạc, ngoái đầu lại, thấy nàng ta lấy chiếc khăn tơ tằm đặt bên cạnh, che mặt ta một lần nữa, ta mới chợt nhớ ra thuốc nước trên mặt đã bị rửa sạch. Ha, thường bôi thuốc nước, ta không quen với gương mặt của ta bây giờ.

Đi hòa thân, ta che mặt cũng là chuyện bình thường.

Tình Hòa dìu ta vào trong, hầu hạ ta nằm ngủ trên nhuyễn tháp rồi mới sang nhuyễn tháp nhỏ bên cạnh, nằm xuống ngủ.

Nơi đây trống trải, mặc dù đã là mùa hè song buổi tối không hề nóng, ngược lại ta còn cảm thấy hơi lạnh. Chẳng trách Tình Hòa muốn ta uống mấy ngụm rượu, nói là để tránh cho cơ thể bị nhiễm lạnh.

Kéo chăn lên song ta vẫn cảm thấy rượu kia có chút kỳ lạ. Đó chỉ là trực giác nhưng không phải là cảm giác tốt lành, ta không nói ra được.

Lúc này ở bên ngoài, e là trời đã tối đen.

Hạ Hầu Tử Khâm nói những thích khách kia sẽ tìm cách hành thích ta trên đường. Nghĩ đến đó, ta cảm thấy hơi căng thẳng. Có điều hắn nói đã chuẩn bị vẹn toàn cho ta, ta tin hẳn tuyệt đối sẽ không để ta chịu bất kỳ thương tổn nào.

Mở mắt, đợi rất lâu, bên ngoài chỉ thi thoảng vang lên tiếng bước chân đi tuần của thị vệ, bóng dáng họ phản chiếu lên lều trại kéo thật dài, thật dài. Ngoài ra chỉ còn lại một khoảng tĩnh lặng. Không biết bắt đầu từ lúc nào, ta bỗng mơ màng rồi ngủ thiếp đi.

Trong mơ, loáng thoáng nghe thấy có tiếng ai đó gọi ta.

“Tử Nhi! Tử Nhi...”

Trong lòng ta hoảng sợ. Tiên sinh!

Ta muốn gọi nhưng làm thế nào cũng không thể cất tiếng.

Y lại nói: “Tử Nhi, đi!”

Đi? Bảo ta đi đã

Ta rất muốn hỏi, bấy lâu nay, y đã đi đâu. Rốt cuộc y đã đi đâu?

Ta nghe thấy tiếng bước chân, từng bước, từng bước lại gần. Cảm giác đó quá chân thực, ta thậm chí có thể cảm nhận được tiếng ta mở choàng mắt, bóng dáng cao lớn đó đã lại gần giường ta. Trong lều không thấp đèn, không nhìn rõ khuôn mặt người vừa đến, ta bỗng nghĩ, chẳng lẽ là thích khách?

Thật không ngờ, nhanh như vậy mà đã tới rồi!

Ta há miệng định kêu, người vừa đến dường như giật mình, vội vàng bịt miệng ta. Trong lúc cấp bách, ta cắn mạnh vào tay gã, gã rên lên nhưng không hề phát ra âm thanh. Chỉ thấy gã giơ tay, cổ ta đau nhói, trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Không biết bao lâu sau, ngón tay hơi động đây, ta khẽ rên lên một tiếng, gáy đau quá! Chợt nhớ ra có người xông vào lều của ta! Không phải thích khách ư? Bằng không, sao không giết ta?

Nghĩ đến đó, ta cố chịu đựng cơn đau, mở mắt nhìn. Trời đã sáng, trước mắt là một cánh rừng, ta không cần quay đầu cũng biết mình đang tựa vào một thân cây đại thụ. Xoa xoa cổ theo bản năng, ta nhíu mày, đây là đâu?

Nghe thấy tiếng bước chân tới gần, ta hoảng sợ ngoái đầu, chỉ trong nháy mắt, ta cảm thấy kinh ngạc.

Lý Văn Vũ! Tướng quân hộ tống ta đi hòa thân là y!

Chẳng trách ta cảm thấy giọng nói của y có chút quen thuộc nhưng dù thế nào cũng không nghĩ ra là ai, chỉ bởi ta mới nghe qua giọng y có một lần.

Thấy ta đã tỉnh, y vội tiến lên, quỳ một chân xuống, nói: “Thuộc hạ mạo phạm nương nương, xin nương nương thứ tội!”

Ta thấy y đang xách một bình nước. Bên ngoài bình nước vẫn còn nhỏ giọt, xem ra y vừa đi lấy nước về. Vịn vào thân cây, đứng lên, liếc nhìn người trước mặt, ta trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Y cúi đầu, mãi sau mới lên tiếng: “Nương nương thông minh như vậy, lúc nhìn thấy thuộc hạ, hẳn nương nương đã nghĩ ra tất cả rồi.”

Ta cắn môi, quả đúng như y nói, ta cũng cảm thấy mình đã đoán được tám, chín phần. Bỗng nhắm mắt lại, hít thật sâu, ta cắn răng, hỏi: “Bản cung không biết, người nói đi!”

Y vẫn cúi đầu, hồi lâu sau mới nói: “Nương nương đã muốn thuộc hạ nói, vậy thuộc hạ xin nói. Lần này nương nương xuất cung, chắc đã rõ nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho. Thế nhưng, Hoàng thượng nói không thể để người mang tính mạng ra mạo hiểm, muốn thuộc hạ nửa đường cướp nương nương đi.”

Siết chặt hai tay, hóa ra ý của Hạ Hầu Tử Khâm là như vậy.

Mở mắt nhìn Lý Văn Vũ, ta hỏi: “Thiếu người đi hòa thân, những thích khách đó sao có thể mắc mưu?”

Y thản nhiên nói: “Tình Hòa cô nương sẽ thay nương nương đi hết hành trình cuối cùng này, cho nên Hoàng thượng mới muốn nương nương che mặt ngay từ đầu.”

Quả nhiên...

Những điều ta hoài nghi đều không sai, rượu Tình Hòa đưa ta uống quả thực có vấn đề. Lúc này ta mới biết trong rượu có thuốc mê, cho nên tối qua Lý Văn Vũ mới tỏ vẻ kinh ngạc khi thấy ta đột nhiên mở mắt, hơn nữa còn phản kháng. Chỉ vì thấy ta không mất đi tri giác như y tưởng nên y mới phải bắt đết dĩ ra tay đánh ta hôn mê.

Bước lên phía trước vài bước, đầu óc vô cùng choáng váng, ta loạng choạng một cái, suýt thì ngã. Lý Văn Vũ giật mình, vội đưa tay đỡ song lúc chạm vào ta, y vội thu hai tay lại. Ta bỗng ngã nhào, thấy giọng y hốt hoảng: “Thuộc hạ đáng chết!”

Ta lên tiếng: “Bản cung muốn quay lại cứu Tình Hòa.”

Lần này vô cùng nguy hiểm, mục tiêu của thích khách là ta, ta không thể để Tình Hòa mạo hiểm. Hơn nữa, nhớ tới cái chết thâm hiểm của Dao Phi, ta càng cảm thấy sợ hãi. Thực ra ta cũng sợ chết, nhưng không thể để Tình Hòa mạo hiểm thay ta như vậy.

Lý Văn Vũ chặn trước mặt ta, nói: “Hoàng thượng nói tuyệt đối không thể để nương nương quay lại

Ta giận dữ nói: “Đó cũng là một mạng người, bản cung không cho phép...”

“Nương nương!” Y ngắt lời ta rồi ngược mắt nhìn ta, nói: “Trước khi xuất cung, Hoàng thượng từng cho gọi Tình Hòa cô nương, nếu không phải chính nàng ta đồng ý, Hoàng thượng sẽ không ép buộc làm khó nàng ta! Thuộc hạ trực tiếp nhận lệnh của Hoàng thượng, nhiệm vụ của thuộc hạ bây giờ là bảo vệ nương nương chu toàn!”

Ta sững người. Cuối cùng ta đã hiểu câu nói: “Cả đời này, nô tỳ muốn hiến dâng cho Hoàng thượng và Thái hậu” của Tình Hòa là có ý gì. Hóa ra lần này, nàng ta đã quyết tâm đi chết thay ta, bởi vậy nàng ta mới muốn nhìn thấy khuôn mặt ta, mới nói ta chưa từng tin tưởng nàng ta.

Ta cảm thấy áy náy. Nàng ta là người của Hoàng thượng và Thái hậu nhưng ta thật sự chưa từng tin tưởng nàng ta. Bây giờ ta chỉ có thể cầu nguyện cho nàng ta sống sót.

Ngồi xuống đất, rất lâu sau ta mới cảm thấy cơn choáng váng dần biến mất, bèn gắng gượng đứng lên, nói: “Bây giờ bản cung làm thế nào để hồi cung?”

Lý Văn Vũ dường như sững người, lập tức đáp lời: “Hoàng thượng nói nương nương không cần hồi cung. Thuộc hạ sẽ tìm một nơi yên tĩnh, thu xếp cho nương nương ở trước.”

Ta tròn mắt nhìn y, không cần hồi cung!

Hạ Hầu Tử Khâm, rốt cuộc hần muốn làm gì?

Ta nghiêm giọng, nói: “Khốn kiếp, người có biết mình đang nói gì không?”

Nét mặt không hề thay đổi, y cúi đầu, nói: “Thuộc hạ biết. Hoàng thượng nói đợi đến khi nào dẹp yên chiến sự, người sẽ đón nương nương hồi cung.”

Ta bất giác lùi lại một bước, cuối cùng hần vẫn lựa chọn một mình đối mặt. Hần nói đã yêu rồi thì sẽ muốn bảo vệ đối phương. Lúc này ta mới cảm nhận được thâm ý trong câu nói của hần.

Ha, hần giỏi thật, dùng lý do chính đáng như vậy để lừa ta xuất cung, để ta cách xa cuộc tranh đấu này, có phải không?

“Nương nương!” Lý Văn Vũ tiến lên một bước, đưa bình nước cho ta rồi nói: “Người uống chút nước đi, cách đây không xa có một tiểu trấn, khi nào tới đó, thuộc hạ sẽ tìm chỗ cho người nghỉ ngơi.”

Ngập ngừng giây lát, cuối cùng ta cũng nhận lấy bình nước. Y quay người, kéo con ngựa bên cạnh qua, đợi ta lên ngựa rồi tự mình dắt dây cương, đi về phía trước.

Ta cười lạnh. “Nếu Lý đại nhân cùng ngồi lên ngựa, không phải sẽ đi nhanh hơn rất nhiều à?”

Sắc mặt không hề thay đổi, y đáp: “Tối qua, vì nương nương bị hôn mê nên thuộc hạ không còn cách nào khác. Bây giờ sao có thể lại...” Nói đến đó, y không nói tiếp nữa.

Ta cũng im lặng.

Y chỉ dắt ngựa, bước đi mà không nói một lời.

Nắm chặt bình nước trong tay, ta rất tức giận, tức giận với Hạ Hầu Tử Khâm. Hần muốn ta sống sót để nhìn hần chiến đấu một mình à? Vậy hần có biết, ta không cam lòng biết bao?

Nói là cách không xa có một tiểu trấn nhưng đi tới giờ Ngọ mới nhìn thấy tiểu trấn đó. Lúc sắp tiến vào, Lý Văn Vũ đột ngột dừng lại, ta ngẩng người giây lát, thấy y rút chiếc khăn lụa ra đưa cho ta. “Tình Hòa cô nương giao lại cái này, nàng ta nói nương nương quá xinh đẹp.”

Không biết vì sao, nghe y nói vậy, ta chỉ cảm thấy vành mắt nóng rát, chân chừ giây lát, cuối cùng ta giờ tay nhận lấy, che lên mặt.

Tình Hòa à! Trong lòng ta than thở.

Tìm một khách điểm để nghỉ ngơi.

Ta ngồi một mình trong phòng, rất lâu sau mới thấy Lý Văn Vũ gõ cửa: “Tiểu thư, thuộc hạ mang đồ ăn tới.”

Ta không nói gì, y vẫn đẩy cửa vào, đặt đồ ăn lên bàn rồi lui ra

Ta gọi y lại. “Người là tướng quân hộ tống người đi hòa thân nhưng đột nhiên mất tích, không sợ có người nghỉ ngơi à?” Ta chỉ sợ trong đội hộ tống người đi hòa thân có mật thám thì gay go.

Y dừng lại, quay người, nói: “Tiểu thư yên tâm, Hoàng... công tử nói thuộc hạ chỉ hộ tống mười dặm rồi quay về. Tướng quân hộ tống người đi hòa thân là người khác.”

Hóa ra là vậy!

Đúng thế, tâm tư của Hạ Hầu Tử Khâm rất kín kẽ, tỉ mỉ, không thể có bất kỳ sơ hở nào.

Do dự giây lát, ta lại hỏi: “Người muốn người đưa ta tới đâu?” Thiên triều khai chiến, khắp nơi trong thiên hạ đều là đất của hoàng đế, ta nên đi đâu đây?

Lý Văn Vũ nhìn ta, trầm mặc một lúc rồi nói: “Sang đến bờ bên kia sông Tầm, sẽ có người của Đại Tuyền tiếp ứng.”

Ta giật mình kinh ngạc, Đại Tuyền?

Quân Ngạn!

“Rốt cuộc chuyện này là thế nào?” Giữa Hạ Hầu Tử Khâm và Quân Ngạn có trao đổi gì? Bằng không, sao Quân Ngạn có thể sẵn lòng giúp đỡ ta?

Lý Văn Vũ cúi đầu, nói: “Tiểu thư đừng làm khó thuộc hạ, thuộc hạ không biết.”

Ta biết, cho dù y có biết hay không, ta hỏi nữa cũng không tra ra được nguyên do. Thế nhưng, bảo ta đi như vậy, ta không làm được.

Lý Văn Vũ là người mà Hạ Hầu Tử Khâm chỉ định bảo vệ ta, chính y cũng nói, y chỉ nghe theo lệnh của Hoàng thượng. Dù có muốn, ta cũng tuyệt đối không bỏ trốn được.

Nghỉ ngơi một đêm ở tiểu trấn, sáng hôm sau, lúc y đến, phát hiện ta lên cơn sốt, y lập tức sợ tái mặt, vội vàng ra ngoài tìm đại phu.

Ta thở dài một tiếng, trước tiên chỉ có thể dùng kế này để ở lại tiểu trấn thêm vài ngày

Bây giờ đang là mùa hạ, muốn bị cảm thật không dễ dàng gì. Một mặt ta phải làm cho phòng nóng lên, một mặt phải lấy nước giếng gội toàn thân, vừa nóng vừa lạnh như vậy mới có thể khiến mình bị bệnh.

Lúc đại phu hồi bệnh và khám bệnh, Lý Văn Vũ không tiện có mặt, ta nhân cơ hội nhét một cây trầm bạc cho đại phu, nói với ông ta lý do thoái thác đã chuẩn bị sẵn.

Khi ra về, đại phu nói lại với Lý Văn Vũ, bệnh tình của ta rất nghiêm trọng, cơ thể ta lại yếu ớt, e là phải ở lại nơi này thêm vài ngày. Lý Văn Vũ không thể nói gì, đành phải làm như vậy.

Đại phu ngày nào cũng đến, ta không cho ông ta bắt mạch, chỉ bảo ông ta nói bệnh tình của ta lúc tốt lúc xấu, không thể nào lường được. Ta chỉ có thể chờ đợi giây phút tin tức từ hoàng đô truyền đến.

Ngày thứ tám, tin Hoàng thượng ngự giá thân chinh truyền tới. Ta bỗng ngây người. Không biết vì sao, nước mắt cuối cùng cũng tuôn trào. Còn không rõ ư? Như vậy chứng tỏ Tình Hòa đã chết. Không phải sao?

Chiến sự chưa dừng, Hạ Hầu Tử Khâm đích thân xuất chinh.

Giơ tay lau dòng nước mắt bên má, ta hít thật sâu, cũng còn một tin tốt, bởi lẽ hẳn nói, phải xử lý xong chuyện của hoàng đô mới có thể yên tâm xuất chinh. Thế thì kế phản bội đã bị tóm.

Hắn đích thân xuất chinh, hoàng đô còn có Thái hậu trấn giữ, điểm này ta không hề lo lắng.

Lúc xuống giường, thấy Lý Văn Vũ đứng ở cửa nhìn ta, ta mới cười, rút cây trâm trên tóc xuống, cắm chĩa vào cổ mình, nói: “Nếu Lý đại nhân khẳng khái ngăn cản, ta đành chết ở đây.”

Ánh mắt đầy vẻ kinh hãi, y hoảng hốt lên tiếng: “Tiểu thư, xin đừng!”

Ta cười: “Lý đại nhân đã phụng chỉ bảo vệ ta, vậy thì ta đi đâu người cũng phải bảo vệ, bằng không, người không thể hoàn thành nhiệm vụ Hoàng thượng giao.”

Nghe ta nói vậy, bàn tay buông thông của y khẽ run lên, mãi sau mới thấy y lên tiếng: “Nà một tiểu trấn, nguồn tin bị bịt kín, bây giờ tuy mới là ngày thứ tám kể từ lúc chúng ta rời đi nhưng e là công tử đã xuất phát từ lâu rồi. Cho dù bây giờ chúng ta đuổi theo cũng không kịp.”

Những điều này ta đều biết, nhưng bất luận ra sao, ta cũng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời mà rời xa nơi này.

Thu lại cây trâm, ta vừa bước ra ngoài vừa nói: “Vậy thì chúng ta gấp rút ra tiền tuyến với tốc độ nhanh nhất.”

Ra đến bên ngoài, ta lại nói: “Đi mua một con ngựa nữa.”

Y trung thành với Hạ Hầu Tử Khâm nên tuyệt đối sẽ không cười chung ngựa với ta. Hai người một ngựa, thật sự quá chậm!

Không kéo dài thời gian nữa, lúc ngựa được dắt tới, chúng ta liền rời khỏi tiểu trấn. Lý Văn Vũ lo lắng hỏi: “Liệu sức khỏe của tiểu thư có chịu đựng được không?”

Ta gật đầu, thực ra bệnh của ta đã khỏi từ lâu rồi.

Trên đường đi, cả hai đều không dám trì hoãn.

Nghe nói chiến sự ở tiền tuyến vô cùng dữ dội. Điều khiến ta cảm thấy vui mừng nhất là bên phía Nam Chiếu, Quân Ngạn đã xuất binh. Điều Hành Niên cũng không rút quân về, như vậy có vẻ là đang giằng co nhau. Cũng có thể giống như ta nghĩ, Nam Chiếu muốn đục nước béo cò, ngư ông đắc lợi.

Dọc đường, thi thoảng nghe người đi đường bàn tán, nhưng ta không hề nghe được tin Hoàng thượng muốn tặng mỹ nhân cho Hàn Vương. Xem ra chuyện này đúng là hoa trong gương, trăng dưới nước, còn chưa kịp nổi lên đã trở thành bọt nước.

Lúc chúng ta gần tới biên giới thì đã là trung tuần tháng Tám.

Thời tiết càng lúc càng nóng nực, ngựa thở hổn hển, chúng ta không thể không dừng lại để nghỉ ngơi. Ta biết, nếu chạy nữa, chúng ta vẫn có thể chống đỡ được, nhưng chỉ e ngựa sẽ chết vì kiệt sức.

Xuống ngựa, ta muốn nghỉ ngơi một lúc, liền thấy Lý Văn Vũ hỏi: “Tiểu thư, chúng ta không thể đi tiếp bằng đường lớn, phải leo qua Ô Sơn mới có thể tiền tuyến.”

Ta gật đầu, nơi này đã là biên giới giữa hai nước, nếu thúc ngựa chạy tiếp, bên kia là dãy núi của Bắc Tề, sợ rằng bọn họ có quân mai phục.

Nghỉ ngơi một lát, chúng ta lại thúc ngựa rời đi. Y bẻ gãy một cành cây để kéo ta, hai người cuối cùng cũng lên tới Ô Sơn. Xuyên qua những phiến lá, nhìn thấy phía xa xa là ngọn núi thuộc lãnh thổ Bắc Tề, giữa hai ngọn núi có một con đường lớn nhưng con đường đó cũng là do người Bắc Tề mở.

Đi được một đoạn, chúng ta loáng thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa, tiếp đó là tiếng áo giáp va vào nhau. Ta giật mình kinh hãi, nhìn về phía Lý Văn Vũ, y rõ ràng cũng nghe thấy. Y đặt ngón tay lên miệng, ra hiệu cho ta im lặng rồi làm một động tác nữa. Ta hiểu ý, từ từ khom người xuống.

Ta nghe thấy những giọng nói vang lên bên kia phía lãnh thổ Bắc Tề, chắc là đại quân của bọn họ. Ta giật mình, đó là... quân cứu viện?

Hai người lặng lẽ tiến lên phía trước. Ô Sơn rất cao, tới đây đột nhiên xuất hiện một vách núi cao và dốc. Con đường lớn nằm trong lãnh thổ Bắc Tề, hình như do con người mở ra. Song trên vách đá dựng đứng,

cheo leo của Ô Sơn là cây cối xanh um, xem ra cho dù là do con người mở đường thì thời gian cũng đã rất lâu rồi.

Nhìn xuống dưới, người đứng phía bên kia đột nhiên quay đầu, dưới ánh mặt trời, chiếc mặt nạ màu bạc phản chiếu ánh sáng lung linh.

Trong lòng ta khẽ run, Hàn Vương!

Bỗng nghe thấy có người chạy như bay tới, hét to: “Báo...” Binh sĩ đó chạy tới trước mặt Hàn Vương, thấy Hàn Vương quay đầu, binh sĩ đó như nhận được lệnh, tiếp tục chạy về phía sau.

Đưa mắt nhìn theo, ta trông thấy phía sau đội ngũ có một chiếc xe ngựa đang đứng yên.

Rèm lụa mỏng khẽ lay, binh sĩ đó đưa thư hàm trong tay qua, hô to: “Tướng quân, có công văn khẩn!”

Trong xe truyền ra vài tiếng ho, dù ở rất xa nhưng ta vẫn có thể nghe thấy. Mãi lâu sau mới nhìn thấy mấy ngón tay thon dài đưa ra, khẽ cầm lấy bức thư

Còn ta, trong khoảnh khắc ấy đã hoàn toàn sững sờ!

Tiên sinh...

61. Chương 61

Ta ra sức bịt miệng, tiếng “tiên sinh” dường như đã ở cửa miệng, sắp bật thành tiếng. Ánh mắt ta không thể rời khỏi cỗ xe ngựa phía dưới. Cảm giác cách một tấm rèm mỏng ấy, cảm giác quen thuộc ấy, trong phút chốc lại tái hiện từ nơi sâu thẳm của linh hồn. Bóng dáng gầy gò của nam tử trong ký ức giờ phút này dường như lại xuất hiện trước mặt ta. Bức thư được cầm vào trong xe, một lúc sau, giọng nói của y mới vang lên. Giọng y không lớn, không vang xa như binh sĩ ban nãy, ta phải nhìn nét mặt của binh sĩ đó mới biết y đã lên tiếng.

Chỉ một lát sau, binh sĩ đứng dậy, quay người đi tới bên cạnh Hàn Vương, nói mấy câu rồi mới quay người, chạy về phía trước. Một binh sĩ khác dắt ngựa tới, gãi xoay mình nhảy lên ngựa, nhanh chóng quắt ngựa chạy đi.

Sau đó, đại quân hùng dũng cuối cùng cũng khởi hành. Cho tới khi xe ngựa càng lúc càng xa khỏi tầm mắt, lòng ta vẫn không thể nào bình tĩnh lại được. Ánh mắt vẫn ngơ ngẩn nhìn theo điểm nổi bật trong cả đại quân đó. Không hề nghe thấy tiếng y nói, không trông thấy bóng dáng mơ hồ ấy, thế nhưng ta có thể khẳng định y chính là tiên sinh của ta – Tô Mộ Hàn.

Một tay ta nắm chặt đám cỏ dại bên cạnh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao y có thể trở thành quân sư của đại quân Bắc Tề?

Sau khi ta tiến cung, y đột nhiên mất tích, có phải y đã tới Bắc Tề không? Cẩn môi, ta nghĩ, phải chăng vì chuẩn bị cho chiến sự nên y mới không có thời gian sai người mang thuốc nước cho ta?

Không biết vì sao, khi nghĩ như vậy, hốc mắt ta chợt nóng lên. Tay chậm chậm đưa lên ngực, trái tim đập loạn, cảm giác sợ hãi hay không nữa, ta không thể phân biệt rõ ràng.

Bỗng nhớ tới buổi tối trước khi xuất cung, Phương Hàm nói, nàng ta thật lòng với ta, thế nhưng chúng ta ai vì chủ nấy. Song nàng ta lại nói, nàng ta không phải người của Tô Mộ Hàn. Lắc lắc đầu, bây giờ ta không thể nào hiểu được những điều này. Ta nghĩ, nếu không bị ngăn cách bởi vách núi dựng đứng, cheo như thế này, có phải vừa nãy ta đã có dũng khí chạy tới trước xe ngựa của y, hỏi y một câu: “Vì sao?” rồi không?

Y là quân sư của Bắc Tề, vậy thì chính là kẻ địch của thiên triều.

Tiên sinh...

Ta chợt nhắm mắt, hai hàng lệ từ từ chảy xuống.

“Tiểu thư...” Lý Văn Vũ giật mình, kinh ngạc nhìn ta.

Ta vội hoàn hồn, giơ tay lau giọt lệ nơi khóe mắt, nói với y: “Không sao, chúng ta mau đi thôi!”

Y còn định hỏi nhưng thấy ta nói vậy, cuối cùng đành im lặng, chỉ gật đầu. Y đứng dậy, đưa cành cây trong tay cho ta nắm rồi nói: “Tiểu thư nắm chặt vào nhé, phía trước đường núi càng khó đi hơn.”

Ta gật đầu, khó đi hay không thì ta cũng đã lên tới nơi rồi, còn có thể lui bước không? Cho dù có thể, ta cũng tuyệt đối không quay đầu.

Phía trước có hẻm đang đợi ta. Còn có...

Ánh mắt bất giác nhìn về hướng đi của đại quân Bắc Tề. Ta hít thật sâu, theo bước chân của Lý Văn Vũ, tiến thẳng về phía trước.

Cây cối trên Ô Sơn sum suê, rậm rạp, rất nhiều bụi cây có gai, dù Lý Văn Vũ đi trước đã dùng kiếm chặt không ít nhưng vẫn có những chiếc gai dài bất chợt cào rách y phục, quệt xước da trong lúc bất cẩn. Vết thương rất mảnh và nhỏ, đau nhói nhưng ta vẫn phải nghiêng răng chịu đựng.

Lúc xuống núi, tay áo của ta bị rách vô cùng thảm hại, đến vạt váy phía dưới cũng bị rách mấy chỗ. Mạng che mặt của ta cũng bị gió thổi bay khi ở trên Ô Sơn, không thể tìm lại được, song cũng chẳng sao, nơi này còn ai có thể nhìn thấy ta chứ? Y phục của Lý Văn Vũ cũng rách bươm, y ngoái đầu nhìn ta, cúi đầu, nói: “Tiểu thư, xin hãy chịu đựng, e là chúng ta không thể tìm thấy nhà dân ở nơi này.”

Nhìn y, ta chỉ nói: “Đi thôi!”

Đừng nói nơi này đồng không mông quạnh đây có người ở thì bây giờ họ cũng chạy nạn cả rồi.

Ta kêu y bọc mũi kiếm bằng mảnh vải vừa tìm thấy, phòng khi vô tình gặp phải binh sĩ. Cho dù là binh sĩ của nước nào thì trong mắt bọn họ, chúng ta chỉ là dân thường vẫn tốt hơn.

Đi được một đoạn đường, hai chúng ta dừng lại, ăn chút lương khô và uống nước rồi lại tiếp tục đi. Tuy đã tới biên giới nhưng còn cách chiến trường rất xa. Ta không muốn kéo dài thời gian nhưng chỉ dựa vào việc đi bộ quả thật không thể nhanh hơn. Khi chúng ta tới gần tiền tuyến thì đã gần sang tháng Chín. Thời tiết đã lạnh dần.

Dọc đường đi, tìm thấy y phục mà người dân chạy nạn không kịp cầm theo trong những căn nhà trống, ta và Lý Văn Vũ bèn lấy để mặc tạm. Lúc này, y phục chẳng qua chỉ là thứ chống rét.

Chúng ta đứng trên đỉnh núi, nhìn ra xa. Lý Văn Vũ đứng cạnh ta, khẽ nói: “Tiểu thư, vì đường biên giới ở đây kéo dài, lại là nơi bằng phẳng hiếm có giữa các dãy núi, từ trên cao nhìn xuống, dải đất này nhìn giống như quả hồ lô nên được gọi là Trường Hồ. Nơi đó...” Y chỉ tay, “Lúc này, tiểu thư sẽ không nhìn thấy, phía sau đỉnh núi kia chính là nơi đại quân của Bắc Tề đang đóng quân.”

Lời y nói khiến lòng ta thoáng run. Ta ngoái đầu, hỏi: “Vậy đại quân của thiên triều ta đâu?”

Y đưa mắt nhìn sang hướng khác, chỉ tay, nói: “Nơi đó.”

Ta nhìn theo hướng y chỉ, mặc dù giữa các dãy núi có một khoảng đất bằng nhưng lúc này ta vẫn không nhìn thấy gì. Có điều trong lòng ta trở nên kích động, chỉ bởi ta biết, hẻm đang ở ngay phía trước, cách ta không xa.

Hít sâu một hơi, ta nói: “Chúng ta qua đó!”

Y gật đầu, lại đưa cành cây trong tay ra cho ta nắm. Ta nắm lấy, theo y xuống núi.

Từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng thấy ở đâu có nhiều núi như vậy. Hoàng đô là vùng đồng bằng, chỉ có Thượng Lâm uyển là có vài ngọn núi nhưng không cao. Mấy ngày trước, đi qua Ô Sơn, ta đã thấy nó cao ngút trời rồi. Nhớ tới vách núi đó, ta không khỏi nhớ tới Tô Mộ Hàn và Hàn Vương – người ta từng có duyên gặp gỡ. Khẽ cắn môi, ta không nên nghĩ tới điều này nữa. Ai vì chủ nấy, càng cảm thấy câu nói của Phương Hàm rất hay.

Tiếp đó, ta lại nhớ đến Hàn Vương. Khi ấy, ta chỉ cảm thấy trên người nam tử này không hề có mùi vị của khói lửa chiến trường. Giờ đây khắp khai chiến, ta vẫn chưa tưởng tượng ra khi ở trên chiến trường, Hàn Vương dũng mãnh, thiện chiến trong truyền thuyết đó rốt cuộc sẽ khiến người ta kinh ngạc thế nào.

Xuống khỏi đỉnh núi, đi về phía trước, ta và Lý Văn Vũ liền nhìn thấy một dòng sông. Lý Văn Vũ nói đây là khúc sông hiểm trở, đại quân sẽ không đi qua đây, có điều bây giờ nếu đi đường vòng chắc chắn sẽ tốn rất nhiều thời gian. Ngoái đầu nhìn, ta phát hiện cách đó không xa có một cây cầu gỗ thô sơ, có vẻ do người dân sống ở đây dựng lên.

Qua khúc sông này, dường như ta đã có thể ngửi thấy mùi của binh sĩ. Lúc tiến lên, nghe thấy trong bụi cây có tiếng động, ta chưa kịp phản ứng thì đã thấy mấy binh sĩ cầm binh khí xông ra, cây thương dài chìa thẳng về phía chúng ta, hét lớn: “Kẻ nào?”

Ta giật mình, sau khi nhìn kĩ mới thở phào nhẹ nhõm, cách ăn mặc này chắc chắn là của binh sĩ thiên triều.

Lý Văn Vũ sững người, lập tức nói: “To gan, Đàn Phi nương nương ở đây, còn không mau hạ binh khí xuống!”

Các binh sĩ đó như thể nghe thấy một chuyện cực kỳ buồn cười, một tên trọng bọn họ nhún mày, hỏi: “Người nghĩ chúng ta là lũ ngốc hay sao? Đàn Phi nương nương đã bị bệnh chết từ lâu rồi, sao có thể chạy đến đây?”

Ta mới nhớ ra, đúng thế, tất cả mọi người ở thiên triều đều đã biết tin về cái chết của Đàn Phi. Bọn họ không biết mặt ta, bây giờ nói ta là Đàn Phi, đương nhiên sẽ không tin.

“Các người...”

Lý Văn Vũ còn định nói nhưng ta đã ngắt lời y: “Lý đại nhân...”

Thấy ta khề lắc đầu, y không nói gì nữa. Bây giờ tình thế đang căng thẳng, nếu chúng ta bị coi là thích khách thì có thể bị xử lý một cách lạnh lẽ. Đây gọi là tướng quân viễn chinh bên ngoài có thể không nhận lệnh, tùy cơ tác chiến.

Một binh sĩ cười cười nhìn t nói: “Chắc là người biết Hoàng thượng đích thân xuất chinh nên muốn tới quyến rũ Hoàng thượng hả? Chắc chắn, có điều nói thật, bọn ta tuy chưa có may mắn được diện kiến Đàn Phi nương nương nhưng chắc người cũng không xinh đẹp bằng người. Nhìn khuôn mặt này...”

Hắn vừa nói xong, xung quanh vang lên một tràng cười.

Ta cắn môi, bọn họ cho rằng ta tới đây là để...

“Câm miệng!” Một nam tử đi tới, mắng đám binh lính. “Khốn kiếp, giờ là lúc nào rồi mà còn có thể nhàn nhả nói cười?”

Hắn vừa quát, đám binh sĩ đang đắc ý lập tức im phăng phắc.

Nam tử đó nhìn chúng ta, nói: “Đi đi! Nơi này không phải là nơi các người có thể đến, mau đi đi, nếu không, đừng trách bọn ta không khách sáo!”

Nghe thấy người đứng đầu nói vậy, các binh sĩ đều chìa mũi thương về phía chúng ta. Lý Văn Vũ kéo ta ra sau để bảo vệ, nói nhỏ: “Tiểu thư, cẩn thận!”

Ta bắt giắc lùi lại nửa bước, muốn cứng rắn chống lại cũng không được. Võ công của Lý Văn Vũ dù giỏi nhưng y còn phải bảo vệ ta, huống chi nơi này chắc rất xa doanh trại chính, cho dù xảy ra va chạm, tin tức cũng không thể truyền tới đó.

Ta nói nhỏ: “Trên người người có thứ gì như lệnh bài không?”

Song y lắc đầu. “Hoàng thượng nói, mang những thứ đó theo, bị người khác phát hiện thì nguy mất, bởi vậy thuộc hạ không cầm theo.”

Ta im lặng, cũng phải, nếu y mang theo bên mình, đến lúc này sao có thể không đưa ra? Bây giờ, nhìn cách ăn mặc của bọn ta, sao nhận ra được thân phận chứ?

Có lẽ ta biết nguyên nhân Hạ Hầu Tử Khâm làm như vậy. Hắn đang ngăn ta ra tiền tuyến. Không có lệnh bài, không ai dám cho phép ta đi qua nơi này, thế nhưng ta phải nghĩ ra cách.

Những mũi thương càng lúc càng kề sát chúng ta, Lý Văn Vũ dang rộng hai tay để bảo vệ ta, cuối cùng không thể không lùi xuống.

“Còn không đi?” Một kẻ hét lớn, cây thương dài chỉ thẳng vào chúng ta.

Ta giật mình kinh hãi, không biết chân giẫm phải cái gì, sợ hãi kêu lên rồi nghiêng người ngã xuống.

“Tiểu thư!” Lý Văn Vũ giơ tay kéo ta theo phản xạ, binh sĩ giơ mũi thương dài kia dường như cũng giật mình, mũi thương dài trong tay đâm tới. Lý Văn Vũ dễ dàng giơ chân đá ra. Gã binh sĩ không ngờ y sẽ phản kháng, trong nháy mắt bị ngã nhào.

Một kẻ khác kêu lên: “Hắn biết võ công! Hắn biết võ công!... Một kẻ chạy nạn mà lại biết võ công!” Gã vừa thét lên vừa đâm mũi thương trong tay về phía chúng ta. Ta đỡ người, y phục của bọn ta khiến gã tưởng bọn ta là dân chạy nạn. Dân chạy nạn mà lại biết võ công thì có thể chứng minh điều gì?

Nơi này là yếu địa quân sự, là tiền tuyến. Bọn họ chắc chắn cho rằng bọn ta là gian tế của Bắc Tề trà trộn vào.

Kẻ đứng đầu nghiêm nghị nói: “Tóm lấy bọn chúng, không được để kẻ nào chạy thoát!”

Hắn vừa thốt ra những lời này, vô số mũi thương lập tức lao về phía chúng ta.

“Tiểu thư!” Giờ đây, Lý Văn Vũ không còn quan tâm đến cái gì gọi là “nam nữ thụ thụ bất thân” nữa, một tay kéo ta dậy, một tay nhanh chóng tháo lớp vải đen bọc ngoài vỏ kiếm, trường kiếm tuốt khỏi bao, “keng” một tiếng, chặn lại cây thương đang đâm tới.

Ánh mắt của những binh sĩ kia đầy vẻ lạnh lẽo, như thể đang đối đầu với kẻ địch Bắc Tề.

Nhận được tin, số binh lính ào tới càng lúc càng nhiều. Lý Văn Vũ vừa giao đấu với bọn họ vừa hét lên: “Ta là ngự tiền thị vệ Lý Văn Vũ, bọn ta muốn gặp Hoàng thượng.”

Không ai thèm để ý.

Ta không biết là bởi tình cảnh hỗn loạn khiến bọn họ không nghe được tiếng y hay là vì không ai tin lời y nói.

Có điều, nếu là ta, ta cũng sẽ không tin

Ban nãy nói ta là Đan Phi, bây giờ y lại tự xưng mình là ngự tiền thị vệ, tất cả đều không hợp lý. Tình cảnh càng lúc càng hỗn loạn, y còn phải bảo vệ ta, đối đầu với nhiều người như vậy, dần dần không địch lại được số đông.

Ta nghiêng rặng, kéo mạnh tay y, quả nhiên y vô cùng kinh ngạc, có thể hơi loạng choạng, vô số mũi thương liền chia vào ẩn đường của chúng ta. Y vừa định lên tiếng, ta liền nói: “Đứng, chúng ta là nội ứng được Bắc Tề phái tới, vốn định mê hoặc Hoàng thượng của các người, bây giờ xem ra không thể rồi.”

“Nương nương...” Lý Văn Vũ không thể tin nổi, nhìn ta.

Ta im lặng, nhìn kẻ đứng đầu chăm chăm,

Lúc này chưa có thương vong, hắn nghe ta nói như vậy, có thể sẽ giữ lại tính mạng cho bọn ta. Tới lúc đó sẽ có người tới thẩm vấn. Ta chỉ có thể gửi gắm hy vọng vào người đó, chỉ mong đó có thể là người quen biết chúng ta.

Binh sĩ nơi này chắc là dân địa phương ra tiền tuyến nên mới không biết chúng ta. Nhưng nếu muốn thẩm vấn gian tế Bắc Tề sai đến, ắt hẳn sẽ có người của hoàng đô ra mặt. Thở dài một tiếng, ta đành cầu nguyện vậy.

Kẻ đứng đầu suy nghĩ một lúc mới hạ lệnh: “Trời vào, trước tiên áp giải về quân doanh.”

“Vâng!” Binh sĩ tuân lệnh, có một vài người bước qua, đè mạnh chúng ta xuống, sau khi trói lại mới áp giải chúng ta về nơi đóng quân.

Men theo con đường nhỏ, quả không ngoài dự liệu, còn rất xa. Dọc đường chỉ rất một màu xanh lục, ngược mắt lên, hoàn toàn không thể nhìn thấy tình hình phía trước. Con đường nhỏ quanh co, đi sâu vào tận bên

trong, lực ép của binh sĩ lên ta không hề giảm, thì thoảng động dậy một cái liền có người quát: “Ngoan ngoan chút đi!”

Lý Văn Vũ định lên tiếng nhưng ta nhú mảy, ra hiệu cho y đừng nói gì. Lúc này, bọn ta chỉ cần yên lặng thì sẽ không gây ra họa sát thân. Nếu bọn họ nghĩ chúng ta là người của Bắc Tề, vậy thì bọn họ sẽ muốn moi chút tin tức từ miệng chúng ta. Cho dù hỏi được, tới lúc phải giết cũng đã muộn, thế nhưng nếu chúng ta có ý định bỏ trốn, bọn họ nhất định sẽ không hạ thủ lưu tình. Để này, ta biết rất rõ. Người trên chiến trường, thần kinh luôn căng thẳng, chỉ cần một chút động tĩnh sẽ giống như chim sợ cung tên, thấy càn con cũng sợ, mà dây cung này, ta không thể chạm vào.

Không biết đã đi được bao lâu, cuối cùng cũng trông thấy trong thung lũng phía trước hắt ra chút ánh sáng, càng đi càng thấy rộng rãi, sáng sủa. Khóe miệng ta bất giác cong lên, cuối cùng đã tới rồi.

Ta đưa mắt nhìn, không thể đếm được rốt cuộc có bao nhiêu lều trại.

Ta tìm một lượt, không trông thấy doanh trướng màu vàng, định tiến lên thì bị kéo mạnh một cái. Ngoái đầu, thấy binh sĩ kia không nhìn ta, bước lên, liền có người giữ cây thương dài chặn chúng ta lại, hỏi: “Có chuyện gì?”

Kẻ đang áp giải chúng ta nói: “Bắt được hai gian tế của Bắc Tề, lão đại của chúng tôi nói áp giải về.”

Nghe thấy hai chữ “Bắc Tề”, ánh mắt của hai binh sĩ kia hiện ra vẻ hận thù. Họ nghiêng rằng, ngoảnh đầu, nói: “Người, qua đây, đưa bọn chúng ra phía sau!”

Ta và Lý Văn Vũ bị đưa tới lều trại cuối cùng, gã binh sĩ thô lỗ đẩy chúng ta vào trong, ấn chúng ta xuống, đến hai chân cũng trói lại, sau đó mới đứng lên đi ra ngoài. Ta nghe thấy bọn họ nói chuyện ở bên ngoài: “Trông chừng cho tốt, nếu có gì sai sót, các người không gánh nổi đâu!”

Sau đó mới nghe thấy tiếng bước chân họ rời đi.

Lý Văn Vũ nhìn ta, định lên tiếng nhưng khi ánh mắt nhìn ra phía sau ta, đột nhiên cau mày. Ta giật mình sợ hãi, ngoái đầu nhìn trông thấy năm, sáu người nằm lộn xộn trong lều. Họ đều bị trói, khác ở chỗ những người này đều đã bị dùng hình, có chút thê thảm, khiến người khác không nỡ nhìn.

Ta ngửi thấy mùi hôi thối khó chịu, có lẽ là mùi của vết thương bị mưng mủ, không kìm được, muốn nôn. Còn có tiếng rên rỉ ngắt quãng bật ra từ miệng họ. Bỗng có người dùng chân đá vào góc áo ta, ta giật thót tim, kinh hãi kêu lên thành tiếng: “A...”

Nét mặt Lý Văn Vũ biến sắc nhưng gạt nỗi y cũng đang bị trói, cho dù sốt ruột, lo lắng cũng không thể nhào qua. Y giận dữ hét lên: “Buông cô nương ấy r

Tim đập loạn, ta nghiêng mặt, thấy nam tử đó cố gắng mở mắt nhìn ta, mãi sau mới nói: “Cô nương... phải gắng gượng. Mặc dù mạng bọn ta rẻ mạt nhưng ta quyết không phản bội đất nước!”

Lúc nói đến câu cuối cùng, ngữ khí của gã đột nhiên trở nên vô cùng phẫn nộ.

Ta kinh hãi đến ngây người, ánh mắt chuyển từ gã sang người khác. Thế ư? Bọn họ thà chết cũng sẽ không để lộ quân tình??

Ta và Lý Văn Vũ bị ném vào cùng lều nên bọn họ tưởng chúng ta cũng là người của Bắc Tề. Một kẻ khác nói: “Bạo quân của chúng đã tàn nhẫn sát hại quận... quận chúa của chúng ta, như vậy là sỉ nhục Bắc Tề chúng ta. Chúng ta quyết chết vinh còn hơn sống nhục!”

Liếc mắt nhìn Lý Văn Vũ, ta ra hiệu cho y đừng nói chuyện. Ta im lặng, cái chết của Dao Phi vốn không liên quan tới Hạ Hầu Tử Khâm, nhưng rốt cuộc có phải do Bắc Tề gây ra hay không, ta không có chứng cứ. Cho dù có cũng không thể để những người đang chiến đấu biết, bằng không, e rằng không ai còn lòng dạ tham gia trận đánh này.

Quận chúa chết thảm càng khiến tinh thần của binh lính Bắc Tề dâng cao. Ta cắn môi, không nói nữa. Hai người vừa nói chuyện với ta không biết đã hôn mê từ lúc nào. Nhìn vết thương trên người bọn họ, chắc không sống nổi.

Trong lều, mùi hôi thối xen lẫn mùi máu tanh, ta nghiêng răng gắng gượng, chỉ sợ mình không kiên trì nổi, sẽ suy sụp.

Tối tận buổi tối, vẫn không thấy ai đến thăm vấn, ta mơ hồ cảm thấy bất an. Không ai vào, không có đồ ăn, nước uống. Có lẽ đây chính là đòn phủ đầu họ dành cho bọn ta chăng? Đợi bọn ta đói tới nỗi hoa mắt, chóng mặt mới đưa ra điều kiện với bọn ta?

Ha, ở chốn này, không thủ đoạn nào là không thể dùng. Đánh trận chỉ cần thắng.

Không đúng à?

Ta còn nhớ khi đó, ở trong cung, Hạ Hầu Tử Khâm từng nói xưa nay hãn chưa từng để ý tới thủ đoạn, chỉ nhìn kết quả.

Quay đầu, ánh mắt nhìn vào thân thể những kẻ kia, nếu người của thiên triều ta rơi vào tay người Bắc Tề, kết cục cũng sẽ như vậy. Điều này không cần phải nghi ngờ.

Thở hổn hển, chiến trường chính là nơi tàn nhẫn, đầm máu như thế, bây giờ ta đã bước vào, không thể nghĩ đến những kẻ sách nhân từ.

Màn đêm buông xuống, loáng thoáng nghe thấy âm thanh vang dội, chấn động cả mặt đất, kéo dài khoảng chừng nửa tuần hương mới dần tĩnh lặng. Ta với Lý Văn Vũ nhìn nhau. Ta biết, đại quân đã trở về quân doanh.

Không biết đã qua bao lâu, dường như nghe thấy có người tới, sau đó có một người lên tiếng: “Chà, người huynh đệ, nên thay ca rồi.”

Bên này có người cười, nói: “Chỉ đợi thay ca rồi đi ăn cơm thôi!”

Nói xong, bọn họ bàn giao cho nhau, đổi hai người khác đứng ngoài. Ta thở dài, xem ra hôm nay phải nhịn đói thật rồi. Một lát sau, ta nghe thấy hai kẻ bên ngoài nói chuyện: “Có ai biết quân sư của Bắc Tề rốt cuộc là thần thánh phương nào không?”

“Ai mà biết, trước đây chưa từng nghe nói Bắc Tề phải dựa vào quân sư khi xuất binh đánh trận.” Dừng một lát, người này lại nói tiếp: “Có điều, nói thật, gã quân sư đó quả là lợi hại. Trong hai trận đánh, chúng ta đều không chiếm được chút lợi thế nào!”

Người kia khẽ “hừ” một tiếng. “Nhưng may mà Thánh thượng của chúng ta bày binh bố trận vô cùng lợi hại, lần này nếu không phải do quân sư của bọn chúng trở lại, đại quân sáu vạn binh đó e là đã bị tiêu diệt sạch rồi.”

Lần này...

Chợt nhớ tới lúc nhìn thấy Tô Mộ Hàn ở dưới vách núi Ô Sơn, đó đúng là viện binh của Bắc Tề ư? Ta chỉ cảm thấy lạ lùng, y là quân sư, Hàn Vương là chủ tướng, hai người bọn họ lại cùng xuất hiện ở một chỗ thì chiến sự này giao cho kẻ nào khác ư?

Giọng nói bên ngoài lại vang lên: “Nghe tin gì chưa? Đại quân của chúng ta đã qua biên giới Trường Hồ rồi! Hiện đã tiến vào lãnh thổ của Bắc Tề!”

Ta giật mình kinh ngạc, thật không? Đã vượt qua biên giới rồi ư

Nhớ tới hôm đó, trên Kim Loan điện, Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng nói, hãn chắc chắn sẽ khắc sâu trong lòng việc Bắc Tề xâm phạm biên giới thiên triều. Hãn còn nói thứ hãn muốn không chỉ là dẹp yên cuộc chiến này. Khi đó, ta lơ mơ nhận ra dã tâm của hãn. Bây giờ, xem ra hãn thật sự muốn nhân cơ hội này để tấn công Bắc Tề.

“Hừ, vô sỉ!”

Đằng sau ta, không biết ai yếu ớt chửi mắng.

Lúc ta quay đầu, nghe thấy một người khác nói: “Xem ra, bạo quân đó muốn châm ngòi cuộc chiến này! Ép Bắc Tề chúng ta khai chiến trước!”

Tiếng bước chân vang lên ở bên ngoài, lập tức rèm trại được vén lên, ánh lửa từ bó đuốc chiếu vào. Hai người đang canh gác bên ngoài xông vào, hung hăng hỏi: “Vừa nãy ai nói chuyện?”

Ta ngậy người, thấy người kia lạnh lùng cười một tiếng rồi nói: “Lão tử* nói đấy, thì sao?”

*(Lão tử: có nghĩa là “bổ mày” (dùng để chửi).)

Binh sĩ kia giận dữ, gằn giọng nói: “Lão tử? Mi là lão tử của nhà nào? Hôm nay lão tử đánh i thành tôn tử*!” Dứt lời, gã liền xông lên, hung hăng vừa đánh vừa chửi: “To gan lớn mật, dám cả gan nhục mạ Thánh thượng của bọn ta!”

*(Tôn tử: cháu trai.)

Một binh sĩ khác cũng lao vào thượng cẳng chân hạ cẳng tay với kẻ kia, người dưới đất vừa động dậy liền bị binh sĩ đó giẫm lên chân, chân gã liền dịch về phía sau, chạm vào chân ta.

“Ái!” Ta khẽ rên một tiếng.

Lập tức thu hút ánh mắt của người đó, chỉ thấy đồng tử gã co lại, gã kéo binh sĩ bên cạnh, hỏi: “Này, sao lại có nữ nhân?”

Bọn họ vừa thay ca, đương nhiên không biết hỏi chiều bọn ta bị áp giải vào đây.

“Không biết, ôi, nghe nói xinh đẹp lắm! Chắc chắc, tắm rửa sạch sẽ, không chùng còn...”

“Này!” Kẻ kia ngắt lời, trầm giọng nói: “Đây là người của Bắc Tề, đừng có làm loạn!”

Ta cắn môi, trong lòng trở nên rối loạn, ta sợ bọn họ sẽ làm những việc vượt quá giới hạn. Nghe gã nói như vậy, binh sĩ kia “hừ” một tiếng, nhìn ta một lần nữa rồi sải bước ra ngoài.

Thở phào nhẹ nhõm, Lý Văn Vũ nén giọng nói với ta: “Tiểu thư, người tự nguyện để bọn họ bắt vào đây, quá nguy hiểm!”

Ta cũng biết thế nhưng trong tình hình này, ta còn có thể làm thế nào chứ? Nếu y một mực phản kháng, chúng ta chỉ có thể bị giết chết tại chỗ, sẽ không có kết cục thứ hai. Hơn nữa, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể vào doanh trại, mới có cơ hội gặp Hạ Hầu Tử Khiêm.

Thở dài một tiếng, cả quãng đường tới đây, cát bụi dặm trường, qua lời nói của binh sĩ ban nãy, ta có thể nhận ra mặt ta bây giờ vô cùng bẩn thỉu, lại thêm ánh sáng tù mù nơi này, chắc họ không nhìn rõ khuôn mặt ta. Ha, như vậy cũng tốt, tránh nảy sinh những rắc rối không cần thiết.

Tận tới lúc trời sáng, không có thêm bất kì động tĩnh nào.

Sáng sớm hôm sau lại có người tới thay ca nhưng vẫn không có ai đến đưa cơm. Ta nuốt nước miếng, chỉ có thể chờ đợi.

Đến trưa, có mấy người tiến vào, không giải thích gì đã áp giải ta và Lý Văn Vũ ra ngoài. Ta thầm vui mừng, xem ra có người đến thăm vấn bọn ta rồi!

Rẽ mấy lối, chúng ta được đưa tới một lều trại khác, người phía sau đẩy rất mạnh khiến chúng ta ngã nhào. Rất lâu sau mới nghe thấy tiếng bước chân người tới, người bên ngoài lên tiếng: “Đại nhân!”

Người kia “ừ” một tiếng, đi thẳng vào trong.

Kẻ theo vào nói: “Người đều ở bên trong, thưa đại nhân!”

Ta ngoái đầu theo bản năng, khoảnh khắc ánh mắt nhìn về phía người đó, ta bỗng sững sờ.

Cố Khanh Hằng!

Ta mở to mắt nhìn huynh ấy, chẳng phải Hạ Hầu Tử Khiêm đã sai huynh ấy đi làm việc quan trọng sao? Huynh ấy đã trở về ư? Bằng không, sao ta có thể nhìn thấy huynh ấy ở ngay trước mặt? Càng không thể tưởng tượng được người tới thăm vấn chúng ta lại chính là huynh ấy, Cố Khanh Hằng!

Ta buột miệng gọi: “Khanh Hằng!”

Rõ ràng thấy cơ thể huynh ấy thoáng chấn động, huynh ấy quay ngoắt người, đưa mắt nhìn ta.

Ta mỉm cười, chợt nhớ ra gương mặt mình lúc này e là rất bẩn, định đưa tay lên lau mặt nhưng bỗng nhớ ra ta vẫn đang bị trói, chưa kể trên mặt ta đã không còn thuốc nước, lúc này e là dù mặt có sạch sẽ, trông ta cũng sẽ rất khác.

Nghe ta gọi như vậy, Lý Văn Vũ cũng ngược mắt nhìn vui mừng gọi: “Cố Phó tướng!”

Y gọi huynh ấy là Cố Phó tướng, xem ra Hạ Hầu Tử Khâm không hề cách chức của huynh ấy, Lý Văn Vũ cũng biết chuyện này. Đúng thế, Hạ Hầu Tử Khâm đã giao ta cho y, tất nhiên hẳn rất yên tâm về y.

Sắc mặt của Cố Khanh Hằng thay đổi, huynh ấy hét lên: “Thả người!”

Huynh ấy vừa nói vừa chạy lên, đích thân cởi dây trói cho ta. Người ở phía sau huynh ấy thấy thế, mặc dù nghi ngờ nhưng cũng không dám nói gì, đành bước lên, vội tháo dây trói cho Lý Văn Vũ.

Về mặt Cố Khanh Hằng vô cùng căng thẳng, huynh ấy hoảng hốt đỡ ta dậy. Ta khẽ xoay xoay cổ tay theo bản năng... Bị trói gần một ngày một đêm, dây thừng siết chặt khiến cổ tay ta tấy đỏ, chạm vào đau đến mức muốn chảy nước mắt.

Hít sâu một hơi, ánh mắt lại nhìn vào nam tử trước mặt, ta vừa định lên tiếng thì huynh ấy đã lùi lại hai bước, quỳ xuống, nói: “Nương nương thứ tội!” Huynh ấy cúi đầu, giọng nói đầy vẻ áy náy.

Nghe thấy huynh ấy gọi ta là “nương nương”, ánh mắt người bên cạnh huynh ấy lộ vẻ hoảng sợ, mặc dù chưa biết thân phận của ta nhưng hẳn vẫn lập tức quỳ xuống, nói: “Xin nương nương thứ tội!”

Ta định bước lên đỡ huynh ấy đứng dậy nhưng cơn choáng váng ập đến khiến ta lảo đảo, ngã nhào về phía trước. Cố Khanh Hằng giật mình sợ hãi, đứng bật dậy, đỡ lấy ta, vội nói: “Nương nương...”

Lý Văn Vũ bước lên, nói: “Nương nương bị nhốt một ngày một đêm, chưa có giọt nước nào vào bụng, cơ thể nương nương lại đang hư nhược.”

Cố Khanh Hằng định nói gì đó nhưng ta chỉ thấy huynh ấy cắn chặt môi. Sau đó, huynh ấy phẫn nộ mắng người kia: “Khốn kiếp, ta sẽ truyền lệnh trừng trị tất cả những kẻ không biết đúng sai, dám bắt nương nương!”

Nói xong, huynh ấy liền quay người, định ra ngoài.

“Không...” Ta lắc đầu, nắm lấy vạt áo của Cố Khanh Hằng, nói: “Huynh đừng đi, giai đoạn này vô cùng đặc biệt, không thể vì chút chuyện con con mà làm rối loạn lòng quân.” Nếu trừng phạt bọn họ vì việc này thì sẽ khiến người khác nghi ngờ, rốt cuộc người nào phải bắt, người nào phải thả. Ở đây, cho dù giết nhầm cũng không thể bỏ sót.

Cố Khanh Hằng nhú mày, mở miệng định nói, còn ta chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, bàn tay đang túm vạt áo huynh ấy buông thõng...

Cũng không biết đã qua bao lâu, ta chỉ thấy môi khô miệng rát, lẩm bẩm kêu: “Nước...”

Có tiếng bước chân đi tới, một bàn tay khẽ đỡ ta dậy, miệng cốc chạm vào môi ta. Như nắng hạn gặp mưa rào, ta uống mấy ngụm. Cơ thể lại được đặt nằm xuống, ta nghỉ ngơi một lúc rồi mới yếu ớt mở mắt, ánh nền bập bùng lay động trên lều bạt.

Giật mình kinh ngạc, không ngờ ta ngủ lâu đến vậy, đã tối rồi ư?

Nhóm người ngồi dậy, nghe thấy người bên cạnh nói: “Muội tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?”

Quay đầu nhìn, quả nhiên là Cố Khanh Hằng.

Ta thở phào, mỉm cười, lắc đầu với huynh ấy, sau đó nhú mày, hỏi: “Huynh vẫn ở đây với muội à?” Giờ là lúc nào, huynh ấy ở đây sẽ không làm lỡ đại sự chứ?

Huynh ấy ngẩng người, cuối cùng lắc đầu. “Không, ta vừa tới.” Dừng giây lát, huynh ấy mới nói tiếp: “Xin lỗi, hôm nay quân y bận tới thăm mặt mũi, ta... ta không thể mời họ đến đây được.”

Ta biết, phía trước chắc chắn là những người đang trong thời khắc đấu tranh giữa sự sống và cái chết, còn ta chẳng qua chỉ bị ngất vì cơ thể hư nhược mà thôi. Thực ra không có đại phu cũng chẳng sao, ta chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏe.

Ta lắc đầu với huynh ấy. “Không sao, muội là nha đầu hoang dã của Tang phủ, nào có thể chết dễ thế!” Nói xong, còn nhăn mặt làm trò hề với huynh ấy.

Cuối cùng huynh ấy cũng mím môi cười, đột nhiên như nhớ ra điều gì đó, huynh ấy vội đứng lên, bưng chậu nước tới, nói với ta: “Trong quân doanh không có nữ tử, ta cũng không dám gọi người khác vào hầu hạ. Lúc này ta vừa kêu người mang nước tới, muốn lau mặt uội nhưng không ngờ muội lại tỉnh trước.” Giọng của huynh ấy lãnh đạm nhưng những điều có thể suy nghĩ được, huynh ấy đều đã suy nghĩ thấu đáo.

Nói xong, huynh ấy liền đưa chiếc khăn mặt đã vắt khô cho ta. Do dự giây lát, ta nhận lấy, ngược nhìn huynh ấy, nói: “Khanh Hằng, thật ra muội cũng giấu giếm huynh rất lâu rồi.”

Huynh ấy bỗng sững người nhưng ta không nói nữa, lau sạch bụi bặm trên mặt, sau đó ngẩng mặt nhìn huynh ấy.

Khanh Hằng nhìn ta chăm chú, vẻ kinh ngạc trong mắt dần biến mất, mãi sau mới nói: “Nhưng với dung mạo bình thường, muội vẫn có thể giành được trái tim của Hoàng thượng.”

Ta mỉm cười. “Hoàng thượng cũng chỉ là một người bình thường.” Hắn cũng có thất tình lục dục, hắn đã từng trải qua vô số chuyện nhưng điểm duy nhất của hắn khác biệt với người khác chính là trong lòng hắn phải chứa đựng quá nhiều thứ.

Nhận lấy khăn mặt từ tay ta, Khanh Hằng đặt chậu nước sang bên cạnh, bưng chiếc bát trên bàn, đưa cho ta rồi nói: “Sợ bây giờ muội không ăn nổi thứ gì, ta đã kêu người nấu bát canh, nơi này không có gì ngon, muội uống tạm vậy.”

Trái lại, ta tất đói, bèn nhận lấy và uống. Đúng là chẳng hề ngon, trong bát canh lỏng bỏng chỉ có vài miếng nấm, nhưng để lót dạ thì cũng không tệ.

Uống một ngụm, ta hỏi: “Huynh trở về lúc nào vậy?”

“Trung tuần tháng Tám.”

“Hoàng thượng kêu huynh đi làm việc gì thế?” Đây là điều trước nay ta vẫn luôn muốn biết.

Huynh ấy do dự giây lát, cuối cùng im lặng, không đáp.

Ta vội hỏi: “Không thuận lợi à?”

Huynh ấy vẫn không nói gì, hồi lâu sau mới gật đầu.

Ta cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, nghiêng rằng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì, vì sao không thể uội biết?” Hôm qua, nghe binh sĩ bên ngoài nói, chiến sự bây giờ cũng coi như khiến mọi người yên tâm phần nào, vậy thì việc của huynh ấy không liên quan tới chiến sự ư?

Song huynh ấy nói: “Tam Nhi, muội còn không hiểu ư? Hoàng thượng không uội biết, đương nhiên là vì sợ muội lo lắng. Ta cũng không muốn thấy muội lo lắng. Đợi đến ngày mai, ta sẽ phái người đưa muội rời đi.”

Lời của huynh ấy khiến cho ta chấn động. Đưa ta rời đi?

Vội vàng túm lấy tay Khanh Hằng, ta cau mày, nói: “Hoàng thượng không biết muội đến đây, có phải không?”

Cố Khanh Hằng không nói cho hắn biết, còn muốn lén lút đưa ta rời đi ư? Ta đã phải rất cực khổ mới tới được đây, sao có thể rời đi chứ?

Huynh ấy không hề do dự, trả lời ngay: “Đúng, ta không nói.”

Ta vùng dậy khỏi giường, đặt chiếc bát trong tay lên bàn, xông thẳng ra ngoài. Huynh ấy vươn tay, túm chặt lấy cổ tay ta. Ta đau đớn kêu lên một tiếng, huynh ấy mới giật mình, nhớ ra trên cổ tay của ta còn có vết thương, ngay lập tức thả tay ta ra rồi lại túm lấy cánh tay ta.

Ta giận dữ hét lên: “Buông muội r

Huynh ấy không buông.

Hít một hơi, ta nói: “Khanh Hằng, huynh với muội không phải mới quen biết, tính muội thế nào, huynh còn không hiểu sao?” Một khi ta đã quyết việc gì thì sẽ không thay đổi, luôn kiên định với con đường đã chọn.

Nhưng huynh ấy lại nói: “Ta làm vậy chính vì ta hiểu muội! Tam Nhi, muội có biết không, có một số thứ, muội càng muốn có được, khi mất đi sẽ càng đau buồn!”

Nhìn chằm chằm vào mắt huynh ấy, ta nghiêng rặng, hỏi: “Vì sao?”

Ánh mắt của Khanh Hằng hằn lên nỗi đau nhưng huynh ấy vẫn im lặng.

Ta ra sức hất tay huynh ấy, xông ra ngoài. Huynh ấy đuổi theo, ép ta quay lại, nghiêm giọng nói: “Trọng địa quân doanh há là nơi để nữ tử như muội chạy lung tung?”

Ta ngoái đầu, trừng mắt nhìn huynh ấy. Huynh ấy hoàn toàn có thể hủy thân phận này của ta, biến việc chạy lung tung của ta thành tự do ra vào, không phải sao?

Còn nhớ lúc ở lãnh cung, ngày huynh ấy rời đi, huynh ấy đã hứa chắc chắn với ta là đợi huynh ấy trở về, tất cả mọi việc sẽ được giải quyết, không phải ư? Vì sao huynh ấy đã trở lại nhưng dường như đó lại là khởi đầu của con đường cùng?

Rất nhiều việc, ta không muốn, cũng không dám nghĩ nhiều. Nhìn huynh ấy, ta rành rọt nói từng từ: “Khanh Hằng, Tang Tử muội thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh!”

Bàn tay huynh ấy đang túm cánh tay ta thoáng run lên, huynh ấy đột nhiên nhắm mắt, mãi sau mới lên tiếng: “Tam Nhi, Hoàng thượng thật hạnh phúc!”

Ta ngậy người nhìn huynh ấy, thấy khóe miệng huynh ấy khê cong lên, cuối cùng huynh ấy mở mắt ra, khê nói: “Ta sẽ làm bạn với muội cho đến cuối đời.” Dứt lời, huynh ấy chậm rãi buông tay ta ra.

Ta mấp máy môi nhưng không biết nên nói gì.

Huynh ấy lại nói: “Ta sẽ kêu người mang một bộ y phục của binh sĩ đến muội hãy mặc vào đã.” Nói xong, huynh ấy không nhìn ta, đi thẳng ra ngoài.

Rất nhanh chóng, y phục được đem đến. Có lẽ họ đã chọn bộ nhỏ nhất nhưng ta mặc vẫn hơi rộng, có điều có thể mặc là được rồi. Suy cho cùng, nữ tử ra vào quân doanh rồi cuộc cũng không hay lắm.

Lúc ra ngoài, thấy Cố Khanh Hằng đã đợi ở bên ngoài, nói với ta: “Hoàng thượng và các vị tướng quân nghiên cứu kế hoạch tác chiến rất muộn, ta cũng không nói với người là muội đã đến, chắc lúc này người đã nghỉ ngơi. Gần đây, chiến sự căng thẳng.”

Ta gạt đầu, không nói gì, lẳng lặng đi bên cạnh huynh ấy.

Hôm nay không có ánh trăng, ta không biết bây giờ là giờ nào nhưng nghe ngữ khí của Khanh Hằng, chắc cũng không còn sớm.

Chúng ta đi sâu vào bên trong, rất lâu sau mới trông thấy đèn đuốc phía trước dày đặc, sáng trưng, biết là đã đến gần doanh trướng của hấn. Siết chặt hai tay, ta bỗng trở nên căng thẳng.

Tiến lên phía trước, quả nhiên ta nhìn thấy màn trướng màu vàng. Bên ngoài có tầng tầng lớp lớp thị vệ đang canh gác, nhìn cách ăn mặc, ta biết đó đều là ngự tiền thị vệ. Chúng ta tiến lên, liền bị một thị vệ ngăn lại: “Cố tướng quân, Hoàng thượng đã đi nghỉ, có chuyện gì ngày mai hãy nói.”

Cố Khanh Hằng vừa định nói thì thấy một người từ trong lều trại đi ra, hạ giọng trách: “Nhỏ giọng một chút!”

Ta nhìn lên, hóa ra là Lý công công!

Khóe miệng tùm tùm cười, ta gọi y: “Lý công công!”

Y nhận ra giọng của ta, đương nhiên là giật mình kinh ngạc, nhìn sang ta. Lúc này trời tối đen, ánh sáng từ bó đuốc hắt lên mặt ta nhưng cũng không thể nhìn rõ. Y chưa từng thấy dung nhan thật của ta, nếu vào ban ngày, e là y không dám nhận!

Ngón tay yếu điệu của y chỉ vào ta, y run rẩy gọi: “Nương...” Mới nói được một từ, y lại bịt miệng.

Ta cười, hỏi: “Vẫn không cho qu

Dường như bấy giờ y mới phản ứng lại được, vội nói: “Tránh ra! Tránh ra!”

Ta cất bước đi vào, nghe thấy Cố Khanh Hằng nói: “Mặt tướng không vào nữa!”

Ta ngập ngừng giây lát nhưng không quay đầu, đi thẳng vào trong.

Lý công công cũng biết điều, không vào theo.

Bên trong thấp rất nhiều đèn, sáng trưng như ban ngày. Ta ngược mắt nhìn, trên tấm bình phong đặt giữa bàn và giường trong lều có treo một tấm bản đồ địa hình của Trường Hồ. Ta giật mình kinh hãi, tiến lên nhìn kĩ. Bản đồ treo bức bản đồ ở đây, đêm nào cũng xem ư?

Hít sâu, ta đi vòng qua tấm bản đồ, trông thấy hắc tử nằm nghiêng trên giường. Không biết vì sao, nhìn khuôn mặt quen thuộc này, ta đột nhiên xúc động muốn bật khóc. Cố gắng che miệng, hít thở, sao ta có thể dễ dàng khóc như thế chứ?

Chợt thấy hắc tử trở mình, khẽ “ừ” một tiếng, cau mày, nói: “Tiểu Lý Tử, trầm đầu đầu quá!”

Lời nói thật quen thuộc, có lần ta tới Thiên Dận cung, hắc tử cũng nói như vậy. Ta bất giác muốn bật cười.

Khẽ khàng bước lên, đưa tay chạm vào thái dương của hắc tử, ta nhẹ nhàng xoa xoa giúp hắc tử.

Mãi sau, đột nhiên hắc tử cười, nói: “Tiểu Lý Tử, người học được kỹ thuật của nàng ấy từ lúc nào thế, trầm lại...” Đang nói, hắc tử bất giác mở mắt, ánh mắt chiếu vào khuôn mặt ta, hai đồng tử đen láy bỗng nhiên co lại...

62. Chương 62

Ta không sợ, chỉ nhìn hắc tử, tủm tỉm cười rồi khẽ nói: “Hoàng thượng tỉnh rồi à?” Hắc tử ngồi bật dậy, sau khi nhìn rõ đúng là ta mới giận dữ nói: “Làm càn! Ai cho nàng tới?” Sắc mặt hắc tử rất tiêu tụy, đôi môi mỏng hơi nhợt nhạt, nhìn thấy thế, ta cảm thấy đau lòng.

Câu nói “làm càn” của hắc tử càng làm ta xúc động đến mroe lệ. Ta khom người, ôm lấy hắc tử, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng cho rằng để thiếp lại một mình là thiếp sẽ ngoan ngoãn chờ đợi ư? Tang Tử thiếp há là kẻ tham sống sợ chết như vậy? Nhiệm vụ chàng giao, thiếp đã hoàn thành, thiếp đương nhiên phải trở về báo cáo.”

Hắc tử thở hổn hển, đưa tay đẩy ta ra, ta dùng hết sức ôm lấy hắc tử.

“Hoàng thượng đừng bao giờ đẩy thiếp ra nữa!” Ta nghiêng răng nói.

Người hắc tử thoáng run lên, bàn tay đang đẩy ta dần nới lỏng. Cuối cùng hắc tử ôm chặt lấy ta, trầm giọng nói: “Ngày nào trầm cũng nhớ đến nàng...”

Ta dựa vào lồng ngực hắc tử, nghẹn ngào gật đầu, ta biết, ta biết hết. Ngược mắt, ôm hai má hắc tử, hôn lên đôi môi mỏng, ta run rẩy nói: “Thiếp đến rồi đây, sẽ không bao giờ rời xa chàng nữa.”

“Trầm đang tức giận đấy!” Hắc tử dịu dàng nói.

Ta cười cười: “Vậy thì Hoàng thượng cứ tức giận đi, phạt thiếp bị cấm túc ở đây nhé!”

Hắc tử giận dữ trừng mắt lườm ta, trong đôi mắt ấy, làn nước mùa thu như dâng lên nghìn lớp sóng.

Ta lại hôn lên môi hắc tử, hai tay cẩn thận cởi y phục của hắc tử, chậm rãi vuốt ve lồng ngực. Hơi thở của hắc tử dần trở nên gấp gáp, bàn tay gạt bỏ y phục trên người ta, cúi người đè ta xuống...

Nửa đêm, ta nằm cạnh, gối đầu lên cánh tay hần, hỏi: “Kẻ phản bội ở hoàng đô là ai?”

Hần nói: “Việc này đợi sau khi quay về rồi thẩm tra sau, không thể làm rối loạn lòng quân.”

Hần nói không thể làm rối loạn lòng quân nhưng đến ta cũng không kể cho nghe. Có điều dấu sao cũng tóm được rồi, ta không lo lắng, nghĩ một chút, ta hỏi nhỏ: “Hoàng thượng thật sự muốn tiến quân vượt qua biên giới à?”

Hần không mở mắt, chỉ “ừ” một tiếng, ta lại nói: “Vệ quân sư của Bắc Tề...” Chưa nói dứt câu, ta đã dừng lại. Ha, nói gì đây? Nói cho hần biết quân sư đó chính là tiên sinh của ta – Tô Mộ Hàn ư? Song như thế thì giải quyết được vấn đề gì chứ?

Trái lại, hần không hề để ý, chỉ đáp: “Viện binh của Bắc Tề đã tới, ngày mai có thể là một trận đánh ác liệt, nhưng trẫm đã bố trí ổn thỏa tất cả, nàng không cần lo lắng.”

Ta gật đầu. Hần nói không cần lo lắng, tất nhiên ta tin tưởng hần.

Thế nhưng...

Ta không khỏi nhớ tới Tô Mộ Hàn, nếu Bắc Tề bại trận, y sẽ như thế nào?

Lắc đầu, ta không dám nghĩ tiếp. Không biết vì sao, bên tai lại vang lên lời nói của những gian tế Bắc Tề bị trói đó. Sĩ khí dâng cao như thế, cho dù chỉ nghe nói cũng khiến ta cảm thấy sợ hãi.

Nghiêng mặt nhìn hần, dường như hần đã ngủ rất say, ta liền im lặng, chỉ ghé sát vào người hần, nhắm mắt. Ta cũng rất mệt, cần phải nghỉ ngơi, tình huống, cuộc chiến này chưa biết sẽ kéo dài bao lâu.

Ngày hôm sau, còn đang ngái ngủ, ta loáng thoáng nghe thấy tiếng kèn phát lệnh từ xa truyền đến, vội mở choàng mắt. Người bên cạnh đã không còn ở bên, ta giật mình, vội vàng mặc y phục, đi vòng qua tấm bản đồ ra ngoài, thấy hần vẫn đứng ở gian ngoài.

Mặc chiếc áo giáp huyền lân, trông hần càng cao lớn hơn.

“Hoàng thượng!” Ta bước lên, gọi hần.

Hần quay người nhìn ta, khoát tay cho binh sĩ trước mặt lui xuống rồi mới nói với ta: “Hôm nay trẫm xuất chinh, nàng ở lại đây.”

Ta không chịu, bước lên, nói: “Thiếp muốn đi cùng chàng.”

Hần cau mày, tức giận nói: “Không được đi!”

Ta biết, để ta ở lại quân doanh đã là giới hạn cuối cùng của hần, hần quyết không đồng ý đưa ta xuất chinh cùng, bởi trên chiến trường, không ai có thể bảo đảm an toàn cho ta, thế nhưng ta không sợ, chỉ cần có thể đứng bên cạnh hần, ta không sợ điều gì.

“Hoàng...”

Ta vừa lên tiếng, hần liền nghiêm giọng ngắt lời: “Trẫm không thể việc gì cũng chiều theo nàng được!”

Dứt lời, hần quay người đi. Khoảnh khắc đó, hình như ta thấy bước chân hần thoáng khựng lại, thần sắc có chút khác thường. Ta giật mình sợ hãi, bước lên dìu hần, nói: “Hoàng thượng sao vậy?”

Hần đẩy tay ta ra, một lát sau mới nói: “Nàng đợi ở đây.”

Sau đó, không nhìn ta, hần đi thẳng ra ngoài.

“Hoàng thượng!” Ta đuổi theo nhưng hần đi rất nhanh, mấy vị tướng quân đang đợi hần ở bên ngoài vội đuổi theo.

Ta biết, đi theo như vậy cũng chẳng ăn thua. Suy nghĩ một lát, ta quay ngược lại, tới lều của Cố Khanh Hằng, đúng lúc gặp huynh ấy đi ra. Thấy ta, mặt huynh ấy biến sắc, vội bước tới hỏi: “Sao không đợi ở trong doanh trướng của Hoàng thượng?” Nhìn dáng vẻ huynh ấy chắc cũng phải xuất chinh, ta vội nói: “Khanh Hằng, đưa muội theo với, xin huynh đừng!”

Khanh Hằng sững người, đưa mắt nhìn ta, chắc huynh ấy biết ta tới thỉnh cầu huynh ấy vì Hạ Hầu Tử Khâm không đồng ý đưa ta đi theo.

Huynh ấy do dự, ta nói tiếp: “Khanh Hằng, giúp muội lần này đi! Hoàng thượng, người... Hoàng thượng hình như bị bệnh.” Hẳn là người như thế nào chứ, nếu còn có thể gắng gượng chống đỡ thì sẽ không bao giờ chịu nói ra.

Hai đồng tử của Khanh Hằng co lại, huynh ấy nén giọng hỏi: “Ai nói uội biết?”

Ta lắc đầu, không ai nói với ta, tự ta nhìn ra.

“Vì vậy...”

“Ta biết rồi, muội theo ta!” Huynh ấy ngắt lời ta, đi thẳng lên phía trước.

Thầm vui mừng, ta vội theo chân

Vòng qua một dãy lều bạt, phía trước là chuồng ngựa. Cố Khanh Hằng dẫn ta tới chỗ một binh sĩ đang dắt con ngựa màu mận chín, nói với gã: “Hôm nay không cần người dắt con ngựa này, lui xuống đi!”

Binh sĩ đó nhìn thấy Cố Khanh Hằng, vội đáp: “Vâng!” Nói xong liền trao dây cương cho Cố Khanh Hằng.

Trong lòng ta đại khái cũng đoán được vài phần. Quả nhiên, đợi gã lui xuống, Cố Khanh Hằng liền đưa dây cương cho ta, nói nhỏ: “Đây là ngựa của Hoàng thượng, muội dắt đi!”

Ta cảm kích nhìn Khanh Hằng. Đây là chiến trường, cho dù là hoàng đế cũng không thể ngồi xe ngựa. Vì vậy, muốn đưa ta ra chiến trường, huynh ấy phải cho ta một vị trí hoàn toàn an toàn, không nghi ngờ gì, đó chính là vị trí bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta cười với huynh ấy rồi nói: “Khanh Hằng, cảm ơn huynh!”

Huynh ấy mím môi, nói: “Nhớ là không được chạy lung tung. Nếu thật sự có chuyện xảy ra, các thị vệ sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ Hoàng thượng, không ai để ý đến muội đâu.”

Ta gật đầu.

Huynh ấy khom lưng, lấy một nắm bùn dưới đất, trét lên mặt ta. Ta đứng im, để mặc huynh ấy làm. Nếu để Hạ Hầu Tử Khâm nhận ra ta trước khi xuất binh, ta chẳng thể có cơ hội được theo hần ra ngoài nữa.

Làm xong, huynh ấy nói với ta: “Đợi ở đây!” Dứt lời, không nhìn ta, huynh ấy quay người rời đi.

Ta hít thật sâu, nắm dây cương, chờ đợi.

Chẳng mấy chốc đã thấy Hạ Hầu Tử Khâm dẫn theo mấy vị tướng quân đi ra. Ta vội cúi đầu, thấy Lý công công nói: “Ngậy người ra đây làm gì? Còn không dắt ngựa cho Hoàng thượng!”

Ta giật mình kinh hãi, vội dắt ngựa tiến lên.

Cảm nhận được hần đi tới, xoay người lên lưng ngựa. Lý công công lại nói: “Hoàng thượng, người cẩn thận một chút!”

Thấy hần có chút mất kiên nhẫn, lên tiếng: “Được rồi, trông nom nàng ấy cho cẩn thận!”

“Vâng, vâng!” Lý công công vội gật đầu.

Ta lặng lẽ nhìn y, nếu y trở lại mà không thấy bóng dáng ta đâu, không biết sẽ lo lắng đến mức nào. Có điều, dĩ nhiên ta cũng biết, không phải là y quan tâm tới ta, y chỉ sợ Hạ Hầu Tử Khâm sẽ trách phạt. Đang nghĩ như vậy thì thấy Hạ Hầu Tử Khâm hét lớn: “Xuất phát!”

Đại quân đã đợi ở tiền tuyến, từng hồi kèn phát lệnh từ xa truyền tới. Ta không phân biệt nổi rốt cuộc là âm thanh của Bắc Tề hay của thiên triều. Gió hôm nay thổi thốc vào mặt chúng ta, mang theo bụi bặm và mùi máu tanh nồng nặc, khác với mùi trong lều trại ngày hôm qua. Không có mùi hôi thối nhưng dường như kèm theo một thứ mùi kỳ lạ, ta nhất thời không nhận ra.

Lúc chúng ta tới nơi liền thấy một tướng quân chạy đến, nửa quỳ xuống, nói: “Mặt tướng tham kiến Hoàng thượng!”

Người trên ngựa gật đầu nhưng ánh mắt lại nhìn ra xa, chỉ hỏi: “Tình hình chiến sự ở tiền phương thế nào?”

Tướng quân kia rất đặc ý. “Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa nãy mặt tướng giao đấu qua vài trận, binh sĩ của Bắc Tề quả nhiên không chịu nổi một đòn! Hoàng thượng, mặt tướng cảm thấy chúng ta hoàn toàn có thể tiến quân đánh thẳng vào quân doanh của bọn chúng!” Giọng nói của gã đông dặc, hùng hồn.

Song ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm cười khẩy một tiếng. “Gấp cái gì?”

Hắn vừa nói xong, ta liền nghe thấy tiếng trống thúc giục từ xa bắt đầu vang lên, trong mắt tướng quân đó lộ vẻ vui mừng, gã đứng dậy, nói: “Hoàng thượng, bọn chúng lại đến rồi, mặt tướng dẫn binh xuất kích!” Dứt lời, gã định quay người rời đi.

Hạ Hầu Tử Khâm bỗng nói: “Đứng lại! Truyền lệnh của trẫm, toàn quân án binh bất động!”

Tướng quân đó như thể nghe thấy việc lạ lùng, không thể nào tin nổi, kinh ngạc quay đầu nhìn hắn, mãi sau mới hỏi: “Hoàng thượng, vì sao không thừa thắng xông lên tấn công?”

“Thắng?” Hắn cười khẩy, trầm giọng mắng: “Vô dụng!”

Tướng quân đó giật mình, vội quỳ xuống, nói: “Mặt tướng không biết...”

Hắn còn chưa nói xong đã thấy Hạ Hầu Tử Khâm hỏi: “Người ở đây lâu như vậy mà không phát hiện ra điều gì à?” Hắn hét lớn: “Trần Lâm, người nói cho trẫm!”

Thấy một người ở phía sau hắn xoay người xuống ngựa, ta mới nhận ra, đây là tướng quân hôm đó cũng tới Thiên Dận cung.

Trần Tướng quân bước lên, nói: “Mặt tướng ngửi thấy mùi thuốc lẩn trong gió.”

Một lời của Trần Tướng quân dường như thức tỉnh kẻ u mê, vén bức mây mù, đúng thế, ta còn đang nghĩ là mùi gì. Là mùi thuốc! Còn có cả mùi máu tanh thoang thoảng trong gió. Ta giật mình bừng tỉnh. Ta cũng đã biết Hạ Hầu Tử Khâm phát hiện ra điều gì.

Quả nhiên, hắn lạnh lùng nói: “Người còn đặc ý binh lực của Bắc Tề không chịu nổi một đòn công kích ư? Bọn chúng dùng binh sĩ bị thương nhẹ để đương đầu với đội quân tinh nhuệ của trẫm, chúng muốn người dẫn binh lính đánh hết trận này đến trận khác với chúng, từng bước làm hao mòn thể lực của binh sẽ thiên triều. Đội quân hùng mạnh của bọn chúng còn đang ẩn nấp ở phía sau kia!”

Thấy vậy, mặt của vị tướng quân đó lập tức biến sắc, gã vội cúi đầu, nói: “Mặt tướng phán đoán sai sót, mong Hoàng thượng thứ tội!”

Hắn không nói gì, Trần Tướng quân bên cạnh nhìn ta, ta vội hiểu ý, dắt ngựa tiến lên. Nhóm người tự động nhường đường để chúng ta vào trong.

Ta cảm thấy hơi kỳ lạ, tài dùng người của Hạ Hầu Tử Khâm, ta xưa nay không chút nghi ngờ. Vị tướng quân lúc này vừa nhìn đã thấy không nhanh nhẹn. Hạ Hầu Tử Khâm chắc biết gã không phải kẻ giỏi nhất về chiến thuật nhưng lại để gã ở tiền tuyến.

Lòng thất lại, ánh mắt ta nhìn về nơi xa.

Đại quân của Bắc Tề đang ở đằng

Ta trông thấy Hàn Vương ngồi thẳng trên lưng ngựa, phía sau y là cỗ xe ngựa quen thuộc. Cũng khó cho vị tướng quân ban nãy, tiên sinh của ta vô cùng thông minh, gã há là đối thủ của y?

Tiếng trống thúc giục dần biến mất, phía thiên triều vẫn bất động. Chắc bọn chúng cũng trông thấy Hạ Hầu Tử Khâm đã tới.

Trần Tướng quân bước lên, hỏi: “Hoàng thượng, chúng ta có cần đánh trống không?”

Hắn nghĩ một lát, lắc đầu, nói: “Đợi xem!”

Qua khoảng nửa tuần hương mới thấy Hạ Hầu Tử Khâm ra lệnh: “Truyền lệnh xuống, đánh trống!”

Rất nhanh sau đó, tiếng trống giòn giã vang lên.

Vị tướng quân ban nãy chạy lên, hỏi: “Hoàng thượng, có truyền lệnh cho các binh sĩ giữ gìn thể lực không?”

Ta nhìn gã. Viên tướng này đúng là hữu dũng vô mưu. Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nói: “Toàn lực xuất kích!”

Ta bắt giác gật đầu, đúng thế, trò lừa bịp của Bắc Tề cũng bình thường, nếu tính không nhầm, toàn bộ đội quân tinh nhuệ của bọn họ đều ra trận. Lúc này mà truyền lệnh giữ gìn thể lực, chẳng phải chính là đâm đầu vào chỗ chết sao?

Nghĩ vậy, ta bắt giác cảm thấy vui mừng, may mà Hạ Hầu Tử Khâm tới đúng lúc, bằng không...

Ngước mắt nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của hắn, có lẽ do ta nghĩ quá nhiều, hắn đã sớm tính toán xong.

Cả vùng đất trống Trường Hồ lập tức vang lên tiếng trống “thùng thùng” giục giã, hàng vạn kỵ binh giương cung xuất kích. Ta nhìn thấy vô số mũi tên vút lên trời cao, sau đó, bộ binh phía sau chạy theo.

Lần đầu tiên, ta được tận mắt nhìn thấy chiến trường.

Vó ngựa cuốn theo cát bụi khiến đất trời mù mịt. Ta bắt giác nheo mắt, quân đội của Bắc Tề đã xông tới đứng dưới, không nhìn thấy tình hình phía sau, chỉ trông thấy binh sĩ hai nước chém giết lẫn nhau, mũi tên lao loạn xạ, đao lớn vung vẩy, cây thương giương cao...

Bàn tay nắm chặt dây cương có chút run rẩy, hít sâu, ta cố gắng nói với bản thân, đây là chiến trường, chiến trường tàn khốc. Lớp người phía trước ngã xuống, lớp người phía sau nghiêng ngả xông lên. Mùi máu tanh nồng nặc trong không khí, khác với lúc vừa đến, lần này dường như mùi máu trở nên thuần khiết hơn.

Ta bắt giác ngẩng lên, người trên lưng ngựa nhìn chằm chằm về phía xa. Sắc mặt hắn khó coi hơn so với ban nãy nhưng sống lưng vẫn rất thẳng. Ta nhìn thấy khóe miệng hắn hơi nhếch lên thành nụ cười.

Không biết vì sao, nhìn thấy hắn như vậy, ta cũng muốn cười.

Lát sau, một binh sĩ chạy lên phía trước, quỳ xuống trước ngựa của hắn, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tất cả đã chuẩn bị xong!”

Hai đồng tử của hắn co lại, hắn cười, nói: “Rất tốt!”

Ta giật mình kinh ngạc, hắn đã chuẩn bị cái gì? Còn đang suy nghĩ thì thấy hắn phất tay, một hồi trống bỗng vang lên dồn dập.

Ta sững sờ quay đầu nhìn, đã khai chiến rồi sao còn có tiếng trống vang lên? Có lẽ lúc này người của Bắc Tề cũng bị tiếng trống làm cho rối loạn.

Ngước mắt nhìn về phía chiến trường, trong tình cảnh hỗn loạn đó, ta thấy binh sĩ của Bắc Tề dường như nhất thời rối loạn, còn binh sĩ của thiên triều càng chiến đấu càng dũng mãnh. Trong lòng ta bắt đầu kích động, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không kìm được, tiến lên vài bước, chợt nhớ ra thân phận của mình bây giờ, ta cứng đờ người, dừng bước, sau đó từ từ lùi lại, đứng bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm. Thế nhưng, hình như ta lơ mơ nhìn thấy phía sau đám binh sĩ Bắc Tề xuất hiện phục trang của binh sĩ thiên triều.

Ngón tay ta run run. Đại quân Bắc Tề đã bị kẹp vào thế gọng kìm?!

Nhưng sao có thể? Người của thiên triều qua đó bằng cách nào? Còn đội quân chi viện của Bắc Tề đâu

Trần Tướng quân đứng sau, cười nói: “Vẫn là Hoàng thượng anh minh, cố ý để Hàn Vương thắng vài trận. Có điều, Hàn Vương không thể ngờ, khi bọn chúng đắc ý giao chiến, người của chúng ta đã lợi dụng thời gian này, vượt qua hẻm núi, tiến sâu vào trong!”

Ta sững sờ, chẳng trách!

Hạ Hầu Tử Khâm đã hạ lệnh cho binh sĩ mai phục ở phía sau kẻ địch, từ đó bao vây xung quanh. Như vậy, số lượng của tập binh sĩ này chắc chắn không hề ít, hai quân giao chiến cũng là lúc gây ra tiếng động lớn nhất, lúc này tiến quân sâu vào trong, e là kẻ địch không dễ dàng phát hiện.

Hai lần, có lẽ tuồn vào khoảng hai vạn binh sĩ sẽ không thành vấn đề.

Chẳng trách hấn dám để tướng quân hữu dũng vô mưu kia ở đây. Hóa ra, hấn cố ý. Có lẽ Hàn Vương cũng biết người cầm quân khi ấy là ai, lúc tính kế càng không thể ngờ mình bị Hạ Hầu Tử Khâm ngầm tính kế lại!

Cuối cùng, ta cũng biết vì sao Hạ Hầu Tử Khâm dám to gan như vậy, bởi vì Hàn Vương dám dùng binh sĩ bị thương nhẹ tham gia hai trận là đã có dự tính tất thắng. Lúc này, những thương binh từng đánh hai trận e là không còn tinh lực để chiến đấu tiếp. Cho nên, có thể không cần lo lắng về quân chi viện của Bắc Tề.

Thế nhưng, đã là tiên sinh xuất binh, cho dù y không ngờ Hạ Hầu Tử Khâm ra chiêu như vậy song tuyệt đối không thể chỉ có thế, trừ phi...

Trong lòng ta chấn động.

Đột nhiên nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm bật cười, nói: “Trẫm nghĩ bọn chúng không thể đề phòng được kể này! Hạ lệnh cho trẫm, toàn lực tấn công, bao vây quân địch, tiêu diệt toàn bộ! Trẫm muốn bọn chúng biết quốc thổ của thiên triều không phải là nơi dễ xâm phạm, trẫm sẽ chứng kiến bọn chúng lui từng bước khỏi thiên triều! Bất cứ lúc nào trẫm cũng có thể nắm lấy một nửa giang sơn của Bắc Tề... Hự...”

Chất lỏng đặc quánh rơi trên mu bàn tay ta, còn hơi ấm.

Ta chỉ cảm thấy trái tim trĩu nặng, ngược mắt nhìn hấn, thấy hấn một tay che miệng, từng giọt đỏ thẫm chảy qua kẽ ngón tay.

Trán hấn đầm đìa mồ hôi, ta vội giơ tay đỡ lấy cơ thể hấn, khẽ gọi: “Hoàng thượng!”

Bây giờ ánh mắt hấn mới nhìn sang ta, không cần nhìn kĩ, hấn cũng đã nhận ra giọng ta. Hấn định lên tiếng song lại nôn ra một ngụm máu. Ta vô cùng sợ hãi, vội nhìn xung quanh, cũng may những người khác đều đứng phía sau hấn, chiến sự phía trước đang lúc cao trào, không ai ngờ bên này đã xảy ra chuyện. Ta cố gắng đỡ lấy hấn, nếu hấn ngã khỏi lưng ngựa, vậy thì lòng quân chắc chắn tan rã.

Trong tình huống nguy cấp, ta xé một miếng vải thô trên ống tay áo, đưa cho hấn. Hấn chỉ nhìn một cái, không nói gì, lau vết máu bên khóe miệng. Cũng may khôi giáp sẫm màu, có dính máu thì cũng không thể nhận ra trong chốc lát.

Tiếng truyền lệnh trận sau to hơn trận trước.

Nghe thấy phía Bắc Tề lại có binh sĩ xông ra, bên này, Trần Tướng quân quả quyết hạ lệnh: “Tấn công...” Chỉ thấy y vùng trường kiếm, tiên phong xông ra. Phía sau y, các tướng sĩ cùng nhau xông lên. Gã tướng quân hữu dũng vô mưu ban nãy cũng nhanh chóng lao vào. Một cơ hội tốt để lập công chuộc tội, lần này phải cố gắng hết sức.

Thời khắc này, sĩ khí dâng cao, chiến thắng cận kề ngay trước mắt, chỉ cần tiếp tục kiên trì.

Cánh tay đỡ hấn run rẩy, e là do hấn lao lực lâu ngày nên sinh bệnh, giờ không kìm được mới nôn ra máu.

Hấn thở hổn hển, bàn tay nắm lấy tay ta có phần yếu ớt, ta miễn cưỡng nói: “Hoàng thượng cố gắng cầm cự, đại quân mấy chục vạn binh sĩ đều đang nhìn người.”

Hấn nghiêng rằng, mồ hôi trên trán toát ra nhiều hơn. Ánh mắt vẫn nhìn về phía xa nhưng không nói một câu. Ta ngoái đầu nhìn, thấy Cố Khanh Hằng đứng cách không xa cũng đang nhìn ta, ta như trông thấy cứu tinh. Do ở quá xa, ta không thể gọi huynh ấy, chỉ có thể mấp máy môi, hy vọng huynh ấy hiểu lời ta.

Rất đơn giản, ta chỉ nói hai từ: Hoàng thượng.

Rõ ràng nhìn thấy hai đồng tử của huynh ấy co lại, huynh ấy quay sang nói một câu với người bên cạnh rồi vội vàng tiến lên, chỉ nhìn một cái, lập tức sa sầm mặt, gọi ngự tiền thị vệ đến vây quanh chúng ta. Khoảng nửa canh giờ sau mới thấy phía trước có người nói: “Thắng rồi! Thắng rồi!”

Ta cảm thấy hân hoan, nhìn về phía trước theo bản năng, thấy binh sĩ của Bắc Tề đang cuống cuống lùi lại, chạy tán loạn. Ta có chút mong muốn được nhìn thấy Tô Mộ Hàn nhưng do hỗn loạn, ta chỉ nhìn thấy một biển người đông nghịt.

Lúc này, giọng nói của một tướng quân truyền đến: “Hoàng thượng, bây giờ có đánh trống lần nữa, thừa thắng xông lên không? Có lẽ còn bắt được Hàn Vương và quân sư của Bắc Tề cũng nên!”

Ta chỉ cảm thấy kinh ngạc, thấy Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ta, bàn tay nắm tay ta siết chặt. Ta biết, bây giờ e là hần không nói nổi một câu. Song suy nghĩ của ta và hần giống nhau, vừa nãy ta cũng mới hiểu được ý đồ của tiên sinh trong thế trận này.

Chi viện thật sự của Bắc Tề vẫn còn ở phía sau, bọn chúng dùng mấy vạn người, giả thua trận đánh này, đợi khi binh sĩ thiên triều truy kích, sẽ bố trí mai phục ở phía sau.

Đây là thế trận liên hoàn.

Ta ngược mắt, lắc đầu với Cố Khanh Hằng.

Huynh ấy hiểu ý, hét lớn: “Hoàng thượng có lệnh, không được truy kích!”

Tướng quân kia sững sờ giây lát nhưng gã không dám chống lại mệnh lệnh của Hoàng thượng, đành vâng dạ đáp lời.

Một lúc sau, một người từ phía sau chạy lên, quỳ xuống, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, phía Diêu Tướng quân cần cấp báo tình hình quân sự quan trọng! Hiện đang đợi trong doanh trại!”

Y vừa dứt lời liền thấy Cố Khanh Hằng nói: “Xin Hoàng thượng hãy về quân doanh trước, nơi này giao cho các vị tướng quân là được rồi.”

Nghe vậy, vị tướng quân vừa nãy vội nói: “Mặt tướng nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng!”

Ta vội kéo dây cương, sải bước về phía sau. Cố Khanh Hằng ghìim dây cương, đi theo bên cạnh chúng ta.

Ta trông thấy người vừa tới báo cáo cũng đứng dậy đuổi theo, bất giác quay đầu, trong lòng kinh hãi, là Lý Văn Vũ! Vậy thì, việc quân báo của Diêu Tướng quân là giả ư?

Ngước mắt nhìn sang Cố Khanh Hằng, tất cả đều đã rõ ràng. Huynh ấy sợ Hạ Hầu Tử Khâm không cầm cự nổi, muốn hần sớm rời khỏi chiến trường.

Ta cảm kích nhìn Khanh Hằng, huynh ấy đã suy nghĩ hết sức chu đáo.

Vội vàng quay trở lại doanh trướng, vừa bước vào trong, hần không gắng gượng được nữa. May mà Khanh Hằng kịp ôm lấy hần, Lý Văn Vũ xoay người, nói: “Để thuộc hạ đi mời thái y.”

“Đứng lại!” Cố Khanh Hằng quát lên, sau đó nói: “Hãy chờ ở bên ngoài!”

Ta giật mình kinh hãi, Lý Văn Vũ cũng không hiểu lý do, có điều nghe huynh ấy nói vậy thì cũng không dám chống lại. Lý Văn Vũ vừa đi ra ngoài thì Lý công công vội vàng len vào, nói: “Sao Hoàng thượng trở về sớm vậy, Hoàng...” Ánh mắt đặt lên người đang ở trong lều, đôi mắt bỗng trợn tròn, y xông lên, gọi: “Hoàng thượng, Hoàng thượng...”

Y ngừng lại giây lát, run rẩy nói: “Còn không mau truyền thái...”

“Câm miệng!” Hần yếu ớt lên tiếng.

Lý công công vô cùng sợ hãi, vội vàng giúp Cố Khanh Hằng dìu hần lên giường. Mắt Lý công công đỏ hoe, đôi tay run rẩy, không biết nên làm thế nào.

Ta hít thật sâu, bước lên một cách khó nhọc, nắm lấy tay hần, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng thượng thế nào rồi?”

Câu hỏi này đương nhiên là dành cho Cố Khanh Hằng.

Từ tin tức mơ hồ lộ ra trong lời nói trước đó của huynh ấy cho đến chuyện ban nãy huynh ấy quả quyết không cho Lý Văn Vũ mời thái y, ta đã kết luận huynh ấy là người biết rõ chuyện xảy ra. Có lẽ còn là người duy nhất hiểu rõ tình hình.

Huynh ấy vừa định lên tiếng thì thấy người trên giường đột nhiên nghiêng người, “” một tiếng, lại nôn ra một ngụm máu.

Ta bắt đầu run rẩy, hần không phải bị bệnh! Tuyệt đối không phải bị bệnh!

“Hoàng thượng!” Siết chặt tay hắn, ta sợ hãi bật khóc, nghiêng rằng nói: “Cho nên mới muốn đuổi thiếp đi, có phải không?”

Cuối cùng, ta cũng biết những lời hắn nói với ta khi ấy rốt cuộc là có ý gì. Hắn nói, có một ngày không ở bên cạnh ta nữa, hắn sợ ta sẽ hận hắn. Hắn nói, chạm vào ta là việc làm không chút lý trí của hắn. Còn Cố Khanh Hằng nói, có một số thứ, càng để tâm thì khi mất đi sẽ càng đau lòng.

Máu dưới đất không có màu đỏ tươi mà là màu đỏ sẫm. Là máu bị nhiễm độc.

Hắn đã sớm phát hiện ra, chuyện này xảy ra khi còn ở trong cung. Tại sao... hắn lại che giấu lâu như vậy?

Quay ngoắt đầu lại, nhìn gương mặt trắng bệch của Cố Khanh Hằng, ta hỏi: “Ai hạ độc?”

Nghe ta nói chữ “độc”, Lý công công sợ hãi kêu lên một tiếng, toàn thân run rẩy dữ dội.

Huynh ấy vừa định cất lời thì thấy Hạ Hầu Tử Khâm bật ho, khóe miệng đầy máu. Ta hoảng hốt đỡ hắn, nghiêm giọng hỏi: “Vì sao không truyền thái y?” Cho dù không muốn làm lòng quân tan rã nhưng cũng không thể không quan tâm tới sự sống chết của hắn!

Nếu Hoàng đế chết, chẳng lẽ trận đánh này còn có thể đánh tiếp?

Cố Khanh Hằng thở dài một tiếng rồi nói: “Nếu truyền thái y mà có ích thì đã truyền từ lâu rồi. Bọn họ xem mạch, còn không phát hiện ra bệnh gì.”

Ta sững sờ, nếu không phải như vậy, hắn trúng độc đã lâu, lúc ở trong cung, không thể không nghe được tin tức gì, đúng không?

Cố Khanh Hằng lại nói: “Lý công công hãy đi mang một chậu nước lên đây, trước tiên phải thay y phục cho Hoàng thượng đã.”

Lý công công đang xuất thần, bấy giờ mới hoàn hồn trở lại, run giọng đáp lời, lui xuống.

Ta cúi đầu nhìn, mồ hôi trên thái dương hắn đã chảy xuống hai bên má. Ta cẩn thận đặt hắn nằm ngửa, giơ tay揩 lau giọt mồ hôi trên trán, thấy hắn mệt mỏi nhắm mắt, lông mày cau lại, xem ra hắn đang rất khó chịu.

Ta nghiêng rằng hỏi: “Là loại độc gì?”

Một lúc lâu sau, người phía sau ta mới nhỏ giọng đáp: “Song sinh.”

Song sinh? Là loại độc gì? Ta chưa từng nghe nói.

Ta ngoảnh đầu lại, kinh ngạc nhìn Khanh Hằng, huynh ấy hơi quay mặt đi, không nhìn thẳng vào mắt ta, giải thích: “Loại độc này không màu, không vị, nếu hòa lẫn trong không khí, kết hợp với một loại hương liệu đặc biệt nào đó, xâm nhập qua da, cần một khoảng thời gian dài mới có thể tạo thành độc. Ít nhất là nửa năm.” Lời của huynh ấy khiến ta kinh hãi, huynh ấy nói tiếp: “Hoặc có một cách trực tiếp hơn là cho thẳng vào trong thức ăn, song cách đó lại cần một vị thuốc dẫn khác để độc chất phát tác.”

Ta biết, cách sau tuyệt đối không thể thực hiện được, bởi đồ ăn của hoàng đế phải qua tầng tầng lớp lớp lần thử độc mới được đưa lên. Thế thì là cách thứ nhất rồi.

Trợn tròn mắt, ta run giọng hỏi: “Trong long diên hương của Hoàng thượng có hương liệu dẫn độc?” Bằng không, ta không thể nghĩ ra thứ gì khác.

Huynh ấy gật đầu. “Ta cũng nghi ngờ như vậy.”

Thế ư? Vẫn chỉ là nghi ngờ...

Ta vội nói: “Còn nguồn độc?”

Huynh ấy ngáp ngừng, vừa định lên tiếng thì thấy tiếng bước chân người tiến vào. Không cần nhìn cũng biết là Lý công công, lúc này Lý Văn Vũ đang ở bên ngoài, sẽ không có người nào khác bước vào.

Hai tay run run bưng chậu nước, đặt xuống, y túm lấy tay áo của Cố Khanh Hằng, hỏi: “Cố đại nhân, Hoàng thượng không sao chứ? Hoàng thượng, người... không sao chứ?”

Sau đó y khom người, thay phục đã ướt bẩn cho Hạ Hầu Tử Khâm. Ta vắt kiệt khăn bông, lau người cho hần. Hần vẫn cau mày, đôi môi mỏng mím chặt, dường như đang chịu đựng cơn đau đớn đến tột cùng.

Nhìn thấy thế, ta cảm thấy vô cùng xót xa.

Vừa nãy Cổ Khanh Hằng nói, nửa năm mới có thể tạo thành độc, vậy chắc là Hạ Hầu Tử Khâm đã bị hạ độc từ rất lâu rồi.

Rốt cuộc là kẻ nào đã lên kế hoạch chu toàn, tỉ mỉ như vậy?

Ta bỗng nhắm mắt, hỏi: “Vậy làm sao huynh biết chuyện Hoàng thượng bị trúng độc?”

Cổ Khanh Hằng trả lời: “Lần thích khách xuất hiện trên núi Nam Sơn, Hoàng thượng bị thương, thổ huyết, nhưng máu lại không có màu đỏ tươi. Hoàng đế Đại Tuyền nói e là Hoàng thượng đã bị trúng độc.”

Ta giật mình tỉnh sốt, Quân Ngạn!

“Sao y biết?”

“Trong thời gian Đại Tuyền nội loạn, Hoàng đế Đại Tuyền từng bị trúng độc Song sinh. Về sau được biết loại độc này do quốc cữu của Hoàng đế Đại Tuyền lấy từ Nam Chiếu, cho nên khi ấy Hoàng đế Đại Tuyền đã tra hỏi Hoàng hậu Nguyên Trinh. Độc Song sinh có nguồn gốc từ Vu tộc, mà Hoàng hậu Nguyên Trinh không thể là hậu duệ của Vu tộc, vì thế Hoàng đế Đại Tuyền cho rằng trong lãnh thổ thiên triều vẫn tồn tại hậu duệ của Vu tộc.” Huynh ấy nhìn ta rồi lại nói: “Khi đó, Hoàng thượng muốn ta tới Đại Tuyền cũng là vì việc này. Bởi vì Hoàng đế Đại Tuyền nói, người có thuốc giải cho loại độc Song sinh này.”

Ta hết sức kinh hãi, hóa ra đây mới là nhiệm vụ mà huynh ấy phải ra ngoài thực hiện sao?

Tới Đại Tuyền lấy thuốc giải cho loại độc Song sinh!

Cuối cùng ta cũng biết lý do ta nhìn thấy Quân Ngạn và Hoàng hậu Nguyên Trinh ở trong rừng khi đó, chẳng trách Hạ Hầu Tử Khâm nói Đại Tuyền và Nam Chiếu không có khả năng liên thủ, hóa ra là vì vậy!

Hôm qua, khi ta đến, Cổ Khanh Hằng nói sự việc tiến triển không thuận lợi

Ta ghen ngào hỏi: “Chưa lấy được thuốc giải, đúng không?” Rốt cuộc là Quân Ngạn không đưa hay là xảy ra biến cố khác?

Cổ Khanh Hằng sưng người, lắc đầu, nói: “Không, đã lấy được thuốc giải.”

Ta vui mừng, buột miệng hỏi: “Thế ư? Vậy sao không cho Hoàng thượng uống?”

Hai tay siết chặt thành nắm đấm, huynh ấy nghiêng răng nói: “Giải được của Song sinh được tinh chế từ bạc hà...” Giọng nói của huynh ấy nhỏ dần, còn ta cứng đờ người.

Bạc hà...

Ta không quên, Hạ Hầu Tử Khâm miễn cảm với bạc hà.

Khi ấy, hần chỉ nuốt một miếng bánh nhỏ có trộn chút bạc hà mà đã bị nôn đến mức như vậy, bây giờ sao có thể uống được thuốc giải? Hóa ra đây mới là nguyên nhân huynh ấy nói sự việc tiến triển không thuận lợi. Nhưng dù thế nào đi nữa, cũng phải thử xem sao.

Ta nói với huynh ấy: “Mang thuốc giải vào đi!”

Cổ Khanh Hằng chân chừ giầy lát, định lên tiếng nhưng cuối cùng không nói gì, xoay người đi ra. Huynh ấy không ra khỏi trại, chỉ ở bên ngoài, chẳng mấy chốc lại tiến vào, đưa cho ta một bình sứ nhỏ.

Giơ tay ra, nắm chặt lấy nó, ta run rẩy mở nút lọ, mùi bạc hà nồng nặc xộc vào mũi. Đến ta cũng bất giác chau mày.

Lắc lắc, là thuốc nước, ta nói với Lý công công: “Bịt mũi Hoàng thượng lại!” Hần không uống nổi thì đành dốc vào miệng.

Lý công công sợ hãi, giật thót mình nhưng không dám nói gì, chỉ bước lên, run rẩy đưa tay ra. Thử rất nhiều lần, y vẫn không dám xuống tay, Cố Khanh Hằng đứng bên đẩy y ra, đưa tay bịt mũi Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta cúi người, đổ từng chút, từng chút thuốc giải vào miệng hắn. Trông thấy hắn nuốt theo phản xạ nhưng chỉ trong nháy mắt, tay hắn túm chặt tay ta, ta đau đến chau mày, chiếc lọ trên tay bất cẩn rơi xuống. Cố Khanh Hằng kinh hãi, may mà huynh ấy đã nhanh tay nhanh mắt đón lấy.

Người trên giường nghiêng người, bắt đầu nôn.

“Hoàng thượng...” Ta không đỡ được, Lý công công vội tiến lên đỡ hắn, không ngừng gọi hắn.

Hắn nôn rất lâu, đột nhiên nôn ra máu.

“Hoàng thượng!” Ta bật khóc, không được, hắn không thể nuốt chút thuốc giải nào!

Hắn nôn đến nỗi không còn chút sức lực, yếu ớt nằm xuống. Ta siết chặt tay hắn, cảm thấy tay hắn dần trở nên lạnh giá. Tiếng rên rỉ ngắt quãng phát ra từ cổ họng hắn. Ta biết hắn đang vô cùng khó chịu, đứng không?

Lý công công dọn dẹp xong, lại ra ngoài thay nước. Ta kéo chăn đắp lên người hắn, dèm thật chặt, ngơ ngẩn nhìn hắn. Lần này hắn đã xác định mình sẽ chết, đúng không?

Quay đầu nhìn Cố Khanh Hằng, ta hỏi: “Hoàng thượng đã sớm liệu được ngày hôm nay, có phải không? Vậy người định làm thế nào?”

Chiến sự mấy ngày tới, lẽ nào hắn đóng cửa, không tiếp khách ở trong trại?

Huynh ấy trầm mặc rất lâu, cuối cùng nói: “Hoàng thượng đã viết chiếu thư, nếu có gì bất trắc thì để Tấn Vương đăng cơ.”

Ta cảm thấy toàn thân run rẩy, giận dữ nói: “Không thể được! Hoàng thượng còn có tiểu hoàng tử, ngôi vị hoàng đế sao có thể trao cho Tấn Vương?” Việc này nếu để Thái hậu biết, bà cũng sẽ sống chết không đồng ý.

Huynh ấy lắc đầu, nói: “Tiểu hoàng tử còn quá nhỏ, sao có thể?”

Ta im lặng, trong thời loạn như thế này, phải là người thực sự có tài năng mới đảm đương được.

Nắm chặt tay hắn, ta nghiêng rằng nói: “Thiên hạ này là của Hoàng thượng, ta quyết không cho phép!”

Hắn là người kiêu ngạo xiết bao, ta biết, không tới mức vạn bất đắc dĩ, hắn sẽ không nói ra những lời như vậy. Cho nên hắn mới vất vả, cực nhọc tách ta ra, chỉ bởi một khi hắn bằng hà, dẫu trước đây ta được sủng ái như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một phi tử của tiên hoàng mà thôi.

Nước mắt trào ra, ta tuyệt đối không cho phép hắn chết như vậy, không bao giờ!

Hắn nói hắn muốn ta sống sót trở về gặp hắn, ta đã sống sót trở về, vì thế hắn không thể chết!

Ngẩng đầu, ta nói với Cố Khanh Hằng: “Một lát nữa các vị tướng quân trở về, huynh hãy thông báo với bọn họ, gần đây Hoàng thượng lao tâm khổ trí đến nỗi long thể bất an.”

Huynh ấy sợ hãi nói: “Muội muốn lừa các vị tướng quân là Hoàng thượng sinh bệnh ư?”

Ta gật đầu. “Chỉ có cách lừa bọn họ, nói với bọn họ rằng Hoàng thượng chỉ vì lao lực lâu ngày nên sinh bệnh, bọn họ mới có thể giữ kín bí mật để làm yên lòng quân! Trận đánh ngày mai, hãy chuẩn bị xe ngựa!”

“Hoàng thượng, người...” Huynh ấy hết sức ngạc nhiên.

Ngoảnh đầu nhìn dung nhan của nam tử ấy, ta nghiêng rằng, nói: “Muội sẽ thu xếp ổn thỏa việc này.” Dừng lại giây lát, ta lại lên tiếng: “Khanh Hằng, muội cần một thân phận để chỉ huy toàn quân.”

Huynh ấy “hả” một tiếng vẻ ngạc nhiên, tròn mắt nhìn ta, mãi sau mới nói: “Việc này tuyệt đối không thể được, đây là trọng địa quân doanh, sao muội có thể...”

“Bởi vì không ai hiểu rõ quân sự của Bắc Tề hơn muội!” Ta nhìn huynh ấy chằm chằm, ngắt lời huynh ấy.

Trong ánh mắt của huynh ấy hiện lên vẻ kinh ngạc.

Ta tự biết mình đã lỡ lời, chỉ có thể cắn môi, không biết nên nói tiếp thế nào.

Hai người bối rối rất lâu mới thấy Lý công công tiến vào. “Cố Tướng quân, các vị tướng quân đã trở về, muốn gặp Hoàng thượng để báo cáo quân tình.

Ta nhìn Cố Khanh Hằng, huynh ấy do dự giây lát, đưa thuốc giải cho ta, cuối cùng xoay người đi ra.

Cất thuốc giải vào trong ngực áo, ta lấy khăn tay bên cạnh, nhẹ nhàng lau khô miệng đầy máu cho Hạ Hầu Tử Khâm. So với ban nãy, hắn đã ổn hơn khá nhiều, có lẽ được tính của thuốc giải đã có tác dụng.

“Hoàng thượng!” Nắm lấy tay hắn, ta khẽ gọi. “Thiếp làm vậy có đúng không? Thiếp không muốn giang sơn rơi vào tay kẻ khác. Mặc dù cũng là con cháu của dòng họ Hạ Hầu, nhưng suy cho cùng vẫn khác với chàng.”

Nếu hắn chết, ta cũng đi theo hắn, thế nhưng, bây giờ chúng ta đều đang còn sống, cho nên ta nhất định không thể đánh mất giang sơn này!

Tới tận lúc chạng vạng mới thấy Cố Khanh Hằng tiến vào. Thấy Hạ Hầu Tử Khâm chưa tỉnh, huynh ấy chỉ đơn giản nói sơ qua cho ta nghe về tình hình quân sự nơi tiền tuyến. Ta đã đoán đúng, người Bắc Tề đã bố trí mai phục ở phía sau, chỉ đợi người của thiên triều ta tiến vào.

Lúc Cố Khanh Hằng đi chỉ nói một câu, xe ngựa đã chuẩn bị xong.

Nửa đêm, Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên tỉnh dậy. Ta vừa mừng vừa lo, cúi xuống hỏi hắn: “Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Hắn nhìn ta chăm chú, mãi lâu sau mới đưa tay nắm lấy tay ta, chán nản cười, nói: “Nhìn trẫm thế này, trong lòng nàng khó chịu lắm, phải không?” Ta gật đầu, ta vô cùng đau lòng.

Hắn lại nhắm mắt, ta vội nói: “Chàng đã biết, vì sao hôm nay còn muốn ra chiến trường?” Kỳ thực, lúc ra ngoài, hắn đã cảm thấy không thoải mái rồi, đúng không?

Một lúc lâu sau mới thấy hắn nói: “Hôm nay, ngay từ đầu đã thua mấy trận, trẫm không đi thì tinh thần binh sĩ sẽ tan rã. Không có tinh thần chiến đấu thì những thứ trẫm đã chuẩn bị trước đó sẽ thành công cốc... Trẫm tưởng sẽ không nhanh đến thế...”

Đưa tay che miệng hắn, ta cắn môi, nói: “Chàng sẽ khỏe thôi!”

Song hắn đẩy tay ta ra, nói nhỏ: “Trẫm như vậy, nhưng không ngờ thuốc giải lại được chế từ bạc hà. Thử uống vài ngụm, lần nào cũng nôn ra, rất khó chịu.”

“Không!” Ta lắc đầu. “Bây giờ Hoàng thượng đã tỉnh, chứng tỏ đã nuốt được một ít thuốc giải, không phải sao? Cho dù chỉ là một chút xíu cũng tốt.”

Hắn sững người, đột nhiên gắng hết sức nhồm dậy, dựa vào ta, giống như đứa trẻ. “Trẫm rất khó chịu!”

Ta gật đầu, ta biết chứ! Ôm lấy hắn, ta ghen ngào: “Vậy, Hoàng thượng hãy uống một ngụm nữa vì thiếp, có được không?”

Hắn mệt mỏi nhắm mắt, đáp: “Trẫm không thể, đành giao trách nhiệm này cho nàng.”

Trong lòng nhói đau, ta lấy thuốc giải ra, bón cho hắn.

Hắn cau mày, cố ép mình nuốt xuống, tay đặt trên bụng nhưng rồi không chịu nổi, cúi người, bắt đầu nôn.

Vừa nôn vừa ho, khô miệng hắn lại xuất hiện tia máu.

Hu hu...

Ta ôm lấy hắn, bật khóc nức nở.

Hắn dựa vào người ta, thở gấp. “Trẫm không chịu được...”

Ta lau nước mắt, sao có thể chịu được chứ!

“Nường nường, nường nường...” Bên ngoài truyền đến giọng nói của Lý Văn Vũ.

Ta kinh ngạc, cẩn thận đỡ Hạ Hầu Tử Khâm nằm xuống, đứng dậy, đi ra ngoài. Lý Văn Vũ đưa ta một phong thư, nói: “Điều Tướng quân gửi thư khẩn đến.”

Ta sững sờ, thật trùng hợp, còn có cả thư khẩn!

Nhận lấy thư, ta bước vào trong, thấy hần mệt mỏi nhắm mắt. Nghĩ một chút, ta thấy đọc cho hần nghe cũng như vậy thôi.

Mở bức thư rờ dày đặc chữ, toàn bộ đều viết về quân tình bên đó. Câu cuối cùng lại nói, thuốc nước trên người Đan Phi có độc! Ta cảm thấy đầu ong ong, còn không hiểu ư?

Dù thế nào ta cũng không ngờ, Tô Mộ Hàn...

Thời gian nửa năm là đủ, bởi vậy y mới không đưa thuốc nước cho ta nữa, phải không?

63. Chương 63

Hai tay ta run rẩy không sao kìm lại được, phong thư trên tay rơi xuống đất. Đột nhiên ta nhớ tới ngày hôm đó, trong lãnh cung, lúc mở chiếc túi gấm thứ hai Tô Mộ Hàn đưa, ta cũng giống như bây giờ.

Thế nhưng, giờ đây cảm giác của ta là đau lòng và thất vọng. Ta luôn không thể hiểu, y muốn một quân cờ không biết nội tình để làm gì? Hóa ra không phải như vậy.

Hóa ra, ta là một quân cờ hữu dụng biết bao. Không phải sao?

Mật thám lợi hại nhất chính là kẻ không biết mình là mật thám, như vậy mới có thể im hơi lặng tiếng mai phục bên cạnh kẻ khác. Bởi vì ta không để lại sơ hở cho kẻ khác.

Sơ hở duy nhất là nét chữ của ta, điểm này không thể lừa dối được ai, song Phương Hàm đã giúp ta che giấu rất tốt. Nàng ta còn nói nàng ta tưởng ta là người của Tô Mộ Hàn, tiếp xúc rồi mới biết, hóa ra không phải.

Nhìn đi, đến Phương Hàm cũng cho rằng như vậy, huống chi là người khác.

Lại nhớ tới nhiều năm trước đây, lần đầu tiên ta và y gặp nhau ở căn phòng nhỏ trong ngôi chùa ấy, ta đã hỏi có phải y cũng tới trú mưa không, song y nói rằng không, có lẽ y đang đợi ta đến...

Siết chặt tay, ta nào có thể tưởng tượng được câu nói “đang đợi ta đến” của y là ám chỉ điều này!

Nhắm mắt, những giọt lệ nóng hổi bỗng chốc lăn trên hai má, chảy xuống cằm, từng giọt nước mắt làm nhòa phong thư.

“A Tử! gọi ta.

Ta sực tỉnh, lau vội nước mắt, nhặt phong thư dưới đất lên, nhét lại vào phong bì, tiến lên ngồi bên giường hần rồi cúi người, hỏi: “Hoàng thượng thấy thế nào?”

Song hần không mở mắt, chỉ hỏi: “Trong thư khẩn cấp của Điều Hành Niên viết gì?”

Ta sững sờ, hóa ra lúc Lý Văn Vũ tiến vào, hần đã nghe thấy.

Việc này cũng không thể giấu, nghĩ một chút, ta bèn nói: “Điều Hành Niên nói, phía Nam Chiếu vẫn không có động tĩnh gì, song cũng không lui binh, hai bên giằng co. Thiếp cho rằng, bây giờ Nam Chiếu vẫn chưa có cái cơ nào hay, một khi có thì chiến sự bên đó chắc chắn sẽ bùng nổ ngay.”

Hần gật đầu, đột nhiên cau mày. Ta cảm thấy tim thất lại, nắm chặt tay, hần nghiêng răng, nói: “Trong thư của Điều Hành Niên còn nói tới một việc khác...”

Việc đã tới nước này, ta còn gì để giấu giếm hần chứ? Hần hận ta cũng được, trách ta cũng xong. Suy cho cùng, là do ta có lỗi với hần.

Giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay hắn, ta rành rọt nói từng từ: “Chất độc nằm trong thuốc nước bôi trên mặt thiếp. Hoàng thượng, là thiếp đã hại chàng!” Nhớ tới tâm trạng của hắn khi đó, ta cũng hận rằng không thể giết chết chính mình.

Đầu ngón tay hắn thoáng run. Hé mắt, nhìn thấy khuôn mặt ta, hắn gượng cười: “Trẫm biết.”

Ta sững người, tròn xoe mắt nhìn hắn.

Hắn lại nói: “Không phải nàng thì sẽ là người khác.”

Kinh hãi nhìn người trước mặt, ta run giọng hỏi: “Hoàng thượng biết khi nào? Chàng đã biết, vì sao còn muốn gần gũi thiếp, chàng nên sớm...”

“A Tử!” Hắn than một tiếng. “Lúc ở trên núi Nam Sơn, trẫm phát hiện ra thì đã muộn rồi. Cho dù không gần gũi nàng cũng chỉ kéo dài thời gian chất độc phát tác thôi, huống chi trẫm cũng chẳng có cách nào khiến nàng đột nhiên không dùng thuốc nước nữa. Vậy nên trẫm vẫn luôn nghĩ cách để nàng xuất cung.

Vì thế, hôm đó hắn mới cười mà nói rằng, các vị đại thần đã nghĩ giúp ta một kế “kim thiền thoát xác” tuyệt diệu.

“Hoàng thượng không hận thiếp...”

Hắn yếu ớt nói: “Bây giờ còn nói những điều này làm gì?”

Ta nghĩ, lúc Hoàng đế Đại Tuyên nói có thuốc giải, hắn là hắn và Cố Khanh Hằng vui mừng lắm nhỉ? Thế nhưng có ai ngờ thuốc giải lại như vậy chứ! Có lẽ Hoàng đế Đại Tuyên không biết hắn mắc cảm với bạc hà nên đương nhiên không đề cập tới chuyện đó. Ai cũng cảm thấy, chỉ cần có thuốc giải thì tất cả mọi chuyện đều được giải quyết, không phải sao?

Ngón tay chạm vào lọ sứ trong ngực áo, ta chợt cảm thấy kinh ngạc. Hắn cứ uống một ngụm là lại nôn ra, một lọ thuốc giải nhỏ như thế này thì làm sao đủ chứ?

Đang nghĩ thì thấy hắn hơi cự mình, ta vội đỡ hắn, thấy hắn nhú mào, nói: “Trẫm thật sự không cam lòng.”

Ta cũng không cam lòng!

Khom người, ôm lấy hắn, ta nức nở nói: “Người hạ độc là tiên sinh của thiếp.” Thông minh như hắn, ta không cần nói, trong lòng hắn cũng biết rõ. Ta còn nhớ hắn từng nói, ta vĩnh viễn không được nhắc tới Tô Mộ Hàn trước mặt hắn, nhưng lần này ta không nhịn được.

Đột nhiên hắn trầm mặc, rất lâu sau mới chậm rãi nói: “Y còn sống, ắt sẽ không buông tha cho trẫm.”

Ta cảm thấy trong lòng run rẩy, buộc miệng hỏi: “Hoàng thượng biết y là ai?”

Thân phận của Tô Mộ Hàn vẫn luôn là điều khiến ta tò mò. Phương Hàm biết rõ nhưng không muốn nói cho ta hay.

Hắn nhồm người định dậy, ta không ngăn được hắn, đành để hắn dựa vào người ta. Hắn nắm lấy tay ta, mãi sau mới nói: “Trẫm cũng biết nàng không hề biết gì.”

Ta sững người, hắn lại nói: “Khi ấy, mẫu hậu phạt nàng chép kinh Phật cũng vì nghi ngờ nàng có liên quan tới y. Về sau, mẫu hậu mang một tờ giấy Tuyên Thành chỉ chít chữ nàng viết cho trẫm xem, trẫm cũng tưởng là trẫm và mẫu hậu đã đoán sai. Cho tới lần phát hiện ra độc Song sinh...” Hắn bỗng dừng lại, ngón tay thon dài túm chặt vạt áo trước ngực, khuôn mặt anh tuấn đượm vẻ đau đớn.

Ta vô cùng sợ hãi, vội ôm lấy hắn, nói: “Hoàng thượng đừng nói nữa, đừng nói nữa...”

Song hắn lắc đầu một cách khó khăn. “Đây là lần đầu tiên, có lẽ cũng là lần cuối cùng trẫm nói với nàng về y.” Hơi thở hỗn hển, hắn nói tiếp: “Hoàng đế Đại Tuyên nói rằng trong độc Song sinh mà trẫm trúng phải cần có chất dẫn độc tương đối gần, hơn nữa phải một thời gian khá dài mới có thể tạo thành độc.”

Hai thứ có thể tạo thành chất độc cận kề nhau, còn cần thời gian tương đối dài, ha, vậy thì ngoài ta ra, còn có thể là ai? Điều này cũng có thể giải thích vì sao người khác không trúng độc, ai có thể gần gũi như hai chúng ta? Cho dù có thì một lần, hai lần cũng không thể trúng độc, không phải sao?

Giơ tay xoa ngực, ta buột miệng hỏi: “Vậy vì sao thiếp không bị trúng độc?”

Hắn nhìn ta, mãi sau mới lắc đầu, nói: “Điều này trẫm cũng không biết, có lẽ, người mang nguồn độc... sẽ không bị trúng độc.” Hắn nói rất khiên cưỡng, ta cũng biết hắn không dám khẳng định.

Thế nhưng ta biết, ta chắc chắn không trúng độc. Trước khi độc tố trong người phát tác, hắn đã cảm thấy không thoải mái, còn ta vẫn bình thường.

Hắn nhỏ giọng nói: “Trẫm vừa nghĩ đến nàng. Bởi vì tiên sinh của nàng chính là Thái tử của tiền triều.”

Ta không tin nổi, nhìn hắn. Hắn nói gì?

Tô Mộ Hàn là Thái tử của tiền triều cho nên Thái hậu mới để ý như vậy, đúng không?

Nghĩ tới Phương Hàm, khi ấy ta không hiểu, nàng ta từng là cung tỳ của Hoàng hậu Minh Vũ, sau khi bà chết thì nàng ta còn có thể trung thành, tận tụy với ai? Bởi vì ta không thể tưởng tượng được Thái tử tiền triều vẫn còn sống. Bây giờ nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói, tất thấy mọi điều đều trở thành lẽ đương nhiên.

Hít sâu một hơi, ta hỏi: “Không phải y đã chết rồi sao?”

“Ban đầu trẫm cũng tưởng như vậy, song chỉ là nghi ngờ, về sau, kêu Triều Thần lấy tờ giấy có viết chữ mà nàng đánh rơi mới biết hóa ra lần ấy nàng bị thương ở cổ tay...” Nói tới câu cuối cùng, giọng hắn nhỏ dần.

“Hoàng thượng...” Ta sợ hãi kêu lên, e là hắn lại khó chịu, không thốt nên lời.

Song hắn ngược mắt nhìn ta, khẽ siết tay ta, ừ ừ nói: “Chuyện của Triều Thần, trẫm xin lỗi nàng.”

Ta giật mình kinh ngạc, vì sao đang yên đang lành hắn lại nhắc tới Triều Thần? Đột nhiên hắn khê ho, chất lỏng đặc sệt tràn ra khỏi khóe miệng. Trái tim đau buốt, ta cắn môi, lau giúp hắn. Hắn thở gấp, nhìn ta, nói: “Khi ấy, chuyện ở Dao Hoa cung... Ờ...”

Hắn không nhịn được, lại cúi người, nôn ra máu.

Ta cảm thấy, trái tim lạnh đi một nửa, đỡ lấy cơ thể yếu ớt, vô lực của hắn, trong đầu lại hiện lên thảm cảnh ở Dao Hoa cung.

Hắn nói chuyện ở Dao Hoa cung, hắn nói, chuyện của Triều Thần...

Cho nên hắn đã nói, hắn có lỗi với ta. Hắn nói ta đừng trách hắn.

“A Tử...”

Ôm chặt lấy hắn, ta bật khóc. “Hoàng thượng đừng nói nữa! Đừng nói nữa! Thiếp sẽ không trách chàng, không trách chàng...” Hắn đã nói như vậy thì ắt là có lý do cho việc làm ấy, ta cũng tin hắn không muốn Triều Thần tự tìm đường chết. Chuyện của Tình Hòa lần ấy hắn cũng đặc biệt gọi nàng ta tới Thiên Dận cung để nói chuyện, Lý Văn Vũ nói, là Tình Hòa tự nguyện, bằng không hắn cũng sẽ không ép.

Hắn biết mối quan hệ giữa ta và Triều Thần, vì vậy càng không để nàng ta tự tìm đến cái chết.

Run rẩy, ta bật khóc, ta thật sự rất buồn.

Triều Thần đã chết... còn chết thê thảm đến thế...

Ta mới nhớ ra, khi ấy, hắn kinh ngạc khi nghe nói Thái hậu đã kể cho ta chuyện này. Hóa ra hắn muốn giấu ta.

Nhưng hắn không chịu, vẫn muốn nói tiếp: “Trẫm không biết sự việc sẽ trở nên như vậy, trẫm chỉ để nàng ta đợi ở đó, dự kẻ đưa Dao Phi thanh đoản kiếm ra...”

Song không ngờ lại dụ ra sát thủ.

Ta cũng biết, cho dù sau đó nói ra tin Dao Phi chưa chết, Bắc Tề cũng sẽ không chịu nghe, khai chiến chỉ cần một cái cớ, không phải sao? Ai có thể nói người đang sống là Dao Phi? Ai có thể chứng minh người chết trong Dao Hoa cung chỉ là một kẻ thể thân?

Tới lúc ấy, chỉ cần một câu nói của Bắc Tề, người đó chỉ giống quận chúa của họ chứ không phải quận chúa, vậy thì thiên triều sẽ trở thành trò hề.

Ta biết, lúc đưa Dao Phi đến đã định trước sẽ có cuộc chiến này rồi. Nhưng bây giờ ta không muốn hỏi hấn bố trí cho Dao Phi ở đâu, điều đó đã không còn quan trọng, không phải sao?

Hắn lại bắt đầu khó chịu, sắc mặt tái nhợt, duy chỉ có đôi môi mỏng vẫn đượm màu sắc không tự nhiên. Động một chút là nôn ra máu.

Ta giơ tay, lấy lọ thuốc giải trong ngực áo ra, định rút nút lọ, hắn đột nhiên nghiêng người, phun ra một ngụm máu. Lọ sứ trong tay ta cầm không chắc, chỉ nghe “choang” một tiếng, vỡ tan tành.

Ta hoảng hốt kêu lên thành tiếng, thuốc giải!

Ta vừa định đỡ hắn nằm xuống, cổ tay liền bị hắn túm lấy, thấy hắn khó nhọc lắc đầu. “Không cần, thuốc giải còn rất nhiều.”

Ta gạt mình sững sốt, rất nhiều?

Cuối cùng ta cũng biết vì sao Cố Khanh Hằng đi lâu như vậy, có lẽ khi hắn nhìn thấy thuốc giải, huynh ấy tự biết một lọ sẽ chẳng thấm vào đâu nên đã bào chế ra rất nhiều lọ để mang về, đúng không?

Cũng do ta không chú ý, Hạ Hầu Tử Khâm nói, hắn đã uống mấy ngụm thuốc giải nhưng đều nôn ra, mà hôm nay Cố Khanh Hằng lại đưa ra một lọ đây. Nếu không phải còn rất nhiều thuốc thì sao có thể như vậy được?

Thế nhưng đối với hắn, số thuốc giải ấy dù có nhiều thế nào đi nữa thì vẫn không bằng một lọ đối với người ta, không phải sao?

Ta đi ra bên ngoài, tìm một lượt, quả nhiên nhìn thấy một dây lọ sứ. Hóa ra thuốc giải không hề thiếu, chỉ là đối với Hạ Hầu Tử Khâm, nhiều thuốc cũng chưa chắc đã có tác dụng.

Lúc quay người vào, đột nhiên nhớ tới bức thư khẩn mà Diêu Hành Niên phái người đưa đến, ta vẫn đang nghĩ vì sao ông ta biết chuyện này.

Lúc nghĩ đến Diêu Hành Niên, ta bỗng nhớ tới một người khác. Chính là vị đại phu được Diêu Hành Niên đưa tới khi vợ chồng Trương Lăng gây họa, hình như tên ông ta là Chu Du Thường!

Trong lòng chấn động, ta thật hồ đồ, vì sao không nghĩ ra sớm hơn chứ?

Khi đó, ông ta cho Hạ Hầu Tử Khiêm uống viên thuốc, nói rằng chỉ một lát sau hắn sẽ không khó chịu nữa. Vậy thì nếu Chu Du Thường đến, ông ta chắc chắn có cách để Hạ Hầu Tử Khâm nuốt được thứ thuốc giải này!

Ta thật đáng chết, tới bây giờ mới nghĩ ra!

Ta vội xông vào, chạy tới bên giường hắn, nói: “Hoàng thượng, thiếp đã nghĩ ra một người, có lẽ ông ta sẽ có cách để giúp chàng uống thuốc giải!”

Hắn mở mắt nhìn ta rồi nói: “Trẫm biết, Chu Du Thường.”

Trong lòng ta sững sốt, hắn biết!

Ta buột miệng hỏi: “Hoàng thượng đã biết, vì sao không truyền ông ta?”

Hắn lắc đầu. “Người được trẫm phái đi đã nói không tìm thấy người này.”

Ta hết sức kinh ngạc, không tìm thấy, vậy thì chỉ có thể là đã ẩn náu, có lẽ còn có người giúp ông ta ẩn náu. Người đó chắc chắn là

Diêu Hành Niên đã biết chuyện này, vậy thì...

Ta nắm lấy tay hắn, khẽ nói: “Hoàng thượng, nếu ông ta đưa ra điều kiện gì thì chúng ta cứ đồng ý! Nếu không có gì bất ngờ, Chu Du Thường chắc chắn đang ở gần Trường Hồ!” Diêu Hành Niên đã có tâm tư như vậy thì nên nghĩ đến chuyện, nếu Hạ Hầu Tử Khâm thỏa hiệp, ông ta nhất định sẽ đưa Chu Du Thường xuất đầu lộ diện ngay, không phải sao?

Điều khiến ta không thể hiểu được chính là, Cố Khanh Hằng tiếp xúc với thuốc giải mới biết thuốc giải đó được tinh chế từ bạc hà, vậy sao Diêu Hành Niên lại biết?

Hắn tròn mắt, xem ra hắn không phải là không biết. Trong lòng hắn rõ hơn ai hết.

Mãi sau hắn mới nói: “Trẫm không muốn cúi đầu khuất phục chuyện này.”

“Hoàng thượng!” Ta biết hắn kiêu ngạo, hắn ắt hẳn sẽ không vì chuyện này mà cúi đầu trước Diêu Hành Niên. Thế nhưng bây giờ là lúc nào? Sao hắn có thể bướng bỉnh đến vậy...

Ta cũng biết, một khi cúi đầu, sau này sẽ có rất nhiều chuyện kéo đến. Tới lúc ấy, có lẽ thứ rơi vào tay Diêu gia không chỉ có binh quyền.

Hắn tự đón lấy lọ thuốc trong tay ta, nói nhỏ: “Trẫm sẽ cố.”

Nước mắt ta lại rơi trên má, ta đau lòng nhìn hắn, thấy hắn tự uống thuốc giải. Hắn bây giờ không còn đáng vẻ làm nũng với ta, sắc mặt lạnh lùng, nhắc nhở ta đây mới là Hạ Hầu Tử Khâm, một Hạ Hầu Tử Khâm sẽ vĩnh viễn không chịu thua.

Hắn liên tục bị giày vò, uống thuốc giải rồi lại nôn ra. Hắn đang rất khó chịu, ta cũng không hơn. Dù khó chịu song hắn vẫn phải ép bản thân uống thứ thuốc giải đó. Dầu chỉ được một giọt, hắn cũng có một tia hy vọng sống sót, không phải sao? Hắn không muốn từ bỏ, ta cũng sẽ không từ bỏ.

“A Tử...” Hắn nắm lấy tay ta, dù đang khó chịu nhưng không chịu nghỉ ngơi, vẫn muốn nói chuyện: “Nàng có từng nghĩ ngại vị hoàng đế của trẫm từ đầu mà có không?”

Ta nhất thời sững sờ, ta từng nghĩ đến nhưng chưa bao giờ suy nghĩ một cách cặn kẽ. Khi ấy ta từng nói, cho dù thế nào, hắn cũng là một vị hoàng đế tốt. Bách tính chỉ cần một vị hoàng đế tốt. Nhưng giờ đây, bất luận hắn đạt được thành tích như thế nào khi tại vị, hắn chỉ là Hạ Hầu Tử Khâm, Hạ Hầu Tử Khâm mà ta yêu.

Ngại vị hoàng đế có được như thế nào, đối với ta mà nói, xưa nay đều không quan trọng, không phải sao?

Hắn chỉ cần nói một câu, giang sơn là của hắn, vậy thì ta sẽ dốc toàn bộ sức lực bảo vệ giang sơn vì hắn!

Lau mồ hôi trên mặt cho hắn, ta nhỏ giọng nói: “Trong lòng thiếp, những điều này xưa nay đều không quan trọng.”

Hắn thoáng cười, nói: “Trẫm chưa từng làm chuyện gì có lỗi với y.”

Ngón tay run run, cung biến bốn năm trước, e là hắn không tiện nói, song hắn lại nói chưa từng làm chuyện có lỗi với Tô Mộ Hàn. Hắn biết mối quan hệ giữa ta và Tô Mộ hàn nên muốn giải thích?

Trái tim đau quá! Nhìn hắn như vậy, ta cảm thấy đau lòng hơn bất kỳ ai.

Vuốt ve hai má hắn, ta khẽ nói: “Thiếp tin.” Hắn nói gì ta cũng tin. Hắn mỉm cười, siết chặt tay ta, hơi nghiêng người qua, ta biết hắn đang khó chịu.

Ta hận mình không thể san sẻ một chút với hắn.

Cho tới khi trời sáng, hắn mới mệt mỏi ngủ thiếp đi. Ta thức canh bên giường, lau mồ hôi trên thái dương hắn, đau lòng tới mức rơi nước mắt.

Chắc chắn hắn đã ngủ say, ta mới đứng dậy, ra ngoài.

Hạ Hầu Tử Khâm, lần này chàng không muốn cúi đầu khuất phục, vậy thì cái cúi đầu này, hãy để thiếp làm thay chàng.

Bất luận tương lai ra sao, ta nghĩ, ta cũng sẽ không hối hận về tất cả những việc mình làm hôm nay

Ta dặn dò Lý công công chuẩn bị văn phòng tứ bảo cho ta. Hít thật sâu, ta viết một mạch trong lá thư. Từ đầu đến cuối, đầu ngón tay ta không hề run, vì hẳn, có việc gì mà ta không thể làm chứ?

Thấy ta bước ra, Lý Văn Vũ giật mình kinh hãi. Ta nói: “Đi tìm Cố Phó tướng!”

Y ngạc nhiên, nhỏ giọng nói: “Nương nương, lúc này e là Cố Phó tướng đã nghỉ ngơi rồi.”

“Người cứ đi mời, không cần nhiều lời.” Ta biết, chiến sự chưa yên, các tướng sĩ đều phải nghỉ ngơi dưỡng sức, cho dù là việc quan trọng cũng phải nén trong lòng, bọn họ nhất định phải nghỉ ngơi cho tốt.

Hạ Hầu Tử Khâm trúng độc, chuyện bên ngoài đương nhiên Cố Khanh Hằng phải đảm đương nhiều hơn. Lý Văn Vũ thấy ta vẫn kiên trì, đành lui xuống. Ta kêu Lý công công vào chăm sóc Hạ Hầu Tử Khâm, còn ta một mình ngồi trong trướng đợi.

Rất nhanh, Cố Khanh Hằng đã đến, vừa vào cửa đã vội hỏi: “Hoàng thượng sao rồi?”

Bất giác ngoái đầu nhìn, ta lắc đầu, nói: “Người không sao, đã ngủ rồi, chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Dứt lời, không nhìn huynh ấy, ta đi thẳng ra ngoài.

Huynh ấy ngây người, cuối cùng cất bước đi theo.

Không đi xa quá, mặc dù lúc này ta mặc nam trang nhưng không đi lung tung thì vẫn hay hơn.

Đi được một đoạn, ta dừng bước, ngoảnh đầu nhìn Khanh Hằng, giơ tay rút lá thư trong tay áo, đưa cho huynh ấy. “Dùng bỏ câu đưa thư về hoàng cung ười.”

Huynh ấy kinh ngạc, hỏi theo phản xạ: “Đây là cái gì?”

Ta không giải thích, chỉ đáp: “Huynh không cần hỏi, chỉ cần làm theo lời muội nói.”

Khanh Hằng do dự giây lát, cuối cùng nhận lấy, mãi sau mới hỏi: “Hoàng thượng không biết, đúng không?”

Ta không giấu giếm, gật đầu, nếu không, ta cũng không cần đưa huynh ấy ra ngoài.

“Tam Nhi...” Huynh ấy hé môi, định nói rồi lại thôi.

Ta quay người, nói nhỏ: “Huynh mau về nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay, huynh đã rất vất vả rồi. Khanh Hằng, muội luôn cảm thấy có lỗi với huynh.” Nhớ tới lời của Cố đại nhân khi ấy, ta cũng biết, thực ra Cố Khanh Hằng không cần sống vất vả như vậy. Cha huynh ấy đứng đầu nội các, huynh ấy lại là con độc nhất, huynh ấy đâu cần phải chinh chiến nơi sa trường chứ!

Người phía sau vội vã bước lên, chặn trước mặt ta, nói: “Đừng nói lời xin lỗi với ta, muội biết ta không cần. Ta chỉ muốn thấy muội sống tốt.”

Ngước mắt, rưng rưng nhìn huynh ấy, ta gượng cười, nói: “Được, muội sẽ sống thật tốt.”

Huynh ấy bất giác nhìn về doanh trướng phía sau, nhỏ giọng nói: “Ta cố gắng bao lâu, chỉ hy vọng người có thể sống. Ta hy vọng người có thể sống hơn bất cứ ai. Tam Nhi, muội có hiểu không?”

Ra sức gật đầu, đương nhiên là ta hiểu.

“Khanh Hằng...” Ta vốn muốn nói cảm ơn nhưng lời ra tới cửa miệng lại trở thành. “Phải cẩn thận!”

Hạ Hầu Tử Khâm không thể chết, Cố Khanh Hằng cũng không thể chết.

Đối với ta, họ đều là những người vô cùng quan trọng. Ta tuyệt đối không muốn bất cứ ai xảy ra chuyện.

Bây giờ huynh ấy mới chậm rãi nở nụ cười, sau đó lại nói: “Bây giờ Bắc Tề đã tổn thất năm vạn tinh binh, nếu tính không sai, ngày mai bọn họ sẽ không xâm phạm. Theo lý mà nói, quân ta nên tiến công ồ ạt, song Hoàng thượng lại xảy ra chuyện như vậy.” Huynh ấy dừng lại rồi nói: “Vì vậy, ít nhất ngày mai sẽ ngừng chiến. Quan trọng nhất là thân phận mà muội muốn, ta vẫn chưa nghĩ ra.”

Ta cũng biết, để ta chỉ huy toàn quân, phải nghĩ ra một thân phận hợp lý trong một chốc một lát không hề dễ dàng.

Ta nên lấy thân phận

Cố Khanh Hằng lại nói: “Hiển Vương thu xếp ổn thỏa gia thất, chắc ngày mai sẽ trở lại.”

Ta mới nhớ ra nơi này gần đất phong của Hiển Vương nhất, bách tính ở đó đều di tản về phía đông. Chẳng trách không thấy Hiển Vương. Ngày mai y trở lại, vì chuyện của Hạ Hầu Tử Khâm sẽ là một vấn đề nan giải.

Ta gật đầu, nói với huynh ấy: “Việc này muội đã biết, huynh đi đi!”

Huynh ấy nhìn ta một cái rồi xoay người rời đi. Nhìn bóng lưng huynh ấy, đôi tay ta siết chặt.

Phong thư đó ta gửi cho Diêu Thục phi, bởi vì ta biết, nàng ta có tình cảm với Hạ Hầu Tử Khâm. Bây giờ ta chỉ có thể đánh cược xem nàng ta thật sự có một người cha làm mọi việc vì nàng ta hay không.

Hạ Hầu Tử Khâm không thể cúi đầu trước Diêu Hành Niên, vậy thì để ta cúi đầu trước Diêu Thục phi. Trong thư, ta đã kể cho nàng ta tình hình ở nơi này, hy vọng nàng ta ra mặt, đưa Chu Du Thường đến.

Nếu nàng ta có thể cứu Hạ Hầu Tử Khâm, nàng ta muốn gì, ta sẽ cho hết. Lúc này, ta cũng không sợ nàng ta biết chuyện ta giả chết, còn việc gì quan trọng hơn tính mạng của Hạ Hầu Tử Khâm chứ?

So với việc để Hạ Hầu Tử Khâm trao đổi với Diêu Hành Niên, chi bằng ta trao đổi với Diêu Thục phi.

Dù thế nào đi nữa, giữa ta và nàng ta cũng chỉ là chuyện tranh giành quyền lực nơi hậu cung, ta biết rõ trong lòng Diêu Thục phi có Hạ Hầu Tử Khâm, vậy ta còn sợ cái gì? Bất luận tương lai ra sao, nàng ta cũng sẽ không làm hại hấn.

Rất nhanh, tin tức sẽ đến tai nàng ta, nàng ta vốn là con nhà tướng, nếu gấp rút lên đường ắt phải nhanh hơn ta rất nhiều, Hạ Hầu Tử Khâm nhất định có thể cầm cự tới lúc đó. Còn nàng ta làm cách nào để xuất cung, ta không cần lo lắng.

Quay người vào lều, hấn vẫn đang ngủ.

Lý công công bèn nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, chuyện của Hoàng thượng có cần bẩm báo với Thái hậu không?”

Ta ngáy người, lập tức lắc đầu. “Chuyện này tuyệt đối không được truyền ra ngoài.” Nếu Thái hậu biết, nhất định sẽ biết cả việc Hạ Hầu Tử Khâm truyền ngôi, sự việc sẽ loạn thêm.

Lúc này, trời vẫn chưa sáng hẳn, ta cuộn tròn bên giường hấn, chớp mắt một lúc. Lý công công đứng canh một bên, không gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Nghỉ được khoảng một canh giờ, ta chợt tỉnh, thấy hấn vẫn đang ngủ, vì vậy không ai đánh thức hấn. Đồ ăn Lý công công đi lấy cho ta đã nguội, ta cũng không nói gì, chỉ ngồi ăn tạm.

Chỉ một lát sau, nghe thấy tiếng huyền náo từ bên ngoài vọng vào, ta đóng tai lắng nghe, mới biết Hiển Vương đã trở lại.

Giật mình, ta nháy mắt ra hiệu cho Lý công công, y hiểu ý, vội rảo bước ra ngoài.

Lúc ngoái đầu nhìn, liền thấy hấn cảnh giác mở mắt. Ta hoảng sợ, thấy hấn nhồm người dậy, ta vội đỡ lấy hấn rồi nói: “Hoàng thượng mau nằm xuống.”

Song hấn lắc đầu. “Trẫm nghe thấy Hiển Vương đã trở về?”

Ta cắn môi, hấn khẽ cười, nói: “Trẫm chưa từng thấy nàng như vậy. A Tử, nàng thay y phục giúp trẫm!”

Ta giật nảy mình, vội nói: “Hoàng thượng muốn làm gì?”

Hấn đáp: “Tam đệ của trẫm đã tới, sao trẫm có thể không gặp?”

Ta cũng biết điều này, nếu hấn không gặp Hiển Vương, nếu Hiển Vương bắt đầu nghi ngờ, hơn nữa còn biết được tình trạng của hấn, vậy thì y sẽ nghĩ đến việc truyền ngôi. Hạ Hầu Tử Khâm đã muốn trao ngôi vị cho Tấn Vương, có lẽ lúc này Tấn Vương đang ở hoàng đô, Hiển Vương chỉ cần điều tra là biết ngay, không phải sao?

Thế nhưng...

Nhìn nét mặt nhợt nhạt của hắn, ta không biết hắn có cảm cự được không.

“Hoàng thượng...”

Hắn ngắt lời ta: “Trẫm cảm thấy vẫn ổn, cứ làm theo ý của trẫm đi!” Ta còn muốn nói nhưng nhìn dáng vẻ của hắn, đành phải nín lại. Ta đứng dậy, lấy bộ y phục bên cạnh, mặc cho hắn.

Do bị bệnh, sắc mặt nhợt nhạt một chút cũng không sao nhưng màu môi của hắn, chỉ cần nhìn là biết đã bị trúng độc.

Ta đến vội vàng, không mang theo bất cứ đồ trang điểm nào để phủ lên cho hắn. Vậy thì phải làm thế nào đây?

Dường như hắn nhìn thấu tâm tư ta, đưa tay chỉ cái hộp bên cạnh rồi nói: “Mang cái hộp kia qua đây!”

Ta gạt đầu, cầm lấy, mở ra mới phát hiện đó là một hộp phấn, bên cạnh còn có son.

Hắn quả thật đã chuẩn bị tất cả.

Lấy phấn qua, ta run rẩy bôi lên đôi môi mỏng của hắn, từng chút một. Dù sao cũng đang bị bệnh, nếu môi đỏ sẽ thành bất thường, do đó nên làm cho nó trở nên trắng nhợt.

Lúc này, âm thanh bên ngoài càng lớn hơn, nghe thấy Lý công công nói: “Vương gia, Hoàng thượng còn đang nghỉ ngơi, chi bằng chút nữa ngài hãy đến.”

“Người đi bẩm báo với Hoàng thượng, bản vương có việc quan trọng cần bẩm báo!” Nghe giọng nói của Hiến Vương, hôm nay y nhất định phải vào bằng được.

“Ôi, vương gia...” Lý công công hình như không ngăn được.

Đúng là người của Hạ Hầu gia, những tướng quân khác, ai dám xộc vào như vậy chứ? Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Lý Tử, để Hiến Vương vào!”

Ta vội đứng sang một bên, thấy Lý công công vội vàng chạy vào, nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm đang ngồi, dường như y giặt mình kinh hãi, vội tiến lên, nói: “Hoàng thượng, nô tài không biết Hoàng thượng đã tỉnh, nô tài đáng chết!” Nói xong, y còn tự vả vào mi

Hiến Vương đã sải bước vào trong, quỳ một chân xuống, nói: “Thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế!”

“Tam đệ không cần đa lễ, khụ khụ!” Hắn khê ho mấy tiếng.

Hiến Vương đứng dậy, nhìn thấy dáng vẻ của Hạ Hầu Tử Khâm, y nhú mày, nói: “Thần vừa trở lại đã nghe nói Hoàng thượng long thể bất an, trong lòng lo lắng, vội vã qua thăm người. Hoàng thượng bây giờ thế nào rồi?”

Hắn khê cười, nói: “Bệnh của trẫm không đáng ngại.”

Hắn vừa dứt lời thì Lý công công liền nói: “Vương gia, người không biết đấy thôi, sau khi người rời đi, Hoàng thượng ngày đêm lao lực nên mới... mới sinh bệnh.”

Trong lòng cười thầm, Lý công công rất biết nhìn sắc mặt.

Nét mặt Hiến Vương thoáng thay đổi, y cúi đầu, nói: “Thần có tội, lúc này mới có thể trở về san sẻ cùng Hoàng thượng. Mấy ngày tới, xin Hoàng thượng hãy nghỉ ngơi, chiến sự cứ giao cho thần. Thần nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng!”

Trong lòng thoáng xao động, như vậy cũng tốt. Để Hiến Vương nhìn thấy vẻ ốm yếu, xanh xao của Hạ Hầu Tử Khâm, sau đó chính miệng y nói muốn san sẻ với hắn, vậy thì Hạ Hầu Tử Khâm có thể quang minh chính đại không ra mặt.

Thế nhưng, điều duy nhất không ổn là nếu cứ như vậy, đại quân há chẳng phải lại rơi vào tay Hiến Vương ư? Thế thì những điều chúng ta suy tính trước đó không phải đều thành công cốc sao?

Nếu ngay từ đầu đã như vậy thì Hạ Hầu Tử Khâm không cần ra tiền tuyến. Song tình hình bây giờ thế này, hắn nên từ chối thế nào?

Trong lòng ta hoảng loạn nhưng nét mặt Hạ Hầu Tử Khâm không hề thay đổi, khoe miệng mỉm cười, khẽ nói: “Tam đệ có lòng, trẫm cảm thấy rất mừng. Chiến sự giao cho tam đệ, trẫm cũng yên tâm, nhưng ở nơi này có một người còn thích hợp hơn bất cứ ai để làm quân sư của toàn quân.”

Lời của hắn khiến vẻ mặt Hiển Vương biến sắc cũng bất giác siết chặt hai tay.

Ánh mắt hắn nhìn sang phía ta, vẫy tay ra hiệu cho ta bước qua. Ta ngập ngừng giây lát, cuối cùng cất bước đi lên. Hắn kéo tay ta, lôi qua. Cảm thấy bàn tay hắn không có chút sức lực, vậy thì ta đành phải giả vờ cho giống vẻ bị kéo.

Ánh mắt Hiển Vương đượm vẻ khó tin, y chỉ vào ta, hỏi: “Y là ai?”

Ta mới nhớ ra, này giờ ta không nói gì, trên người còn mặc trang phục của binh sĩ, cho nên chỉ nhìn thì y không thể biết.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười, giơ tay cởi mũ của ta, trong chớp mắt, mái tóc dài đen nhánh buông xuống. Ta cũng giật mình kinh hãi, có điều vẫn không thể lên tiếng. Ta không biết hắn muốn cho ta thân phận như thế nào.

Hiển Vương kinh ngạc nói: “Hoàng thượng, nàng ta là...”

Ánh mắt Lý công công cũng hết sức ngạc nhiên, có điều y càng không dám nói.

Hạ Hầu Tử Khâm không đáp, chỉ gọi: “Lý Văn Vũ!”

“Có thuộc hạ!” Lý Văn Vũ vội chạy vào.

Hắn nói: “Đưa thư của Hoàng đế Đại Tuyên cho vương gia đọc.”

Ta giật mình kinh ngạc, Hoàng đế Đại Tuyên?

Đúng thế, ta vẫn không biết, giữa hắn và Đại Tuyên rốt cuộc có trao đổi gì?

Lý Văn Vũ nghe lệnh, rút từ trong người ra một lá thư, còn có kim ấn. Ta hoảng hốt nhìn y. Lúc trước, khi còn ở Trường Hồ, ta hỏi y có mang theo thứ gì đó như lệnh bài để chứng minh thân phận không, song y nói không có.

Vậy thì thứ này là của Đại Tuyên ư?

Hiển Vương nghi ngờ nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, cuối cùng nhận lấy, bóc lá thư đó ra.

Từ chỗ ta đứng chỉ có thể nhìn xuyên qua mặt sau của lá thư, lờ mờ nhìn thấy nét ch bên trên, còn viết gì thì ta hoàn toàn không nhìn rõ. Có điều, ta có thể nhìn thấy phía dưới có đóng dấu. Đó là ngọc tỷ của Hoàng đế Đại Tuyên.

Đây là thủ dụ.

Hiển Vương xem xong lá thư, sắc mặt thay đổi, quỳ xuống nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Hoàng thượng, cho dù nàng ấy là công chúa của Đại Tuyên thì thế nào chứ? Bây giờ là chiến sự của thiên triều ta, sao người có thể trao quyền thống lĩnh toàn quân cho nàng ấy?”

Bàng hoàng sững sốt, y nói gì, ta là công chúa của Đại Tuyên?

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười, ôm lấy ta, nói: “Nhưng chẳng bao lâu nữa nàng ấy sẽ trở thành phi tử của trẫm.”

“Hoàng thượng, chuyện này...”

Hiển Vương còn muốn nói song bị hắn cắt lời: “Còn có một điểm quan trọng nhất, công chúa là đồ đệ của quân sư Bắc Tề. Trẫm cảm thấy nàng ấy có thể hậu sinh khả úy.” Lúc hắn nói lời này, ánh mắt nhìn chăm chăm lên khuôn mặt ta. Tay hắn vô lực, song ta nắm chặt tay hắn.

Hậu sinh khả úy.

Hạ Hầu Tử Khâm, ta chắc chắn sẽ không để chàng phải thất vọng.

Tô Mộ Hàn...

Mỗi lần nhớ tới y, trong lòng ta đau đớn tột cùng. Ta muốn quang minh chính đại giao đấu với y, còn muốn hỏi y vì sao lại lựa chọn thủ đoạn như vậy để hại hần?

Chẳng trách y nói có một vài người phải dựa vào thù hận mới có thể sống tiếp.

Y hận Hạ Hầu Tử Khâm...

Lý lẽ của Hạ Hầu Tử Khâm khiến Hiển Vương không thể nói câu nào.

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn Lý công công, Lý công công hiểu ý, vội lấy một chiếc hộp ở bên cạnh ra, quỳ xuống, dâng lên trước mặt ta.

Ta mở hộp phát hiện, bên trong là soái ấn.

Giơ tay nhận lấy, nặng quá! Giống như trái tim ta vậy.

Hóa ra, hần đã nghe thấy cuộc đối thoại của ta và Cố Khanh Hằng ngày hôm qua. Cũng chỉ có hần mới có đủ sức trao cho ta thân phận này, nắm giữ đại quyền, lại còn ở trước mặt Hiển Vương, như vậy càng không ai dám nói gì. Quả thật, tình trạng hiện nay của ta vẫn cần Hiển Vương phụ tá. Ta cùng lắm cũng chỉ là một quân sư, nhưng lạ là binh quyền lại nằm trong tay của quân sư.

Mãi sau mới thấy Hiển Vương lên tiếng: “Hoàng thượng đã coi trọng nàng ấy, vậy thần đương nhiên không có ý kiến. Hôm nay thần mới trở về, trước mắt sẽ ra tiền tuyến tìm hiểu quân tình, Hoàng thượng nghỉ ngơi cho tốt!”

Hần lạnh nhạt nói: “Vây phiền tam đệ!”

“Thần cáo từ!” Hiển Vương đứng dậy, ra ngoài.

Lý Văn Vũ ngậy người, cũng vội theo ra.

Ta sực tỉnh, thấy cơ thể Hạ Hầu Tử Khâm hơi chao đảo, vội rút đồ trong tay cho Lý công công, giơ tay ra đỡ hần. Đến tay hần cũng run bần bật, hần gắng gượng mỉm cười. “Như vậy thì trầm yên tâm rồi!”

Cõi lòng ấm áp, ta nhe răng, nói: “Hoàng thượng nghỉ ngơi đi!”

Nắm lấy tay ta, hần cười, nói: “Trầm đối.”

Nghe vậy, Lý công công vui mừng nói: “Nô tài đi lấy đồ ăn ngay đây!” Dứt lời, y vội vàng chạy đi.

Hần lập tức thu lại nét cười, cất lời: “Trầm vốn không muốn giao việc này cho nàng.”

“Không, Hoàng thượng vẫn nên giao cho thiếp. Thiếp sẽ dốc toàn bộ sức lực vì chàng.” Nhìn hần, ta kiên định nói.

Đáy mắt có chút ngấn ngợ, hần một mực dựa lên người ta, khẽ nói: “Cho dù đối phương là tiên sinh của nàng?”

Xem ra ci của ta ngày hôm đó, hần đã đoán ra hết.

Sững sờ, cuối cùng ta gật đầu.

Ta xưa nay chưa từng nghĩ ta và Tô Mộ Hàn có thể có ngày hôm nay, nhưng lúc này ta và y đều không có đường lui.

“Thiếp chỉ có một yêu cầu.”

“Hử?”

“Chính là Hoàng thượng phải sống.”

Hần ngậy người, cuối cùng gật đầu. “Được!”

Trong lòng ta tính toán, không lâu sau khi nhận được tin, Diêu Thục phi sẽ gấp rút lên đường, đi không ngừng nghỉ. Khi nàng ta đến, hần sẽ được cứu.

Nghĩ vậy, khoe môi ta bắt giác cong lên.

Giờ đây, cuối cùng ta cũng hiểu được khoảng thời gian hần một mình chống đỡ với mọi chuyện khi ta ở trong lãnh cung, hần từng nói, chỉ cần ta biết, hần vĩnh viễn có thể chống đỡ được. Còn bây giờ, đối với ta, ta chỉ cần hần sống, con đường phía trước khúc khuỷu hơn nữa, ta cũng sẽ tiến lên, không lùi bước, bởi vì luôn có một người chờ đợi ta.

Ánh mắt hướng về phong thư bên cạnh, do dự giây lát, cuối cùng ta cầm nó lên. Chỉ thấy trên đó biết: “Án của Công chúa Trường Phù.” Thứ bên cạnh chắc chắn là của công chúa.

“Hoàng thượng...” Ta thẳng thốt mãi không thôi, rốt cuộc là chuyện gì?

“Trẫm sắp xếp cho nàng đi Đại Tuyên cũng là vì muốn cho nàng một thân phận. Hoàng đế Đại Tuyên đã đồng ý, thu nhận nàng làm nghĩa muội, phong hiệu là Trường Phù.”

Ta kinh ngạc, thứ này vốn là để đưa cho người của Đại Tuyên tiếp ứng ta ở sông Tầm xem, nhưng lại được hần dùng để... lừa gạt Hiển Vương.

Nghĩ đến hai từ “lừa gạt”, không biết vì sao, ta đột nhiên muốn bật cười.

Nắm tay hần, ta hỏi: “Vì sao Hoàng đế Đại Tuyên lại sẵn lòng đồng ý với yêu cầu của Hoàng thượng?” Yêu cầu như vậy có phần hơi quá.

Bảo vệ ta, cho ta thân phận công chúa, thậm chí còn vui lòng bào chế thuốc giải cho Hạ Hầu Tử Khâm, đối với quân chủ của một nước như Hoàng đế Đại Tuyên, tất cả những điều này đã vượt quá phạm vi nhân từ của y.

Ít nhất, nếu là Hạ Hầu Tử Khâm, hần tuyệt đối sẽ không đồng ý. Ta rất tò mò, hần đã dùng thứ gì để trao đổi? Rốt cuộc là thứ gì mà có thể khiến Hoàng đế Đại Tuyên đồng ý làm như vậy?

Hần khẽ cười, nói: “Trong tay trẫm có nữ nhân mà y xem như bảo bối.”

Ta giật mình kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Ai?”

“Trẫm nghe nói Hoàng đế Đại Tuyên yêu tha thiết biểu muội của y.”

Ta sững sờ, chẳng trách khi ở Thượng Lâm uyển, y uống nhiều đến vậy, còn nói với thị vệ của y là đã rất lâu rồi y chưa được nghe nàng ấy gọi hai tiếng: “Biểu ca.” Hóa ra người y yêu là biểu muội, cho nên khi Dao Phi gọi Hạ Hầu Tử Khiêm là “biểu ca” ngay trước mặt mọi người, y mới có vẻ hốt hoảng, ngẩn ngơ như vậy.

Hạ Hầu Tử Khâm cười đắc ý. “Nàng cho rằng trẫm phái Cố Khanh Hằng ra ngoài lâu như vậy để làm gì?”

Ta kinh ngạc. Ta vốn luôn cho rằng vì phải bào chế nhiều thuốc giải nên Cố Khanh Hằng mới mất nhiều thời gian, hóa ra...

“Hoàng thượng muốn Khanh Hằng đi tìm biểu muội của Hoàng đế Đại Tuyên?”

Hần chớp chớp mắt nhìn ta. “Nàng nói xem?”

Ta vừa định nói, liền nghe thấy Lý công công tiến vào, nói với hần: “Hoàng thượng, nô tài kêu bọn họ nấu canh, người uống một chút đã...”

Ta vội đón lấy nói với y: “Đưa cho ta, người ra ngoài

Ta bón cho hần uống, hần mới uống một ngụm, đột nhiên nghiêng người, nôn ra một ngụm máu. Ta vô cùng sợ hãi, thuốc giải tối qua đã hết công dụng rồi ư? Thảm thiết vong, hần uống được quá ít thuốc giải, có thể chịu đựng lâu như vậy quả thật không dễ dàng. Đặt bát canh trong tay xuống, ta đỡ hần rồi nói: “Hoàng thượng...”

Hần lắc đầu, cười bất đắc dĩ. “Bây giờ trẫm không ăn nổi thứ gì.”

“Hoàng thượng nghỉ ngơi đi!” Ta đỡ hấn nằm xuống, hấn cũng không cự tuyệt.

Ta biết hấn đang khó chịu, không nỡ cho hấn uống thuốc giải nữa. Ngồi bên hấn một lát, dường như hấn bắt đầu mơ màng. Tay ta chậm chậm lướt trên gò má gầy guộc của hấn, cắn chặt môi. Sau đó, ta đứng dậy, đi ra ngoài.

Ở đây cạnh hấn, ta cũng không thể không quan tâm tới tình hình quân sự, bằng không, sao ta có thể dẫn quân đánh trận?

Cũng may, bản đồ địa hình của Trường Hồ được treo trong doanh trướng. Nhìn kĩ, ta ghi nhớ từng chút một. Sau đó, ta phân tích ưu thế của quân doanh giữa quân địch và quân ta rồi từ từ suy nghĩ về chiến dịch ngày hôm qua.

Trong đầu đã có những nét sơ lược, lát nữa ta sẽ được nghe về tình hình nửa tháng gần đây. Khi quay trở vào bên trong, hấn vẫn chưa tỉnh. Đưa mắt nhìn kim án ở đầu giường, chần chừ giây lát, cuối cùng ta bước lên, nắm chặt nó trong tay. Nhìn nam tử trên giường, khóe miệng ta cong lên. Sao ta không biết, trong tay hấn nào có biểu muội của Hoàng đế Đại Tuyền chứ?

Hấn muốn Cố Khanh Hằng ra ngoài lâu như vậy, mặc dù ta không biết hấn sai huynh ấy điều tra cái gì nhưng ta biết, hấn muốn Hoàng đế Đại Tuyền biết, biểu muội của y đang nằm trong tay hấn.

Hoàng đế Đại Tuyền vì yêu sâu đậm nên tâm trí rối loạn. Song có thể ngoài điều này, giữa hấn và Hoàng đế Đại Tuyền vẫn còn trao đổi lợi ích khác.

Hít thật sâu, ta quay người đi ra ngoài. Bắt đầu từ giây phút này, ta là Công chúa Trường Phù, là quân sư của quân doanh.

Tiên sinh...

Ta cắn môi, y đã cho ta mọi thứ, vậy mà lúc này, y lại muốn cướp đoạt tất cả.

Thế nhưng, ta tuyệt đối không cho phép!

Ra đến bên ngoài, Lý Văn Vũ vội nói: “Nương nương...”

Ta ngắt lời y: “Lý đại nhân, xin hãy nói năng thận trọng. Bản cung là Công chúa Trường Phù.”

Mặt biến sắc, y vội nói: “Vâng, thuộc hạ lỡ lời!”

Trời sẩm tối, cả quân doanh đều đã biết đến ta. Hạ Hầu Tử Khâm thật sự tính toán rất tốt, để Hiến Vương chính miệng công bố với toàn quân, càng làm tăng thêm độ tin tưởng, không ai nghi ngờ. Cũng may, thủ dụ và kim án của Hoàng đế Đại Tuyền đều là thật. Thân phận của ta cũng là thật.

Cuộc đình chiến lần này có thể kéo dài ba ngày.

Sức khỏe của hấn ngày càng xấu, nhiều lúc ngủ mê mết, vẫn gắng gượng uống thuốc giải nhưng đều không chịu được, không ngừng nôn ra máu...

Bắc Tề hao binh tổn tướng, ta nghĩ Tô Mộ Hàn nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo, phòng thủ khi bọn ta tấn công. Chắc y cũng cảm thấy kỳ lạ khi đại quân của thiên triều không có động tĩnh gì.

Thế nhưng, ta chỉ cần ghi nhớ kĩ càng mọi tình tiết của hai bên, trên chiến trường không thể có bất cứ sơ hở nào. Ta cần phải chuẩn bị thật đầy đủ. Trận chiến này chỉ có thể thắng, không thể thua.

Tới ngày thứ tư, sĩ khí quân thiên triều dâng cao, nhuệ khí được nuôi dưỡng nhiều ngày, chỉ đợi trận tấn công này.

Ta hạ lệnh, tấn công.

Không lên ngựa. Đã là công chúa, vậy thì phải ngồi xe ngựa. Ta để Cố Khanh Hằng ở lại trong doanh trại để bảo vệ Hạ Hầu Tử Khâm, trong số ngự tiền thị vệ, cũng chỉ mang theo một mình Lý Văn Vũ.

Nhìn đại quân Bắc Tề từ xa.

Trông thấy xe ngựa của y chậm chậm xuất hiện trong tầm mắt, ta bắt giắc siết chặt hai tay.

Giọng của Hiển Vương truyền đến: “Bản vương rất muốn thấy thủ đoạn của công chúa, hy vọng công chúa đừng vì đối phương là ân sư mà hạ thủ lưu tình!”

Ta sẽ không nể tình!

Tô Mộ Hàn, y nợ ta một lời giải thích.

64. Chương 64

Ta cười lạnh lùng một tiếng rồi nói: “Hoàng huynh đã muốn bản cung đến phụ tá Hoàng thượng, bản cung đương nhiên sẽ cố hết sức.” Hiển Vương thúc ngựa đi lên, nói với ta: “Bản vương rất tò mò, Tuyên hoàng đệ hạ và Hoàng thượng rốt cuộc đã có trao đổi gì?”

Trong lòng hơi căng thẳng song ta thản nhiên trả lời: “Điều này thì vương gia không cần biết.”

Quả nhiên thấy sắc mặt y lóe lên tia không vui, y vừa định nói liền nghe thấy tiếng khua chiêng giống trống vang dội từ phía Bắc Tề, kèn lệnh cũng lập tức cất lên. Siết chặt hai tay, ta nhìn theo hướng tiếng trống.

Thế nhưng, đại quân không có vẻ gì là sắp lao ra tiến công, ta cảm thấy ngạc nhiên, một lát sau, tiếng trống từ từ lắng xuống. Ta và Hiển Vương nhìn nhau, trong mắt y cũng đầy vẻ kinh ngạc.

Khoảng một khắc sau, đại quân Bắc Tề rút lui. Tướng sĩ bên ta vô cùng sửng sốt, vừa nãy còn trong tư thế toàn quân chờ lệnh, bỗng chốc đã lùi xa nghìn trượng.

Lòng ta trĩu nặng, xem ra Tô Mộ Hàn cũng tính toán chính xác là sĩ khí của đại quân thiên triều đang dâng cao nên muốn dùng cách này để làm giảm nhuệ khí của đại quân thiên triều. Nếu ta tính toán không nhầm, đừng nói Bắc Tề hôm nay không đánh, e là ngày mai cũng sẽ không đá

Đứng bật dậy, ta hét lớn: “Hạ lệnh xuống, đánh trống, tiến công.”

Hiển Vương kinh ngạc, lập tức nói: “Xem ra công chúa vẫn là kẻ ngoại đạo, đến đạo lý giặc cùng chó đuổi cũng không hiểu.” Lời của y rõ ràng đầy vẻ mỉa mai.

Ta nhìn y, trầm giọng nói: “Vương gia cho rằng bọn chúng là bại quân ư?” Còn chưa đánh trận, chính bọn chúng rút lui trước thì sao có thể coi là giặc cùng đường?

Sĩ khí của quân ta không phải hôm nào cũng tốt như vậy, nếu tâm tư của Tô Mộ Hàn đúng như ta phán đoán, y sẽ nhận định đại quân thiên triều sẽ không truy kích. Dựa vào những trận đánh trước, các tướng quân của thiên triều ắt hẳn đều cho rằng hành động này của Bắc Tề chính là lặp lại trò mai phục. Nhưng ta có thể khẳng định, phía trước không có quân mai phục!

Tô Mộ Hàn muốn đánh tan sĩ khí của quân đội thiên triều.

Nâng cao soái ấn, ta hét lớn: “Không nghe thấy mệnh lệnh của bản cung sao? Tấn công!”

Mặt Hiển Vương biến sắc, song tiếng trống đã vang lên từng hồi.

“Nghe lệnh bản cung, tiến công toàn diện!”

Ta vừa dứt lời, một tướng quân tiên phong xông ra, tiếp đó, hàng nghìn, hàng vạn người ồ ồ xông lên. Cả vùng đất trống ở Trường Hồ chìm trong tiếng “rầm rập”.

Các tướng sĩ hét vang “xông lên” vừa lao thẳng ra chiến trường.

Hiển Vương kinh hãi nhìn ta, nghiêng răng nói: “Nếu trận chiến này bại trong tay công chúa, bản vương quyết không tha!” Nói xong, không nhìn ta, y kéo dây cương, thét to một tiếng, phi ngựa lên.

Nhìn cảnh tượng trước mặt, ta hít thật sâu.

Đa số mọi người sẽ có suy nghĩ giống Hiển Vương, lúc này không nên tấn công. Đại quân của Bắc Tề rút lui, vậy thì chỉ cần trở mắt nhìn bọn chúng rút lui, nhưng giờ đây ta lại hạ lệnh tấn công, y kinh ngạc, ta cũng vậy.

Do khoảng cách quá xa, ta chỉ có thể trông thấy đại quân của Bắc Tề chuyển hướng, bị ép phải nghênh chiến. Quân ta đột ngột tiến công khiến bọn chúng trở tay không kịp.

“Công chúa!” Lý Văn Vũ đi tới bên cạnh xe ngựa của ta.

Ta không quay đầu nhìn y, ánh mắt vẫn tập trung vào chiến trường phía trước, nhỏ giọng nói: “Lý đại nhân, trận này thắng rồi!”

Người bên cạnh tỏ vẻ kinh ngạc, buột miệng hỏi: “Vì sao công chúa khẳng định như vậy?” Mặc dù y hỏi thế nhưng ngữ khí rất vui mừng. Y tin lời ta nói.

Ta không đáp, chỉ lạnh lùng nhìn về phía trước.

Lần này, Bắc Tề chuẩn bị để rút lui nên không chuẩn bị nghênh chiến. Tô Mộ Hàn không ngờ kẻ xuất trận không phải Hạ Hầu Tử Khâm mà là ta. Chỉ trong một canh giờ, tiền phương truyền đến tin thắng lợi. Đại quân của Bắc Tề thua không còn mảnh giáp.

Các tướng sĩ định thừa thắng xông lên nhưng ta hạ lệnh ngừng tấn công. Tiến sâu hơn nữa, ta không thể tính toán chắc chắn được, ta không thể mạo hiểm như vậy.

Hạ lệnh dời quân.

Đại quân Bắc Tề không tiến công sang, vậy thì quân ta sẽ áp sát. Hạ Hầu Tử Khâm từng nói, thứ hắn muốn không chỉ là Bắc Tề lui binh.

Bây giờ ta mới biết, khi ra trận, tất cả mọi việc đều không do bản thân làm chủ. Ta ngồi ở vị trí này, cũng có thể không chút do dự vượt qua biên giới hai nước, tiến vào lãnh thổ của Bắc Tề.

Từ sau lần đại quân Bắc Tề đại bại, phía Bắc Tề đã hai ngày không truyền ra tin tức gì. Bọn họ dường như thật sự án binh bất động.

Quân doanh thiên triều.

Ta nhìn chăm chú vào tấm bản đồ của Trường Hồ, Hiển Vương vừa chỉ mấy nơi vừa nói: “Đại doanh của quân ta hiện đang đóng ở đây, Bắc Tề lùi về phía sau sẽ là rừng cây rậm rạp, nơi này lại có vách núi cheo leo, chỉ được nối liền với nhau bằng một cây cầu treo.”

Ta ngắt lời y: “Vương gia sai rồi, bây giờ không chỉ có một cây cầu treo.” Nếu không, bao nhiêu binh sĩ như vậy, chỉ có một cây cầu treo thì làm sao có thể qua lại nhanh chóng? Mặc dù ta chưa từng nhìn thấy nhưng cũng dám chắc điều ta suy đoán là chính xác.

Các tướng quân đều lộ vẻ ngạc nhiên song có một người lên tiếng: “Công chúa nói không sai, trinh thám được sai đi sáng nay đã báo cáo, trong khu rừng phía trước có hơn hai mươi cây cầu. Xem ra người Bắc Tề đã chuẩn bị từ khá lâu rồi.”

Ta quay đầu, thấy Cố Khanh Hằng từ ngoài tiến vào.

Ánh mắt Hiển Vương lộ vẻ kính phục.

“Nhưng đại quân Bắc Tề đã hai ngày không có động tĩnh.” Một người nói.

Ta nhỏ giọng nhận định: “Không tấn công, như vậy chỉ có thể là bọn họ đã nghĩ ra cách khác.” Cách gì thì ta chưa đoán được.

Tất cả trầm mặc trong chốc lát, bỗng một vị tướng quân nói: “Lần này đại quân Bắc Tề rút lui, địa điểm đóng quân phía sau không còn nhiều, chỉ có thể là ba nơi: nơi này, nơi này và nơi này.” Y chỉ từng chỗ.

Ta nhíu mày, lại thấy Hiển Vương lên tiếng: “Không hay rồi! Bọn chúng lui về vùng núi, địa thế cao, không phải có thể độc chiếm đầu nguồn của sông ngòi à?” Trên bản đồ thể hiện rất rõ ràng.

Sông Lật Thủy chảy xuôi dòng từ đỉnh núi kia, xuyên qua vùng đất trống Trường Hồ.

Một tướng quân khác kêu lên thất thanh: “Ý của vương gia là bọn họ sẽ hạ độc nguồn nước.” Y nói xong, các tướng quân đều kinh hãi, Ta hít một hơi, nhìn bề ngoài thì có vẻ sẽ như vậy.

“Có cần trữ nước không?” Hiễn Vương đề nghị.

Ta chần chừ giây lát, cuối cùng gật đầu. “Trữ nước có thể xem như biện pháp đề phòng, bản cung cho rằng có thể dùng cách này. Ngoài ra, hãy dẫn dò một nhóm binh sĩ khác, chặt một ít cây cỏ ở trên núi phía sau, quần thành người rơm. Phải mau thực hiện việc này!”

Trần Tướng quân không hiểu. “Làm vậy thì có ích gì?”

Ta im lặng, ta chỉ có thể đoán được sơ lược kế sách của Tô Mộ Hàn, rốt cuộc y có làm như vậy không, ta còn phải xem y có hạ độc nguồn nước hay không thì mới biết được.

Thấy ta không nói gì, Hiễn Vương lên tiếng: “Hạ lệnh xuống dưới, làm theo lời dặn của công chúa.”

Hiễn Vương đã nói như vậy, không còn ai dám nói nữa.

Ta lại nói: “Phải hết sức cẩn trọng, bắt đầu từ ngày mai, không được lấy nước từ sông Lật Thủy. Truyền lệnh xuống dưới, cho binh sĩ đào giếng. Hơn nữa, phái người để ý kĩ càng tới nguồn nước, một khi phát hiện có độc, nhất thiết phải cấp báo!”

Nếu Tô Mộ Hàn định dùng kế sách này, vậy thì thời gian hạ độc chắc trong khoảng giờ Ngọ của một ngày nào đó, bởi vì thời điểm này đã qua bữa trưa, bọn chúng muốn hạ độc cũng chỉ có thể nhắm vào bữa tối. Đại quân Bắc Tề có cả một buổi chiều để chuẩn bị. Dội binh sĩ thiên triều trúng độc, bọn chúng sẽ tấn công vào ban đêm.

Ngơ ngẩn nhìn bản đồ Trường Hồ, ta nghĩ nếu Tô Mộ Hàn không dùng kế này, y sẽ làm thế nào?

Nghiến răng, ta quả thật không nghĩ ra được.

Thế nhưng, y đã hạ lệnh lui quân, vậy thì đại quân Bắc Tề chỉ có thể đóng quân ở ba địa điểm như vị tướng quân kia vừa nói. Chỉ có địa điểm đó gần với đầu nguồn sông Lật Thủy, hai điểm còn lại có vị trí địa lý không thuận lợi, chắc Tô Mộ Hàn sẽ không có hứng thú.

Lúc ra khỏi doanh trướng, ta chợt nhớ tới Hàn Vương. Nếu là Hàn Vương, y sẽ làm thế nào?

Hai tay siết chặt, giả sử chỉ có Tô Mộ Hàn, ta nghĩ, phần thắng của ta có thể lớn hơn một chút. Nhưng còn Hàn Vương, ta không hiểu y, nếu y có cách hay hơn, vậy thì trận chiến này của ta e là sẽ khó khăn.

“Công chúa đã về?” Bên ngoài doanh trướng của Hạ Hầu Tử Khâm, Lý Văn Vũ hỏi

Ta gật đầu, lúc bước vào, thấy Lý công công đi ra, nhìn thấy ta, nét mặt mệt mỏi của y lộ vẻ vui mừng, y nói: “Công chúa, đúng lúc Hoàng thượng tỉnh dậy, vừa hỏi người đấy.” Y cũng giống người khác, không gọi ta là “nương nương” nữa mà gọi là “công chúa”.

Nghe y nói như vậy, ta thầm vui, vội rảo bước đi vào.

Bồ câu đưa thư đã được sáu ngày, không ngoài dự liệu, chỉ còn ba, bốn ngày nữa Diêu Thục phi sẽ đến. Nghĩ vậy, ta như trông thấy nguồn sức sống vô tận, đến đám mây mù âm u mấy ngày gần đây cũng lập tức tan biến.

Ngồi đầu giường, nắm lấy tay hần, ta khẽ hỏi: “Hôm nay Hoàng thượng cảm thấy thế nào?”

Hần gắng gượng mỉm cười, hỏi lại ta: “Chiến sự thế nào?”

Ta nói với hần một lượt tình hình quân sự của tiền tuyến.

Hần lại nhắm mắt, mãi một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Địa hình của tiền tuyến hạn chế hành động của đại quân Bắc Tề, mặc dù có hơn hai mươi cây cầu treo nhưng cả đại quân đi qua cũng cần phải có thời gian, nên trăm cho rằng những điều nàng nghĩ đều đúng.”

Giọng nói của hần nhỏ dần, mãi sau mới nói tiếp: “Nếu vậy thì chỉ còn một trận đánh cuối cùng.”

Ta im lặng, đúng thế, chỉ còn một trận cuối cùng. Tô Mộ Hàn muốn được ăn cả, ngã về không, vậy thì ngày đó, đại quân Bắc Tề sẽ huy động toàn bộ lực lượng tham chiến. Quân ta có thể chống lại được hay không, chỉ dựa vào một chữ “nhanh”.

Ta nhất định phải tính toán chính xác thời gian của Tô Mộ Hàn, nhất định sẽ không được sai lệch một ly.

“A Tử!” Hấn gọi ta.

Ta nhỏ giọng “vâng” một tiếng, lại nghe hấn nói: “Đỡ trăm dậy!”

Thoáng ngạc nhiên, thấy hấn mở mắt nhìn ta, định tự mình nhổm người dậy. Ta vội đưa tay đỡ hấn, hấn rất gầy, hàng ngày ăn nhưng vẫn phải kiên cường chống đỡ. Song nếu không có dũng khí của hấn, sao ta có thể cầm cự đến giờ?

Cơ thể hấn yếu ớt, mềm oặt, ta ôm lấy hấn, hấn nắm chặt tay ta, chậm rãi nói: “Nhớ là nàng đã đồng ý với trăm, phải sống!”

Ta gật đầu, cười nói: “Đương nhiên thiếp nhớ rồi, bởi vì Hoàng thượng cũng đã đồng ý với thiếp.”

Nét mặt hấn có chút u ám, hấn cười tự giễu. “Trăm chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay. Trăm chẳng bao giờ nói mấy lời xui xẻo, nhưng A Tử à, lần này e là trăm phải nuốt lời rồi, trăm...”

“Hoàng thượng!” Run rẩy bịt miệng hấn, ta ra sức lắc đầu. “Không cho chàng nói linh tinh, chàng sẽ khỏe, sẽ khỏe lại.”

Nước mắt tí tách rơi, ta sợ nhất là những lời này của hấn. Trong ký ức của ta, hấn xưa nay chưa từng nản lòng, cho nên ta sợ nghe hấn nói như vậy.

Hấn nặng nề ho một tiếng, chất lỏng đặc sệt, nóng ran chảy qua kẽ ngón tay ta. Rút khăn tay lau miệng cho hấn, ta đau lòng quàng tay ôm lấy hấn. Nghe hấn nói: “Lần này, bất luận thành bại, nàng không cần trở lại.”

“Không...”

“A Tử...”

Ôm chặt hấn, ta nghẹn ngào: “Nếu không có Hoàng thượng, bảo thiếp sống một mình sao nổi?”

“Là trăm đã phụ nàng.” Hấn than thở.

Ta lắc đầu. “Hoàng thượng không hề phụ thiếp. Chàng đã quên rồi sao, chàng nói chàng ghen tỵ ba năm giữa thiếp và y, nhưng chàng lại có nhiều lần ba năm như thế. Thiếp vẫn đang đợi.”

Cuối cùng, hấn khẽ bật cười.

“Trăm mệt quá!” Hấn lẩm bẩm.

Ta gật đầu, nói nhỏ: “Vậy Hoàng thượng ngủ một lát đi, thiếp ở đây với chàng.”

Hấn lại nói: “Trăm muốn dựa vào lòng nàng.”

Ta gật đầu lần nữa. “Được!”

Ôm lấy cơ thể hấn, ta vô cùng mãn nguyện. Nếu có thể, ta hy vọng thời gian dừng lại ở khoảnh khắc này, bởi ta không biết ngày mai ta và hấn sẽ như thế nào.

Điều Thực phi đến, ta ra trận. Chúng ta sẽ như thế nào?

Xin lỗi, xin hãy tha thứ cho thiếp, lần này hãy để thiếp ích kỷ một lần. Cho dù thế nào, thiếp làm vậy cũng chỉ vì mong chàng được sống.

Cuối cùng, hấn nhắm mắt, yên lặng ngủ trong lòng ta.

Không biết đã qua bao lâu, ta tưởng hấn đã ngủ, song hấn đột nhiên mở mắt “Trong cung có thứ gì đáng để nàng lưu luyến à?”

Ta sững người, có không? Những người ta tin tưởng đều không còn, ta lưu luyến cái gì chứ?

Ta khẽ khàng trả lời: “Chỉ có duy nhất Hoàng thượng.”

Hấn cười. “Bây giờ trăm không ở trong cung.”

Nắm lấy tay hắn, đặt lên ngực mình, ta nói: “Mà ở trong trái tim của thiếp.”

Tay khẽ run, đôi môi mỏng nhếch lên một độ cong rất đẹp, hắn nhỏ giọng nói: “Lần đầu tiên trông thấy nàng ở trên hành lang, nàng làm hồng đỏ trong cung, còn cãi leo leo. Trẫm là hoàng đế, bóp chết một cung tỳ đơn giản như giẫm chết một con kiến.”

Ta bất giác bật cười. “Thế nhưng Hoàng thượng không ngờ thiếp dám dùng mưu mẹo trước mặt chàng.”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng. “Trẫm đã tức giận. Trẫm không tin, trẫm đường đường là hoàng thượng mà lại không trị được nàng.”

Cho nên mới có chuyện hắn phô trương thanh thế, ôm ta trở về Huyền Nhiên các. Hắn muốn hại ta chết nhưng ta lại thoát chết ngay trước mắt hắn, vì vậy hết lần này đến lần khác hắn cố tình làm khó ta.

“Thiếp là cỏ dại của Tang phủ.” Ngoài tình yêu, không gì có thể giết chết ta.

Cúi đầu nhìn khuôn mặt khôi ngô của nam tử trước mặt, đôi mắt hắn đã khép lại, chỉ có hàng lông mi dài mượt khẽ lay. Không kìm lòng được, ta giơ tay, nhẹ nhàng lướt qua mắt hắn, sống mũi hắn...

Khuôn mặt này dường như nhìn mãi không đủ.

Hắn khẽ bật cười. “Hề trông thấy nàng là trẫm lại rất dễ tức giận.”

Ta phì cười, đúng thế, ta thường khiến hắn tức giận. Ở hậu cung, hắn đối xử với ai cũng rất hòa nhã, chỉ trừ ta. Trước mặt ta, hắn cũng rất hiếu thắng.

“Khi ấy, thiếp rất cực khổ, phải đề phòng các phi tần trong cung, lại còn phải đề phòng cả âm mưu của Hoàng thượng.”

Hắn cười khẽ, lại nói: “Các nàng lừa gạt lẫn nhau, giỏi mưu kế, trẫm há không biết? Trẫm chỉ muốn xem xem, ai có thể sống sót, đứng bên cạnh trẫm.” Hắn mở mắt nhìn ta đắm đắm, trên gương mặt tuyệt mỹ hiện rõ nét cười có chút ma quái. “Trẫm thích nữ tử thông minh, trí dũng song toàn, như vậy mới đủ tư cách đứng cạnh trẫm. Vì trẫm không có đủ thời gian để bảo vệ nàng ấy, nên nàng ấy nhất định phải kiên cường, phải có năng lực tự bảo vệ bản thân.”

Lời của hắn khiến ta kinh ngạc, bên tai ta dường như lại văng vẳng những câu nói trong lần đầu ta và hắn tới Thượng Lâm uyển. Lẽ nào không phải là ảo giác? Hắn đã thật sự nói với ta những lời này ư?

Triu mến nhìn hắn, bây giờ hắn không cần dùng những lời này để gạt ta nữa.

Nếu hắn thật sự chỉ muốn ngồi xem thì cũng không cần vất vả như vậy. Thế nhưng ngay từ đầu hắn đã nghĩ như thế, vừa rèn luyện ta vừa không đành lòng nên mới đưa tay giúp đỡ ta mọi lúc, mọi nơi.

Cúi người, ghé sát tai hắn, ta khẽ nói: “Vậy, Hoàng thượng cảm thấy thiếp bây giờ có tư cách ấy không?”

Hắn cười, nói: “Trái lại, trẫm mới không xứng với nàng.”

Sửng sốt, ta buột miệng nói: “Hoàng thượng nói linh tinh gì thế?”

Hắn hơi cau mày, thở dài một cái rồi nói: “Thời gian của trẫm không còn nhiều nữa, nếu nàng bại trận, trẫm tin rằng y sẽ không giết nàng. Thế nhưng trẫm rất ích kỷ, không muốn nàng... nàng và y ở bên nhau.” Lời của hắn đượm vẻ hối hận.

Ta biết, hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện ta không tới Đại Tuyên theo ý hắn.

Kiên định lắc đầu, ta nói: “Cả đời A Tử chỉ là người của Hoàng thượng. Trước đây, bây giờ hay sau này, A Tử vĩnh viễn là người của Hoàng thượng.”

Hắn ngậy người nhìn, giơ tay vuốt má ta, gượng cười: “Nàng thật giống trẫm, giống y chang.”

Ta cũng cười, không giống nhau thì sao có thể yêu nhau chứ?

Ở bên hắn, hắn lúc ngủ được lúc không, mỗi giấc ngủ đều không dài. Khi mở mắt, nhìn thấy ta bên cạnh, dường như hắn thở phào nhẹ nhõm, khiến ta nhìn mà đau lòng.

Nắm tay ta, hần khê nói: “Trẫm sợ mỗi khi ngủ thiếp đi sẽ không bao giờ tỉnh lại. Trẫm còn sợ khi tỉnh dậy sẽ không nhìn thấy nàng.”

Ta dỗ dành hần: “Không đâu, Hoàng thượng tỉnh dậy sẽ luôn thấy thiếp ở đây.”

Nghe vậy, hần mới yên tâm ngủ tiếp.

Ta biết, thực ra thể lực của hần rất yếu, chỉ có thể dựa vào nghị lực để chống chọi.

Hần quá yếu, số lần bón thuốc giải cho hần cũng giảm đi, tình trạng sức khỏe của hần bây giờ gần như sắp không chịu đựng nổi cơn giãy vò ấy.

Buổi trưa hôm sau, Lý công công hoảng hốt chạy vào, nói thào vào tai ta. Ta cảm thấy trong lòng chấn động, ta không đoán sai, Tô Mộ Hàn đã hành động rồi!

Ngoài đầu nhìn Hạ Hầu Tử Khâm đang nằm trên giường, ta nghiêng chặt răng. Hần chưa tỉnh, ta còn nhớ hần đã nói chỉ sợ tỉnh dậy sẽ không nhìn thấy ta, thế nhưng bây giờ ta không thể ở lại. Đứng lên, ta nói với Lý công công: “Nhất định phải chăm sóc Hoàng thượng thật chu đáo!”

Y quỳ xuống. “Công chúa, không, nương nương, xin hãy yên tâm!”

Không dám nhìn, ta bước nhanh ra ngoài. Các vị tướng quân đã tập trung đầy đủ trong trường.

Vừa bước vào, ta liền hạ giọng hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào?”

Hiển Vương đáp: “Mới đây thôi, binh sĩ đi tuần phát hiện sông Lật Thủy đã có độc.”

Ta bước lên, quan sát quân doanh của đại quân Bắc Tề, nơi đó cách nơi này ít nhất năm dặm, hạ độc vào nguồn nước cũng cần một khoảng thời gian nhất định. Bây giờ vừa qua giờ Ngọ, chắc cũng đã đến lúc.

Trầm tư suy nghĩ một lát, ta lên tiếng: “Truyền mệnh lệnh của bản cung, toàn quân di chuyển!”

Mọi người đều kinh ngạc, Hiển Vương trầm giọng hỏi: “Bắc Tề đã có hành động, lúc này chúng ta di chuyển đi đâu?”

Ta cười gằn một tiếng. “Đương nhiên là nghênh chiến!”

Tất cả đều không hiểu, ta chỉ vào bản đồ của Trường Hồ. “Bắc Tề đã sử dụng chiêu này, vậy thì bọn chúng nhất định cho rằng đại quân thiên triều sẽ bị trúng độc vào bữa tối. Lúc đó, bọn chúng sẽ tấn công thẳng vào nơi đóng quân của chúng ta. Toàn quân ta di chuyển, để lại toàn bộ hình nhân bằng rơm trong doanh trại cho chúng vồ hụt. Chúng ta vượt qua cầu treo, tập kích bất ngờ vào doanh trại chính của bọn chúng.”

Hiển Vương hỏi: “Nếu chúng ta đánh úp không thành công, còn bị đại quân Bắc Tề quay lại bao vây, chẳng phải sẽ gặp khó khăn ở cả hai phía ư?”

Ta lắc đầu, chỉ ngón tay vào hai bên bờ sông Lật Thủy, nói: “Vương gia đừng quên, hai bên vùng đất trống Trường Hồ đều là núi, đại quân của chúng ta chia làm hai hướng, ướm ẩn nấp, một hướng đánh thẳng vào sâu trong núi, vượt qua bãi đất trống này, tới thẳng cầu treo. Bản cung đã cho người thám thính, nơi này có một con đường, một người có thể cưỡi ngựa qua. Bản cung định chuẩn bị hai nghìn kỵ binh, tấn công thẳng vào doanh trại chính của bọn chúng. Sau đó, chúng ta để phần lớn binh sĩ ở bên này cầu treo, đánh úp doanh trại chính của Bắc Tề chỉ cần một vạn tinh binh. Như vậy, đợi đại quân Bắc Tề đến được quân doanh của chúng ta, phát hiện chỉ có hình nhân trong doanh trại, phản ứng đầu tiên của bọn chúng chắc chắn là biết mình bị lừa. Lúc ấy, binh sĩ mai phục do Trần Tướng quân thống lĩnh sẽ xuất kích. Nếu không ngoài dự liệu, đại quân Bắc Tề sẽ rút lui theo phản xạ, mà phía sau bọn chúng còn có đội quân của chúng ta, như vậy, bị lọt vào thế gọng kìm không phải là chúng ta mà chính là bọn chúng.”

Trần Tướng quân lớn tiếng kêu hay.

Nhưng Cố Khanh Hằng nhíu mày, nói: “Vùng núi này đi lại khó khăn, muốn đi trước bọn họ, đợi đại quân của Bắc Tề đi qua cầu treo, chúng ta mới bày binh bố trận e là sẽ khó khăn về mặt thời gian.”

Đương nhiên là ta biết điều này, vậy nên ta mới nói, có thể thắng được hay không chỉ dựa vào một chữ “nhanh”.

Ta nghiêng rằng, nói: “Vứt bỏ hết những vật nặng trên người, dốc toàn lực tấn công với tốc độ nhanh nhất. Các ngươi phải biết...” Ta đưa mắt quét một lượt các vị tướng quân trước mặt, trầm giọng nói: “Trận chiến này, nếu không vượt lên trước bọn chúng thì kết cục của chúng ta chỉ có một, đó chính là “thua”!” Ngược lại, nếu nhanh hơn bọn chúng, chúng ta chắc chắn sẽ thắng lợi.

Tất cả các vị tướng quân đều biến sắc mặt, một người ôm quyền nói: “Kế hoạch tác chiến, xin công chúa hãy dặn dò kĩ lưỡng.”

Hít sâu, ta nói: “Bình sĩ đóng giữ ở đây giao cho Trần Tướng quân.”

“Vâng!” Trần Tướng quân vội gật đầu.

Hiển Vương nói: “Bản vương đương nhiên sẽ theo công chúa tập kích vào doanh trại chính của Bắc Tề.”

Trong lòng thoáng run lên, ở doanh trại chính của Bắc Tề có tiên sinh của ta. Khoảnh khắc này, ta cũng có tâm tư vị kỷ. Ta nghiêng rằng, nói: “Không, nhiệm vụ của vương gia là ngăn chặn đại quân của Bắc Tề, vương gia ở lại phía bên này của cầu treo. Còn chuyện tập kích thì giao cho Mã Tướng quân và Từ Tướng quân.”

Hai vị tướng quân vội ôm quyền, đồng thanh đáp: “Vâng!”

Ta nhìn Hiển Vương, nói: “Còn một chuyện, đợi quân ta ra khỏi doanh trại chính của Bắc Tề, xin vương gia hãy chuẩn bị sẵn binh sĩ, chặt đứt xích của cầu treo.”

Ánh mắt lộ vẻ kinh hãi, y buột miệng hỏi: “Nếu không kịp?”

Ta sững người, trầm giọng nói: “Cũng chặt!”

“Công chúa!” Cổ Khanh Hằng đứng cạnh sợ hãi kêu lên thành tiếng, ta không dám quay lại nhìn huynh ấy, chỉ nói: “Đây là mệnh lệnh, ai trái lệnh, trảm!”

Cổ Khanh Hằng vẫn còn muốn nói, song bị ta ngắt lời: “Được rồi, nhanh chóng chuẩn bị!”

“Vâng!” Mọi người đồng thanh đáp.

Ta nói với Cổ Khanh Hằng: “Cổ Phó tướng, xin đi theo bản cung, bản cung có lời muốn nói.”

Huynh ấy im lặng theo ta ra ngoài, ta biết huynh ấy cũng có lời muốn nói với ta.

Không đợi huynh ấy mở lời, ta liền nói: “Muội giao Hoàng thượng cho huynh.”

Huynh ấy chau mày. “Không, ta sẽ theo muội vào doanh trại quân địch.”

Biết trước là huynh ấy sẽ nói như vậy, ta nhìn huynh ấy rồi nói: “Huynh đã nói, huynh làm nhiều việc đến vậy chính vì muốn người sống. Bây giờ người cần huynh. Huynh đừng nói với muội còn có Lý Văn Vũ, y chỉ là ngư tiền thị vệ, nhiều lúc tiếng nói của y không đủ trọng lượng, cho nên việc này nhất định phải do huynh đứng ra gánh vác. Chuyện Hoàng thượng trúng độc, không thể để người khác biết. Hơn nữa, huynh nhất định phải luôn để ý, mấy ngày nữa Diêu Thục phi sẽ đến.”

Huynh ấy bỗng mở to mắt, vẻ ngạc nhiên. “Nàng ta tới là

Ta cười. “Dĩ nhiên là để cứu mạng Hoàng thượng. Trước khi nàng ta tới, huynh hãy giúp muội bảo vệ Hoàng thượng, được không?”

“Tam Nhi, ta rất lo uội. Sao ta có thể yên tâm để muội một mình chứ?” Khanh Hằng nhíu mày, nói.

Ta lắc đầu. “Muội đâu chỉ có một mình? Muội có rất nhiều người bên cạnh. Nhưng chỉ khi nào bên cạnh Hoàng thượng có huynh, muội mới yên lòng.”

“Tam Nhi...” Giọng huynh ấy trở nên nặng nề.

Đột nhiên ta khẽ cười. “Huynh sao thế? Đừng nói giống như sinh lý tử biệt vậy, Khanh Hằng.” Nhìn vào mắt huynh ấy, ta nói tiếp: “Hoàng thượng còn sống, muội mới có thể sống được.”

Ánh mắt huynh ấy thoáng hiện lên vẻ kinh hãi, mãi sau huynh ấy mới lên tiếng. “Ta biết rồi. Muội yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt việc muội giao. Hoàng thượng sẽ đợi muội trở về. Ta cũng đợi muội.”

Gật đầu thật mạnh, ta đẩy huynh ấy rồi nghiêng rằng, nói: “Mau đi đi! Lúc này Hoàng thượng còn đang ngủ, huynh hãy đưa người đi!”

Vành mắt đỏ hoe, Khanh Hằng nói: “Ta hận nhất lúc muội gặp nguy hiểm lại không ở bên cạnh muội, thế nhưng lần này ta không thể không ở lại. Tam Nhi, muội hãy đồng ý với ta, nhất định phải trở về.”

“Muội đồng ý!”

Ta cũng muốn trở về chứ! Có điều tình thế tối nay như thế nào ta còn chưa biết. Cho dù ra sao, Hạ Hầu Tử Khâm nhất định phải an toàn, sống sót.

Cố Khanh Hằng lưu luyến nhìn ta lần nữa, cuối cùng quay người rời đi.

Cả quân doanh làm theo mệnh lệnh một cách có trật tự. Hình nhân bằng rơm được mang ra, bày xung quanh. Đuốc được thắp từ sớm, bởi vì có lẽ đại quân Bắc Tề sẽ đến vào buổi tối. Nếu không có đuốc, bọn họ sẽ không lại gần. Cho dù các tướng sĩ trúng độc thì quân doanh cũng không thể thiếu người đi đốt đuốc.

Đi tuần một g, nhìn thấy doanh trưởng màu vàng ấy, bước chân ta bỗng trở nên nặng nề. Ta muốn vào nhìn hắn một lần nữa, thế nhưng ta biết mình không thể.

Lúc quay người, nghe có tiếng bước chân người đuổi theo, ta giật mình kinh hãi, ngoái đầu nhìn, thì ra là Lý Văn Vũ. Trái tim ta đang treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, chắc là Cố Khanh Hằng sai y tới bảo vệ ta.

Ta không nói gì, chỉ cất bước đi.

Đi được vài bước, đột nhiên trông thấy Hiển Vương đứng trước mặt, ta sững sờ, thấy y đã tiến lên, nói với ta: “Đại quân đã chuẩn bị sẵn sàng, mời công chúa xuất phát!”

Ta gật đầu, sải bước đi.

Hiển Vương chỉ huy đại quân luồn vào trong núi, bằng không chắc chắn sẽ chạm mặt đại quân của Bắc Tề. Cũng may, hai bên vùng đất trống Trường Hồ đều là núi non, người của chúng ta chia làm hai ngã, đồng thời tiến vào.

Ta ngoái đầu nhìn lại một lần nữa, Trần Tượng quân bèn nói với ta: “Xin công chúa yên tâm, ở đây đã có bản tướng.”

Ta gật đầu, căn dặn: “Trận đánh trước, vì lao lực mà Hoàng thượng sinh bệnh, bây giờ long thể không được khỏe, bản cung đã nhờ Cố Phó tướng bảo vệ Hoàng thượng, chuyện này không cần phiền Trần Tượng quân hao tâm tổn trí, tướng quân chỉ cần chuyên tâm với chiến sự.” Ta nói những lời này vì sợ y sai người đi bảo vệ Hạ Hầu Tử Khâm, như vậy sự việc càng trở nên rắc rối.

Y gật đầu, chỉ nói: “Công chúa yên tâm” rồi thôi.

Ta ngáp ngừng giấy lát, cuối cùng đi theo bước chân của đại quân.

Hiển Vương đi lên trước, khẽ nói: “Lần hành quân này hoàn toàn phải đi bộ, công chúa càn vàng lá ngọc, để người đi như vậy quả thật là làm khó cho người rồi!”

Bước nhanh hơn, ta nói: “Bây giờ đang ở chiến trường, làm gì có càn vàng lá ngọc chứ?”

Y lạnh lùng cười một tiếng. “Bản vương quả thật không hiểu, Tuyên hoàng đệ hạ đưa công chúa đến, nhất định là muốn ông chúa cho Hoàng thượng, nhưng bây giờ công chúa vẫn chưa phải nương nương của thiên triều ta, sao có thể dốc toàn tâm toàn lực cho Hoàng thượng?”

Ta hơi sững sờ, quả thật chuyện này cũng thật khó giải thích.

Ta đang nghĩ xem nên giải thích thế nào thì y đã nói tiếp. “Ngay từ lúc mới nhìn thấy công chúa, bản vương đã nghĩ tới một người.”

Trong lòng kinh ngạc, ta hỏi: “Ai?”

Y thản nhiên nói: “Đàn Phi.”

Hai bàn tay hơi siết lại, ta làm ra vẻ không biết, ngoài đầu hỏi: “Nàng ấy là ai?”

Y nhìn ta, một lát sau mới nói: “Đương nhiên là phi tử của Hoàng thượng, có điều đã bị bệnh qua đời.”

Ta cười nhạt. “Thế ư? Vậy vì sao vương gia lại nhớ tới nàng ấy?”

“Công chúa và nàng ấy rất giống nhau.”

Lời của y khiến ta chấn động, hít một hơi, ta hỏi: “Vương gia nói... dung mạo giống nhau ư?”

Song y phủ định: “Không, công chúa xinh đẹp hơn nàng ấy nhiều. Có điều, thái độ đối với Hoàng thượng thì lại rất giống.”

Ta cười. “Điều này cũng khiến vương gia cảm thấy tò mò ư? Vậy thì bản cung nói cho vương gia biết, Hoàng thượng là người xứng đáng để người khác trả giá vì mình, cho nên bản cung sẵn lòng.”

“Dù là chết trận?” Y buột miệng hỏi.

Chết trận? Đúng.

Ta gạt đầu. Bằng không ta sẽ không nói, nếu không kịp vãn chặt xích cầu treo.

Bởi lẽ một khi cầu treo bị chặt đứt, ít nhất trong thời gian ngắn, Bắc Tề không thể tấn công sang được, còn chúng ta vẫn có thể tiêu diệt toàn bộ đại quân Bắc Tề tập kích doanh trại chính.

Tới lúc ấy, phía Bắc Tề bị tổn thất nghiêm trọng, trong một chốc một lát không thể phục hồi nguyên khí, vậy thì Hạ Hầu Tử Khâm sẽ có đủ thời gian để điều chỉnh chiến lược.

Một lúc sau, ta lại nói: “Nếu lúc đó không kịp thì sẽ có tín hiệu báo.” Ta đã sớm chuẩn bị ống trúc, đưa cho y xem.

Người bên cạnh gạt đầu, không nói gì, đi lên phía trước ta, gạt những chạc cây vất ngang cho ta qua. Ta cảm thấy hơi kinh ngạc, song y ngoái đầu nhìn ta, nói: “Công chúa không cần phải ngạc nhiên, bản vương làm vậy chỉ vì kính phục công chúa, không liên quan tới Hoàng thượng.”

Y lại nói: “Thực ra bản vương vẫn cảm thấy ngưỡng mộ Hoàng thượng. Có lần nhị huynh của bản vương nói, có Đan Phi nương nương bên cạnh là may mắn của Hoàng thượng. Đáng tiếc, Đan Phi nương nương hồng nhan bạc mệnh. Bây giờ bản vương lại cảm thấy có công chúa cũng là may mắn của người. Vận số của Hoàng thượng xưa nay đều may mắn như vậy.”

Cho nên y mới nói thái độ của ta và Đan Phi đối với Hạ Hầu Tử Khâm rất giống nhau.

Hóa ra Tần Vương đã kể cho y nghe chuyện của Đan Phi và Hạ Hầu Tử Khâm? Cũng phải, nếu không, lúc trở về hoàng đô, Hiến Vương chưa từng tiếp xúc với ta, sao có thể biết tường tận như vậy.

Nhân cơ hội này, ta hỏi y: “Vương gia đã ngưỡng mộ, vậy thì cũng ngưỡng mộ thân phận của Hoàng thượng chứ?” Ta hỏi thẳng, chính là muốn hỏi y có muốn làm hoàng đế của thiên triều không.

Ánh mắt y nổi lên tia cảnh giác, y lập tức nói: “Lời này của công chúa quả là đại nghịch bất đạo!”

Ta cười nhạt, không đáp lời.

Y lại nói: “Đạo lý đồng tâm hiệp lực đối phó với thế lực bên ngoài, bản vương luôn hiểu.”

Lời của y khiến ta yên tâm bội phần. Đồng tâm hiệp lực đối phó với thế lực bên ngoài. Nói rất hay!

E là y vẫn chưa biết Tô Mộ Hàn chính là Thái tử tiền triều, có điều bây giờ tạm nói cho y hay. Không biết đã đi được bao lâu, ta cảm thấy mình bắt đầu thở hổn hển.

Hiển Vương khẽ nói: “Công chúa đừng nói chuyện nữa, giữ thể lực để còn gấp rút lên đường.”

Ta gạt đầu.

Binh sĩ phía trước bắt đầu tăng tốc, ta chỉ còn nghe thấy tiếng “sột soạt”. Trời dần tối, chúng ta vẫn chưa đến nơi. Ta thầm toát mồ hôi, nhất định phải đi nhanh, nhất định phải đi trước đại quân Bắc Tề!

Đi rất lâu, ta mệt tới nỗi gần như không nhấc nổi chân. Xem ra thể lực của ta không thể sánh được với các binh sĩ đã thao luyện trong một thời gian dài.

Lý Văn Vũ vội tiến lên, nói: “Xin công chúa để thuộc hạ công người.”

Ta kinh ngạc nhìn y, nhớ tới lúc ta muốn cưới chung một ngựa với y, y nhất định không đồng ý. Bây giờ là thời khắc đặc biệt, đến kẻ bảo thủ như Lý Văn Vũ cũng phải phá vỡ nguyên tắc. Ta không cự tuyệt, bèn leo lên lưng y.

Nếu ta mệt mà ngã xuống, trận đánh này sẽ thế nào?

Nằm sấp trên lưng y, ta thở hổn hển, ánh mắt nhìn ra xa, trời lúc này đã tối sầm. Hơn nữa, chúng ta hiện đang ở trong núi, không có chút ánh sáng dù chỉ lơ mờ. May mà mùa hạ đã qua, không có nhiều muỗi.

Trên đường đi, không hề nghe thấy âm thanh của đại quân Bắc Tề, ta cảm thấy nhẹ nhõm, nhất định sẽ kịp.

Ta muốn tới trấn thủ trước khi bọn chúng vượt qua cầu treo, đợi chúng qua cầu, lập tức bố trí để bọn chúng không có thời gian trở lại.

Lúc chúng ta tới nơi, trời đã tối mịt. Ngoái đầu nhìn, ở nơi rất xa kia chính là doanh trại chính của đại quân thiên triều. Đợi rất lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía trước truyền đến, còn có tiếng bước chân.

Khoảng nửa canh giờ sau, đại quân Bắc Tề với khí thế hùng dũng mới đi qua. Để đảm bảo an toàn, chúng ta vẫn ở nguyên vị trí trong vòng một khắc. Ta nhìn Hiển Vương, y hiểu ý, chia các binh sĩ thành hai đại quân, tiến lên.

Kỵ binh lúc này đã xuất hiện, ta chọn lấy một con ngựa, xoay người nhảy lên lưng nó, nhìn về phía bờ bên kia của cầu treo, hít sâu một hơi rồi nói: “Xuất phát!”

Quân tiên phong vội xông lên, ta hét lớn một tiếng rồi lao theo bước chân của binh sĩ phía trước. Lý Văn Vũ vội thúc ngựa đi bên cạnh ta.

Một vạn tinh binh rất nhanh chóng băng qua cầu treo.

Ta đoán không sai, quân doanh của Bắc Tề đóng ở phía dưới thượng nguồn sông Lật Thủy một chút. Nếu đi qua, quả thật không nhận ra địa điểm này có thể là nơi đóng quân của một đội quân lớn như vậy.

Loáng thoáng nhìn thấy ánh lửa.

Hàn Vương bây giờ hẳn đang chỉ huy đại quân tập kích vào doanh trại của thiên triều, vậy thì lúc này, ở lại doanh trại chính chắc chắn là Tô Mộ Hàn.

Nghĩ vậy, tâm can bỗng thất lại, ta nhú mào, bắt giắc xoa xoa ngực.

“Công chúa sao vậy?” Lý Văn Vũ nhanh chóng phát hiện ra sự bất thường của ta, lo lắng hỏi.

Ta tự biết mình đã thất thố, vội lắc đầu, nói: “Không sao.” Nói xong, không nhìn y, ta hét một tiếng, tiến thẳng lên phía trước.

Lúc này, phía trước có một người xuống ngựa, nói với ta: “Công chúa, cách ba mươi trượng về phía trước chính là doanh trại chính của Bắc Tề!”

Trong lòng ta thoáng run, nhanh đến vậy sao?

Ta nghiêng rặng, nói: “Để bản cung xông vào bắt sống quân sư của bọn chúng!”

Tô Mộ Hàn...

Siết chặt dây cương, toàn thân ta run rẩy, tiên sinh đã ở bên ta ba năm, hôm nay lại phải gặp mặt bằng cách này

Ha, thế sự vô thường, ai nói không phải chứ?

Nghe ta hạ lệnh, Mã Tướng quân và Từ Tướng quân vội tiến lên, binh sĩ của mình xông lên trước. Lý Văn Vũ theo sát bên cạnh ta, sợ ta xảy ra chuyện.

Nếu ta tính toán đúng, lúc này người của Bắc Tề ở lại doanh trại chính chắc còn rất ít, sẽ không xảy ra chuyện chém giết đẫm máu.

Hít thật sâu, ta thúc ngựa đuổi theo.

Hơn một vạn binh sĩ đã dũng mãnh xông lên, ta kẹp chặt bụng ngựa, ánh mắt nhìn chăm chú về phía trước. Lại tiến lên một đoạn nữa, đột nhiên thấy một kỵ binh xông ra, hét lớn với ta: “Công chúa! Doanh trại chính của Bắc Tề trống không!”

Ta giật mình kinh hãi, tròn mắt nhìn y, nghiêm nghị hỏi: “Người nói cái gì?”

Y đáp: “Chính xác là vậy, hai vị tướng quân đã vào trong thám thính. Chỉ... chỉ có hình nhân! Còn có một số tù binh là người của quân ta!”

Ngón tay run run, ta quay ngoắt đầu, cách đó không xa vang lên tiếng vó ngựa. Ta vội thét lớn: “Thông báo cho hai vị tướng quân, lập tức quay lại cầu treo!” Nói xong, mặc kệ những thứ khác, ta quay ngựa trở lại.

“Công chúa!” Lý Văn Vũ hét lên gọi ta, vội thúc ngựa đuổi theo.

Hồng rồi! Điều ta nghĩ được, y cũng nghĩ được. Lúc này trở lại e là không phải đại quân của Bắc Tề bị lọt vào thế gọng kìm mà binh lính ở lại bên kia cầu treo của quân ta mới bị đánh từ hai phía.

Nếu đại quân của Bắc Tề chỉ băng qua cầu nhưng không hề tới doanh trại chính của quân ta thì Trần Tướng quân ở lại nơi đó ắt không kịp đuổi theo! Cũng không thể biết ở đây xảy ra chuyện gì!

Nếu binh sĩ mai phục của Bắc Tề qua cầu thì không hay rồi! Bây giờ cũng không kịp, may mà vừa nãy ở bên cầu treo không còn chỗ ẩn náu, có lẽ quân mai phục của ta còn cách cầu treo một đoạn. Ta nghiêng rắng, rút ống trúc báo hiệu trong người ra, dùng mũi lửa châm, chỉ nghe tiếng “vèo”, tín hiệu được bắn lên trời, kèm theo một tiếng đồng” lớn.

Tín hiệu bắn lên đủ cao, Hiển Vương nhất định sẽ nhìn thấy. Chỉ cần bọn họ chặt đứt cầu treo thì cùng lắm chỉ hy sinh một vạn tinh binh ta dẫn theo, còn đối với thiên triều vẫn có thể đạt được kết quả mà ta mong muốn.

Mã Tướng quân và Từ Tướng quân đã đuổi theo. Mã Tướng quân vội hỏi: “Công chúa, đã xảy ra chuyện gì?”

Ta không giảm tốc độ, chỉ trả lời ngắn gọn: “Đừng hỏi gì, không trở về được, hạ lệnh, toàn quân dốc sức ra trận!”

Hai vị tướng quân nghe ta nói như vậy cũng hiểu rõ tất thấy. Từ Tướng quân rút trường kiếm ở thắt lưng, giơ lên, hét: “Các huynh đệ, vì Hoàng thượng, vì giang sơn của thiên triều, hãy liều mạng với bọn chúng!”

Kèm theo tiếng hét của y, các tướng sĩ đồng thanh hét lớn: “Liều mạng! Xông lên...”

Ta cảm thấy vành mắt nóng lên, đây không thể coi là bại, đúng không?

Hàn Vương...

Ta chỉ hy vọng y qua cầu. Chỉ cần y qua cầu, ta sẽ thắng!

Đột nhiên ta nhắm mắt, y là ân nhân cứu mạng của ta, ta không muốn y chết, nhưng chỉ khi y qua cầu, thiên triều ta mới có lợi.

Nếu bắt sống được Hàn Vương, còn sợ Bắc Tề không đình chiến ư? Như vậy, dẫu Tô Mộ Hàn có thông minh hơn nữa thì lúc này cũng chẳng thấm vào đâu, không phải sao?

Trường kiếm của Lý Văn Vũ đã tuốt khỏi bao, y đứng bên cạnh ta, hét lớn: “Xin công chúa đừng rời thuộc hạ!” Giờ đây, âm thanh ở phía trước rất lớn, binh sĩ tiên phong xông lên đã giao chiến với người của Bắc Tề.

Tiếng đao thương chạm vào nhau chói tai đến lạ thường, ta phải gắng hết sức động tai lên mới có thể nghe thấy lời nói của Lý Văn Vũ.

Lần trước, ta chỉ được chứng kiến cảnh hai quân chém giết lẫn nhau từ phía xa, lần này lại gần đến vậy.

Ta ngồi trên lưng ngựa, quanh quẩn một chỗ trong luồng đao ánh kiếm, tiếng kêu thảm thiết, tiếng hét lớn, tiếng chém giết hỗn loạn vang lên xung quanh.

Quả nhiên, toàn bộ hai mươi cây cầu treo đã bị chặt đứt! Binh sĩ của thiên triều bên bờ đối diện chỉ có thể trơ mắt nhìn chúng ta chém giết.

Lý Văn Vũ theo sát bảo vệ ta, mũi kiếm của y đã giết rất nhiều người. Máu tươi bắn lên người ta và y, khắp nơi là cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Không biết ai gọi một tiếng “vương gia”, ta cảm thấy trong lòng chấn động.

Ta ngược mắt nhìn qua đám binh sĩ đang chém giết nhau, ở phía đối diện, cao cao trên lưng ngựa có một người đeo mặt nạ đang nhìn ta chằm chằm. Khoảng cách quá xa, ta không nhìn thấy mắt y nhưng tấm mặt nạ phản chiếu ánh sáng kia dù thế nào cũng không thể nhầm được!

Hàn Vương!

Ta cảm thấy đầu ong ong, y không qua cầu, không hề qua cầu...

Điều này chứng minh Tô Mộ Hàn đã trúng kế của ta. Bằng không, Hàn Vương là chủ soái, chắc chắn không thể không qua cầu!

Vậy Tô Mộ Hàn đâu?

Ta mở to mắt tìm kiếm mà vẫn không thấy bóng dáng trong ký ức đó.

Ta thất thần, nghe thấy Lý Văn Vũ hét lên: “Công chúa, cẩn thận!”

Định thần lại, ta trông thấy Hàn Vương giương cao cung tên, nhắm thẳng vào ta.

Giây phút ấy, không biết vì sao trái tim ta thấy nhói đau nhưng lập tức gượng cười.

Có gì đâu chứ! Vừa nãy chẳng phải ta còn cầu nguyện y có thể qua cầu, cầu nguyện y bị quân ta bắt sống ư? Bây giờ y dùng cung tên bắn ta, ta có gì phải đau lòng?

Ta và y, lập trường khác nhau.

Mũi tên ấy vút lên không trung, lao tới. Lý Văn Vũ giật mình kinh hãi, khê nhảy lên, vung kiếm chặt gãy mũi tên. Chỉ nghe “keng” một tiếng, thanh kiếm của Lý Văn Vũ đã bị mẻ một miếng!

Lực rất mạnh!

“Công chúa!”

Hiển Vương ở bên vách núi hét lớn gọi ta. Ta kinh ngạc quay đầu, nghe y nói: “Chạy về phía sau, cách đây hơn mười trượng có một cây cầu treo!”

Ta sững sờ, vậy ư? Một cây cầu treo nằm ở cách xa nên lúc đầu không ai phát hiện ra?

Có vẻ y cũng vừa mới biết nhưng không hạ lệnh chặt đứt, chính là vì muốn ta tháo chạy qua đó?

Ta vô cùng kinh ngạc, Lý Văn Vũ vỗ mông ngựa của ta, kêu to: “Công chúa, đi!”

Ta kéo dây cương theo phản xạ, ngựa đã bắt đầu chạy về phía sau. Ngoái đầu nhìn các tướng sĩ vẫn đang chém giết, nước mắt ta bỗng tuôn trào. Nghiến răng, nhìn về phía trước, ta thúc ngựa xông lên!

Ta là quân sư, không thể chết lúc này!

Đại quân của thiên triều ở bờ bên kia đã rút lui. Ta không quên còn có đại quân Bắc Tề ở phía trước, có điều ta không cần lo lắng, bọn chúng chắc chắn sẽ bị tiêu diệt toàn bộ.

Ta biết, đó là kế sách của Tô Mộ Hàn.

Y cho bao nhiêu binh sĩ đi qua cầu treo chính là muốn ta tưởng rằng y đã dốc toàn lực đánh úp vào doanh trại chính của quân đội thiên triều. Y đã tính toán chính xác rằng ta sẽ tập kích doanh trại chính của bọn họ, vậy thì y sẽ cho rằng người dẫn binh tới đây là Hạ Hầu Tử Khâm, cho nên muốn lấy đại quân của y để đổi lấy Hạ Hầu Tử Khâm. Chỉ cần hoàng đế của đối phương bị bắt sống, y còn sợ cái gì? Có điều y không ngờ, người đến không phải là Hạ Hầu Tử Khâm mà là ta. Không, ta lập tức lắc đầu. Sao ta có thể quên việc Hạ Hầu Tử Khâm bị trúng độc, dù ta đã phong tỏa tin tức trong quân doanh cầu thiên triều nhưng chắc Tô Mộ Hàn vẫn biết, không phải sao? Bởi vì y chính là người hạ độc

Ta hít thật sâu, y đã biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không tới, vậy kế này của y há chẳng phải sẽ lỗ lớn ư? Không bắt sống được hoàng đế, vậy thì bao nhiêu binh sĩ Bắc Tề băng qua cầu treo sẽ chết oan uổng sao? Y thật sự có thể trở mặt nhìn bọn họ bị đại quân của thiên triều tiêu diệt ư?

Đầu óc ta càng lúc càng rối loạn.

Trước mắt ta đã mờ mờ nhìn thấy cây cầu treo mà Hiến Vương nói, có vẻ nó bị che phủ. Đây cũng là thứ được chuẩn bị phòng khi cần dùng ư?

Hiện giờ ta chẳng nghĩ ngợi được gì, chỉ xông thẳng lên.

Lúc này, rõ ràng nghe thấy tiếng từ phía sau vọng đến tiếng vó ngựa, ta quay đầu nhìn, thấy một người cười ngựa đang lao nhanh tới...

Cổ mở mắt thật to. Tô Mộ Hàn, là y ư?

Y phục màu trắng phát phơ trong gió, ta không nhìn rõ nhưng không biết vì sao lại giảm dần tốc độ.

Ngựa của y càng lúc càng gần ta...

Trong lúc hốt hoảng, ta gần như tưởng rằng ta và y chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào nhau.

Chẳng hiểu vì sao, nước mắt dâng lên, cảnh vật trước mắt bỗng trở nên mơ hồ. Bóng dáng ấy đang di chuyển về phía ta, ta chỉ có thể nhìn thấy bộ y phục trắng muốt.

Gương mặt đó, đến trong mơ ta cũng muốn nhìn rõ, bây giờ dường như càng trở nên mơ hồ đến lạ thường...

Lúc này, ở phía sau, dường như ta trông thấy bóng ai.

Một tia sáng lóe lên, ta giật mình. Hàn Vương đã tới! Y không phải tới để giết ta, chắc chắn là muốn bắt sống ta!

Nghĩ như vậy, mặc kệ mọi thứ, ta kẹp chặt hông ngựa, hét lên một tiếng rồi chạy

Tô Mộ Hàn đã rất gần ta, cuối cùng ta cũng nghe thấy giọng y truyền đến: “Tử Nhi, mau dừng lại!”

Trong ký ức của ta, y chưa từng nặng lời như vậy. Khi ấy, giọng nói của y luôn lãnh đạm, nhẹ nhàng.

Y chạy như bay, thậm chí ta có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng thuộc về y lẫn trong gió.

Không kịp quay đầu, ngựa của ta đã đạp lên cầu. Mới chạy hai bước, bỗng nghe tiếng “két” vang lên, cây cầu treo lắc lư một cái. Ta vô cùng sợ hãi, lập tức hiểu ra cây cầu đã bị người ta chặt đứt!

Lại một loạt âm thanh vang lên, tiếp đó là tiếng “ầm”, cả cây cầu sụp xuống. Ta kinh hãi kêu lên một tiếng, con ngựa hí lên rồi rơi xuống.

“Tử Nhi!” Người ở đằng sau đột nhiên giơ tay túm lấy tay ta. Ta chỉ cảm thấy toàn thân run rẩy, lúc ngoái đầu lại, thấy cánh tay phải của y theo bản năng muốn túm lấy cái gì đó. Rõ ràng ta nhìn thấy y túm được song chỉ trong khoảnh khắc lại buông ra...

Hai người rơi xuống vách núi.

“Vương gia...” Giọng nói thăm thiết của nữ tử như xé rách bầu trời bao la.

Ta ngây người, gọi ai, vương gia?

65. Chương 65

Giọng nói đó... Thanh Dương!?

Trong lòng ta như bị thứ gì đập mạnh. Người đuổi theo là Thanh Dương! Người đeo mặt nạ là Thanh Dương! Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Tô Mộ Hàn, tiên sinh rốt cuộc là người như thế nào?

Ngước mắt, muốn nhìn rõ người đang ôm ta, thế nhưng xung quanh vô cùng tối tăm, ta không nhìn rõ thứ gì

“Tiên sinh...” Ta run rẩy gọi y.

Y ghé sát tai ta, thì thầm: “Đừng sợ!”

Giọng y hết như trong ký ức, nhẹ nhàng, khàn khàn.

Không biết vì sao, khoảnh khắc này, nước mắt bỗng tuôn rơi, ta không giơ tay lên nổi, chỉ có thể mặc kệ nó buông rơi. Ta không rõ chúng ta rơi xuống đâu, phía dưới càng lúc càng tối, giơ tay ra cũng không nhìn thấy nằm ngón.

Dường như có thứ gì đó đập mạnh vào người ta, đau tới mức ta bật kêu thành tiếng, cơ thể hai người đột ngột dừng lại, rồi lập tức rơi xuống tiếp. Tô Mộ Hàn ôm lấy ta, ta không biết cuối cùng chúng ta đã ở đâu, chỉ cảm thấy cơ thể đau đớn vô cùng rồi nhanh chóng mất đi tri giác.

Có chút hoa mắt chóng mặt, ta nhắm mắt lại nhưng cảm thấy rất chói mắt. Gắng gượng mở mắt mới phát hiện hóa ra đã là ban ngày, nhìn sắc trời, chắc gần tới giờ Ngọ. Mặt trời chiếu thẳng lên gương mặt ta, ta nheo mắt lại theo phản xạ, muốn giơ tay che nhưng bỗng phát hiện tay của ta...

Nghiêng mặt mới trông thấy tay ta bị quấn bởi những dây mây, cơ thể ta cũng bị quấn chặt.

Giật nảy mình, đúng thế, sao ta lại quên, tối qua ta và Tô Mộ Hàn rơi từ trên cầu treo xuống. Thử động dậy, ta mới phát hiện mình không thể giãy giụa.

Ta thất thanh gọi: “Tiên sinh...”

Y đâu rồi? Y đi đâu rồi?

Mặc dù xung quanh là những cây mây và dây leo chằng chịt nhưng ta vẫn có thể nhìn rõ là có ai hay không. Ngoài ta ra, ta không nhìn thấy một ai.

Ta bắt đầu hoảng sợ, nghiêng đầu một cách khó nhọc, chỉ có thể miễn cưỡng liếc nhìn xuống mặt đất. Còn cách mặt đất chừng hai trượng, ta không nhìn được hết nên không biết Tô Mộ Hàn có ở dưới đó không

Ta khê siết hai tay, nếu y rơi thẳng xuống dưới, hậu quả chắc chắn không thể tưởng tượng nổi.

“Tiên sinh! Tiên sinh...” Ta gào lớn nhưng không có ai đáp lời.

Ta không biết thế này được coi là chuyện tốt hay chuyện xấu. Có lẽ y không ở phía dưới nên không nghe thấy ta gọi. Cũng có lẽ y đã...

Cẩn môi, ta không dám nghĩ tiếp.

Nặng nề thở vài hơi, toàn thân bắt đầu đau nhức, ta cắn răng, không biết nên làm thế nào. Đây là lần đầu tiên ta cảm thấy bất lực như vậy.

Nhớ tới Hạ Hầu Tử Khâm, nếu hắn biết chuyện này, hắn làm sao chịu đựng nổi chứ?

Ta bỗng nhắm chặt mắt, tối qua chỉ có Thanh Dương trông thấy ta và Tô Mộ Hàn rơi từ trên cầu treo xuống, những người khác ắt hẳn đều không biết, còn Thanh Dương chắc chắn sẽ không nói ra.

Hai đại quân đều mất quân sư, có lẽ bọn họ đều không dám rêu rao, chỉ có thể phái người bí mật men theo đáy vực hẹp và dài để tìm kiếm. Trận chiến này tạm thời không thể tiếp tục.

Hơi rút cánh tay ra, “ái”, đau đến mức ta khê rên thành tiếng. Cổ tay ta chắc đã bị dây mây quấn đến sưng đỏ rồi. Lúc này, loáng thoáng nghe thấy phía dưới có tiếng bước chân của ai đó, trong lòng kính sợ, ta vội thất thanh gọi: “Tiên sinh...” Không nhìn thấy người, ta chỉ hy vọng y có thể trả lời một tiếng.

“Tiên sinh!” Ta lại gọi.

Mãi sau, cuối cùng giọng nói của y cũng vang lên: “Ta ở đây.”

Giọng nói của y đượm vẻ mệt mỏi, dường như còn thở dốc.

Ta vội hỏi: “Tiên sinh không sao chứ?” Ta không nhìn thấy y, không biết rốt cuộc y thế nào rồi. Y lợi dụng ta để hạ độc, hãm hại Hạ Hầu Tử Khâm, song giờ đây đối mặt với y, ta vẫn muốn quan tâm.

Y “ừ” một tiếng, rồi nói tiếp: “Cố chịu đựng một chút nữa, ta sẽ cứu nàng xuống.” Y vừa nói xong, ta lại nghe thấy tiếng “sột soạt”, giống như thứ gì đó bị kéo lê.

Ta nghiêng răng, không nói gì.

Rất lâu sau mới cảm thấy y giơ tay chạm vào người ta. Ta cảm thấy toàn thân run rẩy, cuối cùng cũng biết y đang làm gì. Nhất định là y đi tìm thứ gì đó để kê chân, bởi vì nơi này cách mặt đất rất cao, cho dù là nam nhân cũng không thể với tới.

Ta cho rằng thứ được đưa lên sẽ là đoản kiếm, không ngờ chỉ là một hòn đá sắc nhọn. Ta vô cùng kinh ngạc. Dùng đá, cho dù có sắc hơn nữa, muốn mài đất nhiều dây mây đến vậy cũng phải mất bao nhiêu thời gian chứ?

“Tiên sinh...”

Y thở hổn hển, trả lời ta: “Hử?”

Ta định nói nhưng lại nuốt những lời đó xuống, chắc y rất mệt, đợi xuống dưới rồi hỏi sau. Bây giờ phải để y giữ thể lực, ta cũng cần nhanh chóng thoát khỏi đám mây này.

Y không để ý tới chuyện ta đột nhiên im lặng, cố gắng để động tác nhanh hơn. Ta hít thật sâu, bên tai chỉ nghe thấy tiếng cọ xát vang lên cùng với tiếng thở gấp gáp của y.

Cảm giác bắt lực đó của ta cuối cùng cũng dần tan biến. Đúng như ta nói, cảm giác y đem lại cho ta quá yên ả, khiến ta không còn nghĩ tới những muộn phiền.

Thế nhưng tiên sinh bây giờ có còn là tiên sinh mà ta quen biết từ bao nhiêu năm trước?

Cũng không biết đã qua bao lâu, cảm thấy cơ thể đột nhiên rơi xuống, ta không kiềm chế được, khê kêu lên nhưng lại rơi vào một vòng tay. Y không đỡ được, ôm ta ngã lăn trên đất.

Nghe y khê rên một tiếng, ta giật mình sợ hãi, hoảng hốt bò dậy, quay người xem y thế nào. Dung mạo ấy đập vào mắt ta, vẫn đẹp tới mức khiến người khác rung động, tựa như lần đầu tiên ta nhìn thấy khuôn mặt y khi tháo tấm mặt nạ trong hang động bên dòng sông Vụ Hà.

Y thật sự

Đầu ngón tay run run, dường như ý thức được điều gì, y nhồm người định dậy nhưng thử vài lần đều không thành công. Ta nhìn thấy lòng bàn tay trái của y bết máu, hòn đá rơi bên cạnh cũng vậy.

Mãi đây lâu như thế, cả cánh tay trái của y cũng run rẩy không ngừng, còn tay phải của y lại rất sạch sẽ, thậm chí ta cảm thấy vừa nãy y tìm bao nhiêu cành cây và đất sét để kê chân cũng không hề dùng tới cánh tay này. Trước mắt dường như lại hiện lên cảnh tượng hai chúng ta rơi xuống vào tối qua. Khi ấy, rõ ràng ta trông thấy y túm được cọc của cây cầu treo nhưng lại lập tức buông ra. Lúc này, cuối cùng ta đã biết vì sao!

Thanh Dương không hề lừa ta, những điều nàng ta nói đều là thật.

Lần đó, từ trên đỉnh Nam Sơn rơi xuống, vì cứu ta, y đã bị hỏng cánh tay phải. Nghĩ tới đây, ta cảm thấy trong lòng đau nhói. Không phải y buông tay mà là y không thể túm được.

Tiên sinh...

Cúi người đỡ y, tay trái của y vẫn không ngừng run rẩy, máu tươi từ lòng bàn tay vẫn chảy ra. Vô số mảnh đá dăm khảm sâu vào da thịt, ta nhìn thấy mà xót xa.

Y khẽ hỏi: “Có bị thương ở đâu không?”

Ta sững người, lắc đầu, cả người vô cùng đau đớn nhưng chỉ là vết thương ngoài da, ta vẫn có thể gắng gượng được. Ta nghĩ, nếu không phải phía dưới cây cầu treo có những cụm dây mây đan xen chằng chịt thành tấm lưới lớn như vậy, chắc ta đã chết từ lâu rồi.

Y lại nói: “Phía trước có một đầm nước sâu, ta qua đó rửa ráy.” Nói xong, y đứng lên, không nhìn ta mà đi thẳng ra đầm nước. Ta ngấp ngừng giây lát, cuối cùng cũng đứng lên, đi theo sau. Y không quay đầu, chỉ chậm rãi bước đi. Nhìn bóng dáng gầy yếu ấy, đột nhiên ta không biết nên nói gì.

Hai người đi được một đoạn mới nhìn thấy đầm nước sâu mà y nói, y ngồi xổm xuống, nhúng tay trái vào nước. Ta chần chờ một lát, cuối cùng bước lên, xắn tay áo, giơ tay cầm lấy tay y, cẩn thận rửa sạch cho y. Ngón tay y run run nhưng không hề né tránh.

Ta khẽ cười, nói: “Bây giờ ta nên gọi ngài là gì? Tiên sinh? Vương gia? Hay Thái tử?” Lúc nói những lời này, ta nghiêng mặt, nhìn y chăm chăm.

Y không ngoảnh lại nhìn ta, đôi môi mỏng mím chặt, chỉ thi thoảng khẽ nhú mảy. Ta biết rút những mảnh đá dăm cắm trong lòng bàn tay sẽ rất đau.

Mãi sau mới thấy y nhỏ giọng nói: “Thông minh như nàng mà không biết nên gọi ta thế nào ư?”

Lời của y khiến ta sững sờ.

Y rút tay ra khỏi tay ta. Ta chưa từng nghĩ y sẽ làm vậy, giật mình kinh ngạc, thấy y đứng thẳng lên.

“Tiên sinh...” Ta buột miệng gọi y.

Bỗng ngậy người.

Đúng thế! Cho dù thế nào, trong lòng ta, y trước sau vẫn là tiên sinh của ta, không phải sao? Y không phải là Hàn Vương, cũng không phải là Thái tử tiền triều gì đó, y chỉ là tiên sinh của ta. Rõ ràng trông thấy khóe môi y hơi cong lên nhưng y không dừng bước, cứ đi thẳng về phía trước.

Ta đứng dậy, xé một miếng vải từ ống tay áo, đuổi theo, đi bên cạnh y, cẩn thận băng bó tay y. Y không từ chối, để mặc ta làm. Ta mím môi, có rất nhiều chuyện muốn hỏi y. Ta từng nói y nợ ta một lời giải thích.

Vừa định lên tiếng, đột nhiên thấy y đưa tay đẩy ta ra. Lùi lại một bước, y dựa người vào vách đá bên cạnh, khom lưng, bắt đầu ho khù khụ.

Ta giật mình sững sốt, lại ngậy người.

Trong ba năm ấy, mỗi lần y ho dữ dội, ta chỉ có thể nhìn qua tấm rèm che. Còn giờ đây, đối với ta, tấm rèm che ấy dường như đã trở thành khoảng cách vô hình ngăn cách giữa ta và y.

Không có, nhưng dường như lại có.

“Khụ khụ khụ...” Y vẫn ho mãi không thôi. Vì y đang cúi đầu nên ta không nhìn rõ nét mặt y, chỉ thấy có thể y run lấy bầy, nếu không có vách đá bên cạnh, e là y không thể đứng vững

“Tiên sinh!”

Tiến lên một bước, hơi do dự, cuối cùng ta đưa tay ra đỡ lấy y. Y không nói nên lời, ho rất lâu, mãi sau mới dứt. Ta cảm thấy có chút hoảng sợ, bệnh ho của y dường như còn nghiêm trọng hơn trước kia. Trong ba năm ấy, ta chưa từng thấy y ho dữ dội đến thế.

Ta dìu y ngồi xuống, để y tựa lưng vào vách đá phía sau. Y thở hổn hển, sắc mặt xanh xao, đẩy ta ra, khàn khàn nói: “Quay người đi!”

Ta sững sờ, cuối cùng cũng quay người, hỏi nhỏ: “Tiên sinh vẫn sợ ta nhìn thấy ngài như vậy ư?”

Ta không nhìn thấy nét mặt y, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở nặng nề của y. Y đem lại cho ta cảm giác không có cách nào để lại gần.

Trước đây là cách một tấm rèm, sau này là tấm mặt nạ màu bạc, bây giờ là trái tim mà ta không sao nhìn thấu.

Gió lạnh thổi tới, lướt qua đám cây cỏ dưới đáy vực, tạo nên những tiếng “rì rào”. Hôm nay, ánh nắng chói chang, rực rỡ, ngược mắt có thể nhìn thấy những sắc màu sắc sỡ. Ánh sáng ngũ sắc rải xuống, rất giống với tấm rèm mỏng mà ta từng nhìn thấy suốt ba năm trong gian phòng của y. Không cần quay đầu ta cũng biết, giữa ta và y lúc này đã thêm một tấm rèm.

Nghe thấy giọng nói khàn khàn, một mối của y vang lên: “Ta chưa từng nghĩ ta có thể bồi dưỡng cho chính mình một đối thủ ngang tài ngang sức như vậy.” Trong lời nói của y vừa có vẻ tự giễu lại vừa có vẻ tự hào.

Toàn thân chấn động, ta xoay người nhìn y, sắc mặt y đã khá hơn đôi chút. Y cũng không bắt ta quay đi nữa.

Siết chặt hai tay, ta lên tiếng: “Ta là quân cờ của tiên sinh, tiên sinh liệu việc như thần, sao có thể chưa từng nghĩ tới?”

Không phải sao? Bất luận là việc Hạ Hầu Tử Khâm trúng độc hay kế sách hai quân giao chiến hôm qua, y đều đoán chính xác.

Nghe vậy, đáy mắt y hiện lên tia kinh hãi, ta nói tiếp: “Nước cờ của tiên sinh hôm qua quả thật khiến người khác thần phục! Ngài dùng đại quân hơn chục vạn binh sĩ giả vờ tập kích doanh trại của quân đội thiên triều nhưng kỳ thực, ngài đã tính toán chính xác là chủ soái của thiên triều sẽ đoán trúng kế sách của ngài mà đưa quân đánh úp doanh trại chính của Bắc Tề ngay trong đêm. Đúng lúc ấy, chỉ cần chặt đứt cầu treo, tóm sống chủ soái của thiên triều, còn tiếc đại quân hơn chục vạn binh sĩ của Bắc Tề hy sinh ư?” Cho nên cây cầu treo đó cũng là do y sai người chặt đứt, thế nhưng y không ngờ người đến lại là ta.

Ta nên cảm kích y, thời khắc cuối cùng y vẫn xông tới. Vốn dĩ y muốn gọi ta dừng bước, y không muốn ta chết.

Y khẽ cười, nói: “Thế nhưng ta vẫn đoán sai một điểm, không ngờ người đến không phải là hấn.”

Ta cảm thấy kinh hãi, lập tức buột miệng hỏi: “Hoàng thượng sẽ không đến, ngay từ đầu ngài đã biết, ta không hiểu, nếu đã như vậy, vì sao ngài còn đi nước cờ nguy hiểm này?”

Hạ Hầu Tử Khâm không rơi vào tay Bắc Tề, y vẫn cho rằng đại quân hơn chục vạn binh sĩ của Bắc Tề còn có thể sống sót trở về ư?

Hôm qua, xác suất Hạ Hầu Tử Khâm có thể đến là rất nhỏ, ta quả thật không nghĩ ra, thông minh như Tô Mộ Hàn sao có thể tự nguyện đi nước cờ nguy hiểm như vậy chứ?

Nét mặt của y dần đông cứng lại, y nhỏ giọng hỏi: “Lẽ nào hấn bị bệnh thật ư?”

Ta kinh ngạc nhìn y, vì sao vẻ mặt của y lại như đang nói cho ta biết, y không biết gì về việc này?

Không, không phải y thì còn có thể là ai?

Cẩn môi, ta nói: “Tiên sinh còn muốn giấu giếm điều gì vậy? Chính ngài là người hạ độc, Hoàng thượng bây giờ như thế nào, chẳng phải trong lòng ngài rõ nhất sao?”

Y giật mình sửng sốt, buột miệng hỏi: “Trúng độc? Chuyện xảy ra khi nào?”

Ta càng không thể tin được, nhìn y. Y... y không biết ư? Theo bản năng, ta bước lên, ghé sát y, miễn cưỡng nói: “Tiên sinh, đừng đùa nữa! Người hạ độc là ngài, chính ngài trộn chất độc vào thuốc nước đưa cho ta, không phải sao?”

Ánh mắt lóe lên tia đau đớn, y hít thật sâu rồi hỏi: “Nàng nghi ngờ ta?”

Không phải nghi ngờ mà là có chứng cứ rành rành, không đúng ư? Nhưng đáng tiếc, lúc xuất cung, ta đã ném chiếc lọ ấy đi, bằng không, lúc này đã có thể kiểm nghiệm.

Không dám nhìn vào mắt y, ta hơi nghiêng mặt đi, cất lời: “Chẳng phải với thân phận của ngài, ngài là người có động cơ cao nhất để làm chuyện đó sao? Người... người đã ngồi lên vị trí vốn là của ngài, không phải sao? Tiên sinh có còn nhớ, lần đầu tiên ta và ngài gặp nhau, ta đã hỏi có phải ngài là người trú mưa không, ngài lại nói, ngài đang đợi ta đến. Ngài giải thích những điều này như thế nào?”

Y hơi nhồm người dậy, trầm giọng nói: “Không ngờ thân phận của ta lại khiến ta khó tránh khỏi tội này. Ha!” Y tự cười giễu. “Có lẽ khi ấy ta đã có suy nghĩ tư lợi, nhưng sau này ta không muốn lợi dụng năng lực bất cứ việc gì.”

Lời nói của y khiến ta thoáng bàng hoàng, ta kinh ngạc ngược mắt nhìn y, buột miệng hỏi: “Vì sao?”

Y nhìn ta, đôi mắt tĩnh lặng, khóe môi khẽ cong lên. “Vì sao... Nàng quả thật không biết ư?”

Ta cảm thấy nhói lòng, lời của y chất chứa nỗi bi thương. Lẽ nào người hạ độc thật sự không phải là y?

Trong lòng ta vừa vui mừng vừa rối rắm.

Không phải y, vậy thì mọi điều đều có thể lý giải được. Ta cũng có thể hiểu tại sao y lại đi nước cờ mạo hiểm như vậy, bởi nếu Hạ Hầu Tử Khâm không tới, Bắc Tề chắc chắn sẽ thua. Người hạ độc không phải là y, cho nên y không biết Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không xuất chinh. Vừa nãy y chỉ nói Hạ Hầu Tử Khâm “bị bệnh”, e là y cũng đã thăm dò tin tức truyền ra. Cần trọng như y sẽ cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm giả bệnh, vì thế mới có kế sách ngày hôm qua.

Nhưng nếu không phải y thì có thể là ai?

Bỗng nhớ tới Diêu Hành Niên, hôm đó ông ta gửi thư khẩn tới, nói rằng trong thuốc nước bôi trên mặt ta có độc. Làm sao ông ta biết, bây giờ nghĩ lại mới thấy đó quả là một nghi v

Y ngồi một lát rồi vịn vào vách đá để đứng lên, ta đưa tay định đỡ y nhưng y giơ tay ra hiệu không cần.

Ta khẽ hỏi y: “Vì sao sau này tiên sinh không tiếp tục đưa thuốc nước cho ta nữa?”

Y sững sờ, hỏi: “Khi nào?”

Ta nghi hoặc, đáp: “Sau sinh nhật Hoàng thượng, sau khi ngài về Bắc Tề.”

Bước chân của y khựng lại, nét mặt hơi khác. Không cần y nói ta cũng đoán được rồi, nhất định là Thanh Dương giờ trò. Việc y giao cho nàng ta, nàng ta không hề làm, cho nên y không biết, trùng hợp là Hạ Hầu Tử Khâm lại bị trúng độc nên ta mới tin chắc y chính là người hạ độc Hạ Hầu Tử Khâm.

Có lẽ lúc này y đã biết chuyện xảy ra thế nào.

Việc Thanh Dương câu kết với Dao Phi để hãm hại ta trước khi y rời đi, ta không định kể với y. Những chuyện này đều đã qua rồi.

Y định lên tiếng nhưng ta đã đi lên trước y, quỳ xuống, nói: “Ta đã trách lầm tiên sinh, xin tiên sinh thứ tội!”

Hoài nghi y nhiều đến vậy, ta thật đáng chết mà!

Y ngập ngừng giây lát rồi đưa tay đỡ ta, chuyển chủ đề: “Hắn bây giờ thế nào rồi?”

Ta sững người, không biết lúc này Diêu Thục phi và Chu Du Thường đã đến chưa? Thở dài một tiếng, ta lắc đầu, nói: “Nguy hiểm cận kề.”

Y lại hỏi: “Độc gì?”

“Song sinh.”

Ta cảm nhận được bàn tay đang vịn vào ta thoáng run lên, y vội vàng hỏi: “Vậy nàng thế nào?”

Ta thoáng kinh ngạc, lắc đầu, nói: “Ta không sao.”

Y nắm lấy cổ tay ta, bắt mạch, trầm tư một l mới thở phào nhẹ nhõm, lẩm bẩm nói: “Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi...”

“Tiên sinh!” Ta gọi y.

Song y hơi lắc đầu, buông tay ta ra rồi nói nhỏ: “Chúng ta hãy tìm một nơi để nghỉ chân, hẻm núi này rất lớn, nếu có người đi tìm chúng ta thì họ cũng không tìm được nhanh đến vậy đâu, đêm xuống, không có nơi tránh gió sẽ rất lạnh.” Dứt lời, y tiến thẳng về phía trước.

Ta đi theo y, nhớ tới đêm ở Nam Sơn, khi chỉ có ta và y ở bên nhau trong hang động, y bị thương rồi hôn mê nhưng vẫn có thể tỉnh dậy vào khoảnh khắc tiếng sấm đầu tiên vang lên. Đó là vì y biết rõ ta sợ sấm.

Nhìn bóng lưng nam tử trước mặt, vành mắt ta rưng rưng.

Đêm đó, ta lại không thể nhận ra y...

Ta chỉ một mực cho rằng y quen Tô Mộ Hàn. Ha, ta không ngờ Hàn Vương lại chính là Tô Mộ Hàn!

Trên đường tìm nơi trú chân, chúng ta trông thấy rất nhiều quả dại. Y không nói gì, chỉ giơ tay hái. Ta biết, tay phải của y không có lực, e là không cầm được, ta vội bước lên, đón lấy quả dại trong tay y, khẽ nói: “Để ta cầm!”

Thoáng nhìn thấy vết máu thấm trên lớp vải quần ở tay trái của y, vừa nãy, lúc rửa tay giúp y, ta đã trông thấy miệng vết thương ở mấy chỗ hơi sâu. Ta cảm thấy không nỡ, vừa ôm quả dại trong lòng vừa nói: “Ngài làm rơi mất thanh đoản kiếm rồi à?” Ta nhớ lúc ấy, trên người y vẫn mang thanh đoản kiếm sắc bén mà.

Song y lắc đầu. “Ta xưa nay không thích mang mấy thứ đó.”

Ta thoáng sững sờ, vì khi ấy phải đóng giả làm Hàn Vương nên y mới cố ý mang theo ư? Đúng vậy, Hàn Vương là người luyện võ, đương nhiên không thể không có những thứ như vậy, nếu không có sẽ khiến người khác ngạc nhiên.

“Khi ấy, thuốc trên người ngài là thuốc trị ho à?” Ngoài thuốc trị ho, ta không thể nghĩ ra thứ gì khác. Ta và y ở bên nhau lâu như vậy, cũng biết y không thể kìm nén cơn ho. Bàn tay đang đưa ra hái quả dại thoáng run, y không quay đầu, chỉ

Ta thản nhiên hỏi: “Vậy sao ban nãy ngài không uống thuốc?”

Y đáp: “Rơi rồi!”

Trái tim ta chợt trở nên nặng trĩu. Đương nhiên ta không tin, dù có rơi thì cũng chỉ rơi ở chỗ nào đó trong hẻm núi này. Thứ quan trọng như vậy, y hoàn toàn có thể tìm kiếm, thế nhưng y không đi tìm, vậy thì có thể khẳng định là y không mang nó bên mình.

Trong ba năm ta và y bên nhau, mỗi lần bệnh ho của y phát tác, ta cũng chưa từng nhìn thấy y uống bất kỳ loại thuốc nào.

Hít thật sâu, ta lên tiếng: “Dùng loại thuốc đó có đáng không?”

Thứ thuốc có được tính mạnh như vậy, uống nhiều chắc chắn sẽ không tốt, cho nên bệnh của y càng lúc càng trầm trọng.

Y nhẹ nhàng nói: “Hàn Vương là võ tướng, tất nhiên sẽ không giống ta.”

Cho nên mới phải giả vờ, đúng không?

Ta nghiêng rặng, hỏi: “Làm thế nào mà ngài trở thành Hàn Vương?”

Y là Thái tử tiền triều, sao có thể làm vương gia của Bắc Tề, đây là điểm mà cho tới bây giờ ta vẫn không hiểu.

Đột nhiên, y im lặng.

Ta dừng lại giây lát rồi tiếp tục truy vấn: “Có phải ngài muốn mượn binh lực của Bắc Tề để đoạt quyền không?”

Mặt y biến sắc, y quay ngoắt lại nhìn ta. Ta chợt thấy sợ hãi, nghe y cười tự giễu. “Với bộ dạng ta bây giờ, đâu có muốn ngai vị hoàng đế đó thì cũng có thể làm được gì chứ?”

Lời của y khiến lòng ta đau nhói. Cái gì mà “bộ dạng ta bây giờ”? Y sẽ không xảy ra chuyện gì hết.

Ta vừa định cất tiếng thì y đã tiến lên phía trước, nói: “Không đi nữa là trời sẽ tối đấy!”

Ta chần chờ giây lát, cuối cùng đành ôm đồng hoa quả đuổi theo.

Đi được một lúc lâu, tới khi trời gần tối mới trông thấy một hang động nằm hơi chìm vào phía trong. Sơn động không lớn nhưng có thể chứa đủ hai người là tốt rồi. Ta đặt đồng quả đại trong tay xuống, thấy y đứng một mình bên ngoài, một lúc sau, một tay y ôm đồng cổ khô, trải xuống đất thành một lớp mỏng. Ta bước lên giúp y, y chỉ im lặng.

Một lát sau, y lại bắt đầu ho.

“Tiên sinh!”

Ta gọi song y lắc đầu, ngồi quay lưng lại với ta. Không biết vì sao, đột nhiên ta cảm thấy muốn bật khóc. Ta bò qua, đưa tay vỗ vỗ lưng y, xoa dịu cho y.

“Tử Nhi...” Y khẽ gọi, giọng khàn khàn.

Ta nghẹn ngào: “Hoàng thượng nói chàng không làm điều gì có lỗi với ngài.” Bệnh của y nào phải do hồi nhỏ sốt à tổn thương tới lá phổi chứ? Bây giờ ta mới biết, ắt hẳn là do trận hỏa hoạn ở Đông cung năm đó, y bị sặc khói nên phổi mới bị tổn thương.

Có lẽ y hận Hạ Hầu Tử Khâm.

Mỗi hận cướp ngôi vị, mỗi thù gây tổn thương cơ thể đủ để y lợi dụng thế lực của Bắc Tề hòng đoạt lại quyền lực, không phải sao? Cho dù y thật sự làm vậy thì cũng không ai có thể nói gì. Y có thể quang minh chính đại mà thực hiện.

Y ho một thôi một hồi rồi quay đầu, hỏi ta: “Chuyện của quận chúa có phải do hấn làm không?”

Ta sững người, mãi sau mới hiểu “quận chúa” mà y nói chính là “Dao Phi”. Y hỏi như vậy chứng tỏ thích khách không phải là người của Bắc Tề.

Ta cảm thấy bàng hoàng, sững sốt, buột miệng nói: “Không, sao Hoàng thượng có thể giết nàng ta? Hôm đó thích khách trà trộn vào cung, xông vào Dao Hoa cung.” Trông thấy ánh sáng trong mắt y tối dần, ta nói tiếp: “Có điều người chết không... không phải nàng ta.”

Là Triều Thần chết thay nàng ta.

Nghĩ tới Triều Thần, sống mũi ta cay cay, như sắp bật khóc. Ta từng nói ta muốn bảo vệ nàng ta nhưng cuối cùng lại không làm được. Không biết ở nơi ấy, nàng ta có trách ta không?

Nghe vậy, y hơi ngồi thẳng người, khẽ nói: “Là hoàng tử.”

Ta sững sờ, quả nhiên là Hoàng hậu Nguyên Trinh! Nam Chiếu muốn ngư ông đắc lợi!

Ta vội hỏi: “Hoàng hậu Nguyên Trinh có biết ngài còn sống không?”

Y lắc đầu: “Tỷ ấy không biết!”

“Vì sao ngài không nói cho nàng ta biết?”

Y nhìn ta, khẽ nói: “Nói rồi thì thế nào? Không bằng để tỷ ấy an phận làm hoàng hậu của Nam Chiếu.” Nói đến câu cuối cùng, giọng của y nhỏ dần.

Ha, cho dù như vậy, e là Hoàng hậu Nguyên Trinh cũng không còn an phận nữa!

Ta và y ngồi một lát, ăn quả đại lột da. Trời đã tối hẳn, đêm nay hai chúng ta không thể đốt lửa vì không biết ánh lửa sẽ thu hút người của bên nào tìm đến.

Cho dù là bên nào tìm thấy chúng ta trước, giữa ta và y sẽ có một người bị bắt làm tù binh.

Cũng may đêm nay có trăng, mặc dù ánh trăng lờ mờ nhưng vẫn có thể nhìn rõ. Nằm lên đám cỏ khô mềm mại, thật không ngờ mùi cỏ khô lại thơm đến vậy. Ta trở mình, chỗ bị thương do dây mây quấn vào chột đau đớn khiến ta nhú máu. Giật mình, ta quên mất, Tô Mộ Hàn làm sao mà xuống trước được?

Mở mắt nhìn về phía bóng lưng ấy, y đã lâu không nói một lời, có lẽ đang ngủ. Ta thật đáng chết, chỉ mình y hỏi ta có bị thương không, còn ta chẳng hỏi y câu nào. Cấn môi, bên ngoài bắt đầu nổi gió, tuy không đốt lửa nhưng may mà cỏ khô bên dưới được hong khô dưới ánh mặt trời nên vẫn tỏa hơi ấm, vì vậy ta cũng không thấy lạnh.

Không biết là giờ nào rồi, ngủ thôi!

Ngủ được một lúc, cứ như hẹn sẵn, ta nghe thấy một chuỗi tiếng ho vang lên. Giật mình kinh hãi, mở chòng măt, ta chợt phát hiện không thấy bóng dáng Tô Mộ Hàn đâu. Nằm một lát, vết thương trên người càng đau hơn nhưng ta mặc kệ, nghiêng rặng bò dậy, chạy ra ngoài, thấy y đang đứng cách cửa động không xa, xoa xoa ngực, không ngừng ho.

Ta sải bước đi lên, đỡ vai y, nhú máu, nói: “Tiên sinh...”

Cơ thể thoáng run, y nói nhỏ: “Khụ khụ... Không sao, khụ khụ...”

Vì sợ ta nghe thấy nên y mới phải chạy ra ngoài ư? Đến mức như vậy rồi, sao có thể nói là không sao chứ?

Đột nhiên y nặng nề ho một tiếng, ta trông thấy trên mu bàn tay đang khum khum của y hiện lên một lớp màu khác lạ. Đáy lòng như có tảng đá đè lên, ta vội đưa tay nắm lấy tay y, thứ đặc quánh này, mấy ngày nay ta đã tiếp xúc rất nhiều.

Cơ thể y hơi lắc lư, bỗng đổ vào lòng ta.

“Tiên sinh!” Ta thất thanh gọi.

Run rẩy ôm lấy y, ta nghiêng rặng đỡ y vào trong động. Tim như bị thít chặt, bệnh của y rốt cuộc đã nghiêm trọng tới mức nào? Ta không muốn, cũng không dám nghĩ đến, nhưng vô tình hay cố y đều nhớ tới câu nói lúc ban ngày của y. Y có ý gì ta cũng không muốn hiểu.

Đưa tay bầu vào người y, ta gọi y hết lần này đến lần khác. Rất lâu sau mới thấy y yếu ớt tỉnh dậy, ta mừng rỡ nói: “Tiên sinh, ngài tỉnh rồi à?” Khi ta nói ra lời này, nước mắt không kiềm chế được, cứ tuôn trào.

Y giơ tay lau nước mắt cho ta, khàn khàn nói: “Khóc cái gì chứ?”

Ta cấn môi. “Vì sao lần nào ngài cũng nhảy theo ta?” Sức khỏe y, yếu như vậy, cho nên lần trước tới thiên triều mới phải dẫn đại phu theo, đúng không? Vậy thì giờ đây, ở hẻm núi hoang vu này, y phải làm thế nào?

Chật vật nở nụ cười, y đáp: “Cầu treo không phải chặt vì nặng, sao có thể để nặng đi qua?”

“Thanh Dương sẽ hận ta đến chết mất!” Hôm qua nàng ta giương cung chĩa vào ta, đương nhiên ta hiểu cảm nhận của nàng ta. Khi đó nàng ta đã nói muốn ta tránh xa y, nói ta sẽ hại chết y.

Đầu ngón tay run run, không, ta không muốn y xảy ra chuyện. Tuyệt đối không!

Y lắc đầu. “Chuyện của ta không liên quan tới nàng.”

“Tiên sinh...”

Y lại cười. “Trái lại, là ta đã nuốt lời.” Ta sững sờ, không biết y nói vậy là có ý gì, thấy y hơi nghiêng mặt, thở dài một tiếng rồi nói: “Việc ta hứa với Thừa Diệp, e là ta không hoàn thành được.”

Ta không hiểu, nhìn y, hỏi nhỏ: “Đó là ai?”

Mãi sau mới thấy y nói: “Hàn Vương của Bắc Tề bốn năm trước.”

Trong lòng sững sốt, ta không tin nổi, nhìn y. Y cúi đầu, khẽ cười, giọng nói khàn khàn: “Không phải nàng luôn tò mò vì sao ta có thể trở thành vương gia của Bắc Tề à?”

Đúng thế, ta luôn tò mò, ta tưởng y muốn mượn thế lực của Bắc Tề để đoạt quyền, hóa ra, không phải như vậy ư?

Y lại nói tiếp: “Y là nghĩa tử của Hoàng đế Bắc Tề, chinh chiến một đời vì Bắc Tề.”

Chinh chiến một đời, y chết rồi ư?

“Ta và y quen nhau gần tám năm. Thời niên thiếu, ta từng chu du các nước. Năm đó, khi Khương Vực ở Tây Bắc xâm phạm Bắc Tề, đúng lúc ta ở đó, được chứng kiến trận đại chiến ấy. Ta bất cẩn rơi vào trận mai phục của Khương Vực, Thừa Diệp đã cứu ta. Lúc đó ta mới biết, chủ soái của Bắc Tề chỉ là một đứa trẻ. Sự dũng mãnh của y đã khiến ta hết sức kinh ngạc. Tuổi còn nhỏ song y đã biết bảo vệ nước nhà. Vì bội phục dũng khí của y, sau khi chứng kiến y phá vỡ kế sách của Khương Vực, ta đã sai Thanh Dương đưa cho y một phong thư. Sau này, khi Bắc Tề đánh bại Khương Vực, thậm chí còn thu được Khương Vực vào lãnh thổ của mình, Thừa Diệp liền nổi danh khắp nơi. Năm đó, y mới mười ba tuổi. Sau này, y sai người tới tìm ta, muốn kết bái huynh đệ với ta. Ha, y thậm chí còn không biết thân phận của ta.

Ta kinh ngạc vô cùng, hóa ra Hàn Vương năm mười ba tuổi đã trở thành danh tướng dũng mãnh, thiện chiến là vì vậy!

“Sau đó, chúng ta vẫn luôn duy trì quan hệ bằng thư từ qua lại. Y tin tưởng ta nên chuyện gì cũng nói với ta. Cho tới bốn năm trước, khi phụ hoàng ta phong Phát Hy làm công chúa, gả tới Bắc Tề, Phát Dao không nỡ để tỷ tỷ đau lòng nên đã hy sinh hạnh phúc của chính mình.” Nói tới đây, y đột nhiên nhắm mắt.

Ta buột miệng nói: “Thừa Diệp thích Phát Dao?” Dừng lại giây lát, ta càng kinh ngạc: “Đứa con của Phát Dao...”

Y khẽ cười. “Có vẻ những điều nàng biết không ít hơn ta.”

Không, ta biết không nhiều, nhưng những lời y nói khiến ta đoán được đại khái.

“Hoàng đế Bắc Tề biết không?”

Y lắc đầu. “Không, vì Thừa Diệp, cho tới lúc chết, Phát Dao cũng không nói ra sự thật. Ngay từ đầu, nàng ấy đã muốn sinh đứa trẻ đó, song không ai biết vì sao Hoàng đế Bắc Tề không có con. Đó là bởi vì ông ta bị vô sinh.”

Ta cảm thấy kinh hãi. Kỳ thực, kết quả như vậy cũng không được coi là quá ngạc nhiên, bằng không, sao một hoàng đế lại không có con nối dõi chứ? Ha, xem ra Hoàng đế Bắc Tề kia cũng không muốn bị cấm sùng.

“Thừa Diệp không chịu nổi việc nghĩa phụ của mình ban chết cho chính nữ tử mình yêu, song Hoàng đế Bắc Tề có ơn dưỡng dục với y, y không thể tự tay giết phụ thân, cũng không thể để Phát Dao ra đi một mình. Thế nhưng Hoàng đế Bắc Tề đã lớn tuổi, các nước xung quanh vì bị uy hiếp bởi danh tiếng của Hàn Vương nên mới không dám có ý định tiến đánh Bắc Tề, nếu y không đảm đương vị trí vương gia, Bắc Tề sẽ như con nhím trụi lông, bởi vậy Thừa Diệp vẫn luôn chờ đợi.” Y dừng lại một lát, mãi sau mới nói tiếp. “Bốn năm trước, ta xảy ra chuyện, Thanh Dương đã giấu ta, bí mật liên lạc với Thừa Diệp.”

“Lúc tiên sinh ở trong chùa chính là đợi y phái người tới tiếp ứng à?” Ta vô cùng kinh hãi, hỏi y.

Y gật đầu. “Không sai, một là để dưỡng bệnh, hai là Thừa Diệp đến.”

Ta cắn môi. “Vì ta mà tiên sinh ở lại ba năm, đúng không?”

Song y cười. “Ba năm ở đó là hồi ức tuyệt vời nhất của ta.”

Ta nghẹn ngào, đối với y mà nói, ba năm ở lại thiên triều chắc chắn là ba năm vô cùng nguy hiểm! Sau này ta vào cung, cũng may y lập tức rời đi, nếu không Hạ Hầu Tử Khâm mà điều tra thì sẽ điều tra ra y.

Nắm chặt tay y, y nợ ta một lời giải thích, còn ta lại nợ y rất nhiều.

Ơn tri ngộ, ơn cứu vớt... Rốt cuộc ta nên lấy gì để đền đáp đây?

Mãi một lúc sau mới thấy y nói tiếp: “Ta đến Bắc Tề mới biết, Thừa Diệp vì đau buồn quá mà sinh bệnh, Liêu Hứa nói y không còn sống được bao lâu nữa.” Thoáng sững người, Liêu Hứa chính là vị đại phu mà lần trước Tô Mộ Hàn dẫn theo tới thiên triều, ta vẫn nhớ tên ông ta. Nhưng điều khiến ta vô cùng kinh ngạc, đó là Hàn Vương trẻ tuổi, dũng mãnh lại có thể vì đau buồn quá mà qua đời.

“Y cầu xin ta bảo vệ giang sơn Bắc Tề giúp y, báo đáp ơn dưỡng dục của Hoàng đế Bắc Tề đối với y, song giờ đây ta vẫn chưa làm được việc mà ta đã hứa với y.”

“Không!” Ta lắc đầu. “Ngài sẽ không có chuyện gì đâu.”

Y khẽ cười. “Từ khoảnh khắc trông thấy nàng ở đại bản doanh của Bắc Tề, ta đã biết, trận chiến này Bắc Tề sẽ thua không còn manh giáp. Còn ta, kéo dài chút hơi tàn cho tới giờ phút này, cũng không biết rốt cuộc còn có thể chống đỡ được bao lâu.”

Ra sức lắc đầu, ta nói: “Thiên hạ có biết bao đại phu, một người không chữa được, chúng ta đi tìm người thứ hai, người thứ ba... Sẽ có một đại phu có thể chữa khỏi bệnh cho ngài.”

“Tử Nhi, ta mệt lắm rồi! Có lẽ phụ hoàng nói đúng, tính ta không màng danh lợi, vốn không thích hợp sống trong cuộc chiến quyền lực này. Ta cũng thấu hiểu những cực khổ của Thừa Diệp khi ấy, con người ngồi ở vị trí đó thì không thể theo ý mình. Đến cuối cùng, chỉ có cái chết mới có thể giải thoát. Cho dù bây giờ ta tháo mặt nạ, Bắc Tề mấy ai dám nói ta không phải là Hàn Vương?”

Ta trầm mặc, tấm mặt nạ Thừa Diệp đeo hồi đó lại thành hay, không phải sao?

Ta nhỏ giọng hỏi: “Vì sao tiên sinh lại đánh trận này cho Bắc Tề?”

Thiên triều là cố hương của y, y lại nợ Thừa Diệp một mạng sống, đánh trận này, trong lòng y rối ren nhường nào?

Y khẽ cười: “Trận đánh này, ta vốn không định sống sót trở về.”

Lời của y khiến ta sửng sốt.

Hạ Hầu Tử Khâm cũng có ý định như vậy, chỉ vì bọn họ biết rõ kẻ đối đầu có thân phận gì.

Ta nghiêng rằng, nói: “Nhưng hai người là huynh đệ.”

Cho dù thế nào, thế nhân đều cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm do Thái hậu sinh ra, như vậy bọn họ chính là huynh đệ, không phải sao?

Song y phủ nhận: “Hắn là hoàng đế của thiên triều, ta là vương gia của Bắc Tề, chúng ta không phải là huynh đệ.”

“Tiên sinh...”

“Tử Nhi, nàng còn không hiểu ư? Ta và hắn từ lâu đã không thể quay về như xưa.”

“Sau này, thiên triều và Bắc Tề có thể sẽ còn khai chiến, đúng không?”

“Trừ phi lần này hắn tiêu diệt Bắc Tề.”

Trong lòng ta thoáng kinh hãi. “Vậy ngài sẽ thế nào?”

Y thần nhiên trả lời: “Ta chính là tướng của vong quốc, đương nhiên sẽ bị xử tử.”

“Không, không thể!” Ta thất thanh hét lên.

Y nhìn ta, nói: “Nàng là không thể để thế trận bị loạn.”

Ta đau lòng nhìn y, thời khắc trông thấy y, ta đã bị loạn rồi, không phải sao? Y là tiên sinh của ta, là tiên sinh giống như vị thần trong lòng ta, sao ta có thể thờ ơ, không chút động lòng?

Nắm lấy tay y, ta trịnh trọng nói: “Tử Nhi chắc chắn sẽ không bỏ rơi tiên sinh, giống như tiên sinh đối với Tử Nhi vậy!”

Y cười tự giễu: “Nàng không sợ hắn trách tội?”

Hạ Hầu Tử Khâm...

Đúng thế, hắn hẳn cảm nhất là chuyện liên quan tới Tô Mộ Hàn, ha, ta quả thật không biết, hắn biết rồi thì sẽ như thế nào?

Y nghiêng người, lại bắt đầu ho. Ta vỗ lưng giúp y, y vẫn ho dữ dội. Trái tim ta như bị thít chặt, ta biết, cho dù bây giờ không uống thứ thuốc đó thì trước đây ắt hẳn y cũng đã uống. Không có thuốc trị dứt điểm, y chỉ càng ho nặng hơn.

“Tiên sinh...”

Đột nhiên y túm tay ta, cắn môi, nói: “Tử Nhi, đây là huyết liệt khuyết*, ta... khụ khụ...”

(* Huyết liệt khuyết: Huyết ở trên cổ tay, nơi có chỗ lõm. Trị: cổ tay đau sưng, đầu đau, cổ gáy cứng, ho, suyễn, liệt mặt.)

Ta hoảng sợ, tất nhiên ta hiểu y muốn nói gì, giơ tay bấm vào vị trí huyết y chỉ, bởi vì huyết liệt khuyết nằm ở vị trí khe xương nhỏ hẹp, ta bấm như vậy cũng không mang lại hiệu quả rõ rệt. Rút cây trầm duy nhất trên tóc, ta đâm mạnh xuống.

Y khẽ rên một tiếng, thái dương khẽ nhai mồ hôi, rất lâu sau mới thấy y dần hồi phục.

Bệnh của y ngày càng nặng, trong lòng ta rất căng thẳng nhưng không biết rốt cuộc nên làm thế nào mới được.

Ánh mắt của y hướng vào cây trầm trong tay ta, đột nhiên khóe môi khẽ cong lên. Ta mới nhớ tới cây trầm y bắt Thanh Dương đem trả ta khi ấy, bèn nói: “Tiên sinh có nhớ, ngài đã lấy hạt châu trên cây trầm của ta không?”

Song y im lặng, ta trông thấy y đặt một tay lên xoa ngực, có lẽ ngực y lúc này vô cùng khó chịu nên y không thể lên tiếng. Mãi sau, ta bỗng nghe thấy giọng nói khàn khàn của y vang lên: “Ta chẳng qua chỉ lấy trộm một hạt trân châu của nàng, nhưng nàng lại lấy trộm cả trái tim của ta...”

66. Chương 66

Ta chẳng qua chỉ lấy trộm một hạt trân châu của nàng, nhưng nàng lại lấy trộm cả trái tim của ta... Câu nói ấy tuy không lớn nhưng đã dội vào trái tim ta, làm dậy lên hàng nghìn lớp sóng.

Nhìn gương mặt y, y đã nhắm mắt, chỉ có gió lạnh thi thoảng thổi qua, hất tung mấy sợi tóc lòa xòa trước trán y. Bây giờ mới hiểu sâu sắc thâm ý trong lời nói của y khi xưa.

Cáo bệnh về quê, lưu luyến cố hương.

Có nghĩa là sau khi chết sẽ trở về cố hương, mà y lại hy vọng ta trở thành cố hương của y. Tiên sinh, đúng không?

Nhưng vì sao y không nói ra?

Bức tranh cây thị y vẽ khi ấy cũng không muốn tặng ta, còn vòng vo một hồi, tìm thầy khắc lên nắp hộp rồi mới tặng ta.

Cắn môi, ta thật sự thấy rất buồn.

“Tử Nhi...”

Đột nhiên y khẽ gọi ta.

Giật mình kinh ngạc, ta nín thở, nói: “Có ta!”

Y vẫn không mở mắt, chỉ khẽ khàng nói: “Ngủ đi, hãy quên những lời ta vừa nói.”

“Tiên sinh...”

“Thứ hửn có thể cho nàng, ta lại không thể. Đợi đến khi nào ra ngoài, ta sẽ xin thuốc giải giúp hửn, hửn không chết.”

Lời y nói khiến ta run rẩy, bỗng chốc vỡ òa trong nước mắt. Y không biết Hạ Hầu Tử Khâm đã có thuốc giải, nhưng cho dù như vậy, tới nước này rồi mà y vẫn có thể giúp ta cứu mạng hửn...

Tiên sinh, tiên sinh ơi, người khiến ta chịu sao thấu?

Hít thật sâu, ta hỏi y: “Ngài biết ai có thuốc giải ư?”

Song y im lặng, lát sau mới khàn khàn đáp: “Nàng không cần hỏi việc này, tóm lại, ta đã có cách.”

Ta trầm mặc, y vẫn có người y cần bảo vệ, quả thật ta không nên làm khó y nữa. Chần chừ, cuối cùng ta đứng dậy, rời khỏi chỗ y, nhìn bóng lưng y, ta khẽ nói: “Đã có thuốc giải rồi nhưng Hoàng thượng hẳn cảm với bạc hà, vì vậy không uống nổi.”

Ta thấy rõ bờ vai y run lên, cơ thể bất động, y chỉ nói: “Yên tâm, hắc sẽ không chết, ta có thể kêu Liêu Hứa tới trị bệnh cho hắc, y thuật của Liêu Hứa cao siêu, chắc chắn có thể chữa khỏi.”

Ta siết chặt hai tay, y thật sự rất hiểu ta. Biết ta không thể không có Hạ Hầu Tử Khâm, y mới nói ra những lời như vậy.

Cả một đêm mất ngủ.

Lúc trời sáng, y vẫn đang ngủ, ta đứng dậy, rón rén ra ngoài. Tìm đến chỗ có quả đại hôm qua, ta hái một ít, lại ngắt lá cây đựng nước rồi mới quay lại. Vừa vào trong hang, có lẽ do nghe thấy tiếng động, y đột nhiên ngồi bật dậy, nhìn thấy ta, dường như y thở phào nhẹ nhõm. Y khẽ hỏi: “Sao dậy sớm thế?”

Ta tiến lên, nửa quỳ trước mặt y, đưa nước cho y rồi nói: “Tiên sinh, uống chút nước trước đã, ta vừa đi tìm đồ ăn, không thể để bụng đói được.”

Y không nói gì, cẩn thận đón lấy, uống vài ngụm. Hai người ăn quả đại xong, bầu không khí đột nhiên trở nên có chút lúng túng.

Ta nhìn y, thấy y hơi nghiêng mặt đi, không nhìn ta. Sắc mặt y rất kém nhưng ở chốn hoang vu, hẻo lánh này, ta biết tìm thuốc cho y ở đâu đây? Ta cũng không biết Liêu Hứa cho y uống thuốc gì.

Nghĩ một chút, ta cất tiếng: “Tiên sinh, chi bằng chúng ta tự ra ngoài.”

Hai đồng tử y co lại, y buột miệng nói: “Không được!”

“Vì sao?” Vì lo lắng cho sức khỏe của y, ta nghĩ cứ mất thời gian ở đây cũng không phải là cách hay.

Y thở dài một tiếng rồi nói: “Ra khỏi nơi này là lãnh thổ của Bắc Tề.”

Ta thoáng kinh sợ, hóa ra vì y lo lắng cho ta. Thanh Dương trở mắt nhìn chúng ta rơi xuống, vậy thì người của Bắc Tề chắc đều biết, nữ tử rơi xuống cùng y chính là quân sư của thiên triều. Một khi ta rơi vào tay bọn họ, hậu quả như thế nào, không cần nói cũng biết.

“Nhưng...”

Xua tay ra hiệu cho ta đừng nói nữa, y lên tiếng: “Đợi đi, nếu không ngoài dự liệu, tối nay hoặc sáng sớm ngày mai sẽ có người xuống.”

Đúng thế, sẽ có người xuống nhưng người xuống là người của phe nào? Đó mới là điều mà ta và y đang rối ren trong lòng, thế nhưng, không ai muốn nói ra.

Bất luận là người của phe nào xuống trước, cho dù chúng ta không nói đối phương ở đâu thì các binh sĩ cũng sẽ men theo hẻm núi này để tìm kiếm, vì thế ai được cứu thì người kia tất bị bắt làm tù binh.

Điểm này không cần nghi ngờ.

Khẽ siết hai tay, đó cũng là kết quả mà cả ta và y đều không muốn nhìn thấy.

Thở phào một hơi, nếu ta đoán không sai, người của Bắc Tề sẽ xuống trước. Thứ nhất, họ ở rất gần đây, thứ hai, chắc chắn họ thông thuộc địa hình nơi này hơn. Ta cũng biết, tới lúc đó, y sẽ sống chết bảo vệ sự an toàn cho ta, y thà chết cũng sẽ không để xảy ra chuyện, bằng không, y sẽ không xả thân cứu ta tới hai lần.

Cẩn môi, ta vẫn lo lắng, không biết phía Hạ Hầu Tử Khâm thế nào rồi. Diêu Thục phi đã đến chưa

Bống khép mắt, hy vọng mọi việc đều ổn, như vậy mới không uổng công ta đã làm nhiều việc đến thế.

Buổi chiều, trời bắt đầu trở lạnh. Ta phát hiện ra bệnh của y sẽ tái phát nặng hơn vào buổi tối, nhưng ta cảm thấy vui mừng vì y không ho ra máu như hôm qua, còn ta, chẳng thể làm gì ngoài việc trông nom y.

Tối buổi sáng ngày thứ hai, ta vẫn còn đang say giấc thì loáng thoáng nghe thấy tiếng động ở bên ngoài. Giật mình tỉnh sốt, ta bò dậy, hiển nhiên y cũng nghe thấy, y ngồi dậy, nhìn ta về cảnh giác. Ta do dự giây lát, cuối cùng đứng lên, định ra ngoài thì y kéo tay ta, nói nhỏ: “Để ta đi!”

“Tiên sinh...”

“Đợi ở đây!” Giọng y khê khàng, nói xong liền ra ngoài.

Ta định lên tiếng gọi y song cuối cùng lại che miệng.

Người đến là ai? Trong lòng thầm hỏi hết lần này đến lần khác nhưng ta không dám nghĩ đến đáp án.

Chẳng mấy chốc, y đã trở lại, khóe môi thoáng hiện nét cười, bước lên đẩy ta, nói: “Đi thôi!”

Đi thôi!

Y chỉ nói hai từ, vô cùng nhẹ nhàng, thản nhiên. Còn ta cảm thấy toàn thân run rẩy, ý gì ta còn không hiểu ư? Người đến là người của thiên triều!

Y nói: “Đi thôi!”, vậy còn y?

“Tiên sinh!” Ta lo lắng túm lấy tay y, ta cũng biết nơi này không có chỗ trốn. Rất nhanh thôi, binh sĩ của thiên triều sẽ dốc toàn lực tìm kiếm y. Như vậy, tất yếu sẽ là sống phải thấy người, chết phải thấy xác!

Nhưng ta không muốn!

Nghiến răng, ta nói: “Ta không đi!” Lúc này, sao ta có thể để y lại một mình? Cho dù y có thể thoát được kiếp nạn này nhưng một mình y thì phải làm thế nào? Lúc y sinh bệnh, ai sẽ chăm sóc cho

Y khẽ cười: “Nàng không đi, bọn họ cũng sẽ tìm thấy ta.”

Tìm thấy ta cũng đồng nghĩa với việc tìm thấy y, đúng không?

Nước mắt rưng rưng, ta nói: “Nếu tiên sinh nhất quyết không thừa nhận mình là quân sư của Bắc Tề thì sẽ thế nào?”

Rõ ràng ánh mắt y thoáng sững sờ, y bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Không thể, Trần Lâm nhận ra ta.”

Ta tròn mắt nhìn y, Trần Tướng quân nhận ra y? Trần Tướng quân biết y là Thái tử tiền triều? Cho nên nếu y nói y không phải là quân sư của Bắc Tề thì Trần Tướng quân là người đầu tiên không tin, đúng không? Trong lòng trở nên nặng nề, Trần Tướng quân thuộc phái bảo hoàng, nếu biết Thái tử tiền triều còn sống, Trần Tướng quân sẽ đối xử với y thế nào, đó là điều ta không dám nghĩ đến.

Tối lúc đó, cho dù ta cầu xin Hạ Hầu Tử Khâm tha cho y, nhưng còn Thái hậu? Lúc này, tình người vô cùng mong manh, tất cả đều lấy giang sơn làm trọng. Ta không phải không hiểu đạo lý này.

Ngẩng lên nhìn y, ta hỏi: “Y đến rồi sao?” Câu này hỏi cũng như không. Nếu Trần Tướng quân chưa đến, Tô Mộ Hàn sẽ không nói những lời vừa này.

Y gật đầu.

Còn ta đột nhiên giật mình. Ta nghĩ ra rồi!

Quay người làm rối tung đồng cỏ khô dưới đất, giấu mấy quả đại còn thừa vào khe hở trong bụi cỏ bên ngoài, ta kéo tay y đi ra phía ngoài rồi nói: “Tiên sinh còn nhớ ở đây vực có một đầm nước sâu không?”

Trời không tuyệt đường sống của con người, không phải sao? Nơi này không đến mức chẳng có một chốn để ẩn náu.

Y kinh hãi, buột miệng nói: “Không được, nàng không biết bơi.”

“Nhưng ngài biết.” Ta tin y.

“Tử Nhi...” Y đứng s

Ngoái đầu nhìn y qua làn nước mắt, ta run run nói: “Tiên sinh đừng để ta áy náy cả đời, được không?”

Đối đầu với y quả thật không phải là điều ta mong muốn, giờ đây sao ta có thể chấp nhận cục diện mình được cứu còn y bị bắt làm tù binh chứ?

Đó là điều tuyệt đối không thể.

Hai người lặng lẽ đi ra chỗ đầm nước, xa xa không biết có ai đang gọi: “Công chúa...”

Ta nhìn Tô Mộ Hàn một cái rồi dứt khoát nhảy xuống đầm trước. Trời lúc này đã sáng hẳn, cái lạnh lập tức xộc lên từ dưới chân. Ta nghiêng rằng chịu đựng, Tô Mộ Hàn ôm lấy người ta để ta không bị chìm xuống.

Rất nhiều người gọi ta hết lần này đến lần khác, quả thật ta muốn xem rốt cuộc người đến là ai, cố gắng nhìn nhưng vì cổ đại quá cao nên hoàn toàn không nhìn thấy.

Đợi các binh sĩ tìm tới gần, chúng ta mới chìm đầu mình xuống. Phía dưới đầm nước sâu, âm thanh bên trên đã trở nên mơ hồ, gần như không nghe rõ. Ta loáng thoáng nghe thấy tiếng gọi: “Cố Tướng quân”, trong lòng sững sốt, Khanh Hằng đã đến!

Tay đang nắm tay Tô Mộ Hàn bắt giắc siết chặt hơn, xin lỗi Khanh Hằng, lần nào cũng khiến huynh phải lo lắng cho ta, thế nhưng ta không còn cách nào, ta không thể bỏ mặc tiên sinh ở lại một mình.

Có bóng ai đó bước tới, ta vô cùng sợ hãi, Tô Mộ Hàn ôm lấy ta từ từ chìm xuống. Đầm nước này rất sâu, lúc này ta đã gần như không nhìn thấy bóng dáng người phía trên.

Một lúc sau, không biết có ai nói: “Tìm mãi mà không thấy không phải bị mắc ở lưng chừng núi chứ?”

Đúng thế, không tìm thấy, vậy thì chỉ có khả năng đó, không phải sao? Nếu thật sự như thế, việc tìm kiếm sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Rất nhiều người dừng lại ở đây rất lâu để tìm kiếm, ta sắp không cầm cự nổi. Xung quanh lạnh quá đi mất, ta càng túm chặt tay y. Y dường như ý thức được, ghé sát lại, đặt môi y lên môi ta, hà h cho ta.

Tới khi người bên trên đều đã tản đi, ta cảm thấy lực trên tay y bỗng mạnh hơn, phút chốc cơ thể ta trôi lên mặt nước.

Cố gắng hết sức để túm lấy ngọn cỏ dài bên cạnh, ta bò lên, thở hổn hển. Lúc ngoái đầu, không thấy bóng dáng của Tô Mộ Hàn. Lòng chùng xuống, quay người nhào tới ven đầm nước, ta gọi: “Tiên sinh! Tiên sinh...”

Ta sợ hãi, y đâu? Vì sao y không lên?

“Tiên sinh!” Ta bật khóc nức nở, có phải do đợi lâu quá nên y không cầm cự được không?

Đúng lúc ta cảm thấy bất lực thì trông thấy mặt đầm từ từ nổi bong bóng, sau đó thấy y trôi lên khỏi mặt nước. Ta vừa mừng vừa sợ, vội kéo tay y, sợ y bất cẩn chìm xuống lần nữa.

Tay phải của y không có sức, ta chỉ có thể kéo y lên trên, một tay y ấn vào ngực, thở không ra hơi.

“Tiên sinh!” Ta đỡ y ngồi dậy, cả hai đều ướt sũng, từng giọt nước chảy tong tong.

Cuối cùng y bật ho, lông mày nhíu chặt, có vẻ rất khó chịu.

Thở hổn hển, dựa vào người ta, y lên tiếng: “Ta không sao.”

Ta ra sức gạt đầu, đương nhiên y không sao, nhất định phải không sao. Cũng may hôm nay ánh mặt trời chói chang, hơn nữa không có gió, nếu không, ngồi ở đây chắc chắn sẽ lạnh vô cùng.

Hai chúng ta ngồi nghỉ ở ven đầm rất lâu, y phục trên người chẳng mấy mà đã khô. Đỡ y đứng dậy, ta nói: “Tiên sinh, bây giờ còn có thể ra ngoài không?”

Người tiến vào là người của thiên triều, thực ra không cần ta nói, thông minh như y ắt đã biết, Bắc Tề nhất định đã xảy ra chuyện, không phải bị đánh đuổi đến mức rút lui thì cũng là chuyện khác. Nếu không, Thanh Dương tuyệt đối sẽ không bỏ mặc y.

Y im lặng, quay người tiến lên phía trước. Ta đi theo, thực ra ta hy vọng khi ra ngoài có thể gặp được Thanh Dương. Giao y cho Thanh Dương, ta mới an lòng, bởi lẽ ta biết Thanh Dương thật sự yêu thương y. Bên cạnh y cần một người như Thanh Dương chăm sóc, bảo vệ.

Đáy vực này rất dài, chúng ta đi tới tận lúc sẩm tối mới nhìn thấy đoạn cuối cùng. Lúc này vách đá hai bên không còn cao, đi lên trên khoảng hơn hai mươi trượng là có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài.

Thành trì của Bắc Tề gần với nơi này nhất chính là Tông Hộ.

Dọc đường đi, ta cảm thấy xung quanh yên tĩnh đến lạ thường, không trông thấy một người nào. Mặc dù nơi này cách địa điểm giao chiến giữa thiên triều và Bắc Tề khoảng một dặm song cũng không thể không nhìn thấy một bóng dáng nào. Điều đó chỉ có thể chứng tỏ, đại quân của thiên triều đã vượt biên giới.

Hơn hai mươi cây cầu treo đã bị chặt đứt, vậy thì đại quân chỉ có thể đi đường vòng, nơi này tịch mịch như thế, chứng tỏ đại quân đã đi vòng sang đường khác.

Siết chặt hai tay, người thống lĩnh đại quân lúc này là ai?

Hạ Hầu Tử Khâm?

Nghĩ tới đây, trong lòng ta kinh hãi. Nếu quả thật như vậy, ta sẽ vui mừng nhưng cũng cảm thấy rối ren.

Nếu thật sự là hần, thế thì độc tố trong người hần đã được giải, không tìm thấy ta, hần chắc chắn cho rằng ta đã chết. Thế nhưng ta không thể bỏ mặc tiên sinh, không thể để y rơi vào tay hần. Một khi làm lớn chuyện, không ai có thể bảo vệ được y, giống như chuyện ta phạm tội khi quân, ta hiểu sâu sắc điểm này.

Quay sang nhìn nét mặt âm đạm của y, nhớ tới lúc ở đáy vực, y từng nói, khoảnh khắc y nhìn thấy ta ở doanh trại chính của Bắc Tề, y đã biết trận chiến này Bắc Tề sẽ thua thảm hại.

Thực ra, tất cả mọi kế hoạch của y đều không có vấn đề, y thua bởi y không phải là người hạ độc Hạ Hầu Tử Khâm.

Ha, thế sự luôn nực cười đến vậy.

Việc y đã hứa với Thừa Diệp, cuối cùng không thể thực hiện được. Hạ Hầu Tử Khâm đã hạ lệnh vượt biên, như vậy ắt sẽ thôn tóm cả giang sơn của Bắc Tề. Dựa vào tính cách của hần, ta không hoài nghi chút nào về điểm này.

Khi chúng ta tới Tông Hộ, tòa thành này đã bị đánh chiếm, đại quân rõ ràng nhanh hơn chúng ta rất nhiều. Thế thì, khi Cố Khanh Hằng đưa người xuống đáy vực, chắc chắn đã chia đại quân thiên triều ra làm hai đội, bên này đã công thành xong.

Ta nghĩ không cần phải đi tiếp, Bắc Tề đã không giữ được rồi.

Thực ra điều ta lo lắng nhất chính là Thanh Dương ở đâu? Cả đại phu Liêu Hứa mà bọn họ luôn dẫn theo nữa, giờ đang ở chỗ nào?

Đến dưới thành Tông Hộ, ta dừng bước, song y vẫn định tiến lên.

Cổng thành đã bị phá nát, trên dòng sông thành nổi lên phên những cột gỗ, cung tên, thậm chí có cả xác người.

Ta kéo y, nói: “Tiên sinh đừng đi nữa!”

Y nhú chặt mày, nói: “Lỗi lầm của ta đã khiến biết bao nhiêu người phải chết, ta... khụ khụ...”

“Tiên sinh, không thể trách ngài.” Ta lắc đầu. “Sao ngài không hiểu chứ? Hai quân đối đầu nhau thì sẽ có kết quả như thế này. Chiến tranh tàn khốc như vậy đây, không phải sao?”

Trong mắt hiện lên nỗi đau, y chán nản nói: “Đúng, ta biết, nhưng trong lòng ta rất đau đớn.”

Lòng ta nhói đau, tiên đế nói không sai, tính y không màng danh lợi, hoàn toàn không thích hợp với cuộc sống như vậy.

Y không nhìn ta, đi thẳng vào trong thành.

Tông Hộ chỉ là một tòa thành nhỏ nằm ở biên giới, bây giờ thành vỡ, thiên triều không để lại binh sĩ trấn thủ, có lẽ vì phía trước nó là lãnh thổ của thiên triều nên Hạ Hầu Tử Khâm cho rằng không cần thiết. Nơi này giờ chẳng khác nào một tòa thành chết.

Trong thành đầy xác chết của binh sĩ nhưng không hề có xác của bách tính. Đi một vòng cũng không thấy người nào còn sống sót, ta tiện thể đi vào nhà của một người dân để lấy mồi lửa, nhìn thấy trong nhà vẫn còn đang nấu đồ ăn. Xem ra chiến sự đột nhiên bùng phát, mọi người đều ra đi vội vàng.

Tìm hai bộ y phục để cả hai thay rồi đi ra. Lúc này trời đã tối, ta lên tiếng: “Tiên sinh, đừng đi nữa!” Đi tiếp, ta e là y sẽ càng đau lòng.

Y trầm mặc, không nói gì.

Buổi tối, bọn ta tùy tiện tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, không thấy Tô Mộ Hàn đâu, ta vô cùng sợ hãi, tìm một lượt cả trong lẫn ngoài vẫn không thấy bóng dáng y. Gào thét tên y rất lâu cũng không thấy có người đáp lời. Lúc quay trở lại gian nhà đó, ta mới nhìn thấy dòng chữ y viết trên tường: “Tử Nhi, quay trở về đi, không cần lo lắng cho ta!”

Chỉ một dòng chữ đơn giản như vậy, ngoài ra không còn gì khác. Ta cảm thấy trái tim như có tảng đá đè nặng trĩu, y đi rồi, y đã đi một mình!

“Tiên sinh... Tiên sinh...”

Mặc cho ta gào rách họng cũng không nghe thấy tiếng y trả lời.

Thực ra y biết, chỉ khi tìm thấy Thanh Dương, ta mới an tâm rồi đi. Thế nhưng đang buổi loạn lạc, tìm một người chẳng dễ dàng chút nào. Y không muốn liên lụy đến ta nên mới bỏ đi. Song ta làm sao an lòng được?

Một mình ngồi ngẩn ngơ chờ đợi trong căn nhà, từ lúc trời sáng, cho tới khi màn đêm buông xuống, ta vẫn không thấy y trở lại. Y đã hạ quyết tâm ra đi nên sẽ không quay lại.

Nước mắt đã chảy rơi, tiên sinh, vì sao không để ta làm nốt việc cuối cùng này cho người? Ta chỉ muốn thấy người được bình an!

Y thật tàn nhẫn, đến cơ hội cuối cùng cũng không dành cho ta. Nhớ tới lần đầu tiên ta và y gặp gỡ, hôm đó có sấm sét, y lạnh lùng nói, sấm ngừng rồi, ra ngoài đi!

Xưa nay y đều nói năng vô tình khi muốn đuổi người khác. Còn lần này, y không đuổi ta mà tự mình lặng lẽ rời đi.

Y sẽ không đi sâu vào Bắc Tề nữa, bởi vì y biết, là như vậy sẽ khiến ta lo lắng. Ta hiểu y mà. Ta cũng không thể đi tiếp, nhờ may bị người ta nhận ra thì gay go.

Dựa vào bản đồ Trường Hồ trong trí nhớ, ta biết còn có một con đường nhỏ có thể đi từ Bắc Tề sang thiên triều.

Theo trí nhớ, ta tìm thấy con đường trở về lãnh thổ thiên triều. Bước nhanh hơn về hướng doanh trại của thiên triều, ta không biết lúc này Hạ Hầu Tử Khâm có ở đó hay không, song ta không còn lựa chọn nào khác.

Chạy rất lâu mới nhìn thấy lều trại quen thuộc từ xa. Lại gần, ta mới mỉm cười tiến lên, loáng thoáng nghe thấy ai đó gọi tiếng “nương nương”. Trong lòng sùng sốt, ta sẽ không ngốc đến nỗi cho rằng có ai đó gọi mình, bởi vì ở đây ta chưa từng là “nương nương”, bọn họ chỉ gọi ta là “công chúa”.

Như vậy, tiếng “nương nương” này chắc chắn là để gọi Diêu Thục phi!

Nàng ta thật sự đã đến rồi! Thế thì Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không sao, đúng không?

Đứng khựng lại, tìm chỗ ẩn náu, nàng ta ở đây, ta sẽ không ngu ngốc mà xông ra như vậy.

Thư gửi cho nàng ta là do ta viết, nữ tử biết rõ chuyện của phu thê Trương Lăng và Chu Du Thường hồi đó chắc chắn là phi tần trước đây, Diêu Thục phi chỉ cần hỏi dò một chút sẽ biết, trong quân doanh từng xuất hiện duy nhất một nữ tử là ta.

Nàng ta không phải kẻ ngốc, cho dù ta nói ta là công chúa của Đại Tuyên, cho dù dung mạo của ta không giống với trước kia, nàng ta cũng sẽ không buông tha cho ta.

Có lẽ nàng ta không thể nào hiểu được tại sao dung nhan của ta thay đổi, nhưng nàng ta chỉ tin tưởng vào phán đoán của chính mình, không phải ư?

Hạ Hầu Tử Khâm có ở trong trướng hay không, ta không biết, cho nên ta không thể đi ra, chỉ có thể chờ đợi.

Hít thật sâu, ta ngồi xuống, ôm đầu gối. Còn may, ta vẫn mang theo kim ẩn của Công chúa Trường Phù bên mình, chưa đánh rơi, có lẽ lúc quan trọng vẫn có ích.

Tới khi trời tối, bắt đầu trở lạnh, không chịu được, ôm lấy hai vai, lại đợi một lúc lâu mới nghe thấy có người thúc ngựa chạy tới trong màn đêm, ta giật mình sợ hãi, cố gắng mở to mắt nhìn về phía đó.

Đợi họ tới gần, ta mới nhìn rõ đó là Hiến Vương!

Tới trước cổng doanh trại, y ghìm ngựa, lập tức có một binh sĩ ra dắt ngựa cho y. Những người phía sau y cũng lần lượt xuống ngựa, ta do dự giây lát, cuối cùng chạy ra gọi y: “Vương gia!”

“Kẻ nào?” Các binh sĩ cảnh giác chìa mũi giáo vào ta.

Hiến Vương nhìn ta, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên, buột miệng hỏi: “Công chúa?”

Thở phào nhẹ nhõm, may mà y nhận ra ta.

Nghe y gọi tiếng “công chúa”, các binh sĩ kia vội vàng thu lại binh khí, đồng thanh hô: “Công chúa thứ tội, chúng thuộc hạ có mắt mà không thấy núi Thái Sơn.”

Ta nào có thời gian mà so đo với bọn họ, bước thẳng lên hỏi vương gia: “Hoàng thượng đâu?”

Về mặt Hiến Vương vô cùng mệt mỏi nhưng trông thấy thần sắc ta rất tốt, y chỉ nói: “Hoàng thượng ở trong doanh trại, sao công chúa trở về một mình? Những người được phái đi tìm công chúa đều không nhìn thấy người.”

Ta đành kiếm đại một cái cớ: “À, bản cung không gặp bọn họ, tự mình ra khỏi hẻm núi.” Dừng một lát, ta vội hỏi: “Hoàng thượng thế nào rồi?” Khi thốt ra câu hỏi này, ta mới cảm thấy không ổn, lúc ấy vẫn đang giấu y chuyện Hạ Hầu Tử Khâm bị trúng độc, bây giờ ta lại hỏi như vậy. Song y không để ý, chỉ đáp: “Bệnh của Hoàng thượng cũng sắp khỏi rồi, có điều...” Y hơi nhíu mày. “Thục phi đã đến.”

Có thể thấy ngữ khí của y đầy vẻ bất mãn.

Ta cười. “Bản cung cũng là nữ tử, sao Thục phi nương nương không thể tới chứ?”

Y cười mỉa. “Công chúa không biết đấy thôi, Thục phi dựa vào thế lực của cha mình, ỷ được sủng ái mà kiêu ngạo. Nếu nàng ta cũng có thể hành quân đánh trận giống công chúa, bản vương sẽ không thêm quan tâm tới nàng ta đến đây.”

Ta buồn bã, Hiến Vương đâu biết, nếu Diêu Thục phi không đến, Hạ Hầu Tử Khâm e là...

Nhưng tất nhiên ta sẽ không nói cho y biết những điều này.

Y dẫn ta vào trong rồi nói: “Công chúa vào trong đi, Hoàng thượng mà biết người trở lại, nhất định sẽ rất vui mừng. Lần này công chúa đã khiến cho đại quân Bắc Tề đại bại, quân ta có thể tiến công sâu hơn vào lãnh thổ Bắc Tề, công chúa chính là một đại công thần!”

Ta chợt hỏi y: “Đại quân thiên triều đánh tới đâu rồi?”

“Cách kinh thành của bọn họ khoảng bốn, năm mươi dặm.” Lúc y nói, ngữ khí tràn đầy hưng phấn.

Ta giật mình sửng sốt, nhanh đến vậy sao?

“Là... ý của Hoàng thượng à?”

Y cười, nói: “Là ý của tất cả các tướng sĩ!”

Ta im lặng, y lại nói: “Ngày thứ hai công chúa mất tích, bệnh của Hoàng thượng liền khởi sắc. Bản vương thấy rất kỳ lạ, đại quân Bắc Tề giống như đông cát rời, không chịu nổi một đòn tấn công!”

Có vẻ Diêu Thục phi thật sự rất quan tâm đến Hạ Hầu Tử Khâm, bằng không, nàng ta không thể tới nhanh như vậy, ắt hẳn nàng ta đã ngày đêm đi gấp, ngựa không dừng vó.

Còn về việc đại quân Bắc Tề tan tác, không ra đội hình như Hiển Vương nói, đó là vì Bắc Tề không chỉ mất đi quân sư mà còn cả chủ soái của toàn quân. Bọn họ không ai có thể ngờ, Hàn Vương của Bắc Tề và quân sư là cùng một người. Đại quân thiên triều cho dù không có ta thì vẫn còn Hạ Hầu Tử Khâm thống lĩnh. Như vậy, đại quân hai bên không thể nào so sánh với nhau được.

Hít thật sâu, ta hỏi y: “Vậy quân ta có bắt sống được Hàn Vương không?” Người ta muốn hỏi tới đương nhiên là Thanh Dương.

Nghe vậy, Hiển Vương có phần giận dữ, đáp: “Tất nhiên là không, hẳn giống như bốc hơi giữa nhân gian vậy

Thoáng yên tâm, Thanh Dương không rơi vào tay thiên triều, vậy thì sẽ có một ngày nàng ta tìm thấy Tô Mộ Hàn. Giờ đây, bọn họ đương nhiên không thể tìm thấy nàng ta, ai có thể ngờ Hàn Vương đeo mặt nạ tới hôm đó là một nữ tử chứ?

Hiển Vương đưa ta tới doanh trường của Hạ Hầu Tử Khâm, bên ngoài vẫn là tầng tầng lớp lớp ngự tiền thị vệ canh giữ. Bọn họ đều nhận ra ta, thấy chúng ta đi tới, vội vàng hành lễ.

Lý công công nghe thấy bèn đi ra, lúc nhìn thấy ta, mắt y đỏ hoe, ngoại đầu gọi: “Hoàng thượng, Hoàng thượng! Công chúa đã trở lại! Công chúa đã trở lại, Hoàng thượng...”

Hắn đang uống thuốc, Diêu Thục phi hầu hạ bên cạnh.

Lúc ta bước vào, thấy hắn vội vã đi ra, khoảnh khắc trông thấy ta, đồng tử của hắn bỗng co lại.

“Hoàng thượng!” Diêu Thục phi đuổi theo, vội vàng đỡ lấy hắn, buột miệng nói: “Hoàng thượng cẩn thận!” Nàng ta vừa nói vừa nhìn về phía ta, ánh mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn. Ta thấy nàng ta nghiêng rằng.

Hiển Vương đứng bên cạnh vội hành lễ với hắn. “Thần tham kiến Hoàng thượng!”

Ta mới sực tỉnh, vội nói: “Trường Phù tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn ngậy người, khóe môi hơi cong lên, đến đôi mắt cũng lấp lánh nét cười.

Thấy hắn nghiêng rằng lên tiếng: “Nếu công chúa xảy ra chuyện, trăm sao có thể ăn nói với Hoàng đế Đại Tuyền đây?”

Ta nhìn hắn, cười nói: “Cho nên Trường Phù đã trở về.”

“Tốt, tốt...” Hắn gật đầu, ánh mắt chưa từng rời khỏi khuôn mặt ta.

Hiển Vương tiến lên một bước, cất lời: “Hoàng thượng, thần tới bẩm báo quân tình ở tiền phương.”

Nghe vậy, sắc mặt hắn hơi cười vừa nãy đã biết mất, hắn trầm giọng hỏi: “Thế nào?”

Hiển Vương cười, nói: “Như Hoàng thượng dự liệu, đại quân Bắc Tề không chịu nổi một đòn tấn công. Quân ta đã chọc thủng từng đội quân Bắc Tề, tiến gần tới kinh thành của chúng. Thần tới xin chỉ thị của Hoàng thượng, tiếp tục công thành hay cho phép đàm phán?”

Hạ Hầu Tử Khâm còn đang trầm ngâm, ta đã nghiêng rằng lên tiếng: “Không cần đàm phán, công thành!”

Mọi người đều hoảng hốt, Diêu Thục phi không nhịn được, lên tiếng: “Hoàng thượng còn chưa mở lời, đâu đến lượt người nói!”

Ta cười gằn một tiếng. “Bản cung là quân sư, đương nhiên có tư cách để nói!”

Đã đánh tới đó rồi, còn đàm phán cái gì? Ta mãi mãi ghi nhớ câu nói của Tô Mộ Hàn, y nói chiến tranh giữa thiên triều và Bắc Tề sẽ không dừng lại, trừ phi Hạ Hầu Tử Khâm tiêu diệt Bắc Tề. Đến khi đó, y là tướng của vong quốc, sẽ bị xử tử. Còn bây giờ, tất cả mọi người đều không tìm thấy Hàn Vương, đương nhiên không thể xử tử, không phải sao? Sao ta có thể ngu xuẩn tới mức để Bắc Tề thoi thóp chút hơi tàn, sau này lại đẩy tiên sinh của ta vào vực sâu không đáy đó?

Y là người giữ chữ tín, y nợ Thừa Diệp một mạng, cho nên chỉ cần một cơ hội, y sẽ thực hiện lời hứa của mình. Thế thì ta muốn Hạ Hầu Tử Khâm tiêu diệt Bắc Tề, y cũng không cần phải cực khổ như vậy nữa, không phải ư?

Nét mặt Diêu Thục phi xám ngoét, thấy Hạ Hầu Tử Khâm và Hiến Vương im lặng, mặc dù nàng ta không phục song lúc này cũng biết điều, không nói thêm một lời.

Mãi sau mới thấy Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng nói: “Công!”

Hiến Vương sửng sốt, vội nói: “Vâng, thần và công chúa cáo từ trước, thần cùng công chúa còn có việc phải bàn bạc.” Y nói xong liền lui ra.

Ta ngạc nhiên, chưa từng nghĩ Hàn Vương lại có chuyện muốn bàn bạc với ta, có điều y đã nói như vậy, ta cũng không tiện từ chối. Ta nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Vận Trường Phù xin cáo lui!”

Hắn dường như muốn nói song cuối cùng vẫn im lặng.

Ra khỏi doanh trường của Hạ Hầu Tử Khâm, Hiến Vương dẫn ta vào trường phía trước. Ở đó đã trải sẵn bản đồ địa hình của Trường Hồ cùng một tấm bản đồ lãnh thổ Bắc Tề.

Lúc nhìn thấy chúng, ta không khỏi giật mình. Ta cho rằng tấm bản đồ này nên xuất hiện ở doanh trại tạm thời ở tiền tuyến, nhưng không ngờ nơi này cũng có.

Hít một hơi, ta cất tiếng hỏi: “Vương gia muốn nói gì với bản cung?”

Y tiến lên một bước, chỉ vào phần lãnh thổ Bắc Tề rồi nói: “Xin công chúa hãy xem, đại quân của chúng ta đã đến đây, sát với lãnh thổ của Nam Chiếu, mà trước đó Nam Chiếu đã đóng quân ở đây, nếu chúng ta tiến lên nữa, e là bọn họ sẽ vượt qua biên giới.”

Ta hơi nhú mày, lúc này Nam Chiếu vượt qua biên giới cũng phải, suy cho cùng ai chẳng hiểu đạo lý “môi hở răng lạnh”, có điều Bắc Tề châm ngòi cuộc chiến trước, chuyện này không liên quan gì đến Nam Chiếu, bọn họ không có cơ để xuất binh. Mà thiên triều vừa chiến đấu ác liệt với Bắc Tề, lúc này lại giao chiến với Nam Chiếu, e là không đủ sức. Ngẫm nghĩ một chút, ta lên tiếng: “Biên giới giữa Bắc Tề và Nam Chiếu có địa thế cao, xưa nay không có người ở, theo bản cung thấy không cần quan tâm. Đợi sau này ổn định thì phân chia đất đai cũng được. Quân ta chỉ cần không qua, Nam Chiếu ắt không có cơ để khai chiến. Cho dù Nam Chiếu muốn thừa nước đục thả câu thì với một chỗ nhỏ như vậy cũng cứ mặc kệ chúng.”

Hiến Vương gật đầu, nhỏ giọng nói: “Bản vương đã biết.”

Ta không hiểu. “Vì sao việc này vương gia không hỏi Hoàng thượng?”

Y nói với vẻ không vui: “Biên giới giữa thiên triều và Nam Chiếu liên quan tới Diêu Hành Niên, bản vương không muốn người khác cho rằng bản vương muốn tranh công.”

Ta sững người, mới nhớ ra bây giờ Diêu Hành Niên đang đóng đô ở đó.

Mãi sau mới thấy y nói tiếp: “Bản vương còn một chuyện.”

Ngước mắt nhìn y, ta nói: “Xin vương gia cứ nói.”

Ngữ khí y trở nên nghiêm túc: “Công chúa hạn chế đắc tội với Thục phi thì hơn, nàng ta không dễ chọc vào đâu.”

Ta khẽ cười. “Đa tạ vương gia nhắc nhở, trong lòng bản cung hiểu rõ.” Vừa nãy, nếu không phải vì Tô Mộ Hàn, ta cũng sẽ không tranh cãi với nàng ta.

Nghe vậy, y mới nói: “Công chúa nghỉ ngơi trước đi, bản vương nghiên cứu thêm một lát.”

Ta không từ chối, gật đầu rồi bước ra.

Ra đến bên ngoài, bất ngờ trông thấy Lý công công, y thấy ta đi ra, vội vàng tiến lên, nói: “Công chúa, Hoàng thượng muốn gặp người.”

Ta sững người, thấy y nghiêng người nói: “Xin mời công chúa!”

Đi theo y về phía doanh trướng màu vàng, ta buột miệng hỏi: “Thục phi nương nương đâu?”

Y không quay đầu, chỉ đáp: “Dạ, Hoàng thượng kêu Thục phi nương nương tới chỗ Chu thần y rồi ạ!”

Chu Du Thường đã tới rồi ư?

Ta không nói gì nữa, chỉ đi theo y. Tới cửa, y không vào trong, giúp ta vén bạt. “Công chúa vào một mình đi!”

Gật đầu, ta bước vào trong.

Ban nãy còn chưa chú ý, bây giờ mới phát hiện ra, bản đồ địa hình Trường Hồ trong trướng của hần không biết đã đổi thành bản đồ lãnh thổ Bắc Tề từ lúc nào.

Bước vào trong, thấy hần nằm trên giường, nhắm mắt, sắc mặt đã tốt hơn rất nhiều so với lúc ta rời đi. Đôi môi đã trở lại màu sắc bình thường, có điều vẫn nhợt nhạt. Ta biết, bởi vì hần trúng độc quá lâu, muốn hồi phục cũng cần thời gian.

Ban nãy còn kêu Lý công công tới tìm ta, chắc hần vẫn chưa ngủ. Chần chờ giây lát, ta tiến lên. Hần vẫn bất động. Ta ngồi bên cạnh giường, hần đột nhiên vươn tay túm lấy ta.

Ta hoảng hốt, rút tay ra theo bản năng, song hần càng siết chặt. Hần nghiêng răng, hỏi: “Có nhớ lời trăm nói không?”

Sao ta không nhớ chứ, hần nói hần sợ khi tỉnh dậy sẽ không nhìn thấy ta, thế nhưng lúc nghe hần hỏi, không biết vì sao ta lại muốn phì cười. Vừa nãy nhìn thấy ta, đến đôi mắt hần cũng như đang cười, sau khi vui vẻ, hần lại khởi binh vắn tội. Cái tính này của Hạ Hầu Tử Khâm xưa nay chưa từng thay đổi.

Lật ngược tay lại, nắm lấy tay hần, ta cúi cười, thì thầm: “Lát nữa Hoàng thượng mở mắt, không phải giống như lúc trước, vẫn có thể nhìn thấy thiếp ư?”

Y xoay người dậy, trừng mắt lườm ta, trầm giọng nói: “Nàng có biết lúc trăm tỉnh dậy, không trông thấy nàng, trong lòng trăm căng thẳng thế nào không? Giỏi, nàng giỏi lắm! Còn để lại Cố Khanh Hằng cho trăm! Nàng định không trở lại gặp trăm nữa phải không?”

Rưng rưng nước mắt, ta cười, đáp: “Nhưng thiếp đã trở về.”

Tay hần siết chặt hơn, ta đau tới mức nhúu mày, trong lòng vui mừng, hần có sức là lại bá đạo như vậy.

Hần tức giận nói: “Nàng giấu trăm không ít chuyện đâu nhỉ?”

Chắc hần nghĩ tới chuyện của Diêu Thục phi. Ta ngẩng lên nhìn hần. “Thiếp chỉ cần chàng sống.” Ta lập tức bật cười, nói tiếp: “Thục phi đến, chẳng phải Hoàng thượng đã khỏe rồi sao?”

Ta còn sợ hần sẽ cố chấp, không chịu uống thuốc.

Hần tức tới nổi mặt tái đi, giận dữ nói: “Nàng mất tích, trăm còn có thể thế nào? Trăm hận không thể khỏe ngay tức thì, lập tức san bằng Bắc Tề.”

Lời của hần khiến ta chấn động.

Hần đưa quân tấn công Bắc Tề là vì ta ư?

“Hoàng thượng cho rằng thiếp đã chết

Người thoáng run, hần nghiêm giọng nói: “Trăm không cho phép!” Nói xong, hần bèn ôm chặt lấy ta, hận không thể hòa tan ta vào cơ thể hần.

Nước mắt cứ thế rơi, ta đưa tay ôm lấy hân, khịt mũi, hỏi: “Hoàng thượng không cho thiếp chết, đương nhiên thiếp không thể chết, vì vậy thiếp mới trở về. Hoàng thượng quên rồi à, thiếp đã đồng ý với chàng, phải sống sót để trở về gặp chàng.”

“Sau này, nếu nàng dám làm chuyện như vậy một lần nữa, trẫm tuyệt đối không tha cho nàng!”

“Vâng, không bao giờ.”

Hân thở một cách nặng nề, kéo tay ta đặt lên lồng ngực hân, nhíu mày, nói: “Những ngày không có nàng, trẫm cảm thấy rất đau.”

Lòng bàn tay truyền đến tiếng đập của con tim, ta xoa dịu hân: “Không đau nữa!”

Sắc mặt hân thoáng thay đổi, ta hoảng hốt gọi hân: “Hoàng thượng!”

Hân khẽ lắc đầu, dịu dàng nói: “Không sao, chỉ hơi khó chịu thôi.”

Ta đỡ hân nằm xuống rồi nói: “Hoàng thượng nghỉ ngơi một chút đi!” Độc tố trong cơ thể hân vẫn chưa hết hẳn, khoảng thời gian ta mất tích, e là hân vẫn cố gắng cầm cự để xử lý việc quân.

Song hân lắc đầu. “Trẫm không muốn nghỉ.”

“Hoàng thượng không nghỉ thì lấy đâu ra sức để đảm đương chiến sự?”

Hân cười, nói: “Nàng là quân sư, e là có rất nhiều việc bọn họ trực tiếp nói với nàng chứ không tìm trẫm.” Hân thở dài rồi nói tiếp: “Làm thế nào đây, uy danh của trẫm kém xa nàng rồi.”

Ta nhất thời sững người với một Hạ Hầu Tử Khâm như vậy rồi khẽ cười. “Hoàng thượng sợ thiếp có công thì tự mãn à?”

Hân ôm lấy ta, nghiêng răng nói: “Nàng dám?”

Ta tủm tỉm cười, không nói gì.

Một lúc sau mới thấy hân dịu dàng lên tiếng: “Những ngày này nàng mệt rồi, trẫm ôm nàng, nàng ngủ một lát đi! Trẫm ở đây với nàng.”

Từ đầu đến cuối hân không nhắc nửa câu đến Tô Mộ Hàn, đúng như hân nói, lần đó sẽ là lần đầu và cũng là lần cuối hân nhắc tới Thái tử tiền triều với ta. Ta vô cùng cảm kích hân, bởi hân tin tưởng ta. Quả thật là quá mệt mỏi, đã nhiều ngày nay ta chưa được nghỉ ngơi tử tế. Nghe lời hân, ta nhắm mắt, nằm trong lòng hân, ngửi mùi hương quen thuộc trên người hân, yên lòng thiếp đi.

Trong mơ, ta lại trông thấy Tô Mộ Hàn, nghe y gọi ta: “Tử Nhi”, nghe y nói: “Đi thôi!”

Cũng không biết bây giờ y đã đi đâu.

Ta chỉ hy vọng Thanh Dương sớm tìm thấy y, nhất định phải sớm tìm thấy y.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, loáng thoáng nghe thấy giọng nói của Diêu Thực phi: “Hoàng thượng, vì sao lúc thần thiếp đến không nhìn thấy doanh trưởng của công chúa? Lễ nào nàng ta vẫn luôn ở trong doanh trưởng của người?”

Hạ Hầu Tử Khâm lạnh nhạt nói: “Hoàng đế Đại Tuyên có ý muốn gả Công chúa Trường Phù cho trẫm, trẫm để nàng ấy ở trong doanh trưởng của trẫm thì có gì không ổn?”

Diêu Thực phi cao giọng hỏi: “Hoàng thượng cho rằng nàng ta thật sự là công chúa của Đại Tuyên ư?”

“Thực phi, nàng nói vậy là có ý gì? Trẫm...”

“Hoàng thượng!” Giọng nói của Diêu Thực phi xen lẫn vẻ hoảng sợ. “Hoàng thượng chú ý long thể, thần thiếp chỉ...”

Nàng ta chưa dứt lời, đột nhiên nghe thấy tiếng bên ngoài truyền đến giọng nói của một người: “Báo...”

Lý công công vội chạy vào, nói: “Hoàng thượng! Có tin thắng lợi!” Giọng nói của y đầy vẻ h

Tin tức đến muộn như vậy chắc chắn vô cùng quan trọng. Ta mở mắt, đồng tai lắng nghe.

Thấy có người bước vào, nói: “Tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng, tiền phương cấp báo đã bắt sống Hàn Vương!”

Ta chỉ cảm thấy đầu ong ong. Y nói gì? Bắt sống Hàn Vương?

67. Chương 67

Bắt sống Hàn Vương... Lúc này, phản ứng duy nhất trong đầu ta chính là, Hàn Vương nào?!

“Thình” một tiếng, ta nhảy từ trên giường xuống, xộc ra ngoài, hiển nhiên những người trong trường đều hết sức kinh ngạc. Hạ Hầu Tử Khâm cúi đầu, nói với binh sĩ đó: “Người đâu?”

“Bẩm Hoàng thượng, Mã Tướng quân đã áp giải tới doanh trại!” Lời nói của binh sĩ không che giấu vẻ đắc ý.

Hạ Hầu Tử Khâm lại hỏi: “Vì sao lại khẳng định người đó là Hàn Vương?” Đúng thế, người đời đều biết, Hàn Vương luôn đeo mặt nạ khi ra chiến trường, thiên triều chắc chưa ai nhìn thấy dung nhan thật của Hàn Vương, sao bọn họ có thể khẳng định?

Nghe vậy, binh sĩ kia vẫn cúi đầu, giọng nói rất hưng phấn: “Bẩm Hoàng thượng, sinh nhật Hoàng thượng khi đó, Hàn Vương từng bị thương ở cánh tay phải, cho nên lần này không thể sai được ạ!”

Cánh tay phải...

Ta cảm thấy trái tim như bị bóp nghẹt, cảnh tượng trước mắt trở nên mơ hồ, cơ thể nghiêng ngả, không còn chút sức lực, quy xuống...

Đau quá, chỗ nào cũng đau. Đầu ngón tay run run, ta sợ hãi hét lên: “Tiên sinh!”

Bật dậy, bàn tay của ai đó đưa ra, giữ lấy ta, dịu dàng nói: “Tam Nhi, mơ thấy ác mộng à?”

Ta mới nhìn rõ là Cố Khanh Hằng, huynh ấy ngồi bên giường. Lúc này, ta cũng chẳng quan tâm tới bất cứ thứ gì, kéo tay huynh ấy, hỏi: “Hàn Vương đâu? Hàn Vương ở đâu?” Vừa hỏi, ta vừa vùng vẫy xuống giường, định lao ra ngoài.

“Tam Nhi, đừng đi nữa!” Huynh ấy lớn tiếng nói, một tay kéo ta về phía sau.

Toàn thân chấn động, vì sao huynh ấy nói ta đừng đi nữa? Ta ngoái đầu, run rẩy nhìn huynh ấy. Khanh Hằng không nhìn ta, chỉ cúi đầu, nói: “Hoàng thượng đã hạ lệnh, xử tử rồi!”

“Cái gì?” Hai chân ta mềm nhũn, huynh ấy nhanh tay đỡ lấy ta.

Nước mắt giàn giụa, ta nghiêng răng hỏi: “Sao lại nhanh như vậy?”

Nét mặt u ám, huynh ấy nhỏ giọng đáp: “Thông minh như muối, sao lại không hiểu? Thời kỳ đại chiến, lâm trận chặt được đầu chủ tướng của bọn chúng, ắt hẳn sĩ khí quân ta sẽ dâng cao, không những vậy, còn là một đòn trí mạng đối với Bắc Tề. Tam Nhi, Bắc Tề chắc chắn sẽ diệt vong.”

Y nói Bắc Tề bị diệt vong, y là tướng của vong quốc, sẽ bị xử tử.

Tướng của vong quốc, xử tử...

Không, không, không thể!

“Hoàng thượng đâu? Ta muốn gặp Hoàng thượng! Ta muốn gặp chàng!”

Cho dù tất cả mọi người đều không biết nhưng làm sao hần có thể không biết chứ? Lần ở Thượng Lâm uyển, chắc hần đã đoán ra, Hàn Vương chính là Thái tử, thế thì với trí thông minh của hần, hần sẽ không thể không biết Thanh Dương và Tô Mộ Hàn đã hoán đổi vị trí cho nhau trên chiến trường. Thế nhưng binh sĩ kia nói người bị bắt làm tù binh bị thương ở cánh tay phải...

Như vậy, Hạ Hầu Tử Khâm há có thể không biết?

Đó là tiên sinh của ta!

Hắn cố ý không nhắc nửa lời về Tô Mộ Hàn trước mặt ta bởi muốn ngăn ta cầu xin, có phải không?

Trong lòng quặn thắt, sao tới mới hiểu ra?

“Tam Nhi!” Cố Khanh Hằng lo lắng gọi ta.

Ta không muốn nghĩ đến việc Tô Mộ Hàn làm thế nào để trở lại với đại quân Bắc Tề, ta biết lý do y quay về, chính là vì lời hứa với Thừa Diệp. Cẩn môi, ta đẩy Cố Khanh Hằng ra, lắc đầu, nói: “Khanh Hằng, đừng quan tâm tới muội!”

“Tam Nhi...”

Nhìn huynh ấy, ta nhỏ giọng nói: “Nếu huynh vẫn là Khanh Hằng quan tâm đến muội thì hãy mặc kệ muội, được không?”

Tay huynh ấy run lên, cuối cùng từ từ buông xuống.

Ta quay người, từng bước đi ra ngoài. Ta muốn nghe chính miệng hắn nói, chuyện này không phải là thật.

Bên ngoài doanh trường, gió rất lớn, cát bụi làm cho ta phải nheo mắt lại, nhìn ra xa, tầm nhìn trở nên mờ nhạt.

Dường như đi rất lâu mới trông thấy doanh trường màu vàng đỏ. Hắn cố ý không để ta ở trong doanh trường của hắn, bởi vì ấy nấy ư? Sợ nhìn thấy ta, sợ ta hỏi hắn vì sao?

Nghĩ như vậy, đôi tay ta bắt giác siết chặt. Cảm giác ai đó đi bên phải ta, ta không muốn quay đầu nhưng một cánh tay bỗng túm chặt lấy ta. Giọng nữ tử vang lên: “Đàn Phi, bản cung biết là người.”

Đàn Phi, cái tước vị này đã xa ta quá lâu rồi.

Ta còn là Đàn Phi ư?

Cười gằn một tiếng, ta quay sang nhìn nàng ta, hất mạnh tay nàng ta ra, lạnh lùng nói: “Xê ra, bây giờ bản cung không rảnh để nói chuyện với người.”

Nói xong ta lại bước đi.

Nàng ta đuổi theo, chặn trước mặt ta, lên tiếng: “Bức thư đó là do người viết. Ngoài người ra, không ai biết rõ chuyện phu thê Trương Lăng gặp họa khi đó. Người rất thận trọng, không đề tên nhưng bản cung đã tới tầm cung của người để so nét chữ, đó là điều không thể lừa được người khác.”

Ta im lặng, muốn đi vòng qua nàng ta song nàng ta vẫn chặn ta lại, ngữ khí hùng hổ: “Người nói bản cung cứu Hoàng thượng thì cái gì người cũng có thể cho bản cung. Ha, bản cung không cần cái gì của người, bây giờ chẳng phải người là công chúa gì đó của Đại Tuyên ư? Thế thì trở về Đại Tuyên của người đi!”

Nàng ta đẩy mạnh ta một cái, ta đứng không vững, lão đảo lùi lại, rơi vào một vòng tay, nghe giọng Hiển Vương truyền tới: “Thực phi nương nương! Lúc động thủ thì nên xem xem nàng ấy là ai!”

Ta không ngờ Hiển Vương bỗng nhiên xuất hiện, giật mình kinh hãi, y kéo ta ra sau, nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt. Ta biết y xưa nay không thích Diêu Thực phi. Khuôn mặt Diêu Thực phi thoáng hiện vẻ không vui, nàng ta khinh miệt nói: “Vương gia cho rằng nàng ta là công chúa của Đại Tuyên thật à?”

Ta thầm cười khẩy, nàng ta cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm bịa ra ư?

Hiển Vương định nói song ta bước lên, lấy kim ấn ra, nói với nàng ta: “Lẽ nào bản cung là giả?”

Hiển nhiên thấy sắc mặt Diêu Thực phi tái mét, nàng ta thật sự không ngờ ta có thể lấy ra kim ấn. Rất lâu sau, nàng ta bỗng tiến lên, túm lấy ta, lạnh lùng nói: “Dịch dung à? Công chúa thật sự đâu?”

“Thực phi! Thực phi đừng quá đáng!” Hiển Vương quả thật không thể chấp nhận được.

Ta cười mỉa mai. “Không tin ư, vậy hãy kêu hoàng huynh của bản cung tới giám định, xem bản cung rốt cuộc là thật hay giả!” Dứt lời, ta giơ tay hất tay nàng ta, sải bước đi.

Diêu Thực phi vẫn muốn đuổi theo nhưng bị Hiển Vương chặn lại, giọng của y vang lên: “Sao nào, Thực phi nương nương biết công chúa sẽ trở thành phi tử của Hoàng thượng nên trong lòng đổ kỵ à? Ha, cũng

phải, hậu cung thiên triều ta vẫn chưa có nữ tử nào có thân phận tôn quý hơn Thục phi nương nương. Có điều, bản vương cho rằng, chẳng mấy chốc sẽ có thôi!”

“Vương gia...” Diêu Thục phi bị lời nói của Hiển Vương làm cho cứng họng.

Ta nghiêng rằng, lời ta đã hứa với nàng ta, không phải là ta không muốn thực hiện, thế nhưng trong đầu ta bây giờ chỉ toàn là chuyện của Tô Mộ Hàn, ta quả thực không còn sức mà quan tâm đến những việc khác. Trong lúc tức giận, ta đã thật sự biến mình thành Công chúa Trường Phù. Trái lại, Diêu Thục phi giống như bị ta tính toán, sắp đặt.

Ngự tiền thị vệ canh giữ bên ngoài doanh trường của Hạ Hầu Tử Khâm đều nhận ra ta, không một ai tiến lên ngăn cản. Ta xông vào, Lý công công thấy ta, hiển nhiên giật mình sợ hãi, nhỏ giọng nói: “Công... công chúa, Hoàng thượng đang nghỉ ngơi, Hoàng thượng... ôi, công chúa...”

Ta mặc kệ y, xộc thẳng vào.

Hắn đang nghỉ thật, nghe thấy ta tiến vào mới mở mắt nhìn. Lý công công vội vàng tiến lên, định mở miệng nhưng thấy hắn khoát tay ra hiệu cho y lui xuống, cuối cùng Lý công công không nói gì, ngoan ngoãn ra ngoài. Hắn biết vì sao ta tới. Ta bước lên, chỉ hỏi một câu: “Thật không?”

Hắn nhìn ta, không chút do dự mà đáp: “Thật!”

Chỉ một từ đã dập nát mọi hy vọng của ta. Ta tưởng ta và hắn kẻ vai sát cánh chiến đấu thì thứ tình cảm này đã không còn là tình cảm bình thường nữa...

Ta vẫn nhâm.

Cho dù ta có thể thấu hiểu quá khứ của hắn và Dao Phi nhưng hắn không cách nào thấu hiểu quá khứ của ta và Tô Mộ Hàn. Làm bạn với vua như làm bạn với hổ, bây giờ ta mới thấm thía.

Chán nản lùi lại một bước, ta quay người, thấy hắn gọi: “A Tử...”

Ta cười lạnh lùng. “Hoàng thượng gọi ai? Ta là Trường Phù.”

Ra tới bên ngoài, nghe tiếng bước chân hắn đuổi theo, ta không dừng bước, thấy hắn gào lên: “Đứng lại cho trẫm.”

Hắn muốn dùng thân phận hoàng đế thiên triều để trấn áp ta. Ta không nghe, hắn giận dữ nói: “Thái độ này của nàng là thế nào?”

Ta đứng lại, không quay đầu, chỉ đáp: “Hoàng thượng cho rằng thiếp có thái độ gì?”

Hiển Vương và Diêu Thục phi nghe thấy tiếng động, Hiển Vương ngạc nhiên nói: “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hắn không để ý, chỉ nói với ta: “Nàng muốn trở mặt với trẫm vì Hàn Vương?”

Nghe vậy, ánh mắt của Diêu Thục phi lóe lên tia kinh ngạc, lập tức tràn đầy vẻ đắc ý. Lúc này nàng ta không hề nói một câu, chỉ đứng xem màn kịch hay đang diễn ra. Hiển Vương cũng vô cùng ngạc nhiên, chắc y không hiểu làm thế nào mà ta với Hàn Vương lại liên quan đến nhau.

Ta quay người, cất tiếng: “Người là hoàng thượng, người sợ thiếp trở mặt với người ư?”

Sắc mặt hắn càng tái nhợt, hắn nghiêng rằng, nói: “Trẫm không đụng đến nàng là vì nể mặt Hoàng đế Đại Tuyền.”

Ta cười. “Nể mặt hoàng huynh của thiếp? Vậy thiếp đã đánh thắng một trận lớn như vậy cho Hoàng thượng, sao người không nể mặt thiếp chút nào? Người muốn giết y, sao không để thiếp nhìn y lần cuối? Không có thiếp, người có thể giết được y ư?”

Vừa nói ta vừa bật khóc.

Hắn không biết, lúc ở dưới hẻm núi, Tô Mộ Hàn còn muốn đi xin thuốc giải, còn muốn Liêu Hứa trị bệnh cho hắn. Hắn thì hay rồi, tóm được liền không nói một lời, trực tiếp ra tay xử tử! Đến cơ hội gặp mặt lần cuối cũng không cho ta.

“Nàng hồn xước... Hự!” Hấn ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

“Hoàng thượng!”

Mọi người hoảng hốt thốt lên, Diêu Thục phi vội đỡ hấn, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, dù sao cũng đừng tức giận!”

Lý công công giậm chân, nói: “Trời ơi, công chúa, người bớt nói vài câu đi!”

Diêu Thục phi nhìn ta rồi nhanh chóng dìu hấn vào trong, Lý công công cũng vội vào theo rồi lại lập tức ra ngoài, nói là phải đi tìm Chu Du Thường.

Ta cắn môi, hấn có nhiều người thương yêu, đau lòng vì hấn như vậy, thế nhưng tiên sinh đáng thương của còn có ai bên cạnh? Nghĩ như vậy, nước mắt ta cứ thế tuôn trào.

Hiển Vương đứng sau ta, mãi sau mới cất tiếng: “Công chúa có nhầm không? Người chết là Hàn Vương chứ không phải là quân sư của Bắc Tề.”

Ta nhớ ra, khi đó Hạ Hầu Tử Khâm nói ta là đồ đệ của quân sư Bắc Tề, ta quan tâm tới Hàn Vương như vậy, quả tình không hợp lý.

Xoay người, ta khẽ nói: “Hàn Vương mới là quân sư thật sự của Bắc Tề, cũng là sư phụ của bản cung.”

Hiển Vương “hả” một tiếng, vội đuổi theo, nói: “Dáng vẻ của công chúa bây giờ khác xa với lúc trên chiến trường. Công chúa đúng là nữ tử yếu lòng.”

Ta cười buồn, nói: “Vương gia không hiểu đâu.”

Chuyện giữa ta, Hạ Hầu Tử Khâm và Tô Mộ Hàn, y hoàn toàn không hiểu.

Trong vòng nửa tháng, tiền tuyến liên tục báo tin chiến thắng.

Tháng Mười năm Nguyên Quang thứ tư, Bắc Tề cuối cùng cũng thuộc về lãnh thổ của thiên triều. Điều này đã chứng minh cho lời nói của Hạ Hầu Tử Khâm trên triều khi đó, Bắc Tề dám xâm phạm biên giới của thiên triều, mối thù này hấn sẽ khắc ghi trong lòng. Bây giờ coi như hấn đã rửa được nhục.

Nghe nói, vào ngày thiên triều công phá kinh đô Bắc Tề, Hoàng đế Bắc Tề đã nhảy từ trên tường thành xuống, tan xương nát thịt.

Quân chủ của một nước diệt vong ắt không thể có kết cục tốt đẹp. Ta không đồng cảm với ông ta chút nào, ngược lại còn cảm thấy oán hận. Ta xưa nay đều cho rằng một kẻ không có năng lực thì không có tư cách làm quân chủ của một nước. Từ sau hôm cãi nhau, ta và Hạ Hầu Tử Khâm đã nửa tháng chưa gặp. Diêu Thục phi cũng không còn tìm đến ta, nàng ta đã có được kết quả như mong muốn, cho nên dù ta thế nào, nàng ta cũng không quan tâm.

Mùng Tám tháng Mười, thu quân về nước.

Hạ Hầu Tử Khâm giữ Hiển Vương, Trần Tướng quân và Mướng quân ở lại xử lý những việc thuộc về lãnh thổ Bắc Tề trước kia. Hấn ngồi trong xe ngựa, không cất một lời.

Cổ Khanh Hằng đi bên cạnh xe ngựa của ta, nhìn ta qua tấm rèm cửa sổ lay động. Ta cố ý không nhìn huynh ấy, ta không biết lúc này mình còn có thể nói gì.

Phía trước ta là xe ngựa của hấn, Diêu Thục phi và hấn đi cùng một xe.

Giơ tay rút kim ẩn trên người ra, nhìn kĩ, con triện là thật, thế còn thân phận của ta rốt cuộc có được coi là thật hay không? Ha, đến bản thân ta cũng chẳng nói rõ được. Diêu Thục phi muốn ta quay trở về Đại Tuyền, song ta thật sự có thể đi không? Cho dù có thể đi rồi thì ta có thể làm gì? Từ từ khép mi, nắm chặt con triện trong tay, ta nghiêng răng. Trận chiến này ta đã mất đi Tô Mộ Hàn, mất đi Hạ Hầu Tử Khâm... Còn gì bí ẩn hơn nữa? Ta luôn cho rằng ta may mắn, nhưng hóa ra lại không phải.

Hấn vẫn chưa khỏi bệnh hoàn toàn, đội ngũ không dám đi quá nhanh, khi tới hoàng đô đã là ngày Hai mươi ba tháng Mười.

Tất cả văn võ bá quan đều ra nghênh đón, từ xa đã thấy rất phô trương, xếp thành một đường dài từ cổng thành. Đến khi đội ngũ đi tới, tiếng hô “vạn tuế” nổi lên như sấm vang chớp dội, như đất động núi lay.

Cố Khanh Hằng đỡ ta xuống xe ngựa, ta thấy hần và Diêu Thục phi đã bước xuống từ xe ngựa phía trước.

Thái hậu và mọi người đều vội vàng tiến lên.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống, nghênh đón thánh giá.

Thái hậu vội vã bước lên đỡ lấy hần, viền mắt đỏ hoe, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng gầy đi rồi!”

Hần khẽ nói: “Nhi thần đã làm mẫu hậu phải lo lắng.”

Thái hậu vội lắc đầu, đưa tay lau giọt lệ nơi khóe mắt, cười nói: “Ai gia nhận được tin tốt lành của Hoàng thượng, trong lòng rất vui mừng.”

Vừa nói, ánh mắt bà vừa băng qua mọi người, nhìn về phía ta. Rõ ràng trông thấy ánh mắt bà thoáng ngạc nhiên, ta chân chừ giầy lát, tiến lên, nói: “Trường Phù thỉnh an Thái hậu!”

Thái hậu chưa kịp mở lời thì Hạ Hầu Tử Khâm đã nói: “Mẫu hậu, đây là Công chúa Trường Phù của Đại Tuyên, thắng lợi lần này không thể thiếu công lao của công chúa. Trầm dự định ba ngày sau sẽ tấn phong công chúa làm quý phi của thiên triều ta.”

Lời của hần vừa dứt, trong mắt các phi tần đứng phía sau Thái hậu đều lộ vẻ sửng sốt. Ta trông thấy Thiên Phi và Thiên Lục cũng đứng đằng sau. Ánh mắt Thiên Phi ngập tràn sự phẫn nộ, còn ánh mắt Thiên Lục lại như đang soi xét, đánh giá điều gì, những người khác đều nhao lên thì thầm to nhỏ, chắc bọn họ đều đang đoán, một công chúa Đại Tuyên như ta rốt cuộc ở bên cạnh Hạ Hầu Tử Khâm từ lúc nào.

Diêu Thục phi nghiêng rằng, lúc này trước mặt biết bao nhiêu người, nàng ta đương nhiên không tiện làm gì. Thứ mà Diêu Thục phi muốn là làm mẫu nghi thiên hạ, cho nên nàng ta vẫn biết chừng mực. Thái hậu có lẽ không hiểu vì sao ta trở thành công chúa của Đại Tuyên, bây giờ nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói, cũng không tránh chút kinh ngạc.

Ta nhìn bóng lưng hần. Đột nhiên hần nói muốn phong ta làm quý phi, hóa ra hần vẫn nhớ lời ta nói khi ấy. Chỉ giữ lại duy nhất “quý phi” – vị trí đứng đầu tứ phi – chính là hy vọng có một ngày, hần có thể để lại cho ta. Giờ đây hần tuyên bố trước mặt bá quan văn võ, tuy chưa hạ thánh chỉ song cũng coi như đã bố cáo thiên hạ.

Lúc này, một vị đại nhân bước ra, lên tiếng: “Hoàng thượng việc này xin Hoàng thượng hãy suy nghĩ cẩn trọng! Nàng ấy là công chúa của một nước khác, sao có tư cách được phong làm quý phi?”

Ông ta vừa nói xong, Từ Tướng quân liền cười khinh miệt. “Dương đại nhân sống lâu trong hoàng đô, đương nhiên chưa từng nhìn thấy vẻ oai hùng của công chúa trên chiến trường. Lần này, đại thắng Bắc Tề, không thể không có công lao của công chúa, bản tướng quân cho rằng Hoàng thượng phong công chúa làm quý phi không hề quá đáng.”

Nghe vậy, các vị tướng quân phía sau ông đều ào ào nhất trí.

Sắc mặt của Dương đại nhân đỏ hết trắng lại xanh, sau ông ta cũng không còn ai dám đứng ra nói một câu. Suy cho cùng, bọn họ đều chưa từng ra chiến trường, không thể hiểu được mùi vị của chiến trường. Sắc mặt Thái hậu cũng không tốt chút nào, song lúc này bà không nói gì. Ánh mắt bà bất giác chiếu vào Cố Khanh Hằng đứng phía sau ta, chỉ thấy đồng tử bà co lại, gờ tay chỉ huynh ấy, nghiêm giọng nói: “Người đâu, bắt lấy hần cho ai gia!”

Ta giật mình kinh hãi, liền thấy có người bước tới áp chế Cố Khanh Hằng.

Ta buột miệng nói: “Thái hậu làm gì vậy?”

Bà cười gằn một tiếng, cất lời: “Đây là chuyện của thiên triều, không cần công chúa quân tâm. Cổ gia hần có ý đồ mưu phản, ai gia há có thể tha cho bọn họ?”

“Thái hậu, người nói gì?” Cố Khanh Hằng hiển nhiên cũng bàng hoàng sửng sốt, nhìn người trước mặt với vẻ không thể tin được.

Ta chỉ cảm thấy đầu ong lên, cái gì mà mưu phản?

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Bỗng nhớ tới khi ấy, lúc ta hỏi Hạ Hầu Tử Khâm chuyện thích khách trong cung, hắn úp úp mở mở nói chờ về hoàng đô rồi xử lý sau. Ta hỏi thích khách là ai nhưng hắn không muốn nói cho ta hay.

Lúc này, ta sợ đến ngất người, lẽ nào kẻ đứng sau giết dây những thích khách đó lại là Cố đại nhân? Lòng ta nặng trĩu, Thái hậu nghiêm giọng nói: “Lôi hắn xuống cho ai gia, giam vào thiên lao!”

Ta vô cùng sợ hãi, vừa định mở miệng thì Hạ Hầu Tử Khâm đã kéo mạnh cánh tay ta. Ta nghiêng rằng muốn hất tay hắn ra nhưng thấy mặt hắn biến sắc, nhú mày với ta, ta biết, hắn muốn ta đừng lên tiếng.

Thế nhưng Khanh Hằng...

Ta quay đầu, huynh ấy đang nhìn ta chằm chằm, khe lắc đầu với ta. Huynh ấy cũng muốn ta nhẫn nhịn.

Cẩn môi, bảo ta trở mắt nhìn huynh ấy bị đưa đi, sao ta đành lòng chứ? Thế nhưng ta cũng biết, Thái hậu bắt huynh ấy trước mặt bao nhiêu người như vậy, nếu ta khẳng khẳng muốn xung đột với bà thì người khổ nhất vẫn là Cố Khanh Hằng. Vì thân phận bây giờ của ta, Thái hậu không tiện làm gì ta, nhưng Khanh Hằng thì khác, hiện nay huynh ấy là nghi phạm

Cuối cùng, cũng đã hồi cung.

Thái hậu mượn cớ gọi ta tới Hy Ninh cung.

Kêu Thiển Nhi lui ra, bà đứng quay lưng với ta, rất lâu vẫn không lên tiếng. Ta đứng phía sau bà, cũng im lặng.

Một lúc sau mới thấy bà quay người nhìn ta, nói: “Sự nhẫn nại của ngươi đi đâu cả rồi? Hôm nay trước mặt biết bao nhiêu người, sao ngươi không nhẫn được? Ai gia muốn bắt ngươi của thiên triều, sao ngươi dám cãi lại? Cho dù ngươi là công chúa của Đại Tuyên thì thế nào chứ?”

Ta không hề sợ hãi, nhìn bà rồi cắn môi, nói: “Hôm đó, không phải Thái hậu nghi ngờ nét chữ của thần thiếp giống với nét chữ của Thái tử tiền triều ư? Không sai, thần thiếp chính là đồ đệ của y?”

Bà chưa từng nghĩ ta có thể đột nhiên đề cập đến điều này nên chột sững người. Nghe ta nói từ “đồ đệ”, mặt bà cuối cùng cũng biến sắc. Rõ ràng nhìn thấy đôi tay bà đã nắm chặt thành nắm đấm, ta nói tiếp: “Y là Hàn Vương của Bắc Tề, có điều bây giờ y đã chết rồi. Tiên sinh mà thần thiếp kính trọng nhất đã chết rồi. Bây giờ người thân bên cạnh thần thiếp chỉ còn duy nhất có Cố Phó tướng. Thái hậu cho rằng thần thiếp có thể nhẫn nhịn nổi ư?”

Ta đã chẳng còn gì cả, không phải sao?

Hai đồng tử của Thái hậu đột nhiên co lại, bà nghiêm giọng nói: “Nói bậy! Ngươi còn có Hoàng thượng!”

Hạ Hầu Tử Khâm?

Ha, lúc hắn giấu ta giết Tô Mộ Hàn, chắc hắn đã biết, người quật cường như ta sẽ không tha thứ cho hắn.

Ngước mắt nhìn bà, ta nhỏ giọng nói: “Không có tiên sinh, sẽ không có thần thiếp của ngày hôm nay, Thái hậu có hiểu không? Hoàng thượng, người... người là hoàng thượng của tất cả mọi người trong thiên hạ...” Không phải của một mình ta, ta có muốn cũng không được.

“Thần thiếp chỉ cầu xin Thái hậu tha cho Cố Phó tướng. Thái hậu, cầu xin người!” Ta quỳ xuống, dập đầu với bà.

Ta dập đầu liên tục. Nếu bà có thể tha cho Cố Khanh Hằng, bà bảo ta làm gì, ta đều sẵn lòng. Tô Mộ Hàn đã không còn, nếu mất đi Cố Khanh Hằng, ta không biết rốt cuộc mình còn có thể chịu đựng nổi không.

Song Thái hậu lặng im, không nói gì, ta chỉ trông thấy đôi hắt của bà ở trước mắt.

Vẫn dập đầu, đau hơn nữa ta cũng không quan tâm.

Ta mặc kệ Cổ đại nhân đã gây ra chuyện gì, thế nhưng ta hiểu Cổ Khanh Hằng, huynh ấy tuyệt đối sẽ không phản bội Hạ Hầu Tử Khâm.

Không biết đã qua bao lâu mới thấy Thái hậu lên tiếng: “Việc này phải đợi sau khi điều tra triệt để, ai gia mới có thể cho người câu trả lời. Người đứng lên đi!” Bà vừa nói vừa khom người đỡ ta.

Ta ngây người, Cổ đại nhân thật sự có liên quan tới vụ án này ư? Có chút kinh hãi, ta quả thật không nhận ra.

Thái hậu xoay người rồi nói: “Ai gia để Thiển Nhi đưa người lui xuống nghỉ ngơi, bây giờ người là công chúa, ai gia sắp xếp người ở...”

“Thái hậu!” Ta ngắt lời bà. “Thần thiếp hy vọng vẫn được ở Cảnh Thái cung...”

Bà mỉm cười, quay đầu, nói: “Điều này... e là không ổn.”

Ta nói: “Đàn Phi bị bệnh qua đời, không phải sao? Như vậy, Thái hậu để thần thiếp ở cung điện trống của nàng ấy, cũng sẽ không có ai dám nói gì.”

Thái hậu lưỡng lự, cuối cùng gật đầu.

Thiển Nhi đưa ta ra khỏi Hy Ninh cung, gọi loan kiệu giúp ta, cung kính nói: “Công chúa thật sự không cần nô tỳ đưa người đi ư?”

Ta lắc đầu, ta quen thuộc với con đường tới Cảnh Thái cung hơn bất kỳ ai, còn cần người nào đưa nữa?

Hạ rèm kiệu, loan kiệu bắt đầu khởi hành.

Ta thở dài thườn thượt, nhắm mắt, dựa vào tấm đệm mềm ở phía sau. Qua tấm rèm cửa bị cuộn lên một nửa, cơn gió mát lạnh lùa vào khiến đầu óc ta càng trở nên tỉnh táo.

Nhớ tới Cổ Khanh Hằng, trong lòng không khỏi quặn thắt, dù thế nào ta cũng không ngờ Cổ đại nhân có thể liên quan tới việc này. Sau đó, lại nhớ tới Thiên Phi và Thiên Lục, tỷ muội Tang gia đó thoát thân thật đúng lúc. Cổ đại nhân vào ngục, bọn họ lại không bị ảnh hưởng. Có điều, có Thiên Lục, ta dĩ nhiên sẽ không cảm thấy ngạc nhiên.

Loan kiệu đi được một đoạn thì đột nhiên dừng lại, ta mỉm cười, vừa định hỏi có chuyện gì thì nghe tiếng bước chân chạy đến.

Giật mình kinh hãi, ta hoảng hốt vén rèm. Vẻ mặt lạnh lùng của Hạ Hầu Tử Khâm đập vào mắt, thảo nào các phu kiệu không ai dám lên tiếng, hóa ra là hắn đến. Ta trông thấy Lý công công đứng xa xa phía sau hắn, cũng không dám tiến lên.

Ta cẩn mật nhìn hắn, bao lâu rồi hắn chưa chủ động tới tìm ta, đến một câu cũng không nói. Hắn chỉ nhìn ta đăm đăm, rất lâu sau mới đột nhiên quay người, sải bước lên trước. Ta sửng sốt, không biết hắn có ý gì nhưng thấy Lý công công vội vàng chạy tới, nói với ta: “Công chúa, xin hãy xuống kiệu! Hoàng thượng mời người qua Lam Hồ.”

Ta ngây người, ha, dáng vẻ này của hắn mà là mời à?

Ta nghiêng răng, vẫn ngồi bất động.

Lý công công càng hoảng hốt, cất tiếng khuyên nhủ ta: “Công chúa, xin người hãy xuống kiệu đi! Công chúa, người muốn giận đối Hoàng thượng đến khi nào?”

Ta hung hăng lườm y một cái, ta đang giận đối với hắn ư? Ta đang trách hắn!

Lý công công bị ta lườm, sợ hãi không dám lên tiếng.

Tay nắm chặt rèm kiệu, hồi lâu sau ta mới buông xuống, trầm giọng nói: “Khởi kiệu, tới Cảnh Thái cung.”

Loan kiệu vẫn không có chút động tĩnh, bên ngoài, ngoài tiếng thở nặng nề, ta không nghe thấy thứ gì khác. Ta biết, không có mệnh lệnh của Hạ Hầu Tử Khâm, những phu kiệu này không dám tự ý hành động.

Ngồi một lát, ta vén rèm, xuống loan kiệu.

Ta định bước lên nhưng Lý công công vội chắn ngay trước mặt, cầu xin: “Xin công chúa mau qua đó, người đừng chọc Hoàng thượng nổi giận nữa. Công chúa...”

Ta cười cười nhìn y, hỏi: “Hoàng thượng giận thì làm sao? Cũng cho người tới giết bản cung à?”

Lý công công nghe ta nói vậy liền ngậy người, tới lúc phản ứng lại được thì mặt biến sắc, quỳ xuống, nói: “Công chúa nói lung tung gì vậy, Hoàng thượng... người...” Y lắp ba lắp bắp, không nói tiếp nữa.

Ta không kiềm chế được, quay đầu nhìn về phía Lam Hồ, thấy bóng dáng màu vàng ấy thật chói mắt.

Lý công công lại nhỏ giọng nói: “Công chúa đừng giận Hoàng thượng nữa, mau qua đi mà! Hôm nay bên ngoài gió lạnh lắm, Hoàng thượng vừa khỏe lại nhưng không thể để nhiễm lạnh, bằng không, nô tài có mười cái đầu cũng không đủ chặt đầu!”

Lòng đau nhói, sau chuyện của Tô Mộ Hàn, ta chưa từng quan tâm đến hần, cũng không biết cuối cùng hần đã khỏe lại hay chưa. Lúc này, nghe Lý công công nhắc đến, không biết tại sao, ta chỉ cảm thấy lòng xót xa. Chần chừ, cuối cùng ta cất bước đi về phía Lam Hồ.

Lý công công ở phía sau đường như thở phào nhẹ nhõm, song y biết điều, không đi theo.

Ta bước đến, men theo cây cầu uốn khúc trên Lam Hồ. Hần ngồi quay lưng lại với ta, nghe tiếng bước chân ta đến mới từ từ ngước mắt, khẽ cười một tiếng rồi nói: “Qua đây!”

Giọng nói của hần rất khê khàng, dường như chuyện xảy ra trước đó giữa ta và hần không có thật, dường như giữa chúng ta chưa từng có cách ngăn.

Ta ngậy người song hần đã đưa tay ra kéo ta qua.

Hần vòng tay quanh người ta, dựa vào ta, ta mới phát hiện hai má hần lạnh băng. Bốn phía quanh đình nghỉ giữa hồ đều là nước, gió từ khắp nơi thổi đến. Hần thì thầm: “Ngày hôm đó, trẫm còn tưởng người đến là nàng.”

Ngày hôm đó?

Ta sửng sốt, hần nói đến hôm hần ở đây một mình tới mức sinh bệnh ư? Hôm đó, hần ôm Thiên Lục, im lặng không nói một lời, hóa ra hần tưởng người đến là ta.

Đúng vậy, hôm đó hần sốt cao. Lúc ở đây đã sốt rất cao rồi ư?

Ta cắn môi, giờ đây hần mới nói với ta những lời này làm gì? Hần càng ôm ta chặt hơn. Ta hít thật sâu, lên tiếng: “Hoàng thượng cho rằng chúng ta còn có thể quay về như xưa ư?” Từ lâu đã không thể trở lại rồi, không phải sao?

Hần hơi sững người, nói: “Vì sao phải trở lại? Chúng ta vẫn luôn như vậy, chưa từng thay đổi.”

“Hoàng thượng thật sự cho rằng chưa từng thay đổi ư?”

“Đương nhiên.” Hần khẳng định chắc nịch.

Ta cười mỉa mai. “Hoàng thượng là thiên tử, đương nhiên vô cùng rộng lượng, chuyện gì cũng có thể nhanh chóng quên đi. Nhưng thiếp thì không thể.”

Hần không né tránh, hỏi thẳng: “Chuyện của y?”

Toàn thân run rẩy, hai tay siết chặt, ta nghiêng rằng, nói: “Thiếp còn tưởng Hoàng thượng sẽ không thèm nhắc đến!”

Song hần cười. “Trẫm từng nói xưa nay chưa từng làm chuyện gì có lỗi với y. Lần này cũng vậy.”

Bỗng sững sờ, ta đẩy hần ra, nhìn hần chằm chằm.

Hần nói gì?

Hần nhìn nét mặt ta nhưng không giận, cười đáp: “Sao nào, nàng không tin à? Người khác không nhận ra y nhưng trẫm làm sao có thể không nhận ra? Chỉ tóm được một kẻ đeo mặt nạ, lại bị thương ở cánh tay phải liền cho rằng đó là Hàn Vương, ha, trẫm mà cũng bị lừa!”

C ngậy người.

Làm sao hấn có thể bị lừa chứ? Trong lòng hấn biết rất rõ! Còn không hiểu ư? Hấn muốn tương kế tựu kế, mượn cơ này để tha cho Tô Mộ Hàn!

Một là có lợi trong việc đập tan lòng quân Bắc Tề, nâng cao sĩ khí quân ta. Hai là tất cả mọi người đều tưởng Hàn Vương đã chết, như vậy sẽ không còn ai làm khó Tô Mộ Hàn nữa, cho nên hấn mới vội vã hạ lệnh chặt đầu ư?

Cơ thể không ngừng run rẩy, nhìn nam tử trước mắt, ta ghen ngào lên tiếng: “Vì sao Hoàng thượng... giấu thiếp?” Còn khiến ta hiểu lầm lâu như vậy.

Song hấn cười. “Tình cảm của nàng dành cho y là thật, chỉ có mượn nước mắt của nàng mới có thể khiến mọi người tưởng rằng Hàn Vương đã chết. Nàng cũng biết, mẫu hậu nghi ngờ y vẫn còn sống, trăm cũng biết, mẫu hậu tìm nàng nói chuyện, nàng chắc chắn sẽ nhắc đến chuyện của y. Như vậy cũng khiến mẫu hậu an lòng. Nếu ngay từ đầu trăm đã nói cho nàng, nàng lại quá lý trí, sẽ không diễn nổi vở kịch này.”

Ta vội hỏi: “Thái hậu kiêng dè thân phận của y, vì sao Hoàng thượng lại bằng lòng tha cho y?”

Hấn thản nhiên cười. “Chỉ vì trăm có năng lực chiến thắng được y.”

Cho nên không cần dùng đến thủ đoạn dè tiện, có phải không?

Ta nức nở nói: “Thiếp đã trách lầm Hoàng thượng.”

Hấn nhíu mày, nói: “Phải phạt.”

“Hoàng thượng muốn phạt thế nào?”

Hấn thở dài một tiếng, kéo ta lại, đau lòng xoa lên trán ta, thì thầm hỏi: “Cầu xin mẫu hậu tha cho Cố Khanh Hằng hả?”

Ồi...

Hấn không nhắc thì ta cũng quên, trán ta đang bị thương.

Cảm thấy tay hấn khẽ run lên, cau mày nói: “Trẫm sai người đi lấy thuốc m

Ta vội lắc đầu, nói: “Không cần đâu! Thiếp chỉ muốn biết, Cố đại nhân muốn ám sát Hoàng thượng thật à?”

Nghe vậy, hấn bỗng thu lại nét cười, lạnh mặt nói: “E là không phải chủ ý của ông ta.”

Ta giật mình, hấn đã nói vậy thì chắc chắn có căn cứ, không phải sao?

Ta buột miệng hỏi: “Sao Hoàng thượng khẳng định như vậy?”

Hấn nói: “Lúc trăm đưa nàng xuất cung, đã bố trí ổn thỏa tất cả. Mỗi thị vệ trong ngự lâm quân đều có người theo dõi. Trước khi chuyện xảy ra, có người nhìn thấy hơn mười ngự lâm quân gặp gỡ riêng với Cố Dịch Vân. Về sau, thích khách ám sát nàng chắc chắn là hơn mười ngự lâm quân đó. Ha, ai có thể nói điều này là trùng hợp chứ?”

Ta sững người, chuyện như vậy đương nhiên không thể là trùng hợp, hơn nữa, còn có thể nói một cách nghiêm túc là chứng cứ rành rành.

Kéo tay hấn, ta vội nói: “Nhưng việc này tuyệt đối không liên quan tới Khanh Hằng. Thiếp dám lấy tính mạng ra đảm bảo, Khanh Hằng không liên quan tới việc này!”

Hấn gật đầu. “Trẫm biết.”

“Vậy sao Hoàng thượng còn muốn bắt huynh ấy?” Nếu không phải hấn cũng đồng ý, Thái hậu sẽ không làm vậy.

Cố đại nhân yêu thương đứa con trai này nhất, trong lòng ta kinh hãi, buột miệng hỏi: “Hoàng thượng muốn dùng Cố Khanh Hằng để ép Cố đại nhân nói thật à?”

Hắn nhìn ta, tỏ ý khen ngợi, nói: “Có thể trẫm hơi tiểu nhân khi dùng cách này, song hổ dữ không ăn thịt con, trẫm muốn xem xem rốt cuộc kẻ đứng sau lưng ông ta quan trọng hay con trai ruột của ông ta quan trọng!”

Ta thầm cảm thấy sợ hãi, kéo hắn, hỏi: “Hoàng thượng muốn làm thế nào?”

Hắn nói: “Trẫm sẽ nghĩ ra một kế sách vẹn toàn. Nàng yên tâm, trẫm biết rõ tính tình của Cố Khanh Hằng, trẫm sẽ không làm gì hắn.

“Nhưng Hoàng thượng, tội giết vua phải chém đầu cả nhà.” Ta chỉ sợ, cho dù hắn bằng lòng bỏ qua cho Cố Khanh Hằng thì những người đồ kỵ trong triều cũng sẽ không đồng ý.

Hắn hơi chau mày, nói thầm: “Việc này, nàng không cần bận tâm lo nghĩ.”

Ta đương nhiên tin tưởng những điều hắn nói. Ta luôn tin tất cả những lời hắn nói, cho nên lúc đầu, ta hỏi hắn chuyện của Tô Mộ Hàn có phải là thật không, hắn nói là thật, ta mới có thể đau lòng như vậy. Nhưng hóa ra hắn lại muốn lợi dụng sự đau lòng của ta để tha cho Tô Mộ Hàn.

Hạ Hầu Tử Khâm, tấm lòng này của hắn, ta làm sao nhận nổi?

Nắm chặt tay hắn, ta cúi cười ôm lấy hắn, ghé sát môi vào vành tai hắn, khẽ nói: “Hoàng thượng, thiếp nên làm gì để cảm ơn chàng?”

Hắn cũng ôm ta, nói: “Vĩnh viễn ở bên cạnh trẫm.”

Ta gật đầu thật mạnh.

Yêu cầu của hắn đối với ta xưa nay đều chỉ đơn giản như vậy. Sống sót, ở bên cạnh hắn.

Nhớ tới khi ấy, trong quân doanh, ta đã cãi nhau một trận ra trò với hắn, bây giờ nghĩ lại chợt cảm thấy buồn cười. Hắn còn đưa Hoàng đế Đại Tuyên ra, giữa chúng ta thì liên quan gì tới Hoàng đế Đại Tuyên chứ? Ta đúng là tức quá hóa hồ đồ, bằng không đã có thể nghe ra được ý tứ trong lời nói của hắn.

Hắn ôm eo ta, khẽ cười, nói: “Trẫm muốn được một lần vẽ vang rước nàng.”

Đáy lòng ảm áp, ta cắn môi, nói: “Bao nhiêu chuyện như vậy vẫn chưa xử lý, sao Hoàng thượng chỉ nghĩ đến chuyện này?”

Hắn lắc đầu, nói: “Chuyện của nàng cũng quan trọng, đối với trẫm, đó là việc rất quan trọng.”

“Hoàng thượng, thiếp từng hứa với Diêu Thục phi...”

“A Tử!” Hắn ngắt lời ta. “Ngôi vị hoàng hậu, trẫm xưa nay chưa từng chuẩn bị cho nàng ta.”

Ta ngây người, lập tức lắc đầu. “Không, nàng ta chỉ nói muốn thiếp rời xa Hoàng thượng.”

Rõ ràng cảm thấy cơ thể hắn thoáng run lên, hắn buột miệng nói: “Không thể!”

Thực ra, lúc nhìn thấy Diêu Thục phi, chắc hắn đã nghĩ ra là ta tìm nàng ta. Hắn đã có thể nghĩ ra, ắt cũng đoán được cuộc trao đổi riêng giữa ta và Diêu Thục phi.

Không đợi ta mở lời, hắn lại nói: “Việc của trẫm, không cần nàng cúi đầu. Lần này, trẫm nợ nàng ta một mạng, trẫm có thể cho nàng ta vinh hoa phú quý, nhưng có rất nhiều thứ trẫm không thể cho được.” Hắn ngược mắt nhìn ta. “Bây giờ nàng là Công chúa Trường Phù, chỉ cần nàng nắm chắc việc này, nàng ta không thể làm gì nàng.

Về điểm này, ta cũng biết. Ta nghiêng răng, nói: “Thế nhưng Diêu gia sẽ không trung thành.”

“Việc này càng không phải là việc nàng cần lo lắng.”

“Nhưng Hoàng thượng, phía Nam Chiếu vẫn chưa rút binh.” Đây mới là điểm ta lo lắng.

Hắn trầm giọng nói: “Trẫm cho rằng bọn chúng đang chờ đợi.”

“Đợi cái gì?” Ta buột miệng hỏi rồi lại cảm thấy buồn cười, đương nhiên là cơ hội khai chiến. Song dường như hần không để ý, chỉ khẽ cười, đáp: “Trẫm đợi bọn chúng khai chiến. Trẫm đỡ phải nghĩ cách dụ bọn chúng ra tay.”

Ta giật mình sững sốt, thiên triều và Bắc Tề vừa đánh trận xong, mặc dù thiên triều không bị tổn hại nguyên khí song chắc chắn có tổn thất. Bây giờ lại đánh nhau với Nam Chiếu, sao hần có thể nói dễ dàng như vậy, đang đợi bọn chúng khai chiến?

“Hoàng thượng...”

Ta gọi hần nhưng hần đứng lên, ôm lấy ta, nói: “Đi nào!”

Ta sững người, hần đẩy ta ra, Lý công công vội vàng bước lên, gấp gáp nói: “Hoàng thượng có trở về Thiên Dân cung không?”

Hần đáp: “Tối Cảnh Thái cung.” Hần dừng lại giây lát rồi sai Lý công công tới Ngự thư phòng lấy thuốc mỡ.

Ta kinh ngạc, vội nói: “Hoàng thượng cũng tới Cảnh Thái cung à?”

Hần hỏi ngược lại: “Có gì không được?” Nói xong, hần bèn kéo ta lên loan kiệu.

Kiệu nhanh chóng khởi hành. Hần ôm ta, hít sâu rồi nói: “Trẫm từ trước đến nay chưa từng an tâm như lúc này.”

Ngước mắt nhìn hần, thấy hần khẽ bật cười, nụ cười mãn nguyện. Ta dựa vào lòng hần, không khỏi nghĩ đến An Uyển nghi, ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng ta lên tiếng: “Hoàng thượng, An Uyển nghi đã mang long thai.” Hôm nay không nhìn thấy nàng ta, có lẽ nàng ta bị Thái hậu cấm túc ở Lăng Lạc cư.

Hần ngây người, khẽ trả lời: “Trẫm biết.”

Lời của hần khiến ta ngạc nhiên. Hần biết? Vậy chắc là Thái hậu nói. Có vẻ An Uyển nghi đã nói đầu đuôi ngọn ngành cho Thái hậu, Thái hậu cấm túc nàng ta chẳng qua vì muốn bảo vệ long thai trong bụng nàng ta.

Đối với con nối dõi của Hạ Hầu Tử Khâm, Thái hậu quan tâm hơn bất kỳ ai.

Đột nhiên hần vùi mặt vào cổ ta, lí nhí nói: “Nhưng đứa bé trẫm muốn nhất chính là con của chúng ta.” Nói xong, đôi môi ấm áp của hần in dấu lên cổ ta.

Mặt ta đỏ bừng, tim đập loạn.

Cánh tay ôm eo ta càng siết chặt khiến cơ thể ta dán chặt vào hần. Ta hoảng sợ, nghiêng rằng, nói: “Hoàng thượng, đang ở trong kiệu đây!”

Hần hôn mạnh lên môi ta, đầu lưỡi linh hoạt, tùy ý xâm nhập vào trong, ta không nhịn được, rên thành tiếng. Giơ tay túm chặt cánh tay hần, hàng lông mày đẹp đẽ của hần khẽ nhíu lại nhưng hần không muốn buông ta ra.

Cảm nhận được sự khác thường trong cơ thể hần, ta cố gắng nhẫn nhịn, hần thật quá đáng, lại hôn ta trong n

Hần mở mắt nhìn ta, dáng vẻ rất đắc ý, cơ thể ta khẽ run lên, đến hít thở cũng dần trở nên gấp gáp.

Ta cắn môi hần, hần cũng không giận, vẫn rất vui vẻ. Bàn tay lớn của hần đưa tới, thò qua lớp y phục, động tác rất mạnh khiến ta không ngăn lại được.

Đúng lúc này, chợt nghe thấy một giọng nói vang lên ở bên ngoài: “Kẻ nào thấy loan kiệu của nương nương chúng ta mà còn không dừng lại?”

Ta sững người, giọng nói đó là của ai, ta nhất thời không nghe ra. Ha, có điều bây giờ bên cạnh ta không có lấy một cung tỳ hay thái giám, vừa nãy Lý công công bị Hạ Hầu Tử Khâm sai tới Ngự thư phòng, giờ đây xem ra những người ngoài kia không thể nhận ra thân phận của ta.

Hạ Hầu Tử Khâm nhăn mặt, giọng nói bên ngoài lại vang lên: “Đức Phi nương nương ở đây, kẻ nào dám to gan không xuống hành lễ?”

68. Chương 68

Ta thoáng kinh ngạc, tưởng ai, hóa ra là Nhuận Vũ. Ta buông môi hân ra, thấy hân cau mày song cũng không lên tiếng.

Người bên ngoài càng tức giận, nói với Thiên Phi: “Nương nương, đằng trước không biết là ai, cương quyết không muốn xuống.” Nàng ta dừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Có thể là...”

Nhuận Vũ không nói hết câu nhưng ta nghĩ có lẽ nàng ta đoán được người trong kiệu là ta, Công chúa Trường Phù. Ta muốn xem xem, rốt cuộc Thiên Phi sẽ như thế nào?

Hạ Hầu Tử Khâm cũng ngồi im, có vẻ hân cũng đang tò mò, muốn biết đối phương là phi tử hung hăng càn quấy kia rốt cuộc sẽ làm gì?

Thấy Thiên Phi khinh miệt lên tiếng: “Thì sao? Bản cung là đức phi của thiên triều, bản cung còn có tiểu hoàng tử, cho dù sau này nàng ta trở thành quý phi thật, bản cung phải sợ nàng ta ư? Đi, kêu nàng ta xuống hành lễ cho bản cung.”

Xem ra Thiên Phi cũng không quá ngu ngốc, nghe Nhuận Vũ nói như vậy liền nghĩ ra ngay người trong kiệu là ai. Hạ Hầu Tử Khâm từ từ buông tay, không ôm ta nữa, ta thấy sắc mặt hân tái mét.

Nghe tiếng bước chân lại gần, giọng Nhuận Vũ vang lên: “Xin công chúa xuống kiệu, nương nương của chúng nô tỳ đang đợi người.” Tuy Nhuận Vũ nói như vậy nhưng trong giọng nói không nghe ra nửa phần cung kính.

Ta định đứng lên song Hạ Hầu Tử Khâm kéo tay ta lại, có vẻ hân không định để ta xuống kiệu.

Hai người đều bất động.

Người bên ngoài không thấy ta có động tĩnh, lại nói với Thiên Phi: “Nương nương, công chúa không xuống kiệu.”

Thiên Phi giận dữ nói: “Nàng ta không xuống thì mời nàng ta ra cho bản cung!”

“Vâng!” Nhuận Vũ nói xong, cất bước lại gần.

Nàng ta giơ tay ra, ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm thò tay, một đôi tay liền túm chặt tay áo hân, kéo mạnh một cái, lôi hân ra ngoài. Ta giật mình sửng sốt, vội vàng đưa tay kéo rèm, nhìn thấy mặt Nhuận Vũ biến sắc. Vẻ vênh vác, hống hách ban nãy bỗng tan biến sạch, nàng ta run lấy bầy, không thốt nổi một câu.

Hay thật đấy, dám lôi Hoàng thượng ra ngoài. Có lẽ Nhuận Vũ là người đầu tiên làm một chuyện xưa chưa từng có, sau cũng không ai dám làm. Cũng phải, không uống phí đời này của nàng ta!

Nghĩ như vậy, ta muốn phì cười.

Chỉ thấy hai chân nàng ta mềm nhũn, “phịch” một tiếng, ngã xuống trước mặt Hạ Hầu Tử Khâm. Phía sau nàng ta, những người của Khánh Vinh cung nhìn thấy, mặt ai nấy đều trắng bệch, có điều không ai dám lên tiếng.

“Sao thế?” Có lẽ Thiên Phi thấy bên ngoài bỗng lặng ngắt như tờ nên giơ tay vén rèm kiệu, thò đầu ra.

Hân lạnh lùng lên tiếng: “Sao nào, Đức phi muốn trẫm cũng phải quỳ xuống với người hay sao?”

Thiên Phi bấy giờ mới nhìn rõ người trước mặt, tỷ ta sợ hãi trốn tránh mắt, hoảng hốt ra khỏi kiệu, quỳ xuống trước hân, nói: “Hoàng thượng... Hoàng thượng tha tội! Thần thiếp... thần thiếp sao dám...”

Hân nặng nề “hừ” một tiếng, sải bước tiến lên, nói: “Sao người không dám? Trẫm thấy người rất dám đấy! Người cho rằng người có tiểu hoàng tử trong tay thì hậu cung này của trẫm chỉ có duy nhất người là tôn quý à?”

“Không... không...” Thiên Phi hoảng sợ lắc đầu, vội nói: “Thần thiếp không biết là Hoàng thượng, thần thiếp tưởng là...”

“Tưởng là ai?” Hấn ngắt lời tỷ ta, quay đầu nhìn ta một cái, châm biếm nói: “Tưởng chỉ có một mình Trường Phù nên người muốn mượn thân phận đức phi của mình để ra oai với nàng ấy hả? Trẫm muốn phong nàng ấy làm quý phi, người không phục hả?”

“Hoàng thượng!” Sắc mặt Thiên Phi lúc trắng lúc tái, toàn thân run lẩy bẩy.

Hấn lại nói: “Hôm nay trẫm cho người biết, không phải chỉ có con mới có thể được thăng tước vị! Nếu người có bản lĩnh, được, trẫm cho người một cơ hội, hãy tới biên cương lập đại công về đây cho trẫm!”

Thiên Phi không thốt nổi một lời, hấn lại lên tiếng: “Trẫm thấy giao hoàng nhi của trẫm cho người là làm hại nó. Người đâu, truyền lệnh của trẫm, tối nay đưa tiểu hoàng tử tới Hý Ninh cung, trẫm muốn bàn bạc với Thái hậu xem sẽ giao nó cho ai!”

Lời hấn nói, đừng nói là Thiên Phi, đến ta cũng giật mình sửng sốt. Tiểu hoàng tử là con út chủ bài cuối cùng và duy nhất của Thiên Phi, bây giờ Hạ Hầu Tử Khâm lại nói không giao đứa trẻ cho tỷ ta chăm nom.

“Hoàng thượng!” Thiên Phi kinh hãi kêu lên, đưa tay níu long bào của hấn, khóc lóc cầu xin: “Thần thiếp biết sai rồi, Hoàng thượng, thần thiếp cầu xin người đừng đưa con của thần thiếp đi! Hoàng thượng...”

Các cung nhân phía sau tỷ ta ai nấy đều cúi đầu, không dám nói một câu.

Nhuận Vũ run cầm cập, ngã dưới đất. Hạ Hầu Tử Khâm liếc nàng ta một cái, trầm giọng nói: “Lôi con tiện tỳ này xuống!”

Nhuận Vũ sợ quá, bật khóc, run rẩy Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng tha mạng! Là... là Đức phi nương nương muốn nô tỳ lỗi công chúa ra, là Đức phi nương nương...”

“Người... con tiện nhân!” Thiên Phi nổi giận chửi mắng, vung tay tát nàng ta.

Nhuận Vũ bưng mặt, vẫn khóc, nói: “Nương nương, nô tỳ tận tâm tận lực vì nương nương, nhưng người không hề nói giúp nô tỳ!”

Ta thờ ơ nhìn, tới nước này rồi, ai có thể thật lòng với ai chứ?

Có người tiến lên, kéo Nhuận Vũ, nàng ta vẫn nức nở kêu gào: “Hoàng thượng! Hoàng thượng tha cho nô tỳ! Hoàng thượng, nô tỳ không biết là người... Nếu nô tỳ biết, có cho nô tỳ mười mạng, nô tỳ cũng không dám mạo phạm tới Hoàng thượng! Hoàng thượng...”

Giọng nói của nàng ta vẫn kéo dài nhưng nàng ta đã bị lôi ra ngoài.

“Hoàng thượng!” Thiên Phi lại kéo góc áo hấn, cầu xin: “Hoàng thượng, xin đừng chia rẽ tiểu hoàng tử và thần thiếp, sau này thần thiếp không bao giờ dám nữa!”

Hấn lạnh lùng nhìn, hất tay nàng ta ra, quay người, ngồi vào trong kiệu, buông rèm xuống rồi mới lên tiếng: “Đi!”

Ta nhìn hấn, thấy hấn giận tím mặt. Ta vừa định nói thì nghe thấy giọng của Nhuận Vũ truyền đến: “Nương nương, người không muốn giúp nô tỳ, người đừng quên, chuyện của Sơ Tuyết khi đó...”

Ta cảm thấy trong lòng sửng sốt. Hạ Hầu Tử Khâm trầm giọng nói: “Dừng kiệu!”

Thấy hấn bước ra lần nữa, Nhuận Vũ như thể nhìn thấy cứu tinh, hét lớn: “Hoàng thượng...”

Ta ra hiệu cho cung tỳ đưa Nhuận Vũ tới, mặt Thiên Phi biến sắc, tỷ ta giận dữ nói: “Tiện nhân, người còn muốn ăn nói hàm hồ?”

“Câm miệng cho trẫm!” Hấn quát.

“Hoàng thượng...” Thiên Phi nước mắt lưng tròng nhìn người trước mặt, cuối cùng không dám nói gì.

Nhuận Vũ bị đưa trở lại, nàng ta lập cập quỳ cuống, run rẩy nói: “Hoàng thượng, nô tỳ biết khi đó Sơ Tuyết ở Cảnh Thái cung là người của Đức Phi nương nương. Nương nương... nương nương muốn Sơ Tuyết nắm được sơ hở nào đó của Đàn Phi nương nương...”

Ta vô cùng kinh hãi, khi đó ta còn tưởng Sơ Tuyết là người của Thiên Lục, hóa ra không phải ư? Bây giờ nghĩ kĩ lại, lúc ấy Thiên Lục không hề thừa nhận Sơ Tuyết là người của nàng ta, xem ra nàng ta đã khéo léo né tránh.

Hạ Hầu Tử Khâm giận dữ nhìn người phía dưới, trầm giọng hỏi: “Hãm hại Đàn Phi sao?”

“Cái tua ngọc bội khiến Thục phi nương nương sảy thai khi đó...” Giọng nói của Nhuận Vũ nhỏ dần, bởi lẽ ai cũng biết, ta không hề bị ảnh hưởng vì chuyện đó, cho nên nói Thiên Phi muốn hãm hại ta là không có căn cứ.

Cho dù là thật, không thấy kết quả cuối cùng thì cũng chỉ là nói suông.

Thiên Phi kêu lên: “Hoàng thượng, đừng nghe nàng ta ăn nói hàm hồ! Nàng ta muốn đổ oan cho thần thiếp!”

“Sao nô tỳ có thể đổ oan cho người chứ? Nương nương quên rồi sao? Chính tay nô tỳ đưa tiền cho Sơ Tuyết!” Nhuận Vũ nghiêng răng, dần từng từ.

Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên bật cười: “Hay thật! Trẫm vốn cho rằng Đức phi không biết giở trò mưu tính, nhưng hóa ra cũng như vậy... Người thật khiến trẫm phải nhìn với cặp mắt khác.”

“Hoàng thượng...”

Hắn ngắt lời nàng ta: “Đức Phi của trẫm đã đánh mất sự hiền đức chốn hậu cung, bắt đầu từ ngày mai, chuyển khỏi Khánh Vinh cung. Trẫm thấy người nên trở về Huyền Nhiên các, an phận thủ thường làm tiểu viện đi!” Buông lời xong, hắn phất tay áo, xoay người.

“Hoàng thượng!” Thiên Phi sợ hãi kêu lên. “Hoàng thượng có thể vì một người đã chết mà tính toán chuyện cũ với thần thiếp ư?”

Ta cảm thấy nực cười, Thiên Phi xưa nay vẫn là kẻ có đầu óc đơn giản như vậy. Chỉ một câu nói của Hạ Hầu Tử Khâm, tỷ ta đã tự mình không đánh mà khai ra tất thấy.

Tính toán chuyện cũ? Ha, nếu tỷ ta không làm thì làm gì có chuyện cũ?

Người chết? Ha, nếu tỷ ta biết người đứng trước mặt tỷ ta lúc này chính là Đàn Phi, tỷ ta sẽ thế nào? Hận không thể nhảy bổ lên giết ta ấy nhỉ?

Tỷ ta còn muốn nói tiếp: “Thần thiếp là mẫu thân của hoàng trưởng tử, Thái hậu sẽ nể tình tiểu hoàng tử...”

“Muốn lấy Thái hậu ra để ép trẫm hả?” Hắn phẫn nộ quay đầu nhìn tỷ ta, lạnh lùng nói. “Vậy thì hôm nay trẫm nói cho người biết, trẫm mới là thiên tử, lời của trẫm mới được tính! Người đâu?”

Cung nhân phía sau tỷ ta bước lên, Hạ Hầu Tử Khâm tức giận nói: “Giải xuống!”

Bọn họ còn chần chừ, suy cho cùng họ cũng là cung nhân của Khánh Vinh cung mà.

Hắn lại nói: “Muốn tạo phản hả? Ai mới là chủ tử của các người?”

Nghe vậy, đám cung nhân ai nấy đều mặt trắng bệch, sợ hãi bước lên, ấn Thiên Phi xuống.

“Buông bản cung ra! Buông ra!” Thiên Phi vùng vẫy la hét.

Ta thở dài một tiếng, tỷ ta quả thật không hiểu Hạ Hầu Tử Khâm chút nào. Hắn là người kiêu ngạo vô cùng, hắn ghét nhất người khác lấy thân phận ra để ép hắn, mà Thiên Phi thì cái cần nói không nói, lại đi nói điều không nên.

Nhuận Vũ bấy giờ dường như thở phào nhẹ nhõm, bò qua nói: “Hoàng thượng, nô tỳ... nô tỳ...”

Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng cười một tiếng. “Người? Kéo cả ả ta ra ngoài, trầm nghĩ các người nên thắt chặt tình cảm chủ tớ mới phải!”

Nghe vậy, khuôn mặt tươi cười của Nhuận Vũ bỗng u ám như tro tàn.

Hắn đã xoay người, kéo tay ta lên kiệu. Bên ngoài, vẫn có người khóc lóc gọi hắn, song hắn coi như không nghe thấy.

Không biết vì sao, nhìn Nhuận Vũ hôm nay, ta càng nhớ tới Triều Thần. Triều Thần trung thành với ta, sống chết không thay lòng, nào giống như Nhuận Vũ đối với Thiên Phi. Đúng thật là đại nạn ập đầu, ai đi đường này.

Đến tận bây giờ, Thiên Phi đạt được cái gì?

Câu nói vừa nãy của hắn, “thắt chặt tình cảm chủ tớ”, ta cho rằng thật sự quá tuyệt tình. Thủ đoạn của hắn luôn khiến ta bội phục.

“Đang nghĩ gì vậy?” Mãi sau mới thấy hắn quay đầu, hỏi ta.

Ta vừa kịp phản ứng, khẽ cười, nói: “Không có gì, chỉ là thiếp nhớ tới Văn Lương.” Lần này, Tấn Vương trở về hoàng đô, không biết Văn Lương có đi cùng không.

Hắn hơi nhú mồm, đưa tay nắm lấy tay ta nhưng không nói gì. Một lúc sau, ta lại hỏi: “Hoàng thượng muốn đưa tiểu hoàng tử cho người khác làm con thừa tự thật à?”

Hắn gật đầu không chút do dự. “Trẫm định để mẫu hậu suy nghĩ.”

“Vậy sẽ đưa cho ai?”

Hắn thở dài một tiếng. “Chuyện này trong lòng trẫm vẫn chưa có quyết định.”

Ta hé môi nhưng cuối cùng lại im lặng. E là biết bao phi tần trong hậu cung đều đỏ mắt chờ mong được nhận nuôi hoàng trưởng tử. Có điều, ai có tư cách này, cũng khó nói. Song ta sẽ không mở lời.

Ta không quên, ta và Diêu Thục phi từng nghi ngờ tiểu hoàng tử có vấn đề nên củ khoai lang nóng bỏng tay này ta sẽ không nhận.

Nghiêng mặt nhìn hắn, lần này hắn đi chinh chiến rất lâu, có lẽ từ lúc trở về cũng chưa ghé qua Khánh Vinh cung thăm tiểu hoàng tử. Có thể hắn vẫn chưa biết đứa trẻ có vấn đề, cũng có thể đứa trẻ vốn chẳng có vấn đề gì, chỉ là do ta và Diêu Thục phi quá đa nghi.

Tiểu hoàng tử đã đầy tháng từ lâu, ta cũng lâu lắm rồi không thấy nó.

Bình thường tiểu hoàng tử được nhũ mẫu chăm sóc, nếu có vấn đề thật, e là nhũ mẫu ăn gan hùm cũng không dám thốt ra một từ.

“Trong lòng nàng có lựa chọn được người nào thích hợp không?” Hắn nghiêng mặt, hỏi ta.

Ta hơi sững người, còn chưa hiểu hắn hỏi như vậy là có ý gì, đành đáp: “Việc này trước tiên hãy hỏi Thái hậu.” Chỉ ít, ta không muốn nhận đứa con của Thiên Phi.

Hắn im lặng, ta lại nói tiếp: “Tiểu hoàng tử vẫn chưa được ban tên nhỉ, sao Hoàng thượng không suy nghĩ đến việc này trước đi?”

Cuối cùng hắn mới khẽ bật cười, lên tiếng: “Việc này trẫm đã từng nghĩ qua, gọi là Thần Cảnh.”

“Cảnh...” Ta khẽ nhẩm lại cái tên ấy rồi cười, nói: “Hoàng thượng, tên hay quá!”

Hắn cười, nhỏ giọng nói: “Trẫm vẫn nợ đứa bé một bữa tiệc đầy tháng.”

Ta vừa định lên tiếng thì loan kiệu đã dừng lại, sau đó giọng nói của Lý công công truyền đến: “Hoàng thượng, cuối cùng người cũng đến rồi!”

Vén rèm lên mới biết đã tới Cảnh Thái cung, các cung nhân của Cảnh Thái cung đều bước ra, quỳ xuống nghênh đón thánh giá. Lý công công vội vàng chạy lên trước, nói: “Nô tài vẫn cảm thấy kỳ lạ! Sao Hoàng thượng và công chúa đi lâu vậy? Lẽ nào nô tài đi đường tắt nên nhanh hơn?”

Ta bắt giác muốn phì cười, Hạ Hầu Tử Khâm chẳng thèm để ý đến y, kéo ta đi thẳng vào trong.

Mọi người trong Cảnh Thái cung vội vàng hành lễ. Ta nhìn một lượt, Phương Hàm và Tường Hòa, Tường Thụy quỳ phía trước, bước chân hơi khựng lại song y vẫn không dừng bước.

Vào trong, có cung tỳ vội vàng đi trước dẫn đường, Lý công công đi bên cạnh chúng ta vẫn đang lải nhải: “Nô tài cũng không biết loại thuốc mỡ nào tốt nên cầm hết theo. Vương đại nhân và Dư đại nhân còn nói muốn đến nhưng nô tài bảo

Lúc này đã vào tẩm cung, Lý công công vẫn muốn nói nhưng thấy Hạ Hầu Tử Khâm quay đầu, nói: “Được rồi, để đó, bảo người mang nước đến đây rồi ra ngoài hết đi!”

Lý công công thoáng sững lại, sau đó vội vàng đặt thuốc mỡ xuống, gật đầu, lui ra.

Nước nhanh chóng được bưng lên, người tới là Phương Hàm. Nàng ta chỉ thản nhiên nhìn ta một cái rồi lui xuống.

Hắn tự tay vắt khô chiếc khăn, nhẹ nhàng lau vết thương trên trán ta. Hơi đau, ta không nhin được, muốn tránh né. Hắn kéo tay ta, nhíu mày, nói: “Trẫm tưởng nàng không biết đau, mới có thể dập đầu mạnh thế!” Trong lời nói của hắn đượm vẻ xót xa.

Ta cắn môi. “Đều tại Hoàng thượng lừa thiếp phải chịu khổ, tiên sinh đi rồi, sao thiếp có thể để Khanh Hằng xảy ra chuyện?”

Hắn ngậy người, cuối cùng nghiêng rằng, nói: “Không biết nếu trẫm xảy ra chuyện, nàng có như thế này không?”

Ta phẫn nộ nhìn hắn, chẳng lẽ hắn còn không biết?

Trong cơn tức giận, ta đâm vào ngực hắn, tức tối nói: “Hoàng thượng không biết thật à?”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng, cười gian tà. “Trẫm không biết.”

“Chàng...” Hay thật đấy, ta xông pha khói lửa vì hắn như vậy, thế mà hắn lại nhẹ nhàng nói một câu “không biết”.

Bôi thuốc cho ta xong, hắn cắt thuốc mỡ đi, lại dang hai tay ôm ta vào lòng, thở dài, nói: “Lúc nàng cáu giận, trẫm thật sự rất vui!”

Ta ngậy người, ta cáu giận, hắn vui vẻ. Ha, hắn đúng là một người kỳ lạ!

Hắn lại nói: “Nếu trẫm xảy ra chuyện, nàng cũng dập đầu mấy cái vì trẫm thì tốt, những thứ khác không cần làm.”

Lời của hắn khiến ta sững sốt, chỉ cần dập đầu vài cà được...

Hắn đang nói cho ta biết, sau này dù có thế nào cũng đừng mạo hiểm tính mạng vì hắn ư?

Ôm lấy hắn, hít hít mũi, ta cười, nói: “Hoàng thượng đúng là đang mơ tưởng, ai muốn dập đầu vì chàng chứ?”

Hắn bật cười. “Không dập đầu cũng được. Đỡ phải lãng phí một lọ thuốc mỡ cho nàng.”

Ta nghiêng rằng, miệng lưỡi hắn xưa nay vẫn độc ác, chẳng bao giờ chịu nhường ta.

Ngước mắt nhìn hắn nhưng hắn đã khom người, hôn lên môi ta, giọng nói khe khẽ: “Sau này, hãy để trẫm bảo vệ nàng.”

Ta nhìn hắn, nói: “Hoàng thượng xưa nay đều bảo vệ thiếp rất chu toàn.”

Hắn thà để bản thân bị thương cũng không muốn đưa ta vào nguy hiểm, hắn còn nói những việc hắn làm cho ta chỉ có bấy nhiêu. Rưng rưng nước mắt, ta hít thật sâu, hắn đã đứng dậy, bồng ta lên, sải bước tới giường.

Hắn cúi người đè lên ta, thở gấp. “A Tử, trẫm chỉ muốn có một đứa con của chúng ta.”

Khóe môi ta cong lên, cuối cùng hấn cũng nói như vậy. Nhớ tới khi ấy, hấn cho rằng mình chẳng còn sống được bao lâu, lúc nào cũng phải âm thầm nhẩn nhin đối với ta.

Không biết tại sao, đột nhiên ta cảm thấy xót xa trong lòng.

Ôm chặt lấy hấn, ta gật đầu, lên tiếng: “Thiếp đợi câu nói này của Hoàng thượng rất lâu rồi.”

Hấn bật cười, đôi môi mỏng lướt qua da thịt mềm mại, mịn màng của ta, bàn tay lặng lẽ cởi xiêm y cho ta.

Ta đón nhận hấn, hơi thở hấn trở nên gấp gáp. Hấn ưỡn thẳng một cái, đưa thứ nóng giãy đó vào cơ thể ta. Ta nũng nịu rên thành tiếng, ôm chặt lấy lưng hấn, hấn không ngừng thở hổn hển, nụ cười trên khuôn mặt càng rõ nét hơn.

Trong lòng ta cũng rất hạnh phúc.

Cho tới khi cả hai đều thở dốc, hấn mới ôm ta, nằm xuống bên cạnh. Thái dương hấn đầm đìa mồ hôi, từng giọt chảy xuống khỏi chóp mũi, lông mi hấn như được phủ thứ ánh sáng óng ánh, ta đột nhiên muốn cười.

Giơ tay, nhẹ nhàng lướt qua đôi mắt hấn, sau đó là cặp lông mày đen nhánh, sống mũi cao, hai gò má với đường nét rõ ràng...

Nhắm mắt, ta vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt hấn, bởi vì nó đã khắc sâu trong lòng ta.

Hấn hít sâu, ôm ta vào lòng, cúi đầu hôn lên trán ta, dịu dàng nói: “Khi đó trẫm không dám nghĩ, còn có ngày trở về.”

Ta cười nói: “Hoàng thượng còn nhớ thiếp từng nói không, chàng sẽ không sao.”

“Ừ.” Hấn gật đầu.

Nằm trong vòng tay hấn, ta nghĩ một chút rồi mở lời: “Độc trong người Hoàng thượng không phải do y hạ đầu.”

Hấn dường như hơi sững người, song vẫn hỏi ta: “Nàng đã gặp y rồi à?”

Lúc này không có gì phải giấu nữa, ta bèn đáp: “Vâng, ở hẻm núi.”

Cơ thể hấn thoáng run lên, ta nói tiếp: “Y không hạ độc hại Hoàng thượng. Y nói sẽ xin thuốc giải cho Hoàng thượng, còn kêu Liêu Hứa chữa bệnh miễn cảm cho chàng.”

“Nàng tin ư?”

Ta “vâng” một tiếng. Ta xưa nay luôn tin tưởng lời nói của Tô Mộ Hàn.

Hấn trầm mặc, rất lâu sau mới nói: “Vậy thì trẫm cũng tin.”

Trong lòng ta cảm động, bởi vì hấn tin lời ta cho nên mới nói tin tưởng.

Ghé sát hấn hơn nữa, ta khẽ nói: “Cảm ơn Hoàng thượng đã tha cho y.”

Hấn hơi nhú mày. “Kết cục của việc trẫm không tha cho y, trẫm đã lĩnh giáo rồi.” Lời hấn nói ẩn chứa sự tức giận.

Ta bật cười thành tiếng, giơ tay véo mũi hấn, khẽ cười. “Hoàng thượng ghen à?”

“Ghen!” Hấn nghiêng răng, nói: “Trẫm không dám hỏi chuyện giữa nàng và y, trẫm sợ mình không kiềm chế được mà cáu giận. Nhưng không hỏi, trong lòng trẫm lại không thoải mái.” Bàn tay hấn đang nắm tay ta càng siết chặt.

Hóa ra trong lòng hấn vẫn luôn đấu tranh nên hỏi hay không hỏi. Nhớ tới Tô Mộ Hàn, trong lòng ta lại buồn bã. Ngược nhìn hấn, ta thì thầm: “Nếu Thái hậu biết, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho y, đúng không?”

Hấn im lặng, thực ra hấn không nói ta cũng biết.

“Hoàng thượng, thiếp lo lắng cho y. Không biết bây giờ y có khỏe không, y bị bệnh, trận hỏa hoạn bốn năm trước đã làm tổn thương lá phổi của y, rất nghiêm trọng.” Khi nhắc tới bệnh của y, ta bắt đầu nghẹn ngào.

Cuối cùng hắn cũng bộc lộ cảm xúc, hít sâu một hơi rồi nói: “Khi đó, nàng nói tiên sinh của nàng mắc bệnh ho, sau này, lúc trầm nhớ đến thì đã đoán ra được. Năm ấy, Đông cung hỏa hoạn nhưng không có ai đến chữa cháy...”

Lời của hắn khiến ta bàng hoàng, sửng sốt.

Ta vội hỏi: “Vì sao lại như vậy?”

Hắn lắc đầu. “Nói là không ai phát hiện ra, về sau thì đã muộn.”

Đông cung hỏa hoạn mà không ai phát hiện ra? Ai có thể tin chứ? Hiển nhiên, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không tin, thế nhưng hắn không có chứng cứ cho nên mới không nói. Xưa nay hắn luôn làm việc cẩn trọng, điểm này ta hiểu rõ.

Ta càng tin tưởng cái chết của Thái tử năm đó không liên quan tới hắn.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta có chút được an ủi. Bọn họ quan trọng trong cuộc đời ta, ta thực sự không muốn bọn họ quyết chiến một sống một còn.

“Ngày thứ hai truyền ra tin tức Thái tử qua đời, sau đó khắp thiên hạ, triều đình đều chấn động. Các phiên vương đều đưa quân tiến vào hoàng đô, ai nhanh nhất, thiên hạ sẽ là của người đó.”

Ta run rẩy hỏi hắn: “Vậy có tìm thấy thi thể của y ở Đông cung không?”

“Ừ, hai thi thể, một nam một nữ. Thi thể nam nhân mặc y phục của Thái tử, hoàn toàn bị thiêu cháy, không thể phân biệt được.”

Hít sâu, ta hỏi hắn: “Thế nữ nhân kia là ai?”

Năm đó Thái tử còn chưa lập thái tử phi, vậy thì người bên cạnh y chắc chắn là cung tỳ. Hậu cung có hàng nghìn, hàng vạn cung tỳ nhưng chỉ có một người khiến ta nghĩ đến. Cẩn môi, có lẽ ta đã nghĩ đúng.

Rõ ràng hắn cũng hơi giật mình, nhìn ta vẻ không hiểu rồi lắc đầu, nói: “Chỉ là một cung tỳ, trầm không biết. Sau này, bao nhiêu người vào hoàng cung, trẫm cung biến đó, chỉ có người nào trải qua mới biết hỗn loạn thế nào. Người chết, kẻ mất tích, đều là những chuyện xưa nay chưa từng có.”

Cũng chính vì vậy, cho dù có người muốn thừa dịp này mà bỏ đi thì cũng sẽ thần không biết, quỷ không hay. Cho dù muốn điều tra cũng không thể điều tra được.

Khúc mắc trong lòng ta dường như dần sáng tỏ.

Ta ngược mắt, hỏi hắn: “Khi đó Hoàng thượng có hận Tiên đế không?” Vì chuyện Phát Hy bị gả tới Bắc Tề xa xôi.

Hắn sững sờ giây lát nhưng không hề né tránh, gật đầu, nói: “Đương nhiên là có hận, song lúc đó ta cũng không thể theo ý mình. Thắng làm vua, thua làm giặc, muốn làm hay không cũng không phải do bản thân quyết định.”

Ta cảm thấy kinh ngạc, ta chưa từng nghĩ khi ấy ngai vàng cũng có thể khiến người ta không thể tự mình quyết định.

Đúng vậy, Hạ Hầu Tử Khâm năm đó cũng tham gia, vậy thì nếu thất bại, người khác ắt không bỏ cho họ.

Nói tới đây, đột nhiên hắn cười gằn một tiếng. “Năm đó, thế lực của Hạ Hầu gia không phải mạnh nhất, phụ vương hứa với Diêu Hành Niên sẽ cưới Thục phi cho trẫm, phụ vương còn hứa với Diêu gia, một khi Thục phi có con nối dõi thì sẽ lập nàng ta làm hoàng hậu, nhi tử của nàng ta sẽ trở thành hoàng trữ* tương lai, cho nên Diêu Hành Niên mới giúp Hạ Hầu gia.”

(*Hoàng trữ: người được xác định sẽ thừa kế ngôi vua.)

Hóa ra lão vương gia và Diêu Hành Niên đã có trao đổi! Chẳng trách Diêu Hành Niên là thuộc hạ của Tiên đế lại bằng lòng giúp một phiên vương.

Cuối cùng ta cũng biết, vì sao Thái hậu lại để ý chuyện Diêu Thục phi mang thai như vậy, hóa ra ban đầu họ đã hứa sẽ dành ngôi vị hoàng hậu và hoàng trữ cho Diêu gia.

Thế nhưng, ngay sau khi Hạ Hầu gia nắm đại quyền thì lão vương gia qua đời, cho nên mới có chuyện Hạ Hầu Tử Khâm đăng cơ sau này.

Có điều, e là Diêu gia cũng không ngờ, Thái hậu luôn đề phòng khiến Diêu Thục phi ba năm không thể mang thai.

Ta thở dài, nói: “Diêu Thục phi thật sự quan tâm đến Hoàng thượng.”

Hắn nhìn ta một cái, hỏi nhỏ: “Nàng để tâm à?”

Ta lắc đầu, ta có gì mà để tâm chứ, Diêu Thục phi chưa từng có được trái tim của hắn.

Hắn lại nói: “Lúc nàng ta tiến cung, tâm tư đơn thuần, trầm tưởng nàng ta cố ý ra vẻ vô hại. Phải biết rằng phụ thân và ca ca của nàng ta đều chẳng phải kẻ an phận thủ thường, đặc biệt là Diêu Hành Niên! Ha!”

Hắn đối với Diêu Thục phi chẳng qua chỉ là gặp dịp thì chơi, thế nhưng trong lòng nàng ta vẫn luôn cất giữ những ký ức đẹp đẽ đó. Có lẽ lúc tiến cung, nàng ta chỉ một lòng muốn sinh con cho hắn, sau đó làm mẫu nghi thiên hạ.

Song nàng ta không biết, Hạ Hầu Tử Khâm đề phòng cha và anh trai nàng ta cho nên đến nàng ta, hắn cũng

Năm đó, Diêu Hành Niên giúp Hạ Hầu gia đoạt giang sơn của Tuân gia, Hạ Hầu Tử Khâm cũng không ngờ đến mức để giang sơn nằm trong tầm tay lại bị tuột mất.

Dựa vào người hắn, ta cười, nói: “Cho nên mới nói thiếp may mắn hơn nàng ta rất nhiều.”

Phía sau ta không có thể lực hậu thuẫn, hắn không cần đề phòng, vì thế khi hắn tưởng ta là người của Cố đại nhân mới cảm phần mãi.” Ta bây giờ càng hiểu được tâm trạng của hắn lúc đó.

Khóe môi hắn cong lên, chậm rãi nhắm mắt, cánh tay ôm ta càng siết chặt hơn. Ta cũng im lặng, chỉ dựa vào lồng ngực hắn, ngủ thiếp đi.

Hôm sau, hắn vẫn lên triều như thường lệ.

Trận chiến với Bắc Tề đã diễn ra được gần hai tháng, mặc dù các công việc trong triều có Thái hậu và Tấn Vương đứng ra xử lý, nhưng vẫn không thể thiếu hoàng đế, bởi thế thời gian này, hắn vô cùng bận rộn.

Đến lúc ta tỉnh dậy, mặt trời đã lên quá ngọn sào. Ta bây giờ là Công chúa Trường Phù, vẫn chưa phải là phi tử của Hạ Hầu Tử Khâm, không cần qua Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu.

Người bên ngoài nghe thấy tiếng động trong phòng, vội vàng tiến vào hầu hạ ta. Đột nhiên ta cảm thấy rất xúc động, đây là lần đầu tiên ta được người khác hầu hạ như vậy. Cuối cùng ta đã có thể dùng dung nhan thật của mình để đối diện với thế nhân.

Phượng Hàm đưa hai cung tỳ vào hầu hạ ta, nàng ta lạnh nhạt gọi ta hai tiếng “công chúa”. Nàng ta xưa nay đều như vậy, ta không biết nàng ta có nhận ra ta không. Cúi đầu khẽ cười, đó không còn là điều ta quan tâm, ta để ý tới một số chuyện bên ngoài hơn.

Hai cung tỳ hầu hạ ta rửa mặt, súc miệng, thay xiêm y, sau đó ta kêu bọn họ lui ra. Ta nói với Phượng Hàm: “Người ở lại, bản cung có lời muốn nói.”

Nàng ta xoay người, cúi đầu nói với ta: “Vâng, nô tỳ là Phượng Hàm, công chúa có gì xin cứ hỏi.”

Ta đứng lên, cất lời: “Người có biết Hàn Vương của Bắc Tề đã chết không?”

Nàng ta vẫn cúi đầu, ta không nhìn được nét mặt của nàng ta, chỉ thấy nàng ta trả lời: “Nô tỳ có nghe nói.”

Ta cố ý nhíu mày, hỏi: “Vậy người có biết vì sao Hàn Vương của Bắc Tề luôn đeo mặt nạ không?”

Nàng ta cười, đáp: “Nô tỳ nghe nói, tướng mạo của Hàn Vương trời sinh đã rất đẹp, còn đẹp hơn cả nữ tử, khi ra chiến trường khó uly hiếp được kẻ địch, bởi vậy mới phải đeo mặt nạ.” Nàng ta trả lời rất trôi chảy.

Ta khẽ cười một tiếng, lắc đầu, nói: “Không, sự thực hoàn toàn không phải như vậy, Hàn Vương chính là...”
Ta ngược mắt nhìn nàng ta, tiến lên một bước đến sát nàng ta, nhẹ nhàng thốt lên: “...chính là một nữ tử.”

Quả nhiên thấy đôi tay nàng ta run lên, ngược mắt nhìn ta theo phản xạ, đôi mắt bình tĩnh ấy cuối cùng cũng hiện lên vẻ kinh ngạc. Xem ra phán đoán của ta là đúng. Ta hỏi tiếp: “Người biết nàng ta là ai không?”

Sắc mặt Phương Hàm tái nhợt, đây là dáng vẻ mà trước nay ta chưa từng nhìn thấy.

Nếu không phải là người thân nhất, nàng ta sẽ không như thế. Nghe ta hỏi vậy, cuối cùng nàng ta cũng cảm thấy mình thất thố, vội vàng cúi đầu, nói: “Không, nô tỳ không biết, chỉ là, nghe công chúa nói Hàn Vương là một nữ tử, nô tỳ rất ngạc nhiên.”

Hay thật, nhanh như vậy đã khôi phục lý trí!

Ta lại nói: “Bản cung còn tưởng người biết. Bản cung cũng cảm thấy kỳ lạ, người đó hình như tên là Thanh Dương, nhưng Hoàng thượng lại nói Thanh Dương là thị vệ bên cạnh Hàn Vương, không phải sao?”

Nàng ta không nhìn ta, cũng không lên tiếng.

Ta thở dài một hơi, cô cô à, người quả thật cho rằng ta không biết gì sao?

Nàng ta không nói gì, ta lại nói tiếp: “Bản cung cho rằng Hàn Vương không phải là nữ nhân, mà thị vệ của y đã chết thay cho y, người nghĩ thế nào?”

Ngón tay run run, cuối cùng nàng ta cũng lên tiếng: “Rốt cuộc nương nương muốn nói gì?”

Ta bật cười. Không hổ là Phương Hàm, hóa ra nàng ta thật sự đã nhận ra ta, thế nhưng ta có gì phải sợ? Cho dù nàng ta biết cũng chẳng sao hết, nếu nàng ta tuyên bố với bên ngoài ta chính là Đan Phi, người trong thiên hạ sẽ tin ư?

Đi tới bên cửa sổ, ta chậm rãi nói: “Bản cung chỉ muốn xem xem, cô cô mất đi người thân có đau lòng không?”

Người phía sau lập tức im lặng.

Ta lại nói: “Theo bản cung được biết, muội muội của cô cô tên là Tình Nhi, ha, Thanh Dương, Thanh Dương, “Dương Thanh” hợp lại không phải chính là một chữ “Tình”* à? Cô cô thấy bản cung nói đúng không?”

(*Chữ “Tình” trong tên “Tình Nhi” là kết hợp của bộ “Nhật” trong chữ “Dương” và chữ “Thanh”.)

Nàng ta không lên tiếng, ta quay sang phía nàng ta, tiếp tục nói: “Bản cung còn biết bốn năm trước, khi Đông cung xảy ra hỏa hoạn, người ở bên Thái tử cũng là nàng ta, đúng không?”

Ánh mắt nàng ta từ từ nổi lên một lớp óng ánh, hồi lâu sau mới cất lời: “Nương nương thông minh như vậy, cũng đã biết thân phận của Thái tử rồi ư?”

Nàng sợ ta sẽ tiết lộ cho Hạ Hầu Tử Khâm à? Ha, nàng ta sao biết Hạ Hầu Tử Khâm đã biết từ lâu rồi! Sải bước tiến lên, ta trầm giọng nói: “Sợ để lộ thân phận của tiên sinh cho nên Thanh Dương đã mượn tay người hạ độc, hãm hại Hoàng thượng, có phải không?” Ta nhìn nàng ta chằm chằm, Thanh Dương là muội muội của nàng ta, vậy thì ta có đủ lý do để nghi ngờ nàng ta.

Tô Mộ Hàn không hạ độc cho nên lọ thuốc đầu tiên y đưa ta không có vấn đề gì. Cố Khanh Hằng nói, độc Song sinh cần nửa năm mới phát tác, vì vậy tính thời gian từ lọ thứ hai là khớp.

Thuốc nước do ta sai Văn Lương đi lấy, Văn Lương là người của nàng ta, nghĩ tới đây, ta xót xa trong lòng. Bởi thể thuốc nước trước khi qua tay Phương Hàm thì không có gì kỳ lạ

“Cô cô chính là truyền thân của Ô tộc.”

Tỷ muội nàng ta, ai nấy đều có tuyệt kỹ. Đây cũng là điểm ta không dự tính được.

Những lời nàng ta nói cũng không hề gạt ta. Nàng ta không phải người của Tô Mộ Hàn, nàng ta làm như vậy có lẽ chỉ vì không chịu nổi lời cầu xin hết lần này đến lần khác của muội muội, có phải không?

Những tình tiết này, chẳng qua lúc đó ta chưa từng nghĩ đến, giờ đây lại có thể dễ dàng nghĩ ra như vậy.

Khoảnh khắc người đứng trước mặt ngược mắt nhìn ta, hai hàng lệ rơi trên gò má, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy nàng ta khóc. Thì ra kẻ lạnh lùng thế nào chẳng nữa cũng có chân tình. Một giọt máu đào hơn ao nước lã, nàng ta tưởng Thanh Dương đã chết, mà ta cũng không định nói cho nàng ta biết sự thật. Nàng ta ra tay hạ độc, hãm hại Hạ Hầu Tử Khâm, ta còn chưa tính toán món nợ này với nàng ta. Để nàng ta đau lòng như vậy chẳng qua chỉ là cảnh cáo mà thôi.

Ta cười lạnh lùng. “Lần này Hoàng thượng bình an trở về, có lẽ trong lòng cô cô thấy khó chịu nhỉ?”

Cuối cùng nàng ta cũng quỳ xuống nhưng không đưa tay lau nước mắt trên mặt, chỉ cúi đầu nói: “Nương nương đã biết hết, vậy hãy xử tử nô tỳ đi!”

Ta sững sờ, từ “xử tử” mà nàng ta cũng có thể nói một cách thẳng thừng như vậy ư?

Sau đó, lại nhớ tới lúc Hạ Hầu Tử Khâm muốn ta giả bị nhiễm bệnh dịch, ta hỏi nàng ta có sợ không, nàng ta nói: “Nô tỳ sống đến ngày hôm nay cũng coi như đủ rồi, còn sợ bệnh dịch sao?”

Bây giờ ta mới hiểu được thâm ý trong lời nói ấy. Bởi lẽ khi đó nàng ta biết Hạ Hầu Tử Khâm đã trúng độc, không thể sống sót.

Thấy ta im lặng, nàng ta lại nói: “Nương nương đối với nô tỳ vẫn không nỡ ư?”

Không nỡ? Ha, ta cười gằn một tiếng, cất lời: “Ban đầu cô cô mềm lòng không giết bản cung, bản cung có thể trả lại cho người ân huệ đó.” Hạ Hầu Tử Khâm không hi hấn trúng độc mà ta lại không sao. Hôm nay coi như ta đã hiểu.

Khóe miệng khẽ động, nàng ta lạnh nhạt nói: “Sự thông minh của nương nương khiến nô tỳ như được trông thấy Điện hạ.”

Ta chỉ cảm thấy chấn động, đây là lần đầu tiên ta nghe nàng ta gọi Tô Mộ Hàn như vậy.

Nàng ta lắc đầu. “Môn đồ của Điện hạ sao có thể không thông minh chứ?”

Ta buột miệng hỏi: “Cô cô không giết bản cung, có phải vì tiên sinh không?”

Nàng ta khẽ nói: “Điện hạ dốc hết vốn liếng dạy dỗ nương nương nhưng không hề lợi dụng chuyện nương nương tiến cung để làm bất cứ việc gì, chẳng lẽ nương nương còn không hiểu tâm ý của người đối với nương nương? Đã như vậy, tất nhiên nô tỳ không thể để nương nương xảy ra chuyện. Đồ ăn hằng ngày của nương nương đều do nô tỳ trộn thuốc giải vào, chỉ có một chút nên không nhận ra được.”

Những điều này ta đều đã đoán ra, có điều, nghe chính miệng nàng ta nói, trong lòng ta vẫn thấy đau đớn, bởi vì nàng ta nhắc đến chuyện của Tô Mộ Hàn. Móng tay khảm vào da thịt, ta kìm nén để không bật khóc.

Phương Hàm lại nói: “Tình Nhi vì Điện hạ mà không nề hà bất cứ việc gì, huống chi là chết thay người.”

Dừng lại một chút, nàng ta lại hỏi: “Điện hạ có khỏe không?”

Ta ngậy người, khỏe không? Khỏe không...

Ta cũng không biết.

Thậm chí ta không biết giờ này y đang ở chốn nào. Y quan trọng như thế nào với Thanh Dương, ta nghĩ không cần Phương Hàm nói, ta cũng biết. Gác tất cả sang một bên, ta hy vọng Thanh Dương có thể nhanh chóng tìm thấy y.

Phương Hàm rút trong ngực áo ra một chiếc hộp nhỏ, đưa cho ta rồi nói: “Cái này, xin nương nương hãy nhận lấy. Nếu có cơ hội, gửi Điện hạ giúp nô tỳ.”

Ta giật mình, buột miệng hỏi: “Cái gì?”

Nàng ta nói: “Vật báu của Ô Tộc, có tác dụng kéo dài mạng sống.”

Nghe bốn chữ “kéo dài mạng sống”, ta thậm chí cảm thấy vui mừng, đưa tay nhận lấy. Mở hộp ra, bên trong chỉ có một viên thuốc nhìn rất bình thường, nhưng ta tin lời của Phương Hàm.

Nhìn nàng ta, ta không hiểu, cất tiếng hỏi: “Vì sao muốn đưa cho bản cung?”

Nàng ta cười nhạt. “Cả đời này nô tỳ không thể xuất cung, cầu xin nương nương đưa thứ này cho Điện hạ. Ô tộc tới đời nô tỳ cũng coi như đã chấm dứt, không thể kéo dài.”

Lời nói của nàng ta khiến lòng ta nặng trĩu, bất giác hỏi: “Vì sao?”

“Nô tỳ cảm thấy gánh nặng trên vai nô tỳ quá nặng nề.” Nàng ta cúi đầu, nói.

Ta im lặng, lại đưa mắt nhìn viên thuốc trong hộp một lần nữa, hít thật sâu, cuối cùng cất viên thuốc đi.

Tô Mộ Hàn...

Ta nhất định sẽ nghĩ cách để tìm thấy y, ta muốn cứu y.

Nhìn nàng ta lần nữa, ta khẽ thở dài: “Bản cung cảm thấy cô cô rất thông minh. Cũng chỉ có người vừa nhìn là nhận ra thân phận thật của bản cung.”

Nàng ta mím môi, đáp: “Bởi vì khi ấy nô tỳ đã đoán ra công dụng của thuốc nước đó, bây giờ nương nương có thể dùng dung nhan thật để trở về, nô tỳ không thấy kỳ lạ chút nào.”

Ta mỉm cười nhìn nàng ta, chốn thâm cung này và thân phận của nàng ta đã giam cầm tài hoa của nàng ta.

Lúc lui xuống, Phương Hàm đột nhiên mỉm cười với ta. Nụ cười thư thái ấy cũng là thứ từ khi quen biết nàng ta đến nay, ta chưa từng nhìn thấy. Nàng ta cười, nói: “Nếu Điện hạ là thái tử, có lẽ nô tỳ nên đổi cách xưng hô, gọi người một tiếng... Thái tử phi.”

Ta sững người, còn nàng ta đã mất hút từ lâu.

Chạng vạng tối, truyền đến tin Phương Hàm treo cổ tự vẫn.

Ta đứng bên cửa sổ, lắng nghe cung tỳ báo cáo việc này với vẻ mặt không chút cảm xúc. Thực ra, khi nàng ta rời đi, ta đã nghĩ đến kết cục này rồi. Thanh Dương là dũng khí để nàng ta tiếp tục sống, Thanh Dương chết, nàng ta chẳng còn gì để lưu luyến cuộc sống này.

Chiếc hộp đựng viên thuốc rất nhỏ, có thể đặt vừa vào hộp gỗ Tô Mộ Hàn đưa ta. Nhìn thấy cây trầm đã mất hạt trên châu, bên tai ta lại vang lên lời nói của y. Bỗng nhắm chặt mắt, ta không nén được cảm giác xót xa trong lòng.

Đặt chiếc hộp xuống, ta vừa đứng lên thì thấy một cung tỳ hốt hải chạy vào, quỳ xuống, nói: “Công chúa, Tích Quý tần cầu kiến người.”

Thiên Lục, cuối cùng nàng ta đã đến.

69. Chương 69

Cung tỳ đó nhìn ta một cái, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa, người có gặp không?”

Ta gật đầu, nói: “Mau mời vào!”

Gặp, tất nhiên là gặp chứ.

Cung tỳ vâng lời, như trút được gánh nặng, lui ra. Rất nhanh sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân đi vào.. Cửa mở, ta trông thấy bóng dáng nữ tử mảnh mai chậm chậm bước vào. Cúc Vận ở phía sau nàng ta không đi theo, chỉ khẽ khàng khép cửa.

Lâu lắm không gặp, nàng ta gầy hằn đi, mắt đỏ hoe giống như đã khóc.

Ta đứng dậy, bước lên, khẽ nói: “Quý tần nương nương đại giá đến đây khiến Trường Phù rất ngạc nhiên.”

Ánh mắt khóa chặt khuôn mặt ta, quan sát kỹ hồi lâu, nàng ta mới lên tiếng: “Bản cung tưởng công chúa biết vì sao bản cung muốn đến.”

Ta khẽ cười. “Vậy nương nương đến đây để cầu xin bản cung thương tình?” Cầu xin thay cho Thiên Phi?

Sắc mặt trắng nhợt, tay khế siết chặt chiếc khăn, nàng ta cắn môi, nói: “Bản cung chỉ không hiểu nổi, vì sao công chúa muốn gây khó dễ với tỷ tỷ của bản cung?”

Ta cười nhạt một tiếng. “Nương nương sai rồi, không phải bản cung gây khó dễ với nàng ta, mà chính nàng ta tự đến tận cửa tìm phiền phức. Muốn trách, chỉ có thể trách nàng ta không may đụng phải Hoàng thượng, việc này bản cung cũng không thể bảo vệ được nàng ta.”

Lông mày nàng ta nhíu lại, lạnh lùng nói: “Nếu công chúa không dùng mưu kế gì đó thì tỷ tỷ có gặp phải chuyện này không?”

Ta có phần ngạc nhiên nhìn nàng ta, ha, chẳng lẽ bản thân nàng ta suốt ngày sống trong mưu tính cho nên ta nói thật, nàng ta lại không tin?

Thấy ta cười, nàng ta lại nói: “Công chúa bây giờ vẫn chưa phải là phi tử của thiên triều nhưng đã bắt đầu tiến bước nào, rào bước ấy, bố trí, sắp đặt các phi tần trong hậu cung.” Nàng ta nhìn ta, nói tiếp: “Công chúa cho rằng có được sự sủng ái của Hoàng thượng thì có thể làm gì tùy thích chăng?”

Lời của nàng ta khiến ta có chút ngẩn ngơ. Còn nhớ khi đó, nàng ta nói với ta, cho dù là hoàng đế với ngôi vị tít trên cao cũng không thể bảo vệ ta chu toàn. Một mình ta, hai quyền khó địch bốn tay, nhưng sự thật cho ta thấy nàng ta đã sai. Hạ Hầu Tử Khâm xưa nay đều bảo vệ ta rất chu toàn, không phải sao?

Cười khinh miệt, ta nhìn thẳng vào nàng ta rồi nói: “Hôm nay Tích Quý tần nương nương đến, chắc không chỉ muốn nói với bản cung câu này đâu nhỉ? Điều này không cần nương nương bận lòng. Nếu nương nương rảnh rỗi, chi bằng nhân lúc còn sớm, hãy tới Hy Ninh cung, cầu xin Hoàng thượng và Thái hậu để được nhận nuôi tiểu hoàng tử. Dù sao tiểu hoàng tử cũng là cháu ruột của nương nương, có lẽ nương nương sẽ yêu thương như con ruột.”

Nói xong, ta thấy sắc mặt nàng ta thay đổi, nàng ta nghiêng răng, nói: “Công chúa cảm thấy chia rẽ mẫu tử người ta là việc vui vẻ lắm à?”

Ta sững người, nàng ta không nhắc tới việc muốn nhận tiểu hoàng tử làm con thừa tự. Cười nhạt, ta nói: “Việc nương nương nói không hề liên quan đến bản cung. Có điều, bản cung thấy, hình như nương nương cũng không muốn tiểu hoàng tử làm con thừa tự nhỉ?”

Nhìn kỹ người trước mặt, thu hết mọi biểu cảm của nàng ta vào trong mắt. Hình như nàng ta ý thức được điều gì, hơi nghiêng người, ta không nhìn thấy mắt nàng ta. Ta khế nắm hai tay, lẽ nào đến nàng ta cũng không dám nhận tiểu hoàng tử? Nếu điều đó là thật, vậy thì ta có thể khẳng định, tiểu hoàng tử thật sự có vấn đề.

Nàng ta không nói, ta vẫn thản nhiên cất lời: “Tối qua Hoàng thượng còn nói người vẫn nợ tiểu hoàng tử một bữa tiệc đầy tháng, tới lúc đó, chắc chắn phải bù đắp cho hoàng tử. Có thể khi đó sẽ giao tiểu hoàng tử cho người khác làm con thừa tự. Bản cung còn tưởng dựa vào tình cảm giữa nương nương và Tiểu viện, nương nương sẽ mở lời trước cơ đấy!”

Nàng ta cắn môi, cuối cùng lên tiếng: “Vì sao công chúa lại để ý việc đi hay ở của tiểu hoàng tử như vậy? Hay công chúa đã biết một số chuyện?”

Ta liếc nhìn nàng ta. “Người cảm thấy bản cung biết gì?”

Song nàng ta không trả lời, chỉ cười, nói: “Không nhìn mặt công chúa, chỉ nghe giọng nói, công chúa khiến bản cung nghĩ đến một người.”

Trong lòng thoáng kinh hãi, đương nhiên ta biết nàng ta có ý gì. Hôm ta và Hạ Hầu Tử Khâm trở lại hoàng đô, nàng ta đã nhìn ta với ánh mắt dò xét.

Xem ra, hôm nay ngoài chuyện của Thiên Phi, nàng ta còn muốn thăm dò ta.

Ta cũng không né tránh, cho dù nàng ta biết thì đã sao?

Ta nhìn thẳng vào nàng ta rồi hỏi: “Ai?”

Thiên Lục sững sờ, cuối cùng từ từ xoay người, đối diện với ta, đôi môi anh đào khê hé: “Người này là ai, có lẽ trong lòng công chúa cũng biết rõ, không phải sao?” Nàng ta không để ta mở miệng, lại nói tiếp: “Vì

sao công chúa hồi cung, Thái hậu lại triệu kiến công chúa trước? Vì sao công chúa phải chọn ở Cảnh Thái cung? Vì sao hôm nay Phương Hàm đột nhiên treo cổ tự vẫn?”

Ta cười nhạt, nhìn nàng ta, nàng ta rất lợi hại, có thể chú ý đến nhiều chi tiết

Song nàng ta thở dài, nói: “Hóa ra người có nhiều bí mật đến vậy, người khác không biết nhưng Thái hậu và Hoàng thượng đều biết.”

Ta cười, nói: “Vì vậy...”

Nàng ta lạnh mặt. “Vì vậy, cho dù bản cung nói ra sự thật, e là cũng chẳng ai tin. Tối lúc ấy, bản cung còn mắc tội làm vậy bản Quý phi, khi quân phạm thượng.”

Nàng ta suy nghĩ rất thấu đáo, nhưng không hề hỏi chuyện dung nhan của ta là như thế nào, song nàng ta biết, nếu bây giờ nói ra việc này thì tội khi quân khậm thượng của ta cũng không bị vạch trần, vì ai có chứng cứ chứng minh chứ? Hơn nữa, nếu nàng ta nói ra, há chẳng phải nói Hạ Hầu Tử Khâm lừa dối người trong thiên hạ ư?

Ha, tội danh này e là không ai có thể gánh vác nổi.

Ta im lặng, nàng ta lại nói: “Hôm nay ta tới chính là muốn khẳng định một việc, bây giờ xem ra đúng là thật.” Nói tới đây, nàng ta dường như thở phào. “Vì sao không cầu xin Hoàng thượng việc của Cố Khanh Hằng?”

Ngón tay khẽ run, ta không ngờ nàng ta lại nhắc đến Cố Khanh Hằng.

Túm túm cười, ta nói: “Những người người muốn bảo vệ nhiều quá nhỉ?”

Một bên là Thiên Phi, một bên là Cố Khanh Hằng.

Sắc mặt thoáng thay đổi, nàng ta cắn môi, lên tiếng: “Chuyện của tỷ tỷ, bản cung muốn quản cũng không quản nổi. Tỷ ấy vì người mà đụng đến Hoàng thượng tức là đã không có đường để quay đầu. Hoàng thượng không biếm tỷ ấy vào lãnh cung là vì nể mặt tiểu hoàng tử. Thế nhưng không ngờ, Nhuận Vũ lại có thể phản bội tỷ ấy!” Lúc nhắc đến Nhuận Vũ, ánh mắt nàng ta thoáng hiện vẻ độc ác khiến người khác cảm thấy lạnh gáy.

Ta cười gằn một tiếng. “Chuyện phản bội có gì là lạ trong chốn hậu cung này? Người không phải mới ở đây một, hai ngày, sao tới giờ vẫn khiến người ta cảm thấy người rất đơn thuần nhỉ?” Ta cũng biết, Thiên Lục vốn không phải loại người như vậy. Tâm tư của nàng ta sâu xa tới mức ta không dám lơ là.

Ta tự nhận thấy mình rất thận trọng, bên cạnh ta chắc không có mật thám của ai ẩn náu, nhỉ?

Cũng may, Triều Thần là người của Hạ Hầu Tử Khâm, nếu không, ta cũng không biết phía sau Triều Thần còn có người nào khác.

Nàng ta không hề để ý đến lời ta nói, chỉ ngược mắt nhìn ta, hỏi: “Lẽ nào Cố Khanh Hằng không quan trọng với người?”

Quan trọng, tất nhiên là quan trọng rồi. Thế nhưng trước mặt nàng ta, ta xưa nay không dễ dàng thể hiện ra mặt.

Hít một hơi, ta nói: “Ta vẫn tò mò, Cố đại nhân vào ngục, sao tỷ muội các người lại bình an vô sự nhỉ? Ta tưởng người sẽ thế sống chết với Cố gia, cùng tiến cùng lùi chứ?”

Mặt nàng ta tái mét, cười chán nản, nói: “Nếu tất cả mọi người đều bị cuốn vào, Cố gia mới thật sự vô vọng, không phải sao?”

Ta thoáng sững sờ, cho nên nàng ta mới muốn thoát thân nhanh nhất có thể, đúng không?

Hóa ra nàng ta làm vậy là vì Cố Khanh Hằng, nhưng đáng tiếc, Cố Khanh Hằng không yêu nàng ta. Nàng ta vì huynh ấy, giống như thiêu thân lao đầu vào lửa.

Nhìn nàng ta, ta hạ giọng nói: “Nếu người thật sự muốn tốt cho huynh ấy thì đừng quan tâm tới việc này. Người hãy cách xa huynh ấy một chút.”

Trước khi chuyện mưu phản kết thúc, nếu huynh ấy lại dính vào việc tư thông với phi tần thì dẫu Hạ Hầu Tử Khâm có muốn buông tha cho huynh ấy cũng sẽ rất khó.

Ta biết, nàng ta quan tâm tới huynh ấy nhưng ta không thể cho nàng ta biết việc Hạ Hầu Tử Khâm muốn làm.

Khóe miệng nhếch lên thành nụ cười lạnh nhạt, nàng ta lập tức nói: “Ta biết, ta tới tìm người vì muốn người cầu xin Hoàng thượng. Còn chuyện của tỷ tỷ, xin người hãy tha cho tỷ ấy, đừng ép tỷ ấy vào đường cùng.”

Ta cười lạnh lùng: “E là ta không động thủ mà chính nàng ta không an phận trước!”

“Việc này người yên tâm, ta sẽ khiến tỷ ấy an phận.” Nàng ta nghiêng răng nói. “Chuyện của Cố thiếu gia...”

Ta lập tức ngắt lời: “Hậu cung không can thiệp chính sự, ta nghĩ người không phải không biết.”

Cuối cùng nàng ta không nhịn được nữa, giận dữ nói: “Tang Tử...”

“Ai là Tang Tử?” Ta lạnh lùng nhìn nàng ta.

“Người...” Nàng ta bị câu hỏi của ta chặn họng, không thốt nổi một lời.

Ta cười nhạt. “Ta nghĩ, nếu người không có việc gì thì tốt nhất hãy tới Huyền Nhiên các chăm lo cho tỷ tỷ bảo bối của người, tránh để nàng ta bất cẩn, lại gây ra chuyện không hay.”

Thiên Lục nghiêng răng, nói: “Việc này không phiền người hao tâm tổn trí! Ta cảnh cáo người, nếu Cố thiếu gia có chuyện gì, ta nhất định sẽ không tha cho người!” Nàng ta nặng nề “hừ” một tiếng, xoay người sải bước ra ngoài.

Khẽ siết chặt tay, Khanh Hằng sẽ không có chuyện gì, nhưng điều ta lo lắng chính là kẻ đứng sau Cố đại nhân.

Ngồi trong phòng một lúc, ta nghe thấy tiếng bước chân tiến vào, từng bước, từng bước vô cùng rõ ràng.

Ta đứng dậy, thấy cửa đã mở, giật mình kinh hãi, thì ra là Hạ Hầu Tử Khâm! Ta tưởng muộn như vậy, hắn sẽ không đến.

Ta bước lên, nhìn khuôn mặt mệt mỏi của hắn. Hắn vừa trở về, chỉ giao và nhận những công việc triều đình lớn nhỏ cũng đã nhiều không kể xiết e là hắn đã phải ở Ngự thư phòng tới tận bây giờ. Ta rót chén nước cho hắn, nhỏ giọng hỏi: “Muộn như vậy rồi, sao Hoàng thượng còn chưa nghỉ ngơi?”

Hắn nhận chén trà, uống một ngụm rồi nhíu mày, nói: “Vừa nãy phủ Nội vụ đưa tin tới, nói triều phục của quý phi có chút vấn đề.”

Ta cảm thấy hơi hoảng sợ, triều như vậy lễ sắc phong quý phi không thể tiến hành đúng ngày. Vì việc này mà hắn gấp gáp tới đây ư?

Định rót trà cho hắn song hắn ngăn ta lại, ta cười, nói: “Đây cũng chẳng phải việc gì to tát, lễ sắc phong quý phi có thể để sau.”

Nhưng hắn lắc đầu, nói: “Trẫm không muốn như vậy.”

Cuối cùng, ta mỉm cười, lên tiếng: “Không sao, gần đây có quá nhiều việc, ý thiếp là đợi Hoàng thượng xử lý xong tất cả mọi thứ rồi hẵng tiến hành việc này.” Ta không để ý đến chuyện triều phục xảy ra vấn đề bởi lẽ những việc trước mắt ở cả trong và ngoài cung đều quá nhiều.

Nếu phía Nam Chiếu khai chiến, ta không rõ, hắn có thân chinh xuất trận như trước không. Nếu đúng, ta cũng muốn đi, nhưng giả sử đã là quý phi của thiên triều, với thân phận đó, ta không thể quang minh chính đại đi cùng hắn. Nếu chỉ là công chúa của Đại Tuyên thì lại là chuyện khác. Cho nên đối với việc này, ta không gấp song cũng không thể để hắn biết dự định trong lòng ta, bằng không hắn nhất định sẽ tức giận.

Hắn vừa định nói thì ta cướp lời: “Chuyện của Cố gia thế nào rồi?”

Nghe vậy, sắc mặt hắn càng trở nên nghiêm trọng, cũng không quan tâm tới chuyện ban nãy nữa, chỉ đáp: “Cố Định Vân không chịu nói.”

Ta thấy trong lòng nặng nề, buột miệng hỏi: “Còn Khanh Hằng?”

“Đương nhiên là cùng bị giam trong thiên lao.”

Ta im lặng, mãi sau mới hỏi: “Hoàng thượng cho rằng kẻ đứng sau ông ta là ai?”

Hắn đặt chén trà trong tay xuống, đứng lên, nói: “Lúc đầu, trăm tướng là y.” Lúc nhắc đến từ “y”, Hạ Hầu Tử Khâm ngược mắt nhìn ta, dĩ nhiên ta hiểu hắn ám chỉ ai.

Hắn hơi lắc đầu, xoay người, nói: “Thế nhưng bây giờ có vẻ không phải.”

Ta đứng dậy theo, nghĩ một chút, cuối cùng lên tiếng: “Không phải tiên sinh, là... là Hoàng hậu Nguyên Trinh.” Cũng có thể nói là Nam Chiêu.

Hắn quay đầu nhìn ta, khẽ hỏi: “Sao nàng biết?”

Hắn đã hỏi như vậy, chứng tỏ trong lòng cũng biết rõ, bây giờ ta chẳng có gì phải giấu giếm, bèn nói: “Lúc thiếp và tiên sinh rơi xuống hẻm núi, thiếp từng hỏi y, thích khách xông vào Dao Hoa cung có phải là người của y không. Y nói không phải.” Y còn nói, là hoàng tử của y.

Y chỉ có một hoàng tử, vậy chính là Hoàng hậu Nguyên Trinh bây giờ, tức Công chúa Chiêu Dương ngày trước.

Hắn trầm mặc. Ta tiến lên, khẽ kéo áo hắn, hỏi nhỏ: “Hoàng thượng muốn ông ta thừa nhận, sau đó mượn cớ để khai chiến với Nam Chiêu, có phải không?” Nếu không, ta không nghĩ ra được vì sao đến tận bây giờ hắn không hạ lệnh cho Diêu Hành Niên lui binh.

Cuối cùng hắn nói: “Trong tay Cố Dịch Vân nhất định đang nắm giữ chứng cứ câu kết với giặc. Có điều, trăm phái người đi điều tra rất nhiều lần nhưng đều không có kết quả.”

“Vì sao Hoàng thượng muốn khai chiến?” Ta buột miệng hỏi hắn.

Song hắn lạnh giọng nói: “Trẫm không thể giữ lại Nam Chiêu.”

Không thể giữ lại, đó chính là dã tâm của hắn. Bây giờ Bắc Tề đã diệt vong, nơi biên thùy chỉ có duy nhất Nam Chiêu vẫn đang rục rịch hành động. Bọn chúng đang tìm lý do để khai chiến nhưng không ngờ Hạ Hầu Tử Khâm cũng vậy. Có điều, ta không hiểu Hoàng hậu Nguyên Trinh muốn lấy lý do gì để phát động cuộc chiến. Ha, cho dù thế nào, thực lực của Nam Chiêu còn kém xa thiên triều, nàng ta làm vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Có thể nói, tận mắt chứng kiến Bắc Tề bị diệt vong, Hoàng đế Nam Chiêu cũng phải ý thức được sự nguy hiểm chứ nhỉ? Trước khi Bắc Tề bị tiêu diệt, bọn họ nên liên thủ với Bắc Tề để chống lại thiên triều mới đúng.

Ta không biết nên nói gì, bỗng hắn khẽ thở dài, sắc mặt dần dịu lại, nhìn ta, nhỏ giọng hỏi: “Trẫm nghe nói Phương Hàm đã treo cổ tự vẫn?”

Thoáng kinh ngạc, đứng thế, Phương Hàm là người của thiên triều, đương nhiên hắn vẫn để ý. Ta không nói gì, chỉ gật đầu.

Hắn khẽ “hừ” một tiếng rồi nói: “Trẫm đang đợi đối chất với nàng ta, nàng ta chết nhanh thật đấy!”

Ta giật mình, buột miệng hỏi: “Đối chất cái gì cơ?” Lẽ nào hắn cho rằng Phương Hàm là người của Tô Mộ Hàn?

Hắn vừa định cất lời, đột nhiên nghe thấy Lý công công ở bên ngoài sốt ruột lên tiếng: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, Thiên Nhi cô nương của Hy Ninh cung đến, nói Thái hậu mời người qua!” Giọng y có vẻ rất lo lắng, xem ra chỗ Thái hậu đang có chuyện gì lớn.

Bây giờ cũng không còn sớm, nếu không phải việc quan trọng, Thái hậu sẽ không sai người đi mời hắn.

Sắc mặt thoáng thay đổi, hắn xoay người, nói: “Trẫm qua Hy Ninh cung trước.”

Ta há miệng nhưng rốt cuộc không gọi hẳn lại. Chần chừ giây lát, ta đi ra phía cửa, thấy bóng dáng màu vàng ấy đã biến mất khỏi tầm mắt. Lúc quay người, nghe thấy cung tỳ bên cạnh hỏi: “Công chúa muốn nghỉ ngơi chưa ạ?”

Ta nhìn nàng ta theo phản xạ, nàng ta chỉ cúi đầu, dáng vẻ kính cẩn, ngoan ngoãn. Ta “ừ” một tiếng rồi hỏi: “Người tên gì?”

“Bẩm công chúa, nô tỳ là Tư Âm.” Nàng ta vẫn cúi đầu, trả lời.

Ta gật đầu. “Hoàng thượng sai người hầu hạ bản cung à?”

“Vâng!”

Ta lại nhìn một lần nữa, nghĩ một chút rồi nói: “Người tới Hy Ninh cung xem xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì.”

Nàng ta vâng lời rồi lui xuống.

Ta thở dài, trở về phòng.

Cảm thấy hơi mệt, ta nằm trên giường, đợi rất lâu vẫn không thấy Tư Âm trở lại. Không lâu sau, ta nặng nề ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy đã là sáng.

Ta gọi người vào, liền thấy Tư Âm, ta hơi sững người, nàng ta vội giải thích: “Tối qua, lúc nô tỳ trở về thì công chúa đã ngủ rồi, nô tỳ không dám đánh thức công chúa nên không gọi công chúa dậy.”

Ta chỉ hỏi: “Tối qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng ta ngập ngừng giây lát rồi nhỏ giọng nói: “Nô tỳ cũng không biết, chỉ thấy thái y vào Hy Ninh cung, sắc mặt ai nấy đều nghiêm trọng. Sáng sớm nay nô tỳ lại đi nghe ngóng, Thái hậu không hề bị bệnh.”

Ta nghe xong, trong lòng bắt đầu sáng tỏ.

Thái hậu lo lắng như vậy, còn có thái y qua Hy Ninh cung, xem ra tiểu hoàng tử có vấn đề thật rồi. Cũng khó trách tối qua Hạ Hầu Tử Khâm không quay lại.

Ta lại hỏi: “Hoàng thượng vẫn lên triều sớm chứ?”

Nàng ta nhìn ta vẻ không hiểu. “Hoàng thượng vẫn lên triều như bình thường, sao công chúa lại hỏi như vậy?”

Ta lắc lắc đầu, e là hần đã mất ngủ cả đêm. Mỗi lần nhắc đến tiểu hoàng tử, hần đều hân hoan, phấn khởi, sao hần có thể ngờ kết quả lại như thế.

Thái hậu làm vậy là không muốn công khai việc này, thế thì có lẽ không có mấy người trong hậu cung biết chuyện.

Rửa mặt, chải đầu xong, ta bước ra ngoài, thấy Tường Hòa bưng đồ tới. Trông thấy ta, nét mặt y hơi khác thường, quỳ xuống hành lễ. “Nô tài tham kiến công chúa!”

Lời nói của y không còn ấm áp như trước, hoàn toàn lạnh nhạt, xem ra y rất bất mãn với “chủ tử mới” này. Ta chỉ nói câu “miễn lễ” rồi vội vàng đi ra ngoài. Tư Âm đi theo, nhỏ giọng hỏi: “Công chúa có cần chuẩn bị loan kiệu không?”

Ta nhìn nàng ta. “Người có biết bản cung muốn đi đâu không?” Nàng ta tự biết mình lỡ lời, vội cúi đầu, nói: “Nô tỳ nhiều chuyện rồi!”

Hai người ra tới bên ngoài, ta chần chừ giây lát, cuối cùng đi về phía được vài bước, đột nhiên nhìn thấy loan kiệu ở trước mắt, nhìn kĩ mới thấy Quyển Nhi đang đi bên cạnh. Ta không dừng lại, cứ đi thẳng về phía trước. Thân phận của ta bây giờ không cần hành lễ với Diêu Thục phi.

Lại gần kiệu mới thấy Quyển Nhi hành lễ với ta.

Tư Âm cũng vội vàng hành lễ.

Thấy Diêu Thục phi kêu dừng loan kiệu nhưng không xuống, chỉ đưa tay vén rèm kiệu, nhìn ta, cười khinh miệt: “Bản cung tưởng là ai cơ đấy, hóa ra là công chúa!”

Ta lên tiếng: “Thục phi nương nương hôm nay hào hứng quá nhỉ?”

Nàng ta càng vui vẻ, cười nói: “Mọi chuyện trên đời này luôn khiến một số người vui vẻ, một số khác lại đau lòng. Sao nào, công chúa muốn đi tìm Hoàng thượng à? Hôm nay tâm trạng Hoàng thượng không tốt, e là không muốn gặp công chúa.”

Ta hơi giật mình, nhìn dáng vẻ của nàng ta, chẳng lẽ vừa trở về từ chỗ Hạ Hầu Tử Khâm? Vậy thì hẳn không muốn gặp nàng ta à?

Xem ra nàng ta không phải không biết chút gì về chuyện tối qua, cũng đúng, ta sai người đi thăm dò, có lẽ nàng ta cũng vậy.

Không đợi ta lên tiếng, nàng ta lại nói: “Lẽ ra hôm nay Hoàng thượng muốn phong công chúa làm quý phi của thiên triều ta, thật không may, trong cung xảy ra chút chuyện. Ha, có điều bản cung lại rất vui mừng.” Nói tới đây, đột nhiên nàng ta thu lại nụ cười, cất lời: “Bản cung không quan tâm người là ai, người đừng mơ được làm phi tử của Hoàng thượng!”

Ta ngậy người nhưng cuối cùng cũng hiểu.

Tiến lên một bước, ta khẽ cười, nói: “Hóa ra việc này cũng có phần của Thục phi nương nương, có điều, bản cung lại cho rằng nương nương đã làm rất tốt việc này, bản cung còn phải nói tiếng cảm ơn.” Dứt lời, không đợi nàng ta đáp lại, ta liền nói với Tư Âm: “Chúng ta đi thôi, đừng chắn đường của Thục phi nương nương.”

“Vâng!” Tư Âm bước lên, đỡ ta đi.

Ta thấy sắc mặt của Diêu Thục phi tái mét. Vừa nãy nàng ta cố tình dừng lại, chẳng qua muốn xem xem vẻ mặt ta sẽ thất vọng thế nào khi nhận được tin về lễ sắc phong quý phi bị hủy bỏ, nhưng không ngờ ta nói muốn cảm ơn nàng ta.

Nàng ta vốn cho rằng việc nàng ta làm hồng triều phục để hoãn lại lễ sắc phong quý phi kết hợp với việc tối qua tiểu hoàng tử xảy ra chuyện có thể khiến việc phong quý phi cho ta bị đẩy lùi. Đây đúng là kết quả mà nàng ta muốn thấy.

Việc càng kéo dài, rủi ro càng nhiều. Ta đương nhiên cũng hiểu đạo lý này nhưng ta quả thật không muốn việc phong quý phi diễn ra quá sớm.

Ta và Tư Âm tới trước cửa Ngự thư phòng, Lý công công từ xa đã trông thấy chúng ta, vội chạy tới, nói với ta: “Công chúa đến rồi ạ!”

Ta sững người, nghe khẩu khí của y, dường như đang đợi ta tới?

Ta bèn hỏi: “Hoàng thượng đâu?”

Y nhìn vào trong qua cánh cửa, nhỏ giọng nói: “Tối qua từ Hy Ninh cung trở về, Hoàng thượng liền nhốt mình trong Ngự thư phòng. Sáng sớm nay tan triều lại vào đó, cũng không cho chúng nô tài vào hầu hạ.” Y dừng một lát, lại nói tiếp: “Vừa nãy Thục phi nương nương cũng qua, song Hoàng thượng nói không gặp.”

Ta lại nói: “Những người khác có ai đến không?”

Y ngập ngừng giây lát, cuối cùng trả lời: “Tích Quý tần cũng tới.”

Nhìn nét mặt y, ta biết, Hạ Hầu Tử Khâm ắt cũng không gặp nàng ta. Có điều, Thiên Lục đến, nhất định không phải vì chuyện của tiểu hoàng tử, nhìn vẻ mặt của nàng ta hôm qua, ta dám đảm bảo nàng ta chắc chắn biết tiểu hoàng tử có vấn đề.

Thấy ta im lặng, Lý công công vội mở lời: “Nô tài đi thông báo một tiếng giúp công chúa.” Nói xong, y liền xoay người đi.

Ta vội gọi y lại: “Không cần đâu!”

Y giật mình sững sốt, vội hỏi: “Công chúa không vào à?”

Ta lắc đầu, nói: “Hoàng thượng dùng ngọc thiện* đâu?”

(*Ngọc thiện: CƠM TRƯA.)

Lý công công có chút bối rối: “Hoàng thượng chỉ dặn kêu người mang vào.”

“Vậy đợi tới lúc đưa ngọc thiện, bản cung vào sau.”

Nghe vậy, Lý công công như chợt hiểu ra, vội vàng gật đầu, nói: “Vâng, vâng, vẫn là công chúa suy nghĩ chu đáo!” Y nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Vậy công chúa hãy tới tẩm cung của Hoàng thượng nghỉ ngơi một chút.”

Ta xoay người, nói: “Một lát nữa bản cung lại tới.” Nói xong, ta kéo Tư Âm đi.

Đi được một đoạn, Tư Âm không hiểu, bèn hỏi: “Công chúa chẳng phải người tới tẩm cung của Hoàng thượng à?”

Ta khẽ cười: “Ai nói bản cung tới tẩm cung của Hoàng thượng?”

Nàng ta không hiểu. “Vậy công chúa...”

“Bản cung tới Ngự thiện phòng.”

Tư Âm “hả” một tiếng, nhưng rồi biết điều, không nói nữa.

Lý công công đã nói ngoài thời gian lên triều sớm, hẳn đều ở trong Ngự thư phòng, ắt hẳn trong lòng hẳn đang khó chịu, vội mình vào đóng tấu sớ chất chồng như núi để quên đi sự khó chịu ấy. Muốn hẳn dùng bữa, hẳn cũng chẳng muốn ăn.

Có điều, ta chợt nhớ ra, ta từng hứa sẽ làm điểm tâm cho hẳn. Lâu lắm rồi vẫn chưa có cơ hội, vừa may có hôm nay.

Người của Ngự thiện phòng nhìn thấy ta tiến vào, ai nấy đều hết sức ngạc nhiên. Ta bảo Tư Âm đuổi hết bọn họ ra ngoài, một người tiến lên, cả gan hỏi: “Công chúa, nô tài chỉ muốn hỏi công chúa một chút, người muốn dùng Ngự thiện phòng bao lâu ạ? Bọn nô tài còn phải chuẩn bị Ngọc thiện cho Hoàng thượng...”

Ta không nhìn y, chỉ đáp: “Ta sẽ dùng khoảng thời gian các người chuẩn bị ngọc thiện còn dư, các người không cần lo lắng điều này.” Nói xong, ta liền nhả ra hiệu cho Tư Âm đóng cửa.

Tìm bột mì và vừng, làm theo cách Triều Thần dạy ta. Tư Âm định giúp song ta ngăn lại. Nàng ta đành đứng một bên nhìn ta làm, cho tới khi ta chuẩn bị xong tất cả mọi thứ, đặt vào hộp thức ăn, nàng ta mới vội bước lên, xách giúp ta.

Trên đường đi, một lúc lâu sau, cuối cùng nàng ta không kìm được, hết lời khen ngợi: “Nô tỳ không biết hóa ra công chúa cũng biết làm điểm tâm! Người thật khiến nô tỳ nhìn bằng con mắt khác, nô tỳ còn tưởng cảnh vàng lá ngọc như công chúa chắc sẽ không biết mấy việc này.”

Ta chỉ khẽ cười, cười xong lại thấy xót xa. Đúng thế, ta nào biết mấy việc này, đều do Triều Thần dạy ta.

Triều Thần...

Mỗi lần nghĩ đến nàng ta, ta lại muốn khóc. Nàng ta tận tụy với ta, nhưng ta lại không được gặp mặt nàng ta lần cuối. Khẽ siết hai tay, bắt đầu từ lúc ta vào Cảnh Thái cung, nàng ta đã bầu bạn bên cạnh ta. Những tháng ngày trong lãnh cung cũng thế, bao nhiêu đêm sấm sét mưa gió, nếu không có nàng ta ở đó, một mình ta không biết phải làm thế nào...

Là Cố đại nhân đã giết nàng ta. Ta sẽ không quên. Ta hận lão ta nhưng lão ta lại là cha của Khanh Hằng. Cẩn môi, cảm thấy lồng ngực khó chịu, ta rất buồn.

Tư Âm dường như nhận ra vẻ khác thường của ta, nhíu mày hỏi: “Công chúa, người sao vậy?”

Chợt sực tỉnh, gơ tay mới phát hiện hai má ửng hồng, ta lắc đầu, nói: “Cát bay vào mắt, đi thôi!” Nói xong, ta bước nhanh hơn.

Nàng ta cũng không nói nữa, chỉ cất bước đi theo.

Lý công công vẫn canh giữ ngoài cửa Ngự thư phòng, thấy ta tới, vội tiến lên, nói: “Ôi, công chúa, ngọc thiện vẫn chưa được đưa tới!”

Ta gật đầu. “Bản cung biết.”

“VẬY NGƯỜI...”

“Bản cung đợi ở đây một lát là được

Nghe vậy, Lý công công cũng không dám nói gì thêm.

Đón lấy hộp điểm tâm từ tay Tư Âm, ta đưa nó cho Lý công công. “Cầm xuống đưa cho họ thử độc.”

Lý công công kinh ngạc nhìn ta. Ta chỉ nói: “Mau đi đi, truyền lệnh cho bọn họ mang tới cùng ngọc thiện.”

Lý công công lui xuống, Tư Âm mới nhỏ giọng nói: “Công chúa, đồ ăn do người đích thân làm, đâu không thử độc cũng không ai dám nói gì.”

Ta biết bất cứ việc gì cũng phải đề phòng, bây giờ là giai đoạn đặc biệt, ta chỉ sợ đồ trong Ngự thiện phòng có vấn đề.

Lúc Lý công công quay lại thì đi cùng thái giám đưa ngọc thiện, điểm tâm ta làm đã được đặt trong đĩa, thái giám đang cẩn thận bưng lên. Cùng bọn họ vào trong, ta thấy hắc ngòi trước án thư, bút chu sa trong tay viết liên tục, không ngừng đầu nhìn người vừa tiến vào.

Tất cả mọi người đều lui ra, hắc vẫn không có ý định dừng bút, xuống ăn. Hai bên hắc là đồng tấu sở dày cộp, xem ra hắc đã làm việc không ngừng nghỉ, bằng không, sao có nhiều đến vậy?

Ta đứng một lúc lâu, cuối cùng bước lên, nói: “Hoàng thượng hãy ăn chút đồ đi đã!”

Tay cầm bút của hắc thoáng khựng lại, hắc ngược mắt nhìn về phía ta, sắc mặt thay đổi, chỉ trầm giọng hỏi: “Sao nàng lại tới?”

Ta sững người, cười nói: “Thiếp vẫn nhớ thiếp từng hứa sẽ làm điểm tâm cho Hoàng thượng. Hôm nay vừa may có thời gian, liền dâng lên cho chàng.”

Nghe vậy, sắc mặt của hắc hơi dịu lại. Ta giơ tay kéo hắc, cuối cùng hắc buông bút, đi theo ta ra ngoài.

Ta nghĩ một chút, đưa tay lấy một chiếc bánh đưa cho hắc. Hắc cúi đầu nhai một miếng, không nói ngon cũng chẳng nói không ngon, chỉ nhanh chóng nuốt xuống. Ta cảm thấy hôm nay hắc có chút khác thường.

Ta định gấp thức ăn cho hắc nhưng hắc kéo tay ta, nén giọng nói: “nàng đã biết từ lâu cho nên hôm qua, lúc trẫm nhắc tới chuyện của Thần Cảnh với nàng, nàng mới cố ý né tránh?”

Trong lòng ta kinh hãi, lại nghe hắc nói tiếp: “Nàng đã sớm biết nhưng không hề nói với trẫm.” Lúc hắc nói, lông mày hắc cau chặt, ta nghe ra được vẻ vô cùng giận dữ.

“Hoàng thượng giận à?” Ta kéo kéo tay hắc.

Song hắc nói: “Trẫm rất buồn.”

Ta thở dài, cất tiếng: “Thiếp không dám khẳng định việc này, sao dám nói cho Hoàng thượng biết? Không, cho dù biết, thiếp cũng không thể nói. Hoàng thượng không biết đâu, mỗi lần nhắc tới tiểu hoàng tử, chàng đều rất vui vẻ.”

Hắc bỗng nhắm chặt mắt, hai cánh môi mỏng khẽ run, chán nản ngồi xuống.

Ta giật mình sợ hãi, vội nói: “Hoàng thượng...”

Hắc lắc đầu, cười tự giễu: “Dù thế nào đi nữa, trẫm cũng không ngờ sẽ như vậy! Mẫu hậu nói cho trẫm biết, Phi Tiểu viện từng dùng phương thuốc ép buộc để giữ thai nhi, ha...”

Ta đã sớm biết điều này, nhưng khi ấy Tôn Nhuế nói sẽ không tổn hại đến đứa trẻ, chỉ ảnh hưởng tới người lớn. Bây giờ ta nghĩ, có lẽ khi ấy Tôn Nhuế muốn bảo toàn tính mạng nên mới nói như vậy. Đứa trẻ còn chưa ra đời nên chưa biết thế nào.

Ha, lúc Thiên Lục bức tử Tôn Nhuế, có từng nghĩ bọn họ cũng sẽ có ngày hôm nay hay không?

Nắm lấy tay hắn, ta khẽ nói: “Hoàng tử thế nào rồi?”

“Không nhìn thấy, cũng không nghe thấy.” Giọng nói của hắn rất khẽ, tới nỗi ta gần như không nghe thấy. Mù, điếc.

Chẳng trách khi đó, Thiên Phi nói to như vậy mà tiểu hoàng tử cũng chẳng có phản ứng.

Bệnh này quả thật không thể nhận ra trong một chốc một lát, các cung nhân của Khánh Vinh cung cho dù có biết cũng không dám để lộ. Nếu lần này không phải Hạ Hầu Tử Khâm hạ lệnh đưa tiểu hoàng tử tới Hy Ninh cung, việc này e là còn giấu được khá lâu.

Mặc dù không biết tỷ muội Tang gia định giải quyết thế nào nhưng nghe thấy kết quả như vậy, ta vẫn cảm thấy xót xa.

Trẻ con vô tội.

“Hoàng thượng đừng buồn quá!”

Hắn nhíu mày, nói: “Trẫm không trừng phạt Phi Tiểu viện là vì niệm tình Thần Cảnh!”

Ta gật đầu, ta biết phi tần tự ý sử dụng thuốc cấm, còn khiến hoàng tử khuyết tật thì sẽ bị xử tội chết. Thiên Phi lại còn hung hăng, hống hách nhắc đến thân phận thân mẫu của hoàng trưởng tử trước mặt hắn, tỷ ta đúng là đầu cá gỗ!

“Tại trẫm không quan tâm tới Thần Cảnh, tới bây giờ mới phát hiện ra.” Hắn than thở, tự trách mình.

Lòng ta nhói đau, ta nói: “Hoàng thượng, không thể trách chàng được.” Cho dù biết sớm thì thế nào chứ? Căn bệnh bẩm sinh này không thể chữa trị.

Hắn trầm mặc rất lâu mới lên tiếng: “Ngày mai trẫm sẽ bù đắp bằng bữa tiệc đầy tháng, mẫu hậu nói bà thích nó, muốn để nó ở bên cạnh.”

Ta hơi kinh ngạc, điểm này ta chưa từng nghĩ đến. Cuối cùng, không phi tần của cung nào được nhận tiểu hoàng tử làm con thừa tự mà chính Thái hậu sẽ giữ nó ở bên. Song như vậy cũng tốt, trường hợp của tiểu hoàng tử khá đặc biệt, giao cho người khác, e rằng Thái hậu không yên tâm.

Hắn lại nói: “Trong hậu cung, bao nhiêu người muốn nhận nó, bao nhiêu người không dám nhận nó, trẫm đều biết hết.”

Nét mặt hắn ảm đạm, đượm vẻ mệt mỏi. Ta múc bát canh, đưa tới trước mặt hắn, hắn không nói gì, chỉ uống vài ngụm.

Ta cũng chỉ ăn một ít, lại ngồi cạnh hắn một lúc rồi nghe thấy hắn nói muốn phê duyệt tấu chương, ta đứng lên xin cáo lui. Lúc ra tới cửa, đột nhiên thấy hắn nói: “Lát nữa trẫm sẽ ăn điểm tâm.”

Khóe môi mỉm cười, ta không quay đầu, đi thẳng ra ngoài.

Lý công công thấy ta đi ra, vội tươi cười, tiến lên nói: “Vẫn là công chúa có bản lĩnh, nô tài bước vào, Hoàng thượng nhất định sẽ nổi giận.”

Ta chỉ mỉm môi không nói gì rồi cùng Tư Âm ra ngoài.

Trên đường trở về, hai chúng ta loáng thoáng nghe thấy tiếng chửi mắng. Nhìn về phía có tiếng nói, thấy một cung tỳ đang lớn tiếng chửi mắng một cung tỳ khác. Cung tỳ bị mắng đang ngồi dưới đất, khóc nức nở.

Ta nhíu mày nhìn, Tư Âm nhỏ giọng nói: “Chuyện này thường xảy ra trong cung, chủ tử đắc sủng, đến cung tỳ cũng có thể kiêu căng, ngạo mạn. Chủ tử không đắc sủng, thân phận cung tỳ cũng trở thành thấp kém nhất. Ai cũng có thể giẫm đạp nài ta dưới gót chân.”

Ta chỉ lắng nghe, đưa mắt về phía trước. Một cung tỳ chống hai tay bên hông ra sức mắng chửi, thấy người phía dưới không nói một câu, có lẽ tự cảm thấy hết hứng thú, “hừ” một tiếng rồi xoay người rời đi.

Cung tỳ ngã dưới đất chậm rãi ngồi dậy, khom lưng nhặt thứ gì đó. Ta nhẹ nhàng tiến lên vài bước mới thấy là hộp thức ăn bị đánh đổ.

Ta hơi cau mày. Tư Âm lại nói: “Hộp đồ ăn bị đổ, nếu tới Ngự thiện phòng đổi thì phải xem có còn thừa hay không. Nô tỳ thấy người của Ngự thiện phòng cũng không thèm để ý đến chủ tử không được sủng ái.”

Ta cười khẩy một tiếng, đó là quy tắc ngầm trong cung.

Đắc sủng, cho dù người chỉ là một cung tỳ, người ta cũng có thể coi người như chủ tử mà hầu hạ. Không đắc sủng, cho dù người là chủ tử, thân phận vẫn không bằng một hạ nhân.

Lúc quay người, ta vô tình nhìn thấy khuôn mặt của cung tỳ đó. Cảm giác khá quen, ta chợt nhớ ra.

Tiến lên vài bước, một bóng dáng đột nhiên hiện lên trong đầu, là nàng ta! Cuối cùng ta cũng nhớ tới lời nói của An Uyển nghi khi ấy

Sự việc xảy ra quá lâu rồi, không phải ta đã quên, chỉ là không có thời gian, cũng không có lý do để nghĩ tới, song bây giờ lại là một cơ hội rất tốt. Ta dừng bước, quay người đi về phía cung tỳ kia.

Tư Âm giật mình, vội đi theo, hỏi: “Công chúa, sao vậy?”

Ta không đáp lời, đi thẳng tới chỗ cung tỳ đó. Tới khi ta đứng trước mặt nàng ta, nàng ta mới hoảng sợ ngẩng lên, khuôn mặt vẫn đầm đìa nước mắt, ngây người nhìn ta, nhất thời không biết nên xưng hô thế nào.

Tư Âm lên tiếng: “Gặp công chúa, còn không hành lễ?”

Nghe Tư Âm nói vậy, cung tỳ đó vội vàng nói với ta: “Nô tỳ không biết người là Công chúa Trường Phù, xin công chúa tha tội!”

Ta ra hiệu miễn lễ cho nàng ta rồi nói với Tư Âm: “Tới Ngự thiện phòng, kêu bọn họ chuẩn bị một suất ăn.”

Gương mặt cung tỳ hiện lên vẻ vui mừng, vội nói: “Nô tỳ thay mặt chủ tử của nô tỳ tạ ơn công chúa! Tạ ơn công chúa!”

Ta nói với nàng ta: “Đưa bản cung tới gặp chủ tử của các người!”

Đứng trước cổng Thu Ba cư, ta mới cảm thấy hơi hoảng sợ. Ta trước nay chưa từng nghĩ sẽ đến đây, ngày trước không, bây giờ lại càng không, thậm chí lúc An Uyển nghi nói ra tên của nàng ta, ta cũng chưa từng để ý.

Cung tỳ dẫn ta vào trong, có chút bối rối, nói: “Công chúa, tiểu chủ của chúng nô tỳ... Tiểu chủ...”

Lời của nàng ta còn chưa dứt, ta đã nghe thấy một người nói: “Đến rồi à? Đến rồi à?”

Ta quay đầu, thấy một nữ tử vừa cười hi hi vừa chạy về phía ta, một tay kéo ta, nghiêng đầu hỏi: “Ai đây? Ha ha, người ăn chưa? Đến đây, đến đây ăn nào...”

Sững sờ nhìn bộ dạng điên khùng của nữ tử trước mặt, ta để mặc nàng ta kéo ta vào. Cung tỳ không theo, thậm chí ta chưa từng trông thấy vẻ hoảng sợ của nàng ta. Trong lòng thoáng kinh ngạc, hóa ra ta cũng bị lừa một vỏ.

Ta tìm cơ hội để vào đây, còn nàng ta cũng chờ cơ hội để mời ta tới. Thản nhiên theo nàng ta vào trong, tới khi cánh cửa phía sau được khép lại hoàn toàn, ta mới nhỏ giọng nói: “Thẩm Tiệp dư tìm bản cung, chắc không phải chỉ để nói cười đầu nhĩ?”

Đến bàn tay chạm vào ta cũng khẽ run, nàng ta ngoái đầu nhìn ta, nụ cười trên mặt dần trở nên tự nhiên, buông tay rồi lên tiếng: “Hóa ra công chúa đã biết từ lâu?”

Ta cười một tiếng. “Vừa nãy bản cung tiến vào, người đột nhiên xông ra kéo bản cung, vậy mà cung tỳ của người lại thờ ơ, không sợ, bản cung mới biết.” Nếu trong tình huống bình thường, cung tỳ đó nên giống Tiểu Đào bên cạnh Dự Thái phi, tiến lên ngăn cản vì sợ chủ tử của mình làm gì người khác. Ha, cung tỳ của nàng ta lại không làm thế.

Nét mặt Thẩm Tiệp dư không thể hiện sự ngạc nhiên, chỉ nói: “Công chúa thông minh như vậy, chẳng trách có thể xử lý Phi Tiểu viện dễ dàng đến thế!”

Hóa ra nàng ta giống Thiên Lục, cho rằng Thiên Phi bị tước phong hiệu Đức phi là do ta giữ trò.

Ha, đã như vậy thì cứ để nàng ta tưởng thế đi! Ta rất tò mò, nàng ta gọi ta đến làm gì? Ta chỉ cảm thấy lạ lùng, khi đó nàng ta đã giúp Thiên Phi đối phó với ta, sao bây giờ Thiên Phi thất thế, nghe khẩu khí của nàng ta, nàng ta không hề thất vọng mà còn có chút vui mừng nhỉ?

Cười nhạt một tiếng, ta nói: “Bản cung rất tò mò, vì sao Thẩm Tiệp sư phải giả điên giả dại?”

Nghe vậy, mặt nàng ta biến sắc, ánh mắt lóe lên tia độc ác, nghiêng rằng nói: “Giả điên giả dại? Ha, nếu ta không giả điên giả dại thì đã chết từ lâu rồi!”

Đương nhiên ta biết điều này, khi đó nàng ta không giả điên, Thư Quý tần tuyệt đối không tha cho nàng ta. Có lẽ phía sau còn có Diêu Thục phi nữa.

Có điều, lúc này ta cũng chỉ cười, nói: “Hả, mong là được nghe lý do cụ thể.” Nàng ta không biết thân phận của ta, vậy thì ta cũng coi như không biết chuyện của nàng ta. Ta muốn nghe xem nàng ta nói thế nào.

Thẩm Tiệp dư siết chặt tay thành nắm đấm, lạnh giọng nói: “Người của Tang gia, không kẻ nào ra gì! Đến tiện tỳ xuất thân từ Tang gia cũng có thể bay lên ngọn cây, biến thành phượng hoàng! Ha, nếu không phải nhờ ả ta ban cho, sao ta có thể tới bước này?”

Ả ta? Ha, Thẩm Tiệp dư, người đang nói ta đấy à?

“Hừ, nhiễm dịch bệnh mà chết cũng coi như hơi cho ả ta. A...” Đột nhiên nàng ta như nhớ ra điều gì, nói với ta: “E là công chúa không biết, ả ta chết ở Cảnh Thái cung đấy, nơi đó không sạch sẽ đâu!”

Ta khẽ cười, nói: “Vì sao Thẩm Tiệp dư nói cho bản cung biết điều này?”

Nàng ta cũng cười. “Công chúa vừa xử lý một Đức phi nhưng hậu cung còn những phi tần khác, ta muốn giúp công chúa...”

70. Chương 70

Nàng ta nói muốn giúp ta?

Ha, ta hứng thú nhìn nữ tử trước mặt, tới hôm nay mới cảm thấy ngạc nhiên. Thẩm Tiệp dư giả điên giả dại lâu như vậy, nhưng hóa ra trước nay, trong âm thầm, nàng ta không hề rảnh rỗi.

Thấy ta không lên tiếng, nàng ta lại nói: “Thế nào, công chúa không tin ta ư? Ha, tuy ta không đi đâu nhưng trong lòng ta biết rõ hành động của họ.”

Đương nhiên nàng ta biết rõ, bên cạnh có cung tỳ, muốn nghe ngóng một số việc chắc chắn không khó.

Ta cất tiếng hỏi: “Vì sao người muốn giúp ta?”

Nghe vậy, nàng ta thu lại nét cười, trầm giọng nói: “Vì sao người muốn giúp ta?”

Nghe vậy, nàng ta thu lại nét cười, trầm giọng nói: “Những kẻ từng ngấm ngầm hãm hại ta, ta không muốn tha cho kẻ nào. Khi đó, bởi vì Đan Phi tặng ta cây trâm ngọc tía, bất luận là Thục phi hay Thư Quý tần đều không tin tưởng ta. Bọn họ thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Ta tưởng bám vào Đức phi, một người có địa vị cao như vậy thì có thể khiến bọn họ... sụp đổ, nhưng không ngờ Đức phi cũng qua cầu rút ván! Hừ!” Nàng ta nhìn ta, nở nụ cười khinh thường.

“Bây giờ nàng ta không còn là Đức Phi nữa, tiểu viện ư? Hừ, vòng vèo một hồi, cũng coi như nàng ta đã bị báo ứng!”

Ta lạnh nhạt nhìn nàng ta, nàng ta quả thật bận rộn quá nhỉ?

Khi đó, người gợi ý cho Thiên Phi quảng thuốc mỡ về phía người của Cố gia đúng là nàng ta. Ha, nàng ta có thể rút lui an toàn trước mặt Diêu Thục phi và Thư Quý tần, có lẽ cũng có chút bản lĩnh.

“Công chúa là người của Đại Tuyên, trong hậu cung sẽ không có ai đứng cùng phe với công chúa. Bây giờ, ta sẵn lòng, công chúa có thêm một trợ thủ, có sao lại không nhận chứ?” Nàng ta nhìn ta, giọng nói có vẻ nghiêm túc.

Đúng thế, điều kiện tốt biết bao! Nàng ta hiểu hậu cung thiên triều, còn ta chẳng qua chỉ là một nữ tử bên ngoài vào, nàng ta sẵn lòng giúp ta, thực sự là một việc rất tốt. Có điều, nàng ta không tính được, người đứng trước mặt nàng ta bây giờ chính là Đan Phi, người đã bị nàng ta mưu tính hãm hại hai lần.

Ta cười nhạt một tiếng: “Vậy người định làm như thế nào?”

Nàng ta hơi nghiêng người, đặt tay lên mép bàn, nhỏ giọng nói: “Ta nghe nói Nhuận Vũ – cung tỳ bên cạnh Phi Tiểu viện cũng bị đưa tới Huyền Nhiên các?”

Ta sững người, lập tức gật đầu.

Nàng ta cười, nói: “Dựa vào tính cách của Phi Tiểu viện, tuyệt đối sẽ không tha cho cung tỳ đó.”

Tất nhiên ta biết điều này. Nhìn cảnh Thiên Phi xông lên bạt tai Nhuận Vũ là ta biết tỷ ta căm phần nhường nào. Tính cách tỷ ta xưa nay luôn như vậy, tốt hay xấu đều bộc lộ hết trên mặt. Ta nghĩ, có lẽ phải trách Thiên Lục bảo vệ tỷ ta quá tốt, bằng không, ở trong thâm cung lâu đến vậy, tỷ ta ngờ nghệch hơn nữa cũng phải học được chút gì đó chứ!”

Ta lạnh nhạt nói: “Nàng ta muốn dạy dỗ cung tỳ của mình, sao nào, đến điều này mà Thẩm Tiệp dư cũng muốn quản à?” Kỳ thực, ta đại khái đã đoán được nàng ta muốn làm gì.

Nàng ta liếc nhìn ta, thấp giọng nói: “Ếu nàng ta đánh chết cung tỳ đó hoặc khiến cung tỳ đó chết thảm một chút...”

Quả nhiên...

Thế nhưng không biết vì sao, khi nàng ta nói “chết thảm”, ta bỗng nhớ tới Triều Thần. Lòng nhói đau, ta khẽ cắn môi. Thẩm Tiệp dư thấy vậy, vội nói: “Công chúa sợ à? Người sợ gì chứ? Việc này không cần công chúa ra tay, ta sẽ làm.”

Hít thật sâu, ta ngoái đầu nhìn nàng ta. “Vậy người muốn bản cung làm gì?”

Nàng ta khẽ cười. “Vào thời điểm thích hợp, công chúa chỉ cần mời Hoàng thượng qua xem là được.”

“Người định làm thế nào?” Ta hỏi.

Nàng ta chần chờ giây lát, cuối cùng cất lời: “Ta nghe nói ngày mai Hoàng thượng sẽ bày tiệc đầy tháng cho tiểu hoàng tử, có lẽ Hoàng thượng sẽ không để Phi Tiểu viện tới. Với tính cách của nàng ta, nhất định nàng ta sẽ trút giận lên cung tỳ đó. Ta có thể bảo đảm, ngày mai nàng ta sẽ đánh chết cung tỳ kia.” Ta cảm thấy sững sờ, nàng ta lại nói tiếp: “Công chúa chỉ cần khéo léo nói vài lời trước mặt Hoàng thượng, để Hoàng thượng nể tình nàng ta là thân mẫu của hoàng tử, cho nàng ta tham gia. Lúc đó, sẽ có người tới Huyền Nhiên các để truyền nàng ta. Đương nhiên người đó sẽ phát hiện ra tất cả.”

Vào lễ mừng tiểu hoàng tử đầy tháng, thân mẫu của hoàng tử lại giết người trong cung, ha, Hạ Hầu Tử Khâm vốn đã bất mãn với hành động của Thiên Phi, nếu như vậy, đương nhiên sẽ không tha cho tỷ ta.

Ta nhìn nữ tử trước mặt, tâm tư nàng ta thật sâu xa! Hơn nữa, lần này còn thực hiện một cách khéo léo, tài tình.

Lần đầu tiên là lừa ta tới Vinh Thọ cung, khiến ta dính vào chuyện của Dự Thái phi. Thế nhưng lần đó ta may mắn chỉ bởi Hạ Hầu Tử Khâm không hề mong muốn Dự Thái phi sẽ chết.

Lần thứ hai là giúp tỷ muội Tang gia thoát thân, nàng ta có thể thần nhiên kéo Cổ Khanh Hằng gánh nhận mọi thứ.

Lần này, nàng ta lại định hại Thiên Phi khiến tỷ ta không thể vùng lên, còn muốn ta tham gia cùng để Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ra “bộ mặt thật” của

Ta không thể không thừa nhận, Thẩm Tiệp dư cũng rất lợi hại, thế nhưng vận số của nàng ta trước nay đều rất kém. Lần đó, nàng ta bại trong tay ta, vậy thì lần này cũng vậy.

Nàng ta cười cười nhìn ta, đặc ý nói: “Công chúa thấy thế nào?”

Ta gật đầu. “Hay, đương nhiên là rất hay!” Nhìn nàng ta chăm chú, ta cố ý hỏi: “Thế nhưng Thẩm Tiệp dư giúp bản cung như vậy, người được lợi ích gì?”

Nàng ta cười nhẹ nhàng. “Ta có thể giải được mối hận trong lòng, còn chuyện sau này... Thân phận công chúa tôn quý, lúc đó ngôi vị hoàng hậu chắc chắn nằm trong tầm tay, ta đã giúp công chúa nhiều như vậy, đương nhiên hy vọng có thể có chút lợi ích. Công chúa cảm thấy thế nào?”

Lạnh nhạt nhìn nữ tử trước mặt, xiêm y của nàng ta hơi xộc xệch nhưng khuôn mặt vẫn sắc sảo và bình tĩnh, ta cười thầm, khi ấy Diêu Thục phi chưa từng chú ý tới tố chất tiềm tàng của Thẩm Tiệp dư, nàng ta thật sai lầm!

Thẩm Tiệp dư bây giờ đương nhiên muốn chứng kiến từng kẻ trước đây gây bất lợi cho nàng ta rớt đài, còn về chút lợi ích mà nàng ta nói... Ha, e là tới lúc đó, người mà nàng ta muốn đối phó chính là ta ấy nhỉ? Ta biết nàng ta không chỉ ngày đầu tiên.

Khẽ cười một tiếng, ta gật đầu, nói: “Việc này cứ làm như Thẩm Tiệp dư nói. Ngày mai, người đảm bảo cho Phi Tiểu viện đánh chết cung tỳ đó, còn bản cung phụ trách việc khiến cho Hoàng thượng nổi cơn lôi đình. Thế nào?”

Nghe vậy, khóe môi Thẩm Tiệp dư hiện lên nét cười lạnh lùng, ngón tay lướt qua mặt bàn, nhỏ giọng lên tiếng: “Được, vậy công chúa cứ chờ xem, ta nhất định sẽ không để công chúa thất vọng.”

Ta gật đầu.

Tất nhiên ta rất tin tưởng, đây là việc đầu tiên nàng ta làm để hợp tác với ta, nàng ta nhất định sẽ cố gắng hết sức để cho ta thấy khả năng của mình, bởi người sau này nàng ta muốn đối phó chính là Thiên Lục và Diêu Thục phi.

Lúc xoay người, đột nhiên cảm thấy chóng mặt, ta giật mình sững sốt, đưa tay chống lên mép bà cũng để ý thấy sự khác thường của ta, vội tiến lên hỏi han: “Công chúa sao vậy?”

Định thần lại, ta miễn cưỡng nở nụ cười: “Không sao, có lẽ vì tối qua ngủ không ngon.”

Nghe vậy, nàng ta không hỏi nữa, lạnh lùng cười, nói: “Lần này, Hoàng thượng kéo dài lễ phong phi cho công chúa, ta cho rằng chắc chắn có liên quan tới Thục phi. Công chúa phải đề phòng nàng ta.”

Ta đã biết việc này từ lâu, cố điều ta cảm thấy ngoài đề phòng Diêu Thục phi, ta cũng không thể lơ là, thiếu cảnh giác với kẻ trước mặt này.

Bây giờ giọng nói của Tư Âm ở ngoài vọng vào: “Công chúa, bữa ăn đã được đưa tới.”

Thẩm Tiệp dư nhìn ta, quay người vào phòng trong, ta không nhìn thấy bóng dáng của nàng ta, chỉ nghe tiếng hát ngắt quãng, líu ríu từ bên trong truyền ra.

Ta mở cửa, ra ngoài, kêu Tư Âm đưa đồ ăn cho cung tỳ của Thẩm Tiệp dư rồi cả hai rời khỏi Thu Ba cư.

Tư Âm nhỏ giọng hỏi: “Công chúa, tại sao lại thương xót cho Thẩm tiểu chủ?”

Ta không đáp lời, không phải ta thương xót nàng ta, mà là phòng bị.

Hai chúng ta trở về Cảnh Thái cung, nghỉ ngơi trong tấm cung một lát, ta liền sai Tư Âm truyền thái y. Nàng ta giật mình, lo lắng hỏi ta không thoải mái ở đâu. Ta lắc đầu, chỉ kêu nàng ta đi.

Vừa nãy tới Thu Ba cư, đột nhiên cảm thấy khó chịu, ta không biết là do gần đây quá mệt mỏi hay vì nguyên nhân khác. Thẩm Tiệp dư đã nói, nàng ta có thể bảo đảm ngày mai Thiên Phi sẽ đánh chết Nhuận Vũ, vậy thì ta dám khẳng định nàng ta định dùng độc.

Ta chỉ sợ mình đã tiếp xúc với thứ không nên tiếp xúc ở Thu Ba cư. Mặc dù ta đã rất cẩn thận song bây giờ càng phải cẩn thận hơn.

Tư Âm lui xuống, một mình ta ở trong phòng, tìm quần thất, ta sợ những độc dược chậm phát tác. Thăm Tiệp dư muốn liên thủ với ta để đối phó với người khác nhưng vấn đề phòng ta sẽ quay lại căn năng ta vào phú

Ngoài cửa có tiếng gõ, ta chần chừ giây lát, cuối cùng hỏi: “Ai?”

Giọng nói của Tường Thụy vang lên: “Công chúa, vừa nãy Tư Âm cô nương sai nô tài bưng chén trà xanh lên cho công chúa.”

“Vào đi!” Ta khẽ nói.

Cửa được đẩy ra, Tường Thụy bưng trà xanh vào, đặt lên bàn rồi đi ra. Ta gọi y lại: “Tường Thụy...”

Dường như y ngạc nhiên, vội quay người, nói: “Có nô tài!” Y cúi đầu, không nhìn ta.

Ta nhìn y, nhất thời cảm thấy sững sờ, rất lâu sau ta vẫn im lặng. Cuối cùng y nhỏ giọng hỏi: “Công chúa còn gì sai bảo ạ?”

Định thần lại, ta chần chừ giây lát, khẽ khàng lên tiếng: “Cảnh Thái cung đổi chủ tử, các người đều không vui à?”

Y sững người, hoảng hốt quỳ xuống, nói: “Nô tài không có.”

Ta đứng dậy, cúi đầu nhìn y, khẽ nói: “Đàn Phi...”

“Công chúa!” Tường Thụy cả gan ngắt lời ta, nghiêng răng lên tiếng: “Công chúa nhắc đừng nhắc tới nương nương thì hơn. Bây giờ Hoàng thượng đang sủng ái công chúa, công chúa đừng nhắc đến nương nương.”

Ta hơi kinh ngạc, cất tiếng hỏi: “Vì sao?”

Y ngập ngừng giây lát, cuối cùng mới nói: “Trong lòng Hoàng thượng, hình ảnh của nương nương... không thể bị xóa sạch. Công chúa, người nhắc đến há chẳng phải sẽ làm giảm địa vị của mình sao?” Y dừng lại, khom người nói: “Nô tài nói linh tinh, xin công chúa thứ tội!”

Ta khẽ cười, nhìn y. “Vậy tại sao người muốn nói điều này với bản cung?”

“Nô tài không muốn Hoàng thượng lãng quên nương nương của chúng nô tài, nô tài cũng không muốn công chúa sống trong Cảnh Thái cung mà mất đi sự sủng ái.” Nói tới đây, rõ ràng ta thấy cơ thể y hơi run. Xem ra y cũng biết những lời này có thể chọc giận người trước mặt.

Có điều, may mà ta là Trường Phù song cũng chính là Đàn Phi mà y một lòng trung thành.

Cảm thấy hơi buồn, ta cười gượng gạo. “Người đã chết rồi, vậy mà vẫn khiến người nhớ đến.”

Nghiêng mặt đi, ta nói: “Người lui ra đi!”

“Vâng!” Y gật đầu, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Cửa khẽ khép lại. Ta xoay người, bưng cốc trà xanh trên bàn, uống một ngụm, quả thật mát lòng mát dạ.

Từ từ ngồi xuống, đợi một lát liền thấy Tư Âm dẫn thái y vào. Một gương mặt xa lạ, ta chưa từng gặp.

Y hành lễ với ta. “Công chúa cảm thấy không khỏe ở chỗ nào?”

Ta không đáp lời, chỉ đưa cánh tay ra, nói: “Mời thái y bắt mạch cho bản cung.”

Y hơi sững người, lập tức nói: “Vâng!”

Ngồi xuống, y lót gối dưới cánh tay ta, ngón tay y đặt trên mạch ta, lát sau nhíu mày, nói: “Mạch của công chúa đập bình thường, không thấy gì khác lạ.”

Ta vội hỏi: “Mọi thứ đều ổn chứ?”

Thái y gật đầu rồi hỏi: “Công chúa cảm thấy không khỏe ở chỗ nào?”

Ta lắc đầu. “Vừa nãy ta hơi chóng mặt.”

Thái y thu tay lại, nhỏ giọng nói: “Có lẽ là do công chúa mệt mỏi, nghỉ ngơi đầy đủ sẽ không sao.”

Ta gạt đầu, nói với Tư Âm: “Tiễn thái y về!”

Y vội đứng dậy, chắp tay nói: “Công chúa khách sáo rồi!” Nói xong, y thu dọn đồ trên bàn rồi quay người Tư Âm đỡ ta, nói: “Chắc công chúa mệt quá đấy, nô tỳ dìu người đi nghỉ ngơi một lát.”

Ta không cự tuyệt, để nàng ta đỡ lên giường, có lẽ do mệt thật, chẳng mấy chốc ta đã thiếp đi.

Lúc tỉnh lại đã là chạng vạng tối, dùng xong bữa tối, ta vịn tay Tư Âm đi dạo trong sân. Từ xa đã nghe thấy có người nói: “Hoàng thượng vạn tuế”, nhìn theo tiếng phát ra tiếng nói, ta thấy hần sải bước về phía tẩm cung của ta.

Ta bèn gọi: “Hoàng thượng!”

Hần quay đầu, thấy ta, rảo bước tới.

Ta gạt mình kinh hãi, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hần bước nhanh tới, kéo tay ta, hỏi: “Có chuyện gì?”

Ta nhất thời ngây người, sao hần lại vội vàng tới cung của ta rồi hỏi ta có chuyện gì?

Thấy ta không trả lời, hần cau mày, nói: “Trẫm nghe nói Cảnh Thái cung truyền thái y, nàng làm sao?”

Ta còn chưa kịp phản ứng, Tư Âm đứng phía sau đã khẽ bật cười rồi che miệng. Hạ Hầu Tử Khâm đưa mắt ra hiệu, cung tỳ phía sau vội vàng quay người lui xuống.

Có điều, thấy dáng vẻ lo lắng của hần, ta rất vui. Ta cúi đầu, nói: “Thiếp chỉ hơi mệt thôi, buổi chiều thiếp ngủ một giấc, bây giờ đã khỏe rồi.”

Nghe vậy, hần mới thở phào nhẹ nhõm.

Ta lại hỏi: “Việc của Hoàng thượng đã xử lý xong hết chưa?”

Hần kéo ta, vừa đi vừa nói: “Trẫm nhớ nàng nên qua thăm.”

Cõi lòng ấm áp, ta lên tiếng hỏi: “Hoàng thượng đã dùng bữa tối chưa?”

Hần “ừ” một tiếng, kéo ta trở lại tẩm cung rồi mới nói: “Trẫm lại sai người lục soát Cố phủ nhưng vẫn không thu được gì, có lẽ ông ta không những chứng cứ câu kết với giặc trong phủ.”

Nghe hần nói như vậy, ta biết, Cố đại nhân vẫn không chịu nói gì.

Ngập ngừng một chút, ta bèn hỏi: “

Song hần nói: “Dùng hình cũng không có tác dụng.”

“Vậy Khanh Hằng...” Ta không thể quên, Hạ Hầu Tử Khâm đã nói, muốn xem xem Cố đại nhân cảm thấy người đứng phía sau ông ta quan trọng hay con trai ông ta quan trọng.

Nét mặt hần lạnh lùng, mãi sau mới lên tiếng: “Từ đầu đến cuối, trẫm luôn cảm thấy dùng Cố Khanh Hằng để ép buộc ông ta không phải là thượng sách.”

Ta khẽ cười, nói: “Cuối cùng Hoàng thượng vẫn không muốn dùng cách tiểu nhân ấy.”

Hần lắc đầu. “Nếu không nhờ Cố Khanh Hằng tới Đại Tuyền mang thuốc giải về, cho dù Chu Du Thường có đến thì cũng giải quyết được vấn đề gì chứ? Trẫm nợ hần một mạng, còn hứa với hần, chỉ cần hần có thể khiến Cố Dịch Vân nói ra nơi giữ những chứng cứ đó, trẫm sẽ cho ông ta một con đường sống.”

Trong lòng chần chừ, ta buột miệng hỏi: “Hoàng thượng nhốt hai cha con huynh ấy ở cùng một chỗ à?”

Hần gạt đầu. “Nếu không thì khuyên thế nào?”

Ta chán nản. “Như vậy mà Cố đại nhân cũng không chịu nói ư?”

Hần mím môi, không trả lời.

Nghĩ một chút, cuối cùng ta lấy dũng khí, nói: “Chi bằng Hoàng thượng để thiếp thử một lần nhé?”

Hắn liếc xéo ta, khẽ hỏi: “Nàng có thể không?”

Ta cười. “Không thử, sao biết?”

Hắn cũng cười. “Được, trăm muốn xem xem A Tử của trăm rốt cuộc có kế gì hay.”

Ta ngược mắt nhìn nam tử trước mặt. Kế hay?

Ta không có, song ta cho rằng hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm đến nói với ta những lời này là đã cho ta đáp án rồi. Mấu chốt chính là hắn muốn xem ta có lĩnh hội hay không.

Hắn bước qua, nhẹ nhàng ôm ta, dịu dàng nói: “Việc này không cần gấp, gần đây nàng cũng mệt mỏi, tối nay nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai còn có một bữa gia yến.” Lúc nói tới gia yến, nét cười trên khuôn mặt hắn dần biến mất.

Có lẽ hắn lại nghĩ đến chuyện của Thần Cảnh.

Ta nắm tay hắn, nói: “Hoàng thượng cũng mệt cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm đi!”

“Ừ.” Hắn đáp, để mặc ta kéo đi.

Nằm xuống, bàn tay to lớn của hắn ôm lấy eo ta, giam chặt ta trong vòng tay hắn. Ta nằm sấp trên ngực hắn, nghe tiếng hít thở nặng nề của hắn.

“Hoàng thượng đến Cảnh Thái cung nhiều lần, lại lạnh nhạt, thờ ơ với Thục phi, không có gì trở ngại chứ?”

Hắn nhắm mắt, nói nhỏ: “Nàng ta có thể làm gì?”

Ta im lặng, giờ đây e là Diêu Thục phi cũng không kể việc này với Diêu Hành Niên. Suy cho cùng, Diêu Hành Niên còn ở biên ải, cách nơi này hàng nghìn dặm.

Hắn lại nói: “Lần này Diêu Hành Niên giấu Chu Du Thường đi, lão ta đã có dã tâm của Tư Mã Chiêu*, ai cũng thấy. Trăm đang đề phòng thủ đoạn của lão ta, còn e chưa rõ ràng ư?”

(*Dã tâm của Tư Mã Chiêu: Tư Mã Chiêu chuyên quyền, âm mưu cướp ngôi nhà Ngụy, ý chỉ âm mưu không thể che giấu được.)

“Nhưng...” Điều ta lo lắng chính là, chẳng phải binh quyền vẫn nằm trong tay lão ta ư?

Hắn khẽ cười, nói: “Nàng không cần lo việc này. Ngủ đi!” Nói rồi, cánh tay hắn càng ôm ta chặt hơn.

Ta vẫn định nói nhưng thấy hắn có vẻ không muốn nói nữa, nghĩ một chút bèn im lặng.

Ngày hôm sau, rất sớm đã nghe tiếng Lý công công gọi hắn. Khi rời khỏi giường, động tác của hắn rất nhẹ nhàng, sợ đánh thức ta. Thực ra, ta dậy từ lâu rồi nhưng vẫn chưa mở mắt, vì muốn ngắm dáng vẻ rón rén của hắn, cuối cùng ta không kìm được bèn mở mắt.

Hắn cúi người, nhẹ nhàng hôn lên trán ta, sau đó cười khê. Không kìm được, muốn phì cười.

Lý công công tiến vào, bấy giờ hắn mới theo Lý công công đi ra.

Ta mở mắt, thấy cung tỳ đang hầu hạ hắn ở bên ngoài, ta chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng của hắn. Nghiêng người, nhìn hắn một cách chăm chú, ta bật cười thành tiếng.

Cuối cùng hắn cũng ra ngoài, rất lâu sau ta mới gọi Tư Âm vào hầu hạ. Một lát sau, có một cung tỳ tiến vào, nói Hạ Hầu Tử Khâm sai Ngự thiện phòng chuẩn bị canh tổ yến cho ta. Ta ngây người, hắn lên triều sớm như vậy mà vẫn nhớ tới việc này ư?

Tư Âm tươi cười nhận lấy, nói: “Hoàng thượng nâng niu công chúa trên tay, mặc dù lễ phong phi vẫn chưa tiến hành nhưng hôm đó Hoàng thượng đã mở miệng vàng, các đại thần đều nghe thấy, ai không coi công chúa như Quý phi nương nương chứ?”

Ta chỉ đón lấy bát canh, mỉm cười, không nói gì.

Ăn xong, ta nghỉ ngơi một lát rồi gọi Tư Âm: “Người đi nghe ngóng một chút, An Uyển nghi bị Thái hậu cấm túc, người ngoài đã được phép vào thăm chưa?”

Tư Âm ngăn người nhưng cũng không hỏi ta tại sao, chỉ gạt đầu, lui ra.

Trong thời gian một tuần hương, nàng ta đã trở lại, nói với ta: “Công chúa, có thể tới thăm rồi ạ!”

Nghe vậy, ta lập tức đứng lên. Ta muốn đi gặp nàng ấy.

Tư Âm vội đỡ ta, nói: “Công chúa không ở trong tẩm cung nghỉ ngơi à? Hoàng thượng nói... muốn công chúa nghỉ ngơi, buổi tối còn phải tham gia tiệc đầy tháng của tiểu hoàng tử.”

Ta khẽ cười, đáp: “Bản cung không sao, nghỉ ngơi một đêm, bây giờ tinh thần rất tốt.”

Nàng ta vẫn có chút khó xử. “Công chúa, người vẫn nên nghỉ ngơi.”

Ta không nhìn nàng ta, chỉ đi thẳng ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Không sao.” Hạ Hầu Tử Khâm lo lắng quá rồi, chẳng qua mấy ngày trước ta mệt quá mà thôi, chẳng có chuyện gì lớn

Tư Âm vội đuổi theo, nhỏ giọng nói: “Công chúa vẫn kiên quyết muốn đi thì để nô tỳ chuẩn bị loan kiệu.” Nói xong, nàng ta định đi.

Song ta gọi lại: “Không cần đâu, bản cung muốn đi bộ.”

Ngồi loan kiệu thì quá phô trương, chi bằng ta đi bộ.

Bên ngoài Lăng Lạc cư yên tĩnh đến mức không nghe thấy một tiếng động nào.

Cung của phi tần bị cấm túc giống như lãnh cung, hơn nữa không biết bao giờ Thái hậu mới bỏ lệnh cấm túc này. Ta vịn tay Tư Âm tiến vào, đúng lúc cung tỳ thân cận của An Uyển nghi đi ra. Nhìn thấy ta, đầu tiên nàng ta sững người, sau đó lập tức hoảng hốt quỳ xuống, quỳ xuống rồi cũng không biết nên xưng hô với ta thế nào.

Tư Âm nói: “Đây là Công chúa Trường Phù.”

Cung tỳ đó như ngộ ra, cúi đầu, nói: “Nô tỳ tham kiến công chúa!”

Ta “ừ” một tiếng, chỉ hỏi: “Tiểu chủ của các người đâu?”

Nghe ta hỏi như vậy, cung tỳ đó giật mình, vội nói: “Tiểu chủ đang... đang nghỉ ngơi.”

Ta gạt đầu, đi thẳng vào trong sảnh, nhìn thấy trên bàn chất đầy vật phẩm, phần nhiều là tổ yến và nhân sâm. Cung tỳ hoảng hốt bò dậy, đuổi theo ta, nói: “Mời công chúa ngồi, nô tỳ lập tức đi mời tiểu chủ tới.” Nói xong, nàng ta lại vội vã lui xuống.

“Công chúa, những thứ này...” Tư Âm kinh ngạc nhìn những thứ trên bàn.

Ta mím môi cười, nàng ta đương nhiên cảm thấy khó hiểu, ai có thể tặng nhiều đồ đến vậy ột phi tần bị cấm túc? Chỉ có ta biết, những đồ này là do Thái hậu đưa đến.

Đồ vẫn chưa được cất đi, như vậy là vừa được đưa tới.

Thần Cảnh bị khuyết tật, thế thì Thái hậu càng quan tâm đến đứa trẻ trong bụng An Uyển nghi.

Ngồi một lát, ta nghe thấy có người tiến vào, ngược mắt liền nhìn thấy cung tỳ đang dìu An Uyển nghi đi vào. Ta đứng lên, nàng ta mỉm cười, nói: “Thật không ngờ, công chúa lại tới Lăng Lạc cư của tần thiếp.”

Đã lâu không gặp, nàng ta vẫn mang dáng vẻ bình thản như vậy, khiến ta nhớ tới Ngọc Tiệp dư đã chết, chỉ khác là Ngọc Tiệp dư che giấu bởi hận thù, còn nàng ta thật sự không tranh giành.

Hôm nay, An Uyển nghi mặc một bộ cung trang rộng, nàng ta cố ý đặt hai tay phía trước, ống tay áo rộng vừa vịn che đi phần bụng. Bây giờ nàng ta mang thai được khoảng bốn tháng rồi, chắc cũng có thể nhìn ra.

Thế nhưng nàng ta làm thế này, dấu ta là kẻ biết chuyện cũng không thể nhận ra. Ta chợt nhớ ra, nàng ta không biết thân phận của ta, dĩ nhiên đang đề phòng ta. Ta bèn cười, nói: “Bản cung đi dạo, đúng lúc nhìn thấy Lăng Lạc cư, liền vào đây.”

Nàng ta mím môi cười, tiến lên, nói: “Xin mời công chúa ngồi!”

Ta ngồi xuống, đưa mắt nhìn đồng hồ trên bàn, thấy giọng của An Uyển nghi vang lên: “Những thứ này vốn định chuẩn bị cho Đức phi nương nương, có điều tần thiếp lạc hậu quá, không biết hậu cung bây giờ đã không còn Đức phi.” Nói xong, nàng ta đưa mắt ra hiệu cho cung tỳ rồi nói: “Dọn xuống đi!”

Ta cười nhạt một tiếng. An Uyển nghi đúng là người cẩn trọng, đồ Thái hậu đưa tới mà nàng ta nói là đồ định đem tặng cho Thiên Phi. Thật trùng hợp, tối nay là tiệc đầy tháng của tiểu hoàng tử, lời nói này của nàng ta cũng coi như hợp tình hợp lý.

An Uyển nghi đã biết chuyện của Thiên Phi, vậy thì ắt hẳn cũng nghe được tin tức Hạ Hầu Tử Khâm tước phong hiệu của Thiên Phi vì ta. Vậy mà lúc này, nàng ta không hề nhắc một từ tới việc này, xem ra nàng ta rất đề phòng ta.

Ngón tay lướt trên viên châu ở áo, kỳ thực hôm nay ta tới cũng chẳng có việc gì khác, chỉ đơn thuần muốn gặp nàng ta. Nhưng nếu nàng ta không đề phòng ta thì chẳng giống An Uyển nghi chút nào. Thực ra, ta giống Thái hậu, muốn bảo vệ đứa trẻ trong bụng nàng ta, dù thế nào ta cũng không muốn nó giống đứa con của Thiên Phi. Một đứa trẻ bị khuyết tật bẩm sinh quả là đáng thương xiết bao!

Lần này ta tới, vô tình cũng đem lại cho An Uyển nghi một tiếng chuông cảnh báo. Ắt hẳn nàng ta đã biết nên làm thế nào.

Ngồi một lát ở Lăng Lạc cư, lúc đứng dậy đi ra, ta nghe thấy An Uyển nghi đứng sau lên tiếng: “Công chúa thật sự chỉ là nhân tiện đi dạo mới tới Lăng Lạc cư của tần thiếp chứ?”

Ta ngẩn người, cảm thấy nàng ta không nên đột nhiên hỏi như vậy khi ta rời đi.

Không quay đầu, ta chỉ lạnh nhạt đáp: “Nếu không, An Uyển nghi cho rằng thế nào?”

Người phía sau khẽ cười một tiếng nhưng không trả lời.

Ta cũng nán lại trong giây lát mới cất bước rời đi.

Sẩm tối, nghe nói An Uyển nghi muốn ra ngoài trong thời gian bị cấm túc, Thái hậu tức giận, hạ lệnh người trong Lăng Lạc cư không được ra ngoài, người ở ngoài cũng không được bước vào.

Nghe vậy, ta hồ hững hờ mỉm cười, nhờ có ý chỉ này, sẽ không ai biết An Uyển nghi đã mang thai.

Buổi tối, vì bữa tiệc bù đắp cho lễ đầy tháng của tiểu hoàng tử là gia yến nên vẫn được tổ chức ở Quỳnh đài. Do trong triều có việc lớn chưa xử lý xong nên bữa tiệc khá giản dị, không phô trương, điều đó cũng hợp tình hợp lý. Song ta biết thâm ý của Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu khi làm thế.

Tuy ta không phải là phi tử nhưng do thân phận nên ta được ngồi dưới Hạ Hầu Tử Khâm, đối diện là Diêu Thục phi.

Lúc nàng ta đưa mắt nhìn ta, ánh mắt dường như lạnh thấu xương.

Ta trông thấy Thiên Lục ngồi đó với vẻ mặt không bộc lộ cảm xúc, nhìn từ chỗ ta, nàng ta hình như gầy đi.

Thần Cảnh được nhũ mẫu bế vào, mọi người đều nhìn ra phía cửa. Thái hậu đứng lên, vẻ mặt bà không che giấu được sự thương yêu. Nhũ mẫu cẩn thận trao tiểu hoàng tử vào tay Thái hậu giữ tay, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt tròn trĩnh, trắng mịn của đứa trẻ.

Tiểu hoàng tử dường như cảm nhận được, khẽ ọ ẹ.

Âm thanh này rất nhỏ, khuôn mặt lạnh lùng của Hạ Hầu Tử Khâm thoáng hiện nét cười. Thái hậu ôm tiểu hoàng tử ngồi xuống, Hạ Hầu Tử Khâm cúi người qua, bàn tay to nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Thần Cảnh, động tác rất dịu dàng.

Các phi tần ngồi dưới đều nhìn lên, ngưỡng mộ, đổ kị đều có cả.

Nhìn gương mặt của Thần Cảnh, mặc dù nó không nhìn thấy, không nghe thấy nhưng vẫn có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh, bàn tay nhỏ lắc lắc, miệng kêu “a”, không biết vì sao, ta cảm thấy rất thích.

Nếu không biết trước, sẽ không ai nhận ra khiếm khuyết của nó. Không lại gần, không nhìn kỹ, nó chẳng khác chút nào so với những đứa trẻ bình thường.

Hít sâu, những người biết chuyện đều muốn bỏ qua sự thật này.

Khẽ siết bàn tay, ta không biết có nên nói ra lời của Thẩm Tiệp dư không. Liếc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hẳn đang chăm chú nhìn Thần Cảnh, không hề để ý đến sắc mặt ta.

Suy nghĩ một chút, ta định lên tiếng thì Thiên Lục ở phía đối diện đứng bật dậy, quỳ trên điện, cúi đầu nói: “Thần thiếp cả gan xin Hoàng thượng và Thái hậu ân chuẩn, cho phép Phi Tiểu viện tới tham dự tiệc đầy tháng của hoàng tử.”

Ta giật mình kinh ngạc, lời ta muốn nói đã bị nàng ta giành nói trước.

Có điều, như vậy cũng hay, nàng ta là muội muội ruột của Thiên Phi, chuyện này để nàng ta mở lời thì thích hợp hơn cả.

Sắc mặt của Hạ Hầu Tử Khâm thoáng thay đổi song Thái hậu lạnh lùng nói: “Hôm nay là ngày vui, Tích Quý tần nên biết lời nào nên nói, lời nào không nên.”

Thiên Lục vẫn cúi người, cắn môi, nói: “Thần thiếp biết, nhưng Phi Tiểu viện là thân mẫu của hoàng tử, cho dù tỷ ấy mắc sai lầm cũng không thay đổi được sự thật này. Hoàng tử đầy tháng, lý ra nên để thân m thăm nom. Mong Hoàng thượng và Thái hậu ân chuẩn!”

Mọi người phía dưới ai nấy đều lộ vẻ hưng phấn, bọn họ đang chờ xem màn kịch Tích Quý tần cả gan vượt râu hùm, chọc giận hoàng đế vì một tỷ tỷ đã thất thế, dám thay Phi Tiểu viện cầu xin vào lúc này!

Diêu Thực phi khinh bỉ nhìn nàng ta, khẽ “hừ” một tiếng rồi nói: “Phi Tiểu viện còn đang chịu tội, sao có thể được gần gũi hoàng tử? Đừng đổ xúi quẩy lên hoàng tử mới phải.”

Ta nhìn Diêu Thực phi, giờ đây nàng ta rất đắc ý, có vẻ ứng với câu nói của Thiên Lục, xin ta đừng ép Thiên Phi tới con đường cùng, ha, nhưng bây giờ có liên quan gì tới ta?

Có rất nhiều người trong hậu cung không muốn tha cho Thiên Phi, có lẽ chính vì món nợ lớn lúc tỷ ta còn là Đức phi!

Ta chẳng hề ngạc nhiên khi người như Thiên Phi trở thành mục tiêu công kích, bởi vì tỷ ta không biết tiến lùi như thế nào! Tỷ ta không biết hào quang muôn trượng cũng chính là đứng ngồi không yên!

Khẽ cười một tiếng, ta hé môi nói: “Thực phi nương nương nói lạ thật! Dù có tội hay vô tội thì đối với đứa trẻ, mẫu thân nó luôn trong sạch!” Quay sang Hạ Hầu Tử Khâm, ta kìm giọng, nói: “Hoàng thượng, không có mẫu thân nào không yêu thương con của mình.”

Lời này đương nhiên không thể để Thái hậu nghe thấy, tránh bà lại đa nghi, cho rằng ta đang nói giúp Dự Thái phi.

Hiển nhiên thấy Hạ Hầu Tử Khâm có chút động lòng, Thiên Lục kinh ngạc nhìn ta. Mặc dù không ai nghe rõ câu cuối cùng của ta ngoài Hạ Hầu Tử Khâm song Thiên Lục vẫn cảm thấy kỳ quái khi hôm nay ta lại nói giúp cho Thiên Phi. Thực ra, những lời này là nói cho chính bản thân ta chứ không phải là nói giúp cho Thiên Phi.

Thiên Lục đứng ra cầu xin cho Thiên Phi là điều nằm ngoài dự đoán của ta, khiến kế hoạch của ta lặng lẽ đổ bể.

Trầm ngâm giây lát, cuối cùng Hạ Hầu Tử Khâm lên tiếng: “Người đâu, truyền Phi Tiểu viện!”

Nghe vậy, ánh mắt Thiên Lục lộ vẻ vui mừng, nàng ta vội dập đầu, nói: “Thần thiếp thay mặt Phi Tiểu viện, cảm tạ ân điển của Hoàng thượng và Thái hậu!”

Thiên Lục đứng dậy, quay trở lại chỗ ngồi của mình, nhìn về phía ta. Ta cố tình nghiêng mặt đi, bưng cốc trà trước mặt lên nhấp một ngụm. Chỉ trong chớp lát, công công ban này chạy đi đã trở lại, sắc mặt tái mét, quỳ phịch xuống, nói: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, không xong rồi! Huyền Nhiên các... xảy ra chuyện liên quan tới mạng người rồi!”

Tay ta đang bưng cốc trà hơi run lên, Thẩm Tiệp dư làm việc thật khiến người ta phải nhìn bằng con mắt khác.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hạ Hầu Tử Khâm bỗng đứng dậy, nghiêm giọng hỏi: “Chuyện là thế nào?”

Mặt Thái hậu biến sắc, bà giao Thần Cảnh cho nữ hầu đứng bên cạnh, đứng dậy theo Hạ Hầu Tử Khâm, nhìn người phía dưới. Thái giám run lập cập, vội nói: “Nô tài... nô tài cũng không biết, hình như... Phi Tiểu viện đã đánh chết người.”

“Cái gì?” Thiên Lục kinh ngạc kêu lên, sắc mặt bỗng trở nên tái mét, vội quay người nói với người bên trên: “Xin Hoàng thượng cho phép thần thiếp qua đó xem sao!”

Song hần lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi nói: “Trẫm sẽ đích thân đi.” Đường như Thái hậu muốn nói gì đó nhưng hần đã sải bước ra ngoài. Thiên Lục vội chạy theo, các phi tần vội quay sang rỉ tai nhau, bọn họ đã nhanh chóng thoát khỏi nỗi sợ hãi khi nghe tin có người chết, lúc này đang vui vẻ khi người khác gặp họa.

Do dự giây lát, cuối cùng ta cũng đứng lên, nói với Thái hậu: “Trường Phù cũng đi xem sao!” Nói xong, ta quay người rời đi.

Có điều, vừa rời khỏi Quỳnh đài, ta liền nghe thấy phía sau có người đi ra, sau đó, giọng nói của Diêu Thực phi vọng đến: “Bản cung cũng đang tò mò, lúc này Phi Tiểu viện còn muốn gây ra chuyện gì?”

Ta không thèm để ý đến nàng ta, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Bên ngoài Huyền Nhiên các đang có tầng tầng lớp lớp vũ lâm quân canh giữ. Ngự tiền thị vệ canh bên ngoài là một gương mặt xa lạ vì Lý Văn Vũ đã hy sinh cùng một vạn tinh binh.

Cả quãng đường tới đây, ta cảm khái. Những người xung quanh, những việc trước mắt, tất cả đều đang thay đổi.

Vào tới bên trong, ta nghe thấy tiếng khóc của nữ tử, chắc chắn đó là Thiên Phi.

Ta và Diêu Thực phi vào cửa, thấy Thiên Phi khóc lóc dưới đất, trước mặt nàng ta là thi thể của Nhuận Vũ. Khóe môi Nhuận Vũ vẫn còn dính máu.

Thiên Phi khóc nức nở, nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không giết người! Thần thiếp không giết nàng ta!”

Hạ Hầu Tử Khâm đứng trước mặt Thiên Phi, lạnh lùng nhìn. Thiên Lục vội vàng quỳ xuống, nói: “Hoàng thượng minh giám, cái chết của Nhuận Vũ chắc chắn không liên quan tới Phi Tiểu viện.”

Diêu Thực phi đứng sau ta, lạnh lùng cười một tiếng: “Không liên quan ư? Người đang sống sờ sờ sao lại chết ở Huyền Nhiên các này?” Nàng ta đưa mắt nhìn người dưới đất, khóe môi nhếch lên. “Vết thương trên cánh tay lẽ nào không phải do Phi Tiểu viện đâm?”

Nghe nàng ta nói vậy, ta mới nhìn thấy những vết thương nhỏ xíu trên cánh tay Nhuận Vũ, còn lở mồm thấy máu rỉ ra. Trong lòng cười gằn, bao lâu rồi, sao Thiên Phi vẫn chỉ biết mấy trò này?

May mà bây giờ không lạnh tới mức đóng băng, bằng không có phải tỷ ta lại dùng cách Phong Hà đã nghĩ ra lúc đầu không? Cho nên mới nói, đầu óc tỷ ta thật cứng nhắc, thiếu linh hoạt.

Nét mặt Hạ Hầu Tử Khâm lạnh như băng, hần quay sang phía thái giám đứng quỳ dưới đất, hỏi: “Người nhìn thấy gì?”

Thái giám đó cúi đầu, run rẩy nói: “Hôm nay, lúc nô tài đưa cơm tới cho Tiểu viện, nghe thấy bên trong vọng ra tiếng khóc. Nô tài liền tò mò, tiến lên nhìn, thấy... thấy Tiểu viện đang đánh cung tỳ này, còn thượng cẳng chân, hạ cẳng tay.”

“Người nói bậy!” Thiên Phi kinh hãi kêu lên. “Hoàng thượng, thần thiếp không có!”

Nhìn thái giám đó, chỉ thấy tay y hơi run, vẫn không dám ngẩng đầu lên. Thiên Lục vội kéo góc áo Thiên Phi, hỏi: “Tỷ tỷ, rốt cuộc chuyện là như thế nào, tỷ mau nói đi”

Thiên Phi sợ hãi òa khóc. “Con tiện tỳ Nhuận Vũ ấy, từ sau khi tới Huyền Nhiên các thì càng không tôn trọng tỷ, bây giờ không sai bảo nổi một câu, tỷ rất tức giận, bèn dùng trâm đâm ả ta mấy cái, nhưng ả ta lại muốn đánh trả, đẩy tỷ, tỷ nhất thời tức giận, đá ả ta một cái, ai ngờ ả ta chết như vậy...”

Lời của nàng ta vừa dứt thì thấy thái giám kia nói: “Tiểu chủ, sao người nói dối vậy... Nô tài rõ ràng trông thấy cung tỳ kia bị người đánh tới chết. Người là tiểu chủ, làm nô tỳ, ai dám đánh trả chứ?”

“Người!”

Thiên Phi thật không biết điều, lúc này còn muốn xông lên dạy dỗ người khác, song tỷ ta bị Thiên Lục kéo lại.

Hạ Hầu Tử Khâm không nhẫn nại nổi nữa, xoay người, nói: “Trẫm thấy người quá tự tung tự tác rồi, trẫm...”

“Hoàng thượng!” Ta ngắt lời hắn, lên tiếng. “Hôm nay mặc dù chỉ chết một cung tỳ nhưng việc này không thể xem thường. Thiếp thấy, công công này nói năng rất bình tĩnh.”

Nét mặt thái giám biến sắc, vừa định cãi lời thì ta lại nói tiếp: “Theo thiếp thấy, chi bằng nên điều tra nguyên nhân cái chết của cung tỳ này, xem có phải đúng là bị Phi Tiểu viện đánh tới chết không.”

Thiên Lục càng kinh ngạc nhìn ta.

Ta không nhìn nàng ta, chỉ nhìn Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn nhú mày, không nói gì. Ta biết, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, hắn rất phẫn nộ, thậm chí không muốn quan tâm. Thấm Tiệp dư tính chính xác thời cơ, vì vậy mới có thể một đòn đã đánh trúng.

Đáng tiếc, nàng ta đã tính sai một điểm, đó chính là ta.

Ta nhìn thái giám đang quỳ dưới đất, nói nhỏ: “Truyền thái y tới xem, mọi thứ đều sẽ rõ ràng.” Nhìn bộ dạng của thái giám đó, không cần đợi thái y tới, chỉ nghe ta nói vậy, e là y đã không chịu đựng nổi.

Quả nhiên, cuối cùng thái giám đó mềm nhũn người, ngã quỵ dưới đất, run rẩy: “Hoàng thượng tha mạng!”

Ta liếc xéo y, y lại nói: “Là... là Thấm tiểu chủ muốn nô tài nói như vậy.”

Nét mặt Thiên Phi thay đổi, tỷ ta buột miệng nói: “Thấm Tiệp dư!”

Diêu Thực phi cuối cùng cũng biến sắc mặt, đến nàng ta cũng không biết chuyện Thấm Tiệp dư giả điên. Lúc này, nàng ta cũng lên tiếng: “Hả, không phải Thấm Tiệp dư bị điên ư?”

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm vẫn khó coi như cũ, hắn chỉ nhìn Diêu Thực phi một cái, một mồm nói: “Trẫm mệt rồi, việc này giao cho Diêu Thực phi xử lý là được.” Nói xong, không nhìn ai, hắn sải bước ra ngoài.

Diêu Thực phi vâng lời, lên tiếng: “Người đâu, đi mời Thấm Tiệp dư!”

Thấm Tiệp dư tới, vẫn cười ngây ngô, chỉ vào chúng ta mà nói: “Ăn cơm chưa? Các người ăn cơm chưa? Ha ha...”

Ta cười gằn một tiếng. “Thấm Tiệp dư còn giả vờ gì chứ? Mọi người đều biết rồi.”

Ánh mắt nàng ta lộ vẻ hoảng sợ, nhất thời ngẩn người.

Thiên Phi nhảy lên, định xông tới nhưng bị Thiên Lục kéo lại, tỷ ta không kìm được, kêu lên: “Tiện nhân, dám hăm hại ta!”

Thấm Tiệp dư nhìn ta, nghiêng răng nói: “Công chúa, không ngờ người...”

Nàng ta đương nhiên không ngờ, chỉ vì ta thấy nàng ta nguy hiểm hơn Thiên Phi rất nhiều nên thay Thiên Phi bằng nàng ta, ta cảm thấy cũng đáng!

71. Chương 71

Ta không nhìn nàng ta, chỉ quay sang Diêu Thực phi, nói nhỏ: “Thực phi nương nương thấy việc này nên xử lý thế nào?” Nét mặt Diêu Thực phi tái mét, để nàng ta biết Thấm Tiệp dư giả điên, nàng ta tuyệt đối sẽ không tha cho Thấm Tiệp dư. Nàng ta tiến lên một bước, nói: “Hoàng thượng đã giao cho bản cung quản việc này, bản cung đương nhiên sẽ không thiên vị bên nào. Vừa nãy công công kia nói Thấm Tiệp dư sai những lời đó nhưng bản cung không thể chỉ tin lời nói từ một phía của y.”

Lời của nàng ta vừa dứt, sắc mặt thái giám dưới đất càng tái nhợt, y vội dập đầu, nói: “Nương nương, Thực phi nương nương, người phải tin nô tài! Từng lời nô tài nói đều là thật!”

Diêu Thực phi lạnh lùng cười một tiếng rồi nói: “Người đâu, truyền thái y xem xem cung tỳ này rốt cuộc vì sao mà chết!”

Có người vâng lời lui xuống.

Ánh mắt Thẩm Tiệp dư vẫn khóa chặt trên khuôn mặt ta, đến chết nàng ta cũng không hiểu vì sao ta lại bán đứng nàng ta, chỉ bởi ta sẽ không ngu ngốc tới nỗi cho nàng ta biết, Trường Phù chính là Đan Phi.

Thái y đến khám nghiệm tử thi, sau đó dè dặt đứng dậy, nói với Diêu Thực phi: “Khởi bẩm Thực phi nương nương, cung tỳ này trúng độc mà chết.”

Nghe vậy, Thiên Phi kinh hãi kêu lên: “Thẩm Tiệp dư, con tiện nhân này! Dám dùng cách đó để hãm hại ta!”

Thiên Lục kéo tay Thiên Phi, đề phòng Thiên Phi cắn phần xông lên. Trong mắt nàng ta lóe lên vẻ độc ác. Ta nhớ đến lúc Thiên Lục tới Cảnh Thái cung, nhắc tới Nhuận Vũ là nàng ta lại nghiêng răng nghiêng lợi. Lần này, nàng ta chắc chắn rất căm hận Thẩm Tiệp dư. Ta không thể không công nhận, tình tỷ muội của Tang Thiên Lục dành cho Thiên Phi thật sự sâu đậm. Đây cũng là điểm duy nhất ta ghen tị với Thiên Phi.

Nàng ta kéo Thiên Phi, nhỏ giọng nói: “Chứng cứ đã rành rành, nương nương nói nên làm thế nào?”

Diêu Thực phi không ngờ Thiên Lục sẽ mở lời, nàng ta kinh ngạc quay đầu nhìn Thiên Lục, lập tức đáp lời: “Tích Quý tần cho rằng nên xử lý việc này thế nào?”

Thiên Lục nghiêng răng nói: “Còn có thể xử lý thế nào? Xử tử!”

Ta nhìn nàng ta. Nàng ta hận không thể giết chết Thẩm Tiệp dư ngay lúc này, song lại nói: “Không, hôm nay là ngày vui của tiểu hoàng tử, trong cung không nên xảy ra cảnh đầu rơi máu chảy. Theo tần thiếp thấy, nên biếm vào lãnh cung trước

Diêu Thực phi khẽ cười, lập tức nói: “Tích Quý tần quả nhiên suy nghĩ chu đáo, bản cung cũng nghĩ như vậy, đợi bản cung trở về bẩm báo việc này với Hoàng thượng và Thái hậu, chắc sẽ nhanh chóng có thánh chỉ.” Nói xong, nàng ta không quên nhìn ta một cái.

Ta thản nhiên nhìn lại, không nói một câu.

Đây là việc của hậu cung thiên triều, Diêu Thực phi bây giờ là phi tần có địa vị cao nhất trong hậu cung, nàng ta xử lý những việc này tất nhiên sẽ không có ai phản đối. Còn ta lúc này chỉ là công chúa của Đại Tuyên, vì vậy ta không nên nói xen vào, chỉ cần lắng nghe.

Thẩm Tiệp dư hoảng sợ trốn tránh mắt, vùng vẫy, thái giám phía sau ấn chặt nàng ta, nàng ta lạnh lùng nói với ta: “Công chúa, người tưởng người liên thủ với bọn họ để loại bỏ ta thì sau này người có thể hô phong hoán vũ ở chốn hậu cung ư? Ha, ha, ha... Người thật ngây thơ! Người quên những lời ta nói với người hôm qua ư? Người cho rằng bọn họ đều là người tốt sao?”

Sắc mặt Diêu Thực phi cau có, trầm giọng nói: “Lôi xuống!”

Hai thái giám vâng lời, vội vàng ấn Thẩm Tiệp dư xuống nhưng nàng ta vẫn muốn nói tiếp: “Người không biết nhìn người, tới lúc đó người chết như thế nào cũng không biết đâu! Người tưởng dựa vào sự sủng ái của Hoàng thượng...”

Thái giám đã lôi nàng ta ra ngoài. Giọng nói của nàng ta càng lúc càng trở nên xa xôi.

Ta lạnh lùng nhìn theo, nếu ta không có con mắt nhìn người thì đã chết từ lâu rồi. Bây giờ đã biết tâm tư của Thẩm Tiệp dư người, nếu ta không đề phòng, lẽ nào còn đợi bị ngấm hãm hại thêm mấy lần nữa? Nếu thật sự như thế thì mới là sai lầm của Tang Tử ta!

Còn Thiên Phi, ha, ta không cần quá lo lắng về nàng ta.

Đang suy nghĩ thì nghe thấy Thiên Phi đứng sau lên tiếng: “Thiên Lục, muội thấy rồi chứ? Ta bị oan! Đúng rồi, Hoàng thượng sai người đón ta qua Quỳnh đài để tham dự tiệc đầy tháng của Cảnh Nhi, ta...”

“Tỷ!” Thiên Lục ngắt lời tỷ ta, cắn môi nói. “Tỷ không cần tới Quỳnh đài

Ta cười khẩy, Thiên Phi thật ngu xuẩn, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, cho dù tỷ ta có bị oan hay không thì cũng đã mất cơ hội tới Quỳnh đài rồi.

Mặt biến sắc, tỷ ta nắm chặt tay Thiên Lục, vội hỏi: “Vì sao? Vì sao không cho tỷ đi? Tỷ bị vu oan! Thiên Lục, muội hãy đi nói với Hoàng thượng, Hoàng thượng biết tỷ bị oan, nhất định sẽ tha thứ cho tỷ!”

“Tỷ...”

Diêu Thục phi bật cười thành tiếng: “Hôm nay Phi Tiểu viện dùng tư hình trong Huyền Nhiên các, sau này sẽ bị cấm túc ở đây.”

Nghe vậy, Thiên Phi trừng mắt nhìn người trước mặt, mãi sau mới giận dữ nói: “Dựa vào cái gì mà đòi cấm túc ta?”

“Tỷ!” Thiên Lục kéo nàng ta, nhỏ giọng quát.

Diêu Thục phi cười đắc ý. “Dựa vào cái gì ư? Chỉ dựa vào câu nói của Hoàng thượng hôm nay, giao việc này cho bản cung xử lý!”

Ta cười nhạt một tiếng, quay người rời đi.

Phía sau vang lên giọng nói của Thiên Phi: “Ta không phục, ta muốn gặp Hoàng thượng! Cảnh Nhi là do ta sinh ra, ta mới là thân mẫu của nó! Người chẳng qua chỉ là một thực phi, bản thân người không sinh được hoàng tử thì đừng có đổ kị với ta! Hoàng thượng vốn dĩ muốn tha thứ cho ta rồi, là các người, các người đều muốn hãm hại ta!”

Bước chân ta hơi khựng lại. Thiên Phi thật sự... ngu xuẩn tới mức khiến ta cảm thấy buồn cười.

Dám nhắc tới hoàng tử trước mặt Diêu Thục phi, tỷ ta sợ là mình đã sống quá nhiều những ngày tháng dễ chịu rồi à?

Thiên Lục vội cầu xin: “Thực phi nương nương thứ tội! Phi Tiểu viện do quá đau lòng nên mới nói năng không suy nghĩ, tỷ ấy... tỷ ấy không có ác ý.” Giọng nói của Thiên Lục đầy vẻ hối hoàng, trong lòng nàng ta hiểu rõ tính khí của Diêu Thục phi.

Thiên Phi vẫn la hét: ao phải sợ nàng ta? Những điều ta nói đều là sự thật!”

Đúng thế, là sự thật, thế nhưng ở nơi này, có những lúc, chẳng phải sự thật chính là điều đáng sợ ư?

Diêu Thục phi lạnh nhạt nói: “Người đâu, Phi Tiểu viện đã bị điên, mau kéo nàng ta về tẩm cung, canh giữ cho tốt. Mời Quý tần nương nương ra ngoài, sau này không có việc thì không cần tới thăm, cũng không cho phép những người không có phận sự ra vào Huyền Nhiên các.”

Bây giờ ta đã ra đến bên ngoài, chỉ loáng thoáng nghe thấy âm thanh huyền ảo bên trong. Ta cũng biết, mệnh lệnh vừa này là của Diêu Thục phi, song cho dù nàng ta nói lại với Hạ Hầu Tử Khâm và Thái hậu thì họ cũng sẽ chẳng phản đối. Giam cầm Thiên Phi bằng hình thức này là điều chẳng đáng để họ bận tâm. Thiên Phi đã khiến họ quá thất vọng. Ngoài vận số may mắn sinh hạ được hoàng tử, tỷ ta chẳng có điểm gì tốt đẹp.

Lúc này gió thổi tới đã mang theo hơi lạnh, Tư Âm đang đợi bên ngoài, thấy ta đi ra vội tiến lên đỡ, nói: “Công chúa, hồi cung ngay chứ?”

Ta ngăn người, nghe nàng ta giải thích: “Không cần qua Quỳnh đài nữa, nghi thức đầy tháng của hoàng tử rất đơn giản.”

Ý của nàng ta là bữa tiệc đã kết thúc.

Lương lự giây lát, cuối cùng ta gật đầu, đi được vài bước bèn hỏi: “Tối nay Hoàng thượng đi đâu?”

Tư Âm vội nói: “Nghe nói Hoàng thượng đã tới Ngự thư phòng, e là hôm nay sẽ trở về Thiên Dận cung nghỉ ngơi.”

Ta im lặng, hôm nay hẳn không vui.

Hai người đi về phía Cảnh Thái cung, lúc đi trên hành lang, ta trông thấy một bóng dáng đi tới từ phía hành lang bên cạnh. Nương theo ánh đèn bên đó, ta nhìn thật kĩ mới nhận ra đó là thái y đã bắt mạch cho ta. Hướng đó là...

Trong lòng thoáng kinh ngạc, ta nghĩ ra hướng đó ắt hẳn là Lăng Lạc cư.

Hóa ra y chính là người mà An Uyển nghi đã nhắc đến với ta. Có điều y chăm sóc cho An Uyển nghi, chắc hẳn sẽ tận tâm t

“Công chúa nhìn gì thế?” Tư Âm thấy ta dừng bước, khẽ hỏi.

Ta sực tỉnh, khẽ cười, nói: “Không có gì, chúng ta đi thôi!”

Nàng ta gật đầu, đỡ ta đi tiếp.

Ngày hôm sau, ngồi một mình ở đình nghỉ trong cung, ta nhớ tới chuyện của Cố gia. Khi ấy Hạ Hầu Tử Khâm đã đồng ý để ta thử xem sao, thế nhưng tối qua lại xảy ra chuyện không vui, ta không biết nên nhắc chuyện này với hắn như thế nào.

Ta thở dài một tiếng.

Lại ngồi một lát, liền thấy Lý công công vội vàng chạy vào, nhìn thấy ta, y vội nói: “Công chúa, công chúa, không hay rồi!” Rõ ràng y chạy rất gấp, đầm đìa mồ hôi.

Lòng ta nặng trĩu, mơ hồ dự cảm được chuyện không hay.

Y chạy tới trước mặt ta, nói: “Công chúa, Hoàng thượng nói...” Y hạ thấp giọng, nói nhỏ vào tai ta.

Ta cảm thấy hoảng sợ, hỏi y: “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Sáng nay.” Y đáp.

Ta vội đứng dậy. Y đã nghiêng người, nói: “Loan kiệu đang đợi bên ngoài.”

Ta không nhìn y, sải bước ra ngoài.

Tư Âm giật nảy mình, vội vã chạy theo. Ta chần chừ giây lát, thấy Lý công công không nói gì nên cũng không ngăn cản. Lý công công là người của Hạ Hầu Tử Khâm, nếu việc này không thể để người khác biết, y nhất định sẽ ngăn Tư Âm lại, huống chi một mình ta tới thiên lao gặp phạm nhân thì cũng không ổn.

Lên loan kiệu, ta vừa định khởi kiệu thì Lý công công nói: “Công chúa, người cầm lấy cái này!”

Ta nhận lấy, hóa ra là lệnh bài

Hạ rềm kiệu xuống, nắm chặt lệnh bài trong tay, khẽ cắn môi, ta không ngờ sẽ xảy ra chuyện như vậy, ta nên đi sớm một chút.

Trong lòng thấp thỏm không yên, Khanh Hằng, huynh nhất định đừng xảy ra chuyện nhé!

Có lệnh bài, đương nhiên không ai dám ngăn cản, ta đi thẳng vào thiên lao của hình bộ. Tư Âm dìu ta xuống kiệu, tiến lên vài bước thì thấy một người đi tới, nói với ta: “Vị này chính là Công chúa Trường Phù?”

Ngước mắt, ta mới nhìn rõ người vừa đến, không ngờ lại là Tấn Vương.

Hóa ra y vẫn chưa quay về đất phong. Hạ Hầu Tử Khâm giao việc này cho y, ta cũng cảm thấy hơi kinh ngạc. Theo phản xạ, ta nhìn về phía sau y, sau đó lại thấy nực cười. Cho dù y phụ trách vụ án của Cố gia nhưng Văn Lương chỉ là trắc phi của y, sao có thể cùng y tới nơi này? Có lẽ lần này Văn Lương không tới hoàng đô.

“Công chúa?” Y nghi hoặc nhìn ta.

Ta vội định thần lại, lúng túng cười, nói: “À, bản cung không biết nên xưng hô thế nào.”

Y khẽ cười. “Bản vương là Tấn Vương.”

Ta gật đầu. “Hóa ra là Tấn Vương.” Nói xong, bước chân nhanh hơn, ta nhíu mày hỏi: “Chuyện là thế nào?”

Y thu lại nụ cười, đi theo ta rồi nói: “Cũng may là kịp thời ngăn chặn nên không xảy ra chuyện bất trắc. Đã truyền thái y, Hoàng thượng nói, không thể để người đó chết.”

“Đưa bản cung tới xem!” Ta không nhìn y, chỉ bước nhanh vào trong.

Người phía sau trầm giọng nói: “Lần này Cố Dịch Vân thật sự rất quyết tâm.”

Ta im lặng, lại thấy y nói tiếp: “Bản vương đã nghe về sự thông minh, nhìn xa trông rộng của công chúa trên chiến trường, lần này Hoàng thượng muốn công chúa tới, bản vương cũng muốn xem thủ đoạn của công chúa như thế nào

Ngón tay thoáng run, ta khẽ nói: “Bản cung cũng chỉ thử xem sao thôi!”

Lúc này đã vào thiên lao, ánh sáng chợt biến mất, không gian bên trong càng thêm âm u.

“Công chúa lạnh không?” Tư Âm đi bên cạnh ta hỏi nhỏ.

Ta lắc đầu, lại nghe Tấn Vương nói: “Đã sai người mở cửa phòng giam, thái giám đang đợi bên trong.”

Y vừa nói xong thì ta trông thấy hai thị vệ đang đứng bên ngoài cửa phòng giam, họ không mặc trang phục của lính coi ngục. Vừa nhìn là biết người bên trong chính là Cố Khanh Hằng. Hít sâu, ta cất bước đi lên, thị vệ vội hành lễ với ta.

Sải bước vào, thấy Cố Khanh Hằng đang nằm bên trong, trên giường chỉ lót một lớp cỏ khô dày. Trông thấy Vương thái y đứng một bên, ta tiến lên, hỏi nhỏ: “Thế nào rồi?”

Vương thái y cúi đầu, nói: “Chỉ mất máu, không nguy hiểm tới tính mạng.”

Nghe vậy, trái tim đang siết chặt của ta cũng được thả lỏng. Chần chừ giây lát, cuối cùng ta giơ tay ra hiệu cho bọn họ lui xuống. Ánh mắt Tư Âm đầy vẻ ngạc nhiên, ta chỉ nói: “Lui ra cả đi!” Quay đầu nhìn Tấn Vương, ta cười, nói: “Vương gia không tin bản cung à?”

Tấn Vương sững người, vội lắc đầu. “Không, Hoàng thượng tin tưởng công chúa, bản vương đương nhiên cũng hết sức tin tưởng.” Dứt lời, y nói với mọi người: “Lui cả ra!”

Mọi người vâng lời lui ra, Tấn Vương nói với ta: “Công chúa có việc gì, chỉ cần gọi một tiếng.”

Ta gật đầu, thấy y đi ra, sau đó thị vệ khóa cửa phòng giam lại.

Quay người, đưa mắt nhìn người nằm trên giường, do dự giây lát, ta chậm rãi bước tới.

Huynh ấy hơi nghiêng mặt qua, nhìn thấy ta, khóe môi mỉm cười, khẽ nói: “Muội đến rồi!”

Bước nắm lấy tay huynh ấy, nhìn sắc mặt nhợt nhạt, ta ghen ngào nói: “Sao có thể như vậy?” Vừa nãy Lý công công tới, chỉ nói Cố Khanh Hằng bị thương trong nhà lao, còn nói do Cố đại nhân ra tay, khi ấy ta cũng không thể hỏi kĩ càng, trong lòng lo lắng xiết bao.

Huynh ấy định nhੌm người dậy, ta giắt mình, vội ấn huynh ấy nằm xuống rồi nói: “Trên người huynh đang bị thương, huynh hãy nằm xuống!”

Huynh ấy không ngộ nguậ nổi, cuối cùng đành thôi. Có lẽ động vào vết thương, lông mày huynh ấy cau chặt, một tay ấn vào vết thương theo phản xạ.

“Khanh Hằng...” Ta lo lắng gọi huynh ấy.

Song huynh ấy lắc đầu. “Ta không sao.”

Quay đầu, bên ngoài quả nhiên không còn một ai, ta hỏi y: “Cố đại nhân lấy đâu ra vũ khí sắc bén vậy?” Bị đưa vào thiên lao, đến y phục trên người cũng phải đổi thành y phục của phạm nhân, đừng nói tới chuyện có thể giấu vũ khí sắc bén trong người.

Huynh ấy mở mắt nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Ông ấy cướp bội đao của lính canh ngục.”

Cướp đao? Đó là chuyện xảy ra trong chớp mắt.

Ta run rẩy giơ tay, chậm chậm chạm vào vết thương của huynh ấy. Ánh mắt đờm về đau đớn, huynh ấy cắn môi, nói: “Không ngờ cha ta có thể xuống tay đã thương ta.”

Ta cảm thấy khó chịu trong lòng. Cổ đại nhân làm vậy với huynh ấy, chắc chắn đã khiến huynh ấy thất vọng tột cùng. Thế nhưng Cổ đại nhân rất thương yêu con trai, sao có thể gây ra chuyện như vậy? Cho dù tất cả mọi người đều tin thì ta cũng không tin. Ta vĩnh viễn không thể quên về cảm hận của Cổ đại nhân dành cho ta sau khi Khanh Hằng bị Thái hậu xử phạt, đó là điều không thể lừa gạt người khác.

E là Cổ Khanh Hằng chỉ vì quá quan tâm tới cha mình mà không nhìn ra nỗi khổ tâm của Cổ đại nhân. Dẫm vào phía dưới sườn ba tấc chỉ có thể gây chảy máu chứ không dẫn đến tử vong. Cổ đại nhân đã cướp được bội đao của lính canh ngục, nếu ông ta cố ý muốn giết huynh ấy thì sẽ không lựa chọn cách này để hạ thủ.

Ông ta làm vậy không phải muốn huynh ấy mà là muốn cứu huynh ấy.

Ông ta nghĩ Hạ Hầu Tử Khâm cho rằng Cổ gia có tội, với tính cách của Hạ Hầu Tử Khâm, sau khi tìm ra tội chứng, hẳn sẽ đuổi cùng giết tận Cổ gia. Trùng hợp là Cổ Khanh Hằng lại khuyên ông ta giao nộp tội chứng, ông ta chỉ muốn đẩy Cổ Khanh Hằng thành người của Hạ Hầu Tử Khâm, sau đó, giả vờ dùng đao giết huynh ấy. Ông ta hy vọng Hạ Hầu Tử Khâm sẽ tha cho huynh ấy.

Cho dù căm ghét Cổ đại nhân nhường nào, ta vẫn cảm kích những điều ông ta suy nghĩ cho Cổ Khanh Hằng.

“Tam Nhi!” Huynh ấy khàn khàn gọi ta, ngữ khí thê lương. “Trước đây, ta luôn không tin những thích khách đó có liên quan tới cha ta. Cho dù trở về từ tiền tuyến, bị Hoàng thượng ném vào thiên lao, ta cũng không tin. Thế nhưng việc tới nước này, ta không thể không tin.”

Huynh ấy nhìn ta, nhỏ giọng nói: “Muội nói xem, tại sao cha ta lại làm thế? Chẳng lẽ vinh hoa phú quý mà ông ấy được hưởng vẫn chưa đủ ư?”

Huynh ấy nghẹn ngào nói. Ta cảm thấy sống mũi cay cay, nước mắt rưng rưng, chỉ chực tuôn trào. Nắm chặt tay huynh ấy, ta hỏi: “Ông ấy đã nói gì với huynh?”

Song huynh ấy lắc đầu. “Ông ấy chẳng nói gì, ta hỏi ông ấy, ông ấy cũng không trả lời.”

Cổ đại nhân muốn huynh ấy không liên quan tới việc này nên không để huynh ấy biết chút gì. Cho dù huynh ấy hiểu lắm mà hận ông ta hay đau lòng, tuyệt vọng, ông ta vẫn quyết tâm không để huynh ấy cuốn vào chuyện này.

Có lẽ xưa nay ta không cảm thấy Cổ đại nhân vĩ đại nhưng lần này ông ta đã khiến ta thay đổi cách nhìn.

Khẽ hít một hơi, ta hỏi nhỏ: “Vết thương của huynh còn đau không?”

Huynh ấy ngẩn người, lắc đầu.

Ta biết, nỗi đau trên cơ thể huynh ấy nào so được với nỗi đau trong lòng?

Giơ tay, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho huynh ấy, ta khẽ nói: “Hoàng thượng định cho cha huynh

Huynh ấy cười nhạo một tiếng. “Ta đã sớm biết việc này nhưng cha ta không chịu nói gì, cho dù Hoàng thượng có lòng thì cũng không có lý do để xuống nước.”

Ta gật đầu. “Muội biết việc này, huynh yên tâm, Hoàng thượng đã kêu muội tới, muội sẽ cố gắng hết sức vì huynh.”

Việc này không vì ai khác, chỉ vì Cổ Khanh Hằng.

Trong mắt huynh ấy, dù Cổ đại nhân là người thế nào thì ông ta cũng là cha của huynh ấy. Ta hiểu tính tình Cổ Khanh Hằng hơn ai hết, dẫu Cổ đại nhân muốn giết huynh ấy thật, huynh ấy cũng không thể không nghĩ tới tình phụ tử. Huống chi, Cổ đại nhân hoàn toàn không muốn làm hại con trai mình.

Huynh ấy dường như có chút kinh ngạc nhìn ta, nắm chặt lấy tay ta, vội nói: “Không, muội không thể đi! Ta sợ cha ta sẽ làm muội bị thương, hự...” Huynh ấy định ngồi dậy nhưng lại động vào vết thương, về mặt đau đớn.

Ta vội đỡ huynh ấy, nhú mảy, nói: “Huynh đừng kích động, muội sẽ cẩn thận. Cố đại nhân không thể đã thương muội được, huynh yên tâm!”

Huynh ấy vẫn lắc đầu. “Không, Tam Nhi, muội nghe ta nói, cha ta không phải là Cố đại nhân mà muội biết trước kia. Thậm chí ông ấy đã trở thành người đến ta cũng không quen biết. ta không thể để muội mạo hiểm.”

Nước mắt trào ra, nhìn dáng vẻ của huynh ấy, trong lòng ta thật sự rất buồn, song ta vẫn nói: “Hoàng thượng yên tâm để muội đến chính là vì tin tưởng muội. Muội sẽ không ngốc nghếch khiến mình bị thương, huynh cũng phải tin muội chứ!”

Huynh ấy nắm chặt tay ta, lắc đầu, nói: “Không, không phải ta không tin muội, ta chỉ không tin vào chính bản thân mình. Đã nói phải bảo vệ muội, thế mà lần nào ta cũng chẳng thể bảo vệ muội được chu toàn. Lần này, biết rõ có nguy hiểm, nếu ta buông tay để muội đi, ta... ta...”

“Khanh Hằng...”

“Tam Nhi, ta không thể làm việc khiến mình ân hận cả đời, muội hiểu không?” Huynh ấy nhìn ta, nhấn mạnh từng từ.

Ta nhìn huynh ấy, nói với giọng kiên định: “Huynh sẽ không phải ân hận, muội sẽ không để huynh phải ân hận.” Cho dù là ta hay là Cố đại nhân, ta cũng sẽ không để huynh ấy cảm thấy tiếc nuối, ân hận.

“Tam Nhi...” Huynh ấy lắc đầu, không chịu buông tay.

Nắm lấy tay huynh ấy, ta nhẹ nhàng gỡ ra, quay người gọi: “Người đâu!”

“Công chúa!” Rất nhanh liền thấy hai thị vệ chạy tới.

Ta lên tiếng: “Mở cửa!”

Bọn họ không chần chừ, lấy chìa khóa mở cửa.

“Đừng đi!” Huynh ấy lại kéo tay ta.

Ngoái đầu lại, ta cười với huynh ấy. “Khanh Hằng, đợi muội!”

Huynh ấy đã bảo vệ ta lâu như vậy, lần này hãy để ta bảo vệ huynh ấy.

Ta gạt tay huynh ấy ra, huynh ấy định ngồi dậy, hai thị vệ vội tiến lên giữ huynh ấy. Huynh ấy không gọi ta tiếng “Tam Nhi” nữa, chỉ nhìn ta chăm chăm. Huynh ấy không nói gì nhưng ta biết huynh ấy đang đấu tranh.

Ta nói với hai thị vệ kia: “Thay bản cung chăm sóc y cho tốt, không được đã thương y!”

Hai thị vệ vâng dạ đáp lời, ta mới quay người đi ra ngoài.

Bên ngoài, Tư Âm chạy tới với vẻ mặt hoảng hốt, nhìn thấy ta bình yên vô sự đi ra, nàng ta mới thở phào nhẹ nhõm. Tấn Vương tiến lên, hỏi nhỏ: “Công chúa có hỏi được gì không?”

Ta chỉ nói: “Mong vương gia đưa bản cung tới gặp Cố đại nhân.”

Y nhú mảy, lập tức nói: “Việc này...”

Ta cười. “Vương gia sợ ông ta lại hành hung lần nữa à? Điều này đơn giản thôi, không mở cửa nh bản cung chỉ nói chuyện với ông ta qua song cửa là được.”

Nghe vậy, cuối cùng y cũng gật đầu, nói: “Vậy xin công chúa đi theo bản vương!” Dứt lời, y đã quay người, tiến thẳng lên phía trước rồi rẽ ngoặt, đi sâu hơn một chút, thấy thị vệ canh giữ nhiều hơn. Xem ra họ sợ có người cướp ngục.

Lại đi một đoạn, Tấn Vương ngoảnh đầu nói với ta: “Công chúa, phía trước chính là nơi giam giữ Cố Dịch Vân.”

Ta gật đầu, nói: “Vương gia kêu họ lui ra, bản cung muốn nói chuyện riêng với ông ta.”

Cho tất cả mọi người lui xuống, y lại dẫn dò ta một hồi rồi mới xoay người đi ra.

Hít một hơi, ta cất bước đi lên phía trước, trông thấy Cổ đại nhân ngồi ngẩn người trong góc. Nhìn thấy ta đi tới, ông ta cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Trong nhà lao tối om, ta không nhìn rõ nét mặt của ông ta. Do dự giây lát, cuối cùng ta lên tiếng: “Cổ đại nhân không phải đang hối hận vì hành động lỡ tay của mình chứ?”

Ông ta chấn động, ngẩng phắt đầu nhìn về phía ta. Lâu lắm không gặp, gương mặt ông ta tiêu tụy đi rất nhiều, râu tóc lờm chờm, khiến ta suýt nhận không ra. Ánh sáng chiếu vào gương mặt ông ta, chỉ thấy ông ta nheo mắt, đột nhiên cười lạnh lùng: “Người là ai?”

Ta sững người, chợt nghĩ ra với khuôn mặt này của ta, ông ta chắc chắn không thể nhận ra ta.

Ta bèn cười, nói: “Cổ đại nhân chưa từng gặp bản cung, đương nhiên không nhận ra, bản cung chính là Công chúa Trường Phù của Đại Tuyên.”

Hai đồng tử co lại, ông ta lập tức nói: “Ha, thật nực cười, một công chúa của nước Đại Tuyên sao có thể quản chuyện của thiên triều ta?”

Ta cũng cười, nói: “Nhưng bản cung cũng sắp trở thành quý phi của thiên triều. Không nói đến chuyện thân phận, hôm nay bản cung tới vì rất tò mò về đại nhân. Người ta nói hổ dữ không ăn thịt con, Cổ đại nhân thật khiến bản cung phải nhìn bằng con mắt khác đây! Bản cung cứ tưởng sẽ trông thấy dáng vẻ hối hận của Cổ đại nhân vì chuyện lỡ tay, nhưng không ngờ, ông lại có thể bình tĩnh như thế.” Rõ ràng ta biết lý do ông ta làm vậy nhưng vẫn muốn giả vờ không biết.

Ông ta nặng nề “hừ” một tiếng rồi nói: “Ta có gì phải hối hận? Nghịch tử đó đi theo tên cầu hoàng đế, nó không xứng làm con cháu của Cổ gia ta!”

Lúc nghe ông ta nói “cầu hoàng đế”, trong lòng ta không khỏi kinh ngạc. Chẳng trách Cổ Khanh Hằng nói Cổ đại nhân bây giờ đã không còn là Cổ đại nhân mà ta biết ngày trước.

Nếu lúc đầu ta không tin những thích khách kia có liên quan tới ông ta thì giờ đây ta lại hoàn toàn tin điều đó. Có lẽ, cho dù thế nào thì Cổ Khanh hằng cũng không dám tin.

Hít thật sâu, ta nhìn ông ta, lên tiếng: “Xem ra Cổ đại nhân thật sự không hề hối hận, ha, đáng thương cho Cổ công tử, tính mạng hắn lúc này như đèn treo trước gió mà vẫn nhớ đến ông.”

Nghe vậy, đáy mắt ông ta cuối cùng cũng lộ vẻ kinh ngạc, tay túm chặt đám rơm rạ dưới đất, buột miệng nói: “Muốn lừa ta hả? Người còn non lắm!”

Chỉ cần nhìn là ta có thể khẳng định suy nghĩ của mình, ông ta không thật sự muốn giết Cổ Khanh Hằng, ông ta chỉ muốn bảo vệ huynh ấy bằng cách riêng của mình. Thế nhưng ông ta không biết, Hạ Hầu Tử Khâm vốn không có ý định giết Cổ Khanh hằng, thực ra ông ta không cần hành động dư thừa như vậy, khiến Cổ Khanh Hằng phải chịu nỗi đau thể xác.

Ta khẽ cười. “Sao bản cung phải lừa ông? Vừa nãy khi bản cung đến, thuận đường qua phía trước xem sao, thái y nói, nhát đao đó đâm đúng vào chỗ hiểm, e là hắn không qua khỏi tối nay.” Cổ Khanh Hằng nói Cổ đại nhân cướp đao từ tay lính canh ngục, vậy thì chuyện xảy ra trong nháy mắt. Cổ đại nhân rất thương con, bây giờ nghe ta nói như vậy, dù bình tĩnh hơn nữa cũng sẽ hoảng sợ.

Ta chỉ đánh cược một phen, xem tầm quan trọng của Cổ Khanh Hằng trong lòng ông ta như thế nào.

Cổ đại nhân đứng bật dậy, xông tới, lạnh lùng nói: “Người nói gì?”

Ta lùi lại nửa bước theo phản xạ. Ta đã đồng ý với Cổ Khanh Hằng sẽ không để mình bị thương, vậy thì ta sẽ càng

Nhìn dáng vẻ lo lắng của ông ta, thời gian dường như trở lại một năm trước, ha, ta nghĩ, thời gian trôi qua nhanh thật!

“Nó làm sao?” Ông ta nghiêng răng hỏi.

Ta nhướng mày nhìn ông ta, cuối cùng mỉm cười, nói: “Có vẻ Cố đại nhân vẫn nghĩ đến cốt nhục tình thân, bản cung còn tưởng Cố đại nhân không quan tâm tới sự sống chết của hần.” Dừng lại giây lát, ta nói tiếp: “Kỳ thực, bản cung làm thế nào cũng không hiểu được suy nghĩ của Cố đại nhân. Nhất đao đó đâm vào phía dưới sườn ba tấc, những người có kiến thức thông thường đều biết bị đâm dưới sườn ba tấc sẽ không thể chết, thế nhưng có lẽ lúc xuống tay, Cố đại nhân đã run tay, nhất đao đó đâm lệch hướng.”

Nghe ta nói, sắc mặt ông ta càng lúc càng nhợt nhạt, tay bấu chặt vào cửa nhà lao, người run rẩy, đôi môi cũng run run. Ta nói tiếp: “Bản cung biết thực ra ông muốn cứu mạng hần.”

Cố Khanh Hằng đã nói sẽ giúp Hạ Hầu Tử Khâm, ông ta chỉ cần nói một câu, đi theo hoàng đế thì không xứng làm con cháu của Cố gia rồi đả thương huynh ấy, như vậy, nếu Hạ Hầu Tử Khâm biết được thì sẽ tha cho Cố Khanh Hằng. Cố đại nhân tính toán như thế nhưng ông ta không hề biết, nhốt hai cha con ông ta cùng một chỗ chính là chủ ý của Hạ Hầu Tử Khâm.

Ông ta im lặng, ta lại nói: “Thực ra, bây giờ ông vẫn còn cơ hội để cứu mạng hần.”

Ông ta ngược mắt nhìn ta, mãi sau mới cất lời: “Người muốn nói gì?”

Suy nghĩ một lát, ta nói: “Hần bị thương rất nặng nhưng trong cung không thiếu thái y có y thuật cao siêu, chỉ cần dốc toàn lực cứu chữa, có thể giữ được tính mạng hần. Bản cung cho thái y đợi ở bên ngoài, nhận lệnh bất cứ lúc nào, chỉ cần xem Cố đại nhân có muốn cứu hần hay không.”

Toàn thân chấn động, ông ta nghiêng răng nhưng vẫn không trả lời.

Ta biết ông ta đang cân nhắc.

Ta lại nói: “Cố đại nhân suy nghĩ nhanh lên một chút, tính mạng con trai ông bây giờ nằm trong tay ông. Là sống hay chết, chỉ dựa vào một câu nói của ô mà thôi. Có điều, nếu ông suy nghĩ quá lâu, đến Đại La thần tiên* cũng không cứu nổi đâu.”

(*Đại La thần tiên: thần tiên có cấp bậc cao nhất.)

“Hằng Nhi...” Ông ta lẩm bẩm gọi tên hần, đột nhiên nhắm mắt, dường như rất đau khổ.

Ta từng bước tiến lại gần. “Cố đại nhân vẫn chần chừ, chưa quyết định ư? Vậy để bản cung kêu các thái y trở về.”

Ta vừa định xoay người đi, liền thấy ông ta gọi giật lại: “Không! Dừng...”

Dừng bước, ta quay người, cười nhạt, nhìn ông ta rồi nói: “Cố đại nhân vẫn mềm lòng nhỉ?”

“Đê tiện!” Ông ta trừng mắt nhìn ta, thốt ra hai từ.

Quả thật đê tiện, đây cũng là cách mà Hạ Hầu Tử Khâm không muốn dùng. Có điều, việc này do chính Cố đại nhân khởi xướng, ta chẳng qua chỉ áp dụng mà thôi. Nói ra, ta vẫn nên cảm ơn ông ta.

Ta cười. “Cố đại nhân muốn cứu mạng hần, bây giờ bản cung cũng đang cứu mạng hần, chẳng phải điều này chính là những suy nghĩ trong lòng ông ư?” Dừng lại giây lát, ta thu lại nụ cười, trầm giọng nói: “Vậy thì bây giờ ông có thể nói, vì sao muốn hành thích Hoàng thượng? Vì sao muốn châm ngòi cuộc chiến giữa thiên triều và Bắc Tề?”

“Trước tiên cứu Khanh Hằng đã!” Ông ta sốt ruột nói.

Ta lạnh lùng nói: “Cố đại nhân hãy trả lời câu hỏi của bản cung trước.”

“Người...” Ông ta hung hăng nhìn ta.

Ta điềm tĩnh nhìn ông ta. “Hần là con trai ông nhưng chẳng liên quan gì đến bản cung. Tốt nhất Cố đại nhân nên suy nghĩ xem sao, ông càng sớm trả lời, thái y sẽ càng sớm trị bệnh cho hần.”

Dù sao bây giờ ông ta cũng không biết ta là ai. Thân phận Trường Phù này rất dễ xử lý mối quan hệ giữa ta và Cố Khanh Hằng. Nếu không, cách này sẽ không dùng được. Trường Phù và Cố Khanh Hằng không có giao tình, nếu nói mặc sự sống chết của huynh ấy, tất nhiên Cố đại nhân sẽ tin.

Ta nhìn ông ta. “Nhất đao đó là do ông đâm, đâm như thế nào, trong lòng ông biết rõ nhất.”

Ông ta rất thương yêu con, cộng thêm mối quan hệ giữa ta và Cố Khanh Hằng lúc này, ông ta không tin cũng phải tin.

Dù ánh mắt đang nhìn ta ánh lên sự căm hận nhưng ông ta vẫn phải nói. “Ta hoàn toàn không muốn giết hần, tất cả chỉ vì muốn thiên triều và Bắc Tề khai chiến.”

Ta sững người, buột miệng hỏi: “Còn chuyện ở Nam Sơn?”

Ông ta khẽ nói: “Cũng là vì muốn giết Dao Phi.”

Trong lòng chấn động, ta quả thật không ngờ, lần đó là vì Dao Phi ư? Trong lúc hòa thân, Dao Phi chết, Bắc Tề chắc chắn không nuốt nổi nỗi hận này. Thế nhưng khi đó rất hỗn loạn nên ta đã tính sai mục tiêu, ta vẫn luôn cho rằng mục tiêu của những thích khách đó là Hạ Hầu Tử Khâm...

Nhìn người trước mặt, ta không hiểu. “Tại sao ông không trực tiếp ám sát Hoàng thượng?”

Ông ta bỗng im bặt. Ta mờ hồ đoán được một chút, lại hỏi: “Người đứng sau ông có phải là Hoàng hậu Nguyên Trinh?”

Ông ta nặng nề đáp: “Người sai rồi, phía sau ta là hoàng tộc Tuân thị!”

Lời của ông ta khiến ta không khỏi kinh ngạc, Tuân gia còn mấy người? Ta ngần người, ông ta nói tiếp: “Hạ Hầu Tử Khâm mưu quyền soán vị, việc này có thể giấu được người trong thiên hạ nhưng không thể giấu được ta! Ngôi vị hoàng đế của hần vốn bất chính! Bây giờ người kế thừa ngôi vị hoàng đế chính thống vẫn còn, nào tới lượt hần!”

Ta giật mình sửng sốt, buột miệng hỏi: “Thái tử tiền triều?”

Ta nhớ khi đó Tô Mộ Hàn từng nói, đến Hoàng hậu Nguyên Trinh cũng không biết y còn sống, vậy thì làm thế nào mà Cố đại nhân lại biết? Hay ông ta không phải người của Hoàng hậu Nguyên Trinh mà là người của Tô Mộ Hàn

Nghĩ vậy, ta không kìm được sự run rẩy, nhưng sao có thể chứ, Tô Mộ Hàn không phải người như thế.

Phương Hàm nói, y không thèm dùng thủ đoạn bẩn thỉu, không phải sao?

Cố đại nhân cảnh giác nhìn ta, hồi lâu sau mới cười gằn một tiếng: “Công chúa thật biết rõ chuyện của thiên triều! Có điều, người biết Thái tử còn sống, chắc là vì tên cầu hoàng đế cũng biết. Ha, bây giờ Bắc Tề thua trận, cũng may Thái tử không rơi vào tay các người. Chỉ cần Thái tử còn sống ngày nào thì sẽ có hàng nghìn, hàng vạn người trung thành với vương triều Tuân gia như ta đi theo!”

Hóa ra, ông ta muốn châm ngòi cuộc chiến tranh với Bắc Tề là muốn mượn tay Bắc Tề để làm giảm thế lực của thiên triều, sau đó nhân cơ hội khởi binh. Đương nhiên lực lượng binh sĩ này chính là Nam Chiếu, song Nam Chiếu không ngờ, Hạ Hầu Tử Khâm đã có sự chuẩn bị.”

Hít thật sâu, ta hỏi: “Có phải Hoàng hậu Nguyên Trinh nói cho ông biết tin Thái tử tiền triều còn sống không?”

Ông ta lạnh lùng nhìn ta, mĩa mai lên tiếng: “Thì sao?”

Ta lại nói: “Cũng là nàng ta nói cho ông biết giang sơn của Hạ Hầu gia có được là bất chính?”

Ông ta nhún mày nhưng không trả lời.

Ta nghĩ ta đã đoán được đại khái dụng ý của Hoàng hậu Nguyên Trinh, Chỉ có dùng danh hiệu của Thái tử mới có thể khiến một số đại thần trung thành với Hoàng đế Gia Thịnh trong triều mưu phản. Phận đàn bà con gái như nàng ta, lại là công chúa đã xuất giá thì không có tư cách này. Nếu Thái tử không chết, nàng ta là tỷ tỷ ruột của Thái tử, chỉ cần tùy tiện bịa ra một sự việc nào đó, Hạ Hầu Tử Khâm đương nhiên sẽ trở thành kẻ phóng hỏa năm đó.

Nhưng nàng ta không biết Tô Mộ Hàn còn sống, vì vậy ta cho rằng nàng ta chỉ muốn lừa gạt để có được sự tín nhiệm của Cố đại nhân. Lúc đó, mượn tay Bắc Tề làm giảm thực lực của thiên triều, Nam Chiếu nhân cơ hội xuất binh...

Hoàng hậu Nguyên Trinh muốn Nam Chiếu độc chiếm lãnh thổ thiên triều. Có phải Hạ Hầu Tử Khâm sớm đã nhìn rõ điểm này nên mới nói hấn không thể giữ lại Nam Chiếu?

Có lẽ Hoàng hậu Nguyên Trinh và Hoàng đế Nam Chiếu đều không phải là những kẻ an phận thủ thường.

Cố đại nhân thật sự đã trung thành quá mức, bị Hoàng hậu Nguyên Trinh lừa vào tròng.

“Mau truyền thái y xem cho Khanh Hằng!” Cố đại nhân sốt ruột kêu lên.

Ta nhìn ông ta rồi nói: “Thư tín trao đổi giữa ông và Hoàng hậu Nguyên Trinh để ở đâu?”

Ông ta nghiêng rằng, nói: “Cứu nó trước đã!”

Ta thủng thẳng nhìn ông ta, khẽ cười, nói: “Muốn cứu hấn, Cố đại nhân hãy nói nhanh lên một chút. Ta hỏi, thư tín ở đâu?”

“Cứu nó trước!” Lần này, ông ta không muốn nhượng bộ nữa.

Ta nhếch miệng cười, xoay người đi ra ngoài.

“Cứu nó...”

Phía sau vẫn vang lên giọng nói của Cố đại nhân. Ông ta thật sự sợ Cố Khanh Hằng xảy ra chuyện. Còn ta, thực ra đã đoán được ông ta cất thư tín ở nơi nào. Ngày đó, khi Hạ Hầu Tử Khâm tới Cảnh Thái cung, kỳ thực đã nói cho ta biết.

Hấn muốn Cố Khanh Hằng đích thân đi tìm là muốn dùng cơ này để tha cho Cố Khanh Hằng.

Lập công chuộc tội, không phải sao?

Ta hỏi nhiều đến thế là muốn làm rõ nguyên nhân Cố đại nhân làm như vậy. Bây giờ mọi điều đều đã sáng tỏ, hóa ra chỉ là do lòng lang dạ sói của Nam Chiếu.

Khi Tấn Vương tiến lên, không đợi y lên tiếng, ta giành nói trước: “Cố Khanh Hằng biết thư tín thông đồng với địch ở đâu.”

Tấn Vương hiển nhiên giật mình sửng sốt, có điều nhìn dáng vẻ chắc chắn của ta, y cũng không tiện nói gì. Cho mọi người lui hết, ta vào trong một mình.

Thấy ta tiến vào, Cố Khanh Hằng không quan tâm đến vết thương trên người, lao ra. Ta vội đỡ huynh ấy, nhỏ giọng trách: “Huynh vẫn bị thương, còn không nằm xuống?”

Huynh ấy nhìn ta thật kĩ rồi mới nói: “Ta lo lắng, hấn không thể ra ngoài tìm muối. May quá, muối đã bình an trở lại.”

Huynh ấy đứng không vững, ta đỡ lấy huynh ấy, dìu huynh ấy ngồi xuống, phát hiện vết thương của huynh ấy đã thấm máu ra mảnh vải xô quần bên ngoài. Ta vô cùng sợ hãi, vội nói: “Miệng vết thương bị hở rồi!”

Nhưng dường như huynh ấy không biết đau, kéo tay ta, lắc đầu, nói: “Không sao!” Nói xong, huynh ấy đưa tay giữ lấy vết thương.

Ta vội đứng lên, nói: “Muội đi truyền thái y.”

“Không!” Huynh ấy kéo tay ta không buông, khẩn cầu ta. “Muội hãy giúp ta cầu xin Hoàng thượng tha cho cha ta.”

Quay đầu nhìn huynh ấy, ta cười khổ. “Cho dù ông ấy đối xử với huynh như vậy, huynh vẫn không thể bỏ mặc ông ấy, đúng không?” Cố Khanh Hằng mà ta quen xưa nay không bao giờ ghi hận, bởi vậy mới trong sáng đến mức khiến ta đau lòng.

Huynh ấy cúi đầu, nói: “Hoàng thượng chỉ nghe lời muội, ngoài ra, người không nghe lời ai khác.”

“Nhưng huynh cũng biết tính cách của Hoàng thượng, chúng ta cũng phải giữ thể diện cho người, không phải sao?” Huynh ấy dường như kinh ngạc, ngược mắt nhìn ta, ta tủm tỉm cười. “Thể diện của Hoàng thượng nằm trong tay huynh.”

Huynh ấy càng kinh ngạc, không đợi huynh ấy hỏi, ta nói thẳng: “Không cần lo lắng, cha huynh đâu thực sự muốn giết huynh chứ!”

Bọn họ, một người rất yêu thương con, cho nên tinh thần mới bị rối loạn, một người luôn kính trọng phụ thân của mình, cho nên mới đau lòng, tuyệt vọng.

Trong ánh mắt dần hiện lên vẻ vui mừng, huynh ấy nghiêng răng, hỏi: “Thật không?”

Ta gật đầu. “Muội đã lừa huynh khi nào chưa?”

Cuối cùng huynh ấy bật cười.

Ta nói: “Trước tiên, để thái y khám cho huynh.”

Lần này, huynh ấy không cự tuyệt.

Thái y đến, cởi y phục của huynh ấy ra, thay thuốc cho huynh ấy, băng bó lại rồi mới lui xuống. Sắc mặt huynh ấy nhợt nhạt nhưng tinh thần rất tốt.

Ta tiến lên, nói: “Ý của Hoàng thượng là muốn huynh lấy được thư tín thông đồng với giặc từ chỗ cha huynh, sau đó dùng cái cớ huynh lấy công chuộc tội để miễn tội chết cho cả hai.”

Huynh ấy gật đầu. “Huynh biết, cha huynh trước sau không chịu nói.”

Ta khẽ cười. “Vừa nãy muội tới, ông ấy đã nói rồi.”

Huynh ấy không tin nổi, nhìn ta với vẻ vui mừng, nói: “Thật ư?”

“Ừ!” Ta đáp lời, cúi người nói với huynh ấy. “Có điều, huynh phải đích thân đưa người đi lấy. Muội nói với bên ngoài, Cố đại nhân đã nói cho huynh việc này, còn huynh chẳng qua chỉ cải tà quy chính.”

Huynh ấy thở dài, nói: “Tam Nhi, muội thật là giỏi.”

Ha, không phải ta giỏi, là do Hạ Hầu Tử Khâm vốn không muốn giết huynh ấy. Còn Cố đại nhân, đó hoàn toàn là vì niệm tình Cố Khanh Hằng.

Khom người, ta nói thào vào tai huynh ấy.

Ánh mắt huynh ấy lộ rõ vẻ kinh ngạc. “Ồ đó?”

72. Chương 72

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của huynh ấy, ta mỉm cười. Huynh ấy muốn ngồi dậy, ta vội ấn huynh ấy xuống, nghe huynh ấy nói: “Vậy ta đi ngay!”

Ta lắc đầu. “Không, bây giờ sao huynh có thể đi? Ít nhất phải dưỡng thương cho khỏe đã.”

“Nhưng huynh không đợi được.” Huynh ấy nhún mày, nói.

Ta gật đầu, sao ta không biết chứ, song ta quan tâm tới sức khỏe của huynh ấy hơn.

“Tam Nhi...”

Huynh ấy còn muốn nói nhưng ta ngắt lời, nói nhỏ: “Khanh Hằng, huynh phải nhớ, Hoàng thượng có ý định tha cho hai người, đó là long ân vô cùng to lớn.” Bằng không, là một quân vương thì không nên nhân từ, mềm mỏng. Theo ý của ta thì nn xử Cố đại nhân tội chết, thế nhưng nhìn người trước mặt, ta lại không nỡ. Còn Hạ Hầu Tử Khâm nghĩ tới ơn cứu mạng của Cố Khanh Hằng đã là vượt quá mức độ nhẫn nại của hân rồi.

Nhìn huynh ấy, ta nói tiếp: “Cho nên huynh phải dưỡng thương cho khỏe, việc này không thể nóng vội.” Ta chỉ sợ hoàng đô vẫn còn cá lộng, e rằng tới lúc đó, bọn chúng nhìn thấy Cố Khanh Hằng, sẽ không tha cho huynh ấy. Suy cho cùng, bọn chúng không phải Cố đại nhân, không cần quan tâm tới tình thân phụ tử.

Cuối cùng huynh ấy cúi đầu, nghiêng răng không nói gì.

Ta thở dài một tiếng. “Mấy ngày này, thiết thời cho huynh rồi. Rất nhanh thôi, huynh sẽ có thể ra ngoài.”

Mãi sau mới thấy huynh ấy gật đầu. Lúc đi ra, ta dặn dò thị vệ trông nom huynh ấy cho tốt, kêu thái y tới thăm bệnh hằng ngày.

Tần Vương đưa ta ra khỏi thiên lao, nhíu mày hỏi: “Bản vương không biết rốt cuộc nơi cất giấu thư tín ở đâu?”

Ta khẽ cười. “Vương gia không cần bận tâm về việc này, Hoàng thượng đã nói, nếu Cố Khanh Hằng có thể lập công chuộc tội thì sẽ cho hần cơ hội. Đợi thương thế của hần chuyển biến tốt, Hoàng thượng sẽ có sự sắp đặt.”

Ánh mắt Tần Vương lóe lên tia kinh ngạc nhưng y không cố tiếp tục chủ đề này nữa. Một lúc sau, y lên tiếng: “Công chúa hồi cung luôn à?”

Ta chần chừ giây lát, nhìn y vẻ không hiểu rồi gật đầu. “Đương nhiên, nếu không phải như vậy thì vương gia cho rằng bản cung nên đi đâu?”

Y khẽ cười, lắc đầu, nói: “Bản vương không có ý đó.” Dừng lại giây lát, y lại nói: “Khi nghe nói công chúa dẫn quân đánh cho Bắc Tề đại bại, bản vương vẫn nghĩ rốt cuộc là nữ tử như thế nào mới có thể oai hùng như vậy.”

Ngoái đầu nhìn y, ta mỉm cười, nói: “Bây giờ đã nhìn thấy, vương gia thấy bản cung thế nào?”

Y cười lúng túng. “Bản vương cảm thấy không hề giống. Công chúa thâm tàng bất lộ, thật khiến bản vương bội phục!”

Ta mỉm cười không đáp, chỉ vịn tay Tư Âm tiến lên. Vốn dĩ muốn mượn cớ để nói bóng nói gió đến Văn Lương nhưng nghĩ một chút, cuối cùng ta lại thôi. Phương Hàm cũng đã đi, cho dù ban đầu Văn Lương có giúp Phương Hàm giấu giếm ta, ta cũng không muốn truy cứu nữa.

Hãy để trong lòng ta còn giữ lại một phần tốt đẹp duy nhất này. Nghĩ như vậy, khóe miệng ta mỉm cười, vịn tay Tư Âm bước vào loan kiệu. Dựa lưng vào tấm đệm mềm phía sau, tay ta khẽ siết chặt, nếu ta đoán không sai, nơi cất giấu thư tín chính là ở ngoại ô hoàng đô, căn cứ bí mật huấn luyện thích khách.

Hạ Hầu Tử Khâm nói đã tìm rất nhiều lần ở Cổ phủ nhưng không có kết quả. Hần còn nói, có lẽ thư tín không ở Cổ phủ, mà giấu ở nơi khác. Câu nói đó của hần chính là đang ám thị cho ta, chẳng qua hần muốn trao cơ hội này cho Cố Khanh Hằng. Cố đại nhân không chịu nói, hóa ra Hạ Hầu Tử Khâm đã đoán ra, thế nhưng hần không muốn nói toạc móng heo, đúng như ta nói, chúng ta phải trả lại thể diện cho hần.

Hít thật sâu, Hạ Hầu Tử Khâm có thể đối xử với Cố Khanh Hằng như vậy, ta thật sự rất cảm kích.

Hồi cung, ta về Cảnh Thái cung nghỉ ngơi. Lúc đi vào, ta trông thấy Tường Thụy đang từ sân bước tới, thấy ta trở về, y vội vàng hành lễ.

Thái độ của y đối với ta tốt hơn trước một chút, ta không biết có phải do những lời ta hỏi y khi đó không. Xảy ra chuyện của Phương Hàm, ta từng không nghi ngờ tất cả bọn họ, nhưng bây giờ ta lại cảm thấy hoang mang.

Lúc ta đi tới trước mặt y, y đột nhiên gọi ta: “Công chúa!”

Ta hơi ngẩn người, nghe tiếng bước chân y chạy lên, vòng qua người ta, cúi đầu nói: “Công chúa, hôm nay nô tài nghe nói Thục Phi nương nương biếm Thẩm Tiệp dư vào lãnh cung nhưng Hoàng thượng... không đồng ý.”

Lời của y khiến ta sững sờ.

Tối qua ta đã biết việc Diêu Thục phi muốn đưa Thẩm Tiệp dư vào lãnh cung. Ta vốn cho rằng mặc dù lời nói của nàng ta không tương đương với thánh chỉ nhưng Hạ Hầu Tử Khâm giao việc này cho nàng ta xử lý, vậy thì thánh chỉ đó chỉ là hình thức, song không ngờ Hạ Hầu Tử Khâm lại không đồng ý.

Ta buột miệng hỏi: “Thế Thẩm Tiệp dư bây giờ thế nào?”

“Tạm thời bị nhốt ở Thu Ba cư, ý của Hoàng thượng là muốn suy nghĩ thêm.” Y vẫn cúi đầu nói.

Ta mím môi, Hạ Hầu Tử Khâm làm vậy thật khiến người ta khó hiểu.

Nhìn chằm chằm người trước mặt, ta khẽ hỏi: “Tại sao ngươi lại muốn nói cho bản cung biết việc này?”

Tường Thụy nhỏ giọng đáp: “Nô tài cho rằng công chúa muốn biết.”

Không biết vì sao, câu nói này của y khiến ta nhớ tới chuyện trước kia. Khi ấy, có chuyện gì, bọn họ đều chủ động quay về nói với ta. Ai nấy trong số họ đều là đôi mắt và đôi tai của ta nơi hậu cung.

Vành mắt hơi đỏ, không biết từ khi nào những việc như vậy dần thay đổi, đến nỗi bản thân ta cũng không phát hiện ra.

Nghiêng mặt đi, ta nói: “Bản cung biết rồi, ngươi lui xuống trước đi!”

Y không chần chừ, gạt đầu vâng lời, xoay người lui xuống.

Tư Âm theo ta vào phòng, đóng cửa phòng xong, nàng ta mới nhỏ giọng hỏi: “Vì sao Hoàng thượng không giữ thể diện cho Thục phi nương nương trong việc này nhỉ?”

Lời nói của nàng ta khiến ta kinh ngạc.

Đúng thế, ta đã hồ đồ rồi, ta nên nghĩ ra, Hạ Hầu Tử Khâm hành động khác thường nhưng đã không giữ thể diện cho Diêu Thục phi. Về lý mà nói, hắn đã giao việc này cho Diêu Thục phi thì không nên để xảy ra tình huống như vậy.

Điều gì khiến hắn làm vậy?

Suy đi nghĩ lại cũng không có kết quả.

Buổi tối lại truyền đến tin, Thảm Tiệp dư cuối cùng cũng bị biếm vào lãnh cung.

Lúc Tư Âm nói tới việc này với vẻ đương nhiên phải thế, ta lại trầm mặc.

Hắn suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng lại đồng ý nhốt Thảm Tiệp dư vào lãnh cung. Vì sao phải mất đến nửa ngày?

Ngón tay run run, không phải Hạ Hầu Tử Khâm muốn suy nghĩ mà là không thể để Thảm Tiệp dư vào lãnh cung, bởi vì trong lãnh cung còn có một người khác.

Nếu ta nghĩ không nhầm, đó chính là... Dao Phi.

Ta bỗng dưng bật dậy, Tư Âm giật mình, vội tiến lên hỏi: “Công chúa sao thế?”

Ta vội sức tỉnh, mới phát hiện mình đã thất thố. Ta nên nghĩ ra từ lâu, không phải Hạ Hầu Tử Khâm vẫn giấu Dao Phi ở đâu đó ư? Đêm ấy, hắn vội vàng muốn Triều Thần thay thế Dao Phi nên không có thời gian để đưa người ra ngoài, nơi duy nhất có thể giấu người trong cung chỉ có lãnh cung.

Nơi đó cách chính điện phía trước khá xa. Quan trọng nhất là lãnh cung bây giờ không có một ai.

Còn việc làm thế nào để Dao Phi ở đó mà không gây ra động tĩnh gì, ta nghĩ hắn đương nhiên có thủ đoạn của mình.

Cho nên bây giờ mới có thể đưa Thảm Tiệp dư vào, nếu không tất cả đều bại! Hạ Hầu Tử Khâm muốn giữ lại tính mạng cho Dao Phi, giấu lâu như vậy, dĩ nhiên vẫn muốn giấu. Ta cũng không định hỏi về việc này, có lẽ lần này, hắn sẽ đưa nàng ta xuất cung. Còn nàng ta đi đâu, đương nhiên do Hạ Hầu Tử Khâm quyết định, nhưng cho dù thế nào, đời này kiếp này nàng ta không thể hồi cung được nữa, cũng không thể có bất kỳ mối liên hệ nào với hắn.

“Công chúa...” Tư Âm thấy ta im lặng, bèn gọi ta một tiếng.

Ta mím cười, lắc đầu nói: “Không sao, ta chỉ hơi mệt, ta muốn nghỉ ngơi sớm một chút.”

Nàng ta vội gạt đầu, dịu ta, nói: “Vậy nô tỳ hầu hạ nương nương nghỉ ngơi.”

Xoay người đi tới bên giường, ta nằm xuống. Tư Âm đắp chăn cho ta, thổi tắt ngọn đèn giữa phòng, để lại duy nhất ngọn đèn nhỏ trong góc, sau đó mới khẽ khàng đóng cửa, đi ra. Nằm trên giường, ta nghĩ đến rất nhiều việc xảy ra gần đây, làm thế nào cũng không ngủ được.

Lo lắng cho vết thương trên người Cố Khanh Hằng, ta biết, hôm nay ta đã nói như vậy, huynh ấy sẽ nghe lời ta mà chờ đợi, thế nhưng ta cũng biết lòng huynh ấy bất định. Thở dài một tiếng, ta không thể ở bên cạnh huynh ấy. Ta trở mình, nhìn bóng dáng朦胧 lung trong tấm cung, không biết vì sao trước mắt lại trở nên mơ hồ.

Dường như nghe thấy có tiếng bước chân đi từ ngoài vào, ta thoáng giật mình, cửa đã mở. Dưới ánh đèn mờ, chiếc long bào màu vàng chói mắt đến dị thường. Ta vội ngồi dậy, đúng lúc hấn ngược mắt nhìn, cánh cửa phía sau đã được nhẹ nhàng khép lại.

Hấn bước lên, hỏi: “Sao còn chưa ngủ? Trẫm không cho người khác gây tiếng động, sợ đánh thức nàng.”

Ta cũng không đáp, chỉ hỏi: “Sao muộn thế này Hoàng thượng mới qua?”

Hấn cười gượng, nói: “Trẫm không ngủ được.”

Ta ngẩn người, thấy hấn đã cởi hài rồi lên giường. Ta giơ tay cởi long bào cho hấn, hấn nghiêng người nằm xuống, vươn tay ôm lấy ta.

“Hoàng thượng...” Ta

Hấn lắc đầu, vùi mặt vào cổ ta, thì thầm: “A Tử, trong lòng trẫm đang rất rối loạn.”

Kéo chăn đắp lên người hấn, ta hỏi: “Hoàng thượng rối loạn điều gì?”

Song hấn không trả lời.

Để mặc hấn ôm, ta cũng im lặng. Rất lâu sau, ta tưởng hấn đã ngủ, bỗng thấy hấn cất tiếng: “Hôm nay nàng tới thiên lao, tình hình bên đó thế nào?”

Ta ngược mắt nhìn hấn, hấn không hề mở mắt, hơi thở cũng khẽ khàng. Ta bèn nói: “Không dám vào chỗ hiểm, nghỉ ngơi vài ngày là không vấn đề gì. Về phía Cố đại nhân, thiếp cũng hỏi rồi, đại để đã biết chỗ giấu thư tín.”

Lông mi hấn khẽ lay, hấn vẫn không mở mắt, chỉ khẽ cười, nói: “Không hổ là A Tử của trẫm.”

Ta cười khẽ. “Điều đó phải tạ ơn tấm lòng của Hoàng thượng.”

Hấn có chút đắc ý. “Đừng tưởng nàng dâng trẫm lên tận trời xanh là sau này có việc gì, trẫm đều có thể theo ý nàng nhé!”

Ta phì cười. “Hoàng thượng không cần theo ý thiếp, những việc Hoàng thượng làm, thiếp đã rất cảm kích rồi, Khanh Hằng cũng vậy.”

Cánh tay đang ôm ta khẽ siết chặt, hấn than thở: “Trẫm luôn sợ mình vẫn làm chưa đủ tốt.”

Đáy lòng xót xa, ta ôm lấy hấn, khẽ nói: “Hoàng thượng làm rất tốt!” Lúc nói lời này, ta không khỏi nghĩ tới việc Thẩm Tiệp dư bị biếm vào lãnh cung hôm nay, đương nhiên cũng nghĩ tới việc của Dao Phi.

Cần môi, ta có thể không hỏi đến những việc này.

Mãi khuya ta mới ngủ thiếp đi.

Hôm sau, ta không biết người bên cạnh đã dậy từ lúc nào. Cười chán nản, xem ra ta thật sự đã quá mệt mỏi nên ngủ mê mệt!

Thiên Phi bị cấm túc, còn cấm bất kỳ người nào tới thăm, Thiên Lục cho dù oán hận cũng không thể nói gì. Nàng ta cũng không tới Cảnh Thái cung của ta. Lần trước tới cầu xin ta chuyện của Cố Khanh Hằng, ta không đồng ý, với tính cách của nàng ta thì sẽ không có lần thứ hai.

Ba hôm sau mới nghe tin Cố Khanh Hằng đưa người tới căn cứ bí mật huấn luyện thích khách. Lúc nhận được tin, ta đang nằm nghỉ ngơi trên nhuyễn tháp. Tư Âm vội vàng chạy vào, cười nói với ta: “Công chúa,

người đứng là thần! Nô tỳ nghe nói, đã tìm được thứ Hoàng thượng cần rồi! Vừa nãy Tần Vương vào cung, bây giờ đang bàn bạc với Hoàng thượng trong Ngự thư phòng!”

Nàng ta không biết thứ Hạ Hầu Tử Khâm muốn là gì, có điều, nghe nàng ta nói, ta cũng tin rằng thực sự đã tìm thấy.

Khẽ thở dài, vẫn may là ta và hắn đoán đúng, không đoán sai.

Hai hôm sau liền nghe nói Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, Cố Khanh Hằng đái công chuộc tội, được miễn tội chết. Cố đại nhân bị cách chức quan đại học sĩ, mấy đời không được thu nhận, còn Cố Khanh Hằng khi trở về hoàng đô chưa kịp khôi phục thân phận tướng trấn thủ hoàng đô nên giờ đây đương nhiên không có chức quan mà bãi bỏ.

Trên thánh chỉ không hề nhắc tới việc Cố Dịch Vân thông đồng với địch phản quốc.

Ta cũng không biết trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm có dự tính gì, song hắn đã bốn ngày không tới Cảnh Thái cung, cho dù ta muốn hỏi cũng không có cơ hội. Có lẽ bây giờ hắn đang chuẩn bị một cách chu đáo, đợi ổn thỏa sẽ bắt đầu chiến tranh với Nam Chiếu.

Ta lại đợi ở Cảnh Thái cung hai ngày nữa thì nghe được tin Hạ Hầu Tử Khâm triệu kiến Cố Khanh Hằng. Ta còn đang kinh ngạc, không hiểu vì sao đột nhiên y lại triệu kiến huynh ấy, sau khi nghe Tư Âm nói xong, ta bèn đứng dậy, đi ra ngoài.

Tư Âm vội đuổi theo, hỏi: “Công chúa có cần chuẩn bị loan kiệu không?”

Ta nghĩ một chút rồi lắc đầu, nói: “Không cần đâu.” Dứt lời, không nhìn nàng ta, ta đi thẳng ra ngoài.

Tư Âm chạy chậm theo, nói: “Công chúa, người đi chậm thôi!”

Sải bước được một đoạn, ta bỗng dừng lại, ngẫm nghĩ giây lát, lại đi sang đường khác. Cho dù Hạ Hầu Tử Khâm triệu kiến Cố Khanh Hằng vì việc gì, ta cũng không thể chạy thẳng tới Ngự thư phòng, Hậu cung không được phép can thiệp chính sự, huống chi ta bây giờ vẫn chưa phải là phi tử của hắn.

Đứng trên hành lang, ta biết Cố Khanh Hằng ra khỏi Ngự thư phòng, ắt phải đi qua đây, vậy thì ta đợi ở đây là được.

Quả nhiên, đợi một lúc liền thấy Cố Khanh Hằng đi tới. Ta để Tư Âm đứng yên tại chỗ rồi vội vàng tiến lên, huynh ấy nhìn thấy ta, thoáng kinh ngạc, bất giác bước nhanh hơn.

Huynh ấy tiến lên hành lễ với ta rồi nói: “Công chúa!”

Ta vội lên tiếng: “Không cần đa lễ!” Quan sát kĩ huynh ấy, thấy sắc mặt huynh ấy không tốt, ta lo lắng hỏi: “Vết thương trên người huynh thế nào rồi?”

Huynh ấy sững người, lập tức lắc đầu. “Không sao rồi.”

Nghe vậy, ta cũng an lòng. Nhìn huynh ấy, ta nói: “Hoàng thượng làm vậy chỉ là tạm thời, khi nào đến lúc sẽ tìm cơ hội cân nhắc huynh.”

Song huynh ấy khẽ cười, lắc đầu nói: “Ban đầu, ta tiến cung chỉ vì muốn bảo vệ muội, bây giờ xem ra không cần nữa rồi. Kỳ thực, chỉ cần muội sống tốt, ta ở đâu cũng vậy thôi.”

Sống mũi cay cay, nhớ tới khi đó, ta muốn huynh ấy xuất cung, huynh ấy sống chết không chịu, nói vì ta sống không tốt cho nên huynh ấy mới phải ở lại. Giờ đây huynh ấy lại nói như vậy...

Thực ra ta sống rất tốt, nếu huynh ấy không muốn vào cung nữa, đương nhiên ta tôn trọng huynh ấy, chỉ bởi vì ngay từ đầu ta đã biết, tính cách huynh ấy không thích hợp với cuộc sống như thế này.

Ta cố nở nụ cười. “Trước đây đã vất vả cho huynh rồi.”

Huynh ấy lắc đầu. “Sao lại vất vả? Là vui mừng

Khóe môi khẽ cười, huynh ấy xưa nay đều như vậy, tất thấy mọi việc đều vì ta, đến nói chuyện cũng thế.

Hít hít mũi, ta cười, hỏi: “Vì sao Hoàng thượng lại đột nhiên triệu kiến huynh vậy?”

Huynh ấy cười nhạt. “Giống như muối nói, Hoàng thượng muốn động viên ta, nhưng trong lòng ta nào để ý đến việc đó. Cha ta phạm phải tội chết, Hoàng thượng niệm tình ta mà không giết ông ấy, ta có gì bất mãn chứ? Hơn nữa, giờ đây muối đã ổn, trong lòng ta chỉ thấy vui mừng.”

Ta gật đầu, Cố Khanh Hằng là một nhân tài, Hạ Hầu Tử Khâm luôn biết rõ điều này, hẳn xưa nay công tư rất phân minh.

Ta vừa định lên tiếng liền thấy hai người từ xa vội vã đi tới.

Lúc đi đến trước mặt chúng ta, một người có vẻ hoảng hốt, một người không cẩn thận bị ngã ở góc rẽ. Gã thái giám dẫn đường cho người kia vội nói: “Ôi trời, còn không mau lên!”

Ta tiến lên, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Thái giám kia quay đầu, nhìn thấy ta, bỗng chốc không nói nên lời. Mặt Cố Khanh Hằng biến sắc, huynh ấy vội bước lên, túm lấy vạt áo người dưới đất, cau mày hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này ta mới nhìn rõ, người ngã dưới đất không mặc phục trang trong cung, ta chỉ nhìn là nhận ra, đó là gia đình của Cố phủ.

Trái tim như thắt lại, trong lòng ta dâng lên một dự cảm xấu.

Gia đình run rẩy, thấy người trước mặt là Cố Khanh Hằng bèn lắp bắp nói: “Thiếu... thiếu gia, lão gia xảy ra chuyện rồi! Lão gia...”

“Cái gì?” Cố Khanh Hằng run người, nghiêm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Gia đình đó run rẩy, nói không ra lời, công công bên cạnh ta bèn nói: “Cố lão gia chết rồi.”

Ta cảm thấy đầu óc trống rỗng, Cố Dịch Vân đã chết.

Sắc mặt của Cố Khanh Hằng bỗng trở nên tái mét, huynh ấy quay phắt người, xông tới chỗ công công kia. “Người nói lại lần nữa xem!”

Công công đó sợ tái mặt, nhất thời không nói nổi một câu.

Huynh ấy ngây người, đột nhiên xoay người chạy nhanh về phía trước. Ta giật mình kinh hãi, vội kêu: “Còn không mau đuổi theo! Phái người theo y xuất cung!”

Công công bên cạnh vội định thần, vâng lời đuổi theo. Gia đình của Cố phủ run rẩy đứng lên, vừa định đi thì bị ta gọi lại, nghiêng rằng, nói: “Không cần đuổi theo, người theo bản cung đi gặp Hoàng thượng!” Vãn nên nói cho hẳn nghe tường tận mọi việc.

Gã kinh ngạc ngoái đầu nhìn ta, ta đã vội bước về hướng Ngự thư phòng. Bên ngoài Ngự thư phòng, Lý công công thấy ta vội vàng tới, liền ra nghênh đón. “Công chúa, bây giờ Hoàng thượng... Ồi, công chúa...”

Ta không kịp nghe y nói, chỉ bảo: “Đi bẩm báo bản cung có việc gấp!”

Lý công công bị dáng vẻ của ta dọa cho hết hồn, vội gật đầu, lao vào trong, rất nhanh sau đó đã đi ra, nói với ta: “Mời công chúa!”

Ta ngoảnh đầu nhìn gã gia đình của Cố phủ một cái, nói: “Theo bản cung vào trong!”

Bên trong, bất ngờ trông thấy Tấn Vương cũng có mặt.

Hạ Hầu Tử Khâm ngược mắt nhìn ta rồi đưa mắt nhìn gã gia đình của Cố phủ đứng sau ta, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Kẻ đứng sau ta run rẩy, lập cập quỳ xuống, khấu đầu nói: “Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn tuế!”

Tấn Vương cũng ngạc nhiên, nhỏ giọng hỏi: “Hắn là ai?”

Ta ngược mắt nhìn về phía Hạ Hầu Tử Khâm, tiến lên, nghiêng rằng nói: “Gia đình của Cố phủ vào cung nói Cố Dịch Vân đã chết.”

Lời vừa thốt ra, hai người trước mặt đều bàng hoàng, sững sốt. Mặt Hạ Hầu Tử Khâm hẳn buông thõng trong tay xuống, sải bước tới, trầm giọng hỏi: “Cố Dịch Vân đã chết?”

Đúng, ta cũng không tin.

Quay đầu nhìn kẻ đang quỳ dưới đất, gã vẫn cúi đầu, toàn thân không ngừng run rẩy, không dám ngẩng lên.

Ta nhìn gã, nói: “Hoàng thượng đang hỏi ngươi, còn không bẩm báo chi tiết việc này!”

“Vâng, vâng!” Gã gia đình vẫn cúi đầu, nói. “Hôm nay, lúc quản gia tới đưa cơm cho lão gia, phát hiện... phát hiện lão gia đã chết trong phòng...”

Hai tay bắt giác siết chặt, ta nghe thấy Hạ Hầu Tử Khâm nghiêm nghị hỏi: “Chết thế nào?”

“Bị... bị giết.” Gia đình run rẩy trả lời.

Ta chỉ cảm thấy tim thất lại, có người ám sát! Song ta không nghĩ ra được, Hạ Hầu Tử Khâm đã tước chức quan của ông ta, cũng đã tìm thấy thư tín câu kết với giặc của ông ta, vì sao vẫn có người muốn giết ông ta để diệt khẩu?

Như vậy há chẳng phải là hành động thừa thừa ư?

Sắc mặt Hạ Hầu Tử Khâm bỗng trở nên tái mét, mãi sau vẫn không thốt nổi một câu.

Tần Vương nói với kẻ đang quỳ dưới đất: “Lui ra!”

Gã đó lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng khấn đầu cáo lui.

Tần Vương lại nói vọng ra bên ngoài: “Người đâu!”

Lý công công đẩy cửa vào, Tần Vương hạ giọng, nói: “Lập tức phái người tới Cổ phủ, phong tỏa tin tức Cố Dịch Vân tử vong!”

Nghe khẩu khí y có chút khác thường, nét mặt Lý công công thay đổi, vội vàng vâng lời lui xuống. Còn ta, đột nhiên có dự cảm xấu, dường như có thứ gì đó mà bọn họ đều biết, duy chỉ có ta là không biết.

Sau đó, nhớ tới mấy Hạ Hầu Tử Khâm đều bận rộn trong Ngự thư phòng, chưa từng qua Cảnh Thái cung, ta cũng không biết rốt cuộc hắn đang bận cái gì. Hôm nay lại thấy Tần Vương cũng ở Ngự thư phòng, hai người đóng cửa, ắt hẳn đang bàn bạc việc quan trọng nào đó.

Ta thấy Hạ Hầu Tử Khâm hơi lùi lại một bước, Tần Vương vội lên tiếng: “Hoàng thượng...”

Song hần giờ tay gia hiệu cho y không cần lên tiếng.

Tần Vương cúi đầu, nói: “Xin Hoàng thượng thứ tội.”

Hắn cười gằn một tiếng, lắc đầu. “Trẫm đã đánh giá thấp bọn chúng.”

Lời của họ khiến ta trở nên mơ hồ, khó hiểu, ta nhìn hai người trước mắt, cuối cùng không kìm được, cất tiếng hỏi: “Hoàng thượng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn ngập ngừng giây lát, xoay người lấy thư trên bàn, đưa cho ta, khẽ nói: “Tự nàng xem đi!”

Ta giờ tay nhận lấy, ánh mắt dừng lại trên chiếc bàn phía sau hắn, ở đó còn rất nhiều phong thư như vậy, có cái đã mở, có cái chưa mở. Còn cái trong tay ta mới bóc chưa lâu.

Ta do dự, cuối cùng rút phong thư trong đó ra.

Mở ra, trên thư có vài ba câu, chỉ có một ý, đó là bốn năm trước, Hạ Hầu Tử Khâm mưu quyền đoạt vị, phóng hỏa Đông cung, bấy giờ Thái tử còn sống, hô hào các trung thần trung thành với vương triều Tuân gia đưa Thái tử đăng cơ xưng đế.

Ngón tay run run, ta ngược mắt nhìn người trước mặt, hắn quay người, nói: “Đồng thư tín này là do Cố Khanh Hằng đem về. Trẫm đã xem qua tất cả, nội dung đều như nhau.”

Nào có ai ngờ những thứ Cố Dịch Vân giấu đi chẳng phải thư tín câu kết với giặc mà lại thế này! Cho nên khi đó ông ta mới không công bố nội dung của thư tín. Ta luôn cảm thấy kỳ lạ, đã nắm được thư tín câu

kết với giặc, mà Hạ Hầu Tử Khâm luôn không muốn tha cho Nam Chiếu, vậy mà lại không thể lấy cớ này để khởi binh... Nhưng bây giờ, cuối cùng ta đã biết vì sao.

Ta buột miệng hỏi: “Vậy

Tần Vương đáp: “Lúc hần mang về, chưa từng xem qua những phong thư này.”

Bởi vì chúng đều được dán kín nên đã được đọc qua hay chưa, chỉ nhìn một cái là biết. Ta hiểu tính cách của Cố Khanh Hằng, huynh ấy không phải kiểu người đọc lên. Ta cũng biết việc này nhất định do Hoàng hậu Nguyên Trinh giở trò.

Chúng ta mưu tính lâu như vậy nhưng không ngờ vẫn bị Nam Chiếu đi trước một bước.

Tần Vương lại nói: “Những thư tín này e là rất nhiều người nhận được.”

Lời của y, sao ta lại không hiểu? Chỉ cần những người nhận được thư tín này nghe được tin Cố Dịch Vân bị ám sát, người đầu tiên bị nghi ngờ chắc chắn chính là Hạ Hầu Tử Khâm.

Ban đầu tổng Cố Dịch Vân vào ngục, tội danh là có liên quan tới thích khách hành thích Hoàng đế, về điểm này, những người trong triều đều biết rõ. Ông ta mang tội danh như vậy song Hạ Hầu Tử Khâm lại bằng lòng hạ thánh chỉ thả người, hành động này của hần đã khiến rất nhiều người kinh ngạc.

Giờ đây Cố Dịch Vân đã chết, ai cũng sẽ cho rằng Hạ Hầu Tử Khâm chẳng qua chỉ giả vờ tha người rồi âm thầm hạ lệnh ám sát.

Cố Dịch Vân là nguyên lão của hai triều, động cơ “mưu sát” lão thần tiền triều của Hạ Hầu Tử Khâm còn không đủ rõ ràng ư?

Đã giết người, chứng tỏ có tật giết mình. Những người nắm trong tay văn kiện mật này sẽ càng tin tưởng chuyện Thái tử còn sống.

Mặc dù Tô Mộ Hàn vẫn còn sống thật nhưng ta biết việc này không liên quan tới y. Hoàng hậu Nguyên Trinh không biết y còn sống cho nên nàng ta đang lừa gạt! Trước tiên, nàng ta dùng Bắc Tề khởi binh để làm suy yếu thực lực của thiên triều, sau đó sử dụng chiêu gây rối lòng dân của thiên triều.

Nếu ta đoán không lầm, tiếp theo, Nam Chiếu sẽ nhân cơ hội này để khởi binh.

Khê siết chặt bàn tay, ta chỉ hy vọng người được Tần Vương phái đi có thể kịp thời phong tỏa Cố Dịch Vân bị ám sát.

Thế nhưng Cố Khanh Hằng...

Nghĩ tới dáng vẻ huynh ấy vội vã rời đi, trái tim ta như bị thít chặt. Ta không biết huynh ấy có hiểu lầm Hạ Hầu Tử Khâm hay không. Có thể huynh ấy sẽ cho rằng hôm nay Hạ Hầu Tử Khâm đột nhiên triệu kiến huynh ấy là vì muốn tách huynh ấy ra.

Nghĩ như vậy, lòng ta trở nên rối rắm.

Cả ba người đều im lặng, một lát sau, Tần Vương mới lên tiếng: “Hoàng thượng, để thần qua Cố phủ xem sao.”

Thấy Hạ Hầu Tử Khâm gật đầu, Tần Vương mới lui xuống. Lúc đi qua ta, y nhìn ta một cái nhưng không nói gì, đi thẳng ra ngoài.

Ta và Hạ Hầu Tử Khâm đứng đối diện với nhau, song hần không nhìn ta, đôi môi mỏng mím chặt, không thốt một lời.

Chân chừ giây lát, cuối cùng ta bước lên, nói: “Hoàng thượng, những việc phải làm, chàng đều đã làm cả rồi, thế nhưng ta ở chỗ sáng, địch ở chỗ tối, khó mà đề phòng được.” Ban nãy Tần Vương nói mong hần tha tội, vậy thì chắc chắn hần đã giao việc bảo vệ Cố Dịch Vân cho Tần Vương, thế nhưng rốt cuộc kẻ khác vẫn ra tay được.

Hắn khẽ “hừ” một tiếng rồi nói: “Hoàng hậu Nguyên Trinh quả thật tính toán rất tốt, nàng ta gấp nghề giang sơn này của trẫm không chỉ mới ngày một ngày hai, trẫm ngày càng tán thưởng trí thông minh của nàng ta đấy!”

Ta sững sờ, còn đang không biết hắn có ý gì liền nghe thấy giọng nói của Lưu Phúc truyền vào từ bên ngoài: “Hoàng thượng, Thái hậu đã đến.”

Hắn nhìn ra phía cửa theo phản xạ, trầm giọng nói: “Mau mời vào!”

Ta rất kinh ngạc, lúc này Thái hậu đột nhiên đến, chẳng lẽ đã nghe được chút tin tức gì ư? Nhưng chẳng phải Hạ Hầu Tử Khâm đã nói phải phong tỏa tin tức sao?

Ta còn đang suy nghĩ thì đã thấy Thái hậu vịn tay Thiển Nhi tiến vào, vừa đứng vững, bà đã để Thiển Nhi lui ra. Ta vội tiến lên hành lễ với bà, Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Sao m hậu lại đến?”

Thái hậu không nhìn ta, đi thẳng lên, nhỏ giọng nói: “Lúc ai gia vừa tới thì gặp Tử Úc, thấy hắn vội vội vàng vàng liền hỏi hắn. Sao, là thật à?”

Ta khẽ thở phào, nghe Thái hậu nói như vậy, thế thì tin tức chắc vẫn chưa bị truyền ra ngoài.

Hắn cũng không định giấu Thái hậu việc này, chỉ gật đầu, nói: “Vâng!”

Nghe vậy, nét mặt Thái hậu biến sắc, bà nghiêng răng, nói: “Hoàng hậu Nguyên Trinh rốt cuộc muốn làm gì? Ắ ta đi khắp nơi rao tin đồn nhảm Thái tử tiền triều vẫn còn sống, hồng làm động lòng người! Ắ ta làm thế, không phải là mang dã tâm của Tư Mã Chiêu à?”

Thái hậu là người thông minh, bà đã sớm đoán được tám, chín phần.

Về mặt của Hạ Hầu Tử Khâm trở nên rất khó coi, ta không biết có phải vì câu nói “đi khắp nơi rao tin đồn nhảm Thái tử tiền triều vẫn còn sống” của Thái hậu không. Thái hậu cho rằng Tô Mộ Hàn đã chết nhưng trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm biết rõ sự thật, bởi vì khi đó, chính miệng hắn hạ lệnh nói Hàn Vương đã chết, là hắn chủ động tha cho y.

“Hoàng thượng!” Ta tiến lên kéo áo hắn, khẽ gọi. Ta chỉ muốn cho hắn biết, việc này tuyệt đối không liên quan tới Tô Mộ Hàn, ta sẵn sàng cam đoan cho y.

Hắn lắc đầu, nói cho ta hay hắn không sao.

Thái hậu nhìn ta, lại nói: “Trong tay ả ta không hề có Thái tử, ai gia muốn xem xem, rốt cuộc ả ta sẽ diễn vở kịch này thế nào.”

“Việc này trong lòng trẫm tự có định liệu, mẫu hậu cứ hồi cung, trẫm muốn gọi mấy vị tướng quân vào cung bàn bạc một số việc.” Hắn nhìn Thái hậu, nhẹ nhàng nói.

Thái hậu do dự giây lát, cuối cùng gật đầu, lui ra.

Ta định cất bước đi nhưng hắn kéo cổ tay ta lại, giọng hắn vang lên: “Nàng ở lại đi, cùng trẫm nghe ý kiến của bọn họ.”

Ta sững người song hấtông tay, quay người đi. Nghĩ một lát, ta cất bước đi theo.

Thấy hắn gọi lớn: “Lưu Phúc!”

Cửa mở, Lưu Phúc vội vàng chạy vào. “Hoàng thượng có gì sai bảo ạ?”

“Truyền Trần Tướng quân và Dư Tướng quân vào cung gặp trẫm.”

“Vâng!”

Lưu Phúc lui xuống, ta kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, những tướng quân cùng hắn trở về từ Trường Hồ không chỉ có hai người, song hắn chỉ truyền có hai vị tướng quân này. Trong lòng ta đã hiểu rõ tất thấy, đứng trước tình huống quốc gia lâm nguy, các tướng quân đều có thể dũng mãnh giết giặc trên chiến trường, nhưng giờ đây là nội loạn. Chỉ có hai vị tướng quân là Trần Tướng quân và Dư Tướng quân hoàn toàn thuộc phái bảo hoàng. Những người khác cho dù không phải người trung thành với Tuân gia tiền triều thì cũng là những người dễ bị dao động.

“Hoàng thượng!” Ta bước lên, nắm tay hắn, lo âu nhìn hắn.

Nếu tìm thấy chứng cứ thông đồng với giặc giữa Cố Định Vân và Nam Chiếu, như vậy chỉ dựa vào việc Hoàng hậu Nguyên Trinh giết dây Cố Định Vân ám sát Hạ Hầu Tử Khâm, thiên triều có thể quang minh chính đại khai chiến với Nam Chiếu, không ai có thể nói gì. Nhưng bây giờ lại trở thành Hạ Hầu Tử Khâm mưu hại Thái tử tiền triều, mà Thái tử tiền triều vẫn chưa chết, Nam Chiếu muốn lấy cớ này để khai chiến, còn muốn làm tan rã thế lực trong triều của thiên triều.

Tất cả những điều này đều vô cùng bất lợi với Hạ Hầu Tử Khâm.

Hắn nắm ngược lại tay ta, quay đầu nhìn ta, mỉm cười, khẽ nói: “Không sao!”

Hai vị tướng quân nhanh chóng tiến vào. Hắn buông tay ta, nhìn thẳng xuống phía dưới.

Trần Tướng quân, Dư Tướng quân quỳ xuống, nói: “Mặt tướng tham kiến Hoàng thượng! Hoàng thượng vạn tuế!”

“Hai vị tướng quân miễn lễ!” Hắn lên tiếng.

Bọn họ tạ ơn rồi đứng lên, Trần Tướng quân cất lời hỏi: “Hoàng thượng triệu kiến gấp mặt tướng vào cung, không biết có việc gì?”

Hắn đưa thư tín trên bàn cho bọn họ rồi nói một lượt việc xảy ra ngày hôm nay.

Nét mặt Dư Tướng quân biến sắc, y giận dữ nói: “Sao lại có chuyện như vậy? Hoàng thượng, theo người thì chúng ta nên làm thế nào?”

Sắc mặt Trần Tướng quân cũng rất khó coi, y nắm chặt chuôi kiếm ở thắt lưng, trầm giọng nói: “Hoàng thượng, hoàng đô lúc này còn có các tướng quân khác.”

Dư Tướng quân nghiêm giọng nói: “Loạn thần tặc tử, tất cả mọi người đều có thể giết hắn! Trần Tướng quân lẽ nào còn sợ bọn chúng hay sao?”

Hạ Hầu Tử Khâm nhú mày, nói: “Các người chỉ có hai người, khi ấy, cùng trăm trở về hoàng đô ngoài các người còn có ba người khác. Luận binh lực, hai người các người không thể địch nổi.”

Nghe vậy, Dư Tướng quân mới bớt ngạo mạn, vừa định lên tiếng thì Trần Tướng quân nói: “Lúc Tấn Vương vào hoàng đô, chẳng phải cũng mang theo quân ư? Lẽ nào Tấn Vương cũng không thể dùng?”

Lời của ông ta như thức tỉnh người trong cơn mê, quả thật có thể dùng Tấn Vương.

Hạ Hầu Tử Khâm gật đầu, nói: “Trăm cũng có suy nghĩ như vậy, trận chiến này ở hoàng đô không thể để bùng phát, chỉ có thể áp chế. Trăm dùng người để áp chế.”

Binh lực của hai vị tướng quân, binh lực Tấn Vương mang về hoàng đô, thêm ngự lâm quân có sẵn trong hoàng đô, ba đội quân trấn áp ba vị tướng quân khác, chắc dư sức.

Quả thực giống như Hạ Hầu Tử Khâm nói, tất cả mạch máu của thiên triều đều nằm tại hoàng đô, nếu khai chiến ở đây, thiên triều chắc chắn sẽ bùng lên một trận sóng to gió lớn, lúc đó, e là không ai có thể dập tắt trong một chốc một lát.

Trần Tướng quân ôm quyền, nói: “Hoàng thượng nói phải, mặt tướng đi chuẩn bị ngay.”

Dư Tướng quân nghe vậy cũng cá lui.

Nhìn bóng lưng của bọn họ rời đi, ta bỗng lên tiếng: “Hoàng thượng vẫn sợ sẽ không giấu nổi tin tức à?”

Hắn gật đầu: “Trăm đương nhiên phải chuẩn bị.”

Ta biết, vạn lần không sợ, chỉ sợ một lần không may.

Một lát sau, ta lại nói: “Nếu hoàng đô thật sự xảy ra binh biến, Nam Chiếu đợi thời cơ dấy binh, Hoàng thượng dám đảm bảo Diêu Tướng quân không phản bội không?” Diêu Hành Niên mới là người ta lo nhất, không phải sao?

Hắn siết chặt bàn tay, bây giờ Hoàng hậu Nguyên Trinh dùng danh nghĩa của Thái tử để khai chiến, Diêu Hành Niên dù thế nào cũng là nguyên lão tiền triều, chẳng lẽ ông ta không động lòng?

Song Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Diêu Hành Niên sẽ không phản bội.”

“Sao Hoàng thượng có thể khẳng định như vậy?” Ta nhíu mày, nói. “Khi đó, trên mật thư ông ta gửi tới Trường Hồ đã viết Hoàng thượng trúng độc là vì trong thuốc nước của thiếp có độc, thiếp vẫn luôn tò mò, làm thế nào mà ông ta biết được việc này?”

Hạ Hầu Tử Khâm sững người, ngược mắt nhìn ta, nói: “Diêu Hành Niên khi ấy đang ở biên ải, chỉ tiếp xúc với duy nhất Nam Chiêu, nàng cho rằng làm sao ông ta biết?”

Lời của hắn khiến ta ngây người.

Hắn đứng thẳng dậy, tiến lên vài bước, chấp tay ra sau, nói nhỏ: “Nàng đã thề thốt chân thành rằng độc của trẫm không phải do tiên sinh của nàng hạ, trẫm cũng nghĩ rất nhiều, việc này có thể hiểu được. Năm đó, lúc Hoàng đế Đại Tuyên trúng độc, thuốc độc đến từ Nam Chiêu, mà bây giờ lại xuất hiện trong hậu cung của trẫm...”

Hắn nhìn ta một cái, ta cảm thấy trong lòng chấn động, buột miệng nói: “Hoàng hậu Nguyên Trinh!”

Hắn không đáp, chỉ nói: “Phương Hàm là truyền nhân của Ô tộc, lại là cung tỳ của tiền triều, lén lút qua lại với Hoàng hậu Nguyên Trinh, không phải là không có khả năng. Nhưng đáng tiếc, nàng ta chết nhanh quá, trẫm chưa kịp thẩm vấn.”

Trong lòng ta kinh hãi, Phương Hàm là người của Hoàng hậu Nguyên Trinh!

Hóa ra, Hạ Hầu Tử Khâm đã biết rõ, còn ta, chưa từng nghĩ rằng mình đã nhầm. Nàng ta hạ độc không phải vì Thanh Dương muốn giết Hạ Hầu Tử Khâm mà vì Hoàng hậu Nguyên Trinh! Nàng ta tự vẫn e là không hoàn toàn vì nghe được tin Thanh Dương đã chết, mà là bởi nhiệm vụ của nàng ta thất bại, nàng ta không thể sống tiếp, không thể để người ta nhận ra chủ mưu đứng sau nàng ta là ai! Ai vì chủ này, ai vì chủ này...

Hóa ra ý nàng ta là như thế này.

Siết chặt hai tay, cô cô à cô cô, tâm tư này của người giấu sâu thật đấy!

Phương Hàm trông thấy Thanh Dương mới thấy kinh ngạc, có lẽ đến lúc đó nàng ta mới biết Tô Mộ Hàn còn sống. Ta cảm thấy vui mừng, nàng ta chưa gửi tin này cho Hoàng hậu Nguyên Trinh. Bất luận là nàng ta không có cơ hội hay nàng ta không muốn nói, đối với ta đều đáng mừng.

Bằng không, với tính cách của Hoàng hậu Nguyên Trinh, nếu biết Tô Mộ Hàn thật sự vẫn còn sống, chắc chắn nàng ta dù phải đào ba thước đất cũng sẽ tìm cho ra y. Chỉ cần Tô Mộ Hàn còn sống, nàng ta càng có lý do quang minh chính đại để tấn công thiên triều.

Chính Hoàng hậu Nguyên Trinh chủ mưu việc hạ độc cho nên nàng ta ắt hẳn hiểu rõ nguồn độc trên người ta, thậm chí còn biết rõ nguồn độc ở đâu. Vì thế Diêu Hành Niên ở biên ải có thể nghe ngóng được tin này, tuy không biết thực hư thế nào song cũng không thể không có khả năng, sau khi ông ta biết, lập tức gửi thư tới Trường Hồ. Nghĩ lại, ông ta chỉ nói trong thư, thuốc nước trên người Đan Phi có độc.

Thuốc nước trên người, suy cho cùng là thuốc nước gì, ông ta cũng không viết rõ. Theo như ông ta nói, ông ta cũng không biết ta vẫn còn sống, chỉ nêu rõ sự thật thuốc nước trên người ta trước đó có độc.

Nghe Hạ Hầu Tử Khâm nói vậy, mọi điều bất hợp lý đều đã được giải thích thấu đáo.

Diêu Hành Niên sẽ không làm phản, bởi vì ông ta đã không còn đường lui. Năm đó, ông ta lựa chọn giúp Hạ Hầu gia giành lấy giang sơn, cho dù bây giờ ông ta đã mất đi con trai, còn con gái vẫn chưa có hoàng tử, ông ta cũng không có đường li.

Thế nhưng dẫu Diêu Hành Niên không phản bội, lúc thật sự khai chiến, toàn bộ binh lực của hoàng đô đều gánh lấy nguy hiểm, Hiến Vương còn đang xử lý phía Bắc Tề cũ, thiên triều chắc chắn không có nhiều binh lực hơn để ra tiền tuyến chi viện. Đánh trận này, căn bản là khó khăn chất chồng...

Chỉ trong một ngày, tin tức về cái chết của Cố Dịch Vân đã bị truyền ra ngoài. Quả nhiên không ngoài dự đoán của Hạ Hầu Tử Khâm, tin tức này truyền ra, hoàng đô lập tức xảy ra binh biến. May mà Hạ Hầu Tử Khâm đã chuẩn bị trước. Binh biến không lớn, nhanh chóng bị trấn áp.

Đúng lúc này, tin tức từ biên cương đưa về, Nam Chiếu đóng quân lâu như vậy, cuối cùng cũng không thể nhẫn nại.

Điều khiến người ta không ngờ là đại quân thiên triều lại thua liên tiếp!

Đại quân thiên triều không chịu nổi một đòn như vậy khiến ta không sao hiểu nổi. Mặc dù binh lực của thiên triều nằm trong tay Hạ Hầu Tử Khâm là chủ yếu, nhưng ắt hẳn binh lực trong tay Diêu Hành Niên cũng toàn là tinh binh chứ!

Tư Âm tái mét mặt, nói với ta: “Công chúa, nghe nói trận chiến ở tiền tuyến không có cách nào để đánh, Nam Chiếu mượn cơ Thái tử để xuất binh, nghe đâu Tuân Thái tử đã xuất hiện trên chiến trường!”

Lời nói của nàng ta khiến mặt ta biến sắc, Thái tử xuất hiện?

Tô Mộ Hàn...

73. Chương 73

Ta kinh hãi đứng bật dậy, Tư Âm giật mình, lí nhí nói: “Công chúa...” Ta không nhìn nàng ta, xoay người đi thẳng ra ngoài.

“Công chúa!” Tư Âm đuổi theo.

Ta không quay đầu, chỉ hỏi: “Hoàng thượng bây giờ đang ở đâu?”

“Hoàng thượng... Hoàng thượng đang bàn b đại sự với các đại thần ở trong Ngự thư phòng.” Nàng ta chạy đuổi theo, vừa đi bên cạnh ta vừa nói.

Bước chân ta hơi chậm lại, quả thực bây giờ không phải lúc thích hợp để tới đó.

“Công chúa...” Tư Âm nghi hoặc nhìn ta.

Ngẫm nghĩ một chút, ta xoay người vào phòng, ngồi cạnh bàn, Tư Âm vội rót cốc trà, bưng tới trước mặt ta. “Công chúa uống ngụm nước đi!”

Ta nhận lấy, nhấp một ngụm.

Ta không hiểu, sao Tô Mộ Hàn có thể xuất hiện ở Nam Chiếu? Ta vốn cho rằng Nam Chiếu chẳng qua muốn mượn tin Thái tử chưa chết để lấy cớ khởi binh, sao có thể nghĩ rằng Thái tử thật sự đang ở trong tay họ?

Tim khẽ thất lại, sau khi chia tay với Tô Mộ Hàn ở Tông Hộ, ta quả thực không biết y đã đi đâu.

Có thể y tự tới Nam Chiếu.

Có thể Hoàng hậu Nguyên Trinh đã tìm thấy y.

Tất cả mọi điều e là phải gặp mặt mới có thể biết rõ.

Ta nhắm chặt mắt, ta hiểu tính cách của Tô Mộ Hàn, y sẽ không cho phép Hoàng hậu Nguyên Trinh làm như vậy, không phải sao?

Có điều, không biết vì sao, càng nghĩ thì trong lòng ta càng rối loạn.

Bàn tay run run, chỉ cần không cẩn thận là sẽ đánh rơi cốc trà trong tay.

“Công chúa!” Tư Âm sợ hãi kêu lên, vội đón lấy cốc trà trong tay ta, đưa tay lau chỗ nước sánh trên mặt bàn. Nàng ta nhìn ta, hỏi nhỏ: “Người sao thế? Có cần nô tỳ truyền thái y đến khám không?”

Ta lắc đầu, trong lòng rối loạn, truyền thái y thì có tác dụng gì?

Bỗng nghe thấy giọng của Tường Thụy ở bên ngoài vọng vào: “Công chúa, Thái hậu sai người tới mời công chúa qua Hy Ninh cung.”

Ta sững sờ, thoáng thấy Tư Âm cũng lộ vẻ nghi hoặc, có điều, ta nghĩ, ta biết vì sao hôm nay Thái hậu tìm ta.

Ta đứng lên, đi ra ngoài, Tư Âm vội đẩy cửa phòng cho ta, Tường Thụy cung kính đứng ngoài, phía sau y là Thiển Nhi. Thấy ta đi ra, nàng ta vội hành lễ. Ta gật đầu, thấy nàng ta lên tiếng: “Xin mời công chúa, loan kiệu đang đợi ở bên ngoài.”

Ta gật đầu, vịn tay Tư Âm ra ngoài.

Hy Ninh cung.

Thiển Nhi đưa ta tới cửa, đột nhiên dừng lại, nói: “Công chúa, Thái hậu nói một mình người vào thôi.”

Ta ngoái đầu nhìn Tư Âm, nàng ta hơi nhú mào song ta đã đẩy tay nàng ta, cất bước vào trong. Cánh cửa phía sau từ từ khép lại.

Trong tấm cung của Thái hậu, mùi huân hương vẫn vút.

Qua tấm bình phong, ta có thể nhìn thấy Thái hậu đang đứng quay lưng lại với ta.

Do dự giây lát, ta bước lên, vòng qua tấm bình phong, hành lễ với bà. “Tham kiến Thái hậu!”

Bà quay đầu, nhìn ta chằm chằm, không kêu ta đứng lên, chỉ lạnh lùng nói: “Lần trước chẳng phải người nói hấn đã chết ư? Bây giờ thì hay rồi, lại xuất hiện một lần nữa với thân phận Thái tử tiền triều.”

Ta cúi đầu, bà tìm ta quả nhiên là vì chuyện của Tô Mộ Hàn.

Lần trước Hạ Hầu Tử Khâm cố ý tha cho y, còn ta quả thực cho rằng Tô Mộ Hàn đã chết, vì vậy mới nói những lời đó.

Thấy ta không trả lời, Thái hậu giận dữ nói: “Người không cần nói, ai gia cũng biết, chắc chắn là Hoàng thượng muốn tha cho hấn! Ai gia còn biết, nếu không phải vì người, Hoàng thượng sẽ không làm như thế!” Lời của bà vừa dứt, ta liền cảm thấy bóng dáng bà tiến lại gần, ta còn chưa kịp phản ứng, một cái bạt tai đã giáng mạnh lên m

Ta bưng má theo phản xạ, ngược mắt nhìn người trước mặt. Bà vẫn đang tức giận. “Cái tát này là ai gia muốn người tỉnh táo lại! Vương triều Tuân thị đã là quá khứ, bây giờ thiên hạ là của Hạ Hầu gia, còn người là phi tử của Hoàng thượng! Người một mực vì người ngoài, nếu liên lụy tới giang sơn của Hoàng thượng, ai gia sẽ không tha cho người!”

Ta cắn môi, nói: “Thái hậu sai rồi, thần thiếp sao có thể vì người khác mà khiến cho ngôi vị hoàng đế của Hoàng thượng bị lung lay chứ?” Ta không muốn Tô Mộ Hàn chết, cũng không muốn nhìn thấy Hạ Hầu Tử Khâm xảy ra chuyện, bằng không, sao ta có thể ngàn dặm xa xôi tới Trường Hồ đánh trận vì hấn?

Thái hậu vẫn vô cùng tức giận, bà lạnh lùng cười một tiếng. “Người đúng thật là vì Hoàng thượng?”

Ta trịnh trọng gật đầu, không hề do dự. Ta xưa nay chưa từng quên thân phận của mình, càng không quên tấm lòng Hạ Hầu Tử Khâm dành cho ta.

Nghe vậy, sắc mặt Thái hậu mới dần dịu đi, sau đó bà lại nói: “Vậy thì được, đã thế ai gia muốn người ra tiền tuyến, đẩy lùi hấn!”

Ta cảm thấy chấn động, nhìn người trước mặt với vẻ không tin nổi. Bà nói cái gì? Nói muốn ta ra mặt ép Tô Mộ Hàn lui bước?

Ta nhú mào. “Thái hậu...”

Bà nhìn ta, ngắt lời: “Hấn từng là Hàn Vương, vậy ai gia cũng không thể hờ dờ mãi. Chuyện xảy ra ở Nam Sơn, lẽ nào không nhìn ra hấn có tình cảm với người? Vì vậy, ai gia muốn người đi.”

Từ rất lâu ta đã từng nghĩ, một khi Nam Chiếu thật sự khai chiến với thiên triều, ta sẽ theo Hạ Hầu Tử Khâm ra tiền tuyến, ta không muốn để hãn đơn độc đương đầu. Thế nhưng ta xưa nay chưa từng nghĩ, ta ra tiền tuyến vì mục đích như vậy.

Ép Tô Mộ Hàn lui bước...

Ta khế căn môi, vì sao hai lần ta và y gặp gỡ đều là trên chiến trường?

Đối địch, đối địch, luôn đối

Nghĩ như vậy, đầu ngón tay ta bỗng trở nên run rẩy.

Trái tim ta cũng đau đón từng tắc.

Ta không muốn đi gặp y bằng thân phận đó. Điều y mong muốn chỉ là ta có thể sống tốt, thậm chí vì ta, y sẵn sàng cứu mạng Hạ Hầu Tử Khâm. Cho dù bây giờ y tham gia cuộc chiến này vì lý do gì, ta cũng không thể làm như vậy.

“Sao người không nói gì?” Thái hậu chau mày nhìn ta.

“Thái hậu!” Ta ngược mắt nhìn bà, lên tiếng: “Hoàng thượng sẽ không đồng ý việc này.” Hãn là người kiêu ngạo, tuyệt đối sẽ không muốn ta dùng tình cảm để ép Tô Mộ Hàn lui bước.

Thái hậu cười gằn một tiếng. “Ai gia là người hiểu rõ nhất tính cách của Hoàng thượng, người đương nhiên không muốn, nhưng ai gia sẽ có cách để người đi.”

Ta ngăn người, Thái hậu đã quyết tâm muốn ta đi.

Lúc ra khỏi Hy Ninh cung, bên tai ta vẫn vương vấn lời nói của Thái hậu. Thở dài một tiếng, ta hoàn toàn không ngờ sự việc sẽ trở thành như vậy. Trên đường trở về Cảnh Thái cung cùng Tư Âm, từ xa đã thấy bóng dáng vội vàng của Thiên Lục, ta giật mình kinh ngạc, từ bữa tiệc đầy tháng của Thần Cảnh, đã rất lâu rồi ta không gặp nàng ta. Hôm nay, nàng ta đi đâu với dáng vẻ lo lắng vậy nhỉ?

Phía sau nàng ta, Cúc Vận vừa gấp gáp đuổi theo vừa gọi: “Nương nương, nương nương, người đi chậm thôi! Nương nương, người không thể quan tâm tới chuyện của Cố gia!”

Nàng ta chạy theo sau Thiên Lục. Thiên Lục không quay đầu, bước chân càng lúc càng nhanh.

Chân mày ta chau lại, chuyện của Cố gia...

Thiên Lục chỉ có thể quan tâm tới chuyện của Cố Khanh Hằng. Trong lòng ta kinh hãi, chẳng lẽ Cố Khanh Hằng đã xảy ra chuyện?

Ta không nghĩ ngợi nhiều, lập tức bước thật nhanh theo Thiên Lục. Nét mặt Tư Âm thay đổi, nàng ta gọi ta: “Công chúa, người đi đâu vậy?”

Ta quay đầu lườm Tư Âm, nàng ta ngây người, cuối cùng không nói gì, chỉ theo sát ta.

Thiên Lục đi rất nhanh, băng qua hành lang trước mặt rồi lại rẽ. Ta ngược mắt nhìn, trong lòng thất kinh, đi tiếp là tới Thiên Dận cung! Ta cảm thấy kỳ lạ, Thiên Lục tới đó làm gì? Lúc này Hạ Hầu Tử Khâm đâu có ở tẩm cung nhỉ? Nghĩ như vậy, ta không kiềm chế được, chạy theo. Tư Âm chạy theo sát ta nhưng biết điều im lặng.

Rẽ ngoặt, ta trông thấy một người đang quỳ trước Thiên Dận cung.

Trợn tròn mắt, Cố Khanh Hằng!

Ta định bước lên nhưng không biết thế nào lại dừng lại.

Thiên Lục cuối cùng cũng bước chậm hơn, do dự giây lát rồi chậm rãi tiến lên, khẽ gọi huynh ấy: “Cố thiếu gia!”

Bờ vai Cố Khanh Hằng khẽ run, ngược mắt trông thấy Thiên Lục, huynh ấy hơi mỉm cười, lên tiếng: “Sao nương nương đến đây?”

Từ xa, ta trông thấy Lưu Phúc chạy tới, nói với Thiên Lục: “Nương nương, sao người đến đây?”

Thiên Lục ngoái đầu nói với ông ta: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Sắc mặt Lưu Phúc thoáng thay đổi, ông ta đáp: “Nương nương, mời nương nương ra chỗ vắng nói chuyện.”

Thiên Lục lại nhìn người đang quỳ dưới đất rồi đi theo Lưu Phúc qua một bên. Lưu Phúc nói: “Ồi, lúc Hoàng thượng hạ triều trở về tẩm cung nghỉ ngơi thì Cố công tử tới, cầu xin Hoàng thượng để y dẫn binh xuất chinh chiến đấu với Nam Chiếu. Nhưng nương nương, người cũng biết đấy, bây giờ Cố gia mang tội, Cố công tử giờ đây có thân phận gì chứ, Hoàng thượng có cơ gì để cho y dẫn binh? Y không nghe, kiên quyết quỳ ở đây. Hoàng thượng đã qua Ngự thư phòng rồi, y vẫn không chịu quay về!”

Ta dựa vào tường, lắng nghe, tin tức này đối với ta mà nói không biết là đáng mừng hay đáng lo. Mừng là vì Cố Khanh Hằng đã khẩn cầu Hạ Hầu Tử Khâm cho huynh ấy dẫn quân xuất chinh, như vậy nghĩa là huynh ấy tin cái chết của Cố Dịch Vân không tới Hạ Hầu Tử Khâm. Lo là bây giờ huynh ấy mệt mỏi cả về thể chất lẫn tinh thần, sao có thể lặn lội đường xa ra chiến trường?

Ta hiểu tâm trạng muốn báo thù cho cha của huynh ấy, thế nhưng Khanh Hằng à, ta không nỡ.

Cổ họng khó chịu, mắt xót xa.

Hạ Hầu Tử Khâm không đồng ý, đương nhiên cũng có lý của hắn.

Gương mặt Thiên Lục lóe lên tia lo lắng, Lưu Phúc nhíu mày, nói: “Nhưng sao nương nương tới đây?”

Ta nhìn qua phía nàng ta, tò mò muốn biết Thiên Lục sẽ trả lời thế nào khi Lưu Phúc hỏi đến việc này.

Đầu tiên nàng ta ngăn người, sau đó lập tức khẽ cười, nói: “Cung tỳ của bản cung nói hình như nhìn thấy Cố công tử, bản cung thuận đường qua xem sao, công công cũng biết đấy, ban đầu bản cung tiến cung hoàn toàn nhờ vào Cố đại nhân tiên cử. Mặc dù bây giờ ông ấy phạm phải tội ác tày đình nhưng bản cung vẫn nhớ tới ân tình ngày xưa.” Nói ra những lời này, nàng ta không hề nhíu mày.

Ha, Thiên Lục à, cuối cùng ta đã biết khi Cố Dịch Vân bị nhốt vào ngục, làm thế nào mà nàng ta thoát thân nhanh như vậy.

Lưu Phúc vội gật đầu, nói: “Vâng, nương nương nói phải.”

Thiên Lục xoay người, nói: “Để bản cung thử khuyên Cố công tử, nếu để Hoàng thượng quay lại, nhìn thấy cảnh này, e là người sẽ tức giận.”

Nghe thế, Lưu Phúc vội nói: “Vậy làm phiền nương nương!”

Nàng ta gật đầu, nói: “Công công cứ lui xuống trước đi!”

Lưu Phúc chần chờ, cuối cùng lui đi.

Thiên Lục định tiến lên nhưng Cúc Vận kéo tay áo nàng ta, nhỏ giọng nói: “Nương nương, người... người đừng quản việc này thì hơn!”

Thiên Lục trừng mắt lườm nàng ta, giơ tay hất mạnh tay Cúc Vận ra, cất bước đi nói với Cố Khanh Hằng: “Cố thiếu gia nên trở về đi, Hoàng thượng đã không đồng ý thì sẽ không thay đổi quyết định.”

Huynh ấy ngược mắt nhìn nàng ta, lắc đầu nói: “Lần này, thần nhất định phải quỳ đến khi Hoàng thượng đồng ý mới thôi. Thù giết cha không đội trời chung, thần...”

“Nhưng thiếu gia biết ai giết cha thiếu gia không?” Thiên Lục vội ngắt lời huynh ấy.

Huynh ấy sững người, lập tức nghiêng răng đáp: “Người của Nam Chiếu.”

Rõ ràng trông thấy ánh mắt của Thiên Lục hằn lên nỗi đau, nàng ta khẽ nói: “Nhưng trận chiến này là chiến tranh giữa hai nước, cho dù thiếu gia không đi, Hoàng thượng cũng sẽ dốc toàn lực tấn công Nam Chiếu. Thiếu gia hà tất phải đi bằng được chứ? Nếu cha thiếu gia ở dưới suối vàng biết được, ông ấy ắt sẽ không muốn thiếu gia mạo hiểm. Ông ấy chỉ muốn thiếu gia được sống yên ổn.”

Huynh ấy cười chán nản. “Nương nương không hiểu đâu!”

“Không...” Nàng ta lắc đầu, bỗng dưng sững lại.

Hình như đã ý thức được mình thất thố, nàng ta hơi nghiêng người, vặn xoắn chiếc khăn trên tay, cắn môi, nói: “Nhưng ta hy vọng thiếu gia có thể sống bình an, ta cũng không muốn thiếu gia mạo hiểm.”

Huynh ấy thẳng thốt nhìn nữ tử trước mặt, mãi sau mới lên tiếng: “Thuộc hạ để nương nương yên tâm rồi!”

“Khanh Hằng...” Nàng ta quay người.

Ta cũng sững sờ, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy nàng ta gọi tên huynh ấy.

Từng từ rõ ràng nhưng mang theo sự run rẩy. Ta trông thấy mắt nàng ta đỏ hoe, hai tay siết chặt.

“Nương nương!” Huynh ấy có phần kinh ngạc nhìn nàng ta, buột miệng nói. “Nương nương không nên gọi thân như vậy!”

Cơ thể Thiên Lục run run, nàng ta lên tiếng: “Ta không thể, vậy vì sao có thể?”

Tay vịn lên tường siết chặt, ta đưa mắt nhìn, thấy Cố Khanh Hằng nói: “Nương nương và nàng ấy không giống nhau.”

Thiên Lục không cam lòng, nghiêng răng nói: “Người mà nàng ta yêu không phải là chàng, thế nhưng ta... ta yêu chàng!”

Mặc dù đã sớm biết sự thật này nhưng nghe chính miệng nàng ta nói ra, ta vẫn cảm thấy kinh ngạc. Với tính cách của Thiên Lục, sẽ có một ngày nàng ta không kìm lòng được. Cũng chỉ có chuyện liên quan tới Cố Khanh Hằng mới có thể khiến một người biết ngượng như nàng ta không quan tâm tới bất cứ điều gì nữa.

Tư Âm đứng cạnh ta tròn mắt nhìn, ta liếc nàng ta một cái, nàng ta vội cúi đầu.

Cố Khanh Hằng sững sờ nhìn Thiên Lục, mãi sau vẫn không định thần nổi.

Nàng ta định đưa tay qua song huynh ấy hoảng hốt nghiêng người, khiến nàng ta kinh ngạc: “Khanh Hằng...”

Huynh ấy cúi đầu. “Xin nương nương tự trọng!”

Tay nàng ta chợt run lên, thì thào: “Nàng ta có thể, đúng không?”

Huynh ấy lắc đầu. “Nương nương sai rồi, ta và nàng ấy xưa nay luôn duy trì khoảng cách thích hợp. Ta trước nay luôn hiểu rõ thân phận của nàng ấy, sẽ không để nàng ấy rơi vào tình cảnh phải đối mặt với sự lựa chọn khó khăn.”

Lời của huynh ấy khiến ta sững sờ.

Chỉ có lần huynh ấy bị thương trong thiên lao, ta mới tự tay đỡ huynh ấy. Những điều này hóa ra ta chưa từng để ý. Ha, giờ đây nghe huynh ấy nhắc đến, ta thấy thật xót xa.

Thiên Lục cười gằn một tiếng, nghiêng răng nói: “Ta thật tò mò, nàng ta rốt cuộc có bản lĩnh gì mà có thể khiến chàng tận tâm tận lực với nàng ta như vậy?”

Song huynh ấy khẽ cười. “Nàng ấy không cần bản lĩnh gì cả.”

Trên gThiên Lục hiện lên vẻ ngạc nhiên, nàng ta hít thật sâu, lập tức nói: “Ta không quan tâm chàng và nàng ta như thế nào, hôm nay chàng nhất định phải trở về. Ta sẽ không để chàng xuất chinh, vết thương của chàng mới khỏi, không thể mạo hiểm.”

Giọng nói của huynh ấy vẫn lạnh nhạt. “Nương nương không cần quan tâm tới thân.”

Nàng ta chau mày, lùi lại một bước, đưa tay đỡ huynh ấy. Huynh ấy đang quỳ, không biết nên tránh thế nào. Đúng lúc tay của nàng ta sắp chạm vào người huynh ấy, ta bỗng trông thấy ngực liễn màu vàng từ xa đi tới, đi đâu là Lý công công.

Ta giật mình kinh hãi, nếu để Hạ Hầu Tử Khâm nhìn thấy, cho dù hắn muốn bỏ qua cho hai người bọn họ nhưng hắn biết giấu mặt mũi đi đâu?

Trong tình huống cấp bách, ta vội tiến lên, nói: “Quý Tàn nương nương!”

Tay Thiên Lục run run, nàng ta quay ngoắt người nhìn về phía ta, sắc mặt thay đổi, trầm giọng nói: “Người tới làm gì?”

Cố Khanh Hằng cũng ngạc nhiên ngược mắt nhìn ta. Ta không nhìn huynh ấy, sải bước đi lên, băng qua bọn họ, tiến thẳng về phía trước. Ngự liên đã dừng, Lý công công đỡ Hạ Hầu Tử Khâm xuống, ta vội gọi: “Hoàng thượng!”

Hắn cũng không ngờ ta ở đây, ánh mắt nhìn về phía ta rồi lại hướng vào hai người đằng sau ta, lông mày hơi nhíu lại, lạnh nhạt hỏi: “Sao Tích Quý tần cũng ở đây?”

Thiên Lục bây giờ mới phản ứng, vội hành lễ. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Ta cười, nói: “Nương nương lo lắng Hoàng thượng gần đây ngày đêm vất vả cho nên qua thăm Hoàng thượng, không ngờ lại gặp Trường Phù ở đây.”

Nàng ta nhìn ta, cắn môi, không dám phản đối.

Hắn chỉ “ừ” một tiếng, bước lên, đưa mắt nhìn Cố Khanh Hằng, khẽ cau mày, nói: “Người về đi, việc này trầm đã quyết.”

“Hoàng thượng...”

định lên tiếng nhưng Hạ Hầu Tử Khâm không nhìn huynh ấy, cất bước đi thẳng.

Ta vội vàng ra hiệu bằng mắt với huynh ấy, nói nhỏ: “Hồi phủ trước đi, việc này nói sau.”

Huynh ấy nhìn ta, nghiêng răng, vẫn không chịu đứng lên. Ta nhìn Lưu Phúc một cái, ông ấy hiểu ý, vội vàng chạy lên. Ta nói: “Đỡ Cố công tử dậy!”

Lưu Phúc gật đầu vâng dạ, cúi người đỡ huynh ấy, huynh ấy lại nhìn ta, ta gật gật đầu, huynh ấy mới đứng lên. Có lẽ là do quỳ lâu quá, huynh ấy loạng choạng một cái, Lưu Phúc hoảng hốt đỡ lấy huynh ấy rồi nói: “Cố công tử đứng vững, lão nô sai người đưa công tử hồi phủ.”

Lưu Phúc rất biết nhìn sắc mặt, bây giờ tuy Cố Khanh Hằng không còn đảm nhiệm chức quan nhưng ông ta biết Hạ Hầu Tử Khâm xem trọng người này, đương nhiên vẫn cung kính với huynh ấy.

Xoay người, ta liếc nhìn Thiên Lục một cái rồi nói: “Nương nương không phải là tới thăm Hoàng thượng à? Bây giờ Hoàng thượng đã hồi cung, sao nương nương còn không vào?” Dứt lời, ta cũng không nhìn nàng ta, chỉ đi thẳng lên phía trước.

Một lát sau mới nghe thấy tiếng bước chân từ đằng sau.

Tư Âm tiến lên, khẽ đỡ ta, nói: “Vì sao công chúa phải giúp nàng ta?”

Ta im lặng không đáp, không phải ta giúp nàng ta, ta chỉ đang giúp Cố Khanh Hằng. Cố gia đã xảy ra chuyện lớn như vậy, ta không thể để Cố Khanh Hằng liên tiếp chịu đả kích. Thấy ta không nói, Tư Âm cũng biết điều im lặng, không hỏi nữa.

Hai người đi tới cửa thì gặp một cung tỳ bưng nước qua, thấy chúng ta, nàng ta vội hành lễ rồi mới tiến vào. Vịn tay Tư Âm, cất bước vào trong, ta thấy hắn ngồi bên bàn, một tay chống trán, nhắm mắt. Lý công công đang đứng bên phải hắn, thấy cung tỳ đi vào, vội khoát tay ra hiệu cho nàng ta đặt chậu nước xuống.

Cung tỳ cẩn thận đặt chậu nước xuống, nhúng khăn vào nước rồi vắt sạch, đưa cho Lý công công. Lý công công nhận lấy, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, để nô tài lau mồ hôi cho người.” Nói xong, y cẩn thận giơ tay quờ nhìn thấy trán hắn đầm mồ hôi, bây giờ đã gần tháng mười một rồi, thời tiết bắt đầu trở lạnh, ta hơi kinh ngạc, không phải hắn bị bệnh chứ? Không biết tại sao, nhớ tới dáng vẻ sốt cao của hắn khi ấy, ta lại thấy đau lòng.

Ta bước lên, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng sao thế?”

Lý công công vội nói: “Hoàng thượng hai đêm liền không ngủ, vừa nãy mới từ ngoài thành quay về.”

Ngoại thành hoàng đô? Xem ra hắn đã tới nơi trấn áp loạn quân.

Ta vừa định tiến lên, liền nghe thấy Thiên Lục ở phía sau nhỏ giọng nói: “Vậy Hoàng thượng nghỉ ngơi cho khỏe, thần thiếp không quấy rầy người, thần thiếp xin cáo lui!” Nói xong, không đợi hần đáp lời, nàng ta liền xoay người, vịn tay Cúc Vận đi ra.

Ta ngoái đầu nhìn hần, hần vẫn không mở mắt, có lẽ hần thật sự rất mệt.

Lặng lẽ bước lên, đón lấy chiếc khăn trong tay Lý công công, ta nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán hần, hần nhú mày nhưng không nói một lời. Đặt khăn xuống, ta dịu hần. “Hoàng thượng mệt rồi, chi bằng lên giường nằm một lát, có việc gì đợi nghỉ ngơi xong rồi nói sau.”

Hần không cự tuyệt, để mặc ta đỡ lên giường. Lý công công vội tiến lên, cởi hài cho hần rồi mới lui xuống, đứng một bên. Hần dường như thở phào nhẹ nhõm, lông mày hơi nhú lại.

Ta nhìn Tư Âm và Lý công công, ra hiệu cho bọn họ lui xuống.

Hần im lặng không nói, ta không biết hần ngủ thật hay chỉ nhắm mắt. Ta nhẹ nhàng ngồi cạnh long sàng.

Một lát sau mới nghe thấy tiếng hít thở của hần dần trở nên ổn định, lông mày hần vẫn cau lại. Ta biết, trong lòng hần chắc có rất nhiều việc không giải quyết được cho nên dù đã ngủ nhưng vẫn không thể buông xuôi.

Ta gơ tay định xoa nhẹ lên ấn đường hần, nghĩ một chút lại thôi, sợ hần ngủ không sâu, ta không cần thận lại đánh thức hần dậy.

Ngồi một lúc lâu, ánh sáng bên ngoài đã tối dần, lại một lúc nữa, liền nửa khê khàng mở ra, Lý công công rón rén tiến vào, nhỏ giọng hỏi ta: “Công chúa, Hoàng thượng dùng bữa lúc mấy giờ?”

Ta quay đầu nhìn người đang nằm trên giường, hần vẫn chưa tỉnh, bèn nói: “Đợi Hoàng thượng dậy rồi truyền sau.”

“Vâng!” Y vâng lời, nhìn Hạ Hầu Tử Khâm rồi mới lui ra.

Ta khê thở dài một tiếng, hần ngủ say thật đấy, hai ngày liền không ngủ, ắt hần hần rất mệt. Tắm cung tối mịt, cung tỳ khê khàng tiến vào thắp đèn rồi lại khê khàng lui ra. Các cửa sổ đều đóng chặt, cả tắm cung không hề có ngọn gió nào lùa vào.

Ta đang ngồi, chợt nghe thấy hần rên lên một tiếng, ngồi bật dậy. Ta giật mình, vội bước lên nắm tay hần, hỏi: “Hoàng thượng sao vậy?”

Hần thở hổn hển, trán nhễ nhại mồ hôi, ta siết chặt tay hần, hỏi nhỏ: “Chàng mơ thấy ác mộng à?”

Hần mới ngược nhìn ta, hít một hơi rồi nói: “Trẫm ngủ say quá!”

Ta sững người, hần không nhắc, ta cũng không hỏi, chỉ cười, nói: “Hoàng thượng cũng là người, lâu như vậy không ngủ, bây giờ ngủ say cũng là lẽ thường.”

Hần mím môi cười, trở mình ngồi bên mép giường, một tay đỡ trán, lắc lắc đầu. “Ngủ sâu, đau đầu quá!”

Ta nhú mày, hỏi: “Có cần truyền thái y tới xem không?”

Hần lắc đầu. “Không cần đâu, trẫm nghỉ một lát là khỏe.” Dường như hần muốn nói gì đó nhưng lại nhìn ta, hỏi: “Nàng dùng bữa chưa?”

Ta khê cười. “Thiếp đợi Hoàng thượng tỉnh dậy.”

Bàn tay nắm tay ta khê run lên, hần cau mày, nói: “Lúc trẫm đến đã ăn qua rồi, sao nàng không ăn?” Nói xong, hần liền gọi Lý công công truyền thái giám mang đồ ăn lên.

Ta đau lòng nhìn hần, nói: “Chỉ một bữa ăn thôi mà, cũng không phải việc gì to tát. Hoàng thượng, hôm nay huynh ấy quý bên ngoài lâu như vậy, chàng cũng không đồng ý cho xuất chinh. Trong thành, Trần Tướng quân và Dư Tướng quân giờ đây không thể ra tiền tuyến, Hoàng thượng lại không dùng thân tín của mình, vậy rốt cuộc chàng định làm thế nào?”

Hần khê cười rồi nói: “Bây giờ muốn Cổ Khanh Hằng xuất chinh, vậy thì chẳng phải ai cũng sẽ nhận ra việc trẫm cố ý giữ lại tính mạng cho hần để đợi sau này đề bạt ư? Như vậy, khó bảo đảm Diêu Hành Niên

không âm thầm giở thủ đoạn, chính vì hấn là thân tín của trẫm, trẫm mới không thể làm vậy. Trẫm có dự tính ai sau.”

Ta biết, hấn không đồng ý để Cố Khanh Hằng xuất chinh nhất định là có lý do riêng. Hấn cũng không đề cập tới chuyện nhìn thấy Thiên Lục có mặt ở Thiên Dân cung, đương nhiên ta cũng không ngốc nghếch mà nhắc tới.

Hai người ngồi một lát thì bữa tối được mang lên.

Hấn ăn rất ít, ta không biết đó là do lúc mới tới hấn đã ăn hay vì hấn không có cảm giác muốn ăn. Lý công công đứng bên, luôn nhíu mày, rất nhiều lần muốn lên tiếng nhưng lại cố gắng nín nhịn.

Ta ra hiệu cho Lý công công gấp thức ăn cho hấn, nói nhỏ: “Hoàng thượng ăn nhiều thêm một chút, có sức mới có thể ra tiền tuyến.”

Bàn tay cầm đũa của hấn run lên, hấn ngược mắt nhìn ta. “Nàng biết trẫm muốn xuất chinh?”

Cúi đầu, ta không nhìn hấn, chỉ đáp: “Tiền tuyến xảy ra chuyện như vậy, Hoàng thượng sao có thể không thân chinh xuất trận?” Với tính cách của hấn, không đi mới khiến người khác khó hiểu, huống chi, Nam Chiếu còn mượn danh nghĩa Thái tử tiền triều để dấy binh. Làm một hoàng đế, hấn chắc chắn phải thân chinh ra trận. Vì việc của hoàng đô vẫn chưa giải quyết xong nên Lý công công mới nói hấn đã hai ngày chưa chợp mắt.

Hấn chần chờ giây lát, buông đũa rồi nhỏ giọng nói: “Việc ở đây đã giải quyết gần xong, chậm nhất là ngày kia trẫm xuất phát.”

Ta sửng sốt, buột miệng hỏi: “Nhanh như vậy ư?”

Hấn gật đầu. “Trẫm vẫn muốn nhanh một chút nhưng binh lực có thể điều động bên Hiển Vương có hạn, phía đó nếu không có quân đội trấn áp, e là sẽ có người khởi binh tạo phản.”

Đương nhiên ta hiểu điều này, Hiển Vương phải đích thân ở lại nơi đó. Ta vừa định lên tiếng liền bị hấn cướp lời: “Trẫm sẽ cẩn thận, nàng ở lại đây đợi trẫm về.”

Hấn nói câu này rất nhanh, thực ra hấn không nói ta cũng biết, hấn không muốn cho ta đi. Ta cố ý cười, nói: “Hoàng thượng quên rồi à? Bây giờ thiếp vẫn chưa phải phi tử của chàng, hơn nữa thiếp từng làm quân sư cho quân đội thiên triều, thiếp hoàn toàn có thể...”

“Không được!” Hấn cau mày. “Việc này trẫm đã quyết, nàng không cần nói thêm!”

“Hoàng thượng...”

Song hấn đột ngột đứng dậy, quay người nói: “Không có chuyện gì nữa thì nàng về Cảnh Thái cung đi, trẫm còn có việc phải xử lý.”

Ta ngược mắt nhìn hấn nhưng hấn lại quay lưng với ta, không xoay người lại. Ta thở dài, cơn giận của hấn lại đến, chẳng ai cản được, ta đứng lên, đi ra ngoài.

Người phía sau đột nhiên lên tiếng: “Nếu lần này trẫm và hấn đối đầu, nàng có muốn trẫm tha cho hấn không?”

Bước chân khựng lại, ta không quay người, ngập ngừng, cuối cùng nghiêng răng, nói: “Xin Hoàng thượng không làm điều hồ thẹn với lương tâm.”

Hấn từng nói, xưa nay chưa từng làm việc gì có lỗi với Tô Mộ Hàn, ta tin tưởng điều đó. Lần này, liên quan tới vấn đề giang sơn, ta không thể lại một mực yêu cầu hấn nhường nhịn, mặc dù ta xưa nay đều không muốn Tô Mộ Hàn xảy ra chuyện.

Trái tim như thắt lại, không ra chiến trường, đối với ta mà nói có phải là một việc đúng đắn?

Lúc ra khỏi Thiên Dân cung, trong không khí dường như ẩn giấu hơi lạnh. Hít thật sâu, ta ngược mắt nhìn lên bầu trời, đêm nay không trăng, bầu trời đêm bao la tối đen như mực.

Đã sắp sang mùa đông.

Nhớ tới năm ngoái, lần đầu tiên hấn ăn điểm tâm do ta làm, sau đó ôm ta Ngự thiện phòng dưới những cơn mưa tuyết khóe môi ta mỉm cười, không biết bao giờ mới lại có cơ hội như vậy.

Trên đường trở về Cảnh Thái cung, đi qua Vĩnh Thọ cung, ta đột nhiên dừng bước. Tư Âm kinh ngạc, đưa mắt theo hướng ta nhìn, vội nói: “Đó là cung điện của Dự Thái phi, ngày thường chẳng có ai lại gần, Dự Thái phi bị điên.”

Ta chỉ nghe, không đáp lời.

Dừng một lát, ta cất bước đi về phía Vĩnh Thọ cung, Tư Âm giật mình, vội kéo ta lại, nói: “Công chúa, người đừng tới đó, Hoàng thượng không thích...” Nói tới đây, giọng nói của nàng ta nhỏ dần.

Ta cười nhạt một tiếng, Hạ Hầu Tử Khâm sao có thể không thích? Huống hồ, hấn sắp phải ngự giá thân chinh ra tiền tuyến, ta nhất định phải tới Vĩnh Thọ cung một chuyến. Dù sao Thái hậu cũng muốn ta xuất cung, cho dù bà có biết việc này, chắc cũng sẽ không so đo.

Tư Âm không ngăn nổi ta, chỉ có thể đi theo.

Trong Vĩnh Thọ cung vẫn tĩnh mịch như xưa. Ta bước vào, giống y như lần đầu tiên ta tới, không có lấy một bóng người. Đột nhiên ta cảm khái, đến thời gian cũng giống như lúc ta tới khi ấy. Văn Lương cũng có ý muốn ngăn ta tiến vào.

Đang suy nghĩ thì nghe thấy một người hỏi: “Ai đấy?”

Nàng ta vừa hỏi vừa giơ cao chiếc đèn lồng trong tay lên. Tư Âm cất cao giọng, nói: “Là Công chúa Trường Phù.”

Ta đã nhìn rõ, người trước mặt là Tiểu Đào, cũng phải, ngoài Tiểu Đào thì ở Vĩnh Thọ cung làm gì còn cung nhân nào khác. Tiểu Đào vội tiến lên, nói: “Nô tỳ thỉnh an công chúa!”

Ta gật đầu, hỏi: “Thái phi đâu?”

Nàng ta ngẩn người, chắc không hiểu tại sao công chúa đột nhiên lại tới gặp Thái phi.

Ta lại hỏi: “Thái phi đâu?”

Tiểu Đào bấy giờ mới phản ứng, vội nói: “Thái phi đã nghỉ ngơi rồi ạ, ông chúa, người...” Nàng ta rụt rè nhìn ta.

Ta khẽ cười. “Vây bản cung không vào nữa.” Vịn lên tay Tư Âm, ta xoay người rồi dừng lại, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng muốn ngự giá xuất chinh, người sẽ bình an trở về, không cần lo lắng. Tiểu Đào, nhớ hầu hạ Thái phi chu đáo!” Nói xong, ta không dừng chân, rảo bước đi ra ngoài.

Phía sau dường như nghe thấy giọng nói của một người, tiếp đó là giọng của Dự Thái phi. Tiểu Đào và bà nói chuyện vài câu, nàng ta nghi ngờ nói: “Kỳ lạ, sao Công chúa Trường Phù có thể biết nô tỳ nhỉ?”

Ta cảm thấy, lần này đợi Hạ Hầu Tử Khâm trở về, ta nên nói cho hấn biết chuyện của Dự Thái phi. Bà không phải người hại Ngọc Tiệp dư mất đi đứa trẻ trong bụng mà thực ra là người cứu nàng ta. Mẫu tử bọn họ, bao nhiêu năm xa cách, cũng nên nối lại quan hệ rồi.

Thở dài một tiếng, ta trở về Cảnh Thái cung.

Hai hôm sau, Hoàng đế thân chinh ra trận.

Cho tới khi hấn rời hoàng đô, ta chưa từng gặp hấn, chắc hấn cố ý không tới thăm ta, đi cũng rất nhanh. Bây giờ là thời khắc đặc biệt, một số đại thần trong triều nhận được thư tín của Hoàng hậu Nguyên Trinh đã bị giam lỏng, số còn lại cả ngày thấp thỏm lo âu.

Hấn vừa đi, lập tức có cung nhân của Hy Ninh cung vào Cảnh Thái cung. Ta biết, Thái hậu khẳng khẳng muốn ta đi, bà biết Hạ Hầu Tử Khâm không đồng ý nhưng bà vẫn có cách để ta đi theo.

Bây giờ ta không phải là phi tử của Hoàng đế, bà đường đường là Thái hậu, muốn đưa ta xuất cung chỉ là chuyện nhỏ nhặt, vô cùng đơn giản.

Kỳ thực, ta có thể hiểu được tâm trạng của một người mẹ như bà, bà chẳng qua chỉ muốn Hạ Hầu Tử Khâm bình an. Chỉ có giang sơn ổn định, hấn mới có thể bình an. Ta hiểu những đạo lý này song ta không thể chấp nhận cách bà ép ta dùng tình cảm để dụ Tô Mộ Hàn.

Lợi dụng tình cảm của người khác, dù thế nào chẳng nữa cũng là không công bằng.

Lúc rời khỏi Cảnh Thái cung, ta thuận tay mang theo chiếc hộp khắc hình cây thị mà Tô Mộ Hàn tặng ta.

Trong Hy Ninh cung, vẻ mặt Thái hậu lạnh nhạt. “Việc này ai gia đã quyết định, nếu trong lòng người có Hoàng thượng thì nhất định phải làm như ai gia nói!” Lời của bà rất cương quyết, không có chỗ cho sự thương lượng.

Ta im lặng, Thái hậu đã nói tới mức này, vậy thì cho dù ta đồng ý hay không, bà cũng ép ta phải ra tiền tuyến.

Bà lại nói: “Người cầm lệnh bài này xuất cung, bên ngoài đang có xe ngựa đợi người. Ai gia cũng đã chuẩn bị ổn thỏa người bảo vệ người.” Bà nói xong, liền đặt lệnh bài lên mặt bàn.

Ta thở dài trong lòng, cuối cùng đưa tay nắm lấy lệnh bài trong tay.

“Cung tỳ của người cũng đi theo người, hầu hạ người trên đường.” Thái hậu lại nói.

Ta mỉm cười, lắc đầu nói: “Không cần đâu ạ, để một mình thần thiếp đi.” Thêm một người là thêm một gánh nặng.

Thái hậu không miễn cưỡng, chỉ gật đầu, nói: “Đi đi!”

Ta khom người trước bà rồi xoay người lui ra, đột nhiên nghe bà gọi: “Đàn Phi!”

Trong lòng ta sửng sốt, bao lâu rồi bà chưa gọi ta như vậy. Lại thấy bà lên tiếng: “Ai gia nhớ, ai gia từng tát người ba lần, mỗi lần tát xong, ai gia đều cảm thấy như được biết người một lần nữa. Lúc đầu ai gia không hề thích người, nhưng bây giờ ai gia rất thích người, cũng biết vì sao Hoàng thượng thích người.”

Bàn tay ta bỗng siết chặt tấm lệnh bài.

“Người đừng trách ai gia!” Bà than thở, dừng một lát, lại nghe giọng nói nặng nề của bà vang lên: “Ai gia giao Hoàng thượng cho người.”

Ngón tay run run, ta kinh ngạc quay đầu nhìn bà, thấy khóe miệng bà khẽ mỉm cười. Không biết vì sao, viền mắt ta nóng rát, cổ họng cũng trở nên khó chịu. Những lời Thái hậu nói thực sự quá nặng nề.

Chỉ vì hấn, bà có thể buông tất cả.

Hạ Hầu Tử Khâm à, chàng may mắn xiết bao khi có được hai mẫu thân như vậy!

Thiểm Nhi đưa ta ra bằng đường khác, lúc này Tư Âm vẫn còn đang đợi bên ngoài Hy Ninh cung.

Đi vòng qua hậu viện, đổi sang y phục cung tỳ trong phòng của Thiểm Nhi, ta và Thiểm Nhi mới ra ngoài.

Ung dung đi qua trước mặt Tư Âm, nàng ta không thể nghĩ rằng đó là ta. Đúng lúc hai người vừa ra khỏi Hy Ninh cung thì loan kiệu của Diêu Thực phi đến, ta nhìn một cái, cười nhạt, đi qua nó.

Xuất cung, mọi việc đều thuận lợi.

Bên ngoài, ta quả nhiên nhìn thấy cỗ xe ngựa mà Thái hậu nói.

Không suy nghĩ gì, ta tiến lên, phu xe nghe thấy tiếng bước chân bèn nhảy xuống khỏi xe, khoanh khắc y gối nón xuống, ta kinh hãi tới ngơ ngẩn, Cố Khanh Hằng!

Huynh ấy thấy ta, không hề ngạc nhiên, chỉ cười nói: “Tam Nhi, lên xe!”

Cho dù thế nào, ta cũng không ngờ người mà Thái hậu nói sẽ đi cùng để bảo vệ ta lại chính là huynh ấy! Thấy ta đứng bất động, huynh ấy tiến lên vài bước, nói: “Mau lên xe, không thì sẽ không đuổi kịp Hoàng thượng đâu.”

Cuối cùng ta cũng hoàn hồn, không nghĩ nhiều, leo lên xe ngựa. Buông rèm xe xuống, huynh ấy liền ngồi lên, quất dây cương, bắt đầu cho xe ngựa chạy, vừa đi vừa nói: “Trong gói đồ bên trong có y phục, muội thay phục trang cung tỳ đi.”

Ôm chiếc hộp trong tay, lúc quay đầu, ta nhìn thấy một gói đồ ở phía sau, liền mở ra, thấy bên trong có hai bộ y phục bình thường, một bộ màu hồng phấn, bộ kia màu xanh lá liễu, đều rất đẹp. Giơ tay vuốt ve món đồ thủ công tinh xảo ấy, ta chỉ nhìn là nhận ra ngay, đó là tay nghề của thợ cả Trần.

Bao nhiêu năm rồi, huynh ấy vẫn nhớ ta thích y phục do thợ cả Trần làm. Sống mũi ta cay cay, suýt thì rơi. Ta nhanh chóng thay bộ màu phấn hồng, đây là lần đầu tiên ta mặc y phục do thợ cả Trần làm.

“Vui quá, cuối cùng cũng có ngày muội có thể mặc y phục do huynh tặng.” Bên ngoài, giọng nói hân hoan của huynh ấy vang lên.

Ta vén rèm xe, nhìn bóng lưng huynh ấy, nói: “Hoàng thượng không cho huynh đi, đương nhiên là có lý do của người, vì sao huynh còn tìm Thái hậu?”

Động tác trên tay hơi chậm lại, huynh ấy quay đầu, nói: “Thái hậu chủ động tìm ta, nói Hoàng thượng không uội đi, muội khẳng khẳng muốn ra tiền tuyến, Thái hậu muốn ta bảo vệ muội.”

Sững người, Thái hậu nói như vậy ư?

Cố Khanh Hằng hiểu tính ta, chỉ cần việc ta muốn làm thì nhất định sẽ làm, cho nên huynh ấy mới không do dự mà đồng ý bảo vệ ta. Huynh ấy cũng muốn có cơ hội để ra tiền tuyến.

Ta thật hồ đồ, Hạ Hầu Tử Khâm cố ý không cho huynh ấy đi, chắc chắn đã sai người canh chừng huynh ấy, ngoài Thái hậu, còn ai có thể để huynh ấy ung dung lên đường như vậy?

Ta biết vì sao Thái hậu tìm huynh ấy bảo vệ ta, chỉ vì khi đó, ta từng nói giờ đây ta chỉ có duy nhất Cố Khanh Hằng là người thân. Thái hậu không muốn ta xảy ra chuyện gì trên đường đi, bà muốn ta gặp được Tô Mộ Hàn, cho nên tìm người bảo vệ ta, chắc chắn phải là người tận tâm tận lực với ta.

Ta cười với huynh ấy, nói nhỏ: “Huynh cho rằng tự muội muốn đi ư?”

Huynh ấy ngây người nhưng lại đáp: “Ta xưa nay chưa từng hỏi chuyện của muội.”

Khanh Hằng ngốc nghếch.

Ngồi bên cạnh huynh ấy, ta đưa mắt nhìn về phía xa, hít thật sâu rồi nói: “Khanh Hằng, chuyện của cha huynh, huynh đừng quá buồn, ông ấy yêu huynh.”

Người bên cạnh ta không nói gì, mãi sau mới lên tiếng: “Ta cho rằng muội ghét cha t

Quay sang nhìn huynh ấy, ta không né tránh. “Muội ghét, bây giờ vẫn ghét, nhưng tình yêu ông ấy dành cho huynh là thật. Cho dù muội có ghét đi nữa cũng không thể thay đổi được sự thật này. Ông ấy chỉ muốn huynh sống thật tốt, cho nên hãy hứa với muội, ra tiền tuyến, không được để bản thân rơi vào chốn nguy hiểm.”

Ánh mắt huynh ấy lóe lên vẻ oán hận, bàn tay siết dây cương chặt hơn nhưng hồi lâu vẫn không đáp lời ta.

Nam Chiêu dùng cái chết của Cố Dịch Vân để làm ngòi nổ khiến hoàng đô xảy ra binh biến, sau đó liền khai chiến. Ta biết nỗi oán hận này của huynh ấy, trong một chốc một lát rất khó để cơn sóng trong lòng huynh ấy dịu xuống.

Xe đi rất nhanh, ra ngoài rồi thì không có lựa chọn, chỉ có thể đi tiếp.

Lúc tới tiền tuyến là trung tuần tháng Mười một, thời tiết đã rất lạnh. Chúng ta đến đúng lúc diễn ra trận đại chiến.

Bỏ xe ngựa lại, ta chỉ mang theo chiếc hộp đó. Cố Khanh Hằng đưa ta leo lên đỉnh núi, từ xa nhìn xuống, hai đội quân đang đương đầu. Từ rất xa, ta không nhìn rõ mặt ai, chỉ có thể phán đoán nhờ phục trang và vật cưỡi. Nam Chiêu đi đầu là nam tử, chính là quốc quân của Nam Chiêu. Ta cười thâm, đây là trận chiến lấy danh nghĩa cậu em vợ xưng đế mà Nam Chiêu cũng bỏ vốn gốc ra!

Bên cạnh y có một nam tử, cách ăn mặc khác với các tướng sĩ, không nhìn rõ mặt nhưng vẫn khiến lòng ta chấn động.

Đó là Thái tử.

Trống trận âm vang, từ xa có thể nghe thấy từng đợt âm thanh giòn giã, tiếng chém giết lẫn nhau và cát bụi mịt mù.

Người bên cạnh ta lên tiếng: “Chúng ta xuống núi, đi vòng qua, phía trước chính là donah trại.”

Ta gật đầu, theo huynh ấy xuống núi, lúc quay trở lại con đường cũ, ta kinh ngạc phát hiện xe ngựa của chúng ta đã biến mất!

Chỉ nghe tiếng “keng”, trường kiếm của Cố Khanh Hằng đã rút khỏi vỏ, huynh ấy trở tay đỡ lấy lưỡi kiếm đột nhiên tập kích. Ta giật mình bừng tỉnh, nghe thấy một giọng nói khàn khàn vang lên: “Tử Nhi...”

74. Chương 74

Một tiếng “Tử Nhi” khiến cơ thể ta chấn động, ta quay ngoắt đầu, thấy trường kiếm của Thanh Dương đang đặt trên kiếm của Cố Khanh Hằng. Phía sau nàng ta vẫn là hình dáng một mọt mọt ấy. Khóe môi bắt gặp nhếch lên thành nụ cười, tốt quá, cuối cùng Thanh Dương đã tìm thấy y!

Lưỡi kiếm đặt trên kiếm của Cố Khanh Hằng đột nhiên trượt đi, tiếng “két” lướt qua vành tai, ta kinh hãi, lại nghe Thanh Dương hét lớn một tiếng, đâm trường kiếm qua. Cố Khanh Hằng giật mình, vội trở tay chặn.

“Thanh Dương!” Tô Mộ Hàn quát lớn một tiếng, bắt chấp tất cả lao qua. Y kéo tay áo Thanh Dương, gầm lên: “Thanh Dương, dừng tay ngay!”

Cơ thể nàng ta chấn động, quay đầu nhìn y, ánh mắt hiện rõ vẻ đau đớn, y còn đang định nói gì, đột nhiên lùi nửa bước, khom lưng, nặng nề bật ho.

“Thiếu gia!” Thanh Dương vội rút trường kiếm trong tay, đỡ lấy y.

Nàng ta đã đổi cách xưng hô, gọi y là “thiếu gia”...

Ta biết, đó nhất định là ý của Tô Mộ Hàn.

Thiếu gia, thiếu gia...

Sạch sẽ biết bao, không phải sao?

Ta định tiến lên nhưng Cố Khanh Hằng ngăn lại, huynh ấy hạ giọng nói nhỏ: “Tam Nhi, dừng qua!” Lúc nói chuyện, huynh ấy nhìn chăm chăm vào hai người phía trước, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác.

Có lẽ việc ta có một nam tử như vậy trong đời, ngay từ đầu Cố Khanh Hằng không phải là không có cảm giác, song giờ đây mọi việc mới hoàn toàn sáng tỏ. Tiếng “Thanh Dương” đã khiến huynh ấy nhận ra nam tử trước mặt chính là Hàn Vương khi đó. Thần sắc của ta chắc chắn cũng cho huynh ấy biết, y chính là tiên sinh của ta, là vị tiên sinh ta luôn để tâm.

Giơ tay đẩy huynh ấy ra, ta cất bước đi lên.

“Tiên sinh!” Ta khẽ gọi y.

Y ho rất lâu, mãi sau mới khá hơn một chút, Thanh Dương đau lòng, mắt đỏ hoe, nghẹn ngào hỏi y: “Thiếu gia cảm thấy thế nào? Người cố chịu một chút, Liêu Hứa sẽ quay về nhanh thôi.”

Ta giật mình bừng tỉnh, Liêu Hứa cũng sẽ đến ư? Không biết tại sao, nghe được tin ấy, trong lòng ta rất vui. Y nhìn về phía ta, đưa tay ra với ta, ta vội nắm lấy, cảm thấy y lại gầy đi. Ta xót xa bóp chặt tay y song y chỉ khẽ cười, nhỏ giọng nói: “Ta biết nhất định nàng sẽ tới.”

Lời của y khiến ta thêm buồn bã, y có biết mục đích ta tới đây không?

Thái hậu muốn ta dùng tình cảm để dụ y, đẩy lùi cuộc tấn công của Nam Chiêu, thế nhưng khoảnh khắc trông thấy y, ta đã hiểu thấu tất cả, không phải sao?

Thái tử ở Nam Chiêu là giả, Tô Mộ Hàn cũng vội vã đến vì muốn cuộc chiến tranh này ngừng lại, không phải sao?

Y tới cũng là vì Hạ Hầu Tử Khâm.

“Tiên sinh!” Ta cảm nhận được tay y đang run rẩy.

Y chậm rãi lắc đầu. “Không sao, cũng chẳng còn mấy ngày.”

Lời của y vừa dứt, liền thấy Thanh Dương nức nở nói: “Thiếu gia đừng nói linh tinh!”

Còn ta, sao không nghe ra ý tứ trong lời nói của y chứ, bỗng nhớ ra viên thuốc Phương Hàm đưa cho ta, ta mỉm cười, vừa định lên tiếng thì nghe thấy giọng nói của Liêu Hứa ở cách đó không xa truyền đến: “Thanh Dương cô nương...”

Sắc mặt Thanh Dương thay đổi, nàng ta quay đầu nhìn về phía có giọng nói, bàn tay đang đỡ Tô Mộ Hàn thả lỏng rồi buông ra, nói: “Thiếu gia đợi chút, Thanh Dương đi một lát rồi quay lại.” Nói xong, trong chớp mắt nàng ta đã đi rất xa.

Loáng thoáng nghe thấy có tiếng đánh nhau ở đầu kia của khu rừng, ta sững sốt, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Đây là mảnh rừng rậm rạp xanh mướt, nhìn qua không thấy bóng người. Ta với Cố Khanh Hằng nhìn nhau, ánh mắt huynh ấy cũng lộ vẻ ngạc nhiên.

Đợi một lát vẫn không thấy Thanh Dương quay lại, âm thanh phía đó cũng lắng dần.

Chần chừ giây lát, ta lên tiếng: “Khanh Hằng, huynh qua đó xem sao!”

Huynh ấy cau mày, từ chối: “Ta chỉ bảo vệ sự an toàn uội.”

Ta vội lắc đầu, nói: “Muội ở đây sẽ không sao đâu, huynh không cần nhúng tay vào, chỉ cần âm thầm xem phía trước đã xảy ra chuyện gì rồi kể uội biết là được.” Nếu Thanh Dương không chống cự được, ta chỉ có thể đưa Tô Mộ Hàn đi trước. Đương nhiên không phải ta muốn Cố Khanh Hằng mạo hiểm, ta từng nói ta vĩnh viễn không muốn huynh ấy gặp nguy hiểm.

Huynh ấy do dự một lát, cuối cùng gật đầu, tiến lên.

Ta ngậy người nhìn huynh ấy cho tới khi bóng dáng huynh ấy bị khuất lấp trong đám cây cối.

Trong lòng không khỏi lo lắng, ta hy vọng huynh ấy nhanh chóng quay lại.

“Tử Nhi...” Người bên cạnh quay sang gọi ta.

Ta ngắt lời y, lắc đầu nói: “Tiên sinh không cần nói gì, ta biết mà. Đúng rồi, đây là...”

Vừa giờ chiếc hộp trong tay ra, ta thấy mặt y biến sắc, một tay đẩy ta ra. Ta giật mình kinh hãi, thấy một chướng vồn hướng vào lưng ta bỗng đập thẳng vào lồng ngực y.

Ta loạng choạng, chiếc hộp trên tay bay ra, kim ẩn trên người cũng rơi xuống. Bây giờ, chẳng kịp quan tâm, ta chỉ đưa mắt tìm kiếm Tô Mộ Hàn. Ta trông thấy kẻ xuất chướng kia hốt hoảng tiến lên đỡ y, gọi: “Điện hạ!”

Ta chỉ cảm thấy đầu ong lên, đ

Bọn họ là... người của Hoàng hậu Nguyên Trinh?!

Y phun một ngụm máu lên vạt áo của kẻ kia, gục đầu vào vòng tay gã.

“Điện hạ!” Gã cuống quýt đỡ lấy cơ thể mềm nhũn của y, ta mới phát hiện xung quanh chúng ta còn có mấy người khác. Nam tử đang đỡ Tô Mộ Hàn quay đầu nhìn về phía ta, trầm giọng nói: “Giết!”

Trong lòng hoảng sợ, theo phản xạ, ta nhìn về phía hướng Cố Khanh Hằng rời đi. Lúc này, cho dù ta có gọi huynh ấy cũng không kịp. Bây giờ ta mới biết bọn họ chỉ muốn dụ Thanh Dương rời đi.

Một người giờ kiếm lao về phía ta, lúc tới trước mặt ta, ánh mắt gã hướng xuống chân ta, chỉ thấy hai đồng tử gã co lại, khom người xuống. Ta vô cùng sợ hãi, lùi lại nửa bước, thấy hần thắt thanh kêu lên: “Đại nhân, kim ấn của công chúa Đại Tuyên!”

Sắc mặt kẻ đó sầm xuống, gã lập tức nói: “Vậy thì đưa đi!”

Ta vừa định chạy thì thấy ai đó đánh mạnh lên gáy ta, trước mắt tối sầm, không còn biết gì nữa.

Kỳ thực, ta muốn nói, chiếc hộp đó... thuốc Phương Hàm đưa cho ta, thuốc của Tô Mộ Hàn...

Loáng thoáng nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân, bên ngoài còn có âm thanh huyền ảo.

“Um...”

Ta khẽ rên một tiếng, khó khăn mở mắt ra, đầu óc choáng váng, không tìm được lại nhắm mắt. Một lúc lâu sau, lại cẩn thận mở mắt, lần này cuối cùng cũng nhìn rõ nơi ta đang ở.

Giống như ta dự đoán, là trong doanh trướng.

Định nhòm người dậy mới phát hiện tay chân ta đều bị trói, vùng vẫy mấy cái nhưng chẳng thay đổi được gì.

Bị bắt làm tù binh, đãi ngộ dành cho ta cũng coi như tốt, cuối cùng còn né lên giường, có lẽ vì kiêng nể kim ấn của công chúa Đại Tuyên.

Ta chợt nhớ tới Tô Mộ Hàn. Không biết bây giờ y thế nào rồi? Còn thuốc Phương Hàm đưa ta nữa, đáng chết thật!

Ta nghiêng rằng, ngẫm nghĩ một lát rồi gọi toáng lên: “Người đâu? Người đâu?”

Ta biết, cho dù ta bị trói chặt, bên ngoài nhất định sẽ có người canh chừng. Quả nhiên,, ta trông thấy một binh sĩ vén cửa lều, nói với ta: “Kêu cái gì mà kêu, an phận mà chờ cho lão tử!”

Ta hét lớn: “Kêu Hoàng hậu của các người tới gặp ta!”

Song gã cười khinh miệt. “Chỉ là một tù binh mà thôi, nương nương bọn ta còn bận ăn mừng thắng lợi, không có thời gian đâu mà quan tâm tới người!” Nói xong, gã không nhìn ta, hạ cửa lều xuống. Còn ta chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng gã đứng bên ngoài qua khe hở khi cơn gió khẽ thổi qua.

Cẩn môi, mừng thắng lợi...

Ta đã hôn mê bao lâu rồi? Trận đại chiến này đã kết thúc rồi ư? Phía Hạ Hầu Tử Khâm rốt cuộc thế nào?

Càng nghĩ, trong lòng ta càng lo lắng.

Không biết đã qua bao lâu mới nghe thấy bên ngoài có người vào, ta kinh ngạc, ánh mắt nhìn ra phía cửa, trông thấy hai binh sĩ tiến vào, một kẻ lấy ra bội đao bên thắt lưng, ta hết sức sợ hãi, gã nâng đao chém xuống, chỉ nghe tiếng “phụt”, dây chằng trói chân ta bỗng chốc được chặt đứt.

Hai kẻ đó tiến lên, kéo ta dậy, sai bước ra ngoài.

Ta không vùng vẫy được, hét lên: “Các người làm gì đây? Gọi Hoàng hậu của các người tới gặp ta!”

Một kẻ lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Hoàng hậu nương nương của chúng ta sao có thể hạ mình tới gặp người? Ngoan ngoãn cho ta, gặp nương nương bọn ta tốt nhất nên an phận một chút, đừng tưởng người là công chúa của Đại Tuyên thì chúng ta không dám làm gì người!”

Hóa ra là Hoàng hậu Nguyên Trinh muốn gặp

Ta vội hỏi: “Tiên... không, Tô...” Cẩn môi, ta nên gọi Tô Mộ Hàn thế nào? Nếu gọi y là Thái tử, không biết hai tên binh sĩ này có biết hay không.

Suy đi nghĩ lại, ta không hỏi nữa. Dù sao Hoàng hậu Nguyên Trinh cũng muốn gặp ta, gặp rồi, ta có thể hỏi thẳng nàng ta.

Đội ngũ đi tới trước mặt, không thấy kẻ giả trang Tuân Thái tử bên cạnh y. Nếu không, ta thật sự muốn xem kẻ thay thế Tô Mộ Hàn rốt cuộc trông như thế nào!

“Tham kiến bệ hạ!” Hai binh sĩ áp giải ta vội vàng hành lễ.

Hoàng đế Nam Chiếu nhìn về phía ta, đôi mắt y thoáng lóe lên một tia sáng, nhíu mày hỏi: “Nàng ta chính là Công chúa Trường Phù?”

“Bẩm bệ hạ, vâng ạ!” Một binh sĩ cung kính trả lời.

Y không nhìn ta nữa, lúc đi qua ta chỉ nói: “Trước tiên đưa vào doanh trướng của trẫm, trẫm muốn thăm tra nàng ta trước.”

Ta cảm thấy lòng trĩu nặng, y có gì muốn thăm vấn ta chứ?

Hai tên binh sĩ áp giải ta không dám trái lệnh, vội vàng vâng lời, áp giải ta đi.

Vào trướng, ta có chút tò mò, doanh trướng của vợ chồng Quốc quân Nam Chiếu hé mở. Y khoát tay ra hiệu cho tất cả mọi người lui ra, sau đó mới xoay người đứng đối diện với ta.

Ta lùi lại vài bước theo phản xạ, bàn tay to lớn của y đưa tới, túm chặt cánh tay ta, cười nói: “Trẫm không biết công chúa lại có diện mạo xinh đẹp như hoa thế này!”

Ta cắn môi, y nào muốn thăm vấn ta! Y muốn làm gì, lẽ nào ta không rõ?

Y lại cười. “Nghe nói Hoàng đế Đại Tuyên muốn tặng nàng cho Hoàng đế Nguyên Quang, nhưng hấn vẫn chần chừ chưa tấn phong nàng làm phi. Chi bằng, nàng hãy theo trẫm, những thứ hấn có thể cho nàng, trẫm cũng có thể. Công chúa tuyệt sắc như vậy, trẫm nhất định sẽ thương yêu nàng như bảo bối.” Nói xong, y liền tiến sát t

Ta vô cùng hoảng sợ, muốn né tránh nhưng không thể. Y kéo chặt ta, ta gắng nghiêng mặt, hàm râu trên mặt y đã chạm vào ta, trong chốc lát, ta toát mồ hôi lạnh. Ta hét lớn: “Buông ta ra, người buông ta ra!”

Y cười đắc ý, túm lấy eo ta, nói: “Nói thật, trẫm chưa từng gặp nữ tử nào diễm lệ như công chúa. Chắc chắn, Hoàng đế Nguyên Quang để giai nhân tuyệt sắc như vậy bên cạnh mà không hưởng thụ, chẳng lẽ là để dành cho trẫm?”

Ta nghiêng răng, nói: “Nam hoàng bệ hạ đã biết thân phận của ta, không sợ trở thành kẻ địch với hoàng huynh của ta ư?”

Y cười. “Khi nào nuốt trôi giang sơn của thiên triều, trẫm còn sợ một Đại Tuyên bé nhỏ ư? Bây giờ thiên triều thù trong giặc ngoài, Hoàng đế Nguyên Quang không chống đỡ nổi nhưng cũng không dám nói cho người khác biết. Ha ha...”

Lời y nói khiến ta bàng hoàng, sửng sốt.

Hạ Hầu Tử Khâm không chống đỡ nổi ư?

Sau đó, ta lại nhớ tới lời gã binh sĩ của Nam Chiếu nói ban nãy, Hoàng hậu Nguyên Trinh còn bận ăn mừng chiến thắng. Không những thế, lúc chưa rời hoàng đô, ta đã nghe tin tiền tuyến liên tiếp thất bại...

Ta không thể không công nhận chiêu bài lợi dụng Tuân Thái tử để phát động chiến tranh của Nam Chiếu vừa lợi hại vừa chuẩn xác!

Thấy ta không nói gì, y vẫn vô cùng đắc ý, bàn tay đưa tới trước ngực ta, định thò vào, ta kinh hãi kêu lên: “Người...”

“Nương nương, nương nương, Bệ hạ, người...”

Lúc này, bên ngoài bỗng vang lên giọng nói lo lắng của gã binh sĩ, nam tử trước mặt sửng sờ giây lát, nghe thấy tiếng bước chân vội vàng đi tới, sắc mặt y lập tức thay đổi, hậm hực buông tay, khẽ ho một tiếng, quay lưng đi.

Có người tiến vào, ta quay đầu nhìn, thấy Hoàng hậu Nguyên Trinh mặt mũi xám ngoét nhìn về phía ta, lập tức hành lễ với nam tử. “Thần thiếp tham kiến Bệ hạ!”

Hoàng đế Nam Chiếu bấy giờ mới xoay người, trên khuôn mặt y đã lấy lại vẻ bình tĩnh, y nói với nàng ta: “Sao Hoàng hậu lại đến?”

Hoàng hậu Nguyên Trinh cười mỉa mai. “Thần thiếp vốn muốn hỏi cung người này nhưng không ngờ Bệ hạ cũng có ý như vậy, cho nên thần thiếp nghĩ, chi bằng qua đây luôn, cùng nghe xem.” Nàng ta cũng là người thông minh, biết rõ ý đồ của Hoàng đế Nam Chiếu nhưng không vạch trần.

Hoàng đế Nam Chiếu cười, nói: “Hoàng hậu thật có lòng! Trẫm mệt rồi, chi bằng giao việc này cho Hoàng hậu xử lý. Trẫm cũng yên tâm.”

Ta hơi kinh ngạc nhìn y, y thu tay nhanh thật.

Sau đó ta lại muốn cười. Bấy giờ y muốn đoạt lấy giang sơn của thiên triều thì phải cung phụng Hoàng hậu Nguyên Trinh cho tốt, suy cho cùng, nàng ta là công chúa tiền triều, trong người nàng ta đang chảy dòng máu của Tuân gia. Muốn giành lại giang sơn của Tuân gia, chắc chắn phải để người nhà họ Tuân ra mặt. Đây chính là điều mà Hoàng đế Nam Chiếu dù thế nào cũng không thể sánh bằng.

Hoàng hậu Nguyên Trinh cười nhạt một tiếng rồi nói: “Như vậy cũng được, vậy Bệ hạ nghỉ ngơi cho tốt, thần thiếp đưa nàng ta tới nơi khác.” Nói xong, nàng ta quay đầu gọi người: “Người đâu, mời công chúa ra ngoài!”

Từ “mời” của nàng ta chứa đầy vẻ giận dữ.

Nàng ta khẽ “hừ” một tiếng, phất tay áo đi ra.

Hai binh sĩ lại tiến vào, áp giải ta ra ngoài, ta ngoái đầu nhìn Hoàng đế Nam Chiếu một cái, trong ánh mắt y lóe lên vẻ không cam lòng.

Ta bị đưa tới một doanh trướng khác, kẻ áp giải ta buông tay, Hoàng hậu Nguyên Trinh khoát tay ra hiệu cho bọn họ lui ra hết.

Nàng ta nhìn ta chăm chú, mãi sau mới cất bước đi tới. Nàng ta giơ tay, túm chặt cằm ta, nghiêng rằng nói: “Nhanh như vậy đã muốn quyến rũ Bệ hạ rồi à? Chẳng phải chỉ có mỗi gương mặt đẹp thôi sao? Bản cung ghét nhất nữ tử như người!” Nàng ta nói xong, ngón tay miết mạnh xuống

Ta đau tới mức cau mày nhưng vẫn cắn môi, không thốt ra tiếng nào.

Một lát sau, nàng ta tự thấy hết hứng, buông tay ra, túm tóc ta giật giật, giận dữ nói: “Công chúa Trường Phù, người rơi vào tay bản cung, còn có thể trở về ư?”

Ta không thèm để ý tới nàng ta, chịu đựng cơn đau, lên tiếng: “Y thế nào rồi?” Điều ta quan tâm chỉ là Tô Mộ Hàn giờ đây ra sao.

Nghe vậy, sắc mặt nàng ta biến sắc, nghiêng rằng nói: “Bản cung không hiểu nổi, sao đệ ấy có thể biết người? Còn tự nguyện chịu thay cho người một chương! Có phải là tai họa do gương mặt này gây ra?”

Ta cười gằn một tiếng, Tô Mộ Hàn há là người như vậy? Có điều, Hoàng hậu Nguyên Trinh đã không nhận ra ta, vậy thì ta có thể khẳng định, Phương Hàm chưa từng kể cho nàng ta chuyện ta dùng thuốc nước dịch dung. Nhiệm vụ của Phương Hàm chỉ là đầu độc, giết Hạ Hầu Tử Khâm, còn hạ độc thế nào không phải là việc mà Hoàng hậu Nguyên Trinh quan tâm. Ta cũng biết Phương Hàm không kể tình hình của ta cho nàng ta là vì Tô Mộ Hàn.

“Y thế nào rồi?” Ta không cam lòng, hỏi tiếp.

Hoàng hậu Nguyên Trinh trừng mắt lườm ta, cắn phẫn nói: “Bản cung đương nhiên sẽ không để đệ ấy xảy ra chuyện!”

Ha, có câu nói này của nàng ta, ta đã an lòng.

Thấy ta cười, nàng ta dường như càng phẫn nộ, ta nhìn nàng ta, mỉa mai nói: “Nhưng ta không biết, nương nương cứu y là vì dã tâm của người hay đơn giản là tình thân?”

Nàng ta sững người, giáng một cái bạt tai lên má ta.

Khóe miệng rỉ máu, ta lè lưỡi liếm, điềm tĩnh, thản nhiên nhìn nữ tử trước mặt.

E là nàng ta đã bị ta nói trúng tim đen.

Có thể là cả hai.

“Tung tin Thái tử còn sống, hóa ra muốn một mũi tên trúng hai đích.” Dừng giây lát, nhìn vẻ mặt nàng ta, ta nói tiếp: “Thứ nhất, kết hợp với cái chết của Cố Dịch Vân, có thể khiến nội bộ thiên triều rối loạn, tiếp theo là xảy ra binh biến, để giam chân phần lớn binh lực. Thứ hai chính là dẫn dụ Thái tử thật sự ra mặt.”

Lúc ta nói đến câu cuối cùng, rõ ràng thấy nàng ta để lộ cảm xúc.

Bắt đầu từ lúc nghe tiếng “điện hạ”, ta đã biết, Hoàng hậu Nguyên Trinh vẫn đang đợi y tới, hơn nữa, chỉ đợi một mình y.

Thế nhưng sự xuất hiện của ta là một bất ngờ, ta nghĩ nếu kim ấn trên người ta không rơi ra kịp thời, lúc này ta đã thành ma dưới lưỡi đao của bọn họ rồi.

Trước tiên, bọn họ muốn dùng Thái tử giả để duy trì, khi chiến sự thắng lợi, kẻ giả kia sẽ không thể dùng được, cho nên Hoàng hậu Nguyên Trinh luôn đợi Tô Mộ Hàn tới, chỉ vì người được nâng đỡ đưa lên ngôi bắt buộc phải là huyết thống thật sự của Tuân gia, bằng không chính là hành động đoạt ngôi, đó là việc mà người trong thiên hạ không thể dung thứ.

Nét mặt biến sắc, nàng ta cười gằn một tiếng rồi nói: “Ha, bản cung còn tưởng nữ tử xinh đẹp chỉ là bình hoa di động, xem ra hôm nay gặp được công chúa, bản cung phải thay đổi quan điểm rồi. Có điều, nữ tử quá thông minh thì không hay lắm!”

Ta cười châm biếm. “Vậy thì nương nương cảm thấy mình không đủ thông minh ư?”

Nàng ta “hừ” một tiếng. “Dừng khua môi múa mép trước mặt bản cung, Hoàng đế Đại Tuyên muốn người hòa thân với thiên triều là muốn kết hợp với thế lực của thiên triều để đối phó với Nam Chiếu ta. Ha, đừng tưởng bản cung không biết!”

Nhìn nàng ta, ta thật sự muốn bật cười. “Tại sao Hoàng đế Đại Tuyên muốn đối phó với Nam Chiếu, ta cho rằng nương nương là người hiểu rõ nhất.” Chẳng phải lúc Đại Tuyên nội loạn, nàng ta đã dùng độc Song sinh khiến Hoàng đế Đại Tuyên suýt mất mạng ư?

Sắc mặt nàng ta lạnh đi. “Bây giờ Đại Tuyên không có cơ dấy binh, bản cung giải quyết thiên triều trước. Còn người, bản cung có thể giữ lại tính mạng của người, có lẽ tới lúc còn có thể dùng được!”

Khẽ cắn môi, ta chỉ cầu mong Cố Khanh Hằng bình an vô sự, lúc ấy, thông qua những kẻ tham gia đánh nhau, huynh ấy có thể nhận ra thân phận của đối phương, vậy thì không khó phán đoán ta đã bị binh sĩ của Nam Chiếu bắt đi.

“Người cười cái gì?” Nàng ta nhìn ta, trầm giọng hỏi.

Ta không đáp, nàng ta vừa định nói nữa thì thấy một người vội vàng chạy từ ngoài vào, nói với nàng ta: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, điện hạ tỉnh rồi!”

Ánh mắt Hoàng hậu Nguyên Trinh lộ vẻ vui mừng, nàng ta vội nói: “Mau đưa bản cung đi!”

Dứt lời, nàng ta vội bước ra ngoài, binh sĩ đó lại nói: “Nương nương... nương nương...” Gã úp úp mở mở, lại nhìn ta. “Điện hạ nói, muốn gặp nàng ta.” Gã chỉ ta.

Nét mặt Hoàng hậu Nguyên Trinh lóe lên vẻ không vui nhưng nàng ta không ngoái đầu, sải bước đi ra rồi nói: “Gặp nàng ta làm gì? Không cần. Người ở đây canh chừng nàng ta, đợi bản cung trở lại.” Nàng ta dừng lại một chút rồi nói: “Nếu Bệ hạ tới thì lập tức thông báo cho bản cung!”

“Á...” Ta xông ra ngoài nhưng bị binh sĩ chặn lại, gã lạnh lùng nói: “Yên phận chút đi!”

Ta nhìn gã, ta cũng biết, lúc này ta không nên cố tình gây âm ỉ. Nhớ lại lời nói của Hoàng hậu Nguyên Trinh lúc rời đi, trong lòng ta cảm thấy nực cười. Tới lúc này rồi, nàng ta vẫn còn tâm tư đề phòng Hoàng đế Nam Chiếu.

Định thần lại, nhìn binh sĩ đang ngăn mình, ta hỏi: “Y thế nào rồi?”

Binh sĩ liếc xéo ta một cái nhưng không trả lời, chỉ đẩy ta ra, nói: “Đứng lùi ra sau!”

Ta bị gã đẩy lùi lại vài bước mới gắng gượng đứng vững, không nhìn ra điều gì ở nét mặt gã, ta chỉ có thể tự an ủi, Tô Mộ Hàn không sao, nhất định không sao.

Đợi một lúc trong doanh trướng của Hoàng hậu, ta nghe thấy có người tiến vào. Ngược mắt nhìn, cũng là một binh sĩ, lòng ta thất nặng, chẳng lẽ là người

Gã tiến vào, chỉ tay vào ta, nói: “Hoàng hậu có lệnh, đưa nàng ta đi!”

Ta thẳng thốt nhìn người trước mặt, Hoàng hậu Nguyên Trinh!

Binh sĩ vừa nãy ở lại trong doanh trướng vội tiến lên, áp giải ta ra ngoài, ta không vùng vẫy, nếu là lệnh của Hoàng hậu Nguyên Trinh, vậy thì có lẽ người muốn gặp ta là Tô Mộ Hàn. Ta không biết Tô Mộ Hàn đã dùng cách gì để thuyết phục nàng ta đồng ý cho ta đi gặp y, điều đó không quan trọng, ta chỉ muốn xem y thế nào.

Binh sĩ đưa ta vào một doanh trướng, ta vừa vào liền nhìn thấy một người ngồi bên giường.

Mặc dù chỉ gặp qua ông ta một lần nhưng ta nhớ rất rõ.

“Liêu Hứa!” Thật đáng ngạc nhiên, Hoàng hậu Nguyên Trinh lại bắt được ông ta tới! Nhìn xung quanh, không thấy Thanh Dương và Cố Khanh Hằng, ta không biết đó là vì chúng không tóm được bọn họ hay chẳng qua là chúng không đưa họ tới.

Ta bỗng cảm thấy sững sốt.

Nếu Cố Khanh Hằng bị bắt làm tù binh hoặc tệ hơn, vậy thì sẽ không ai biết ta đang ở quân doanh của Nam Chiếu!

“Khụ khụ khụ...” Người ở trên giường đột nhiên bật ho.

“Tiên sinh!” Ta buột miệng gọi y, định tiến lên nhưng bị giữ lại.

Hoàng hậu Nguyên Trinh lo âu nói: “Đã đưa người tới rồi, để đại phu khám bệnh cho đệ đi!” Nàng ta nhìn Liêu Hứa.

Nhưng Liêu Hứa chỉ đứng bất động, nghe thấy Tô Mộ Hàn khàn khàn lên tiếng: “Khụ khụ... Hoàng tỷ, trước tiên hãy cởi trói cho nàng ấy đã!”

Ta sững sờ, hóa ra y dùng tính mạng để ép buộc Hoàng hậu Nguyên Trinh đồng ý đưa ta đến.

Tiên sinh...

Hoàng hậu Nguyên Trinh đưa mắt ra hiệu ột binh sĩ tháo dây trói trên tay ta.

A... Trói lâu quá, ta kê xoa cổ tay theo phản xạ rồi cất bước lao lên. Y nhòm người định dậy, binh sĩ bên cạnh vội vàng đỡ y, ta tức nổ gọi: “Tiên sinh...”

Y ấn ngực, thở vài hơi: “Xin hoàng tỷ ra ngoài trước!”

“Không, bản cung không ra.” Nàng ta tái mét mặt, đưa mắt nhìn Liêu Hứa, nghiêm giọng nói: “Còn không chữa trị cho đệ ấy?”

Ta giật mình nhưng thấy Liêu Hứa vẫn đứng đó, không hề di chuyển.

Trong lúc tức giận, Hoàng hậu Nguyên Trinh rút bội đao trên người binh sĩ, kề cổ ông ta, nói: “Không nghe thấy lời của bản cung à? Còn không bắt đầu, bản cung sẽ giết người!”

Liêu Hứa khê cười một tiếng rồi nói: “Liêu Hứa chỉ nghe mệnh lệnh của thiếu gia!”

“Người...” Hoàng hậu Nguyên Trinh vô cùng giận dữ, bàn tay mềm mại khê động, lưỡi đao đã cứa một đường trên cổ Liêu Hứa, song ông ta vẫn đứng im bất động.

Tô Mộ Hàn nói: “Hoàng tỷ cứ lui ra trước, đệ... đệ sẽ không chết.”

Nàng ta phần nộ nhìn y, buột miệng nói: “Đương nhiên đệ không thể chết! Cơ nghiệp phụ hoàng để lại là dành cho đệ!”

Nghe vậy, ánh mắt Tô Mộ Hàn lóe lên tia ảm đạm, cuối cùng Hoàng hậu Nguyên Trinh nặng nề “hừ” một tiếng, vút thanh đao trên tay xuống, dùng dùng lao ra ngoài. Binh sĩ trong trường cũng đi theo.

Ta vội đỡ y, lo lắng hỏi: “Tiên sinh hà tất phải làm như vậy?”

Bởi vì y lần nữa không chịu hạ lệnh cho nên Liêu Hứa chỉ biết đứng nhìn y đau đớn, không cứu y. Có lẽ, quân y trong quân doanh đều đã đến thử nhưng ai cũng phải khoanh tay bó gối, hướng chỉ bây giờ y còn bị thương.

Dường như y đã dùng hết sức, mềm nhũn dựa vào người ta, thì thào: “Ta chỉ muốn tận mắt nhìn xem nàng có ổn không.

Y không tin lời của Hoàng hậu Nguyên Trinh.

“Liêu Hứa!” Y quay đầu nhìn ông ta, ông ta bước lên, ngồi xuống cạnh giường, nhỏ giọng nói: “Thiếu gia...”

Y gạt đầu, cố nở nụ cười. “Ta vẫn chưa thể chết.”

Lời nói của y khiến ta thấy xót xa.

Liêu Hứa ra hiệu cho ta đặt y nằm thẳng xuống, sau đó xoay người lấy một túi ngân châm trong hòm thuốc. Những chiếc ngân châm này khác với ngân châm bình thường, ngân châm bình thường chỉ dài tầm hai tấc rưỡi, còn những chiếc này dài gần gấp đôi. Liêu Hứa đưa tay cởi áo cho y, ta thấy lồng ngực y in dấu bàn tay rất rõ ràng. Đó chính là chưởng mà y chịu thay ta, nhìn kĩ, ta có thể thấy rất nhiều vết châm nho nhỏ dày chi chút.

Ta giật mình kinh hãi, đây chính là những dấu vết do ngân châm này để lại ư?

Liêu Hứa rút một chiếc ngân châm ra, nói với y: “Thiếu gia cố chịu đựng một chút!”

Y không trả lời, chỉ nhìn ta.

Chần chừ giây lát, ta nắm lấy tay y, cảm nhận được tay y run rẩy dữ dội. Ta biết không phải vì y sợ mà là y không thể kiểm soát nổi.

Ngân châm còn chưa đâm xuống, đột nhiên y lại ho dữ dội. Liêu Hứa dùng một tay đè chặt y, nắm lấy thời cơ, đâm chiếc ngân châm dài xuống, ngân châm không đâm sâu, chỉ chưa tới một tấc. Ông lật tay, lấy ra ba chiếc khác, nhanh chóng đâm xuống, cho tới khi những chiếc ngân châm cắm đầy trên lồng ngực y, cơn ho của y mới từ từ lắng dịu.

Trán Liêu Hứa đầm đìa mồ hôi.

Ta đưa khăn tay cho ông ta song ông ta lắc đầu, nói: “Hãy lau cho thiếu gia!”

Y đã mệt mỏi nhắm mắt, ta nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cho y, y cũng không mở mắt. Liêu Hứa đứng một bên, nói: “Năm đó người hít quá nhiều khói bụi, ta dùng cách này chỉ có thể tạm thời làm giảm cơn đau của người, đợi một t nữa lại phải châm cứu tiếp.”

Ý của ông ta chính là Tô Mộ Hàn không thể rời xa ông ta, đúng không?

Liêu Hứa lại thở dài một tiếng, nói: “Cơ thể của thiếu gia đã rất yếu, lần bị thương này, ôi, lão phu nhìn mà thấy đau lòng.”

“Y sẽ không sao, đúng không?” Ta ngược mắt nhìn ông ta, ông ta lắc đầu nhưng không nói gì. Ta bỗng nhớ ra một chuyện, bèn đứng bật dậy, xông ra ngoài. Binh sĩ bên ngoài ngăn ta lại, ta buột miệng nói: “Gọi Hoàng hậu của các người đến đây! Ta có thể cứu y, ta có thể cứu y!”

Hoàng hậu Nguyên Trinh nghe tiếng, vội đến, khoát tay ra hiệu cho binh sĩ buông ta ra. Ta xông tới, nói với nàng ta: “Cô cô... Không, Phương Hàm cho ta một viên thuốc có thể cứu mạng y!”

Nàng ta mở to mắt, vội hỏi: “Thuốc đâu?”

Nhìn nàng ta, ta nghiêng rằng nói: “Bị rơi ở chỗ người cho người bắt chúng ta!”

Về mặt Hoàng hậu Nguyên Trinh thay đổi, ta vội nói: “Thuốc đựng trong một chiếc hộp, trên nắp chiếc hộp khắc hình một cây thị.”

Đúng vậy, nhất định phải tìm thấy, nhất định phải tìm thấy.

Hai tay siết chặt, Hoàng hậu Nguyên Trinh ngoảnh đầu nhìn ta một cái, vừa định lên tiếng thì nghe thấy ở bên trong, Liêu Hứa sợ hãi kêu: “Thiếu gia!” Ta quay đầu theo phản xạ, thấy ông ta đang ấn cơ thể Tô Mộ Hàn xuống, y đột nhiên lại bắt đầu ho, Liêu Hứa lập tức trở tay, rút hết ngân châm ra. Ta sững sờ, sải bước lên, vội hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Ông ta đầm mồ hôi, lắc đầu nói: “Vết thương ở lồng ngực khiến người không chịu nổi phương pháp châm cứu của ta. Lúc châm cứu, một khi người ho dữ dội sẽ khiến ngân châm đâm sâu hơn, như vậy sẽ nguy hiểm tới tính mạng.”

Mặt Hoàng hậu Nguyên Trinh biến sắc, nàng ta giơ tay muốn đánh ta, ta lật tay túm lấy tay nàng ta, nàng ta giận dữ nói: “Nếu không phải vì người, sao đệ ấy có thể bị như thế này?”

Ta ra sức đẩy mạnh nàng ta, cảm hận nói: “Người quên, người đã thương y không phải ta!” Mà chính là người do Hoàng hậu Nguyên Trinh phái đi! Nàng ta mới chính là thủ phạm!

Nàng ta bỗng sững sờ, mãi sau vẫn không thể hoàn hồn trở lại.

Ngón tay Liêu Hứa đặt lên mạnh Tô Mộ Hàn, ánh mắt ông ta đầy vẻ lo âu. Tình hình chắc chắn không tốt chút nào, ta đưa mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch của người đang nằm trên giường, chỉ có thể không ngừng cầu nguyện những binh sĩ kia tìm được thuốc mang về!

“Khụ khụ...” Y lại ho, tay ấn lên ngực, ấn đường nhăn lại.

“Tiên sinh!” Giờ đây ta chẳng quan tâm tới Hoàng hậu Nguyên Trinh, chỉ nói với Liêu Hứa: “Liêu đại phu, còn có cách nào khác không?”

Có thể giúp y hết đau không? Cho dù một lát thôi cũng được!

Hoàng hậu Nguyên Trinh cũng sải bước tiến lên, nghiêm nghị nói: “Cứu đệ ấy trước, người muốn gì bản cung cũng có thể cho người!”

Liêu Hứa chần chừ, mãi sau mới nói: “Cách thì...”

“Liêu Hứa!” Y thì thào ngắt lời ông ta, lắc đầu nói: “Ta có thể... khụ khụ... có thể cầm cự được...”

“Tiên sinh...”

Bàn tay y càng siết chặt tay ta hơn, ta đã hiểu ý y, song ta không hiểu, vì sao có cách mà lại không dùng? Y thà đau đớn như vậy cũng không muốn dùng...

Ta đau lòng, nước mắt tuôn rơi như những hạt ngọc bị đứt dây.

Y ho đứt quãng, mãi sau mới khá hơn một chút, song từ đầu đến cuối không hề buông tay ta. Ta biết, y sợ Hoàng hậu Nguyên Trinh sẽ sai người đưa ta đi.

“Linh Nhi...” Hoàng hậu Nguyên Trinh đi tới bên giường, giơ tay nắm lấy tay kia của y, nức nở nói: “Đệ hãy chịu đựng, bản cung nhất định sẽ sai bọn chúng tìm thấy thuốc của đệ mang về. Bản cung sẽ không để đệ xảy ra chuyện.” chậm rãi mỉm cười, hé môi nói: “Hoàng tỷ lo lắng điều gì? Bây giờ ta sẽ không chết đâu.”

Nàng ta lắc đầu. “Đương nhiên, sau này đệ cũng sẽ không chết.”

Y khẽ khép mắt, mệt mỏi nói: “Đệ mệt lắm, hoàng tỷ cũng về nghỉ ngơi đi!”

Hoàng hậu Nguyên Trinh nhìn về phía ta, ánh mắt đặt trên bàn tay y đang nắm tay ta, hé miệng song cuối cùng chỉ nói: “Vậy đệ nghỉ ngơi đi, có chuyện gì thì cứ kêu một tiếng, bên ngoài luôn có người.”

Y không trả lời, Hoàng hậu Nguyên Trinh đợi một lát, bèn đứng lên đi ra ngoài.

Đợi nàng ta đi ra, ta mới hỏi Liêu Hứa: “Thanh Dương và Khanh Hằng cũng ở trong quân doanh à?”

Song Liêu Hứa lắc đầu. “Ta cũng không biết, khi đó rất hỗn loạn, có người đánh ta ngất, đến lúc tỉnh lại thì ta đã thấy mình bị giam ở đây. Ta không hề nhìn thấy Thanh Dương cô nương, còn người kia của cô, ta càng không biết.”

Ta cần môi, vậy thì có lẽ họ không ở đây.

Tô Mộ Hàn thật sự không còn chút sức lực nào, rất lâu sau vẫn không nghe thấy y lên tiếng. Liêu Hứa cũng không đi, chỉ trông chừng bên cạnh giường.

Thi thoảng y ho khan, có thể thấy y vô cùng yếu ớt.

Lại một lúc lâu sau mới thấy y hơi hé mắt nhìn ta, khẽ cười, nói: “Ta không sao.”

Ta nức nở: “Tấm ân tình tiên sinh dành cho Tử Nhi, cả đời Tử Nhi cũng không thể báo đáp được.”

Nhưng y lắc đầu. “Nàng phải sống bình an, còn ta đã là tấm thân tàn, đổi lấy tính mạng của nàng cũng đáng.”

Ta đưa tay che miệng y, cắn môi, nói: “Tiên sinh nói linh tinh gì đấy, cô cô đã đưa thuốc cho ta, uống thuốc rồi, tiên sinh sẽ không sao.”

Y nhìn ta, chậm rãi nói: “Phương Hàm?”

Ta ngậy người, quả nhiên y đã biết.

Ta gật đầu, nhìn thấy ánh sáng trong đôi mắt y dần trở nên ảm đạm, đôi môi mỏng hé mở: “Khi ấy, ta muốn nàng ta cứu mẫu hậu nhưng mẫu hậu nói không cần. Bà nói phải giữ lại cho ta để phòng khi có việc không may...”

“Hoàng hậu Minh Vũ đã lựa chọn đúng!” Giờ đây viên thuốc đó chính là tia hy vọng đối với y, không phải sao?

Y khẽ cười, nói: “Ta nên chết từ trận hỏa hoạn bốn năm trước.”

“Tiên sinh...”

Y lắc đầu. “Bây giờ cũng không nên sống. Sống mà bị trở thành cái cớ để gây chiến thì sống làm gì.”

Trong lời nói của y tràn ngập nỗi đau.

Nghe y nói, ta cũng thấy chua xót.

Y không muốn tranh giành nhưng y đã hứa với Thừa Diệp sẽ bảo vệ giang sơn của Bắc Tề, kết cục vẫn không thoát khỏi chiến tranh. Y không muốn làm thái tử nhưng để bình ổn cuộc chiến mà lặn lội tới đây, kết cục vẫn trở thành một quân cờ.

“Nhưng nếu bây giờ ta chết, rất nhiều người sẽ phải chết.” Y nhìn ta, nhấn mạnh từng từ.

Ta ghen ngào, không nói nên lời, nếu bây giờ y chết, Liêu Hứa không thể sống sót, ta cũng vậy.

Trong lòng y hiểu rõ hơn ai hết, cho nên mới phải khổ cực cầm cự.

“Tử Nhi, đỡ ta!”

Ngập ngừng giây lát, ta đỡ y ngồi dậy, y cười yếu ớt nhưng không ngã xuống. Đưa mắt nhìn về phía trước, y nhỏ giọng nói: “Rất nhiều lúc, khi tỉnh dậy, ta đều cho rằng trước mặt ta còn có một tấm rèm. Ba năm trong ngôi chùa ấy là ba năm ta sống yên ả nhất. Đó là những thứ ta chưa từng cảm nhận được trong hơn mười năm sống trong cung và cả những tháng ngày dài đằng đẵng ở Bắc Tề sau này.”

“Thế nhưng những ngày tháng ấy rốt cuộc cũng qua đi, không bao giờ trở lại.” Y than thở, gơ tay vén chăn, ta giật mình sợ hãi nhưng y nói tiếp: “Ta không muốn sau này, khi nàng nhớ tới ta, đều là đáng vể nài trên giường.”

Y nói xong, khẽ đẩy tay ta ra, tự mình đứng dậy.

“Thiếu gia!” Liêu Hứa định tiến lên đỡ y nhưng bị y gơ tay ngăn cản.

Trước đây, bị ngăn cách bởi tấm rèm mờ mờ, rất nhiều lúc y nằm nghiêng trên giường, cho dù đứng, ta cũng không thể nhìn rõ. Giờ đây ta mới phát hiện tiên sinh của ta cũng rất cao lớn. Y phục của y luôn sạch sẽ, thoát tục...

Ta nhìn đến ngơ ngẩn, y chậm rãi xoay người, khẽ cười với ta. “Tử Nhi cũng lớn rồi!”

“Tiên sinh...” Ta đứng lên.

Y vẫn cười, nói: “Nàng là niềm tự hào của ta.”

Ta lắc đầu, định lên tiếng song y đã bước qua. Mỗi bước đi, dường như y phải dùng hết sức mình. Ta giờ tay, y nắm lấy tay ta, nhỏ giọng nói: “Hứa với ta, bất kể lúc nào nàng cũng phải sống thật tốt.”

Ta nhìn y, gật đầu, nói: “Chúng ta đều phải sống thật tốt.”

Khóe miệng y mỉm cười, y quay người ngồi xuống mép giường, khẽ nhắm mắt, nói: “Để ta kêu người chuẩn bị nhuyễn tháp ở gian ngoài, nàng sẽ ngủ trong trướng của ta.” Y vẫn không yên tâm để ta ở chỗ khác, y không yên tâm về Hoàng hậu Nguyên Trinh.

Sáng sớm hôm sau, ta bị tiếng bước chân bên ngoài đánh thức. Sợ hãi ngồi dậy, liền thấy Hoàng hậu Nguyên Trinh xông vào, hỏi: “Phượng Hàm vẫn còn ở trong hoàng cung thiên triều chứ?”

Ta ngây người, chưa hiểu nàng ta có ý gì, nàng ta đã bước lên túm cổ tay ta, lại hỏi: “Phượng Hàm bây giờ ở đâu?”

Lạnh lùng nhìn nàng ta, ta ra sức rút tay ra, lạnh giọng nói: “Nh nàng ta làm gì?”

Nàng ta nghiêng răng, nói: “Không tìm thấy viên thuốc mà ngươi nói! Nhất định phải bảo Phượng Hàm bào chế lại!”

Ta cảm thấy bàng hoàng, nàng ta nói gì, không tìm thấy ư?

Bảo Phượng Hàm bào chế thuốc? Ha, bào chế thế nào? Nàng ta chết rồi!

Nhưng Tô Mộ Hàn thì phải làm sao?

Quay phắt đầu, giọng nói của y truyền đến: “Hoàng tử, đệ có lời muốn nói.”

Nghe vậy, Hoàng hậu Nguyên Trinh vội tiến lên, ngồi cạnh giường y, nhỏ giọng nói: “Có việc gì, đệ cứ nói đi!”

Y nhìn ta, đột nhiên nói: “Nàng ra ngoài trước đi!”

Ta sửng sốt, rốt cuộc là chuyện gì? Y muốn tách ta ra?

Hoàng hậu Nguyên Trinh quay đầu nhìn ta, tức giận nói: “Còn không đi ra?”

Ta xoay người đi ra ngoài, binh sĩ cũng không ngăn cản, ta chân chừ giây lát rồi đi thẳng lên phía trước vài bước. Trong đầu cứ hiện lên nét mặt ban nãy của Tô Mộ Hàn. Y nhất định có việc giấu ta, nhưng y đã không muốn nói thì cho dù thế nào ta cũng không thể moi được, chỉ bởi lẽ y quá hiểu ta, sẽ không cho ta cơ hội để làm vậy.

Suy nghĩ một hồi, tới khi hoàn hồn, ta mới phát hiện mình đã đi khá xa doanh trướng của Tô Mộ Hàn. Vừa định quay trở lại, ta bỗng nghe thấy bên cạnh vang lên một giọng nói, đó là Hoàng đế Nam Chiếu: “Thế nào rồi?”

“Bẩm Bệ hạ, chúng ta không cần động thủ, người đi tìm thuốc đều tay không trở về.”

“Ha ha, tốt nhất là đừng tìm thấy!”

“Bệ hạ, người muốn y chết thì đâu có gì khó! Thuốc hạ động thủ là được.”

Hoàng đế Nam Chiếu lạnh lùng “hừ” một tiếng. “Bây giờ trẫm cần y, có điều không được sống khỏe mạnh, sẽ có một ngày y phải chết, bằng không, giang sơn của thiên triều sao có thể rơi vào tay trẫm?”

Ta chỉ cảm thấy tay run rẩy, Hoàng đế Nam Chiếu muốn lợi dụng Tô Mộ Hàn để cướp đoạt giang sơn thiên triều, sau đó độc chiếm.

Hoàng hậu Nguyên Trinh có biết chuyện này không?

Ta hoảng hốt quay người chạy, đúng lúc Hoàng hậu Nguyên Trinh đi ra, ta đâm sầm vào nàng ta, dường như nàng ta đang rất vui mừng, bị ta va phải, nàng ta sa sầm mặt, giận dữ nói: “Hoảng hốt cái gì vậy?”

“Ta...”

Ta vừa định lên tiếng thì nghe thấy giọng nói của Hoàng đế Nam Chiếu vang lên từ phía sau: “Trẫm đến thật đúng lúc, hóa ra Hoàng hậu cũng ở đây.”

Ta quay phắt đầu lại, thấy y nhìn ta chằm chằm. Trong lòng ta thoáng run, không biết có phải y đã phát hiện ra ban nãy ta nghe trộm những lời bọn họ nói hay không?

75. Chương 75

Hoàng hậu Nguyên Trinh nhìn y một cái, cố ý tiến lên một bước, đi tới trước mặt ta, khom người hành lễ với y. “Thần thiếp tham kiến Bệ hạ!” Hoàng đế Nam Chiếu khẽ cười, nói: “Trẫm bận rộn cả ngày, giờ mới có thời gian rảnh, Thái tử thế nào rồi?”

Về mặt của Hoàng hậu Nguyên Trinh thoáng chần chừ, sau đó nàng ta cười, nói: “Không sao, đệ ấy đã được uống linh đan diệu dược, bây giờ đang nghỉ ngơi.”

Nghe vậy, nét mặt Hoàng đế Nam Chiếu biến sắc, y tiến lên một bước, nói: “Thế à? Thuốc gì mà linh nghiệm vậy?”

Hoàng hậu Nguyên Trinh cười, nói: “Bệ hạ có nhớ thuốc độc Song sinh mà thần thiếp lấy được khi đó không? Đó là từ tay người trong Ô tộc, thuốc của Ô tộc, cho dù là giết người hay cứu người đều là thần dược.”

Lời của nàng ta khiến ta càng hồ đồ. Đang yên đang lành lại nhắc đến Phương Hàm làm gì?

Về mặt của Hoàng đế Nam Chiếu có phần mất tự nhiên, y lên tiếng hỏi: “Hả, như vậy là nàng đã lấy được linh dược rồi à?”

“Vâng!” Nàng ta gật đầu, lại bước lên nói: “Bệ hạ yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, lần này Hoàng đế Nguyên Quang cũng không cầm cự được bao lâu. Bệ hạ cũng mệt cả ngày rồi, thần thiếp cùng người về nghỉ ngơi!” Nàng ta nói xong, không quên liếc ta một cái.

Ánh mắt của Hoàng đế Nam Chiếu có chút không vui nhưng lúc này không dám thể hiện ra bên ngoài. Ta đã hiểu ra phần nào, thuốc của Phương Hàm đã được tìm thấy ư? Nghĩ tới cuộc đối thoại của Hoàng đế Nam Chiếu với tướng sĩ kia, ta bất giác siết chặt hai tay, nếu thật như vậy, Hoàng đế Nam Chiếu nhất định sẽ không tha cho Tô Mộ Hàn. Y trở lại, ắt hẳn sẽ nổi trận lôi đình.

Ta còn đang suy nghĩ thì người phía trước đã rời đi.

Ta quay phắt người, lao vào trong doanh trướng, Tô Mộ Hàn đang ngủ, chỉ thấy Liêu Hứa trông chừng bên giường. Nghe thấy có người tiến vào, ông ta ngoái đầu nhìn, thấy ta, ông ta bèn thở phào.

Ta vội tiến lên, nhỏ giọng hỏi: “Thế nào rồi?”

Cuối cùng ta đã biết vì sao lúc đi ra, Hoàng hậu Nguyên Trinh lại vui vẻ đến vậy, hóa ra là vì viên thuốc ấy.

Liêu Hứa đứng dậy, nói: “Qua bên này nói chuyện, thiếu gia vừa chớp mắt.”

Ta gật đầu, đi theo ông ta ra xa một đoạn mới hỏi: “Có thật không? Người của Hoàng hậu Nguyên Trinh tìm thấy thuốc rồi à?” Nhưng ta không hiểu, nếu vậy, vì sao nàng ta lại nói không tìm thấy? Nếu chỉ là muốn lừa Hoàng đế Nam Chiếu, vì sao ban nãy nàng ta lại nói đã có linh đan diệu dược?

Song Liêu Hứa lắc đầu. “Có thuốc nhưng không phải thuốc mà Hoàng hậu Nguyên Trinh tìm thấy. Là của thiếu gia.”

Ta giật mình sững sốt, buột miệng nói: “Không thể nào!”

Liêu Hứa vừa định nói liền nghe thấy người trên giường gọi ta:

Ta vội quay đầu, thấy y đã tỉnh, bèn rảo bước tiến lên, ngồi cạnh giường y, hỏi nhỏ: “Đã đánh thức tiên sinh rồi à?”

Song y lắc đầu, khẽ nói: “Ta không ngủ được.”

Ta nhú mày, vừa định lên tiếng thì bị y tranh nói trước: “Lúc đến đây, ta đã cầm thuốc trong tay nhưng không đưa ra, vì ta sợ một khi hoàng tử biết, tỷ ấy sẽ không giữ lại Liêu Hứa, cũng không cho ta gặp nàng. Hoàng chi Hoàng đế Nam Chiếu luôn nhìn ta chằm chằm như hổ đói.”

Trong lòng kinh hãi, y đã nhìn rõ tình thế trước mắt.

“Bởi vậy vừa nãy tiên sinh giả vờ ngủ để né tránh gặp Hoàng đế Nam Chiếu?” Y không muốn đối mặt với Hoàng đế Nam Chiếu, còn có một nguyên nhân nữa, đó chính là y hy vọng hoàng tử của y sẽ không bị làm khó? Đúng thế, nếu Hoàng hậu Nguyên Trinh biết mưu tính và sự đề phòng giữa Hoàng đế Nam Chiếu với y, nàng ta rất cuộc sẽ lựa chọn bên nào?

Y khẽ cười, nói: “Tử Nhi quả là thông minh!”

“Không!” Ta lắc đầu. “Tử Nhi rất cuộc vẫn không thể giỏi hơn người.”

Tâm tư của y kín kẽ hơn ta rất nhiều, cho dù là trận chiến ở Trường Hồ lần đó hay là tất thấy những điều đã qua, thiếu sót duy nhất của y chính là quá mềm lòng, quá nhân từ. Phải biết rằng, cao thủ so chiêu chỉ trong chớp mắt, không phải sao?

Y mệt nhọc nhắm mắt, uể oải lên tiếng: “Rất nhiều lúc, không thể theo ý mình. Tử Nhi, ta mệt quá rồi!”

“Tiên sinh!” Ta nức nở nhìn y, ta biết bởi vì quá nhiều người mà y mệt mỏi, cực khổ cầm cự. Có quá nhiều người y muốn bảo vệ chu toàn, nhưng thật sự có mấy người suy nghĩ cho y?

Hoàng hậu Nguyên Trinh thuyết phục Hoàng đế Nam Chiếu dấy binh tấn công thiên triều vì y, nàng ta cũng âm thầm làm tan rã thế lực của thiên triều vì y, nàng ta làm nhiều việc đến vậy nhưng chưa từng hỏi y có đồng ý hay không!

Y thật sự muốn cơ nghiệp mà tiên hoàng để lại sao?

Đột nhiên ta nhớ ra, quay phắt đầu, nhìn về phía Liêu Hứa, buột miệng hỏi: “Thuốc đâu?”

Tô Mộ Hàn nói: “Ta uống rồi.”

Ta kinh ngạc nhìn y, không biết tại sao, ta có cảm giác không tin tưởng lắm.

Ta cắn môi, nói: “Tiên sinh uống thật chứ?”

Y mở mắt nhìn ta, cười nói: “Không tin ta à?”

Không, ta lắc đầu, ta tin, ta rất muốn tin.

Y nhồm người dậy, lại nói: “Nàng không thấy ta đã khỏe hơn nhiều ư?”

Đúng thế, khỏe hơn rất nhiều, ta giờ tay đỡ y theo phản xạ, vẻ mặt y có phần âm đạm.

“Tiên sinh...” Ta khẽ gọi y.

Mãi sau mới thấy y lên tiếng: “Nếu Nam Chiếu bại trận, nàng nói hắn có giết hoàng tử của ta không?”

Ta thầm thất kinh, y không hỏi nếu Hạ Hầu Tử Khâm thất bại thì sẽ như thế nào mà lại hỏi như vậy... Ta nhìn y chằm chằm song y nhìn xuống dưới, không nhìn ta. Bàn tay đang đỡ y khẽ siết chặt, nếu quả thật như vậy thì có thể Hạ Hầu Tử Khâm sẽ giết bọn họ.

Nếu hôm nay ta vẫn là quân sư của quân đội thiên triều, ta cũng sẽ không nương tay.

Không quan tâm tới nhân tình, chỉ vì giang sơn.

Người ngồi trên vị trí này luôn phải bình tĩnh, lý trí.

Đột nhiên y nắm tay na, nói thầm: “Nếu ta dùng tính mạng của nàng để đổi lấy tính mạng của hoàng tử, hắn có đồng ý không?”

Giật mình sững sốt, ta buột miệng nói: “Tiên sinh...”

Song y khẽ có thể nghĩ cách cứu nàng ra. Tử Nhi, hãy nói cho hắn biết, hắn nợ ta ân huệ lần này.”

“Tiên sinh, không!” Ta nhìn y. “Xin tiên sinh hãy đi cùng ta.” Để y lại một mình, đối mặt với Hoàng đế Nam Chiêu xảo quyệt ư?

Nếu luận về trí tuệ, Hoàng đế Nam Chiêu hoàn toàn không phải là đối thủ của y, thế nhưng Tô Mộ Hàn có quá nhiều điểm yếu, sao y có thể chống lại một Hoàng đế Nam Chiêu tâm tư sâu xa chứ!

Song y lắc đầu. “Không thể đi cùng. Ta muốn che chắn cho nàng, yểm trợ để nàng đi.”

Ta khóc nức nở. “Đừng! Thanh Dương đang tìm người, nàng ấy nhất định đang tìm người.”

Lúc này, ta đột nhiên có chút cảm hận bản thân, nếu là Thanh Dương thì sẽ không khiến y cực khổ như vậy. Thanh Dương sẽ liều mạng bảo vệ y.

Y gơ tay, khẽ揩 lau giọt lệ nơi khóe mi ta, thì thầm: “Thanh Dương theo ta cũng rất cực khổ, ta đã làm liên lụy đến nàng ta quá nhiều rồi.”

Ta cắn môi. “Lẽ nào tiên sinh không hiểu? Thanh Dương theo người không cực khổ chút nào, nếu không có người, nàng ta mới cảm thấy cực khổ!” Bởi vì trong lòng có trụ cột nên mới có thể dũng cảm tiến lên. Ta không thể tưởng tượng nổi nếu có một ngày Thanh Dương thật sự mất y, nàng ta sẽ tuyệt vọng đến mức nào.

Ta hiểu, ta quá hiểu.

Y im lặng, mãi sau vẫn không lên tiếng.

Ta lẳng lặng ngồi bên giường y, một lúc lâu sau mới nghe thấy y nói: “Ta sẽ cố gắng để nàng rời đi nhanh nhất.”

Ta sững sốt, y lại nói: “Người của Đại Tuyên cũng bắt đầu rục rịch hành động rồi, e là tới lúc đó, Nam Chiêu sẽ bị bọn họ đánh gục kìm.”

“Họ lấy cơ gì?” Ta buột miệng hỏi.

Y ngược mắt nhìn ta, hé môi nói: “Nàng.”

Kinh hãi ngơ ra nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Nam Chiêu bắt giam công chúa Đại Tuyên, lý do này đủ để khai chiến.

“Sao tiên sinh biết tin này đã được truyền ra ngoài?” Ta vẫn đang đợi Cố Khanh Hằng kể việc này cho Hạ Hầu Tử Khâm, như vậy Hoàng đế Đại Tuyên ắt hẳn sẽ nhanh chóng nhận được tin, nhưng bây giờ khác xa so với điều ta dự tính.

Y nhỏ giọng nói: “Chính ta truyền tin.”

Ta tròn mắt nhìn y, y nói gì? Y truyền tin ra?

Với trí tuệ của y, muốn truyền tin tức từ quân doanh ra ngoài dễ như trở bàn tay, song ta không hiểu vì sao y muốn làm vậy?

Y lại nói: “Nàng không phát hiện ra trên người nàng không còn kim ẩn à?”

Ta giật mình sững sốt, gơ tay lần tìm theo phản xạ, quả thật kim ẩn đã biến mất. Đêm qua, ta ngủ trong trướng của y, y muốn lấy ra quá dễ dàng, bởi lẽ ta không đề phòng y.

Y khẽ cười, nói tiếp: “Trận chiến này, Nam Chiếu nhìn bề ngoài thì nắm chắc phần thắng, kỳ thực chẳng chống cự được bao lâu. Đại Tuyên sẽ không buông tha cơ hội tuyệt hảo này, xuất binh chẳng qua chỉ là chuyện sớm muộn. Ta cũng muốn trận chiến này nhanh chóng kết thúc.”

“Tiên sinh...”

Y giơ tay ra hiệu cho ta không cần lên tiếng rồi lại cười buồn bã. “Hoàng tử biết cơ nghiệp của thiên triều là do phụ hoàng để lại, tỷ ấy cũng không phải không biết tâm tư của Hoàng đế Nam Chiếu, ta cũng biết tỷ ấy không thể theo ý mình. Ta không thể để nó rơi vào tay của Hoàng đế Nam Chiếu. Hơn nữa, chiến sự không nên kéo dài, như vậy sẽ không có lợi cho bách tính.”

Từng từ, từng câu của y đều khiến ta kinh hãi.

Tất cả mọi điều có thể suy nghĩ, y đều đã nghĩ đến, duy chỉ có việc của chính bản thân, y lại chưa từng nghĩ tới. Lẽ nào y không biết, nếu người của Đại Tuyên tấn công, họ tuyệt đối sẽ không tha cho y?

Có lẽ Hạ Hầu Tử Khâm không tiện xuống tay với y, nhưng Hoàng đế Đại Tuyên thì khác!

Nhớ tới bộ dạng của Hoàng đế Đại Tuyên ở Thượng Lâm uyển khi ấy, y cũng là một người chí tình chí lý, nhưng người ở vị trí đó rất nhiều lúc không thể tự mình làm chủ. Đại Tuyên muốn tham dự, chắc chắn đã nhìn trúng lãnh thổ của Nam Chiếu. Đã xuất binh, Hoàng đế Đại Tuyên nhất định sẽ không nường tay. Ta hiểu rất rõ điểm này, Tô Mộ Hàn cũng không phải không biết.

Hít thật sâu, ta nói: “Thế thì tiên sinh hãy để ta ở lại đi, ta là công chúa của Đại Tuyên, ta có thể bảo vệ người.”

Y nhìn ta, nói nhỏ: “Nàng trở thành công chúa của Đại Tuyên chỉ vì giữa hần và Hoàng đế Đại Tuyên có giao kèo, Hoàng đế Đại Tuyên không việc gì phải nghe theo nàng.”

Y quả thật đã nói đúng.

“Nhưng...”

Ta còn định lên tiếng song y ngắt lời ta. “Được rồi, việc này không cần nói thêm nữa, nàng chỉ cần nghe ta là được. Liêu Hứa!” Y đột nhiên gọi.

Liêu Hứa vội vàng tiến lên, hỏi y: “Thiếu gia có gì sai bảo?”

Y dừng giây lát mới nói: “Tối lúc đó, người đi cùng với nàng ấy.”

Ta giật mình, thấy Liêu Hứa đáp: “Vâng!”

“Liêu đại phu...”

Ông ấy chỉ nghe lệnh của Tô Mộ Hàn, thậm chí có thể không hỏi lý do.

Ta quay sang nhìn y, nhíu mày nói: “Tiên sinh, sao có thể để ông ấy đi?” Ông ấy đi rồi, y sẽ làm thế nào?

Song y cười, nói: “Ông ấy ở lại cũng nguy hiểm, huống hồ nàng quên rồi à, ta đã không còn cần ông ấy.”

Thoáng kinh ngạc, ta mới nhớ ra chuyện y nói y đã uống thuốc của Phương Hàm. Giờ đây nhớ ra mới phát hiện tinh thần của y tốt hơn rất nhiều. Ban nãy nói nhiều đến vậy mà cũng chưa nghe thấy y h tiếng nào, chỉ có điều sắc mặt y vẫn không tốt, ta không quên y đã đỡ thay ta một chưởng. Nhưng nội thương chỉ cần tĩnh dưỡng là khỏe.

Dường như y sợ ta không nhớ, lại nói: “Thuốc của Phương Hàm rất có công hiệu.”

Đúng thế, nhìn dáng vẻ y quả thật rất khá.

Nhưng ta luôn cảm thấy có gì không ổn, lời y nói không có bất kỳ vấn đề gì song trực giác mách bảo ta, hình như không nên là dáng vẻ này.

Lúc xoay người, cây trâm trên mái tóc ta khẽ lắc lư, ta giật mình, chợt nhớ ra một chuyện. Quay sang nhìn y, ta gượng cười. “Tiên sinh có nhớ từng trộm hạt trần châu trên cây trâm của ta không?”

Ánh mắt y lóe lên tia kinh ngạc, y lập tức gật đầu.

Ta giờ tay, nói: “Chắc tiên sinh cũng gắn hạt trân châu vào cây trâm cho ta rồi, chi bằng trả lại nó cho ta.”

Nếu y thật sự lấy được thuốc, vậy thì trong tay y phải có chiếc hộp đó. Trong hộp, ngoài viên thuốc Phương Hàm đưa ta, còn có cây trâm mà y lén lấy hạt trân châu.

Y khẽ cười, nói: “Để cây trâm lại cho ta đi!”

Ta cảm thấy sợ hãi, y lại nói: “Ta trả chiếc hộp cho nàng, nàng hãy giữ lại nó để sau này còn nhớ.” Nói xong, y xoay người, rút dưới gối ra một vật giống y chang. Ta nhìn kĩ, chính là chiếc hộp y tặng ta!

Ta kinh ngạc vui mừng.

Y không hề lừa ta, y thật sự đã lấy được thuốc mà Phương Hàm đưa cho ta!

Giơ tay nhận lấy chiếc hộp, ngón tay ta chậm rãi lướt qua, như thể vật báu.

Khóe miệng bất giác mỉm cười, chỉ cần y khỏe, ta có thể yên tâm.

Y lại cất lời. “Nàng ra ngoài đi, nhưng phải nhớ lời của ta, cứu mạng hoàng tử của ta

Ta gật đầu. “Vậy còn tiên sinh?”

Y cười. “Ta sẽ sống.”

Được, có câu này của y, ta sẵn lòng tin tưởng.

Y chần chờ giây lát, cuối cùng xuống giường, ta càng kinh ngạc về sự linh nghiệm của thuốc Phương Hàm đưa, thậm chí y không cần ta đỡ. Khoảnh khắc ta đứng dậy theo y, một cơn choáng váng bất chợt ập đến, giống như lúc ở Thu Ba cư, ta giật mình hoảng sợ, ngồi phịch xuống giường.

Tô Mộ Hàn giật mình, vội quay người. “Sao thế?”

Liêu Hứa bước lên, bắt mạch cho ta, ánh mắt ông ta lập tức trở nên phức tạp, thu tay lại, nói nhỏ: “Thiếu gia, nàng ấy đã mang thai.”

Mang thai? Ta đã mang thai?

Tim ta đột nhiên đập dữ dội, đứa trẻ mà ta và Hạ Hầu Tử Khâm hằng mong muốn, không ngờ lúc này lại có thật.

Hân hoan vuốt ve vùng bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, ta thấy Tô Mộ Hàn nói: “Đứa trẻ khỏe không?” Giọng nói của y xen lẫn sự lo lắng, y sợ chịu sự hành hạ như vậy, ta sẽ không chịu nổi.

Cũng may, ta xưa nay không phải nữ tử yếu ớt.

Liêu Hứa trả lời: “Thiếu gia không cần lo lắng, mọi thứ đều ổn.”

Nghe vậy, cuối cùng ta cũng yên tâm, ngược mắt hỏi ông ta: “Được bao lâu rồi?”

“Hơn tháng.”

Hơn tháng...

Vậy là từ sau khi trở về từ Trường Hồ. Có điều, cho dù thế nào ta cũng cảm thấy rất vui, mặc dù lúc này không phải thời điểm thích hợp nhưng ta vẫn mừng rỡ.

Tô Mộ Hàn hơi sầm mặt, nói: “Việc này không thể để người khác

Ta gật đầu, đương nhiên ta biết điều này, cho dù là Hoàng đế Nam Chiếu hay Hoàng hậu Nguyên Trinh, một khi biết ta có thai, nhất định sẽ làm to chuyện. Ta không thể để bọn họ nắm được cơ hội này.

Tô Mộ Hàn trầm tư suy nghĩ một hồi rồi xoay người ra ngoài.

Ta vội gọi y: “Tiên sinh!”

“Đợi đấy!” Y nói bằng giọng lãnh đạm nhưng không hề dừng bước nhìn ta. Binh sĩ bên ngoài thấy y đi ra cũng không ngăn cản, ta định tiến lên song Liêu Hứa kéo cánh tay ta, nói: “Cô nương, xin dừng bước, thiếu gia tự biết chừng mực.”

Đưa mắt nhìn ra bên ngoài, đã không còn thấy bóng dáng y. Ta không biết rốt cuộc là y đi tìm Hoàng đế Nam Chiếu hay Hoàng hậu Nguyên Trinh, nhưng ta biết Hoàng đế Nam Chiếu nhìn thấy Tô Mộ Hàn bây giờ chắc sẽ cảm hận tới tận xương tủy. Y mong sao Tô Mộ Hàn không khỏi bệnh, y muốn sau khi giành được giang sơn của thiên triều thì sẽ khiến Tô Mộ Hàn bệnh nặng qua đời. Y sẽ không thể chịu nổi khi nhìn thấy dáng vẻ sung mãn của Tô Mộ Hàn.

Nghiến răng, ta biết lúc này ta không thể rối loạn, bằng không, ta không những không giúp được hắn mà còn gây họa.

Cúi đầu, ánh mắt chiếu vào chiếc hộp trong tay, bàn tay từ từ siết chặt.

Tới tận sẩm tối mới thấy Tô Mộ Hàn quay lại.

Ta đợi chờ trong âu lo, sợ y xảy ra chuyện.

Nhưng y không nói gì, đi thẳng vào trong, xé một góc trung y, cắt ngón tay cho chảy máu rồi dựa vào trí nhớ, vẽ bản đồ địa hình đối chiếu của hai quân bằng máu tươi. Sau đó, y đưa nó cho ta, nói: “Nàng giữ cái này cẩn thận, ra ngoài rồi thì đừng đi sai đường.”

Lòng ta nhói đau, y ra ngoài là vì cái này ư?

Y ký hiệu rất rõ ràng, binh sĩ của thiên triều, binh sĩ của Nam Chiếu, đến cả lính gác đứng ở vị trí kín đáo cũng đều được đánh dấu. Ta nghĩ, y ắt hẳn đã cố gắng giành được sự tín nhiệm của Hoàng hậu Nguyên Trinh bằng cách nói rằng y muốn ra chiến trường. Bằng không, bọn họ không cho y xem những bản đồ quân sự đó.

Y chỉ cần xem qua là nhớ, ghi lại tất thấy trong đầu.

Liêu Hứa đã lấy thuốc bôi lên ngón tay y, dường như ông ta muốn nói gì đó song lại thôi. Tô Mộ Hàn nhìn ông ta, cũng không nói gì.

Ta lặng lẽ cắt tẩm bản đồ y đưa, lại thấy y nói: “Hai ngày nữa, chiến sự bắt đầu. Đại Tuyền chắc cũng sẽ tham gia, các người hãy rời đi vào hôm đó, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.”

Y vừa nói xong thì nghe thấy bên ngoài có tiếng động. Ta nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thấy một thị nữ đang tiến vào, ta thoáng giật mình, Hoàng hậu Nguyên Trinh đang ở trong quân doanh, nàng ta mang cung tỳ theo cũng là điều bình thường.

Nàng ta tiến lên, cúi người nói với Tô Mộ Hàn: “Nô tỳ thỉnh an điện hạ, Hoàng hậu nương nương sai nô tỳ qua hầu hạ điện hạ.”

Ta kinh ngạc, quay sang nhìn Tô Mộ Hàn, nét mặt y không ngạc nhiên lắm, chỉ gật đầu, nói: “Ra ngoài đợi đã, có việc gì ta sẽ gọi người.”

“Vâng!” Thị nữ kia khom người, lui ra.

“Tiên sinh...” Ta nghi hoặc nhìn y.

Y khẽ cười một tiếng rồi nói: “Là ta chủ động yêu cầu với hoàng tỳ.”

Trong lòng sững sốt, ta buột miệng hỏi: “Tiên sinh muốn ta cải trang thành thị nữ để lên ra ngoài?”

Ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng, y nói: “Ta còn chưa nói, nàng đã nghĩ ra rồi à? Hai ngày nữa, nàng ta sẽ đi theo, Liêu Hứa cũng vậy.”

Muốn Liêu Hứa đi theo không khó, y chỉ cần tùy tiện mượn có cơ thể chưa hết bệnh, như vậy Liêu Hứa đi theo cũng là điều đương nhiên. Để thị nữ theo hầu hạ tất nhiên cũng hợp tình hợp lý. Cho nên y mới nói không thể đi cùng, y muốn làm tấm lá chắn cho ta.

“Tiên sinh!” Ta tiến lên một bước nhưng y không đợi ta lên tiếng đã tiếp lời: “Đừng chần chừ nữa, bây giờ nàng không chỉ có một mình.” Khi y nói vậy, nụ cười trên khóe môi càng rõ nét.

Mặt ta đỏ bừng, đúng thế, trong bụng ta đã có một đứa trẻ.

Y nhìn ta hồi lâu rồi khẽ khàng nói: “Không biết ta còn có cơ hội nhìn thấy con của Tử Nhi chào đời không.”

Giật mình sợ hãi, ta buột miệng nói: “Có chứ, nhất định là có. Chẳng phải tiên sinh đã hứa với ta là sẽ sống khỏe mạnh ư?”

Dường như y chợt bừng tỉnh, cười nói: “Đúng vậy, ta đã hứa với nàng.”

Ánh mắt chiếu vào gương mặt gầy gò của y, ta bỗng dưng cảm thấy hoảng sợ.

Tiên sinh...

Lúc này ta có rất nhiều lời muốn nói nhưng nhất thời không thể thốt thành câu.

Liêu Hứa đứng bên tiến lên, nói: “Thiếu gia mệt rồi, nghỉ ngơi một lát đi!”

Y “ừ” một tiếng, ngoan ngoãn đi tới bên giường, nằm xuống, nhắm mắt. Thấy Liêu Hứa thở dài một tiếng, ta vội nói: “Tiên sinh không để thị nữ bên ngoài vào đây ư?” Y chủ động yêu cầu Hoàng hậu Nguyên Trinh đưa một thị nữ tới song không dùng, như vậy, chắc chắn sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Y không mở mắt, cười nói: “Đúng thế, ta quên mất, Liêu Hứa, cho nàng ta vào!”

Liêu Hứa vâng lời, gọi thị nữ kia vào.

Thị nữ ngoan ngoãn tiến lên, nhẹ nhàng cởi xiêm y cho Tô Mộ Hàn rồi cẩn thận đắp chăn cho y, sau đó mới đứng đợi một bên. Ta nghĩ một chút rồi xoay người qua nhuyển tháp nghỉ ngơi. Chúng ta đều phải nghỉ ngơi thật tốt. Giơ tay tìm chiếc hộp trơn bóng cất dưới gối, ta vô cớ trở nên yên lòng.

Hai ngày bình an vô sự.

Tô Mộ Hàn không ở lâu trong doanh trường, y thường ra ngoài, rất muộn mới trở về. Nghe nói tình hình chiến sự bên ngoài rất căng thẳng, Tô Mộ Hàn nhận định, rất nhanh thôi sẽ có đại chiến.

Lúc còi hiệu lệnh vang lên, ta đang ngồi ngáy người trên nhuyển tháp, Liêu Hứa dường như giật nảy mình, ta bất giác nhìn ra ngoài. Cửa lều vẫn hạ, ta chỉ có thể nghe thấy nhịp bước ngay gần bên ngoài.

Cả đoàn quân!

Ta kinh hãi bật dậy, Tô Mộ Hàn vẫn chưa quay lại!

Bỗng nghe thấy tiếng “phịch”, ta hoảng sợ quay đầu, thấy thị nữ kia nằm thẳng dưới đất. Trong tay Liêu Hứa vẫn nắm một chiếc ngân châm. Ta đã biết chuyện gì xảy ra.

Ta không hỏi gì, chỉ cùng Liêu Hứa kéo người đó tới nhuyển tháp của ta, nhanh chóng đổi y phục với nàng ta.

Chẳng mấy chốc liền có người tiến vào, gọi ta và Liêu Hứa ra ngoài. Lúc rời đi, kẻ đó không quên liếc nhìn nhuyển tháp một cái song cũng không tiến lên nhìn kĩ. Ta rút chiếc hộp ra, giấu trên người rồi mới chạy chậm ra ngoài.

Binh sĩ đó dẫn chúng ta theo, từ xa đã trông thấy bóng dáng của Tô Mộ Hàn, lúc này y đã ngồi trên lưng ngựa cao vút. Ta và Liêu Hứa qua đó, y cũng chẳng ngoái đầu nhìn chúng ta. Ta hít thật sâu, có chút căng thẳng.

Hoàng hậu Nguyên Trinh cũng đi ra, nàng ta đã thay bộ cung trang rườm rà bằng trang phục khỏe khoắn giống như lần đi săn ở Thượng Lâm uyển. Thị nữ của nàng ta dắt ngựa qua, nàng ta nhẹ nhàng xoay người lên lưng ngựa, khẽ hét một tiếng, thúc ngựa tiến lên. Ta vội cúi đầu, ẩn mình sau Liêu Hứa.

Đại quân đã xuất phát, hiển nhiên Hoàng hậu Nguyên Trinh và Tô Mộ Hàn đi sau.

Đội ngũ tiến lên phía trước, khi đã cách quân doanh khá xa, đột nhiên trông thấy Tô Mộ Hàn ẩn vào lồng ngực, khom người xuống, ta giật mình nhưng bị Liêu Hứa giữ tay. Hoàng hậu Nguyên Trinh nhìn thấy sự khác thường của y, thúc ngựa tới, lo âu hỏi: “Linh Nhi, sao rồi?”

Y chau mày, đáp: “Không sao, Liêu Hứa có mang thuốc. Liêu Hứa!” Y gọi.

Liêu Hứa bước lên, bỗng sắc mặt thay đổi, quỳ xuống nói: “Thiếu gia, thuốc... thuốc vẫn để trong doanh trường.”

“Cái gì? Khốn kiếp!” Hoàng hậu Nguyên Trinh tức giận mắng. “Còn không quay lại lấy!”

Tô Mộ Hàn nhìn ta một cái, khoe miệng mỉm cười, hé môi nói: “Người đưa ông ấy đi, ông ấy không thuộc đường, e là không tìm thấy doanh trường.”

Hoàng hậu Nguyên Trinh không nhìn bọn ta, chỉ lạnh lùng nói: “Đi mau!” Nàng ta nhảy xuống ngựa, tiến lên đỡ y. “Vết thương lại tái phát à?”

Liêu Hứa đã đứng dậy, giật mạnh tay áo ta, kéo ta quay trở lại.

Ta không khỏi quay đầu lại lần nữa, nhìn về phía y.

Y nhìn ta, mỉm cười, khẽ nói: “Hoàng tử, ta không sao.”

Ta biết, y nói lời này là để cho ta nghe.

Nước mắt dâng đầy khoe mi. Đúng thế, nhất định sẽ không sao.

Y dùng tính mạng của ta để đổi lấy tính mạng của Hoàng hậu Nguyên Trinh, thế nhưng y là tiên sinh của ta, ta có thể để y xảy ra chuyện ư? Hạ Hầu Tử Khâm có thể hiểu cho ta, hẳn sẽ tha cho y...

Ta bắt đầu chạy chậm theo Liêu Hứa, bọn ta không hề trở lại quân doanh mà lựa chọn con đường nhỏ bên cạnh. Rất nhanh sau đó, cho dù ngoái đầu lại cũng không còn nhìn thấy Tô Mộ Hàn nữa.

Ta vừa chạy vừa khóc, dường như có thứ gì đó đã bị thiếu hụt.

Hai người chạy rất lâu, ta dựa vào trí nhớ, tránh tất cả những lính gác đứng ở vị trí kín đáo được Nam Chiếu bố trí ở vòng ngoài, không thể sai dù chỉ một bước, bằng không, mọi nỗ lực của Tô Mộ Hàn đều đổ xuống sông xuống biển.

Không biết đã chạy được bao lâu, ta dựa vào thân cây bên cạnh, thở hổn hển. Đột nhiên bụng quặn đau, ta không kìm được, kêu thành tiếng. Sắc mặt Liêu Hứa thay đổi, ông ta vội tiến lên đỡ ta, nhanh chóng châm ngân châm lên mu bàn tay ta. Một lát sau, ta mới cảm thấy đỡ hơn, tay đặt trên bụng, lo lắng hỏi: “C không sao chứ?” Ông ta gật đầu, đáp: “Không sao, quãng đường tiếp theo không thể quá gấp gáp.”

Nghe vậy, ta mới thở phào nhẹ nhõm, không sao là may. Vừa nãy, nếu không đi nhanh sẽ bị phát hiện, Liêu Hứa cũng vì e ngại nguyên nhân này nên mới không dẫn dò ta từ đầu.

Tô Mộ Hàn giữ Liêu Hứa lại cho ta, đó là điều mà ta có dùng cái gì cũng không thể cầu được.

Nghiến răng, ta đứng thẳng dậy, ta bắt buộc phải nhanh chóng tới quân doanh của thiên triều. Tô Mộ Hàn nói, Đại Tuyên cũng đã tham gia vào cuộc chiến này, Nam Chiếu chắc chắn sẽ thua trận. Ta quyết không để y chết!

Những cành cây đâm vào người, làm rách y phục, xước cả da thịt, nhưng ta không hề dừng lại. Liêu Hứa theo sát ta, thở hổn hển, ta ngoái đầu nhìn, suy cho cùng, tuổi ông ta cũng cao, không còn trẻ như ta. Ta đi hơi chậm lại, ông ta lập tức nhận ra, lắc đầu nói: “Không sao, ta theo được.”

Tiếp tục tiến lên phía trước, ta muốn đi nhanh hơn nữa song không dám, bởi lẽ Liêu Hứa từng nói, quãng đường tới, không thể đi nhanh quá, ta muốn bảo vệ đứa con của mình.

Ra khỏi thung lũng là có thể ngửi thấy mùi cát bụi phía bên ngoài. Ta biết, đó là cát bụi mà nghìn quân vạn mã giẫm đạp lên, bay theo gió mà tới, nhưng ta chỉ cần ngửi là biết trong trận chiến này, Hoàng đế Nam Chiếu đã dốc toàn bộ binh lực. Bọn họ sẽ đóng quân ở tiền phương, bố trí, chuẩn bị tất cả. Khi thực sự khai chiến, chẳng phải sẽ rất nhanh ư?

Hoàng đế Nam Chiếu cho rằng y chắc chắn có được giang sơn của thiên triều, song y không tính được Đại Tuyên đứng phía sau, nhìn Nam Chiếu chằm chằm như hổ đói lại có lý do để xuất binh.

Tô Mộ Hàn từng nói, thiên triều là cơ nghiệp của tiên hoàng, y sẽ không để người Nam Chiếu chằm mút xà xẻo.

Nếu có thể, ta muốn tận tay làm cho tên Hoàng đế Nam Chiếu bại trận! Cẩn môi, nhưng giả sử bây giờ ta ra trận, người đối địch lại là Tô Mộ Hàn, không phải ư? Trong lòng đau nhói, kiếp này, ta và y chỉ có ba năm ở bên nhau trong ngôi chùa ấy là còn yên ả.

Đi rất lâu, cuối cùng cũng lơ mơ nhìn thấy doanh trường ở

Ta thăm hoan hỉ, cuối cùng cũng đã tới!

Ta và Liêu Hứa nhìn nhau, hai người bước nhanh hơn, khi sắp tới gần, ta bỗng khựng lại, Liêu Hứa giật mình kinh hãi, nhìn ta hỏi: “Sao cô nương dừng lại?”

Ta lắc đầu, nói: “Cứ tiến lên như vậy, bọn họ sẽ không cho ta vào trong.” Làm không tốt, sẽ giống như lần trước, bị coi là do thám nên bị bắt. Đại chiến sắp bắt đầu, Hạ Hầu Tử Khâm không có thời gian thẩm vấn do thám, cho dù có, hắn cũng sẽ không đi, người tới chắc chắn là Diêu Hành Niên, bởi thế ta không thể mạo hiểm.

Ta có thể đợi Hạ Hầu Tử Khâm xuất hiện.

Liêu Hứa cũng không nói gì, hai người trốn trong bụi cây chờ đợi.

Đại Tuyên xuất binh, Hoàng đế Đại Tuyên chắc chắn sẽ phát người thông báo cho Hạ Hầu Tử Khâm, người của Đại Tuyên còn chưa xuất thủ, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ không hành động nhanh đến vậy. Bọn họ muốn đợi người của Nam Chiếu bố trí xong tất cả, có thể nói đợi Nam Chiếu lựa chọn xong vị trí, thiên triều và Đại Tuyên mới dễ vây quét.

Nhớ tới hai chữ “vây quét”, trong lòng ta không khỏi run lên.

Tô Mộ Hàn còn ở đó!

Lúc này, từ xa ta trông thấy mấy người từ quân doanh đi tới, người đi đầu là Diêu Hành Niên! Ta kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía sau, Hạ Hầu Tử Khâm! Thật sự là Hạ Hầu Tử Khâm!

Ta vui mừng bật dậy, định đi ra, chợt nghe thấy tiếng động phía sau. Ta còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã đưa ra, túm chặt y phục của ta, ta đứng không vững, ngã xuống đất.

Lúc ta ngã xuống, ta rên một tiếng, ôm lấy bụng theo bản năng, còn may, con của ta không sao.

Chiếc hộp trong tay ta bị văng ra, ta giơ tay định nhặt thì trước mắt bỗng lóe lên một tia sáng trắng lóa, mũi kiếm đã tới gần ta, lúc này ta mới nhìn rõ đó là Thanh Dương!

Dù thế nào ta cũng không ngờ có thể xuất hiện ở đây!

Ánh mắt nàng ta chiếu vào chiếc hộp bên cạnh ta, hai đồng tử đột nhiên co lại, vội khom người nhặt lên, lạnh lùng hỏi: “Sao chiếc hộp của thiếu gia lại ở trong tay ngươi?” Nàng ta nói xong, trường kiếm càn kề sát ta.

Liêu Hứa sợ hãi đến mức mặt biến sắc, cuống quýt chạy tới, kéo tay áo nàng ta, lớn tiếng nói: “Thanh Dương cô nương, mau dừng tay!”

Ta cũng ngây người.

Chiếc hộp này rõ ràng là Tô Mộ Hàn tặng ta, sao Thanh Dương có thể không biết?

Trong đầu chấp vá lại rất nhiều câu nói vụn vặt của Tô Mộ Hàn, ta cảm thấy trái tim như thít chặt, đau tới nỗi cơ hồ không thể thở nổi.

Thanh Dương ra sức hất tay Liêu Hứa, lao về phía ta, Liêu Hứa nhào tới, ôm lấy cánh tay nàng ta, hô lên: “Thanh Dương cô nương, nàng ấy là do thiếu gia dùng tính mạng của mình để đổi lấy!”

Lời nói của Liêu Hứa khiến ta sững sờ.

Ông ta nói gì? Dùng tính mạng của mình để đổi lấy...

Đứng bật dậy, ta run giọng hỏi: “Liêu đại phu, ông nói gì?”

Liêu Hứa cúi thấp đầu, nghiêng rằng nói: “Chiếc hộp này vốn có một đôi! Thiếu gia... người nào có tìm thấy linh đan diệu dược gì chứ!”

Ta cũng chờ người...

Ông ta nói tiếp: “Chiếc hộp của thiếu gia có một vết xước ở đáy vì có một lần Thanh Dương cô nương không cẩn thận đánh rơi xuống đất.”

Ánh mắt nhìn về phía đáy hộp, rõ ràng có một vết xước giống như lời Liêu Hứa nói. Việc này nếu ông ta không nhắc tới, ta cũng sẽ không chú ý. Dấu chú ý cũng sẽ chỉ cho rằng đó là dấu vết do lần đánh rơi đó để lại.

Cẩn môi, lúc đó, ta rõ ràng trông thấy y thổ huyết đến mức hôn mê, y lấy đầu ra thời gian để đi nhả của ta chứ? Y không nhắc tới chuyện viên thuốc bởi lẽ trong tay y không hề có nó. Hẳn là khi nghe nói ta đặt viên thuốc Phương Hàm đưa trong chiếc hộp khắc hình cây thị, y mới nghĩ ra cách này? Y khổ sở tìm cách giấu giếm ta! Bởi thế, lúc ta hỏi về cây trầm, y mới nói hãy để lại cây trầm cho y, y có thể trả lại ta chiếc hộp.

Y thông minh biết bao, khi ta mở miệng đòi cây trầm, y liền dùng chiếc hộp để chặn đứng tất cả đường lui của ta. Tất thấy đều lặng lẽ, ta nào nghĩ ra y lại có thể làm hai chiếc hộp chứ!

Tiên sinh, tiên sinh...

Đôi môi mỏng run rẩy. “Vây thứ thuốc mà tiên sinh uống...” Đột nhiên nhắm chặt mắt, ta còn không hiểu ư?

Thuốc có được tính mạnh như vậy, không phải là ta chưa từng nhìn thấy y uống. Mừng Chín tháng Ba, lần đi săn ở Thượng Lâm uyển, y từng uống hết cả một lọ. Hậu quả của việc đó, ta cũng không phải chưa từng thấy. Chính là lần Dao Phi và Thanh Dương mưu tính hãm hại ta, ta tận mắt chứng kiến, y luôn hôn mê.

Thanh Dương sợ hãi kêu lên: “Thiếu gia lại uống loại thuốc đó ư?” Từ nét mặt của nàng ta, ta cũng biết mức độ tổn thương mà loại thuốc đó gây ra cho y.

Liêu Hứa bắt đầu dĩ gặt đầu.

Toàn thân ta run rẩy, Liêu Hứa xưa nay chưa từng nói “không” đối với mệnh lệnh của Tô Mộ Hàn. Ta biết tình trạng sức khỏe của y bây giờ, dùng thuốc đó có thể áp chế được bệnh tình, áp chế được thương thế, nhưng hiệu lực càng nhanh, tác hại sẽ càng ghê gớm.

Lần này y hoàn toàn không có ý định sống sót trở về. Vì sao cả hai bọn họ đều như vậy?

Hạ Hầu Tử Khâm và y.

Bọn họ bảo ta phải chịu đựng thế nào đây?

Thanh Dương giơ tay túm chặt vạt áo ta, Liêu Hứa gọi nàng ta, thấy nàng ta nghiêng rằng nói: “Gấp cái gì, ta còn chưa nói muốn giết nàng ta mà! Ta muốn dùng nàng ta để ép buộc hoàng đế của bọn chúng cứu thiếu gia!”

Việc này không cần nàng ta nói, ta cũng

Liêu Hứa hô lên: “Không thể! Thiếu gia nói, muốn nàng ấy cầu xin hoàng đế của bọn họ tha cho Hoàng hậu Nguyên Trinh!”

Nghe vậy, sắc mặt của Thanh Dương lạnh đi, nàng ta giận dữ nói: “Cứ để nàng ta chết! Ta chỉ cần thiếu gia sống, ta không quan tâm tới sự sống chết của bất cứ ai!” Giọng nói nàng ta run rẩy, ta hiểu rõ, nàng ta sợ Tô Mộ Hàn xảy ra chuyện biết nhường nào.

Nàng ta yêu Tô Mộ Hàn tựa như tính mạng mình.

Giơ tay nắm lấy tay nàng ta, ta nhìn nàng ta, bình tĩnh nói: “Buông ta ra, ta sẽ cầu xin Hoàng thượng cứu tiên sinh. Điều kiện trước tiên là...” Ánh mắt nhìn về phía sau nàng ta, qua tầng tầng lớp lớp khóm cây, ta không nhìn rõ tình hình bên đó.

“Điều kiện trước tiên là người phải giúp ta vào được quân doanh, để ta gặp hần.” Có Thanh Dương ở đây, tin rằng việc vào quân doanh sẽ không có vấn đề gì.

Nàng ta trừng mắt nhìn ta. “Sao ta có thể tin tưởng người?”

“Ta quan tâm tới tiên sinh.” Ta và nàng ta đều giống nhau, không nỡ để y xảy ra chuyện.

Nàng ta vẫn nghiêng rằng, nói với Liêu Hứa: “Liêu Hứa, cho nàng ta uống một viên thuốc độc. Nếu nàng ta dám giở trò, ta sẽ giết nàng ta!”

Liêu Hứa lùi lại mấy bước, lắc đầu nói: “Thanh Dương cô nương đã thương yêu thiếu gia thì không nên ra tay với người mà thiếu gia quan tâm. Liêu Hứa không làm nổi việc này!”

Ta cảm kích nhìn ông ta, ta cũng biết, không phải Thanh Dương không tin ta. Nàng ta biết mối quan hệ giữa ta và Tô Mộ Hàn, nàng ta chỉ muốn đợi ta cứu Tô Mộ Hàn xong sẽ giết chết ta. Nàng ta không chấp nhận nổi ta.

Nhưng ta sao có thể chết? Ta đã có con.

Ánh mắt Thanh Dương nhìn xuống bụng ta, bàn tay đang ôm lấy bụng ta thoáng run, lòng nặng trĩu. Nàng ta vừa định lên tiếng, ta đột nhiên nghe thấy giọng nói của Cố Khanh Hằng: “Tam Nhi!” kinh ngạc, vui mừng quay đầu, thấy vẻ mặt đầy mệt mỏi của huynh ấy, y phục trên người huynh ấy đã rách bươm. Mấy ngày nay, chắc hẳn huynh ấy không ngừng tìm ra cả ngày lẫn đêm.

Có điều, nhìn thấy huynh ấy bình an là điều vui mừng, thanh thản lớn nhất của ta.

Thanh Dương kẹp chặt lấy ta, nặng nề “hừ” một tiếng. “Người đứng là âm hồn bất tán, ta còn tưởng đã cắt đuôi được người!”

Ta sững người, hóa ra Cố Khanh Hằng vẫn luôn đi theo Thanh Dương, ha, nàng ta không vứt bỏ được huynh ấy, bị huynh ấy bám theo. Cố Khanh Hằng quay đầu nhìn về phía sau, đồng tử co lại, đó là quân doanh của thiên triều, huynh ấy chắc đã nhận ra.

Thanh Dương lại nói: “Muốn gọi người ư? Ta giết nàng ta trước?”

Mặt Cố Khanh Hằng biến sắc, huynh ấy vội nói: “Đừng đã thương nàng ấy!”

Ta cười với huynh ấy, lắc đầu nói: “Huynh yên tâm, nàng ta không dám giết ta đâu!”

Cánh tay kẹp chặt ta hơn, nàng ta nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Ta có gì mà không dám chứ!”

Ta không hề sợ hãi, chỉ đáp: “Đúng, cái gì người cũng dám làm, chỉ không dám nhìn tiên sinh chết!”

Lời của ta khiến toàn thân nàng ta chấn động, ta lại nói tiếp: “Thanh Dương, thả ta ra, để ta vào quân doanh cứu tiên sinh.”

Tay nàng ta trở nên run rẩy, hít thật sâu, ta nói nhỏ: “Tiên sinh nói, những năm qua, người theo tiên sinh đã rất cực khổ.”

Nàng ta tròn mắt, trường kiếm trên tay rơi xuống đất, tạo nên tiếng “cạch”, trong phút chốc, nước mắt đầm đìa, nàng ta khóc nức nở, nói: “Không, Thanh Dương không cực khổ chút nào...”

Nàng ta xưa nay luôn quyết đoán nhưng lúc nghe được lời nói của y, nước mắt bỗng tuôn trào.

“Tam Nhi!” Cố Khanh Hằng kéo ta qua, nhìn ta từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Thế nào rồi? Có bị thương không?”

Lắc đầu, ta hỏi: “Còn huynh? Vẫn ổn chứ?”

“Ta ổn, ta ổn.” Huynh ấy gạt đầu lia lịa.

Ta liền yên tâm.

Huynh ấy lại nói: “Hôm đó trở lại, không thấy muối, ta chỉ nhìn thấy chiếc hộp muối mang theo, ta...”

Ta cảm thấy thất kinh, vội hỏi: “Chiếc hộp đó đâu?”

Huynh ấy ngậy người, rút từ trong người ra. Ta giành lấy, mở ra, bên trong quả nhiên là cây trâm của ta, còn cả viên thuốc Phương Hàm đưa ta. Không thiếu thứ gì.

Quá vui mừng, ta bật khóc, Liêu Hứa cũng kích động lên tiếng: “Tốt quá, không bị mất viên thuốc này!”

Thanh Dương nhú mày nhìn, đột nhiên sắc mặt thay đổi, xông lên trước, nghiêm giọng hỏi: “Tỷ tỷ ta thế nào?”

Ta nhất thời không kịp phản ứng, ngậy người một lát mới nhớ ra, “tỷ tỷ” mà nàng ta nói chính là Phương Hàm. Nhất thời nghẹn giọng, không nói nên lời, Phương Hàm đã chết, giờ đây ta phải nói thế nào?

Nghĩ một chút, ta cố ý né tránh, chỉ đáp: “Nàng ta muốn ta dùng viên thuốc này để cứu tiên sinh.”

Thanh Dương không truy vấn nữa, nhanh chóng đoạt lấy hộp gỗ trong tay ta, xoay người định đi.

“Người đi đâu?” Ta gọi nàng ta.

Nàng ta không quay đầu. “Đương nhiên là đi cứu người!”

Ta tức giận nói: “Đó là chiến trường, người cho rằng chỉ dựa vào một mình người là có thể đột phá trùng vây, an toàn tới bên tiên sinh sao? Nếu người chết giữa đường hoặc làm mất viên thuốc kéo dài sinh mệnh này, đó chính là giết tiên sinh!”

Bước chân của nàng ta bỗng khựng lại, ta tiến lên, đoạt lấy hai hộp gỗ trong tay nàng ta, xoay người nói với Cố Khanh Hằng: “Vào quân doanh!”

76. Chương 76

Cố Khanh Hằng gật đầu, đi theo ta rồi nói: “Hoàng thượng không biết chuyện muội bị bắt làm tù binh, ta chưa từng trở lại quân doanh, đại chiến sắp bắt đầu, ta không thể... không thể để người phân tâm.” Ta chỉ lắng nghe, huynh ấy đã làm đúng, Thái hậu muốn ta tới là để giúp hấn, không phải là để khiến hấn phân tâm.

Phía sau vang lên tiếng bước chân của hai người, ta biết đó là Thanh Dương và Liêu Hứa.

“Điều Hành Niên đang ở trong doanh trại, bên ngoài có người canh chừng, chắc đều là người của lão ta.” Ta nói nhỏ.

Huynh ấy gật đầu. “Ta biết, lúc xuất cung, Thái hậu đã đưa cho ta lệnh bài vào quân doanh, muội không cần lo lắng.”

Ta có phần ngạc nhiên nhìn huynh ấy, khóe miệng cong lên thành nụ cười. Thái hậu quả nhiên suy nghĩ chu đáo, đưa cho huynh ấy lệnh bài, như vậy binh sĩ canh gác bên ngoài sẽ không biết Cố Khanh Hằng là ai, tất nhiên cũng sẽ không biết ta. Khi đã vào rồi thì không còn sợ Điều Hành Niên nữa.

Bốn người chúng ta vào tới cổng doanh trại, liền có một binh sĩ cảnh giác nhìn chúng ta. Cố Khanh Hằng móc lệnh bài trong ngực áo ra, lắc lắc trước mặt bọn họ, binh sĩ vội vàng nhường đường, nói: “Xin mời đại nhân!”

Cố Khanh Hằng gật đầu, đi cùng ta.

Tới gần mới nghe thấy rất nhiều tiếng nói từ bên trong truyền ra, ta biết, nơi này là quân doanh. Có lẽ các tướng quân đang thảo luận tình hình quân sự, bây giờ không phải là lúc thích hợp để tiến vào.

Ngẫm nghĩ một chút, ta liền quay người, nói: “Tới doanh trường của Hoàng thượng.” Nếu không có gì bất ngờ, Lý công công chắc đang ở đó.

Tìm doanh trường màu vàng, nhanh chóng nhìn thấy Lý công công.

Ta tiến lên, gọi y: “Lý công công!” giật mình thảng thốt, lúc nhìn về phía ta, càng không dám tin. Giơ tay dụi dụi mắt, cuối cùng y chạy tới, kính hãi kêu lên: “Công... công chúa! Đúng là người rồi! Sao người tới đây? A, sao người có thể tới?” Y dường như vẫn không thể tin nổi.

Ta chỉ nói: “Người sai người đưa bọn họ lui xuống nghỉ ngơi, đợi Hoàng thượng đi ra thì bẩm báo cho người biết bản cung đã đến.”

Lý công công nhìn Thanh Dương và Liêu Hứa đứng sau ta, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc. Y không biết Liêu Hứa nhưng đã từng gặp Thanh Dương, có điều, bây giờ ta nói như vậy, y cũng không hỏi thêm, chỉ gật đầu.

Ta bước vào doanh trướng, Cố Khanh Hằng đi theo ta.

Huynh ấy vừa đi vừa nói: “Ta thấy sắc mặt muội không tốt, trước tiên muội nghỉ ngơi một chút đi, đợi Hoàng thượng đến thì ta gọi muội sau.”

Ta gật đầu, phát hiện ra doanh trướng của Hạ Hầu Tử Khâm vẫn như xưa, có treo một tấm bản đồ nhìn rất quen mắt. Lúc ở trong quân doanh của Nam Chiếu, Tô Mộ Hàn đã vẽ tấm bản đồ này cho ta xem nên ta cũng đã ghi nhớ kĩ trong đầu.

Giường của hần vẫn được ngăn bởi tấm bản đồ đó.

Ta bước vào trong, Cố Khanh Hằng không theo vào, ta ngẫm nghĩ một chút rồi nói: “Khanh Hằng, huynh cũng nghỉ ngơi một chút đi, ở đây còn có rất nhiều việc, không thể không tỉnh dưỡng đầy đủ.” Lúc này, có quá nhiều lời không cần nói, ta nghĩ, huynh ấy đều hiểu.

Huynh ấy “ừ” một tiếng rồi ta không còn nghe thấy bất kỳ âm thanh nào nữa.

Ta ngồi bên mép giường, cẩn thận đặt hai chiếc hộp trên đầu gối. Hai cái giống y hệt nhau, hình khắc cây thị cũng chẳng khác nhau chút nào. Lớp sơn đều, cho dù đặt hai chiếc hộp cạnh nhau cũng không thể phân biệt nổi, huống chi khi ấy ở trong quân doanh của Nam Chiếu, ta chưa từng nhìn thấy cái hộp còn lại.

Mở hộp gỗ của ta ra, cẩn thận đặt viên thuốc của Phương Hàm vào, ánh mắt ta chiếu lên cây trầm bên cạnh, nơi thiếu một hạt trên châu, dường như càng trở nên nhức mắt. Ta cẩn thận lấy nó ra, nghĩ tới lúc y nhẹ nhàng nói muốn ta để lại cây trầm cho y, ta bỗng cảm thấy lòng đau đớn khôn ngu.

Tiên sinh, sẽ có một ngày, ta trả lại hộp gỗ cho người. Ta thầm nói.

Định mở hộp của y ra để đặt cây trầm vào nhưng khoảnh khắc mở nó ra, toa hoàn toàn ngất người! Hạt trên châu đó, hạt trên châu mà y lén lấy trên cây trầm của ta đang được đặt trong hộp, hoàn hảo nguyên vẹn, bên ngoài được bọc cẩn thận bằng vải lụa nên không hề phát ra tiếng va chạm nào.

Ta có thể khẳng định, lúc chiếc hộp tới tay ta không hề có những thứ này. Rốt cuộc nó được đặt vào lúc nào?

Nước mắt không ngăn được, cứ thế tuôn rơi, ta run rẩy nắm hạt trên châu trong tay, thật nặng, dường như ta không thể cầm nổi...

Cẩn chặt môi, y ra đi quá dứt khoát, không hề giữ lại bất cứ thứ gì của ta.

Chiếc hộp, hạt trên châu.

Thậm chí còn khiến tất cả mọi người bên cạnh rời đi, đến Liêu Hứa cũng không cần.

Trong đầu nhớ tới lúc ta rời đi, câu y nói với ta: “Ta không sao”...

“Tiên sinh!”

Ta nức nở bật khóc nhưng phải gắng sức che miệng, không thể để người khác nhìn thấy. Y sẽ không sao, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Đúng thế, ta có thuốc của Phương Hàm, không phải sao? Hoàng hậu Nguyên Trinh cũng nói, thuốc của Ô tộc, bất luận là giết người hay cứu người đều rất thần kỳ. Giờ tay lau nước mắt trên mặt, ta hít thật sâu, thế nhưng trái tim vẫn không ngừng run rẩy.

Đóng mạnh nắp hộp, ôm chặt trong lòng, ta bỗng nghe thấy giọng Cố Khanh Hằng vọng tới: “Tham kiến Hoàng thượng!”

Trong lòng thất kinh, hần đã đến!

Hắn không hề lên tiếng, chỉ sải bước xông vào. Ta cuống quýt ngẩng đầu, thấy gương mặt cương nghị của nam tử lọt vào tầm mắt, khoảnh khắc nhìn thấy ta, hắn dường như ngây người. Sau đó, hắn đột nhiên lao tới như tên bắn, kéo ta đứng dậy, ta hết sức sợ hãi, vội đặt chiếc hộp xuống giường. Lúc quay đầu, cơ thể ta đập mạnh vào lồng ngực hắn, lồng ngực hắn đang phập phồng dữ dội, ánh mắt sắc bén nhìn ta chằm chằm.

Ta sững sờ một lúc mới nhỏ giọng gọi hắn: “Hoàng thượng...”

Hắn túm chặt cổ tay trắng nõn của ta, nghiêng rằng nói: “Hoàng đế Đại Tuyền phái người đến nói Đại Tuyền mới xuất binh, lấy lý do là Nam Chiếu đã bắt công chúa của Đại Tuyền. Trẫm còn cho rằng đó là do Hoàng đế Đại Tuyền rắp tâm muốn xuất binh mà bịa đặt ra, thậm chí lúc nhìn thấy kim ấn đó, trẫm còn tưởng đó chỉ là mượn danh nghĩa, nhưng không ngờ lại là thật!”

Lời của hắn đầy vẻ tức giận, ánh mắt như tóe lửa. Ta sững người, hắn tưởng ta đang ở hoàng đô, tất nhiên sẽ cho rằng lời của Hoàng đế Đại Tuyền chẳng qua chỉ là cái cớ để xuất binh, vì thế hắn mới bình tĩnh, thần nhiên như vậy, nhưng bây giờ biết ta đã đến, hắn bèn nổi giận đùng đùng.

“Hoàng thượng...”

Ta lên tiếng nhưng hắn đã nhanh chóng ngắt lời: “Sao nàng không hiểu chứ? Trẫm muốn nàng đợi trẫm ở hoàng đô, trẫm nhất định sẽ làm được! Nàng tự ý chạy tới, nếu có sơ sót nào, nàng bảo trẫm...” Hắn bỗng im bặt, sự phẫn nộ nơi đáy mắt bị thay thế bởi nỗi âu lo, bàn tay nắm tay ta dần siết chặt, ta đau đớn nhủ thầm. Hắn ôm ta vào lòng, thở dài, gọi tên ta: “A Tử...”

Toàn thân ta run rẩy, Hạ Hầu Tử Khâm thế này...

Ta cắn môi, bây giờ hắn như vậy, ta càng không thể nhắc đến chuyện bị người của Nam Chiếu bắt, ta biết hắn nổi giận vì lo lắng cho ta, hắn sợ ta xảy ra chuyện.

“Trẫm hy vọng nàng có thể ở bên trẫm từng giờ từng khắc, nhưng trẫm lo lắng cho nàng. Chiến sự ở Trường Hồ, nếu có cách, trẫm sẽ không trao gánh nặng đó cho nàng, nàng hiểu không?” Giọng nói của hắn nhỏ dần, ta gật đầu. Ta hiểu chứ, sao ta có thể không hiểu? Cho nên lần này, hắn mới muốn ta ở lại hoàng đô, không cho ta tham dự.

Ta cũng biết, trong chiến dịch Trường Hồ, ta mất tích, hắn đã căm hận, lo lắng nhường nào, cho nên mới có câu nói: “Hận không thể lập tức khỏe hẳn san bằng Bắc Tề.”

Hai tay ta vỗ vỗ lên lưng hắn, ôm lấy hắn, dường như hắn chợt nhận ra điều gì, vội đẩy ta ra, nhìn một lượt từ trên xuống dưới. “Có chỗ nào bị thương không?” Hắn nhăn trán, nhíu mày, bàn tay xoa lên má ta. “Sắc mặt sao khó coi như vậy? Để trẫm truyền quân y vào khám cho nàng.” Dứt lời, hắn liền quay đầu định gọi người.

Ta vội kéo hắn lại. “Hoàng thượng, không... không cần đâu, thiếp chỉ mệt mỏi vì đi đường xa thôi, nghỉ ngơi một chút là khỏe.” Nếu để quân y biết ta mang thai, hắn nhất định sẽ không cho ta theo hắn ra chiến trường.

Nhưng nếu không đi, sao ta có thể yên tâm được? Tiên sinh của ta còn ở đó!

Hắn không chịu, vẫn muốn gọi người, ta đành nói: “Hoàng thượng có biết lần này thiếp làm thế nào để trốn thoát khỏi quân doanh của Nam Chiếu không?”

Về mặt hắn biến sắc, cuối cùng ngậm người.

Ta vội nói: “Hoàng thượng chắc cũng biết, thiếp đưa về hai người, chính là Thanh Dương và đại phu bên cạnh y, tên là Liêu Hứa.”

Đồng tử của hắn đột nhiên co lại, hắn trầm giọng nói: “Cuối cùng hắn vẫn đến.”

Ta ngẩng mặt nhìn hắn, khóe miệng gượng cười. “Nhưng trong lòng Hoàng thượng biết rõ vì sao y tới, đúng không?” Hắn hỏi như vậy, chứng tỏ ngay từ đầu đã đoán được Thái tử của Nam Chiếu là giả mạo. Bây giờ nghe ta nói, hắn thông minh như vậy, đương nhiên càng nghĩ ra.

Hắn bỗng im lặng, vẻ mặt có phần kỳ quái. Bàn tay ta nắm tay hắn hơi run, đây cũng là điều ta lo lắng, cho dù Tô Mộ Hàn có muốn lấy lại giang sơn của hắn thật hay không, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho y.

Kỳ thực, ta rất hiểu hoàn cảnh của hần. Hần không muốn ta khó xử nên mới dứt khoát lựa chọn sự im lặng. Lần này liên thủ cùng Đại Tuyên, việc đối phó với Nam Chiếu không cần lo lắng, hần có thể diệt trừ tận gốc phe cánh của Thái tử. Lúc hồi triều, thay máu đại thần trong triều lần nữa, nguyên khí tổn thất vài năm là có thể khôi phục.

Ta nắm tay hần, hít thật sâu, lên tiếng: “Hoàng đế Nam Chiếu biết thiệp là công chúa Đại Tuyên, dĩ nhiên sẽ trông coi nghiêm ngặt, sở dĩ thiệp có thể ra ngoài là vì tiên sinh đã thả thiệp.” Ta nhìn hần đắm đắm, không bỏ sót bất cứ biểu hiện nào của hần.

Hần hơi nghiêng mặt, một lát sau mới nói: “Vì vậy, nàng muốn cầu xin cho hần.”

Ta lắc đầu. “Không, tấm ân tình này là y muốn cầu xin Hoàng thượng. Y nói, dùng tính mạng của thiệp để đổi lấy tính mạng của Hoàng hậu Nguyên Trinh. Tiên sinh nói, chỉ muốn Hoàng thượng trả cho y ân huệ lần này.”

Cuối cùng hần cũng bộc lộ cảm xúc, quay đầu nhìn ta, nhũn mày hỏi: “Muốn trăm tha mạng cho Hoàng hậu Nguyên Trinh?”

Chần chờ giây lát, ta gật đầu.

Đột nhiên hần cười nhạt. “Trăm tưởng nàng muốn trăm bỏ qua cho hần.”

Ta ngẩng đầu, lo âu nói: “Hoàng thượng đã hứa với thiệp sẽ không làm điều gì hồ thẹn với lòng mình.” Lòng bàn tay rịn mồ hôi, đây là lần đầu tiên ta thăm dò giới hạn cuối cùng của hần với tư cách là một vị hoàng đế.

Ta đang làm việc theo tình cảm, nhưng ta không muốn Tô Mộ Hàn xảy ra chuyện. Hạ Hầu Tử Khâm, hần như thế nào, ta quả thật không biết.

Kỳ thực, hần không thể giữ lại huyết mạch của hoàng thất tiền triều. Hần hiểu tất thấy cái lợi và cái hại, ta cũng vậy.

Trong trận chiến ở Trường Hồ, nếu hần không chủ động tha cho y, thì sẽ không có ngày hôm nay, bởi thế Thái hậu mới giận dữ nói, bà biết tha cho Tô Mộ Hàn là chủ ý của Hạ Hầu Tử Khâm, hần làm thế cũng là vì ta.

Ta không làm hồng nhan họa thủy, cũng không thể là người vong ân bội nghĩa!

Giọt lệ nóng bỏng trào khỏi khóe mắt, lăn xuống gò má. Lần đầu tiên ta nhận thức được đến khóc cũng không hề dễ chịu.

Hần lặng lẽ buông tay ta, quay lưng đi, khẽ hỏi: “Lần này, trăm sẽ phải đổi đầu với hần

“Vâng!” Ta trả lời một cách dứt khoát, không hề do dự.

Nam Chiếu đã đồng ý để y ra trận, tuyệt đối sẽ không để y làm một kẻ đứng ngoài. Lần này, cho dù y chỉ huy toàn quân thì cũng chắc chắn thất bại, bởi lẽ mọi con đường có thể thắng trận đều bị y tận tay hủy diệt.

Mỗi lần nghĩ đến, ta lại cảm thấy đau đớn khôn nguôi...

Nhìn bóng lưng của Hạ Hầu Tử Khâm, ta nói nhỏ: “Chính y thông báo cho Hoàng đế Đại Tuyên biết việc thiệp ở trong quân doanh của Nam Chiếu. Y muốn Nam Chiếu bại trận, y không muốn Hoàng thượng mất đi giang...”

“Im miệng!” Hần đột nhiên phẫn nộ với ta, đôi mắt vẫn đỏ. “Không có hần, trăm vẫn có thể khiến Nam Chiếu bại trận!”

Ta giật mình sửng sốt, lùi lại theo phản xạ. Ta đã chạm vào giới hạn kiêu ngạo của hần, hần là quân chủ một nước, không thể chấp nhận việc Thái tử tiền triều làm ơn và giúp đỡ hần. Cho dù chỉ một chút xiu, nhưng một khi đâm thủng lớp giấy này, theo bản năng, xung quanh hần sẽ dựng lên lớp rào chắn của một đế vương.

Ta hiểu Hạ Hầu Tử Khâm.

Không khí bỗng chốc trở nên nặng nề, khuôn mặt ngập tràn vẻ giận dữ, hắn nghiêng răng nhìn ta, như thể đứng trước mặt hắn là Tô Mộ Hàn.

Giờ này ta mới biết, khúc mắc trong lòng hắn đối với Tô Mộ Hàn, ngoài thân phận thái tử thì còn có rất nhiều thứ khác. Ta cũng bao gồm trong số đó.

Rất lâu sau, hắn đột nhiên nhắm mắt, giơ tay về phía ta, ta chần chừ giây lát, cuối cùng vươn tay nắm lấy tay hắn, nghe hắn thì thầm: “Trẫm...”

Hắn chỉ nói một từ rồi lặng im, không nói tiếp nữa.

Ta nói nhỏ: “Hoàng thượng không cần nói.”

Hắn khẽ hít một hơi, từ từ mở mắt, kéo ta ngồi bên mép giường, vô ý đụng vào hai chiếc hộp trên giường, nhìn một cái song không nói gì.

“Khi nào giao chiến?” Ta hỏi.

Hắn đáp lời: “Đại quân Nam Chiếu đã xuất phát, sẽ đóng binh ở phía trước quân ta năm dặm. Người của Đại Tuyên tạm thời chưa xuất phát, sợ sẽ gây sự chú ý cho do thám của Nam Chiếu, vì vậy vẫn phải đợi hai ngày.”

“Hoàng thượng đích thân ra trận à?”

Hắn quay sang nhìn ta, khẽ nói: “Đương nhiên.”

Ta buột miệng nói: “Thiếp cũng đi.”

Đúng như ta dự đoán, hắn nhú mày, lắc đầu. “Không được!”

Ta nghiêng răng. “Lần này Hoàng thượng không cho thiếp ra tiền tuyến, thiếp vẫn cứ đi. Hoàng thượng tin chắc ở đây có người ngăn nổi thiếp không?”

Cho dù trời chặt ta lại, ta cũng sẽ nghĩ mọi cách để đi, hơn nữa, còn có Cố Khanh Hằng và Thanh Dương cơ mà.

Hắn hơi sa sầm nét mặt. “Vì hắn ư?”

Ta quả quyết gật đầu. “Biết rõ tiên sinh gặp nguy hiểm, sao thiếp có thể bỏ mặc? Giờ đây thiếp không cầu xin Hoàng thượng tha cho y nhưng Hoàng thượng phải biết, thiếp không thể bỏ mặc y. Giống như... giống như Hoàng thượng vĩnh viễn không muốn Dao Phi chết.”

Lúc nhắc đến Dao Phi, rõ ràng thấy mắt hắn lóe lên vẻ đau đớn. Ta hít một hơi, nói tiếp: “Việc của nàng ta, Hoàng thượng không nói, thiếp cũng biết vài phần. Khi nàng ta ở trong lãnh cung, thiếp chưa từng hỏi, bây giờ Hoàng thượng đưa nàng ta xuất cung, thiếp cũng sẽ không hỏi. Thiếp tưởng Hoàng thượng có thể hiểu thiếp.” Ta chưa bao giờ nhắc tới chuyện của Dao Phi với người thứ hai. Ngay cả Thái hậu cũng biết, mặc dù ta biết bà hận không thể giết chết nàng ta bởi bà không chấp nhận nàng ta. Vì sự áy náy trong lòng Hạ Hầu Tử Khâm, ta có thể coi như không biết gì.

Cuối cùng hắn cũng để lộ vẻ kinh hoàng, đúng thế, ta biết rất rõ chuyện của Dao Phi. Hắn nhìn ta rất lâu, đột nhiên ôm chầm lấy ta, nghiêng răng nói: “Nhưng người trẫm yêu sâu sắc, chỉ có một mình nàng.”

Ta cảm nhận được cơ thể hắn khẽ run.

Một nơi nào đó trong trái tim tan chảy bởi sự mềm mại, ta hít hít mũi, nói: “Hoàng thượng lo gì chứ? Trong lòng A Tử xưa nay chỉ yêu một mình Hoàng thượng.”

Khi nói những lời này, ta bất giác vuốt ve bụng mình, hắn còn chưa biết, nơi này của ta đã có đứa con của ta và hắn.

Hắn sắp được làm phụ thân, ta sắp được làm mẫu thân. Thế nhưng bây giờ ta không thể nói ra, bởi vì tính cách của hắn, nếu hắn biết được chuyện này, ta đừng nghĩ tới việc ra chiến trường.

Hắn ôm chặt lấy ta, hơi thở nặng nề, mãi sau mới lên tiếng: “Trẫm sợ nàng ra đi...” Hắn cho rằng ta ra mặt cứu Tô Mộ Hàn thì sẽ không thể phân biệt rõ tình cảm của bản thân, sẽ lưỡng lự giữa hắn và Tô Mộ Hàn.

Nhào người dựa sát vào lồng ngực hắn, ta kiên định nói: “Không, vĩnh viễn sẽ không có ngày đó.” Lời nói này giống như ban đầu ta đã hứa với hắn: Bất luận thế nào, ta vĩnh viễn sẽ không hận hắn.

Hắn bỗng bật cười một cách bất đắc dĩ: “Trẫm phát hiện ra, trẫm không thể kiểm soát nổi nàng.”

Hai lần rồi, ta đều không nghe lời hắn, vậy nên hắn mới sợ hãi.

Ngước mắt nhìn khuôn mặt mệt mỏi của hắn, ta khẽ cười, nói: “Bởi vì trong lòng thiếp, Hoàng thượng rất quan trọng.” Ta đến tiền tuyến vì Tô Mộ Hàn, tất nhiên cũng là vì hắn.

“A Tử!” Hắn thì thầm gọi tên ta, khom người hôn lên môi ta.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng!” Lý công công đang đứng ở bên ngoài bỗng gọi. “Hoàng thượng, Diêu Tướng quân tới trước cửa Thanh Dương cô nương!”

Ta sửng sốt, đang yên đang lành, Diêu Hành Niên tới trước cửa Thanh Dương làm gì? Ông ta chưa từng gặp Thanh Dương mà, chẳng lẽ ông ta nhận ra điều gì rồi?

Hắn buông ta ra, nhanh chóng đứng dậy, ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Đợi trẫm!”

Ta cũng đứng dậy nhưng không đi theo. Ta không đụng mặt Diêu Hành Niên thì tốt hơn. Băng qua tám bản đồ ngăn cách, ta không thấy bóng dáng Cố Khanh Hằng ở bên ngoài, có lẽ huynh ấy đã lui ra ngay sau khi Hạ Hầu Tử Khâm tiến vào.

Hạ Hầu Tử Khâm đã qua chỗ Thanh Dương, chắc chắn sẽ không có chuyện gì xảy ra. Ta thật là ngốc, lúc này cũng không muốn cố ép bản thân nữa, bèn nằm lên giường ngủ một giấc.

Cũng không biết ngủ được bao lâu thì tỉnh, ta bỗng trông thấy hắn dựa vào đầu giường, ngủ cạnh ta. Giật mình kinh ngạc, ta vội vàng ngồi dậy. Hắn ngủ không sâu, ta vừa động dậy, hắn liền tỉnh, bấy giờ mới phát hiện trời đã tối.

Hắn nhìn ta, cười nói: “Lúc trẫm đến, thấy nàng đang ngủ rất say nên không nỡ đánh thức.” Vì vậy, hắn mới dựa vào đầu giường mà ngủ, không dám lên ư?

Ta giơ tay, xoa xoa ấn đường của hắn. “Hoàng thượng mau nghỉ ngơi một chút đi!” Chắc là đã rất lâu rồi hắn chưa được ngủ một giấc bình an.

Hắn ngồi dậy, nói: “Trẫm đã sai người chuẩn bị đồ ăn, đợi nàng tỉnh dậy rồi dùng bữa.” Dứt lời, hắn liền quay đầu nói: “Tiểu Lý Tử!”

Lý công công đứng ngoài “vâng” một tiếng, sau đó ta nghe thấy tiếng bước chân y chạy vào.

Thực ra, ta không đói, song bây giờ cho dù không đói ta cũng phải ăn. Không thể để đứa trẻ trong bụng ta bị đói.

Đồ ăn được mang lên, hắn ngồi ăn cùng ta.

Thu dọn đồ ăn xong, hắn giơ tay cởi y phục của mình, lên giường, ta bèn hỏi hắn: “Hôm nay tại sao Diêu Hành Niên lại đến tìm Thanh Dương?”

Hắn cười nhạt một tiếng. “Ông ta đương nhiên muốn vặn hỏi thị nữ do công chúa mang tới, rào trước đón sau để biết một chút về công chúa Đại Tuyên.”

Ta hơi sửng người, hóa ra ông ta hoàn toàn không biết thân phận của nàng ta là thị nữ của ta?

Ha, như vậy cũng được.

Song hành động này của Diêu Hành Niên quả thật đã chứng thực cho lời nói của Diêu Thục phi, Diêu Hành Niên làm gì cũng đều vì nàng ta, bằng không, ông ta sẽ không tới hỏi thăm Thanh Dương vì hiểu lầm nàng ta là thị nữ của ta.

Suy nghĩ tới thất thần, lúc sự tỉnh, ta bỗng thấy Hạ Hầu Tử Khâm đã kề sát ta. Bàn tay lớn của hắn ôm lấy thất lưng ta, lòng bàn tay nóng giãy.

Hắn khẽ cười một tiếng, cúi người đè ta xuống, ta giật mình, chống tay lên người hắn, kêu lên: “Hoàng thượng, đừng!”

Rõ ràng cảm nhận được hắn cứng đờ người, hai đồng tử co lại, ta vội nói: “Hôm nay thiếp thấy không thoải mái, hơn nữa Hoàng thượng mấy ngày liền đều mệt nhọc, nên nghỉ ngơi sớm một chút.”

Đứa bé còn quá nhỏ, ta sợ làm tổn thương tới nó.

Nghe ta nói vậy, vẻ không vui của hắn dần biến thành sự lo âu, hắn chạm mu bàn tay lên trán ta, hỏi nhỏ: “Khó chịu vậy à?”

Ta lắc lắc đầu, cười nói: “Trốn chạy một quãng đường mới đến quân doanh, cả người thiếp đều nhức mỏi.”

Hắn cúi người ôm ta, nằm bên cạnh, cau mày nói: “Trẫm đã không quan tâm tới cảm nhận của nàng.”

“Hoàng thượng!” Ta gọi hắn song hắn lắc đầu, tay ôm ta chặt hơn. Ta nằm trong vòng tay hắn, nghe hắn nói: “Ngủ thôi, hãy ngủ một giấc thật ngon!”

Sáng hôm sau tỉnh giấc đã không thấy hắn đâu nữa, ta ra ngoài, liền trông thấy Lý công công. Thấy ta đã dậy, y vội tiến lên hầu hạ.

Ta bèn hỏi: “Hoàng thượng đâu?”

Lý công công nói: “Sáng sớm, vừa thức dậy Hoàng thượng đã tới doanh trường quân sự phía trước, hình như Đại Tuyên đưa văn kiện mật tới”

Ta cau mày. “Bây giờ vẫn chưa trở lại à?” Rốt cuộc là văn kiện mật gì mà phải đi lâu đến vậy?

Song y vội lắc đầu. “Không, sau đó trở về, Hoàng thượng lại gọi Cố công tử tới, hình như có việc gì đó.”

Ta hơi kinh ngạc, có điều cũng phải, lần này gặp mặt, hắn còn chưa kịp nói chuyện với Cố Khanh Hằng. Có điều, chỉ cần hỏi, biết được Cố Khanh Hằng có lệnh bài trong tay nên chúng ta mới có thể vào quân doanh là hắn sẽ biết đó là chủ ý của Thái hậu.

Song giờ đây việc này không còn quan trọng, bất kể là chủ ý của ai, ta cũng đã đến đây rồi.

Ta có thể làm theo lời của Thái hậu nhưng lại khiến Đại Tuyên có lý do rất hay để xuất binh. Cho dù thế nào, đối với ta mà nói đây là điều vô cùng tốt, mà Thái hậu cũng chỉ nhìn vào kết quả, không phải sao?

Ta cũng không nhắc tới việc của Cố Khanh Hằng, chỉ hỏi: “Còn hai người bản cung đưa đến đâu rồi?”

“À, đều ở trong trường của họ.” Lý công công đáp.

Nghĩ một chút, ta bèn nói: “Đưa bản cung tới trường của Liêu Hứa!” Sắp ra chiến trường rồi, ta muốn hỏi xem có phải áp dụng mọi biện pháp để ngăn ngừa những biến cố bất ngờ có thể xảy ra hay không.

Cả quân doanh chỉ có một mình Liêu Hứa biết ta đang mang thai cho nên ta chỉ tìm ông ấy, hơn nữa ta cũng rất tin tưởng vào y thuật của ông ấy.

Lý công công có vẻ bối rối. “Nhưng nô tài phải pha trà cho Hoàng thượng.”

Ta khẽ cười một tiếng rồi nói: “Vậy thì không cần phiền Lý công công nữa, bản cung tự đi.”

Y gật đầu, nói: “Tạ ơn công chúa châm chước cho nô tài, công chúa ra khỏi cổng doanh trường, đi về phía tay phải, chính là trường thứ tư.”

Ta gật đầu, đi thẳng ra ngoài. Rẽ phải, đi lên trước vài bước, vừa đi vừa đếm. Lúc đi qua trường thứ ba, ta Diêu Hành Niên sải bước tiến lên. Ta hơi sững sờ song ông ta đã lên tiếng: “Công chúa Trường Phù?” Đôi mắt đỏ mang đầy vẻ thăm dò.

Khi ta còn là Đan Phi, ông ta mới gặp qua ta có một lần, ta cũng không cần lo lắng hôm nay ông ta có thể nhận ra ta.

Đã là vô tình gặp thì chỉ có thể dừng chân, ta xoay người về phía ông ta, cố ý nhíu mày nói: “Tướng quân là...”

Ông ta cười nhạt một tiếng. “Bản tướng quân là Diêu Hành Niên.”

Ta vờ như chợt nhớ ra, vội nói: “Hóa ra là Diêu Tướng quân, thất kính, thất kính.”

Ông ta đã bước lên, đứng trước mặt ta, nhìn ta hồi lâu mới lên tiếng: “Công chúa thật giống như trong lời đồn, diễm lệ vô song.”

Trong lời nói của ông ta ẩn chứa vẻ nguy hiểm, ta không muốn nhiều lời với ông ta, bèn quay người, nói: “Diêu Tướng quân quá khen rồi, bản cung còn có việc, không phụng bồi.” Nói xong, ta bèn cất bước đi.

Song ông ta đứng chắn trước mặt ta, cất lời: “Bản tướng quân còn nghe nói trong trận chiến Trường Hồ, công chúa đã khiến đại quân Bắc Tề đại bại, bản tướng thật tò mò, sao công chúa lại thông minh, trí tuệ như vậy?”

Nhắc tới trận chiến ở Trường Hồ, trong lòng ta thoáng kinh ngạc, ngược mắt nhìn ông ta, ta nói: “Diêu Tướng quân chắc hẳn đã biết chuyện Hoàng thượng khi đó bị trúng độc. Nếu không, với trí tuệ của Hoàng thượng, sao tới lượt bản cung ra trận?”

Ông ta hình như giật mình sững sốt, không ngờ bí mật lớn như vậy mà Hạ Hầu Tử Khâm cũng nói cho ta biết.

Ta nhân cơ hội này nói tiếp: “Thế nhưng bản cung rất tò mò, làm thế nào mà Diêu Tướng quân lại biết việc này? Người không biết chuyện còn tưởng Diêu Tướng quân có quan hệ với người của Nam Chiếu!”

Ông ta sa sầm mặt, giận dữ nói: “Nói bậy! Bản vương sao có thể câu kết với Nam Chiếu! Khi đó Nam Chiếu có hành động khác thường, tin tức đương nhiên là do mật thám nghe ngóng được.”

Quiên là như vậy.

Không ai hiểu rõ thời gian độc tố trong người Hạ Hầu Tử Khâm phát tác hơn Hoàng hậu Nguyên Trinh, cho nên Nam Chiếu mới có hành động khác thường. Người của Diêu Hành Niên chỉ cần nghe ngóng sơ sơ là biết việc Hạ Hầu Tử Khâm bị trúng độc và nguồn độc mà Hoàng hậu Nguyên Trinh nhắc đến. Khi ấy, Diêu Hành Niên quả thật đang giúp Hạ Hầu Tử Khâm, về điểm này, ta không hề nghĩ sai.

Ta khẽ cười một tiếng rồi nói: “Diêu Tướng quân không cần phải nổi giận, là bản cung lỡ lời.”

Ông ta “hừ” một tiếng. “Công chúa lỡ lời cũng không sao, bản tướng quân sẽ không để trong lòng, nhưng hôm nay bản tướng quân đã vô tình gặp công chúa thì cũng muốn cho công chúa biết hậu cung của Hoàng thượng không dành cho người như công chúa. Hoàng thượng chưa từng sắc phong công chúa làm quý phi của thiên triều, công chúa vẫn nên thức thời một chút, đợi chiến sự bình định thì quay trở về Đại Tuyền đi!”

Nhìn ông ta, ta biết, ông ta nói những lời này nhằm cảnh cáo ta.

Không được trở lại, không được cướp đi địa vị vinh quang lẫy lừng trong chốn hậu cung của con gái ông ta.

Ta đứng thẳng người, lạnh nhạt nói: “Hoàng huynh của bản cung muốn bản cung hòa thân với thiên triều, đã nói mà không làm thì thể diện của Đại Tuyền ta biết để ở đâu?”

Hiển nhiên thấy ánh mắt ông ta lóe lên vẻ căm phẫn nhưng không thể hiện ra ngoài, ông ta nghiêng răng nói: “Công chúa đừng rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, hừ!” Ông ta nặng nề “hừ” một tiếng, phất tay áo rời đi.

Nhìn bóng lưng ông ta, ta đứng một lát, thở dài, đi về phía trường của Liêu Hứa.

Lúc ta tiến vào, Liêu Hứa đang ngồi, nghe thấy tiếng động, ngược mắt nhìn thấy ta, ông ta vội đứng dậy, khẽ hỏi: “Sao cô nương lại tới đây?”

Ta tiến lên, hạ giọng nói: “Liêu đại phu, ta muốn theo đại quân xuất chinh, ta... có phải uống thuốc gì không?”

Ông ta ngây người, vội lắc đầu, nói: “Không cần, thuốc có tác dụng phụ, cô nương không cần uống gì

Không biết vì sao, lúc nghe ông ta nói “thuốc có tác dụng phụ”, ta đột nhiên nhớ tới Tô Mộ Hàn, nhớ tới loại thuốc y dùng...

Khê cắn môi, ta không biết lần này y có thể cầm cự được bao lâu.

Tuy Liêu Hứa nói vậy song ông ta vẫn giơ tay ra bắt mạch cho ta rồi lập tức nói: “Thân thể của cô nương rất tốt, không có gì đáng ngại.”

Ta đưa tay vỗ vỗ ngực, nhú mày nói: “Nhưng Liêu đại phu, vì sao ta không cảm thấy khó chịu?”

Ông ta ngăn người một lúc rồi cười, nói: “Cô nương nghĩ nhiều rồi, mức độ nôn ọe khi nghén của mỗi người là khác nhau, có người tới sớm, có người tới muộn. Có người bị khá nghiêm trọng, có người thì nhẹ hơn.”

Nghe vậy, ta mới yên tâm một chút.

Lát sau, ta nói: “Vậy, có thể dùng cách gì để che giấu việc nôn ọe không?” Ta sợ nhờ may Hạ Hầu Tử Khâm biết.

Ông ta nghi hoặc hỏi: “Vì sao cô nương muốn giấu? Ở đây đâu phải quân doanh của Nam Chiếu.”

Ta khẽ lắc đầu, ông ta lại nói: “Việc này không có cách nào che giấu được, lão phu cũng chịu bó tay.”

Khê thở dài một tiếng, ta nói nhỏ: “Không sao, cảm ơn ông.”

Lúc xoay người định ra ngoài, ta nghe thấy phía sau vang lên giọng nói của Liêu Hứa: “Cô nương, thiếu gia làm gì, xin cô nương đừng ngăn cản. Cả đời này, thiếu gia đã sống quá mệt mỏi rồi. Chỉ cần cô nương sống tốt là đã không phụ lòng thiếu gia hao tổn tâm trí vì cô nương.”

Bước chân thoáng khựng lại song ta không quay đầu, chỉ rảo bước ra ngoài.

Lời của Liêu Hứa có ý gì, sao ta không nghe ra chứ, đây cũng là nguyên nhân ông ta sẵn lòng rời xa tiên sinh. Thế nhưng ta không nở, dù thế nào ta cũng không nở.

Rời khỏi trường của Liêu Hứa, ta cứ thất thần, suýt thì đâm sầm vào Thanh Dương. Nàng ta nhìn thấy ta, chỉ nặng nề “ừ” một tiếng, không nói gì, lướt qua ta đi thẳng vào trong. Không khỏi ngoái đầu nhìn, song ta cũng không nán lại lâu, lập tức trở về doanh trường.

Hạ Hầu Tử Khâm vẫn chưa trở lại, cũng không thấy Lý công công, ta mới nhớ ra y nói phải pha trà cho Hạ Hầu Tử Khâm. Ta ở một mình rất lâu mới nghe thấy bên ngoài có tiếng động, lúc đi ra, thấy Cố Khanh Hằng đứng ngoài doanh trường, thị vệ đang chặn lại, không cho huynh ấy vào trong. Thấy ta đi ra, họ mới để cho huynh ấy vào. Huynh ấy đang rất vui mừng, không đợi ta hỏi bèn nói luôn: “Tam Nhi, Hoàng thượng đã đồng ý cho ta theo đại quân xuất chinh rồi.”

Ta cũng cười, huynh ấy liều mạng muốn đến chẳng phải vì câu nói này của Hạ Hầu Tử Khâm ư?

Ta còn có thể nói gì? Ta không thể ngăn cản huynh ấy. Huynh ấy lại nói: “Chúng ta sẽ không thua trong trận chiến này, muội hãy yên tâm!”

Ta gạt đầu, đương nhiên chúng ta sẽ không bại trận. Một lát sau, ta mới nói: “Muội cũng sẽ xuất binh.”

Huynh ấy sững sốt, buột miệng nói: “Tuyệt đối không thể, trên chiến trường đao kiếm không có mắt, sao muội có thể đi? Hoàng thượng cũng sẽ không đồng ý!”

Ta cười. “Hoàng thượng đã đồng ý rồi, hơn nữa, tiên sinh của muội cũng ở đó, muội phải đi cứu tiên sinh.”

Lúc nghe ta nhắc đến Tô Mộ Hàn, hai đồng tử của huynh ấy co lại, huynh ấy lập tức nói: “Y là Thái tử tiền triều, muội thật sự cho rằng Hoàng thượng sẽ bỏ qua cho y ư? Bao nhiêu người đang đợi y chết, lúc đó có ai có thể cứu nổi y?”

Lời của huynh ấy thẳng thừng, đúng trọng tâm, cho dù Hạ Hầu Tử Khâm muốn tha cho y, còn có rất nhiều người trong phái bảo hoàng muốn y chết. Lúc ấy, đến Hạ Hầu Tử Khâm cũng không thể bảo vệ y.

Ta nhắm chặt hai mắt, Tô Mộ Hàn muốn hy sinh tính mạng của chính mình để bảo vệ giang sơn của thiên triều không bị ngoại tộc xâm chiếm, nhưng bọn họ vẫn không thể để y sống.

Lựa chọn tàn nhẫn cũng là hiện thực tàn khốc nhất.

Cố Khanh Hằng không muốn ta ra chiến trường chính là vì không muốn ta nhìn thấy tình cảnh khiến ta tuyệt vọng

Chán nản cười một tiếng, ta hé môi nói: “Việc này không cần nói nữa.”

“Tam Nhi...”

“Khanh Hằng...” Mở mắt nhìn huynh ấy, ta nói: “Muội không thể ngăn cản những việc Hoàng thượng muốn làm nhưng người cũng không thể ngăn cản những việc muội muốn làm.”

Có lẽ huynh ấy không thể hiểu được những lời này của ta, ta chỉ không muốn ôm mối hận suốt đời.

Huynh ấy còn định nói nhưng cuối cùng lại im lặng.

Hai người ngồi rất lâu trong trường, đột nhiên huynh ấy cất lời: “Ta phải đi chuẩn bị cho việc xuất chinh, muội nghỉ ngơi đi!” Nói xong, huynh ấy xoay người định đi.

Ta đột nhiên lên tiếng: “Khanh Hằng, cha huynh cả đời tận tâm tận lực vì hoàng triều Tuân gia, huynh...”

“Tam Nhi!” Huynh ấy quay người ngắt lời ta, trầm giọng nói: “Cha huynh cung cúc tận tụy vì Tuân gia, đó đều là vì giang sơn của thiên triều, nhưng bây giờ kẻ ngoại tộc cuồng vọng muốn xâm phạm giang sơn thiên triều ta, nếu cha ta còn sống, ông cũng sẽ không cho phép!” Nói tới câu cuối cùng, ta thấy đôi tay đang buông thõng hai bên của huynh ấy đã siết chặt thành nắm đấm.

Thù nước hận nhà trong thời khắc này hiện lên thật rõ ràng.

Cố Dịch Vân là ngu trung, nhưng đối diện với Cố Khanh Hằng, ta bỗng cảm thấy buồn bã. Song huynh ấy chỉ khẽ mỉm cười, xoay người đi nhanh ra ngoài.

Ta không gọi huynh ấy lại, lời gì cũng không cần nói nữa.

Tới tận đêm khuya, Hạ Hầu Tử Khâm mới trở lại, ta có thể nghe thấy tiếng của toàn quân thi thoảng vang lên bên ngoài. Ta biết đã có một nhóm người đi đầu ra tiền tuyến.

Hắn vẫn không nhắc một từ tới quân sự.

Đến ngày thứ hai, tiền tuyến báo tin khai chiến về.

Ta cuống quýt ôm chiếc hộp của Tô Mộ Hàn vào lòng, thuốc của Phương Hàm tất nhiên không thể quên. Lúc ta đi ra, Hạ Hầu Tử Khâm đã chuẩn bị xe ngựa cho ta, toàn bộ ngự tiền thị vệ đều vây quanh xe ngựa, từ đầu đến cuối ta không hề nhìn thấy bóng dáng

Thanh Dương không lên xe, nàng ta muốn một con ngựa. Liêu Hứa cũng xuất hiện, vậy mà ta tưởng ông ta sẽ không đi. Lần này, ta không phải là quân sư cho nên cũng không cần đi tiên phong dẫn đầu. Chiến sự đã bắt đầu, đợi ta qua chắc hẳn đã toàn mùi khói lửa chiến trường.

Trong xe, ta nhìn Liêu Hứa, nói nhỏ: “Liêu đại phu xuất chinh, không chỉ đơn giản là vì ta nhỉ?”

Ông ta sững người, lắc đầu một cách bất đắc dĩ nhưng không nói gì. Ta biết, ông ta cũng lo lắng cho Tô Mộ Hàn, thế nhưng ông ta không thể cự tuyệt mệnh lệnh của y.

Càng tới gần chiến trường, cảm giác âm thanh chém giết càng vang dội khắp đất trời. Ta vén rèm xe lên, trông thấy đằng trước khói bụi bay cuộn cuộn. Binh sĩ hai nước đang chém giết lẫn nhau, không còn phân biệt nổi ai với ai.

Ta bắt giác cảm thấy, liếc mắt về phía bóng dáng khiến ta lo âu nhưng cách quá xa, lại có quá nhiều cách trở, ta không thể nhìn thấy.

Bỗng nghe thấy Thanh Dương hét lớn một tiếng “tra...”, ta chưa kịp nhìn, đã thấy ngựa của nàng ta lao lên như tên bay. Đấy lòng ta bỗng nặng trĩu, nàng ta đã nhìn thấy y!

Nàng ta nhất định đã nhìn thấy y!

Lúc này, ta cũng không màng gì cả, bước nhanh ra ngoài cửa xe ngựa, định đứng dậy thì một thị vệ ngăn lại, gã nhú mày nói: “Công chúa mau vào trong đi, nếu người xảy ra sơ sót gì, chúng thuộc hạ không biết ăn nói thế nào!”

Gã nói rất to. Ta loáng thoáng nghe thấy lời gã nhưng không thể kìm lòng được.

Ngước mắt nhìn, không thấy y, ta chỉ có thể nhìn về phía Thanh Dương đang lao lên. Trường kiếm của nàng ta đã rút khỏi bao, xông vào lớp lớp vòng vây, bên cạnh ngựa của nàng ta, chỉ thấy bóng dáng từng người ngã xuống.

Vì Tô Mộ Hàn, nàng ta sẵn sàng liều mạng.

Lúc này ta mới hoàn hồn, Hạ Hầu Tử Khâm đâu? Hắn đang ở chỗ nào?

TaHoàng thượng đâu?” Lần này, hân dích thân chỉ đạo, có Diêu Hành Niên ở đây, chắc hẳn không cần ra trận.

Thị vệ nhìn về phía bên trái, giơ tay nói: “Hoàng thượng ở kia!”

Ta nhìn theo hướng y chỉ, thấy phía đó có rất nhiều người, ta loáng thoáng trông thấy lá cờ chiến thắng đứng nhưng từ đầu đến cuối không nhìn thấy bóng dáng Hạ Hầu Tử Khâm. Có điều, xung quanh hẳn chắc có rất nhiều người đang ở bên, điểm này, ta không cần lo lắng.

Lúc xe ngựa tiến lên phía trước, ta nghe thấy tiếng trống trận khác vang lên giòn giã, truyền đến từ đầu kia chiến trường. Trong lòng hoảng sợ, mắt nhìn theo, mặc dù ta không nhìn thấy nhưng cũng biết quân đội của Đại Tuyên đã tấn công tới!

Đúng như Tô Mộ Hàn nói, Nam Chiếu đã bị đánh gọng kìm!

Tim quặn thắt, ta thầm cầu nguyện cho Tô Mộ Hàn nhất định đừng xảy ra chuyện, ta cầu nguyện Thanh Dương có thể tới bên cạnh y.

Quân đội của thiên triều có thể mở đường cho nàng ta!

Ôm chặt chiếc hộp trong lòng, ta hít sâu.

Tiên sinh à, ta đã cầm theo thuốc của người, người nhất định phải cầm cự được!

Liêu Hứa ngồi trong xe cuối cùng không tìm được, thò đầu ra, lo lắng hỏi ta: “Cô nương, có nhìn thấy thiếu gia không?”

Ta lắc đầu, không, ta chưa nhìn thấy gì.

Ta ở cách quá xa nơi Hạ Hầu Tử Khâm đang đứng, các thị vệ không cho xe ngựa tiến lên, ta cũng không hạ lệnh tới gần. Xe ngựa cuối cùng dừng lại, bị ngăn cách bởi các binh sĩ ùn ùn kéo đến từ xa, ta không thể nhìn thấy gì.

Giờ đây cũng không còn trông thấy bóng dáng Thanh Dương.

Ta cần môi, ta cũng biết thời khắc này bản thân mình chẳng thể làm được gì. Chỉ có cách chờ đợi.

Chờ đợi trong lo âu, đối với ta, thời gian lúc này trôi qua chậm chạp hơn bất cứ thứ gì. Ta cơ hồ sắp không ngồi nổi nhưng đứng cũng không yên, phải làm thế nào đây? Ta vẫn không thể làm gì.

Ta cũng không biết lần này ta đến rốt cuộc có cứu được y không, hay chỉ có thể tro mắt nhìn y chết trên chiến trường...

Phía Hạ Hầu Tử Khâm, cửa ải này ta cũng không qua nổi, không phải sao? Bởi vì việc này không chỉ dính dáng đến vận mệnh của một, hai người. Đó là cả giang sơn của thiên triều, nói chính xác hơn là sự thống trị của vương triều Hạ Hầu.

Hạ Hầu Tử Khâm có thể bao che cho y nhưng không cách nào thuyết phục được người khác. Thái hậu chính là người khó thuyết phục nhất.

Trước khi lên đường, bà nói bà giao Hạ Hầu Tử Khâm cho ta, vì vậy, ta phải suy nghĩ mọi điều vì Hạ Hầu Tử Khâm, thế nhưng ta sẽ không thể tha thứ cho việc tiên sinh của ta bị đối xử bất công đến thế.

Nhìn chăm chú, mặc dù ta không thấy rõ nhưng cũng biết Nam Chiêu đã liên tục bại trận, phía sau lại có quân mai phục. Trên ngọn núi cao chót vót kia, ta lơ mơ thấy được màu vàng.

Ta biết, đó chính là Hoàng đế Đại Tuyên.

Trận chiến này kéo dài từ sáng sớm tới tận nhá nhem tối, ta mới trông thấy có binh sĩ vội vã lui xuống, chạy về phía Hạ Hầu Tử Khâm. Tay túm chặt mép xe, ta nhìn về hướng đó theo bản năng.

Binh sĩ đã len vào trong đám người, chẳng mấy chốc, lại thấy y chạy ra, người phía đó đột nhiên chuyển hướng, tiến về phía bên trái.

Đội dòng người thưa hơn, cuối cùng ta đã nhìn rõ hình dáng của Hạ Hầu Tử Khâm, ta sửng sốt, hẳn muốn đi đâu?

Trong đầu lóe lên một suy nghĩ, ta vội hét lên: “Đi theo đội kỵ mã của Hoàng thượng!”

Thị vệ giật mình, quay đầu nhìn về phía trước, sau đó chỉ biết im lặng, đánh xe ngựa đuổi theo. Ngự tiền thị vệ bảo vệ ta vội thúc ngựa vây xung quanh xe ngựa của ta. Nếu ta đoán không nhầm, Nam Chiêu đại bại, Hoàng đế Nam Chiêu chắc đang vội vã trốn chạy! Như vậy, Tô Mộ Hàn nhất định cũng cùng ường với y! Hạ Hầu Tử Khâm muốn chặn bọn họ!

Ta quay sang nhìn về phía Đại Tuyên, quả nhiên màu vàng vừa nãy còn thấp thoáng nhìn thấy, giờ đã mất bóng. Có vẻ Hoàng đế Đại Tuyên cũng đã xuất phát! Trong lòng căng thẳng, Hoàng đế Nam Chiêu chết chắc rồi, bao nhiêu người đợi chờ muốn giết y như vậy!

Xe ngựa phi nhanh như tên bắn, ta càng trở nên căng thẳng. Liều Hứa sa sầm mặt, lo lắng nhìn về phía trước. Cảnh sắc ven đường lùi lại phía sau, ta hít sâu mấy hơi, cúi đầu nhìn, chắc chắn rằng chiếc hộp vẫn ở trong lòng mới thở phào.

Xe ngựa đi theo đội quân đằng trước, rẽ vào con đường nhỏ bên cạnh, ta nhìn ra ngoài, trong đầu hiện lên tám bản đồ Tô Mộ Hàn đưa ta khi ấy. Ta nhắm mắt, tám bản đồ càng hiện rõ hơn.

Nếu Hoàng đế Nam Chiêu rời đi từ đầu đó, vậy thì chắc chắn y muốn lui về lãnh thổ Nam Chiêu. Hoàng hậu Nguyên Trinh chặn từ đằng này, lối ra cách phía trước khoảng hai dặm, còn binh sĩ của Hoàng đế Đại Tuyên sẽ bọc đánh phía sau Hoàng đế Nam Chiêu.

Mở chòng mấu, ta nói với thị vệ đánh xe ngựa: “Phía trước có một gia lộ, rẽ phải!” Nơi này có một con đường nhỏ, có thể chạy thẳng. Khi đó Tô Mộ Hàn đánh dấu các lính gác của Nam Chiêu đứng ở vị trí nào, nhưng giờ đây Nam Chiêu đã bại trận, những lính gác này ắt hẳn đã rút lui!

Chúng ta ít người, có thể nhanh chóng đi qua con đường này nhưng Hạ Hầu Tử Khâm thì không thể, bọn họ chắc chắn chạy thẳng sẽ nhanh hơn.

Ánh mắt gã thị vệ lóe lên tia kinh ngạc, y còn đang chần chừ, đã thấy giao lộ ngay trước mắt, ta lạnh lùng nói: “Còn không rẽ!”

Y vẫn do dự, bởi vì đội kỵ mã của Hạ Hầu Tử Khâm không rẽ mà đi thẳng! Bọn họ đã phụng mệnh Hạ Hầu Tử Khâm, phải bảo vệ ta chu toàn, chắc chắn cũng không dám tự ý quyết định.

Trong tình thế khẩn cấp, ta giơ tay kéo dây cương, giật mạnh dây, ngựa hí lên một tiếng, chạy như bay vào con đường bên cạnh.

Thị vệ khê kêu lên nhưng lúc này không thể quay đầu.

Khi sắp đến cuối đườngoảng thoáng nghe thấy tiếng vó ngựa đằng trước, nghe âm thanh thì còn khá xa. Ta siết chặt tay, không biết âm thanh ta nghe được là người của Nam Chiêu hay người của thiên triều, thế nhưng bây giờ không có đường lui, chỉ có thể xông tới.

Hoàng đế Nam Chiêu muốn rút lui, bên cạnh chắc chắn sẽ không thiếu thị vệ, nhưng với địa hình nơi này, y không thể mang nhiều người. Mà ngự tiền thị vệ bên cạnh ta cũng có thể chống lại được một trận.

Đội chi viện tới không phải việc khó.

Các thị vệ cũng nghe thấy tiếng vó ngựa bên đó, vội kiểm bên người đã rút khỏi bao, có người tiên phong xông lên, ta thấp thỏm lo âu, xe ngựa đã lao lên. Tiếng vó ngựa lại vang lên từ phía sau ta, trong lòng kinh hãi, quả nhiên đã trông thấy sắc mặt lạnh băng của Hạ Hầu Tử Khâm.

Ta không ngờ tốc độ của hắn lại nhanh như vậy! Đám thị vệ cúi đầu hành lễ, hắn vừa định cất lời thì nghe thấy tiếng của một đội binh lính khác truyền đến, hắn đưa mắt ra hiệu, xe ngựa của ta nhanh chóng lùi lại phía sau, đám thị vệ đã tiến lên, bao vây trước mặt ta.

Còn ta cũng nhìn rõ, phục trang của binh sĩ Nam Chiếu!

Căng thẳng tới mức toàn thân run rẩy, ta nhìn chăm chú, phía sau binh sĩ Nam Chiếu, ta đã trông thấy Hoàng đế Nam Chiếu và Hoàng hậu Nguyên Trinh. Sau nữa...

Tô Mộ Hàn!

Đã nhìn thấy rồi, vừa cảm thấy yên tâm vừa cảm thấy lo lắng.

“Thiếu gia!” Liêu Hứa kinh hãi kêu thành tiếng.

Ta mặc kệ sự ngăn cản của thị vệ, xuống xe ngựa, bọn họ không cho ta tiến lên.

Binh sĩ của thiên triều nhanh chóng tiến lên trước, ta trông thấy cung thủ!

Lên dây, kéo căng cung, tất cả các động tác đều dứt khoát.

Hoàng đế Nam Chiếu đã ý thức được biến động khác thường của bên này, chỉ thấy y hươ tay, quay đầu ngựa, trong chớp mắt, cả đột ngột dừng lại. Ta biết, chắc chắn bọn chúng bị bao vây phía sau.

Tốc độ của Hoàng đế Đại Tuyền cũng không chậm.

Tất cả thời gian đều vừa đúng cùng một thời điểm.

Ta trông thấy Hạ Hầu Tử Khâm khẽ vẫy tay, cung thủ cấp tốc lại gần một lần nữa. Hắn cũng thúc ngựa tiến lên. Thị vệ theo sát bên cạnh, bảo vệ hắn.

Giờ đây ta mới phát hiện ta chưa hề nhìn thấy bóng dáng của Diêu Hành Niên, có lẽ ông ta vẫn đang ở lại chiến trường, có điều đây không phải là điều mà ta muốn truy cứu vào lúc này.

Ta tiến lên vài bước theo phản xạ song thị vệ ngăn lại, nói nhỏ: “Công chúa... xin công chúa đừng tiến lên nữa!”

Ta cắn môi không nói, đưa mắt nhìn về phía trước.

Binh sĩ Nam chiếu vây thành một vòng, bảo vệ người ở giữa, tất cả mọi người lúc này đều bất động. Ai cũng hiểu, Hoàng đế Nam Chiếu không thể thoát nổi. Nhưng ta chỉ lo lắng cho Tô Mộ Hàn, một khi mũi tên bắn ra, ai có thể bảo vệ được y?

Nhìn thấy cung tên trong tay các binh sĩ từ từ nhắm chính xác người phía trước, ta sửng sốt kinh hãi, sợ Hạ Hầu Tử Khâm hạ lệnh bắn tên. Trong tình huống nguy cấp, ta cướp lấy thanh kiếm của thị vệ bên cạnh, y sợ ta bị thương, không dám giành với ta. Kề kiếm lên cổ mình, ta hạ giọng nói: “Để bản cung qua, bằng không bản cung sẽ chết trước mặt người!”

Thị vệ sợ tái mặt, y sợ y một cái, ta liền lách người tiến lên.

“Công chúa!”

Đằng sau, không biết ai đang gọi ta nhưng ta đã không thể quay đầu. Chạy lên trước vài bước, ta nhìn thấy ánh mắt Tô Mộ Hàn đang nhìn về phía ta, ta thâm kinh ngạc, thấy y khẽ lắc đầu, ta bỗng đứng đứng sững người, bước chân cũng dừng lại.

Y muốn ta đừng qua, ta hiểu ý của y, nhưng giờ khắc này, ta còn có thể bình tĩnh nhìn y rơi vào muôn trùng vây, không thể thoát thân

Lúc này, đột nhiên nghe thấy Hoàng đế Nam Chiếu bật cười lớn, nói với Hạ Hầu Tử Khâm: “Thật không ngờ, ngươi và Hoàng đế Đại Tuyên lại câu kết nhanh như vậy!” Y nói xong, gân xanh nổi trên trán, ánh mắt lóe lên, đột nhiên nhìn thấy ta, y bỗng sững người.

Ta chỉ cảm thấy thất kinh, y đã quay đầu nhìn về hướng Tô Mộ Hàn.

Hoàng hậu Nguyên Trinh dường như ý thức được, vội ghìm dây cương, chặn phía trước Tô Mộ Hàn. Ta mới nhớ ra, khi đó Hoàng đế Nam Chiếu không xuất phát cùng bọn họ. Có lẽ Hoàng hậu Nguyên Trinh vẫn chưa nói ra chuyện Liêu Hứa và ta mất tích.

Khi đó không thấy Liêu Hứa trở lại, Hoàng hậu Nguyên Trinh chỉ cần phái người quay về là biết ông ta không hề về doanh trại lấy thuốc, thậm chí người được cho là ta ở trong doanh trường cũng đã bị thay thế. Lẽ nào nàng ta không biết tất cả đều do Tô Mộ Hàn giở trò? Nàng ta không nói, chính vì sợ Hoàng đế Nam Chiếu gây bất lợi cho Tô Mộ Hàn.

Ta vẫn cảm kích nàng ta về điểm này.

Điều ta sợ hãi nhất không phải là Tô Mộ Hàn sẽ xảy ra chuyện ư?

Lúc này, ta thấy cơ thể Tô Mộ Hàn hơi lảo đảo, Hoàng hậu Nguyên Trinh giật thót mình, vội giơ tay đỡ lấy y. Ta sợ tới mức thất lòng, bởi lẽ ta biết, lần này không phải y đang giả vờ, y cũng không cần giả vờ nữa.

Công hiệu của loại thuốc mà Liêu Hứa điều chế hết rất nhanh.

Ta hoảng hốt, không biết nên làm thế nào, bèn tiến lên phía trước một bước theo bản năng, chỉ nghe tiếng “vù vù” từ sau vang đến, binh sĩ của Nam Chiếu đã ngã xuống. Ta vô cùng kinh ngạc, Hoàng đế Đại Tuyên.

Y không đợi đàm phán mà trực tiếp bắn cung!

Đám người phía trước bỗng trở nên hỗn loạn, bên này, không biết ai nói câu: “Bắn tên”, vô số mũi tên huyền thiết bay về phía Nam Chiếu. Ta vô cùng hoảng sợ, cuống quýt xông lên, Hạ Hầu Tử Khâm dường như phát hiện ra, nhanh chóng trở mình xuống ngựa, ngăn ta bật khóc. “Hoàng thượng hãy cứu y, Hoàng thượng hãy cứu y đi!”

“A Tử!” Hắn kéo mạnh cơ thể đang chực lao ra của ta, nghiêng rằng nói: “Nàng bình tĩnh chút đi!”

Ta biết, ta hiểu, Đại Tuyên động thủ, thiên triều chắc chắn không thể rút lại phía sau. Hắn không hạ lệnh, sẽ có tướng quân ra trận hạ lệnh. Bao nhiêu người như vậy đang chứng kiến, làm một hoàng đế của thiên triều, hắn không thể đường đường chính chính tha cho y. Huống chi bây giờ Tô Mộ Hàn đang ở trong chiến trận, cho dù y muốn thoát ra ngoài, Hoàng đế Nam Chiếu cũng chưa chắc đồng ý thả người!

Thế nhưng, bảo ta trở mặt nhìn, ta không làm nổi!

Toàn thân run rẩy, cho dù không dám nhưng ta cũng chỉ có thể nhìn về phía ấy.

Song ta kinh ngạc phát hiện, hướng bay của những mũi tên không phải đều nhắm vào người ngồi trên lưng ngựa.

Mở tròn mắt, những rối ren trong lòng cũng trở nên thả lỏng, hóa ra vẫn có thể đàm phán, chẳng qua họ chỉ muốn giải quyết những binh sĩ kia thôi.

Bàn tay ta đang túm y phục hắn run rẩy dữ dội, đúng thế, hắn muốn trả ơn Tô Mộ Hàn, còn nói sẽ không giết Hoàng hậu Nguyên Trinh. Nếu tất cả bọn họ đều bị giết bởi cung tên loạn lạc thì cũng không phải là thượng sách.

Bỗng nghe thấy có người cao giọng hô tiếng: “Thiếu gia”, ta mới sực tỉnh, liền trông thấy dáng vẻ mềm mại của một nữ tử lao vút qua đầu chúng ta, vung vàng rơi vào trong vòng chiến phía trước.

Ta cảm thấy chấn động, Thanh Dương đã đến!

Ta muốn gọi nàng ta nhưng đã muộn.

Lúc này nàng ta xông vào, chắc chắn sẽ phải đối mặt với vô vàn hiểm nguy, bởi vì ngoài binh sĩ của Nam Chiếu, nàng ta còn phải chống lại những mũi tên bay ngợp trời. Không ai có thể thu lại tất cả cung tên chỉ

vì bỗng nhiên có một người xông vào, không ai có thể đặc biệt ra lệnh mũi tên né tránh nàng ta bởi vì nàng ta tới cứu người.

Điều này hoàn toàn

Tô Mộ Hàn cũng nhìn thấy nàng ta, dường như muốn nói nhưng đột nhiên khom người, bắt đầu ho dữ dội.

“Tiên sinh!” Ta hét lớn.

Hạ Hầu Tử Khâm ôm chặt lấy ta, nghiêng rằng nói: “Trẫm bảo nàng không được qua!”

Đúng, có thể thấy là ta sẽ không qua nổi, nhưng nếu không qua, sao ta có thể yên tâm?

Thấy y ngã khỏi lưng ngựa, trái tim ta như bị bóp chặt, đau tới mức gần như không thể thở nổi.

May mà Thanh Dương đã đỡ lấy y!

“Keng, keng”, những mũi tên bắn về phía y đều bị Thanh Dương dễ dàng dùng trường kiếm gạt ra. Sau khi tạm thời thở phào, ta lại bắt đầu căng thẳng. Người của Đại Tuyên không biết có chuyện gì, cứ thấy có người xuống ngựa là trong vòng vây bên dưới, những mũi tên nhắm chuẩn vào bọn họ liên tục bắn ra.

Thanh Dương, người có thể cản nổi không?

Lúc này, bỗng nghe thấy một đội ngũ chạy tới từ phía sau chúng ta, ngoái đầu nhìn, ta thấy đi đầu là Diêu Hành Niên. Xem ra chiến sự bên đó đã kết thúc, nếu không, ông ta không thể thoát khỏi đó mà tới đây. Ánh mắt của ông ta nhìn về phía trước, đột nhiên hai đồng tử co lại, bàn tay cầm dây cương bỗng siết chặt.

Ta giật mình thẳng thốt, vừa nhớ ra ông ta cũng nhận ra Tô Mộ Hàn!

Đây cũng là điều ta sợ hãi nhất, người của phái bảo hoàng sẽ không tha cho y.

Người bên cạnh đột nhiên hạ lệnh: “Xông lên cho trẫm, bắt sống Hoàng đế Nam Chiếu và Hoàng hậu Nguyên Trinh!”

Hắn vừa hạ lệnh xong, cung thủ đằng trước thu lại cung tên, cấp tốc lui ra. Ta trông thấy binh sĩ phía sau họ đã nhân cơ hội lao lên. Ta cảm kích nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hắn đang cho Thanh Dương cơ hội trốn thoát. Không có cung tên loạn lạc, Thanh Dương muốn thoát thân sẽ vô cùng đơn giản.

Ta cắn môi nhìn, hắn nắm chặt tay ta. Hắn không cần nói, ta cũng hiểu nỗi khổ tâm của hắn. Những thứ hắn làm chỉ có vậy nhưng đã là ân huệ lớn nhất rồi, không phải sao?

Binh sĩ của thiên triều đã xông lên, đội ngũ đằng trước bỗng tách ra. Phía Đại Tuyên cũng đã ngừng bắn tên, bây giờ Hoàng đế Đại Tuyên chắc đang nghi ngờ, có điều bên này ngừng bắn tên, y cũng không thể không dừng lại.

Dù sao thì thiên triều và Đại Tuyên cũng là đồng minh.

Thanh Dương vùng kiếm đâm xuyên lồng ngực của một binh sĩ Nam Chiếu, đỡ Tô Mộ Hàn, nhún người nhảy ra khỏi vòng vây, rơi xuống vùng đất trống phía trước. Ta cảm thấy vui mừng, nhưng bọn họ mới đi được vài bước, Tô Mộ Hàn bỗng đứng khom người, một ngụm máu bắn lên ngực Thanh Dương, cơ thể không cầm cự được, ngã xuống.

Thanh Dương sợ hãi kêu lên, trường kiếm trong tay nàng ta không chống đỡ được, cũng trượt theo.

“Tiên sinh!” Ta định xông lên phía trước, song Hạ Hầu Tử Khâm kéo ta không buông. Quay sang nhìn hắn, ta vội nói: “Hoàng thượng để thiếp qua đó, trong tay thiếp có viên thuốc có thể cứu được y! Hoàng thượng!”

Ta chỉ có thể cầu xin hắn, nếu hắn không buông ta, dù thế nào ta cũng chẳng thể qua đó.

Bỗng ta nghe thấy Diêu Hành Niên lên tiếng: “Các người lên bảo vệ công chúa!”

“Vâng!” Một cặp binh sĩ tiến lên.

“Hoàng thượng...” Ta khóc nhìn hắn, cuối cùng hắn cũng động lòng, nghiêng rằng thả tay.

Liều mạng chạy ra, ta thấy Liêu Hứa đã xuống xe ngựa, chạy về phía bọn họ.

“Tiên sinh!” Ta nhào lên phía trước, y đang nín chặt lồng ngực, ho một tiếng, một dòng máu đỏ thẫm trào ra khỏi miệng.

Thanh Dương ôm lấy y, khóc nức nở. “Thiếu gia! Liêu Hứa, mau cứu người, người mau cứu

Trần Liêu Hứa dầm dìa mồ hôi. Run rẩy mở chiếc hộp trong lòng, lấy viên thuốc của Phương Hàm ra, ta nghiêng rằng nói: “Nhìn đi, ta đã mang thuốc tới!” Nói xong, ta giơ tay qua định dứt cho y uống.

Thanh Dương bỗng ngăn ta lại, nói: “Thuốc của tỷ tỷ cần phải hòa tan bằng nước ấm mới có thể dùng.” Ta thấy môi nàng ta đã bị cắn rách vì dùng sức.

Ta cảm thấy đầu ong lên, phần nộ nhìn nàng ta, giận dữ nói: “Sao ngươi không nói sớm?” Bây giờ bảo ta phải đi đâu để lấy nước ấm chứ?

Cuối cùng nàng ta òa khóc. “Ta cũng không biết sẽ như vậy... Thiếu gia, thiếu gia, người nhất định phải cầm cự, thiếu gia...”

Liêu Hứa không thốt một lời, rút ngân châm từ trong tay áo, chần chừ giây lát, đâm xuống huyết dẫn trung của y. Ta giật nảy mình, đó là tử huyết! Nhưng nếu không phải trong tình thế không còn cách nào, ta biết Liêu Hứa sẽ không dùng.

Ông ta lau qua mồ hôi, trầm giọng nói: “Thiếu gia hãy chịu đựng một chút, sẽ đỡ nhanh thôi.” Nói xong, ông ta liền nhắm mắt, ra hiệu cho Thanh Dương, Thanh Dương hiểu ý, cuống quýt đỡ y dậy.

Binh sĩ theo ta trở lại định lên giúp nàng ta, nhưng nàng ta đẩy bọn họ ra, không cho bọn họ chạm vào Tô Mộ Hàn.

Nắm chặt thuốc trong tay, ta vội vàng đứng dậy theo, y vẫn chưa hôn mê, nghiêng người dựa vào Thanh Dương, song tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống. Cây ngân châm vừa nẩy của Liêu Hứa đã giúp y giữ được chút sức lực, chúng ta chắc có thể rời khỏi nơi này trước.

Bên đó có xe ngựa.

Cắn môi, ta chạy lên đỡ bên kia của y. Y nhìn ta, sắc mặt trắng bệch đến mức gần như trong suốt, sau đó lại ngoảnh đầu nhìn phía sau.

Ta biết y đang lo lắng điều gì, vội nói: “Tiên sinh yên tâm, Hoàng thượng đã đồng ý chuyện của Hoàng hậu Nguyên Trinh.”

Nghe vậy, khoe môi y nở nụ cười, sau đó lại cau mày, lòng ta thất lại, thấy Liêu Hứa nói: “Nhanh, đi nhanh. Đỡ y rời đi, đột nhiên y khẽ gọi ta: “Tử Nhi...”

Ta nức nở lên tiếng: “Tiên sinh không cần nói gì, Tử Nhi hiểu cả. Nhưng người phải cố gắng cầm cự, người từng nói muốn nhìn thấy con của Tử Nhi chào đời. Người đã hứa với Tử Nhi, phải sống thật tốt.”

Đang nói, ta bỗng nghe thấy Thanh Dương hét lên: “Thiếu gia, cẩn thận!”

Chỉ trong nháy mắt, bên tai vang lên một tiếng “keng”, mũi tên huyền thiết đang bay đến đã bị trường kiếm của Thanh Dương chặt gãy. Ta vừa thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy tiếng mũi tên bay tới, vừa ngước mắt nhìn, bỗng nhiên có cảm giác thân thể của Tô Mộ Hàn ép tới.

Nghe thấy tiếng mũi tên xuyên vào cơ thể..

77. Chương 77

“Tiên sinh, a...” Đau đớn tựa như ngàn mũi dao xé nát con tim, xen lẫn cả nỗi tuyệt vọng, ta điên cuồng ôm lấy y, thật chặt. Tấy thấy chỉ xảy ra trong nháy mắt, hai mũi tên. Thanh Dương không kịp ra tay hỗ trợ. Có lẽ nàng ta nhìn thấy nhưng cũng không cứu, bởi lẽ chẳng phải mũi tên thứ hai bắn ngay sau đó nhắm chính xác vào ta sao? Thế nhưng mũi tên ấy lại không hề đâm vào cơ thể ta.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia!”

Thanh Dương và Liêu Hứa cuống quýt đỡ lấy y, ta chỉ nhìn thấy lồng ngực y trong thoáng chốc đã loang sắc đỏ...

Mũi tên này đã đâm nát con tim.

Của ta, của Thanh Dương, của Liêu Hứa. Còn cả của Hoàng hậu Nguyên Trinh.

Tiếng kêu “Linh Nhi” của nàng ta chứa đầy vẻ hối hận.

Ta bỗng ngẩng phắt đầu, nhìn về hướng mũi tên bắn ra, trong mắt Hạ Hầu Tử Khâm tràn ngập nỗi kinh hoàng. Phía sau hắn, Diêu Hành Niên chưa kịp thu cung tên, lạnh lùng nhìn t

Diêu Hành Niên!

Ta nghiêng rằng nghiêng lợi thâm hiểm cái tên này, ta tuyệt đối sẽ không tha cho lão ta! Tuyệt đối sẽ không tha cho lão ta!

Lúc này, chỉ thấy Hạ Hầu Tử Khâm gầm lên: “Còn không mau lên bảo vệ công chúa!” Ngự tiền thị vệ bên cạnh hắn vội vàng chạy tới, ta biết, hắn sợ sẽ có mũi tên tiếp theo lao tới đả thương ta.

Thế nhưng ta không kịp đợi người của hắn đến cứu ta, cuối cùng ta đã hiểu vì sao ban nãy Diêu Hành Niên chủ động sai một đội binh sĩ bảo vệ ta, chỉ vì những kẻ này đều là người của lão ta, là tâm phúc của lão ta! Bọn họ có thể thấy chết mà không cứu khi lão ta bắn tên về phía ta và Tô Mộ Hàn.

Ta thật ngốc, đáng lẽ ra nên nghĩ đến điều này từ lúc này mới phải! Tại sao ta lại không nghĩ ra, tại sao? Vừa nãy ta lo lắng đến lú lẫn rồi! Song bây giờ có hối hận nữa cũng vô ích!

Quay đầu, thấy người của Đại Tuyên đã đến, ta có thể nhìn thấy Hoàng đế Đại Tuyên. Mặc kệ tất thấy, ta hét lớn: “Hoàng huynh...”

Tiếng gọi này dù xa lạ hơn nữa, ta cũng nhất định phải thốt lên. Ở đây, ta là Công chúa Trường Phù của Đại Tuyên, là muội muội của Hoàng đế Đại Tuyên.

Y có thể nhận ra tình hình bên này của ta, y sẽ cứu ta, vì thể diện của Đại Tuyên, y sẽ cứu ta!

Quả nhiên, đồng tử của y co lại, y nói với người bên cạnh: “Thập Hạ!”

Ta đã nhìn rõ, đó chính là thị vệ ta từng gặp ở Thượng Lâm uyển. Thập Hạ phi người tới, nhìn ta một cái, hơi kinh ngạc, ta mới nhớ ra khuôn mặt mình đã khác xưa. Có điều, giờ đây y cũng không kịp làm gì nữa, chỉ đón lấy cơ thể Tô Mộ Hàn, Thanh Dương vội yểm trợ y, cuối cùng chúng ta cũng có thể lùi về phía sau cho tới khi người của Đại Tuyên đưa chúng ta vào vòng vây.

Trong lòng nhớ ra, ta ngược mắt nhìn, trông thấy ánh mắt thất vọng của Hạ Hầu Tử Khâm. Hắn chắc chắn sẽ trách ta thà cầu cứu Đại Tuyên chứ không muốn hắn bảo vệ. Ta đau đớn nghiêngng mặt đi, ta cũng không còn cách nào.

Hoàng hậu Nguyên Trinh muốn bảo vệ ta nhưng Diêu Hành Niên lại muốn giết ta và Tô Mộ Hàn. Lúc này, e là Hạ Hầu Tử Khâm chỉ có thể bảo vệ được ta nhưng không bảo vệ nổi Tô Mộ Hàn.

Hoàng đế Đại Tuyên sai người công Tô Mộ Hàn, ra hiệu cho một đội quân tiên phong rút lui. Ta chân chừ giãy lất, cuối cùng không quay đầu lại, đi theo họ, lùi về quân doanh của Đại Tuyên.

Đặt Tô Mộ Hàn lên giường, Thập Hạ xoay người, nói: “Thuộc hạ đi tìm quân y.”

Ta vội nói: “Không cần đâu, phiền người đun nóng một bình nước cho ta!” Nơi này chắc sẽ không có ai y thuật cao hơn Liêu Hứa, cũng sẽ không có ai hiểu rõ bệnh tình của Tô Mộ Hàn hơn Liêu Hứa.

“Thiếu gia...” Thanh Dương òa khóc bên giường y, trên người nàng ta loang một mảng máu lớn, càng nhìn càng thấy kinh hãi.

Hai chân run rẩy, nhưng ta vẫn muốn tiến lên. Nửa quỳ trước mặt y, nắm lấy tay y, nước mắt điên cuồng tuôn rơi, song ta không dám khóc vì sợ y đau lòng. Y nhắm chặt mắt, sắc mặt trắng bệch đến đáng sợ, chỉ có chỗ mũi tên đâm là đỏ thẫm, máu chảy ồ ạt.

Liêu Hứa bước lên, rút ngân châm ra, lấy đoản kiếm, nhẹ nhàng cắt y phục của Tô Mộ Hàn.

Ta thấy rõ mũi tên đâm rất sâu. Mỗi lần y hít thở, máu tươi lại chảy ra. Ta cắn chặt môi, tiên sinh, người nhất định phải gắng gượng lên, ta sẽ không để Diêu Hành Niên đắc ý quá lâu, tuyệt đối không!

Liêu Hứa nhìn Thanh Dương một cái, trầm giọng nói: “Châm lửa!”

Thanh Dương vẫn không động đậy, ta nhìn nàng ta, thấy toàn thân nàng ta không ngừng run rẩy. Đây là lần đầu tiên ta trông thấy nàng ta như vậy. Đối diện với Tô Mộ Hàn, nàng ta có dũng cảm hơn nữa cũng không chống đỡ nổi cơn hoảng sợ trong lòng. Ta thoáng do dự, cắn môi đứng dậy, lấy mỗi bên cạnh châm vào ngọn nến.

Có thị vệ tiến vào, mang nước đến, còn có cả một vò rượu. Xem ra bọn họ suy nghĩ rất chu đáo. Ta chợt nhớ ra, năm đó Hoàng đế Đại Tuyên suýt mất mạng trong tay của Hoàng hậu Nguyên Trinh, hôm nay nếu y biết Tô Mộ Hàn là đệ của Hoàng hậu Nguyên Trinh, y có trực tiếp ra tay giết Tô Mộ Hàn không?

Nghĩ vậy, ta cảm thấy toàn thân run lẩy bẩy.

Liêu Hứa đã làm nóng thanh đoản kiếm, phun một ngụm rượu lên vết thương của Tô Mộ Hàn rồi quyết đoán đâm thanh đoản kiếm xuống. Lòng may Tô Mộ Hàn không hề động đậy, y đã rơi vào cơn hôn mê sâu...

Mũi tên đâm sâu vào lồng ngực được rút ra, Liêu Hứa khẽ nhai mồ hôi, thở hổn hển. Sau khi xử lý vết thương của y một cách tỉ mỉ, ông ta ngã ngồi bên giường.

Ta vội hỏi: “Liêu đại phu, thế nào rồi?”

Ông ta lắc đầu, mãi sau mới run giọng trả lời: “Người thường ai có thể chịu được nỗi đau như vậy, thiếu gia đã...” Ông ta thở dài một tiếng, siết chặt tay thành nắm đấm, không nói tiếp.

Ta cảm thấy lòng thất lại, vội nói: “Hãy hòa tan thuốc cho tiên sinh uống!”

Liêu Hứa ngăn ta: “Không, e là bây giờ không thể uống. Thuốc chỉ có một viên, không được lãng phí!”

Ta phẫn nộ nói: “Thế này không được, thế kia cũng không xong, lẽ nào kêu ta trơ mắt nhìn tiên sinh...” Ta bỗng im bặt, không, y sẽ không sao!

Bỗng có một binh sĩ đi vào, nói: “Công chúa, Hoàng thượng mời người qua.”

Ta sững người, mới nhớ ra mình đang ở trong quân doanh của Đại Tuyên.

Hoàng đế Đại Tuyên chắc chắn muốn tìm ta. Nhưng Tô Mộ Hàn...

Ta ngoái đầu nhìn người đang nằm trên giường, rồi cắn môi, đi theo binh sĩ đó ra ngoài. Y đưa ta tới doanh trướng của Hoàng đế Đại Tuyên nhưng không tiến vào, chỉ vén màn trướng cho ta, nhỏ giọng nói: “Xin công chúa tự vào!”

Không chần chừ, ta sải bước vào trong.

Y đang đứng chấp tay sau lưng, Thập Hạ đứng sau, trên y phục của Thập Hạ đã không còn thấy vết, có lẽ y đã thay ra.

Hít sâu, ta tiến lên gọi: “Tuyên hoàng đệ hạ!”

Hoàng đế Đại Tuyên khẽ cười một tiếng, quay người lại, nhìn ta chằm chằm, trên mặt không hề có vẻ ngạc nhiên, chỉ cười nói: “Nàng thật sự khiến trẫm kinh ngạc.”

Ta nhất thời ngây người, không biết y có ý gì.

Y kinh ngạc vì khuôn mặt ta hay vì cách xưng hô của ta với y?

Bỗng Thập Hạ cười, nói: “Công chúa hồ đồ rồi ư? Người nên gọi chủ tử là “hoàng huynh” mới đúng.”

Ta lại nhìn Hoàng đế Đại Tuyên, trên mặt y vẫn là nụ cười nhẹ nhàng, không hề tức giận bởi lời nói của Thập Hạ. Ta biết, nếu không phải là người có mối quan hệ thâm giao, Thập Hạ sẽ không xen vào khi các chủ tử đang nói chuyện. Đối với Hoàng đế Đại Tuyên, Thập Hạ không chỉ là một thị vệ.

Nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, đúng như Tô Mộ Hàn nói, ta có thể trở thành công chúa Đại Tuyên chỉ vì Hạ Hầu Tử Khâm và Hoàng đế Đại Tuyên có trao đổi. Nhưng bây giờ, y thật sự muốn nhận nghĩa muội này ư?

Đột nhiên y nghiêm mặt nhưng không hỏi về gương mặt ta mà lại hỏi: “Trẫm không hiểu, vì sao khi đó nàng không cầu cứu y mà lại cầu cứu trẫm?”

Hơi siết chặt tay, rất tốt, ta đang đợi chính câu hỏi này của y.

Hít sâu, ta đáp: “Chỉ bởi vì trước mặt người ngoài, ta là công chúa của Đại Tuyên, ngài là hoàng huynh của ta, ngài sẽ không muốn ta chết trước mặt ngài.” Nếu như vậy, hoàng đế Đại Tuyên sẽ mất mặt nhường nào chứ?

Ta nói tiếp: “Ta không cầu cứu người của thiên triều chỉ vì mũi tên đó do người thiên triều bắn!” Khi đó, tình cảnh hỗn loạn, e là y nhất thời không hiểu rõ tình hình.

Quả nhiên, nghe ta nói vậy, sắc mặt y lập tức thay đổi, y trầm giọng hỏi: “Ai?”

Thiên triều và Đại Tuyên là đồng minh, bây giờ đối phương gây ra chuyện như thế, y có thể không nổi giận ư?

Ta chỉ nói: “Không phải là người muốn phá vỡ mối quan hệ hữu hảo giữa hai nước, chẳng qua là ông ta không cam lòng. Ông ta không muốn công chúa của Đại Tuyên được gả vào hậu cung thiên triều, không muốn địa vị vẻ vang, lẫy lừng nơi hậu cung của con gái ông ta bị cướp đoạt. Người này chính là Diêu Tướng quân – Diêu Hành Niên.”

Cho dù công chúa Đại Tuyên đến thiên triều bằng cách nào nhưng ta là công chúa Đại Tuyên, thậm chí việc Hoàng đế Đại Tuyên đồng ý để ta đi hòa thân với thiên triều đã được loan truyền, kẻ nào dám ngăn cản, chắc chắn muốn đối địch với Đại Tuyên. Thế diện của Hoàng đế Đại Tuyên ném đi đâu?

Hoàng đế Đại Tuyên mất thế diện cũng chính là Đại Tuyên mất thế diện. Đối với một đế quốc, điều này là việc không thể dung thứ.

“Ông ta ư?” Hoàng đế Đại Tuyên cười nhạt một tiếng, tiến lên vài bước, nhìn ta, nói: “Đó là kẻ nhiều năm chinh chiến trên sa trường, hôm nay ông ta dám bắn mũi tên đó, chắc chắn cũng đã nghĩ ra đường lui. Trẫm không cho rằng hoàng đế nước nàng sẽ giết ông ta.”

Đương nhiên ta biết điều này, hôm nay Diêu Hành Niên đã chuẩn bị hai mũi tên, một cho Tô Mộ Hàn, một cho ta.

Thế nhưng mũi tên dành cho Tô Mộ Hàn đã bị Thanh Dương ngăn được, song cuối cùng người trúng tên vẫn là y. Diêu Hành Niên chỉ cần nói, bắn vào ta là do vô tình, lão ta chẳng qua chỉ muốn giúp Hạ Hầu Tử Khâm diệt trừ Tuân Thái tử, như vậy Hạ Hầu Tử Khâm có lý do để trị tội lão ta chứ?

Lão ta loại trừ Tuân Thái tử, chẳng những vô tội mà còn là công thần, không phải sao?

Nhìn chăm chú nam tử trước mặt, ta hé môi nói: “Chỉ cần ta và hoàng huynh một mực khẳng định Diêu Hành Niên cuồng vọng muốn ám sát ta, tất cả sẽ trở thành kết cục đã định.” Nếu Hoàng đế Đại Tuyên khẳng định, cho dù Diêu Hành Niên không muốn giết ta thì giả cũng thành thật.

Lúc này, chẳng ai bảo vệ nổi lão ta, trừ phi thiên triều không muốn tiếp tục mối quan hệ hữu hảo với Đại Tuyên. Thái hậu cũng không cho phép việc này xảy ra, bà chỉ mong Diêu gia sụp đổ.

Nét mặt Hoàng đế Đại Tuyên khẽ thay đổi, y cười nói: “Trẫm không cho rằng trẫm làm như vậy có lợi ích gì.”

Ta cũng cười. “Ta có thể giao Hoàng hậu Nguyên Trinh cho hoàng huynh xử lý.” Siết chặt hai tay, ta đã hứa với Tô Mộ Hàn là sẽ yêu cầu Hạ Hầu Tử Khâm tha cho Hoàng hậu Nguyên Trinh, nhưng ta không hứa với y là sẽ yêu cầu Hoàng đế Đại Tuyên cũng bỏ qua cho nàng ta.

Vì Tô Mộ Hàn, ta chỉ có thể đưa ra hạ sách như vậy.

Ta có thể hiểu được cảm nhận của Thanh Dương khi nàng ta nghiêng rằng nói muốn giết chết Hoàng đế Nguyên Trinh, nàng ta chỉ muốn cứu duy nhất Tô Mộ Hàn.

Trên khuôn mặt của Thập Hạ hiện lên vẻ kinh ngạc song y không nói gì. Một lát sau mới thấy Hoàng đế Đại Tuyên lên tiếng: “Rất tốt, đủ tàn nhẫn.” Y ghé sát ta, y cao quá, ta phải ngẩng mặt lên mới nhìn thấy thần sắc lạnh lùng của y. Nhưng y lại nói: “Nàng rất gan dạ, sáng suốt, trẫm chưa từng gặp nữ tử nào như nàng. Nghĩa muội này, đúng là không làm trẫm mất mặt.”

Ta không quan tâm câu nói này của y rốt cuộc là tán dương hay chê bai, khẽ cười một tiếng, ta nói: “Không giống với biểu muội của hoàng huynh sao?” Kỳ thực, ta hơi tò mò về chuyện của y và biểu muội của y.

Sắc mặt y thoáng thay đổi nhưng không phải là không vui, y chỉ khẽ đáp: “Rất khác.”

Sau đó y lập tức xoay người, chấp tay phía sau, đứng quay lưng với ta.

Thập Hạ thấy nét mặt của y có chút khác lạ nhưng cũng không nói gì, một lúc lâu sau mới thấy y mở lời: “Thiên triều có người muốn ám sát hoàng muội của trẫm, vậy thì trẫm không thể trả nàng lại cho Hoàng đế Nguyên Quang. Đợi bọn họ cho trẫm một lời giải đáp, trẫm suy nghĩ đến chuyện hòa thân cũng không muộn.”

Ta hít thật sâu, y suy nghĩ rất chu đáo.

Ta gật đầu, nói: “Tạ ơn hoàng huynh.”

Đột nhiên y hỏi: “Người mà nàng muốn cứu là Tuân Thái tử?” Cả kinh, ta lập tức cười việc này không thể giấu nổi, Nam Chiêu lấy danh nghĩa Tuân Thái tử khởi binh, ai không biết chứ? Có điều ta đã hứa giao Hoàng hậu Nguyên Trinh cho y xử lý, chắc y sẽ không làm khó Tô Mộ Hàn.

Ta bèn đáp: “Chính là y.”

Về mặt của Thập Hạ thoáng căng thẳng, y tiến lên một bước, nói: “Chủ tử, xử lý thế nào?”

Lời của Thập Hạ khiến mặt ta biến sắc nhưng Hoàng đế Đại Tuyên khẽ cười, nói: “Trẫm không ra tay với một kẻ sắp chết, Thập Hạ đưa công chúa lui xuống nghỉ ngơi. Trẫm nghỉ một chút, nếu đoán không sai, thiên triều sẽ nhanh chóng sai người tới mời công chúa trở về.”

Một câu nói “kẻ sắp chết” của y khiến ta lão đảo, Thập Hạ vội đưa tay đỡ lấy ta, nói nhỏ: “Công chúa, đứng cho vững, xin mời đi bên này!”

Ngoài đầu nhìn Hoàng đế Đại Tuyên một lần nữa, y vẫn đứng quay lưng lại với ta, chần chừ giây lát, cuối cùng ta đi ra.

Ta đang ở doanh trường của Đại Tuyên, Hạ Hầu Tử Khâm sẽ nhanh chóng phái người tới, về điểm này, ta cũng biết.

Ta cần môi, xin lỗi, lần này thiếp nhất định phải làm xong việc mới có thể theo chàng trở về.

Đợi thiếp...

Bất luận là Hạ Hầu Tử Khâm hay Tô Mộ Hàn đều đã che chở cho ta rất nhiều.

Ta không thể để Hạ Hầu Tử Khâm mất đi giang sơn, lúc này trừ bỏ Diêu Hành Niên là một cơ hội rất tốt để đoạt lại binh quyền. Ta cũng không thể để Tô mất mạng, bây giờ tạm thời ở lại quân doanh Đại Tuyên cũng giải quyết được việc khó xử của Hạ Hầu Tử Khâm.

Tất cả mọi chuyện đều cần phải có quyết định cuối cùng.

Dừng bước, Thập Hạ có phần nghi hoặc, ta chỉ nói: “Ta quay lại doanh trường ban nãy.”

Y xoay người dẫn ta theo, vừa đi vừa nhỏ giọng nói: “Công chúa đừng hy vọng nữa, bị trúng mũi tên đó, không thể sống nổi đâu.”

Cơ thể run rẩy, ta cắn môi, Thập Hạ lại nói: “Với lực bắn đó, từ trước đến nay thuộc hạ mới chỉ thấy một người sống sót.” Ta vừa định lên tiếng, Thập Hạ lại nói: “Nhưng đó là vì có máu dẫn của Bạt Sinh.”

Ta vội hỏi: “Bạt Sinh?”

Thập Hạ khẽ cười. “Bây giờ trên đời đã không còn Bạt Sinh nữa rồi, cho dù có thì người đó có thân phận quý giá, sẽ không đến.”

Ta cắn môi, Hoàng đế Đại Tuyên nói, y sẽ không ra tay với một kẻ sắp chết, ý tứ rất rõ ràng, y không giết, cũng quyết không ra tay cứu giúp.

Thập Hạ đưa ta tới cổng doanh trường nhưng không vào, chỉ nói: “Nếu công chúa muốn nghỉ ngơi, chỗ này lúc nào cũng có binh sĩ đợi lệnh của công chúa. Thuộc hạ còn có việc, xin cáo lui trước.” Nói xong, y bèn xoay người, vội vã rời đi.

Ta hít một hơi, quay người đi vào.

Người bên trong nghe thấy tiếng bước chân, vội vàng ngược mắt nhìn. Liêu Hứa thấy ta, tiến lên nói: “Hoàng đế Đại Tuyên tìm cô nương có việc gì?”

Ta lắc đầu, chỉ bước lên hỏi: “Tiên sinh thế nào?”

Ông ta sững người, cuối cùng trầm lặng. Ta nhìn Thanh Dương, thấy nàng ta ngẩn ngơ canh chừng bên giường Tô Mộ Hàn, đến dáng vẻ ngạo mạn, hung hăng càn quấy, cảm hờn đối với ta cũng không có. Ta nghiêng răng tiến lên, cúi người nắm lấy tay y, khẽ gọi: “Tiên sinh...”

Y vẫn nhắm mắt, hoàn toàn không nghe thấy tiếng ta gọi. Trước ngực y quần lớp vải sô, lở mờ nhìn thấy màu đỏ thẫm khiến người nhìn cảm thấy sợ hãi.

Ta càng siết chặt tay y, chỉ có cảm giác lạnh giá.

Y thở rất chậm, rất lâu sau mới trông thấy lồng ngực của y hơi nhô lên. Lâu tới nỗi ta gần như cho rằng đó chỉ là ảo giác.

“Liêu đại phu...” Ta run giọng, ngoại đầu hỏi: “Bây giờ phải làm thế nào?”

Liêu Hứa cúi đầu, thở dài một tiếng rồi nói: “Nếu trước sáng sớm ngày mai, thiếu gia có thể tỉnh thì có thể uống thuốc.”

“Nếu như... nếu như không tỉnh?”

Lời vừa thốt ra, Thanh Dương bên cạnh đột nhiên òa khóc nức nở. Còn ta chỉ cảm thấy ngón tay run rẩy, ta đã biết đáp án.

Nắm chặt hai mắt, ta nghiêng răng, ta không cam lòng!

Sau đó, quả nhiên nghe nói người của thiên triều đến, nói muốn đón công chúa về, nhưng Hoàng đế Đại Tuyên không đồng ý. Thiên triều đã có người muốn giết công chúa của Đại Tuyên, tức là có ý muốn hủy bỏ hiệp ước đồng minh hữu hảo giữa thiên triều và Đại Tuyên.

Ý của Đại Tuyên chính là muốn nghiêm trị kẻ muốn giết công chúa, sau đó công chúa vẫn hòa thân với thiên triều, hai nước từ nay sẽ hữu hảo lâu dài.

Ta biết tin tức này sẽ nhanh chóng truyền về hoàng đô, tới lúc ấy, trong triều sẽ có nghị sự của các đại thần, không lâu sau, ý chỉ của Thái hậu sẽ được truyền xuống.

Ý chỉ của Hoàng đế cũng như vậy, Diêu Hành Niên chạy trời không khỏi nắng.

Ngồi bên giường Tô Mộ Hàn, y vẫn chưa có dấu hiệu sẽ tỉnh, mỗi lần nghĩ tới lời Liêu Hứa, trong lòng ta căng thẳng đến mức không kiềm chế nổi. Mỗi lần khẽ gọi y, giọng nói đều run rẩy không thôi.

Thi thoảng y khẽ bật ho, máu từ miệng vết thương lại trào ra.

Nắm chặt tay y, thấy ấn đường y nhả lại, ta biết y khó chịu biết nhường nào, toàn thân không ngừng run rẩy, trong đầu bỗng nhớ tới lời y nói.

Y nói, y quá mệt mỏi rồi.

Nước mắt trào ra, lăn xuống gò má, ta biết, ta rất hiểu. Thế nhưng tiên sinh à, tha thứ cho sự ích kỉ của ta, buông tay y như vậy, ta không làm được, nhìn y rời đi như vậy, ta không làm được

“Tiên sinh!” Ta khê khàng gọi y. “Cho dù mệt mỏi nhường nào, cực khổ nhường nào, người vẫn phải tiếp tục sống, Tử Nhi hy vọng người sẽ tiếp tục sống.”

Dường như cảm nhận được ngón tay y khê run, ta giật mình kinh hãi, nhìn chằm chằm, song y không hề mở mắt.

Y đã nghe thấy lời ta, nhất định đã nghe thấy. Ta hân hoan, đột nhiên muốn cười.

Lấy chiếc hộp của y ra, nhét dưới gối y, ta thì thầm: “Bây giờ Tử Nhi trả lại chiếc hộp của tiên sinh cho tiên sinh, cây trầm đó được đặt ở bên trong. Tiên sinh đã nói muốn ta để lại cây trầm cho người mà.”

Thanh Dương tiến vào, bưng nước, cẩn thận thấm ướt khăn lau người giúp y. Nàng ta không nhìn ta, cũng không nói chuyện với ta.

Liêu Hứa cũng vào, tiến lên nói với ta: “Cô nương hãy nhường chỗ một chút, ta phải thay thuốc cho thiếu gia.”

Ta gật đầu, lúc đứng lên, không biết là do mệt mỏi hay do đứng dậy quá gấp, ta bỗng cảm thấy choáng váng, trước mắt tối sầm, cơ thể đổ ập xuống.

“Cô nương...” Ta chỉ nghe thấy tiếng Liêu Hứa gọi tên ta, thế nhưng trong chớp mắt, âm thanh đó dường như đã tan theo mây gió.

Không biết bao lâu sau, lúc ta dần khôi phục lại tri giác mới phát hiện bên dưới thật mềm mại, ta choàng tỉnh.

Cách giường không xa, bóng dáng cao to của một nam tử lọt vào tầm mắt. Nghe thấy tiếng động phía sau, y quay người nhìn, sau đó bước tới, nhìn ta chăm chú, nói: “Nàng có thai rồi à?” Ngữ khí của y rất nhẹ, không hề nghe ra bất cứ điều gì khác.

Ta nhất thời ngẩn người, đang không biết nên trả lời thế nào, bỗng có người tiến vào, là Thập Hạ.

Khoảnh khắc Thập Hạ vén rèm lên, ánh mặt trời tranh thủ len lỏi vào. Trên tay Thập Hạ là một bát thuốc, y đi về phía ta, còn ta đột nhiên cảm thấy kinh hãi

Trời sáng!

Trời đã sáng rồi!

Ta lật chăn ra, định xuống giường, Hoàng đế Đại Tuyên liền ấn ta trở lại, nhú mày nói: “Sức khỏe của chính mình còn không hiểu rõ ư? Có con rồi, phải chăm sóc tốt cho bản thân.” Lúc y nói những lời này, giọng nói rất nhỏ, ánh mắt trở nên vô định.

Dường như y đang nghĩ tới chuyện gì đó, có lẽ là nhưng nhớ gì đó.

Có lẽ là nàng ấy.

Nhưng ta nào quản nổi những điều này, trong lúc khẩn cấp, ta nắm lấy cánh tay y, hỏi: “Tiên sinh của ta đâu? Tiên sinh của ta thế nào rồi?”

Ánh mắt y không hề né tránh, vẫn nhìn thẳng vào ta, hé môi nói: “Chết rồi.”

Chết rồi, y nói thật nhẹ nhàng. Đó là việc không hề liên quan tới y, nói ra cũng chẳng thấy quan trọng, cho nên đến ánh mắt, y cũng chẳng màng né tránh.

Còn ta chỉ thấy trong đầu vang lên một tiếng “ầm”, trong nháy mắt, trái tim đau đến nghẹt thở, cảnh tượng trước mắt trở nên cực kỳ mơ hồ. Túm chặt cánh tay y, nghiêng rằng vẽ không cam lòng, ta hỏi: “Tiên sinh của ta đâu?”

Y không nổi giận, chỉ đáp: “Trẫm nói không rõ ràng hay nàng không nghe rõ?”

Chỉ một câu nói của y đã khiến ta cảm thấy mùi tanh ngọt trào lên tận họng, há miệng “ợ” một tiếng, nôn ra một ngụm máu.

Y nhanh chóng đỡ cơ thể chực sụp đổ của ta, trầm giọng nói: “Truyền quân y!”

Thập Hạ bỏ bát thuốc trong tay xuống, cấp tốc xoay người rời đi.

Quân y nhanh chóng đến, bắt mạch cho ta rồi mới đứng dậy nói với Hoàng đế Đại Tuyên. Khoảng cách không xa nhưng ta không thể nghe rõ lời ông ta nói. Bên tai ta chỉ văng vẳng hai từ: Chết rồi, chết rồi, chết rồi

Không, ta không tin! Ta không tin!

Quân y đi ra, Hoàng đế Đại Tuyên tiến lên, ngồi trước giường ta, nói: “Nàng đã nghe thấy lời của quân y rồi chứ? Nếu nàng còn làm loạn nữa, có thể sẽ không giữ được đứa bé.”

Lời của y khiến ta thất kinh, tay xoa xoa bụng theo phản xạ. Ta không thể để đứa bé của ta xảy ra chuyện!

Dòng lệ tuôn rơi, ta nhắm mắt, nhỏ giọng nói: “Ta muốn gặp Liêu Hứa.”

“Được!” Nói xong, y đứng dậy.

Y ra ngoài không lâu liền nghe thấy có người tiến vào, ta mở mắt, nhìn thấy Liêu Hứa. Sắc mặt ông ta mệt mỏi, chắc chắn là đã canh chừng Tô Mộ Hàn cả đêm. Thấy ông ta, câu đầu tiên ta hỏi là: “Tiên sinh đâu?”

Thần sắc ông ta ảm đạm, mãi sau mới nói nhỏ: “Cô nương, thiếu gia ra đi rất thanh thản.”

Siết chặt bàn tay, trầm mặc hồi lâu, ta nhồm người dậy. “Ta muốn gặp tiên sinh.”

“Cô nương!” Ông ta ấn người ta xuống, lắc đầu, nói: “Đừng đi nữa, thiếu gia không muốn cô gặp người.”

“Liêu đại phu...” Ta rơi nước mắt, nhìn ông ta.

Ông ta cúi đầu, cất lời: “Hoàng đế Đại Tuyên nhân từ, cho phép chúng ta đưa thiếu gia đi. Cô nương phải biết, thân phận của thiếu gia, cho dù đã chết cũng không thể để chúng ta đưa đi. Phía thiên triều, ôi...” Ông ta nặng nề thở dài. “Có lẽ đối với thiếu gia, đây là điều tốt nhất.”

Cho dù đã chết, đến thi thể cũng không được mang đi...

Lời của ông ta khiến ta cảm thấy xót xa. Ta nức nở, không thốt thành lời, mãi lâu sau mới cố nén cơn run rẩy, cắn môi hỏi: “Khi nào đi?”

“Bây giờ.” Ông ta đáp kinh ngạc ngược mắt nhìn ông ta, đột nhiên ông ta đứng dậy, quỳ xuống nói: “Liêu Hứa thay mặt thiếu gia tạ cô nương, nhưng xin cô nương hãy tác thành. Hoàng đế Đại Tuyên đã đồng ý, chúng ta phải cố hành động nhanh hết sức, tránh xảy ra chuyện.”

Ta bất động, không nói lời nào.

Một từ “tác thành” khiến ta cảm thấy vô cùng nặng nề. Ta luôn thống khổ túm lấy tay y, không cho y rời đi. Ta cũng biết ta đã ích kỷ.

Khẽ gật đầu, nước mắt tí tách rơi.

Tiên sinh, đây là điều người muốn ư? Liêu Hứa đã đứng lên, nói với ta: “Quê nhà của hoàng hậu Minh Vũ là Phong Sĩ thuộc nam bộ thiên triều.” Nói xong, ông ta không nhìn ta, chỉ xoay người đi ra.

Phong Sĩ, bọn họ muốn tới Phong Sĩ.

Xuống giường, ta chỉ cảm thấy cơ thể lâng lâng, bước chân giẫm xuống tựa như không hề chạm đất. Có chút vô tri vô giác đi về phía cửa, vén màn trướng, ta trông thấy một chiếc xe ngựa ở đằng trước, Thanh Dương nghiêng người ngồi ở đầu xe, hôm nay nàng ta mặc nam trang. Liêu Hứa tiến lên, hai người không hề nói chuyện, ông ấy chỉ khom người vào trong.

Định bước lên theo bản năng, cánh tay đột nhiên bị ai đó giữ lại, ta giật mình bừng tỉnh, nghe thấy giọng của Thập Hạ vang lên: “Hôm nay người của thiên triều đã đến, công chúa để họ ở lại thêm một khắc, có lẽ bọn họ sẽ không đi nữa đâu.”

Cho nên Thanh Dương mới phải ăn mặc như vậy, đúng không?

Ta cũng đã loáng thoáng nhìn thấy binh sĩ thiên triều ở bên ngoài.

Xe ngựa chuyển bánh, dần dần đi tới trước mặt ta.

Gió thổi rèm xe, ta nhìn chăm chăm nhưng vẫn không nhìn rõ bên trong.

Nước mắt bỗng tuôn trào.

Ta và y xưa nay đều cách nhau bởi một tầng cách tr

Lần đầu gặp.

Lúc tạm biệt.

Giờ đây ly biệt cũng vậy.

Ta che miệng, bật khóc thành tiếng.

Xe ngựa cuối cùng cũng biến mất khỏi tầm mắt nhưng ta hể có thể ngẩng nhìn theo, không thể bình tĩnh lại. Đường như cái gì cũng là giả, ta chẳng qua chỉ đang mơ một giấc mơ rất dài, tỉnh dậy, tất thấy đều kết thúc.

Cắn chặt môi, ta nếm thấy mùi máu tanh, móng tay khảm vào gan bàn tay, mọi đau đớn đều không bằng nỗi đau trong tim.

Cuộc đời của ta từ đây đã thêm một lỗ hổng, y là nỗi đau lớn nhất đời ta.

Ta xoay người đi vào doanh trướng y từng ở.

Chiếc hộp ta đưa y đã không còn.

Cây trầm, thuốc, đều biến mất.

Trên giường đã không còn chút hơi ấm nào, cảm giác lạnh lẽo lan ra, càng làm tăng thêm lòng căm hận trong ta.

“Diêu Hành Niên!” Nghiến răng, nhủ thầm cái tên này, ta quyết sẽ không tha cho lão ta!

Hôm nay, thiên triều sai người đến mời Hoàng đế Đại Tuyên tới bàn việc quốc thổ Nam Chiếu.

Tám ngày sau, tin tức truyền đến, Diêu Hành Niên ám sát công chúa Đại Tuyên, hoàng phi tương lai của thiên triều, nhưng vì đã lập chiến công hiển hách nên lão ta chỉ bị cách chức đại tướng quân, thu hồi binh quyền. Trong ý chỉ của Thái hậu truyền ra từ hoàng đô còn có một điều, chính là muốn Đại Tuyên giao ra Tuấn Thái tử.

Lúc Hoàng đế Đại Tuyên nhắc đến chuyện này với ta, ta chỉ cảm thấy trái tim run rẩy, ngược mắt nhìn y, song y mỉm cười, nói: “Trẫm đã nói với bọn họ Tuấn Thái tử đã chết, khi đó y bị trúng tên, rất nhiều người nhìn thấy.”

Khẽ siết chặt hai tay, ta biết Thái hậu muốn thi thể của Tô Mộ Hàn. Quả thật điều này đã chứng minh cho lời của Liêu Hứa, cho dù chết, bọn họ cũng sẽ không buông tha cho y, vì vậy, Liêu Hứa và Thanh Dương mới muốn đi gấp gấp như vậy.

Y đứng dậy, nói: “Trẫm nói đã hạ táng, sẽ không mở quan tài, nếu Thái hậu cứ khăng khăng yêu cầu thì bà tự đến, trẫm quyết không ngăn cản.”

Ta cảm kích nhìn y, Thái hậu tín Phật, bà càng không làm nổi chuyện này.

Hoàng đế Đại Tuyên lại nói: “Trẫm đã đồng ý cho nàng đi hòa thân.” Trong lòng ta cả kinh, y nói tiếp: “Hoàng đế Nguyên Quang có ý muốn lập nàng làm hậu, nàng là công chúa Đại Tuyên, trẫm đương nhiên sẽ không để nàng thiệt thòi trong hôn lễ này.”

Ta mở to mắt nhìn y, mãi sau mới run rẩy đôi môi, hỏi: “Là Hoàng thượng nói ư?”

Y gật đầu. “Đương nhiên rồi.”

Ta đột nhiên bật cười. “Hoàng thượng đã đồng ý với ngài cái gì?”

Nét mặt vẫn không thay đổi, y đáp: “Quốc thổ của Nam Chiếu, còn có phu thê Hoàng đế Nam Chiếu.”

Ta lại nhìn y nhưng y đã xoay người. Điều kiện như vậy đương nhiên không hề thiệt thòi cho Đại Tuyên. Nhưng...

Ta buột miệng hỏi: “Sao Hoàng thượng có thể giao Hoàng hậu Nguyên Trinh cho ngài?”

Khi đó, Tô Mộ Hàn lấy tính mạng của ta để đổi lấy tính mạng của Hoàng hậu Nguyên Trinh, còn ta lại dùng tính mạng của Hoàng hậu Nguyên Trinh để đổi lấy tính mạng của Tô Mộ Hàn, thế nhưng cuối cùng vẫn không giữ được mạng y, còn Hoàng đế Đại Tuyên vẫn mở lời muốn Hoàng hậu Nguyên Trinh, Hạ Hầu Tử Khâm đã đồng ý ư?

Lần này, y không trả lời ta, chỉ cười nói: “Trẫm thật sự ngưỡng mộ Hoàng đế Nguyên Quang, đời này còn có một người có thể khiến y trả giá như vậy. Nếu trẫm có được cơ hội như thế, chắc chắn cũng sẽ không chút do dự.” Y nói: “Một nửa quốc thổ Nam Chiếu chính là của hồi môn của nàng.”

Cuối cùng, ta cũng người.

Hoàng hậu Nguyên Trinh chỉ trao cho y một nửa lãnh thổ, nửa kia vốn là của thiên triều. Hạ Hầu Tử Khâm lại muốn xoay một vòng với phía Hoàng đế Đại Tuyên, nói đó là của hồi môn của Đại Tuyên dành cho ta. Như vậy, trong triều càng không ai dám nói lung tung.

Thực ra ngày hôm đó, ta không hiểu lắm lời của Hoàng đế Đại Tuyên. Song cái giá mà Hạ Hầu Tử Khâm trả cho ta đã quá nhiều, ta không biết y còn làm những gì vì ta.

Lại qua năm ngày, đại quân hai nước thu quân về nước. Vì chuyện lập hậu, ta không theo Hạ Hầu Tử Khâm về hoàng đô mà theo Hoàng đế Đại Tuyên tới Đại Tuyên.

Nửa tháng sau, đội ngũ đưa ta hòa thân mới xuất phát từ kinh thành Đại Tuyên. Lúc này ta đã có thai hơn hai tháng, thi thoảng sẽ nôn nghén nhưng không nghiêm trọng.

Lúc ra khỏi kinh thành, hoàng đế Đại Tuyên đứng bên phượng giá của ta, nói một số lời. Có vài câu đến nay ta vẫn nhớ rõ.

Y nói: “Hãy tin tưởng, hoàng gia cũng có chân tình. Tam cung lục viện không phải thứ mà đế vương hy vọng nhưng chân tình là điều mà ai cũng mong muốn.”

Ta không biết vì sao biểu muội của y lại rời xa y, ta chỉ từng nghe Thập Hạ nhắc đến, hồi bọn họ còn nhỏ, ai nấy đều cho rằng bọn họ là một cặp trời sinh, nhưng những điều này, ta chưa từng hỏi.

Khoảnh khắc hạ rèm xe, đột nhiên thấy Hoàng đế Đại Tuyên mỉm cười, lời nói rất nhẹ nhàng: “Hóa ra gã muội muội đi, trẫm cũng cảm thấy vui mừng như vậy.”

Thời khắc này, ta bỗng nhiên cảm nhận được vẻ hui quanh của nam tử này.

Đằng sau ngôi vị cao quý của y là sự cô độc vĩnh viễn không thể nào xóa nổi.

Đó là sự cô độc khi ở vị trí trên cao, ta dường như càng thấu hiểu những lời y nói. Ta và Hạ Hầu Tử Khâm đều may mắn bởi vì chúng ta gặp được nhau, yêu nhau. Cho nên y mới nói, y Hạ Hầu Tử Khâm khi có thể trả giá như vậy vì một người.

Ta bỗng vén rèm xe, gọi: “Hoàng huynh...”

Y ngược mắt nhìn ta, ta mỉm cười với y, khẽ nói: “Hoàng huynh bảo trọng!”

Khi đội ngũ tới gần hoàng đô của thiên triều thì đã là cuối tháng Mười hai. Lại một năm sắp trôi qua. Ở cổng thành hoàng đô, đội ngũ nghênh đón khí thế bừng bừng xếp thành hàng kéo dài nửa dặm.

Phượng giá từ từ tiến vào, ta giơ tay, run rẩy kéo rèm xe, muốn vén lên nhưng dường như đã mất sạch dũng khí. Song ta biết, hắn đang ở ngay trước mặt ta, đang nhìn ta, chờ ta.

Hốc mắt nóng ran, ta vẫn nhớ ngày đó, ta dứt khoát cầu xin Hoàng đế Đại Tuyên giúp đỡ, sau đó nhìn ánh mắt thất vọng của hắn mà rời đi.

Với tính khí của hắn, nhất định đã rất tức giận, song hắn vẫn nói với Hoàng đế Đại Tuyên, muốn lập ta làm hậu.

Phượng giá từ từ dừng lại.

Rèm xe được người khác vén lên, ta nhìn thấy hắn đang đứng sừng sững trước mặt, nhìn ta, khóe môi nhoen cười.

Thị nữ dìu ta xuống, hắn bước lên, người bên cạnh vội lui xuống. Hắn đưa tay ra cho ta, ta nghen ngào đặt tay mình vào bàn tay to lớn của hắn.

Đột nhiên hắn siết chặt.

Tuyết rơi ngợp trời, hắn đưa tay giữ tung áo lông chồn, quấn ta vào trong. Ta ngược mắt nhìn dung nhan tuần tú của nam tử trước mặt, nước mắt làm mờ tầm nhìn, hóa ra chuyện đã lâu đến vậy mà hắn vẫn nhớ.

Khoảnh khắc xoay người, tất cả mọi người đều quỳ xuống, hô lớn: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Âm thanh dờn non lấp biển từ cổng thành hoàng đô vang đi rất xa.

Trên điện Kim Loan, đại lễ phong hậu

Cuối cùng ta cũng trông thấy Thái hậu đã lâu không gặp, bà ngồi trên cao nhìn xuống ta, khóe môi nở nụ cười mãn nguyện.

Sau khi làm lễ xong, cung tỳ đỡ ta trở lại Thiên Dận cung trước.

Ngồi trong cung một lát liền nghe thấy có người tiến vào. Ngược mắt nhìn, đó là Tư Âm, nàng ta thấy ta, vành mắt đỏ hoe, bước lên rồi quỳ xuống nói: “Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương!”

Nàng ta khịt mũi, vội bò dậy, tiến lên nói: “Nô tỳ bây giờ là cung tỳ của Phượng Hy cung, vẫn được hầu hạ nương nương.”

Ta cười, xem ra Hạ Hầu Tử Khâm đã chuẩn bị chu toàn.

Tư Âm lại nói: “Những cung nhân vốn ở Cảnh Thái cung đều được điều qua.”

Ta sững người, thế ư? Tường Hòa và Tường Thụy đều được điều qua đây?

Khóe môi nhoen cười, thật tốt, bọn họ suy cho cùng đều là người khá thân thuộc với ta trong tòa cung điện này. Giờ đây, mặc dù ta không còn là Đàn Phi nữa nhưng ta có thời gian cả đời để chung sống với họ.

Tư Âm lại nói: “Nương nương, vì chuyện của cha mình, Diêu Thục phi bây giờ chỉ là một thực nghi.”

Ta thoáng ngạc nhiên, Diêu Hành Niên xảy ra chuyện, Diêu Thuần Tự cũng không thoát khỏi liên quan. Không biết tại sao, đột nhiên ta nhớ tới tiếng gọi “Thuần Nhi” của Hạ Hầu Tử Khâm ở ngự hoa viên năm đó. Ha, chuyện đã bao lâu rồi, bây giờ vĩnh viễn không thể quay trở lại.

Ta hỏi: “Diêu Hành Niên bây giờ thế nào?” Ta sẽ không quên mối thù của Tô Mộ Hàn, chỉ cần Diêu Hành Niên chưa chết, có một ngày, ta sẽ khiến lão ta tuần táng theo Tô Mộ Hàn.

Tư Âm nói: “Hoàng thượng đã ban cho ông ta một ngôi nhà ở trong hoàng đô để ông ta dưỡng lão.”

Ta siết chặt hai tay, lão ta thật nhân nhã, còn muốn dưỡng l

Người bên cạnh lại nói: “Nương nương, Phi Tiểu viện đã bị diên.”

Lời của Tư Âm khiến ta thất kinh, buột miệng hỏi: “Sao lại bị diên?”

Nàng ta trả lời: “Bây giờ trong Huyền Nhiên các không có cung nhân nào hầu hạ, hằng ngày nàng ta đều kêu gào đòi gặp hoàng tử, muốn trèo tường ra, bắt cần ngựa xuống, đập đầu xuống đất.”

Rất lâu sau ta vẫn im lặng, hồi lâu mới hỏi: “Còn Tích Quý tần?” Các nàng ta tỷ muội tình thâm, có thể khiến Thiên Lục tiếp tục sống, ngoài Cố Khanh Hằng còn có một người nữa, chính là Thiên Phi.

Tư Âm có phần kinh ngạc, ngẩng người giấy lát mới đáp: “Tích Quý tần cũng không thể tới Huyền Nhiên các, bây giờ nàng ta luôn theo Thái hậu tụng kinh ở Hiên các. Phủ nội vụ đã bỏ tấm thẻ thị tẩm của nàng ta.”

Thiên Phi thất thế, Thiên Lục cũng chẳng còn gì để tranh giành. Ta sẽ không quên câu nói của nàng ta, đời này nàng ta chỉ yêu Cố Khanh Hằng.

Thở dài một tiếng, ta không biết nếu ban đầu ta đồng ý thay Thiên Lục vào cung, tình cảnh của chúng ta sẽ như thế nào?

Gió lạnh bên ngoài thổi vào, cửa sổ hé mở, đập vào nhau, tạo thành tiếng động. Tư Âm vội xoay người đi khép cửa, lúc quay lại, dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, nàng ta hạ giọng nói: “Nương nương, An Uyển nghi của Lăng Lạc cư đã có thai hơn sáu tháng! Ôi, nương nương thử tính xem, lúc nương nương qua Lăng Lạc cư, nàng ta đã mang long thai rồi!”

Cung tỳ vừa kinh ngạc vừa hưng phấn kể, kỳ thực ta đã biết việc này từ lâu. Bây giờ đến nàng ta cũng biết, có lẽ việc này đã được công khai.

Sau đó lại nhớ tới vị thái y kia, ta vẫn muốn gặp An Uyển nghi một chút.

Ta đã suy nghĩ cả ngày nên hỏi hần thế nào về việc của Tô Mộ Hàn rồi lại cười chán nản, có lẽ ta không nên nhắc tới chuyện này trước mặt hần, ta cũng không cần làm hần khó xử nữa. Thù của Tô Mộ Hàn, một mình ta sẽ báo.

Lúc Hạ Hầu Tử Khâm trở lại, trời đã tối.

Ta nghe thấy giọng nói của Lý công công vọng vào từ bên ngoài: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, người chậm một chút!”

Ngước mắt, thấy bóng dáng màu vàng đã lọt vào tầm mắt.

Cung tỳ bên cạnh biết điều lui ra, Lý công công định tiến lên cũng dừng bước. Cửa được khe khẽ khép lại.

Hần đi lên, ta vội đứng dậy đỡ hần, khuôn mặt hần đỏ ửng vẻ không tự nhiên, ta khẽ gọi hần: “Hoàng thượng...”

Hần khẽ cười, ôm lấy ta, vui vẻ nói: “Hôm nay trẫm rất vui, đã uống thêm mấy chén.”

Ta nhìn hần chăm chú nhưng không cảm thấy hần say. Hần vẫn cười rồi cúi người, mùi rượu nồng nặc phả lên, đột nhiên ta cảm thấy dạ dày khó chịu, một tay đẩy hần ra, khom người nôn khan. Hần giật mình, vội ôm lấy ta, hỏi: “Sao thế?”

Hỏi xong, hần quay người định truyền thái y, ta vội ngăn hần lại, lắc đầu. Hần cau mày, vẫn không yên tâm, mãi sau mới đỡ hơn chút, ta nhìn hần, cười nói: “Thiếp không bị bệnh, lẽ nào Hoàng thượng còn không hiểu?”

Hần ngẩn người, rất lâu sau ta mới nhìn thấy đến đôi mắt của hần cũng đang cười.

Không đợi ta phản ứng lại, hần bỗng nhấc bổng ta lên. Ta giật mình sợ hãi, ôm chặt lấy cổ hần, hần cười lớn. “A Tử của trẫm có mang rồi! A Tử có mang đứa con của trẫm rồi!”

Ta xấu hổ đỏ bừng mặt, ghé sát tai hần, khẽ nói: “Hoàng thượng không thể nhỏ tiếng được à?”

“Không!” Hần nghiêng rằng, nhìn ta, cười khanh khách. “Trẫm rất vui!”

Cẩn thận đặt ta xuống, hần lại nói: “Trẫm đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được!” Hần cúi xuống, nhìn ta chăm chú, đột nhiên nhú mày, lên tiếng: “Nàng đừng nói với trẫm, ngay từ đầu nàng đã biết việc này.”

Ý của hần rất rõ ràng, thời điểm mà hần muốn hỏi đương nhiên chính là lúc ta ra chiến trường.

Kéo tay hần, đặt vào bụng ta, ta kiễng mũi chân ôm lấy cổ hần, khẽ cười, nói: “Hoàng thượng giận à? Khi thiếp không cho chàng chạm vào thiếp ấy?”

Cuối cùng hắn thoáng sững sờ, trong mắt lóe lên rất nhiều màu sắc phức tạp, bỗng hắn xúc động ôm ta, khẽ nói: “Khi đó trẫm không giận, bây giờ sao có thể giận nàng? Trẫm vui mừng còn không kịp nữa là. Hóa ra nàng vì chuyện này mới...” Giọng hắn nhỏ dần, bàn tay nhẹ nhàng vuốt má ta, cúi đầu hôn lên trán ta.

Ta hơi kinh ngạc nhìn hắn, bằng không, hắn cho rằng khi đó vì sao ta không muốn?

Song hắn bỗng cười tà ác, hé môi nói: “Thế nhưng hôm nay trẫm còn có một chuyện rất tức giận.”

Ta mở to mắt nhìn hắn, hắn đột nhiên tiến lại gần, ghé sát tai ta, thì thầm: “Hôm nay, đại hôn của đế hậu, nhớ là nàng nợ trẫm đêm động phòng hoa chúc. Sẽ có một ngày, trẫm đòi nợ.”

Hơi thở ấm áp của hắn phả bên tai, cảm giác hừng hực từ vành tai lan ra toàn thân. Ta có chút quần bách nhìn nam tử trước mặt, hắn lập tức khẽ cười, ôm ta lên, sải bước tới long sàng.

Cẩn thận đặt ta xuống, hắn trở mình lên giường, nằm cạnh ta, nghiêng người, chống người lên nhìn ta. Ta bị hắn nhìn tới mức có chút ngại ngùng, đột nhiên hắn vươn tay xoa bụng ta, sau đó khẽ nhíu mày, hắn hoan nói: “Nó đang động dậy này.”

Ta buồn cười, đẩy tay hắn ra. “Mới có hơn hai tháng, sao mà động dậy được.”

Nhưng hắn mỉm cười. Hắn bỗng khom người xuống, hôn lên môi ta, sau đó vùi vào cổ ta, ôm ta vào lòng, thì thầm: “A Tử, trẫm thật sự rất vui!”

Ta cảm nhận được hắn thật sự đang vui vẻ.

Hắn đang vui, như vậy thì chuyện gì cũng dễ nói.

Ta ngược mắt nhìn hắn, nghĩ một chút mở lời: “Hoàng thượng, thiếp có một việc...” Thấy hắn hơi nhíu mày, ta vẫn nói tiếp: “Liên quan đến Thái phi.”

Hắn ngáp ngừng giây lát nhưng không định ngắt lời ta, ta bèn nói: “Năm đó, tai nạn của Ngọc Tiệp dư không liên quan tới bà, quả thật bà muốn cứu Ngọc Tiệp dư.” Ta cũng không nói mưu tính của Dao Phi, chỉ nói như vậy, xem hắn hiểu thế nào.

Mãi sau không thấy hắn lên tiếng, ta lại nói: “Bà đã muốn cứu Ngọc Tiệp dư, ta cho rằng năm đó bà trao Hoàng thượng cho Thái hậu làm con thừa tự cũng là vì muốn bảo vệ Hoàng thượng.”

Năm đó, Dụ Thái phi được sủng ái nhất ở vương phủ Hạ Hầu, chắc chắn gặp rất nhiều sự đổ kỵ của thê thiếp trong phủ, một nữ tử yếu đuối như bà, muốn bảo vệ con một cách chu toàn, phải có bản lĩnh phi thường. Bà đương nhiên cho rằng mình không có bản lĩnh như vậy, vì thế chỉ có thể đưa ra hạ sách này.

Rõ ràng cảm thấy cơ thể hắn co lại, sắc mặt hơi tái đi, nghiêng răng nói: “Khi đó trẫm hận bà ấy, cho dù bà ấy có lý do gì, trẫm vẫn là con trai của bà ấy, bà ấy không nên vứt bỏ trẫm!”

Đến hôm nay ta mới biết, về việc của Dụ Thái phi, hắn không phải không biết, hắn chỉ giả vờ không biết, nhưng vẫn âm thầm, lén lút nghe ngóng tin tức của bà.

Hắn thật kiêu ngạo cho nên mới phải sống một mình như vậy.

Ai nấy đều cho rằng hắn là sai lang hổ báo nhưng không nghĩ hắn cũng chỉ là một đứa trẻ về vang bề ngoài, còn nội tâm thì đang giằng xé bên bờ tinh thần.

Thở dài một tiếng, ta nói nhỏ: “Thế nhưng đối với mẫu thân, con mình sống sót là điều quan trọng hơn bất cứ thứ gì.” Ta cũng sắp làm mẫu thân, ta rất hiểu tâm trạng ấy.

Đột nhiên nghĩ tới Thái hậu, ta cũng hiểu, Thái hậu là người kiêu ngạo như vậy, sẽ không cho phép việc chia sẻ tình yêu của đứa con với Dụ Thái phi. Bà không có được tình yêu của trượng phu, cho nên lần này, bà sẽ không nhượng bộ.

Điều này, Hạ Hầu Tử Khâm giống bà, ha, hắn là đứa con mà bà đã dạy dỗ.

Nhìn người trước ngưỡng mộ hắn, ngưỡng mộ hai mẫu thân của hắn.

Hắn nhìn ta, cười buồn bã. “Thực ra, có một số việc không cần nói rõ ràng. Kỳ thực có rất nhiều lúc, duy trì nguyên trạng thì hay hơn.”

Ta cười gật đầu, ta hiểu.

Thứ Dụ Thái phi mong muốn chẳng phải chính là Hạ Hầu Tử Khâm của bây giờ sao? Còn ta, chỉ muốn hẩn biết sự thật năm đó để nỗi hận trong lòng hẩn đối với bà ấy biến mất. Bây giờ, ta đã không cần lo lắng điều gì nữa.

Hai người trầm mặc một lát, ta nhìn hẩn, lại hỏi: “Hoàng thượng, việc của Cố gia...”

Hẩn “ừ” một tiếng rồi nói: “Trẫm sẽ không truy đến cùng việc của Cố Dịch Vân, Cố Khanh Hằng đòi công chuộc tội, trẫm vốn có ý phục chức cho hẩn nhưng hẩn nói muốn dẫn binh, canh phòng biên cương.”

Ta cả kinh, nhớ tới khi đó huynh ấy đã nói, bởi vì ta sống không tốt, huynh ấy mới ở bên cạnh ta. Giờ đây ta sống tốt rồi, huynh ấy không còn lý do ở lại cho nên mới lựa chọn rời xa nơi này ư?

Khanh Hằng ngốc quá, đi tới nơi xa đến vậy, ta không nhớ...

Ta cắn môi, nói: “Hoàng thượng định giao binh quyền của Diêu Hành Niên cho huynh ấy à?”

Dường như có chút không vui, hẩn nói: “Trẫm sẽ chia binh quyền làm ba phần, một phần giao cho hẩn.”

Ba phần, như vậy có thể tránh được việc xuất hiện cục diện cầm binh quyền trong tay mà đề cao bản thân, xem ra vết xe đổ lần trước, hẩn đã đề phòng từ sớm.

Nhìn hẩn, thấy hẩn hơi cau mày, ta vươn tay vuốt má hẩn, hỏi nhỏ: “Hoàng thượng sao thế?”

“Tức giận.” Hẩn nghiêng răng.

Ta sưng người, đang yên đang lành sao lại tức giận?

Hẩn nghiêng người nhìn ta, nhúu mày nói: “Nàng vừa về, hỏi cái này, hỏi cái kia, sao không hỏi đến trẫm trước?”

Ngón tay ta run lên, lời nói này quen thuộc xiết bao.

Lần đó, ta và Tô Mộ Hàn rơi xuống vách núi Nam Sơn, hẩn cũng nói như vậy, ta hỏi cung, thăm chỗ này, thăm chỗ kia, nhưng lại không nghĩ đến việc thăm hẩn...

Chuyện xảy ra đã lâu đến thế, bây giờ nhớ lại, ta bỗng thấy muốn khóc.

Ta hé môi hỏi: “Hoàng thượng sống có tốt không?”

78. Chương 78

Hẩn nặng nề “ừ” một tiếng: “Không tốt.” Ta khẽ cười. “Hoàng thượng có chỗ nào không tốt?”

Hẩn trừng mắt lườm ta, túm lấy tay ta, áp lên tim hẩn, giận dữ nói: “Chỗ này.” Nhịp tim mạnh mẽ của hẩn truyền tới lòng bàn tay ta.

Ta cố ý rút tay ra song hẩn nắm rất chặt.

“Hoàng thượng...”

Hẩn ghé đầu qua, nhúu mày nói: “Trẫm khó chịu.”

Ta không nhịn được, muốn phì cười, hẩn cứ như đứa trẻ ấy! Cuối cùng hẩn thả tay, ôm lấy ta, ta bưng mặt hẩn, khẽ hỏi: “Hoàng thượng mệt rồi à?”

Song hẩn nói: “Hôm nay trẫm uống hơi nhiều rượu, bị nôn.”

Ta giật mình hoảng sợ, chẳng trách lúc hẩn bước vào, mặt hẩn đỏ như vậy nhưng lại không có dáng vẻ của người say, hóa ra hẩn đã nôn. Hẩn thật là, lớn chừng này rồi còn như vậy.

Ta nhòm người dậy, gọi: “Lý công công!”

Không nghe thấy tiếng Lý công công ở bên ngoài, ta không khỏi có chút nghi ngờ.

Hắn đột nhiên lên tiếng: “Trẫm không mở lời, hã không dám đâu.”

Ta nghĩ ra hôm nay là ngày đặc biệt, Lý công công đương nhiên không dám tự ý đi vào.

Ta đưa tay chạm vào trán hã, dỗ dành: “Vậy Hoàng thượng mau kêu y vào đi!”

Bấy giờ hã mới mở mắt nhìn ta, khoe môi nở nụ cười đắc ý, xoay người gọi: “Tiểu Lý Tử!”

Cửa nhanh chóng mở ra, tiếng bước chân khê khàng tiến vào, chẳng mấy chốc liền thấy Lý công công đưa cung tỳ đi vào, hóa ra đồ đã sớm được chuẩn bị.

Trà giải rượu, canh làm ấm bụng.

Ta quay đầu nhìn hã, vừa tức vừa buồn cười.

Hã chỉ đợi ta hỏi, nhưng ta không hỏi nên cuối cùng hã không kìm được.

Lúc này, đám cung nhân tiến vào, hã khê ho một tiếng rồi làm điệu làm bộ, nụ cười tà ác trên khuôn mặt bỗng chốc biến mất.

Lý công công bưng trà giải rượu tới, đưa cho ta. “Nương nương, Hoàng thượng nói không ai đút cho người...”

“Khụ!” Người trên giường nặng nề ho một tiếng.

Lý công công run tay, vội nói: “Nương nương, nương nương chăm sóc Hoàng thượng đi...”

Ta lắc đầu một cách bất đắc dĩ, ngồi dậy, đón lấy bát trà trong tay Lý công công, nói: “Hoàng thượng không dậy à?”

Hã liếc Lý công công một cái, Lý công công hiểu ý, vội kêu cung tỳ đặt đồ trong tay xuống, biết điều lui hết ra ngoài.

Bọn họ vừa đi khỏi, hã liền bật dậy, ngoan ngoãn ngồi trước mặt ta, nhìn bát trà trong tay ta, nhoẻn miệng cười. Ta lắc đầu, múc từng thìa cho hã uống.

Hã uống ngon lành, bộ dạng rất vui vẻ.

Cho hã uống xong trà giải rượu, ta định xuống giường để bưng bát canh làm ấm bụng tới cho hã song hã kéo tay ta, nói: “Trẫm không uống.”

Ta cau mày, nói: “Không uống thì lát nữa chàng sẽ khó chịu.”

Hã nghe vậy, lại bật cười. Ta bưng canh tới song hã không cần ta đút, tự mình bưng lên, ngửa cổ uống sạch.

Ta nhìn hã, hã đột nhiên lên tiếng: “Sau này có con rồi, nàng vẫn phải đối tốt với trẫm như vậy.”

Ta sững người, giờ mới lúc nào mà hã đã bắt đầu ghen với đứa nhỏ!

Đặt bát rỗng xuống, ta ngược mắt, hỏi hã: “Chàng còn khó chịu không?”

“Còn.” Hã trả lời rất nhanh, ta vừa định nói, hã liền ôm ta nằm tựa vào người hã, vẫn cười nói: “Tối nay trẫm chắc chắn không ngủ được rồi.”

Khê thở dài một tiếng, ta xoa mặt hã, thì thầm: “Hoàng thượng mau ngủ thôi, ngày mai còn lên triều sớm.”

Hã cười, nói: “Ngày mai trẫm sẽ nói với mẫu hậu chuyện nàng mang thai, sau này nàng không cần tới Hy Ninh cung thỉnh an mẫu hậu hằng ngày nữa.”

“Hoàng thượng...”

Song hã đã nhắm mắt, nói: “Ngủ thôi!”

Ha, vừa nãy còn nói không ngủ được.

Cũng rất muộn rồi, ta cảm thấy hã vẫn chưa ngủ, còn ta, cơn mệt mỏi đến rất nhanh, hóa ra có mang lại thêm ngủ như vậy.

Sáng hôm sau, khi ta tỉnh dậy, hân đã lên triều.

Tư Âm ngạc nhiên nói: “Nương nương, sao người dậy sớm thế?”

Ta đứng dậy, cười nói: “Ngủ ngon quá!” Đương nhiên sẽ dạ

Nàng ta trang điểm cho ta xong, ta bèn nói: “Kêu người chuẩn bị kiệu!”

Tư Âm vội nói: “Nương nương, Hoàng thượng nói người không cần qua Hy Ninh cung để thỉnh an Thái hậu nữa.”

Ta ngược mắt hỏi nàng ta: “Lệnh cấm túc của An Uyển nghi đã bỏ chưa?”

Chắc nàng ta không hiểu vì sao đang yên đang lành ta lại hỏi đến điều này, ngay người giấy lát mới gật đầu. “Vâng, bỏ từ lâu rồi ạ!”

Như vậy, lúc này chắc An Uyển nghi đã tới Hy Ninh cung.

Nghĩ một lát, ta bèn nói: “Vậy thì chuẩn bị loan kiệu đi!”

Thấy ta vẫn kiên trì, nàng ta cũng không nói thêm, chỉ vâng lời lui xuống.

Ngồi lên kiệu, ta không kêu họ tới Hy Ninh cung mà chỉ dặn họ đến con đường từ Hy Ninh cung về Lăng Lạc cư. Ta muốn đợi An Uyển nghi.

Lúc đợi loan kiệu của An Uyển nghi qua, cung tỳ của nàng ta từ xa đã trông thấy nghi trượng của Hoàng hậu phía bên này, ánh mắt cung tỳ đó đầy vẻ ngạc nhiên, vội quỳ xuống hành lễ với ta. “Nô tỳ tham kiến Hoàng hậu nương nương!”

An Uyển nghi vén rèm kiệu, lúc nhìn thấy ta, đáy mắt nàng ta lóe lên tia kinh ngạc, vội vàng xuống kiệu. Cung tỳ kia đứng lên dìu nàng ta, phần bụng của nàng ta đã nhô ra rõ ràng, lúc nàng ta định quỳ, ta vội nói: “An Uyển nghi thân thể bất tiện, không cần đa lễ.”

Nàng ta ngược mắt nhìn ta, nói: “Đa tạ Hoàng hậu nương nương.”

Buông tay Tư Âm, ta tiến lên, chăm chú nhìn nàng ta, mãi sau mới cười, nói: “Bản cung có vài lời muốn nói riêng với người.”

Nàng ta thoáng sững sờ, lập tức khẽ kêu người bên cạnh lui xuống. Ta cũng cho lui hết, hai người đi lên phía trước, ngồi trong đình nghỉ.

Nàng ta vẫn đứng, ta bảo nàng ta ngồi, nàng ta mới ngồi xuống.

Nàng ta ngược mắt nhìn ta, mãi sau mới lên tiếng: “Nương nương cũng đã mang long thai, Thái hậu rất vui mừng, Hoàng thượng còn đặc biệt hạ chỉ, ân chuẩn nương nương không cần qua Hy Ninh cung thỉnh an Thái hậu, nhưng nương nương lại không nghỉ ngơi ở tẩm cung...”

Ta biết, việc khiến nàng ta nghi ngờ nhất không phải là ta không nghỉ ngơi ở trong tẩm cung mà là ta xuất hiện ở đây, đợi nàng ta qua. Dựa vào trí thông minh của nàng ta, sẽ không ngờ nghịch đến nỗi cho rằng việc ta xuất hiện ở nơi này là ngẫu nhiên.

Cười nhạt một tiếng, ta nói: “Bản cung cảm thấy tò mò, An Uyển nghi đã mang thai, sao Hoàng thượng không tấn phong cho người nhỉ?”

Nàng ta thoáng sững sờ nhưng ngay sau đó lập tức cười nói vui vẻ: “Tần thiếp lúc trước va chạm với Thái hậu, Thái hậu niệm tình tần thiếp đang mang thai nên mới không so đo. Việc tấn phong, tần thiếp chưa từng nghĩ tới.”

Nhìn chằm chằm người trước mặt, ta lên tiếng: “An Uyển nghi thật bình tĩnh, quả thực khiến bản cung bội phục.” Có điều, ta nghĩ Thái hậu không phải không có ý này, đợi đứa trẻ ra đời, bà sẽ từ từ thăng chức cho nàng ta.

Thấy đôi mắt nhìn ta lóe lên vẻ kinh ngạc, ta cười nói: “Hoàng thượng đăng cơ bốn năm, con nối dõi ít ỏi, bản cung cũng hy vọng An Uyển nghi có thể bình an sinh ra hoàng tử. Ha, có điều chuyện bản cung mang thai, e là An Uyển nghi còn biết trước cả bản cung.”

Ta không quên, khi ấy thái y mà nàng ta quen đã bắt mạch cho ta. Lúc đó vừa vặn cách ngày ta mang thai hai ngày. Nếu y thuật của thái y đó cao siêu, ắt hẳn có thể chẩn đoán được. Ta chỉ đang đánh cược một phen.

Hiển nhiên thấy rõ bàn tay đặt trên bàn đá của An Uyển nghi run lên, ta không đợi nàng ta trả lời, nói thẳng: “Bản cung xưa nay không thích vòng vo, chuyện của An Uyển nghi và hần ta, bản cung cũng không phải không biết gì.”

Tay nàng ta bỗng siết chặt, ta thềm thở phào một hơi, có vẻ ta đã đoán đúng.

Mãi sau mới thấy nàng ta nhỏ giọng nói: “Nương nương điều tra tần thiếp!”

Ta liếc nàng ta, ta chưa từng điều tra nàng ta, có điều nàng ta cho rằng như vậy cũng là bình thường. Với thân phận công chúa của Đại Tuyên, ta đột nhiên tới Lăng Lạc cư của nàng ta, mặc dù ta không nói rõ “hần” là ai, song nàng ta chỉ nghe một cái là biết.

Ta cười gằn một tiếng rồi nói: “Nói điều tra có phần quá nghiêm trọng, thế nhưng ở chốn hậu cung này, ai không có lúc phải đề phòng người khác? An Uyển nghi chẳng phải cũng giấu chuyện bản cung mang thai, không nói sao?”

Cuối cùng nàng ta không thể giữ nổi bình tĩnh, đứng bật dậy, quỳ xuống nói: “Nương nương, người hiểu lắm rồi, y... không, khi đó Dư thái y cũng không thể khẳng định nương nương có thai hay không...”

“Hả?” Ta nhướn mày, nhìn người đang quỳ phía dưới. “Nói như vậy, hẳn thật sự có nhắc tới chuyện này với An Uyển nghi?”

Ta lặng lẽ siết chặt bàn tay đang giấu trong tay áo, hóa ra thái y đó cũng không thể khẳng định cho nên hẳn ta không dám nói. Hoặc có thể hẳn ta cũng có lòng tự lợi, bởi lẽ trong lòng hẳn ta thềm mến An Uyển nghi. Nữ tử trong hậu cung, mẹ phú quý nhờ con, cho nên hẳn ta không muốn người khác hoài thai.

Người trước mặt cúi đầu, cắn môi, không nói một lời. Không biết vì sao, nhìn An Uyển nghi như thế này, ta lại trông thấy bóng dáng của Thiên Lộc.

Ta đứng bật dậy, cúi đầu nhìn nàng ta, trầm giọng nói: “Hẳn ta giấu giếm chuyện bản cung mang thai, rốt cuộc là muốn làm gì?”

An Uyển nghi giật mình sợ hãi, vội nói: “Nương nương, Dư thái y chỉ là...”

“Là không muốn bất kỳ ai ngoài người có thể mang long thai ư?” Lời của ta trở nên sắc bén.

Cuối cùng nàng ta cũng lộ vẻ hoang mang, ta tiến lên một bước, nhìn nàng ta, hạ thấp giọng nói: “Hay là... An Uyển nghi và hần có bí mật gì không thể nói cho người khác biết?” Ánh mắt ta chiếu vào phần bụng nhô lên của nàng ta.

Kỳ thực, nàng ta từng khẳng định với ta việc này, đứa con trong bụng nàng ta là của Hạ Hầu Tử Khâm. Ta cũng tin tưởng, hôm nay ta vẫn tàng ta thoáng run rẩy, vội thềm thốt phủ nhận: “Tần thiếp và Dư thái y hoàn toàn trong sạch.”

Ta cười một tiếng, đưa tay đỡ nàng ta đứng dậy, lúc chạm vào người nàng ta, rõ ràng thấy cánh tay nàng ta run run. Ta mặc kệ, đỡ nàng ta đứng lên, xoay người nói: “An Uyển nghi chắc sẽ không từ chối bản cung tới cung của người ngồi một chút chứ?” Nói xong, không nhìn nàng ta, ta đi thẳng tới loan kiệu.

Lăng Lạc cư.

Cho tất cả mọi người lui ra, ta tiến lên, ngồi xuống, ngược mắt nhìn nàng ta, hé môi nói: “Bản cung đột nhiên cảm thấy khó chịu, truyền Dư thái y tới xem cho bản cung.”

An Uyển nghi cắn môi nhưng không dám khinh suất.

Rất nhanh liền thấy Dư thái y đến, trông thấy ta, hẳn cung kính quỳ xuống hành lễ. Ta chỉ lạnh nhạt nói: “An Uyển nghi hãy đi nghỉ ngơi trước đi!”

Nàng ta bắt giác nhìn Dư thái y một cái rồi khom người lui xuống.

Cửa được khép lại, Dư thái y nhỏ giọng hỏi: “Xin hỏi, nương nương thấy khó chịu ở đâu?”

Ta khẽ cười một tiếng. “Hôm nay bản cung chỉ truyền duy nhất Dư thái y đến Lăng Lạc cư, tin rằng trong lòng Dư thái y cũng hiểu rõ. Có một số chuyện, bản cung không muốn phơi bày. Bản cung tin Dư thái y cũng là người thông minh.”

Ta đặc biệt chọn nơi này, cho dù ta không nói toạc ra nhưng chắc hẳn cũng đoán được ta đã biết chuyện hẳn có tình cảm với An Uyển nghi.

Sắc mặt hẳn không hề thay đổi, chỉ quỳ nói: “Nương nương muốn thần làm gì?”

Ta nhìn hẳn chăm chăm, đúng là một người thông minh!

Hắn và An Uyển nghi ở trong cung đã nhiều năm mà không hề đi sai một bước, nếu không có hẳn giúp An Uyển nghi giấu giếm việc mang thai, e là không ai biết mối quan hệ giữa bọn họ.

ng cung cấm này, chỉ có người lý trí mới có thể sống lâu dài.

Hắn cũng là một kẻ thẳng thắn.

Vì nữ tử mình yêu mà có thể trả giá như vậy, ta cảm thấy ngưỡng mộ.

Ta đưa tay, nhỏ giọng nói: “Bản cung đã có thai.”

Hắn sững người, ngược mắt nhìn ta nhưng không hề giơ tay ra, có vẻ khi đó mặc dù hẳn không chắc chắn nhưng trong lòng cũng đã nắm được vài phần.

Ta ra hiệu cho hẳn đứng lên, nói với hẳn một hồi, ánh mắt hẳn hiện vẻ kinh ngạc, nghe xong mới cúi đầu nói: “Nương nương đã dặn dò, thần đương nhiên sẽ làm tốt. Nhưng thần có một việc cầu xin nương nương.”

“Hử?” Ta lạnh mặt nhìn hẳn, hay thật đấy, còn chưa bắt tay vào việc đã muốn trao đổi điều kiện với ta.

Hắn do dự giây lát, ghé sát tai ta nói vài câu, sau đó lại quỳ xuống, nói: “Xin nương nương tác thành!”

Ta đứng dậy, rời đi, lúc tới cửa mới hơi dừng bước, khẽ nói: “Hy vọng, Dư đại nhân là người thông minh.” Nói xong, không quay đầu nhìn hẳn, ta đẩy cửa, đi thẳng ra ngoài.

Từ Âm đới bên ngoài, thấy ta đi ra, vội vàng chạy tới đỡ ta, nói: “Nương nương, hồi cung chứ?” Nàng ta nhú mày nhìn ta, sợ ta có chuyện gì.

Ta lắc đầu, nói: “Không, tới Hy Ninh cung!”

Nàng ta nhú mày. “Nhưng chẳng phải Hoàng thượng đã nói...”

Nàng ta còn định nói tiếp song ta đã đi lên phía trước, nàng ta khẽ gọi một tiếng, cuối cùng đành thôi.

Lúc này, các phi tần thỉnh an Thái hậu đã ra về. Lúc ta tiến vào, Thái hậu đang nghỉ ngơi trong tẩm cung.

Ta hành lễ với bà. “Mẫu hậu!”

Bà thoáng đứng lên nói: “Sao Hoàng hậu đến đây?”

Ta cười, nói: “Lý đâu mà không tới thỉnh an mẫu hậu chứ?”

Bà miễn lễ cho ta, ta tiến lên, bà nói với ta rất nhiều chuyện, chỉ là không nhắc tới chính sự. Biết ta có mang, bà rất vui, luôn dặn dò ta phải chú ý mọi việc.

Nhũ mẫu ôm Thần Cảnh tới, hoàng tử lớn rất nhanh, ta nhìn mà cảm thấy vui vẻ trong lòng. Cho dù Thiên Phi thể nào nhưng đứa trẻ là vô tội.

Ta muốn ôm nó một chút song Thái hậu không đồng ý, bà nói ta đang có mang, mọi việc đều phải cẩn thận. Từ vẻ mặt của Thái hậu, ta nhận ra bà rất yêu thích Thần Cảnh. Ta thầm cười nhạt, cũng không uống công Thiên Phi trăm phương nghìn kế bảo vệ đứa bé.

Đứa trẻ đói rất nhanh, lúc nhũ mẫu đưa nó xuống uống sữa, ta dường như nhìn thấy ánh mắt nó liếc về phía ta.

Ta hân hoan kêu lên: “Mẫu hậu, hoàng tử nhìn thấy rồi!”

Trên gương mặt Thái hậu lộ rõ nụ cười hiền từ, bà nói với ta: “Đúng thế, thái y nói Cảnh Nhi không bị mù hoàn toàn, nhưng tầm nhìn sẽ không rõ.”

Hóa ra Thái hậu đã biết từ lâu!

Không biết tại sao, nghe được tin này, ta đột nhiên cảm thấy vui mừng. Có lẽ do ta cũng sắp có con, đó là tình yêu của người mẹ.

Ngồi một lát, lúc đứng dậy, ta đột nhiên ôm bụng, kinh hãi kêu lên một tiếng. Thái hậu giật mình, vội hỏi ta: “Sao thế?”

Hoàng hậu đau bụng, thái y nhanh chóng có mặt.

Đương nhiên là Dư thái y.

Hắn bắt mạch cho ta rồi quay sang nói với Thái hậu: “Khởi bẩm Thái hậu, hình như trước đó thân thể Hoàng hậu nương nương đã từng chịu tổn thương nghiêm trọng.”

Sắc mặt Thái hậu thay đổi, bà nghiêm giọng hỏi: “Có chuyện gì vậy? Hoàng hậu thế nào?”

Dư thái y vội nói: “Thần sẽ tận lực bảo vệ long thai trong bụng Hoàng hậu.”

“Mẫu hậu!” Ta gọi bà, bà vội bước lên, ta bèn cho tất cả mọi người trong phòng lui ra.

Bà vội hỏi ta: “Chuyện gì?”

Ta nhỏ giọng, nói: “Chắc mẫu hậu đã biết chuyện Diêu Hành Niên muốn ám sát thần thiếp.” Thấy bà gật đầu, ta lại nói: “Thật ra, đó là vì ông ta biết thần thiếp đã mang long thai, muốn mưu hại hoàng tử.”

Đồng tử Thái hậu co lại, bà giận dữ nói: “Cái gì? Vậy tại sao ngươi không nói từ trước?”

“Mẫu hậu!” Ta nghiêng rằng. “Người cũng biết, thân phận của thần thiếp bây giờ là công chúa Đại Tuyên, trong hoàn cảnh đó, Hoàng đế Đại Tuyên không thể nói ra việc thần thiếp đã mang thai đứa con của Hoàng thượng. Đại Tuyên sao có thể để một công chúa còn chưa xuất giá mang thai?”

Như xưa, ta lại dùng thể diện của Đại Tuyên.

Ánh mắt Thái hậu đầy vẻ phẫn nộ. Ta nói tiếp: “Hoàng thượng không biết việc này, thần thiếp cũng không muốn người khó xử. Không nói ra thì chỉ cốt để cách chức tướng quân của Diêu Hành Niên.” Nhưng không đủ để mất mạng.

Thế nhưng giờ đây Thái hậu đã biết, bà sẽ không tha cho lão ta. Diêu Hành Niên muốn dưỡng lão, ta sẽ không để lão ta được hời như vậy. Kết cục của lão ta đã được định trước ngay lúc lão ta bắn mũi tên vào Tô Mộ Hàn.

Ta thấy Thái hậu nghiêng rằng, nói: “Diêu Hành Niên cho rằng như vậy thì người kế vị sau này sẽ là người nhà họ Diêu à?”

Sau khi ra khỏi Hy Ninh cung, không biết tại sao, trong lòng ta có chút nặng nề. Nhưng vì báo thù, ta lại cảm thấy không hối hận. Ba hôm sau, nghe tin Cố Khanh Hằng xuất phát đi biên cương, ta cầu khẩn Hạ Hầu Tử Khâm cho ta đi tiễn huynh ấy. Ban đầu hắn không đồng ý, ta nài nỉ mãi, cuối cùng hắn đành nhượng bộ. Thay y phục, ta chỉ mang theo Tư Âm và hai thị vệ. Lúc xe ngựa chuẩn bị ra khỏi cánh cổng hoàng cung, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có người nói: “Hoàng hậu nương nương...”

Thoảng cả kinh, giọng nói này đương nhiên ta nhận ra, đó là Thiên Lục.

Lần này, sau khi hồi cung, ta chưa từng gặp nàng ta, không ngờ hôm nay nàng ta lại chủ động tới tìm ta. Ta kêu dừng xe, Tư Âm đỡ ta xuống xe, thấy Thiên Lục tiến lên, hành lễ với ta. “Tần thiếp tham kiến Hoàng hậu nương nương.” Về mặt nàng ta vẫn như xưa, không hề nhìn thấy chút lấy lòng nào.

Ta không nói, song nàng ta mở lời: “Bây giờ nương nương vui rồi chứ?”

Ta cười nhạt một tiếng. “Ngươi cảm thấy thế nào?”

Nàng ta cũng cười nhưng không trả lời, chỉ nói: “Tần thiếp biết nương nương đi đâu, chỉ mong người ấy cẩn thận mọi việc, có điều những lời này đương nhiên sẽ do nương nương dặn dò người ấy. Nếu nương nương có thời gian rảnh trở về Tang phủ, mong người nói với phụ thân, không cần lo lắng cho tần thiếp và tỷ tỷ.”

Ta cũng cười.

Có lẽ cha và phu nhân không biết chuyện của Thiên Phi, việc như vậy sẽ không được truyền ra ngoài, Thiên Lục muốn ta nói bọn họ đều bình yên.

Ta lạnh lùng cười một tiếng rồi xoay người.

Ta nói: “Tích Quý tần thực sự bằng lòng bầu bạn bên Thái hậu, rời xa thế tục chăng?”

Nàng ta không hề tiến lên, chỉ khẽ nói: “Không bằng lòng thì thế nào? Chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước, tan như bong bóng.”

Ta khẽ siết chặt, ta dừng bước nhưng vẫn không quay đầu, chỉ nói: “Lời đồn của Tang phủ năm đó, ha!”

Không ngờ nàng ta lại nói: “Tần thiếp xưa nay chưa từng tin vào điều này.”

Ta kinh ngạc, vẫn tưởng nàng ta sẽ nói nàng ta tin. Ha, ta cũng không tin.

Lại lên xe ngựa, buông rèm xe xuống ta mới nghe giọng truyền đến: “Nương nương, nương nương, sao người ở đây? Nô tỳ tìm người mãi, nương nương...” Giọng nói của Cúc Vận cuối cùng cũng biến mất theo vòng quay của bánh xe.

Có lẽ cùng biến mất có thân phận tỷ muội thực tế của ta và Thiên Lục...

Ra khỏi cung, đi tới Cổ phủ, ta thay trang phục bình thường, gia đình của Cổ phủ không biết thân phận của ta, chỉ bảo ta đợi để gã vào bẩm báo một tiếng.

Chẳng mấy chốc liền nhìn thấy Cổ Khanh Hằng vội vã đi ra, thấy ta, huynh ấy định hành lễ, ta vội ngăn huynh ấy lại, nói: “Được rồi, ở đây không phải trong cung, huynh còn quan tâm đến mấy nghi thức xã giao ấy làm gì?”

Nét mặt huynh ấy có chút bối rối, cười nói: “Bây giờ thân phận của muội đã khác, ta tưởng muội sẽ không đến.”

Ta vừa đi vào vừa nói: “Huynh muốn đi biên thùy mà không nói với muội một tiếng, sao muội có thể không đến?” Ta quay sang nhìn nam tử bên cạnh, nụ cười của huynh ấy vẫn dịu dàng như xưa. Ta lại nói tiếp: “Lần này ly biệt, không biết năm nào tháng nào mới có thể gặp lại.”

Huynh ấy đột nhiên im bặt, không nói gì.

Hai chúng ta đã băng qua tiền viện, ta mới nhớ ra đây là lần đầu tiên ta bước chân vào Cổ phủ.

Đột nhiên cảm thấy vô cùng cảm khái.

Dường như huynh ấy nhớ tới điều gì đó, nhíu mày nói với ta: “Tam Nhi, khi sắp xếp các di vật của cha, ta phát hiện ra một sổ thứ.”

Ta thoáng kinh ngạc, huynh ấy nghiêng người, dẫn ta vào.

Lúc mở cửa, ta đã biết đây chính là thư phòng của Cổ Dịch Vân. Huynh ấy bước lên, rút xuống một chiếc hộp từ trên giá sách, mở ra, ta nhìn thấy một nửa miếng ngọc bội bị vỡ ở trong đó, tua của nó bị cháy sém gần hết. Bên trên còn đặt mấy tờ giấy, trên đó viết chỉ chút chữ.

“Đây là...”

Ta ngược mắt nhìn Khanh Hằng, huynh ấy đã lấy đồ trong hộp ra, đưa cho ta. “Mặc dù bây giờ những thứ này đã không có tác dụng nhưng ta cảm thấy nên để uội biết. Liên quan tới người đó, y chính là tiên sinh của muội.”

Câu cuối cùng khiến ta bỗng dưng hoảng sợ.

Việc có liên quan tới Tô Mộ Hàn.

Ta run rẩy nhận lấy, trên trang giấy đầu tiên chỉ viết, chủ nhân của miếng ngọc bội này là Diêu Chấn Nguyên, bên dưới còn có chữ ký của người ghi chép khẩu cung, đồng ý. Trang sau nói năm năm trước, khi Đông cung hỏa hoạn, Diêu Chấn Nguyên không ở hoàng đô.

Trong lòng kinh hãi, khi ấy Diêu Chấn Nguyên là tướng trấn thủ hoàng đô, hẳn ta không có mặt, quá kỳ lạ. Hẳn không ở hoàng đô, sao ngọc bội có thể rút ở...

Ánh mắt chiếu vào chiếc tua bị cháy sém đó, hai tay bỗng siết chặt, ngọc bội được phát hiện ở Đông cung, đúng không?

Cho nên Hạ Hầu Tử Khâm mới nói, khi Đông cung hỏa hoạn, không ai cứu giúp.

Ta nghiêng rằng, Diêu gia!

Trong lòng rối ren vô cùng, cơn tức giận xộc lên đỉnh đầu, ta nhanh chóng xoay người. Cố Khanh Hằng vội đuổi theo, hỏi: “Muội đi đâu?”

“Diêu phủ.” Ta lạnh lùng trả lời.

Không mang theo bất cứ ai, chỉ có Cố Khanh Hằng đi cùng ta.

Gia đình của Diêu phủ không biết chúng ta, ta không nói gì, chỉ giao miếng ngọc bội trong tay cho gia đình. Chẳng mấy chốc liền thấy hắc chạy ra, nói với chúng ta: “Hai vị, mời vào!”

Trong tiền sảnh, từ xa ta đã trông thấy Diêu Hành Niên. Lão ta không biết ai đến. Lúc chúng ta tới gần, đồng tử lão mới co lại, vù một tiếng, lão nhảy khỏi ghế, chỉ vào ta, nói: “Sao lại là ngươi?”

Ta cười gằn một tiếng. “Sao? Lẽ nào trông thấy ngọc bội của lệnh lang, ngươi cho rằng hẳn ta mượn xác hoàn hồn

Về mặt lão ta biến sắc, ta lại nói: “Việc hay mà cha con các ngươi đã làm năm đó, trên đời này không có bức tường nào không có gió lửa, món nợ của các ngươi chắc chắn phải trả!” Cuối cùng ta đã biết, năm đó ở Thượng Lâm uyển, mũi tên bắn chuẩn xác không sai lệch của Thanh Dương, mũi tên bắn chết Diêu Chấn Nguyên cũng chất chứa bao nhiêu oán hận.

Là người của Diêu gia hại Tô Mộ Hàn!

Diêu Hành Niên bỗng tiến lên một bước, Cố Khanh Hằng cảnh giác kéo ta ra sau để bảo vệ, lão ta lạnh lùng nói: “Cái chết của Chấn Nguyên liên quan tới ngươi?”

Lời của lão ta khiến Cố Khanh Hằng chấn động. Ta chưa từng kể cho huynh ấy về việc này. Hít thật sâu, ta cười, nói với lão ta: “Đúng, ta cũng không thoát khỏi liên can. Ngươi là cha của hắn, tất nhiên sẽ hiểu sở thích của hắn. Sao nào, ngươi cảm thấy khuôn mặt của bản cung không đủ để quyến rũ, mê hoặc hắn à?” Nhớ lại con người thấy sắc động lòng của Diêu Chấn Nguyên, ta liền cảm thấy căm ghét!

Ánh mắt Cố Khanh Hằng lóe lên tia kinh ngạc, ta nói như vậy, huynh ấy ắt hẳn đã liên hệ được tất cả. Có điều giờ đây huynh ấy thức thời không nói gì.

Diêu Hành Niên giậm chân giận dữ. “Ngươi rốt cuộc là ai?”

Lão ta cảm thấy lạ lùng, ta là công chúa của Đại Tuyên, lúc sinh nhật Hạ Hầu Tử Khâm, ta còn chưa vào hoàng đô, sao có thể xuất hiện ở bãi săn của Thượng Lâm uyển?

Ta không đáp, chỉ nói: “Ngươi cho rằng Diêu Chấn Nguyên chết trong tay ai? Hôm nay ta nói cho ngươi biết, chính là Tuân Thái tử.”

Lão ta lùi lại một bước, cảm phẫn nói: “Không thể nào!”

“Có gì không thể chứ? Ta còn có thể vào bãi săn của Thượng Lâm uyển, hướng chi là y?” Thân phận của ta và thân phận của Tô Mộ Hàn khi đó, không cần thiết phải cho lão ta biết.

Diêu Hành Niên trợn mắt nhìn ta, đôi môi run rẩy.

Ta lạnh lùng nói: “Năm đó, có phải ngươi hạ lệnh phóng hỏa Đông cung không?”

Đồng tử lão ta co lại, lão ta hỏi ta: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

Ta là ai, lão ta không cần thiết phải biết.

Ta nhìn lão ta chăm chăm, hít sâu rồi nói: “Năm đó tiên đế băng hà, trong triều đã có thế lực mạnh nham vóc đầu dậy, người dứt khoát hại chết Thái tử, nhân cơ hội giúp Hạ Hầu gia nắm quyền, sau đó gả con gái mình cho Hạ Hầu gia, vọng tưởng rằng nàng ta sẽ sinh ra hoàng tử! Diêu Hành Niên, người cho rằng tất thấy những điều ngươi làm như áo tiên không thấy vết chỉ khâu, người có thể cao gối vô lo thật sao?” Lão ta định mở miệng, ta cướp lời trước: “Ha, ngươi lòng lang dạ sói, người khác cũng chưa chắc không đề phòng. Ngươi cho rằng vì sao Diêu Thục nghi bao năm như vậy chưa từng có hoàng tử? Ngươi cho rằng nàng ta khó lắm mới hoài thai, làm thế nào lại sảy thai?”

Lời đã nói rõ ràng như vậy, Diêu Hành Niên dù có ngu ngốc hơn nữa thì cũng phải nghe ra.

Đột nhiên lão ta nói: “Ngươi nói đủ nhiều rồi đấy, hôm nay đừng mong rời khỏi nơi này!” Nói xong, lão ta đột nhiên tấn công ta.

Cố Khanh Hằng nhanh chóng rút trường kiếm, đánh nhau với lão ta.

Ta ung dung lùi lại vài bước, Diêu Hành Niên tuy giỏi võ nhưng suy cho cùng cũng đã già. Khi Cố Khanh Hằng chế ngự được lão ta, lão ta vẫn gào thét đòi gặp Hoàng thượng và Thái hậu.

Ta lạnh lùng nhìn, vốn dĩ ta không muốn làm to chuyện này.

Gia đình của Diêu gia sợ hãi, không ai dám nói năng gì.

Lúc sắp tối, nghe nói Thái hậu sai người ban thưởng cho Diêu Hành Niên một hũ rượu, lão ta to gan đập vỡ hũ rượu, còn lớn tiếng nhục mạ, nói Hạ Hầu Tử Khâm qua cầu rút ván, nói lão ta có năng lực đưa hân ngồi lên ngai vị thì cũng có thể kéo hân xuống.

Khi nghe được tin này, ta đã hồi cung.

Vì những lời ta nói lúc ở Hy Ninh cung, Thái hậu chỉ muốn tìm lý do để trừng phạt lão ta, song không ngờ chính lão ta lại làm lớn chuyện.

Hạ Hầu Tử Khâm vô cùng giận dữ, hạ lệnh ban chết.

Nghe nói Diêu Thục nghi quỳ cả một ngày trước cửa Ngự thư phòng, Hạ Hầu Tử Khâm vẫn đóng cửa không gặp. Ta thông cảm với Diêu Thục nghi, nàng ta chắc chắn là vật hy sinh trong cuộc chiến tranh giành hoàng quyền này. Có điều sự thực như vậy, không ai thay đổi được. Giống như Tô Mộ Hàn, một khi y mất đi vị trí kế vị ngai vàng thì cái gì cũng khác.

Từ “thương tiếc” thật sự không phù hợp trong chốn quyền lực ngút trời này. Cuối cùng ta không trở lại Tang phủ, cái nơi được gọi là “nhà” ấy đối với ta mà nói, đi hay không đều chẳng có gì khác biệt.

Buổi sáng hôm Diêu Hành Niên chết, ta ngồi ngơ ngẩn bên cửa sổ, ngón tay chậm rãi lướt trên chiếc hộp Tô Mộ Hàn tặng ta, bất giác ngược mắt, đầm đìa rơi lệ.

Chắc bây giờ y đã tới Phong Sĩ. Y có Thanh Dương và Liêu Hứa chăm sóc, ta không cần phải lo lắng. Ta biết lựa chọn trở lại cố hương của Hoàng hậu Minh Vũ nhất định là ý của y. Y từng nói, cáo bệnh về quê, lưu luyến cố hương, nhưng đáng tiếc, ta không phải là cố hương của y...

Thực ra, từ rất lâu rồi, y đã muốn rời xa chốn thị phi, chỉ là lúc đó có quá nhiều thứ liên quan đến y.

Y muốn ta hứa với y phải sống thật tốt.

“Tiên sinh!”

Nước mắt cứ thế tuôn rơi, thánh thót rớt trên nắp hộp, tạo ra những âm thanh nho nhỏ, ta dường như lại trông thấy sau tấm rèm mờ mờ, thân hình gầy gò, yếu ớt đó...

“Hoàng thượng giá đáo...”

Bên ngoài, giọng nói quen thuộc của Lý công công vang lên. Ta vội đặt chiếc hộp xuống, ngược mắt nhìn, thấy bóng dáng màu vàng đã tiến vào. Ta bước lên, hành lễ với hân. “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

Hắn vội đỡ ta, nói: “Trẫm nói rồi, gặp trẫm thì không cần hành lễ, sao nàng không nhớ... Khóc à?” Hắn đột nhiên chuyển đề tài

Ta nhào vào lòng hắn, ôm chặt lấy hắn, nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng, hãy ôm thiếp!”

Hắn sững người, lập tức vòng tay ôm ta, cúi đầu hỏi: “Sao thế?”

Bỗng chốc không thốt nên lời, ta dựa vào vòng tay hắn, đột nhiên òa khóc nức nở.

Lần đầu tiên ta khóc thoải mái, thỏa thuê đến vậy.

Có duyên tiếc cũng không giữ nổi nữa rồi.

Có đau lòng cũng không còn cách nào.

Người ra đi cuối cùng đã đi. Tiên sinh của ta, đời này không bao giờ còn có thể gặp lại.

Nước mắt đè nén bao lâu, đến thời khắc này đều tuôn trào.

Ta khóc rất lâu, hắn chỉ lặng lẽ ôm ta, không nói một lời.

Khóc mệt rồi, hắn nhẹ nhàng bế ta lên, đi tới nhuỷ tháp, ôm ta ngồi xuống, nhìn ta đăm đăm, thở dài một tiếng. “Không ngờ nàng có thể khóc một cách bất lực như thế này vì hắn.”

Ta biết, Hạ Hầu Tử Khâm không tức giận, nếu giận, hắn sẽ không như vậy. Ta giơ tay lau nước mắt, thì thầm: “Tôi tận bây giờ, Hoàng thượng hà tất còn muốn ghen tuông vô vị như vậy?”

Song hắn chau mày, nghiêng răng nói: “Trẫm lúc nào cũng có thể ghen với hắn.”

Cõi lòng nhói đau, ta cũng hy vọng hắn lúc nào cũng có cơ hội như vậy, song đáng tiếc...

Hắn đưa tay ôm lấy mặt ta, nhìn chăm chú hồi lâu, sau đó nhú mày, nói: “Đừng khóc nữa, nàng khóc nhìn xấu lắm!”

Hắn nói ta xấu cũng chẳng phải lần đầu tiên nhưng không biết vì sao ta lại không tức giận. Đã khóc, ai còn quan tâm xấu hay không.

Nhìn một lát, ôm ta, khẽ nói: “Nàng ấy xuất gia rồi.”

Toàn thân chấn động, đương nhiên ta biết “nàng ấy” mà hắn nói là ai. Sau vụ ám sát, đây là lần đầu tiên hắn trực tiếp nhắc tới Dao Phi với ta. Không, bây giờ nên gọi nàng ta là Phát Hy chứ nhỉ?

Ta không đáp lời, hắn lại nói tiếp: “Ở Bắc Cương.”

Sau khi thuộc về bản đồ thiên triều thì Bắc Tề được gọi là Bắc Cương. Phát Hy lựa chọn trở về, ta nghĩ rằng nàng ta ít nhiều vẫn muốn nhớ tới Phát Dao chăng? Có lẽ năm đó, Phát Dao bước vào hậu cung Bắc Tề, không thể thiếu việc thêm mắm dặm muối của Phát Hy.

Ta cũng biết một chút chuyện của Thừa Diệp và Phát Dao, thật đáng thương cho đôi uyên ương xấu số...

Phát Hy giờ đây có muốn ăn năn hối cải cũng đã muộn.

Hắn ôm ta rất lâu mới nhẹ nhàng buông ra, cúi đầu nhìn ta, nói: “Ngày mai, Tấn Vương và Hiến Vương sẽ khởi hành về đất phong.”

Ta “vâng” một tiếng, lần đại hôn này của hắn, hai vị vương gia trở lại hoàng đô cũng là chuyện bình thường, bây giờ đại hôn đã xong, bọn họ tất nhiên phải sớm trở về.

Song hắn lại nói: “Trắc phi của Tấn Vương nói muốn gặp nàng. Nếu trẫm nhớ không nhầm, nàng ta vốn là cung tỳ của nàng.”

Lời của hắn khiến ta thất kinh, Văn Lương!

Ta ngược mắt nhìn hắn, Văn Lương đột nhiên muốn gặp ta làm gì? Lần này, Tấn Vương lại mang nàng ta theo ư?

“Nàng ta đâu?” Ta hỏi.

Hạ Hầu Tử Khâm nói: “Đang ở bên ngoài, nếu nàng muốn gặp thì truyền nàng ta vào.”

Ta kinh ngạc nhìn Hạ Hầu Tử Khâm, hần bỗng đứng dậy, nói: “Trẫm hơi mệt, trẫm vào trong nghỉ ngơi trước.” Nói xong, hần liền đi thẳng vào trong.

Ta hít sâu một hơi, ngồi rất trên nhuyển thác, cuối cùng gọi Tư Âm.

Tư Âm tiến vào, nhỏ giọng hỏi: “Nương nương muốn mời Văn phu nhân vào nói chuyện à?”

Ta mấp máy môi song lắc đầu. “Không cần nữa, mời nàng ta quay về đi!” Nàng ta còn dám đến gặp ta thì đáng lẽ trước đây đã phải cho ta biết Phương Hàm biết trên mặt ta bôi thuốc nước, mà nàng ta cũng biết.

Ta nhắm mắt lại, chỉ bằng không gặp.

Những thứ phù phiếm trong quá khứ đều đã trôi qua, ta bây giờ là một sự khởi đầu hoàn toàn mới mẻ.

Ta biết, lần này Văn Lương đi theo Tấn Vương là vì muốn gặp ta, nhưng ta cảm thấy giữa bọn ta đã chẳng còn gì để nói. Nàng ta là người của Phương Hàm, bây giờ dám tới gặp ta, không sợ ta giết ư?

Ha, khoe môi nhếch lên.

Có lẽ có lúc ta cũng là kẻ có lòng trắc ẩn, không nở xuống tay. Cái chết của Phương Hàm, một là bởi nàng ta tưởng Thanh Dương đã chết, hai là vì nhiệm vụ của nàng ta đã thất bại. Khi đó, ta lừa nàng ta là Thanh Dương đã chết bởi vì ta phẫn nộ với tất cả những hành động của nàng ta, căm ghét nàng ta khiến Hạ Hầu Tử Khâm chịu bao nhiêu cực khổ, nhưng nếu biết nàng ta sẽ tìm đến cái chết, ta sẽ không nhẫn tâm đầu nhĩ?

Hít thật sâu, hôm nay ta đã suy nghĩ quá nhiều rồi. Ta vừa định đứng dậy thì thấy Tường Thụy từ ngoài tiến vào, trong tay bưng một món đồ. Ta hơi nhíu mày, y đã bước lên, đặt đồ trong tay xuống, cười nói: “Nương nương, Lý công công nói đây là tổ yến Hoàng thượng đặc biệt dặn dò Ngự thiện phòng chuẩn bị cho nương nương.”

Ta ngẩng người, quay đầu nhìn vào phòng trong.

Lúc lui ra, Tường Thụy đột nhiên dừng bước, ngoái đầu nhìn ta, nói nhỏ: “Nương nương, nô tài luôn cảm thấy người thật sự rất giống...” Y chợt im bặt.

Ta hỏi: “Giống cái gì?”

Y luống cuống lắc đầu, trả lời quanh co: “Nô tài đáng chết, nô tài lảm nhảm rồi!” Nói xong, y vội vã

Ta ngẩng người, đột nhiên khẽ bật cười.

Ăn xong tổ yến, ta bước vào phòng trong. Hần mặc đồ ngủ, nằm yên lặng trên giường, ta tiến lên, cũng không thấy hần động dậy, tưởng hần đã ngủ, ta giơ tay định đắp chăn cho hần nhưng hần bỗng túm lấy tay ta. Ta cả kinh song hần vẫn không mở mắt, chỉ thì thầm: “A Tử, qua ngủ cùng trẫm!”

Ta lên giường, hần trở mình, giơ tay ôm lấy ta, giam ta bằng vòng tay hần, cảm hần khẽ đặt trên trán ta. Hần không hỏi một lời về lý do ta không gặp Văn Lương.

Kỳ thực, dựa vào trí tuệ của hần, chắc không khó đoán ra quan hệ giữa Văn Lương và Phương Hàm. Như vậy, hần không thể không biết trong việc hạ độc hần, có lẽ Văn Lương cũng có phần. Bây giờ Văn Lương là trắc phi của Tấn Vương, Hạ Hầu Tử Khâm không thể không suy nghĩ về điểm này. Một khi Thái hậu biết, bà nhất định sẽ không tha cho Văn Lương, lúc đấy thể diện của Tấn Vương sẽ mất sạch.

Ta hít một hơi, việc này cứ để nó trôi qua đi.

“Sao nàng không ngủ?” Đột nhiên hần khẽ hỏi.

Ta ngẩng người, hần lại nói: “Giờ nàng có thai rồi, phải nghỉ ngơi nhiều. Trẫm hiếm khi có thời gian rảnh ở cạnh nàng, nàng thì giỏi rồi, chẳng nề mặt trẫm tí nào.”

Ta cười, nói: “Hoàng thượng vừa chuẩn bị tổ yến, vừa tới ngủ cùng khiến thiếp cảm thấy không thoải mái.” Thực ra, có thai rồi vẫn giống như trước kia, có điều hần quá lo lắng. Song hần nhíu mày, nói: “Hôm qua

trầm với nhị độ và tam độ uống rượu ngắm trăng cả tối, bây giờ đang rất buồn ngủ. Nếu nàng không ngủ, trầm vẫn có thể thức cùng nàng, nhưng trầm không ngủ thì mệt lắm!”

Ta buồn cười, nhìn hần, mấy ngày nay hần bận xử lý chuyện của Diêu Hành Niên, nào có thời gian uống rượu, ngắm trăng cùng hai vị vương gia? Hần nói vậy chẳng qua muốn ép ta ngủ mà thôi.

Vươn tay xoa má hần, ta thì thầm: “Thiếp biết rồi, Hoàng thượng mau ngủ đi!”

Song hần bỗng mở mắt, nhìn ta chằm chằm khiến ta cảm thấy có chút bối rối. Hần chau mày, nói: “Trầm thấy nàchưa ngủ.”

Bây giờ ta mới chợt hiểu ra. Ta bất đắc dĩ nhắm mắt, không nhìn được, muốn phì cười. Cuối cùng hần cũng cười một tiếng, hai cánh tay đang ôm ta càng siết chặt. Ta nhắm mắt, một lát sau, cơn buồn ngủ ập đến. Cũng chẳng rõ đã ngủ được bao lâu, lúc tỉnh dậy, quả nhiên hần vẫn nằm bên. Ta hơi ngạc nhiên, hần chỉ mở mắt nhìn ta như vậy.

Ta cắn môi, hỏi: “Hoàng thượng nhìn thiếp làm gì?”

Hần thu lại nụ cười, vẻ không vui, nói: “Thật nhỏ nhen, trầm chỉ nhìn có một cái.”

Ta mím môi cười, không muốn để ý đến hần. Những ngày này, hần càng ngày càng trẻ con, xử lý xong sự vụ của tiền triều, liền tới bám dính lấy ta.

Hần lại ghé sát ta, thở dài một tiếng rồi nói: “Nàng có biết những ngày nàng đi Đại Tuyên, trầm một mình cực khổ biết nhường nào không?” Lòng mày hần chau lại, giọng nói cũng đầy vẻ tức giận.

Trong lòng chấn động, ta cúi đầu, nói: “Hoàng thượng chưa từng hỏi việc thiếp không chọn người mà quay sang Hoàng đế Đại Tuyên.”

Hần vươn tay ra bao bọc lấy bàn tay ta, đôi môi mềm mại chạm vào trán ta, khẽ khàng cất lời: “Khoảnh khắc trầm quyết định yêu nàng thì đã nói với bản thân mình, có chết cũng không chất vấn.”

Một câu nói khiến nước mắt ta đột nhiên trào khỏi khóe mắt.

Chết cũng không chất vấn.

Cho nên xưa nay hần không hề nghi ngờ điều gì, cho dù ta và Tô Mộ Hàn ở bên nhau, hần cũng chỉ ghen tuông, tức giận, khó chịu nhưng trước sau vẫn luôn tin tưởng ta.

“Hoàng thượng...” Ta nghẹn ngào gọi hần.

Hần bỗng dừng chau mày, nghiêng rằng nói: “Không được khóc, thấy nàng khóc, nơi này của trầm đau lắm!” Ngón tay thon dài của hần chỉ vào trái tim mình.

Ta phì cười thành tiếng, ta còn tưởng hần muốn nói, không được khóc, ta khóc rất xấu

Hoàng đế Đại Tuyên nói đúng, hoàng gia cũng có chân tình.

Một nam tử đáng để ta yêu sâu sắc như vậy, ta còn có gì không thể bao dung hần chứ?

Tam cung lục viện chẳng phải là điều hần muốn, nhưng làm một vị đế vương, hần không thể tránh khỏi. Nếu vì điều này mà ta không yêu, như vậy đế vương trong khắp thiên hạ chẳng phải đều rất thảm thương ư?

Không ai không khát vọng chân tình.

Vì ta, đến mạng sống, hần có thể không cần, thậm chí khi tính mạng như ngàn cân treo sợi tóc, hần vẫn có thể trăm phương ngàn kế rải sẵn con đường sau này cho ta, Tang Tử à, người còn cầu điều gì nữa?

Hần nhìn ta, đột nhiên nói: “Đau quá!”, ta mới phát hiện, nước mắt mình vẫn không ngừng rơi.

Vừa khóc vừa cười, ta nói: “Hoàng thượng đau thật không?”

Hần trừng mắt lườm ta, sau đó ghé sát đầu lại. “Đau chết đi được, nàng còn không dừng lại?”

Ta hôn lên mặt hần, mắng: “Hoàng thượng, người thật vô lại!”

Hắn cọ cọ người ta, đắc ý nói: “Nếu nàng nõ thì để trẫm đau tới chết đi!”

Ta cắn môi, không nói gì, hắn kéo tay ta, dán lên lồng ngực hắn, nhũu mày nói: “Nàng không thương trẫm, trẫm...” Đột nhiên nét mặt hắn thay đổi, hắn gục đầu xuống.

Ta cả kinh, vội đỡ hắn, nói: “Hoàng thượng sao thế?”

Bấy giờ hắn mới cười hi hi, ngược mắt nhìn ta, cười nói: “Không sao, xem xem rốt cuộc nàng có thương trẫm hay không.”

Ta giận dữ lườm hắn, lớn thế này rồi mà còn chơi cái trò đó!

Hắn dường như rất vui vẻ, lại dính sát vào ta, hơi thở phả ra ấm áp, chỉ l hắn trở người, giơ tay kéo ta rồi nói: “Trẫm đói rồi, ăn cùng trẫm nào!”

Ta kinh ngạc, hắn thế này là muốn nuôi ta thành cái gì?

Điểm tâm được mang lên song hắn ăn rất ít, nhất quyết ép ta ăn. Đối diện với hắn, ta vừa tức vừa buồn cười. Cảm giác như vậy được gọi là hạnh phúc nhỉ?

Hóa ra, đây chính là cách hắn yêu người khác, đây chính là đứa con mà hắn mong chờ.

Hôm sau, hai vị vương gia chia tay, trở về đất phong. Ta và Hạ Hầu Tử Khâm nắm tay nhau đứng trên lầu cổng thành cao vút, cuối cùng ta đã có thể trông thấy Văn Lương. Nàng ta đi bên cạnh Tấn Vương, ngược mắt nhìn ta.

Khoảng cách quá xa, ta hoàn toàn không nhìn rõ nét mặt của nàng ta nhưng dường như ta có thể trông thấy giọt lệ trong mắt Văn Lương.

Ta hơi nghiêng mặt đi, đột nhiên hắn cúi đầu nhìn ta, quần chặt chiếc áo lông trên người ta, ôm ta, hỏi nhỏ: “Lạnh không?”

Ta cười, lắc đầu. “Hoàng thượng đang ở bên cạnh, sao thiếp có thể cảm thấy lạnh được?”

Hắn khẽ cười, giơ tay véo mũi ta, nói: “Trẫm phát hiện càng ngày nàng càng biết nịnh.”

Ta nhìn hắn, nhũu mày nói: “Vậy rốt cuộc Hoàng thượng thích nghe hay không thích nghe?”

Hắn khẽ “hừ” một tiếng. “Trẫm không phải hôn quân.”

Ta nắm tay hắn, ánh mắt nhìn về phía xa, nhỏ nhẹ nói: “Hoàng thượng là hôn quân, hiếm khi hồ đồ.”

Bằng không, sao hắn có thể tha cho Văn Lương? Mặc dù Văn Lương chỉ là một nữ tử yếu ớt, không thể nào tạo ra bất cứ sự uy hiếp nào cho hắn, thế nhưng với tính cách trước kia của hắn, hắn sẽ không buông tha cho bất kỳ người nào dám động tay động chân ngay trước mặt hắn.

Giọng nói đầy vẻ nghiêng răng nghiêng lợi của hắn vang lên bên tai ta: “Hỗn xược...”

Ta khẽ cười, hỗn xược, hắn còn có thể làm gì?

Quân đội của hai vị vương gia càng đi càng xa.

Lý công công tiến lên, nói: “Hoàng thượng, nường nường, nơi này gió lớn, mau hồi cung thôi!”

Hắn “ừ” một tiếng, ôm ta đi xuống. Hai người lên ngự giá, ta dựa vào người hắn, ngược mắt nhìn hắn, thì thầm: “Hoàng thượng, hôm nay đã ra khỏi cung thì cho phép thiếp đến một nơi nhé!”

Hắn nhũu mày nhìn ta, nhanh chóng trả lời: “Được!”

Hắn chỉ nói một từ, thậm chí không hỏi ta đi đâu.

Phía tây của Tang phủ có một ngôi mộ, chính là mộ của mẹ đẻ ta. Bà đã chết từ hồi ta còn rất nhỏ, ký ức của ta về bà rất ít ỏi. Khi đó, thậm chí ta rất hận bà, không muốn nhớ đến những điều tốt đẹp của bà.

Chính Tô Mộ Hàn đã khiến ta thay đổi cách nhìn về bà. Lúc xuống ngự giá, ngự tiền thị vệ định đi theo nhưng Hạ Hầu Tử Khâm ngăn lại. Hắn nắm tay ta tiến lên, nơi này xưa nay không hề có ai đến. Trên mộ cỏ hoang mọc đầy.

Ta buông tay hẳn ra, bước lên, giơ tay nhỏ từng ngọn cỏ bên trên.

Ta cười, nói: “Mẹ, con gái bất hiếu, bao nhiêu năm như vậy mà chưa từng tới đây. Xin mẹ đừng lo lắng, con gái bây giờ sống rất tốt. Còn có...” Dừng giây lát, ta lại nói: “Cha cũng sống rất tốt.”

Ta hận cha ta, nhưng ta không thể xem thường sự thật là mẹ ta đã thật sự yêu ông ấy.

Tình yêu có những khi bất chấp lý lẽ như vậy, không phải sao?

Có thể kẻ mà ai ai cũng lên án nhưng trong mắt mọi một người nào đó lại là tốt nhất. Có một số người không rõ có điểm nào tốt nhưng không ai có thể thay thế nổi.

Người phía sau ta chỉ lẳng lặng đứng, không t

Ta quỳ trước mộ mẹ, trịnh trọng dập đầu ba cái. Cảm ơn bà đã sinh ra ta, cảm ơn bà đã ban cho ta cái tên Tang Tử này, cảm ơn bà đã cho ta cơ hội gặp gỡ hẳn...

Ta vừa phát hiện, hóa ra mẫu thân đã đưa đến cho ta nhiều thứ như vậy.

Bổng Hạ Hầu Tử Khâm lạnh lùng nói: “Ai?”

Ta giật mình kinh ngạc, quay đầu nhìn, thấy một bóng người ẩn nấp cách đó không xa. Hạ Hầu Tử Khâm cảnh giác kéo ta đứng dậy, chắn phía trước ta, lại nghiêm giọng nói: “Còn không ra?”

Người đó cuối cùng chậm chạp bước ra.

Lúc nhìn rõ, mới sững sốt, cha!

Ông nhìn thấy chúng ta, nét mặt biến sắc, vội loạng choạng tiến lên, quỳ xuống nói: “Thảo dân tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương! Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Ta cau mày, sao đột nhiên ông ấy có thể xuất hiện ở đây?

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ta một cái, lạnh giọng nói: “To gan, ai cho phép ngươi tới đây?”

Cha run lấy bẫy, mãi sau mới thốt nổi: “Bẩm... bẩm Hoàng thượng, thảo dân nghe nói Hoàng thượng đến... đến phần mộ chính của Tang gia, cho nên thảo dân mới tới xem xem.”

Ta nức cười nhìn ông ấy, nơi này từ khi nào đã trở thành phần mộ chính của Tang gia? Ta không hề biết đấy!

Hạ Hầu Tử Khâm nhìn ông ấy, cất lời: “Hử? Ngươi nhìn thấy gì rồi?”

Cha hiển nhiên giật mình, vội nói: “Thảo dân... thảo dân không nhìn thấy gì... không nghe thấy gì.” Lúc nói những lời này, ông cả gan nhìn ta một cái, song trong chớp mắt ngẩn ngui lại nhanh chóng cúi đầu.

Ắt hẳn ông đã nghe thấy hết những lời ta vừa nói

Đến đây gọi mẹ, ngoài Tang Tử ra, không thể có người nào khác. Cho dù ông ấy thà chết không tin cũng không được. Rất nhiều chuyện, ông ấy không thể nào giải thích nổi.

Ví dụ như gương mặt của ta.

Ví dụ như làm thế nào ta từ Đan Phi trở thành Hoàng hậu.

Ví dụ như Hoàng hậu rõ ràng là công chúa Đại Tuyên.

...

Rất nhiều chuyện ông ấy không hiểu nhưng ta biết, có một điểm duy nhất mà ông ấy hiểu, ta đích thực là con gái của ông ấy, Tang Tử.

Chỉ qua ánh mắt ông ấy nhìn ta ban nãy là biết.

Có lẽ việc ông ấy xuất hiện ở nơi này ắt hẳn không thiếu công lao của phu nhân. Hoàng thượng bãi giá tới, rất nhiều người biết hướng đi của Hoàng thượng. Cha chắc đã nghe phu nhân xui khiến, tới xem Hoàng thượng và Hoàng hậu đến làm gì.

Hạ Hầu Tử Khâm khẽ cười một tiếng rồi nói: “Không thấy, không nghe được gì? Rất tốt, Tang Quân!”

Cha ta bâng hoàng kinh ngạc, có lẽ ông ấy không ngờ Hạ Hầu Tử Khâm vẫn còn nhớ tên ông ấy. Ông ấy dập đầu sát đất, cơ thể run bần bật nhưng không thốt nổi một câu.

Đột nhiên Hạ Hầu Tử Khâm giơ tay về phía ta. “Hồi cung, hoàng hậu của trẫm!”

Ta đưa tay ra, đặt vào lòng bàn tay của hắn, hắn nắm chặt, xoay người bước đi.

Ta không khỏi ngoái đầu nhìn cha, phải chăng câu nói: “Hoàng hậu của trẫm” ban nãy của Hạ Hầu Tử Khâm đã khiến cha hồi hận đến mức tím tái ruột gan?

Nha đầu hoang dã mà ông ấy cho rằng không xứng làm tiểu thư Tang phủ bây giờ đã là Hoàng hậu của thiên triều.

Đứa trẻ mà ông ấy cho rằng không xứng làm con gái của ô giờ đây lại có ngôi vị ở tít trên cao.

Thời khắc này, cảm giác trong lòng không phải kích động mà là xót xa.

Người bên cạnh đột nhiên lên tiếng: “Về lý mà nói, cha ruột của Hoàng hậu, dù thế nào trẫm cũng phải sắp xếp một chức quan nhỏ cho ông ấy. Nhưng đáng tiếc, con gái của người bây giờ đã không phải là con gái của người, mà là công chúa của Đại Tuyên.”

Ta khẽ cười một tiếng, không nói gì.

Cho người như cha ta một chức quan cón con, cha ta có thể gánh vác được không vẫn còn là một vấn đề. Thực ra như bây giờ cũng là rất tốt rồi.

Khi ngự giá đi khỏi ngõ Trường Đạt, ta không tìm được, vén rèm lên, nhìn chăm chú con ngõ nhỏ, sâu hun hút ấy. Hắn không kêu dừng ngự giá, chỉ nói nhỏ: “Đổng hoang tàn đó đã dọn dẹp rồi.”

Ta kinh ngạc, quay sang nhìn hắn, hắn quả thật cái gì cũng biết.

Có điều, dọn dẹp sạch rồi thì thế nào?

Căn phòng nhỏ trong đêm mưa ấy, bóng dáng sau tấm rèm mỏng ấy, giọng nói khàn khàn ấy, hơi thở mỏng manh ấy...

Tô Mộ Hàn đã ở trong trái tim ta.

“Muốn xuống không?” Hắn nhỏ giọng hỏi.

Ta khẽ cười một tiếng, lắc đầu, nói: “Không cần đâu, Hoàng thượng, chúng ta hồi cung!”

Ánh mắt hắn nhìn ta dịu dàng như nước.

Vươn tay nắm lấy tay ta, hơi siết chặt, hắn thở dài. “Trẫm hiểu tâm trạng của nàng.”

“Hoàng thượng!” Ta đưa tay che miệng hắn, nhẹ nhàng lên tiếng. “Hoàng thượng không cần nói gì.”

Nếu có thể, hắn sẽ bỏ qua cho Tô Mộ Hàn, ta biết, thế nhưng mũi tên ấy, hắn cũng

Đúng thế, chẳng ai ngờ.

Song hắn đẩy tay ta ra, nhỏ giọng nói: “Khi đó, hắn thả nàng từ quân doanh của Nam Chiếu, chính là muốn trẫm tha cho tính mạng của Hoàng hậu Nguyên Trinh, trẫm đã đồng ý nhưng trẫm lại nuốt lời.”

Hắn muốn nói đến chuyện sau đó hắn giao Hoàng hậu Nguyên Trinh cho Hoàng đế Đại Tuyên?

Ta lắc đầu, thực ra ta không trách hắn việc này.

Hắn lại nói: “Mẫu hậu muốn chết phải thấy người, sống phải thấy xác. Hoàng hậu Nguyên Trinh ở trong tay trẫm, chỉ bằng giao cho Hoàng đế Đại Tuyên, đổi lấy tự do cho hắn.”

Trong lòng cả kinh, ta ngược mắt nhìn hắc song hắc khẽ cười một tiếng, khép mắt, ôm lấy ta dựa vào tấm nệm êm.

Nhớ tới lời nói của Liêu Hứa, thân phận của Tô Mộ Hàn, chết rồi bọn họ cũng không được mang đi, thế nhưng Hoàng đế Đại Tuyên nhân từ, đã đồng ý. Hóa ra ta không biết, đây lại là ý của Hạ Hầu Tử Khâm.

Hắn thật sự rất hiểu lòng ta, cái gì cũng hiểu.

Ta cảm động, nhoẽn môi cười.

Có phu quân như vậy, ta còn cầu mong điều gì nữa?

Bên ngoài tuyết bắt đầu rơi.

Lúc tới hoàng cung, Lý công công vén rèm, bên ngoài, đám người hầu đã chờ sẵn. Hắn dắt tay ta xuống, tuyết bay trắng xóa ngợp trời. Ta đưa tay, những bông tuyết lạnh buốt rơi xuống lòng bàn tay phút chốc liền tan hết.

Hắn ôm ta, khẽ cười, nói: “Còn nhớ hôm đó, nàng lừa trẫm nói mình yếu ớt, không chịu nổi một giọt mưa, đến bông tuyết nhỏ xíu như vậy cũng không chịu được.”

Ta cũng cười. “Từ yếu ớt là Hoàng thượng dùng chứ!”

Hắn nhìn ta, mãi sau mới lên tiếng: “nàng chính tay đánh bại đại quân của Bắc Tề, trẫm chấn động vô cùng. Có lẽ, trẫm phải cảm ơn hắn vì hắn đã để lại cho trẫm thứ quý giá như vậy.”

Hắn đưa tay ra, nắm lấy tay ta, nước do tuyết tan lạnh buốt trong lòng bàn tay ta cũng dần trở nên ấm áp. Ta mỉm cười, hắn nói Tô Mộ Hàn để ta lại cho hắn, nhưng những thứ Tô Mộ Hàn để lại cho ta há một, hai câu có thể nói rõ?

Y đã dùng tính mạng của mình để tác thành cho ta và Hạ Hầu Tử Khâm, thành toàn cho giang sơn của Hạ Hầu gia.

Ta ngược mắt, nhìn dung nhan cương nghị của nam tử trước mặt, nhỏ giọng hỏi hắn: “Khi đó, tiên sinh cũng thường tới vương phủ Hạ Hầu ư?”

Hắn hơi sững người, ta tưởng hắn sẽ không trả lời nhưng không ngờ một lúc sau, hắn lại lên tiếng: “Hiếm khi đến, trẫm và hắn tuy là biểu huynh đệ nhưng chẳng qua chỉ là hữu danh vô thực. Hắn là hoàng tộc, sao có thể qua lại gần gũi với người khác? Trẫm nhớ trước khi nàng ấy được gả tới Bắc Tề, trùng hợp vào đúng sinh nhật của nàng ấy, hắn mới tới có một lần.”

Ta im lặng, cũng là lần ấy, Dụ Thái phi đã nhìn thấy y.

Đúng thế, Dụ Thái phi khi đó đã bị điên.

Ta khẽ hít một hơi, người của hoàng tộc, không gần gũi với người khác. Tiên sinh của ta đời này đều cô độc như vậy.

Hắn lại ôm lấy ta, thì thầm: “Hồi cung thôi, bên ngoài lạnh thật!”

“Vâng!” Ta trả lời, bước chân nhanh hơn.

Ngược mắt nhìn những bông hoa tuyết, khóe môi nhoẽn miệng cười.

Cho tới rất nhiều năm sau này, ta vẫn có thể nhớ tới lúc hắn đến thiên triều với thân phận Hàn Vương, ở trong sơn sông một đêm, sấm sét. Y nhòm người dậy, khẽ cười nói với ta: “Qua đây!”

Nghĩ tới, ta liền cảm thấy hạnh phúc.

Năm nay, tuyết rơi liên tục, đã một tháng rồi mà vẫn còn rơi.

Thi thoảng ta nhớ tới màn múa kiếm của Diêu Thục phi vào Giao thừa năm ấy, cả câu nói: “Tuyết rơi báo hiệu một năm tốt lành” của nàng ta.

Nguyên Quang năm thứ tư, đối với thiên triều thật sự là một năm tốt lành.

Tất cả loạn trong giấc ngoài đều được xử lý.

Bắc Tề, Nam Chiếu đã thuộc vào lãnh thổ của thiên triều. Nhìn khắp thiên hạ, đã không còn đế quốc nào có thể sánh với thiên triều.

Từ đó Thái hậu thường xuyên ở Hy Ninh cung, không còn can dự vào chuyện trong hậu cung. Bà còn hủy bỏ việc các phi tần qua Hy Ninh cung thỉnh an, bà nói bà thích thanh tịnh, không muốn ồn ã.

Thần Cảnh luôn ở cạnh bà, ta không quên bên bà còn có Thiên Lục. Thần Cảnh là cháu ruột của nàng ta, nàng ta chắc chắn sẽ chăm sóc nó.

Tháng Ba năm Nguyên Quang thứ năm, bên Lăng Lạc cư truyền tin An Uyển nghi sắp sinh, còn nói sinh khó.

Lúc ta tới, thấy Thái hậu đã lo lắng đợi bên ngoài. Ta đi lên hành lễ với bà, bà nhú mày nói: “Sao Hoàng hậu đến?”

Ta bèn trả lời: “Biết mẫu hậu lo lắng nên thần thiếp qua xem sao, mẫu hậu nên về thiên điện nghỉ ngơi một chút đi, sẽ không sao đâu. Thần thiếp cũng đã dặn dò bên dưới, vạn bất đắc dĩ cũng phải bảo vệ đứa bé.” Ta nói xong, không khỏi ngoái đầu nhìn vào trong, hai tay siết chặt.

Thái hậu gật đầu, ta gọi Thiển Nhi đỡ bà về.

Tư Âm tiến lên, khoác áo choàng ngoài lên người ta, thì thầm: “Nương nương, cũng tới thiên điện đợi đi, ở đây gió lớn.”

Ta lắc đầu, không cần đợi ta đã biết kết quả rồi, không phải sao?

Giờ Thìn, đứa trẻ chào đời

Cung tỳ chạy tới báo tin vui, nói là một vị công chúa. Ta tủm tỉm cười, lập tức có người ôm công chúa tới cho Thái hậu xem.

Một lát sau, bên trong có cung tỳ hét lớn: “Không hay rồi! Không hay rồi! Uyển nghi tiểu chủ bị băng huyết!”

Thái hậu sợ hãi lao từ thiên điện ra, ta vội ngăn bà, nói nhỏ: “Mẫu hậu không cần đi, thần thiếp sẽ tìm người giải quyết ổn thỏa.” Vừa nói xong thì nghe thấy công chúa “oa” một tiếng rồi òa khóc nức nở.

Thái hậu ngoái đầu, nhìn nhũ mẫu, nghiêm giọng nói: “Còn không mau bế công chúa lui xuống!”

“Vâng, vâng!” Nhũ mẫu trả lời, cẩn thận ôm công chúa ra ngoài.

Nửa canh giờ sau, Dư thái y đi ra, quỳ xuống trước mặt Thái hậu và ta, trán nhễ nhại mồ hôi. Hắn chỉ cúi đầu, nói: “Thái hậu, nương nương, thần đã cố gắng hết sức. Uyển nghi tiểu chủ đã ra đi.”

Thái hậu loạng choạng lùi lại một bước, ta vội đỡ bà, khẽ gọi: “Mẫu hậu...”

Bà nhìn ta, khép mi, giơ tay ra hiệu cho chúng ta đừng lên tiếng, bà nói: “Ai gia biết rồi.”

Ta gọi người đưa Thái hậu hồi cung.

Cúi đầu nhìn Dư thái y đang quỳ dưới đất, chân chùi giấy lát, ta vẫn không nói gì. Vịn vào tay Tư Âm tiến lên, vòng qua người đó, ta đi thẳng vào phòng trong. Các cung tỳ bên trong vội vàng vàng ra vào. Vừa tiến vào, ta liền ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc xộc ra ngoài.

Các cung tỳ thấy ta vào, vội hành lễ.

Có ma ma tiến lên, ngăn ta, nói: “Ôi chao, Hoàng hậu nương nương, nơi này không sạch sẽ, người nên mau ra ngoài.”

Ta khẽ cười một tiếng, cất lời: “Không sạch sẽ cũng chỉ có lần này, bản cung tới tiễn An Uyển nghi.” Nói xong, không nhìn bà ta, ta tiến thẳng lên. Ma ma nghe ta nói vậy cũng không dám ngăn cản, biết điều lui sang một

Nữ tử đang nằm trên giường mặt mũi trắng bệch, chân ga phía dưới nhuộm thành màu đỏ chói mắt.

Ta bước lên, lẳng lặng nhìn nàng ta, Tư Âm đứng cạnh nhỏ giọng nói: “Nương nương, An Uyển nghi đã đi rồi.”

Đi rồi.

Đến hơi thở cũng không còn.

Ánh mắt chăm chú nhìn nàng ta, ta nói: “Công chúa rất xinh đẹp, con bé là huyết mạch của Hoàng thượng, sau này thân phận vô cùng tôn quý. An Uyển nghi, bản cung ngưỡng mộ người.”

Tư Âm nhìn ta với vẻ khó hiểu, ta khẽ cười, vịn lên tay nàng ta, xoay người đi ra.

Dư thái y thấy ta ra ngoài, vội nghiêng người sang một bên. Lúc đi qua hắt, bước chân ta hơi chậm lại, chỉ trong nháy mắt, ta lại đi thẳng ra ngoài.

Ta không thể không bội phục hắt, hắt quả thật đã chuẩn bị xong tất cả, chỉ đợi cơ hội này.

“Nương nương!” Hắt gọi ta từ phía sau, ta dừng người, nghe giọng nói của hắt truyền đến. “Thần tạ ơn nương nương!”

Ta im lặng không đáp, cũng không dừng bước. Tư Âm ngược nhìn ta, nhỏ giọng hỏi: “Nương nương, vì sao Dư đại nhân phải tạ ơn người?”

Ta cười nói. “Tạ ơn bản cung không làm gì.”

Tư Âm càng không hiểu, chân mày hơi cau lại nhìn ta nhưng không nói gì nữa.

Trên đường trở về, ta không ngồi loan kiệu, cùng Tư Âm chậm rãi đi bộ về. Trước mặt, nhìn thấy Quyển Nhi ôm trong lòng thứ gì đó vội vã đi tới. Nàng ta nhìn thấy ta, vội hành lễ. “Nô tỳ thỉnh an Hoàng hậu nương nương.”

Ta gật đầu, nhìn thấy trong lòng nàng ta là một cái lư hương. Ta nhớ ra, lư hương trong phòng Diêu Thục nghi. Xem ra Thái hậu muốn Quyển Nhi hủy cái lư hương này đi. Bây giờ Diêu gia đã sụp đổ, những cách thức dùng để phòng bị Diêu Thục nghi trước đây đã không còn nữa.

Ba ngày sau, An Uyển nghi được đại táng về vang với nghi thức của Đức phi.

Lúc đội ngũ đưa tang đi ra, ta không đi tiễn.

Ta thật sự ngưỡng mộ nàng ấy, ra khỏi cung, bên ngoài lại là một mảnh trời tự do. Thế nhưng ta không muốn ra ngoài, bởi lẽ đối với ta, nơi nào có hắt, nơi đó mới là nhà của ta.

Bên ngoài chẳng chỗ nào có hắt.

Giang sơn xã tắc không thể tách khỏi hắt, ta cũng vậy.

Chạng vạng tối, hắt tới Phụng Hy cung. Hắt không bái giá, chỉ đi cùng Lý công công tới. Đám cung nhân của Phụng Hy cung vội quỳ xuống nghênh giá, hắt không nói một lời, đi thẳng vào trong.

Ta đứng dậy, nét mặt hắt có vẻ khó coi, ta gọi hắt song hắt không đáp, bước vào trong, ngồi xuống mép giường. Ta cả kinh, chẳng lẽ hắt đã biết về việc kia?

Ha, nếu thật như vậy, với tính khí của hắt, sẽ âm ỉ náo loạn ấy chứ, suy cho cùng, việc này là ta đã ném thể diện của hắt đi.

Cho dù thế nào, An Uyển nghi cũng là nữ nhân của hắt. Chần chừ giây lát, ta đi theo hắt vào trong. Thấy hắt chỉ ngồi bên mép giường, nghiêng rặng, dường như đang âm thầm chịu đựng điều gì đó. Từ hôm An Uyển nghi sinh, hắt không còn tới Phụng Hy cung của ta. Hôm nay là lần đầu. Trong lòng ta có chút thấp thỏm, bất an. Hít sâu một hơi, ta tiến lên, chạm tay lên trán hắt, khẽ hỏi: “Hoàng thượng khó chịu à?”

Đột nhiên hắt túm lấy tay ta, ta giật thót mình, hắt đã đưa tay ôm ta vào lòng. Mặt hắt vùi vào cổ ta, giọng nói khàn khàn: “A Tử, mấy ngày nay trẫm luôn suy nghĩ. Trẫm không muốn để nàng chịu nguy hiểm.”

Trong lòng bỗng chấn động, ta thẳng thốt nhìn hấn. Sự khác thường của hấn quả thật có liên quan tới An Uyển nghi, nhưng ta không ngờ, đằng sau sự liên quan tới An Uyển nghi lại là ta.

Ta biết từ xưa nữ tử sinh con là đặt một chân vào Quỷ Môn Quan. Hấn cùng đi một con đường với An Uyển nghi, cho nên niềm vui sướng vì có con lúc đầu đã biến thành nỗi thấp thỏm, lo âu bây giờ.

“Hoàng thượng!” Ta giơ tay nắm lấy tay hấn, nhẹ nhàng đặt lên bụng ta. Ta đã có thai hơn bốn tháng, bụng cũng đã hơi nhô lên, ta khẽ cười, nói: “Hoàng thượng lo gì, thiếp và con đều sẽ ổn.”

“A Tử!” Hấn nhú mày, xúc động ôm lấy ta, nói nhỏ: “Trẫm sợ...”

“Hoàng thượng không phải sợ.” Ta vươn tay bưng mặt hấn, cười nói: “Chàng quên rồi ư, chàng từng ban tặng thiếp chữ “Đàn”, ha, thiếp sẽ không sao.”

Khi đó, Thiên Phi khó sinh vì rất nhiều nguyên nhân nhưng chẳng phải nàng ta vẫn sống sót đầy thôi?

Còn An Uyển nghi, nàng ta cũng không phải khó sinh thật sự.

Nhìn hấn, ta thì thầm: “Hoàng thượng không mong chờ con của chúng ta ư?”

“Mong chờ chứ!” Hấn nhú mày nói. “Trẫm mong chờ hơn bất cứ ai.”

Ta dựa vào lòng hấn, hơi thở hấn có chút nặng nề, mãi một lúc lâu sau mới thấy hấn lên tiếng: “Hứa với trẫm, dù thế nào, trẫm cũng muốn nàng sống.”

Trong lòng sững sốt, hấn chắc chắn đã biết ta hạ lệnh cho thái y giữ đứa trẻ khi An Uyển nghi sinh ngày hôm đó.

Có chút kinh ngạc, ta ngược mắt nhìn hấn, khẽ hỏi: “Hoàng thượng đang trách thiếp à?”

Hấn đột nhiên nhắm mắt, chỉ ôm ta, không nói một lời. Sau đó, mỗi khi rảnh, hấn đều đến với ta. Bất cứ cách thức nào có lợi cho việc sinh đẻ sau này, hấn đều muốn Tư Âm hiểu rõ rồi mới nói cho ta nghe.

Trong đêm, hấn không sợ phiền phức mà nhào người lên bụng ta, một mình yên lặng lắng nghe, còn không cho ta nói chuyện, thì thoảng hấn đột nhiên bật cười thành tiếng, chỉ có lúc đấy, tâm trạng hấn mới là tốt nhất.

Khi ôm ta, hấn lại khẽ chau mày. Ta biết, hấn mong chờ đứa trẻ chào đời sớm hơn một chút nhưng mỗi lần như vậy, hấn lại lo âu. Đối diện với hấn như thế, rất nhiều lúc, ta gần như không kìm được, muốn kể cho hấn nghe về chuyện An Uyển nghi. Nhưng ta biết, có một số chuyện một khi đã làm là không thể quay đầu. Ta cũng chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Triều đình và dân gian trên dưới đều đã yên bình trở lại, biên thù cũng truyền về tin tức tốt lành. Đất phong của các vị vương gia cũng không có tin đặc biệt nào truyền đến. Chỉ tới tháng Năm mới truyền về tin Văn Lương sinh hạ con trai cho Tấn Vương, Tấn Vương vẫn chưa có con trai, nếu có đều là quận chúa. Văn Lương sinh trưởng tử cho y, y rất vui mừng, tấu xin Hoàng thượng và Thái hậu sắc phong cho Văn Lương thành Tấn Vương phi. Tin tức ấy khiến ta vô cùng kinh ngạc. Hóa ra lúc rời đi, Văn Lương đã mang thai. Nghĩ tới, ta lại muốn bật cười. Ngày hôm đó, ta và Hạ Hầu Tử Khâm đứng trên lầu cổng thành cao vút, khoảng cách quá xa, quả thật không nhìn rõ.

Lúc Toàn công công nói, ta đang ở Hy Ninh cung, vốn dĩ Thái hậu không quan tâm đến mấy chuyện này, có điều con của Tấn Vương chung quy cũng là cháu của bà, hướng chi nếu tấn phong Văn Lương làm Vương phi thì đứa trẻ này chính là thế tử.

Toàn công công cười, nói: “Thái hậu, Hoàng thượng nói việc này cứ hỏi người, người xem như thế nào?”

Thái hậu cười, quay sang hỏi ta: “Hoàng hậu thấy thế nào?”

Ta hơi sững người, Thái hậu vẫn không biết mối quan hệ giữa Phương Hàm và Văn Lương, có thể bà cũng không biết việc Phương Hàm hạ độc Hạ Hầu Tử Khâm năm đó.

Văn Lương...

Ta dường như lại nhìn thấy năm đó, nàng ta từ dịch quán trở về, cười nói: “Sau đó, lúc trở lại, vương gia đã hỏi tên nô tỳ.”

Thoắt cái đã gần hai năm.

Ta lặng lẽ nắm chặt chiếc khăn trong tay, khẽ cười thành tiếng. Việc này, mẫu hậu cảm thấy được thì được ạ! Thần thiếp không có ý kiến khác.”

Quá khứ, không cần thiết phải dây dưa.

Thái hậu cười, nói: “Người đi nói với Hoàng thượng, để Hoàng thượng tự định đoạt. LHoàng thượng hạ chỉ, hãy nói nếu có thời gian rảnh thì để Tần Vương phi đưa Thế tử về hoàng đô, để ai gia ngắm một chút.”

Lý công công vội gật đầu, nói: “Vâng, nô tài biết rồi ạ, nô tài đi ngay.”

Thái hậu lại quay sang ta, nét mặt không nén nổi vui mừng. “Hoàng hậu à, ai gia vui nhất chính là lúc Dư thái y cáo từ về quê, hẳn nói đã chữa khỏi cho người. Giờ đây ai gia thấy Hoàng thượng vui mừng, trong lòng ai gia cũng vui lây.”

Ta xoa bụng, dịu dàng mỉm cười.

Ngày hôm sau, Hạ Hầu Tử Khâm hạ thánh chỉ ban cho Thế tử của Tần Vương chữ Chiếu.

Triều Chiếu.

Ta nghĩ, Văn Lương biết được, chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Nguyên Quang năm thứ năm, mùa hạ đến rất sớm, thời tiết nhanh chóng trở nên nóng bức. Cho tới tận tháng Tám cũng chưa thấy mát. Ta lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán, Tư Âm chạy ra ngoài tìm quạt, bởi lẽ thái y nói, không được ăn nhiều đồ lạnh, Hạ Hầu Tử Khâm liền lo lắng tới mức cấm tiệt ta ăn.

Có lúc nghĩ lại thấy hẳn mới giống trẻ con.

Tư Âm lấy quạt tới, đứng cạnh quạt cho ta. Ta bèn hỏi: “Nghe nói hôm nay Hoàng thượng đã xuất cung?”

“Vâng!” Nàng ta gật đầu, lên tiếng: “Nô tỳ nghe nói, trên bầu trời ngoại thành xuất hiện đám mây lành bảy màu.”

Mây lành bảy màu.

Chẳng rõ tại sao, đột nhiên ta muốn bật cười, có lẽ là sắp có chuyện vui xảy ra. Ngồi một lát, ta định đứng dậy về phòng. Tư Âm đặt quạt xuống, đỡ ta, đi được vài bước, đột nhiên ta cảm thấy bụng đau nhói. Không khỏi nhíu mày, dừng bước, Tư Âm vội hỏi: “Nương nương sao thế?”

Ta lắc lắc đầu, cười nói: “Không sao, nó đập bản cung một cái.”

Nghe vậy, nàng ta mới cười về yên tâm. “Có lẽ là một đứa trẻ nghịch ngợm đây.”

Tư Âm đỡ ta vào tắm cung, vừa ngồi xuống mép giường, cơn đau nhói lại ập đến, ta nghiêng ăng, một lúc sau đỡ hơn chút. Cuối cùng Tư Âm nhìn ra vẻ khác thường của ta, cúi người, hỏi: “Nương nương sao thế? Nô tỳ thấy sắc mặt của nương nương rất kém.”

Ta vừa định lên tiếng, đột nhiên một cơn đau nhói lại đến, ta không kìm được, kêu lên thành tiếng. Tư Âm sợ tái mặt, ta túm chặt tay nàng ta, nói: “Đau quá!”

Tư Âm vội đỡ ta, lo lắng gọi: “Nương nương... nương nương, có phải người sắp sinh không?” Nàng ta chợt quay ra ngoài, hét lớn: “Người đâu! Truyền thái y! Hoàng hậu nương nương sắp sinh! Người đâu!”

Thái y nhanh chóng có mặt, bà đỡ cũng được mời đến. Cách một lúc lại có một cơn đau ập đến, sau đó, chúng dần dần trở nên dồn dập. Ta không kìm được, hét thành tiếng, đau quá, hóa ra sinh con lại đau đến vậy! Thái y tiến lên bắt mạch, gật đầu với bà đỡ.

Tư Âm nắm chặt tay ta, không ngừng lau mồ hôi trên trán cho ta, ta cảm nhận được tay nàng ta cũng đang run rẩy, vừa lau vừa nói: “Nương nương, người cố chịu một chút, rất nhanh thôi sẽ không sao nữa.”

Chẳng mấy chốc liền nghe thấy giọng Thái hậu từ ngoài truyền vào: “Hoàng hậu thế nào?”

Không biết ai nói câu: “Nương nương sắp sinh rồi, Thái hậu, người đừng nên vào!”

Lời nói sau đó, ta không còn nghe rõ, bụng đau dữ dội. Cũng không biết ai đã nhét khăn bông cho ta cắn, ta dường như đã găng hết sức.

“Nương nương, Hoàng hậu nương nương, người dùng sức đi!” Giọng nói của bà đỡ truyền tới. “Nương nương dùng sức nữa đi!”

Ta đã cố, đã rất găng sức rồi.

Đau quá!

“Nương nương, nương nương...” Tư Âm đứng bên gọi ta hết lần này đến lần khác, nàng ta chưa từng chứng kiến cảnh tượng sinh con này, sợ phát khiếp

Ta định lên tiếng, lại một cơn đau ập đến, ta túm chặt cánh tay nàng ta, há miệng thét lên. Chiếc khăn trong miệng rơi ra. “A...” Bụng dưới đau quặn, ta đau đến run rẩy.

Rất lâu mà đứa bé vẫn chưa chịu ra, trong lòng ta cảm thấy sợ hãi, nắm chặt tay Tư Âm, muốn cất tiếng hỏi nhưng đau đến mức không thốt nên lời.

Bà đỡ lo lắng, lau mấy bận mồ hôi, vừa lau vừa vỗ về: “Nương nương yên tâm, vị trí thai nhi của nương nương không vấn đề gì, nương nương, người găng sức một chút, cố dùng hết sức!”

Lúc này, bên ngoài có người lo lắng kêu lên: “A, Hoàng thượng, Hoàng thượng, người không thể vào!”

“Cút ra!” Hắc gầm lên.

Giọng nói của Thái hậu truyền đến: “Hoàng thượng, phòng sinh không sạch sẽ, Hoàng thượng đừng nên...”

“Mẫu hậu!” Hắc nghiêng rằng. “Ai cũng đừng hòng ngăn cản trẫm!”

Tư Âm nói hắc đã xuất cung rồi, vậy mà nhanh như thế đã trở lại...

Hắc sốt ruột xông vào, Tư Âm bị ta túm tay, định đứng lên hành lễ nhưng không động đậy nổi. Hắc lao tới, xách nàng ta qua một bên, túm tay ta, chân mày cau lại. “A Tử, nàng thế nào rồi, A Tử...”

“A...” Ta hét lớn, túm tay hắc. “Đau quá...”

Hắc lo tới xám mặt mày, cuống cuống ôm lấy ta, dỗ dành: “Không đau, không đau!” Ngược mắt nhìn người bên cạnh, hắc nghiêng rằng. “Không giữ được tính mạng của Hoàng hậu, từng người trong lũ các người đều sẽ bị tuần táng!”

Bà đỡ sợ run cầm cập, không còn nói nổi từ “găng sức” nữa. Ta thật sự bị hắc làm cho tức điên lên. Thật không biết hắc như vậy là tới giúp hay phá đám!

Thái y tiến lên, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng bớt giận, tình hình của nương nương rất tốt

“Khốn kiếp!” Hắc giận dữ mắng. “Rất tốt mà nàng ấy lại đau đến vậy!”

Ta đau sắp ngất, hắc còn ở đó gào thét, nghiêng rằng, ta véo mạnh lên cánh tay hắc, cuối cùng hắc đau quá, quay sang nhìn ta, thì thào cương nệm: “Đừng sợ, trẫm sẽ không để nàng xảy ra chuyện...”

“Hoàng thượng, chàng... câm miệng!” Ta cũng không biết lúc ấy làm thế nào mà ta tích tụ được từng ấy sức lực để bật ra câu này.

Nhiều năm sau nhớ lại, sắc mặt trắng bệch, bất lực của hắc khi đó vẫn hiện lên trước mắt ta.

Thế mà hắc thật sự nghe lời, không nói bất cứ điều gì nữa, cho đến khi bà đỡ vui mừng hét lớn: “Nhìn thấy đầu rồi! Nhìn thấy đầu rồi!”

Đôi mắt của hắc sáng bừng, định khom người nhìn, ta bèn bấu chặt cánh tay hắc, hắc mới thôi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, chỉ cảm thấy một thứ gì đó rơi ra khỏi cơ thể, sau đó, tiếng khóc oe oe của đứa trẻ vang lên.

“Con...”

Con của ta cuối cùng đã chào đời.

Hắn rất vui mừng song không thốt nổi một câu. Bà đỡ ôm đứa trẻ ra, nói với hắn: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, là hoàng tử, Hoàng thượng!”

Ta cạn kiệt sức lực nhưng nghe bà đỡ nói, dường như lại được tiếp thêm sức lực, nhồm người muốn dậy. Hắn vội đỡ ta, nghiêng rằng nói: “Nàng không được nhúc nhích!”

Ta mới phát hiện vì hắn quá căng thẳng, đến cánh tay cũng cứng đờ.

Đứa trẻ được bế ra ngoài, vừa sinh ra nên phải tắm rửa, còn phải báo tin vui cho Thái hậu.

Các cung nhân của Phụng Hy cung vội vã ra vào, hắn vẫn ở đây, không muốn đi ra. Ta mệt vô cùng, mí mắt trĩu xuống, nhanh chóng thiếp đi. Khi tỉnh dậy lần nữa y phục trên người đã được thay, còn hắn vẫn ngồi bên cạnh trông ta.

Thấy ta tỉnh dậy, hắn vội cúi người, khẽ hỏi: “Nàng cảm thấy thế nào? Có cần ăn gì không?”

Sắc mặt hắn vẫn rất kém, ta không khỏi muốn cười, hắn nhịu mày, ta lắc lắc đầu, hỏi: “Con đâu? Thiếp muốn nhìn con.”

Hắn không vui, khẽ “hừ” một tiếng. “Nàng xưa nay luôn như vậy, không bao giờ hỏi han trẫm trước.”

Nhất thời sững sờ, ta cũng không biết hắn lại nổi cáu gì nữa.

Hắn nói: “Hôm nay trẫm cũng mệt chết đi được.”

Ta không kìm được, phì cười. “Hoàng thượng mệt gì chứ?”

Hắn thở dài một tiếng. “Hóa ra sinh con lại mệt đến vậy!”

Ta ghen lời, là ta sinh con, hắn mệt cái gì? Song hắn cúi người ôm ta, dựa vào ta, khẽ nói: “Toàn thân trẫm chẳng còn chút sức lực nào, đứng cũng chẳng đứng nổi.”

Ta kinh ngạc, có lẽ do hắn quá căng thẳng, toàn thân bỗng cứng đờ.

Ta buồn cười nhìn hắn, hắn lúc này càng giống trẻ con. Ta giơ tay xoa má hắn, nghe giọng hắn mệt mỏi vang lên: “Con được bế xuống cho uống sữa rồi, sẽ nhanh chóng được ôm đến cho nàng nhìn.” Hắn dùng giấy lát, ôm chặt cánh tay ta hơn, lại nói: “Làm trẫm sợ phát khiếp.”

Ta khẽ cười. “Hoàng thượng sợ cái gì, chẳng phải thiếp vẫn mạnh khỏe đấy thôi?”

Hắn im lặng không đáp, chỉ ôm chặt lấy ta.

Đứa trẻ được bế vào, ta vội ngồi dậy, cẩn thận ôm đứa bé vào lòng. Nó bé xíu.

Người bên cạnh cũng ghé sát lại, bàn tay lớn véo véo bàn tay nhỏ của đứa bé, hắn cười nói: “Mũi nó thật sống mũi của Cảnh Nhi.”

Ta mỉm cười. “Sao Hoàng thượng không nói thẳng là giống chàng?”

Hắn cười đắc ý. “Như nhau, đều giống trẫm.”

Ta cúi đầu, thơm lên má con, đột nhiên hắn nói: “Sáng sớm nay, ngoại thành xuất hiện mây lành bảy sắc, trẫm biết chắc chắn là việc mừng. Trẫm đã nghĩ rồi, trẫm sẽ đặt tên con là Hy*.”

(*Hy: Ánh bình minh.)

“Hy.” Ta thâm độc, chính là lấy từ mây lành của buổi sớm nay, đúng không?

Khi mặt trời mọc, mây lành bảy sắc xuất hiện, lúc ánh bình minh hé rạng. Cảnh Hy chào đời.

Nguyên Quang năm thứ mười, sinh nhật Hy Nhi năm tuổi, Hạ Hầu Tử Khâm lệnh cho Cố Khanh Hằng về hoàng đô phục chức, nhân tiện dạy Hy Nhi võ công.

Nguyên Quang năm thứ mười một, ta lại sinh cho hắn một tiểu công chúa.

Nguyên Quang năm thứ mười lăm, Thái hậu bị bệnh qua đời.

Theo di ngôn của Thái hậu, bà hy vọng có thể nhập liệm tại cổ hương.

Ta và Hạ Hầu Tử Khâm khởi hành, đi tới Phong Sĩ phía Bắc.

Phong Sĩ...

Địa danh này không hề xa lạ đối với ta. Ta không quên lời nói của Liêu Hứa năm đó, ông ta nói muốn đưa Tô Mộ Hàn trở về Phong Sĩ.

Ta không kể với Hạ Hầu Tử Khâm những điều này, hẳn cũng chưa từng hỏi ta.

Không hề dừng ngự liễn, chuyến đi này chính là dịp để hẳn tận hiếu lần cuối cùng với Thái hậu với tư cách là một người con chứ không phải là một vị đế vương.

Lúc tới Phong Sĩ là vào đúng mùa mưa.

Mưa rơi rả rích, chúng ta đi qua con ngõ nhỏ sâu hun hút, tới cuối nhìn thấy Vân phủ.

Nơi này đã không còn ai.

Chúng ta không vào, chỉ tìm khách điểm trọ một đêm.

Hôm sau vẫn mưa không ngừng, chúng ta tới sườn dốc phía sau Vân phủ.

Dùng hai hũ rượu lớn, đựng đầy đất vào trong. Lý công công vội gọi người khiêng chúng ta ra xe.

Lúc quay về, ta không khỏi ngoái đầu nhìn.

Hạ Hầu Tử Khâm dừng bước, thì thầm hỏi: “Sao vậy?”

Ta lắc đầu, không nói.

Vân phủ vẫn không có người ở, nếu Tô Mộ Hàn ở đây, Thanh Dương và Liêu Hứa không thể không ở lại.

Nhưng ta cũng không nhìn thấy bia mộ xung quanh Vân phủ. Hơi cản môi, ta không biết điều này rốt cuộc có hàm ý gì?

Có thể đó là chuyện tốt.

“A Tử!” Người bên cạnh nhỏ giọng gọi ta.

Ta quay người, đối diện với đôi mắt thâm tình của hẳn, hẳn mỉm cười ôm ta vào lòng...

“Hồi cung, mọi người đang đợi chúng ta.”

Ngữ khí của hẳn rất nhẹ nhàng, ấm áp...

79. Chương 79: Ngoại Truyện Về Tô Mộ Hàn

Ta đã ở trong ngôi chùa này mấy ngày, vốn muốn đợi tin tức của Thừa Diệp, chẳng dè vào một đêm oi bức, ta đang chuẩn bị về tranh thì nghe thấy tiếng hét chói tai cách đây không xa. Ta vội vàng lánh vào sau tấm rèm, nhìn thấy một nha đầu gào khóc xông vào phòng. Nàng ta đẩy cửa phòng, hình như nhìn thấy ta nên chạy tới, định kéo tấm rèm ra. Ta giữ chặt, nhỏ giọng trách: “Ai?” Ta không muốn nàng ta nhìn thấy mình. Cho dù nàng ta là ai, ở lại chùa với mục đích gì, đối với ta mà nói, để cho ai nhìn thấy cũng đều nguy hiểm.

Nàng ta không trả lời, ngược lại còn hỏi ta là ai, một tiểu nha đầu rất đáng yêu, đúng thế, chỉ là một tiểu nha đầu mà thôi. Ta cười, không kim được, bật ho, trả lời: “Tô Mộ Hàn.”

Đột nhiên tiếng sét vang lên, nha đầu này hoảng sợ hét lên một tiếng, ngồi sụp xuống. Nàng ta nói nàng ta sợ sét. Ha, đúng là một tiểu nha đầu! Sự cảnh giác trong lòng ta cũng giảm đi rất nhiều. Không hiểu vì sao, nhìn thấy nàng ta như vậy, đột nhiên trong lòng ta dâng trào ham muốn bảo vệ. Suy nghĩ này khiến ta cảm thấy bất an, nàng ta vẫn muốn lại gần hơn nữa. Ta ngăn lại. Cứ như vậy, ta và nàng ta đối diện nhau qua một tấm rèm. Thực ra ta biết nàng ta bị thương nhưng ta không muốn quan tâm tới nàng ta. Ta không muốn mình và nàng ta có dây dưa gì. Cảm giác đột nhiên xuất hiện vừa nãy khiến ta luôn bất an. Thế là ta bắt đầu lật sách đọc, kỳ thực đọc chẳng vào chút nào. Ta nói với nàng ta: “Hết sấm sét rồi, ra ngoài đi!”

Nàng ta lại phản bác: “Vẫn chưa hết.” Ha, tìm ta hăng một nhịp. Mỗi câu nói của nàng ta đều khiến ta có cảm giác khác lạ. Ta biết ở lại nơi này rất nguy hiểm, ta không thể qua lại với bất kỳ ai, không thể để lộ thân phận của ta, bằng không, hậu quả... Nghĩ như vậy, cảm giác muộn phiền lan từ lồng ngực lên tới cổ họng khiến ta không nén nổi, bắt đầu ho dữ dội. Nàng ta lại muốn đến gần, sự tò mò của nàng ta sao lớn đến thế? Ta bắt nàng ta đứng đó, không được tới gần hơn.

“Ta... ta chỉ...” Nàng ta có chút hoảng hốt, lo sợ. “Ta... ta đi tìm đại phu cho người.” Dừng lại một lát, nàng ta nhú mày. “Hay ta đi tìm sư phụ trong chùa nhé?”

Ta nhìn thấy gương mặt nàng ta có chút bối rối, ha, tìm đại phu, bên ngoài, tiếng sấm vẫn đang rền vang. Ta chẳng chút kiêng nể, nói: “Người không sợ sấm sét nữa à?”

“Sợ.”

Nha đầu này... Ta cười thầm, kêu nàng ta dừng ra ngoài. Rốt cuộc ta làm sao vậy, không muốn nàng ta tới gần nhưng lại không muốn nàng ta rời đi. Ta nghĩ Thanh Dương chắc cũng chú ý tới nàng ta rồi ấy nhỉ? Bệnh ho của ta, địa phu bình thường không thể chữa được, nàng ta ra ngoài thì làm được gì chứ? Nếu nàng ta đi... Thanh Dương... Đột nhiên ta rất sợ nàng ta xảy ra chuyện. Nàng ta nghe lời, ngoan ngoãn ngồi chỗ cũ. Ha ha, ngốc thật! Ta nhớ ra nàng ta vẫn chưa biết nàng ta là ai. “Người tên gì?” Ta hỏi.

“Tang Tử.” Giọng của nàng ta rất nhỏ nhưng không kìm nén nổi sự vui vẻ. Được ta hỏi tên mà lui vậy sao? Nha đầu thú vị!

Ta hỏi tên nàng ta viết thế nào, chữ của nha đầu này quả thực không dám khen, ta không thể tin một nha đầu có cái tên mỹ miều như vậy mà lại không biết chữ. Nàng ta nói muốn ta dạy cầm kỳ thi họa. Ta khẽ cười, ha ha, một nha đầu hay ho! Nhưng vì sao nàng ta đột nhiên muốn học mấy thứ này, sao nàng ta biết ta chắc chắn thông thạo những thứ đó?

Nàng ta nói không muốn bị người khác coi thường! Một nha đầu thẳng thắn biết bao! Ta nói: “Được!” Nàng ta vui mừng gọi ta tiếng: “Tiên sinh!” Ta ngỡ ngàng. “Tiên sinh...” Ha ha, ta muốn làm tiên sinh của nha đầu này ư?

Ta nói với nàng ta: “Sau này người tới đây, nhất định phải đi một mình, nếu không ta không dạy người bất cứ thứ gì.”

Nàng ta lại hỏi: “Tiên sinh cũng tránh mưa à?”

“Không.” Ta vừa nói vừa đặt tay lên lồng ngực. “Có lẽ... ta đang đợi người tới...” Ta lẩm bẩm. Đồng ý dạy nàng ta quả thực là nằm ngoài kế hoạch của ta, thế nhưng ta lại đồng ý. Ta nhìn thấy nàng ta nở nụ cười, nụ cười ấy khiến ta say đắm.

Rốt cuộc ta làm sao vậy?

Tiếng sấm nhỏ dần, nàng ta hình như bạo gan hơn, càng lúc càng hỏi ta nhiều hơn. Ta không cho nàng ta hỏi chuyện của ta, nàng ta ngoan ngoãn gật đầu, không hỏi nữa. Một nha đầu thông minh. Nàng ta hỏi vì sao ta cảm thấy tên của nàng ta hay. Ta nói với nàng ta: “Duy tang dữ tử, tất cung kính chỉ. Cổ nhân thường nói, cây dâu và cây thị do cha mẹ trồng. Tang Tử, nhất định là kết tinh của một tình yêu đẹp.”

Nàng ta nghe xong bèn cười, ta không biết nàng ta cười cái gì, bèn nói tiếp: “Nó cũng có ý nghĩa là cổ hương, cáo bệnh về quê, lưu luyến cổ hương...” Nói tới đây, ta không kìm được, nhớ tới mẫu hậu của ta. Mẫu hậu của ta... Người chắc muốn trở về cổ hương nhỉ? Thế nhưng...

Nàng ta còn hỏi ta ý nghĩa của câu: “Yêu điều thực nữ, quân tử hảo cầu ha ha, nàng ta giải nghĩa thế nào? “Vì sao người con gái đẹp phải đá cầu với người con trai?” Cuối cùng ta không kìm được, lớn tiếng bật cười. Ta nói: “Từ “hảo” ở đây có nghĩa là “đẹp đẽ”, không phải “thích”. Từ “cầu” không phải là “quả cầu”, mà có nghĩa là “phối hợp”.”

Ta nhìn gương mặt của nàng ta đang trở nên đỏ ửng dưới ánh nến, khoảnh khắc đó, ta suýt ngấm đến ngơ ngẩn. Nàng ta đẹp quá... Có điều cũng chính lúc đó, lý trí đã khiến ta tỉnh táo. Ta kêu nàng ta trở về, hôm nay nói như vậy đã đủ nhiều rồi.

Nàng ta quay người, đẩy cửa định đi, ta nói: “Tử Nhi, nhớ kĩ lời ta nói!” Nhớ phải tới một mình...

Ngày hôm sau, nàng ta trở về, không hề tới tạm biệt. Lòng ta thấy trống rỗng. Ta không biết nàng ta có quay trở lại không.

Chắc có. Ta hy vọng...

Hai hôm sau, nàng ta lại đến. Tử Nhi của ta. Nàng ta rất nghe lời, chỉ đến một mình, lần nào cũng như vậy. Cách một tấm rèm, ta dạy nàng ta học cầm kỳ thi họa như ý nguyện. Nàng ta rất thông minh, chỉ một chút liền hiểu ngay, dạy dỗ không hề vất vả. Cầm kỳ thi họa, thiên văn địa lý, những thứ ta biết, ta đều dạy hết cho nàng ta. Ta không biết thời gian ta dành cho nàng ta còn bao nhiêu, ta hy vọng có thể càng dài càng tốt. Thế nhưng thực sự có thể không?

Ta biết, nàng ta vẫn cảm thấy rất tò mò về thân phận của ta, mỗi lần nàng ta muốn dò hỏi, ta đều làm mặt lạnh. Thân phận của ta đối với nàng ta chỉ có hại, ta không muốn nàng ta bị tổn thương... Bệnh ho của ta lúc đỡ lúc không, mỗi lần ho dữ dội, ta đều trông thấy nàng ta nhíu mày, hình như mỗi lần như vậy nàng ta đều muốn băng qua tấm rèm... Ta biết nàng ta muốn làm gì. Nàng ta như vậy, kêu ta làm sao nhẫn tâm đây...

Nàng ta rất hiếm khi kể cho ta nghe chuyện của mình, ta phát hiện phần lớn thời gian nàng ta đều rất buồn bã, ta mơ hồ nhìn thấy sự quật cường, sự không cam lòng của nàng ta. Chỉ khi nói tới người bạn chơi cùng của nàng ta, nàng ta mới vui vẻ. Trái tim ta có chút nhói đau. Không biết sau này, khi nàng ta nhớ tới ta thì sẽ có tâm trạng thế nào? Ta không hy vọng mỗi lần nàng ta nhớ tới ta đều là đáng về ôm đau nằm trên giường... Ta, kỳ thực ta...

Bắt đầu từ khi nàng ta đến chỗ ta, ta đã kêu nàng ta dùng thuốc nước để che đi dung mạo. Nàng ta quá đẹp, sau này lớn lên, vẻ đẹp này có thể gây tổn hại. Hoặc có thể thực ra ta cũng có tâm tư riêng...

Đã ba năm rồi, sự thông minh của nàng ta, sự ngây thơ của nàng ta, nụ cười thuần khiết của nàng ta, thứ gì cũng khiến ta rung động. Ta không biết ta vẫn đang đợi điều gì. Đột nhiên có một ngày, nàng ta hỏi ta có biết Hoàng thượng muốn tuyển tú không. Lòng ta rối rắm, nàng ta muốn tham dự tuyển tú ư? Ta không trả lời nàng ta.

Nàng ta không bước lên, nhỏ giọng nói: “Ta ở Tang phủ chưa từng được người khác quan tâm. Ta là con gái của tiểu thiếp, sinh ra đã thấp hèn, sinh ra đã là thứ bỏ đi, nhưng ta không cam tâm. Ba năm trước, có một vị tự xưng là thần toán đến Tang phủ, ông ta quả quyết Tang phủ ẩn giấu mệnh phượng hoàng. Vì một câu nói của ông ta, hai tỷ tỷ của ta có thể một bước lên mây, còn ta... chỉ có thể toàn thân thương tích.” Đây chính là nguyên nhân ba năm trước nàng ta mang đầy thương tích tới ngôi chùa này ư? Đây chính là nguyên nhân nàng ta muốn học cầm kỳ thi họa?

Ta gượng cười...

Nàng ta nói tiếp: “Tối đó, lúc đầu ta muốn trốn đi, nếu không gặp tiên sinh, có lẽ ta thực sự không có cơ hội.”

“Vì vậy...” Ta nói. Thực ra ta biết đáp án của nàng ta nhưng ta không muốn nói ra.

“Ta muốn tiến cung.” Nàng ta nói rõ ràng, rành mạch từng từ. Một nỗi đau không tên nhói lên trong lòng ta.

“Khụ khụ!” Ta không kìm được, khẽ ho một trận rồi miễn cưỡng ngồi thẳng người, cười nói: “Người ta thường nói cửa vào thâm cung sâu như biển, có những người chỉ tránh né đã không kịp, cô lại muốn tự mở cánh cửa ấy ra.” Ta biết, chốn thâm cung – nơi ta đã sống mười mấy năm này là nơi ít người muốn ra khỏi...

“Tiên sinh...” Nàng ta dường như muốn nói gì đó, ta xua xua tay, không cho nàng ta nói tiếp. “Cô đợi mưa đến đây, gấp gấp như vậy hóa ra là vì chuyện này. Tử Nhi, nếu hôm nay ta muốn cô xóa tan thù hận, từ bỏ chuyện vào cung, cô nguyện ý chăng?” Ta nghĩ, ta biết đáp án, nhưng lại mang lòng riêng, giả dụ... giả dụ ta rời đi, nàng ta có đi theo ta không?

Nàng ta nói: “Ta không hận.”

“Ha!” Ta cười, đứng lên, đi tới bên cửa sổ, cất tiếng: “Không hận ư? Nhưng có một vài người phải dựa vào thù hận mới có thể sống tiếp. Có lẽ sau này, cô sẽ dần nhận ra.” Không biết vì sao ta lại nói với nàng ta

những lời này. Đúng thế, lẽ nào trong lòng ta không hận?

Ta hỏi nàng ta khi nào vào cung, nàng ta nói, Tang phủ chỉ có hai suất tuyển tú. Thông minh như nàng ta, chắc đã chuẩn bị tất thấy nhỉ?

Nàng ta nói, nàng ta đã nhờ công tử của đại học sĩ giành lấy một suất tuyển tú cho nàng ta. Ta nghĩ, công tử của đại học sĩ đó chắc là người bạn mà nàng ta thường xuyên nhắc tới. Ha ha, tiểu nha đầu, nàng ta không biết tình cảm của vị công tử đó dành cho nàng ta đã vượt xa tình bạn ư? Ta không chỉ rõ, ta muốn để tự nàng ta lựa chọn.

Ta không cho nàng ta lau thuốc nước trên mặt. Nếu đã quyết định vào cung, vậy thì nàng ta càng không thể bộc lộ tài năng. Nha đầu này lại xông tới bên cạnh chậu nước rửa mặt trong phòng ta, lau sạch thuốc nước. Nàng ta thật sự bướng bỉnh! Nàng ta quay đầu, nhìn ta cười, nước trên mặt nhỏ xuống từng giọt: “Tiên sinh, ta có thật sự xinh đẹp không?” Nàng ta vẫn ngây thơ, hồn nhiên như vậy.

Xinh, Tử Nhi của ta sao có thể không xinh chứ? Cái quay đầu cười tươi của nàng ta đã mê hoặc ta ư? Trái tim ta đang run rẩy...

“Nếu...” Ta làm như vậy có đúng không? Ta không tìm được, bật ho. “Nếu không thêm được suất tuyển tú, cô cũng đừng nản lòng. Thực ra tiến cung không nhất định phải là thân phận tú nữ. Tử Nhi, cô đã âm thầm nhẫn nhịn mười lăm năm, càng không được làm rối loạn vào lúc này.”

Thông minh như nàng ta, ắt biết cho dù không có suất tuyển tú, kỳ thực vẫn có thể vào cung được. Nàng ta chắc chắn đã nghĩ ra cách. Ta xoa ngực, cơn đau nơi này không phải do ho... Đau quá, đau quá...

Nàng ta nói, nếu có một ngày có thể lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng, nhất định sẽ mời thái y giỏi nhất đến chữa bệnh cho ta.

“Tử Nhi...” Ta còn có thể nói gì? Sau này còn có thể gọi nàng ta như vậy không? Ta nằm xuống, kêu nàng ta rời đi. Ta buông tay, có đúng không? Trái tim đau tới nỗi ta sắp không thể thở nổi...

Mấy ngày không gặp nàng ta, không biết tại sao, tâm trạng trống rỗng trong lòng khiến ta cảm thấy rất bất an. Hôm nay, ta nhắc bút vẽ một cây thị. Ta nghĩ có lẽ nàng ta sẽ không tới nữa nhỉ?

Ta nằm trên giường, say sưa nghĩ đến nàng ta, đột nhiên nghe thấy tiếng động, nhìn rõ người tới, hóa ra là Tử Nhi của ta. Nàng ta đang xem tranh của ta, nàng ta hỏi có phải ta muốn tặng nàng ta không. Ha ha, đúng thế, nhưng không phải bây giờ. Ta trả lời thẳng: “Không phải.” Nhìn vẻ mặt thất vọng của nàng ta, ta cười thầm.

Nàng ta tới là để tạm biệt, trước lúc đi còn muốn đến thăm ta. Nàng ta muốn biết ta trông thế nào đến vậy ư? Thực ra, nhìn hay không thì thế nào chứ? Nàng ta có ở lại không? Nàng ta nhìn thấy rồi, có từ bỏ việc vào cung không? Ta không muốn dùng điều này để chi phối lựa chọn của nàng ta. Huống chi... bệnh của ta... ta cũng không giữ nàng ta lại được. Ta nói với nàng ta, ta rất xấu. Ha ha, lý do vụng về biết bao.

Nàng ta vẫn nghe lời như xưa, rốt cuộc ta nên vui mừng hay thất vọng? Trước lúc từ biệt, đột nhiên ta nhớ tới túi gấm ta chuẩn bị cho nàng ta. Tặng nàng ta, ta hy vọng nàng ta có thể làm việc mà nàng ta muốn làm. Những điều ta có thể giúp nàng ta, có lẽ cũng chỉ có vậy.

Ngày hôm sau, nàng ta đã đi, tựa như bước ra khỏi cuộc đời ta vậy, khiến ta buồn bã. Đời này không thể gặp lại nữa đâu nhỉ? Cũng tới lúc ta nên đi rồi. Ba năm, niềm vui và kỷ niệm ba năm mang lại cho ta đủ để ta nhớ đến cả đời. Lời hứa của ta với Thừa Diệp cũng nên thực hiện rồi...

Lời của Tiểu Lý Tử: “Tình đầu mãi mãi mang lại cho người ta cảm giác tốt đẹp, nhưng không phải là tình yêu nào sau khi ra hoa cũng có thể kết trái... Nếu có thể thì hãy để sự đẹp đẽ trong khoảnh khắc này dừng tại đây.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/menh-phuong-hoang>